

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

HN 69Y? A

9/175
150
A

KG10292

Bought
in
Germany,
by
Edward Everett

1817

N. HARD SC. BOSTON

C. 7
158
A

KG10292

Bought
in
Germany
by
Edward Everett

1817.

N. Hurd & Co. BOSTON.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

PINDARI OPERA
QVAE SVPERSVNT.

TEXTVM IN GENVINA METRA RESTITVIT
ET EX FIDE LIBRORVM MANVSCRIPTORVM
DOCTORVMQVE CONIECTVRIS RECENSIVIT
ANNOTATIONEM CRITICAM SCHOLIA INTEGRA
INTERPRETATIONEM LATINAM
COMMENTARIVM PERPETVVM ET INDICES
ADIECIT

AVGVSTVS BOECKHIVS

IN VNIVERSITATE LITTERARVM REGIA BEROLINENSI
ELOQ. PROF. PVBL. ORD. ACAD. DOCTR. BORVSS. ET BAVAR. SOD.

TOMI SECVNDI PARS ALTERA.

L I P S I A E

APVD IOANN. AVGVST. GOTTLOB WEGEL

MDCCCXXI.

quod, qui vocabulorum et structurae rationem cognoscere voluerit, poterit eam e Latino Pindaro discere. Tantum de levi hac opera. Sed in Explicationibus conscribendis communi consilio non id spectavimus, ut quidquid tironibus, quibus Pindarus aut omnino non tradendus aut periti praeceptoris disciplina illustrandus est, posset minus cognitum esse, exponeremus; neque ut varias interpretum sententias, quamquam omnes in partes vocati, perreptati, consulti sunt, dedita opera examineremus, quod uno alteroque loco, ubi res poscebat, factum invenies: sed ut iustae interpretationi necessaria afferremus, quae ratio nobis probaretur, ea ubi opus esset, idoneis firmaretur argumentis, ubi verbo monstrare verum sufficeret, nude ac simpliciter proponeretur; simul ut supervacaneae eruditionis ostentationem omnem devitarem, in gravioribus rebus suum cuique doctorum redderemus, in iis vero, quae ab unoquoque nulla maiore ingenii contentione inveniri poterant, qui primus, qui secundus, qui tertius idem dixisset, plane taceremus. Quae in Scholiis recte exposita sunt, nonnisi singulares ob causas repetivimus; praesertim ibi, ubi ab iis immerito discesserant novitii interpretes, quorum imperitiae tribuendum est, quod initio maxime commentarii saepe etiam vulgaris docenda erant; talia enim ubi proferentur, ob aliorum hoc fit pravam explicationem, etiamsi nemini error exprobratus sit. Verborum, formarum, locutionum expositionem ut plurimum lexicis grammaticisque libris reliquimus, et maxime quae Schneiderus, Pindarica vocabula permulta optime explanans, in utilissimo Graecae linguae cornucopiae attulit, ob hoc ipsum prope omnia omisimus. Ieiuna et exilia argumenta contexere displicuit: tamen ne quis in nexu sententiarum haereret, continuata in plerisque carminibus explicatione melius quam praemitendis argumentis prospectum videtur. Neque in fabularum uberiores tractationem excurrere aptum fuit: ex quibus minus nota attigimus, vulgaris suppeditantibus vel Scholiis; interiorum sensum ii eruendum susceperint, qui hoc de industria agunt: nos hunc nonnisi aliquot locis attigimus. At illud et difficillimum et praecipuum interpretis munus iudicamus, ut poetae consilium rerumque et hominum, qui Pindaro talia scribendi occasionem praebuerant, condicio, quantum fieri potest, in luce ponatur: in quo si semel atque iterum ad coniecturam confugimus, ubi nexus, qui inter elocutionem et consilium poetae intercedere debet, prorsus obscurus deprehenditur; neque interpres culpandus est, quem sufficiente quamvis doctrina instructum curta rerum ex antiquitate traditarum supellex iis locis destituat, ad quos plane intelligendos aliquid deesse ex artis praeceptis probe perspexerit, neque poeta ratione, non caeco impetu in carminibus pangendis versatus, rebus-

que et personis, temporibus, fini maxima quaeque accommodans absonarum et inanium digressionum crimine onerandus. In hoc autem interpretandi genere, ut in ceteris rebus prope omnibus, ego et Dissenius ita conspiramus, utrumque ut eadem via incedentem videas. Nam illum eodem plane modo de Pindari ingenio iudicare et illius explicationes demonstrant, et haec eiusdem verba, quae ex meo prorsus animo scripta sunt. „Sunt talia fere ex difficillimis apud Pindarum, inquit, in quibus interpretandis vix ab errore caveas; tamen non defugiendus est labor, siquidem certum est Pindarum nihil temere molitum. Scio hoc non concessuros omnes. Sunt etiam nunc, qui levissime tractantes scriptorum veterum divina opera inanem dicunt omnem hanc operam, ridentque eos, qui artem quaerunt, ubi ipsis nihil huiusmodi suboluit; hi aliter iudicabunt, ubi altioris, quae dicitur, hermeneuticae doctrina nimium diu neglecta accuratius aliquando exposita erit. Quantum in hoc quoque genere discendum nobis supersit, nemo ignorare potest, qui acutissimas disputationes legit, quibus vir admirabilis Schleiermacherus Platonem insigniter illustravit”. Quibus ego verbis ultro addo, universam illam interpretandi rationem et hermeneuticam doctrinam me quidem non alii quam Schleiermachero acceptam referre. Haec hactenus. Postremo quae in Notis criticis ad explicanda poetae verba allata sunt, non nunc repetuntur, sed passim nonnulla retractantur, additis aliquoties variis lectionibus ex libro Pal. C. nuper post Schmidium denuo collato, et ex codice Olympiorum Brunckiano, cuius varietatem Schneiderus praebuit: raro tamen id factum, quod lectiones longe plurimae aliunde affatim firmatis conveniunt, neque operae pretium est novam his ex illis libris auctoritatem conciliare. Idem dicendum de variis lectionibus partim Olympiorum partim Pythiorum, quas commentariis his prope ad exitum perductis vir excellentissimus, Guilelmus Liber Baro de Humboldt pro eximia sua humanitate mecum communicavit. Hae excerptae ab ipso ex libris Parisinis 2709. 2882. 2834. 2465. 2774. 2820. 2783. 2403. inter quos duo sunt in meos usus olim collati num. 2403. (Par. A.) et 2882. (Par. B.); item ex Vindobonensibus libris quattuor num. 144. 219. 58. et alio neque apud Lambecium neque apud Nesselium nec apud Kollarium notato, eoque membranaceo, qui ex bibliotheca urbana in Caesaream translatus est. Parisinos illos in solis reperies Pythiis semel atque iterum commemoratos, quorum eos locos, de quibus Heynius in varia lectione aliquid monuerat, cum libris illis contulit vir illustrissimus. Posthac lectiones ex libris Neapolitanis ab Ahlwardto editae accesserunt, de quibus vide Appendicem. Quodsi quis exspectaverit simul cum commentario perpetuo me istam congeriem variantium lectionum exhibiturum, quam

me suo loco editurum dixi in Nott. critt. ad Olymp. I, extr. brevis ad hoc responsio est non esse hunc illum, quem in animo habebam, locum: cogitabam de Collectaneis criticis, qualia siquis in unum corpus redigere constituerit, volupe mihi erit illas copias qualescunque ipsi tradere. Utilius visum addere locos multos, quibus Pindarica apud veteres scriptores respiciuntur vel afferuntur, praeter eos, quos Notae criticae significant, paucis de industria neglectis; ex quibus locis haud raro, quomodo Pindarum veteres intellexerint, optime discitur: in illis vero colligendis plurimum adiuvit Schneideri, qui eos olim inter fragmenta conqui-
renda magna ex parte annotaverat, immensa eruditio: idem quae mihi praeterea suppeditavit, iis secundum illud *Κοινὰ τὰ τῶν φίλων* ut meis usus sum, quum praesertim satis scirem, communi utilitati, non suae illum gloriolae consulere voluisse. Neque aliam viam aut series commentariorum aut illorum meorumque collectaneorum patiebatur ratio; ubi tamen necessarium visum, viri venerandi nomen apposui.

Sed absolutis iam commentariis in manus venit Pindari editio minor ab Ahlwardto curata: in qua quum vidissem virum illum aliam rationem iniisse atque me, neque tamen ille mihi suam probasset, sed meam ego satis firmatam tutissimis argumentis arbitrarer, nolui in praesens de eius crisi uberius disputare, sed aliis rei criticae et metricae peritis, uter rectiorem in singulis viam ingressus esset, diiudicandum reliqui. Illi igitur, quorum censuram haud defugio, et qui Pindarum ibi ubi novas versuum divisiones molitus Ahlwardtus est, permultis locis pessumdatum esse intelligent, de eo iudicabunt, uter Pindari metra rectius perspexerit, ille an ego, cuius de arte metrorum notiones admodum confusas esse idem ille iactat. Nec quidquam de lite, quae mihi cum illo intercessit, addam nisi haec. Primum enim Ahlwardtus haud sine specie, sed verbis non satis, ut mihi videtur, aptis dixit, me qui ipsius acerbitatem castigassem, in ipsum aliosque esse vehementissime invectum (Metr. Pind. lib. III. cap. 24.); quod ut verum est neque a me excusabitur, qui potius et in me id reprehendam et discipulos ab hoc scribendi genere dehortari soleam, ita nescio an apud aequos iudices aliquam inde excusationem habere debeat, quod non ego primus acerbior extiti, sed undique et maxime ab Ahlwardto, quocum comiter agere antea institueram, vellicatus et laceratus eram: et quae tum adversus alios scripsi, nunc eo minus mihi exprobranda erant, postquam in Praefatione T. II. p. XXXVII. ista mihi non probari significaveram. At nolo conqueri, siquis ob pristina ista mihi succenseat; *ἐπεὶ ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν*: modo ne quis cum Ahlwardto anicularum in foro piscario convicia a me iacta fabuletur, a quibus quae tum scripsi longissimo intervallo distant. Gra-

PROOEMIUM.

vius est alterum, quod Ahlwardtus ut olim, ita etiam nunc calumnias in longum spargit, non opinor falsa esse, quae dicit, intelligens, sed nimia arrogantia ita praestricus, ut neque in rebus neque in personis et falsa queat dignoscere. Etenim Praef. p. IX. in prooemio amplius editionis sese monstraturum historice et chronologicè pollicetur de vocabulis inter duos versus non dividendis historiam in Commentariis metricis p. 324 — 332. a me narratam „a capite ad calcem nil esse nisi continuam procacissimorum et pessime compositorum mendaciorum congeriem”. Quae criminatio quamvis atrox multoque quidquam earum rerum, quas ego illi dixi, ferocior minime me perrefacit, sed bono animo istam disputationem exspecto, qui satis scilicet quidquid de litis historia scripsi, bona fide et verissime a me scriptum esse. Necdum video quid Ahlwardtus velit, quum quater ei me in honorem concessisse dixerim atque etiam nunc dicam: nisi quod meum iudicium interponere licet, nunc illud plane intelligo, quod omnes amici coniecerant, ipsum Ahlwardtum rem a sese inventam recte non demonstrare neque ad exitum perducere potuisse. Ita quidem factum est, ut ille, qui me ob paucas coniecturas in textum immisas reprehendit, turpissimis interpolationibus plurimis Pindarum immane quantum corruerit: ac tantum abest, ut quod dicit, pro iniuria, quam ille fert, Pompei consecuta sit, ut prorsus contra nunc a peritis perspicui queat, Ahlwardtum hostilis, quo me petivit, impetus poenas dare extremas, qui, qui eius rei, cuius ipsum auctorem esse haud aegre fassus sim, non perdidit laudem, quum neque in versibus neque in lectionibus invidiosis candidis probabilem invenire rationem valuerit, et quae non intellegendae ridere satis habuerit. Id me demonstraturum iam nunc pollicerer, confiderem meos de Metris Pindari libros et notas criticas ac praesertim Praefationem tomi primi, ubi codicum familias et lectionis fontes, cum rei rationem adversarius prorsus ignorat, certa via demonstravi, satis per se identibus materiae ministrare ad istius tumultuariam neque ulla parte per se probabilem crisin labefactandam et erroris convincendam. Immo per se tantis locis sufficit Ahlwardti annotationes cum meis conferri, ut quantum ille a vero aberraverit et qua fide adversus me egerit, pernoscat. Non eo usque processit, ut me invitis libris rescripsisse dixerit, quod ad libri auctoritate reposui (vide modo Nem. III, 54. nostr., et adde Oly XIII, 6. cum Appendice p. 581.) et me ignorasse id perhibuerit, quod certa ratione refutavi (vide modo Pyth. I, 52.). Sed omne cum illo certamen in praesens omisi, ne dissonis vocibus Pindari interpellatur harmonia; satis habui in Appendice lectiones codicum Neapolitanorum congerere, ut intelligi posset, quam Ahlwardto dii irati fuerint,

ei libros offerrent adeo turpiter interpolatos, ut si Ahlwardti ipsius levitatem exceperis, ad Pindarum corrumpendum nihil illis libris potuerit efficacius esse. Itaque sive Ahlwardti ingenium sive librorum subsidia spectes, exceptis rebus paucissimis iisque minimi momenti quidquid novum in ista editione est, id non verum deprehenditur; quae autem vera sunt, ea non sunt nova. Postremo adversus eam, quam supra dixi, accusationem, quam falsam esse sole meridiano clarius est, Demosthenea hac simplici ratione interim me tuebor: Si vos, apud quos tixi et tixo, talem me nostis, qualem iste criminatur, ne vocem quidem sustinete; sin meliorem me cognostis, ne in ceteris quidem rebus isti fidem adhibete: apertum est enim cuncta istum similiter furcasse: mihi que quam prius a vobis expertus sum, benivolentiam etiam in hoc certamine sercate. *) Te imprimis compello, Thierschi, cuius eximium opus Pindaricum eodem quo Ahlwardtianum die allatum comi quasi alloquio mentem recreavit et dulcissimo affectu perfudit. Etiam tu, quocum mihi ex publica similitate coniunctior necessitas et amicitia nata est, nihil in his commentariis reperies, quod aut adversus tuum illud opus dictum sit, aut ex tuis egregiis disputationibus, ex quibus sane, si maturius editae essent, multum utilitatis in mea redundare poterat, in usum sit versum: immo primo statim conspectu cognosces, quae paulo post de ingenio et indole carminum Pindaricorum ab alio aliquando aestimanda dixi, non me dicturum fuisse, si tum quum illa scriberem, id a te uberrime et elegantissime perfectum esse rescivissem. Igitur in aliis nos mire consentientes, in aliis diversa via incedentes videbis: in utrisque aequus tu mihi arbiter aderis, nec tibi surrepta dices, quae ante editos hos commentarios occupasti, nec meum in aliis dissensum, in aliis silentium aegre feres.

*) Plenior licet locum apponere, ne iis quidem omissis, quae nostrae personae non conveniunt: *Περὶ μὲν δὴ τῶν ἰδίων ὅσα λοιδορούμενος βεβλασθήμηκε περὶ ἐμοῦ, θεέσασθε, ὡς ἀπλᾶ καὶ δίκαια λέγω. εἰ μὲν ἴσατε με τοιοῦτον, οἷον οὗτος ἦγιάτο· οὐ γὰρ ἀλλοθὶ πονεῖ βίβλιον ἢ παρ' ὑμῖν· μηδὲ φωνὴν ἀνάσχησθε, μηδ' εἰ πάντα τὰ κοινὰ ὑπὲρ ἐν πεποιθισμένοι, ἀλλ' ἀναστάντες καταψηφισασθε ἤδη. εἰ δὲ πολλῶ βέλτιον τούτου καὶ ἐν βέλτιονων καὶ μηδενὸς τῶν μετρίων, ἵνα μηδὲν ἐπαχθεὶς λέγω, χεῖρον καὶ ἐμὲ καὶ τοὺς ἑμῶς ὑπείληγατε καὶ γιγνώσκετε, τούτω μὲν μηδ' ὑπὲρ τῶν ἄλλων πιστεύετε· δῆλον γὰρ ὡς ἡμῶς ἴπαιε' ἐπλάττετο· ἐμοὶ δ' ἦν παρὰ πάντα τὸν χρόνον εὐνοίαν ἐνδείχθε ἐπὶ πολιῶν λόγων τῶν πρότερον, καὶ νυνὶ παράσχεσθε. κακοήθης δ' ὢν, Ἀλαχλῆ, τούτω παντελῶς εἰρήσθε ἡγήσθε, τοὺς περὶ τῶν πεπραγμένων καὶ πεπολιτευμένων λόγους ἀφέντα με πῶς τὰς λοιδορίας τὰς παρὰ σοῦ τρέψασθαι. οὐ δὴ ποιήσω τούτω, οὐχ οὕτω τεύεμαι, ἀλλ' ὑπὲρ μὲν τῶν πεπολιτευμένων ἅ κατεψεύδου καὶ διέβαλλες αὐτίκα ξετάσω, ἣς δὲ πομπίας ταύτης τῆς ἀνέδην οὕτωσι γεγενημένης ὕστερον, ἂν βουλομένοις ἀκούειν ἡ τουτοισί, μνησθήσομαι. Demosth. de cor. p. 228 sq.*

PROOEMIUM.

Unum tamen non silebo, etsi ad id non propter te sed propter quoddam hominum pusillanimum post tot turbas timidus accedo. si quis tua et mea accurate compararit, uno et altero loco iuraverit, ego scripsi, contra te scripta esse: quod quum dico, eam potissimum rem specto, de qua tu acutissime et summo elegantiae sensu disquisitum quomodo Pindari verba inter varias personas distribuenda sint. si enim me obstinate negantem reperies, chorum quidquam esse personam, quae a poeta distincta sit, proloqui. Quod quomodo scriptum, paucis exponam, nihil Ahlwardtum veritus, qui me quoque iudicium ab aliis inventas incidere satis mirari nequit: te satis scio usu didicisse, qui animum ad aliquod studium acrius intendantis, eodem tempore eadem invenire: et me quidem de distribuendis inter personas cantici verbis cogitasse eo minus miraberis, quum non res in scenicis me poetis similiter versatum esse. Quippe quum me iudicis nexus sententiarum haud uno loco torqueret, in Pythio canonico versanti mihi oblata est suspicio, non omnia ex eadem personis dicta esse, idque primum in vs. 79 sqq. qui a Thebano videbantur tati esse, atque iterum vs. 107. Deinde coepi etiam alia considerare, per eandem, de quibus tu dixisti; mox quum mihi res impedita videbatur hanc suspensionem pressi prope invitus, et contrariam rationem adhibens omnia a poeta dicta iudicavi, sive per chorum sive per singulos, idque subinde significavi. Quod a me non ideo affertur, ut tibi in gloriam eripiam: nam tu id multo ante me et excogitasti haud dubie publice professus es; sed ut constet, quae adversus tuam disputata dicta videantur, contra me ipsum disputata esse, nisi quod uno et altero loco etiam adversus priores interpretes, Scholiastas maxime, haec re disserui. Nec tuam hac de re sententiam falsam pronuncio, similem opinionem reliquisse me profiteor; quis enim nescit, quomodo in rebus difficilibus huc illuc animum appellentes, quae vera sint, quasi menti obversata fuerint, omittamus? Immo si quis alius tale dixerit, minus id repudiare audeo, quam ubi solus repererim. De te mihi iudicem expeto, aut virum tibi studio Pindari, ingenio, cunctatione, moribus vel parem vel supparem. Tibi, homini in litteris exercitato et tali, quales esse omnes debebant, philologo, qui ampla doctrina varias antiquitatis partes complectaris, iam nunc id debeo, quod tu mea Pindari metrorum adornatione ita iudicasti honorifice, ut et assensum mihi gratissimum patefaceres et eam in universum sequentem me in lectionibus iudicandis et grammaticorum interpolatio detegendis verum vidisse declarasti eodem tempore, quo me Ahlwardtum et rei metricae tantum non imperitum et non modo hebetem sed stup-

esse suis, si quos habet, asseclis persuadere conatur. Neque id fecisti quod amicus sum, sed quod res ipsa id postulare videbatur; parique aequitate Hermannii, quocum tibi similis ac mecum lis exorta erat, immortalia de Thebano poeta merita praedicasti. Atque haec quidem et ipse adeo veneror, ut ultro addam, numquam fieri potuisse, ut de Pindari et lectionibus et metris sanius iudicaretur, nisi illius sagacitate et ingenii viribus patefacta via esset, qua metra Graecorum indagari possent. Neque male mihi dixisse videor, si Hermannum in hoc metrico et grammatico genere id antiquis litteris praestitisse dixerō, quod in philosophia praestitit Kantius: nam ut ab hoc in philosophia, ita ab illo in arte metrica et grammatica coeptum est ratione agi, quum antea nostrates ex arbitrio et philosopharentur et de numeris ac sermone Graeco statuerent plerumque. Haec non potui non publice profiteri: nunc pergo ad alia.

De *vita et ingenio* Pindari disseruerunt Schneiderus, Jacobsius, alii: post quos etsi supersunt quae dicenda videantur, tamen ne hoc loco de ingenio et indole carminum Pindaricorum dicam, retinet me haec cogitatio, quod illa res non nisi uberrima disputatione recte aestimari potest, quam qui aggredi velit, tum qui cultus ea aetate apud Graecos obtinuerit, quae gentis fuerit eruditio, quae musicae lyricaeque artis ratio et vis, ad quam perspicendam aliquid certe et in libris de Metris Pindari et in his commentariis allatum confidimus, tenere debet, tum lyricae poeseos progressu, perfectione, labe, variisque generibus et auctoribus spectatis, alteroque poeta cum altero, quantum fieri per ingentem litterarum iacturam potest, comparato, quem inter eos locum Pindarus obtinuerit, acerrima iudicii subtilitate examinare: quod historiae litterarum munus utinam aliquando homo satis et doctrina et ingenio instructus subire dignetur! Vitam autem poetae in tanta fontium exilitate et famae inconstantia vix quisquam unquam diserte scripserit: ex qua materia equidem unum mihi caput nunc desumo, quod in *temporibus* Pindari versatur, quorum notitia ad carminum interpretationem non modo utilis, sed necessaria est, at ob Corsini auctoritatem nimiam, qui in *Fatis Atticis* T. II. p. 55 sqq. T. III. p. 122. p. 206. et errores plures admisit nec satis sibi constat, a novissimis scriptoribus plane fere neglecta: huic autem quaestioni nonnulla de vita poetae haud incommodum erit admiscere.

Pindarus Thebanus ex vico dicitur *Cynoscephalis* fuisse (Thom. M. Anonymi Vit. metr. Vit. Vrat. Steph. Byz. v. *Κυνοςκεφαλαί*): qui est inter Thespias Thebasque, ut patet coll. Xenoph. Agesil. 2, 22. et Hist. Gr. V, 4, 38. unde tamen ibi parentes domicilium habuisse colligi non potest: etenim ut in Attica civitate Acharnensis vel Salaminius potuit Athenis aut Eleusine habitare, ita qui in vico Cynoscephalis censeretur, Thebis vel alio in loco Thebanae ditionis potest habitasse. Maius est, quod Moschus III, 89. *Boeotidas Hylas*, quae a Thebis in septentrionem sunt, patriam lyrici esse significat: quem dissensum non ita tollendum iudicaverim, ut alterius Pindari Hylas, alterius Cynoscephalas vicum putes: quo pacto tollendus sit, ignoro: nisi ad Hylas fundos poeta habuerit. Ipsis se Thebis habitasse plurimis poeta locis docet, in quibus unus insignis Pyth. III, 77 sqq. De domo eius v. Thom. M. Vit. Vrat. Pausan. IX, 25, 3. Patrem Pindaro aut *Daiphantum* aut *Pagondam* aut *Scopelinum* fuisse tradunt: Scopelinum tamen et Daiphantum fuerunt qui eundem dicerent (v. Thom. M.): probabilius alii, qui Scopelinum vetustioris Pindari patrem statuunt; etsi ille etiam vitricus Pindari fuisse dicitur ex huius matre *Myrto* (v. Schol. p. 9. et not.), quae Pagondae uxor fertur (Thom. M.). Sed Daiphanto, in quo plurimi consentiunt (v. Thom. M. Suid. Anonym. in Vit. metr. Vit. Vrat. Steph. Byz. l. c. Tzetz. Chil. I, 8.), patrocinari videtur et index libelli Plutarchei *περὶ τῆς Κράτητος βίου καὶ Δαιφάντου καὶ Πινδάρου* (v. not. ad Schol. p. 6 sq.) et *filius* poetae *Daiphantus* (Anonym. vs. 25. Suid. Vit. Vrat. p. 10.), quum filii ex avis soliti sint denominari. Mater poetae *Clidice* audit in Vita carmine perscripta. *Familiam* fuisse ex Thebana *Aegidarum* gente ipse significat Pyth. V, 72 sqq. *fratrem* dubii nominis ex Suida et Vita metrica novimus.

Pythiorum sese tempore natum testatur Pindarus (Fragm. inc. 102. ex Vit. Vrat. p. 9.), ex quo ipso hauserat Plutarchus (Symp. Qu. VIII, 1.): Pythia autem anno Olympiadis tertio quoque acta sunt incipiente mense Attico Munychione veris tempestate (Corsin. Diss. agon. II, 12.). Superest ut Olympias indagetur. Ad quam inveniendam, quum quod Thomas et Vita Aeschyli Pindarum Aeschylo aequalem fuisse perhibent, nequeat auctoritatem apud eum habere, qui calculos subducere accuratius constituerit, qua de re olim monui Gr. trag. princ. p. 47., solus Suidas dux est verbis his: *Γεγονὼς κατὰ τὴν ξεῖ Ὀλυμπιάδα, κατὰ τὴν Ξέρξου στρατείαν ὧν ἐτῶν μ'*: ex quibus profecit Eudocia. Hoc auctore quum alii Pindarum Olymp. 65, 1. natum posuissent, correctae computatione Corsinus cum Er. Schmidio natales poetae in Olymp. 65, 3. retulit, me non assentiente: certe Suidas ipsa hac Olympiade natum Pindarum non

efficit; qui si paulo ante lucem viderat, tamen potuit *κατὰ τὴν ξέ' Ὀλυμπιάδα* natus dici, quum praesertim natales poetae inde potissimum collecti videantur, quod quo tempore Xerxes in Graeciam expediterat, quadraginta ille annos habuisse ferebatur. Iam vero Xerxis expeditio coepta est vere ineunte Olymp. 74, 4. (Corsin. F. A. T. III, p. 164.) desiitque pugna Plataeensi Olymp. 75, 2. circa Metagitnionis diem XXVII. pugnata (v. Prooemium Indicis Lectionum Univ. Berol. aestiv. a. 1816. p. 4.): igitur si Pindarus Olymp. 65, 3. initio mensis Attici Munychionis, qui anni Olympici decimus est, natus statuatur, in fine illius expeditionis Olymp. 75, 2. mense Olympico altero Metagitnione habuerit annos XXXVIII et menses quinque, initio autem eiusdem non plures quam XXXVII annos. Quo magis Suidae testimonio convenit Pindari natales in Olymp. 64, 3. referri: quod ubi posueris, incipiente Xerxis bello vere ineunte Pindarus annos quadraginta plenos habuit, prope absoluto etiam quadragesimo primo: atque huic sententiae congruum, quod Pythium carmen decimum Pythiade vicesima altera, Olymp. 69, 3. (v. de computo Pythiadum ad Olymp. XII.) hortante Thorace Aleuada scriptum est: qui si tum Pindarus annos viginti natus erat, potuit adolescentem poetam ad scribendum invitare, vix potuerit puerum sedecim annorum. Ceterae temporum notae hae sunt. Ut mittam Syncellum p. 254. in Chronico Paschali p. 161. ed. Paris. Olymp. 73. adscribitur: *Πίνδαρος ἐγνωρίζετο*; Diodorus XI, 26. ad Olymp. 75, 1. habet: *τῶν δὲ μελοποιῶν Πίνδαρος ἦν ἀκμάζων κατὰ τούτους τοὺς χρόνους*; similiter fere Thom. M. *κατὰ δὲ τὴν Ξέρξου κατάβασιν ἤκμαζε τὴν ἡλικίαν*. De obitu eius varia et ambigua traditio. Thom. M. *Τέθνηκε δὲ ὁ Πίνδαρος ἕξ καὶ ἐξήκοντα ἐτῶν γεγονώς [ἢ ὡς τινες ὀγδοήκοντα] ἐπὶ Ἀβίωνος ἀρχοντος κατὰ ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα*. Vita versibus scripta: *Κάτθανεν ὀγδώκοντα τελειομένων ἐνιαυτῶν*. Apud Suidam obiisse dicitur, ut textus nunc est, *ἐτῶν νέ'*. De quo numero nimium absurdo dicere non est operae pretium: olim quidem Gr. trag. princ. p. 48. putabam hunc numerum ea niti sententia, ex qua Pindarus Olymp. 65, 3. natus et Olymp. 80, 3. defunctus esset, ita tamen ut in calculis subducendis, quod addere debebam, Suidas quadriennio vel quinquennio aberravisset; quod in annis secundum Olympiades computandis subinde accidit: neque tamen video, cur hoc tum ita statuerim. Verum etiam apud Thomam ubi pro Olymp. 86. restitueris Olymp. 80. et pro Abione praetore Bionem Olymp. 80. 3. Athenis archontem, quae coniectura satis est probabilis (cf. Corsin. F. A. T. III, p. 100. T. II. p. 58.): erunt ab ipso initio Olymp. 64, 3. usque ad finem Olymp. 80, 3. non plures anni quam LXV, quum tamen rectius instituto calculo anni Olymp. 64, 3. ultimi

tantum tres menses aetati Pindari annumerandi sint, nec Bionis magistratus usque ad annum Olymp. 80, 3. extremum, sed ad medium tantum producat, incipiente tum archontum Atticorum munere a Gamilione et desinente extremo Posideone: ita ut, si Bione archonte Pindarus defunctus fuerit, non ultra annos LXIII et menses novem potuerit habere. Quodsi Olymp. 65, 3. demum natum poetam statueris, difficultas augebitur: sin Pindari natales in Olymp. 63, 3. removeris, a cuius decimo mense usque ad Bionem Olymp. 80, 2. mense Olympico septimo munus suscipientem erunt sane anni LXVI et menses novem; eius, quod de aetate lyrici potissimum est, testimonii vim infregeris, ex quo Persici belli a Xerxe gesti tempore fere quadragenarius fuit. At qui octoginta poetae annos tribuerunt, ii si natum Olymp. 65. censebant, mortem eius Olymp. 85. assignaverint, a quo non multum abluat lectio Thomae vulgata *κατὰ ἑκτην καὶ ὀγδοηκοστήν Ὀλυμπιάδα*: rursum ubi Olymp. 64, 3. natus annum octogesimum vel attigerit vel absolverit, diem supremum obierit Olymp. 84, 3. Quibus in tenebris quis lucem pervideat? Attamen eo inclino, ut postremam sententiam veram iudicem: quam nisi calculi prorsus fallunt, ipsa poetae carmina certe adversus eos tutantur, qui Olymp. 80, 3. defunctum poetam putant. Nam carmen Pythium octavum Olymp. 80, 3. post Pythia, hoc est post inceptum mensem Olympicum decimum et Bionem archontem scriptum est; atque ad idem fere tempus pertinet Nemeaeum carmen octavum: Olympica oda nona in Olymp. 81, 1. referenda videtur; Olympicae quarta et quinta Olymp. 82, 1. assignantur, neque eas ultra Olymp. 81, 1. removeri licet, quod Camarina Olymp. 79, 4. demum restituta est, vix ut eius civis iam Olymp. 80, 1. Olympiae vincere potuerit: nec duo haec carmina abiudicare Pindaro sustinuerim. Postremo admodum senem obiisse lyricum docet Pausanias IX, 23, 2. formula *προήκων ἐς γῆρας*, qua senio longe provectus significatur, ut apud eundem V, 3, 4., non aetas senio propinqua: et huic quidem formulae non alius calculus convenit, nisi ex quo poetam demum Olymp. 84, 3. defunctum statuas. Quibus expositis non opus est alias doctorum indoctorumque opiniones refellere, quas, cuius interest, ex Harlesio ad Fabric. B. Gr. T. II. p. 59. cognoscat: addam potius paucula de variis narrationibus, quae ex ambigua fama de Pindari morte ferebantur. Delphicum enim vel Ammonium oraculum quum de eo, quod homini optimum esset, per legatos forte eo profectos consulisset, mox defunctum perhibent: eodem anno, ait Scriptor Vit. Vrat. De Delphico auctor Plutarchus Consol. ad Apollon. p. 335. ed. Tub. unde Corsinus F. A. T. II. p. 64. vere defunctum poetam colligebat, quo tempore tum, solo Bysio mense, Pythia

sacerdos respondebat; sed doctius is, qui de Ammonio cogitabat (Vit. Vrat. p. 9.), cui et ipsi non minus quam Delphico templo Pindarus adhaerebat (v. nos Oec. civ. Ath. T. II. p. 258.): quamquam huic rei non magis fidem habeo quam non habeo. Eandem tamen significat Suidas; aliud narrat Pausanias, de somnio simili Socratici, quod in Critone Plato memoriae prodidit. Suida indeque Hesychio Illustrio tradentibus obiit in theatro: pro quo gymnasium dicit Valerius Maximus (IX, 12, ext. 7.): dum caput reclinat in gremio Theoxeni Tenedii, dilecti pueri, quem Suidas nominat, Valerius significat; subita igitur placidaque morte abreptus est, qualis esse solet senum aetate valde provectorum. Quippe videtur ludorum spectandorum causa aliquo profectus repentino ibi fato oppressus esse in ipso certaminum loco, qui et theatrum et gymnasium dici potuit; idque *Argis* Peloponnesi, ut ex historiae credo fide docet epigramma in fine Vit. Vrat. p. 10. fortasse in Heraeis sive Hecatombaeis, quae ut simul celebrarent, filias secum adduxerit; hae autem cineres Thebas reportarunt, ubi sepulcrum vidit Pausanias (IX, 25, 2.). *Uxor* fuerat *Megaclea* Lysithei et Callinae filia teste scriptore Vit. Vrat. cui plus tribuo quam Vitae versibus scriptae tempore admodum recenti, in qua *Timoxena* nominatur: quamquam haec quoque potest uxor fuisse. *Filium Daiphantum*, cui Parthenium daphnephoricum pater scripsit, supra vidimus: at Lycaonem, qui in Etym. Gud. p. 374. 28. Pindari filius audit, Priamus sibi vindicabit: *filias* patri superstites *Eumetin* et *Protomachen* nominant epigramma, quod dixi, indeque Vit. Vrat. p. 10. Schol. Pyth. III, 137. Suidas, Anonymus in Vita metrica et Thomas, qui male *Πολύμητιν*.

Tibicinum familiam Pindari fuisse, quae de parentibus traduntur in veterum collectaneis, monstrant: eaque, nisi magnopere fallor; hereditario iure certis in deorum sollempnibus musicam exercebat, ut Athenis Euniadarum gens citharistarum; ne pluribus exemplis utar in re nota. Hinc una cum arte religio deorum et pietas puero insita: quem omine vel potius prodigio varie narrato, apibus mel ori imponentibus, poesi destinatum ferunt, ad indicandam, ut in Platone, orationis dulcedinem: qua de re vide Pausan. IX, 25. Aelian. V. H. XII, 45. Philostrat. Imagg. II, 12. Vit. Vrat. et Vit. metr. et confer interpretationi fabulae utile epigramma Antipatri Sidonii in Pindari tumulum Anthol. Jacobs. ed. prior. T. II, p. 28. etsi ii non plane spernendi, qui quum ea species Pindaro per somnium oblata esset, religiosam mentem ea deorum significatione ad carmina facienda incitatum tradiderunt. Primum a patre musicis institutum esse facile credam veteri narrationi, a *Daiphanto* opinor: sed *Scopelino* id tribuitur apud Thom. M. et in Vit. Vrat. Eius ex disciplina

Laso Hermionensi, lyrico tum celebri et artis scientia praestanti, qui etiam de musica scripsit, esse traditum, non est quod negemus, ex antiquo fonte affirmante Thoma: incertius videtur, quod a *Myrtide* poetria eruditus apud Suidam dicitur: *Corinnae Tanagraeae* consiliis usum esse haud dissimile veri ex iis, quae in *Fragm. Hymn. 1.* posuimus; de qua adde *Vitam* carmine compositam. Et cum *Corinna* certasse atque ab ea quinquies victus esse fertur (*Pausan. IX, 22. Aelian. V. H. XIII, 25. indeque Eustath. l. c. ap. Schneider. Vit. Pind. p. 6. item Suid. v. Κόριννα*): at eam rem in *Myrtide* reprehendit *Corinna* *Fragm. Wolf. p. 51. Μέμφομαι δὲ καὶ τὰν λιγουρὰν Μυρτιδ' ἰώγγα, ὅτι βάνα φουῶσα ἔβα Πινδάρωιο ποτ' ἔριν*: adeo confusae veterum poetarum res. Iam vero Athenis perhibetur magistrum habuisse *Agathoclem* vel *Apollodorum*, qui etiam puero cyclios choros instituendos mandaverit (*Vit. Vrat. et Vit. metr.*). Postremo *Pythagoricis placitis* initiatum putat *Clemens Alexandrinus Strom. V, p. 598.* non aliam ob causam, quam quod nonnulla poetae praecepta Pythagorismum sapiunt: quae utrum vere Pythagorica sint an potius ex *mystica disciplina* petita, ut incertum in dubio me relinquere dico ad *Olymp. II, 75 sqq. et Fragm. Thren. 4.*

Pindarus comis erga homines carminum laudibus indigentes et erga deos ita fuit pius, ut quos oratione coleret, iis etiam suo sumptu dona consecraret; ut *Magnae Matri* ad domum suam sacellum condidit cum signo *Panis* ipsum eximie diligentis (*v. Fragm. Parthen.*), *Iovique Ammoni* et *Mercurio Forensi*, fortasse et *Apollini Boedromio* statuas *Thebis* dedicavit (*Pausan. IX, 16, 1. et 17, 1.*). Idem vicissim a diis et mortalibus auctus muneribus est. Omitto honores post obitum habitos, ex quibus unus maximus, quod *Alexander Magnus* aedibus eius parci iussit: unde confictum illud, quod idem *Pausanias Lacedaemoniorum* rex fecisse dicitur: sed quae vivo ac videnti contigerunt, ea verbo commemorare non alienum a nostro est consilio, ut praesertim *locos*, ubi poeta versatus sit, cognoscamus. Nam carminum melle deos hominesque demulsurus ex more poetarum et sponte et arcessitus varias civitates adiit atque imprimis ludis sacris interfuit: *Olympiam* quidem et *Delphos* haud semel visitavit, ut passim notavi in Introductionibus ad singula carmina: *Delphisque* et sellam ferream habuit, ubi *Apollinea* carmina caneret (*Pausan. X, 24, 4.*), et claro iam *Pindaro* *Pythia* iussit de *Theoxeniorum* epulis portionem dare, qui honos transiit ad posteros (*Plutarch. S. N. V. c. 13.*): sed male id *Pausanias (IX, 23, 2.)* de omnibus, quae *Apollini* offerrentur, donis cepit: nec minus inepte *Anonymus* in metrica vita ciborum portiones *Delphis* *Thebas* missas somniat: veri vestigia quamvis imperitiâ rerum obscurata monstrat *Vita a Thoma re-*

censita: Ἐτιμήθη δὲ σφόδρα ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος οὕτω φιλεῖσθαι, ὡς καὶ μερίδα τῶν προσφερομένων τῷ θεῷ λαμβάνειν καὶ τὸν ἱερέα βοᾶν ἐν ταῖς θυσίαις Πίνδαρον ἐπὶ τὸ δεῖπνον τοῦ θεοῦ: item Vit. Vrat. Ἀλλὰ καὶ ἐν Δελφοῖς ὁ προφήτης μέλλων κλείειν τὸν νεῶν κηρύσσει καθ' ἡμέραν Πίνδαρος ὁ μουσοποιὸς παρίτω εἰς τὸ δεῖπνον τῷ θεῷ. De Theoxeniis v. ad Olymp. IX, 104 sqq. Athenis vero tum puerum Pindarum aliquamdiu versatum esse supra monuimus, tum illum eo Nemeā profectum ad dithyrambum docendum patet ex Fragm. Dithyr. 3. idque post hibernam Nemeadem hieme anni Olympiadis secundi actam: duosque eum ibi in Dionysiis dithyrambos scenae commisisse tradit Himerius Orat. XI, 4. p. 578. Wernsd. Sed locus Aristodemi ap. Athen. XI, p. 495. F. qui ad Atticam commorationem refertur, huc non pertinet: cf. Praef. Schol. T. II, p. XV. Athenienses autem, quum ob laudes illis tributas Thebani Pindarum pecunia multassent, amplioem ei summam restituisse dicuntur et alia honorum decrevisse, haud dubie aliquo post pugnam Plataicam tempore. Auctoritates veterum v. ad Fragm. Dithyr. 4. huius loci est quae de honoribus illis Pindaro habitis dicuntur, accuratius examinare. Et plura quidem Athenienses illi ornamenta tribuisse praeter alios etiam Pausanias docet; quibus primum *proxenia* comprehenditur. Quae quum publico decreto honorificentissimo, qualia supersunt innumera, conferri solita sit, ex ipso decreto hausisse putandus est Isocrates π. ἀντιδόσ. p. 87. ed. Orell. ex quo solo compertum est proxenum Atheniensium esse Pindarum constitutum. Neque id mirum; nam aliam quoque ab aliis poetae delatam proxeniam ipse Nem. VII, 65. commemorat, de qua v. Comment. Alterum est quod illi Athenienses pecuniam donarunt; summam varie definitam esse loci veterum docent: Isocrates decem millia drachmarum dicit, magnam illa aetate argenti vim; eique, quem ex decreto haec petivisse arbitror, nolim fidem denegare, quum praesertim ceteri testes non magni sint momenti. Postremo Pindaro dicuntur pro laudibus statuam posuisse, notante etiam Pausania. Res certa est; ipsamque statuam sibi visam describit Sophista qui Aeschinis personam mentitus Epistolas scripsit, in quibus Epist. IV. haec habentur: καὶ ἦν αὐτῇ (ἢ εἰκὼν χαλκῇ) καὶ εἰς ἡμᾶς ἔτι πρὸ τῆς βασιλείου στοᾶς, καθ' ἡμέρος ἐνδύματι καὶ λύρα ὁ Πίνδαρος, διαδήμα ἔχων καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων ἀνειλιγμένον βιβλίον. Sophistam dixi; nam Aeschinem haec non scripsisse apertum est: et insunt eidem epistolae aliae nugae, quas in Introd. ad Olymp. VII. argumentis chronologicis confutabo. Ille igitur Sophista statuam Pindaro superstiti positam esse putabat, et Aeschinis aetati id tribuit, quod suae soli conveniebat: ἦν αὐτῇ καὶ εἰς ἡμᾶς ἔτι:

in quibus verbis falsarius a Taylora non satis convictus tenetur ἐν' αὐτοφώρῳ. Nam statua Pindaro multo post erat posita, certe non ante Olymp. 106, 4. quo tempore iam florebat Aeschines: nec dubito post Aeschinem inclinatis iam Atheniensium rebus positam esse. Quippe Pindari aetate statuas ponendi mos Athenis nondum pervulgatus: post Solonem Harmodiumque et Aristogitonem primo constat Cononi esse statuam positam (v. Oec. civ. Ath. T. I, p. 265.). Deinde signa omnia, quae ad porticum regiam posita erant, recentiora fuere, Cononis, Timothei, Euagorae, alia (cf. Pausan. I, 3.). Postremo rem conficit Isocrates in oratione περὶ ἀντιδόσεως, quae Olymp. 106, 3. scripta est; in qua orator honores Pindaro habitos de industria recenset, sed de statua ne verbum quidem dicit: quae si iam tum ante regiam porticum posita fuisset, non potuisset reticeri. Haec de Atticis honoribus; quibus tamen poeta non ita delinitus erat, quin ex quo Athenienses insurgere et insolentius agere coeperunt, eos tectius vituperaret, praesertim Olymp. 80. qua de re ad singulas odas dictum est. Sed Pindarum praeterea *Argis* versatum esse, supra vidimus; atque eum etiam in *Sicilia* fuisse apud *Hieronem*, idque Olymp. 77, 1. paucis monitum ad Olymp. I. introd. et vs. 8 sqq. Videtur autem paulo ante hunc annum eo profectus esse, ipso anno Olymp. 76, 4. Et praeter *Theronem* Agrigentinum tyrannum eiusque fratrem *Xenocratem* et *Thrasylaeum* Theronis ac *Thrasylulum* Xenocratis filium Aleuadamque *Thoracem*, de quibus suis locis dixi, coluit eum *Alexander* Amyntae rex Macedonum, qui Solino auctore Polyhist. c. 14. voluptati aurium indulgentissime deditus plurimos, qui fidibus sciebant, in usum oblectamenti donis tenuit liberalibus: carminisque Alexandro scripti extant reliquiae. Ex civitatibus non solum Athenienses, verum etiam *Aeginetae* plurimum videntur Pindaro tribuisse, quibus tot carmina scripsit, florentibus tum Aeginetarum rebus. Nec praetermittendum *Ceos*, licet indigenis poetis Simonide et Bacchylide claros, Paeanem prosodiacum illi faciendum mandasse. De quo v. Isthm. I.

Postremo quo melius Pindari tempora perspicerentur, duplicem apposui indicem. Alter carmina exhibet vulgari ordine sibi succedentia: quae quomodo digesta a veteribus essent, docui in Praef. Schol. T. II, p. XI. quibuscum confer Prooemium Fragmentorum: nunc addo, Epinicia a grammaticis ita adornata esse, ut in quoque genere primo loco ponerentur eae odae, quibus curules vel equestres victoriae celebrantur, ac deinceps eae, quae pugilibus, luctatoribus, pancratiastis, cursoribus oblatae sunt: Pythia claudit carmen tibicini scriptum: Nemea tres aliae odae non Nemeaeae. Inter Olympia cur ex equestribus curulibusque odis ea, quae Hieroni scripta est, primo loco posita sit, docet Thomas

Schol. p. 5. Alter index serie temporum repraesentat res potissimas, quae ad vitam et carmina poetae pertinent; qui et hoc prooemio et iis maxime argumentis, quae in Introductionibus ad singula carmina atque in Fragmentis afferuntur, certis partim, partim probabilibus innixus est.

INDEX CARMINUM.

O L Y M P I A.

- OLYMP. I.** Hieroni Dinomenis f. Syracusarum regi, celete Pherenico victori Olymp. 77. in victoriae sollemnibus in convivio Syracusis in aula regia cantatum, praesente tum Pindaro.
- OLYMP. II.** Theroni Aenesidami f. Agrigentorum tyranno, curru victori Olymp. 76. auriga Nicomacho, in victoriae sollemnibus Agrigenti cantatum.
- OLYMP. III.** Eidem ob eandem victoriam, Agrigenti in Theoxeniis cantatum eodem fere tempore.
- OLYMP. IV.** Psaumidi Acronis f. Camarinaeo, non equis sed rheda mulari victori Olymp. 82. Olympiae cantatum, praesente tum Pindaro.
- OLYMP. V.** Eidem ob eandem victoriam, eodem anno reduce Psaumide Camarinae in pompa cantatum.
- OLYMP. VI.** Agesiae Sostrati f. Iamidæ Syracusio, rheda mulari victori Olymp. 78. Stymphali cantatum post victoriam, Thebis missum.
- OLYMP. VII.** Diagorae Damageti f. Rhodio, pugilatu victori Olymp. 79. in Rhodum insulam missum, post reditum in convivio Ialysi cantatum.
- OLYMP. VIII.** Alcimedonti Iphionis f. Aeginetae, lucta inter pueros victori Olymp. 80. Melesia magistro, cantatum Olympiae in pompa.
- OLYMP. IX.** Epharmosto Locro Opuntio, lucta victori probabiliter Olymp. 81. Opunte in sollemnibus victoriae cantatum.
- OLYMP. X.** Agesidamo Arcestrati f. Locro Epizephyrio, pugilatu inter pueros victori probabiliter Olymp. 74. (cod. Vrat. Olymp. 76.), Olympiae cantatum, praesente tum Pindaro.
- OLYMP. XI.** Eidem ob eandem victoriam, longo post victoriam intervallo Thebis in urbem Locrorum Epizephyriorum missum ibique in sollemnibus victoriae redeuntibus cantatum.
- OLYMP. XII.** Ergoteli Philanoris f. Himeræo, dolicho victori Olymp. 77. in Sicilia compositum, Himeræe cantatum post reditum.

- ΝΕΜ. II.** Timodemo Timonoi f. Atheniensi, pancratio victori, Athenis cantatum ante commensationem aliquo post pugnam Plataicam tempore.
- ΝΕΜ. III.** Aristoclidæ Aristophanis f. Aeginetae, pancratio victori tempore incerto; Aeginam transmissum diu post victoriam, redeuntibusque Nemeadis sollempnibus crastatum in convivio, quod in sacro loco Theatio victoriae celebrandae causa habitum est, ante Aeginam Olymp. 80. $\frac{3}{4}$. ab Atheniensibus subactam.
- ΝΕΜ. IV.** Timasarcho Timocriti f. Aeginetae, lucta inter pueros victori, Melesia magistro, tempore incerto, sed aliquo ante Olymp. 80. tempore. Aeginam missum, ibi ut in novilunio caneretur a choro puerorum pompam ducente.
- ΝΕΜ. V.** Pythæe Lamponis f. Aeginetae, pancratio inter pueros victori, Aeginæ cantatum. Victoria et oda priores sunt Isthmiis Phylacidae victoriis odisque Isthmiis quinta et quarta, ex quibus recentior in Olymp. 75, 5. referenda videtur. Itaque Pythæe victoria ante pugnam Salaminiam ponenda.
- ΝΕΜ. VI.** Alcimidæ Theonis f. Aeginetae, lucta inter pueros victori, Melesia magistro, unde carmen ad Olymp. 80. propius quam ad Olymp. 75. accedere videtur; Aeginæ cantatum.
- ΝΕΜ. VII.** Sogeni Thearionis f. Aeginetae, quinquertio inter pueros victori Nem. 54. Olymp. 79, 4. carmen Aeginæ cantatum.
- ΝΕΜ. VIII.** Dinidi Megæe f. Aeginetae, stadio bis victori, Aeginæ cantatum in Aesceo, Olymp. 80, $\frac{3}{4}$. Victoriae quando partæ fuerint, non constat.
- CAEMEN IX.** Chromio Agesidami f. Aetnaeo, curru victori Sicyone in Pythiis; victoriam olim partam poeta post Aetnam Olymp. 76, 1. conditam celebravit, ubi in civitate recens instituta in pompa ante convivium carmen hoc cantatum, idque recentiori tempore quam Nem. I. adeoque probabiliter post Olymp. 76, 4. immo ipso anno Olymp. 77, 1., Pindaro in Sicilia versante.
- CAEMEN X.** Theæo Uliæ f. Argivo, lucta bis victori Argis in Hecatombæis: carmen ibidem cantatum aliquo post victorias tempore, redeuntibus Hecatombæis: sed ipsa tempora incerta.
- CAEMEN XI.** Aristagoræ Arcesilai f. Tenedio, cantatum Tenedi in prytaneo, quum prytanis magistratum iniret Aristagoras, inter sacra credo adeundo muneri iuncta.

I S T H M I A.

- ΙΣΤΗΜ. I.** Herodoto Asopodori f. Thebano, curru victori, tempore incerto, Thebis haud dubie et scriptum et cantatum, quum poeta carmini Ceis faciendo intentus esset.
- ΙΣΤΗΜ. II.** Isthmiæ curuli victoriae et aliis Xenocratis Aenesidami f. Agrigentini celebrandis scriptum, Thrasybulo eius filio per Nicasippum transmissum post obitum patris. Victoria contigit ante Olymp. 76, 1. adeoque non post Olymp. 75, 3.; carmen factum non ante Olymp. 77, 1.
- ΙΣΤΗΜ. III.** Melisso Telesiadæ f. Thebano, post Nemeæam equestrem victoriam

PROOEMIVM.

Ad idem tempus usque ad vicesimum annum referenda videntur, quae de studiis poetae, maxime de Corinnae familiaritate traduntur. Inter prima carmina pertinet Hymnus primus (Fragm. Hymn. 1 sqq.) a Corinna reprehensus.

- . 69, 3. Pyth. 22.
 Hippocleas Pelinnaeensis diaulo inter pueros Pythiis victor, etiam stadio, ut traditur.
 Pindarus vicenarius scripsit Pyth. X.
- . 70, 1. Olympiae institutus, et Olymp. seq. ut videtur, coeptus rhedae mularis cursus (v. ad Schol. p. 118. sed cf. ad Olymp. VI. Introd.).
3. Pyth. 23.
 Delphis coeptus armatus cursus (Introd. ad Pyth. IX.).
- . 71, 3. Pyth. 24.
 Xenocrates Agrigentinus per filium Thrasymbulum curru Pythiis victor. Pindarus annos XXVIII natus scripsit Pyth. VI.
 Midas Agrigentinus tibiis Pythia vincit.
 Hoc anno vel Pyth. 25. Olymp. 72, 3. Pindarus scripsit Pyth. XII.
- . 72, 1. Circa hoc tempus ad Helorum flumen Hippocrates Gelensium tyrannus operam navante Chromio, qui posthac Aetnaeus factus, devicit Syracusios (Nem. IX, 40.).
2. Gelo occupat Gelam (Introd. ad Olymp. II.).
3. Mense altero Olympici anni pugna Marathonia (Introd. ad Pyth. VII.).
 Pyth. 25.
 Curru Pythiis victor Megacles Atheniensis.
 Pindarus scripsit Pyth. VII.
 Tibiis Pythia iterum vincit Midas Agrigentinus (Introd. ad Pyth. XII.).
 Gelo Camarinam restituit mox evertendam (Ad Schol. p. 121.).
- . 73, 1. Gelo Gelensium tyrannus Olympiis curru victor (Introd. ad Olymp. I.).
 Hiero primum Olympiis celete victor (Ibid.).
 Thero Agrigentum occupat (Introd. ad Olymp. II.).
3. Pyth. 26.
 Hiero primum Pythia vincit celete Pherenico (Introd. ad Pyth. III.).
4. Gelo Syracusas occupat (Introd. ad Olymp. I.).
- . 74, 1. Agesidamus Locrus Epizephyrius Olympia vincit lucta inter pueros (cod. Vrat. Olymp. 76.).
 Pindarus scripsit Olymp. X. praesens tum Olympiae: sed longo tempore post factum est carmen Olymp. XI.
3. Pyth. 27.
 Hiero Pythia iterum vincit celete Pherenico (Introd. ad Pyth. III.).
2. Circa hoc tempus Thero Himeram occupat (Introd. Olymp. II.).

4. Vere ineunte incipit Xerxis expeditio in Graeciam.
Ad hunc annum refer Fragm. inc. 125. ex carmine Thebanis scripto.
- OLYMP. 75, 1. Athenae vastatae.
Mense Olympico tertio, Boedromione Attico, pugna Salaminia (Cor-
sin. F. A. T. III, p. 164 sqq.).
Eodem tempore Carthaginienses et socii a Gelone fratribusque et The-
rone ad Himeram terra marique fusi (Introd. ad Olymp. II.).
Ante pugnam Salaminiam Nemea vicerat Pytheas Aegineta, et primum
Isthmia Phylacidas Aegineta, quae victoriae celebrantur Nem. V.
et Isthm. V.
2. Mense secundo Olympici anni, Metagitnionē Attico, pugna Platae-
ensis et Mycalensis (Introd. ad Pyth. XI.).
Aetnae eruptio coepit (Introd. ad Pyth. I.).
Paucis post Plataicam pugnam mensibus Cleandro Aeginetae Isthmiis
et Nemeis victori scripta oda Isthm. VII.
Post eandem pugnam, quam diu dubium, etiam Isthm. III. scriptum
videtur.
Item post Persica Pindarus Nemeade hiberna anno Olympiadis incer-
tae secundo Nemeā Athenas profectus dithyrambos ibi docuit
in Dionysiis (Dithyr. Fragm. 3. 4.), restituta iam Athenis: mox
a Thebanis pecunia multatur et ab Atheniensibus praemiis affi-
citur. Eo tempore, quo Nemeā Athenas profectus erat, Timo-
demo eum carmen Nem. II. scripsisse coniicimus.
Bella Persica respiciuntur etiam Fragm. inc. 93. 94.
3. Pyth. 28.
Telesicrates Cyrenaeus Pythia cursu armato vincit.
Poeta scripsit Pyth. IX.
Stadio pueros vicit Thrasydaeus Thebanus in iisdem Pythiis.
Pindarus composuit Pyth. XI.
Isthmia pancratio vicisse videtur Phylacidas Aegineta secundum: quo
pertinet Isthm. IV.
Hiero Geloni defuncto Syracusis succedit (Introd. ad Olymp. I.).
Ante Olymp. 76, 1. ac proinde non post Olymp. 75, 3. Xenocrates
Agrigentinus curru Isthmia vicit (Introd. ad Pyth. VI. Nott. ad
Olymp. II, 54 sqq.).
4. Dissensiones coeptae inter Hieronem et inter Polyzelum fratrem af-
finemque Theronem, mox compositae (Introd. ad Olymp. II.
Pyth. II.).
Eodem fere anno Hiero Locros Epizephyrios armis Anaxilai Regino-
rum et Zanclaeorum tyranni eximit (Introd. Pyth. II.).

- Hiero quadrigis pullorum alicubi vincit (Ibid.).
Pindarus scribit Pyth. II.
- OLYMP. 76, 1. Thero Agrigentorum tyrannus Olympia curru vincit.
Pindarus tum in Graecia versans scripsit Olymp. II. III.
Asopichus Orchomenius stadio inter pueros victor Olympiae.
Poeta in Graecia composuit Olymp. XIV.
Moritur Anaxilaus Regii et Zanclae tyrannus, cuius liberorum tutelam Smicythus suscipit (Introd. Pyth. II.).
Hiero Catanaeorum civitate sublata Aetnam condit (Introd. Olymp. I. Pyth. I.).
Post Aetnam conditam, ut videtur, scriptum Scolium Hieroni dictum (Fragm. Scol. 5 — 7.).
3. Hiero Etruscos ad Cumas devincit (Introd. ad Pyth. I.).
Pyth. 29.
Ante Pythiadem Hieroni ex Graecia missum Pyth. III.
In ipsa Pythiade Hiero Aetnaeus curru victor renunciatus; cui tum scriptum Pyth. I.
Non ante hanc Pythiadem scriptum Hyporchema Pythiam eiusdem victoriam mulabus partam celebrans (Fragm. Hyporch. 1 — 3.).
Ergoteles Himeraeus Pythia cursu vincit (Introd. ad Olymp. XII.).
4. Hoc anno Chromio videtur Nemeaea victoria contigisse, et Nem. I. in Sicilia Pindarus scripsisse.
Thero adulto anno obit (Introd. Olymp. II. XII.). Igitur ante hoc tempus scriptum Encomium Fragg. 1. 2.
Theronis filius Thrasydaeus pellitur, Agrigentum et Himera liberantur: omnia vergente anno (Introd. ad Olymp. XII.).
- OLYMP. 77, 1. Hiero iterum celete Pherenico Olympia vincit.
Pindarus scripsit Olymp. I. in Sicilia apud Hieronem.
Ergoteles Himeraeus dolicho Olympiis victor.
Pindarus Olymp. XII. in Sicilia composuit.
Ibidem hoc anno Pindarus scripsit carmen Nem. IX. in Chromii victoriam Sicyone olim partam.
Non ante hunc annum scriptum Isthm. II. ad Thrasybulum Xenocratis f.
3. Pyth. 30.
Telesicrates Cyrenaesus stadio Pythiis victor (Introd. ad Pyth. IX.).
4. vel seq. anno Simonides obiit (V. Duker).
- OLYMP. 78, 1. Hiero curru Olympiis victor (Introd. ad Olymp. I.).
Agesias Syracusius Olympia mulabus vincit.
Pindarus Thebis, ut videtur, scripsit Olymp. VI.

2. Smicythus hortante Hierone Anaxilai filiis imperium tradit (Introd. Pyth. II.).
Hiero obit (Introd. Olymp. I.).
3. Pyth. 31.
Arcesilaus IV. Cyrenarum rex curru Pythiis victor.
Pindarus scripsit Pyth. V. et deinceps Pyth. IV.
- OLYMP. 79, 1. Diagoras Rhodius pugil victor Olympiis.
Pindarus scripsit Olymp. VII.
Xenophon Corinthius stadio et pentathlo Olympia vincit.
Pindarus scripsit Olymp. XIII. et Scolium Fragm. 1. (Introd. ad Olymp. XIII.)
2. Nemeae institutum pentathli certamen Nem. 53. probabiliter. (V. ad Nem. VII.)
4. Camarina a Gelois restituta (Ad Schol. p. 121.).
Catanaeorum respublica restituta (Introd. Pyth. I.): Aetnaei cedunt in oppidum Inessam, quod iam Aetnae nomen lucratur (Diod. Sic. XI, 75. et Wessel.).
Hoc anno Nem. 54. vicit Sogenes Aegineta et scriptum Nem. VII. probabiliter (V. ad hoc carmen).
- OLYMP. 80, 1. Arcesilaus Cyrenarum rex curru Olympiae victor (Introd. ad Pyth. IV.).
Alcimedon Aegineta lucta inter pueros victor Olympiae.
Pindarus Olympiae scripsit Olymp. VIII.
3. Pyth. 33.
Thrasylaeus Thebanus stadio vel diaulo Pythiis victor inter viros (Introd. ad Pyth. XI.).
Epharmostus Locrus Opuntius lucta inter viros victor Pythiis (Introd. ad Olymp. IX.).
Aristomenes Aegineta iisdem Pythiis pueros lucta vincit.
Huic tum Pindarus Delphis mense Olympico decimo scripsit Pyth. VIII. paulo ante subactam ab Atheniensibus Aeginam.
Aeginae obsidio incipit exeunte anno Olympico (Müller. Aeginet. p. 179.).
Ante hoc tempus scripta Nem. III. IV. hoc aliquot haud dubie annis etiam ante Olymp. 80.
Item circa Olymp. 80. carmen Nem. VI. ponendum videtur.
Olymp. 80, $\frac{1}{2}$. scriptum Nem. VIII.
4. Lacedaemonii et Boeoti vincunt Athenienses Argivosque et socios apud Tanagram, quattuor fere ante ver mensibus, mense circiter quinto vel sexto Olympici anni (vide ad Isthm. VI.).
Athenienses vincunt Thebanos ad Oenophyta Tanagraea, LXII die-

bus post cladem Tanagrae, duobus forte mensibus ante ver
174.

Argus in Atheniensibus in dedicationem accipitur, vere eiusdem anni,
 nomen *Olympicus* circiter nono vel decimo (Müller. Aeginet.
 p. 174.)

Uranio. 31. 1. Equitissimus Laurus Opuntius lacta victor Olympiā.

Pura scripsit Olymp. IX. fortasse etiam Isthm. VI.

Uranio. 32. 1. Penonius Camarinatus malibus Olympiā vincit.

Kalaeus Olympiade praesens scripsit Olymp. IV. et deinceps Olymp. V.

Uranio. 33. 1. Olympiade iudicis rictae mularis cursus (V. ad Olymp. VI. Introd.).
 Tanti caritū (cf. Introd. ad Olymp. VII.).

2. Ultimus Kaldari astra.

Incertum an hoc referendus sit Hymnus in Ammonem Fragm. Hymn. 7.

Si verum est, ut ego credo, Theoxeni in gremio defunctum Findarum,
 ad ultimos vitae annos retuleris Scol. Fragm. 2. etsi aliquis id
 dicat fervidioris esse ingenii.

Ultimum poetae carmen Hymnus in Proserpinam, post fata eius di-
 vulgatus, Fragm. Hymn. 8.

Findarus Argis obit octogenarius.

- NEM. II.** Timodemo Timonoi f. Atheniensi, pancratio victori, Athenis cantatum ante comissionem aliquo post pugnam Plataicam tempore.
- NEM. III.** Aristoclidæ Aristophanis f. Aeginetae, pancratio victori tempore incerto; Aeginam transmissum diu post victoriam, redeuntibusque Nemeadis sollemnibus cantatum in convivio, quod in sacro loco Theario victoriae celebrandae causa habitum est, ante Aeginam Olymp. 80. $\frac{3}{4}$. ab Atheniensibus subactam.
- NEM. IV.** Timasarcho Timocriti f. Aeginetae, lucta inter pueros victori, Melesia magistro, tempore incerto, sed aliquo ante Olymp. 80. tempore. Aeginam missum, ibi ut in novilunio caneretur a choro puerorum pompam ducente.
- NEM. V.** Pythæe Lamponis f. Aeginetae, pancratio inter pueros victori, Aeginæ cantatum. Victoria et oda priores sunt Isthmiis Phylacidæ victoriis odisque Isthmiis quinta et quarta, ex quibus recentior in Olymp. 75, 3. referenda videtur. Itaque Pythæe victoria ante pugnam Salaminiam ponenda.
- NEM. VI.** Alcimidæ Theonis f. Aeginetae, lucta inter pueros victori, Melesia magistro, unde carmen ad Olymp. 80. propius quam ad Olymp. 75. accedere videtur; Aeginæ cantatum.
- NEM. VII.** Sogeni Thearionis f. Aeginetae, quinquertio inter pueros victori Nem. 54. Olymp. 79, 4. carmen Aeginæ cantatum.
- NEM. VIII.** Dinidi Megæ f. Aeginetae, stadio bis victori, Aeginæ cantatum in Aeaceo, Olymp. 80, $\frac{3}{4}$. Victoriae quando partae fuerint, non constat.
- CARMEN IX.** Chromio Agesidami f. Aetnaeo, curru victori Sicyone in Pythiis; victoriam olim partam poeta post Aetnao Olymp. 76, 1. conditam celebravit, ubi in civitate recens instituta in pompa ante convivium carmen hoc cantatum, idque recentiori tempore quam Nem. I. adeoque probabiliter post Olymp. 76, 4. immo ipso anno Olymp. 77, 1., Pindaro in Sicilia versante.
- CARMEN X.** Theaeo Uliæ f. Argivo, lucta bis victori Argis in Hecatombæis: carmen ibidem cantatum aliquo post victorias tempore, redeuntibus Hecatombæis: sed ipsa tempora incerta.
- CARMEN XI.** Aristagoræ Arcesilai f. Tenedio, cantatum Tenedi in prytaneo, quum prytanis magistratum iniret Aristagoras, inter sacra credo adeundo muneri iuncta.

I S T H M I A.

- ISTHM. I.** Herodoto Asopodori f. Thebano, curru victori, tempore incerto, Thebis haud dubie et scriptum et cantatum, quum poeta carmini Ceis faciendo intentus esset.
- ISTHM. II.** Isthmiæ curuli victoriae et aliis Xenocratis Aenesidami f. Agrigentini celebrandis scriptum, Thrasybulo eius filio per Nicasippum transmissum post obitum patris. Victoria contigit ante Olymp. 76, 1. adeoque non post Olymp. 75, 3.; carmen factum non ante Olymp. 77, 1.
- ISTHM. III.** Melisso Telesiadæ f. Thebano, post Nemeacæam equestrem victoriam

beo hospitem nullum me et honestarum rerum peritiorem alium et potentia praestantiozem ex huius quidem aetatis hominibus, inclitis exornaturum hymnorum flexibus. Deus patronus tuis prospicit studiis, hanc habens curam, Hiero: qui nisi cito defecerit, etiam suaviozem spero. Cum quadriga celeri me celebraturum viam carminum adiutricem, Ep. 4. quam repererim ad apricum collem Cronium profectus. Mihi quidem Musa validissimum telum robore alit: at aliis rebus alii excellunt; summum tamen fastigatur regibus. Noli spectare ulterius. Utinam et tu per hanc vitam sublime incedas, et ego haud minus cum victoribus verser conspicuus sapientia inter Graecos ubique.

OLYMP. II.

THERONI AGRIGENTINO

CURRU.

Citharam regentes hymni, quem deum, quem heroa, quemve virum Str. 1. cantemus? Nempe Pisa Iovis; Olympicum vero conventum instituit Hercules, primitias belli; Theronem autem quadrigas ob victrices celebrare decet, pietate iustum hospitem, columen Agrigenti, celebriumque patrum florem civitatis statorem, Multa qui perpassi animo sacrum flu- Ant. 1. vii tenuere domicilium, Siciliaeque extiterunt oculus: vitaque comitata est fausta, opes gratiamque afferens insitis virtutibus. Sed o Saturnie fili Rheae, sedem Olympi gubernans certaminumque verticem fluentaue Alpei, placatus carminibus propitius arva porro patria serva ipsorum Postero generi. Sed rerum factarum, seu iuste seu praeter Ep. 1. ius, irritum ne tempus quidem omnium parens possit reddere eventum; oblivio tamen secunda cum fortuna contigerit. Nam prosperis prae gaudiis malum infestum moritur superatum, Quando dei Parca altam Str. 2. felicitatem sublime erigens mittit. Quae ratio convenit pulchrithronis Cadmi filiabus, magna quae erant passae; sed concidebat gravis luctus maioribus prae bonis. Vivit inter Olympios interempta fragore fulminis longe crinita Semela; amat eam Pallas semper et Iuppiter pater magnopere, amat filius hederiger. Aiunt etiam in mari inter Nerei filias Ant. 2. marinas vitam immortalem Inoi constitutam omne per tempus. Profecto mortalium quidem fati nequaquam terminus apertus est, nec tran-

- quillam quando diem, solis filiam, illibata cum felicitate obituri simus: undaeque alias aliae gaudiorum laborumque in homines incurrere solent. Sic autem Parca, quae patriam horum tenet illam laetam fortunam, cum divinitus nata opulentia aliquam etiam noxam adducit rursus profugam alio tempore, ex quo interfecit Laium fatalis filius obviam factus, Pythiumque antiquum oraculum effectum reddidit. Quod quum vidisset acris Erinnyis, occidit mutua caede subolem eius bellicosam: superstes autem fuit Thersander caeso Polynici, iuvenilibus in certaminibus in proeliisque belli honoratus, Adrastidarum domui proles auxiliatrix: unde seminis habent radicem. Decet Aenesidami filium encomiis canticis lyrisque ornari: Olympiae enim ipse praemium accipit, Pythone vero in Isthmoque consortem in fratrem communes Gratiae flores quadrigarum duodecies curriculum emensarum detulerunt. At si quis certamen experiens victoriam obtinuit, hoc eum liberat aeternis. Atqui opulentia virtutibus ornata harum atque illarum rerum fert opportunitatem, profundam suppeditans curam venatricem, Sidus insigne, verum homini lumen: quam si quis tenet, novit futurum, quod mortuorum impiae hic mentes poenas statim luunt, quodque facta in hoc Iovis imperio delicta sub terra iudicat aliquis infesta sententiam dicens necessitate. Pari vero per noctes semper, pariter interdium sole fruentes faciliorem boni degunt vitam, non terram turbantes manus robore nec undam marinam inanem propter victum: sed apud amicos deorum, quicumque delectabantur iurisiurandi sanctitate, illacrimosam agunt aetatem: at isti horrendum adspectu tolerant laborem. Sed quotquot sustinuerunt ter utrobique degentes ab omnibus omnino iniustis rebus animum continere, perficiunt Iovis viam ad Saturni arcem, ubi beatorum insulas Oceanides aurae perspirant, floresque auri fulgent, in terra alii pulchris ex arboribus; alios vero aqua nutrit: quorum sertis implicant manus et capita. Secundum consilia recta Rhadamanthi, quem pater habet Saturnus paratum sibi adsessorem, maritus Rheae omnium supremam tenentis sellam. Peleusque et Cadmus in his censentur; Achillemque adduxit, postquam Iovis animum precibus flexit, mater, Str. 5. Qui Hectorem prostravit, Troiae inexpugnabilem inconcussam columnam, Cycnumque leto dedit, Auroraeque filium Aethiopem. Multae mihi sub cubito celeres sagittae sunt in pharetra, sonantes intelligentibus, in vulgus autem interpretibus indigent. Sapiens is, qui multa scit naturam; at discendo docti procaces loquacitate, ceu corvi irrita garriunt Iovis adversus alitem divinum. Intende nunc metae arcum, age anime, quemnam petamus missis ex benevola rursus mente celebribus telis? Nempe in Agrigentum tendas velim: dicemus iurati sententiam

veraci mente, nullam urbem centum per annos progenuisse amicis virum magis beneficum animo, manuque largiorem Therone. At laudem invasit invidia non iustitiae iuncta, sed ab impotentis cupiditatis hominibus profecta, garrulam amans obtrectationem, et obscuracionem afferre cupiens proborum praeclaris facinoribus. Quippe arena numerum refugit: ille quanta gaudia aliis contulerit, quis eloqui queat?

OLYMP. III.

THERONI AGRIGENTINO

CURRU.

Tyndaridis hospitalibus precor ut placeam pulchricomaeque Helenae, dum inclitum Agrigentum celebrans in Theronis Olympicam victoriam hymnum constituo, indefessorum equorum decus. At Musa, sic me doce novo splendidoque reperto modo Dorio numero vocem aptare sationis ornatricem. Quippe capillis innexae coronae exigunt a me hoc divinitus iniunctum debitum, citharam ut vario cantu vocalem sonitumque tiliarum carminumque disposita verba Aenesidami filio misceam convenienter; Pisiaque canere me iubet: ex qua a deo missa veniunt carmina ad homines, Sicui exsequens mandata Herculis antiqua verax Hellanodica, Aetolus vir, super palpebras comas cinxerit glaucicolore ornatu olivae: quam quondam Istri ab umbrosis fontibus apportavit Amphitryoniades, monimentum Olympicorum pulcherrimum certaminum, Populo Hyperboreorum postquam alloquio persuasit, Apollinis cultori. Fida mente Iovis petebat omnes recipienti luco umbras simul praebentem plantam communem hominibus ac coronam virtutum. Iam enim illi, aris patri consecratis, mensem dispescens curru aureo vecta Luna plenum vesperi oculum offuderat, lamque magnorum certaminum sanctum iudicium et sollempnia simul quinquennalia instituerat divina ad praerupta Alphei: sed nondum pulchras arbores emittebat ager in convallibus Saturnii Pelopis. His destitutus amoenus locus visus ei est acribus obnoxius esse radiis solis. Tum igitur in terram Istriam eum mittere animus gestiebat: Ubi Latonae equorum agitatrix filia excepit venientem Arcadiae ex iugis et flexuosis recessibus, quum eum nunciis Eurysthei impelleret necessitas a patre imposta auricornem cervam ad-

Str. 3. ducturum, quam olim Taygeta dedicans Orthosiae sacram scripserat. Quam persequens vidit et illam terram post flatum Boreae frigidi: ubi arbores admirans constitit; quarum dulce eum tenuit desiderium, duodecies circumvectam apud metam curriculi equorum ut plantaret. Atque nunc ad hoc sollemne propitius venit cum aequantibus deos profunde cinctae geminis filiis Ledaë. His enim mandavit abiens ad Olympum, ut magnificum certamen regerent tum virorum de virtute tum de curruum veloci agitatione. Me igitur animus impellit pronunciare, Emmenidis Theronique venisse gloriam equestribus dantibus Tyndaridis, quod plurimis mortalium hospitalibus eos epulis colunt. Religiosa mente observantes deorum sacra. Quodsi aqua principatum tenet, bonorum vero aurum est pretiosissimum: nunc quidem extremum Thero terminum virtutibus assequens attingit domestica laude Herculis columnas. Quod autem ultra, sapientibus est inaccessum imprudentibusque. Non id persequar: vanus fuerim.

OLYMP. IV.

PSAUMIDI CAMARINAE O

RHEDA MULARI.

Str. Rector summe fulminis indefessi Iuppiter: tuæ namque Horæ sub cantu cithara varie sonante distincto circumactæ me miserunt celsissimorum testem certaminum. Quippe ubi hospitibus felicitas contigit, laetantur statim nuncium ad dulcem boni. Sed o Saturni fili, qui Aeternam tenes, onus ventosum centicipitis Typhonis violenti, Olympici victoris accipe Gratiarum causa hancce pompam, Maxime perenne lumen validissimarum virtutum. Psaumidis enim rhedæ hæc pompa advenit, qui olea coronatus Pisatide gloriam excitare festinat Camarinae. Deus propitius sit reliquis eius votis: quippe eum laudo et equis alendis valde paratum, et gaudentem hospitibus omnes recipientibus, et a tranquillitatem civitatis amantem sincera mente conversum. Non mendacio fucabo verba: experientia quidem mortales probat; Quæ Clymeni filium Lemniadum feminarum liberavit a probro; aereisque in armis victor cursu dixit Hypsipylæ ad coronam accipiendam vadens. Hic ego celeritate: manus autem et præcordia paria. Nascuntur verum etiam juvenibus in viris canis sæpe et præter ætatis conveniens tempus.

- ctor, araeque fâtidicae Iovis praefectus Pisae, et inter conditores celebrium Syracusarum, quemnam ille defugiat hymnum, nactus eum non invidorum civium inter desiderabiles cantus? Atqui sciat, in hoc calceo praeclarum pedem se habere, Sostrati filius. Periculorum vero expertes virtutes neque inter viros neque in navibus cavis pretio habentur; sed multi meminerunt, praeclari siquid cum labore gestum fuerit. Agesia, tibi quidem laus parata, quam iuste ab ore Adrastus vatem Oïclidem olim in Amphiaräum prolocutus est, quum terra ipsumque et candidos equos hausisset. Septem enim postea rogorum mortuis consumptis Talaïonides dixit apud Thebas tale aliquod verbum: Desidero exercitus mei oculum, utrumque et vatem bonum et hasta pugnando. Quod et pompae domino convenit viro Syracusio: neque rixosus nec contentiosus admodum, vel magno iureiurando interposito hoc quidem ei diserte testabor: mellisonaeque permittent Musae. At o Phintis, iunge iam mihi robur mularum celeriter, uti via in conspicua promoveamus currum, veniamque ad virorum etiam stirpem: illae enim prae aliis iter monstrare hoc norunt, coronas Olympiae quando acceperunt: oportet igitur portas hymnorum patefacere ipsis: ad Pitanam autem prope Eurotae flumen debeo hodie venire tempestive, Quae Neptuno consociata Saturnio dicitur filiam violaceis capillis Euadnam peperisse. Occuluit autem virgineum fetum sinu, constitutoque mense mittens famulas iussit nutritum tradere infantem heroi Elatidae, qui Arcadibus imperabat Phaesanae sortitusque erat Alpheum accollere: ubi educata sub Apolline dulcem primum degustavit Venerem. Neque vero latuit Aepyrum per omne tempus, celare eam dei prolem; sed ille quidem animo comprimens iram ineffabilem acri studio, Pythonem festinans profectus est oraculum consulturus hoc de intolerando casu; haec autem puniceo intexta subtemine zona deposita urnaque argentea, dumeto sub obscuro peperit divinae mentis puerum. Ipsi Auricomus adiutricem adduxit mitem animo Lucinam atque una Parcas: Prodiitque ex utero partuque iucundo lamus in lucem statim; quem quidem sollicita reliquit humi; at duo eum oculis caesii deorum consiliis nutriverunt dracones innoxio veneno apum, curam eius habentes. Rex autem postquam petrosa curru vectus rediit ex Pythone, omnes domi sciscitatus est de puero, quem Euadna peperisset: Phoebus enim illum dicebat genitum esse. Patre, prae mortalibus vero futurum vatem hominibus praestantem, neque unquam defecturam progeniem. Sic igitur edicebat: at illi neque audisse se obtestabantur nec vidisse quinque licet dies natum; enimvero latebat in iunco rubetoque inaccesso, violarum flavis et prorsus purpureis radiis obtectus tenerum corpus: quapropter

O L Y M P. VII.
D I A G O R A E R H O D I O

P U G I L I.

- Str. 1.* **P**hialam uti siquis divite de manu sumptam, intus vitis spumantem rore, donat iuveni genero propinans domo domum, prorsus aureum bonorum verticem, conviviique gratiam et affinitatem honorans suam, simulque amicis praesentibus reddidit eum invidendum ob concordem totum:
- Ant. 1.* Et ego nectar fusum, Musarum donum, praemio ornatis viris, dulcem fructum ingenii mittens, Olympiae Pythoneque vincentibus libo. Ille vero felix, quem fama tenet bona: sed alias alium respicit alma
- Ep. 1.* Gratia blandisona cum cithara omnisonisque tiliarum instrumentis. Et nunc inter utraque cum Diagora descendi marinam celebrans filiam Veneris, Solisque sponsam Rhodum, recta via pugnans ut ingentem virum apud Alpheum coronatum laudarem pugilatus in praemium, itemque apud Castaliam, patremque Damagetum Iustitiae placentem, Asiae spatiosae prope rostrum triurbem insulam habitantes cum Argiva bellatorum manu. Quibus volo ex initio a Tlepolemo inde communem nuncians persequi narrationem, Herculis late potenti stirpi. Nam a patre quidem ex Iove sese gloriantur; Amyntoridas autem ex matre Astydamia. Circa hominum vero mentes errores innumeri pendent: illudque difficile invenire, Quod nunc et ad finem usque optimum homini consequi. Etenim Alcmenae fratrem nothum baculo feriens durae oleae occidit Tirynthe Licymnium venientem e thalamis Mideae huiusce olim terrae conditor iratus: mentis namque perturbationes occaecare solent etiam sapientem. Oraculum autem petiit ad deum profectus. Illi igitur Auricomus fragranti ex adyto navium cursum indixit Lernaeco a litore rectum in provinciam mari cinctam, ubi quondam decorum rex magnus aureis imbribus irrigabat terram, quando Vulcani artibus athenae securi patris Minerva vertice ex summo prosiliens vociferata est ingenti clamore: Caelumque horruit ipsam et Terra mater. Tum etiam fulgens mortalibus deus Hyperionides futurum mandavit observare officium filii caris, ut deae primi conderent aram conspicuam, et sanctis sacrificiis institutis patrique animum exhilararent quataeque hastilremae. Inlicere vero virtutem solet et gaudia homini-

O L Y M P. VIII.
A L C I M E D O N T I A E G I N E T A E
P U E R O L U C T A T O R I

- Str. 1.** **O** mater auro coronatorum certaminum, Olympia, domina veritatis, ubi viri vates incensis victimis augurantes explorant Iovem clare fulminantem, siquod habeat dictum de hominibus molientibus animo magnam
- Ant. 1.** virtutem consequi, laborum vero recreationem: Effectumque id red-
ditur in gratiam pietatis virorum precibus. Sed o Pisae arborosum ad
Alpheum nemus, hancce comissionem et coronae circumlationem ac-
cipe. Magna certe gloria semper, sicui tuum praemium contigerit ma-
gnificum. Alia autem aliis eveniunt bona; multaeque viae cum diis fe-
licitatis:
- Ep. 1.** Vos vero, Timosthene, attribuit sors fortunae Iovi genitali,
qui te quidem Nemeae conspicuum, Alcimedontem vero apud Saturni
collem fecit Olympicum victorem. Erat vero adspectu pulcher, facto-
que non dedecorans formam promulgavit vincens lucta longiremem Ae-
ginam patriam; ubi Sospita Iovi hospitali adsidens exercetur Iustitia
- Str. 2.** Praeter quam apud ceteros homines. Nam quod multifarium est et mul-
tas in partes vergit, recta diiudicare mente difficile, estque hoc institutum
immortalium, et hancce mari munitam terram omnigenis constituit ho-
spitibus columnam divinam: succedens autem tempus hoc efficere uti-
nam ne defetigetur:
- Ant. 2.** Insulam dico a Doriensi populo administratam
inde ex Aeaco. Quem filius Latonae lateque potens Neptunus Ilio co-
ronam imposituri advocarunt adiutorem exstruendi muri, illum quod fa-
tale erat motorum bellorum urbium vastatrices inter pugnas rapidum
exhalare fumum.
- Ep. 2.** At caesii dracones, quum esset recens condita, tur-
rim insilientes tres, duo quidem deciderunt, in loco vero animas effla-
runt: unus autem irruiat boans. Tum dixit adversum animo volvens pro-
digium protinus Apollo: Pergamus in tuo manuum opere capitur: sic
- Str. 3.** mihi ostentum enunciat Saturnii missum, gravistrepi Iovis: Non sine
filiis tuis; sed simul cum primis et quartis id incipietur. Sic igitur deus
diserte locutus ad Xanthum properavit et Amazonas equestres et Istrum
vectus; tridentis vibrator vero ad Isthmum marinum curram celerem di-
rexit, deducens Aeacum huc in curru aureo, Et Corinthi ad iugum,
- Ant. 3.**

visurus epulas celebres. Sed iucundi nihil inter homines commune erit: quodsi ego Melesiae ex imberbibus gloriam percucurri hymno, ne me petat lapide aspero invidia; et Nemeae enim pariter ei renunciabo hoc contigisse decus, postea vero in virorum pugna Ex pancratio. Ep. 3. At docere utique gnaro facilius; stultum vero non praedidicisse: leviores enim inexpertorum mentes. Illa autem ille docebit opera melius aliis, qui modus virum promoveat ex sacris certaminibus volentem desideratissimam gloriam reportare. Nunc quidem ipsi decus Alcimedon, victoriam tricesimam adeptus, Qui fortuna dei, neque a virtute aber- Str. 4. rans, in quattuor puerorum deposuit corporibus reditum invisissimum et minus gloriosam linguam et occultam viam, patri autem patris inspjavit robur senio adversarium: Orci certe obliviscitur felicia nactus vir. Sed me oportet memoriam excitantem eloqui manuum florem Ant. 4. Blepsiadis victoriam, sexta quibus iam corona circumiacet frondiferis de certaminibus. Est vero etiam aliqua defunctis pars rite tanquam sacrificio persoluta: neque vero occulit pulvis cognatorum praeclarum decus. Mercurii quippe ex filiâ auditum Renunciâ Iphion dicet Calli- Ep. 4. macho splendidum ornamentum Olympiae, quod ipsorum Iuppiter generi praebuit. Praeclara vero super praeclara facinora velit dare, acutos autem morbos propulset. Precor de pulchrarum rerum sorte Nemesin dissentientem ne reddat; sed illaesam deducens vitam ipsosque augeat et civitatem.

OLYMP. IX.

EPHARMOSTO OPUNTIO

LUCTATORI.

Archilochi quidem carmen vocale Olympiae, callinicum illum tripli- Str. 1. cem turgidum, suffecit Saturnium apud collem praecire comissanti dilectis Epharmosto cum sodalibus; sed nunc longe iaculante Musarum ab arcu Iovemque rutila fulgurantem venerandumque impertire verticem Elidis talibus telis, quem olim Lydus heros Pelops sibi exemit pulcherrimam dotem Hippodamiae: Alatum vero mitte iucundam in Pytho- Ant. 1. nem sagittam: nequaquam certe humi cadentia verba attinges, viri super lucis citharam pulsans clara ex Opunte. Laudes ipsam et filium, quam Themis filiaeque eius Servatrix sortita est gloriosa Eunomia. Flo-

ret autem virtutibus ad Castaliamque et prope Alpei flumen; unde coronarum flores inclitam Locrorum extollunt matrem pulchrarum arborum feracem. Equidem sane caram urbem splendentibus incendens carminibus, et forti equo citius et navi alata quoquoersum nuncium mittam hunc, si modo divina quadam arte adiutus eximium Gratiarum colo hortum: illae enim praebent iucunda; fortes autem et sapientes caelitus viri Existunt. Nam adversus tridentem quomodo Hercules clavam vibrasset manibus, quum ad Pylum stans urgeret Neptunus, urgeret eum argenteo arcu pugnans Phoebus, ac ne Pluto quidem immotum teneret baculum, mortalia corpora quo compellit cavum ad vicum mortuorum? Procul mihi sermonem hunc, os, abiice; namque conviciari diis odiosa sapientia, et gloriari intempestive Insantiae praeludit. Ne nunc blateres talia: seiunctum habe bellum pugnamque omnem ab immortalibus: convertas vero ad Protogeniae urbem linguam, ubi vibrantia fulmina iaculantis Iovis fato Pyrrha Deucalionque, Parnasso cum descendissent, domum exstruxerunt primam, sineque concubitu congenerem sibi pararunt lapideam sobolem; Lai vero vocati sunt. Excita carminum illis auram sonoram, laudaque vetus quidem vinum, flores vero hymnorum Recentium. Aiunt sane terram quidem inundasse nigram aquae vim, sed Iovis artibus resorptum esse repente undarum aestum. Sed ex illis erant aere clypeati vestri maiores inde ab initio, Iapetionidis stirpis filii puellarum et praestantissimorum Cronidarum, indigenae reges semper. Olim Olympius dux cum filia Opuntis ex terra Epeorum rapta placidus consuevit Maenaliis in iugis, eamque adduxit Locro, ne auferret eum aetas morte admota orbem subole. Sed habebat semen maximum uxor, gavisusque est intuitus heros adoptivum filium, maternique avi iussit eum cognominem esse, ingentem virum forma et facinoribus: urbem autem dedit populumque regendum. Afluxerunt vero ei hospites ex Argis ex Thebisque, aliique Arcades itemque alii etiam Pisatae: sed filium Actoris Aeginaeque imprimis coluit advenarum Menoetium: cuius gnatus cum Atridis in Teuthrantis campum profectus stetit cum Achille solus, quando strenuos Danaos in fugam verosque marinas in puppes Telephus compulit: ut prudenti cognoscendus daretur Patrocli violentus animus: ex quo Thetidis proles illum rogavit, pernicioso in bello Ne unquam a sua seorsum adsisteret mortaliū domitrice hasta. Sim carminum inventor promptus, ut procedam apte in Musarum curru, audacia vero et larga vis adsit. At publicum ob hospitium virtutemque veni laudator Isthmiis Lampromachi mitris, quando ambo vicerunt Uno in ludorum laboribus die; alia autem duo ad Corinthi portas contigerunt postea gaudia, aliaque etiam Nemeae

O L Y M P. XI. (X.)
AGESIDAMO LOCRO EPIZEPHYRIO

PUERO PUGILI.

- Str. 1.** Olympicum victorem legite mihi Arcestrati filium, qua parte mentis nostrae scriptus sit: dulce enim illi me carmen debere oblitus sum. Sed o Musa, tu atque filia Iovis Veritas, recta manu arcete mendacii
- Ant. 1.** probum hospitem laedens. Nam e longinquo superveniens futurum tempus meum incusavit ingens debitum: verumtamen diluere potest acrem reprehensionem hominum usura. Nunc calculum volutatum quo unda provolvat fluens? et quo pacto communem sermonem iucundam
- Ep. 1.** persolvemus in gratiam? Gubernat enim Aequitas urbem Locrorum Zephyriorum, curaque est illis Calliope et aeneus Mars. Fugavit autem Cycnea pugna etiam superbum Herculem; pugil vero in Olympico conventu vincens Ilae referto gratiam Agesidamus, ut Achilli Patroclus: qui quidem incitarit natum virtuti, ad ingentem eum compulerit gloriam ille vir dei cum auxilio; Sed sine labore partum gaudium consecuti sunt pauci quidam, facinoribus prae quibusvis vitae lumen. Certamen autem eximium cantatum me iura provocarunt Iovis, quod antiquum iuxta sepulcrum Pelopis vis Hercules condidit, postquam Neptunium interfecit Cteatum praestantem, Interfecitque Eurytum, ut ab Augea operariam, a nolente volens, mercedem superbam exigeret. At in frutetis insidiatus sub Cleonis, oppressit et illos Hercules in via, quod antea aliquando Tirynthium deleverant ipsi exercitum in recessibus sedentem Elidis Molionidae arrogantissimi. Atqui hospitis deceptor Epeorum rex non multo post vidit patriam divitem sub valido igni ictibusque ferri profundum in flumen perniciei subsidentem, suam urbem. Enimvero contentionem fortiorum amoliri difficile: etiam ille consilii inopia postremus post expugnationem obviam factus mortem praecipitem non effugit. Hic vero Pisae contracto totoque exercitu praedaque omni, Iovis fortis filius, demetiebatur divinum templum patri maximo; septoque facto Altin ille in patenti loco secrevit: circumiectum autem campum constituit epularum deversorium, honorans flumen Alphei Inter duodecim reges deos: et collem Saturni denominavit; antea enim, quo tempore Oenomaus imperabat, ignobilis rigabatur multa

que rapida bella concionesque deliberatoriae. Hominum certe quidem spes ut plurimum sursum, aliquando vero rursus deorsum, mendacia vana persequentes volutantur: **Ant.** Necdum omen quisquam terrestrium certum de rerum eventu futuro invenit divinitus; in iisque, quae subsequens tempus affert, caecutiunt consilia: multa vero hominibus praeter opinionem cadere solent, partim contraria gaudio; partim qui aerumnosas offenderant procellas, bonum magnum pro damno in brevi commutarunt tempore. **Ep.** Fili Philanoris, profecto et tuus, intus pugnantis ceu galli, propinquos apud lares inglorius honos defluxisset pedum, nisi seditio virum viro committens Cnosia te privasset patria: sed nunc Olympiae coronatus et bis ex Pythone in Isthmoque, Ergotele, calida Nympharum balnea effers versans propria apud arva.

O L Y M P. XIII.

X E N O P H O N T I C O R I N T H I O

CURSU ET QUINQUERTIO.

Str. 1. **T**er Olympiis victricem laudans domum, mitem civibus hospitibusque cultricem, illustrabo beatam Corinthum, Isthmii vestibulum Neptuni, iuvenibus florentem. In hac enim Eunomia habitat, sororesque, fundamentum urbium firmum, Iustitia et moribus conveniens Pax, dispensatrices **Ant. 1.** hominibus divitiarum, aureae filiae bene consulentis Themidis: Student autem arcere Insolentiam Fastidii matrem oratione audacem. Habeo et praeclara loqui, et audacia mihi recta linguam incitat ad dicendum: difficile vero celare ingenitos mores: sed vobis, filii Aletae, Horae multis floribus ornatae multifarie quidem victoriale decus praebuerunt summis virtutibus superantium sacris in certaminibus, multifarie autem **Ep. 1.** cordibus virorum iniecerunt Antiqua inventa. Unumquodque vero invenientis opus est. Bacchi unde eluxerunt cum bovis agitatore Graetiae dithyrambo? quisnam equestribus in instrumentis mensuras, aut deorum templis volucrum regem geminum posuit? Hic Musa suave spirans, hic Mars floret, iuvenum perniciosus hastis virorum. **Str. 2.** Summe late dominans Olympiae, sine invidia faveas carminibus per omne tempus, Iuppiter pater, et huncce populum incolumem servans Xenophonis dirige genii secundum ventum: accipe vero ab eo coronarum comisationi aptam pompam, quam ducit ex campis Pisae, cum quinquertio

simul stadii vincens cursum: quae consecutus vir mortalis nondum est quisquam antea. Sed duo ipsum redimiverunt sarta apii in Isthmia-
 dibus prodeuntem; neque Nemea refragantur: patris autem Thessali ad Ant. 2.
 Alpei fluenta decus pedum repositum est; et Pythone is habet stadii
 honorem diaulique sole uno; menseque ei eodem asperis Athenis tria
 facinora pedum robore insignis dies circumdedit pulcherrima comis;
 Hellotiaque septies eum coronarunt: at in bimaribus Neptuni sollemni-
 bus Ptoeodoro cum patre longius durantia Terpsiamque secuta sunt et Ep. 2.
 Eritimum carmina: quotque certamina Delphis vicistis et in stabulis
 leonis, de illorum eximiorum facinorum multitudine contendo cum mul-
 tis: nam liquido quidem non norim dicere marinorum calculorum nu-
 merum. At convenit cuique rei modus; opportunitatem vero intel-
 ligere optimum. Ego quippe privatus in publico negotio evector pru-
 dentiamque canens maiorum bellaque heroicis virtutibus gesta non men-
 tiar de Corintho: Sisyphum quidem callidissimum artibus ut deum, et
 patre invito Medeam constituentem sibi nuptias, navi servatricem Argo et
 ministris. Ab altera vero parte olim etiam in pugna ante Dardani moe-
 nia visi sunt utrinque pugnarum secare exitum, alteri progenie cum cara Ant. 3.
 Atrei Helenam repetentes, alteri plane obstantes; ex Lycia nempe Glau-
 cum advenientem horrebant Danaï: adversus quos quidem gloriabatur
 in urbe Pirenes sui parentis regnum et ingentem hereditatem esse ac
 domum. Qui serpentigeræ filium quondam Gorgonis Pegasus circa Ep. 3.
 fontes subigere cupiens sane multa perpressus est, antequam quidem ei
 aureis phaleris ornatum fraenum virgo Pallas attulit: ex somnio autem
 statim vera erat res; at illa dixit: Dormis Aeolida rex? age delini-
 mentum hocce equestre accipe, et Domitori illud, sacrificans taurum ni-
 tidum, patri offer. Caerulo clypeo insignis noctu consopito ei virgo Str. 4.
 tantum dicere visa est; exsiluit autem recto pede; adiacentique arrepto
 prodigio indigenam vatem haud invitus reperit, aperuitque Coeranidae
 omnem eventum rei, et quomodo in ara deae incubavisset nocte post
 illius responsum, et quomodo sibi ipsa Iovis fulmine hastati filia dedis-
 set Ferociam domans aurum. Somnio vero ille quam celerrime pa- Ant. 4.
 rere iussit ipsum, et quando late potenti bovem immolaret terram con-
 tinenti deo, ponere Equestri aram statim Minervae. Perficit deorum
 potentia etiam citra iuramentum spemque facilem eventum. Profe-
 cto et fortis gestiente animo Bellerophontes, remedium mite intendens
 circa maxillas, Equum cepit alatum: quo escenso statim bellica ae- Ep. 4.
 ratus ludebat. Cum illo autem etiam olim Amazonidum aetheris frigidi
 ex sinibus deserti sagittatorem feriens muliebrem exercitum, et Chimae-
 ram ignivomam et Solymos interfecit. Prorsus reticebo eius mortem

6. ego: at Pegasus in Olympo praesepia Iovis antiqua recipiunt. Sed me rectum iaculorum mittentem coniectum non par est praeter metam haec multa tela torquere manibus: Musis enim pulchrithronis Oligae-thidisque lubens veni minister de Isthmiis Nemeaeisque victoriis. Brevi autem sermone faciam manifesta cuncta, veraxque mihi iurata aderit se-
 6. xagies profecto audita utrinque dulciloqua vox praeconis probi. Sed Olympiae ab iis gesta patet iam antea dicta esse; futura vero tum dixerim diserte: nunc spero quidem, penes deum tamen eventus: sin deus genitalis procedat, Iovi hoc Enyalioque relinquemus efficiendum. At in fronte Parnasia, Argisque quam multa et Thebis sunt! quamque
 5. multa Arcadica surgens testabitur Lycaei regina ara, Pellanaque et Sicyon, et Megara Aeacidarumque bene septus lucus, Eleusisque et splendida Marathon, subque Aetna altiuga divitiis florentes urbes, et Euboea! Ac totam per Graeciam invenies inquirens ampliora quam quae videre possis. Imperator, fac levibus enatent pedibus, Iuppiter perfector: reverentiam illis da et fortunam iucundarum rerum dulcem.

O L Y M P. XIV.

A S O P I C H O O R C H O M E N I O

STADIO INTER PUEROS.

1. Cephisias aquas accolentem quae habitatis pulchris insignem equis sedem, o splendentis celebres reginae Gratiae Orchomeni, priscorum Minyarum praesides, audite; nam precor. Cum vobis enim iucundaque et dulcia eveniunt omnia mortalibus, siquis sapiens, si pulcher, si clarus vir. Neque enim dii sanctis absque Gratiis moderantur choros nec convivia: sed omnium dispensatrices rerum in caelo, aureo arcu armatum iuxta Pythium Apollinem positos habentes thronos, sempiternum colunt patris Olympii honorem.
2. O veneranda Aglaia, cantusque amans Euphrosyna, deorum potentissimi filiae, exaudite, tuque, Thalia carminum amica, adspiciens hancce pompam ob prosperam fortunam levigressu incedentem: Lydio vero Asopichum modo meditationibusque canens veni, propterea quod Olympiae vicit Minyeia tuo beneficio. Ad atram nunc domum Proserpinae perge, Echo, patri inclitum adferens nuncium, Cleodamum ut conspicata, filium dicas juvenilem sibi comam apud recessus illustris Pisae coronasse clarorum certaminum alis.

P Y T H I A.

P Y T H. I.

H I E R O N I A E T N A E O

C U R R U.

Aurea cithara, Apollinis et Musarum violaceis capillis insignium com- Str. 1.
munis possessio: cui auscultat incessus, comissationis principium; ob-
temperant vero cantores signis, choros ducentium quando hymnorum
initia facis pulsata. Etiam cuspidatum fulmen exstinguis aeterni ignis;
dormitque super sceptro Iovis aquila, veloci ala utrinque demissa,
Dux avium; atram vero adunco eius capiti nebulam, palpebrarum suave Ant. 1.
claustrum, offudisti: dormiensque illa undulatum tergum librat tuis icti-
bus delinita: quin etiam violentus Mars aspera relicta hastarum vi re-
creat cor sopore: tela autem tua vel deorum mulcent animos Latoidae
arte et alte sinuosarum Musarum. Quaequae vero non amavit Iup- Ep. 1.
piter, conturbantur vocem Pieridum audientia, per terram ac per mare
indomitum; quique in horrendo Tartaro iacet, deorum hostis, Typhos
centiceps, quem olim Cilicium nutrit famosum antrum: nunc tamen
et supra Cumen mari septa iuga et Sicilia eius premunt pectora hir-
suta; columna vero caelestis cohibet, nivosa Aetna, per totum annum
nivis acutae nutrix: Cuius eructantur inaccessi ignis castissimi ex ca- Str. 2.
vernibus fontes; fluviique interdum profundunt vorticem fumi can-
dentem; at noctu saxa volvens rubicunda flamma in profundum desert
maris aequor cum fragore. Sed illa Vulcani gurgites belua horrendos
emittit, prodigium sane mirabile aliquod adspectu, miraculum vero etiam
auditu ex iis, qui affuerunt, Quomodo Aetnae nigra fronde cinctis Ant. 2.
fastigiis illigatus est soloque, lectusque perstringens totum dorsum ac-
clinatum pungit. Sit, Iuppiter, sit hoc nobis, ut tibi placeamus, qui
hunc regis montem fertilis terrae frontem, cuius cognominem inclitus
conditor illustravit urbem vicinam; Pythiadis vero in curriculo praeco
renunciavit illam proclamans ob Hieronem pulcherrime victorem Cur- Ep. 1.
ru. Navigantibus vero viris prima gratia, auspicantibus ubi secundus in
iter venerit ventus; probabile enim, etiam finis tum felicius reditus fore

ut contingat: quae ratio tam congruente in fortuna spem adfert, deinceps futuram coronis illam, equisque claram et canoras inter comissiones celebrem. Lycie et Delo imperans Phoebe, Parnasique fontem Castalium amans, velis haec animo reponere et viris florentem regionem. Ex diis enim conatus omnes humanis virtutibus, et sapientes et manibus fortes facundique nascuntur. At virum ego illum laudare gestiens spero me non quasi extra certaminis spatium missile aereis genis munitum iacturum manu vibrantem, sed longe coniecto praeteriturum adversarios. Utinam omne tempus felicitatem sic opumque donum dirigat, aerumnarum vero oblivionem praebeat! Profecto id illi in memoriam revocabit, quales in bellis pugnas tolerante animo sustinuerit, quando inveniebat deorum auxilio honorem, qualem nemo Graecorum decerpit, opum coronam magnificam. Nunc quidem Philoctetae instar referens militavit: ex necessitate vero ipsum amicum etiam aliquis superbior palpavit: atqui aiunt Lemno vulnere adflictum arcessituros venisse. Heroes dis pares Poeantis filium sagittatorem; qui Priami urbem evertit finivitque labores Danais, infirmo quidem corpore incedens; sed fatale erat. Sic autem Hieroni deus stator adsit futuro tempore, eorum, quae optat, opportunitatem dans. Musa, etiam apud Dinomenem ut canas, obsequere mihi, praemium quadrigarum: gaudium enim non alienum victoria patris. Age deinceps Aetnae regi gratum excogitemus hymnum, Cui urbem illam divina cum libertate Hylleae normae Hiero legibus condidit. Volunt autem Pamphyli nec non Heraclidarum posteri, sub radicibus Taygeti habitantes semper immanere institutis Aegimii Doriis: qui tenuerunt Amyclas felices, ex Pindo ruentes, candidis equis vectorum Tyndaridarum celeberrimi vicini, quorum hastae floruit gloria. Iuppiter perfector, da vero ut semper talem Aetnae ad aquas sortem civibus et regibus adiudicet verax sermo hominum: tua quidem ope imperator, filio quippe rempublicam mandans, populum demulcens converterit concordem ad tranquillitatem. Supplico, adhaec, Saturnie, pacata ut se in domo Phoenicius Tyrrenorumque tumultus contineat, navali gemitus plena contumelia spectata ad Cuppen: Qualia Syracusiorum a duce perdomiti passi sunt, velocibus de navibus qui illis ponto iniecit inventum, Graeciam liberans gravi servitute. Tollam mihi ex Salaminio quidem proelio Atheniensium gratiam mercedem, Spartaee autem dicturus ante Cithaeronem pugnam, quibus Medi laborarunt incurvis arcibus armati; apud pulchre aquosam vero Himeraee ripam filius Dinomenis perfecto hymno gratiam adipiscar, quem nacti sunt ob virtutem, hostilibus viris afflicti. Si opportune laudaveris, multarum rerum summas complexus paucis, minor sequitur

- mitatibus difficillimis per tuam potentiam secure iam circumspectans. Deorum autem iussu Ixionem aiunt haec mortalibus dicere in alata rota circumcirca volutatum, benefactorem ut comioretributione colentes vicissim demereantur. **Str. 2.** Expertus vero est manifesto. Benevolos enim apud Saturnios iucundam adeptus vitam largam non tulit felicitatem, insana mente lunonem quando adamavit, quam Iovis lecti sortiti sunt amoenissimi: sed illum petulantia ad scelus insolens impulit. Mox vero patissus digna ille vir exquisitum cepit laborem; duo vero haec delicta dolores ei afferunt, alterum heros quod parricidium primus non sine arte intulit mortalibus, **Ant. 2.** Quodque magna penetralia habentibus aliquando in thalamis Iovis uxorem tentavit. Enimvero oportet pro sese semper cuiusque rei spectare modum. Concubitus autem nefasti in malum ingens coniecerunt ad lectum venientem; quippe cum nebula consociatus est, fraudem dulcem sectatus, ignarus homo: formâ enim praestantissimae assimilata erat caelestium mulierum, filiae Saturni; quam insidias ipsi paraverant Iovis artes, pulchrum damnum. **Ep. 2.** Quadriradium autem confecit sibi vinculum, Suam perniciem ille quidem; inevitabilesque in membrorum compedes coniectus illam omnibus communem sententiam suscepit enunciandam. Absque Gratiis ei peperit gnatum monstruosum, sola et solum, neque inter homines honoratum neque decorum institutis: quem nominavit nutriens Centaurum. Qui cum equabus Magnesiis congressus est in Pelii convallibus; unde nati sunt, populus admirandus, ambobus similes parentibus, matri quidem inferius, desuper vero patri. **Str. 3.** Deus omnem ex voto exitum perficit; deus, qui etiam alatam aquilam adsequitur, et marinum antevertit delphinem, et superbiorum aliquem prostravit mortalium, aliis vero decus haud senescens praebuit. Me vero oportet fugere morsum vehementem criminationum: vidi enim, quamvis remotus, ut plurimum inopia pressum conviciatorem Archilochum, maledicis simultatibus sese satiantem. **Ant. 3.** Ditescere autem cum felicitate fortunae, sapientiae summum est. Tu vero manifeste id habes, ita ut liberali mente promere possis, gubernator summe multorum bene coronatorum vicorum et populi: si vero quis iam divitiisque et circa honorem dicit alium quempiam priorum per Graeciam existisse te superiorem, stolidam mentem luctatur frustra. Amoena autem navigatione in altum exchar de virtute canens. Iuventae quippe patrocinatur audacia horrendorum bellorum; unde contendo etiam te illam **Ep. 3.** immensam gloriam invenisse. Tum inter equestres copias pugnantem, tum inter pedestres: consilia vero senilia tutam mihi orationem in te omni ratione laudando praestant. Salve. Mittitur hoc carmen ad modum Phoeniciae mercis trans cauum mare: tu vero Castoreum in Ae-

- Ep. 1.** bavit nuptias clam patre, antea intonso mista Phoebō, Et gestans semen dei purum. Neque vero exspectavit, dum venirent epulae nuptiales et omnisonorum hymenaeorum voces, aequales quomodo virgines amant sociae vespertinis subblandiri cantibus. Enimvero adamarat peregrina: quod quidem multis accidit: est autem: genus hominum levissimum, quisquis contemnens patria spectat longinqua, vana consecrans irrita spe. **Str. 2.** Contraxit tale magnum damnum pulchro peplo amictae animus Coronidis: venientis enim ex Arcadia hospitis in lecto concubuit. Nec latuit speculatorem; sed Pythone in urbe ovium victimas recipiente degens accipiebat templi rex Loxias ab interprete integerrima, animo suo auscultans, ab omnia sciente mente: non ille mendacia attingit, fallitque eum non deus non mortalis factis nec consiliis. **Ant. 2.** Etiam tum cognito Ischyis Elatidae peregrino concubitu nefarioque dolo misit sororem ira furentem fervida Laceriam: quippe ad Boebiadis praerupta habitabat virgo: genius vero adversus in malum compulsam domuit illam; et vicinorum multi exitii participes facti simulque perditum sunt; magnamque in monte ignis, ex uno semine qui insiluerat, delevit silvam. **Ep. 2.** Sed postquam muro collocarunt in ligneo cognati puellam, fulgorque circumcurrit vehemens Vulcani, tum dixit Apollo: Non amplius sustinebo animo, subolem meam me perdere tam miseranda morte, matris gravi cum casu. Sic locutus est: graduque primo prensatum puerum corpore ex mortuo eripuit: ardens autem ipsi dissiluit pyra: atque eum Magneti adferens tradidit Centauro docendum nocentissimos hominibus sanare morbos. **Str. 3.** Eos igitur, quotquot advenerant sponte natis ulceribus affecti, aut cano aere membra vulnerati aut saxo eminus iacto, aut aestivo igni corpus laesi aut frigore, liberans alium alius generis doloribus exemit: hos quidem mitibus incantamentis curans, illos lenes potus bibentes, vel membris circumligans undique medicamina; **Ant. 3.** alios vero sectionibus constituit rectos. Sed lucro etiam sapientia constringitur. Induxit et illum magnifica mercede aurum in manibus fulgens, ut virum e morte servaret ianiam captum: manibus autem Saturnius telum iaciens per utrumque, respirationem pectorum abstulit celeriter, ardensque fulmen inflixit necem. Oportet congrua a diis flagitare mortalibus mentibus, cognito quod in promptu est, qualis simus fortunae. **Ep. 3.** Ne, anime mi, vitam inmortalem affecta; sed quod efficere possis molire opus. Si vero temperans antrum inhabitaret adhuc Chiron, et quod ei delinimentum animo dulciloqui hymni nostri instillarent; medicatorem utique ipsi persuaderem ut et nunc strenuis praeberet viris calidorum morborum, vel aliquem Latoidae filium vel patris; ac navibus proficiscerer Ionium secans mare Arethusam ad fontem ad Aet-

naecum hospitem, Qui Syracusis dominatur rex clemens civibus, non Str. 4.
 invidens bonis, hospitibus autem admirandus pater. Cui geminas gra-
 tias si descendissem apportaturus, sanitatem auream hymnumque, certa-
 minum Pythiorum decus splendidum coronis, quas vincens Pherenicus
 reportavit olim Cirrhae; sidere caelesti contendo me latius splendens
 illi lumen adventurum fuisse profundo mari trajecto. Sed vota facere Ant. 4.
 equidem volo Matri, quam puellae prope meum vestibulum cum Pane
 celebrant una, venerandam deam nocturnae. Quodsi sapientium dicto-
 rum intelligere summam, Hiero, didicisti, edoctus scis a prioribus: unum
 ad bonum mala bina distribuunt mortalibus immortales. Haec igitur
 non possunt stulti decenter ferre, sed boni meliora obvertentes ex-
 tra. Te autem sors beatitatis comitatur: nam populi ducem certe Ep. 4.
 tyrannum respicit, siquem hominum, magna fortuna. Aetas vero inco-
 lumis non contigit neque Aeacidae Peleo neque dis pari Cadmo: qui
 tamen dicuntur mortalium felicitatem summam habuisse, quique auro
 redimitas canentes in monte Musas et in septem portarum urbe audie-
 runt Thebis, quando Harmoniam hic ducebat oculis magnis insignem,
 ille vero Nerei prudentis Thetin filiam inclitam. Et dii epulati sunt Str. 5.
 apud utrumque, et Saturni filios reges viderunt illi aureis in sedibus,
 muneraque sponsalia acceperunt; Iovis autem gratiam finitis prioribus
 malis adepti animum confirmarunt. Attamen posteriori tempore alteri
 quidem gravibus tres filiae casibus abstulerunt laetitiae partem; at can-
 didae ulnas Thyonae Iuppiter pater venit in torum amabilem: Alte. Ant. 5.
 rius vero filius, quem solum immortalis peperit Phthiae Thetis, in bello
 sagittis anima amissa excitavit igni concrematus Danais planctum. Si-
 quis autem mortalium mente tenet veritatis viam, oportet eum a diis
 obtingente felicitate frui: alias quidem aliae obtinent aerae alte volan-
 tium ventorum. Beatitas hominum non longe procedit, non quando
 magna magno cum pondere ingruit. Parvus in parvis rebus, magnus Ep. 5.
 in magnis ero; praesentemque semper mente sortem colam, pro mea
 eam facultate curans. Quodsi mihi divitias deus lautas praebuerit, spem
 habeo gloriam me consecuturum esse excelsam postea. Nestorem et
 Lycium Sarpedonem, hominum fabulas, ex poematis sonoris, artifices
 qualia sapientes concinnarunt, novimus: virtus quippe claris carmini-
 bus diuturna fit: at paucis id sibi efficere promptum.

P Y T H. IV.

A R C E S I L A O C Y R E N A E O

C U R R U.

1. **H**odie quidem oportet te viro amico adstare, equestris regi Cyrenae, ut comissante cum Arcesilao, Musa, Latoidis debitam Pythonique au-geas auram secundam hymnorum: ubi olim aureis Iovis aquilis assidens non absente Apolline sacerdos mulier oraculo monuit Battum condito-rem frugiferae Libyae, sacra insula ut iam relicta conderet curribus
1. praestantem urbem in albicante ubere, Et illud Medae vaticinium referret cum septima et decima aetate Theraeum; Aetae quod quon-dam animosa filia efflavit ex immortali ore, domina Colchorum. Dixit autem ita semideis Iasonis hastati nautis: Audite, filii animosissimorum-que virorum et deorum: affirmo enim ex hacce mari percussa aliquan-do terra Epaphi puellam urbium radicem sibi plantaturam mortalibus
2. caram, Iovis in Ammonis sedibus; Delphines vero breviter alatos equis permutantes velocibus, habenasque pro remis et currus guberna-bunt procellipedes. Illud augurium efficiet, ut magnarum urbium me-tropolis Thera fiat, quod olim Tritonidis ad ostia paludis a deo homini assimilato terram dante, hospitii munus de prora Euphemus descen-dens accepit: faustum autem ei Saturnius Iuppiter pater superintonuit
2. sonitum; Quando ancoram aheneis genis munitam e navi suspen-dentibus occurrit, velocis Argus habenam. Duodecim autem antea dies ex Oceano portamus terga super terrae deserta marinam trabem consi-liis eductam meis. Tum vero solivagus deus accessit splendida viri ve-nerandi facie assumpta: amicisque verbis orditur, hospitibus quomodo
1. adventantibus benefici coenam offerunt primum. Enimvero reditus praetextus iucundi prohibebat manere. At ille sese dixit Eurypylum, terram continentis filium immortalis Neptuni esse: cognitaque festina-tione, statim arreptum de arvo dextrâ obvium hospitale munus conatus est dare. Neque non obsecutus illi est heros, sed littoribus insiliens manui eius manu porrecta accepit glebam divinam. At audio illam sub-
2. mersam e navi marina concessisse in salsam undam, Vesperi humido pelago illapsam. Utique quidem ipsam saepe commendabam labore li-berantibus famulis servandam: sed horum oblitae sunt mentes. Atque

nunc in hacce insula immortale profusum est Libyae spatiosae semen ante tempus: si enim domi eam deposuisset iuxta inferas Orci fauces, sacram ad Taenarum Euphemus profectus, filius praesidis equorum Nep-
tuni rex, quem olim Europa Tityo gnata peperit Cephisi ad ripas: In Str. 3.
quarta progenie sanguis eius illam cepisset cum Danais latam continen-
tem: tunc enim magna excedunt Lacedaemone Argivoque sinu et My-
cenis. Nunc quidem peregrinarum mulierum in toris praeclarum inve-
niet genus: qui in hancce beneficio deorum insulam profecti genituri
sint virum camporum atra nube gaudentium dominum; quem auri plena
aliquando in aede Phoebus admonebit oraculis Pythium templum in-
gressum: Tempore vero insequenti navibus multos deduxit Nili ad Ant. 3.
pinguem ditionem Saturnii. Hi Medae verborum versus: obstupuerunt
vero immoti silentio heroes dis pares prudens consilium audientes. O
beate fili Polymnesti, te quidem accommodate ad hunc sermonem oracu-
lum erexit apis Delphicae sponte edita voce: quae te salvere ter quum
iüssisset, fato destinatum regem declaravit Cyrenis, Impeditae loque- Ep. 3.
lae exquirentem quaenam obtingere liberatio posset divinitus. Profecto
etiam postea nunc quum maxime, ceu purpurâ floridi veris vigore, proli
huic octava floret pars Arcesilas: cui Apollo Pythoque gloriam ex circum-
colentium praebuit curriculo. Tradam vero ipsum ego Musis et au-
reum vellus arietis: ad illud enim quum navigassent Minyae, a diis missi
ipsis honores orti sunt. Quodnam initium excepit illos navigationis? Str. 4.
quod vero periculum validis adamantis vinxit clavis? Effatum divinum
erat Peliam ab illustribus Aeolidis moriturum manibus seu artibus inflexi-
bilibus; veneratque animo eius prudenti horrendum vaticinium propter
medium umbilicum arborosae editum matris, uno pede calceatum ut
omnino magna cura caveret, quando arduis de stabulis apricam terram
accessisset inclitae Iolci Peregrinus sive is civis. Ille igitur tandem Ant. 4.
venit hastis geminis vir terribilis; vestis autem utroque modo eum tegebat,
altera Magnetum indigena aptata admirandis membris, circum vero pardi
pelle arcebat sibi horridos imbres: nec comarum cincinni detonsi abie-
rant praeclari, sed totum tergum splendore replebant. Mox vero recta
incedens suae constitit mentis imperterritae periculum faciens in con-
cione frequentis populi. Illi quidem non agnoscebant; reverentium Ep. 4.
tamen unus et alter dixit vel hoc: Non opinor hic Apollo, neque vero
aerei currus vector est maritus Veneris: in Naxo autem aiunt obiisse
splendida Iphimediae filios Otum et te, audax Ephialta rex; et certe
Tityum telum Dianae venatum est velox, ex invicta pharetra irruens,
ut quis licitos ad amores adspirare cuperet. Illi quidem inter se al- Str. 5.
ternis loquebantur talia: super mulabus vero politaque rheda concitate

Pelias supervenit properans: stupuitque statim adspecto bene noto calceo dextrum tantum circa pedem. Sed occultans animo metum allocutus est: Quamnam terram, o hospes, profiteris patriam? et quae hominum te terrigenarum cano emisit ventre? odiosissimis cave mendaciis
 5. contaminatum proloquaris genus. At illi confidenter placidis verbis sic respondit: Aio disciplinam Chironis afferre; ex antro enim venio a Chariclo et Philyra, ubi Centauri me puellae enutriverunt castae. Vigiinti autem completis annis nec re nec verbo indecori illis factum domum profectus, antiquum repetens patris mei, regnatum non secundum ius, quod olim Iuppiter dedit populorum duci Aeolo liberisque,
 6. regnum. Audio enim illud Peliam nefarium splendidis obsecutum praecordiis nostris eripuisse violenter, legitimis dominis, parentibus: qui me, quum primum vidi lucem, insolentis regnatoris veriti iniuriam, luctu tanquam defuncti atro in aedibus instituto, inter eiulatum mulierum clam emiserunt fasciis in purpureis, nocti committentes iter, Saturnioque nutriendum Chironi tradiderunt. Sed horum iam sermonum summam nostis; candidis equis autem vectorum aedes parentum, boni cives, indicate mihi diserte: Aesonis enim filius, indigena non peregrinam accesserim terram aliorum. Centaurus vero divinus Iasonem nominans appellavit. Ita dixit. Illum quidem ingressum agnorunt oculi patris; cuius ex senilibus palpebris ebullierunt lacrimae, suum apud animum quod gaudebat, eximium gnatum conspiciens pulcherrimum virorum.
 6. Tum fratres ad eos ambo venerunt illius quidem ad famam, ex vicinia Pheres fonte Hypereio relicto, ex Messene vero Amythaon; statim etiam Admetus venit et Melampus benigna mente salutantes patruem: inter convivii vero munus amicis verbis eos excipiens Iason, dona hospitalia congrua praebens, omnem hilaritatem intendit, totas quinque per noctes
 4. atque dies sacro laetitiae decerpto flore. At sexto die, omnem sermonem serium propositum ab initio ille cum consanguineis communicavit: hi vero assensi sunt. Repente autem ex sedibus processit cum illis, et venerunt ad aedes Peliae, irruentesque intus constiterunt. De quibus quum audisset, ipse obviam ivit Tyrus comarum studiosae gnatus; placidum autem Iason comi ad eum voce stillans sermonem iecit
 6. fundamentum sapientium verborum: Fili Neptuni Petraei, Sunt quidem mortalium mentes velociore ad lucrum fraudulentum prae iustitia probandum, aspera quamvis ad repotia pergendum: at me oportet et te moribus ad ius castigatis texere futuram felicitatem. Scienti tibi dico: una hos Cretheoque mater et consiliis audaci Salmoneo: tertia vero generatione nos deinceps ab illis sati vim solis auream cernimus. Parcae autem aversantur, siqua simultas intercedit cognatis, pudorem ut

posuerint. Non decet nos aere factis gladiis aut iaculis magnam ma-
 iorum dominationem partiri. Nam oves tibi ego et boum flavos gre-
 ges remitto agrosque omnes, quos ablatos meis parentibus depascere,
 opes ditans; neque me male habet, quod tuam domum haec valde au-
 gent: sed etiam sceptrum regium et solium, cui olim Crethides insidens
 equestribus dirigebat populis iura, haec quidem sine communi mole-
 stia Redde nobis, ne quod gravius ex illis existat malum. Sic igitur
 dixit. Tranquille autem vicissim locutus est etiam Pelias: Ero talis;
 sed iam me senilis pars aetatis continet, tuus autem aetatis flos nunc
 quum maxime turget: potes vero auferre iram inferorum. Iubet enim
 suam animam revocare Phrixus profectos ad Aeetae thalamos, pellem-
 que arietis villosam apportare, quo olim ex ponto est servatus Et
 ex novercae impiis telis. Haec mihi mirabile somnium accedens pro-
 nunciat: oraculum autem consului apud Castaliam, siquid explorari pos-
 set; ac quam celerrime iubet me apparare navi profectionem. Hunc
 laborem sponte perface; et tibi me monarchiam et regnum iuro traditu-
 rum. Firmissimum iusiurandum nobis testis esto Iuppiter gentilicius
 utrique. Pacto hoc probato illi quidem discesserunt: at Iason ipse
 iam Incitabat praecones, instantem navigationem ut denunciarent ubi-
 que. Mox vero Saturnii Iovis filii tres pugna indefessi venerunt et Al-
 cmenae oculis volubilibus insignis Ledaeeque; bini item alte comati viri,
 Neptuni suboles, reveriti robur, Pylo et ab extremo promontorio Tae-
 naro, quorum, Euphemi quidem tuaque, Periclymene fortissime, fama
 pulchra perfecta est: ex Apolline vero citharae peritus carminum pater
 accessit, laudibus clarus Orpheus. Misit porro Mercurius aurea in-
 structus virga duos filios ad indefessum laborem, alterum Echionem, iu-
 ventae vigore plenos, alterum Erytum: celeriter vero ad Pangaei radices
 habitantes venerunt; etenim hos haud invitus animo hilari ocium impu-
 lit, Zeten Calainque, rex ventorum pater Boreas, viros alis terga horren-
 tes ambos purpureis. Illud vero flexanimum dulce semideis desiderium
 accendit Iuno Navis Argus: ut ne quis relictus apud matrem mane-
 ret periculorum expertem vitam consumens, sed vel mortis periculo me-
 dicamen pulcherrimum virtutis suae aequalibus sibi pararet cum aliis.
 Sed Iolcum postquam descendit nautarum flos: recensuit omnes laudans
 Iason; iamque ei vates auguriis sortibusque divinans sacris Mopsus in
 navem deduxit exercitum benevolens. Posteaquam autem de rostro su-
 spenderant ancoras desuper, Aurea manibus capta phiala dux in pup-
 pi patrem Caelitum fulmine hastatum Iovem, et celeres fluctuum impetu
 ventorumque precabatur, noctesque et maris vias diesque benignos
 et amicam reditus fortunam: e nubibus vero ei respondit tonitru fausta

- Ep. 9. vox; lucidique venerunt radii ex fulgure erumpentes. Animum autem heroes receperunt dei signis confisi: edixitque iis, Ut incumberent remis, prodigiorum speculator dulces incutiens spes: remigatio vero successit veloces per manus indefessa. Tum Noti cum auris ad Axini ostium missi venerunt; ubi sanctum Neptuni constituerunt marini delubrum, rutilus autem Thraciorum taurorum grex aderat et recens ex lapidibus conditum arae concavum. At in periculum grave coniecti domino
- Str. 10. supplicabant navium, Ut concurrentium motum vehementem effugerent petrarum: geminae enim erant vivae, quae volutabantur velocius quam grave sonantium ventorum acies; sed iam finem illa ipsis semideorum navigatio attulit. In Phasin vero deinde ingressi sunt, ubi nigricoloribus Colchis manus conseruerunt Aetam apud ipsum: sed potens acutissimorum telorum Cypria versicolorem torquillam quadriradialiam indissolubili rotae alligatam, Furiosam avem, ex Olympo attulit primum hominibus, supplicesque incantationes edocuit sapientem Aesonidam, ut Medae parentum eximeret verecundiam, desiderabilisque eam Graecia in pectore ardentem agigaret flagello Suadae. Moxque illa effectorem laborum ostendit paternorum; oleoque permixta remedia dolorum dedit, quibus ungeretur: pacti autem sunt communes nuptias
- Ep. 10. dulces inter se iungere. At ubi Aetes adamantinum in mediis aratrum statuerat et boves, qui flammam de flavis malis spirabant ardentis ignis, aereisque unguis pulsabant terram alternis: hos adductos iugo admovit solus, rectosque sulcos intendens egit, glebosaeque in ulnae altitudinem scidit dorsum terrae. Tum ita dixit: Hoc opus rex, qui praest est navi, mihi ubi perfecerit, incorruptivum stragulum asportato, Velus lucidum aureo villo. Sic igitur illo locuto abiecta Iason crocea veste deo fretus aggrediebatur opus; ignis vero eum non turbabat omnis veneficii peritae hospitae mandatis: sed protracto aratro, bubulas necessitatis instrumentis constrictas tenens cervices, iniiciensque magnorum laterum corpori stimulum molestum, fortis vir elaboravit imperatam mensuram. Tacito autem quamvis dolore exclamavit tamen vim Iasonis Aetes admiratus: At socii ad validum virum amicas porrigebant manus, coronisque eum frondeis tegebant blandisque sermonibus amplexabantur. Statim vero Solis admirandus filius vellus splendidum indicavit, ubi id extenderant Phrixi cultri; neque vero sperabat etiam illum ipsi perfecturum Iasonem laborem: iacebat enim in arbustis, draconisque tenebatur saevissimis malis, qui crassitie longitudineque quinquaginta remorum navim superabat, ferri quam perfecerant ictus. Longum mihi redire in vehiculari via: tempus enim exit: et quandam semitam novi brevem: multisque dux sum sapientiae. Interfecit ille quidem artibus

oculos caesium serpentem in tergo variegatum, Arcesila, clamque abduxit Medeam cum ipsius voluntate, Peliae interfetricem: Oceanique undas adierunt pontumque rubrum Lemniarumque gentem mulierum peremptricem virorum: ubi et membrorum contentionibus spectandum exhibuerunt certamen de veste, Et concubuerunt. Atque in peregrinis Str. 12. arvis semen tum vestri splendoris fortunae accepit fatalis dies, vel noctes: illic enim genus Euphemi satum mansurum semper extitit: et Lacedaemoniorum ingressi virorum sedes in Callistam olim dictam migrarunt posthac insulam; inde vero vobis Latonae filius dedit Libyae campum deorum beneficio augendum, ad urbem Cyrenes aureo solio insidentis divinam gubernandam Recti consultricem prudentiam adeptis. Ant. 12. Calle nunc Oedipi sapientiam. Nam etiamsi quis ramos acuta securi amputet magnae ilicis, foedetque eius admirandam speciem; tamen vel sterilis reddita dat iudicium de sese, si quando in hibernum ignem pervenerit ultimum: aut cum rectis columnis herilibus suffulta onus reliquis sustinet miserum in muris, suo derelicto loco. Es vero medicus Ep. 12. opportunissimus, Paeaque tibi honorat vitam. Oportet molli manu admota vulnus ulceris curare. Facile est enim civitatem concutere vel imbecillioribus: sed in sede rursus locare difficile profecto est, repente nisi deus principibus gubernator adfuerit. At tibi harum rerum contextitur gratia: sustine felici in Cyrena ponere studium omne. Homeri Str. 13. carminum autem etiam hoc considerans dictum cura: nuncium bonum dixit honorem maximum negotio cuivis afferre. Augetur et Musa praeconio recto. Cognovit quidem Cyrene et celeberrima domus Batti iustas Damophili mentes: ille enim, inter pueros iuvenis, in consiliis vero senex expertus centum annorum vitam, privat maledicentiam splendida voce, didicitque insolentem odisse, Non contendens adversus bonos, Ant. 13. neque differens effectorem rei ullius. Nam opportunitas inter homines breve spatium habet; quam ille bene novit: minister autem eam comitatur, non operarius servus. Aiunt vero esse hoc aerumnosissimum, non ignorantem pulchra necessario extra habere pedem. Et ille certe Atlas caelo colluctatur nunc quidem procul patria a tellure et a bonis suis; sed solvit Iuppiter immortalis Titanas: et tempore mutationes accidunt, cessante vento, Velorum. At sese optat pernicioso morbo ex- Ep. 13. antlato tandem domum videre, ad Apollinisque fontem convivia frequentantem animum tradere iuvenili hilaritati saepius, inter sapientesque cives artificiosam citharam gestantem quiete frui, nec sane cuiquam damnundantem, ipsumque rursus illaesum a civilibus. Et narraverit qualem, Arcesila, invenerit fontem immortalium carminum, recens Thebis hospitio exceptus.

P Y T H. V.

A R C E S I L A O C Y R E N A E O

C U R R U. .

1. **O**pulentia late potens, quum quis mortalis homo virtute temperatam intemerata, fortuna tradente eam producit dilectissimam comitem. O beate divinitus Arcesila, tu utique inclitae aetatis summis a gradibus cum gloria redis per Castorem aureo vectum curru. Serenus post hibernam procellam tuam illustrat beatam domum. Enimvero sapientes pulchrius ferunt vel a diis datam potentiam. Te autem incedentem in iustitia magna felicitas amplectitur: tum quod rex es magnarum urbium, habet congenitus splendor pretiosissimum hoc munus tua temperatum mente; tum vero beatus etiam nunc es, famosa quod iam ex Pythiade gloriam equis adeptus accipis hancce pompam virorum, Apollineas delicias. Igitur ne obliviscaris Cyrenis dulcem circa hortum Veneris cantatus omnis rei deum quidem auctorem habere; dilige vero Carrhotum praecipue inter sodales: qui non Epimethi adducens sero sapientis filiam Excusationem Battidarum pervenit ad domos iuste regnantium; sed curru praestantissimo debitum, ad aquam Castaliae hospitio exceptus, praemium circumdedit tuis comis. Incorruptis fraenis victoria potitus in velocium duodecim cursuum campo sacro. Fregit enim instrumentorum robur nullum, sed dedicata pendent, quaecunque sollertium fabrorum artificia adducens in concavum saltum dei, Crisaeum collem praetervectus est: unde illa habet cupressina aedicula ad signum prope, Cretenses quod sagittati tecto Parnasio submiserunt, illud uno
2. ligno constans, natum. Benevola itaque decet mente benefactorem accipere. Alexibiada, te vero pulchricomae illustrant Gratiae: beatus es, qui habes post magnum quamvis laborem sermonum praestantissimorum monumenta: inter quadraginta enim lapsos aurigas integro curru reportato intrepido animo, accessisti iam Libyae campum ex splendidis certaminibus patriamque urbem. Laborum vero nemo exsors est neque adeo erit: sed Batti permanet tamen antiqua felicitas haec atque illa dispensans, turris urbis lumenque lucidissimum hospitibus. Illum sane et grave frementes leones prae timore fugerunt, vocem quando ipsis attulit transmarinam; dux vero coloniae dedit Apollo bestias saevo metui, ut
3. ne rectori Cyrenes irritus fieret oraculis: Qui et gravium morborum

remedia viris et mulieribus distribuit, praebetque citharae artem, datque Musam quibuscunque velit, a bellis alienam inserens praecordiis iustitiam, antrumque colit fatidicum, quo Lacedaemone Argisque et divina in Pylo constituit strenuos Herculis posteros Aegimiique. At meum praedicant ex Sparta amabile decus; Unde oriundi venerunt in The-^{Ant. 3.} ram Aegidae mei maiores non sine diis: sed fatum quoddam duxit multarum victimarum epulum: unde receptam, Apollo, tua, Carnee, in comissione verecundamur Cyrenae pulchre exstructam urbem: quam tenent aere delectati hospites Troes Antenoridae; cum Helena enim venerunt, fumantem patriam postquam viderunt In bello: equestrem^{Ep. 3.} autem gentem diligenter excipiunt sacrificiis viri adeuntes eos, munera offerentes, quos Aristoteles adduxit, navibus velocibus maris profundam viam aperiens. Condidit vero lucos maiores deorum, directeque sectam struxit Apollineis salutiferis pompis planam, quam equi quatiunt, pavitam viam, ubi fori ad extrema seorsum iacet defunctus. Beatus qui-^{Str. 4.} dem inter homines habitabat; heros autem postea populo cultus. Seorsum vero ante domos ceteri sortiti Orcum reges sancti sunt; magna autem virtus rore molli perfunditur carminum inter undas: audiunt certe inferna mente suam felicitatem filioque communem gratiam debitamque Arcesilae. Quem inter cantum iuvenum decet aureo instrumento ornatum Phoebum celebrare, Habentem ex Pythone victoriale impensas^{Ant. 4.} remunerans carmen iucundum. Virum illum laudant prudentes. Dicitum dico: praestantiorum aetate mentem nutrit; linguâque fidentiâque alas expandens inter volucres aquila exitit; pugnae, quale vallum, robur; interque Musas ales inde a matre cara, currusque conspicitur agitator peritus: Et quotquot sunt domesticarum laudum aditus, ausus^{Ep. 4.} est; deusque ei et nunc propitius perficit potentiam, et vero porro deinceps, o Saturnii beati, detis eam ut factis consiliisque teneat, ne fructibus exitialis ventorum hibernus flatus deprimat vitam. Iovis utique mens magna gubernat fortunam virorum carorum. Precor ipsum, Olympiae ut hoc decus addat Batti generi.

P Y T H. VI.

X E N O C R A T I A G R I G E N T I N O

C U R R U.

Audite: profecto enim oculos volventis Veneris arvum vel Gratiarum^{Str. 1.} versamus, umbilicum horrissonae telluris aeternum accedentes, Pythiae

- victoriae dicatus ubi felicibus Emmenidis fluvialique Agrigento omninoque Xenocrati paratus hymnorum thesaurus in auri pleno Apollineo exstructus est saltu; Quem neque hibernus imber coactus irruens, horrissonae nubis exercitus immitis, neque venti in recessus maris colluvie varia rapiunt illisi: luce vero in pura posito vultu is patri tuo, Thrasybule, gentique communem gloriosam curru victoriam Crisaeis in vallibus sermonibus mortalium denunciabit. Tu profecto manu tenens illum ad dextrum latus, in te probatum refers praeceptum, quod olim in montibus aiunt Philyrae filium validissimo orbo parentibus Pelidae commendasse: praecipue quidem ut Saturni filium, gravisonum fulgurum tonitruumque arbitrum coleret; eo vero numquam honore privaret parentum vitam fatis concessam. Fuit et antea Antiochus fortis mente hac praeditus, qui occubuit pro patre, homicidam quum sustinisset exercitus ducem Aethiopum Memnonem. Nestoreum enim equus currum impediabat Paridis ex telis saucius; at ille immittebat validam hastam: Messenii autem senis perturbata mens inclamavit filium suum. Neque vero irritum verbum enisit: sed ibidem manens ille divinus vir redemit morte salutem patris, visusque est inter priores homines adolescentibus facinore ingenti perfecto summus esse erga parentes virtute. Haec quidem praeterierunt: inter eos autem, qui nunc sunt, etiam Thrasybulus paternam maxime ad regulam incessit, Patruoque succedens decus probavit; mente vero opes regit, nec iniustum nec insolentem iuventae florem carpens, sapientiam autem in penetrabilibus Pieridum; tibi que, terrae quassator, ex indole ad equestris studii aditum valde lubente animo, Neptune, sese applicat: dulcis vero mens etiam in versando cum convivis apum superat cancellatum opus.

P Y T H. V I L

M E G A C L I A T H E N I E N S I

Q U A D R I G I S.

- Str. **P**ulcherrimum magna urbs Athenae prooemium, quo Alcmaeonidarum potentissimae stirpi fundamentum carminum curuli victoriae iaciatur. Quippe quamnam patriam, quam domum habitantem quemquam praedicem, quae illustrior in Graecia fama sit? In omnibus enim civitatibus laus versatur Erechthei civium, qui quidem tuam, Apollo, aedem

- Ant. 3.** rusco Alcmanem in clupearum versantem primum ad Cadmi portas. At ille afflicto priori clade nunc faustioris tenetur augurii nuncio Adrastus heros; sed in domesticis adversa fortuna utetur: solus enim e Danaorum copiis mortui ossibus lectis filii, numine deorum redibit exercitu
- Ep. 3.** cum incolumi Abantis ad spatiosos vicus. Talia quidem edixit Amphiarus. Lubens vero et ipse Alcmanem coronis peto aspergoque etiam hymno, vicinus quod mihi et bonorum custos meorum tum obuius est factus eunti terrae ad umbilicum cantu celebratum, tum vaticiniorum se
- Str. 4.** applicuit congenitis artibus. Tu vero, longe iaculans, qui omnes recipiens templum celebre gubernas Pythonis in vallibus, maximum quidem ibi gaudiorum praebuisti; domi vero antea cito raptum donum quinquertii cum sollemnibus vestris attulisti, domine. Propitia autem
- Ant. 4.** precor mente Respicias tuum canticum, quantum in quoque percurro. Comissioni quidem dulcisonae Iustitia adstat; deorum autem curam immortalem exposco, Xenarce, vestris fortunis. Siquis enim bona
- Ep. 4.** paravit non longo tempore, multis sapiens videtur inter stultos Vitam instruere prudentibus conatibus: at haec non penes homines sunt; sed deus praebet, alias alium sursum attollens, alium autem subter manuum mensuram deprimit. Sed Megaris tu habes decus, in recessuque Marathonis, lunonisque ludum domesticum victoriis ternis, Aristomenes,
- Str. 5.** subegisti certamine. Quattuor autem irruisti desuper corporibus mala meditans; quibus neque reditus pariter iucundus in Pythiade decretus est, neque vero postquam reversi sunt, apud matrem circa eos risus dulcis excitavit gaudium; sed per angiportus inimicos suspenso animo
- Ant. 5.** devitantes trepidant, calamitate saucii. Qui vero decus aliquod recens nactus est, ex magna ob florentem statum spe volat alatis virtutibus, habens superiorem divitiis curam. At brevi mortalium felicitas crescit;
- Ep. 5.** sic autem etiam procidit humi, infesto decreto quassata. Diem unum viventes! quid tandem est quis? quid non quis? Umbrae somnium homo. Sed quando splendor ab Iove datus venit, fulgens lumen adest hominibus et suavis vita. Aegina cara mater, libero cursu civitatem hanc deduc cum Iove et rege Aeaco Peleoque et forti Telamone cumque Achille.

o rex? qui certum omnium rerum exitum nosti et omnes vias, quotque tellus verna folia emittit, quotque in mari et fluviis arenae undis et ventorum fluctibusvolvuntur, quodque futurum est, et quando erit, bene perspicis. Si tamen oportet etiam cum sapiente contendere, Edicam. Huic maritus accessisti saltum huncce, et es eam trans mare, Iovis eximium in hortum portaturus; ubi eam civitatis dominam constitues, populo adducto insulari ad collem campo cinctum: nunc autem spatiosis pratis decora veneranda tibi Libya excipiet celebrem sponsam aedibus in aureis benevola; ubi ei terrae sortem statim donabit legitimam simul gubernandam, neque frugiferarum plantarum expertem, neque ignaram ferarum. Ibi filium pariet, quem inclitus Mercurius pulchritronis Horis Tellurique susceptum cara a matre feret; illae vero genibus suis imposito infanti nectar labiis et ambrosiam instillabunt, facientque cum immortalem Iovem et castum Apollinem, viris gaudium amicis proximum, comitem ovium, Agreum et Nomium, aliis vero Aristaeum vocandum. Sic igitur locutus impulit deum, ut iucundum nuptiarum perficeret exitum. Celeris autem festinantium iam deorum effectio, viaeque breves. Illud illa dies peregit; thalamoque concubuerunt in aureo Libyae: ubi pulcherrimam urbem regit claramque certaminibus. Atque nunc apud Pythonem divinam Carneadae filius florentissimae ipsam admovit fortunae; ubi victor illustravit Cyrenen: quae ipsum benevola excipiet, pulchris puellis insigni patriae gloriam desiderabilem afferentem Delphis. Virtutes vero magnae semper laudum copiosae; sed pauca ornate eloqui in amplis rebus, acroama sapientibus; et opportunitas aequae cuiusque rei tenet summam. Intellexerunt aliquando et Iolam non aspernatum illam septem portis exstructae Thebae: quem, Eurysthei postquam caput amputavit ensis acie, condiderunt sub terra intus in curruum agitatoris Amphitryonis sepulcro: ubi paternus avus eius Satorum hospes iacebat, candidis equis insignes Cadmeorum qui migrat ad vicos. Peperit illi et Iovi mixta prudens uno partu Almena gemmarum invictum robur filiorum. Surdus mutusque aliquis, qui Hercli es non applicet, neque Dircaearum aquarum semper memoret, quae filium nutriverunt et Iphoclem: quibus rite effectum ex voto debens beneficium commissaber. Gratiarum generarum utinam ne me deficiat parum laquei! Nam et Aeginae aio Nisique ad collem ter omnia civitatem huncce illum celebrem fecisse. Taciturnam inopiam certamine edigentem: quapropter, siquis civium amicus, siquis adversarius, publico certe bono bene gestam rem nobis praeceptum violatas manu scribis, observare. Ille Iudae etiam intantum toto animo praefecta iusto quidem gerentem edicit. Parvum victorem te etiam

- tis in flore. Eorum enim, quae in civitate sunt, reperiens mediocria
str. 4. diuturniore felicitate vigentia, improbo sortem tyrannidum: Communibus vero virtutibus intentus sum; invidi autem puniuntur noxa. Si quis summum assecutus tranquilleque degens a gravi iniuria se cohibuit, is vero in fine atram mortem pulchriorem nancisci solet, dulcissimae
p. 4. suboli celebrem honorum praestantissimam gratiam relinquens: Quae Iphiclidam clarum reddit Iolaum hymnis decantandum, et Castoris robur, teque, rex Pollux, filii deorum, alterum per diem in sedibus Theraepnae, per alterum habitantes in Olympo.

P Y T H. XII.

M I D A E A G R I G E N T I N O

T I B I C I N L

- str. 1.* **R**ogo te, splendoris amica, pulcherrima mortalium urbium, Proserpinae sedes, quae ad ripas pecorosi habitas Acragantis aedificiis bene constructum collem, o regina, propitia immortalium hominumque cum benevolentia accipe coronam hancce ex Pythone ab illustri Mida, eumque ipsum, Graeciam qui superavit arte, quam quondam Pallas invenit audacium Gorgonum tristem planctum contexens Minerva: Quem e virgineis inaccessisque serpentum capitibus audivit fuscum luctuosa cum aerumna; Perseus quando tertiam confecit sororum partem, marinaeque Seripho incolisque exitium fatale afferens. Profecto ille et divinum Phorci occaecavit genus, et funestas symbolas Polydectae reddidit matrisque longam servitutum coactumque coniugium, pulchris genis insignis caput quum abstulisset Medusae. Filius Danaes; quem ex auro dicimus sponte pluyente natum esse. Sed postquam ex his carum virum laboribus servaverat, virgo tibiaram effecit omnisonum cantum, ut Euryalae ex citis maxillis emissum in instrumentis imitaretur grave strepentem luctum. Invenit dea; sed inventum cantum, ut viri mortales eum haberent, appellavit caput multorum nomum, illustrem modum populos cientium memorem certaminum, Tenue permeantem aes simul et calamos, qui prope praestantem choris habitant urbem Gratiarum, Cephisidis in luco, fidi chorentarum testes. Siqua vero felicitas apud homines, sine labore non comparet; sed perfecterit eam sane vel hodie deus. Fatum quidem non evitabile; sed erit tempus illud, quod etiam insperatam aliquam sortem obiciens praeter opinionem aliud det, aliud nondum concedat.

N E M E A.

N E M. I.

C H R O M I O A E T N A E O

C U R R U.

Requies sacra Alphei, inclitarum Syracusarum germen Ortygia, cubile Str. 1.
 Dianae, Deli soror: a te suaviloquus hymnus orditur dicere laudem pro-
 cellipedum magnam equorum, Iovis Aetnaei gratia; currus vero incitat
 Chromii Nemeaque facinoribus victorialibus comissioni inserviens iun-
 gere carmen. Initia autem iacta sunt deorum illius viri cum divinis Ant. 1.
 virtutibus: est autem in felicitate summae gloriae fastigium; magnorumque
 certaminum Musa meminisse amat. Sparge iam decus aliquod insulae,
 quam Olympi dominus Iuppiter dedit Proserpinae, annuitque ei capil-
 lis, excellentem in praestante frugibus tellure Siciliam opimam se Ep. 1.
 elaturum fastigiis urbium opulentis: praebuitque ei Saturnius belli stu-
 diosum aere armati populum equis instructum simul omnino et Olym-
 piadum foliis olearum aureis praeditum. Multarum rerum attigi oppor-
 tunitatem haud falso iaculatus: Adstiti autem ad aulicas fores viri Str. 2.
 hospitalis pulchra canens, ubi mihi gratum epulum adornatum est, si-
 mul vero peregrinorum non expertes aedes sunt: nactus autem hoc est,
 ut boni obtreçantibus aquam fumo portent contrariam. Sed artes alio-
 rum aliae: oportet autem rectis viis incedentem anniti natura. Agit Ant. 2.
 enim opere robur, consiliis vero mens, futura prospicere quibus ingeni-
 tum adest. Agesidami filii, tua certe in indole horumque et illorum usus
 suppetunt. Non amo magnas domi divitias absconditas habere, sed prae-
 sentibus, et bene mihi esse et bene me audire, amicis sufficientem: com-
 munes enim veniunt metus laboriosorum hominum. Ego vero Her- Ep. 2.
 cule acquiesco libenter, in fastigiis virtutum magnis antiquam excitans
 narrationem, ut quippe ex utero matris ilico serenam in lucem filius
 Iovis partum evadens gemello cum fratre prodiit, Utque non latens Str. 3.
 aurithronam Iunonem croceas fascias ingressus est. Sed deorum regina
 irritata animo mittebat dracones protinus. Illi quidem apertis portis
 in thalami penetrale amplum irrepserunt, puerulis celeres malas cir-

cumpliare cupientes: ipse autem rectum tollebat caput primumque tentabat pugnam, Binis binos manibus invictis suis ad cervices corripuens serpentes; strangulatis vero tempus animas efflavit e membris infandis. Sed intolerabile sane iaculum perculit mulieres, quotquot Alcmenae ministrabant puerperio: etenim ipsa, pedibus absque peplo desiliens de strato, tamen propulsavit iniuriam beluarum. Confestim autem Cadmeorum proceres aereis cuncti cum armis accurrerunt; manu vero Amphitruo vagina nudum vibrans ensem venit, acutis aerumnis percussus. Nam domesticum premit quemque pariter, statim vero doloris expers cor luctu in alieno. Stetit autem stupore gravi iucundoque affectus; videbat enim insolentem audaciamque et vim filii; in contrariumque ei versam immortales nunciantium narrationem effecerant. Vicinum vero evocavit Iovis altissimi vatem eximium, veridicum Tiresiam; hic autem ei exposuit et omni cohorti, quibuscum conflictaturus esset casibus, Quot in terra interficiendo, quotque in mari bestias immanes; atque aliquem hominum cum obliqua invidia incedentem diram dixit ei illaturum mortem. Enimvero quando dii in campo Phlegrae cum Gigantibus pugnam conserturi essent, telorum sub ictibus illius splendidam pulvere contaminatum iri comam Pronunciavit: ipsum autem in pace continuo quietem per omne tempus praemium laborum magnorum consecutum eximium, beatis in domibus accepta florente Iuventa uxore, et nuptiis celebratis apud Iovem Saturnium, augustam probaturum domum.

N E M. II.

T I M O D E M O A T H E N I E N S I

P A N C R A T I A S T A E.

Unde quidem etiam Homeridae contextorum carminum cantores ut plurimum auspiciantur, Iovis a prooemio: etiam hic vir fundamentum sacrorum certaminum victoriae nactus est primum Nemeaei in celebratissimo hymnis Iovis Iuco. Oportet vero etiam, paterna siquidem in via ipsum recta deducens aevum magnis dedit ornamentum Athenis, simul Isthmiadum decerpere pulcherrimum florem, in Pythiisque vincere Timonoi filium. Est autem consentaneum, Montanis a Pleiadibus non procul Orionem incedere. Atqui Salamis educare virum bellicosum potest; apud Troiam certe Hector est Aiacei expertus: te vero, o Timodeme, vir-

- Ant. 5.** rusco Alcmanem in clupei versantem primum ad Cadmi portas. At ille afflictus priori clade nunc faustioris tenetur augurii nuncio Adrastus heros; sed in domesticis adversa fortuna utetur: solus enim e Danaorum copiis mortui ossibus lectis filii, numine deorum redibit exercitu
- Ep. 5.** cum incolumi Abantis ad spatiosos vicos. Talia quidem edixit Amphiaraus. Lubens vero et ipse Alcmanem coronis peto aspergoque etiam hymno, vicinus quod mihi et bonorum custos meorum tum obvius est factus eunti terrae ad umbilicum cantu celebratum, tum vaticiniorum se
- Str. 4.** applicuit congenitis artibus. Tu vero, longe iaculans, qui omnes recipiens templum celebre gubernas Pythonis in vallibus, maximum quidem ibi gaudiorum praebuisti; domi vero antea cito raptum donum quinquertii cum sollemnibus vestris attulisti, domine. Propitia autem
- Ant. 4.** precor mente Respicias tuum canticum, quantum in quoque percurro. Comissioni quidem dulcisonae Iustitia adstat; deorum autem curam immortalem exposco, Xenarce, vestris fortunis. Siquis enim bona
- Ep. 4.** paravit non longo tempore, multis sapiens videtur inter stultos Vitam instruere prudentibus conatus: at haec non penes homines sunt; sed deus praebet, alias alium sursum attollens, alium autem subter manuum mensuram deprimit. Sed Megaris tu habes decus, in recessuque Marathonis, Iunonisque ludum domesticum victoriis ternis, Aristomenes,
- Str. 5.** subegisti certamine. Quattuor autem irruisti desuper corporibus mala meditans; quibus neque reditus pariter iucundus in Pythiade decretus est, neque vero postquam reversi sunt, apud matrem circa eos risus dulcis excitavit gaudium; sed per angiportus inimicos suspenso animo
- Ant. 5.** devitantes trepidant, calamitate saucii. Qui vero decus aliquod recens nactus est, ex magna ob florentem statum spe volat alatis virtutibus, habens superiorem divitiis curam. At brevi mortalium felicitas crescit;
- Ep. 5.** sic autem etiam procidit humi, infesto decreto quassata. Diem unum viventes! quid tandem est quis? quid non quis? Umbrae somnium homo. Sed quando splendor ab Iove datus venit, fulgens lumen adest hominibus et suavis vita. Aegina cara mater, libero cursu civitatem hanc deduc cum Iove et rege Aeaco Peleoque et forti Telamone cumque Achille.

- o rex? qui certum omnium rerum exitum nosti et omnes vias, quotque tellus verna folia emittit, quotque in mari et fluviis arenae undis et ventorum fluctibus volvuntur, quodque futurum est, et quando erit, bene
- Str. 3. perspicis. Si tamen oportet etiam cum sapiente contendere, Edicam. Huic maritus accessisti saltum huncce, et es eam trans mare, Iovis eximium in hortum portaturus; ubi eam civitatis dominam constitues, populo adducto insulari ad collem campo cinctum: nunc autem spatiosis pratis decora veneranda tibi Libya excipiet celebrem sponsam aedibus in aureis benevola; ubi ei terrae sortem statim donabit legitimam simul gubernandam, neque frugiferarum plantarum expertem, neque ignaram ferarum.
- Ant. 3. Ibi filium pariet, quem inclitus Mercurius pulchritudinis Horis Tellurique susceptum cura a matre feret; illae vero genibus suis imposito infanti nectar labiis et ambrosiam instillabunt, facientque eum immortalem Iovem et castum Apollinem, viris gaudium amicis proximum, comitem ovium, Agreum et Nomium, aliis vero Aristaeum vocandum. Sic igitur locutus impulit deum, ut iucundum nuptiarum perficeret exitum.
- Ep. 3. Celeris autem festinantium iam deorum effectio, viaeque breves. Illud illa dies peregit; thalamoque concubuerunt in aureo Libyae: ubi pulcherrimam urbem regit claramque certaminibus. Atque nunc apud Pythonem divinam Carneadae filius florentissimae ipsam admovit fortunae; ubi victor illustravit Cyrenen: quae ipsum benevola excipiet, pulchris puellis insigni patriae gloriam desiderabilem afferentem Delphis.
- Str. 4. Virtutes vero magnae semper laudum copiosae; sed pauca ornate eloqui in amplis rebus, acroama sapientibus: et opportunitas aequae cuiusque rei tenet summam. Intellexerunt aliquando et Iolaum non aspernatum illam septem portis exstructae Thebae; quem, Eurysthei postquam caput amputavit ensis acie, condiderunt sub terra intus in curruum agitatoris Amphitryonis sepulcro; ubi paternus avus eius Satorum hospes iacebat, candidis equis insignes Cadmeorum qui migrarat ad vicos.
- Ant. 4. Peperit illi et Iovi mixta prudens uno partu Alcmena geminorum invictum robur filiorum. Surdus mutusque aliquis, qui Herculi os non applicet, neque Dircaearum aquarum semper meminerit, quae illum nutriverunt et Iphiclem; quibus rite effectum ex voto debens beneficium commissabor. Gratiarum sonorarum utinam ne me deficiat purum lumen! Nam et Aeginae aio Nisique ad collem
- Ep. 4. ter omnino civitatem hancce illum celebrem fecisse, Taciturnam inopiam certamine effugientem: quapropter, siquis civium amicus, siquis adversarius, publico certe bono bene gestam rem nolit, praeceptum violans marini senis, obscurare. Ille laudare etiam inimicum toto animo praeclara iuste quidem gerentem edixit. Plurimum victorem te etiam

- conspicua pedibus victorem Phriciam. Adsit fortuna etiam futuris in diebus, magnificae opes ut floreat ipsi; Eorum vero, quae in Graecia sunt, decorum nacti haud exigua portionem, ne invidis divinitus vicissitudinibus incidant. Deus sit propitius animo. Beatus autem et celebrandus ille vir existit sapientibus, siquis manibus aut pedum virtute
- Str. 2.** victor maxima praemiorum reportarit audaciaque et robore, Et vivens adhuc iuvenem filium viderit rite adeptum coronas Pythias. Aeneum caelum numquam ascendere potest; sed quascunque nos mortale genus felicitates attingimus, iis penetrat ad extremum navigationis terminum. Neque vero navibus neque pedestri itinere inveneris ad Hyperboreorum conventus mirabilem viam. Apud quos olim Perseus coenavit dux, domos ingressus, inclitas asinorum hecatombas quum invenisset deo sacrificantes; quorum festis dapibus perpetuo laetisque vocibus maxime Apollo gaudet, ridetque videns lasciviam arrectam bestiarum.
- Str. 3.** Musa autem non exulat a moribus ipsorum; sed ubique chori virginum lyrarumque strepitus sonitusque tiliarum moventur; lauroque aurea comas redimiti epulantur comiter: neque vero morbi nec senectus perniciose tangunt sacram gentem; laborumque et pugnarum expertes
- Ant. 3.** Habitant devitata summum ius exercente Nemesi. At audaci spirans corde venit Danaes aliquando filius, ducebat autem Minerva, ad virorum beatorum coetum; occiditque Gorgonem, et variegatum draconum iubis caput insularibus lapideam mortem advenit afferens. Mihi vero ad mirandum
- Ep. 3.** Diis perficientibus nihil unquam videtur esse incredibile. Remum inhibe, ilicoque ancoram fige in terra e prora proiectam, latentis remedium scopuli: laudatoriorum enim flos hymnorum ad aliam alias velut apis vagatur materiam. Spero autem me, Ephyraeis vocem circa Peneum dulcem fundentibus meam, Hippocleam etiam magis carminibus ob coronas admirandum inter aequales facturum et seniores, iuenculisque virginibus curam. Etenim aliis aliarum rerum amor pungere solet pectora:
- Ant. 4.** Quae vero quisque appetit, ubi consecutus fuerit, cito raptum teneat studium praesens; post annum autem eventura obscurum est praevidere. Fretus sum hospitio benevolo Thoracis, qui meum expectans officium huncce iunxit curram Pieridum quadriiugum, amans amantem, ducens ducentem amicem. At exploranti et aurum in probatione splendet et mens recta. Fratres quidem collaudabimus probos, quod sublime ferunt instituta Thessalorum augentes: penes bonos vero posita sunt paterna optima urbium imperia.
-

P Y T H. XI.

T H R A S Y D A E O T H E B A N O

P U E R O S T A D I I C U R S O R I.

Cadmi puellae, Semela Olympiarum vicina, Inoque Leucothea marina-
 rum contubernalis Nereidum, venite cum Herculis optimae prolis geni-
 trice matre ad Meliam aureorum in penetralem tripodum thesaurum,
 quem eximie honoravit Loxias, Ismeniumque nominavit, veracem va-
 tum sedem, o filiae Harmoniae, ubi nunc quoque consortem Heroidum
 coetum congregatum iubet adesse, ut Themidem sacram Pythonemque
 et recte iudicantem terrae umbilicum canatis summa vespera, Septem
 portarum urbi Thebis gratiam certaminique Cirrhac; in quo Thrasy-
 daeus memorandum fecit focum paternum tertia adiecta corona, in opu-
 lentis arvis Pyladae victor, hospitis Laconis Orestae. Quem interfecto
 patre Arsinoe dolo Clytaemnestrae manibus a validis nutrix eripuit lu-
 ctuoso, quando Dardanidem filiam Priami Cassandram corusco aere cum
 Agamemnonia anima misit Acherontis ripam ad umbrosam Immiseri-
 cors femina. Num illam Iphigenia ad Euripum mactata procul a pa-
 tria stimulavit, gravia molientem ut cieret iram? an alieno toro domi-
 tam nocturni seduxerunt amplexus? id quod iuvenibus uxoribus odio-
 sissimum est flagitium nec occultari potest Alienis linguis. Maledici
 vero cives: habet enim opulentia non minorem invidiam; at humiliter
 vivens in abscondito fremit. Interiit quidem ipse heros Atrides rever-
 sus tandem inclitis Amyclis, Vatemque perdidit puellam, postquam
 ob Helenam exustorum Troianorum deiecit domos de felicitate. At ille
 ad senem hospitem Strophium pervenit puerili capite, Parnasi pedem in-
 colentem: sed sero Marte interfecitque matrem prostravitque Aegisthum
 caedis in loco. Sane, o amici, aut iter deflectente in trivio vagatus
 sum, quum recta via incederem antea; aut me aliquis ventus cursu eiecit,
 ut navigium marinum. Musa, tuum vero, si mercede paciscebare prae-
 bituram te vocem argento conductam, alias ad alia eam transferre
 patri Pythiis victori nunc quidem aut Thrasydaeo, quorum felicitasque
 et gloria resplendet. Partim inter currus praeclari victores Olympicum
 certaminum celeberrimorum obtinuerunt celerem fulgorem equis; Et
 Pythonem nudum in stadium quum descendissent, superarunt Graecorum
 conventum velocitate. Divinitus appetam bona, possibilia cupiens aeta-

- sem; quem fortissimum Achille excepto in pugna, ad repetendam flavo Menelao coniugem velocibus in navibus miserunt recta spirantis Zephyri aerae Ad Ili urbem. Sed communis venit fluctus Orci, caditque in inglorium atque in gloriosum. Honos vero succedit eorum, quorum deus suavem auget famam, mortuorum bellatorum, qui ad magnum umbilicum sinuosae accesserunt terrae; in Pythiisque pavimentis iacet, Priami urbem Neoptolemus postquam vastavit: de qua et Danai laboraverant: ille vero renavigans Scyro quidem aberravit, erratici autem Ephyram venerunt. Molossiae vero imperabat breve per tempus; at genus semper tenebat hoc ei decus. Proficiscebatur autem ad deum, opes advehens Troia manubiarum: ubi propter carnes eum pugna congressum ferit vir cultro. Doluerunt vero valde Delphi hospitales. At fatum exsolvit; oportebat quippe aliquem Aeacidarum regum in luco vetustissimo in posterum esse dei iuxta bene munitam muris aedem, heroicisque pompis inspectorem ibi habitare sacrificiorum copia refertis prosperam ad iustitiam efficiendam. Tria verba sufficient: non mendax ille testis certaminibus praest. Aegina, audacia mihi adest haecce, ut exponam tuorum et Iovis posterorum Splendidis virtutibus viam potissimam laudum ex propria domo deductam: at enim requies in omni dulcis re; fastidiumque habent et mel et iucundi flores Venerei. Indole autem unusquisque differimus vitam sortiti, alius haec, alia alii; ut vero unus felicitatem omnem consequatur reportatam, fieri non potest; non habeo dicere, cui hunc Parca eventum stabilem obtulerit. Theario, tibi vero consentaneam opportunitatem felicitatis Dat, audaciamque praeclararum rerum nacto prudentiam non pessumdat mentis. Hospes sum; invidum procul amovens vituperium, aquae velut rivus amicum in virum ducens gloriam veram laudabo: conveniens vero bonis merces haec. Constitutus autem prope Achaeus non me reprehendet vir Ionium supra mare habitans: publico hospitio fretus sum; interque populares vultu tueor sereno, non superbus, violenta omnia a pede removens: posterum vero benignum adveniat tempus: cognita causa autem aliquis iam dicet, num citra iustum modum incedam maledicum sermonem proponens. Euxenida gente Sogenes, iuro non me termino superato iaculum tanquam aereis genis firmatum vibrare Celerem linguam, quod emisit luctaminibus cervicem et robur non madidatum, ardentem priusquam in solem corpus incidisset. Si labor fuit, iucunditas amplior succedit. Sine me. Victori quidem debitam gratiam, siqua altius vociferatus sum, haud invitus persolvo. Serere coronas facile; exspecta: Musa profecto glutinat aurum candidumque ebur una et liliaceum florem marino surreptum rori. Iovis vero recordatus propter Nemeam,

- vibus, et respirans antequam aliquid eloquar. Nam multa multifariam dicta sunt; nova vero invenientem tradere examini ad explorationem, summum periculum; obsoniumque sermones invidis: **Ant. 2.**prehendit autem bonos semper, cum deterioribus vero non contendit. Illa et Telamonis confecit filium, ensi eum circumvolvens. Profecto aliquem indisertum quidem sed animo fortem oblivio continet in tristi lite; maximum vero versuto mendacio praemium protentum est. Clanculariis enim suffragiis Ulyssem Danaï foverunt; aureis vero Ajax privatus armis cum **Ep. 2.**caede colluctatus est. Sanequam dissimilia hostibus in calido corpore vulnera ruperant moti sub defensante viros hasta, partim circa Achillem recens interfectum, aliorum item laborum perniciosissimis diebus. Sed infesta nimirum fraus erat etiam olim, blandorum verborum comes, doli meditatricis, maleficum opprobrium; quae quod splendidum est invadit, obscurorum autem gloriam extollit futilem. **Str. 3.**Sint nunquam mihi tales mores, Iuppiter pater, sed viis simplicibus vitae insistam, defunctus ut liberis famam ne inhonestam relinquam. Aurum optant, campumque alii immensum; ego vero civibus probatus etiam humo membra operiam, laudans laudanda, sed vituperium adspargens nefandis. **Ant. 5.**Augeatur autem virtus, viridi rore velut arbor surgit, apud sapientes hominum elata apud iustosque ad liquidum aetherem. Usus vero varii amicorum virorum: in laboribus quidem maxime; sed cupit etiam oblectatio sibi **Ep. 5.**ob oculos ponere fidem. O Mega, rursus tuam animam reducere Non mihi possibile: vanarum autem sperum futilis exitus: tuae vero familiae Chariadisque ingentem possum substruere lapidem Musaeum ob pedes illustres bis quippe binos. Gaudeo autem convenientem in re gesta fundere praedicationem: incantamentis vero aliquis etiam doloris expertem laborem reddit: ac fuit certe laudatorius hymnus iam olim, etiam antequam nata esset Adrasti Cadmeorumque discordia.

[N E M. IX.]

C H R O M I O A E T N A E O

C U R R U.

- Str. 1.** **P**ompam ducamus ab Apolline ex Sicyone, Musae, recens conditam in Aetnam, ubi apertae ab hospitibus victae patent portae, beatam in Chromii domum. Age carminum dulcem hymnum perficite: equis victorem

enim in currum escendens matri et geminis liberis vocem denunciat, Py-
thonis excelsae consortibus custodibus. Est vero quoddam dictum ho- Str. 2.
minum, rem praeclare gestam non humi silentio tegendam; divinus au-
tem carminum cantus praeconiis congruus. Agedum sonoram citharam,
age tibiam ad ipsum excitemus equestrium apicem certaminum, quae
Phoebo instituit Adrastus apud Asopi fluentia: quorum ego mentione
facta exornabo inclitis heroem honoribus, Qui tunc quidem regnans Str. 3.
ibi novisque festis roborisque virorum certaminibus curribusque politis
illustravit decorans urbem: fugiebat enim Amphiaräumque audacem con-
silio et gravem seditionem, paterna domo procul Argisque; principes
vero non amplius erant Talai filii, oppressi furore. Sed praestantior
componit litem pristinam vir. Mariti domitricem Eriphylam, foederis Str. 4.
pignus uti fidum, quum dedissent Oiclidae uxorem, flavicomorum Da-
naorum erant maximi. Igitur hinc etiam aliquando ad septem porta-
rum urbem Thebas duxerunt exercitum virorum, non faustarum in via
avium: nec Saturnius fulmine vibrato e domo furiose ruentes proficisci
iussit, sed abstinere a profectione. Manifestam vero utique in stragem Str. 5.
properabat exercitus venire aereis cum armis equestrique curruum appa-
ratu; Ismeni autem ad ripas dulcem reditum sibi inhibentes, albicantia iam
corpora, pinguefecerunt fumum: septem enim devorarunt rogi iuveni-
lium membrorum viros; Amphiarao autem diffidit fulmine violento Iup-
piter latam terram, absconditque eum eam equis, Hasta Periclymeni Str. 6.
antequam tergum percussus forti animo pudefieret. Nam in divinis ter-
roribus fugiunt etiam filii deorum. Si fieri potest, Saturnie, experimen-
tum magnificum a Phoenicibus missarum hastarum hoc de morte et
vita differo quam longissime, sortem vero reipublicae bonis legibus con-
stitutae rogo te filiis diu Aetnaeorum praebeas, Iuppiter pater, de- Str. 7.
coribusque civilibus impertias populum. Sunt utique equorumque stu-
diosi ibi et divitiis animos habentes superiores viri. Incredibile dixi:
verecundia enim latenter lucro vineitur, quae gloriam affert. Chromio
si armiger adstitisses inter pedestres copias equosque naviumque in proe-
liis, cognovisses discrimen acris pugnae, Quandoquidem in bello illa Str. 8.
dea incitabat eius animum bellicosum, ut propulsaret exitium Enyalii.
Pauci vero consiliis ad caedis praesentis nubem vertendam in hostium
ordines manibus et animo valent: dicitur sane Hectori quidem decus
floruisse Scamandri fluentis prope; praecipites vero circa ripas He-
lori, Quo loco Areae traiectum homines appellant, affulsit filio hoc Str. 9.
Agesidami lumen in adolescentia prima: alia autem aliis diebus, multa
quidem in pulverulenta terra, alia vero vicino in mari gesta commemo-
rabo. Sed ex laboribus, qui in iuventute suscepti fuerint cumque iu-

- stitia, existit ad senectam vita placida. Sciat sortitum se a diis admirandam
 Str. 10. felicitatem. Si enim cum opibus multis gloriosum tulerit decus, non
 iam licet ulterius mortalem etiam fastigium aliud attingere pedibus. Tran-
 quillitatem autem amat convivium; iuveniliterque florens augetur molli
 victoria cum cantu: audax vero apud craterem vox fit. Misceat aliquis
 Str. 11. eum, dulcem hymni nuncium, Argenteisque distribuat phialis poten-
 tem vitis filium, quas quondam equi partas Chromio miserunt iuste ne-
 xis cum Latoidae coronis ex sacra Sicyone. Iuppiter pater, precor hanc
 victoris virtutem celebraverim cum Gratiis, supraque multos decorem
 verbis victoriam, iaculans proxime ad scopum Musarum.

[N E M. X.]

T H E A E O A R G I V O

L U C T A T O R I.

- Str. 1. **D**anai urbem pulchrithronarumque quinquaginta puellarum, Gratiae,
 Argos Iunonis domicilium dea dignum canite: illustratur autem virtuti-
 bus innumeris facinora propter audacia. Amplae quidem res Persei
 circa Medusam Gorgonem: multas vero in Aegypto pulchras Argos con-
 didit urbes Epaphi manibus: neque vero Hypermnestra a recto aberravit,
 Ant. 1. singulariter decernentem in vagina retinens gladium. At Diome-
 dem immortalem flava quondam caesia oculos dea fecit deum: terra
 vero ad Thebas excepit percussa Iovis telis vatem Oiclidem, belli nu-
 bem: et feminis pulchricomis urbs excellit. Iam olim Iuppiter ad Al-
 cmenam Danaenque profectus hoc declaravit dictum; patrique Adrasti
 Ep. 1. Lynceoque mentis fructum rectae consociavit iustitiae; Aluitque te-
 lum Amphitruonis. Hic vero felicitate excellentissimus venit in illius
 gentem, quando aereis in armis Teleboas peremit, atque ei facie assi-
 mulatus immortalium rex aulam intravit semen intrepidum afferens Her-
 culis: cuius in caelo uxor Iuventa pronubam iuxta matrem incedens
 Str. 2. est, pulcherrima dearum. Breve mihi os omnibus percurrendis, quot-
 cunque Argivus habet sacer locus sortem decorum; estque etiam fasti-
 dium hominum grave, in id si incucurreris: sed tamen bene chordis
 intensam excita lyram, et luctarum suscipe curam: ludus profecto ae-
 reus populum compellit ad bovinum sacrificium Iunonis certaminumque
 contentionem; Uliae filius ubi victor bis Theaeus facile perlatorum ce-

- Str. 5. tentio hominibus exercenda cum potentioribus. Celeriter vero ad fratris robur retro cessit Tyndarides, et eum nondum mortuum, sed anhelitu asperum spiritum invenit ducentem. Calidas profecto fundens lacrimas cum gemitu altum clamavit: Pater Saturnie, quis iam finis erit luctuum? etiam mihi mortem cum hocce iniunge, rex. Perit honos amicis orbatō viro; paucique in labore fidi mortalium. Ad molestiae communionem. Sic dixit; Iuppiter vero occurrit ei, et hocce effatus est dictum: Es mihi filius; hunc vero postea maritus, semen mortale matri tuae afferens stillavit heros. Sed age horum tibi tamen optionem trado: si quidem mortemque effugiens et senectutem odiosam ipse Olympum habitare vis cumque Minerva et atram gerente hastam Marte, Est tibi quidem huius rei sors; sin pro fratre contendis omniumque cogitas partiri aequalem portionem, dimidium spires sub terra versans, dimidium vero caeli in aureis domibus. Ita igitur locuto non animo ambiguum instituit consilium. Resolvit autem oculum, tum vero vocem aere cincti Castoris.

[N E M. XI.]

A R I S T A G O R A E T E N E D I O

P R Y T A N I.

- Str. 1. **F**ilia Rheae, quae prytanea sortita es, Vesta, Iovis altissimi soror et throni sociae Iunonis, fauste Aristagoram recipe tuum in penetrale, fauste sodales insigne prope sceptrum, qui te colentes incolumem servant
- Ant. 1. Tenedum, Saepe libationibus venerantes primam deorum, saepe niddore: lyra vero ipsis sonat atque cantus; et hospitalis Iovis colitur ius perpetuis in mensis. Sed gloriose magistratum duodecim mensium transigat illaeso corde. Patrem autem ego beatum praedico Arcesilam, et corpus admirandum et constantiam ingenitam. Si vero quis opes possidens formam superaverit aliorum, inque certaminibus excellens ostentavit robur; mortalia meminerit se vestire membra, et postremo omnium terram induturum esse. Sermonibus autem civium bonis illum laudari oportet, et mellisonis ornatum celebrare cantibus. E vicinis autem sedecim Aristagoram splendidae victoriae gentemque claram coronarunt lucta et glorioso pancratio. Sed exspectationes cunctantiores parentum filii robur retinuerunt, ne Pythone experiretur et Olym-

I S T H M. III.
M E L I S S O T H E B A N O
P A N C R A T I O.

- Str. 1.** Siquis virorum felicitatem nactus, aut per illustria certamina aut vi divitiarum, cohibet animo molestam insolentiam, dignus is praeconiis civium mactari. Iuppiter, magnae quidem virtutes mortalibus contingunt ex te; vivit autem diuturnior felicitas piorum; perversis vero mentibus
- Ant. 1.** non aequè omne per tempus vivens adest. Sed inclitis facinoribus praemio oportet canere strenuum, oportet laudantem inter commissationes blandis hymnis extollere. Est vero et geminorum ex certaminibus praemiorum Melisso sors, quae ad hilaritatem convertat dulcem cor, in convallibus Isthmi adepto coronas; rursum autem in cavo leonis pectorosi nemore proclamavit Theben Cursu equestri vincens. Virorum autem virtutem congenitam non dedecorat: scitis sane Cleonymi gloriam antiquam curribus; et ex materno genere Labdacidis affines in divitiis versati sunt ad quadrigarum labores. Sed tempus volventibus diebus alia alias immutat; invulnerabiles quidem soli filii deorum. Est mihi deorum beneficio infinita quoquoersum via, Melisse; copiam enim aperuisti Isthmiis vestras virtutes hymno prosequendi: quibus Cleonymidae florentes semper cum deo mortalem permeant vitae terminum. Alias
- Ant. 2.** autem alius ventus omnes homines ingruens agitat. Illi igitur Thebis honorati ab initio dicuntur hospitesque publici circumcolentium clamoraeque expertes insolentiae: quotquot vero ad homines pervolant testimonia defunctorum vivorumque virorum immensae gloriae, consecuti sunt ad perfectum usque finem; virtutibusque extremis domesticâ praestantiâ columnas attingunt Herculeas. Ac ne ulteriorem affectes virtutem. Equorumque altores fuerunt, aereoque Marti probati sunt. Sed enim die uno asper nimbus belli quattuor viris orbavit beatam domum: nunc vero rursus post hibernam caliginem floridis mensibus ut tellus puniceis effloruit rosis Deorum consiliis. Quassator autem terrae Onchestum habitans et pontem marinum ante Corinthi moenia, huncce largitus genti mirificum hymnum e lecto excitat Famam antiquam gloriosorum facinororum: in somnum enim inciderat: at nunc suscitata corpore
- Str. 3.** fulget, Lucifer conspicuus ceu astra inter cetera; Quae et in arvis Athenarum currum quum promulgasset vicisse inque Adrasteis certa-
- Ant. 3.**

buit, Iuppiter omnium dominus. Amabili vero melle tinctum etiam talia decora victoriale ornamentum laetum amant. Contendat aliquis labore De certaminibus, gente Cleonici cognita: non profecto hebescit Ep. 5. longus labor virorum; nec quotquot fuerunt, sumptus votorum, hoc attrivit studia. Laudo etiam Pytheam inter membrorum domitores Phylacidae plagarum cursum recta via praevisse manibus, dextrum peritia adversarium. Sume ei coronam, affer vero villosam mitram, et alatum novum una mitte hymnum.

I S T H M. V.

PHYLACIDAE AEGINETAE

PANCRATIO.

Florente virorum sicuti convivio secundum craterem Museorum carmi- Str. 1.
num miscemus Lamponis pro strenua certamine progenie, Nemeae quidem primum, o Iuppiter, a te florem adepti coronarum, nunc rursus Isthmi a domino Nereidibusque quinquaginta, filiorum natu minimo Phylacida vincente. Contingat autem tertium Servatori apparantes Olympio Aeginae in gratiam libare mellisonis carminibus. Siquis enim hominum Ant. 1.
sumptuque gaudens et labore exercet divinas virtutes, simulque ei deus serit gloriam amabilem; ad ultimos iam fines felicitatis iacit ancoram diis honoratus. Talibus votis optat potitus mortem senectamque excipere canam Cleonici filius: ego vero altithronam Clotho sororesque precor obsequi Parcas inclitis viri dilecti postulatis. Vosque, o au- Ep. 1.
reis curribus insignes Aeacidae, legem mihi affirmo certissimam esse, hancce quoties accedo insulam, adspargere laudibus. Innumerae vero facinorum praeclarorum sectae sunt centumpedales continuo viae, et ultra Nili fontes et per Hyperboreos: neque est ita barbara aut alienae linguae civitas, quin Pelei norit gloriam herois, beati generi deorum, Aut quin Aiakis Telamoniadae et patris: quem aere laetum in bellum Str. 2.
duxit cum Tirynthiis promptum socium ad Troiam, heroum laborem Laomedontium ob delictum, navibus Alcmenae filius. Cepit autem Pergamiam occiditque cum illo Meropumque gentes et bubulcum monti aequalem Phlegris repertum Alcyonea, suoque non pepercit manibus gravisono nervo Hercules. Sed Aeacidam vocans ad navigationem re- Ant. 2.
perit omnes epulantes. Hunc quidem in pelle leonis adstantem iussit

excepisti praestantissimum deorum, Quum Amphitruonis in foribus Ant. 1.
 constitutus uxorem conveniret Herculeo cum semine? an quando ob
 Tiresiae prudentia consilia? an quando ob Iolaum equorum peritum?
 an propter Satos hasta indefessos? an quando acri Adrastum ex tumultu
 remisisti orbatum Innumeris sociis ad Argos equestre? an tum quum Ep. 1.
 Doricam coloniam recto constituisti talo Lacedaemoniorum, ceperunt-
 que Amyclas Aegidae tui filii, vaticiniis Pythiis? Enimvero antiqua dor-
 mit gratia, immemores autem mortales Rei cuiusvis, quae non sapien- Str. 2.
 tiae florem summum inclitis carminum fluentis sociata consecuta fuerit.
 Comissare porro dulcisono cum hymno etiam Strepsiadae: fert enim ex
 Isthmo victoriam pancratii, roboreque stupendus adspectuque formo-
 sus; habetque virtutem non deteriolem corpore; Illustratur autem a Ant. 2.
 violaceis comas Musis, avunculoque cognomini dedit communem fron-
 dem, aere clypeatus cui mortem quidem Mars intulit; honor vero for-
 tibus repositus est. Sciat enim certo, quicumque in hac nube grandinem
 sanguinis pro cara patria propulsat, Exitium vertens in adversum Ep. 2.
 exercitum, civium se stirpi maximam famam cumulare et viventem et
 mortuum. Tu vero, Diodoti fili, bellatorem probans Meleagrum, pro-
 bans etiam Hectorem Amphiaraumque, floridam exspirasti aetatem, An- Str. 3.
 tesignanorum in turba, ubi optimi sustinuerunt belli contentionem ex-
 trema spe. Toleravi autem luctum infandum: at nunc mihi terram con-
 tinens deus serenitatem praebuit ex tempestate. Cantabo comam cor-
 nis aptans. Immortalium vero ne conturbet invidia Gaudium in diem Ant. 3.
 praesens, quod sectans tranquillus accedo senectam atque ad fatale ae-
 vum. Morimur enim pariter omnes; sed fortuna inaequalis: at longin-
 qua siquis circumspicit, imbecillior est quam ut consequatur aere stra-
 tam deorum sedem; quandoquidem alatus excussit Pegasus Domi- Ep. 3.
 num volentem in caeli stationes pervenire ad concilium Bellerophontam
 Iovis: iniustam vero voluptatem acerbissimus manet exitus. Nobis autem,
 o aurea coma florens, praebe, Loxia, tuis ex certaminibus floridam etiam
 Pythiam coronam.

I S T H M. VII.

C L E A N D R O A E G I N E T A E

P A N C R A T I O.

- itr. 1. Cleandro aliquis iuventaeque pretium inclitum, o adolescentes, laborem, patris splendidum Telesarchi ad vestibulum progressus excitato comissionem, et Isthmiae victoriae praemium, et apud Nemeam certaminum quod principatum invenit. Cui et ego, quamvis tristis animo, postolor auream invocare Musam. Ex magnis vero moeroribus liberati neve in orbitatem incidamus coronarum, neve luctus fove: sed dimissis inutilibus aerumnis dulce quiddam in publicum proferamus etiam post calamitatem; quandoquidem illud supra caput Tantali saxum aliquis
- itr. 2. avertit nobis deus, Ingentem Graeciae laborem. At mihi metus praeteritus acrem sustulit sollicitudinem: quod vero praesens est, id, praestat semper spectari. Dolosum enim aevum viris impendit volvens vitae cursum: sanabilia tamen sunt mortalibus cum libertate quidem etiam illa. Oportet autem bonam spem homini caram esse; oportetque in septem portarum urbe Thebis educatum Aeginae gratorum carminum florem prae aliis tribuere, patris quia geminae fuerunt filiae Asopidumque natu minimae, Iovique placuerunt regi. Qui alteram quidem apud pulchrisluam Dircen curruum studiosae urbis constituit praesidem; Te
- itr. 3. vero in insulam Oenopiam translata concubinam habuit, divinum ubi peperisti Aeacum gravistrepo patri maxime venerabilem mortalium: qui etiam diis lites decedit: cuius quidem diis pares excellebant filii filiorumque bellicosi gnati fortitudine in aereo gemulo subeundo tumultu; temperantesque fuerunt prudentesque animo. Haec etiam beatorum meminerunt concilia, Iuppiter quando splendidusque de Thetidis contendeant Neptunus nuptiis, uxorem formosam quum vellet uterque suam esse. Amor enim tenebat. Sed non illis immortales perfecerunt coniugium deorum mentes, Quandoquidem oracula audiebant. Dixit autem prudens inter medios Themis, fatale esse, praestantiorum filium regem patre illi ut pareret marina dea, qui et fulmine potentius aliud telum agitaturus esset manu et tridente indomito, si cum Iove illa concumbat aut Iovis cum fratribus. Itaque haec quidem missa facite: mortalem autem torum sortita filium intuitor mortuum in bello, manibus Marti similem fulguribusque vigore pedum. Mea quidem sententia est,

Peleo divinum tribuere nuptiarum Aeacidae praemium, quem piissimum fama est Iolci alere campum: Eant autem ad immortale antrum Chironis recta statim nuncii; neve Nerei filia discordium contentionum folia iterum in manus det nobis; sed plenilunii vespertinis temporibus amabilem solvat habenam sub heroe virginitatis. Sic dixit Saturniis locuta dea: hi vero palpebris annuerunt immortalibus; verborumque fructus non periit: aiunt enim unâ curasse et nuptias Thetidis regem; et iuvenilem monstrarunt poetarum ora ignaris virtutem Achillis: qui et Mysium vitiferum cruentavit Telephi atro conspergens cruore campum; Pontemque posuit Atridis reditus Helenamque redemit, Troiae nervos Struquum excidisset hastâ, qui eum retinebant aliquando pugnae homicidae opus in campo instruentem, Memnonisque robur superbum Hectoremque aliosque principes: quibus domum Proserpinae declarans Achilles, tutator Aeacidarum, Aeginam suamque stirpem illustravit. Hunc quidem nec mortuum carmina destituerunt, sed eius ad rogam sepulcrumque Heliconiae virgines steterunt, naeniamque celebrem affuderunt. Placuit nimirum hoc immortalibus, fortem quidem virum etiam mortuum hymnisdearum tradere. Quod et nunc habet rationem, properatque Musarum currus, Nicoclis monumentum pugilis ut canatur. Honorate illum, qui Isthmio in saltu Doriis potitus est apii; quandoquidem circumcolentes vicit profecto olim et ille viros inevitabili manu exagitans. Illum quidem non hic dedecorat, eximii progeniem patrum. Aequalium huic aliquis amoenam ob pancratium Cleandro nectat myrti coronam. Quandoquidem eum Alcathoique certamen cum prospera fortuna in Epidauroque iuventus excepit olim. Hunc laudare viro bono in promptu est: adolescentiam enim non expertem praeclararum rerum sub latibulo consumpsit.

AUGUSTI BOECKHII
EXPLICATIONES AD OLYMPIA.

O L Y M P. I.

Carmen Hieroni celete Pherenico victori scriptum esse ex vs. 18. notat Schol. Eius equi meminit etiam Bacchylides ap. Schol. *Ξανθότριχα μὲν Φερίνικον Ἀλφειὸν παρ' εὐρυδίαν πῶλον ἀελλοδρόμον νικάσαντα*: si modo ultimum vocabulum, pro quo apud Schol. *νικήσαντα*, Bacchylidis est: idem nomen reperitur Pyth. III, 74. etsi mihi non constat eundem esse equum, cuius victoriam Olympicam haec oda celebrat et quo Hiero Pythia Olymp. 73, 3. et 74, 3. vicerat. Quo vero anno Olympica haec Hieroni victoria contigerit, diu multumque dubitatum est. Nam Scholia primum Olymp. 73. nominant: *Ἐπιγράφεται ὁ ἐπινίκιος Ἱέρωνι τῷ Γέλωνος ἀδελφῷ νικήσαντι ἵππῳ κέλητι τὴν οὐ' Ὀλυμπιάδα, ἢ ὡς ἔνιοι ἄρματι*: ubi quod de curru dicitur ab aliena haud dubie manu additum, id falsum esse docet Pausanias VI, 9. Gelonem Dinomenis f. ea Olympiade curru vicisse tradens: *Τὰ δὲ ἐς τὸ ἄρμα τὸ Γέλωνος οὐ κατὰ ταῦτὰ δοξάζειν ἐμοί τε παρίστατο καὶ τοῖς πρότερον ἢ ἐγὼ τὰ ἐς αὐτὸν εἰρηκόσιν, οἱ Γέλωνος τοῦ ἐν Σικελίᾳ τυραννήσαντός φασιν ἀνάθημα εἶναι τὸ ἄρμα· ἐπιγράμμα μὲν δὴ ἔστιν αὐτῷ Γέλωνα λεινομένους ἀναθεῖναι Γέλων, καὶ ὁ χρόνος τούτῳ τῷ Γέλωνι ἔστι τῆς νίκης τρίτη πρὸς ταῖς ἑβδομήκοντα Ὀλυμπιάδι· Γέλων δὲ ὁ Σικελίας τυραννήσας Συρακούσας ἔσχεν Ἰβριλίδου μὲν Ἀθηναίων ἀρχοντας, δευτέρῳ δὲ ἔτι τῆς δευτέρας καὶ ἑβδομηκοστῆς Ὀλυμπιάδος, ἣν Τιτικράτης ἐνίκια Κροτωνιάτης στάδιον· δῆλα οὖν ὡς Συρακούσιον ἤδη καὶ οὐ Γέλων ἀναγορεύειν αὐτὸν ἔμελλεν· ἀλλὰ γὰρ ἰδιώτης εἶναι τις ὁ Γέλων οὗτος, πατὴρ τε ὁμωνύμου τῷ τυράννῳ καὶ αὐτὸς ὁμωνύμος. Γλαυκίας δὲ Αἰγινήτης τό τε ἄρμα καὶ αὐτῷ τῷ Γέλωνι ἐποίησε τὴν εἰκόνα*. Sed nihili est argumentum, quo Pausanias Gelonem illum tum victorem alium ac tyrannum esse contendit. Ne enim alia afferam, Olymp. 72, 2. Gelonem non Syracusas, sed Gelam cepisse, colligere licet ex Dionys. Halic. Archaeol. VII. princ. cf. Herodot. VII, 155. quo accedit quod Diodoro XI, 38. auctore Geloni Hiero successit Olymp. 75, 3. concinente fere Eusebii chronico nec multum differente Schol. Pyth. III, princ. ubi Olymp. 76. et Schol. Pyth. I, princ. ubi ex certa emendatione Olymp. 75. ponitur; Gelo vero septem Syracusis annis regnavit et octavo decessit, quod ne Diodorum iterum afferam, docet Aristoteles Polit. V, 9. extr. ed. Schneid. unde necesse est Gelo Syracusas Olymp. 73, 4. ceperit. Cf. etiam Gölleri Hist. Syrac. p. 9 sqq. quosque ille

ignes. Ita Suidas v. αἰθήρ: διότι πυρώδης ὧν οὐ τρέφει, Schol. Hermog. p. 391. διὰ τὸ μὴ τρέφειν ζῶα, et Achill. Tat. Isag. in Arat. p. 114. ed. Flor. Et si causam ab igne repetitam dempseris, proxime hoc ad verum accedit: simpliciter enim, quia nihil in aethere sive aëre conspicitur, διὰ τὸ κενόν, ut ait Schol. rec. Olymp. XIII, 125. vacuus dicitur: nubes enim pro nihilo censentur. Itaque ἐρήμη αἰθήρ est vastus et desertus aër, haud magis interdiu quam noctu; quo ducit Olymp. XIII, 85. αἰθέρος ψυχρᾶς ἀπὸ κόλπων ἐρήμου, et vacuus aër Horatii Carm. I, 34, 4. neuter enim locus eo, quo noster hic possit, deducere potest, ut de stellarum absentia diurna cogites. Alia ratione Dionysius Perieg. 290. ἐρημαίην διὰ νύκτα dixit. Μοχ Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέρτερον breviter dictum pro accuratiori Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος ἀγῶνα φέρτερον, ut Cic. Tusc. I, 1. *Iam illa, quae natura, non litteris assecuti sunt, neque cum Graecia, neque ulla cum gente sunt conferenda: et ubivis apud Graccos Latinosque. Μηδ' αὐδάσομεν est μηδὲ αὐδάσωμεν: quodsi futurum esset αὐδάσομεν, debebat οὐδὲ dici.* Cf. Thiersch. Act. Monac. T. I. F. II. p. 211.

Vs. 8 — 17. Transitus fit ad Hieronis laudes. *Olympia invitatur, ut Iovem ludorum praesidem apud Hieronem celebremus Siciliae imperantem, apud virum et omnibus virtutibus principem et flore musicae ornatum, qua in convivio utimur.* Ὄθεν, ab Olympia: ut Olymp. III, 9. τὰς ἀπο θεύμοροι νύσσοντ' ἐπ' ἀνθρώποις αἰδαί. Verba ὅθεν ὁ πολύφατος metri causa affert Triclinius ad Soph. Ai. 591. Sed maxime laboratur in dictione ἀμφιβάλλεται ὕμνος σοφῶν μητίεσι. *Ἀμφιβάλλειν est inducere, circumdare, etiam complecti, ut ex Homero docent lexica: hinc cum dativo atque accusativo maxime de coronis dicitur capiti circumdandis, ut Olymp. III, 13. ἀμφὶ κόμαισι βάλῃ γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας, et Pyth. V, 31. At μήτιας, mentes coronari hymno, quem canant, durissimum est: neque id defensoris formulis aliquot, in quibus idem verbum liberius positum reperitur, qualis est ap. Eurip. Androm. 110. δουλοσύνας στυγερὰν ἀμφιβαλοῦσα κάρα.* Expono: Hymnus ab Olympia obiicitur, offertur, offunditur atque ita insinuat mentibus peritorum, ut Iovem canant (ὥστε κελαθεῖν αὐτοὺς Κρόνου παῖδα). Nam commode Heynius in novissima editione contulit Iliad. κ, 535. ἀμφὶ κτύπος οὐάτα βάλλει, ubi, etsi non plane eodem sensu, aeque tamen bene ita inverti formula poterat: ἀμφὶ κτύπος οὐάσι βάλλεται; ac similiter fere Heynius ad illum locum, Hom. T. VI, p. 62β. nostrum ἀμφιβάλλεται explicat *Allabitur, adsonat.* Aliam Welckeri rationem vide apud ipsum. Glossa Par. A. (in nott. crit.) interpretatur ἀνακρούεται: quocum convenire aliquis putaverit Sopingii inventum ad Hesych. v. ἀμφιάναντα (ἀμφὶ ἀναντα), qui a prisco hymnorum exordio Ἀμφὶ derivatam vocem ἀμφιβάλλεσθαι mire explicat Latino *Ancipere*, quasi sit *incipere*, allatis in hanc rem glossis: *Ancipit, ἀμφ:βάλλει, Anceps, ἀμφίβολος*: quum tamen barbarum verbum *incipiendi* de ancipiti, non de incipiente vel incepta re dicatur. *Μῆτις* est mens ipsa, non solum cura, studium, consilium: ut Nem. III, 9. *Σοφοὶ* sunt cum poeta artifices chororum constituentes, qui ad Hieronem in coenaculum convenerant. *Ἔστια* proprie focus est, ubi culta olim Vesta: qui focus ara Vestae est et in arae formam constructus: apud Italos ibi Lares sunt. Fuit autem civitatis focus in prytaeis, ubi publica convivia; ita etiam in Hieronis domo sacrum quoddam tibi finge coenaculum fuisse, ubi agerentur convivia et focus esset regiae domus. Neque aliter, opinor, in privatis domibus: quo refer *ἔστιαν* patris Thrasydae Pyth. XI, 13. Conferri potest sacrarium, quale describit Cicero Verr. act. II. lib. IV. cap. 2. etsi non idem id esse puto atque *ἔστιαν*: vides tamen inde, etiam in privatis domibus sacra cubacula fuisse. *Θεμιστεῖον σκάπτρον* Scholia exponunt *δικαίον, παρὰ τὸ θέμις,*

ut Olymp. VI, 93. *καθαρῶ σκάπτω*; neque aliter Hesych. *Θεμιστεον* (*Θεμιστειον* s. *Θεμιστειον*), *δικαιον*: sed uti *Θεμιστες* iura et leges, *Θεμιστεύειν* ius dicere legesque iubere, ita *Θεμιστειον σκάπτω* magis placet esse sceptrum regis ius dicentis et leges iubentis. *Ἀμφέπει*, *διέπει* Olymp. VI, 93. *gubernat*. *Ἀρέπειν* dictum esse pro *δρέπεσθαι*, cum Schol. notat Eustath. ad Iliad. θ, p. 694. 41. Rom. cf. Pyth. I, 59. IV, 130. VI, 48. IX, 114. et ubivis, Hesiod. Opp. et D. 609. Post *δρέπων μὲν* mutata structura inferitur *ἀγλαΐζεται* *δέ*: quae ratio vel in soluta oratione usitata, ut ap. Demosth. adv. Polycl. p. 1211 sq. (cf. Oecon. civ. Athen. T. I. p. 148.) Herodot. VI, 13. 19. 25. Pausan. II, 8, 3. Philippi epistola ap. Dem. de cor. p. 238. extr. *καὶ ὅσα μὲν ἐκουσίως προσετίθετο τῶν πολισμάτων, φρουρὰς εἰσαγχοχότας εἰς αὐτὰ, τὰ δὲ μὴ ὑπακούοντα κατὰ κράτος λαβόντες καὶ ἐξανδραποδισάμενοι κατεσκάψαμεν*, quae male reprehendit Wunderlich. Praef. p. XXII. Ipse poeta Fragm. Encom. 2. *πλείστα μὲν δῶρ' ἀθανάτοις ἀνέχοντες, ἔσπετο δ' αἰνάου πλῆτε νέφος*. Olymp. II, 80. *τὰ μὲν χερσὸσθιν ἀπ' ἀγλαῶν δεινδρέων, ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει*. Adde Isthm. IV, 33 sqq. *Ἄωτῳ* non a neutro est, sed a masculino, quamquam de illo somniant grammatici: v. Eustath. ad Iliad. ν, p. 949. 1. Respicit huc idem ad Odyss. α, p. 1429. 15. *καὶ Πίνδαρος δὲ τὴν μουσικὴν ἐπιστήμην ἤτοι λυρικὴν μουσικῆς ἄωτον λέγει καὶ* (Olymp. II, 8.) *πατέρων ἄωτον φησι καὶ ἄλλα τοιαῦτα*. *Οἶα*, *qualia*, *quemadmodum*, plane ut Fragm. inc. 103. *Κεκρότητα χρυσία κρηπίς ἰεραῖσιν αἰοδαῖς, οἶα τευχίζομεν ἤδη ποικίλον κόσμον ἀνδάεντα λόγων*: adde Pyth. I, 73. II, 75. III, 18. Apollon. Rhod. I, 458. *Θαμὰ* h. l. est *subinde*, *frequenter*, etsi ne altera quidem significatio, quam stabilivi nott. critt. ad Olymp. VII, 11. aliena est. *Παίζειν* de cantu vel carmine illustrat Ruhnk. ad Tim. p. 222. Versus inde ab *ἀγλαΐζεται* usque ad *τράπεζαν* recitat Athen. I, p. 3. B. et ultima inde ab *οἶα* falso acumine pervertit Bern. Martinus V. L. II, 1. De Hieronis moribus, ad quos alibi redeundum, in universum v. Baylii Dictionar. Breium Philol. Beitr. T. I. p. 167. et quos nominat Göller. Hist. Syrac. p. 25. Is quod vir insignis et potens fuit, etsi ambiguae famae, sufficebat lyrico ut omnibus virtutibus praestantem diceret: deinde eum ait *ἀγλαΐζεσθαι μουσικὰς ἐν ἄωτῳ*, hoc est *ornari*, ut praeter lexica docet carmen ithyphallicum ap. Athen. XIV, p. 622. C. Quippe ornabatur a poetis, quibuscum versabatur, et in iis a Pindaro, qui ei et tres Pythias odas et scolium atque hyporchema scripsit: unde *ἀδυλόγοι νιν λύραι μολπαι τε γιγνώσκοντι*, Olymp. VI, 96. Cum eodem Simonidem vixisse Xenophontis Hiero docet, ad quem Schneiderus in prooemio p. 222 sq. de Hieronis et cum illo et cum Pindaro, Bacchylide, Epicharmo, Xenophane familiaritate disputat: quibus addendus Aeschylus. Aelianus, vilissimus scriptor, V. H. IX, 1. quidem simpliciter in Hierone laudat *τὸ τιμῆσαι παιδείαν ἀνδρείοτατα*, sed IV, 15. id restringit ad tempus, ex quo morbo laborare coepit: *Ἰεράνα φασὶ τὸν Σικελίας τύραννον ταπρῶτα ἰδιώτην εἶναι καὶ ἀνθρώπων ἀμουσότατον καὶ τὴν ἀγροικίαν ἀλλὰ μὴδὲ κατ' ὀλίγον διαφέρειν τῷ Γέλωνος· ἐπεὶ δὲ αὐτῷ συνηνέχθη νοσήσαι, μουσικώτατος ἀνθρώπων ἐγένετο, τὴν σχολὴν τὴν ἐκ τῆς ἀρρώστιας εἰς ἀκῶματα πεπαιδευμένα καταθέμενος· ὥσθεὶς ἔν συνῆν Σιμωνίδῃ τῷ Κεῖῳ καὶ Πινδάρῳ τῷ Θηβαίῳ καὶ Βακχυλίδῃ τῷ Ἰουλιήτῃ*: ubi quod de Pindaro dicit, est etiam in Vit. Vrat. p. 10. nec huic poetae apud Hieronem commorationi obest apophthegma III. ante Schol. p. 10. Sed apud Xenophontem Hier. 6, 2. ante tyrannidem Hiero dicitur sese carminibus conviviisque et sodalium comissationibus libenter miscuisse: *Ἐγὼ γὰρ ξυνήν μιν ἠλικιώταις ἡδόμενος ἡδόμενοις ἐμοί, ξυνήν δὲ ἐμάνθῳ, ὅποτε ἤσυχλιας ἐπιθυμήσαιμι, διήγον δ' ἐν συμποσίοις πολλάκις μὲν μέγρι τοῦ ἐπιλαθέσθαι πάντων, εἴ τι χαλεπὸν ἐν ἀνθρωπίνῳ βίῳ ἦν, πολλάκις δὲ μέγρι τοῦ*

ἄδαις τε καὶ θαλίαις καὶ χοροῖς τῆν ψυχὴν συγκαταμιγνύσαι, πολλάκις δὲ μέχρι ποιῆς ἐπιθυμίας ἕως τε καὶ τῶν παρόντων quibus verbis non omnem denegaverim fidem. Ipsam musicae peritum fuisse Schol. tradit, et ob elegantiam ingenii vs. 104. καλῶν ἰδρῶν; vocatur.

Vs. 17 — 22. Poeta hortatur ad celebrandam Hieronis Pherenico partam victoriam. De Doria cithara v. Metr. Pind. III, 10. p. 256 sq. coll. III, 11. p. 259. neque enim probanda videtur nuper proposita docti sententia de Doria poesi explicantis. Ad morem citharae ex clavo suspendendae cf. Odyss. δ, 67. α, 440. et quae εὐρωμῆσι sit. v. Metr. Pind. III, 11. p. 260. Hoc vero loco quum poeta hortetur, ut cithara de clavo sumatur, patet nunc tandem citharae cantum incipere, aut a verbis ὄμει παρ' Ἄλτ. aut inde a voce Συρακοσίων. Cf. Dissen. ad Nem. III, 1 sqq. Πίσας καὶ Φερενικὴν χάρις. gratia ex claritudine et victoria. Νοὸν ὑπέδθης φρονίσιον, mentem tibi curis substravit hoc est, curas menti indidit. Ἀκέντητον δέμας παρέχων, ut ἀπληκτος ἵππος κλίεσμαι μόνον καὶ λόγῳ ἠνιοχήμενος ap. Plat. Phaedr. p. 253. D. ἄστυ κίτροιο δέων Homero. Ob imitationis praestantiam affert hunc locum Plutarchus Symp. Qu. IX, 15. alii alias ob causas, ut Suid. v. σύτο. Eustath. ad Iliad. p. 479. A. Rom. p. 604. med. Alludit Liban. Epist. p. 170. Addam etiam Schol. Lips. ad Iliad. ε, 356. quod Hermannus meo rogatu transcripsit: τὸ ἐκ αἰκονι ἀρετῆν ἵππων δηλοῖ· εἰ γὰρ κατα τὸν λυρικὸν ἀγαθὸς ἵππος ὁ σῶμα ἀκέντητον παρέχων, ὁ μαστιζόμενος ἐκ εὐ ἔχει. καὶ ὁμοίως ὁ τοῦτοιο, εἰπερ ἐκ αἰκων θείει, ἀγαθὸς ἔστιν. Κράτει προσέμιξεν, ad victoriam adduxit, ut κράτει πύλασον vs. 78. quod genus dicendi Pindaro usitatissimum ab Homero derivat Eustathius ad Iliad. p. 382. 38. ubi ad verba ποιήσαι μετ' εἰης: Ἰστίον ὅτι Πίνδαρος ζηλώσας νίκη μίγνυσθαι λέγει τὸ νικᾶν καὶ ὄργη μίγνυσθαι το ἐργάζεσθαι, καὶ ἕτερα τοιαῦτα; cf. eundem ad Iliad. p. 406. 5. p. 432. 14. p. 552. 10. p. 616. 7. ad Odyss. p. 1428. 54. Ἴπποχάρμας Hiero dicitur laudis causa, quod equos alere est nobilium et sumptus in gloriam erogantium virorum. Verba Συρακοσίων βασιλῆα (cf. Pyth. III, 70.) respicit Schol. Aristoph. Acharn. 61. indeque Suid. v. βασιλεύς: Ἰέρωνα μὲν βασιλῆα Πίνδαρος καλεῖ τὸν Συρακοσίων τ'ρανον.

Vs. 23 — 35. Claret Hiero in colonia Pelopis, quem Neptunus adamavit, postquam eum Clotho ex lebe protraxit. Quae tamen narratio deorum ingenio non conveniens et temere credita ad devitandam culpam rectius a me proponetur. Sic aditus aperitur ad fabulam Pelopis exornandam, quae Olympicorum ludorum antiquitatibus et equestribus maxime certaminibus coniunctissima est. Ter vero Pindarus res Olympicas de industria exposuit, Olymp. I. III. XI. in hac quidem oda Pelopis et Oenomai fabulam, Olympio carmine tertio oleastri Olympici ab Hyperboreis reportationem, Olympio undecimo ludorum ab Hercule institutorum prima sollempnia. In quibus argumentis deligendis non sine ratione versatus est. Nam odae Hieroni scriptae optime conveniebat argumentum, ut ita dicam, regium, de Tantalo, Pelope, Oenomai, quum praesertim in Tantali exemplo Hieronem a nimia superbia dehortari poeta posset; tertio vero Olympio carmine, quae de Hercule et oleastro dicuntur, quamquam non necessaria, tamen aptissima esse, in introductione eius carminis monstrabo. Postremo Olympio undecimo, quod victoriae olim partae longo post tempore memoriam recollit, non male poeta primorum Olympicorum sollempnium memoriam simul pertractat, quippe in quibus constitutum fuerit, ut Olympicae victoriae carminibus praedicarentur (Olymp. XI, 80.) inde enim patet non ex arbitrio, sed antiquo more iubente, etsi multo tempore post, victorem celebrari: quod ipse poeta vs. 31. significat. Adde

ficat vs. 114. verbis *μηκέτι πάπταινε πόρσιον*, quibus Hieronem manifeste dehortatur, ne ut Tantalus plura appetat, quum summum consecutus sit. Atque illam ob causam etiam fabulam de Tantalo mutatam rectissime iudicat Dissenius, non ob solam religionem poetae.

Vs. 67 — 87. *Sed Pelops adolescentiae in flore constitutus Hippodamiam Oenomai ambiturus a Neptuno petiit, ut ipsum ab Oenomai hasta tutum praestaret et victoria donaret: se, quod nollit vitam silentio transire et pericula devitare, hoc subitum certamen: modo ut Neptunus annueret. Quibus precibus deus commotus currum ei aureum equosque velocissimos dedit. Hinc expressa imago ap. Philostrat. I, 30. p. 807 sq. In verbis *λάχραι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον* nota usum apud lyricos frequentissimum, ut alicui rei epitheton tribuant, quod ei tandem ex ea ipsa, quae significatur, actione accesserit: nam nondum mentum nigrescebat, antequam id lanugo coronaret. Annotat Schneiderus: „Winkelmanus Mon. antiq. Vol. II, p. 47. putat colorem nigrum hoc loco esse alienum a specie pulchritudinis iuvenilis, quam veteres mente conceperant. Nam flavus color omnium fuit gratissimus, ideoque Pluto contraria ratione *μελαγαίτας* est ap. Eurip. Alcest. 438.” Philostrato Imagg. I, 30. p. 807. in descriptione picturae hinc expressae Pelops dicitur *μειράκιον ἐν ὑπῆνῃ πρώτῃ*. *Ἐροίμον γάμον* bene explicat Schol. *ἐπεὶ πάσι παρέκειτο*: nec γάμος est de uxore, sed de matrimonio. De Oenomai, Hippodamiae, Pelopis fabula v. praeter alios Schol. h. l. Pausan. VI, 21. VIII, 14, 7. Schol. Iliad. α, 38. Schol. Apollon. Rhod. I, 752. Lucian. Charidem. 19. Tzetz. ad Lycophr. 156. ubi nonnulla ex Pindaro excerpta inde a verbis *ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχ.* cum variis lectionibus aliquot, quibus etiam in nott. critt. usus sum. Apud Pindarum Pelops, ut preces ad Neptunum equorum praesidem dirigeret, prope mare accedit, ut Iamus eundem invocaturus descendit in Alpheum Olymp. VI, 58. deinde pristinum deo amorem in memoriam revocat: *Si tibi, inquit, amabilia Cypriae dona grata sunt, „fuit aut tibi quidquam dulce meum”* (Virg. Aen. IV, 317.); *tum me quoque in amore adiuvā. Δώρα Κυπρίας*, ut Nem. VIII, 7. et ap. Hesiod. Scut. 47. *τερπόμενος δώροισι πολυχρύσαι Ἀφροδίτης*. De tredecim precis interemptis v. Schol. p. 41. et ibi not. et Fragn Thren. 6. ibique allatum Scholiastae Apollonii locum, Pindarica in usum vertit Philostratus Imagg. I, 17. p. 789. *οὐ μνηστῆρες ἐκεῖ ἐθάπτοντο, οὐς ἀποκτείνων ὁ Οἰνόμαος ἀνεβάλλετο τὸν τῆς θυγατρὸς γάμον ἐπὶ τρεῖς καὶ δέκα ἤδη νέοις*; et I, 30. p. 807. vide ne verbis his, *Κτείνων τῆς Ἰπποδαμίας ἐρῶντας*, agnoscat lectionem *ἐρῶντας*, de qua dixi in nott. critt. Sequitur sententia: *Imbellis sese numquam in magnum discrimen dat; ego vero talis non ero: quis enim inglorius delituerit, quum tamen mori omnibus fatale sit?* Cf. Iliad. μ, 326 sqq. Passim illo loco usi veteres sunt, Simplicius in Epictet. Enchir. c. 4. p. 42. C. Heins. *ὁ γὰρ κίνδυνος τοῦ ἀποπτέειν τῶν οἰκείων ἀγαθῶν ἀναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει κατὰ Πίνδαρον*: Damascius vit. Isidor. ap. Phot. Bibl. p. 1032. et plenius ap. Suid. v. *ἀναλκιν* et v. *φῶτα*, Schol. Eurip. Phoen. 47. Stob. Serm. XLIX. p. 356. ed. Genev. *Γῆρας ἔψειν*, vitam usque ad extremam senectam, vitato omni, quo mors immatura adduci queat, per desidiam consumere, Germanis *das Leben dumpf verbrüten*, ut si quis domi rebus suis insideat, velut gallina pullos excludens. Cf. Abresch. Anim. ad Aeschyl. p. 636 sqq. Ita Pyth. IV, 186. *τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μίγειν αἰῶνα πέσσοντ'*; Iliad. β, 257. *αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πέσσόμεν*, ignavo animo, simul intus condita malitia inertem donis insidere, über seinen Ehrengeschenken brüten. Sic Niobe dolore enecta *κῆδεα πέσσει* Iliad. ω, 617. *brütet über ihrem Schmerz*: cf. ibid. 639. et δ, 513. eodemque pertinere videtur magis iam ambiguus locus Iliad. θ, 513. Non placent*

quae de hac formula scripserunt Köppen. ad Iliad. β, 237. Schneider. Vit. Pind. p. 110 sq. aliudque prorsus supra est *ἄλλον καταπέψαι*, aliud Iliad. α, 81. nec minus dispar Apollonii usus Argon. I, 283. *Ἐποκείσεται, προβληθήσεται*. Hesych. *ὑποκείσεται, υποβληθήσεται*. Vs. 84 sq. ita affert Schol. Victor. Iliad. σ, 126. *ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἄεθλος οὗτος ὑποκείσεται* reliqua ex vs. 85. recitat Greg. Cor. p. 213. ed. Lips. *Ἐφάπτεσθαι*, attingere, aggredi, experiri aliquid, admovere sese alicui rei, sine discrimine significationis aut cum genitivo aut cum dativo: Olymp. IX, 13. *οὔτοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψαι*, Pyth. III, 29. *ψευδέων ἄπτεσθαι*, Olymp. III, extr. *ἄπτεσθαι σταλᾶν*, Nem. IX, 47. *ἐφάπτεσθαι σκοπίας*; rursus vero Pyth. X, 78. *ἀγλαταῖς ἀπτόμεσθαι*, Nem. VIII, 35. *κλειύθους ἀπλόαις ζωᾶς ἐραπτοίμαν*, Isthm. III, 30. *ἄπτεσθαι στήλαις*, Pyth. VIII, 63. *μαντευμάτων τ' ἐφάψατο συγγόνισι τέχναις*, ubi genitivus a dativo *τέχναις* pendet. Ita et *θίγειν* dativo iungi non nisi indocti negant: v. Pyth. IV, 296. VIII, 23. IX, 43. Nem. IV, 35. etsi Nemeorum locum Dissenius aliter explicat. *Ἀγάλλων*, ornans, decorans, augens, nempe *ἄρματι καὶ ἵπποις*, ut cepit Philostrat. l. c. p. 807. *Πουειδῶν τε μειδιῶν εἰς τὸ μειράκιον καὶ ἀγάλλων αὐτὸ ἵπποις*. Quibus equis nulla interpretis ars poterit alas rescare, quibus eos symbolica non loquendi sed cogitandi ratio instruxit vel ante Pindarum, quo essent velociores: nec curabat fabula portentosum esse certamen et contentionem imparem inter Pelopis alatos equos Oenomaïque non alatos. Ita utrosque repraesentabat arca Cypseli Olympiae posita, de qua Pausan. V, 17, 4. *Οἰνόμαος διώκων Πέλοπα ἔστιν ἔχοντα Ἴπποδάμειαν· ἐκατέρῳ μὲν δὴ δύο αὐτῶν εἰσιν ἵπποι, τοῖς δὲ τοῦ Πέλοπος ἔστι πεφυκότα καὶ περὰ*: nec probo, quod doctissimus Böttigerus (Gr. Vasengem. T. I. p. 295.) et in arca Cypseli et apud Pindarum *currum alatum*, non equos alatos esse contendit, cui explicationi obest certa lectio a me reposita atque etiam in Pal. C. obvia. In eodem priscae artis opere Nereidum quoque rhedae equos aureis alis praeditos habuerunt (Pausan. ib. 19, 2.). Tales Pelopis equos etiam apud Philostratum l. c. deprehendisse sibi videbatur Schneiderus noster, ut Gedikius refert: *καὶ εὐχομένην τῷ Πέλοπι*, ille ait, *ἥκει χρυσοῦν ἄρμα ἐκ θαλάττης· ἠπειρῶται δὲ οἱ ἵπποι καὶ οἴοι διαδραμῆιν τὸν Ἀγαίον ἀνχηρῶ τῷ ἄξονι καὶ ἑλαφρᾶ τῇ ὀπλῇ* (cf. poetam ap. Cic. Tusc. II, 27. et *ἀθανάτους ἵππους* Pelopis ap. Lucian. Charidem. c. 19.): ubi pro voce *ἠπειρῶται* corrigit *ἐπτερῶται*, pulchre sane, neque tamen vere. Nam vulgatam tuetur ipse Philostratus Imagg. I, 8. p. 774. ubi itidem *ἠπειρῶται ἵπποι* iique et ipsi Neptunii, oppositi quippe *equis marinis*. Postremo ut in arca Cypseli ita etiam in aëtomate templi Iovis Olympiae Oenomai et Pelopis certamen expressum est (Pausan. V, 10.); ubi tamen Oenomai currui quattuor equi iuncti sunt. Sed hoc opus post Pindari hocce carmen factum. Pelopis currus ostendebatur apud Phliasios, tradente Pausania II, 14. extr.

Vs. 88 — 100. *Ita Pelops Hippodamia potitus ex ea subolem procreavit: nunc vero prope Alpheum sepultus honoratur, et illius in curriculis certaminibusque gloria Olympiadum late splendet, victoresque summa fruuntur et mansura felicitate. Sex filios ex Hippodamia Pelops suscepisse dicitur, quorum nomina cum fabulae varietate v. ap. Schol. Addit Beckius: „In Apollodori Bibliotheca tribuuntur Pelopi filii Atreus, Thyestes (II, 4, 6.), Pittheus (III, 15, 7.), cuius non minus frequens memoria quam superiorum, Chrysippus (III, 5, 5.), Alcathous (III, 12. extr.) et Copreus II, 5, 1.“. Plures habent Pelopis et Hippodamiae filios alii, ut Schol. Eurip. Orest. 5. Illi igitur sex filii ex altera lectione dicuntur *μεμῶτες ἀρεταίων*, fere ut Iliad. β, 818. *μεμῶτες ἐγγεήσων*; ex altera, quam secutus sum, *μέμαλότες ἄρεταίοι*, Virtutibus tanquam*

Nymphis nutricibus dilecti et ab iis quasi alti: ad quam sententiam appositissimi loci a Dorvillio collecti ad Charit. p. 555. ed. Lips. ut Maneth. IV, 507. *γυναίσις Ἀξιοπιστοσύνη μεμελημένοι*, Nonn. Dionys. XXXVII, 1. et 136. ex nostro manifeste loco: *παντοίαις ἀρετῆσι μεμηλότες εἰσι μαχηταί*, XXXVII, 623. *Παλλάδι νικαίῃ μεμελημένος*, XXXVIII, 50. et 98. *μυστιπόλοις ἀόροισι μεμηλότα μῦθον Ὀλύμπου*. Cf. Huschk. Anal. crit. p. 98. Nec multum differunt talia: Pyth. X, 59. *νίαισίν τε παρθένοισι μέλημα*; Fragm. Parthen. 2. *σεμνᾶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν*; Ibyc. ap. Athen. XIII, p. 564. F. *Χαρίτων μελέδημα*, Pind. Fragm. inc. 24. *Εὐθυμῖα τε μέλων εἶην*. Adde quae collecta sunt ad Gregor. Cor. p. 182. ed. Lips. Nunc autem Pelops *ἐμμέμικται αἵμακουρῆαις*, earum compos est. *Αἵμακουρῆαι sunt ἐναγίσματα νεκρῶν, ἡρώων*, victimarum sanguine cruenta, Dorica et Boeotica voce: v. Schol. h. l. et Hesych. *αἵμακουρῆαι, τα ἐναγίσματα τῶν κατοικομένων*. Greg. Cor. p. 215. Lips. in Dorica dialecto: *αἵμακουρῆας εἰώθησι λέγειν τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα*. Plutarchus Aristid. c. 21. de ἐναγισμῶ a Plataeensibus iis facto, qui ad Plataeas occubuerant: *καὶ τὸν ταῦρον εἰς τὴν πυρὰν σφάζας καὶ κατευξάμενος Διὶ καὶ Ἐρμῇ χθονίῳ παρακαλεῖ (ὁ ἄρχων) τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐπὶ τὸ δεῖπνον καὶ τὴν αἵμακουρῆαν*. Etymon eximie docet Schol. quod *sanguine manes satientur*: contra, quae de flagellatione puerorum rec. Schol. affert, aliena sunt. Pelopi vero illae *αἵμακουρῆαι* quotannis fiebant ariete nigro, Pausan. V, 13, 2. *Ἄλφειοῦ πόρῳ, παρὰ πόρῳ*, ubi tumulum habet, haud dubie in Pelopio *τεμένει* intra Altin: de quo Pausan. V, 13. coll. V, 26. extr. *ἀρχαῖον σάμα Πέλοπος* Olymp. XI, 25. ubi certamen instituit Hercules. Ille tumulus dicitur *ἀμφίπολος, ἀμφιπολούμενος, κύκλῳ περιπολούμενος* interprete Eustathio ad Hom. p. 642. 45. p. 394. C. non ob cursores et currus in stadio et hippodromo decurrentes: qui loci remotiores sunt: sed ob hominum in Altin et Pelopio frequentiam. Vicina est ara magna Iovis (Pausan. V, 13, 5.), *βωμὸς πολυξενώτατος*, quippe quod in ea ara peregrini plurima sacrificia offerunt, partim oraculi per Iamidas petendi causa (cf. Olymp. VI, 5. VIII, 2.), partim pietate aut quod certamen subituri Iovem student sibi propitium reddere. Fuit tamen etiam Pelopis ara ab Hercule condita (Apollocl. II, 7, 2.). *Δίδορκε*, cernitur, splendet, ut Nem. III, 80. IX, 41. *Ὀλυμπιάδων*, quippe *πανηγύρεων*. Πέλοπος alii referunt ad κλέος: Dissenius meus iungit κλέος τῶν Ὀλυμπιάδων, et deinde δρόμοις Πέλοπος, recte. *Κλέος τῶν Ὀλυμπιάδων est gloria sollemniū et ludorum*, etiam victoriarum, quarum gloria comprehenditur gloria ludorum: speciatim tamen de victoribus demum vs. 97 sqq. dicit. *Δρόμοι Πέλοπος* sunt curricula, in quibus olim Pelops vicerat, quod paulo ante narratum est; ibi nunc etiam Hiero vicit. Addidit vero Pindarus haec *ἐν δρόμοις Πέλοπος*, quia his verbis nexus sequentium cum prioribus innititur: *Pelops Olympiae habet tumulum; in Pelopiis curricula splendet gloria ludorum; his in ludis et curricula tu vicisti. Ἀέθλων γ' ἔνεκεν*: quantum quidem certaminum victoriae praestare possunt, Olympici ludī victorem felicissimum per omnem vitam reddunt; hoc vero summum homini bonum contingit, quod non fragile et fluxum est sed perpetuum ac proprium. *Ἀέθλων γ' ἔνεκεν* dictum fere ut ap. Plat. Rep. I, p. 529. B. *εἰ γὰρ ἦν τοῦτ' αἴτιον, κἄν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπεπόνθη ἔνεκά γε γήρωσ*, ibid. p. 337. D. *ἔνεκά γε ἀργυροῦ*, ubi multa collegit Astius; et ap. Pausan. IV, 35, 5. *τὸ ἀπὸ τούτου συμφορὰ σφισιν οὐδέυια ἀνέμων γε εἶνεκα ἤλθεν ἐς τὴν γῆν*. *Αἰεὶ* noli exponere *ἐκάστοτε*, sed *διὰ πάντα τὸν χρόνον*; *παράμερον* simpliciter est praesens.

Vs. 100 — 171. *Me vero oportet te, Hiero, cantu praedicare, te, quo neque cultior quisquam hac aetate est nec potentior. Deo tuae res cordi sunt; qui nisi remittet, etiam*

per Graecos omnibus locis sapientia insignis. Carmen et sententias poeta cum telo comparat, quia quasi tela ab arcu, ita illa ex mente poetae emittuntur ad certam quandam metam. Cf. Olymp. II, 90 sqq. IX, 5. XIII, 89 sqq. Nem. VI, 27 sqq. Isthm. IV, 52. etc. Non autem iungo *καρτερώτατον ἀλκῆ*, pro quo expectaverim *ἀλκῶν*, ut est in uno libro atque ut videtur in Schol. sed *ἀλκῆ τρέφει*, robore alit, auget. Sententiam τὸ δ' ἔσχ. κορ. βιασ. hinc refert Schol. Eurip. Hec. 555. Proxima ad quae cf. Olymp. III, extr. V, extr. Isthm. IV, 16. expressit Damascius vit. Isidor. ap. Phot. Bibl. p. 1033. ὅς δὲ τοῦ Πλάτωνος ἐγεύσατο νημάτων, οὐκίτι παπταίνειν πόρσιον ἤξει, ὡς ἔφη Πίνδαρος. De sententiae causa monui ad vs. 52 — 66. extr. ubi dixi hanc admonitionem eo pertinere, ut ne Hiero summum consecutus maiora semper appetat neve Tantali similis fiat fastidio sibi exitium contrahentis: leniter tamen hoc Pindarus attigit, et addidit proce- pro futura Hieronis felicitate. Τοῦτον χρόνον per hanc vitam, donec fato fungaris. Generalius hoc dictum est neque, opinor, οὐτος χρόνος opponitur alii vitae post obitum sortiendae secundum doctrinam de regeneratione, ut censebat Göttingius noster ad Callim. p. 13. *Mihi vero, inquit, contingat haud minus cum victoribus vivere: τοσαύτε est κατὰ τοσόνδε*, haud minus quam tu alte incedis. *Νικασόρους*, cum victoribus, qualis tu es, quocum nunc Syracusis vivo. Ultima inde a *πρόφαντον* recitat Greg. Cor. p. 215. ed. Lips.

O L Y M P. II.

Theronis Olympica haec victoria, quam Servius ad Virg. Aen. III, 704. tangit, curru parta est, secundum Schol. ad Inscr. Olymp. 77. idem tamen vs. 166. de Olympiade dubitanter: ὁ δὲ Θήρων ος' ἢ ος' ἐνίκησεν; at confidentius ad vs. 168. ἐνίκησεν ος', ubi v. not. Igitur diiudicandum argumentis est, Olymp. 76. an 77. Thero vicerit: nam quod recentior Scholiastes ad vs. 166. Olymp. 70. affert, id nihili esse sponte patet: verum autem numerum habendum Olymp. 76. finis huius introductionis docebit. Praeter hunc annum Thero Olympia numquam vicit: erratque Heynius ad Isthm. II. binas Theronis Olympicas victorias statuens; nam eadem est quae hac oda quaeque Isthm. II. memoratur: ubi ex vs. 23 sqq. Nicomachum tum currum duxisse discimus, qui et Theronis et fratris Xenocratis auriga fuit (Schol. Isthm. II, 28.), hoc est modo huic modo illi in sacris ludis operam praestitit. Quo loco oda cantata sit, certa ratione ex carmine colligi nequit: mihi tamen in Sicilia actam esse constat. Ne enim premam praeteritum tempus vs. 53, 54. Ὀλυμπία μὲν γὰρ αὐτὸς γέρας ἔδεικτο; universum argumentum tale est, vix ut extra Siciliam omnia recte intelligi potuerint: quum contra ubi Siculis et Agrigentinis auditoribus scriptum carmen fuerit, nihil sit accommodatius; nec dubito in comissatione odam cantatam esse Agrigenti ad celebrandam victoriam habita; quo refer verba vs. 52. ἐγκωμίων τε μελιῶν λυαῶν τε συχαίεσσιν: pompae quidem destinatae non fuisse, ipsa odae indoles declarare mihi videtur. Universa vero pulcherrimi Epinicii interpretatio ex Theronis eiusque familiae rebus variisque satis pendet: ex quo genere nonnulla delibavit Camenzius in Specimine edendorum Pindari carminum, quo hoc carmen complexus est. Ubertius quidquid ad hanc odam explicandam ex historia tenendum est, commentatione

mensis Februarii d. III. anni MDCCCXX. in Academia Borussica recitata explicui: quam hoc loco inseri res ipsa postulat.

Thero Agrigentorum tyrannus originem deducebat ab Oedipode (Schol. ad Inscr. et vs. 82. extr. ac passim) retroque a Cadmo, idque secundum Schol. vs. 82. extr. qui grammaticum vel rerum scriptorem, stemmate a Theronis familia ipsa confecto usum, videtur secutus esse, per hos maiores: Laium, Oedipum, Polynicen, Thersandrum, Tisamenum, Autesionem, Theram, qui quum eius familia Thebis Spartam venisset, Lacedaemone in Theram coloniam deduxit; deinde Therae Aegidae filium Samum, Telemachum, Chalchiopeum, Emmenidem, Aenesidamum, cuius filius Thero (vs. 51. Olymp. III, 9.): de quo stemmate v. ad Schol. l. c. coll. Schol. Olymp. III, 68. Schol. Pyth. VI, 4. ubi tamen variat narratio. Aliam genealogiam, in qua pro Polynice Eteocles habetur, praestat Schol. vs. 16. ad Pindari Encomia provocans: sed idem ad vs. 39. hoc tantum ex Pindari Encomio affert, a Cadmo Theronem originem repetere: neque ab Eteocle, sed a Polynice Pindarum Theronis familiam ortam iudicasse, hoc ipsum carmen docet vs. 47 sqq. cf. Schol. vs. 76. 80. 81. vulg. Thersander enim Polynice et Argia Adrasti filia natus inter Theronis maiores ibi censetur: Thersandri autem filium constat esse Tisamenum, huius Autesionem, qui oraculi iussu ad Dorienses transiit (Herodot. VI, 52. Pausan. III, 15, 4. IX, 5, 8.); Autesionis filius fuit Theras Therae insulae conditor, cuius soror est Argia altera a priori denominata, Aristodemi illa uxor, quae Proclum et Eurysthenem geminos peperit (Apolod. II, 8, 2. Herodot. VI, 52. IV, 147. Pausan. IV, 3, 3.). Utraque autem traditio ex Rhodo insula gentem Theronis derivat: Pindarus enim, qui a Polynice oriundam statuit, in Encomio diserte affirmat Rhodi eam olim habitasse; ex altera vero narratione ap. Schol. vs. 16. Eteoclis nepos Haemon exul Athenas venerat, unde eius posterii aliquot aetatibus post cum Argivis colonis Rhodum petunt, atque ex Rhodo profecti locos a Siculis obtinent duce Antiphemo Rhodio et Entimo Cretensi, qui in Rhodo Cretaque et Peloponneso colonos collegerint: contra Schol. vs. 82. ad Polynicen recurrens Sami filios duos fuisse tradit, quorum alter Clytius in Thera insula remansisse dicitur, alter Telemachus videtur Rhodum petiisse (*κατώκει ἐν χώρᾳ*, ait Schol. in Rhodo opinor), unde deinceps in Sicilia locis potitus sit: cf. et Schol. vs. 17. nec dubitarii veriore, quatenus in his rebus veritas cernitur, a Polynice et Argia Adrasti Argivi filia gentis originem esse. Argis, unde Rhodii prodierunt, Theronis genus etiam Didymus ad Olymp. III, inscr. repetebat.

Antiphemum origine Argivum et civitate Lindium fuisse ex fratre eius Lacio, Phaselidis conditore cognoscimus, qui Philostephano auctore ap. Athen. VII, p. 298. F. et Argivus et Lindius vocatus est. Is igitur Antiphemus cum Lindiis, assumpto Entimo Cretensi, item Teline ex Telo insula profecto, a quo Gelo et fratres descendunt (Herodot. VII, 153. et ibi Wessel.), Gelam condit Olymp. 22, 3. ex Gela autem Aristonous, a quo Aristonous Gelonis affinis (Tim. ap. Schol. Nem. IX, 95.) descendere videtur, et Pystilus Agrigentum Olymp. 49, 3. condunt (Thucyd. VI, 4.): quamquam temporum notae non plane certae sunt: hinc Agrigentini Rhodiorum coloni dicuntur (Polyb. IX, 27.). Iam vero Theronis maiores sunt qui dicant non Gelam ex Rhodo, sed statim Agrigentum venisse, ipso Pindaro in Encomiis et Timaeo auctoribus allatis, ut docet Schol. vs. 16. *"Ἐνιοὶ δὲ φασιν, ὅτι οἱ τοῦ Θήρωνος πρόγονοι οὐδόλως εἰς τὴν Γέλλαν κατήσαν, ἀλλ' εὐθύς ἀπὸ Ῥόδου εἰς τὴν Ἀγραγάντα· ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος λέγει· Ἐν δὲ Ῥόδῳ κατώκεισθαι, ἐνδ' ἀφορμαθέντες ὑψηλὰν πόλιν ἀμφιπέμπονται* etc. Deinde: *καὶ τοῦτο ἐξ αὐτοῦ τοῦ Πινδάρου σαφηνίζεται, ὡς καὶ Τι-*

fectum esse, non quod Van Goens statuit, Olymp. 76, 1. ut adeo idem artem memoriae non Olymp. 76, 1. in Thessalia invenerit, sed ante illum annum. Ea vero tempestate, qua inter Hieronem et Theronem discordia fuisset, scriptum carmen esse, significant etiam Scholia locis supra allatis, ut ad vs. 173. *τὴν φθὴν ταύτην ἔγραψεν ὁ Πίνδαρος τοῦ Θήρωνος πολεμοῦντος* etc. nec quattuor annis post Olymp. 77, 1. aptum videri poterat has res carmini immisceri, quae Olymp. 76, 1. aptissime a poeta commemorabantur: quo accedit, quod Olymp. 77, 1. incipiente non solum Thero iam defunctus, sed etiam filius Thrasydaeus tyrannide privatus erat, quamquam haec Diodorus in ipsum annum Olymp. 77, 1. retulerit (v. ad Olymp. XII.): ut proinde hoc et sequens carmen ante Olymp. 77, 1. compositum necessario sit. Ceterum Pindarum utrumque in Graecia scripsisse, non in Sicilia, inde liquet, quod Olymp. XIV. eodem tempore compositum non potest alibi nisi in Graecia scriptum esse: igitur quas res in Sicilia actas Pindarus hoc carmine tangit, eas à Theronis familiaribus, qui cum curru Olympiam profecti erant, narratas accepit. Superest, ut ex iis, quae hucusque exposui, singulae huius carminis partes et sententiae ordine deinceps illustrentur: unde vel me non monente carmen pulcherrime adornatum esse intelligitur.

Primum igitur, cur vs. 6. Theronis pia iustitia laudetur, ex iis intelligitur, quae de eius moribus Diodorus supra allatis locis narrat; simul autem eam Theronis indolem poeta nunc ideo maxime celebrat, quod tum et Hiero et Capys atque Hippocrates vincula hospitii, caritatis, necessitudinis non sine impietate ruperant. Atque hanc Theronis laudem poeta statim initio posuit, quia in hac summa carminis versatur. Vs. 8. *εὐώνυμοι πατέρες* maiores sunt inde a Cadmo; qui multis iactati laboribus in Rhodum deventerant et ex Rhodo Gelam, post hos casus autem Agrigentum tandem obtinuerunt: *καμόντες οὐ πολλὰ θυμῷ ἱερὸν ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ* vs. 9 sq. nam etsi in Agrigento condendo non multum malorum Gelenses perpassi sint auctore Artemone ap. Schol. vs. 16. tamen *οἴκημα ποταμοῦ* non alia nisi Agrigentorum urbs esse potest, quam paulo ante vs. 8. poeta nominaverat, quaeque sola nunc praedicanda erat: nec dictum a Pindaro, in ipso *Fluvii domicilio* condendo illos, de quibus loquitur, labores a maioribus Theronis exantlatos esse. Dicit autem illos *καμόντες πολλὰ θυμῷ*, ut eorum exemplo Theronem consoletur. Sed inde ex ea aetate, qua Siciliam obtinuerunt, Pindarus ait, felicitas subsecuta est cum gloria et divitiis, quibus Theronis familiam floruisse etiam Encom. Fragm. 2. docet, ubi simul plurima ab illa diis dona dedicata esse dicuntur: cf. Olymp. III, 43. Theronemque ipsum opibus valuisse Hippostratus scribit ap. Schol. Olymp. II, 16. Et hic quidem gentis potentiam in summum fastigium evexit; sed pater Aenesidamus tamen iam antea, Hippocratis Gelae tyranni gratia adiutus, familiam non mediocriter auxerat, adeo ut vel ante Theronis tyrannidem Xenocrates Aenesidami f. Pythia curru vinceret (Olymp. 71, 3. v. ad Pyth. VI.), itemque Isthmia (Isthm. II.); haec quoque ante Theronis Olympicam victoriam. Iam vero quoniam Thero tunc ipsum in discrimen adductus erat, commodissime poeta precatur, ut Iuppiter Theronis familiae patriam terram Agrigentum servet: Theronem tamen exulem fuisse cave credas Scholiastae ad vs. 28. Mox, quia iam funesta acciderant, Polyzelus Damaretæ maritus pulsus a fratre erat, Capysque et Hippocrates cum Himerensibus subditis et Hiero necessarii Theroni periculum attulerant, praeterea autem quia Gelonis sui obitu Damarete nuper erat afflicta ac moerore affecta, profugique et exulis Polyzeli iniquam sortem cum hoc ipso toleraverat, poeta vs. 17 sqq. tot malis solatium allaturus pergit: *Quod factum sit, non posse infectum reddi, sive iure sive iniuria sit effectum: ac sane multa in illis tur-*

Parca, quae maiorem huius domus felicem antea sortem tenet, cum divinitus data operentur, quam Cadmidis largita erat, etiam damnum aliquod addidit (id est adduxit) alio rursus tempore committitur: ex quo Laioam Oedipus fatuus filius occidit; quo facinore vero Eriphoyi narrante hanc filiam peremit: Polynici relictus est Thersander, Adrastidarum decus et calamitas unde hi originem habent. Vs. 41. iunge ἐπιγυ. Παινοτραπίδιον est, quod facinore retro convertitur et in fugam, ut παινοτραπίδιος recedere, retro converti: hinc παινοτραπίδα ap. Polluc. III, 132. inter vitia. credo de inconstantia; apud eundem VI. 161. habetur παινοτραπίδος, quod grammaticus utpote usitatæ et eleganti dictioni minus conveniens βίαιον vocat ubi id Kühnius recte exponere videtur in commentariis recentioribus. Igitur locum ita intelligo, *Parcam referre etiam damnum, ut Cadmidis inde a Laio; sed id ipsum esse παινοτραπίδιον ἄλλῳ χρόνῳ, alio tempore recedere et refugere, nempe inde a Thersandro: tum ἐξ οὗ pertinet ad primariam sententiam Μείζα πῆμ' ἐπαγυ, non ad appositum παινοτραπίδιον ἄλλῳ χρόνῳ. Χρησθῆν est pro substantivo χρησθῆν, θύσθῆν, ut Odys. 9, 172. καλαίματα θύσθῆν. Εριφύς Tisiphone cur ὄξυια dicatur. incertum: potest enim de acri et violento animi corporisque motu intelli. vel de acie oculorum: ex quibus praefero posterius ob additum ὄξυια; Mutae quippe sunt ἀεε speculatrices et vindicæ facinorum et sceleris Cic. N. D. III. 19. Vs. 46. σὺν ἀλλοιοφονίᾳ est ἐν ἀλλ. De voce cf. Fragm. incert. 34. nostrae edit. ἀλλοιοφόνους ἐπαῖξαντο λόγους ἐν σάσιν αὐτοῖς, de Oto et Ephialte. Αἰφθῆ δὲ Θέρσανδρος: Αἰφθῆσαν θάλας ἀρωγὸν δόμοις, ut vindex paternae iniuriae; non solus tamen relictus est, sed cum fratribus, de quibus v. Schol. Εριπόντι novit etiam Apollonius Synk. III, p. 277. sed ipse mavult ἐριπόντι, idque libri aliquot habent, in his Pal. C. Atque hoc praefendum esse alibi docebo. Νέοις ἐν ἀεθλοῖς, in iuvenilibus certaminibus, non bellicis, sed exercitationis causa vel in ludis deorum institutis: ut Eurip. Med. 48. νία φροντίς, iuvenilis cogitatio. Μάχος ποῖεμον partim ad Epigonorum bellum refer, cuius inter duces Thersander captis Thebis Adrastidarum domui auxiliator extitit (Pausan. VII. 3, 1. IX, 5, 7. Apollod. III, 7, 2. ibique Heyn.), partim ad alia et in his potissimum ad Troica, in quibus ille maxime excelluit. Pausan. IX, 5, 7. ὡς δὲ τοῖς σὺν Ἀγαμέμνονι ἐς Τροίαν στρατευουσὶν ἡ διαμαρτία τοῦ πλοῦ γίνεται καὶ ἡ πύργη περὶ Μυσιάων, ἐνταῦθα καὶ τὸν Θέρσανδρον καταλαβὲν ἀποθανεῖν ὑπὸ Τηλέφου, μάλιστα Ἑλλήνων ἀγαθὸν γενόμενον ἐν τῇ μάχῃ. Proclus Chrestom. in argumento Cypriorum: Τηλέφος δὲ ἐκ βοηθείας Θέρσανδρον τε τὸν Πλευστικὸν κτείνει καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀχιλλέως τιμωροῦνται. Cf. Schol. h. l. Utraque vero laus et honoris ex ludis parti et bellicae gloriae convenit etiam Theroni Thersandri postero. Adrastidarum domus est eorum, qui Adrastide Argia nati erant; cave enim Ἀδρασιδῶν pro feminino habeas: in quo erravit Bergler. ad Alciph. p. 11. Ad formulam ἀρωγὸν δόμοις cf. Plat. Protag. p. 334. B. ἐπεὶ καὶ τὸ εἶλαιον τοῖς μὲν φρεσὶς ἀπασὶν ἐστὶ πάγκαιον καὶ ταῖς θρεξὶς πολεμώτατον ταῖς τῶν ἄλλων ζώων πλεον ταῖς τοῦ ἀνθρώπου, ταῖς δὲ τοῦ ἀνθρώπου ἀρωγὸν καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι. Ἐχοντι, οἶδε vs. 40. Thero et propinqui: pro illa forma Hermannus nuper proposuit ἔχουσι, sic continuata oratione: ὄθεν αὐτοῖς σπέρματος ἔχουσι ῥίξαν ποιεῖ τὸν Αἰθησιδάμου ἔχουσι. τε μὲλ. λυφ. τε τυγχ. acute: si modo credere liceret lectionem ἔχοντι grammaticis Dorismi studiosis deberi, neque potius ex Scholiis pateret, antiquissima exemplaria ab Alexandrinis tractata habuisse ἔχοντι; neque ἔχουσι, quantum video, liber ullus offert, ut dicitur, sed tantum interpretationis causa adscriptum reperitur in Leid. A. Par. B. et Brunckii codice. Asyndeton vero non modo non offendit (cf. Olymp. VI, 71, 72.), sed egregiam vim habet, propterea quod nova incipiente sententia verba ποιεῖ τὸν Αἰθησιδάμου magis in-*

tionem nimium sagacem; sed in tempore poeta ipse succurrit, tectum sententiis suis sensum inesse haud obscure significans vs. 91 — 94. Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος αἰεὶ βία ἔνδον ἐντὶ φαρτρῆας φωνᾶντα συναγοῖσιν· ἐς δὲ τόκων ἐρμηνείων χατίζει. Vs. 95 — 97. Simonidem et Bacchylidem respici vetus est opinio; in quos quod Pindarus insolentius invehitur, in tanta veterum poetarum aemulatione ac contentione certaminibus publicis maxime aucta vix potest mirum videri: minorem tamen id offensionem habet, si quo tempore Simonides ab Hierone subornatus conciliare tyrannos studuit, Simonides ipse Theroni suspectus fuerit, Pindarusque quae Simonides egerat, non plane probaverit; et Pindarum quidem eo ipso tempore Thrasydaeo et Theroni magis quam Hieroni addictum fuisse colligas ex notula ap. Schol. Pyth. II, 131. Θρασυδαίος ἑταῖρος ἢ Πίνδαρου, Ἴθρων δὲ ἐπεπολεμήκει Θήρωνι τῷ Θρασυδαίου πατρὶ: adde Schol. Pyth. II, 97. ubi quae de Pindari et Bacchylidis simultate dicuntur, vera iudico, sed ab illo loco aliena. Idem censeo de nota Scholiastae ad Nem. III, 143. et Nem. IV, 60. Olymp. IX, 74. quo utroque loco de Simonide dicitur. Postremo vs. 101 — 105. et vs. 108 — 110. Theronis erga amicos benignitas praedicatur, quam quum Capys et Hippocrates, credo etiam Himerenses ex Pindari mente, eximie experti essent, tamen illius famae et fortunae apud Hieronem obtrectando obfuerunt: quod poeta significat vs. 105 — 108. Varia vides esse, quae in hoc carmine tanguntur: neque tamen ideo haec varia sine ratione composita in unum corpus sunt. Etenim omnia ad unam rem pertinent, ad dissensiones Theronis et eius partium cum Hierone, cum quibus rebus etiam ea, quae ad Damareten Gelonis quondam uxorem pertinent, artissime coniuncta sunt. Itaque nihil inest alieni, sed in rerum gestarum nexu indissolubili etiam carminis poetica, quam dicunt, unitas posita est. Haec in universum: quibus quum vis et nexus sententiarum maxima ex parte satis explicitus videatur, iam singula percurrenda sunt.

Vs. 1 — 17. Hymnis invocatis interrogat, quosnam cantare debeat, et ex diis Iovem Olympium, ex heroibus Herculem, ex hominibus Theronem ob rem ipsam celebrandos respondet; deinde paucis praemissis de Theronis maioribus preces fundit ad Iovem pro gentis salute. Initium expressit Horatius Carm. I, 12. *Quem virum aut herou lyra vel acri Tibia sumis celebrare, Clio, Quem deum?* ubi Porphyrio: *Haec a Pindaro sumpsit.* Sed ut Horatii carmen arte factum est, Pindaricum vero quamvis artificiosum naturae debetur, ita hoc quoque Pindarus rectius et rei convenientius instituit, quod a deo incipiens per heroem ad hominem descendit. Huc respexit etiam Philo T. II. p. 401. *ἔπειτα φρονήματος ὑπόπλευς ἀλόγου γενομένου πᾶς ἀλαζόν οὔτε ἀνδρα οὔτε ἡμίθεον μᾶλλον ἢ δαίμονα κατὰ τὸν Πίνδαρον ὑπολαμβάνων ἑαυτὸν*, ubi recte liber *ἡμίθεον. ἀλλ' ὅλον δαίμονα.* De locutione *ἀναξισφόρμιγγι: ὕμνοι* cf. Metr. Pind. III, 11. p. 258. *Κελαδήσομεν, κελαδήσωμεν*, v. ad Olymp. I, 7. Vs. 4. *ἀκρόθινα* plurale est, ut etiam Olymp. XI, 59. pro vulgari *ἀκρόθινα*: huiusmodi enim vocabula plurali tantum numero usurpari solent, ut *ἀπαρχαί, primitiae, manubiae, spolia, Erstlinge*. Est autem de primitiis spoliorum Augiae: v. Olymp. XI. Apollod. II, 7, 2. Verba *ὄπιν δίκαιον ξέων* de Hermannii coniectura constituta exposui in nott. critt. idem nuperrime correxit *ὄπι δίκαιον ξέων*, in quo *ὄπι* placet, *ξέων* non necessarium videtur; Theronem poeta *ἑσπίτην* dicit, ut Hieronem Olymp. I, 103. Pyth. III, 69. Vs. 7. Thero est *ἔρσιμα* *Ἀπράγατος*, ut in Dithyrambis Athenae *Ἑλλάδος ἔρσιμα*; cf. Hor. Carm. II, 17, 3. *columen rerum*: verba affert Schol. Ven. Iliad. π, 519. Vs. 3. spectat Schol. Hermog. p. 391. Liban. Epist. 291. p. 142. *Ὀρθόποισ*: Schneiderus notat non vocem a Pindaro factam esse, quae in antiquo no-

*Parca, quae maiorum huius domus felicem antea sortem tenet, cum divinitus data opulencia, quam Cadmidis largita erat, etiam damnus aliquod adducit (id est adduxit) alio rursus tempore cessurum: ex quo Laioum Oedipus fatalis filius occidit; quo facinore viso Erinny's utrumque huic filium peremit: Polynici relictus est Thersander, Adrastidarum decus et columen: unde hi originem habent. Vs. 41. iunge ἐπάγει. Παλινοράπειλον est, quod facile retro convertitur et in fugam, ut παλινοροπάσθαι recedere, retro converti: hinc παλινοραπέλλα ap. Polluc. III, 132. inter vitia, credo de inconstantia; apud eundem VI, 164. habetur παλινοράπελος, quod grammaticus utpote usitatae et eleganti dictioni minus conveniens βλαιον vocat: ubi id Kuhnius recte exponere videtur in contrarium versatilis. Igitur locum ita intelligo, *Parcam referre etiam damnus*, ut Cadmidis inde a Laio; sed id ipsum esse παλινοράπελον ἄλλω χρόνῳ, alio tempore recedere et refugere, nempe inde a Thersandro: tum ἐξ οὗ pertinet ad primariam sententiam Μοῖρα πῆμα' ἐπάγει, non ad appositum παλινοράπελον ἄλλω χρόνῳ. Χρησθῆν est pro substantivo χρησμὸν, θέσφατον, ut Odyss. ν, 172. παλαίφατα θέσφατα. Ἐριννύς Tisiphone cur ὀξεία dicatur, incertum: potest enim de acri et violento animi corporisque motu intelligi, vel de acie oculorum: ex quibus praefero posterius ob additum ἰδοῖσα; Furiae quippe sunt *deae speculatrices et vindices facinorum et sceleris* Cic. N. D. III, 18. Vs. 46. σὺν ἀλλαοφονίᾳ est ἐν ἄλλ. De voce cf. Fragm. incert. 34. nostrae edit. ἀλλαοφόνους ἐπάξαντο λόγῃς ἐνὶ υφίσιν αὐτοῖς, de Oto et Ephialte. Αἰφθῆ δὲ Θέρσανδρος Ἀδρασιδᾶν θάλος ἀρωγὸν δόμοις, ut vindex paternae iniuriae; non solus tamen relictus est, sed cum fratribus, de quibus v. Schol. Ἐριπύοντι novit etiam Apollonius Synt. III, p. 277. sed ipse mavult ἐριπύοντι, idque libri aliquot habent, in his Pal. C. Atque hoc praeferendum esse alibi docebo. Νέοις ἐν ἀέθλοισι, in iuvenilibus certaminibus, non bellicis, sed exercitationis causa vel in ludis deorum institutis: ut Eurip. Med. 48. νέα φροντίς, iuvenilis cogitatio. Μάχας πολέμου partim ad Epigonorum bellum refer, cuius inter duces Thersander captis Thebis Adrastidarum domui auxiliator extitit (Pausan. VII, 3, 1. IX, 5, 7. Apollod. III, 7, 2. ibique Heyn.), partim ad alia et in his potissimum ad Troica, in quibus ille maxime excelluit. Pausan. IX, 5, 7. ὡς δὲ τοῖς σὺν Ἀγαμέμνονι ἐς Τροίαν στρατεύουσιν ἡ διαμαρτία τοῦ πλοῦ γίνεται καὶ ἡ πληγὴ περὶ Μυσίαν, ἐνταῦθα καὶ τὸν Θέρσανδρον κατέλαβεν ἀποθανεῖν ὑπὸ Τηλέφου, μάστιγα Ἑλλήνων ἀγαθὸν γενόμενον ἐν τῇ μάχῃ. Proclus Chrestom. in argumento Cypriorum: Τηλέφος δὲ ἐκ βοηθείας Θέρσανδρὸν τε τὸν Πολυνεῖκουσ κτείνει καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀχιλλέως τιτρώσκειται. Cf. Schol. h. l. Utraque vero laus et honoris ex ludis parti et bellicae gloriae convenit etiam Theroni Thersandri postero. Adrastidarum domus est eorum, qui Adrastide Argia nati erant; cave enim Ἀδρασιδᾶν pro feminino habeas: in quo erravit Bergler. ad Alciphr. p. 11. Ad formulam ἀρωγὸν δόμοις cf. Plat. Protag. p. 334. B. ἐπεὶ καὶ τὸ ἔλαιον τοῖς μὲν αὐτοῖς ἀπασὶν ἐστὶ πάγκαλον καὶ ταῖς θριξὶ πολεμώτατον ταῖς τῶν ἄλλων ζώων πλην ταῖς τοῦ ἀνθρώπου, ταῖς δὲ τοῦ ἀνθρώπου ἀρωγὸν καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι. Ἐχοντι, οἶδε vs. 40. Thero et propinqui: pro illa forma Hermannus nuper proposuit ἔχουσι, sic continuata oratione: ὅθεν αὐτοῖς σπέρματος ἔχουσι ῥίξαν πρέπει τὸν Αἰνησιδάμου ἔγκωμ. τε μελ. λυρ. τε τυγχ. acute: si modo credere liceret lectionem ἔχοντι grammaticis Dorismi studiosis deberi, neque potius ex Scholiis pateret, antiquissima exemplaria ab Alexandrinis tractata habuisse ἔχοντι; neque ἔχουσι, quantum video, liber ullus offert, ut dicitur, sed tantum interpretationis causa adscriptum reperitur in Leid. A. Par. B. et Brunckii codice. Asyndeton vero non modo non offendit (cf. Olymp. VI, 71. 72.), sed egregiam vim habet, propterea quod nova incipiente sententia verba πρέπει τὸν Αἰνησιδάμου magis in-*

signia redduntur, nec minus praecedentia ὄδον σπέρματος ἔχοντι ῥίζαν: quae vis perit, ubi asyndeton sustuleris. Accedente autem cantu emphatico et sonis instrumentorum asyndeti pulchritudo magis credo illucescebat.

Vs. 50 — 62. Cadmidarum rebus usque ad Thersandrum deductis ad Theroni et fratris laudes pergitur: *Aenesidami filium illa ex gente oriundum decet nunc praedi care, qui et ipse vicit et fratrem victorem habet. Tales victoriae certaminibus partae curis liberant; eiusmodi autem ausis opportunitatem praebent opes virtutibus ornatae.* Verbi Ὀλυμπία usque ad ἔδικο vitiata affert Greg. Cor. p. 221. Lips. Αὐτός non est μόνος, sed ipse Thero oppositus fratri, qui tum iam Pythiam Isthmiamque quadrigis victoriam nactus erat (v. Pyth. VI. Isthm. II. et quae ad ea carmina dicta sunt) Olympia quidem Xenocrates numquam vicerat, quod recte notat Schol. Isthm. II, 28 quamquam illius Olympicam victoriam ex Isthm. II, 22 sqq. demonstrare interpretum unus volebat. Ceterum cave Theronem ipsum putes aurigam egisse: Nicomachus curum duxit, ut docui in Introductione. Sed quod nostro loco Pindarus dicit: Πυθῶνι δ' ὁ μόκλαρον ἐς ἀδελφίδν Ἰσθμοὶ τε κοιναὶ Χάριτες ἄνδρα τεθρίππων δωδεκαδρόμων ἀγαγον, inde grammaticorum pars ap. Schol. collegerunt, Pythios Isthmiosque equos Xenocratem et Theronem communi sumptu misisse, ambosque in illis ludis esse victores renunciatis; aut utrumque Pythia et Isthmia separatim quadrigis vicisse: immo ex Aristotelis ἀναγραφῇ vel hoc affertur, Theronem solum Pythionicam inscriptionem esse: κατὰ δὲ τὴν τοῦ Ἀριστοτέλους Πυθιονίκης μόνος ἀναγράφεται: rursum, quod fratres sint eiusdem domus, ex qua sumptus sit praestitus, ideo nonnulli utriusque victoriae honorem cum Therone communicatum perhibent. Ex quibus sententiis nullam veram iudico. Nam primum quod de communi sumptu in Pythiam Isthmiamque commissionem impenso cogitant et de communi Theronis atque Xenocratis renunciatione; carmina Pyth. VI. et Isthm. II. ad Thrasybulum Xenocratis f. scripta ne minimam quidem Theroni illarum victoriarum communionem tribuunt, quum tamen manifestum sit non alias iis odis victorias celebrari nisi has, quae in hoc carmine significantur: nam Isthm. II. post Xenocratis obitum compositum potissima ex sacris ludis parta huius decora complectitur: in quo quum una tantum Pythia unaque Isthmia victoria memoretur, liquet plures omnino non fuisse. Accedit quod eas victorias ut Xenocratis cecinerat Simonides (Schol. Isthm. II. princ.). De communi sumptu autem cogitari etiam ridiculum videtur: equos mittit unus, qui nomen profitetur; et is si vicit, victor renunciatur, vel alius, cui is victoriam concedere constituerit: qui sumptus praestiterit, nihil ad rem. Nec verisimile adeo parcos Aenesidami filios fuisse, ut communem sumptum facerent, quum tamen victoria non nisi alterutrius nomini tribui potuerit. Neque vero Theronem separatim Pythia et Isthmia vicisse vel inde apparet, quod si hoc poeta voluisset, clarius haud dubie de ea re esset locutus. At quod Aristoteles soli Theroni Pythiam victoriam tribuisse fertur, id librarii debetur errori; nam ipsa orationis ap. Schol. series et certa Pindari auctoritas Pyth. VI. et Isthm. II. itemque Simonidis (l. c.), qui iis, ex quibus Aristoteles hausit, Pythionicarum catalogis haud dubie concinebant, satis evincit, in Scholiis illis nomina passim confusa praebentibus Theroni esse Xenocratem substituendum, ac proinde ita scribendum: κατὰ δὲ τὴν τοῦ Ἀριστοτέλους Πυθιονίκης μόνος Ξενοκράτης ἀναγράφεται. ἦτοι οὖν συλληπτικῶς εἰρηκεν. ἢ ἐπεὶ Θήρωνος ἵπποις ὁ Ξενοκράτης ἐνίκησε· διὸ καὶ συνανεκῆρυξε Θήρωνα. Nec quod ex eadem domo suppeditati sumptus sint, ideo arbitror victoriae honorem cum Therone communicari. quamquam ex fratre in fratrem aliquid decoris cedere non nego, quum vel gens et patria victoris non mediocrem inde

dixi; nam iste poeta ob foedam adulationem a me notatus et, si Pindaro contuleris, sequioris aetatis homo, Theocrito et Callimacho antiquior est, quippe qui Olymp. 118, 2. scripserit.

Vs. 62 — 74. *Ita vero virtutibus iunctas divitias qui habet, non ignorat neque obliviscitur, apud inferos futuras maleficorum poenas, bonorum autem hominum statum felicem; ideoque a superbia, insolentia, scelere abstinere. Initio huius loci antiqua exemplaria omnia habuisse ἔχων, demonstravi in nott. critt. atque ad Schol.; idem offert codex Vindobonensis ex bibliotheca urbana in Caesaream translatus, Eustathioque iterum perreptato huc intellexi eius verba referenda esse ad Iliad. 9, 306. p. 714. ἦτ' ἐνὶ κήπῳ καρπῷ βριθομένη] τὸ δὲ ἢ ἐνὶ κήπῳ καρπῷ βριθομένη ὀρθῶς μὲν εἰπεῖν λέιπεται τοῦ ἔστιν, ἵνα λέγῃ ὅτι ἦτις τῷ καρπῷ βαρουμένη ἐστὶ. τῶν τινες δὲ παλαιῶν ἠθέλησαν τὸ βριθομένη νοῆσαι ἀντὶ τοῦ βρῖθεται, εἰπόντες εἰληφθαι μετοχὴν ἀντὶ ῥήματος καὶ σημειωσάμενοι τὴν λέξιν ὡς καινοσχήμονα. ἔχει δὲ ὁμοίότητα πρὸς τοῦτο καὶ τὸ Μῦθος δ' ὅς μιν νῦν εἰρημένος ἔστω, ἡγουν ὅς νῦν εἴρηται. ὅμοιον καὶ παρὰ τῷ Ὀμηρικῷ ζηλωτῇ Σοφοκλεῖ (Oed. R. 159.) τὸ Πρωτὰ σε κεκλόμενος· ἢ γὰρ καὶ ἐκεῖ λέιπει τὸ εἰμί, ἢ τὸ κεκλόμενος ἀντὶ τοῦ κέκλωμαι εἰληπται. χρῆσις δὲ ὁμοίᾳ σεσημειώται πού εἶναι καὶ παρὰ Πινδάρῳ ἐν Ὀλυμπιονίκαις. Itaque veteres ἔχων dixerunt esse ἔχων ἐστὶ vel ἔχει, de quo iam monui in nott. critt. Hermannus vero nuperrime per anacoluthon explicuit: „Volebat dicere: si quis opes virtutibus temperatas possidens sortem intuitur eorum, qui propter bene facta diis cari sunt, is ita utitur divitiis, ut hic Thero. Sed delatus ad descriptionem illius beatorum sortis, pro apodosi, quae sequi debebat, aliam liberius conformatam substituit vs. 160. (98.) ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξοι:” de qua ratione ut acuta ita admodum dura apud lectorem iudicium esto: ego interim verba ita explicui, ac si ἔχει verum esset. Attamen persuasum habeo universam sententiam esse prioribus iungendam et subesse vitium ex antiquissimis exemplaribus propagatum, idque una mutata littera sanandum. Pindarus divitias dicit virtuti iunctas optimam rem homini esse, siquidem qui eas teneat, futurorum non sit immemor, quae post mortem homines maneat. Scribe εἴ γε μιν ἔχων: nam εἴ γε etsi alibi apud Pindarum non reperio, hoc tamen loco commodissimum esse intelligi potest ex nota Hermanni ad Vig. p. 834. ed. nov. Dixi autem ex antiquissimis exemplaribus profectum vitium, quippe quod Alexandrini iam repererint. Hinc petenda emendatio: γ enim in antiquissima scriptura, Athenis quidem usque ad Euclidem, hac scribebatur forma Α. Iam vides quomodo ΑΕ in ΔΕ mutatum sit, fere ut Pyth. VIII, 21. ΠΑΡΝΑΣΙΑΙ transiit in ΠΑΡΝΑΣΙΑΙ. Nam prout vitia antiquiora vel recentiora sunt, alii ductus alios errores crearunt: apud Pindarum autem in plurimis locis antiqua est scribendi ratio spectanda. Vs. 63. iunge ἐνθάδ' ἀπάλαινοι; ἐνθάδε idem est quod ἐν τῇδε Διὸς ἀρχῇ in terra, quam Iuppiter sortitus est. Plato Rep. I, p. 330. D. ὡς τὸν ἐνθάδε ἀδικήσαντα δεῖ ἐκεῖ (ἐν ἄδου) δίδομαι δίκην. Δικάζει τις, iudex apud inferos. Iam vs. 67 sqq. poeta apud beatos continuum esse solem dicit, ἴσον ἥλιον νύκτεσσιν (quae apud nos noctes sunt), ἴσα δ' ἐν ἀμέραις, ubi adverbium ἴσα pro adiectivo infert. Cf. Thren. Fragm. 1. τοῖσι λάμπει μιν μένος αἰέλου τῶν ἐνθάδε νύκτα κάτω, et paulo aliter de beatorum insulis narrantem Lucianum Ver. Hist. II, 12. Pro vulgato olim νέμονται formam a voce δέρεσθαι derivatam reponendam esse libri verisimile reddunt: neque tamen placet quod rescripsi δράκησαν, quo praestat utraque Hermanni coniectura δεδόρκαντι βιον et δεδορκαν βίοτον: nisi verum assecutus est unus ex Dissenii auditoribus, qui ex lectione optimorum librorum δέρονται corrigiτ ἐσλοὶ δέκονται: in qua scriptura constructio*

non illa erit quam in nott. critt. proposui, sed haec: *δέκονται βλοτον ἀπονίστιρον, ἔχοντες ἄλιον* etc. Ibidem vero quod Schmidium secutus in Pal. C. dixi esse δὲ *δέκονται*, non confirmant collationes in meum nuper usum factae. *Ἀπονίστιρον* hinc laudat Eustath. ad Odyss. β, p. 1441. 16. *Χθόνα ταρασσόντες*, arando, fodiendo, metalla exercendo: *πόντιον ὕδωρ*, piscando, navigando. Verba *οὐδὲ πόντιον* usque ad *δλαιταν* vitata profert Schol. Arat. Phaen. 110. *Τιμλους θεῶν* Schol. dicit esse Plutonem et Proserpinam, qui ipsi dii sunt, non deorum deliciae; Gedikius Aeacum, Minoem, Rhadamanthum intelligit: sed contrarium docet Pindarus vs. 83. Rhadamanthum in beatorum insulis collocans, de quibus nondum hic sermo est: hoc enim loco de probis quidem et felici statu utentibus dicitur, non tamen de iis, qui in illis beatissimis insulis sedem sortiti sunt. Ita quidem nihil superesse videtur, nisi ut *τιμλους θεῶν* bonos illos a diis dilectos dicamus, *qui vita iuste peracta prospera apud inferos condicione gaudeant*: apud inferos inquam: nam beatorum insulae non infernae sunt; illum autem, de quo poeta nunc dicit, locum sub terra esse, ex vs. 65. colligas; neque obest *sol ibi perpetuus*, qui, ni fallor, alius atque noster est: ut ex placitis Pythagoricis antichthon igni centrali perpetuo collustratur. Cui sedi quod nomen fuerit, nostra non refert; Gedikius *Elysii* eam appellatione ornat, quod Pindarum a beatorum insulis distinxisse nullo allato argumento contendit. Formam *ὀκχέοντι* ex nostro loco attingit Eustath. ad Odyss. η, p. 1577. 45.

Vs. 75 — 95. Hucusque Pindarus de inferiore beatorum ordine dixit; pergit ad eos, quibus aditus in beatorum insulas datus est, hoc est, qui in utraque vita, et terrena hac et ea, quae post obitum esse creditur, ter sine labe vixerint. Vs. 75 — 77. vitiose recitat Hermias ad Plat. Phaedr. p. 152. Triplex illa animarum migratio Pythagorismum vel mysticam, ex qua ille manaverit, doctrinam sapit; ex eodem fonte diversum quidem a Pindarico, sed tamen perinde triplex animarum iter duxit Plato Phaedro p. 249. A. *αὐτὰ δὲ (αἱ φιλοσοφήσασαι ψυχαί) τρίτη περιόδη τῇ χιλιετείῃ, ἐὰν ἔλονται τρεῖς ἐφεξῆς τὸν βλον τοῦτον, οὕτω περωθεῖσαι τρισχιλοστῶ ἔτει ἀπέρχονται*: quae verba in Timaeum p. 42. B. translata sunt. In numeris a Platone dissidet Pindarus Thren. Fragm. 4. nono anno reditum animis assignans. Quodsi haec vere Pythagorica sunt, unde illam disciplinam poeta haurire potuerit, docui ad Thren. l. c. cur autem hoc potissimum loco tali placito usus sit, ridiculum videtur exquirere; neque quidquam tribuo cuiusdam invento, ideo in hoc carmine de Pythagorica animarum migratione exponi, quod Siculo homini Pythagoricae disciplinae addicto scribatur: nam vel ante Pythagoram illud placitum late disseminatum erat. *Ἐτόλμασαν, ἔτλησαν*: vide, si tanti est, quae ad Plat. Min. et Legg. p. 142. contuli. Iam qui in insulas beatorum transferuntur, *ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν πορὰ Κρόνου τύρσιν*: in quo *ἔτειλαν* est ab ignoto *τέλλω*. ut *ἔσειλαν* a voce *στέλλω*; explicatur autem verbis *ἔτελεσαν, ἐτελεῶσαν, ἤνυσαν*, ad quam interpretationem confirmandam quod addam non habeo, quoniam quod Astius ex Hesychio attulit, vanum est: grammaticus tamen in Excerptis Parisinis in calce Gregor. Cor. ed. Lips. p. 681. idem esse dicit quod *ἔσειλαντο*; v. notam Schäferi. *Iovis via* num ea sit, *ἣν ἔταξεν ὁ Ζεὺς*, ut Schol. exponit, magno opere dubito: magis eo inclinaverim, ut *Διὸς ὁδὸν* putem reditum in Iovis dominationem, *εἰς τήνδε τὴν Διὸς ἀρχὴν*, ubi insulae beatorum in finibus terrarum sunt Oceano circumdatae: sed unice satisfacit Iovis viam dici iter ad beatorum insulas, quod in eas regiones Iuppiter soleat conmeare et ibi habitare: unde in ea vicinia *Ζηνὸς μελάθρων κοῖται* ap. Eurip. Hippol. 749. Cf. J. H. Vossium *Alte Weltkunde* J. A. L. Z. 1804. T. II. p. XXIX. *Saturni regiam* sive arcem (*τύρσιν, turrim, τεῖχος*)

γενη εὐεχόμενον. *Dioscurorum honorem agendis caneretur, quod illis victoria deberi videretur, et a ἑστὸς Dioscurio habitam commissationem ibique forsitan etiam coronam esse de-
 cessam.* Schol. vs. 10. καὶ οὐκ ἀπιθάνως στοχάζονται, ὅτι ἴσως εἰς Διοσκουρίων ὁ
 ποιητὴς ἤθελε καὶ ἡ πομπὴ διὰ τὴν πρός Διοσκουρίους τοῦ Θήρωος οὐκαιοτήτα. *Comis-
 sationem enim carmen scriptum fuisse vel una vox ἀγλαόκωμον vs. 7. docet: Dioscu-
 rorum vero Agrigenti fuisse sive civitatis publicum sive Emmenidarum gentilicium, li-
 berum ἄλλοθεν Dorvillii (Sic. p. 101 sq.) morosius iudicium, mihi haud ambiguum vide-
 retur.* *Ἐπειτα εὐεχόμενον notandum, in Dioscuris venerandis maxime versari poetam: itaque
 vs. 10. ἑστὸς vs. 1. ad eos redit vs. 36. facit enim hoc aliquoties, ut id quod ipsi
 καὶ ἡ πομπὴ εὐεχόμενον sit explicare, in initio potissimum et fine collocet. Cf. quae dixi ad
 Olymp. I. extr. Ceterum aliis sollemnibus Olymp. II. destinatum fuit: in qua oda
 εὐεχόμενον καὶ ἀγλαόκωμον quidem Dioscurorum mentio est, inde magis certum fit, singularem
 εὐεχόμενον fuisse causam, cur hoc carmen ad Dioscuros potissimum dirigeretur: neque
 εὐεχόμενον in eo hæserit, quod utrumque carmen Agrigenti cantatum iudico; nam
 εὐεχόμενον ἑκατόπυλον Corinthio duas odas poeta scripsit Corinthi, itemque Arcesilao bi-
 καὶ ἑκατόπυλον Cyprenis canendas. Postremo eximium est, quod in hoc potissimum carmine Her-
 culem uter ad Hyperboreos et oleastri appotationem poeta exponit, Herculis et Olym-
 πικῶν ἀγλαόκωμον, et Dioscurorum familiaris, et Aegidarum, a quibus Thero descen-
 dit, propter beneficia posteris collata patroni, et patrii Agrigentinarum dei, apud quos
 εὐεχόμενον tribus Ἰσθμίοις (v. ad Pyth. I, 58 sqq.), ac vel Ciceronis aetate sanctum et
 εὐεχόμενον Herculis templum non longe a foro (Cic. Verr. act. II. lib. IV, c. 43.)
 εὐεχόμενον quod corona Olympica in sollemnibus, quibus carmen inserviebat, haud
 εὐεχόμενον utebatur Thero: unde eius originem exponi omnino aptum est.*

Vs. 1-9. *Castoribus et Helenae sorori precor ut placeam Theronis Olympicam ce-
 leberrimam victoriam: Mutaque mihi copiam faciat Dorii carminis rite pangendi, quod coro-
 nam victoribus et Pira a me postulant.* Φιλόξενοι Dioscuri appellantur, quod qui hospi-
 tes δελεῖσθαι, et ipsi hospites sunt, ut Dioscuri in Theoxeniis Agrigentinis deos
 εὐεχόμενον: atque ob Dioscurorum hospitalitatem homines hospitales Dioscurorum
 εὐεχόμενον habentur. Liban. Epit. 112. τίς δ' οὕτω τοὺς Τυνδαρίδας ἐν τῇ περὶ τοὺς
 εὐεχόμενον ἀποδοῦν τιμῆ; Ἰμνον ὀρθώσασαι, carmen erigens, excitans, constituens; cui vix
 εὐεχόμενον potest διαρθεῖν λόγον Olymp. VII, 21. Hymnum poeta dicit Ἰμνον ἄσπον-
 στον, et decus, ut Olymp. V, 1. VIII, 75. Vs. 4. οὕτως explicant Scholia partim
 εὐεχόμενον, ut constituatur οὕτως ὥστε ἐναρμόζειν, quod non satisfacere recte notavit Heynius;
 partim aliis utuntur rationibus etiam minus commodis: nec quidquam relictum vide-
 tur, nisi ut οὕτω voti vim habeat, qua optativo addi solet (v. Matthiae Gr. Gr. §. 513.
 extr.); ab optativo autem hac ratione nihil differt imperativus παρίστα, quem ob
 hanc causam recepi: nam in indicativo παρίστα non potest οὕτως illa uti significa-
 tione. Igitur ita accipio: Οὕτως, ὡς Μοῖσα, παρίστα, ὡς ἐγὼ εὐχομαι Τυνδαρίδαίς
 ἀδίδιν. Cui generi dicendi etiam illud τοι congruum est, ut Olymp. II. extr. ἐπὶ τοῖς
 Ἀκρόγαντι ταρίσταίς. Παρίστα activum est, παρίσταθι, ostende, doce, da facultatem,
 ut novo splendente modo invento vocem commissationis ornatricem Dorio aptem nu-
 mero. De Dorio πῶδῶ v. Metr. Pind. III, 15. p. 276. Iam causam promit, cur
 Musae auxilio egeat: ἐπεὶ χαιταί μιν etc. ubi χαιταί non equorum sunt, sed comis-
 sationum et victoris: ut apud Nostrum locis omnibus. Θεόδωμον χρέος, debitum di-
 vinitus iniunctum, per victoriam deorum beneficio datam. Ad vs. 8. cf. Metr. Pind.
 III, 11. p. 258. et Olymp. VII, 12. XI, 97. Nem. IX, 8. Isthm. IV, 30. Horat. Carm.

pro qua quum cerva supposita sit, vide ne haec quoque de Taygetae cerva narratio a poetis quamvis immutata abolitam humanarum victimarum religionem olim spectaverit. Ex vs. 33. paucula affert Greg. Cor. p. 220. ed. Lips. Vs. 34. si verum est *θαύμαινε*, quod non nego, cur *θαύμαινε* scriptum sit neque tamen *θάλλε*, causa haec est, quod illud trisyllabum est, hoc disyllabum. Forma *θαυμαίνειν* maxime Dorica est, ideoque reperitur etiam in Archytæ reliquiis apud Galeum, ut apud alios Pythagoreos *ὀθυμαίνειν*, *μαλθαίνειν*: sive illa scripta genuina fuerunt sive ficta. Hesychius: *θαυμαίνεις· θεοφεί, θαυμάζει*. Vs. 35. construe τῶν ἱμερος ἴσχυς φνεῦσαι αὐτοῦς, ut vel in soluta oratione. Plat. Tim. p. 23. C. οὐτ' αὐτίνος ἐπιδεῖς ἦν ὀργάνον σχεῖν. Rep. I, p. 542. B. ἢ οὐτε αὐτῆς οὐτε ἄλλης προσδεῖται ἐπὶ τῆν αὐτῆς ποτηρίαν τὸ ξυμμέτρον σκοπεῖν.

Vs. 36 — 48. *Et nunc Hercules ad haec sollemnia cum Dioscuris redit, quibus olim Olympiorum curam in Olympum profectus mandavit; cum Dioscuris inquam, qui Theroni et Emmenidarum genti Olympicae victoriae meo iudicio auctores extiterunt, quippe illorum ludorum praesides et equestri arte insignes: nam deorum sacra religiose observantes Emmenidae plurimis Dioscuris lectisterniis colunt. Quodsi aqua optima est aurumque honorum praestantissimum, haud minus Thero extremam felicitatis metam et quasi Herculis columnas per Olympicam victoriam virtute insita consecutus est. Ultra quas nec sapienti neque imprudenti pervenire licet. Non ego ultra tendam: vanus enim fuerim. Voce βαδύζωνος, qua Leda, ut nobiles puellae ac mulieres deaeque fere omnes, insignitur, cinctura non sub mammis, sed inferiori corporis parti aptata designatur, qua sinus vestimenti plenus et profundus redditur: quod pertinet ad Ionicum vestitum, quum contra Doricus, fibulis nexa veste, sinum non praeberet. Dioscuri, quibus aliqua in Olympiis pars, aram Olympicae ad hippodromum habuerunt: v. Pausan. V, 15, 4. Ἀδρόων, in stadio, pugilatu, lucta, similibus; ῥιμασφαιστος ἀμίλλαις: cf. Spanh. ad Iulian. p. 257. b. Quod reposui παρ, nunc video etiam Schneidero placuisse, acceditque libris in nott. critt. allatis Vrat. B Encliticam πα Scholia non exprimere olim dixi nondum vulgatis Vratislaviensibus, quae nunc attulerunt ἐμὲ δὲ παρ. De Emmenidarum in diis colendis liberali studio monui ad Olymp. II. Introd. ex Fragm. Encom. 2. nunc addo locum de Xenocrate Isthm. II, 39. Ad vs. 44 sqq. cf. Olymp. I. in it. cum notis. Ἀρεταῖς οἴκοις ἀπύται στή. Ἡρ. insitis genti virtutibus, ut γηυσίαις ἀρεταῖς Olymp. II, 12. Qui summa in felicitate positi sint, Hercules columnas sive extremam navigationem attingere dicuntur: cf. Pyth. X, 28. Nem. III, 19 sq. IV, 69. Isthm. III, 30. ubi simillima verba: ἀρορίαῖς δ' ἐξάτασιν οἴκοις· ἀτάτασιν ἀπτορὲ· Ἡρακλείαις. Uterius perveniri non posse, nota sententia, ut ibid. et Nem. III, 19 sq. οὐκ ἐτι πρόσω ἀτάτασιν ἅ· α κίονων ὑπὲρ Ἡρακλῆος πρῶν εἰμαρσι. Nostro loco formulae usus eo convenientior, quod Hercules res paulo ante propositae erant ad Hyperboreos profecti, qui ab illis columnis prope absunt. In verbis οὐ μιν δ.ωξω enclitica redit ad τὸ παρ.ω, ut recte Schol. vs. 75. 79. vulg. cepit. Hermannus retulit ad Theronem nam τὸ ἐσ.ατον κορυφῶσθαι βασιλεύσων (Olymp. I. extr.), et accusativo μιν ad τὸ παρ.ω relato idem bis dici. At hoc loco poeta non de summo regis fastigio, sed de sola victoria loquitur, unde illud εὐν γε: neque vero idem bis dicitur, ubi μιν ad τὸ παρ.ω retuleris, neque ut alio referatur nexus sententiarum patitur, qui, quum de regis dignitate non sit quidquam significatum, non potest alius esse nisi hic: „Quae ultra Herculis columnas sunt, nemo assequi potest, nec sapiens neque imprudens; itaque in his consistendum est; qui enim*

ultra procedere tentarit, vanus fuerit." Recte Beckius: „Pronunciavit, ut solet, de quae universe dicenda fuerant." Igitur quum ultima inde ab οὐ μιν διώξω ad motionis loco posita sint, ut Olymp. I, 114. μηκέτι πάπταινε πόρσιον; novi quid dicti esse, quod ex prioribus collectum sit; satis patet. Ad εἶην supple ἄν, ut Olymp. extr. et passim apud poetas. Nam absurdum est quod in Scholiis habetur κείνος εἶη, utinam ille sim, quippe ὁ τῶν δυνατῶν ἐπιέμενος, de quo nihil dictum: ut taceam hac sententia dicendum fuisse τοῖος εἶην. Ex vs. 44. αἰδοίστατον affertur ap. E stath. ad Dionys. Perieg. 172. cf. Etym. M. v. αἰδοίστατος.

O L Y M P. IV.

Hoc carmen et Olymp. V. Psaumidi scripta sunt civi Camarinaeo, hospitalitate in signi (IV, 17.), quocum ipsum Pindarum, in Sicilia haud dubie, hospitium contra xisse, ex vs. 4. colligere licet. Utriusque odae tempus in Olymp. 82. definitur. Schol. Olymp. IV. init. Γέγραπται ἢ ᾠδὴ Ψαύμιδι Καμαριναίῳ νικησαντι τὴν ὀγδοηκοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα τεθρόπῳ (alii libri ἴπποις), παιδὶ Ἀκρωνος. Schol. Olymp. V. init. Γέγραπται ἢ ᾠδὴ τῷ αὐτῷ Ψαύμιδι τεθρόπῳ καὶ ἀπήνῃ καὶ κέλῃτι νενικηκότι τὴν ὀγδοηκοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα. Nihil tribuendum Scholio Vrat. A. ad V, 19. ubi quae a librario imperito ex alius codicis evanidis ductibus consarcinata habentur. ex iis nihil historiae fidei innititur, et quod argumentis colligitur, inepte collectum est: "Ὅτι δὲ περὶ τὴν κ' ἐνίκησεν Ὀλυμπιάδα ὁ Ψαῦμις τῇ ἀπήνῃ, οὕτω συνοῤαται· κατὰλύεται γὰρ αὐτῇ τὸ ἀγώνισμα περὶ ὀγδοηκοστὴν ε' Ὀλυμπιάδα, τῷ δὲ ἄρματι ἐνίκησε τὴν πβ' Ὀλυμπιάδα· ὥστε τὴν κα' ἐνίκησεν [ἐν] τῇ ἀπήνῃ ὁ Ψαῦμις. Mularum quidem ludos Olymp. 82. adhuc floruisse et Olymp. 84. abolitos Olympiae esse ad Schol. p. 118. docuimus, ubi pro vitioso Pyth. VI. init. scribe Olymp. VI. init. nec morati sumus Schol. Olymp. V, 6. qui pro voce δεκαετῆς dicere voluerat δέκα Ὀλυμπιάδων, ne hoc quidem satis accurate: Camarinam vero a Gelone eversam Geloos Olymp. 79, 4. restituisse, explicitum ad Schol. p. 121. Quae quum Olymp. V, 8. νέοικος ἔδρα vocetur, victoria Olymp. V. celebrata paulo post acciderit necesse est. Haec autem si Olymp. 82. parta est, octo fere anni ab recens conditae Camarinae initiis usque ad eam victoriam effluxerant: quod intervallum nonnimis magnum est, praesertim quum non tyrannus, cuius imperio cito transigi res solent, sed lentiora liberorum civium studia urbem exstruendam curaverint: cui sententiae non obesse potest, quod Olymp. V, 13. de Hippari dicitur: κολιᾶ τε σταδίων θαλάμων ταχέως ὑψίγυιον ἄλλος. Quapropter Scholiorum auctoritati fides haud deneganda. Ceterum liberam tu Camarinam fuisse vel Olymp. IV, 18. docet.

Sed nonne hoc portentosum, eundem virum eadem Olympiade quadrigis equorum atque insuper mulabus et equo desultorio victorem haberi, neque tamen id miraculum disertius praedicari? Quae res quamquam interpretes advertit, eosque in eam opinionem adduxit, ut harum victoriarum aliam alio tempore contigisse putarent, tamen neque a ceteris neque ab Hermanno, qui de hac difficultate nuperrime ad Olymp. IV, 39. vulg. disputare aggressus est, talia allata sunt, quibus acquiescere possis. Rem paucis expediam. Olymp. V. rheda mularum neque ullis aliis ludis victori scri-

ἔπειτα esse, distincte testatur poeta vs. 3. ἀκαμαντιόποδος τ' ἀπήγας δέκεν Ψαυμίδος τε
 ἵππων· quam victoriam Olymp. 82. contigisse ex Olympionicarum indicibus haud da-
 bie grammatici didicerant. Eundem tamen ἵπποις et κίληγι vicisse, colligebant ex
 vs. 5 sqq. βωμοῦς ἔξ διδύμους ἐγέραρεν ἰορταῖς δειῶν μυλάταις, ὑπὸ βουθνοταῖς ἀέδλων
 τε πεμπταμέροις ἀμύλλαις, ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκία τε. At his verbis Psaumidi
 non in ternis his ludis victoria tribuitur, sed unum illud mularum decus, de quo paulo
 ante dictum erat, paratum perhibetur inter πεμπταμέρους ἀμύλλας ἵπποις ἡμιόνοις τε
 μοναμπυκία τε; quod miror adhuc neminem vidisse, quum tamen versu tertio confe-
 rendo reperiri facillime potuerit. Sola igitur mulari rheda Psaumis vicerat: certave-
 rat tamen simul quadrigis equestribus et desultorio equo; hinc addita haec, ἵπποις et
 μοναμπυκία: quod nisi his quoque certasset, non potuissent solae cum mulari rheda
 quadrigae equorum et desultorius equus nominari, sed aut haec omittenda aut cum
 his stadium, lucta, pugilatus et cetera appellanda fuissent, inter quae Psaumis mularum
 reportasset victoriam. Iam valeant victoriae equestribus quadrigis et celete par-
 tae; quae ante mularum, quod Hermannus putabat, vel hanc ob causam non possunt
 contigisse, quod verba ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκία τε ita coniuncta sunt, ut facile
 intelligas, quidquid illud sit, quod de tribus illis certaminibus dicatur, id uni et ei-
 dem tempori assignari. Olymp. V. igitur soli mularum victoriae scriptum est, neque
 alia in eo carmine memoratur: sed quam Olymp. IV. poeta celebrat, ea fertur ἵπποις
 sive τεθρίππῳ reportata esse, idque eadem, qua altera, Olymp. 82. Quod si verum
 sit, mirere profecto, mularum victoriam, quae iisdem diebus contigerit, in Olymp. IV.
 non memorari. idque in carmine, quod sub ipsam victoriam Olympiae cantatum sit:
 nam si paulo post scriptum fuisset, posset aliquis dicere, odam illam soli equestri-
 bus ludi victoriae celebrandae compositam esse et omissam mularis mentionem, quod haec
 alio esset carmine praedicanda: cuius rei exemplum quamquam non plane indubium
 Pyth. X. habetur. Sed ut illud, quod dixi, mirari desinas, odam Olymp. IV. ante Olymp.
 82. scriptam putes; id vero statuens non potueris aliud illi carmini tempus tribuere nisi
 Olymp. 81. propterea quod Camarina Olymp. 79, 4. demum post longam ruinam con-
 dita est, neque iam Olymp. 80. inter ipsos condendae urbis labores civis eius Olympi-
 aiae certare potuit, quum praesertim equi mularumque multo ante ludos Olympiam mit-
 tendi fuerint. At praeterquam quod tum a Scholiastae auctoritate recedendum est,
 qui Olymp. 82. illam quoque, quae Olymp. IV. canitur, victoriam adscribit; si in-
 scriptionem, quae ut omnes tituli incerta habenda, et inde tantum ductum Scholiastae
 vocabulum τεθρίππῳ vel ἵπποις exceperis, nulla prorsus causa est, cur equestribus
 quadrigis victori Psaumidi hoc carmen scriptum putemus. Nam primum solis huius
 rei causa ad Olymp. V. provocare afferendis verbis ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυ-
 κία τε voluerit; non solum eo carmine de curuli victoria nihil contineri supra de-
 monstratum est, verum etiam, si concederes posse ibi verbo ἵπποις talem Psaumidis
 fortunam significatam esse, ex addito μοναμπυκία τε, quo tum equi desultorii victo-
 ria deberet designata esse, nova oriretur consilii inopia. Etenim haec celete parta vi-
 ctoria, quod de illa nihil quidquam in Olymp. IV. relatum est, non posset una cum
 ea, quae putatur, curuli victoria Olymp. IV. celebrata contigisse: igitur si curulis
 Olymp. 81. comparata esset, celete Psaumis vicisset vel ante Olymp. 81. vel post
 Olymp. 81. quorum neutrum statuere licet: non illud, quod ante Olymp. 81. Cama-
 rinaeus Olympia vincere non poterat; non hoc, quod Olymp. 82. mularis victoria
 Olymp. V. celebrata iam contigerat, quae tamen illa celete parta deberet posterior
 esse. Deinde in Olymp. IV. de quadrigarum equestrium victoria nihil inest: nam

vs. 15 sq. *μάλα μὲν τροφαῖς ἐιοῖμον ἵππων* non ad victoriam pertinet, sed ad equestris Psaumidis studia, qui non solis mulabus, sed quadrigis quoque et celete Olympiae decertaverit: unde non magis quartum carmen curuli victoriae celebrandae scriptum esse collegeris, quam carmen quintum, quo quamquam certissimum est mulabus reportatam coronam ornari, tamen vs. 21. Psaumis dicitur *Ποσειδανίοισιν ἵππους ἐπιτιρόμενος*. Quae quum ita sint, in promptu est intelligere, utramque odam victoriae mularum celebrandae scriptam esse, falsumque habendum titulum ἵππους Olymp. IV. inscriptum. Quod confirmat vs. 12. *Ψαύμιος γὰρ ἔκει ὄχλων*: ὄχος enim proprie rheda mularis, ut Olymp. VI, 24. ubi Schol. vs. 39. vulg. *τὸ δὲ ὄχρον κατὰ τὸ πλείστον ἐπὶ τῶν ἡμιόνων τεθείασιν*. Hac rheda autem sive ὄχῳ et mulabus praestabant Siculi, ut Psaumidis et Agesiae (Olymp. VI.) itemque Hieronis (Fragm. Hyporch. 1 — 3.) victoria nummiquae Siculorum, in quibus frequens eius bestiae species, docent cum veterum locis compluribus, ex quibus simul vocis vis apparet. Pind. Fragg. Hyporch. 3. *Ἄρμα Θεβαίων ἀπὸ γὰς ἀγλαοκάρπου· Σικελίας δ' ὄχημα δαιδάλεον ματεύειν*. Critias ap. Athen. I, p. 28. B. *εἶτα δ' ὄχος Σικελός, κάλλιε δαπάνη τε κράτιστος*, ubi deinde ut apud Pindarum currus Thebanus distinguitur: *Θήβη δ' ἄρματόντα δίφρον συνεπήξατο πρώτη*. Hesychius: *ὄχος Ἀκεσταῖος· ἐπεὶ αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι σπουδαῖαι*, ubi v. intpp. *ὄχρον, ὄχημα, ἀπήνην* fere synonyma esse insignis monstrat locus Eurip. Iphig. Aul. 611 — 624. cf. ib. 147, 148. ubi cave credas ὄχους esse rotas, ut vulgo exponunt. Ceterum ἀπήνην nota nonnisi binas habuisse mulas: Pausan. V, 9, 2. *ἦν γὰρ δὴ ἀπήνη κατὰ τὴν συναρίδα ἡμιόνους ἀντὶ ἵππων ἔχουσα*.

Iam horum carminum prius Olympiae et scriptum et cantatum esse poeta ipse docet. Praesentem sese testatur verbis *ταῖ γὰρ Ἰσραὶ μ' ἐπεμψαν ὑψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων*, ubi etsi μάρτυς ἀέθλων poeta vocatur, quod carmine de certaminibus testimonium dicit, utpote victorum praeco; tamen nisi ipse affuisset, non potuisset sese ab Horis tempestatum praesidibus allegatum affirmare: statimque post victoriam compositum carmen demonstrant haec: *ξείνων δ' εὐπρασσόντων ἔσαναν αὐτίκ' ἀγγελλίαν ποτὶ γλυκεῖάν ἐσλοί*: unde odae brevitatis excusatur (cf. nott. critt. ad Olymp. X.). Hinc quod nondum divulgata nec Camarinam delata victoriae fama est, vs. 12. 13. de Psaumide dicitur: *κῦδος ὄρσαι σπεύδει Καμαρίνα*: neque obstat Aetnae vs. 7. iniecta mentio, quae Siculi patriae conveniebat, etiamsi carmen non in Sicilia caneretur. Postremo vs. 7 — 10. intelligitur, pompae et comissationi carmen inservisse, quae Olympio Iovi gratiarum agendarum causa haberetur; de quo more cf. Andocid. c. Alcib. p. 126 sq. ubi scribendum: *ὡς εἰς τὰ ἐπινίκια τῆ προτιραία τῆς θυσίας χρησόμενος*; Athen. I, p. 3. D sq. Pind. Olymp. VIII, 9 sq. et IX, init. ubi ad verba poetae, *Κρόνιον παρ' ὄχθον ἀγεμονεύσαι κωμάζοντι φίλοις Ἐξαρμοστώ σὺν ἑταίροις*, ferite Schol. annotat: *κωμάζει δὲ πρὸς τὸν τοῦ Διὸς βωμὸν ὁ νικῆσας*: et, *ἔθος δὲ ἦν κωμάζειν τὴν νίκην ἐσπύρας τοῖς νικηφόροις μετ' αὐλητοῦ*; cf. Olymp. XI, 79. et de Pythiis insignem locum Nem. VI, 38. et ibi Schol. tum vs. 55. tum vs. 64. Adde Dissen. ad Nem. V, 37 sqq. At altera oda Olymp. V. in Sicilia cantata est, quum pompa Camarinam duceretur: hinc initio Camarina nympha invocatur, ut mularum et Psaumidis dona mente propitia excipiat: hinc vs. 9 sqq. Olymp. V. *πιά redux victor Palladem et ceteros loci deos canere dicitur*; postremo vs. 17. poeta cum choro ad Iovem preces dirigit, *ἐκτεας σέθεν ἔρχομαι Λυδοῖς ἀπύων ἐν ἀύλοῖς*. Quibus in unum collectis coniecero supplicationi et pompae carmen scriptum esse, quae deduceretur in locum, ubi et Camarinae nympphae sacellum esset et Palladis templum Iovis patris vel statuae vel delubro vicinum; atque ad Palladis maxime se-

dem profectos eiusmodi choros docte Schol. Olymp. V, 22. tradit: *Καμαρινάων δὲ ἢ Ἀθηνᾶ καὶ διὰ πλείστης τιμῆς παρ' αὐτοῖς οὐσα ἢ θεός, καὶ Ἀθήναϊον ἐπίσημον ἐν Καμαρίῳ. τούτῳ δὲ εἰῶσαι ὁ κῶμος ἀγασθαι ἐπὶ τῇ νίκῃ καὶ ὕμνος ἀδασθαι.* Aliquid aliud addam initio illius carminis: nunc hoc adiicio, ubicunque carmen in pompa cantatum dico, non me definire, sitne a stante choro an a procedente cantatum: potest enim in pompa certis locis etiam subsistit; quod moneo ob ea, quae Dissenius in Introd. Nem. IV. observavit. Senectuti proximum Psaumidem hanc victoriam reportasse significat Olymp. V, 22. dictio *φέρειν γῆρας* etc. eoque spectari Olymp. IV, 21 sqq. statim demonstrabitur. Postremo Psaumidis equestrem victoriam, quae nulla fuit, rei nummariae scriptores (v. Burmann. in Dorvill. Sic. p. 431. coll. Eckhel. D. N. T. I. p. 199.) in nummo Camarinaeo repraesentari putabant, in quo quadrigis vecto aurigae Victoria palmam porrigit, atque insuper inest cygnus, quem Dircaeus esse interpretantur, atque in altera parte Herculis caput. Imago Herculis spectat Rhodiam Gelsenium ac proinde Camarinaeorum originem: Rhodiorum enim Heraclidae duces fuerunt: cygnus autem non Dircaeus est, frequens quippe etiam in aliis Camarinaeorum nummis, ob lacum haud dubie: neque ille currus Psaumidis est. Nam bigae et quadrigae mularumque rhedae adeo crebrae in Italica et Siciliensi moneta sunt, ut rideas quemquam de Psamide cogitasse. Camarinaeos nummos duos vidi, qui easdem imagines, sed diverso typo expressas offerunt; item Messanum, in quo bigae mulabus, ut videtur, iunctae; Syracusium cum bigis et Victoria, similesque alios Messanios; Reginum cum bigis absque Victoria: affines formae in nummis Agrigenti, Catanae, Ennae, *Gelae*, Himerae, Leontinorum, Segestanorum, et in Siculis Carthaginensium conspiciuntur.

Vs. 1 — 11. Iovem poeta invocat, ut Psaumidis pompam benigne accipiat. Iuppiter vocatur *ἑλατῆρ βροντᾶς*, ut *ἑλατῆρ ἵππου*, fictione poetica; neque ideo *βροντῆ* est Pegasus, ut erat qui putaret, etsi Pegasus *ὑφ' ἄρματ' ἐλθὼν Ζητὸς ἀστραπηφορεῖ* (Eurip. Belleroph. Fragm. coll. Hesiod. Theog. 286.). Illo vero potissimum epitheto Iuppiter ornari putatur, quod in Aetnam fulmina deiicientem Pindarus in animo habuerit Siculum laudans; quod ex longinquo petitum videtur: eodem certe iure poetam de Ceraunio Iove, cuius Olympiae ara fuit (Pausan. V, 14, 5.), cogitasse dixeris: sed observabatur potius potentia Iovis, cuius signum fulmen. *Φλασίβροντα καὶ Πίος* est Fragm. inc. 5. Horae deae sunt h. l. non tempestates simpliciter; nam *Ἥραι* dicuntur, quippe Iovis et Themidis filiae, atque *ἐμισσομέναι*, quod est de saltatione: Gedikius quum *horas dici* intelligeret, nescivit hanc vocis *ῥαῶν* vim ea aetate nondum cognitam fuisse, quae utrum Platonis temporibus primum nata sit an postea demum, adhuc ambiguum est. Pindarus etsi tres Horas statuit, ut Phidias in summo Olympii Iovis solio Horas et Gratias ternas utrasque finxit (Pausan. V, 11, 2.), et quamquam poeta illas moralibus et nominibus et virtutibus praeditas cum plurimis refert (v. Olymp. XIII.); tamen illae primitivarum duarum, *Θαλλοῦς* et *Καρπῶς* (Pausan. IX, 35.), munere retento, anni praesides redeunte Olympicorum sollempnium tempore poetam Olympiam misisse dicuntur: easdem an etiam ideo Lyricus assumpserit, quod Camarinae colerentur, ut olim dixi, id nunc maxime dubium videtur, propterea quod Syracusarum, per quas Corintho Camarinam tractatum Horarum cultum putabam, ab initio quidem Camarinaei coloni fuerant, sed Psaumidis aetate a Gelois condita Camarina erat (v. ad Schol. p. 121.): nisi dices adscitas pristinae urbis religiones esse. Ad usum particulae *γάρ* in nott. critt. significatum cf. Plat. Legg. I, p. 626. D. p. 629. B. Herodot. I, 30. Eurip. Bacch. 519. 1327. Iphig. A. 909. Verba

ad utrumque Pindari locum, Mich. Apostol. XI, 96. 98. Müller. Orchom. p. 302 sqq. Certamen cursus armati fuisse Noster docet: quod usitatum in ludis funebribus, ut in Peliae funebribus (v. ad Isthm. I, 14 sqq.), etiam apud Romanos vel Germanici Caesaris aetate. At cur Erginus a mulieribus derisus est? Cur illa res in carmine Psaumidem praedicante proponitur? Nuperrimum interpretem si audimus, Erginus fuit adolescens, qui derisus a mulieribus, quod inter armatos cursores constitisset, victor eas monuerit, posse aliquem etiam praeter aetatem validum et robustum esse; quae sententia sit verborum: *φύονται δὲ καὶ νέοις ἐν ἀνδράσι πολλὰ θανά καὶ παρὰ τῶν ἀλικίας δοκίμα χρόνον*: haec enim verba ipsi Ergino esse tribuenda, et quae de Ergini canis in Scholiis habeantur, ficta ex hoc loco esse, neque inesse comparationem cum Psaumide aetate proveciore. Quae nollem prolata esse, ne in refutandis otium terendum esset. Nam primum, si nulla omnino cum Psaumide comparatio inest, cur haec poeta nihil inepte molitus attulit? Scilicet, quod Erginus inter Psaumidis maiores fuit, vel quod utrique praeter hominum expectationem victoria contigit, aiunt: quae pia, quod dicitur, vota sunt: poeta certe nihil eiusmodi significat, neque quidquam addit nisi de canitie, in qua comparisonem Schol. recte quaesivit. Praeterea si adolescens exponere volet, qui nondum vir esset, posse tamen virili robore instructum esse; is ut demonstrat adolescentem posse robustiorem quam pro aetate esse, eo usus argumento fuerit, ex quo potius colligi debeat posse iuvenem virum aliquando etiam debiliorem quam pro aetate esse, quippe senili canitie affectum. Postremo quale hoc est, mulieres ridere adolescentem virile certamen subeuntem? Quasi vero ridiculum sit, adolescentem virilia suscipere: quod potius generosi est animi: at si senex non iam validus iuvenum vel virorum aetate et viribus vigentium miscetur ludis, merito is ridetur; neque id faciunt nisi stolidi, inepti, fatui. Redeamus igitur ad eximiam notitiam de Ergini canis ap. Schol. traditam; quam non ex Pindari verbis confictam, sed ex fabulosa historia petitam esse vel inde coniecimus, quod indidem alia narrantur, de quibus nihil Noster dixit, ut quod Boreadas Erginus vicisse perhibetur. Igitur Scholiasta auctore Erginus natura canus fuit iuvenis, ut Tarco Tyrrenus et Cyncus heros Troicus inde a natalibus feruntur cani fuisse (Eustath. ad Iliad. α, p. 116. med. β, p. 167. med. ad Odyss. ω, p. 1968. 45.); vel certe praematuram et acceleratam florente aetate canitiem habuit. Libanius Epist. 303. *οὐχ ὅτι σοι τὸ τοῦ Ἐργίνου συμβέβηκεν, ἐν νεότητι πολιά.* Ergίνου πολιά praeter rem inter proverbia relatae sunt ab Erasmo III, 3, 86. ubi vim dicti recte exposuit H. Stephanus, et ab Andr. Schotto in Proverb. metr. vs. 249. Iam vero Ergini exemplo usum poetam ideo Schol. putat, quod etiam Psaumis canus fuerit; et senectuti proximum fuisse supra notavimus: quam Scholiorum rationem qui Pindaro indignam habent, videntur mihi omnibus locis magna a Pindaro postulare, quum in hac certe Epinicionum poesi ludicris et iucundis rebus subinde poeta non suo sed generis iure indulserit; quoniam encomiasticum poema mediam inter gravitatem et levitatem elocutionem postulat veteribus arbitris et ipsa monstrante re: quis enim in commissione nihil nisi tragicam pompam spectare et audire cupiat? Quid quod ut Erginus, ita et Psaumis rideri poterat, si aetate provecior curulibus studiis dabat operam, quae ab adolescentibus maxime coli solebant, nec senectuti conveniunt? Calumniantibus igitur optime occurrit Ergini exemplum, quo docetur etiam sub canis aliquando iuvenilem vigorem reperiri. Et reprehensum esse Psaumidem ob ingens harum rerum studium, qui quidem et currum et equum desultorium et rhedam mularem Olympiam miserit, etiam

ob Olymp. V, 16. probabile videtur: v. ibi not. Haec hactenus. Vs. 25. nota *στέφανος*, etsi praemium vestis fuerit; cf. Dissen. ad Isthm. I, 14 sqq. Vs. 26. recitatur ab Apollonio de pronom. p. 332. C. qui recte coniungit *οὗτος ἐγὼ ταχυτάτι*, non ut nonnulli *οὗτος ἐγὼ ταχυτάτι χεῖρες* etc. *Οὗτος, τοιοῦτος, talis*: „talis ego celeritate sum.” *ἦτορ* mihi non de pectore ad pugilatum necessario, sed de *animo* capiendum videtur; de pugile enim Ergino nihil scimus: ut Erginus sese dicat non solum *ludo stadii*, quo eum praestitisse Callimachi quoque versus ap. Schol. narrat, verum etiam *pugna* valere, ad quam *animo* et *manibus* opus est. Vs. 28 — 30. sive ex Ergini sive ex Pindari persona pronunciantur, physiologicam exhibent observationem, si modo hoc nomine vocanda est sententia, quae a canis iuvenis desumpto exemplo significet, saepe speciei imbecillitatis subesse robur: quapropter qui verbis Ergino tribuendis poetam ab ista, quam censet, physiologica annotatione eiusque ineptia liberare tentavit, nihil egit: quod enim Pindaro non convenire putat, multo minus conveniet heroi Ergino. Quis praeterea non senserit, incommode Ergino sententiosam hanc orationem tribui, quum contra pulcherrimum sit paucula haec sed gravissima verba ab Ergino pronunciarum: *Οὗτος ἐγὼ ταχυτάτι χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον*? Neque apte opinor carmen Ergini dicto finitur: poetae ipsius desideratur epiphonema, in lyrico praesertim, cuius est ex rebus narratis praecepta et sententias colligere, quas iis, qui ab ipso celebrantur, accommodes. Sapienti sat.

O L Y M P. V.

De hoc carmine v. ad praecedens: hic iuvat addere, ternis id metricis periodis divisum totidem complecti preces vel deorum allocutiones, primam ad Camarinam (vs. 1 — 8.), alteram ad Palladem (vs. 9 — 16.), tertiam ad Iovem (vs. 17 — 24.): unde mihi suspicio nata est, tres has partes in eadem quidem pompa, sed tamen singillatim apud tria deorum delubra cantatas esse, quae non magno spatio distarent, huc illuc accedente choro. Pindaro hanc odam aliquis eorum, qui nostris diebus nimia sagacitate veterum operum auctores odorantur, abiudicare ob verba Scholiastae potuerit, ut *αὐτῆ ἢ ᾠδῆ ἐν μὲν τοῖς ἑδαφίοις οὐκ ἦν* (cf. Sallier. Mem. Acad. Inscr. T. X. p. 354.): mihi haec dubitandi causa non sufficit.

Vs. 1 — 8. *Benigna accipe, o Camarina nymphe, virtutum et coronarum florem, rhedae mularis Psaumidisque dona, qui tuam augens urbem Olympiae sex illas geminas aras ornavit, tibi que et patri et recens conditae sedi gloriam victor comparavit.* *Ἄστων ἀρετῶν καὶ στεφάνων*, pompam et carmen, quae mularum et Psaumidis dona sunt, quod illis victoria debetur: cf. Olymp. III, 5. c. not. *Ἀεανῶν θυγάτηρ* est Camarina, ut nymphe lacus. *Γελανῆς*, hilaris, *γαληνός*, ut Pyth. IV, 181. *Θυμῶ γελανεῖ*. A enim passim et maxime apud Aeoles in E mutatur, ut *κράτος*, *κρίτος*. *Ἀὔξων*, ambitione et gloria augens, quam parare certaminibus studet. De geminis aris sex v. Schol. et Apollod. II, 7, 2. c. nott. Heyn. *Ἐγίραιεν ἑορταῖς, ἐν ἑορταῖς*, deorum, non unius Iovis, quia duodecim diis dedicatae arae erant: eas igitur aras in illis sollemnibus ornavit, sacrificiis ibi institutis et bobus mactatis, non solum victor post ludos, sed in ipsis etiam ludorum quinque diebus ad deorum benignitatem expetendam, *ἐπ' ἀέθλων πεμπταμέροις ἀμύλλαις*, quibus ille certavit, iisque *ἀμύλλαις ἐν ἵπποις ἡμιό-*

τις τε μονομπυκία τε: nam ἀμίλλαις pendere a praepositione ὑπὸ verborum docet
 Pausanias. καὶ ἵπποις et reliqui dativi ab ἀμίλλαις suspensi sunt, ut casu recto di-
 cuntur ἵπποις ἀμίλλαις ἵπποις ἡμίονοις τε μονομπυκία τε. Utraeque vero, βουδ-
 ναι τε ἀμίλλαις, coniunctae sunt, quod illae harum causa fiebant: eodem prope sensu
 ἵππων βουδναισὶν ἀμιλλῶν dici poterat. Ante ludos mactatas a certaturis hostias esse
 et ἵππων βουδναισὶν videtur et visum est Corsino Diss. agon. I, 10. etsi locus Pausaniae
 ἵππων βουδναισὶν indicatur, ita est obscurus, ut vix quidquam inde colligi certa via
 possit. Sed ἵππων βουδναισὶν quod mihi haud ambiguum videtur, illo loco non nisi ludorum s.
 ἵππων βουδναισὶν indicatur, quae ibi de victimis dicuntur, non possunt alio fine dicta
 esse. Quae de victimis victimarum immolatarum designando ordinem certaminum descri-
 bere videtur. Quae ibi victimae commemorantur, erunt esse, quae ante singula
 certamina immolabantur, ut cepit Facius. Quo posito locus omnino gra-
 viter obscurus emendatione adiuvandus erit. Ita enim nunc legitur: ὁ δὲ κόσμος ὁ
 πρῶτος ἐπὶ ἡμέρας ἑξήμισυ, ὡς θύεσθαι τῷ θεῷ τὰ ἱερέα, πεντάθλου μὲν καὶ δρόμου
 τῶν ἵππων ὑστερὰ ἀγωνισμάτων, οὗτος κατέστη στίβον ὁ κόσμος Ὀλυμπιάδι ἐβδόμη
 πρῶτος ἐπὶ ἡμέρας ἑξήμισυ. τὰ πρὸ τούτων δὲ ἐπὶ ἡμέρας ἦγον τῆς αὐτῆς ὁμοίως καὶ ἐ-
 βδόμη καὶ ἵππων ἄγωνα: ubi vel illud πεντάθλου μὲν docet aliquid oppositum fuisse
 ἵππων ἀγῶνα. Et ita certaminum partes distinguit Pausanias, equestria, pentathlon,
 et ἵππων ἀγῶνα παντοτάτων; vide seqq. collato loco VI, 24, 1. et maxime advertit
 ἵππων ἀγῶνα ἑξήμισυ, τοιοῦτο μὲν δὴ ἐπετίτροπτο ἐξ αὐτῶν ὁ δρόμος τῶν ἵππων, το-
 σάτω, τοῖς ἵπποις ἱππότηταις εἶναι τοῦ πεντάθλου τοῖς δὲ ὑπολοίποις τὰ λοιπὰ
 τῶν ἀγωνισμάτων. Ad cuius loci ductum sic ego priorem fere explendum
 ἵππων ἀγῶνα ἑξήμισυ, ὡς θύεσθαι τῷ θεῷ τὰ ἱερέα πεντάθλου μὲν καὶ δρόμου τῶν ἵππων ὑπὲρ
 ἀγωνισμάτων ἐπὶ ἡμέρας ἑξήμισυ, ὑπὲρ δὲ τῶν λοιπῶν ὑστερὰ ἀγωνισμάτων, οὗτος
 κατέστη στίβον. Hactenus. Ludos ipsos per quinque dies actos esse a. d. XI. men-
 ta a. d. XV. et sextodecimo data praemia, Schol. docet ad h. l. et Olymp.
 III, 27, 27. cf. Tzetz. ad Lycophr. 41. et Corsin. Diss. agon. Ceterum verba ἵ-
 πποις ἡμίονοις τε μονομπυκία τε in Introd. ad Olymp. IV. notavi ideo esse addita,
 quod in Pausania certaverat: unde tamen non colligi potest per quinque hos dies
 certaverat ceteros equestres et mulares esse. At hoc apertum est per quinque dies
 actos esse, in quo te difficultatem video. Nam ex Xenophonte quidem H. Gr.
 III, 4, 27. coll. Pausan. VI, 24, 1. patet equestria certamina et quinquertium eodem
 die esse acta: immo ex Pausan. V, 9, 3. videtur colligi posse omnia olim certamina
 uno die acta, post Olymp. 77. autem equestria quidem certamina cum quinquer-
 tium uno die acta esse, altero vero pancratiastas certasse: sed quomodo ceteris ludis
 quod supererat triduum expletum sit, fateor me ignorare.

V. 9. 16. *Redux Olympia Psaumis te, o Minerva Polias, canit et patrium la-*
cum ac flumina, in his Hipparin populo ita utilem, ut eum ab inopia ad felicitatem ad-
ducant: unde ibi est, qui sumptu et labore ad sacros ludos adspiret; et respondet su-
perius V. 9. intellige Olympiam, non Peloponnesum; ἐνῆρατοι dicuntur σταθμοὶ ob
 gratiam victoriarum: cf. Nem. VI, 12. Νεμίας ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων. *Minerva*, quae apud
 Camarinenses insipni cultu fuit (v. Schol.), Lindia est Gelā translata: v. ad Olymp.
 II, 1 seqq. Hinc illa dea in nummis Camarinacis conspicitur: v. Burmann. in Dor-
 vob. Sic. p. 491. Eckhel. D. N. T. I. p. 200. 201. Ea ut Lindi Πολιάς fuit, quippe
 in aere posita, ubi eius ἄλσος haud aliter ac Camarinac (Pind. Olymp. VI, 49.), at-
 que ut in Agrigenti, Gelaorum coloniae, colle templum habuit; ita etiam Camarinac
 Ἡδιστοχός dicta est: ut adeo ex Lindia religione late propagatus Poliadiis Minervae

cu tus videatur. Praeter Lindiam celeberrima est Athenarum Pallas Polias: unde ea ad Ionēs transiit Atheniensium colonos, ut ad Chios (Herodot. I, 160.) et Erythraeos (Pausan. VII, 5, 4.), item ad Prienenses, apud quos in titulo quodam memoratur ap. Choiseul-Gouffier et Chandler. Hi loci, Lindus et Athenae, videntur primi fuisse, ubi illius deae sacrum in Graecia innotuerat (v. Pind. Olymp. VII.): etsi paulatim etiam ad alias Graecorum gentes pervenit, ut Spartae Πολιούχος, quae alias Χαλκίαικος (Pausan. III, 17, 3.) et Tegeae ἱερὸν Ἀθηνᾶς Πολιάτιδος (Pausan. VIII, 47, 4.), item Trözene cultus Poliadis (Pausan. II, 30, 6.); tam Athenas autem quam Lindum Polias Minerva ex Aegypto videtur advecta esse una cum artis sculptoriae initiis; qua de re dixi ad Olymp. VII. Et Trözene quoque multa sunt Aegyptiarum rerum vestigia. Hipparis fluvius in mare exit per medium lacum Camarinaeum: eius effigies nummis Camarinaeis nomine adscripto imposita reperitur, capite iuvenili, turgente e fronte cornu, inter duos pisciculos: v. Eckhel. D. N. p. 199. 200. Huius ὄχετοί non canales videntur, sed *fluenta*, ut apud Euripidem ὄχετοί Σιμούντιοι, designatis tamen per pluralem variis flexibus, quibus deferebatur. Vetus poeta ap. Schol. a me editum:

Φήσα καὶ Καμάριαν, ἴν' Ἰππαρις ἀγκύλον ἴρει.

Nonnus Dionys. XIII, 316.

Οἱ τ' εἶχον Καμάριαν, ὅπη κελάδοντι ῥεέθρω
Ἰππαρις ἀστῆρικτος ἐρεύγεται ἀγκύλον ὕδωρ.

Cf. Dorvill. Sic. p. 221. Etsi Cluverius Sic. antiq. p. 196. ubi plura de Hippari advocatis etiam Ptolemaeo et Vibio Sequestre, non flexuosum Hipparin esse testatur, sed copiosis aquis per arenosum alveum plano in campo fluere: at fortasse alveum mutavit; quemadmodum lacus quoque mutationibus fuit obnoxius: unde notum illud oraculum in Anthologia, quod in proverbium abiit:

Μὴ κίνει Καμάριαν· ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων·

Μὴ ποτε κινήσας τὴν μείονα μελζονα θελής:

ad quod tamen interpretandum alia afferunt veteres ap. Cluver. p. 194. Dulcem et salsam fluminis aquam fuisse Schol. narrat, salsam opinor ad lacum et mare: eodem auctore piscosus Hipparis, unde in nummis pisciculi. Iam quod Hipparis dicitur κολλᾶν ταχίως σταδίων θαλάμων ὑψηλῶν ἄλσος, non de limo intellige per Hipparin delato, sed de apportatis in fluvio lignis, quo ipsum deducit ὑψηλῶν ἄλσος. Neque enim hunc locum de Psaumide capiendum esse peritorum quisquam putaverit; ille enim, utpote civis, si urbem celeriter aedificare populumque ab inopia ad felicitatem adducere diceretur, ultra civilem evectus modum esset et quasi tyrannus civium invidiae obiectus: ut taceam si haec ad Psaumidem retuleris, hunc Olympia reducem videri Camarinam exstruere; quod absurdum est. Ut Schol. ita et Libanius recte de flumine cogitavit T. II. p. 386. B. Morell. τὸ δὲ δὴ μέγιστον· οὐδὲ γὰρ ὁ μετὰ τὴν πόλιν εἰς θαλάτταν ῥέων ἀπορον ναυτὴν ὑπὸ τῶν πετρῶν καθίστηκεν· ὁ δὲ καὶ τοῦ Νεῖλου τὰ πολλὰ πέπονθεν· οὐδὲ γὰρ τοῦτο ἡμῖν ἀχρηστον, ἀλλ' ἄξιον τῆς εὐρημίας, ἣ Πίνδαρος εἰς τὸν Καμαριναῖον Ἰππαριν κέχρηται, ὅτι Κολλᾶ τε σταδίων θαλάμων ταχίως ὑψηλῶν ἄλσος, τοῖς ἀπανταχόθεν ξύλοις δι' αὐτοῦ παρέχων ὀκλήν. Ita instituta interpretatione construe αἰεὶ τὸ τὸν μὲν ἄλσος, leviter transposita particula μὲν, cui respondet τε in verbis ποταμόν τε Ὅανον, ut solet (v. nott. critt. Olymp. VII, 11.); deinde noli iungere οἷς τε κολλᾶ: sed anaecolutho usitatissimo ex relativa structura in absolutam oratio transit. Ἄρδεις, ποτίζει. Ἐψηλῶν, ob partes aedificiorum in altum exstructas; ut nos columnarum partes membra vocamus. Vs. 15, 16. non ad

Camarinae exstructionem pertinent; sententia est generalis ad eum rediens, qui Palladem, lacum, fluvios canat, de quibus parenthetice ea dicta sunt, quae res ipsa postulabat. *Semper, inquit, labor et sumptus*, quibus opus est ad Olympicum certamen, *contendunt de virtutibus*, ut iis potiantur, *adversus opus periculo involutum*, qualis est Olympica commissio; cf. ad Olymp. VI, 9 sqq. Πόνος et δαπάνη in eadem re ἀπειραϊς iunguntur Isthm. I, 42. V, 9. Ex Pindaricis his πόνους τε καὶ δαπάνας affert Themistius Or. XXI. p. 246. ed. Hard. Εὐ δὲ ἔχοντες, enimvero tum, tum igitur, ubi illi rem feliciter gesserunt, civibus etiam sapientes videntur, qui fortasse ob nimios sumptus antea imprudentiores visi erant: quod haud sine causa additum arbitror. Psaumis enim, credo, qui et curru et equo desultorio et rheda Olympicam coronam ambierat (v. Introd. Olymp. IV.), ob haec studia videtur reprehensus esse (v. ad Olymp. IV, 19 sqq.). Εὐ δὲ ἔχ. adhuc iudico ferri posse: neque tamen displicet Hermanni coniectura ἧῦ δ' ἔχ. Coniunge καὶ σοφοί: v. nott. critt. Olymp. VII, 25.

Vs. 17 — 24. Ut Agrigenti (v. ad Olymp. II, 1 — 17.), ita Camarinae Minervae Lindiae ab eadem matre Gela traductae vicinum videtur Iovis templum vel signum fuisse; ad quem chorus preces dirigit, ut Camarinam urbem eximiiis virtutibus ornet deus, atque ut Psaumis aetate iam proventus hilari perpetuo fruatur senectute: qui quum gloriam addiderit innoxius, maiorem felicitatem nequeat consequi. *Iuppiter Servator* hinc inde cultus fortasse Camarinae quoque hoc nomine venerationem habuit, ut ab eo urbs bis olim deleta (v. ad Schol. p. 121.) servaretur: cetera de Iove, in cuius ludis Psaumis vicerat, Eleas maxime religiones spectant, primum *Cronius collis*, deinde *Alpheus* Iovi imprimis carus (v. ad Olymp. II, 14.), etiam *Idaeum antrum*, si Demetrii Scepsii sententiam amplectimur, de qua v. Schol. et not. p. 125. et cf. Praef. Schol. T. II. p. XXII. Quamquam nuperrime in hanc denuo incidit suspicionem, Psaumidem ex Creta oriundum esse, non ita, ut Metr. Pind. III, 19. putabam, sed ea ratione, ut inter Cretenses cum Entimo Gelam condentes (v. ad Olymp. II. introd.) in illam urbem Psaumidis maiores profecti sint: Gelensem certe Psaumidem ante conditam Camarinam fuisse verisimillimum est. Immo ne Idaei antri mentionem miraremur, sufficebat monuisse Gelensium Camarinae conditorum bonam partem origine Cretensem fuisse, indeque aliquid Idaei cultus potuisse etiam in Camarinam cedere: Gelenses enim Cretensium religiones retinuisse vel Minotaurus in nummis docet. Ex quibus rationibus siquis quaerat quaenam verior sit, equidem respondebo singulas quasque veras omnesque coniungendas esse. Idaei antri mentio grata Camarinae est, quod originem a Cretensibus ducunt; nec dissimile vero Psaumidem ipsum originem Creticam habuisse; et ipsi Iovis cultui apud Camarinaeos Creticum quiddam admixtum fuisse vix dubites. At ne sic quidem satis commoda Idaei antri mentio inter Alpheum et Cronium collem fuisset, nisi Olympicis rebus coniunctum esset Idaeum antrum: succurrit igitur Demetrius Scepsius Idaeum antrum etiam in Elide fuisse docens. Fuit autem id Olympiae haud dubie et ad ipsum opinor Cronium collem. Nam ex Eleorum traditione Olympiae olim fuit templum Saturni, ad Cronium haud dubie collem; Olympiae Iovem recens natum custodiebant Idaei Dactyli sive Curetes ex Ida Cretae eo profecti, inter quos est ipse Hercules (Pausan. V, 7, 4.). Adde narrationem de Clymeno Cretensi, Herculis Idaei postero, qui ludos instaurasse dicitur (Pausan. V, 8, 1.), et de Idaeo Hercule arae Olympicae conditore (Pausan. V, 13, 5.). Hactenus de antro Idaeo. De *Lydiis tibiis*, *Αυδισι ἡμοσμέναις*, v. Metr. Pind. III, 11. p. 259. ad quas carmen attemperatum est, quod supplicationi inserviebat: v. ibid. III, 15. p. 277. Vs. 21. ad *δαϊδάλλειν* intellige σὶ (τὸν Δία), et hinc

ad seq. *σέ τε* mente repete notionem verborum *αἰτήσων Δία*. *Μοχ* vide ne ex Schol. vet. restituendum sit *Ποσειδανλαϊσιν*; et coniunge *γῆρας εὐθυμον*, quae voces meo iudicio dirimi nullo modo queunt: *senectutem hilarem usque ad mortem*, ita ut nulla superveniat calamitas. De Psaumide aetate proveciore vide ad Olymp. IV. introd. et ad eiusdem odae vs. 19 sqq. *Ἄρδειν* bene ab Heynio explicatum proprie est *πυλξιν*, *rigare*, quodque plantae rigatae aluntur, iam est *αὔξειν*, *alere*, *fovere*; quo verbo poetae utuntur pro voce *ἔχειν* adiuncta magnitudinis et amplitudinis notione, ut Isthm. VI, 29. *μέγιστον κλῆος αὔξων*. *Ὀλβος*, h. l. *beatitas vitae externa*, quae duabus constat rebus, altera ut *opibus* abundes, quod inest verbis *ἐξαρκεῖν κτεάτεσσιν*, *abunde sibi divitias habere*, *ἐξαρκεῖσθαι*, ut recte Schol. notat, etsi hoc Graecum esse nuper aliquis negaverit; altera ut *gloria* adiuncta sit: haec tamen beatitas tum deum perfecta, ubi est *innocentia* nec scelere parata; igitur *ὕληντα ὄλβον* poeta dixit, cui contrarius *ὄλβος νοσῶν*. Prior fere idem est qui *ὄλβος σὺν θεῷ φυτευθεὶς* Nem. VIII, 17. *Ἔγις*, *sanus*, dicitur de *vero* et *probo*: omitto exempla notissimi usus ab aliis collecta praeter unum, quod Heynius notavit, Aeschyl. Eumen. 522. *δυσσεβείας μὴ ὕβρις τέκος ὡς ἐτύμως· ἐκ δ' ὕγιείας φρενῶν ὁ πᾶσιν φίλος καὶ πολύευκτος ὄλβος*. Notabilis autem forma *ὕληντα*; et disputatum est sitne *ὕληντα* an *ὕγιέντα* signandum, de quo v. Schol. Choeroboscus fol. 116. ap. Bekker. *παραφυλαττόμεθα παρὰ τῷ Πινδάρῳ τὴν αἰτιατικὴν λεγομένην ὕγιέντα (ὕληντα opinor) ὡς ἀπὸ τοῦ ὕγλις*. Redeo ad sententiam. Illa igitur beatitate qui gaudeat, is *ne studeat deus fieri*: summam assecutus est hominis felicitatem, neque poterit maiore potiri. In simili condicione aliis alias formulis poeta utitur: Isthm. V, 11. *ἔσχατίας ἤδη πρὸς ὄλβου βάλλει ἄγκυραν θεότιμος εἰών*: Pyth. I, extr. *στίφανον ὕψιστον δέδεκται*: Isthm. IV, 16. *μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι*: Pyth. X, 27. *ὁ χαλκεὸς οὐρανὸς οὐποτ' ἀμβατὸς αὐτῷ*. Heynius contulit etiam Isocr. Epist. III. extr. *οὐ γὰρ σοι λοιπὸν ἐστὶν ἢ θεὸν γενέσθαι*. Nota vox Laconis ad Diagoram ap. Cic. Tusc. I, 46. *Morere, Diagora*; *non enim in caelum ascensus es*, prorsus similis loco Pyth. X, 23 — 27. et in simili occasione pronunciata.

O L Y M P. VI.

Agesias Sostrati f. non Stymphalius, ut erant qui putarent (Schol. inscr.), sed Syracusius (vs. 18. 6. 92 sqq.), victor fuit mulabus (vs. 22.), quibus nonnisi tredecim Olympiae vicerant ab Olymp. 70. usque ad Olymp. 84. (v. ad Schol. p. 118.) ita quidem, ut Olymp. 80. hic ludus nondum actus, sed institutus videatur, et Olymp. 84. qua abolitus est, nullus victor renunciatus sit. Agesias quando vicisset, ipsi videntur veteres ignorasse: Schol. Vrat. ad inscr. *ἄπορον δὲ, τὴν ποσὴν Ὀλυμπιάδα ἐνέκασεν*. Quum tamen quo tempore ille victoriam nactus est, Hiero Syracusarum imperium tenuerit (vs. 92 sqq.), victoria Olymp. 76. vel 77. vel 78. necesse est contigerit (cf. Introd. Olymp. I.): ex quibus Corsinus F. A. T. III. p. 178. sine causa medium delegit numerum. Et Olymp. 76. quidem mihi excludenda propterea videtur, quod quum Hiero Iovis Aetnaei sacerdos vs. 96. dicatur, probabile est carmen post conditam Olymp. 76, 1. Aetnam (v. Introd. Olymp. I.) scriptum esse: Olymp. 77, 1. autem in Sicilia Pindarus apud Hieronem fuit (v. ib'd.), neque credibile hoc carmen,

quod in reditu pompæ Olympia Syracusas in Peloponneso cantatum est, ex Sicilia potuisse tempestive mitti: immo si vs. 85 sq. Pindari verba premenda sunt, Thebis carmen compositum est. Relinquitur igitur Olymp. 78. qua et victoria reportata et oda scripta sit.

Agesias fuit ex gente Iamidarum, qui Olympiæ in ara Iovis maxima oraculi præsides vatesque hereditario iure fuerunt: quod etiam eos, qui peregre abiissent, retinuisse inde collegerim, quod vs. 5. Agesias βωμῶν μαντεῖω ταμίας Διὸς ἐν Πίσῳ vocatur. Oraculum erat πυρομαντείας ex ἐμπύροις (v. Olymp. VIII, 2 sq. et nott. Schol. Olymp. VI, 7. 111.), crematis femoribus (nott. vs. 57 sq.): de eo egerat Heraclides περὶ χρησμῶν (Schol. vs. 111.), quem, ut in Praefatione Scholiorum dixi, Ponticum esse monstrat Plutarchus de Is. et Osir. c. 27. Eiusdem libri mentio est apud Choeroboscum fol. 92. ut ex Bekkeri schedis cognovi. Cf. de Iamidarum oraculo etiam Schol. Olymp. I, 150. et haec Philostrati Vit. Apoll. Tyan. V, 25. p. 208. οἱ δὲ Ἰαμίδαι, εἶπε, καὶ οἱ Τελλιάδαι καὶ οἱ Κλυτιάδαι καὶ τὸ πᾶν τῶν Μιλαμποδιῶν μαντεῖον ἐλήρησαν, ὧ λῶσατε, τοσαῦτα μὲν περὶ πυρὸς εἰπόντες, τοσαύτας δὲ ἀπ' αὐτοῦ συλλεξάμενοι φήμας. Ad hanc πυρομαντείαν pertinet, etiam locus Herodoti VIII, 134. Sed illius gentis origo deducebatur ab Iamo filio Apollinis et Euadnae, quae Pitanae, a qua Laconica ad Eurotam Pitana vocata fertur, ex Neptuno est filia habita et ab Aepyto Phaesanae Arcadicae regeeducta. Iamo igitur quum Apollo pater vaticinium et Olympicum oraculum donasset, Iamidarum per Graeciam fama inclaruit (vs. 71.); quae Noster in hac oda Iamidae Olympico victori scripta aequè apte atque insigniter exposuit. Quid enim aptius esse potest vati Agesiae, quam eius rei expositio, qua factum est, ut eius gens vaticinii virtute insignis esset? Quid aptius Olympico victori, quam demonstrare, gentis auctorem tum, quum Hercules ludos conderet, oraculum ibidem constituisse? Sed hoc enucleatius exponere putidum fuerit. De ipsis Iamidis, ad quos redeo, apponam etiam Pausan. VI, 2, 3. Οἱ δὲ Ἰαμίδαι καλούμενοι μάντιες γέγονασιν ἀπὸ Ἰάμου· τὸν δὲ εἶναι παῖδα Ἀπόλλωνος καὶ λαβεῖν μαντικὴν φησὶ ἐν ᾄσματι Πίνδαρος. Cf. de iisdem Cic. de Div. I, 41. Victor. V. L. XIII, 15. Neque vero Iamidae Olympiæ et in Eliaca terra omnes manserunt, sed late sparsi vatium functi munere sunt, maxime apud Spartanos aliosque Dorienses et Arcades. Monumentum Spartaë situm τοῖς ἐξ Ἥλιδος μάντεσι, καλουμένοις δὲ Ἰαμίδαις refert Pausan. III, 12, 7. Lacedaemoniisque vates fuit Tisamenus Eleus Iamida ipsa Pindari aetate ante Plataeensem pugnam, quem πείθουσι μετοικήσαντα ἐξ Ἥλιδος μαντεύεσθαι Σπαρτιατῶν τῷ κοινῷ, ut ex Herodoto IX, 33 sqq. dicit Pausanias III, 11, 6. Is tum civis factus Spartaë cum fratre Agia: Herodotus, ut nunc est, Tisamenum vocat γέτερος Ἰαμιδέων Κλυτιάδην, quod ferri non posse vidit Valckenarius; Clytiadae enim a Melampode sunt (v. Leopard. Emend. IV, 18.). Tisameni ex Agelochio filio nepos fuit Agias, quo vate Lysander usus est (Pausan. III, 11, 5.). Etiam prius Eumantim Iamidam Eleum in Messeniam Cresphontes adduxerat, a quo descendens Theoclus Messeniis secundo bello Messeniaco vaticinatus est (Pausan. IV, 15. extr.). Immo si fides esset titulo Fourmontiano (Mem. Acad. Inscr. T. XV, p. 396.), de quo alibi exponam, etiam Spartaë iam sub Theopompo rege vixisset Damonacus Iami filius lochagus, quem cum patre pro Iamida habendum censerem. In alio titulo Fourmontiano, quem edidit doctus vir Raoul-Rochette in binis ad Aberdeenum epistolis tab. IV. extr. habes etiam Iamum Damonaci Spartanum. Et Heraclidae quidem Iamidas potissimum sibi adiunxisse videntur, quod Iamus, quo tempore Hercules Olympia condidit, oraculum apud Olympicam aram instituit (Pind. vs. 67 — 70.): accedit,

quod Spartanis vel ob Pitanam Iami aviam proprioeres Iamidae erant. Similis eorum cum Arcadibus coniunctio ab Aepyto: Mantinensibus quidem Arati Achaeorum ducis aetate vaticinatur *Thrasybulus Aeneae* filius Iamida Eleus (Pausan. VI, 2, 2. VIII, 10, 4.). Idem mature in Siciliam Italiamque pervenerant; ante Pindari tempora *Callias* Eleus Iamida vates Telyi Sybaritarum tyranno, mox Crotoniatis operam praestiterat (Herodot. V, 44. 45.); atque ex *Agesiae* maioribus unus ab Archia Corinthio Syracusas condente comes adscitus est, quod ex Pindaro vs. 6. recte colligit Schol. Vrat. p. 131. συνοικιστή τε, ὅτι οἱ πρόγονοι αὐτοῦ σὺν Ἀρχίᾳ παρεγένοντο ἐν Συρακούσαις οἱ Ἰαμί-
δαι, ἀπ' ὧν εἶκος παραλαβεῖν τινὰς (τὸν Ἀρχίαν). Sed de hoc postea. Praeterea Iamidae etiam post *Agesiam* sacrorum ludorum victoriis celebres facti, ut *Satyrus Lysianactis* filius, ex ea gente Eleus, quinquies Nemeae, Delphis bis atque Olympiae quoque bis pugilatu vicit circa Olymp. 114. (Pausan. VI, 4, 3.). *Thrasybuli* Iamidae filius videtur Eleus *Agathinus*, cui Olympiae statuam posuerunt Pellenenses (Pausan. VI, 13. extr.).

Videamus nunc ubi cantatum carmen sit. Vs. 103. quum felicem *Agesiae* navigationem poeta apprecetur, nondum Syracusas reversum *Agesiam* esse constat: neque vero Olympiae est, sed *Stymphali* in Arcadia, unde chorus in Siciliam rediturus erat, vs. 98 sq. Ἀγησία δέξαιτο κώμον οἴκοθεν οἴκαδ' ἀπὸ Στυμφαλίων τειχέων ποτινισσό-
μενον, ματὶρ' εὐμάλοιο λείποντ' Ἀρκαδίας. Ibi igitur in comissione vel pompa cantatum carmen, unde multa Arcadicarum rerum mentio (vs. 77 — 91.): quo quamquam Thebis missum esse probabile fit, cave tamen eum audias, qui verba vs. 28. πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον δέῃ σάμερόν μ' εἶθεῖν ἐν ὥρα, non de solo carminis argumento, sed de misso ad loca Pitanae vicina carmine intelligenda esse narrat; quis enim *Pitanam* *Stymphalo* vicinam dixerit? Neque illa in via est neque Olympiā *Stymphalum* neque Thebis: si forte dixeris vel chororum, qui carmen iam Olympiae attulerit, vel carmen Thebis missum *Pitanam* pagum attigisse. Sed hoc *Hermannus* eximie monuit, *Aeneam* (vs. 88.) non esse Pindari chorodidascalem, ut fabulatur Schol. indeque *Tzetz.* ad *Lycophr.* 433. Sane choro praeest *Aeneas*, sed ut *Agesiae* cognatus; qui ad Pindarum missus erat, ut carmen *Stymphalum* apportaret, ubi ab *Agesiae* choro caneretur: unde vs. 90. vocatur ἄγγελος ὀρθός et σκυτάλα Μοισᾶν, quippe quasi in scytala Laconica carmen mandatum perferens. Ab *Agesiae* tamen, non a *Stymphaliorum* Iamidarum choro oda cantata: certe *Agesias* vs. 18. dicitur κώμον δισπόνας, et cf. vs. 98. Sed *Aeneam* *Agesiae* cognatum et Iamidam *Stymphali* colentem esse aperte nominis ratio testatur: *Aeneam* *Thrasybuli* patrem, Iamidae Elei filium, qui Arato imperante Mantinensium vates fuerit, supra nominavi: etiam tum igitur in Arcadia habitabant Iamidae Elei. Quid quod *Aeneam* *Stymphalum* circa Olymp. 104. Arcadam ducem ap. *Xenoph.* Hist. Gr. VII, 3, 1. tenemus? quem recte *Casaubonus* *Aeneam* *Tacticum* esse censet, cuius scriptum superest. Et *Agesiae* ipsius *Stymphalus* altera patria est (vs. 99 sqq.); haud dubie quod ibi quoque civis fuit: omitto ambiguum locum vs. 77 sqq. ubi sub *Cyllene* monte materni *Agesiae* avi habitasse dicuntur, qua de re v. nott. Immo ille *Agesiae* parens, qui cum *Archia* *Syracusas* concessit, ex ipsa *Stymphalo* urbe *Corintho* vicina arcessitus fuerit. *Archias* ut *Bacchiada*, *Heraclidarum* de stirpe est: v. *Thucyd.* VI, 3. *Diod.* VII, p. 14. ed. Bip. *Pausan.* II, 4. *Heraclid.* Polit. 5. et *Strab.* VI, p. 414. A. Alm. quem non aliter ac ceteros, *Archiam* et sodalem *Chersicratem* *Corcyrae* conditorem *Heraclidis* annumerare patet: quapropter *Archias* Iamidam vatem praetulit, ut *Crotoniatae*, post *Achaicam* coloniam *Sparta* oriundi, non alium peregrinum nisi *Calliam* Iamidam

eximie Schneiderus ex iis illustrat, quae Casaub. ad Theophrast. Char. 4. collegit: quae enim conveniunt, dicuntur *περὶ πόδα* esse; unde *περίπους, ἀρμόζων*. Minus accurate *πεδίλω* explicatur *βάσει*. Nota structura *ἴσω ἔχων*: cf. tamen *ἴσω λαχὼν* Nem. IX, 45. *ἴσω αὔξων* Isthm. VI, 27 sqq. *ἴσω πορεύσας* Eurip. Alcest. 445.

Vs. 9 — 21. Non sane haec Agesiae gloria sine periculo parata est Olympicis certaminibus coniuncto: sed ipsa pericula prae tutis laudantur facinoribus. Tu vero, Agesia, et fortis es et vates; ut in te conveniat Adrasti de Amphiarao dictum: quod ut de te pronunciem, Musae mihi concedent et addicent. Παρ' ἀνδράσιν, ἐν τῇ γῆ, ut H. in Apoll. Del. Hom. 142. *νήσους τε καὶ ἀνέρας*, ubi v. Hermann. Videntur autem apud Pindarum maxime pugnae terrestres et navales respici. Ποναθῆ, cum labore effectum sit: cf. Metr. Pind. III, 18. p. 291. *πονῆσαι* quippe intransitivum est *laborare*, *πονᾶσαι* transitivum *labore efficere*, ut Pyth. IV, 236. ubi v. nott. critt. et IX, 96. Ceterum Agesiam, quod fere Schol. censet, plus quam alios laborasse probabile est: etsi sufficere interpretationi solitum Olympicis victoriibus laborem dixeris: praestat tamen prior sententia, ne quid dicat Pindarus, quod in unoquoque victore dicere potuerit. Labor autem significatur *ipsius certaminis*, non exercendorum equorum: nam dictio *καλὸν εἶ τι ποναθῆ* manifeste ad certaminis successum pertinet, qui labore perfectus fuerit. Quantum vero subinde labor exantlandus esset victori, et quam periculosa res, ipse poeta optime docuit Pyth. V, 46 sqq. Iam quae de Adrasto et Amphiarao dicuntur a Tzetza Chil. X, 738. hinc desumpta, bene Asclepiades notat ex cyclica fluxisse Thebaide, de qua v. Schellenberg. Antimach. p. 23. et in illo quidem carmine Adrasto, ut apud Homerum Nestori, insignis videtur eloquentia tributa esse, unde hoc ad alios transiit, ut olim notavi in Plat. Min. et Legg. p. 143. collato etiam Pindari hoc loco. V. Plat. Phaedr. p. 269. A. et Tyrtaei verba p. 108. ed. Klotz. Οὐδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἶη, Γλώσσαν δ' Ἀδρήστου μελιχόγηρον ἔχοι. Ἀπὸ γλώσσας antiquo more additum, ut Pyth. III, 2. Φαιδίας ἴππους, candidos equos, quales in tabula hanc rem repraesentante pictor finxit ap. Philostr. Imagg. I, 27. p. 802. Vs. 15. poeta addidit *ἔπειτα*, quod aliquo post Amphiarai necem tempore caesorum corpora cremata sunt, Theseo auxilium ferente. Et cave iungas *τελεσθέντων πυρᾶν*: tales enim formas qualis est *τελεσθέντων* p. *τελεσθεισῶν*, non nisi metro urgente adscitas reperies, ut Nicandr. Ther. 329. *καταψυχθέντος ἀκάνθης*, ibid. 129. *πολόεντος ἐχιδνης*, Orph. Argon. 263. *ὑληεντι κολώνη*, Aeschyl. Agam. 558. *δρόσοι τιθέντες ἔνδηρον τρίχα*: neque enim conferri possunt quae Matthiae Gr. Gr. p. 605. collegit. Dubium est exemplum Homeri Iliad. β, 561. *ἀμπελόεντ' Ἐπίδουρον*, ubi *ἀμπελόεντα* pro feminino esse speciose contendit Steph. Byz. v. *Ἐπίδουρος*. Igitur iunge *νεκρῶν τελεσθέντων ἑπτὰ πυρᾶν*, *consumptis corporibus septem rogorum*: septem autem rogi fuerunt non septem ducum, qui neque omnes ceciderant neque omnes sepulti sunt, sed septem cohortium exercitus: in qua re quum veteres laborarent, χ' appositum est. Cf. Nem. IX, 24. *ἑπτὰ γὰρ δαΐσαντο πυρᾶν νεογνίους φώτας*. Illos ad Thebas Pindarus sepultos statuit; Athenienses Eleusine conditos dicebant, Pausan. I, 39, 2. Eurip. Suppl. 755. et Eleusine ostendebantur monumenta: sed locum prope Thebas fuisse, cui nomen *Ἐπτὰ πυρᾶν* a septem rogis vel illorum heroum vel liberorum Niobae inditum, Schol. vs. 23. ex scriptoribus refert, in his ex Armenide, de quo praeter Praefat. T. II, p. XXIII. vide potissimum Fiorill. ad Herod. Att. p. 116. Ad στρατιᾶς ὀφθαλμὸν cf. nott. Olymp. II, 1 — 17. ad cetera Homericum *Ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής*. Ipsum de Amphiarao dictum optime Agesiae conveniebat, si veteres ap. Schol. vs. 30. verum narrarunt: *φασὶ γὰρ τὸν Ἀθησίαν μεθ' Ἰέρω*.

νος στρατευόμενον πολλοὺς πολέμους κατορθωκίνας μαντεία καὶ ἀρετῇ. Quod haud dubie non confictum. Et illam laudem, quae periculosae victoriae mentioni artissime connexa est, Agesiae tribui posse, iureiurando se contendere poeta affirmat, idque *etsi minime sit rixosus*: postremis quippe additis significatur, rem esse extra contentionem et dubitationem positam, ut optime Hermannus monet. Ἐπιτρέψοντε, non iusiurandum, ut in Scholiis est, sed testimonium de virtute Agesiae.

Vs. 22 — 35. *Sed veniamus ad maiores Agesiae et gentis Iamidarum, ad quos canendos viam monstrant mulae, quod Olympica victoria parta hanc carmini materiam ministrarunt. Igitur hodie Pitanaem Laconicam, Iamidurum parentem accedamus et celeberrimus; quae quum ex Neptuno Euadnam peperisset, Aepyto Elati f. (fratri Stymphali, nepoti Arcadis Pausan. VIII, 4.) Phaesanæ Arcadicae regulo recens natam misit, ubi educata ab Apolline compressa est Iamumque peperit. Primam sententiam ita extulit poeta: Sed o Phintis, auriga Agesiae, mulas mihi iunge, ut ad gentem Agesiae perveniam: nam illae potissimum Olympiae victrices viam monstrare possunt: mature vero me hodie Pitanaem accedere oportet.* Lusum hunc esse recte Heynius notat, quique in hoc carminum genere lusibus omnino nullum locum esse putant, ii mihi Pindarum non nosse videntur: neque tamen incommoda lyricus imagine lusit, qui sese Agesiae rheda carminis materiam praebente ad laudes maiorum evehi fingat, ut alibi curru vel rheda Musarum utitur, ὀχήματι αἰοιδῶν Fragm. Scol. 3. Considera imprimis Isthm. II. init. οἱ μὲν πάλαι, ὧ θρασύβουλε. φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων ἐς δίαφρον Μοισῶν ἔβαινον, et Olymp. IX, 87. Pyth. X, 65. Isthm. VII, 62. Simonides in Anthologia T. I. p. 73. ed. Iac. prior. ἀρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς. Curru Musa utitur etiam apud Propertium. Phintis Siculum est aurigae nomen, Φλίτης, ut Φιντίας, Φιντύλος: cf. Eustath. ad Odys. κ, p. 1648. 5. χ, p. 1934. 29. Valck. ad Adon. p. 412. A. et in Praef. ad Epist. Phalar. p. XXIII. Lennep. Etym. p. 1064. Cave tamen Phintia putes rhedam in ludis rexisse: fecit hoc ipse Agesias, vir bellicosus et fortis, ut vidimus: quodsi alius pro Agesia rhedae in certamine rector fuisset, vacaret locus de periculo vs. 9 — 11. Ὀδὸς καθαρὰ, via expedita, regia: expedita vero via est, quia Iamidarum et Agesiae splendor eam expeditam poetae praestitit. Ὀδὸς καθαρὰ semitae silvestri opponitur: Gallimachus Epigr. in Theaeter. Ἦλθε Θεαίητος καθαρὴν ὁδὸν· εἰ δ' ἐπιμισσὸν τὸν τεῖον οὐχ αὐτῆ, Βάκχι, κέλευθος ἄγει. Sic ἐν καθαρῷ de loco vacuo, aperto Iliad. ε, 491. ψ, 61. Aristoph. Eccl. 343. Olymp. XI, 47. Simul tamen conspicua est via, quia expedita via conspicua est: cf. Isthm. IV, 25. Θεοδότων ἔργων κέλευθον ἂν καθαρὰν. Nota vero poetam primum dixisse βάσομεν, de se et Phinti, deinde ἴκωμαι de se solo. Καὶ pertinet ad γένος: cf. nott. critt. Olymp. VII, 25. His igitur mulabus debemus carminis portas aperire Olympiae victricibus, ut iis in carmine admissis vehamur. Verba στεφάνους δέξαντο recte Schol. vs. 44. vulg. de coronis et floribus cepit, quibus ipsae mulae ornatae essent: ἐπειδὴ καὶ αὐταὶ (scribe αὐταὶ) αἱ ἡμίνοι τοῖς στεφάνοις ἐβάλλοντο καὶ τοῖς ἄνθεσιν. Ἔμνων πύλας, ut Bacchylides ap. Clem. Alex. οὐδὲ γὰρ Ῥασιον ἀρρήτων ἐπίων πύλας ἐξευρεῖν, quae contulit Wessel. Obs. I, 21. p. 85. sed haud recte explicuit. Pitana heroina ponitur ad Eurotam, quod ibi est pagus urbis Spartaе ab illa nymphea Eurotae filia deaonineta. Vs. 30. ἰοβόστρυχος Euadna, ut Musae alibi ἰοβόστρυχοι et ἐπιλόκαμοι, ob nigrum colorem: nam Nigrae violae sunt et vaccinia nigra Virg. Bucol. X, 39. Παρθενία ὠδὴν puellae est viro non nuptae, ut Παρθεῖται ex innuptis nati. Ὠδὴν, fetus ipse, quem dolores parturientis enituntur: ut Hesychio ὠδίνει inter alia est ἐγκυμονεῖ; item ὠδίων, κνημῶν: Nicander notante in Lexico Schneidero ovum vocat ἀπαλὴν ὠδίνα

ἄριστος. Aeschyl. Agam. 1410. ἔθυσεν αὐτοῦ παῖδα, φιλιάνην ἐμοὶ ὠδῖνα. Eurip. Ion. 45. λαθραίων ὠδῖν' εἰς θεοῦ ῥίψαι δόμον. Cf. locum nostrum ob id vocabulum afferentem Grammaticum in calce Etym. Gud. p. 644. Κύριος μῆν, mensis natura constitutus, in quo discrimen rei positum. Oppian. Cynege. III, 156. πρὶν τοκετοῖο μολεῖν ὄφην, πρὶν κύριον ἡμᾶρ νηδὺν ἐξίθλιψε. Herodot. V, 50. ἐπεὶ δέ τε ἡ κυρὴ ἡμέρη ἐγένετο τῆς ἀποκρίσιος. Idem VI, 129. ἡ κυρὴ τῶν ἡμερῶν, qua definitur, cui procorum puella, quam ambiunt, in matrimonium detur. Δόμην πορσαίνειν, ut Pyth. III, 45. πορε διδάξαι, Pyth. IV, 115. τραφῆν δάκων. Vocem Φαισάνα male tentavit B. Martinus V. L. IV, 8. Elidisne fuerit Phaesana an Arcadiae, in Scholiis disputatur: unde colligas haud procul eam a confiniis fuisse, ad superiorem Alpheim, cuius fontes prope Aseam, vel si vis prope Phylacen sunt (Pausan. VIII, 54. Strab. VIII, p. 527. B. Alm.); ibique in meridionali Arcadia Aepyti regnum fuisse etiam ex Pausania intelligitur: certe fluminum et terrarum tractus docet ibi esse γῆν Διπυτίδα (non Αἰγυπτιίδα) ap. Pausan. VIII, 34, 3. et in eadem regione sunt oppida, quae idem VIII, 27, 3. in terra Aepytiiorum (non Aegyptiorum) ponit: quamquam Aepytum ab aliis in septentrionalem prope Cyllenea Arcadiam transferri videbimus ad vs. 72 sqq. Ceterum incertos antiquitus Elidis et Arcadiae fines fuisse etiam aliunde constat.

Vs. 36 — 47. Sed Aepytus Euadnam gravidam esse perspicuus pressa iracundia Delphos proficiscitur deum de ignominioso hoc casu consulturus: quo absente Euadna facili partu clam uterum deposuit in dumeto; ibique relictum filium Iamum melle nutritum dracones. Χόλον πείσαις, recondens, concoquens, χόλον καταπίψας Iliad. α, 81. De illo περ' ἀτλάτου v. nott. critt. et adde quae dixi ad Fragm. inc. 23. Κάλλιδα ἀργυρέαν, qua instructa exierat quasi ad aquam hauriendam pro prisca morum simplicitate: argenteum vas ad augendam opulentiae specie puellae regiae dignitatem dicitur, ut Amymonae tributa κάλλις χρυσῆ ap. Philostr. Imagg. I, 8. p. 775. et apud Propertium, ad cuius locum de aquae hauriendae negotio principum filiabus dato et de aureis argentesque apud poetas vasis disputatur in Obs. Misc. T. V. p. 306 sqq. Taceo de sordibus allegoricis Loniceri, Aretii, Benedicti ibidem exagitatis. Ἐπὶ σπλάγγων, ex utero matris, ut Nem. I, 35. Aliter cepit Grammaticus in calce Etym. Gud. l. c. Ἐπὶ ubi Germanice vel Latine expresseris, duplici videri sensu dictum non offendit. Ἐπ' ὠδῖνος ἐρατᾶς, partu iucundo, quem quippe Apollo, Lucina, Parcae leniverant. Nempe Lucina et Parcae coniunctam operam praestant: illa Parcis assidet, πάρεδρος Μοιρῶν βαθυφρόνων Nem. VII, 1. cf. Böttigerum Iith. p. 10. 18. a Gurlitto citatum et Dissen. ad Nem. l. c. Parcarum vero auxilio simul significatur, claram fore Iami sortem. Tot diis autem auxilium ferentibus quid mirum partus dolores esse in iucunditatem versos? Immo non abhorreo ab iis, quae de pariendi voluptate vernaculus poeta in tragoedia Nioba scripsit a magistellis nostris frivolo risu accepta. Κνιζομένα, anxia et sollicita materno affectu, quod recens natum puerum non liceret in patris domum secum auferre, ut ap. Eurip. Ion. 959. Creusa prolem in specu reliquit οἰκτρὰ πολλὰ στόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη. Γλαυκῶπες δράκοντες, ut Pyth. IV, 249. Pindaricam vocem tangit Eustath. ad Iliad. ζ, p. 1279. 17. Dracones puerum nutrire omen est de futura vaticinandi dote; quo pertinent Melampodis dracones (Schol. Pyth. VIII, 64. etc.). Terrigenae enim dracones sunt; et Tellus mater ex profunda alvo mittere vaticinia olim visa est; unde Tellus ante Themidem Delphici oraculi praeses, ex cuius antro etiam Pythia divino furore impletur: et ibi quoque draco fuit ab Apolline interemptus: hinc etiam Trophonii antrum et similia. Sed horrenda monstra tenellum puerum sollicita cura affecti (καδύμενοι) alunt ἐφ' μελισσᾶν. Ἴδός

proprie est *missile*; hinc id quod ore vel aculeo animalia emittunt, quod in serpentibus venenum, in apibus mel; quia vero draconum *ios* solet perniciosus esse, oxymoro sibi usitatissimo Pindarus addidit ἀμεμφῆι et μελισσῶν. Ceterum mos Graecorum respici videtur, de quo Schneiderus: „In Graecia infantes primum melle alebantur, quod ex Paulo et Aëtio monstrat Is. Vossius ad Barnabae Epist. p. 311. cui rei ollulam cum spongia adhibuerunt. Hinc Μελισσαι Iovis nutrices. Bacchum melle nutrit Macris nympha ap. Apollon. Arg. IV, 1136.” Apte autem idem mellis usum etiam ad vaticinium spectare animadvertit, quod colligi potest ex Hom. Hymn. in Mercur. 556 sqq. et videndum numne μελισσα Δελφῶν Pyth. IV, 60. et mysticae Mellissae, de quibus ad Fragm. inc. 26., aliqua ex parte huc referri queant. Contra quae de mellis viribus contulit Creuzerus noster Symbol. T. IV. p. 119. huc pertinere non videntur.

Vs. 47 — 57. *Pythone redux Aegyptus quaerit de filio, quem Euadna peperisset, utpote Apollinis prole: ille vero in fruticetis latebat. Repertum et protractum mater Iamum vocat a violis, quibus tectus iacuerat.* Primo versu nota ἐπέε in fine positum: quod in huiusmodi particulis fit summa cum elegantia, maiorem inde vim recipientem sententia, ad quam eâ particulâ transitur, quia vox aut subsistit paululum aut certe attollitur. Sic ἐπέε Nem. IV, 31. X, 51. 57. ὅτι Pyth. II, 31. VI, 20. X, 69. Nem. V, 3. 46. ἐπέε τοι Isthm. II, 45. ἦλθέ τοι Nem. VI, 11. ποτὶ κέντρον δέ τοι Pyth. II, 94. ἀλλά τοι Pyth. III, 19. εἰ δέ τοι Nem. IV, 79. τὸ διδάξασθαι δέ τοι Olymp. VIII, 59. Μοῦσά τοι Nem. VII, 77. ἀτὰρ Nem. IV, 47. Vs. 49. γεγάκειν p. γεγάκειναι illustrat Buttmanus in Comm. Lat. Mus. Ant. Stud. T. I. F. I. p. 244 sq. ubi allatis ex titulo Agrigentino ap. Gruter. p. CCCCI. et Sapphone exemplis adde ἐπιτεθεωρήκην in Cumaea inscriptione. ap. Caylus. Rec. d'Ant. T. II, tab. 56. lin. 18. 19. et Greg. Cor. p. 621. ed. Lips. c. intt. Hinc indicativus et coniunctivus γεγάκειν. Hesychius: γεγάκειν, γεγενημένος ὦ, ubi v. intt. Notae formae Pindaricae, Homericæ, Hesiodicae, Theocriteae πεφρίκοντας, κεχλάδοντας, κεκλήγοντες, πεφύκω, δεδοίκω. Vs. 50. construe μαντιν περιέσεσθαι θνατῶν, ut Odyss. α, 66. Mox Eustath. ad Iliad. β, p. 351. extr. cum libris compluribus exhibet βατεία. Vs. 55. violarum radii sunt flavi et plane purpurei; radii violis tributi non ob solem in rore violis inatante resplendentem, sed ob fulgorem colorum lucidum, flavi quidem et purpurei: dicitur enim de viola Martii, quae proprie ἰον et μελάνιον vocatur. Cf. Voss. ad Virg. Bucol. II, 47. Etiam quod irrigatum radiis corpus est, cave ad rorem referas: βροχῶ enim ab aquis humum replentibus derivatam notionem tegendi et obruendi accepit, quod quodammodo iam in dictione Olymp. VII, 34. usurpata cernitur, βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μῆγας χρυσείαις νιφάδεσαι πόλιν, et sine ambiguitate in formula σιγᾷ βροχῶσαι, de qua v. Fragm. inc. 166. c. not. Vs. 56. τὸ est διό. Iamus fertur ab ἰοῖς vocatus, lusu poetico ad nostrum sensum, at serio, ubi id ad veterum rationem spectaveris: scite enim Gurlittus notare mihi videtur, frequens hoc poetarum fabularumque etyma captandi studium ex quadam esse religione natum, quod in nomine omni quaesitum sit: cf. simile etymon Isthm. V, 51. Aliqua ex parte conferri potest etiam Odyss. ε, 409. Nomen indit mater, quia pater non inter mortales est, idque immortale, quod perenne et clarum Iami cum genere nomen.

Vs. 57 — 71. *Sed adultus Iamus Neptunum avum et patrem Apollinem precatus, ut imperium ipsi aliquod darent, ab Apolline ad Cronium collem adducitur, ubi interim patris voci auscultans vaticinaretur, quando vero Hercules Olympicos ludos instituisset, in ara Iovis conderet oraculum. Ex quo tempore Iamidarum gens per Graecos celeberrima.*

Vs. 57. "Ἥβη χουσοστέφανος, ut Pyth. IX, 113. Hesiod. Theog. 17. cuius fructu maturitas significatur. Ἀλφειῷ μέσσω καταβάς, in medium ingressus Alpheum, Neptunum precaturus (de ritu cf. Olymp. I, 71.); non Epidauri, ut in Scholiis est, sed prope Phaesanam. Neptunum εὐρυβίαν hinc habet Cornutus Nat. Deor. c. 22. ubi male εὐρυβίαν. Vs. 60. τιμὴν est ἀρχήν, ut passim vel in soluta oratione: sed pro civili imperio sacrum Iamo munus datum est. Ἀρτιεπής a Schol. exponitur ἀληθής καὶ ἀψευδής; sed rectius Scholium nuper editum: σαφής καὶ μηδὲν ἔχουσα ἀποκεκρυμμένον, ὡς περ οἱ σεισμοί. Diserta vox, ni fallor, opponitur omnibus obscuris, qualia sunt terrae motus, fulmina, similia. Isthm. IV, 51. πολλὰ μὲν ἀρτιεπής γλώσσά μοι τοξεύματ' ἔχει περὶ κείνων κελადεῖν. Eodem significatu Musas ἀρτιεπέας Hesiodum Theog. 29. dixisse contextus docet. Hinc ἀρτιεπής apud Homerum etiam in deteriorem partem versutus et loquax. V. Hesych. v. et intt. De dictione μετάλλαστὴν τέ μιν v. nott. critt. neque Hermanno assentior ad Viger. p. 936. ed. nov. ab Apolline filium quaeri putanti: quem praesentem praesens deus cur quaerere debeat, non perspicio. Olympia vocatur παγκοῖνος χάρα ob futuros ibi frequentissimos conventus. Ad vocem ἡλλβατος cf. Heyn. ad Iliad. o, 273. Τόκα, interim, per aliquod tempus. Φωνὰ ψευδέων ἀγνωστος est Apollinis ipsius, voce sua interim Iamo oraculum praebentis, per inspirationem et vatis enthusiasmum, ut Delphis Pythiae sacerdoti. De structura particulae εὐν' ἄν cf. Thiersch. Act. philol. Monac. T. I. F. I. p. 218. Τεθμόν μέγιστον αἰθέλων illustrat Nem. X, 32. Ara Iovis, de qua dicitur, est maxima (v. ad Olymp. I, 88 sqq. extr.), in qua fuit oraculum δι' ἐμπύρων (cf. Introd. et nott. critt.). Oraculum autem in summa ara fuisse notatur ex rei veritate: quum enim ea ara, quam alii ab Hercule Idaeo, alii ab heroibus indigenis duabus aetatibus post conditam ferrebant, ingentis fuerit molis, quippe XXII pedes alta et duabus partibus constans, quarum inferior (πρόθυσις) ambitum habuit pedum CXXV, ut tradit Pausanias V, 13, 5. facile intelligitur, si in summa parte ex flamma oraculum fuit, ἐπ' ἀκροτάτω βωμῷ dictum esse, ut illa pars accuratius definiretur; ut si Homerus dicit τύμβω ἐπ' ἀκροτάτω, in summa mole sepulcrali (cf. nott. critt.). Ita vero fuisse ex eodem Pausania patet. Nam inferiori parti impositum minus altare fuit, cuius, ut ille ait, περιμέτρος ἐκάστων (ἐσάτου Buttmannus corrigit recte) πόδες δύο καὶ τριάκοντα: ibique cremata esse femora indeque oracula edita, docent quae adduntur: αὐτὰ μὲν δὴ τὰ ἱερῆα ἐν μίρῃ τῷ κάτω τῇ προθύσει καθίστηκεν αὐτοῖς θύειν· τοὺς μηροὺς δὲ ἀναφύροντες ἐς τοῦ βωμοῦ τὸ ὑψηλότερον καθ' ἀγλίζουσιν ἐνταῦθα. ἀναβαθμοὶ δὲ ἐς μὲν τὴν πρόθυσιν ἄγουσιν ἐξ ἐκατέρας τῆς πλευρᾶς λίθου πεποιημένοι· τὸ δὲ ἀπὸ τῆς προθύσεως ἐς τὸ ἄνω τοῦ βωμοῦ τέφρας παρέχεται ἀναβαθμούς. ἄχρῃ μὲν δὴ τῆς προθύσεως ἔστιν ἀναβῆναι καὶ παρθένους καὶ ὡσαύτως γυναῖξιν, ἐπειδὴν τῆς Ὀλυμπίας μὴ ἐξελεργωνται· ἀπὸ τούτου δὲ ἐς τὸ ἄνω τῶν τοῦ βωμοῦ μόνοις ἔστιν ἀνδράσιν ἀνελεδεῖν. Χρηστήριον Valck. ad Ammon. III, 19. p. 235. volebat victimam esse, non oraculum: quod eo minus probandum, quum victimae non in summa ara, sed in inferiore parte mactatae sint. Κίλευσεν leni anacoluthia dictum, quum ἀκούειν pendeat a voce ὤπαυε. Postremo Hermannus coniungit γένος Ἰαμίδαν ὄλβος ἅμ' ἔσπετο, comparato ad structuram loco Nem. X, 37. ubi tamen v. Dissen. Eadem ratio Scholiastae est, in quo lin. 2. (vs. 120. vulg.) scribe εὐδαιμονία absque I subscripto: at ferri etiam asyndeton potest et oratio abrupta. Nam lyrica dictio quamquam maiorem sermonis ambitum non defugit, concisas tamen amat sententias, quales in simili re Olymp. II, 10 sqq. sunt.

Vs. 72 — 81. Simul Iamidas felicitas secuta est, qui virtutibus conspicuam viam

incedunt: id quod omnes eorum res declarant: nec mirum si aliorum excitas invidiam: nam qui curru vel rheda victores inclauerint, invidis obnoxii sunt. Tua tamen felicitas secura videtur, quam, si materni tui maiores sub Cyllene monte Mercurium coluerunt, ipse hic deus ludorum praeses una cum Iove Olympiorum deo tutatur et perficit. Sic poeta apte ab Iamidarum rebus ad Arcadicas res transgreditur. *Virtutibus conspicuus* nunc etiam Agesias, Olympicus victor et bellica laude insignis. Iunge *χοῆμα ἑκαστον*, ut Olymp. IX, 112. nam *χοῆμα* pro *re ipsa*, *αὐτῷ τῷ πράγματι* hac quidem ratione poni insolens est, ideoque *εκαστον* non potest ab eo dirimi; quod faciunt qui exponunt: *Res probat quemque.* Quae de invidia addit poeta, quis crediderit sine causa addita? Necessae est fuerint, quibus invisus esset Agesias. Nec diu quaerendum, qui illi fuerint: cives fuerunt Syracusani, qui eum triennio post occiderunt, iam antea irati. V. introd. *Μῶμος δ' ἐξ αἰλῶν* est etiam in Pal. C. sed in eodem est *πρῶτον*, non ut putabam *πρώτοις*. Iunge *περιελαυν. Ποτιστάζει χάριν*, quasi unguentum pretiosum formam pulchriorem reddens. *Ἐδώρησαν, ἰδωρήσαντο*: v. Schol. et Antiatticistam Bekkeri p. 90. *Λιταὶ θυσιῶν, supplicia sacrificia*, ut *λιταὶ ἐπαινοδαὶ* Pyth. IV, 217. In seqq. Mercurium intellige *ἐναγώνιον*, qui etiam Olympiae aram habuit (Pausan. V, 14, 7.): *is* nunc etiam ideo memoratur, quia Agesiae victori videbatur fuisse. Sed quinam sunt Agesiae *μάτρωες*? De patre quidem matris Agesiae, quae Arcadica fuerit, cogitari non potest: nam de remotis ac fabulosis temporibus agi, ex quibus non nisi obscura fama supersit, indicant verba *εἰ δ' ἐτύμως* etc. eandem vero ob causam *μάτρωες* non possunt *avunculi* esse. Pindaro *μάτρωες* quidem etiam *avunculus* est (v. Dissen. ad Nem. IV, 73 sqq.); sed hic ut alibi *μάτρωες* *avi materni* sunt, matris pater et maiores cum propinquis: *Πίνδαρος δὲ οὐκ ἀδελφοῦς, ἀλλὰ γονίας μητρὸς μάτρωας ἴσθη*, notat Eustath. ad Iliad. β, p. 316. 15. quod etiam de Euripide observat Pollux III, 16. ex Herc. fur. 43. Igitur quum de ipso patre matris Agesiae locus intelligi nequeat, superest ut aut prisci homines intelligantur, ad quos mater Agesiae originem gentis retulerit ex Arcadia repetitam, aut materni avi sint parentes Euadnae, quae Iamidarum gentis mater est: qua ratione Metopa paulo post poetae *ματρομάτωρ* sive *avia* vocatur, quia Theben poeta matrem suam agnoscit. Priorem sententiam amplexus, ut Agesiae maiores conicio Stymphali ad Cyllenen olim habitasse, ita ibi Iamidam dixeris Arcadicam uxorem duxisse; a qua ii sint Ismidae, qui Syracusas venerint: neque refutari haec opinio potest, etsi ea nullo queat argumento firmari. Nam quod apud Scholiasten uno et altero loco legitur, maternum Agesiae genus Arcadicum fuisse, ex solo Pindaro collectum est. Sed ubi Euadnae maiores intellexeris, quoniam haec ex Neptuno et Pitana Laconica nata est, naturales parentes non possunt in censum venire, sed ad Aepytum recurrendum est, qui Euadnam educasse dicitur, atque ad illius patrem Elatum cum cetera stirpe. Et profecto Aepytus, etsi a Pindaro (vs. 34.) ad superiorem Alpheum in meridionali Arcadia collocatur, ab aliis prope Cyllenen montem dicebatur sedem habuisse, ubi etiam eius pater habitaverat: nam Elatum tenuisse Cyllenen tradit Pausan. VIII, 4, 2. eiusque inter filios Cyllen est, a quo monti nomen, et Stymphalus, a quo Stymphalus vicina urbs (Pausan. ibid. 3.): postremo ipse Aepytus post Azanis filium Clitorem Arcadum rex factus in venatione periit in monte prope Pheneum versus orientem, haud procul a Cyllene (Pausan. VIII, 4, 4. VIII, 16, 2.), ubi fuit eius tumulus longe clarissimus, *ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ, Αἰπύτιον παρὰ τύμβον*, Iliad. β, 604. Has igitur Aepyti eiusque patris et propinquorum sedes in priscis fabulis et apud ipsum Homerum traditas respexerit Pindarus, non tamen sine dubitatione, quae inest verbis *εἰ δ' ἐτύμως*, pro.

pterea quod ipse, fortasse etiam Iamidarum gentiliciae traditiones Aegypti sedem Phae-sanae reponeret.

Vs. 82 — 91. Ad Arcadicam Agesiae originem delatus poeta *Stymphaliis*, apud quos carmen canitur, *sese non alienum sed propinquum praedicat: Metopae enim Stymphaliae Theben filiam esse. Igitur Aeneam Stymphalium hortatur, ut primum Stymphaliam Iunonem canat, deinde ut ostendat, num poeta vetus Boeotorum opprobrium de sue declinare possit carmine suo auditoribus probando: mox Aenea laudato etiam ad Syracusas memorandas hortatur. Dictio lyricae plena audacis, sed prorsus eximia est. Δόξαν ἔχω ἀκόνας λεγυράς ἐπὶ γλώσση, hoc est, δοκεῖ μοι εἶναι ἐπὶ γλώσση ἀκόνη λεγυρά, quae mihi linguam acuat et ad dicendum id, quod dicturus sum, excitet. Cqs dicitur λεγυρά; acute sonans et stridula, qualis sonus editur, ubi ferrum in cote acuitur. Neque vero ἀκόνη sed δόξα περὶ ἀκόνης, species illa et cogitatio, quae poetae quasi eos linguam acuire videtur, adrepat ei haud invito sub dulcibus carminis et instrumentorum sonis, ἐν καλλιόοις πνοαῖς. Πνοαὶ maxime de tibiis dicuntur, ut Nem. III, 76. Αἰολῆσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν. Recte Heynius: „Ut in tropum cotis incideret, facit hoc quod Graeci dicunt γλώσσην δόξαν et ὀξύνεσθαι γλώσσην, στόμα”: neque aliter nos dicimus et Latini, ut Cicero. Addit Heynius, in pedestri quoque sermone dici: Mentione Arcadicae originis παροξύνομαι πρὸς τὸ λέγειν; nec male confert Pyth. I, 86. ἀψευδαὶ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκην γλώσσην, simplicioremq; notat dictionem esse Olymp. XIII, 11. τὸμα τέ μοι εὐθεία γλώσσην ὀρνυεῖ λέγειν. Sequitur ea sententia, ad quam proferendam eos, quae ad linguam esse videtur, acuit et excitat: *aviam suam esse Metopam Stymphaliam, Thebes matris suae matrem.* Fabulam illustrant Schol. h. l. indeque Etym. M. (v. Praef. Schol. T. II, p. XXV.): cf. Schol. Nem. IV, 36. Schol. Isthm. I, 1. Pind. Isthm. VII, 37 sq. vulg. et ibi Schol. Herodot. V, 80. Pausan. V, 22, 5. Apollod. III, 12, 6. et Dissen. ad Nem. IV, 9 — 32. Metopam rivum Arcadiae esse Callimachus ap. Schol. docet; alii lacum vocabant: situm nemo, quod sciam, definiit: Pindarus quum Stymphaliam vocet, necesse est Metopa Stymphaliorum in finibus fuerit. Vocem *ματρονάτωρ* ex hoc loco annotat Pollux III, 17. Θήβη πλῆξιππος dicitur heroïna, translatis in eam civium moribus (cf. de Pindaro metonymiae studioso Eustath. ad Iliad. τ, p. 1175. 3. ad Odys. τ, p. 1875. 37.), ob Thebanorum etiam copiis equestribus insignium studia curulia; *πολύαρματος* Sophocl. Antig. 149. *εὐάρματος* Antig. 836. ubi v. Musgrav. item apud Pindarum Fragm. inc. 104. ubi notatum etiam *χουσαρμάτων* a Pindaro Thebas dici ut *εὐάρματος*. Cf. de curru Thebano Introd. ad Olymp. IV. *Φιλόαρματος πόλις* Thebae Isthm. VII, 20. *Φιλόαρματοι Θήβαι* Eurip. Herc. fur. 467. Neque hinc alienae *λεύκιπποι ἀγυαὶ Καδμείων* Pyth. IX, 86. et Iolai laus curulis et equestris, cf. Isthm. I, 16. VI, 9. itemque Amphitruonis Pyth. IX, 84. Iam apud Homerum Iliad. δ. 391. sunt *Καδμείοι κέντρος ἵππων*. Adde hippodromum Thebanum ap. Pausan. IX, 23, 2. Neque incommode poeta nunc hanc Thebes gloriam extulit, quippe quum in victoria cursu rhedae parta versetur. *Τὰς ἐρατεινὸν ὕδωρ πίομαι, cuius aquam bibo, quod ad eam habito*, nihil aliud nec subest allegoricus sensus, qualis habetur Isthm. V, extr. *Πίομαι* manifeste hic praesens est. *Ἀνδράσιν ἀλχηματαῖσι*, qualis etiam Agesias bellica laude insignis, si verè Schol. vs. 30. retulit; simul possunt Arcades, gens bellicosissima, intelligi, apud quos carmen canitur. *Iuno Parthenia* est Stymphalia, ubi illi *παῖς* nomen ut virgini, *τελεῖα* ut matrone, *χῆρα* ut ab Iove segregatae (Pausan. VIII, 22, 2.). Schol. quidem ad Parthenium Arcadiae montem refert; sed Pausanias certe Iunonis ibi cultum ignorat, et remotior ille mons a Stymphaliorum finibus Tegeaeque propior, ut praeter*

Strabonem docet Pausanias VIII, 54, 5. VIII, 6, 2. quamquam cum Stymphalo ad-
moveret Cellar. N. O. A. T. I, p. 992. Neque tamen ideo negaverim etiam in illo
monte olim Iunonem cultam esse; illud vero nemo credet, hoc loco Partheniam Iu-
nonem aut Euboicam esse aut Samiam ad Imbrasum flumen pertinentem, de qua v.
Schol. et ll. cc. in nott. coll. Pausan. VII, 4, 4. Iunonem potissimum cur praediciari
poeta velit, obscurum est: res liquida erit si veram putaveris eorum sententiam, de
quibus Scholium nuper editum: *τινὲς δὲ τὸν Ἀγῶνισαν φασὶν ἰδρῦσασθαι ἄγαλμα Ἥρας*:
quae non ex hoc videntur loco ficta. Mox *γινῶναι* manifeste causativum est *apertum*
facere, ut *γινώσκει* Olymp. XIII, init. et verbum *ἀναγιγνώσκω*. Eodem significatu
prisci sermonis sectator Pausanias dixisse videtur I, 28. extr. *τάδε μὲν οὖν εἰρησθε*
μαί τῶνδε εἴνεκα, γινῶναι ὁπόσης μέτεστι σπουδῆς εἰς τὰ δικάστηρια, etiam locus ambi-
guus. Notum proverbium *Βοιωτῖα ἴς* et Boeotorum *ἀναίδηλα*, ob quam illud haec-
sit: v. Schol. h. l. et qui ibi afferuntur p. 151. Fragm. Pind. Dithyr. 9. Larcher.
Nott. in Etym. M. in Comm. Acad. Inscr. T. XLVII, p. 145. intt. Aelian. V. H.
XIII, 25. F. A. Wolf. ad Dem. Lept. p. 327 sq. Mus. Att. T. I. P. II. p. 342. item
Erasmus Adagg. De Hyantibus dixit Strab. VII, p. 494. extr. IX, p. 615. Alm.
Pausan. IX, 5. Plin. H. N. IV, 12. Schol. Apollon. III, 1242. ubi etiam de prover-
bio, Tzet. ad Lycophr. 433. qui nostri loci meminit. Eundem tangunt Plutarch. Es.
carn. I, 6. Gen. Socr. c. 1. et Eustath. ad Iliad. 2, p. 954. 32. Versus 90. 91. Ae-
neam chori moderatorem fuisse docent: ad praefecti munus deducunt etiam superiora
verba *ὄργανον νῦν ἐταίρους*. Is a Pindaro Thebis instructus poetae mandata pertulit,
bonus internuncius; is animo consignatos carminis modos tenet, et quomodo miscendi
et temperandi sint, novit. Vide de eo, quae monui in Introductione. De dictione
cf. nott. critt. p. 471. et *στυάλην* eo refer, quod ut in litteris carmen attulit: nam
στυάλη Spartani mittebant mandata; cf. Nepot. vit. Pausan. 3, 4. et intt. Gellium
N. A. XVII, 9. *Crater dulcis*, ob vini dulcedinem; vini enim potui poema compa-
ratur, ut Olymp. VII, 7 sqq. Isthm. V. init. item mellito potui Nem. III, 74 sq.

Vs. 92 — 100. *Iube porro illos Syracusarum mentionem facere et Ortygiae, quam*
administat Hiero, iustus rex et sacerdos, celebratus lyris et carminibus, qui precor ut
incolumis sit et Agesiae pompam ex patria Stymphalo in patriam Syracusas revertentem
benigne excipiat. Ortygia Syracusarum insula prae ceteris urbis partibus memoratur
plures ob causas. Nam primum quod ibi arx fuit, Hieronis tyranni ibidem haud du-
bie iam tum regia erat, ut postea (v. Göller. Hist. Syrac. p. 45. 48. et universe de
Ortygia vetustissima urbis parte atque imprimis frequenti p. 39 sqq.): hinc Schol.
Pyth. II, 9. *ἐν τῇ Ὀρτυγῆα ἦν τὰ ἱεροπροσέτια Ἱέρωνος*: quod cur neget Schol. Nem.
I, 1. difficile dictu: alii eodem ibidem auctore id ipsum affirmarant. Cf. etiam poe-
tam Pyth. II, 6. III, 69. omitto enim Nem. I, init. unde nihil ad hanc rem colligi
potest. Deinde quod ibi primi conditores habitaverant, Agesiam quoque illic domum
habuisse probabile est, quippe qui a primis colonis originem duxerit. Ibidem fuisse
coniecerim templum Cereris et Liberae, in quo sacra peragebantur Hieroni gentilitia
a Teline propagata: de quibus v. Scholia nuper edita et nott. ad Schol. Pyth. II,
p. 314 sq. Accedit quod Gelo ex Punica praeda *κατεσκευάσει ναοὺς ἀξιολόγους Δῆ-
μῆρος καὶ Κόρης*, quae Diodori XI, 26. verba sunt. Iovis Aetnaei sacerdos Hiero
haud dubie inde ab Aetna condita. Quae sacra Hieronis munera poeta commemo-
rasse videtur, ut iustitiae iunctam pietatem sacerdotalem significaret: quod etiam aptius
in carmine vatem celebrante, qui religionibus plurimum tribuit. *Φοινικόπεζαν Cere-*
stem ob pedes ab artificibus minio pictos dici Winkelmanus censet Hist. art. T. III,

p. 23: ed. opp. nov. quod ut concedam in aliis diis ob nullam esse insigniorem causam factum, tamen in Cerere et talem morem et epitheti rationem symbolicam notionem includere non negaverim: atque ut Thetis ἀργυρόπεζα ob aquam dicta videtur, ita recte Ceres ob segetis maturae colorem illo epitheto ornata ab interpretibus dicitur: sic ap. Virg. Georg. I, 297. seges matura est rubicunda Ceres: eodem pertinet ξανθεὴ Δημήτηρ Iliad. ε, 500. Libera λεύκιππος vocata, Scholiaste iudice, quod candidis equis iuncto curru ad Iovem patrem vehatur: ceterum diis ad principum morem candidos esse equos datos res ipsa docet (cf. ad Pyth. IV, 117.); etiam Ceres calathum albi equi vehunt: χάς αἰ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι Τέσσαρες, Callim. in Cerer. 121. Ob singularem causam, diei splendorem, Ἡμέρα est λευκόπικλος ap. Sophocl. Aiac. 671. Proserpinam λεύκιππον ob formam vocabuli respicit Eustath. ad Odys. ζ, p. 1562. 37. Eiusdem εὐρητήν Schol. vult esse Ἀνακαλυπτῆρια, de quibus v. ad Olymp. II, 1 — 17. sed etiam Θεογάμια et Ἀνδραφόρια Sicula Proserpinae sollemnia sunt: v. Polluc. I, 37. De Hierone a poetis cantato dixi ad Olymp. I, 8 — 17. Θραύσοι futurum quum offensionem praebeat, Hermannus coniicit Θραύσαι: possis etiam Θράσσοι, ut Isthm. VI, 39. Prius si verum est, metaphora fuerit a curuli certamine desumpta, ut Eurip. Herc. fur. 776. ἔθραυσε δ' ὄλβου κλεινὸν ἄρμα: quod aptissimum huic odae, quum praesertim Pindarus formulas dicendi petere ab argumento carminis solet. Ad formulam proverbialē οἶκοθεν οἶκαδε cf. Olymp. VII, 4. et nota tum hinc tum ex vs. 100 sqq. colligi, etiam Stymphaliam civitatem habuisse Agesiam. At longe obscurissimum, quae ratione Stymphalus, vel ut Plinius H. N. IV, 10. cum Schol. vs. 129. vulg. vocat, Stymphalum, mater Arcadiae ovibus praestantis dicta sit. Civium matrem Heynius interpretatur, ut Opus Pindaro est Locrensiū mater: sed Ἀρκαδίας non est Ἀρκαδῶν. Contra Gedikius et Hermannus Arcadicam Agesiae matrem sive patriam intelligunt: in qua sententia, ni fallor, esse debebat Ἀρκαδίαν vel Ἀρκαδα et εὔμαλον. Nihil igitur superest nisi ut dicamus matrem Arcadiae Stymphalum dici ut metropolin, quae Scholiastae ratio est; credo ob antiquitatem: etsi Lycosura Arcadicarum urbium vetustissima habita (Pausan. VIII, 38, 1.). Nempe in talibus rebus discrepant fabulae; Pindarus nunc id elegit, quod Stymphaliis, apud quos carmen canitur, gratissimum auditu.

Vs. 100 — 105. Nam quod duplicem ille patriam habet, Siculam et Arcadicam, id vero commodissimum est: ut in tempestuosa nocte apprime utiles sunt duae ancorae. Utramque autem precor ut deus servet, Neptunoque supplico ut felicem Agesiae pompaeque reditum praebat et carminum meorum honorem precibus his auscultando tueatur. Vs. 100. tangit Eustath. ad Iliad. π, p. 1078. 1. (p. 1102. 35. Bas.) χρήσις δὲ τοῦ σκίμπτω καὶ παρὰ Πινδάρου, ἐνθα φησὶν ἀγαθὸν εἶναι τῆι δύο ἀγκύρας ἀπασκίμψαι: item ad Iliad. ρ, p. 1114. 20. Simile Epicteteum illud ap. Stob. Serm. CX. οὔτε ναῦν ἐκ μιᾶς ἀγκύρας οὔτε βλον ἐκ μιᾶς ἐλπίδος ὀρμιστίον. Cf. Propert. III, 14, 41. ed. Lachmann. Altera ancora ex prora, altera ex puppi defigi solebat. Sententia ipsa prudentissima: non multo post in Sicilia interemptus Agesias est, qui bene fecisset, si altera esset ancora Arcadica usus. Hocine igitur poeta auguratus fuerit? Minime vero: sed invidia pressum Agesiam vidit apud cives Syracusanos (v. ad vs. 72 sqq.), ob Hieronis haud dubie amicitiam eique praestitam operam; hac de causa haec Pindarus addidit. Vs. 102. videt ne τῶνδε servandum sit, quia carmen apud Arcades canitur, qui adsunt. Neptunus advocatur ut maris dominus idemque Agesiae gentis auctor (vs. 29.): simul poeta occasionem inde capit, ut suis quoque carminibus honorem precetur, sicuti Olymp. VII, 88. Χρυσάλακος Ἀμφιπέτρη, ab aurea colo. Quod Diana χρυσηλά-

κατος dicitur Iliad. π, 183. v, 70. Odys. δ, 122. Sophocl. Trach. 637. inde quidem grammatici putarunt esse aureis telis instructam: v. Hesych. Apollon. Sophist. Schol. Iliad. π, 183. Etym. M. p. 424. 47. et Eustathium: sed Pindarus Amphitriten, Latonam, Nereidas, Meliam hoc attributo ornat (v. nott. critt. p. 535. ubi quod de Melia Encomium citavi, nunc primus Hymnus est), quibus tela non conveniunt; nec sufficit excusatio ap. Schol. Nem. VI, 59. Pindarum gnatae epitheton in genitricem Latonam transtulisse. At colus illis omnibus congrua est, Amphitritae praesertim et Nereidibus, nymphis *Milesia vellera carpentibus* (Virg. Ge. IV, 334. ubi v. Voss.): quod intellexerunt Palmerius ad Hesych. Villoisonus et Tollius ad Apollon. Sophist. Atque hic etiam Eustathii errorem confutavit ἡλακάτα tela dicentis: sed idem Eustathius certe Amphitritae colum auream tribuendam concedit ad Odys. δ, p. 1488. 31. Πινδαρος δὲ ἐθαύρησε συνδυτικῶς ἐντεῦθεν χρυσηλακάτον Ἀμφιτρίτην εἰπεῖν, οὐ κατὰ τὴν Ἀρτεμῖν· αὐτὴ μὲν γὰρ χρυσᾶ ἡλακάτα ἔχει, ὃ ἐστὶ τόξα, Ἀμφιτρίτη δὲ χρυσὴν ἡλακάτην ὁμοίω: τῇ Ἑλίῃ. Postremo quamquam per se consentaneum est, ἡλακάτην posse et telum ac sagittam ex calamo factam designare, ut ἀτρακτον, et sceptrum, quod alii putabant, et hastile ac teres quodvis lignum; tamen ne Diana quidem χρυσηλακάτος alia est nisi colo aurea instructa, utpote virgō, quod Vossius notavit. Auctor ipse Homerus, qui Odys. δ, 122. Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτω conferat Helenam, atque huic vs. 131. χρυσέην ἡλακάτην, auream colum tribuat: ubi neminem fore puto, quem Eustathii argutiae, quas transcribere taedet, de simplici ratione demoveant. Immo si fabularum causas ultra Homericam aetatem rimari licet, Helena eadem est quae Diana: ut adeo utrique idem epitheton eodem significato tributum esse necesse sit. Addo etiam Minervam Poliadem Erythris in utraque manu ἡλακάτην habuisse (Pausan. VII, 5, 4.). Cf. praeterea de voce χρυσηλακάτος Buttman. in Comm. Acad. Berol. a. 1818. Diss. de Electro. Ceterum Amphitritae mentionem non esse temere iniectionem, iuxta cum Gurlitto censeo: sed quod hic Neptunum a Pindaro quasi comem et tranquillum patrem familias repraesentari dicit, quia mitem nunc illum poeta esse velit, ideoque putat Amphitriten appellari colo instructam, id mihi deum nimium civilem et familiarem effingere videtur. Sufficit credo, Pindarum Neptuni animum carissimae coniugis iucunda commemoratione facta, ipsamque Amphitritam, quo Agesiae propitia esset una cum marito, voluisse demulcere.

O L Y M P. VII.

Diagoram Rhodium Olymp. 79. pugilatu vicisse docet inscriptio in libris pluribus, etiam Ald. Rom. νικήσαντι τὴν οὐδ' Ὀλυμπιάδα: quam notulam ex Vrat. D. A. inter Scholia recepi. Misisse se hoc carmen Pindarus testatur vs. 8. ubi premere vocem πέμπων non dubito: in Rhodoque insula cantatum esse etsi ex vs. 30. colligi non potest, quia τὰςδε χθονός etiam ea de terra dici poterat, de qua ageretur, ut Olymp. VIII, 25. tamen id ex universa carminis ratione patet: ac videntur Eratidae ob victoriam Diagorae vel pompam vel convivium instruxisse vel utrumque, in quibus carmen hoc caneretur: eo quidem retulerim vs. 93. Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν ἔχει θάλιας καὶ πόλις. Initium tamen carminis vs. 1 — 10. in quo omnia a symposio de-

sumpta sunt, verisimile reddit carmen esse in convivio cantatum, sed in publico gentis dominatricis Eratidarum, haud dubie sacro quodam loco, vel in *ἑρατιαρῶν* publico. Urbs ipsa non Rhodus est Olymp. 93, 1. demum condita: dubitaveris tamen sitne Ialysus an Lindus: de Camiro disputare non opus est. Nam de Lindia Minerva a vs. 35. dicitur, item de Iove Atabyrio vs. 87 sqq. cuius sacrum in Atabyrio monte Lindi vicino; atque hoc carmen teste Gorgone Rhodiacorum auctore in Minervae Lindiae templo aureis inscriptum litteris erat: unde possis arbitrari, ad Lindum maxime hoc carmen pertinuisse. Sed haec argumenta non sufficiunt: nam Lindiae Minervae Iovisque Atabyrii religiones a ceteris Rhodis non alienae sunt: et tabula, cui poetae versus inscripti erant, haud dubie non Lindi, sed post Rhodum urbem conditam Rhodi in templo Lindiae Minervae posita erat. Contra Ialysi odam cantatam esse inde liquet, quod illa est Diagorae patria urbs: quae causa est, quare vs. 74. Ialysus heros ut fratrum natu maximus imprimis extollatur.

In Rhodum coloniam deduxisse Argivos notum est; ei coloniae ducendae *Tlepolemum* Herculis f. praefuisse fabulabantur Rhodii, quibus Pindarus eadem narratione exponenda gratificatur: etiam Homericus catalogus Rhodium Tlepolemum inter belli Troiani duces retulerat ex Rhodiorum rumoribus, eiusque mortem alius Iliadis locus proponit: et fuere apud Rhodios Tlepolemia sacra. Sed si rerum veritatem quaesiveris, post reditum demum Heraclidarum tertia a *Temeno* aetate *Althaemenes* Argivus ex regia Heraclidarum a Temeno stirpe in Cretam et Rhodum colonos duxit: cf. collectanea Meursii Rhod. I, 5. et maxime Müllerum Aeginet. p. 41 sq. Illos constat tria occupasse oppida, regulis Heraclidis parentia: Heraclidarum autem ea gens (*γένος*), quae Ialysi imperabat, necesse est fuerit *Eratidarum*, ex qua Diagoram esse poeta extremo carmine significat; neque vero illa ab Eratide appellata est, sed ab *Erato*, quem ex regia Althaemenis Argivi progenie fuisse ipsum nomen testatur. *Eratum* quippe Argivorum regem octava fere ab reditu Heraclidarum aetate tenemus ap. Pausan. II, 36, 5. ubi accentu mutato lege *Ἐρατος*. Ita Diagoras Heraclida est: quapropter vs. 20 sqq. de late potenti Herculis progenie poeta disserit. Sed in Ialysiorum Heraclidarum gente, quae Eratidarum nomen consecuta est, ea familia, cui regia dignitas hereditario iure competebat, parentem habuit *Callianactem*; hunc inter Diagorae maiores memorat poeta vs. 93. atque Eratidam fuisse ipse contextus docet: redit nomen in Diagorae genero ex eadem haud dubie, unde socer, familia oriundo. Ab illo necesse est descenderit *Damagetus* Ialysi rex, qui Olymp. 28. circiter Aristomenis Messeniorum ducis tertiam filiam uxorem duxit (Pausan. IV, 24, 1.): fuit autem etiam Aristomenes Heraclida sive, ut tum Messeniorum regia familia vocabatur, Aepyrida (Pausan. IV, 15, 2. coll. IV, 3, 5.). Ex quo matrimonio genitus *Dorieus*, cuius fertur filius esse *Damagetus* Diagorae nostri pater (Pausan. IV, 24, 1. VI, 7, 1. extr.). Ac sane *Damageti* filius Diagoras (v. vs. 17.), sed alius haud dubie recentioris, quoniam a Damageto Aristomenis genero plures necesse est usque ad Diagorae nostri patrem aetates intercesserint, quum praesertim Olymp. 79. quo tempore hoc carmen scriptum est, *Damagetus* adhuc superstes sit: quod ex ipso patet carmine. Nemo tamen ex illa familia clarior hoc *Diagora*, cuius tot victorias poeta inde a vs. 80. persequitur, quibus adde Pythiam ex vs. 10. 17. ap. Schol. memoratam. Is Olympiae statuam habuit, ex qua ingens cognoscebatur statura; v. Schol. Diagorae tres inclaruerunt filii, natu maximus *Damagetus*, Olympiae victor et statua ibi posita insignis (Schol. inser. Pausan. VI, 7, 1.), alter *Acusilaus*, et natu minimus *Dorieus*, iisdem ornati honoribus (Schol. et Pausan. ibid.): cum Damageto et Acusilao quando Olympiam Diagorae ve-

nerat. Graeci eum beatum praedicarunt humerisque portarunt: quae res a scriptoribus varie narratur et pervertitur (Pausan. VI, 7, 1. Cic. Tusc. I, 46. ubi v. Davis. Gell. N. A. III, 15. Plutarch. Pelop. c. 34. Schol. inscr.). Celebrior fratribus Dorieus, quem Pausanias praeter alias plurimas victorias tres Olympiadas continuas post fratres vicisse testatur: sed Thucyde auctore (III, 8.) pancratio Olympiae iterum vicit Olymp. 88. igitur duas reliquae victoriae a Scaligero (Olymp. descript.) recte in Olymp. 87. et 89. relictas sunt. Cf. Corsin. F. A. T. III, p. 227. qui tamen tum in Fast. Att. tum in Catal. Olympionic. (ad calcem Diss. agon.) Acusilai et Damageti Olympicas victorias mira ratione in Olymp. 86. posuit. Dorieum ut Olympicum victorem nominat etiam Aristoc. Rhet. I, 2. Sed Dorieus et propinqui, quippe optimatos, patria Rhodo expulsi ab Atheniensibus erant atque ad mortem condemnati: igitur ille cum sororis filio Pisirrhodo Thuriis concessit, estque etiam in ludis Thuriis remissus: hinc cum navibus Thuriis in Rhodum regreditur et tumultum sedat, ac deinceps pro Spartanis dimicat: mox Olymp. 93. ab Atheniensibus captus et honoris causa dimissus est: postremo illum Spartanis capitis poena affecerunt. V. Pausan. VI, 7, 2. Thucyd. VIII, 35. 36. Xenoph. Hist. Gr. init. et I, 5, 19. Diod. Sic. XIII, 38. 39. In tempore carnis Dorici fallitur Lenz. ad Fragm. Androt. ea accidit Olymp. 96. circa tempus Cuius proci. Praeterea duo Diagoras ex filiabus nepotes Olympia vicerunt. Alter est Callipator ex Callianete filius Eucles; alter Pisirrhodus, quem puerum ipse mater post mariti obitum gymnastiae induta habitu Olympicam exercitavit (Pausan. VI, 7, 1. cf. V, 1, 2). Sed Pisirrhodi mater non Callipatira est, neque Euclem mater: Callipatira puerum Olympiam deduxit: etsi Schol. inscr. Pisirrhodum Callipatirae filium perhibet, nec Pausanias (V, 1, 5.) ab hac opinione plane alienus est: totius quae in vulgatis Scholiis erat in Vratel. A. p. 158. not. 5. ubi in verbis Αἰδομένης Αὐθιγενέως λέγει Ἐμίαν υἱὸν Κελλισσοῦτος: qui quidem Eucles Callipatirae et Callianete filius vixit aetate Olympicam certavit (Pausan. VI, 7, 1. VI, 1, 2). Numo vero Callipatorum fuerit, quae Pisirrhodum puerum Olympiam comitata sit, Pausanias non ut colligi certissime ex Pausania quamvis fluctuante (V, 1, 1) potuit. De Phocivice idem narrat Plinius H. N. VII, 42. ubi ex vulgari ratione Phocivice audit, Valerius Maximus VIII, 15. ext. 4. qui tamen filium male Eucles vocat, Iulianus I. H. N. 1. ubi et. i. c. Ita quidem expedita difficultas est, quam caecitas Callipatorum et Phocivice memoria. itaque Eucles et Pisirrhodi obitabat haud exiguum. Adde Phocivice filio nomen fuisse non Πισιρροδῶτος, ut in Scholiis ait, nec Πισιρροδῶτος, quod vulgo apud Pausaniam habebatur, sed Πισιρροδῶτος: quae interpretatio suspici tamen licet P. in libris Pausaniae antiquis deprehenditur. Cuiusmodi ut dicitur de Diagore familia digressionem ad Pindari res non pertinere putat ex his quae hucusque disputari diiudicari potest, quid de Sophista Aechinonem mentione habendum sit, qui Epist. IV, p. 669 sqq. eandem illam historiam de muliere ex Diagore familia Olympicam versante ad Pindarum auctorem retulit. Numquam ille haec in interprete Pindari legerat, ut Tzetzes Chiliad. I, 593 sqq. eundem cum isto Sophista errorem errans: et Tzetam certe Scholiorum narrationes quae praeter traditum docet aliud exemplum ex hac ipsa oda de montis Atabyrii botani, v. ad 12. 80. sqq. Pindarus quidem si illam rem in deperdito carmine narrasset, quod in Fragmentorum collectione ante nos memorabatur, apud inferos id cecinisset, ut huiusmodi in Pausaniam narrant. Nam Pisirrhodus illius mulieris filius ut Dorieus Thuriis in Olympia recitatus erat (Pausan. VI, 7, 2.): Thuriis autem quum Olymp. 84. 1. conditi aut, non potuit id ante Olymp. 85. fieri: immo multo post Thuriis

conditos eo Pisirrhodum cum Dorieo commigrasse inde certum est, quod Thuriis ab initio Athenienses imperabant: quos quum Diagoridæ fugerent, necesse est tum tandem Thuriis migrasse Diagoridas, quum Thuriis ab Atheniensibus defecissent. Hoc tamen quando factum sit ignoro: Olymp. 88. quidem Thucydide auctore (III, 8.) Dorieus videatur adhuc Rhodius fuisse necdum Thuriis renunciatus. Sed huic argumento non confido: potius Dorieus eo iam tempore videtur Thuriis concessisse, neque illa ætate puto Thuriis paruisse Atheniensibus: a quibus illos plus semel defecisse crediderim; prima tamen, quam relatam novi, defectio est illa, quæ ante Olymp. 91, 3. acciderat, quo anno Thuriis Atheniensibus restituti sunt (Thucyd. VII, 33.): altera accidit paulo post, devictis in Sicilia Atheniensibus (Dionys. vit. Lys. p. 82. 9.), Olymp. 91, 4. Quodsi Dorieus et propinqui iam ante hoc tempus Thuriis fuerint, necesse est sæpius eos inde excessisse, quoties Atheniensium vicisset factio: stabilis tandem ibi eorum habitatio fuit inde ab Olymp. 91, 4. Postremo ut redeam unde digressus sum, post Dorieum, Olymp. 87. primum victorem, Pisirrhodum vicisse narratio docet, quandoquidem mater deprehensa trium fratrum Olympionicarum auctoritate sese tutata esse dicitur. Quæ quum ita sint, diu ante obierat Pindarus, cuius mortem post Olymp. 84, 3. haud facile quisquam posuerit. Tantum de hac re: adde de historiola celeberrima Choricium Sophistam ap. Villos. Anecd. Gr. T. II, p. 23. At post illos plures ex Diagoræ familia innotuerunt, non iam Ialysii, sed Rhodo ex urbe Olymp. 93, 1. condita, in quam quum Rhodii collecti essent, videtur ibi nova gens *Diagoridarum* constituta esse, quam a nostro Diagora appellatam tradit Pausan. IV, 24, 1. qui Euclem quoque *οἶκον τοῦ Διαγορίδων* dicit VI, 6, 1. In his præter Diagoræ filios et nepotes, quos supra diximus, est *Diagoras* classi Rhodiæ simul cum Timarcho præfectus, Olymp. 93, 4. cum Lysandro victor ad Aegospotamos (Pausan. X, 9, 4.). Et si Sophistæ Aeschinearum epistolarum auctori fides in hac quidem re est, *Ariphron* et *Cleocrates* ex illa familia Aeschinis ætate floruerunt. His recentior *Diagoras*, Lyncei Samii, Theophrasti discipuli, amicus et hospes, a maiorum virtute, ut videtur, degener, ad quem ille Peripateticus convivalem scripsit epistolam Athenæo passim laudatam: Rhodium fuisse intelligas ex Athen. III, p. 109. D. VII, p. 285. E. XIV, p. 654. A. adde XI, p. 469. B. Si non Diagorida, certe Heraclida fuit *Hyllus* Rhodius, Olympiæ, Nemeæ, in Isthmo victor ap. Pausan. VI, 14.

De Diagora adiri potest etiam Baylius Dict. h. v. Pindari quidem pessimus iudex: nam hoc carmen, quod ob digressiones reprehendit, ita pulchre adornatum est, ut nihil vituperari queat. Quippe post proœmium convivio, quod agebatur, attemperatum statim vs. 13. poeta consilium suum aperit, se Rhodum cantare velle Solis amicam, ut laudet Diagoram: ita ex patriæ et victoris laude compositum carmen est. Tum igitur Diagoram paucis prædicat eiusque patrem civitatis rectorem (vs. 15 — 19.): deinde quæ de Tlepolemo habentur vs. 20 sqq. ea et patriam civitatem a Tlepolemo conditam et gentem victoris et proinde ipsum victorem celebrant: id vero ita fecit poeta, ut a gentis auctore Tlepolemo rursus ad universæ civitatis decora pervenerit, eaque antiquissima (vs. 34 — 76.), lyrico more non temporum ordinem servans, sed a recentioribus rebus ad antiquiores rediens. Atque in hoc quoque id tenuit temperamentum, ut desineret in narratione de tribus Rhodi urbibus conditis, et maxime in Ialyso, quam ut patriam urbem Diagoræ maxime extollit. Deinde vs. 77. recurrit ad Tlepolemum, a quo exorsus erat, et ab hoc ad Diagoram, a quo ad Tlepolemum pervenerat, atque ad parentes et familiam et gentem. Ita ipse finis cum principio connexus est. Et singula quoque satis coniuncta sunt. Nam Tlepolemo

datum oraculum deducebat ad natales Minervae, quod Apollo illum miserat in insulam, ubi olim aurum Iuppiter pluerit: natales Minervae autem deducebant ad Rhodi origines, quoniam Sol et filii Solis in natalibus Minervae explicandis appellati erant; hasque origines illustrare eo aptius fuit, quod statim initio vs. 14. poeta dixit se canere Rhodum Solis amicam; ex quo amore Heliadae Rhodii nati erant. Ceterae partes ut connexae sint, non opus est exponere. Quomodo vero et Tlepolemi res et Minervae natales sententiis interpositis tractaverit, in fine carminis notabimus. Nunc hoc unum addam, de industria poetam in mythicis sese continuisse. Nam haec carmina sacra sunt; nec convenire visum veteribus in talibus carminibus hominum, qui nuper vixissent, res enucleatius exponere, nisi si peculiare id rationes suaderent. Quare licet eximiam materiam praeberet Aristomenes Messenius, tamen de hoc nihil.

Vs. 1 — 12. *Ut si quis filiae sponso phialam propinet, ita ego nectareum carmen Olympiis Pythiisque victoribus mitto eosque ea re exhilaro. Etenim felix est, quem fama celebrat: quod alio tempore aliis Gratia victoriarum effectrix praestat.* Phiala vino plena data in convivio, amicis simul vocatis, desponderi filiolarum generis solebant: exemplum de barbaro rege narrat Chares ap. Athen. XIII, p. 575. D. ubi pater dicit filiae in convivio: *Λαβούσα χρυσήν φιάλην καὶ πληρώσασα ὄδος ἢ θέλεις γαμηθῆναι· τούτου γὰρ κεκλήθη γυνή:* v. ibi Casaubonum Pindari haud immemorem. Simile habet Aristoteles ibid. p. 756. A. Apud Nostrum pater puellae phialam, quam altera manu tenet, altera ipse comprehendit (*ἀπὸ χειρὸς ἐλών*) et sponso propinat, eamque spumantem vitis rore, *ἔνδον ἀμπέλου κατὰ δρόσῳ*, ut legendum docui concinnante Athenaeo XI, p. 503. F. qui et *νεανία. Τὴν οἴνου πλήθουσαν φιάλην* interpretatur Schol. Hermog. p. 391. *Δωρήσεται, δωρήσθαι:* cf. Thiersch. Act. phil. Mon. T. I. F. II, p. 211. deinde mutatur structura in aoristum indicativum *ἔθηκε*, quia data phiala generum pater iam designavit. *Γαμβρός* est futurus gener, *sponsus, νυμφίος*, (cf. Serv. ad Virg. Ge. I, 31.), Pyth. IX, 120. adeo *procus*: cf. Spanh. ad Iulian. p. 72. neque aliter Latini *generum* pro sponso dicunt. Nem. V, 38. *γαμβρός* etiam de affini est; alia praebent lexica. *Propinando* fit *donatio*; unde *προπίνειν* est *donare*, atque adeo *prodere*: v. Schol. et ibi allata. Exemplum talis propinationis simul ac donationis praebet Demosth. π. παρατριβ. p. 384. 10. *μετὰ ταῦτα ἐν θυσία τινὶ καὶ δέινῳ πίνων καὶ φιλανθρωπεύομενος πρὸς αὐτοὺς ὁ Φίλιππος ἄλλα τε δὴ πολλὰ, οἶον αἰχμάλωτα καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ τελευτῶν ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ προὔπινεν αὐτοῖς. Οἴκοθεν οἴκαδε*, ex familia in familiam: cf. Olymp. VI, 99. Proferunt hinc a Schneidero notati Iulianus Epist. p. 428. Libanius Epist. 149. p. 74. et Epist. 358. p. 175. item Opp. T. II, p. 502. Agathias Hist. Praef. *Συμποσίου χάριν τιμάσαις*, convivii gratiam et hilaritatem hac re augens. *Ἐν* non ad *θήκη* pertinet, sed adverbiale est, *ἐν τούτῳ*, hac ipsa re; nisi quis dixerit esse *ἐν συμποσίῳ παρεόντων*, quod improbo. Ut causa pateret, cur invidendus gener esset, additum *ὀμόφρονος*: cf. Odyss. ζ, 155 sqq. Vs. 7. poema potui comparatur, ut Nem. III, 74. sed deorum potui nectari, quod poeta a Musis habet. *Νέκταρ χυτὸν* Schol. et Aristid. T. I. p. 255. explicant *αὐτόχυτον*: sed nihil est nisi *fluidum*. Vs. 9. *ἱλάσκομαι* cum dativo est *libationem offero*, qua dii alias, hoc loco victores exhilarantur et in eum, qui obtulit, propensiores redduntur. Plutarchus Poplicol. c. 21. *ἱλασόμενος τῇ Ἄιδῃ*. Libatio autem fit fluido, ut hic nectare sive vino, id est carmine. Ex proximo et vs. 17. patet Diagoram etiam Pythia vicisse, etsi in recensu victoriarum Diagorae versus finem carminis Pythia omittuntur hanc ipsam ob causam, quod ea iam in hoc initio memorata sunt: statim hoc loco autem una cum Olympico decore Py-

thium poeta nominat, aut quod hoc post Olympicum nobilissimum est aut quod ante Olympicam victoriam novissimum. *Χάρις ζωθάλμιος*, vitam vigentem reddens gaudiis et hilaritate: hanc enim affert victoria danda, quae multis locis ad Gratias refertur (ne plura, v. ad Olymp. II, 50 sqq.), et poetarum carminibus provocandis. Vocem *ζωθάλμιος* illustravit Schneiderus in Lex. allato etiam Hesychio et Nonni dictione *ζωθάλμιος* "Ὁρας et similibus vocibus. Πάμφωνος proprium est tibiarium epitheton: tibiae enim, quod satis ex Platone aliisque constat, sunt *πολύφθογγοι* et *παναρμόνιοι*. Cf. Pyth. XII, 19. Isthm. IV, 30.

Vs. 13 — 19. *Et nunc cithara ac tibiis instructus cum Diagora, quem nunc ipsum Gratia victorem et carminis laude insignem praestitit, descendi ad Rhodum celebrandam et laudandum Olympicum et Pythium victorem patremque eius Damagetum, qui Rhodum tenent cum Argiva manu.* Ad Rhodum insulam poeta descendit non navigatione eo profectus, sed carmine animum ad Rhodum appellens occasione a Diagora oblata. Cf. Olymp. VI, 22 sqq. Rhodus nympa et simul insula intelligenda; utramque enim rationem Iyrici de industria confundunt et miscent: estque illa hoc loco filia Veneris, ex Neptuno opinor, ut tradiderat Herophilus ap. Schol., ob luxum atque opulentiam mercaturae coniunctam ut alibi, ita Corinthi et in Rhodo. In qua genealogia Pindarus videtur Rhodiam esse fabulam secutus: alii Rhodus Neptuni filia est et Haliae Telchinum sororis (Diod. VI, 51. et Wess.); secundum alios Amphitrita Neptuni coniuge genita erat, ut est ap. Schol. et Apollod. I, 4, 5. ubi, ut ap. Tzetz. ad Lycophr. 953. Rhode audit. Nec alia videtur Rhodia Thethyis et Oceani filia ap. Hesiod. Theog. 351. cf. Epimenidem ap. Schol. h. l. qui aut Genealogus est aut qui Dorice de Rhodo scripsit (Diog. L. I, 115.). Rursus ap. Schol. Odyss. ρ, 208. Solis amica est Rhode Asopi filia. Alia, partim confusa, vide ap. Schol. unde simul intelliges fuisse etiam qui Rhodum Veneris et Solis filiam haberent; quod Pindaro obrudebant, qui coniungebant: *παῖδ' Ἀφροδίτας Ἀελίοιο τε*. Eadem fabula ex male intellecto Pindari loco arrepta videtur apud poetam nescio quem, qui praeterea tres, a quibus urbes denominatae, fratres non Cercaphi filios esse putavit et de aurea pluvia aliud atque Pindarus tradit. Versus, si integri sunt, minime elegantes servavit Natalis Comes Myth. V, 17.

Κύπριδος Ἑλλοῦ τε Ῥόδου θῆ τοῦνομα νήσω.

Τρεῖς τούτων παῖδες πόλει τρισίν. ἠνίκα κοίτην

Εἰσανάβησε θεᾶς, σταγόσιν θεός ὕσατο χρυσοῦ,

Πλείστα ῥῶδ' ἠνθήσαν φοινίκια καὶ κρήνα λευκά.

Πελοῦριος Diagoras dicitur ob *staturam*, de qua v. Schol. h. l. et ad Inscr., *quattuor ulnarum et quinque pollicum*: idem est *ἐνθυμάχας*, *recta in adversarium tendens*, sine metu vel ambagibus, Homero *ἰθὺς μάχεσθαι*. Nota *στεφανώσασθαι* passiva vi, ut vs. 81. Olymp. XII, 19. Nem. VI, 19. Cave autem iungas *στεφανώσασθαι* *πυγμαῖς ἄποινα*, etsi structura haec legitima est, ut Nem. l. c. *ἔρνεα στεφανώσασθαι*, ap. Philostrat. *στεφανώσασθαι τὰριστέισ*, ap. Aristoph. Eqq. 653. *εὐαγγίλια στεφανοῦν*: coniungendum potius *αἰνέσω* *πυγμαῖς ἄποινα*, ut carmen sit praemium victoriae. Isthm. VII, 3. *κόμον ἀνεγειρεῖτω νίκας ἄποινα*. Pyth. II, 14. *ἐτέλεσεν ὕμνον ἄποιν' ἀρετᾶς*. Isthm. III, 7. *εὐκλέων δ' ἔργων ἄποινα χρεὶ μὲν ὑμνήσαι τὸν ἑσλόν*, hoc est *ὥστε εἶναι ἄποινα*, vel *εἰς ἄποινα*, ut vulgo hoc genus dicendi explicatur, quamquam minus bene. Locum de Damageto respicit Sophista in Aeschin. Epist. IV, p. 667 sq. p. 669. Damagetus ob iustitiam dicitur *ἀδῶν Δίνα*: fuit enim haud dubie Prytanis, tradito a maioribus regiis hereditario munere: nam regibus ea aetate Rhodios non iam paruisse arbitror. Prytanis posteris temporibus Rhodiorum magistratus fuisse docet Meursius

Rhod. I, 19. Cf. Paulsen. de Rhodo p. 56. Ἀσία εὐρύχωρος, late patens: est idem quod εὐρύχωρος, sed epicus usus necessitate coactus penultimam corripuit. Ἐμβολὸν Περσεῶν Καραίας intellige, cunei forma in mare exeuntem: nam quo minus de Ἐμβολοῦ sive Τριεῖς Lyciae loco cogites, tum additum Ἀσίας εὐρύχωρου impedit, tum quod is locus prope Arycandam mediterraneus fuit. Multo minus Rhodi ipsius locus nominari poterat; Chelidoniae autem insulae, de quibus alter Schol., nimium remotae sunt. Est etiam Trieres Phoeniciae inter Tripolin et Berytum in ora maritima, quam significari in Scholiis putes, ubi Carmelum nominant, longo tamen intervallo a Τριεῖς Phoeniciae remotum.

Vs. 20 — 31. Poeta transit ad Diagorae et Damageti, qui habebantur, maiores Rhodi conditores canendos. Quibus Heraclidarum ad gentem pertinentibus communem narrationem proferam, inde a generis auctore Tlepolemo repetens. Nam paterna origo a Iove est, materna ab Amyntoris filia Astydamia, cuius filius Tlepolemus. Iam a Tlepolemi facinore exorsurus hoc ipsum sententia excusat: Sed quemadmodum innumeris erroribus mortales ab recto deducuntur, ita ut ipsis impeditum sit optimum eligere, et dispicere, quid non nunc solum, ubi impetu animi abrepti sint, sed et praesenti et futuro omni tempore conductat; ita et Tlepolemus piaculum ipsi perniciosum commisit, quod ei causa exilii fuit. Patruum ille Licymnium occidit. Nempe mentis perturbatio et ira, quae etiam sapientem virum de recto demovere potest, Tlepolemu ad eam caedem impulerat: quae ut expiaretur, quid sibi faciendum esset, deum consuluit. Notabile futurum ἐθέλησω: sed vide ne ἐθέλησω διορθῶσαι sit διορθῶσω ἐθέλων, haud invitus. Τοῖσιν est οἷον, quod postponi posse notum: v. nott. critt. p. 418. Ad τοῖσιν in appositione est Ἡρακλῆος εὐρ. γένηα, Rhodiis Heraclidis, genti olim regiae. In ceteris construe: διορθῶσαι λόγον ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ Τλαπολέμου: ξυνὸς λόγος est communis omnibus Heraclidis Rhodiis. Διορθῶσαι, διελεθεῖν cum notione τοῦ διορθοῦ, recta via deducere et exponere: ἀγγέλλων ut hic ita loco plane simili Pyth. IX. init. additum est. De Astydamia, quam Pindarus ex Rhodia haud dubie fabula Tlepolemi matrem praedicat, vide Scholia doctissima: Apollodoro II, 7, 8. est ea Ctesippi Herculis filii mater; idem ibid. et II, 7, 6. ubi v. Heyn. Tlepolemu Astyocho Phylantis filia natum dicit, in patris nomine Pherecydem ap. Schol. h. l. secutus. De Tlepolemo Licymnium vel ira vel casu caedente et de illius in Rhodum fuga v. Meurs. Rhod. I, 5. Heyn. ad Apollod. II, 8, 2. Beckmann. ad Aristot. Mir. ausc. p. 239. Mox ad τυχεῖν non supplendum αὐτοῦ, sed ὅ,τι pendet ab illo verbo: v. exempla nott. critt. p. 436. Μιδείας, matris, non oppidi: etsi Midea oppidum ab illius matre appellatum Licymnii sedes fuit ut Oeoni filii (v. Olymp. XI, 69.). Argis Licymnium et Tlepolemu habitasse nonnulli tradiderant: v. Diod. IV, 58. Ceterum huic haud dubie spectat Eustathius, non satis tamen apte, ad Iliad. τ, p. 1175. 35. ὅτι δὲ Ἀργεῖος ἀνέκαθεν ὁ Ἡρακλῆς διὰ τὴν μητέρα Ἀλκμήνην Μιδεῶν οὔσαν, ἱστορεῖ πρὸς ἄλλοις ὁ Πίνδαρος. Ultima αἰ δὲ φρονῶν ταραχαὶ παρέπλ. καὶ σοφὸν per sententiam enunciant, quod de Tlepolemo narrare poeta vult: sententiam hinc habet Stob. Serm. XCVII. p. 539. ed. Genev. consentiens in lectione παρέπλαξαν. Recte contulit Heynius Iliad. ε, 553 sq. Sententiam cur poeta praetulerit, infra apparebit.

Vs. 32 — 53. Apollo igitur Delphicus remedium dedit iusso Tlepolemo in exilium ire haud infaustum. In Rhodum illum misit insulam, cui Iuppiter auream pluviam demisit tum quum Minerva esset genita, quam primos colere filios Sol iussit. Providentia quidem hominum fortunam, virtutem quippe et felicitatem, auget: sed vel providos subinde oblivionis nubes obumbrat. Sic Rhodii Solis filii etsi non improvidi coluerunt qui-

dem Minervam, sed quod sine igni illi sacra fecerunt, non omnem inde retulerunt fructum. Aurum tamen illis Iuppiter largitus est, Minerva artem: unde ibi statuæ, unde gloria: neque eorum sapientia est dolosa. Nomen Apollinis Χρυσοκόμης tangit Athen. XIII, p. 604. B. Cf. Isthm. VI, extr. Oraculum Tlepolemo Rhodum non nominat, sed ut solet per ambages significat, insulam dicens, ubi olim Iuppiter aurum pluerit in Minervæ natalibus: unde poeta rem hanc patriæ victoris honorificentissimam narranti occasionem capit. Cave enim putes βρέχοι dicendum fuisse, si hoc verbum ad oraculum referendum sit. Directe inferuntur verba oraculi: quæ a vs. 35. adduntur, poetæ sunt. Aurea pluvia priscam significat Rhodi opulentiam vel ante Doriensem coloniam: eius fabulæ ex Rhodia opinor fama ductæ etiam in Catalogo navium, sed versu dubio, vestigium est: ubi Schol. Villos. p. 80. ὅτι Πίνδαρος κυρίως δίδεσται ὑσαι τὸν χρυσόν, Ὀμήρου μεταφορὰ κεχηρημένον διὰ τοῦ κατέχευε πρὸς ἔμφασιν τοῦ πλούτου. Pindaricum de aurea pluvia locum respiciunt Strab. XIV, p. 967. C. Aristid. T. I. p. 546. Liban. Opp. T. I. p. 114. A. coll. Epist. 351. p. 172. Eustath. ad Iliad. β, p. 317. Cf. Meurs. Rhod. I, 17. De Minervæ ortu pervulgata omnia: vide tamen Schol. h. l. et Hymnum Homericum IX. in Minervam, Philostratum Imagg. II, 7. p. 852 sq. qui in imagine ex Pindaro expressa describenda usus hoc carmine est, item Fragm. Pind. Hymn. 5. et ibi not. deinde Etym. M. v. Ἐρεχθεύς, Hemst. ad Lucian. T. I. p. 226 sq. et quos Schneiderus ad Fragm. annotaverat, Foggini in Diss. Acad. Corton. T. II. p. 93. Heynium in Comm. Soc. Gott. T. IV. p. 82. Winkelmannum Mon. ined. T. I. p. 4. Πόλις, insulam, regionem, terram, non unam aliquam trium urbem: de quo vocis usu v. Strab. VIII, p. 546. A. ibique Casaub. Adde Dissen. ad Isthm. IV, 49 sqq. Ἐπεριονίδας Sol Rhodiorum h. l. dicitur (cf. huc spectantem Eustath. ad Odys. α, p. 1383. 37.), etsi fabularum periti Hyperionis filium secundum Solem dixerunt, Rhodiorum deum Solem quartum (Cic. N. D. III, 21. ubi cf. intt.). Μέλλον χρέος, proxime futurum debitum seu officium: nempe Sol filius dicit, mox futuro Iovis partu primos eos debere Minervæ sacra facere. Παιδες φίλοι, Rhodii tum Heliadae: Soli enim Rhodum sacram fuisse notissimum est; quod ex Pindari hoc loco refert Eustath. ad Odys. ε, p. 1527. 59. μ, p. 1721. 27. Προμαθίος αἰδῶ habet, qui providentiam non spernit, ut leves homines, sed maxime curat et reveretur. Et Rhodii quidem non spreverant; aliquid tamen oblitii sunt, ut solet fieri vel apud prudentes. Σπέρμα φλογός sive πυρός est unde flamma incenditur, fomes et similia: ut de carbonibus ap. Hom. l. c. in Schol. Virgilius semina flammæ dixit, sed sensu aliquantum diverso, de scintillis lapidi inclusis; atque scintillam σπέρμα vocat etiam Pindarus Pyth. III, 37. ut videtur. Rursus aliter Ovidius Metam. XV, 347. dixit Materiam habentem semina flammæ. Narratio de sacris absque igni peractis nititur ritu Rhodiaco, ut Minervæ Lindiæ ἱερὰ ἄπυρα fierent. Schol. vs. 170. διὰ τοῦτο δὲ φασὶ τοὺς Ῥόδιους ἄπυρα θύειν, ὡς περ οἱ πρῶτοι τῇ Ἀθηνᾷ ἔθυσαν. Schol. vs. 86. ἄπυρα δὲ μέχρι νῦν οἱ Ῥόδιοι θύουσιν ἀπ' ἐκείνης τῆς ἀρχῆς τῇ Ἀθηνᾷ, καὶ Ἀπολλώνιος ὁ ποιητὴς φησὶν (in Ῥόδου κτίσει carmine) ἄπυρα τοὺς Ῥόδιους ἱερὰ θύειν διὰ τὴν πρὸς Ἡφαιστὸν ἔνεκα τῶν γάμων ἔχθραν, ὅτι ἐπέδιωξε τὴν Ἀθηνᾶν βουλόμενος συμμῆναι: nam. cetera, quæ adduntur, non curanda. De libidine Vulcani nota res: cf. Etym. M. v. Ἐρεχθεύς, Hemst. ad Lucian. Dial. Deor. 8. Scholiis adde Philostratum Imagg. l. c. καὶ θύουσιν ἤδη τῇ Ἀθηνᾷ δῆμοι δύο ἐπὶ δυοῖν ἀκροπόλειον, Ἀθηναῖοι καὶ Ῥόδιοι, γῆ καὶ θαλάττῃ, ἀνθρωποὶ γηγενεῖς, οἱ μὲν ἄπυρα ἱερὰ καὶ ἀτελή, ὁ δὲ Ἀθηναῖσι δῆμος — πυρ ἐκεί καὶ κτίσασαι ἱερῶν, ὁ καπνὸς δὲ οἶον εὐώδης γέγραπται καὶ μετὰ τῆς κτίσεως ἀναρρέων· ὅθεν ὡς παρὰ σοφωτέρους ἀφί-

μιο ἢ θεὸς καὶ θύσαντας εὖ. Diodor. V, 56. Ἄνθρωθεῖσι δὲ τοῖς Ἡλιάδαις εἶπεν τὸν Ἥλιον, [ὅτι] οἵτινες ἂν Ἀθηῶν θύσωσι πρώτοι, παρ' ἑαυτοῖς ἔξουσι τὴν θεὸν· τὸ δ' αὐτὸ διασαφῆσαι λέγεται τοῖς τὴν Ἀττικὴν κατοικοῦσι. διδὲ καὶ φασὶ τοὺς μὲν Ἡλιάδας διὰ τὴν σπουδὴν ἐπιλαθομένους ἐνεγκεῖν πῦρ καὶ ἐπιθεῖναι τότε τὰ θύματα· τὸν δὲ τότε βασιλεύοντα τῶν Ἀθηναίων Κέκροπα ἐπὶ τοῦ πυρὸς θύσαι ἕστερον. διόπερ φασὶ διαμείνειν μέχρι τοῦ νῦν τὸ κατὰ τὴν θύσαν ἴδιον ἐν τῇ Ῥόδῳ, καὶ τὴν θεὸν ἐν αὐτῇ καθιδρῦσθαι. Cf. Meurs. Rhod. I, 16. Lectionem καὶ τοὶ γὰρ firmant libri Vindobonenses quattuor. Ἀρόπολις est Lindiorum: v. Meurs. I, 6. Quamquam autem ob sacra a Rhodiis minus recte facta maluit Athenis habitare Minerva, tamen illos arte conspicuos reddidit, qua claram posteris temporibus Rhodum fuisse nemo ignorat: ex Pindaro patet vel ipsius aetate signorum elaborandorum peritia insignes esse Rhodios habitos: nam qui de pictura Rhodiaca dixit Anacreon XXVIII, 3. is Anacreonte vero ac Pindaro longe est recentior, quorum aetate perfectior quidem pictura neque in Rhodo neque usquam in Graecia floruit. Neque vero illa fabula de Minerva et Rhodiis atque Atheniensibus omni veritate destituta est. Rhodus olim Telchinum arte celebris fuisse fertur: quaeque ibi est Minerva Polias Lindia, ea ut Attica videtur Aegyptia fuisse (v. ad Olymp. V, 9 sqq.): certe huc fabulae deducunt a rerum scriptoribus relatae et Amasidis Aegyptiorum regis auctoritas dona in eius templum mittentis; cf. Meurs. Rhod. I, 6. Thiersch. Epoch. d. Kunst d. Gr. Diss. II, p. 55 sqq. et in contrariam partem discedentem Müllerum Orchom. p. 116. Cui cultui inde a remotissimo tempore artium adhaesit exercitatio in gentibus quibusdam, qualis Athenis fuit Daedalidarum. Hinc Minervae artes apud Rhodios et Athenis debentur: estque etiam in Rhodo locus *Δαίδαλα*. Sed Athenienses Vulcani, ignis dei, cultum addiderunt, eoque magis aut prius profecisse in artibus visi sunt: nam haec quoque religio opificia quaedam adiuncta habuit certis gentibus propria, qualis gens Athenis Hephaestidarum: contra Rhodii Vulcanum aspernabantur, ut docet Apollonius Rhodius sp. Schol. Rhodii tamen industriae praemium opulentiam ex mercatura retulerunt. Sic explicanda re paulo propius ad sensum fabulae accessimus quam Birg. Thorlacius in opusc. acad. T. I. p. 103 sqq. cuius sententia nimium laxa est. Postremo hinc lucem accipit epigramma Cyzicenum ap. Iacobs. Anthol. T. I, p. 297. n. 342. ed. nov. ad quod intelligendum hoc teneri debet. Ut inter insulas Rhodus et in Graecia Athenae, ita in Asia Athenarum neptis Cyzicus, quae ob architecturae et operum organicorum peritiam cum Rhodo apud Strabonem (XIV, p. 965. C.) componitur, per Milesios Atheniensium colonos tradita Minervae religione, ab hac sibi dea donatam artis facultatem gloriata est, quod primum illi in Asia templum extruxisset: quamobrem Cyzicenis, quibus deam fuisse ex Plutarcho notavit Iacobsius, triangularem illa cippum dedit, primae sculptoriae artis signum, quippe quod ex cippo natae statuae sunt. Ecce epigramma, prout id olim cum Buttmanno constituit:

Ἀθηρῶν Χαρίτων ὑπὸ πασταδι τὰδε τριήρη

Στυλῖδα· τὰς πρώτας τοῦθ' ὑπόδειγμα τέχνας.

Ταύταν γὰρ πρώταν ποτ' ἐμήσατο Παλλὰς Ἀθήνη,

Τάνδε πόλει στάλαν ἀντιδιδούσα χάριν,

Τοῦτεκεν ὑψώτα Τριτανίδι νηὸν ἔτευξεν

Κύζικος ἄδ' ἱρᾶ πρώτον ἐν Ἀσιαδι·

Δεῖγμα δὲ καὶ πλῆθων χρυσήλατον ἦγαγεν ἄχθος

Δελφίδα γὰρ, Φοίβῳ τάνδ' ἐνεπούσα χάριν.

Redeo ad Rhodios. Hi igitur opera elaborarunt et in viis publicis posuerunt quasi

viva et gradientia, diductis pedibus, non vincitis: et fuit eorum ars nullo dolo infamis. Posterius significatur sententia: *δαίντι δὲ καὶ σοφία μείζων ἄδολος τελέθει*, cuius tamen valde ambigua structura est. Aut enim coniunges: *δαίντι δὲ καὶ μείζων οὔσα σοφία τελέθει ἄδολος*; aut *δαίντι δὲ καὶ σοφία μείζων ἔστιν, ἄδολος οὔσα*. In priori structura sensus hic est: *Doctus et exercitatus in aliqua arte etiamsi maiorem habet prudentiam, tamen sine fraude eam habere potest, nec debet praestigiator videri: disciplina enim et exercitatione artem didicit; in altera vero hic: Docti et exercitati maior sapientia est, si sine fraude est.* Praefero priorem ut simpliciore: utramcunque tamen amplectare, patet vetus Rhodiorum opprobrium averti, quo ob Telchinas laborabant artibus quidem insignes et primos simulacrorum numinis divini formam referentium fabricatores, sed veneficio et praestigiis infames. De Telchinibus v. Meurs. Rhod. I, 4. et 6. et de magicis eorum artibus Diod. III, 55. Strab. XIV, p. 966. B. Of. Thiersch. l. c.

Vs. 54 — 76. Ab Heliadis poeta ad enarrandam originem Rhodi eorum patri Soli debitam pergit, altius repetens insulae originem et eius res deducens usque ad conditam Ialysum. *Tum enim, quum dii inter se terram distribuerent, Rhodas nondum ex mari processerat; quum autem absentis Soli provinciam dii non dedissent, ille iteratam sortitionem institui noluit, sed Rhodum, quam suborientem videbat, sibi depoposeit: ex quo illam Sol tenet. Ibi Rhodo nympphae consociatus septem genuit filios, ex quibus unus tres illos heroes suscepit, a quibus urbes nominatae sunt, atque in his Ialysus, patria victoris urbs: in qua re consistitur, quod eo tendebat omnis haec narratio. Rhodiam haec orbis terrarum Heynio notante diversa est ab ea, quae post Titanum bellum ab Iove facta est, munerum et provinciarum divinarum partitione sp. Hesiod. Theog. 390. sqq. *Μνασθίντι*, mentionem rei facienti, notione vocabuli usitatissima. Sol autem postulat, ut Lachesis Parca, tamquam sacerdos et fatidica aureo diademate rediuita (*χρυσάμπυξ*, quo epitheto poeta etiam Musas ornat), cuius est sortes singulis distribuere, manibus sublatis (*ἐπιχειροτονία*) ipsi confirmet et una cum Iove addicat Rhodi possessionem; quod illa facere debet iureiurando maximo interposito eoque vero. *Ἐκέλευσε Λάχαιον θεῶν ὄρκον μέγαν μὴ παραφάμεν*, hoc est, iussit Lachesin iurare per Stygem atque ita, ut ne peieraret. Nam *θεῶν ὄρκος μέγας* est Styx (Hesiod. Theog. 404.); cf. Schol. *παραφάναι* autem est decipere, fallere, ut *παρειπίειν* apud Homerum: hinc *παραφάναι ὄρκον* est peierare, ut Latini dicunt *fidem, promissum, Iovem fallere*. Hesychius: *παραφάμεν, παραβῆναι ἅπαντα* (scribe *ἅπατᾶν*), quod huc pertinet. Idem: *πάρφασις, παραλυσίς, συμβουλίς, παρηγορία ἢ ἀπάτη*, quae glossa est Pindarica ex Nem. VIII, 54. vulg. ubi cf. Schol. et Hesych. v. *παραίφασις*. *Παραφάμεν λόγον* similiter atque hic dictum reperitur Pyth. IX, 44. Cf. etiam *παραφάμενα* Nem. V, 32. *Ἐτελεύτησαν λόγων κορυφαί ἐν ἀληθείᾳ πεσοῦσαι*, eventum habuere dicta praeclara, quae vera ceciderant ab ore divino. *Λόγων κορυφαί*, ut Pyth. III, 80. Mox *γενέθλιος πατήρ ἀκτίνων* est pater radiorum, quos gignit. De Rhodo ex mari enata cf. Meurs. Rhod. I, 2. de Heliadis v. Creuzer. ad Cic. N. D. III, 21. imprimis vero Schol. h. l. Diodor. V, 55. et 57. ubi ob *σοφώτατα νοήματα* nota haec: *οἱ δ' Ἡλιάδαι διάφοροι γεγονότες τῶν ἄλλων ἐν παιδείᾳ διήνεγκαν, καὶ μάλιστα ἐν ἀντρολογία· εἰσηγήσαντο δὲ καὶ περὶ τῆς ναυτικῆς πολλὰ, καὶ τὰ περὶ τὰς ὥρας διέταξαν*. Filii Rhodi praeter eos, qui propter Tenagis caedem exulatum abierunt, habitaverunt in urbe Achaia: Cercaphus ex Oshimi filia suscepit Ialysum (*Ἰάλυσον* sive *Ἰαλυσόν*), Lindum, Camirum, qui Diodoro narrante *διέλιοντο τὴν χώραν, καὶ ἕκαστος ἑαυτοῦ πόλιν ὀμαύνημον ἔκτισεν*. Hinc*

illa, ἀπέντερος δ' ἔχον etc. Cur Ialysum natu maximum fuisse poeta notet, in Introductione notavi. Ad dictionem διαδοσσάμενοι τρεῖς cf. Iliad. β, 665. Ipsa divisio He- liadis tributa, si rei veritatem spectes, fuit Doria: Diores enim sunt τριχάϊκας, et in potissimis rebus quibusque tripartitam secuti divisionem sunt. Πατρῶϊαν non ad μοῖ- ραν pertinet, sed ad γαίαν, ut recte Schol. nam ἀστέων μοῖρα non ποτρωῖα fuit, quippe quum non paternas urbes illi tres heroes distribuerint, sed ipsi illas urbes primi condidisse ferantur: at insula fuit πατρῶϊα, utpote regnum Cercaphi; nam qui de dei terra loquitur, festinabat quum illa scriberet. Accedit usus sermonis et ipse apti pulchrique sensus: nam πατρώα γῆ dictio usitata est, eaque hoc loco eo commo- dior, quod non simpliciter terram, sed patriam rem (κλήρον) diviserant filii.

Vs. 77 — 87. Poeta nexu orationis artificiosissimo redit ad Tlepolemum, a quo exorsus erat; in cuius funebribus ludis quum Diagoras bis vicisset, viam inde ad huius victoriae recensendas Pindarus sibi paravit. Similes victoriarum enumerationes sunt in ll. cc. nott. critt. p. 389 sq. Συμφορὰ οἰκτρὰ est caedes Licymnii et exilium, quae Tlepolemo compensantur appenso quasi redemptionis pretio (ἰσταμένῳ λύτρῳ): compensantur autem Tlepolemo, ab Herculis patria Tiryntiorum duce appellato, sa- cris Tlepolemiis, quae ultra herois honores tanquam deo acta pompâ et sacrificiis ac ludis celebrabantur. De Tlepolemiis dixit Meursius in Graecia feriata ex Scholiis, in quibus h. l. et vs. 36. de illis dicitur. Et erant inter veteres, qui Pindarum menda- cii arguerent, quod Solis ludos ad Tlepolemum retulisset, satis opinor impudenter et ridicule: quis enim credat poetam falsa dicere inter Rhodios de Rhodiorum, quae tum erant, certaminibus potuisse? Illud tamen credibile, Tlepolemi honorem post He- raclidarum deminutionem et ipsum minutum esse, translatis in Solem ludis. Sed Pin- dari aetate illi ludi agebantur Tlepolemo ad Troiam a Sarpedone occiso (Iliad. ε, 655 sqq.). De iisdem adde Tzetzam ad Lycophr. 911. qui iis, quae in Scholiis no- stris leguntur, alia nonnulla admista habet: Ἐν δὲ ταῖς Πινδάρου ἱστορίαις εὖρον, ὅτι οἱ τοῦ Τηλεπόλεμου ἀπεσώθησαν εἰς Ῥόδον τὴν αὐτῶν πατρίδα· καὶ ἡ γυνὴ Τηλεπόλεμου Φιλοζώη (Polyxo Pausaniae dicitur III, 19, 10.) μεγάλη δακρύουσα ἀγῶνας ἐπὶ τῷ τά- φῳ τοῦ ἀνδρός ἔθετο, καὶ παῖδες ἠγωνίζοντο, καὶ οἱ νικῶντες λεύκης φύλλοις ἐστίφοντο. Ubi Πινδάρου ἱστορίαι nec Scholia vetera esse possunt, quibus id nomen non conve- nit, neque eae ἱστορίαι, quae recentiorum Scholiis post Tzetas scriptis insertae le- guntur: etsi ad vs. 142. extat talis historia, cui tamen non magis quam veteribus Scholiis de Tlepolemi uxore quidquam inest: quapropter alias Tzetzes historias Pin- dari habuisse videtur, ex plenioribus antiquorum Scholiis excerptas. Quae nunc ha- bentur historiae, a recentioribus illis grammaticis, de quibus in Praefat. Schol. T. II. dixi, in ordinem redactae sunt, adhibitis antiquis et Scholiis et fortasse historiis illis. Earundem tamen historiarum et ceterorum, quae recentiorum vocantur, Scholiorum Müllerus Cizensis, vir doctissimus, ad Schol. Lycophr. 174. p. 430. Ioannem Tzetzam, et in Praef. p. XXXIX. Isaacum auctorem facit: qua de re quid censerem, in Praef. Schol. Pind. T. II. p. XXVIII. significavi. Sed redeo ad interpretationem. Κρίων intellige contentionem: v. Dissen. ad Nem. X, 23. alia ratio Olymp. III, 22. ubi addito ἀγῶν for- mulae potestatem poeta mutavit. Ἄλλαν ἐπ' ἄλλα recte Schol. explicat geminatas duas, nulla interiecta Nemeade. Athenis Diagoras quibus in ludis vicerit ignoramus, nisi quod non in Panhelleniis, de quo v. ad Schol. p. 180. In quibus possit vicisse, bene docet Schol. vet. Ceteros ludos illustrant Scholia et ibi notata p. 181. 182. unde ni- hil repeto. Ἐν Ἀργεὶ χαλκός, clypeus, quo insignis Argivorum ars, in Hecatombaeis sive Heraeis datus: hinc is ludus ἀγῶν χαλκός Nem. X, 22. ubi v. Dissenium no-

strum; cf. Schol. Olymp. XIII, 148. IX, 132. Schol. Nem. X, init. Pausan. II, 24, 2. et Meursii Graec. fer. in Heraeis et Hecatombaeis. Ἐξ Ἀργους ἀσπίδα ostendunt aliquot tituli lapidei, quos Index Thesauri nostri Inscriptionum Graecarum demonstrabit: Corsinus vero Diss. agon. III, 16. sine ullo idoneo argumento diversos ludos fuisse putat Heraea et τὴν ἐξ Ἀργους ἀσπίδα: quod repetit et demonstrare conatur in Diss. IV. post Nott. Gr. p. LXXVII. At argumentatio docti viri concidit, ubi teneris proverbialem dictionem ὡς τὴν ἐν Ἀργεὶ ἀσπίδα παθελῶν vel ἡ ἐν Ἀργεὶ ἀσπίς ad ludos non pertinere, sed ad alium Argis quodam loco maxime arduo affixum clypeum, qui esset pro insigni civitatis, isque ita affixus, ut revelli omnino non posse videretur: unde id proverbium. De proverbio vide paroemiographos, Suidam, Zenobium VI, 52. Plutarchum Prov. Alex. 44. Ita quidem spectata re sublatus etiam est ludus iste rudis et barbarus, quem praeter alios Creuzerus Symbol. T. II. p. 384. ed. pr. Böttiger Mythol. Iunon. p. 131. in eo positum putabant, ut certantibus clypeus affixus revellendus esset. Sed praeter proverbium a ludis plane alienum passim, ut dixi, reperitur ἡ ἐν Ἀργεὶ ἀσπίς ut praemium victoris ex ludis Argivis: atque haec eius commemoratio adeo aliena a clypei, quam putabant, revulsione est, ut non solum in lucta et pugilatu nominetur, sed etiam citharoedus vicisse τὴν ἐξ Ἀργους ἀσπίδα dicatur in lapide Smyrnaeo Marm. Oxon. VII. Ille autem mos clypeum pro praemio dandi a Lynceo et Abante derivatur ap. Hygin. Fab. 273. verior causa est, quod clypeus et Iunonis et Argivorum insigne est. Diversus ab illis clypeis clypeus Diomedis Argis in pompa circumlatus (Callim. Lavacr. Pallad. 35.). Neque ad Argivos ludos retulerim certamen, in quo clypeus suspensus iaculo petitur, quod Welckero notante repraesentatur in vase ap. Millin. Vas. ined. T. I. tab. 45. Hactenus de clypeo Heraeorum. Sed Corsinus Diss. IV. post Nott. Gr. l. c. etiam Heraea et Hecatombaea falso distinguit, quod illa in urbe acta sint, haec ante urbem: prius verum est (Pausan. II, 24, 2.), alterum fictum. Ceterum ex Schol. Vrat. A. ad vs. 152. collegeris, etiam tripodes et lebetes et crateres in Argivis illis ludis datos esse; sed huic loco non confido, quod illa verba non ad sola Argiva certamina, sed simul ad cetera, quae Pindarus addit, referenda videntur. Arcadiae ludos plures commemorant Scholia, quorum notissima Lycaea Olymp. XIII, 104. IX, 102 sq. Nem. X, 48. significata: cf. Schol. Olymp. IX, 143. vulg. Pausan. VIII, 2, 1. VIII, 38. 4. Quantum ex Scholiis et Nem. X, 45 sqq. intelligitur, in Lycaeis aheneum vas sive tripus victori datus est. Ἔργα accipio artis opera, de praemiis, ut antea χαλκός praemium erat: Astius certamina sive ludos interpretatur, ut deinde ἀγῶνες sequuntur: ac sane ἔργα quodammodo sunt certamina, sed non nisi ea ratione, ut facinora victorum in certamine sint; ludi, in quibus certatur, ἔργα dici non possunt: neque hoc ullo loco reperies, ne Olymp. XIII, 37. quidem; ceterorum vero locorum nubes ab Astio excitata ne unum quidem idoneum exemplum offert. Porro tales ludos, in quibus ahenea vasa praemiorum loco fuerunt, etiam Clitorea et Tegeae Arcadiae celebratos esse docet ipse poeta Nem. X. l. c. Scholiastes praeter Lycaea nominat Tegeae acta Aleaea Minervae Aleae sacra (Pausan. VIII, 23, 1.), item Κόρεια in Proserpinæ honorem Clitorea (v. Dissen. ad Nem. X, 37 sqq.); Hermaea (Pausan. VIII, 14, 7.), haec apud Pheneatas. Thebis intelliguntur Heraclea s. Iolaiia, in quibus aheneus tripus datus: cf. Schol. h. l. Pindarum Olymp. IX, 105. Isthm. IV, 35. et Schol. Olymp. IX, 148. vulg. Schol. rec. Olymp. XIII, 148. Schol. Pyth. IX, 156. Schol. Nem. IV, 39. et Schol. Isthm. I, 11. 79. Sed cave Scholiis ad Isthm. III, 17, 114. 117. credas Pindarum Isthm. III, 79 sqq. de Heracleis s. Iolaiis dicere: illud enim, de quo ibi Pindarus,

certamen apud Electrides portas actum, Heraclea ad Proetides, ubi Iolai gymnasium et stadium. Fuerunt enim Thebis monumenta Iolai, de quibus praeter II. cc. vide Pausan. IX, 23, 1. *Θηβαίους δὲ πρὸ τῶν πυλῶν ἐστὶ τῶν Προϊτιδῶν καὶ τὸ Ἰολαίου καλούμενον γυμνάσιον καὶ στάδιον*: et deinde, *ἐνταῦθα δεικνύται καὶ ἡρῶν Ἰολαίου*: prope abest hippodromus, in quo Pindari monumentum. Adde nott. Nem. IV, 20. *Legitimi et ordinarii*, qui dicuntur, *Boeotorum ludi* apud Schol. recensentur hi: *Thespiis Erotidia* (v. ad Schol.); *Plataeis Eleutheria* (Cors. F. A. T. II, p. 331.); *Oropi Amphiarai*; apud *Delium* Apollini sacrum *Delia*; *Lebadae Trophonia s. Basilia* (Polluc. Onom. I, 37.): sed Trophonia s. Basilia huc non pertinent, quippe post pugnam Leuctricam demum instituta (Diodor. XV, 53.). Haec autem Lebadae acta Basilia distinguenda sunt ab Euboicis, de quibus Schol. Isthm. I, 11. nam quod ibi pro *Εὐβόλῃ* Müllerus Orchom. p. 151. voluit *Λεβαδείᾳ* rescribere, prohibet Pindarus Isthm. I, 57. Ceterum ex ludis hucusque allatis plures nominantur in titulo Megarico apud Sponium (in Itinerar. et Misc. erud. ant. X, 102. p. 364.), Whelerum, Pocockium, Meletium, Muratorium, ubi inter alia, quae omitto, habes *Παναθήναια ἐν Ἀθήναις*, *Ὀλύμπια ἐν Ἀθήναις*, *Ἐλευθερία ἐν Ἀθήναις*, *Ἡράκλεια ἐν Θήβαις*, *Τροφώνεια ἐν Λεβαδείᾳ*, *Ἐλευθέρια ἐν Πλαταις*, *τὴν ἐξ Ἀργούς ἀσπίδα*. Apud Caylus. Rec. d'Ant. T. VI, tab. 58. praeter Erotidia s. Erotidaea occurrunt *Ἐλευθέρια* et *Λύκαια*. De *Pellenensibus* sollemnibus et ludis dicetur ad Olymp. IX, 104. hoc loco notis criticis addo, ut Pindarus *Πέλλαναν* dixit ultima brevi, ita, apud Pausaniam non Achaicum quidem, sed Laconicum oppidum *Πέλλαναν* vocari, etsi in editionibus habeatur paroxytonum, quum tamen ipsa terminatio doceat debere paroxytonum esse. V. III, 1, 4. III, 29, 2. *Aeginetici ludi* sunt *Acacea*, *Delphinia*, *Heraea* (Müller. Aeginet. p. 140.): omitto *ἀμφορίτην ἀγῶνα*, utpote cursorum. Lectionem *Αἰγίνα* re probat nunc etiam Hermannus, necdum credo *Αἰγίνην* ultima longa dici: nam Hymn. Hom. in Apoll. Del. 31. reducenda antiqua scriptura *Αἰγίνα*, producta per vim caesurae ultima. De *Megaricis* ludis v. Schol. h. l. et Olymp. XIII, 155. Affert *Dioclea*, *Pythia*, *Nemea*: de Pythiis cf. Schol. Nem. V, 84. Philostrat. Vit. Soph. I, 24, 3. et nota Apollinis Pythii cultum et statuam Megaris (Pausan. I, 42, 5.): de Diocleis insignis locus est Theocriti XII, 29 sqq. ubi v. Schol. et Warton. At Theocritus nihil de gymniciis ludis habet; osculandi certamen in Diocleis propositum docet, quo nescio annon insignis Diagoras fuerit: nisi tamen Scholiastae plane hallucinantur, gymnici quoque ludi in Diocleis instituti sint necesse est. Et ex Theocrito quidem vere primo acta esse Dioclea constat; quo retulerim etiam verba Schol. Pind. Nem. III, extr. Sunt etiam Megarensium *Ἀλκαθοῖα*, quae quantum scio non nisi ap. Schol. Nem. V, 84. et apud Pindarum ipsum Isthm. VII, 67. commemorantur: dicata fuerunt Alcathoo Pelopis filio, qui leonem Cithaerionium interfecit et Apollini ac Dianae eam ob causam templum posuit (v. Pausan. I, 41. Dicuchidam Megaricorum scriptorem ap. Schol. Apollon. I, 517.): unde Pythia et Alcathoia pro iisdem haberem, nisi Apollo ille esset *Ἀργαῖος*, non *Πύθιος*, et Diana *Ἀργαστέρα*. Ceterum ex Alcathoo etiam altera Megarensium arx, quam ille exstruxerat, denominata est (Pausan. I, 42.), antiquis insignis religionibus, Apollinis etiam; et heroum Megaris Alcathous habuit (Pausan. I, 43, 4.), ad quod vide an hi ludi sint habiti. Postremo hi Megarensium ludi potissimum pugilum, luctatorum, pancratiastarum videntur fuisse: v. praeter nostrum locum Nem. III, extr. Nem. V, 46. Isthm. VII, 67. Pyth. VIII, 82. Sed Olymp. XIII, 105. Pyth. IX, 94. cursorum certamina Megaris significantur. Ibidem victorum nomina columellae inscribebantur, ut aliis locis multis, cuius generis haud pauci su-

persunt lapidei tituli: hinc *non aliud lapidea sententia*, hoc est, de iudicum sententiis inscriptum lapidi decretum, *ibi ostendere* dicitur.

Vs. 87 — 95. Oda terminatur invocando Iove Atabyrio, ut et poetae carmen et Diagoram honoret, qui ob iustitiam et aequitatem laudatur, in viro tanta virtute, tanta corporis vi, tanta nobilitate, gloria, opulentia instructo maxime praedicandam; item ut Callianactis familiam universam ne deserat, quum praesertim, ubi genti Eratidarum, inter quos illa familia censebatur, grati quid acciderit, universa civitas simul cum Heraclidis urbis praesidibus sollempnia agat: eo magis autem Iovis auxilio opus esse, quanto magis fluxa et fragilis esset rerum humanarum condicio. *Iovem* potissimum Pindarus precatur, quod ille et Olympioium deus et Heraclidarum parens (*πατρώος θεός*), eumque *Atabyrium*, ob Rhodium cultum. De monte Atabyrio tum Rhodi tum Siciliae, in quam ex Rhodo nomen delatum, v. Meurs. Rhod. I, 8. et quos nominat Göller. Hist. Syrac. etc. p. 294 sq. Vox a Graecis ad suam orationem accommodata fert etymum a Pauwio prolatum (v. nott. critt.): orientale tamen *Taboris* nomen subesse probabile etiam mihi. Quae de bobus aeneis eo in monte positis Scholia praebent, a Callimacho et Pindaro narrari perhibet homo negligens Tzetzes Chil. IV, 390. dicens: *Πίνδαρος καὶ Καλλιμαχος γράφει τὴν ἱστορίαν. Τίμα μὲν ὕμνου τεθμὸν Ὀλυμπιονίκων*, sine te hoc carmine placari idque benigne respice et preces exaudi. Mox poeta: *Tenet Diagoras*, inquit, *quae bonorum patrum rectae mentes monuerunt et edixerunt*, hoc est, quae iusti et probi parentes, Damagetus et propinqui, domestica eum disciplina docuerunt, quasi aliquod oraculum senili prudentia puero et adolescenti praecepta morum dantes. *Iunge ἐξήραον. Κοινὸν σπέρμα ἀπὸ Καλλιάνακος*, familiam Callianactis, ab eadem stirpe eodemque patre oriundam. Callianax est unus ex Diagorae maioribus, ut bene Schol. monuit, isque auctor familiae, Eratidarum gentis unus (v. introd.): quis enim cum Heynio de Diagorae genero Callianacte cogitaverit? Quod qui faceret, *is κοινὸν σπέρμα ἀπὸ Καλλιάνακος* deberet de Diagorae ex Callianacte nepote intelligere, qui tum credo ne natus quidem erat; atque ut natus fuerit, cur de hoc potissimum infante poeta dixerit, de tribus Diagorae filiis et de cetera familia tacuerit? Itaque de universa prythanum familia dicitur; cf. introd. *Hanc igitur stirpem*, inquit, *noli occultare et minuere detrahendis honoribus*. Additur paulo post: *Ἐν δὲ μιᾷ μορᾷ χρόνου ἄλλοι ἄλλοιαι διαίθυσσισιν αὖραι. Αὖραι pertinent ad fortunae vicissitudines*, ut Pyth. III, 104. *ἄλλοτε δ' ἄλλοιαι προαὶ ὑψηπετῶν ἀνέμων*: ad sententiam cf. Olymp. II, 37. et not. Quam hoc loco additam Schol. putat ad consolandum Diagoram de nupero quodam familiae detrimento, cui successuram novam felicitatem poeta auguretur: sed vide ne ideo addita sit, quod tum Diagorae familiae, quae civitati praeerat, auctoritatis imminutio vel aliquod discrimen immineret; possis huc ipsum illud, quod praemisum est, referre: *Ἐρατιδῶν τοι σὺν χαρίτεσσιν ἔχει θαλάσσι καὶ πόλιν*, hoc est, *ubi Eratidae*, ut nunc, *celebrant sollempnia ob recens gaudium, etiam civitas simul laetatur, et convivium habet vel choreas agit*: quasi his verbis simul admonere Rhodios poeta voluerit, ne gentem minui sinerent, quacum ipsorum felicitas artissime coniuncta esset. Nam post auctam Atheniensium dominationem optimatum potestatem abrogari in promptu erat: nec dissimile vero, iam tum et Rhodiorum et Atheniensium aliquos consensu de eripiendo Heraclidis Rhodiis imperio cogitasse: et populare imperium sub Atheniensium potestate, quibus etiam Rhodii posthac paruerunt, institutum esse notum est. Quid quod Diagorae filii et propinqui postea ab Atheniensibus eieci et capitis damnati sunt? V. introd. Haec qui accurate consideraverit, non opinor nobis oberit, si eodem referemus preces illas:

Μὴ κρύπτει κοινὸν σπέρμα ἀπὸ Καλλιάνακτος, quam ad domum regnatricem referri debere demonstravi. Precatur enim Iovem ne id accidat, quod accidere iamiam poterat, ut familiae eriperetur potestas. Neque tamen ideo poeta mala auguratur, sed tantum anxius de secundarum rerum stabilitate, ne in summa felicitate positi nimium insurgant et deorum ultionem adducant, vicissitudinum fortunae admonet ambigua sententia, quae mihi haec videtur: *Noli, o Iuppiter, Heraclidarum hanc familiam minuere, familiam inquam ex ea gente, cuius gaudiis etiam ipsa civitas lactetur: tua sane opus est benignitate: fortuna namque instabilis, ut nunc possit ex prosperis adversa afferre, nunc ex adversis prospera, velut venti vel in uno temporis articulo hinc illinc flare solent.* Imprimis vero in fine carminis rerum humanarum fragilitatem in memoriam revocare amat, sed tectius et per preces, ut Olymp. VIII, extr. Pyth. V, 120. quo pertinet etiam illud *εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι θεός* Olymp. I, 108. Postremo his spectatis video plura in hoc carmine rerum, quae tum fuere, rationi pulcherrime accommodata esse, licet ea sint eiusmodi, ut etiam per se sua placeant elegantia. Nam si qui erant Rhodiorum, qui pro illius aetatis ingenio inviderent Damageto et eius familiae imperium tenenti, nihil magis agendum poetae erat, quam ut Rhodios admoneret, ne quid inconsideratus statuerent imminuenda Heraclidarum potestate. Quod in hoc carmine sane effectum videtur. Nam vs. 93. Eratidarum sive Heraclidarum gaudiis etiam civitatem laetari dicit: nempe eadem imperantium et civium utilitas: „Eratidae non tyranni sunt, quibus vos debeatis infensi esse, ait; mite exercent imperium, cui cives non obtrecent.” Obtrecebant tamen, ut conieci; nempe erant sane aliquot, qui novas res molirentur, optimatibus infesti cives, qualis Athenis Pericles: hi plebem abalienare ab Eratidis studebant; plebs tamen adhuc fida, certe eatenus, ut qui Eratidis faveret, civitatem Eratidarum gaudiis laetari potuerit dicere: talia enim nulla aetate et in nulla civitate ita dicuntur, ut plane vera sint et nemo, qui aliter censeat, reperiatur. Deinde huic etiam fini consentaneum, quod non modo fortitudo, sed etiam iustitia familiae celebratur: ut intelligant Rhodii, quam iustum sit imperium. Igitur non modo vs. 17. Damageti celebratur aequitas, sed etiam Diagoras commendatur civibus et peregrinis, utpote recta via incedens et a superbia (*ὑβρεῖ*) alienus: idque ex bona patrum disciplina habere dicitur: ut perspicere potuerint, non solum hos homines bonos esse sed universae familiae instituta et consilia esse iustissima. Porro quid magis commendare Eratidas potuit, quam quod illis debeatur Doria in Rhodo colonia? Quod vs. 20 sqq. exponitur. Ipse ab Hercule ortus, immo a Iove ipso (vs. 23.), insignem illis auctoritatem conciliat. Et Tlepolemi quoque, a quo originem repetunt, divinus cultus (vs. 77 sqq.) dignitatem posteris affert. Denique quod supra dixi, ab inconsultis consiliis Rhodios dehortari poetam, id ipsis potest sententiis comprobari, quae vs. 24. 30. 43 sqq. positae sunt. Nam haec quidem rerum narratarum rationi aptatae sunt, idque commodissime: sed ipsa affinium dictorum crebra repetitio attentum interpretem eo deducere debet, ut non sine causa haec identidem inculcata sint, sed de industria fabulis narratis, quibus conveniebant, interposita, ut Rhodii admonerentur, errores innumeros mortalibus insidiari; quod et nunc et posthac optimum esset, haud facile inveniri; animi perturbationes etiam prudentem errori implicare; providentiae reverentiam bona hominibus afferre; nubem oblivionis obrepere latenter, et rectam rerum agendarum viam subducere mentibus. Haec enim summa est Graecorum verborum: *Ἀμφὶ δ' ἀνθρώπων φρασίν ἀμπικκίαι ἀναρίθμητοι κρέμονται. τοῦτο δ' ἀμύχανον εὐρεῖν, ὅτι νῦν ἐν καὶ τελευτᾷ φέρεται ἀνδρῶν τυχεῖν: Αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ παρέπλαγξαν καὶ σοφόν: Ἐν δ' ἀρετὰν ἔβαλεν καὶ χάριματ' ἀνθρώποισι*

προμαθίος αιδώς. ἐπὶ μὲν βάλνει τε καὶ λάθας ἀτέκμαρτα νίφος, καὶ παρῆκει πραγμάτων ὄρδ' ἄν ὄδ' ἔξω φρενῶν. Haec adeo cumulata quis arbitretur poetam positurum fuisse, nisi peculiaris suscisisset ratio? Atque haec omnia etsi etiam Eratidis possunt dicta esse, quibus et ipsis cavendum erat, ne quid inconsultius facerent neve superbius et iratius agerent, tamen quod poeta potissimum pro Eratidis sibi caris scribit, maxime ceteris Rhodiis proposita videntur. Non tamen reluctabor, si quis has sententias et ad populum et ad imperantes retulerit: modo teneas, Pindarum, quum Rhodiorum statum vidisset lubricum et ambiguum esse, admonere eos voluisse, *ne quid incaute, imprudenter, cupide, iracunde facerent, cuius postea poeniteret*. Ne quis vero haec et durius a poeta dicta et male ominosa esse putet, duo tenenda sunt. Alterum hoc est, *errores* et Tlepolemi et Rhodiorum haud ambigue *excusari* tum sententiis tum ipso deorum exemplo, qui et ipsi oblivione peccaverint; licet posterius poeta religiosus lenioribus verbis percurrat: attamen id non sine causa vs. 58 sqq. significari, apertum est; nam eadem oblivio, idem error deorum proponitur, qui antea in Tlepolemo et Rhodiis demonstratus est. Alterum tene hoc, *errorum eventus prosperos designari* et in Tlepolemo et in Rhodiis et in diis ipsis; unde quidem nunc quoque ad prosperitatem verti posse infelices errores poterant audientes augurari.

O L Y M P. VIII.

Carmen scriptum Alcimedonti Aeginetae puero, ex gente Blepsiadarum (vs. 75.): *φύλην* vocat Schol. vs. 97. sed melius alter *πατρίαν*, intellige *πάτριον* sive *πατρίαν*; ibidem quod eam a Blepsiaide appellatam ferunt, probabile non est, debebatque potius Blepsias auctor gentis dici. Ante Alcimedontem frater Timosthenes Nemeae vicerat (vs. 15.): cum utroque laudatur magister Melesias (vs. 54.); magistri enim laudes in carminibus puerorum victoriae destinatis, si cursores exceperis, raro omittuntur, quod accidit Olymp. X. Nem. VII.; etiam patris vel avi memoria, ut in hoc carmine, ita in reliquis, quae pueris scripta sunt, addi solet. Victoria contigit Olymp. 80. (Schol. inscr.): oda Olympiae cantata est, quum instituta commissatio esset et pompa, qua corona in Altin deferebatur; quae est *στεφανηφορία* vs. 9 sq. cf. ad Olymp. IV. introd. Errat Schol. vs. 66. vulg. (51.), quum chorum in Aegina versari putat ob vocem *δῆρον*, de qua v. not.

Vs. 1 — 13. Pindarus invocat *Olympiam*, matrem certaminum, quod ibi ludi habentur, et dominam veritatis, ob vaticinia: ubi apud Iamidarum oraculum Iuppiter consultitur de certantibus, an successum habituri sint; et pietatis in gratiam precibus satisfacit deus fausto responso. His positis nulla alia interiecta sententia priori invocationi altera quasi per appositionem additur ad lucum Altin directa, ut pompam accipiat; cuius luci decus qui consecutus fuerit, eius magnam esse gloriam: aliam quidem aliis felicitatem diis adiuvantibus contingere; sed Timosthenem et Alcimedontem Iovem esse genitalem patronum nactos, qui summam illis praebens fortunam alterum Nemeae, Olympiae alterum victorem praestiterit. De Iamidarum oraculo v. ad Olymp. VI. init. alios duos locos de Olympico Iovis oraculo supra de industria omissos commodius nunc addam, Strab. VIII, p. 353. Xenoph. H. Gr. IV, 7, 2. Id haud dubie etiam Alcimedontis

p. 674. 14. *Ἀλιεργκία χώραν*, non ob solum mare, sed etiam ob cautes asperas mari iniectas, quibus undique cincta difficilem praebet aditum: quas Aeacus, quo tutiorem insulam praestaret, mari immersisse ferebatur: v. Pausan. II, 29, 5. *Ἰπίστασε* proprium de columna, ut Olymp. VI, princ. *Ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος τοῦτο πρῶστων μὴ κάμοι* optantis est et precantis poetae semper de futuris solliciti; huic loco simillimus Olymp. VI, 97. Ac sane tum de Aeginetis iam potuit aliquis sollicitus esse in-gravescente indies Atheniensium superbia: cf. ad finem carminis. *Ταμεινομένην, ad-ministratam, gubernatam*. Sed in verbis *ἐξ Ἀλακοῦ* haereo, quae dixeris esse *post Aeacum*; nam Dorienses Epidaurii, qui Aeginam tenuerunt, longo post Aeacum intervallo accesserunt: at *ἐξ Ἀλακοῦ* ex usu sermonis non est *post Aeacum, sed inde ab Aeaco*. Igitur temporis notam praepositioni illi non inesse arbitror, sed explico: *tenuerunt eam Dorienses traducto ad illos ab Aeaco imperio*. Tamen quoniam Dorienses ex Epidauro post Heraclidarum demum reditum Aeginam occuparunt, haec non ita intelligenda sunt, quasi ab Aeaco ipso, nullo interiecto temporis spatio, translatum ad Dorienses imperium sit: sed traducitur ab aliquo ad aliquem imperium etiam tum, ubi priore illo possessore defuncto cessaverit imperium et postea ab alio occupetur. Atque hac ratione traditur Triaco Argivus, qui idem Epidaurius, vacuum Aeginae possessionem invasisse: v. Schol. coll. Müller. Aeginet. p. 43 sq. Ceterum in voce *Ἰω-ῶσι* insigni loco positâ laus inest insignis; v. Dissen. ad Nem. III, 3. coll. not. ad Pyth. VIII, 1 — 21. extr.

Vs. 31 — 52. *Quem Aeacum, Blepsiadarum, ut coniecimus, parentem fabulosum, Apollo et Neptunus in condendis Ilii moenibus adiutorem adsciverant, quod capi ea fatale erat: id quod fieri non poterat, nisi dii mortali opera usi essent. Moenibus perfectis autem ex portento Apollo intellexit, qua parte Aeacus operatus esset, huius posteriorum ope ea casura esse. Post quod omen Apollo Xanthum et Amazones Istrumque petiit, Neptunus vero Isthmum, Aeacum simul in Aegina deducens. De Aeaco moenium Troiae sub Laomedonte condendorum adiutore eximie disputatur in Scholiis nuper editis: fabulam ante Pindarum a nemine expositam ex Aeginetarum vel ipsorum Blepsiadarum narratione poeta desumpsisse videtur. Ipsa rei narratio etiam novitate placens excusatione non eget: quid enim Blepsiadis splendidius, quam gentis auctorem deorum fuisse socium? Divulgare igitur Olympiae Aegineticam de Aeaco fabulam poeta voluit, ad Blepsiadas, quibus ille gentilicis heros, maxime pertinentem. Attamen alia quoque videtur et interior causa fuisse, cur hanc potissimum ex Aeaci fabulis partem nunc prompserit. Nam oda incipit a praedicando oraculo: non sine causa, ut dixi: quippe de Alcimedonte quoque oraculum editum esse non opinor temere conieci. Huic igitur initio carminis etiam Aeaci haec fabula accommodata est, quae omen de Aeacidarum maximeque Telamonis et Neoptolemi felicibus adversus Troiam expeditionibus captum continet. Quae sententia ut lectori etiam magis probetur, hoc videtur addendum, poetam et in Aeaci rebus et in procemio carminis Alcimedonti attemperato Iovem ut oraculi auctorem commemorare. Vs. 2. enim habes: *ἵνα μάν-τιες ἄνδρες ἐμπύροις τεμναιρόμενοι παραπειρῶνται Διός, εἴ τιν' ἔχει λόγον* etc. *μοχ vs. 43. Apollo dicit: ὦ; ἐμοὶ φᾶσμα λέγει Κρονίδα πεμφθὲν βαρυγούπου Διός*. De industria igitur poeta ex Aeaci rebus id delegit, ex quo pateret, ut nuper Alcimedontis, ita olim Aeacidarum praeclara facinora Iovis, qui utrisque genitilis erat, significatione esse praedicta. Apud Pindarum enim vix quidquam est quod vacet. Et ad huius loci interpretationem conferri potest ea, quam Dissenius eximia sagacitate excogitatam de loco Isthm. V, 17 sqq. proposuit. Dicam nunc de singulis. *Ἐν-**

ἄλλων maxime Neptuni cognomentum est. Hesych. *Εὐρυμέδων, Περσεύς ἢ Ποσειδών*: omitto reliqua hinc aliena. *Νῆν* non ad Ilium refer, sed ad *τείχος*: nam hoc quoque flamma vastatur; cf. *Fragm. inc. 81.* nec *τείχος* de castello, Pergamo, intellexerim, quamquam hic usus sit admodum vulgatus. *Μοχ νέον* pertinet ad verbum *κρίσθη*, quum recens condita esset turris. *Ἀτυζομένω, παρασσομένω, conturbati, percussi, attoniti*; v. Schol. et Apollon. Soph. Lex. Hom. p. 173. ed. Toll. cuius explicatio pertinet ad Iliad. ζ, 38 sqq. ubi *ἵππω ἀτυζομένω*: et conveniunt Hesychianae glossae plures, ad quas v. intt. cf. Pyth. I, 13. Mox construe: *ἔννεπεν Ἀπόλλων εὐρύς ὀρμαίνων ἄστιον τέρας, explicuit et edixit Apollo statim prodigium adversum coniectans; ὀρμαίνων est στοχάζων, ὀρμαίνων ἐνὶ φρεσίν.* Fabula rem videtur ita finxisse: *binos dracones in parte turris a binis diis exstructa ingredienti peruisse, tertium in Aeaci opere impetu facto superstitem fuisse*: igitur Apollo ea parte, qua Aeacus operatus esset, Ilium captum iri divinavit. Aeaci ipsius posteros primos et quartos in expugnanda Troia operam praestituros, non ex prodigii interpretatione addit deus, sed quod haec ut vates animo videt. Qui periere serpentes, *Aiax et Achilles* sunt; qui intravit, est potissimum *Neoptolemus*: *βοάτος* (non sibilus) victoris clamorem et pacanem significat. *Ἀλκίονεαι* praesenti Apollo utitur ut augur, qui futuram rem tanquam in omine praesentem conspicit: cf. nott. critt. p. 462. ubi tamen locus Isthmicorum aliter nunc explicitus non erat afferendus. *Ἀμφὶ ταῖς, ἦρος, χερὸς ἰθυσσῆαι*, hoc est, *qua parte tu moenia exstruxisti.* Significatur haud dubie ea pars, quam designat *Andromache* Iliad. ζ, 431 sqq.

Ἄλλ' ἄγε νῦν, ἑλίαιρε, καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ κύρῳ,
 Μὴ κινῶ' ὀφθαλμικὸν θείης χήρησιν τε γυναῖκα·
 Ἄδων δὲ στήσων παρ' ἱερῶν, ἐνθά αὖ μάλιστα
 Ἄδωνος ἔστι πόλις καὶ ἐκίδρομον ἔκλετο τεῖχος.
 Τρεῖς γὰρ τῆ γ' εἰδόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι,
 Ἄμφ' Ἰάοντι δύνω καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενεῖα,
 Ἢδ' ἄμφ' Ἀτρεΐδας καὶ Τυδέος ἀλκιμον υἱόν·
 Ἦ ποῦ τίς σφιν ἔνισκε θεοπροπίων εὐεϊδής,
 Ἦ γε καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ὠύγει.

Cf. ibi Heyn. Hanc igitur moenium partem, utpote minus firmam, ab Aeaco aedificatam esse Aeginetica fabula videtur dixisse; atque etiam oraculi vestigium in Homericis inest: quorum verbis his adaptata de Apollinis vaticinio traditio videtur. Iam Findarus vel potius Apollo, a primis, inquit, et quartis incipietur Troiae excidium, ita quidem, ut in quartis etiam exitum habeat. *Primos* vocat *primam ab Aeaco aetatem, Telamonem et Peleum*; nam Peleum quoque tum in Amazonibus petendis tum in Iliaca expeditione Herculi socium addit Findarus *Fragm. inc. 55.* idemque de postariore bello tradit *Estripides l. c. sp. Schol.* sed in eadem re solus *Telamon* memoratur *Isthm. V. 25 sqq. Nem. III, 55.* (ubi certe in Amazonibus vincendis Peleum a nominibus addi docet Schol. vs. 64. vulg.), *Nem. IV, 25.* (ubi Schol. vs. 36. vulg. adnumerat Peleum): cf. *Apollod. II, 6, 4.* et ibi Heyn. *Quartis* significantur *Neoptolemus, Aiacus filius, Pelei nepos, et Epeus Panopei Phoco gnati, equi Troiani fabricator, qui tamen nominibus annumerato Aeaco in quarta reperiuntur aetate: at Peleum et Telamonem deos non numerato Aeaco primos dixit.* Mire sane: sed oraculorum verba solent mixta coacta esse amantque ambiguitatem. Utriusque aetatis facinora comprobantur *Isthm. IV, 53 sqq. vs. 47.* ad *Ἐαίρων* et *Ἀμαζόνων* repete ex sqq. & *Λακωνίας* Lyciae Apollinem nunc adire non est probabile, sed una profectione deus

locos, ubi ipse aut soror coleretur, videtur stringere: itaque recte Heynium arbitror Xanthum Troadis intelligere, ubi equi Apollinis relictī pabulum carperint, ut ap. Hom. Tum deus ad Amazonas sororis cūtrices in Ponto ad Thermodontem (cf. ad Schol. p. 100.) indeque in septentrionem ad Hyperboreos ipsius ministros apud Istri fontes (Olymp. III.) pergīt. Neptunus vero in dilectum proficiscitur Isthmum (cf. Nem. V, 37 sq.), domum simul deducens Aeacum. *Δεῦρο, in Aeginam*: neque tamen ideo carmen in Aegina cantatum est; sed Graeci *δεῦρο* etiam de eo loco dicunt, de quo sermo sit, etsi qui loquitur alio sit loco. Sic in Platonis Phaedone, qui tamen Phliunte peroratur, de navi Deliaea dicitur p. 58. B. *πρὶν ἂν εἰς Δηλὸν τε ἀφίκηται τὸ πλοῖον καὶ πάλιν δεῦρο*, Athenas. Ceterum poeta nunc abrumpit narrationem, quoniam id perfectum est quod voluit, ut oraculum ab Apolline de Aeacidis editum et Alcimedonti nunc aptatum publice audiretur. Hoc unum mireris, cur tot verbis vs. 46 — 52. explicatum sit, quo se Troiā reduces Apollo et Neptunus contulerint. Post hoc factum esse, ut digno exitu ornaretur narratio: sed memorabile est quod in Corinthiis Neptuni sollemnibus oratio terminatur. Vide igitur ne Alcimedon vel Timosthenes reportatis Olympica et Nemeaea victoriis in Isthmiis certare constituerit, et poeta illi ex Neptuni Isthmiorum praesidis in Aeacidas favore prosperum eventum augeretur. Tale quiddam, sed apertius significatum habes Nem. V, 37 sqq. ubi vide eximiam Dissenii notam, collata interpretatione ad Isthm. V, 1 sqq. Hoc loco res incertior. Sive tamen vera mea coniectura sive falsa, patet quo se Apollo converterit, nonnisi ideo exponi, ut ea quae de Neptuno dicuntur, haberent quod responderet.

Vs. 53 — 66. Post Aeginae laudes a victoris quidem rebus non alienas sed tamen longius evagatas poeta ad victoriam ipsam rediturus orditur a sententia, indeque Melesiae aliptae et Alcimedontis praeconium agit: „Haec igitur Alcimedontis in gratiam cecini: sed nullum gaudium omnibus par et commune esse potest neque erit; ut si nunc Alcimedontem laudans Melesiae ego ex pueris imberbibus gloriam excito, aliorum hoc animum perstringet: sed ne me insectetur invidia; nam Nemeaeum quoque eius decus ex puerili certamine et deinde in virili pancratiastico partum dicam. Quippe Melesias talis alipta est, qui et ipse certamen expertus sit: is vero facilius docet, qui periculum fecerit. Nam stultum est, quae docere velis, non ipsum te antea didicisse et expertum esse: inexpertorum enim mentes quam expertorum sunt leviores. Contra qui ut Melesias periculo facto didicerit, rectam rationem docere potest. Et nunc Melesiam ornat Alcimedontis victoria, tricesima earum, quas illius discipuli consecuti sunt.” Primae sententiae vix potuerit alius sensus esse nisi hic, nullam rem iucundam posse inter homines parem omnibus et communem esse; igitur sese, dum Melesiae et Alcimedonti gratificatur, aliis officere, et maxime victis: unde prope collegerim, haud sine multorum invidia Melesiae discipulam victoriam parasse, quippe qui *ἔφεδρος* aliis iamiam partam quodammodo gloriam eripuerit, et ipsum magistrum odio laborasse ceterorum, qui victos pueros quattuor deduxerant, magistrorum. Quamquam Melesiam omnino invidia apud Aeginetas ipsos flagrasse ex Nem. IV. extr. recte colligit Dissenius, et ipse collegi nott. critt. p. 524. Praeterea noto hanc sententiam, *τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἴσον ἔσσαι οὐδὲν*, et ad praecedentia et ad sequentia referendam esse, ut Olymp. XIII, 13. *ἄμαχον δὲ κούρῃαι τὸ συγγενὲς ἦθος*: talis est enim ratio interpositarum sententiarum, quae nexui orationis inserviant; nisi enim ad ambas, quae coniungendae sint, partes pertineant, hae partes non coniunctae erunt. Igitur sensus hic est: „Quae ego in Alcimedontis laudem cecini, non omnibus probabuntur; neque enim eadem omnibus

Vs. 67 — 76. *Qui Alcimedon quattuor vicit pueros eoque avo quasi robur inspiravit: nam felicitas mortis oblivionem affert. Sed etiam universae Blepsiadarum genti oportet memoriam facinorum repetere, qui iam hac victoria addita sextam ex ludis coronam reportarunt. Τύχη δαίμονος, deo adiutore, fere ut Pyth. VIII, 55. Nem. VI, 25. IV, 7. Τέτρασιν παιδῶν γυλοῖς (τεσσάρων π. γ.) significat quattuor fuisse paria, quibus Alcimedon ἐφεδρος successerit, quaternos vincens deinceps victores. Γυῖον est corpus, ut Nem. VII, 73. Victus habet νόστον ἔχθιστον et ἀτιμωτέραν γλῶσσαν et ἐπίκρυφον ὄμιον: postremum in nott. critt. explicui vitam s. vitae viam obscuram. Eustath. ad Iliad. θ, p. 713. 18. φῶς δὲ πάνταυθα ('Ομηρος) τὴν νίκην λέγει ὡς τῶν ἠττωμένων ὑπὸ σκοτει δοκούντων εἶναι, καθὰ καὶ Πίνδαρος φράζει σαφῶς: et ad Iliad. ζ, p. 621. extr. ζητητέον δὲ ἐνταῦθα καὶ τὰ τοῦ Πίνδαρου περὶ τῶν ἠττωμένων, οἷς ἐπίκρυφον ὄμιον ἐκείνος εἶναι φησι διὰ τὸ κεκρύφθαι καὶ ὄκνεῖν ὑπὸ φωτὶ ζῆν ἐν τῷ αἰσχύνεσθαι τοὺς ὀρώντας; quae explicatio accuratissima est. Ἀτιμωτέρα γλῶσσα non aliorum sermones designat, sed ipsius victi, quod oratio eius minus gloriosa est, quippe quae gloriari nequeat. Et ἐπίκρυφον ὄμιον et ἀτιμωτέραν γλῶσσαν comprehendit sententia Fragm. inc. 149. Νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξία δέδονται οὐ φίλων ἐναντίον ἐλθεῖν: hinc victor Pyth. IX, 95. dicitur σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φηγῶν. Postremo ab omni parte similis locus Pyth. VIII, 85 sqq. τέτρασι δ' ἔμπετες ὑπόθεν Σωματέσσι κατὰ φρονέων. Τοῖς οὐτε νόστος ὁμῶς Ἐπαλλνος ἐν Πυθιάδι κρήθη Οὐδὲ μολόντων παρματέρ' ἀμφὶ γέλωος γλυκὺς Ἔρσειν χάριν· κατὰ λαύρας δ' ἔχθρων ἀπάροροι Πτώσσαντι, συμφορᾷ δεδαιγμένοι. Superest, utrum de se removisse obscuritatem, an quattuor eam pueris imposuisse Alcimedon dicatur. Posterius, quod Schol. amplectitur, etsi invidiosius dictum est et in victos calamitate perculsos etiam superbius, tamen a Pindari ingenio minime abhorreere docet potissimum locus ex Pythiorum octavo allatus: prius placuit Heynio et firmatur maxime verbo ἀπεθήκατο, a se removit, ut Olymp. XI, 41. νείκος δὲ κρείουσῶνων ἀποθέσθ' ἀπορον. Sed additum ἐν τέτρ. π. γ. significat simul a se remotum infortunium aliis eum imposuisse, ἐναπεθήκατο τέτρ. π. γ. ut fere in Scholiis est: itaque utrumque poetae verbis inesse Astio facile largior. Avum deinde memorat, quod pater defunctus est; et illi nepos senium producit: quod quomodo fiat ut intelligatur, addit Pindarus, certe Orct' oblivisci, cui laeta contigerint. Ἀρμενα πράξαις, εὐ πράξας, felicia adeptus, ut ἀντία πράξει Pyth. VIII, 54. est κακῶς προ. Μναμοσύναν ἀνεγείροισα tam eo pertinet, quod etiam priores victoriae in memoriam revocantur, quam quod hymno dicato gloriam Blepsiadarum poeta tutatur, eaque ne delitescat et consopita iaceat, efficit. Χειρῶν ἄωτον ἐπίνικον, florem et decus manuum, quibus luctantes vicerunt, victoriae celebrandae causa oblatum: ἐπίνικος enim adiectivum est. Igitur hymnus dicitur ἄωτος; cf. ad Olymp. III, 1 sqq. Βλεψιάδαις refer ad φράσαι. Ἀγῶνες sunt φυλλοφόροι, quod frondes iniciiebantur victoribus: v. Pyth. IX. extr. c. not.*

Vs. 77 — 88. *Neque vero soli superstites victoria fruuntur: etiam ad defunctos pars gloriae pertinet. Itaque Iphion nuncio accepto dicit Callimacho, quod ipsorum genti Iuppiter decus dederit: qui utinam eam porro augeat et tutetur, atque una civitatem. Ἔστι τε μέρος θανόντεσσι, nempe victoriae et laudum; ἐρδόμενον κατὰ νόμον, quod tamquam inferiarum honos mortuis persolvitur rite, ut bene Heynius; nec multum abluant Scholia. Κατὰ νόμον spectat ritum sacrorum: igitur nihili est coniectura ἐρδόμενων, facinorum, quibus victoria parata est, in quo κατὰ νόμον sensu cassum est. Nam terra, inquit, non occultat cognatorum decus; non obest sepulcrum, quominus gloria cognatorum rescisci a defunctis possit. Quae nunc poeta dixit, quod ad patrem Alcime-*

culo Pythiadum recte instituendo ad Olymp. XII.): sed in priori Scholio Pythia victoria, non Olympica, ut vulgo statuunt, in Olymp. 73. refertur. Quae quum inter se pugnare Hermannus videret, numerum corrigendum esse recte iudicavit, scripsitque ἑβδομηκοστῇ ὀγδόῃ Ὀλυμπιάδι, ut Olympias secundum Scholiastae computationem, quam falsam esse alibi docui, Pythiadi tricesimae responderet; verum postquam Pythiadem tricesimam tertiam ex Vratislaviensi attuli, in promptu est corrigere: καὶ Πύθια τριακοστῇ τρίτῃ Πυθιάδι, quae coniectura non solum in tantis Scholiorum vitiis non audax est, sed etiam certa: Olympiadis enim aliena in Pythia victoria mentio est. Praeterea multo probabilius est in altera lectione τὴν τριακοστὴν periisse vocem τρίτην, atque emendandum esse aut τρίτην καὶ τριακοστὴν aut τὴν τριακοστὴν τρίτην, quam in altera illud γ' (τρίτην) male additum esse. Quae quum ita sint, non aliud statui potest nisi Pyth. 33. Olymp. 80, 3. Epharmostum Pythia vicisse: Olympica igitur victoria probabili ratione Olymp. 81. assignabitur. Carmen non Olympicae sub ipsam victoriam cantatum esse, docet initium: immo liquet id Opunte esse cantatum in convivio, unde aptior iocus de veteri vino vs. 52. Convivium autem actum post coronatam Aiakis Oilei aram: v. ad extr. Oda a Pindaro missa est ob aliquam hospitii coniunctionem: qua de re v. ad vs. 89.

Vs. 1 — 15. Archilochi carmen Olympicae cantari solitum tum, quum Epharmostus sub ipsam victoriam ad collem Cronium comissionem celebraret, ei suffecit; nunc vero domi et Iovem et Olympiam cane, ac Pythonem simul tange: neque enim nihil ages citharam pulsans ob huius ex Opunte viri luctas. De comissionem Olympicae post victoriam instituta dixi ad Olymp. IV. init. Ibi quibus musicae operae deficerent, iis chorus canebat Archilochi hymnum in Herculem, ex quo duo supersunt iambici (v. ad Schol. p. 208.), ita quidem ut ter interponeretur ephymnium Τήνελλα καλλίνικε, cuius priorem vocem chori canebat praefectus, succinente choro vocabulum καλλίνικε, ut accurate narraverat Eratosthenes de antiqua comoedia ad versus Aristophanis in Schol. p. 207. citatos. Ipse hymnus Callinicus dictus est, isque triplex ob triplex ephymnium: ceteras veterum sententias plane improbandas v. in Scholiis; cf. intt. Hesych. v. τήνελλα. Vox τήνελλα sonos instrumentorum imitatur, ut in Aristophanis Pluto θρετταίελο ex Philoxeno dithyrambico; et memorabile est quod iam Schmidius notavit: „Vox τήνελλα etiam ad nostros per tot saecula transiit; hinc apud musicos celebratum est illud, Ronda Ronda Tinella.” Ceterum καλλίνικος in eo carmine erat Hercules, ex usu vulgato: v. intt. Hesych. v. καλλίνικος, Fabri Agonist. II, 22. Sic δὲ καλλίνικος Ἡρακλῆς in versu ap. Theodoret. Gr. Aff. Cur. VI, p. 853. ed. Schulz. omitto alia. Sed apud Pindarum suppletur ὕμνος, ut Nem. IV, 16. Nostrum locum spectat Tzetz. Chil. I, 686.

Ὡς τοῦτο τοῦ Παρίου δὲ τοῦ Ἀρχιλόχου μέλος
 Ἐν ᾧπερ καὶ νενίκηκεν ἄσας ἐν Ὀλυμπία,
 Μόνω τῷ στόματι λαλῶν ὡς τῆς χαρδῆς κοπέλης,
 Ὅπερ καὶ Πίνδαρος φησι τοῦτον ὑπερδουμάζων.
 Τὸ μέλος δ' ἄκουε λοιπὸν αὐτοῦ τοῦ Ἀρχιλόχου,

ubi deinceps versus Archilochi ex Schol. afferuntur. Voci κεχλαδῶς non solam sonantis inesse notionem vel inde intelligitur, quod iam praecessit φωνᾶεν: varia de hoc vocabulo in Obs. Misc. Nov. T. I, p. 75. collecta sunt; hoc loco est πληθύνων, de pleno et quasi surgente cantu: v. Schneider. Lex. Gr. Sic de corporibus juvenili vigore luxuriantibus Pyth. IV, 179. κεχλαδόντας ἤβα. Hinc coniuncta notio τοῦ τραφροῦ, luxuriei: unde χλιδῆ, χλιδαῶ, χλιδαίνω: atque ipse cantus Olymp. XI, 88. χλι-

citur, cui et ipsi Gratiae victoriae decus dederunt, viro quippe forti et arte luctae etiam sapienti. Quam sententiam veram esse collatis vs. 30. et vs. 118. apertius fit. Nam ibi dicit: *ἀγαθοὶ δὲ καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες ἐγένοντ'*: at vs. 118. idem Epharmosto tribuitur: *τόνδ' ἀνέρα δαιμονία γεγάμεν εὐχεῖρα* etc. Ceterum ultima vs. 30. sententia hinc utitur Aristid. T. II, p. 28.

Vs. 31 — 44. Iam sine diis magna facinora, quale Epharmosti, a fortibus viris perfici non posse, Herculis demonstratur exemplo Olympiorum praesidis et summi luctatoris, quem Epharmosto ipsi comparari vult poeta, quum Hercules exemplo utitur in illius rebus; et fuit opinor Herculea vir indole, quippe *δαιμονία εὐχεῖρα, δεξιόγυιος, ὄρων ἄλκην* vs. 118. Nam quomodo, ait, nisi a diis adiutus potuisset Hercules Neptuno et Apollini et Orco adversarius pugnare? Sed religiosa mens aversatur narrationem de Hercule deorum adversario, nec sapientis esse putat hominum vires in deorum detrimentum supra modum extollere: non ista ab ore suo audiri vult, sed Opuntis antiquas res. Vulgares de Herculis adversus deos pugnans fabulas tradunt Scholia, in quibus etiam de ea difficultate monetur, quod tres diversas pugnas in unam poeta coniunxit. Dicat eum illas non commiscuisse, sed per zeugma et breviloquentiam de tribus pugnis ita locutum esse, quasi una fuerit; at putida ratio est. Recte grammatici unam ex Pindari mente pugnam statuunt: etiam Eustath. ad Iliad. α, p. 97. pr. bene Pindarum intellexit, ubi secundum illum Apollinem ad Pylum una cum Neptuno dimicasse statuit. Némpe ad Pylum Nelei Neptunus Herculi adversarius fuit; ad Pylum Eliacam Orcus, non tum quum Hercules Cerberum arcesseret, sed alio, ut nonnulli fabulabantur, tempore (Pausan. VI, 25, 3.): utrumque in unam fabulam abiit eo facilius, quo minus constabat, quaenam Nelei Pylus esset: quam ad Homeri mentem Triphyliacam fuisse recte Strabo demonstravit, Pindarus autem et recentiores Messeniacam habuerunt (Pyth. VI, 33. et Schol.), rursus vero alii Eliacam. Igitur non opus est, ut Pindarus ob verba Homerica Iliad. ε, 397. *ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι* pugnam cum Orco et alteram ad Pylum confudisse dicamus: quamquam iam in illo Homeric loco aliquid in fabulis turbatum esse coniecimus. Accedit quod ad Pylum tum, quum Neleus et filii interimerentur, Orcum ab Hercule vulneratum Apollodorus II, 7, 3. tradit, et secundum grammaticos in Schol. Villois. ad Iliad. λ, 689. Neleo auxilium tulerunt Neptunus, Iuno, Orcus: ibi igitur vulnerata statuebatur etiam Iuno, de qua Iliad. ε, 392. Immo etiam Mars ibidem percussus ab Hercule videbatur (v. Heyn. ad Apollod. l. c.). Quidni igitur Apollo quoque eo convenerit? Quem et ipsum ad Pylum dimicantem facere fabula eo maiore specie potuit, quo minus de loco, ubi de tripode Delphico cum Hercule decertasset, praeae consentiebant narrationes. Sed Herculi ad Pylum Minerva auxilium tulit (Pausan. l. c.): igitur non humanis ibi viribus proeliatum est, sed *κατὰ δαίμονα*. Ceterum Trachinius, ob cuius caedem exiri a Neleo Hercules voluit (v. Schol.), est Iphitus Euryti Oechaliae regis filius: v. Diod. Sic. IV, 31. *Ῥάβδον* cave hastam putes: rectum vidit Schol. *Οὐδ' Ἄϊδας ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον*, etiam Orcus adversus illum baculum movit, quo defunctos in ditionem suam compellit, ut alias Mercurius. *Ἄγνιὰ κολίνα θνασκόντων*, in urbe Orcina; ut *κολίνα χθῶν* in Threnis. *Ἐποκρέκειν μανίαισιν* est praeludere insaniae, dictione a musicis rebus desumpta (v. Schol.); eodem redit, quod in Scholiis est, *ἐνδούσιμος ἐστὶ μανία*: nam *ἐνδούσιμος* est τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς κηθάρισμα; v. Hesych. c. nott. et of. intt. Hesych. v. ἀβλήδην. Ambiguus est locus Plutarchi de adul. et amic. discr. c. 16. *ὄθεν ὡς περ ἀρμονικός ὁ φίλος τῇ πρὸς τὸ καλὸν καὶ συμφέρον μεταβολῇ τὰ μὲν ἐνδιδούς, τὰ δ' ἐπιτείνων, πολλάκις μὲν ἡδύς, αἰεὶ δ' ὠφέλιμος ἐστίν· ὁ δὲ κολαξ ἄφ' ἐνός*

διαγράμματος αἰεὶ τὸ ἥδὺ καὶ τὸ πρὸς χάριν εἰσθῶς ὑποκρίκειν, οὐτ' ἔργον οἶδεν ἀντι-
 τείνων οὔτε ῥῆμα λυποῦν, ἀλλὰ μόνῃ παρέπεται τῷ βουλομένῳ, συνάδων αἰεὶ καὶ συμ-
 φθεγγόμενος; ubi ὑποκρίκειν, etsi res non plane certa, magis tamen de accinendo ci-
 tharā quam de pracludendo dictum videtur. Adde Suidam: ὑποκρίκοντων· κρουόν-
 των, ἐγγιζόντων. Ipsam Pindari sententiam respicit Plutarch. de laude sui c. 1. Ἐὰ
 χωρὶς ἀθανάτων, seiunctam a diis sine pugnam, hoc est seiunge et remove.

Vs. 44 — 60. Potius ad urbem Protogeniae Opuntem te convertas, quae et ipsa, ut
 Epharmosti virtus, divino consilio condita est; ubi Iovis fato Pyrrha et Deuca-
 lion primum post diluvium posuerunt domicilium, et sine lecto ex lapidibus progeniem na-
 cti sunt: Unde homines nati, durum genus. Illis igitur novum procude carmen: nam
 illorum, quum aqua, quae terram texerat, absorpta esset, vestri maiores fuerunt posteri,
 ex Iapeti et Saturni gentibus prognati, reges Opuntis perpetuo. Γλώσσαν φέρειν, ut Μοί-
 σαν φέρειν Nem. III, 27. De Protogenia v. nott. critt. p. 399. hoc loco intellige Deu-
 calionis et Pyrrhae filiam (Apollod. I, 7, 2. Schol. Odys. κ, 2. Mai.); ea cum pa-
 rentibus Opunte, ubi Deucalionis et Pyrrhae sedem Pindarus ponit, habitavit et ge-
 neris, de quo dicitur, auctor facta est. Opuntis filiam Protogeniam vix quisquam hic
 quidem intellexerit, quum vulgata fabula de Protogenia Deucalionis filia unicuique
 audientium debuerit in his verbis observari, praesertim ubi Pyrrham et Deucalionem
 statim post memorari viderit, addita hac quoque traditione, Opunte illos primam po-
 suisse domum. Et ipsum nomen *Primogenitae* maxime illorum convenit filiae, a qua
 altera posthac appellata sit. De verbis ἀλολοβρόντα Διὸς αἴσα vide coniecturam ad
 Olymp. XI, 81 sqq. propositam. De diluvio nota omnia: reconditiore quaedam affe-
 runt Scholia. Vs. 47 — 50. mutilos recitat Eustath. ad Iliad. α, p. 23. extr. ubi de
 Cecrope. Σφίν, Πρωτογενείας πόλταϊς, Opuntis. Verba αἰνεὶ δὲ παλαιὸν οἶνον,
 ἀνθεα δ' ὕμνων νεωτέρων iocose dicta sunt, sed accommodate ad computationem: no-
 vos hymnos poeta promittit, quod quum in praegressis notam rem de Deucalione et
 Pyrrha incepisset, nunc sese revocat ad reconditiorem necdum carmine celebratam
 Opuntiorum fabulam de Protogenia, quam dico, secunda, Opuntis filia, Locri coniuge,
 Opuntis alterius matre. Sententiam de veteri vino Athenaeus I, p. 25. E. Eubuli in-
 super loco addito affert: Athenaeum compilavit Eustath. ad Odys. α, p. 1422. 46.
 Quae de contraria quodammodo Simonidis sententia Schol. profert, ita intellige. Si-
 monides novam quandam fabulam vituperans dixerat: Ἐξέλεγγει δ' ὁ νέος οἶνος οὐ τὸ
 πέρυσι δῶρον ἀμπέλου· ὁ δὲ μῦθος ὄδε κενιόφρων: ita enim scribendum, in hunc sen-
 sum: *Hornotinum vinum non vincit neque ut deteriolem redarguit progeniem vitis supe-
 riore anno natam; sed est nova haec fabula vana: cui sententiae adversari Pindaricam*
*Scholiastes putat, quae vinum quidem vetus, sed carmina nova laudet. Nec dissi-
 mile veri Thebanum poetam, quum haec scriberet, Simonidea in animo habuisse;*
*modo ne credas carpi Simonidem multis annis ante defunctum. Mox construe: ἄμ-
 πωτις εἴλε τὸν ἀντίλον, aestum aquarum absorpsit recessus undae et exsiccatio. Ἄμπωτις*
est fluidi ὑποχώρησις εἰς βαθύ: v. Foëa. Oecon. Hippocr. Igitur Callimachus Del. 130.
siccitatem dixit ῥοάαν διβαλέην ἄμπωτιν. De vs. 57 — 60. v. nott. critt. ad quas
*melius intelligendas nota, voci κείνων, qua Pyrrha et Deucalion Iapetidae compre-
 henduntur, per appositionem addi accuratiorem definitionem κορῶν Ἰαπειτιονίδος φύ-
 τλας: Maiores vestri posteri erant illorum, quippe puellarum ex illa stirpe Iapeti, et Sa-
 turniae gentis a patre. Ἐμέτεροι recte Schol. ad familiam Epharmosti refert, quae*

videtur olim regia fuisse. *Χαλκιάσπιδες* spectat bellicam gloriam priscorum Locrorum, quae etiam in posteris conspicua erat. De *Κρονίδαις* v. ad Pyth. II, 25.

Vs. 61 — 85. Nunc quo pacto ex Iapeti et Saturni gente reges Opuntiorum descenderint, demonstratur. Etenim *Iuppiter Opuntis filiam ex Elide raptam et gravidam factam Locro adduxit, qui eius filio Opunti regnum tradidit. Ad quem praeter alios hospites, qui eo confluerunt, venit etiam Menoetius: ex quo natus Patroclus solus cum Achille in Mysia Telepho restitit, indeque semper iuxta Achillem dimicavit.* Sic ad laudes Opuntii Patrocli transitur, qui singulari de causa assumitur. Πῶν manifeste est olim, ut cepit Schol. ita passim Homerus et Pindarus Isthm. VII, 68. Filia Opuntis Scholiastis est eadem Protogenia, quae alias Deucalionis habetur: sed diversas esse conieci nott. critt. p. 399. neque opus est, ut ob hunc locum hanc Opuntis filiam eandem putemus esse Protogeniam, quae vs. 44. appellata est. Immo Protogenia Deucalionis, quae cum parentibus Opunte habitaverat (vs. 44 sqq.), secundum fabulas pervenit in Elidem, ubi ex Iove genuit Aethlium Endymionis patrem et avum Paeonis, Epei, Aetoli, (Pausan. V, 1. Apollod. I, 7, 2. et 5. cf. Schol. vs. 86. Schol. Apollon. IV, 57.). Eadem videtur Opuntem antiquiorem in Elide peperisse secundum aliam fabulam: Opus quidem ille prior Elidis rex est, quem Aristoteles dicitur Cambysen vocasse (Schol. vs. 86.). Huius filiam rapuit ex Elide Iuppiter, gravidamque Locro dedit, qui Pindaro auctore compressam ante a Iove uxorem duxit, ut recte proponit Schol. vs. 88. Scholia tamen passim dicunt, Locro Opuntem Iovis filium suum esse filium visum, quasi Locrus eius matrem iam ante Iovis consuetudinem in matrimonio habuisset: quod et ipse putabam nott. critt. p. 399. Iam filia Opuntis maioris genuit Opuntem minorem, ex avo dictum: et verisimile est maioris Opuntis filiam et ipsam ex avia Protogeniam dictam esse. Quamquam vulgata fabula ap. Schol. vs. 79. unam tantum Protogeniam unumque Opuntem agnoscebat. Et haec quidem de Opuntis minoris genealogia, per quem Locrorum Opuntiorum regiae stirpi ab Iapetidis gentis mulieribus et Iove origo est. Sed nota Opuntios Locros omnino cum Elide generis coniunctionem habuisse; unde fabula de Opunte priore Eleo: ipse poeta ad Opuntem minorem Pisatas in Locridem venisse perhibet, suntque etiam alia propinquitatis vestigia. Strabo IX, p. 651. B. Alm. λέγεσθαι δ' Ὀπουντίους τινὰς καὶ ἐν τῇ Ἠλείᾳ φασίν, ὧν οὐκ ἄξιον μεμνηθῆναι, πλὴν ὅτι συγγένειαν αὐτῶν ἀναγεοῦνται τοῖς Ὀπουντίοις ὑπάρχουσαν. Elidis oppidum Opuntem memorant Diod. XIV, 17. Steph. Byz. v. et Opuntem heroem Eleum, a quo Locrica Opus, habes etiam ap. Schol. Apollon. I, 69. Ceterum Locrus ipse Iapetida est ex Amphictyone: v. Schol. vs. 96. ad quem quidem notes Amphictyonem non Iovis, sed Deucalionis filium dicendum fuisse. Huius autem Locri antiquissima memoria extat in Hesiodicis ap. Strab. VII, p. 496. A. Alm. ut Lelegum ducis, quos Iuppiter Deucalioni dederit. Postremo notabilis tum propter genealogiam tum propter Opuntem secundum, cui ex Pindari mente Locrus regnum tradidit, Eustathii locus ad Iliad. β, p. 277. Ὀποῦντος γὰρ φασὶ Κῦνος. οὐ Ὀδοιδόκος, οὐ Ὀιλιεύς. οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καὶ ταῦτα. Ἀμφικτύονος καὶ Χθονοπάτρας ἀπόγονος Φύσκος, οὐ Λοκρός· ὧν ἀπὸ μὲν Φύσκου Φύσκοι πρῶτην, ἀπὸ δὲ Λοκροῦ Λοκροὶ οἱ αὐτοὶ ὠνομάσθησαν. Λοκροῦ δὲ Ὀποῦς, πρὸς ὃν διενεχθεῖς ὁ πατήρ Λοκρός ἐὰ μὲν ἄρχεν ἐκείνον, αὐτὸς δὲ οἰκεῖ τὰ πρὸς ἐσπέραν τοῦ Παργασοῦ, ἔχων ὑπὸ ἑαυτὸν τοὺς ἐκεῖ, οἳ Ἐσπέριοι τε καὶ Ὁζόλαι ἐκαλοῦντο etc. Θετὸς υἱὸς ἐστὶ ποιητὸς, adoptivus, θέσει non φύσει filius: is cognominis avo materno (μάτρω). Thebanos advenas poeta memorat affinitatis suae extollendae causa; Arcadium mentio memorabilis propter Maenaliam Iovis cum Opuntis filia consuetudinem (vs. 63.); de Pisatis

dictum supra. Haec vero omnia aptissime coniunguntur, ut Opuntis incolis variis gratissima memorentur: imprimis vero Eleorum propinquitas in Olympico victore praedicando extollenda erat; unde dixit οἱ δὲ καὶ Πισᾶται. De Actore Phthiota et Opantio et Aegineta eodem, qui cum Aegina Menoetium genuit, v. Müller. Aeginet. p. 12 sqq. Menoetius Opunte ex Sthenela vel secundum alios ex Philomela (v. Mezir. ad Ovid. Heroid. T. II. p. 39 sqq.) suscepit Patroclum, qui ex patria Opunte in Phthiotidem pervenit ad Peleum (Iliad. ψ, 85. cf. σ, 326. et Mezir. l. c. p. 41.). Patroclus autem una cum Achille in Mysia pugnaverit ad Caicum adversus Telephum; de qua re quae hic narrata sunt, ex Cypriis fluxisse recte notatum est, docentque id Excerpta ex Procli Chrestomathia. Ex eodem Antehomericorum fonte manarunt, quae de Telepho Graecos fugante Io. Tzetzta Antehom. 268 sqq. retulit. Cf. etiam Isthm. IV, 46. ubi v. Dissen. et Isthm. VII, 50. Telephus fuit Herculis filius ex Auge, Minervae Tegeaticae sacerdote, quam cum puero in cista, qua pater incluserat, ad Mysiae oras delatam in matrimonium duxit Teuthras: ab hoc vocata Teuthrania, h. l. Τεύθραντος πείδιον. Nam vera lectio est Τεύθραντος, etsi Τεύθραντος non barbarum dicendum mihi erat, quippe quum etiam apud Homerum sit Τευθραντίδη; et Τευθρανία illa regio vulgo omnibus dicatur; utraque tamen haec forma epici metri necessitati debetur, quae quum in formis Τεύθραντος, Τεύθραντι etc. non esset, haec non videntur in usu fuisse. Vs. 80. nota δείξαι p. δείξαι ἑαυτόν, ut Schneiderus in Lex. Gr. iam attulit dictionem ἔδειξαν ὄντες, hoc est ἔδειξαν ἑαυτοὺς ὄντας. Structura igitur haec est: Πατρόκλου βιατὰς νόος ἔμαθρονι ἔδειξεν (ἑαυτὸν πρὸς τὸ) μαθεῖν. Hinc iam spectatam ob virtutem Achilles Patroclum sibi semper adiunctum vult; similia huic ille ad Ilium praecipit Iliad. π, 89. Σφαιτέρας, ἱᾶς. Patroclum cur poeta potissimum delegerit, Aiaceum Locrum omiserit, mireris; non tamen sine ratione hoc factum esse, qui Pindarum norit, sibi persuadebit. Et certe in fine Aiaceis mentio imiecta est. Ampliorem vero huius laudem ideo dixeris poetam declinasse, quod per vulgatae eius apud Locros res essent. Ego tamen in Patroclo aliquid subesse reconditius vel ideo crediderim, quod pergitur: Εἶην εὐρησιεπὴς ἀναγίσθαι πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίσκῳ etc. quibus verbis haud obscure poeta significat, velle se nonnisi apta invenire; unde colligere licet, illa quoque rebus praesentibus aptata et audacia orationis Epharmosto accommodata esse; addit enim etiam haec: τὸ λμα δὲ καὶ ἀμφιλαφῆς δύναμις ἔσποιτο; tum statim ad Epharmostum et Lampromachum transitur. Nonne igitur ex hoc ipso transitu explicanda Patrocli et Achillis commemoratio? An Epharmostus et Lampromachus ut Achilles et Patroclus una steterunt? Non in ludis quidem, etsi in his uno vicerant die (vs. 90. 91.); nam in his non potest alter alterum adiuvere; sed in bello haud dubie, ut Achilles et Patroclus.

Vs. 86 — 101. Finita fabularum serie transitur ad victorem eiusque familiam. Utinam, inquit, poetica facultate gaudeam ad canendos victores: ex quibus inter Opuntios, quos nunc celebro, Lampromachus una cum Epharmosto in Isthmiis coronatus est, Epharmostus autem ipse duas praeterea Isthmias victorias, item Nemeaeas aliasque plures retulit; quae deinceps enumerantur. Εἶην εὐρησιεπὴς ὥστε πρόσφορος ἀνηγίσθαι ἐν Μοισᾶν δίσκῳ, utinam sim carminum novorum peritus inventor, ut possim in Musarum curru scite atque convenienter vehi et procedere: inventioni autem iuncta sit audacia orationis et vis dicendi. De Musarum curru v. ad Olymp. VI, 22 sq. Ἀνηγίσθαι est curru vectum procedere, nec proprie hoc loco de narratione accipi debet, ut Nem. X, 19. sed dum canit, dum narrat, procedit curru Musarum. Προξενία τ' ἀρετῆ τε, hoc est διὰ προξενίαν καὶ ἀρετήν: quae ἀρετῆ quum sit Lampromachi, necesse est προξενία

eiusdem sit. Igitur coniunctio inter Pindarum et Opuntiam hanc, de qua agitur, familiam eo nititur, quod Lampromachus *Thebanorum proxenus* est, quo munere a Thebanis illi delato simul Pindaro Thebano conciliatur. Scite hoc perspexit Schol. *προξενος ἦν Θηβαίων Λαμπρόμαχος, δι' ὃν ἔγραψε τὴν ᾠδὴν ταύτην* (etsi deinde falsa adduntur): alii fortasse non perspicient, quod *προξενίας* vim ignorant: nam quae hucusque de *προξενία* disputata sunt, etiam a Valckenario, rem uberrimam exiliter proponunt. Partim ob hanc Lampromachi *προξενίαν* partim ob Thebanos colonos (vs. 73.) Pindaro Opus cara urbs est (vs. 23.). Ipsum Lampromachum patet Epharmosti propinquum vel fratrem esse. Uterque vero eodem die in Isthmiis vicerat, non alter in Isthmo, alter Olympiae, quod fieri non potuit per temporis ludorum diversitatem. Verba *ἦλθον τιμώροσ Ἰσθμιαῖσι Λαμπρομάχου μίτραις* de hoc ipso intellige carmine, in quo Lampromachi laus obiter posita est: *per carmen hoc adsum decus afferens Isthmiae Lampromachi victoriae*. Mitris significatur Isthmiae coronae, quae illis imponi solebant. Hinc Isthm. IV. extr. *λάβανέ οἱ στέφανον, φέρε δ' εὐμαλλον μίτραν*, unde simul intelligitur mitram ex lana confectam esse. Adde Schol. *τὴν ταινίαν τὴν ἐξ ἐρίου ξανθοῦ τοῖς στεφάνοις προσπλεκόμενῃν*. Pausan. VI, 1. extr. in descriptione statuæ Polyclus Olympici et Nemeaei Isthmiique victoris: *ἡ δὲ εἰκὼν ἐπὶ τῇ χειρὶ ἔχει οἱ τῇ δεξιᾷ ταινίαν· παρὰ δὲ αὐτῷ παιδία δύο, τὸ μὴν τροχὸν κατέχει, τὸ δὲ αἰτᾷ τὴν ταινίαν*. Adde Schol. h. l. ad quod quae ex Etym. M. addidi, iis fere congrua Eustathiana haec sunt l. c. ad Schol. *ἐξ ὧν ὀρμώμενοί τινες ταινίαν ἠρμήνευσαν ἀπλοῦκάς οὕτω τὸν στέφανον. φασὶ δὲ τινες καὶ αὐτὸ τοῦτο, στεφάνους εἶναι ποτε καὶ μίτρας, φάμενοι ὅτι μίτραι κυρίως οἱ ἀπὸ φασκίων καὶ ὠραρίων στέφανοι· γυναικείοι δὲ ἴσως καὶ οἱ τοιοῦτοι. Ἰωράριον Latinum est, orarium. Etym. M. p. 804. 23. v. φάσσαν: λέγεται δὲ οὕτω καὶ ὁ παρὰ Ῥωμαίους καλεῖται ὠράριον. Vs. 92. ad dictionem ἐγένοντο χάσμα ex sqq. intellige Ἐφαρμόστω. Κατὰ Νεμίας κόλπον, in convallibus Nemeae. Ceterum ex hoc loco inde a verbis ὅτ' ἀμφοτέροι et ex Scholiorum nugis, in quibus Epharmostus et Lampromachus eodem die alter Olympia, alter Isthmia vicisse dicuntur, ac rursus eodem die Isthmia et Nemea, prorsus praeter mentem Pindari, Corsinus Diss. agon. IV, 3. 4. partim praeceunte Dodwello male collegit, Nemea et Isthmia eodem quo Olympia die XI. Hecatomb. acta esse. De Argivis et Atticis ludis v. ad Olymp. VII, 77 sqq. et Scholia. Vs. 95 sqq. dicitur de *Heraclis Marathoniis*: v. Schol. h. l. et Schol. rec. ad Olymp. XIII, 148. qui ludi non confundendi sunt cum aliis Athenis et in Attica celebratis: v. Corsin. F. A. T. II, p. 335 sq. Marathone fuit *τέμενος* Herculis, de quo Herodot. VI, 108. Ibi igitur Epharmostus certavit *συλαθεῖς ἀγενοῦτων, modo creptus pueris*, quippe quod admodum adolescens Marathone vicit, non puer inter viros: nam qui puer re vera esset, ei licuisse in virile certamen prodire, non est probabile: sed quod ceteri aetate validiores essent, ideo dicitur *μένεν ἀγῶνα προσβυτέρων*. Οἶον admirantis est, ut deinde ὄσσα. In Marathoniis ludis *argenteae phialae* dabantur victoribus: *ἀργυρίδες, χρυσίδες* maxime Atticis dicuntur *phialae* argenteae, aureae; v. Schol. vs. 134. et de vocis *χρυσίδος* usu Thom. M. p. 922. Moer. p. 412. et int. item Inscript. Att. ex Chandlero editam in Oecon. civ. Ath. T. II. p. 273 sqq. ac de utraque voce Polluc. VI, 98. postremo de abus, ex quo etiam *ἀργυρὸς χρυσή* dicitur, Athenaeum XI, p. 784. A. Adde etiam Schol. rec. ad Olymp. XIII, 148: De vs. 98 — 101. v. Scholia: *κύκλος* est *ambitus arcae*, in qua lucta fuit, hoc est palaestrae Herculi Marathonio dicatae; *βοή* *acclamatio spectantium* ob victoriam adolescentuli inter robustiores viros, quos arte *promptissima*, quae eum *cadere non sinit* (ὄξυραεῖ δόλφ ἀπτῶτι), vicerat.*

Vs. 102 — 106. Pergitur in enumerandis Epharmosti victoriis. Τα δὲ, ex alia parte, ut Olymp. XIII, 53. Pyth. VIII, 29. Isthm. III, 11. cf. nott. critt. ad Pyth. VIII, 29. p. 490. id est, quod attinet ad alias eius victorias. Apud Parrhasiorum populum celebrantur *Lycæa*: v. ad Olymp. VII, 77 sqq. *Pellanae Achaicae* sollemnia esse *Theoxenia* et *Hermaea* Apollini ac Mercurio dicata docet Schol. vet. similia habet rec. qui tamen priora cum vetere ad Olymp. XIII, 155. male *Philoxenia* vocat. De iisdem Pausan. VII, 27, 2. ἔστι καὶ Ἀπόλλωνος Θεοξενίου Πελληνέσιν ἱερόν· τὸ δὲ ἀγαλμα χαλκοῦ πεποιεῖται· καὶ ἀγῶνα ἐπιτελοῦσι Θεοξένια τῷ Ἀπόλλωνι, τιθέντες ἀργύριον ἄθλα τῆς νίκης· καὶ ἄνδρες ἀγωνίζονται τῶν ἐπιχωρίων: porro v. de *Theoxeniis Pellanensibus* Schol. Olymp. VII, 156. Schol. Nem. X, 82. ubi alius interpret etiam *Δία*. *Iovialia* Pellanensium sollemnia nominat: sed non solum haec a *Theoxeniis* diversa sunt, verum etiam *Hermaea* (Schol. Olymp. VII, 156.). *Theoxenia* quidem proxime Apollini dicata sunt, ut docet Pausanias de Pellanensibus eidem sacra *Θεοξένια* habes ap. Hesych. v. eatenus tamen etiam ad ceteros deos pertinebant, quatenus omnes in iis epulari putabantur, unde Hesych. Θεοξένια· κοινὴ ἰορτὴ πᾶσι τοῖς θεοῖς. Eiusdem Apollinis sacra celeberrima fuerunt Delphica *Theoxenia*, mense *Theoxenio* (Cyriac. Inscr. p. 31. n. 207.) acta inde denominato; quibus, ut par est, affuit etiam *Latona*: ex epulis divinis hominum quoque uni et alteri portio data; v. Athen. IX, p. 372. A. Plutarch. S. N. V. c. 13. Ex quo loco Corsinus F. A. T. II. p. 338. male *Thebana* exsculpit *Theoxenia*, non recordatus illum Plutarchi dialogum Delphis peroratum fingi: neque quod *ξενικὸι θεοὶ* Athenis culti sunt, quos *Theoxeniis* coniunctos perperam putat Fungerus Hesychii interpret T. I. p. 1696. ideo Attica *Theoxenia* statui debent a viris doctissimis Casaubono ad Athen. l. c. Corsino l. c. Creuzero Symbol. T. I. p. 270. ed. pr. Contra *Agrigentina* *Theoxenia* fuisse non negaverim (v. ad Olymp. III. init.). Diversa fuisse videntur heroum *ξένια* apud Delphos, de quibus vide ad Nem. VII, 17 sqq. Redeo ad Pellanensium ludos. Apud quos in *Theoxeniis* indigenas certasse et praemium argentum datum esse Pausanias docet: quod si antiquis quoque temporibus obtinuerit, hic et alii *Pindari* loci non possint ad *Theoxenia* referri: quippe quum *Pindarus* laenam praemium fuisse significet. Sed statuendum potius laenarum praemia obsolevisse; olim vero putaverim in omnibus Pellanensium ludis data fuisse: ac tum non tantum indigenae sed etiam exteri ibi certabant. Strabo XIV, p. 593. A. ἔστι δὲ καὶ κόμη Πελλήνη, ὅθεν καὶ αἱ Πελληνικαὶ χλαῖναι, ἃς καὶ ἄθλα ἐτίθεσαν ἐν τοῖς ἀγῶσιν: neque ut illud praemium ad sola *Hermaea* restringamus, cogit Photius: Πελληνικαὶ χλαῖναι, διάφοροι· καὶ τοῖς νικῆσαι τὰ Ἐρμαία ἰδίδοντο, et Suidas v. Πελλήνη cum Schol. Aristoph. quem Suidas compilavit, Av. 1421. emendato a Ruhnck. ad Tim. p. 216. qui tamen rei rationem plane non perspexit. Adde de laenis his praemio datis Hesych. v. Πελληνικαὶ χλαῖναι, Polluc. VII, 67. *Pindarus* de Pellanensibus ludis partim indefinite dicit, Olymp. VII, 86. XIII, 105. partim cum laenae mentione, ut h. l. et Nem. X, 44. ἐκ δὲ Πελλάνας ἐπιεσσάμενοι νῶτον μαλακαῖσι πρόκαις: ad quos locos Scholia passim de *χλαῖνα* ἀγράφῳ hac dicunt, ad Olymp. VII, 156. XIII, 155. Nem. X, 82. vulg. Nostro loco addunt ob hiemem datam esse, quo tempore *Theoxenia* celebrata sint; sed aliam causam afferunt ad Nem. X. δυσχέλμεροι δὲ οἱ τόποι: mihi tamen neutra vera videtur. Dederunt Pellanenses, quod habuere, optimum, quia laenae apud ipsos pulcherrimae fabricatae sunt: ut Lemniae mulieres Argonautis certaminum praemium vestem proposuerunt (Pyth. IV, 253. Simonides ap. Schol. ib. vs. 450. vulg.), quippe quam mulieres conficiunt. Laenam poeta vocat εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν, hoc est χλαῖναν ἄλσ-

ξάνημον (Hom. l. c. ap. Schol.). Hipponax ap. Schol. Lycophr. 855. *χλαῖναν δασεῖαν ἐν χειμῶνι φάρμακον ὄλεως*. Quintus Smyrnaeus IX, 359. de veste: *περὶ χροῦ χεῖμα-τος ἄλλαρ λευγαλίου*. Sequitur Epharmosti Thebaica et Eleusinia victoria. De ludis *Heracleis s. Iolaiis* ad Iolai tumulum habitis v. Schol. h. l. et cf. nos ad Olymp. VII, 77 sqq. *Eleusinia* duplicia nemo ignorat: maiorum septimo die ludi acti; atque hos ludos pro antiquissimis habitos esse tum ex Schol. tum aliunde certum est. Praete-rea *Demetria* Eleusine acta Schol. affert tum h. l. tum ad Olymp. XIII, 155. vulg. ubi Pindarus Eleusinos ludos commemorat: de iis v. Corsin. F. A. T. II, p. 321 sqq. eaque Eleusiniis iuncta fuisse conieci Oec. civ. Athen. T. II, p. 252 aq. Adde de Ce-teris ludis Schol. Isthm. I, 81. Sed quae Schol. addit *τῇ Δήμητροι εὐχαριστήρια*, Athe-nis acta post fruges conditas, huc pertinere non videntur. Postremo hoc quidem loco nota luctae certamen Eleusine institutum, sed Olymp. XIII. extr. pertinet ad cursus ludum, de quo Schol. ad h. l. estque apud me inscriptionis Eleusinae ineditae exem-plum, antiquissima scriptura exaratae, quae stadii (δρόμου) in eo loco, ubi reperta in-scriptio est, ab Alciphrona aedificati meminit. *Ἀγλαῖαισιν* non ut Schol. voci *ἀντῶ* iungendum censeo, sed lenior videtur haec explicatio: *decoribus* ibi partis patrocinator *illi* Iolai tumulus et Eleusis.

Vs. 107 — 120. Post victorias enumeratas non studio sed natura eximium lucta-torem Epharmostum extitisse docetur. *Quidquid naturā cuique contigit, optimum est, etsi hominum multi virtutibus doctrina comparatis excellere student. Sed quod sine diis susceptum est, aequè bene taceas quam praedices: igitur quum multae viae sint, quarum alia alium longius provehat, neque idem studium omnes augere et ornare queat artesque omnino arduae sint, debet quisque id agere, ad quod natura comparatus sit: id quod Epharmostum facere intelligas.* Sententia vs. 107 sqq. posita utuntur Libanius Opp. T. II, p. 488. Aristides T. II, p. 28. Schol. Hermog. p. 377. eaque usitata est non solum Nostro (cf. Olymp. II, 94 sqq. c. nott.) sed etiam aliis. Vs. 115. reducendum nunc iudico *σοφλαι*, ut vs. 42. *μανλαισιν*, et Nem. XI. extr. *μανλαι*. Vs. 116. *ἄθλον* est *hymnus praemium victoris*, quod illi poeta affert, qui verbo *ἄρουσαι* suo more sese exhortatur; idem simul hac voce pronuntianda canentium quisque facit. Lectionem *δαιμόνια* firmat Schol. Ven. ad Iliad. β, 367. *γνώσεται δ' εἰ καὶ θεοπέσιη] Λείπει τὸ βουλῆ, ὡς Πίνδαρος*: ubi Schol. Victor. ap. Heyn. T. IV, p. 688. addit: *τὸν δὲ ἄν-δρα δαιμόνια γεγάμεναι*. Formam *γεγάμεν* huc respiciens explicat Etym. M. h. v. De postrema sententia v. nott. critt. et de voce *Ἰλιάδης* a patre Ileo adde Etym. Gud. v. *Πλεὺς* Hesiodeum praebens locum iam olim excerptum a Ruhnk. Epist. crit. I. p. 108. Ipsam sententiam Schol. ideo additam censet, quod in Aeanteis vicerit Ephar-mostus; quae *Αἰάντεια* memorat etiam titulus agonisticus ap. Caylus. Rec. d'Ant. T. VI, tab. 58. sed verisimile non est post enumeratas supra Epharmosti victorias nunc singillatim de hac re dici. Rectius Heynius victorem *Olympia* *reducem ex more victorum sollemni sacra fecisse heroi indigeti, Aiaci Oilei f. et coronam deo consecrasset* dicit: nisi quod corona Aiaci ipsi consecrata videtur. Nempe sollemnis haud dubie comissatio ad aram Aiacis habita est, in qua ara ipsa coronata: post illum ritum Pin-daro praedictum carmen in convivio cantatur.

O L Y M P. X.

Agesidamus Arcestrati f. Locrus Epizephyrius auctore Schol. vet. vulg. vicit Olymp. 74. vel secundum Schol. Vrat. A. Olymp. 76. V. Schol. p. 238. Sed aliis deficientibus argumentis in vulgatorum Scholiorum testimonio consisto, quum Vratislaviensis nimium corrupta sint. Puerum pugilatu Agesidamum vicisse patet collatis locis X, 12. XI, 16 sqq. 104 sqq. Carmen Olympiae festinatum esse monui Nott. critt. p. 405. quod integrum manet, etiamsi *ὑπέρων ἀρχαὶ λόγων* et *πιστὸν ὄρκιον* vs. 5, 6. non de pignore intelligantur, quo interposito aliud promittatur carmen: vel sic enim constat, hac exigua oda maiorem polliceri poetam, quae apud Locros cantanda sit: v. vs. 13 sqq. coll. Olymp. XI, init. atque ex illo *ἀφιξοσθαι* Olymp. X, 19. insuper patet, nondum in patriam rediisse Agesidamum, sed Olympiae adhuc versatum esse, quum hoc scriberetur carmen. Postremo ipsum poetam in victoria Agesidami Olympiae praesentem fuisse docet Olymp. XI, 104 sqq.

Vs. 1 — 8. *Alias aliis indigemus, ventis nonnumquam, nonnumquam pluviis; sed si quis victoriam laboribus consecutus sit, hymnis eget, qui insequentis gloriae et laudantium sermonum, quibus ab hominibus celebretur, fundamenta sunt et pignora magnarum virtutum. Haec vero hymnorum laus maxime Olympicis victoribus parata est. Ad sententiam cf. Nem. III, 6. διψῆ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου· ἀθλονικία δὲ μάλιστα εὐδαὶν φιλεῖ.* Ventis maxime indigent nautae, pluvia agricolae: pluvias vero poetice, non mythologice filias Nubis Pindarus dixit: persona enim *Nephela* est: nisi personam voluisset, dixisset *νεφελᾶν*. *Σὺν πόνῳ εὐ πράσσει, felix est cum laboribus; nam sine labore et pluvie raro victoria paratur, Agesidamo vero maximo labore victoria constiterat (Olymp. XI, 15 — 24.). Ὑστέρονος λόγους* bene explicant Scholia; sunt *ἀγαθαὶ φῆμαι*, ut Noster alibi, quae tanto magis victori contingunt, si celebratus a poeta et carmine notior factus est: simul hymni sunt *πιστὸν ὄρκιον ἀρεταῖς, pignora, quibus virtuti victoris et praeclaris facinoribus fides firmissima accedat.* Ita explicato Dissenii mei monitu hoc loco periit id quod in nott. critt. p. 405. his quoque verbis alius carminis pollicitationem inesse dixi. *Ἀφθόνητος*, quod Olymp. XIII, 24. est non invidens, a Schol. recte hic explicatur *supra invidiam positus.* Lectionem hanc servat etiam Pal. C.; idem cum cod. Brunck. *ἔγκειται. Ἄγκειται* est quasi de donario: *ἀνάθημα* enim *ἀνάκειται.*

Vs. 8 — 21. *Equidem hanc Olympici victoris laudem tibi praestabo; deo enim favente sapientia pollent poetae et ego ipse: itaque ego Olympicam coronam carmine exornabo, Epizephyriorum Locrorum gentem curae habens. Apud quos ut futurae comissioni adsint, Musas precor: non enim ille populum inhospitalem accedet nec pulchrarum rerum expertem, sed et sapientissimum et fortissimum natura, quam migrare non licet. Τὰ μὲν, τοῦτον τὸν αἶνον. Ποιμαίνειν, pascere, hinc gubernare, curare, fovere, administrare, ut Isthm. IV, 14. Haec vero ad longius, quod promittitur, carmen pertinent, quo ducit etiam proximum *κὲλαθήσω* et sqq. ac nisi ita haec intelligenda essent, nihil tanto hiatus dignum poeta protulisset, quippe quum paucissimi addantur versus: postremo sic minus incommoda gloriatio est in verbis, *ἐκ θεοῦ δ' ἀνήρ σοφαῖς ἀνδρῶν**

ἔσαι (hoc est simpliciter ἄσι) πο. quae quamvis generatim enunciata tamen ad poeticam Pindari facultatem referenda sunt. *Κόσμον*, ipsum hymnum; deinde iunge ἐπι-
κειλάθησω, quasi per acclamationem accinam coronae hymnum, illius ornamentum. *Χρυσὴν ἔλαιαν*, ut Nem. I, 17. *Ὀλυμπιάδων φύλλοις ἔλαιαν χρυσοῖς*, in quibus haesit Faber Agonist. II, 22. sed ne putemus coronam fuisse ex aureis foliis oleam imitantibus, qualem coronam vocarunt *στέφανον θαλλοῦ χρυσοῦν* et *ἔλαιας χρυσοῦν* (v. Oecon. civ. Ath. T. II, p. 318 sq.), obest Olymp. III, 13. *γλαυκόχροα κόσμον ἔλαιας*: nec siquis dixerit coronam oleaginam auro ornata fuisse, expeditur difficultas, quia folia ipsa aurea dicuntur. Patet igitur olivam auream poeticè dici ob dignitatem et caritatem. Alia sed similis dictio Nem. XI, 28. *ἀνδρασημένους τε κόμην ἐν πορφυρέοις ἔρνεσιν*: nam ne ibi quidem, ubi ipsa ἔρνεα purpurea dicuntur, de purpureis cogitaverim ornamentis s. lemniscis, ut cepit Heinrichius noster ad Hesiod. Scut. 95. Adde *δάφνην χρυσὴν* Pyth. X, 40. *Ἀλέγων, fovens*, de poeta carmine aliquid celebrante dixit etiam Alcaeus ap. Schol. Vs. 17. μὴ ad Agesidamum pertinere monui in nott. critt. vulgatam tamen interpretationem Hermann. ad Vig. p. 937. ed. noviss. sequitur. Musae ad comissionem advocantur, quia carmine fit, quod simul canebatur et saltabatur. Postremo *Locri Epizephyrii* laudantur propter hospitalitatem, qua fretae virginales deae bono possint animo accedere, item propter sapientiam et elegantiam, quod ad musica maxime pertinet, postremo propter virtutem bellicam; quae decora respicit Eustath. ad Iliad. β, p. 277. med. οὗς Ἴλνδαρος ἐπαινεῖ ὡς εὐγνωμονομένους καὶ λογίους καὶ μαχιμούς. Et hospitibus quidem ut Aeginetas, ita Locros Epizephyrios minus infensus fuisse ob bonas leges putes, quae a Zaleuco repetuntur: *νέμεις γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν Λοκρῶν*, Olymp. XI, 13. cf. de Locrorum Epizephyriorum institutis Heyn. Opusc. T. II, p. 12 sqq. De musico Locrorum studio dicere longum est: testis ipse Pindarus Olymp. XI, 14. *μᾶλιν τέ σφισι Καλλιόπα*. Huc pertinet Xenocritus Locrus, poeta musicus Pindaro antiquior, ὃς Ἴταλὴν ἐφράσαθ' ἁρμονίην (Callimach. ap. Schol. Olymp. XI, 17. vulg.): cf. Plutarch. ll. cc. de metr. Pind. p. 279. Ab hoc maxime culta harmonia *Λοκρική*, qua nonnulli Pindari et Simonidis aetate utebantur (v. metr. Pind. p. 225. coll. p. 212. p. 241.). Indidem prodierunt *Λοκρική ᾠσματα* molliora et amatoria, de quibus v. Clearchum ap. Athen. XIV, p. 639. A. adde p. 697. B. Praeter Xenocritum in ea civitate poeta fuit *Erasippus*: Heraclid. Polit. 29. *Ἐγένετο Λοκρὸς Ξινόκριτος τυφλὸς ἐκ γενετῆς ποιητῆς, καὶ Ἐράσιππος*: atque ex Epizephyriis Locris videtur etiam *Theano* fuisse. Suid. *Θεανὼ Λοκρὶς λυρική ᾠσματα λυρική καὶ μέλη*. Eustath. ad Iliad. β, p. 327. 10. ubi de vetustis mulieribus lyricis: ὡς δὲ καὶ Θεανὼ τις γυνὴ Λοκρὶς λυρική ἦν, ἱστοροῦσιν οἱ παλαιοί. Postremo vide ne huc pertineat *Mnaseas Locrus* vel *Colophenius*, ob *Παύλνιαν* Salpe dictus, ap. Athen. VII, p. 321. F. quem Epizephyrium Locrum fuisse eo probabilius est, quod ut Locrica carmina Sapphicis Anacreonticisque comparantur, atque ut Aeoliae harmoniae Locrica eandem divisionem habet, ita et *Παύλνιαν* illa Aeolicae et Lesbiae poesi videntur affinia fuisse; certe Nymphodorus Syracusius ap. Athen. l. c. Lesbiae Salpae generis inventionem tribuit, etsi etiam in Botryn Messenium translatam. Etiam Pyth. II, 19 sq. musicae apud Locrenses cultus significari alicui videatur: sed quae ibi dicuntur, potuerunt etiam de aliis dici, quibus non insignius fuerit musicae studium. Haec igitur musices cultae gloria in voce ἀκρόσοφον maxime inest; philosophiae et naturae studium an eodem verbo comprehendatur, dubium: *Τίμαeus* quidem Locrus, qui eo excelluit, Pindaro recentior est. Virtus bellica Locrorum etiam Olymp. XI, 15. repetitur: v. de rebus per eos gestis Heyn. Opusc. T. II,

27, 7. Apollod. II, 7, 7. Diod. IV, 37. Achilles quando Patroclum hortatus sit atque hic illi gratias egerit, nescimus: commodius tamen de pugna adversus Telephum cogitaveris (Olymp. IX, 75. c. not.), quam de re Iliad. π, 39 sqq. narrata, quo referunt Scholia: nam apud Homerum Achilles Patroclum quidem cohortatur, sed hic illi gratias non refert et insuper occiditur. Patrocli autem exemplum eo est aptius, quod ille Locrensis heros est; nec dubito a Locris in Graecia proprie dicta habitantibus etiam ad Locros Epizephyrios Patrocli indigetis herois venerationem transiisse. Postremo de ultima sententia v. Hermann. in nott. critt.: qui vero pauci illi sint, qui sine labore talem gloriam adepti fuerint, ut illa praë quibusvis praeclare factis vitam illustret, nescio. An sunt qui *sine pulvere* vincunt, quod ita iam clari et metuendi sunt, ut nemo cum illis in certamen descendere audeat? An reges sunt ad imperium nati? Immo illi videntur esse, quos natura ita instruxit, ut maxima quaeque sine labore et quasi ludibundi peragant: quibus sane beneficium contigit ipsis praeclaris facinoribus maius, quae non sine labore solent perfici: nam maxima sine labore consequuntur, prorsus ut dii summam felicitatem ipsis magnis facinoribus maiorem consecuti sunt. Βιόσω φάος illustrat Döderlinus noster Spec. Sophocl. p. 65. note illo θήραμα κάλλιστον βίω in paeane Aristotelico.

Vs. 25 — 44. Post Agesidami et Ilae laudem *Olympici certaminis origines* poeta cantat, quod Hercules post Euryti et Cteati caedem condidit apud Cleonas ab ipso interfectorum, ut deinde ab Augia mercedem pactam exigeret: quibus extinctis non multo post urbs Augiae vastata ab Hercule et ipse Epeorum ille rex occisus est. Vs. 25. θήμερες minuscula initiali littera scribendum notavi in Append. T. I. Iunge θέμιτες Διός. Sensus hic: Aequitas, quae a Iove est, ut omnia iura et imprimis mores et instituta Olympica, postulat ut canam Olympicum certamen; sive, aequum est a me nunc Olympia celebrari; imperat hoc ἐγκώμιος τρόπος, si non in quovis victore, certe in uno et altero, in quo id potissimum commodum videatur; atque ita simul victor celebratur, quem canendum ex antiquo more esse notat poeta vs. 79 sqq. cum hoc principio connectens finem, et deinde ulterius pergens. Ita enim solent ingeniosi scriptores, tam poetae quam philosophi. De prisco Pelopis tumulo v. ad Olymp. I, 88 sqq. Vs. 26. ut coniectaveram, ita nunc video βωμὸν ἐξάρτημον esse in Pal. C. De Cteato et Euryto filiis Moliones et Neptuni vel Actoris Phorbante nati v. Pausan. II, 15, 1. V, 2, 1. Apollod. II, 7, 3. c. nott. Fragm. Pherecyd. p. 191. Plutarch. Pyth. orac. c. 13. quos prope Cleonas oppressit Hercules ad Isthmios ludos per inducias proficiscentes ex patria Elide: illi enim antea Herculi causa fuerant infausti exitus expeditionis adversus Augiam susceptae; quibus sublatis iterum copias contra Augiam Hercules ducit: igitur eos sustulit, ut melius mercedis exactio procederet. Construe: μισθὸν λάτριον ὑπέρβιον, *superbam mercedem*, utpote ingentem et superbe postulatam a superbo viro Hercule. Καὶ κείτους, hos quoque quamvis validos, ut alios plurimos et in his Augiam. Ἐφ' ὁδῶν, in via, quum ex Elide patria Cerinthus commearent. Vs. 34. ἤμενον retinui: probavi tamen Heynianum ἤμενοι, neque improbo Thierschianum ἤμενον in Act. philol. Monac. T. II. F. III. p. 426. quorum alterutro admissio Molionidae Herculi insidias struxerint; ac sane, quamvis diversa Pausaniae narratio sit, de insidiis dicit Schol. rec. vs. 28. hic tamen solus. Μολιῶνες sunt Μολιονίδαι, ut Μολίονι Iliad. λ, 750. ubi cf. Eustath. p. 882. Τέκνα Μολιῶνας vocat Ibycus ap. Athen. II, p. 58. A. qui locus est de Hercule illos occidente. De voce ξυναπάτης v. Eurip. Med. 1392. et ibi Barnes. ac lexica. Proxima sententia νῆϊκος δὲ κρισάνων ἀποδέσθ' ἄπορον, ad quam cf. Nem. X, 72. non sine ratione Agesidami dicta est,

quem et ipsum adversarius demovere non potuerat, etsi ut Hercules Molionidis et Augiae, Agesidamus primum cesserat. Mox ὕστατος regit secundum casum ἀλώσιος, ut ὕστατος: ἀντάσιος est de Augia Herculi obviam eunte. Ἀβουλία ὕστατος ἀντάσειν, consilii inopia post captam urbem obviam ivit Herculi: quum aliud, quod faceret, non haberet.

Vs. 45 — 62. Igitur Hercules Pisae contractis copiis et praeda, patri Iovi lucum dicavit, Altin finibus circumscribens et circumiectum campum epulis destinans: collem autem Saturnium appellavit. Et adstitero Parcae cum Tempore, quod solum veritatem probat, in primis illis conditorum ludorum sollemnibus: id ipsum vero progredientis rei memoria servata declaravit, quomodo tum Hercules selectas et exemptas ex cetera praeda manubiarum primitias diis sacrificasset, et primo cum Olympico conventu et victoriis instituisset sollemnia: quibus verbis poeta sibi viam parat ad primos in ludis ab Hercule factis victores. Σταθμῶτο putes ad demensionem pedibus factam referendum esse, quemadmodum fama fuit Herculeum Olympici stadii curriculum esse pedibus metatum, auctore Plutarcho ap. Gell. N. A. I, 1. Altin septo munivit Hercules, ut Iovi sacer locus (ἄλος) esset; circumiectum campum quasi deversorium hospitibus fecit, ubi illi habitarent et epularentur: fuerunt enim ibi hospitia, ut recte Schol. notat, partim advenis excipiendis exstructa, partim sacris epulis destinata, οἰκήματα sive σκηναί, quales habuerunt, qui Olympiae certabant. Plutarchus de Alcibiade Olympiae degente (vit. Alcib. 12.): σκηνὴν μὲν γὰρ αὐτῷ κεκοσμημένην διαπρεπῶς ἐστήσαν Ἐφέσιοι, τροφὰς δὲ ἵπποις καὶ πλήθος ἱερῶν παρεῖχεν ἡ Χίων πόλις, ὄλον δὲ Λέσβιοι καὶ τὴν ἄλλην ὑποδοχὴν ἀφειδῶς ἐστιώντι πολλούς. Gemina praebet Athen XII, p. 534. D. Rem confirmat vox Aeliani V. H. IV, 9. Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος ἐν Ὀλυμπία συνεσκήνωσαν ἀγνώσιν ἀνθρώποις, quod recte explicuit Perizonius. Etiam ap. Diodor. XIV, 59. Dionysii σκηναί Olympiam missae memorantur: sed ibi aliquis cogitet de theatralibus scaenis: ego tamen tum aliam ob causam tum quod de pluribus scaenis dicitur, ibi quoque tabernacula intelligo: sed in uno ex illis videntur etiam poemata acta esse. Quum autem magna saepe convivia instructa sint (cf. Athen. I, p. 4. E.), patet illa in illo circum Altin loco habita esse vel sub did, vel quod magis probabile, sub tentoriis deversoriorum in modum apparatus. Δόρπου λύσειν noli de persolutis in deorum gratiam epulis accipere, etsi diis epulae dicatae fuerunt, sed ut veteres ceperunt, λύσεισιν est κατάλυσις, hospitium, deversorium, locus ubi epulantur. Notat Perizonius l. c. pro tentoriis, quae olim in sacrorum ludorum locis erant, iis, qui in Isthmo decertarent, a Romano demum homine, a P. Licinio Prisco domos exstructas esse: v. titulum ap. Spon. Misc. erud. ant. X, p. 363. et ab aliis editum, ubi diserte: καταλύσεις τοῖς ἀπὸ τῆς οἰκουμένης ἐπὶ τὰ Ἰσθμια παραγενομένοις ἀθληταῖς. Ceterum Ἄλτιν restituerunt Aristodemus, Leptines, Dionysius Phaselita: hos sequitur Pausan. V, 10, 1. τὸ δὲ ἄλος τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς παραποιήσαντες τὸ ὄνομα Ἄλτιν ἐκ παλαιοῦ καλοῦσι· καὶ δὴ καὶ Πινδάρῳ ποιήσαντι ἐς ἀνδρα Ὀλυμπιονίκην ἄσμα Ἄλτις ἐπώνομασται τὸ χωρίον. Adde eundem V, 11, 5. Xenoph. H. Gr. VII, 4, 29. Cf. Dorrill. Sic. p. 75. Ἐν καθαρῷ, ἐν ψιλῷ χωρίῳ, loco arboribus non consito; cf. ad Olymp. VI, 22 sqq. Postea ibi oleae, Olymp. III, 22 sqq. Τιμάσαις πόρον Ἄλφειῦ pertinet ad sacra Alpheo facta: duodecim autem dii, quibuscum Alpheus honoratur, illi sunt, quibus Hercules sex aras geminas posuisse dicitur; inter illos tamen notes unum ipsum Alpheum esse Dianae, Alpheoae puta, σύμβωμον: v. Schol. Olymp. V, 8. Apollod. II, 7, 2. et ibi Heyn. Igitur μετὰ δώδεκα θεῶν non est cum duodecim diis, sed inter duodecim deos, quod patitur usus dicendi. Quod vero ap. Schol. est, ὁ δὲ ἐν

Ὀλυμπία βρωμὸς οὐ δύναται ἐξ ἄλλου ὕδατος γενέσθαι, εἰ μὴ ἐκ τοῦ Ἀλφειοῦ, ubi Pelynius perperam corrigebat φαίνεσθαι, id proprie quidem huc non pertinet, sed verum est. V. ad Olymp. II, 1—16. extr. Cronii collis nomen a cultu antiquo desumptum esse colligas ex Pausan. V, 7, 4. et verno aequinoctio in summo culmine collis sacrificia Saturno fieri docet idem VI, 20, 1. Eundem primum ab Hercule appellatum nomine esse Pindarus perhibet: contrariam fabulam servavit Schol. rec. et scriptor Plutarcheus de Fluviiis 19, 3. quem vide et cf. Etym. M. v. Ἥλιος. Pindarus eum antea nomine caruisse his verbis significat: πρόσθε νώνυμος βρέχεται πολλῶν νιφάδι, nempe quod nives in eo fuerunt: nomen non habens irrigabatur nivibus, id est, ille nivibus irrigatus collis nomine carebat. Nugatur Schol. τὸ βρέχουθαι νιφάδι de obscuritate loci vel infamia ob Oenoismaum capiens. Ἄς est ἕως, quamdiu, dum, quo tempore: v. eximiam notam Koenii ad Greg. Cor. p. 188 sq. ed. Lips. De Farcis et Tempore v. Schol. de illis cf. Olymp. VI, 42. de Tempore adde Menandream in Γνώμαις μονοστίχοις: Ἄγει δὲ πρὸς φῶς τὴν ἀληθεῖαν χρόνος, et nott. ad Olymp. I, 33. Ὅσα non de loco accipio, sed de modo, ut idem sit quod seq. ὅπως, pro quo ὅσα scripturus fuisset Pindarus, nisi hiatus devitare praestitisset. Ceterum verbis ὅσα usque ad νικαφοραῖσις τε explicatur τὸ σαφανές: tempus rei veritatem perspicue declaravit, quomodo illae res olim actae essent; hoc est, tempore servata et probata est antiqua de illis rebus fama: nam falsa opinionum commenta delet dies, vera perdurant. Quae sententia fortasse ideo quoque a poeta addita est, quod ipse Agesidami victoriae celebrationem diutius distulerat, nunc tandem post longius tempus eam illustraturus.

Vs. 63—80. Quinam igitur illas victorias in variis ludorum generibus tum primi reportarunt? Nempe stadio vicit Oeonus Licymnii ex Midea oppido, lucta Echemus Tegeata, pugilatu Doryclus Tirynthius, quadrigis Semus Halirrhothii Mantinensis, missili hasta Phrastor, disco Eniceus. Quibus certaminibus peractis vespere lunae fulgore illustrata comissantium cantu resonabat sacer locus. Vocem ποταίνου hinc laudat Etym. M. plura collegerunt intt. Hesych. h. v. Abresch. ad Aeschyl. p. 531 sq. Ἀγώνιον εὐχος θέμενος ἐν δόξῃ, famam ex certaminibus sibi parans cum gloria, σὺν δόξῃ, gloriose. Ἐργῶ καθελὼν, quippe τὸ ἀγώνιον εὐχος, opere et certamine perficiens et consequens: v. Schneider. Lex. ex quo arpono Plutarch. Pompei. 2. πάντας ἀγῶνας καθελόντος, Herodot. VII, 50. μεγάλα πρηγματα μεγάλοισι κινδύνοισι ἐθέλει κατατρέσθαι. Cf. Pyth. V, 21. εὐχος ἵπποις ἐλῶν. De Oeono Licymnii filio v. Diod. IV, 33. Apollod. II, 7, 3. et ibi nott. Pausan. III, 15. Is habitavit Mideae in oppido ab eius avia appellato (cf. Olymp. VII, 29.). De Echemo Tegeata v. Pausan. I, 41, 3. VIII, 4. extr. 5. init. 53, 5. Diod. IV, 58. Apollod. III, 10, 6. de Semo Halirrhothii filio dixi in nott. critt.: ceteri heroes ignoti. Vs. 75. receptam lectionem firmat Etym. M. v. δίσκος p. 279. 23. Πίνδαρος οὕτω παρετυμολογεῖ: Δίκε πέτρῳ χεῖρα κυκλώσας. Συμμαχία, socii Enicei, exercitus vs. 69. Fabulosa haec omnia esse liquet: observanda tamen poetae diligentia in certo quodam ludorum ordine tenendo. Nam stadium primo loco posuit, deinde luctam, pugilatum, quadrigas, iaculum, discum: stadium enim omnium ludorum fuit celebratissimum, atque inde a prima Olympiade obtinuerat; unde a stadii cursoribus Olympiades denominatae: cetera certamina simili ex causa hoc ordine enumerari verisimile est, etsi singula erui nequeunt, quoniam ludorum ordinem, de quo Corsinus Diss. agon. I, 8. disseruit, haud satis cognitum habemus. Quinquertium et pancratium recte omittuntur, quippe recentioris originis. Varia de singulorum certaminum antiquitate et dignitate disserit Plutarchus Qu. symp. II, 4. et 5. unde tamen nihil huic loco lucis affunditur, nisi quod stadii ludos Olympiae anti-

quissimos fuisse etiam ex illo, ut aliis ex scriptoribus cognoscimus. Diversa plane de primis Olympiadum sollemnibus narrat Pausan. V, 8. Vs. 75. scribendum esse ὑπὲρ πάντων in nott. critt. docui; nunc etiam exempla in promptu sunt, Nem. IX, 54. ὑπὲρ πολλῶν, Isthm. II, 36. ὑπὲρ ἀνθρώπων. Vs. 78 — 80. verborum nexus hic est: σελάνας δὲ φάος ἐνέφλεξεν ἔσπερον, illustravit vesperam luna in plenilunio: v. ad Olymp. III, 18 sqq. Similiter dictum ἐπιφλέγειν Olymp. IX, 24. Pyth. V, 45. ubi v. not. Neque omittam locum a Schnoidero comparatum, etsi non plane geminum, Sophocl. Ai. 671. ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰαντὸς κύκλος τῇ λευκοπῶλῳ φέγγος ἡμέρα φλέγειν. Τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον, secundum modum laudantium victores carminum comissioni adhibitorum.

Vs. 81 — 100. Quemadmodum vero in primis initiis factum est, ita nunc quoque ad victoriam celebrandam cantu utemur, Iovisque ludorum praesidis potentiam celebrabimus, tibiis iuncto carmine; quod sero quidem provenit Thebis, sed ut filius seni patri desideratissimus est, ne hereditas in alienam domum cedat, ita vir fortis desiderat ante obitum carmen, quo si careat, frustra impenso studio laboribus magnis breve sibi gaudium comparaverit. At tibi nunc lyra et tibia gratiam affundit; tuam gloriam Musae augent et propagant. Κελαθησόμεθα sitne futurum an coniunctivus, dubium est: coniunctivum praefert Thierschius noster Act. philol. Monac. T. I, F. II, p. 211. Χάριν ἐπωνυμίαν non pendet a verbo κελαθησόμεθα, quod alios accusativos sibi adiunctos habet, sed est ὥστε εἶναι χάριν, ut cantato carmine gratia victori sit, absolute posito casu quarto, ad quem ne eis quidem supplendum est. Usus etiam apud Latinos receptum paucis optime explicuit F. A. Wolfius ad Tac. Ann. I, 3. et prius I. F. Gronovius ad Hist. I, 44. Igitur ille accusativus non appositio est ad βροντᾶν etc. ut fuit, qui crederet, sed si modo ita loqui licet, per appositionem iungitur toti sententiae κελαθησόμεθα βροντᾶν etc. quod clarius perspicitur ita conformanda oratione: βροντῇ Διὸς κελάδημα ποιησόμεθα, χάριν ἐπωνυμίαν νίκης, id quod etiam Schol. rec. vidit. Ita et Pyth. XI, 10. estque eadem structura quae in illo αἰνίσω πυγμαῖς ἀποινα; v. ad Olymp. VII, 13 sqq. Genitivus νίκας ἀγ. pendet ab adiectivo ἐπωνυμίαν, ut Pyth. I, 30. nempe χάρις est gratia carminis et sollemnium victoriae, atque adeo carmen et sollemne ipsum gratiosum; id vero est cognomine victoriae, utpote victorale, victoriae celebrandae destinatum. Ἐπωνυμίαν χάριν autem poeta carmen et sollemne eo aptius vocat, quod non recens victoria celebratur, sed longo post partum decus Olympicum tempore sollemnis, quibus carmen inservit, in memoriam rei aguntur: ἐπωνυμία χάρις igitur est carmen et sollemne, quod ab ea, quae celebratur, victoria nomen Olympicum victorialis carminis et festi sortitum est. Πυρπάλαιμον obscurum est: sed ut in voce πυρπάλαιμη et πυρπάλαιμᾶν inest notio πανουργίας et τοῦ κακοτεχνεῖν, ita vide ne πυρπάλαιμον quoque notionem artificii, atque eius quod Vulcano et Cyclopiis propriam est igni operantibus, contineat, ut fulmen dicatur igni fabrefactum artificiose, quemadmodum ap. Eurip. Orest. 818. ensis dicitur πυριγενῆς παλάμα. Ceterum fulmen potissimum nunc praedicari quis non miretur? Ecce vero in nummis Locrorum Epizephyriorum fulmen repraesentatur (v. Eckhel. D. N. T. I. p. 175.): unde facilis coniectura est, Iovis fulmen, Locrorum insigne, eo loco propositum fuisse, ubi carmen cantandum esset, et fulminis venerandi mentione iniecta Pindarum Locris gratificari. Ac commune hoc omnium Locrorum videtur insigne fuisse; vide de Opuntii ad Olymp. IX, 6. Causa latet: credo tamen fabulae eam alicui deberi, quae tradiderit, fausto Iovis fulmine significatum Deucalioni diluvii finem esse; quo facto hic primam in Opuntiorum terra domum aedificaverit. Huc certe referre possis illa verba:

ἔν' αἰολοβρόντα Διὸς αἴσα Πύρρα Δευκαλίων τε Παρνασοῦ καταβάντε δόμον ἔθεντο
 πρῶτον, Olymp. IX, 45. Mox iunge ἑναραρότα (ἐνηρμοσμένον) ἀπαιτε κράτει, *sum-
 mae potentiae Iovis aptatum*: Iovis est enim summa potentia, cuius manui fulmen,
 velut ensis capulus manui mortalis viri, inhaeret et insidet ac quasi infixum est, ut
 violentius vibretur, ἐμπεφυκὸς χειρὶ. Iliad. γ, 338. εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλά-
 μηφιν ἀρήρει; π, 139. εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τὰ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. Ἄπαν κράτος,
summa s. omnis potentia, ut αὐγαὶ ἀπασαι Nem. IV, 83. ἀπας κίνδυνος et alia, de qui-
 bus v. Dissen. ad Nem. VIII, 18 sqq. Adde πᾶν τέλος Nem. X, 29. Ἀντιάζει recte
 Schol. deducit a verbo ἀντιάζειν, quod interpretum nonnullos fefellit. Vs. 90. ἀλλὰ
 respondet praegresso μὲν, hoc sensu, ut verba ἀλλ' ὅτε παῖς ἐξ ἀλόχου πατρὶ ποθει-
 νός etc. sint pro simplicibus ἀλλὰ ποθεινά γε: sed novά ad hoc exornandum sententi-
 ἀ inceptā et explicationis causa additis versibus 92 — 94. iam ad ipsum illud ἀλλ'
 ὅτε παῖς etc. infertur apodosis vs. 95. καὶ ὅταν καλὰ ἔρξαις etc. Sic illud ἀλλ' ὅτε
 παῖς etc. inter praecedentia et inter apodosin καὶ ὅταν etc. ambiguum pendet; quae
 forma dicendi haud rara est. Illud quidem καὶ ὅταν etc. continere apodosin compa-
 rationis, usus sermonis ita mihi videtur demonstrare, ut hac una ratione aliam quam-
 vis interpretationem excludendam iudicem. Vs. 91. τὸ πάλιν νεότητος est *contrarium*
iuventutis, senectus. Cf. nott. critt. et Eurip. Herc. fur. 773. ed. Herm. item Hip-
 pol. 388. et ibi Valck. Ibidem facilis coniectura μάλα δέ οἱ, cui tamen nihil tribuo,
 quum τοῖ h. l. insignem vim habeat. Ad sqq. arte Schmidius comparat Menandrea:

¹Ὀδυνηρόν ἐστιν εὐτυχοῦντα τῷ βίῳ

²Ἐχει ἔρημον διαδόχου τὴν οἰκίαν.

Στύλοι γὰρ οἴκων παῖδες εἰσιν ἄρσενες,

ex quibus duos priores versus habet Clericus Fragm. inc. 130. Ceterum illa parenthe-
 sis id quoque effecit, ut apodosi καὶ ὅταν καλὰ ἔρξαις etc. non hanc sententiam poeta
 tribuerit: ita et victori desiderabile carmen est quamvis sero missum, sed aliam: ita
 etiam qui carmine non ornatus ex vita decesserit, brevem habet hilaritatem, propterea
 quod felicitas eius non ad posteros propagatur ideoque minor est, quemadmodum pa-
 tri sine successore opes minus gratae sunt, quippe quae non in familia maneant, sed
 dissipentur. Vs. 98. ἀναπάσσειν Scholia recte explicant ἀναποικίλλειν, nec multum
 differt alterum ἐνστάζει, ad quod cf. Olymp. VI, 76. ποιστάζει χάρις εὐκλέα μορφήν.

Vs. 101 — 110. Sed ego simul manum admovens Locros celeberrimo et Agesidatum,
 quem vidi olim Olympiae victorem, pulchrum tum et puerili venustate praeditum, quae
 res non minima est: quippe quae simul cum Venere, qua efficiente Iuppiter eum ama-
 vit, Ganymedem morti exemptum superis miscuerit. Συναφαντόμενος σπουδᾷ, una cum
 Musis, quas poeta modo nominavit, industriam navans: σπουδᾷ enim haud dubie a
 verbo ἐράπτεισθαι pendet, ut σπουδῇ ἐράπτεισθαι sit σπουδῆν ποιῆσθαι: cf. modo ad
 Olymp. I, 67 — 87. Ἀμφέπεσον Λοκρῶν ἔθνος, περιέβαλον ἀμφωγαπάζων, stu-
 dio et amore complexus sum; de aoristi usu v. ad Olymp. VIII, 53 sqq. Mellis com-
 parat carminis laudes: cf. ad Olymp. VI, 82 — 91. extr. et VII, 7. De Olympica
 ara v. ad Olymp. I, 88 sqq. Ἦρα κεκραμένος, μυχθεῖς, venustate maturitatis pue-
 rilis praeditus: de dictione cf. Pyth. X, 41. Schneiderus comparat etiam Sophocl.
 Antig. 1311. διελαια δὲ συγκέραμαι δῦα. Adde Schwenk. ad Aeschyl. Coeph. 707.
 Venerem Ganymedi iunctam in antiquo monimento agnoscere sibi videtur Winkel-
 mannus Mon. ined. T. I. p. LVII. Tract. praelim. ed. Ital.

O L Y M P. XII.

Ergoteles Philanoris f. Himeræus, dolicho victor Olympiæ, Cnosi Cretæ civis fuerat, intestina mox seditione pulsus; vide vs. 17 sq. (et Pausan. VI, 4, 7. ex quo simul perspicitur notum hominem etiam aliunde fuisse: *Ἐργοτέλης δὲ ὁ Φιλάνορος δολίχου δύο ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκας, τοσαύτας δὲ ἄλλας Πυθοῖ καὶ ἐν Ἰσθμῷ τε καὶ Νεμείῳ ἀνηρημένος, οὐχ Ἱμεραῖος εἶναι τοξαρχῆς, καθάπερ γε τὸ ἐπιγράμμα τὸ ἐπ' αὐτῷ φησι, Κρής δὲ λέγεται Κνωσίος· ἐκπεσὼν δὲ ὑπὸ στασιωτῶν ἀπὸ Κνωσοῦ καὶ ἐς Ἱμέραν ἀφικόμενος πολιτείας τετύχηκεν· ὃ καὶ πολλὰ εὐρετο ἄλλα ἐς τιμὴν· ἔμελλεν οὖν, ὡς τὸ εἶδος, Ἱμεραῖος ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀναγορευθῆσθαι. Virum igitur eximium fuisse cognoscimus, fuitque haud dubie etiam Cnosi optimatum unus, quorum plures apud Cretenses subinde expulsos esse docet praeclara Aristotelis auctoritas Polit. II, 7, 7. ed. Schneid. Is tempore fere eo, quo Gelo et Hiero Siciliam turbabant, in Siciliam pervenerat. Schol. vet. inscr. καὶ καταλαβὼν πάλιν τὰ ἐν Σικελίᾳ πράγματα στασιαζόμενα πρὸς Γέλωνος καὶ Ἱέρωνος, quae verba ad dissensionem fratrum pertinere videntur, de qua v. veteres ap. Schol. Pyth. I, 91. Gelo autem Gelam cepit Olymp. 72, 2., Syracusas Olymp. 73, 4. Hiero Gelæ praefectus est Olymp. 73, 4. et Syracusis potitus defuncto Gelone Olymp. 75, 3. (v. ad Olymp. I. introd.): igitur inter Olymp. 72—75. Ergoteles necesse est in Siciliam venerit; atque adeo ante Olymp. 72, 3. Ergotelem esse Sici-liensem factum, infra apparebit. Illud dubium est, quo is tempore civitate Himerææ donatus sit; quod tum tandem factum coniecero, quum una et altera victoria iam esset nobilitatus; immo possit aliquis statuere Himerensibus eum tum tandem adscriptum esse, quum Doriensibus maxime colonis Thero Himeram traderet, Olymp. 75, 4—76, 1. (Diodor. XI, 49. et introd. ad Olymp. II.): neque ab hac coniectura ut recedas, Pausanias cogit, quem non constat id voluisse, omnibus in ludis ac vel ante Olymp. 76. Himeræum esse Ergotelem renunciatum. Civitate autem donatum esse et Pindarus docet et cum Pausania Schol. l. c. testatur. Victoriā hanc, de qua poeta dicit, Olymp. 77. contigisse consentiunt Scholiastæ omnes, qui huiusmodi notitias a grammaticis traditas acceperunt Olympionicarum tabulas tractantibus, item inscriptio odae in manuscriptis et Aldina, etsi in his male legitur Ὀλύμπια καὶ Πύθια καὶ Ἰσθμία νικήσαντι ὃς Ὀλυμπιάδα. Neque ulla de numero Olympiadis dubitandi causa est. Sed constat ex Pausania, alia quoque Ergotelem Olympica victoria potitum esse itemque Nemeaea una alteraque; quae tres in hac oda non memorantur: hae igitur post Olymp. 77. acciderunt. Apud Pindarum vs. 20. Isthmia insuper nominatur vel altera vel utraque: bis enim Isthmia quoque vicerat (v. Pausan.): καὶ δις ἐκ Πυθῶνος Ἰσθμοῖ τ'; igitur in Isthmo iam ante Olymp. 77. Ergoteles victor fuerat. Superest, quo tempore Pythia vicerit. Bis id ei contigisse docet cum Pindaro Pausanias; alterutram victoriā, eamque, ut mox docebo, secundam in Pyth. 29. Scholia conferunt, quorum ob ipsam verborum rationem summa in hac re fides est. Ecce Scholium primum: ὃς ἠγωνίατο ἐβδομηκοστὴν ἐβδόμην Ὀλυμπιάδα καὶ τὴν ἐξ ἧς Πυθιάδα εἰκοστὴν ἑνάτην: ac similiter fere alterum; in quibus verbis nihil turbatum esse, docet id, quod post Olymp. 77. ex calculo Scholiastæ satis aliunde noto,*

quem recentiores secuti sunt, proxima omnino Pyth. 29. est. At Pindarus in hac ipsa oda, quae tamen non multo post Olympicam victoriam scripta est, utramque Pythiam commemorat: igitur Ergotelis victoria, quae Pyth. 29. accidit, non videtur in hoc carmine Olymp. 77. scripto commemorari potuisse. Rursus autem necessarium est, eam ipsam, quae Pyth. 29. contigit, esse a Pindaro commemoratam. Nam ex certissimo Pausaniae testimonio Ergoteles non saepius quam bis Pythia vicit; neque id Pausanias ex Pindaro hausit, sed ex aliquo rerum scriptore vel ex eo, quod dicit, epigrammate, unde alia quoque praeter ea, quae Pindarus dicit, refert: utramque autem hanc victoriam quum Pindarus nominet, necesse est hanc, quae Pyth. 29. fuit, binis a Pindaro allatis comprehendere, propterea quod tertia Ergoteles non potitus est. Quodsi Pyth. 29. prior Ergoteli victoria parata statuatur, augebitur difficultas: sed certe illa posterior fuit. Prior quidem Pyth. 25. contigerat, auctore Schol. Vrat. de quo numero in nota ad Schol. dubitavi, quod per tantum temporis spatium a Pyth. 25. usque ad Olymp. 77. atque etiam ultra cursu quemquam excellere potuisse non esset verisimile: nam etiam post Olymp. 77. Ergotelem bis Nemeae et semel Olympiae vicisse constat: sed in viam me reducit praeter Leonidam Rhodium (Paus. VI, 13.) Chionis Laco, qui primum Olymp. 28. quartum post Olymp. 32. ideoque aut Olymp. 35. aut etiam postea stadio vicit, per viginti vel plures annos; quae res nota est ex Pausania et partim ex Eusebio, etsi huius calculi differant. Vel sic tamen, ubi *secunda* Ergoteles victoria Pyth. 29. potitus est, quis non nodum intricatissimum dixerit? Eum tamen solvam, et simul vera Pythiadum computatione, quam nonnulli olim chronologi et cum illis Schmidius secuti sunt nec tamen a dubitatione tutam praestiterunt, certis rationibus firmata temporum doctrinae aliquid afferam lucis.

Nam post Ios. Scaligerum (Emend. temp. I, p. 52.), Dodwellum (de cyclis V, 1.), Corsinum (Diss. agon. II, 1—5. F. A. T. III, p. 83 sqq.) plerique omnes sibi persuaserunt, primam, quae numerata est, Pythiadem in Olymp. 49, 3. incidisse: quae sententia ut idoneis argumentis subnixata est, ita nunc monstrabo aliam usitatam fuisse Pythiadum computandarum rationem, quam inter aequales unum Guilelmum de Humboldt, virum excellentissimum, probasse intellexi ipso monente et commonstrante. Hic computus cum altero commistus illam, quae nos in Ergotele tenet, difficultatem genuit; qua expedita, quibus Olympiadibus Pythiades in Pindaricis Scholiis nominatae assignandae sint, simul patebit. Veteribus chronologis tradentibus Pythiorum χορηματίας αγών institutus est Archonte Athenis Simone sive Simonide Olymp. 47, 3. V. Schol. Pyth. Argum. p. 298. init. atque iterum p. 298. extr. Marmor Parium epoch. 38. Ἀφ' οὗ Ἀμφικτύονες ἐπέστησαν ἐλόντες Κύρρον, καὶ ὁ ἀγὼν ὁ γυμνικός (debebat esse μουσικός) ἐπέσθη χορηματίας ἀπὸ τῶν λαφύρων, ἔτη ΗΗΗΔΔΓΓΙΙ, Ἀρχοντας Ἀθήνησι Σίμωνος: ubi ab Olymp. 47, 3. incipiente usque ad Olymp. 129, 1. quo marmor usque decurrit, recte computantur anni 327. Sed ab illo initio veterum nemo Pythiadum deduxit numeros. Post sex fere annos, ut Scholiastes putat, Damasia Athenis Archonte institutus ἀγὼν στεφανίας, auctoribus iisdem. Is Damasia, si Scholiastes recte annorum numerum edidisset, deberet Archon Olymp. 49, 1. fuisse: eundem tamen Corsinus in Olymp. 48, 3. retulit, ex quo hanc Olympiadis notam ad Schol. p. 298. adscripsi. Scholiastae quidem quamvis incorrupto fidem adhibere in sex, quos computat, annorum spatio, putidum fuerit, si ab illo annorum numero recedere argumentis cogamur: neque tamen Corsinus id effecit, ut Damasiam Archontem Olymp. 48, 3. statuere debeamus, quippe rationibus prorsus inanibus usus, qualis haec est, quod quoniam Periander Olymp. 48, 4. mortuus sit, debeat Damasiae magistratus ad

priorem annum revocari, quia sub hoc Archonte Septem promulgati Sapientes sint. Quis enim ex tali fabella, etiamsi Demetrii ἀναγραφῇ firmetur (Diog. L. I, 22.), temporum constituerit notas, praesertim quum Periandrum veterum multi Septem Sapientum numero exemerint? Sola superest Marmoris Parii gravissima auctoritas, quod et Damasiam Archontem ad Olymp. 49, 3. revocat, et coronarium Pythiorum ludum eo anno institutum dicit, epoch. 39. Ἀπ' οὐ στεφανίτης ἀγῶν πάλιν ἐτέθη, ἔτη ΗΗΗΑΡΠΙΙ, Ἀρχοντος Ἀθήνησι Δαμασίου τοῦ δευτέρου, hoc est Olymp. 49, 3. a quo usque ad Olymp. 129, 1. anni sunt 318. Et ex tali chronico etiam Eusebius Pythiadum initium in Olymp. 49, 3. definit; eademque epocha Pindari Scholiastes in Pythiadum atque Olympiadum comparatione utitur. Igitur ad nostram odam Pyth. 29. ponitur in Olymp. 77, 3. Item ad Pyth. III. init. p. 327. haec habes: Ἰέρων Πυθία νικῶσάντι τὴν κ' Πυθιάδα γέγραπται· μέμνηται δὲ καὶ τῆς πρὸ ταύτης Πυθιάδος, ὥστε ἐπὶ ταῖς δύο νίκαις τὴν ᾠδὴν συντεταχθαι. συνάδει δὲ καὶ τὰ ἀπὸ τῶν χρόνων. ὡς γὰρ ἤδη βασιλεύοντός φησιν· Ὅς Συρακόσασσι νέμει βασιλεὺς πρᾶς ἀστοῖς. καθίσταται δὲ ὁ Ἰέρων βασιλεὺς κατὰ τὴν ἑβδομηκοστὴν ἔκτην Ὀλυμπιάδα, τῆς εἰκοστῆς ὀγδόης Πυθιάδος τῇ προκειμένη Ὀλυμπιάδι συγχρόνου οὐσης, ὥστε πάντῃ τε καὶ πάντως μετὰ τὴν ὕστερον Πυθιάδα; ἥτις γέγονε περὶ τὴν ἑβδομηκοστὴν ἔκτην Ὀλυμπιάδα συντεταχθαι τόνδε τὸν ἐπίδικον. Recurremus ad haec in introd. Pyth. III. nunc sufficit observasse Pyth. 28. et Olymp. 76. conferri, initio Pythiadum ab Olymp. 49, 3. ducto. Afferitur tertium Scholiorum locus ex Pyth. IV. init. ubi Olymp. 80. post Pyth. 31. ponitur: quo tamen nihil efficitur. Eusebii igitur et Scholiastae his auctoritatibus Scaliger, Dodwellus, Corsinus Pythiadum initium ab Olymp. 49, 3. deducunt: nunc demonstrabo in Pythionicarum catalogis, qui soli genuini huiusmodi rerum fontes sunt, Pythiades ab Olymp. 48, 3. numeratas esse. Nam Pausanias post memoratam Pythiadem Olymp. 48, 3. celebratam, cuius ludos recte pecuniarios putat, eam, quae proximè secuta est, secundam diserte appellat X, 7, 3. τῆς δὲ τεσσαρακοστῆς Ὀλυμπιάδος καὶ ὀγδόης, ἣν Γλαυκίας ὁ Κροτωνιάτης ἐνίκησε, ταύτης ἔτι τρίτῳ ἄθλα ἔθισαν οἱ Ἀμφικτύονες, κισσαρῶδιος μὲν, καθὰ καὶ ἐξ ἀρχῆς, προσέθισαν δὲ καὶ αὐλωδίας ἀγώνισμα καὶ αὐλῶν· ἀνηγορεύθησαν δὲ νικῶντες Κεφαλλήν τε ὁ Λάμπου καὶ αὐλωδός Ἀρκᾶς Ἐχέμβροτος, Σακάδας δὲ Ἀργεῖος ἐπὶ τοῖς αὐλοῖς· ἀνέλειτο δὲ ὁ Σακάδας οὗτος καὶ ἄλλας δύο τὰς ἐφεξῆς ταύτης Πυθιάδας. ἔθισαν δὲ καὶ ἄθλα τότε ἀθληταῖς πρῶτον, τὰ τε ἐν Ὀλυμπίᾳ πλὴν τεθρόλπου, καὶ αὐτοὶ νομοθετήσαντες δολύχου καὶ διαύλου παίσιν εἶναι δρόμον. δευτέρα δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἄθλοις ἐκάλεσαν ἐτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου κατεστήσαντο etc. Haec omnia ex Pythionicarum catalogis desumpta manifeste sunt; intelligis autem, initium ludi coronarii Olymp. 49, 3. poni, prorsus ut in Marmore Pario, disertisque eam verbis secundam vocari Pythiadem. Pergit deinde Pausanias alias Pythiades enumerare, quas ab eadem epocha computatas neque aliunde quam ex Pythionicarum catalogis ductas esse vel me non momente liquet; si tamen dubites, demonstrare id in his licet: Τρίτῃ δὲ Πυθιάδι ἐπὶ ταῖς εἴκοσι προστιθέασιν ὀπλίτην δρόμον· καὶ ἐπ' αὐτῷ Τιμαίνετος ἐκ Φιλοῦντος ἀνέλειτο τὴν δάφνην, Ὀλυμπιάσιν ὕστερον πέντε ἢ Δημάρατος Ἡραιεὺς ἐνίκησιν. Quodsi ab Olymp. 48, 3. calculus deducitur, Pyth. 23. incidit in Olymp. 70. igitur Demaratus debet Olymp. 65. vicisse. Et ecce, vicit Olymp. 65. eodem Pausania auctore V, 8, 3. VI, 10, 2. Iam ut ad Scholia redeam, nemo non intelliget, Pythiadum numeros in Scholiis traditos ex Pythionicarum esse catalogis repetitos, et maxime ex Aristotelico (cf. ad Pyth. VI. introd.). Itaque ubi Scholiastes Pythiadem 29. appellat, annus Olymp. 76, 3. intelligendus est, quo Pythia secundum vicit Ergoteles: unde

iam vides qui factum sit, ut Pythia haec victoria in carmine Olymp. 77, 1. scripto commemoretur. Ad quam rationem omnes Pythiades in Scholiis allatae integro quadriennio prius ponendae sunt quam a Corsino secundum Scholiastam ipsum factum est: quod quam eximie Pythiis carminibus conveniat, in illarum odarum prooemiis docemus: hoc loco sufficit fundamentum iecisse. Simul hinc patet, quod supra dixi, Ergotelem iam ante Olymp. 72, 3. in Siciliam venisse: etenim ille Pyth. 25. hoc est Olymp. 72, 3. primum Pythia vicit; neque vero illum ante exilium sacris ludis in Graecia operam dedisse, Pindarus auctor est vs. 15 sqq. Ceterum facile perspicitur, unde in comparandis Olympiadibus et Pythiadibus admissus Scholiastae error sit. Nempe is acceptos ab antiquis Pythiadum numeros, qui ab Olymp. 48, 3. computati erant, secundum chronicon aliquod, quale est Marmor Parium, ab *epocha coronarii ludi* Olymp. 49, 3. numeravit, quum eos ab epocha a Pausania tradita deducere deberet.

Sed relicta hac spinosa disputatione in alia iam dumeta incidimus: quaeritur enim, quum Olymp. 77, 1. hoc carmen factum sit, quaenam tum Himerae condicio fuerit, et quomodo, quae in hac oda dicuntur, rerum Himerensium statui aptanda sint. De qua re etsi Scholiis nihil sani inest, atque in Vratislaviensibus adeo a vero aberratur, ut ad vs. 1. vel de Himerā ab Hieronis et eius familiae imperio liberata cogitetur, quod septem demum annis post sublatum est; recte tamen veteres interpretes perspexerunt, Siculas, quae tum fuerunt, res a poeta respici. Liberam tum Himeram fuisse, non sub tyranno, immo nuperrime liberatam, ipsa oda declarat. Hinc vs. 1. *Fortuna Servatrix Iovis dicitur Liberatoris filia*, quippe quae urbem servavit et liberavit: eam poeta precatur, ut *urbem late potentem porro tueatur*, quae quidem nunc quoque tutela indigeat. Ad quem locum quae Gedikius contulit, nihil illustrant. Sane constat, post Plataeensem pugnam templum et aram et sollemnia Eleutheria Liberatori Iovi dicata esse (Simonid. in Analect. T. I, p. 134. Strab. IX, p. 632. A. Pausan. IX, 2, 4. Eustath. ad Iliad. β, p. 269. 16. coll. Thucyd. II, 71.), fuitque etiam Athenis statua Iovis Eleutherii (Pausan. I, 3, 1.) et porticus notissima prope statuam (ibid. X, 21, 3. cf. Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 460.), ne alia congeram: sed neque haec huc pertinent, nec quae de pugna Himerensi a Therone et Gelone adversus Carthaginienses felicissimo successu pugnata et de pulso Terillo Himerensium tyranno afferuntur, praesertim quum pro Terillo iam ante Himerensem pugnam Thero Himerae tyrannus extiterit, Thrasydaeum ei praefectum atrocem imposuerit, postremo Ol. 75. 4 — 76, 1. Himeram misere afflixerit (introd. ad Olymp. II.): ut taceam antiquiora illa esse, quam quae huc referri queant. Nec magis ad rem faciunt a Syracusiis dicata statua Iovis Liberatoris, cui Syracusae libertatem debebant (cf. Synagogen ad Aphthonium ap. Montf. Bibl. Coisl. p. 592.), et Eleutheria sollemnia cum ludis eo die celebrandis, quo die Olymp. 78, 3. Thrasybulum Hieronis fratrem eiocerrant (Diod. XI, 72. coll. 68.), nec Iuppiter Liberator in nummis Syracusanis hanc ob rem conspicuus (Burmans. in Dorvill. Sic. p. 438.): nisi quod hinc coniecere licet, similem ob causam Pindarum nunc Iovis Liberatoris meminisse. Et tyranno exsolutam Himeram ac democratiam restitutam testantur etiam *ἀγοραὶ βουλευφόροι* vs. 5. belloque gesto id contigisse, probabile reddunt *λαμπροὶ πόλεμοι* vs. 4. Postremo sub tyranno Ergoteli civi vix secure ea potuerit laus tribui, quod Himeram augetet et ornaret (vs. 21.). Iam succurrit rerum gestarum memoria. Diodorus XI, 53. sub Olymp. 77, 1. narrat Thrasydaeum Agrigenti et Himerae tyrannum, post patris obitum etiam insolentiorum quam antea factum, mercenariorum, item Agrigentinarum et Himeren-

sium plus quam viginti millibus, peditibus equitibusque collectis, cum Hierone apud flumen Acragantem (τὸν Ἀκραγάντα dicit Diodorus), conflixisse, fusumque et fugatum, caesis plus quam quattuor millibus suorum, imperio excidisse, mox apud Megarenses capitis damnatum esse: οἱ δ' Ἀκραγαντιῶν, inquit, κημισάμενοι τὴν δημοκρατίαν, διαπρεσβευσάμενοι πρὸς Ἱέρωνα τῆς εἰρήνης ἔτυχον. Quodsi tum Agrigentini libertatem recuperarunt, quid Himerensibus factum censes? Nempe quod illis aequum fuit, id non iniquum Himerensibus: igitur his quoque Hieronem libertatem confirmasse consentaneum est. Immo id haec ipsa oda demonstrat. Ne multa: Diodorus more suo quae vere Olymp. 76, 4. anno exeunte gesta erant, in Olymp. 77, 1. retulit, ut ab anni naturalis vere incipientis initio progredieretur: igitur Olymp. 77, 1. quum vinceret Ergoteles, Himera iam liberata fuit: unde simul liquet, Theronem Olymp. 76, 4. defunctum eodemque anno Thrasylaeum expulsam esse, ut ad Olymp. II. introd. dixi. Hiero autem quum Agrigentinis et proinde Himerensibus faveret, ob id ipsum Pindarus Ergoteli conciliatus est: et videndum ne Ergoteles, quos honores secundum Pausaniam Himerae nactus est, iis etiam hanc ob causam potitus sit, quod Himerensibus in liberanda urbe insignem praestiterit operam. Quid si Ergoteles Pythionica et Isthmionica legationem ad Hieronem obiit et auctoritate sua patriae beneficia comparavit? At Pindarus Olymp. 77, 1. in Sicilia apud Hieronem fuisse ad Olymp. I. docui: ibi igitur et Hieroni et Ergoteli gratificatus hoc videtur carmen composuisse. Postremo facile hinc diiudicare licet, ubi cantata oda sit. Quam etsi ob brevitatem putes Olympiae festinatam esse (v. nott. critt. Olymp. X. init.), tamen quod Pindarus tum in Sicilia, non Olympiae fuit, illic potius quam hic festinata est, ut caneretur Himerae, quam poeta laudat, cui bona precatur, cuius vel galum memorat: ac vix mihi dubium videtur, in pompa Ergotelis a choro Fortunae coronam Olympicam deferente statim post reditum victoris carmen cantatum esse.

Vs. 1 — 12. *Fortuna Servatrix, tuere Himeram, tu quae et navigationem et bella et respublicas gubernas. Nam te res humanas regente hominum quidem expectationes varie vagantur, modo laeta modo adversa sperantes, nec certum de futuris omen quisquam percipit, oclusa mortalibus praevidendi via: quique bona expectaverant, haud raro damnum fecerunt, adversisque afflictati beati brevi intervallo extiterunt: id quod Fortuna moderante tibi contigit, Ergotele.* Fortuna nunc Iovis Liberatoris filia Hesiodo (Theog. 560.) et Homero poetae (Hymn. in Cerer. 417. coll. Pausan. IV, 50, 3.) Oceanis est, si modo eadem est illa atque haec, de quo dubitat huius odae interpres Massivius Mem. Acad. Inscr. T. IV, p. 492. Pindarus Fortunam Parcarum unam dixit, ut docet Fragmentum Hymni: illae vero quum Iovis et Themidis filiae a nonnullis habitae sint, poetam sibi constare liquet. Fortuna autem est *domina aequoris* (Hor. Carm. I, 35, 6.), ad quod sita Himera eius auxilio eget, item *urbium tutela, φερέπολις* Pindaro in Hymno Fragm. 10. *Servatrix* dicitur, ut Ζεὺς Σωτήρ, Νεῖλος Σωτήρ, apud Syracusios Ἀρτεμὶς Σώστρα (Burm. in Dorvill. Sic. p. 327 sq.), apud Pindarum Θέμις et Ἐὐνοῖα Σώστρα, et similia passim apud Graecos: sed nomine illo Fortunam auguror Himerae cultam esse post liberationem, vel ara vel statua vel templo ei posito, ut hinc inde apud Graecos: vide modo Pausaniam: immo vel ante liberationem potuit Himerae Fortunae religio esse, quemadmodum Syracusis antiquum fuit Fortunae fanum, a quo Tycha pars urbis. V. Göller. Hist. Syrac. p. 66. Mox docetur hominum varias esse expectationes, quae ut plurimum (τὰ πολλὰ) sublimiter ferantur spe bona, aliquando humiles cadant, nec tamen in vero, sed in rebus inanibus et incertis versentur. Dictio desumpta a navigio; *κυλίνδονται ἐκπλίδες ἄνω καὶ*

κάτω, ut naves in undis; τάμνοισαι ψεύδη, ut naves maris fluctus secant, *percurrentes et agitantes vana rerum simulacra*. Τάμνειν ut epicum et Ionicum, ita etiam Doricum esse docent tabulae Heracleenses. In eadem de navigatione translatione poeta manet vs. 12. in voce ζάλας. Ad vs. 7. cf. Nem. XI, 43. τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνδραποῖς σαφὲς οὐχ ἔπεται τέκμαρ. Mox iunge τῶν μελλόντων φραδαί, *consilia de futuris*. Integram antistropham inde a vs. 7. transcripsit Auctor de nobilitate c. 12. in Plutarch. Opp.

Vs. 13 — 21. Nam tibi quoque, nisi exilio afflictus in Siciliam pervenisses, pedum honos inglorius defluxisset: nunc autem victor Olympicus, Pythius, Isthmius Himeram auge, civis factus atque ita ibi apud proprios versans lares. Ἐνδομάχας ἄτ' ἀλέκτωρ dictum pro ἐνδομάχου ἄτ' ἀλέκτορος, more usitato. „Cretae tantum in patria, inquit, certasses ignotus, non in sacrorum ludorum lucem progressus esses; ut gallus domi pugnans, non in publica certamina productus.” Igitur Cretenses ea aetate non videntur in Graeciam ad sacros ludos profecti esse, etsi cursu, et maxime dolicho, quo Ergoteles vicit patrio in illo genere instituto versatus, Cretenses imprimis praestabant. Xenoph. Anab. IV, 8, 27. de Cretensibus, qui erant in exercitu (I, 2, 9.): δόλιχον δὲ Κρήτες πλείους ἢ ἐξήκοντα ἕξαιον. De Gallo domestico cf. haec Aeschylī Eumen. 846.

Μηδ' ἐξόρουσ' ὡς καρδίαν ἀλεκτόρων
 Ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀστοῖσιν ἰδρύσης Ἄρη
 Ἐμφύλιόν τε καὶ πρὸς ἀλλήλους θρασύν.
 Θυραῖος ἔστω πόλεμος, οὐ μᾶλος παρών,
 Ἐν ᾧ τις ἔσται δεινὸς εὐκλείας ἕρω.
 Ἐνοικίου δ' ὄρνιθος οὐ στέργω μάχην.

Gallorum certamina publicâ religione passim apud Graecos instituta sunt, ut inde a Themistocle et Persico bello Athenis ex lege: v. Aelian. V. H. II, 28. et intt. Petit. Legg. Att. p. 84. nec raræ erant coturnicum pugnae. Id vero hoc loco potissimum est, gallum gallinaceum in antiquissimis Himeræ nummis huius fere aetatis conspici. Causa latet; alii originem rei a nomine urbis, Ἰμέρα, ἡμέρα, die deducunt, alii a divinatione ex gallinis; ad Aesculapium thermarum salubrium praesidem refert Eckhelius D. N. T. I. p. 211 sq. cf. de gallis Aesculapio sacris Fischer. ad Plat. Phaedon. p. 498. sed maxime probò Massievii coniecturam, Minervæ ob cultum gallum gallinaceum in nummis Himerensium esse: nam Minervæ quoque galli sacri, idque ὅτι οὗτοι προχειρότατος ἔχουσιν ἐς μάχας οἱ ἀλεκτρούνες, docente Pausania VI, 26, 2. Unde simul conici potest, Himeræ gallorum certamina publica in Minervæ honorem esse habita: quo aptius a gallo pugnatore Pindarus comparisonem quaesivit. Κατεφυλλορόησε, defluxisset ut folia arborum. Thermae Himerenses, postea Thermitanae, adhuc clarae habentur (cf. Dorvill. Sic. p. 25.). Eae *Nympharum* lavacra dicuntur, non quod hae ibi lavent, sed quod Herculi Nymphae eas pararunt: alii pro Nymphis, quas Diodorus (IV, 23.) agnoscit, Minervam appellant, ut Pisander, vel Vulcanum, ut Ibycus (v. Wessel. ad Diod. l. c.); Hesychius v. Ἡράκλεια λουτρά, postquam de Minerva dixit, addit: ἄλλοι δὲ Νύμφας αὐτῶ ποιῆσαι ἐν Σικελίᾳ, ubi cf. intt. Item Photius: Ἡράκλεια λουτρά τὴν Ἀθηναῖν ἐν Θερμοπύλαις κατιόντι Ἡρακλεῖ ἀνεῖναι· οἱ δὲ ἐν Σικελίᾳ τὰς Νύμφας· οἱ δὲ αὐτὸν αὐτὰ ἀνασκευάσαι. Ac de Nymphis fabulam ipsi secuti Himerenses sunt: igitur in nummis Thermitanis, fortasse etiam Himerensibus, Hercules et Nymphae modo tres modo una (Eckhel. D. N. T. I. p. 214.). Postremo nulla est harum traditionum dissensio; Nymphae enim eas thermas in Minervæ gratiam Herculi aperuerunt. Diod. V, 3. τὴν μὲν Ἀθηναῖν ἐν τοῖς περὶ τὴν Ἰμέραν

μέρειν, ἐν οἷς τὰς μὲν Νύμφας χαρίζομενας Ἀθηνᾶ τὰς τῶν θερμῶν ὑδάτων ἀντίναί πηγὰς κατὰ τὴν Ἡρακλέους παρουσίαν· τοὺς δ' ἐγχωρίους πόλιν αὐτῇ καὶ χάριαν τὴν ἐνομαζομένην μέχρι νῦν Ἀθήναιον etc. unde simul Minervam Himeræ cultam vides, quæ etiam in nummis illius civitatis est (v. Rasch. Lex. num. T. II. P. II. p. 313.). Ceterum de Himera, Thermis et aquis Himerensibus optime, ut solet, agit Cluverius Sic. antiq. II, p. 280 sqq. Βαστάξει, ἐπαίρει, ὑψοῖ, ut Isthm. III, 8. Οὐλαίαι ἀρούραις, quippe civis factus, cui domum et agros possidere licet: v. Oecon. civ. Ath. T. I. p. 154 sq.

O L Y M P. XIII.

Xenophon Corinthius stadio et pentathlo iisdem ludis (vs. 29.) vicit Olymp. 79. auctoritate librorum aliquot in inscriptione, item Schol. rec. p. 268. Diodor. XI, 70. Dionys. Archaeol. IX, 61. p. 617. extr. Syll. Pausan. IV, 24, 2. ubi numerus a doctis correctus, Euseb. Exc. p. 149. ed. Mai. Etiam pater eius Thessalus Olympia cursu vicerat (vs. 34.), isque Olymp. 69. (Schol. vet. inscr.), non tamen stadio inter viros, quo tum Ischomachus victor fuit, sed aut diaulo aut dolicho aut armato cursu aut puerili stadio: unde hæc domus, bia numerata Xenophontis victoria, tres Olympicas victorias retulisse vs. 1. dicitur; præterea Xenophon ipse Isthmia bis ac Nemea vicerat (vs. 31. sqq.); pater alias multas obtinuerat victorias, quæ vs. 36 sqq. recensentur, alias avus Ptoeodorus et frater Ptoeodori Terpsias Terpsiaeque sive filius sive nepos Eritimus. Hi igitur ex ipsa Xenophontis domo vicerant: sed vs. 93 sqq. omnino gentem Oligaethidarum, ex quibus illa familia fuit, innumeras victorias nactam esse docetur. Carmen non Olympiae cantatum est, sed Corinthi: hinc vs. 14. Corinthios poeta alloquitur, quos vs. 26. τόνδε λαὸν vocat: immo vs. 28. pompa diserte non Olympiae, sed ex Olympia campisque Pisae duci dicitur. Iam vs. 23 sqq. Olympiae imperans Iuppiter summus (ὑπατος) invocatur, ut pompam hanc accipiat: δεῖξαι δὲ οἱ στεφάνων ἐγκώμιον τεθμὸν, τὸν ἄγει πέδων ἐκ Πίσας, iterumque, ne de vs. 102. dicam, vs. 110. Ζεὺς τέλειος compellatur: unde liquet Iovi adductam Corinthi pompam esse supplicationis causa; eumque Corinthi nomine τέλειον cultum esse conieci nott. critt. p. 428. Tres in ea urbe Iovis statuas memorat Pausan. II, 2. extr. in iisque unam Διὸς ὑψίστου, qui nescio an idem sit atque ille ὑπατος a Pindaro vocatus; templum Iovis præter recens Capitolini (Pausan. II, 4, 5.) antiquum, ut videtur, aliud prope vetus gymnasium ad posteram aetatem permansit (Pausan. II, 4, 6.). Carmen igitur in publico loco cantatum est: quo commodius poeta in publicis maxime rebus versatur; et Corinthum sese illustraturum familiae huius et gentis laude canenda ipse significat statim in principio, similiter atque Olymp. VII. Ceterum hoc carmen Chamaeleon Heracleota prius docet eorum esse, quæ Xenophonti Pindarus scripsit: vocatque is odam hanc ἐγκώμιον, utpote pompæ et comissioni destinatam: mox pro eadem victoria Scolium Xenophonti poeta composuit, quod in sacrificio cantatum est, quum meretrices servæ, quas Xenophon pro victoria voverat, Veneri dedicarentur. V. Fragm. IX, 1. In metro epodi vs. 5. ambiguitas est: ille enim versus ad Olymp.

III, 37. nott. critt. a me constitutus potest cum Hermann^o (ed. Heyn. III.) in duos dispeci, si ep. α. legas:

Ἡ θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλέα δίδυμον
Ἐπέθηκ' ἐν δὲ Μοῖα' ἀδύπνοος,

ubi βασιλέα trisyllabum erit: quam divisionem etsi nolim iusta membrorum proportionem commendare, propterea quod lyricae poesi inaequalia membra aptissima sunt (cf. Metr. Pind. III, 5. p. 192 sqq.), eam tamen suadet vs. 109. Ab altera parte ἔθηκ' est commodius ob vs. 20. etsi μέτρα ἐπέθηκε per zeugma ferri potest.

Vs. 1 — 10. *Victoris domum laudans civibus mitem et hospitem cultricem, simul Corinthum illustrabo, legibus et institutis bene temperatum tranquillamque rempublicam, superbiae inimicam.* Initium ex memoria laudat Eustath. ad Dionys. vs. 1. Xenophonis familiam fuisse ex optimatibus vix dubites: unde haec laus, mitem illam esse civibus. De voce γνώσομαι v. ad Olymp. VI, 82 sqq. Ὀλβιον, ob veterem Corinthi opulentiam. Corinthum dici πρόθυρον Ποσειδάωνος, quia in Isthmo sit Peloponnesi ad introitum, non concoquo: videtur potius ideo πρόθυρον Ποσειδάωνος vocari, quod ex Olympia adeuntibus, unde haec pompa ducitur, ante Isthmum Neptuno sacrum posita est. Ἀγλαόκουρον intellige iuvenibus insignem, inter quos victor: nam ob hunc Corinthi hanc addit laudem. Corinthi Horas cultas esse etsi traditum non reperio, quod nihil mirum in civitate gravissimo excidio afflicta, tamen nisi illic Horarum religiones fuissent, non poterat poeta, quae dixit, proferre: cf. etiam vs. 17. Simul Iustitia et Eunomia ac Pace aequas Corinthiorum leges tranquillitatemque reipublicae designari patet: nempe optimatibus ut plurimum paruit Corinthus ideoque tranquillior fuit; et institutorum prudentium adhuc supersunt vestigia, quae nunc colligere nihil attinet. Vs. 6. lectionem ἀσφαλές firmari cod. Ciz. dixi in Appendice T. I. Pindarus E et H nondum distinguebat scripturá. Ὀμότροπος non concors est sed moribus par et conveniens; πλούτου ταμίαι Ὀραι dicuntur, quem etiam Corinthiis dederint. De feminina forma ταμίαι, quae etiam apud Homerum est, v. Bast. Append. Epist. crit. p. 33 sq. Hermann. Obs. ad Bucol. ante Sophocl. Schäfer. p. XII. cf. Olymp. XIV, 9. Deinde quod Horae Superbiam avertere velle dicuntur, spectat haud dubie res Corinthiorum, quae ea aetate fuerunt, nobis ignotas: pertinet opinor ad plebis conatum optimates deprimere studentis. Ut secundum tritam sententiam τίπτει κόρον ὕβριν, ita vicissim ὕβρις, Superbia, mater est Κόρον, taedii suarum rerum et invidiae, ex qua aliena appetimus iisque potiri cupimus: utrumque enim ei voci inesse docet Pindari usus. Eandem fictionem sequitur oraculum Bacidis ap. Herodot. VIII, 77. ubi Hora δια Δίκη σβίσσει κρατερόν Κόρον, ὕβρις υἱόν: nolim enim ibi cum Wesselingio de altera dictione τίπτει τοι κόρον ὕβριν bene disputante κόρον de iuvene intelligere. Θρασύμυθος dicitur Superbia, quod pacata civitate in verbis potissimum cernitur, praesertim in concionibus. Nam rempublicam spectare poetam paulo ante monui. Κελαδεννάν ὕβριν dixit Isthm. I, 26. Pro ἀλέξειν Paul. Stephanus dedit ἀλέξιν probante Schneidero ad Xenoph. Anab. I, 3, 6.

Vs. 11 — 22. *Pulchra habeo, quae de Corintho narrem: quae ut dicam, ingenita audacia me stimulat naturae meae obsequentem. Naturam quippe nemo occultare potest: cui obtemperantes vos quoque, Corinthii, Horarum beneficio et victorias in ludis plurimas adepti estis, et antiqua inventa permulta protulistis, ut dithyrambum, equorum freno, aquilam in aedibus. Vos musica etiam, qua nunc utimur, praestatis et bellica virtute. Mercaturam et talia omittit ut vulgaris.* Ad vs. 13. quem Suidas v. ἀμαχον et Zonaras p. 153. recitant, cf. Olymp. X. extr. Filii Aletae proprie Heraclidae sunt Corinthii, qui

Bacchiadae vocantur (cf. ad Olymp. VI, introd.): hoc tamen loco intellige Corinthios uniuersim, ut *Ἀλφιαῖοι* sunt ap. Callimach. Fragm. 103. De Aleta Doriensium imperii huius auctore v. Diod. Fragm. lib. VII, p. 13. Bip. Strab. VIII, extr. Pausan. II, 4. V, 18, extr. Conon. Narrat. 26. Vellei. Pat. I, 4, 3. et ibi Ruhnk. Etym. M. p. 62, 50. Schol. h. l. et vs. 56. Schol. Nem. VII, 155. Mich. Apostol. XV, 67. Plutarch. Proverb. 48. Mox genitivus *ὑπερθέτων* pendet a substantivo *ἀγλαίαν*, suppleto substantivo *ἀνδρῶν*. Horae sunt floribus multis ornatae ut tempestatum deae, non ob pictas vestes, quod ex Ouid. Fast. V, 217. nonnullis visum: illis deabus *tempestiva et opportuna* afferentibus debentur inventa: *eius vero, qui quidque inuenerit, unumquodque opus quasi proprium est*, etsi alii idem exercent. Iam inter inventa Corinthiorum dithyrambus est, maxime ob Arionem: v. Herodot. I, 23. ne plura afferam: de Pindari tamen sententia cf. Procli Chrestom. p. 8. ed. Schott. Dithyrambus est *βουλαίης*, quod praemium victoris bos: v. Bentl. Diss. Phalar. p. 321. ed. Lips. adde Athen. X, p. 456. D. Gratiae Baccho iunguntur, ut in ara Olympica (Schol. Olymp. V, 10. Pausan. V, 14. extr. cf. Müller. Orchom. p. 180.); quae res maxime ad dithyrambum spectat: hinc Eleorum cantilena: *Ἐλθεῖν, ἦρω Διόνυσε, Ἄλσοι ἐς ναὸν ἀγνόν, σὺν Χαρίτεσσιν ἐς ναὸν, τῷ βοῶν ποδὶ θύων*; deinde bis accinitur *Ἄξι ταῦρε*: v. Plutarch. Qu. Gr. 36. qui hoc ad alias quasdam rationes refert, quibus non obsumus, si modo ob eandem dithyrambi praemium taurum fuisse concedas. Mox nota *τίς γὰρ*, quod usus Graecus extra dubitationis aleam ponit; non multum differt Pyth. IV, 70. et tot prosae exempla. Haec autem *τίς γὰρ ἰππέλοισ ἐν ἔντασιν μίτρα*, ad quae pertinet verbum *ἔθης*, quis cum Didymo de rota figulina ceperit et de mensura ex vasis coctilibus, allato etiam Phidone? de quo v. quae disputavit Müllerus Aeginet. p. 55 sq. Nec *μίτρα* videntur *moderamina*, in quem sensum Heynius confert Aeschyl. Choeph. 786. sed potius *iustus, modulus rectaque demensio fraenorum ac commoda ratio*; *ἰππεία ἔντια* fraena sunt, *ζεύγματα*, ut *ἔντια* Pyth. IV, 235. Aeschylus Pers. 193. *ἔντη δέσφρον* non fraena quidem, sed tamen instrumenta dicit, quibus curru equi iunguntur; sed Nem. IX, 22. *ἰππεία ἔντια* nec fraena nec lora sunt, sed currus cum equis; Pyth. V, 34. currus ipse *ἔντια* dicitur: immo nostro quoque loco currum male intelligunt Schol. Ven. ad Iliad. ω, 277. Schol. Victor. ap. Heyn. ad l. c. Eustath. p. 1359. 31. Equum fraenare docuit Corinthius Bellerophon Pegaseo domando, quod deinceps exponitur: Plinius H. N. VII, 57. paulo aliter *equo vehi Bellerophonten, fraenos et strata equorum Pelethronium*, docuisse perhibet: idem huic Lapithae Hyginus tribuit Fab. 274. Sequitur *aquila duplex deorum templis imposita*. Quem locum, de cuius lectione v. introd., si quis simpliciter de fastigio triangulari in fronte posticoque templorum intelligeret, inepte loquentem Pindarum faceret: etsi illi aedificiorum parti nomen est *ἀετός* et *ἀίτωμα*. Nolo aliorum sententias afferre, nec de fastigii origine ex globo cum alis in Aegyptiorum templis posito exponere, quae mihi ne ea quidem observatione, quam Guil. Hamiltonus Aegyptiac. p. 395. attulit, persuadetur; quod enim ibi de inscriptione dixit, plane falsum videtur: id quod colligi ex iis potest, quae Walpolius (Travels in various countries of the East p. 592.) proposuit. Sed Winkelmannus in Animadversionibus de Architectura Veterum aquilam olim super fastigio fuisse putat, et Viscontus Mus. Piolem. T. IV, p. VII. in tympano sive area fastigii aquilam arbitratur anaglypho expressam fuisse. Ac sane meo quoque iudicio fastigium inde illud nomen tulit, quod in eius summo apice vel in area aquila olim posita est, quam Corinthios opere fictili formasse non dubito: exemplum haud ambiguum. aquilarum in summo fastigii vertice positarum

praebet Pausanias III, 17, 4. ἡ δὲ πρὸς διαμάς ἔχει τῶν στοῶν αἰτούς τε δύο τοῖς ὄρνιθας, καὶ ἴσας ἐπ' αὐτοῖς Νίκας, Λυσάνδρου μὲν ἀνάθημα etc. et in Begeri Spicilegio Antiquitatis p. 6. nummus est Cilicum, in quo aëtoma templi posita intus aquila: ubi plura de aëtomate Begerus. Sed Delphicae aquilae Pyth. IV, 4. hinc alienae sunt, quippe non in fastigio sitae; nec magis huc pertinent aquilae apud Romanos in tectis aedificiorum frequentes, nec sustententes fastigium aquilae ap. Tac. Hist. III, 71. ubi v. intt. Iam ubi quaesiveris, quid in illa re invenerint Corinthii, credamus Didymo ex Timaeo referenti, aëtoma ab illis, quippe ornatus, excogitatum esse, ita tamen ut aquila ab iisdem aëtomati imposita sit. Ita duplex Pindaricâ sententiâ continetur laus; altera *architecturae*, qua Corinthios praestitisse vel *columnae Corinthiae* docent, licet earum perfectio Callimacho *καυξοτέχνη* debita Pindaro sit recentior, item *Spintharus Corinthius*, qui ante Persica extructioni Delphici templi Olymp. 58, 1. igne absumpti praefectus est (Pausan. X, 5. extr.); altera *plasticae, sculpturae, statuariae*, cuius rei documenta satis nota sunt. In memoriam voco Corinthiorum *opus caelatum et fictile*: huius initia docuit *Hyperbius Corinthius* rota figulina inventa; v. Theophrast. ap. Schol. vs. 27. Plin. H. N. VII, 57. ubi tamen etiam Anacharsis Scythia orbis in figlinis auctor fertur: insignesque sunt *Κορίνθιοι κάδοι* (Diphil. ap. Athen. VI, p. 236. B.) et *καραήτες Κορινθίουργεῖς* aurati (ibid. V, p. 199. E.). Immo superest vas Corinthium fictile summae antiquitatis, quod edidit Dodwellus Itin. T. I. p. 196. Adde *aes Corinthium*, etsi huius usus Pindaro est posterior. Hinc fabulosi artifices Corinthii *Eugrammus* et *Euchirus*, ille delineantis, hic fabricantis nomine clarus: posterioris praeter Plinium meminit Pausanias VI, 4, 2. Hinc aerea opera, quae ante Persica fecere *Diyllus, Amyclaeus, Chionis Corinthii* (Pausan. X, 13, 4.). Neque omittenda *arca Cypseli* a Corinthio haud dubie artifice facta, nec *statua aurea Cypseli* donarium, de qua Strabo VIII, p. 580. extr. Alm. Pausan. V, 2, 4. coll. Aristot. Polit. V, 9, 4. ed. Schneid. Neve dubites fastigii perfectionem cum plastica arte coniunctam esse, integrum apponam locum Plinii XXXV, 43. „Eiusdem opere terrae fingere ex argilla similitudines *Dibutades* Sicyonius *figulus* primus invenit *Corinthi*, filiae opera: quae capta amore iuvenis, illo abeunte peregre, umbram ex facie eius ad lucernam in pariete lineis circumscripsit: quibus pater eius impressa argilla typum fecit et cum ceteris fictilibus induratum igni proposuit: eumque servatum in Nymphaeo, donec Corinthum Mummius everteret, tradunt. Sunt qui in Samo primos omnium plasticen invenisse Rhoecum et Theodorum tradant, multo ante Bacchidas Corintho pulsos: Demaratum vero ex eadem urbe profugum, qui in Etruria Tarquinium Priscum regem populi Romani genuit, comitatos fictores Euchira et Eugrammum: ab iis Italiae traditam plasticen. *Dibutadis inventum est rubricam addere aut ex rubrica cretam fingere; primusque personas tegularum imbricibus imposuit, quae inter initia protypa vocavit: postea idem ectypa fecit. Hinc et fastigia templorum orta.*” Nempe in summo fastigii imbrice imago expressa erat, aquila haud dubie; hinc nata ornatio illa fastigia et *ἀκρωτήρια*, quae imponebantur aëtomati simul a Corinthiis perfecto. Postremo huic plasticae artis prisco apud Corinthios cultui conveniunt matura ibi *picturae* vestigia, quam Plinio auctore (XXXV, 5.) „Graeci alii Sicyone, alii apud Corinthios repertam” dixerunt, „omnes umbra hominis lineas circumducta.” Deinde: „Inventam linearem dicunt a Philocle Aegypto vel *Cleanthe Corinthio*. Primi exercuere *Ardices Corinthius* et *Telephanes* Sicyonius, sine ullo etiam num colore, iam tamen spargentes lineas intus: ideo et quos pingerent, adscribere institutum. Primum invenit eas colorare, testa ut ferunt trita, *Cleophantus Corinthius*.

stremum poeta ita exprimit: *τρία ἔργα π. ἀ. θῆκε κάλλισι' ἀμφὶ κόμας. Ἔργα de coronis portentosa foret: ipsum κάλλιστα docet esse facinora pulcherrima, propter quae quod victor coronatus est, illa facinora capiti circumdata solita Pindaro audacia dicuntur. Quae facinora quum pedibus perfecerit, trinis ille vicit cursus ludicris, iisque Scholiaste perhibente stadio, diaulo, armato cursu. Hae victoriae eodem die partae erant, qui fuit mense eodem, quo Pythia vicerat Thessalus: ita haec capiende esse perspexit Ios. Scaliger Em. Temp. I, p. 52. Quonam tamen festo Athenis hae victoriae contigerint, definire non possum: Pythia quidem Delphis Munychione Attico incipiente acta sunt, quem in mensem incidunt Atheniensium *Delphinia*, *Munychia*, *Diasia equestria*; Delphinia tamen nimum Pythiis Delphicis vicina sunt, quam ut idem vir in Pythiis et Delphiniis videatur certare potuisse: sunt enim et ipsa mensis initio: nisi Thessalum eodem mense, sed alio anno Athenis certasse dices; quod Pindari verbis convenire negaverim: nec, quum res ad liquidum perducere nequeat, de ceteris ludis disputabo. In *Hellotiis*, Minervae Hellotiae sollemnibus, *lampadibus* decurrebatur, de quo genere cursus v. Oec. civ. Ath. T. I. p. 496 sq. de *Hellotiis* speciatim cf. Schol. h. l. Athen. XV, p. 678. B. Etym. M. p. 332. 43. qui huc respicit, indeque Eudoc. Violar. p. 146. Fuit autem Hellotia Minerva lunae dea: hinc lampas, ut in Panathenaeis Atticis. De structura verborum *Ἐλλότια δ' ἐπτάκις* v. nott. critt. p. 389. De vs. 39 — 41. v. nott. critt. *Τεθμοί*, sollemnia legitime instituta, *ἀμφίλοι* dicuntur, quia Isthmus *ἀμφίλος*, *bimaris*. *Προιοδάω* *σὺν πατρὶ*, nempe Thessali. Ut Ptoeodorus, ita etiam frater eius *Terpsias*, Thessali patrus, Isthmia vicerat, item *Eritimus* *Terpsiae* vel filius vel nepos. Verba *Προιοδάω* *σὺν πατρὶ* mallem sane referri ad patrem *Terpsiae* et *Eritimi* posse: sed non audeo hoc loco a Scholiorum auctoritate discedere. Ceterum Thessalus ipse Isthmia vicisse non videtur; vicerant cum Ptoeodoro *Terpsias* et *Eritimus*; structura enim non potest haec esse: *ἴσπον' αἰοδαὶ (αὐτῶ, τῶ Θεσσαλῶ) σὺν Προιοδάω πατρὶ σὺν τε Τερψίᾳ καὶ Ἐριτίμῳ*, sed tantum haec: *ἴσπον' αἰοδαὶ Τερψίᾳ τε Ἐριτίμῳ τε σὺν Προιοδάω*. Postremo quid est *μακρότεραι αἰοδαί*? *Uberiores* dixeris, nempe quam Thessalo ex *Hellotiis* minus claris, quae ut proxima nunc sola respici videantur. Sed haec sententia laudanti non apta: potius hoc poeta vult, *famam illarum victoriarum durasse licet antiquarum, ut μακρότεραι αἰοδαὶ sint carmina non cito oblivioni tradita, sed longius durantia*; cf. *μακρότερον ὄλβον* Pyth. XI, 52. *Ἀηλομαι πόλεις*, contendo cum multis aliis de multitudine victoriarum, quas Delphis et Nemeae reportastis; ita ut multos illos alios, ubi cuncti computentur, non plures cepisse victorias spondeam: nam certum quidem numerum arenae dicere non possum, et proinde ne vestrarum quidem ibi victoriarum. Cf. de hoc dicendi genere Olymp. II, extr.*

V. 45 — 66. Familia victoris laudata transitur ad civitatis laudem. *Sed unicuique rei modus est, qui servari debet: itaque relictis familiae rebus ego, qui privatus publico simul inservio, nunc priscorum Corinthi incolarum prudentiam et bellicam virtutem vere praedicabo, propter prudentiam Sisyphum et Medeam celebrans, ab altera vero fortitudinis parte eos, qui apud Troiam utrinque pugnae discrimen afferre videbantur, alteri cum Atreo, alter Glaucus Lycius, qui Corinthi sui parentis ditionem et hereditatem domumque esse gloriabatur. Ἐπειτα ἐν ἐκάστῳ μέτρον*, aptus et conveniens certus: unicuique rei modus est; ut alibi *ἴσπεσαι* absque *ἐν*: v. ad Olymp. II, 17 sqq. *Νοῆσαι καιρὸς ἀριστος*, hoc est *ἀριστόν ἐστι νοῆσαι καιρόν*: ut Graeci dicunt *δίκαιος, δυνατός, ἀδύνατος, ἀναγκαιὸς ἐστὶ τοῦτο ποιῆσαι*. Modum autem tenere oportet, ne aut invidia aut fastidium provocetur. Ad sententiam cf. Pyth. IX, 81. Vs. 47. etsi γὰρ

aptissimum est, tamen δὲ ἴδιος reduco, quod ἴδιος in nonnullis dialectis digamma habet, ut in tabulis Heraclideanis. V. Oec. civ. Ath. T. II, p. 393. Ἰδιος σταλαίς, privatim velut navi huc missus et allegatus, hoc est privatae laudi poesin applicans: de navigatione enim desumptum recte putatur, ut Nem. VI, 33. quo pertinet etiam Pyth. II, 62. Etsi hoc non potissimum est; illud maxime tenendum allegatum esse poetam, sive ipse adsit sive per chorum; quamquam verisimile est Pindarum Olympiae fuisse quum vinceret Xenophon, et cum Xenophontis pompa esse Corinthum atque inde domum profectum. Ceterum στόλος et de terrestri et de maritimo itinere dicitur. Privatae autem rei adiuncta est publica, unde dicitur ἐν κοινῷ σταλαίς, in retiam ad publicum pertinente, qualis est Olympica victoria: appositissimus ad illustrandum genus dicendi locus Herodoti V, 63. ὅπως ἔλθοιεν Σπαρτιητέων ἄνδρες εἰς ἴδιον στόλον εἰς δημοσίῳ χρησόμενοι, publice privatimve allegati. Vs. 50. ad Σίσυφον etc. supple γαρύων: particulae μὲν ibidem positae non καὶ vs. 51. respondet sed τὰ δὲ vs. 53. quod docet sententia. De Sisyphe Aeolida Corinthi rege nota omnia: elegantem de eius vafricitia locum ultro addit Heynius ex Theogn. 702 sqq. Vs. 51. scribe αὐτᾶ, antiqua dialecto. De Medea Corinthia conferri meretur Müllerus Orchom. p. 269 sqq. Et nota quum Sisyphus et Medea malam vulgo famam haberent, poetam eorum honorem vindicare, et omnia in melius interpretari. Τὰ δὲ ἐν ἀλλᾶ ἰυγνῆντα sunt, ab altera parte in pugna: cf. ad Olymp. IX, 102. Debebat pergi: τὰ δὲ ἐν ἀλλᾶ γαρύων τοὺς μὲν γίγει φίλον σὺν Ἀφροδίτῃ etc. sed Graeca libertate incepta relinquitur structura. Τέμνειν μαχᾶν τέλος, secare, discernere, conficere exitum, a gladio sumpta dictione: Eurip. Heraclid. 758. κίνδυνον πολιῶ τέμνειν σιδάρω. Qui Atridis iuncti erant, in iis fuit Euchenor, de quo v. Schol. paruerunt autem tum Corinthii Agamemnoni (Iliad. β, 570. coll. Pausan. II, 4, 2.). Praeterea Glaucus Lycius coram Danais (τοῖσι vs. 58.) sese Corintho ortum gloriabatur, Iliad. ζ, 144 sqq. Eius haec origo est: Iove natus Deucalion, quem Schol. p. 280. ut p. 221. male omittit; Deucalionis filius Hellen ex Aeolo Sisyphum nepotem habet: Sisyphi filius fuit Glaucus; huius filii sunt Bellerophontes, Ornytion, Thersander, Almus; Bellerophontes genuit Hippolochum, Hippolochus Glaucum Lycium: v. Iliad. et Pausan. II. cc. Schol. h. l. Apollod. II, 3, 1. Ornytionis, qui Corinthi mansit, Thoas est, a quo per Damophonem et Propodam descendunt Doridas et Hyanthidas, quos Aletes regno privavit. Ἐκ Λυκίας δὲ idem est ac si dixeris ἐκ Λυκ. γάρ. Vs. 59. σφετέρου (ἑοῦ) πατρός dictum de avo Bellerophonta, qui sub Proeti summo imperio Corinthum tenuit, ut posterum Sisypheidae sub Agamemnonis (v. Pausan.).

Vs. 61 — 79. Iam ad Bellerophontem delapsus poeta inventionem fraenorum supra iam significatam narrat, non tamen ex ordine, quod respuit lyricus, sed transpositis singulis rerum momentis. Pegasus quum prope Pirenen fontem Bellerophontes nulla vi subigere posset, Polyido vate consulto postera nocte ex illius responso in ara Minervae incubavit (vs. 72, 73.): ubi Minerva dormienti habenam auream attulit, quam ex somno expergefactus re vera deprehendit; simul vero iusserat dea, ut Neptuno habenam offerret immolato tauro. Qua re comperta Polyidus eum Minervae obtemperare iussit, atque insuper quando taurum immolaret, simul Minervae Equestri aram condere. In Bellerophonte quod nunc poeta maxime commoretur, mireris: nisi dices Xenophontis familiam ex Sisypheidae sese ortam praedicasse, cui coniecturae parum confido: dilectam tamen Corinthiis hanc fabulam fuisse nummi monstrant, in quibus Minerva Καλινίτις et Bellerophontes Pegasus domans vel ex Pegaso cum Chimaera dimicans, nec raro solus Pegasus; sed plurimi sunt recentioris aetatis et partim coloniarum Corinthia-

rum: v. Eckhel. D. N. T. II, p. 237 sqq. At poeta, opinor, ex omnibus, quibus Corinthus clara fuit, rebus eam potissimum uberius illustrandam censuit, quae quod miraculis referta esset, ob haec ipsa insigniter placeret. Neque vero in iis consistere voluit, quae ad prudentiam Corinthiorum pertinerent; sed quod corporis robore partae victoriae celebrantur, aliquid elegit, in quo cum prudentia in rebus novis inveniendis bellica maxime eluceret virtus. Nisi alia subest et reconditior causa, de qua disputavi ad vs. 89 — 102. extr. Addi potest fabulam de Pegaso, cuius prima memoria apud Hesiodum Theog. 325. in versu suspecto, nondum tum videri admodum clarum carminibus fuisse (cf. Heyn. ad Hom. T. V. p. 226.). Pegasus est Neptuno et Gorgone natus: v. Hesiod. ap. Schol. Ovid. Met. IV, 584. Hygin. P. A. II, 18. Apollod. II, 3, 2. ubi cf. Heyn. Ἀμφὶ κρουνοῖς, apud Pirenen, quam modo appellavit: cf. Pausan. II, 3, 3. coll. II, 2, 3. II, 5, 1. Strabo VIII, p. 582. B. de Pirene: Ἐνταῦθα δὲ φασὶ πίνοντα τὸν Πήγασον ἀλῶναι ὑπὸ Βελλεροφόντου, πτηνὸν ἵππον ἐκ τοῦ τραχήλου τῆς Μεδούσης ἀναπαλίντα κατὰ τὴν Γοργοτομίαν. Φλιτρον est φάρμακον πεστικόν, vs. 75. δαμασίφρων χρυσός, vs. 82. φάρμακον πρᾶν. Δαμασίος Corinthiis dicitur Neptuno vs. domitos equos: idem pater Bellerophontae pro Glaucio habitus: v. Schol. et Hygin. Fab. 157. qui matrem Eurynomen addit; ac nescio an Iliad. ζ, 191. in voce θεοῦ γόνον iam lateat Neptunia Bellerophontae origo, etsi paulo ante Glaucio dicatur filius. Igitur hoc Pindari loco πατήρ Neptunus non universe est, ut ap. Virg. Aen. V, 14. sed speciatim Bellerophontae. Ἀργᾶντα, nitidum robore et pinguedine: Eustathii locis in nott. critt. (Iliad. ψ, p. 1286. init. Odys. β, p. 1430. 61. Rom.) adde tertium Odys. γ, p. 1454. 6. οἱ δὲ ταῦροι ἀργάντες, ὃ ἐστὶ λευκοί, ἐν Πίνδαρῳ θύονται τῷ Ποσειδῶνι. δύναται μὲν καὶ τοῦτο εἶναι διὰ τὴν πολιὰν ἄλλα· οἱ δὲ παλαιοὶ ἀργάντας ἐκεῖ τοὺς διὰ λίπος ἦτοι πιμέλην λευκοὺς νοοῦσι. Vs. 69. corrige ἐπᾶλς ὁ Κοιρανίδης est Polyidus Euchenoris pater, qui a Melampo Argivo genus deducit nobilis ex nobili vatum familia vates: cf. Pausan. I, 43, 5. Heyn. ad Apollod. III, 3, 1. Sturz. Fragm. Pherecyd. p. 188. Deinde incubatio (ἐγκοίμησις) in Minervae ara memoratur oraculi petendi causa instituta: v. de ea re Wolfii Misc. litt. p. 403 sqq. Νύκτ' ἀπὸ κείνου χρήσιος, hoc est τὴν μετ' ἐκείνου χρήσιν νύκτα. Vs. 74. Iuppiter ἔχχεικέρανος vocatur ut Pyth. IV, 194. quam vocem respicit Eustath. ad Iliad. φ, p. 1240. 54. Δαμασίφρων est χρυσός, quia equi mentem aurea habena domat; Schol. perperam addit: καὶ αὐτὸς δὲ ὁ χρυσός δαμασίφρων, ἐπεὶ ἰκανός ἀπατῆσαι; unde glossa Suidae, Zonarae p. 464. Lex. Coisl. p. 471. δαμασίφρων, ὃ ἀπατῆσαι δυνάμενος. Πίνδαρος· Δαμασίφρονα χρυσόν. Καρταίποδα non solum Delphicum sed etiam Corinthium esse conieci nott. critt. p. 421. videndum tamen ne nomen ab initio Delphicoi oraculi ex usu natum sit ideoque hic quoque a vate Polyido usurpetur. Ἀθηναῖ Ἰππία est Χαλκιδίτις, cuius templum Corinthi: v. Pausan. II, 4, 5.

Vs. 80 — 88. Deorum quidem potentia etiam difficilia reddit facilia. Itaque Bellerophontes fraena iam Pegaso iniecit, ex quo Amazonas interemit Chimaeramque et Solymos. At mortem eius minus honorificam reticebo; Pegasus Iuppiter in caelum recipit. Τὰν παρ' ὄρκον καὶ παρὰ ἐλπὶδα κούφαν κτίσιν impeditum est. Κτίσις est πρᾶξις, effectio, quae contigit deorum potentiam παρ' ὄρκον καὶ παρὰ ἐλπὶδα, contra quam iurares et sperares: sperares enim et iurares id effici non posse. Ea vero perfectio per se quidem facilis non est, sed ab effectu facilis dicitur, diis eam facilem praestantibus. Vs. 82. quae in nott. critt. ad lectionem γένυι ex Theocrito attuli, corrigi possunt ex Wernikio ad Tryphiod. p. 290 sq. neque omitto, cui placeat accusativus, eum posse γένυι defendere Euripideis exemplis Androm. 1182. Ion. 1427. Μοχ

iunge ἐνόπλια ἔπαιζεν, in armis lusit, ut qui in armis saltant, quae dicitur ἐνόπλιος ὄρ-
χησις. Bellerophontae eadem certamina refert Homerus Iliad. ζ, 179 sqq. Apollod.
II, 3. et ibi Heyn. Αἰθῆρ appellatur ψυχρὰ, non ob Scythiam credo: neque enim
constat in Scythia Pindarum Amazonas collocare, quae potius Thermodontiae Ponti
esse videntur magis vicinae Lyciis: sed quod aër sublimior omnino frigidus est, ut in
montibus didicerant etiam veteres; eodem modo etiam ἔρημος αἰθῆρ generatim dicitur,
de quo v. ad Olymp. I, 1 sqq. Κόλποι αἰθέρος qui sint, ignoro; an sinus aëris
veteres poetae dicebant, quod nubes aërem quasi montibus vallibusque distinguunt?
De Solymorum situ v. si tanti est, Heynium ad Hom. T. V, p. 226. Naekium ad
Choeril. p. 134 sq. ne plura afferam. Διασωπάσομαι οἱ μόρον ἐγὼ est etiam in Pal. C.
ut conieci in nott. critt. σωπάσομαι (corrige σωπάσομαι) Aeolum esse notat Tzetz.
ad Hesiod. p. 147. ed. Heins. adde glossam Hesychii εὐσωπία, ἡσυχία. Exciderat au-
tem ausis Bellerophontes, quum in caelum contenderet, Pind. Isthm. VI, 44 sqq. Hor.
Carm. IV, 11, 26 sqq. accuratiora dat Schol. neque is Homeri oblitus. Sed tacet
haec Pindarus, ne rem Bellerophontae minus honestam neque Corinthiis gratam popu-
lares audiant. Pegasus vero evolavit in caelum, ubi aut Aurorae currui iunctus
est (v. Heyn. ad Apollod. II, 3. extr.) aut Iovi fulmen portat (v. ad Olymp. IV,
1 sqq.), in Iovis domum receptus (Hesiod. Theog. 285.). Recte igitur Heynius:
„Itaque hoc loco praesepe eius in Olympo; non de sidere cogitandum, quod est praesepe
Asellorum iuxta cancrum, Arat. Diosem. 160 sqq. Alia narratione inter sidera
relatus Pegasus, Arat. 205 sq. Eratosth. Catast. 18. Hygin. P. A. II, 18.” Lectioni
nunc repudiatae ἀρχαίαι p. ἀρχαίαι alio variatae diphthongi exemplo succurrit Ma-
zoch. Tab. Heracl. p. 208. cui plura addere possis: sed nihil ages. Δέκονται prae-
sens est pro aoristo, quod usitatum in nonnullis vocibus, ut in ἀφικνεῖσθαι, νικᾶν,
aliis. Thucyd. I, 45. αἱ μὲν δὴ νῆες ἀφικνοῦνται ἐς τὴν Κέρκυραν.

V. 89 — 102. At nolo ulterius evagari in antiquis Corinthiorum rebus celebrandis:
Oligaethidarum enim, gentis ex qua Xenophontis est familia supra iam a poeta lau-
data, nunc mihi gloria canenda est ex variis ludis parata. Nam Isthmias et Nemeaeas
victorias gens haec sexaginta reportavit; Olympicas vero patet iam dictas esse. Quas
Olympicas quum nonnisi una inter Oligaethidas familia, ex qua Thessalus et Xeno-
phon fuerunt, nacta esset, illas in eius familiae victoriis supra poeta recensuit (vs.
28 sqq.), meritoque hic, ubi brevitati studet (vs. 94.), de iis tacet, sine ullo, quod est
qui incuset, febriculosae orationis vitio. Pergit: Et spero quidem etiam alias insuper,
quas tum, quum contigerint, praedicabo, Olympicas coronas Oligaethidas esse reportatu-
ros; quas, si modo gentilis eorum deus et fortuna ab eo profecta ulterius procedat, Iovi
et Enyalio procurandas commitemus. De telis initio huius particulae cf. ad Olymp. I,
111 sqq. et maxime Pyth. I, 44. Τὰ πολλὰ βέλεα, hoc est τὸ πλῆθος τῶν βελέων; καρ-
τύνειν, cum vi movere, ut Apollon. Rhod. II, 332. ἀλλ' εὐ καρτύναντες εἰς ἐνὶ χερσὶν
ἔρεμα. Ἐπικουρὸς Μοῖσαις Ὀλιγαθίδαις τε, minister et adiutor Musis et Oligaethidis,
canendo utrisque: cf. ad Olymp. I, 100 sqq. De aoristo ἔβαν v. ad Olymp. VIII,
53 sqq. Ἴσθμοὶ τὰ τ' ἐν Νεμείᾳ, quod attinet ad facinora in Isthmo et alia Nemeae
gesta: supple τὰ τ' Ἴσθμοὶ: τὰ τε omisum est, ut in locutione τὰ μὲν Ἴσθμοὶ, τὰ
δ' ἐν Νεμείᾳ omittitur τὰ μὲν: v. Heusd. Spec. crit. Plat. p. 76. Multis ex partibus
conferendi loci sunt Olymp. IX, 89. προξενία δ' ἀρετᾶ τ' ἥλθον τιμάορος Ἴσθμιαῖσι
Λαμπρομάχον μετράσι, Nem. IV, 73. Θεακρόδισαι δ' ἀξιγυῶν ἀέθλων κάρυξ ἐτοῖμος
ἔβαν Οὐλυμπία τε καὶ Ἴσθμοὶ Νεμείᾳ τε συνθέμενος. De seqq. v. nott. critt. p. 420.
Paucis, inquit poeta, omnia in luce ponam, et adstipulabitur mihi verax iurata vox prae-

comis sexagies utrinque audita: quibus verbis in summa brevitate non tamen sine lyrica circuitione declaratur, sexagies Oligæthidas Nemea et Isthmia vicisse utrisque victoriis computatis. *Ἀδύλωστος* est *βοῶ κάρυκος* propter gaudium, quod illa renunciatibus præbet; *ἔξορκος* autem non est *iurans*, sed *iuratus*, *iuramento adactus*, unde *ἔξορκούν* et *ἔξορκίζειν* *iuramento adigere*: vox præconis iurata dicitur, quia præco iuratus est, ut iudex. De vs. 101 sqq. v. nott. critt. *Δαίμων γενίθλιος*, *genius gentilis*; cf. ad Olymp. VIII, 1 — 18. et de illo *εἰ δὲ δ. γ. ἔρποι* ad Olymp. II, 108 sqq. Sed qui sit ille *gentilis Oligæthidarum genius* fortunam illorum tuens, ignoramus; Iuppiter quidem non est neque Enyalius, qui ab eo distinguuntur: fortasse nullus certus est, sed Fortuna Oligæthidarum generatim. *Iovem* ut Olympiorum præsidem nominari, hæud dubium est: *Martem* Scholia, quæ olim secutus sum, Eleorum deum *πατρόφω* et *ἐπιχώριον* dubitanter dicunt, quod Oenomaus Martis sit et Arpinæ filius Asopo natae. De Arpina, Harpina, Arpinna, Harpinna v. Schol. Olymp. VI, 144. Steph. Byz. *Ἀρπινα*, πόλις Ἡλίδος, ἀπὸ Ἀρπίνης τῆς Ἀσωποῦ, ἀφ' ἧς καὶ Ἄρειος Οἰνόμαος. Idem: *Ὀλυμπία*, ἡ πρότερον Πύσα λεγομένη, ἐνθα Ὀλύμπιος Ζεὺς τιμάται. λέγεται δὲ καὶ Ἀρπινα, ὡς Νικάνωρ, ἀπὸ τῆς Οἰνομαίου μητρὸς. Plura dabunt Pausanias V, 22, 5. VI, 21, 6. ubi tamen alia urbs Harpinna atque Olympia, Schol. Apollon. I, 752. Diod. IV, 73. Strab. VIII, p. 547. A. et intt. Neque tamen Martis Olympiæ cultus videtur insignis fuisse, nisi quod ibi Martis Equestris ara (Pausan. V, 15, 4.); sed Enyalii hoc loco mentio magis, ut nunc iudico, ad Corinthias religiones referenda est; et in arca Cypseli, opere Corinthio, Mars *Ἐνυάλιος* audit (Pausan. V, 18, 1. extr.). Schol. autem Enyalium etiam ideo assumptum putat, quod Xenophon bellica excelluerit virtute: mihi Enyalius etsi non gentilis Oligæthidarum deus, tamen ab illis imprimis videtur cultus esse, ut iudicabat Heynius. Tamen non obero quia Xenophontem etiam militari gloria floruisse dicat: quod ubi statueris, etiam gratiora erunt, quæ vs. 22. de bellica virtute Corinthiorum dicta sunt, et de priscorum heroum fortitudine vs. 93 sqq. item de Bellerophontæ pugnis vs. 83 sqq. Tum enim intelligebatur, etiam Xenophontem talem esse. Immo qui Enyalium colerent, eos vel hæc religio impellere debebat, ut belli artibus præstarent.

Vs. 102 — 110. Pergitur in enumerandis Oligæthidarum victoriis, et precibus pro illorum fortuna ad Iovem directis carmen concluditur. In principio structura hæc est: *ὄσσα δὲ τὰ ἐπ' ὄφρου Παρνασίᾳ* (Delphis) *ἐν τ' Ἀργεῖ καὶ ἐν Θήβαις ἐστὶ ὄσα τε μαρτυρήσει Λυκαίου βωμὸς ἀναξ καὶ Πέλλανα καὶ Σικυῶν* etc. per exclamationem: *Quot autem ex Pythiis Argivisque et Thebanis ludis eorum sunt victoriae! quot testabitur Lycæi ara, Pellana, Sicyon et ceteræ civitates!* De Argivis ludis et Thebanis v. ad Olymp. VII, 77 sqq. *Ἐν Ἀργεῖ* firmat Pal. C. qui deinde δ' *ὄσσα*: in cod. Brunck. diserte habetur *Ἀρκὰς* cum notula: *Ἔστι καὶ ἐν τοῖς Ἀρκάσιν*. Etiam de Lycæis, Megarensibus, Aegineticis ludis v. ad Olymp. VII, l. c. de ara autem Lycæi montis regina Pausan. VIII, 38, 5. *ἔστι δὲ ἐπὶ τῇ ἄκρῳ τῇ ἀνωτάτῳ τοῦ ὄρους γῆς χάσμα. Διὸς τοῦ Λυκαίου βωμὸς, καὶ ἡ Πελοπόννησος ταπολλὰ ἐστὶν ἀπ' αὐτοῦ σύνοπτος*. De Pellanensibus ludis egi ad Olymp. IX, 104. *Sicyone* celebrabantur *Pythia*: v. Schol. h. l. et nos ad Schol. Nem. IX, p. 491. *Αἰακιδῶν εὐσεβὲς ἄλσος* aut Aegina est aut Aeginæ Aeaceum, de quo v. Müller. Aeginet. p. 146. 161. De *Eleusiniis* ludis v. ad Olymp. IX, 102 sqq. ubi cursus certamen h. l. intelligi notavi, quod etiam Schol. ad Olymp. IX. Eleusine primum institutum esse docet: de *Marathoniiis* v. ad Olymp. IX, 106 sqq. *Siculæ urbes* quæ sint, incertum: accipio tamen a Schol. *Syracusas* Corinthi coloniam et *Aetnam* *Syracusarum* filiam; illic *Isthmia*, hic *Nemea* agi dicuntur, quod

verum haud dubie. *Euboica* certamina ap. Schol. sunt *Geraestia* Neptuno, cuius templum ad *Geraestum* (Strab. X, p. 685. B. Alm.), acta ob tempestatem apud *Caphareum* promontorium, qua reduces *Troia* Graeci naufragium fecerant, et *Amarynthia* *Amaryntho* acta, ubi *Diana* colitur (Pausan. I, 31, 3.). Schol. Isthm. I, 11. *Basilis* quoque nominat non confundenda cum *Basilis* *Lebadeae*, de quibus ad *Olymp.* VII. dixi. *Μακρόν ἢ ὡς ἰδέμεν*, maiora et plura quam primo adspectu videas et putes, antequam inquisiveris. *Ἀδώς*, reverentia et honos ab aliis habendus *Oligaethidis* optimatibus, tum fortasse non plane securis (v. ad vs. 1 — 10.): quibus *Iuppiter* det *levi pede* percurrere vitam, vel ut ait, *enatare*. *Κούφοις ποσὶ* dicitur translatione ab argumento carminis, a cursu petita, quo *Xenophontis* praestabat familia. Cetera v. in nott. critt. Postremo nota, quae de patria victoris habentur, in medio carmine posita esse; quae de familia et gente, initio et in fine. Aliter fecit in aliis carminibus: ut *Pyth.* VIII. desinit in *Aegina*, et sententias ad rempublicam maxime pertinentes etiam in principio posuit. Nempe haec variant pro consilio poetae: hoc loco etsi civitatem eximie laudat, familiam et gentem maxime commendare voluit, et pro hac etiam preces fundit; nam civitas, si optimates exceperis, secunda est: at *Pyth.* VIII. civitatis res maxime observabantur, quippe lubricae. Ab eo vero orditur in eoque desinit, quod maxime spectet.

O L Y M P. XIV.

Asopichus Cleodami f. stadio victor *Olymp.* 76. teste Schol. utroque: puerum eum vicisse vel ex vs. 20 sqq. probabile est, certum vero inde, quod inter viros *Scamander* *Mytilenaeus* ea *Olympiade* stadio vicit: v. Corsin. F. A. T. III. p. 173. Aldus quidem cum Bodl. Ms. in inscriptione habet *νικήσαντι τὴν οὐρανὸν Ὀλυμπιάδα*, sed alii libri ibidem *οὐρανὸν* exhibent, ut Gott. Par. A. Vrat. A. ex collatione Gerhardi, neque *Olymp.* 77, 1. *Pindarus* in *Graecia* fuit, ubi hoc carmen scriptum sit necesse est, sed in *Sicilia*. *Odam* si quis ob brevitatem *Olympiae* festinatam putet, poterit is pompam ad aram *Gratiarum* deductam statuere, de qua ara v. Schol. *Olymp.* V, 10. *Pausan.* V, 14. extr. sed universum carmen consideranti probabilius fiet ad *Orchomenias* *Gratias* carmen dirigi, quibus *Orchomeni* supplex ducatur pompa a pueris *Asopichi* aequalibus; unde carmen *Lydiae* harmoniae attemperatum est. Hinc vs. 3. *βασιλίσαι Χαρίτες Ὀρχομενοῦ, παλαιγόνων Μινυῶν ἐπίσκοποι, κλύτ' ἐπεὶ εὐχομαι*; cf. vs. 12 sqq. et vs. 16. *ἰδοῖσα τόνδε κῆμον ἐπ' εὐμενεί τύχῃ κοῦφα βιβῶντα*. Eandem sententiam proposui *Oec. civ. Ath.* T. II. p. 367. 389. ubi p. 367. etiam de celeberrimo apud *Orchomenios* *Gratiarum* cultu dixi, de quo adde *Müller.* *Orchom.* p. 177 sqq. uberius disputantem, et Schol. *Odyss.* λ, 459. ed. Mai. ubi quae de *κοινοῖς τῶν πόλεων θεσφατοῖς* *Orchomeni* conditis dicuntur, miror. Brevitas carminis varias potuit causas habere: vel longius non postulatum vel sero rogatus poeta erat: nam quod omnia breviora carmina in loco certaminis festinata nott. critt. p. 406. dixi, restringi ad plurima debet. De lectionibus in hoc carmine incertissimis v. nott. critt. in quibus quod *Ἀυδός* dixi barbarum esse, contra id recte nuper *Hermannus* monuit *Σκύθην ὄμιον* et talia non inusitata esse: hinc tamen nihilo certior fit correctio *Ἀυδῶ*

vs. 17. Ceteras eiusdem correctiones vide apud ipsum: hoc tamen addam vs. 5. dialectum eum emendasse scripto ὕμνιν. Ceterum oda est pulcherrima et Göthii nostratis, Gratiarum interpretis, quodammodo ingenium spirat, quale quidem in minoribus quibusdam carminibus conspicitur.

Vs. 1 — 12. *O Gratiae Orchomeni reginae, exaudite preces meas; nam vestro beneficio gratissima quaeque hominibus contingunt, sapientia, pulchritudo, decus: ne dii quidem sine Gratiis commissationes agunt, sed assidentes hae Pythio Apollini patrem Iovem venerantur: ut adeo par sit poetam et chorum vestram opem implorare. Pro aīss Dissenius coniicit αἰ γs propter ea, quae Hermannus ad Hymn. Hom. p. 34. dixit. Orchomenus Minyeia est prope Cephisum, antiquitus Ἐρχομενός dicta; igitur vs. 4. ex Vatic. cum nummis et inscriptionibus restituendum Ἐρχομενοῦ censui Oec. civ. Ath. T. II. p. 384. Eadem vs. 2. καλλιπῶλος dicitur, quod equis et equitatu praestabat: v. nos l. c. p. 371. Ἀπαρά nihil est nisi splendida, nec de priscis Orchomeni opibus cogitandum, quae dudum imminutae erant. Dictioni οὐ Χαρίτων ἄνεσ contraria est ἀνευ Χαρίτων Pyth. II, 42. Dispensatrices autem caelestium rerum Gratiae dicuntur, quod deorum vita omnis iucunda est, iucunditas vero a Gratiis: hinc in deorum oblectamentis Gratiae ut Musae assident Apollini Pythio: ita etiam Delphis eas representatas esse Schol. annotat. Πάτερς Ὀλυμπίω, qui Gratiarum pater (vs. 14, 15.): Iovis enim illae et Eurynomes sunt: cf. Hesiod. Theog. 907 sqq. Pausan. IX, 35, 1. ubi etiam diversa Antimachi narratio: adde Müller. Orchom. p. 178.*

Vs. 12 — 24. *Exaudite, inquam, Aglaia, Euphrosyna, Thalia, hac spectata pompa, quae Lydio cum cantu vobis adducitur, quod vestra opera Minyeia urbs victoria Olympica potita est: eam vero gloriam in Orcum descendens, Echo, nuncia patri Asopichi Cleodamo. Vs. 17. κοῦφα βιβῶντα est incedentem levi pede, alacri motu, qualis est in leviori et pueris apta saltatione. Βίβασις est certum quoddam apud Lacedaemonios saltationis genus: v. Polluc. IV, 102. ubi deinde verbum βιβάντι de eodem. Quo loco nunc est Ἀυδίω δ' Ἀσώπ. olim fuit Ἀυδίω γὰρ Ἀσώπ. sed illud γὰρ omittit cod. Brunck. unde aliqua nostrae lectioni probabilitas accedit. De Lydio in hoc carmine modo v. Metr. Pind. p. 277. coll. p. 240. Ea harmonia hoc carmen uti de industria dixit poeta, quoniam illa supplicantium est, ut etiam genere musicae nominando supplicem chorum accedere significaretur. Eadem causa, cur Lydia harmonia nominetur, est Olymp. V, 19. Nem. VIII, 15. Alia ratio est Nem. IV, 45. ubi v. Dissen. Hoc semel monui; aliis in locis cur poeta ipsum musicae genus nominaverit, ut alia ex hoc genere multa, lectori indagandum reliqui, qui quidem capax harum rerum sit. Neque enim sufficit ut teneas, si Pindarus Dorio vel Lydio modo uti carmen dicat, hoc ex rei veritate dici: quaerendum etiam, cur id quod verum est, dictum sit; et Dorium quidem carmen esse poeta notat, ubi grave quiddam et magnificum sese cantatum significare vult, Lydium, ubi dulce aliquid vel flebile; de Aeolio nunc non dicam. Illud intelligis, tria in hac re consideranda esse, cur poeta hunc vel illum modum elegerit, et qualis ipsius modi et metrica et musica et poetica indoles sit, et cur poeta modum ipsum quoque loco nominaverit. Sed redeo ad interpretationem. Μελίταις, ad quod repete Ἀυδίαις, est de meditatione carminis conficiendi et canendi: μελίτη est enim cura componendo et scribendo, discendo et exercendo navata. Cleodamo patri victoris pueri defuncto nuncium afferre Echo iubetur, ut Ἀγγελία Mercurii animarum deductoris filia Olymp. VIII, 81 sqq. Echo quippe videtur inferis diis coniuncta fuisse, utpote quae ex tellure, antris, montibus emittatur; hinc fortasse ἠχώ τις χθόνιος ap. Eurip. Hippol. 1201. nisi ibi χθόνιος ad sq. ὡς φωνή Διός pertinet:*

AUGUSTI BOECKHII
EXPLICATIONES AD PYTHIA.

P Y T H. I.

Carmen scriptum est Hieroni curru Pythia vincenti (vs. 59. 33.) Pyth. 29. auctore Schol. ad inscr. hoc est Olymp. 76, 3. post binas celete partas victorias Pyth. 26. 27. (Schol. ibid.), quae Syracusio Hieroni contigerant: contra in hac curuli Aetnaeum se renunciari iussit (Schol. ibid.), ut urbi recens conditae gratificaretur: hinc vs. 30 sqq. τοῦ μὲν ἐπὼνυμῖαν κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανε πόλιν γείτονα etc. ubi simul nuperrime conditam Aetnam esse patet (vs. 34.): ναυσιφορήτοις δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις ἐς πλοῶν ἀρχομένοις πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον etc. Aetna vero condita Olymp. 76, 1. auctore Diodoro XI, 49. (cf. ad Olymp. I. introd. de re v. etiam Strab. VI, p. 411. extr. Fragm. Hyporch. 1.) sublata Catanæ civitate et denominatione, quae reductis post Hieronis fata pristinis incolis repetita est Olymp. 79, 4. v. Göller. Hist. Syrac. p. 28. Igitur quum Aetna incipiente Olymp. 76. coeperit, patet multo commodius ad Olymp. 76, 3. carmen referri quam ad Olymp. 77, 3. cui anno id olim tributum est, quum Pythiadum computatio nondum emendata esset. Accedit quod multa de Aetna ignes eiciente dicuntur vs. 19 sqq. memoriâ eius, quae paucis ante Olymp. 76, 3. annis coeperat, eruptionis. Haec autem ex Marmoris Parii fide fuit Archippo Athenis Archonte Olymp. 75, 2. vel secundum Thucydidem (III, 116.) quinquagesimo ante Olymp. 88, 3. anno, hoc est, Olymp. 76, $\frac{1}{2}$: sed quum Thucydides rotundo numero ex fama utatur, in Parii Marmoris traditione potius acquiescendum: nisi quod per plures annos continuatam eruptionem facile crediderim; quo et illud deducit, quod ea sub Hierone fuisse dicitur (Schol. Aeschyl. Prometh. 367.), Hiero vero Olymp. 75, 3. demum Syracusarum est tyrannus factus. Cf. de illa re etiam Dodwel- lum Ann. Thuc. p. 621. ed. Lips. et quamvis confuse disputantem Corsinum F. A. T. III. p. 176. Postremo paulo ante hanc odam bellum Hieronem gessisse docet vs. 50. οὐν γε μὰν τὰν Φιλοκλήταο δίκαν ἐπέπων ἐστρατεύθη; eoque etiam introductio odae, imprimis vs. 10. spectat: quod explicari non potest, si oda ad Olymp. 77, 3. referatur; sed emendatis Pythiadum calculis intelligitur bellum Etruscum significari, quo ad Cumas Tyrreni a Graecis et Hierone devicti erant ipso carminis anno Olymp. 76, 3. V. Diodor. XI, 51. ex quo sua habet auctor Olympiadum descriptionis. Adde Strabonis locum ad vs. 13 sqq. adscriptum, qui ad eandem expeditionem pertinet.

Hac igitur de re poeta vs. 71 sqq. Carmen enim post Pythia mense Attico decimo scriptum est, pugna prioribus acciderat mensibus. Huius autem pugnae, ut hoc obiter addam, insigne superest monumentum, de quo Bröndstedius, peregrinator clarissimus et mihi imprimis favens, in epistola ad Münsterum dixit, excusa illa in Diario Tubingensi matutino (Kunstblatt Num. 65. a. 1820.). Etenim a. 1817. in rudibus Olympiae galea aerea reperta est, quae apud Rossium, tribunum militem Britannicum, Anglicae reipublicae in Zacyntho proxenium asservatur. Quam Bröndstedius partem putat operis Onatae a Dinomene Hieronis filio Olympiae dicati, de quo v. ad Olymp. I. Sed haec viri celeberrimi sententia a vero aberrat: Onatae opus Dinomenes Hieronis filius post patris fata dedicavit; haec galea aliquot Olympiadibus ante ab ipso Hierone Olympiam missa erat. Rem paucis expediam, et simul titulum galeae inscriptum et non solum optime servatum sed etiam a Bröndstedio accurato aere expressum, qui ante nos parum recte explicatus est, illustrabo. Est autem hic:

ΗΙΕΡΟΝΟ ΔΕΙΝΟΜΕΝΕΟΣ
ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΤΥΡΡΑΚΟΣΙΟΙ
ΤΟΙ ΔΙ ΤΥΡΡΑΝΑΡΟΚΥΜΑΣ

hoc est communi dialecto: *Ἱέρων ὁ Δεινομένους καὶ οἱ Τυρράκοιοι τῷ Διὶ Τυρρηνὰ ἀπὸ Κύμης.* Moris fuit apud Graecos ex manubiis diis et maxime Iovi Olympio galeas, clypeos, loricas et talia dedicare: Hiero igitur devictis apud Cumas Etruscis Iovi Olympio haud dubie statim post victoriam Olymp. 76, 3. galeas Tuscos ex praeda sumptas cum brevi hoc titulo misit, et in thesauro aliquo posuit: *galeas* inquam *plures*; nam plures fuisse inde intelligimus, quod et aliae duae nullo titulo insignitae repertae sunt: huic uni, quae loco maxime conspicuo inter ceteras posita est, titulus inscriptus erat, ut unde essent omnes eodem loco sitae, constaret. Neque obero si quis alia ex eadem pugna spolia simul dedicata et hac inscriptione comprehensa putaverit; ego tamen non credo, sed tres tantum censeo galeas dicatas ex more. Cf. Pausan. VI, 19, 4. ubi de Carthaginensium Olympiae thesauro: *ἀναθήματα δ' ἐν αὐτῷ Ζεὺς μεγέθει μέγας καὶ θώρακες λενοὶ τρεῖς ἀριθμόν, Γίλωνος δὲ ἀνάθημα καὶ Τυρρακούςων. Φολνικὰς ἦτοι τριήρεσιν ἢ καὶ πεζῇ μάχῃ κρατησάντων*: unde simul colligi potest his quoque similem titulum inscriptum fuisse, additis etiam, ut in nostra inscriptione, Syracusiis, item victi populi nomine. At si quis alteram sententiam amplectatur, hic quoque habebit quo eam tueatur. Ita in Sicyoniorum Olympiae thesauro haec erant secundum Pausaniam VI, 19, 3. *ἀσπίς ἐπιχαλκός γραφῆ τὰ ἐντὸς πεποικιλμένη καὶ κράνος τε καὶ κνημίδες ὁμοῦ τῇ ἀσπίδι· ἐπίγραμμα δὲ ἐπὶ τοῖς ὅπλοις ἀκροθίνιον τῷ Διὶ ὑπὸ Μυονέων τεθῆναι*: et nota ex seqq. soli clypeo titulum inscriptum fuisse, ut Hieronis inscriptio uni tantum galeae inest. Omitto alia similia, quae ex Pausania (cf. modo eodem capite sect. 9.) et aliis colligi possunt: unumque hoc addam, in Geloorum fortasse thesauro (Pausan. VI, 19. extr.) Tuscas has galeas repositas fuisse. Primo versu *Ἱέρων* est Doricum p. *Ἱέρων*: exempla passim habes, unum insigne est in tabula aerea Olympica, quam post Rich. Payne Knight edidi in Oec. civ. Ath. T. II. p. 390 sq. Vs. 5. *ΤΟΙΔΙ* est τῷ Διὶ: forma *Δι* aliquoties est apud Pindarum, item in eadem tabula Olympica vs. 6. *ΤΟΙ ΔΙΟΛΤΝΠΙΟΙ*. In voce *ΤΥΡΑΝ* de Thuriis cogitatum est; sed Tyrrhenae res commemorantur. Haud dubie *ΤΥΡΑΝ* est *Τυρραν'*, *Τυρρανά*, *Τυρρανά*: Hiero Dinomenis et Syracusii Iovi haec dedicarunt *Tyrrhena a Cumis*, id est, Tyrrhena arma ex Cumana pugna reportata. *Πῶ* simplex pro duplici neminem paulo peritorem male habebit. Magis mireris apostrophi usum:

sed *A* simplex fortasse duplicis vicem sustinet, ut passim in libris manuscriptis Latinis: nisi dices ultimum versum carmine conceptum esse paroemiaco:

Τῷ Δι. Τυρῶν ἀπὸ Κύμας.

Neque enim desunt exempla inscriptionum antiquissimarum, in quibus verba aliquot extra versum posita sequitur versus, ut ap. Pausan. X, 7, 3. V, 27, 1. Postremo similis galea ex Corinthia praeda Olympiae dicata et a. 1795. ibidem reperta in Museo Knightiano extat: imposita est inscriptio versu senario rudi expressa, in qua praeter primum verbum, quod ex coniectura dedi, et praeter voculae τὸν explicationem omnia certa sunt:

Τὰργεῖοι ἀνέθεν τῷ Δι. Πι τὸν Κορίνθοθεν,

nisi TON est τῶν. De forma ἀνέθεν dixi alibi, ubi etiam ἔθεν Simonidi restitui: idem viderunt etiam Britanni. Haec hactenus. Ceterum quum Pythia corona Aetnaeorum sit honori data, carmen Aetnae, non Syracusis cantatum esse consentaneum est, praesente tamen haud dubie victore Hierone: unde aptior rerum Aetnaearum multa expositio; et proprie ac de ipso hoc carmine accipienda puto verba vs. 58. *Μοῖσα, καὶ παρ Δεινομένει κελადῆσαι πῖθέό μοι ποιῶν τεθρίπων*: Dinomenes enim Aetnae ab Hierone praefectus erat, *Αἴτνας βασιλεὺς* vs. 60. apud quem in comissione carmen cantatum videtur. Pindarus ubi tum fuerit, ex oda non liquet; Hieronis valetudinem et mores Pindaro probe cognitos fuisse, ut multas iis in hoc carmine sententiae accommodaret, sponte intelligitur: quas tamen res etiam in Graecia potuit rescivisse. Et in Graecia carmen scriptum esse ob Pyth. III. paulo ante scriptum verisimile est. Carmen paraphrasi et notulis explicuit Dan. Heinsius in Oracionibus aliquot Lugd. Bat. 1609. 4. editis; sed nihil inest altius repetitum. Utiliora interpretationi attulit Ern. Chr. Bachius, qui singularem de hac oda libellum edidit.

Vs. 1 — 12. Poeta orditur a laude musicae, compellanda Apollinis cithara: *Aurea cithara, inquit, cui auscultat saltatio, auscultant cantores; quae fulmen exstinguis et Iovis alitem consopis: tuis sonis etiam Mars relicta pugna delectatur, delectantur dii.* Similis ad testudinem apostrophe Horatii Carm. III, 11, 13 sqq. in singulis tamen dispar. Pindaro obversatur divinus in Olympo Musarum concentus ad Apollinis φόρμιγγα περικαλλῆς (Iliad. α, 603.), adiunctis choreis; ibi igitur fulmen et aquila et Mars ab Apolline et Musis consopijuntur. Est haec praestantissima musicae laus a diis ducta; attamen haec simul rebus praesentibus accommodata sunt, quoniam in eo quoque conventu, cui hoc carmen scriptum est, cithara et cantus audiebatur inter saltantium ingressum, ut adeo divinos mores quasi imitari humanum hoc institutum videatur. Sed huc statim redibo. Aurea cithara, de qua Scholia nugantur, est auro dignitate par: ea σύνδικον Ἀπόλλωνος καὶ Μουσῶν κτήμα dicitur, Apollinis mentione statim iniecta, utpote praesidis Pythiorum; σύνδικον, quod Olymp. IX, 105. vulgarem servat activam vim, nunc passivum est, in quo utrisque par et aequum ius est, ut Pyth. V, 103. χάριν ἔτδικον Ἀρκεσίλα, in qua ius est Arcesilae, quae debetur Arcesilae. Βάσις, ingressus saltantium, bene a Dan. Heinsio exponitur: „ἡ εὐφροσύνη τῶν ποδῶν ἐν τῷ πρὸς τὴν φόρμιγγα χορεύειν κίνησις, aptus pedum in tripudiando ad citharam motus. Plane ea ratione Plato βαίνειν et ἐμβαίνειν πρὸς τὴν φθῆν dixit Alcib. I. (p. 108. A.): ἀλλὰ μὴν καὶ ἄθοντα δαῖ καθαρίζειν ποτὲ πρὸς τὴν φθῆν καὶ βαίνειν: item paulo post (p. 108. C.): εἰπέ πρῶτον τίς ἡ τέχνη, ἧς τὸ καθαρίζειν καὶ τὸ αἰεῖν καὶ τὸ ἐμβαίνειν ὀρθῶς.” Βάσις igitur, ubi accurate definire velis, fit pedum elatione et positione, hoc est arsi et thesi. Schol. Hermog. p. 381. τὴν γὰρ ἐν χοροῖς

βάσις ὀρίζονται οὕτως οἱ μουσικοί· βάσις ἐστὶν ἄρσις καὶ θέσις ποδῶν σημεῖωσις. τὸ γὰρ αἶρειν τὸν πόδα, εἶτα τιθέναι, ἄρσιν καὶ θέσιν ὀνόμασαν· ἄρσις οὖν καὶ θέσις ἢ ἐν τῷ ἄρχεσθαι καὶ λήγειν τῶν χορευτῶν ὀρμὴ λέγεται. Alia ratione θέσις et βάσις dicta: v. Metr. Pind. I, 4. p. 13. Incessus autem chori dicitur ἀγλαίας ἀρχά, credo quod commissatio ab encomii saltatione initium capiebat. Vs. 3. chorus et citharae incipiunt: v. Metr. Pind. III, 12. p. 266 sq. Ἄοιδοὶ sunt chori cantores: qui nunc ipsum citharae parent. Nam nisi carmen hoc, ut caneretur, scriptum esset, non ita poeta coepisset: sed quae de cithara et ingressu et cantoribus dicuntur, in ipsis, quibus hoc carmen scriptum est, sollemnibus cernebantur. Προοίμια dicuntur hymni, olim epici, iam Pindari aetate etiam lyrici, qui choreis iuncti sunt; ἀναβολὰς explicant προαναφωνήσεις, praeludia, non tamen eo sensu, ut soni citharae carmen antecedentes intelligantur, sed primi ad carmen cantatum soni; ut ἀναβάλλεσθαι ἀείδειν ap. Hom. Recte igitur Suidas, ἀναβολὰς postquam exposuit τὰ προοίμια, addit ἢ τὰς ἀρχὰς τῶν ᾠμάτων: cf. etiam intpp. Hesych. v. ἀβλήθην (ἀμβλήθην). Ἀγησόχορα προοίμια ex h. l. respicit Athen. V, p. 180. E. indeque Eustath. ad Odys. δ, p. 1480. 21. Etiam fulmen cuspidatum restinguit cithara, ita ut Iuppiter eo non utatur; nam αἰχματῶν malo esse cuspidatum, quam cum Schol. Aeschyl. Prometh. 405. βλαίων: ubi αἰχμήν exponit βίαν, ὡπερ Πίνδαρος αἰχματῶν κεραιὸν τὸν βλαίων λέγει. Id fulmen igitur aquilamque fulmen tenentem Martemque et deos demulcet cithara Apollinis, Musis in Olympo choream agentibus (vs. 12.). Aquila vero Iovis sceptro insidens ficta esse antiquitus videtur; atque ita representavit Phidias in Olympii Iovis sceptro (Pausan. V, 11, 1.), fortasse Pindarum maxime secutus: adde versum Sophoclis ex Schol. Victorii ad Aristoph. Av. editum in Act. Philol. Monac. T. I. F. III. p. 392. ὁ σκηπτοβάμων αἰετός, κύων Διός. Idem mos in mortalium regum sceptris observatus est; v. Schol. Aristoph. Av. 510. Pindaricorum non oblitum, ibique intpp. et cf. Winkelmann. Opp. T. III. p. 91. ed. nov. Immo apud Babylonios unusquisque habuit baculum sive σκῆπτρον cum aquilae vel rosae vel lilii vel mali aliove insigni: v. Herodot. I, 195. Iunge Διὸς αἰετός, ut Διὸς αἰετοὶ Pyth. IV, 4. Διὸς πρὸς ὄρηνα θεῖον Olymp. II, 97. neque aliter cepit Philostratus minor. Ultima strophae verba de aquilae alis demissis ex Iliad. ψ, 879. expressa male censet Eustath. p. 1334. init. Pindarica respicit Philostratus minor Imagg. 6. ubi postquam τὸν τοῦ Διὸς αἰετὸν ab Orpheo demulsum dixit, haec addit: ὁ μὲν ὁποῖος ἀμφὼ τὸ πτέρυγι ταλαντεύσας, ἐξ ἑαυτοῦ ἀπενὶς ἐς τὸν Ὄρφεια βλέπει etc. Voce ταλαντεύομενος utitur etiam Schol. Pindarus tamen magis de remissis ob somnum quam de libratis alis loquitur. Ἀγκύλω κρατὶ non de collo incurvo est nec de aquila rostrum in pectoris plumis condente, sed de capite rostro incurvo armato, ut αἰετός ἀγκυλοχελῆς Odys. τ, 538. Κατέχευας, offidisti, quia iam dormit. Ὑγρὸν dicitur, quidquid molliter leniterque movetur, undulatum, quod motum quasi undis fluit; sic h. l. accipe, ubi dorsum librare aquila dicitur; ut intelligas observari poetae motum avium dormientium, quae, ut aquila sceptro, alicui ligno insidentes, dum dorsum librant, eius plumas molliter movent. Hinc εὐδιάχυσον pulchre Schol. exponit. Deinde transfertur ad flexile quidvis vel leniter inflexum et incurvum, sive motum sive quietum. Huc refer ὑγρὸν ὄραίν, equi spinam dorsualet, ap. Tryphiodorum vs. 80. κέρασ ὑγρὸν ap. Theocrit. XXV, 206. ὑγρὸν ἄκανθον ap. Theocrit. I, 55. qui Virgilio Ecl. III, 45. mollis acanthus est, et vocem ὑγοτροάχηλος. Dubium est an huc pertineat locus Plutarchi Consol. ad uxor. c. 10. ubi κάμψη sive cruca (vulgo male κάμψή ibi habetur, de flexione) dicitur ὑγρὰ καὶ μαλθακή: nam cruca et humida est et flexilis. Postremo ὑγρὸν dicitur molle quidquid et lan-

guens, partim adiuncta motus vel flexus notione, partim absque motu; ut ὑγρά δμματα sunt natantia et languentia libidine et desiderio, unde ὑγρόφθαλμος, ὑγρόν ὄραν, ὑγρόν βλέμμα, ὑγρός πόθος et similia; et de languore ὑγρὰ χεῖρ, ὑγρός ἀγκῶν Eurip. Phoen. 1448. Sophocl. Antig. 1237. Ῥιπαῖσιν est de undis sonorum quasi affluentibus et aures percutientibus, ut Ῥιπαὶ κυμάτων et ἀνέμων: et nota κατασχόμενος ψασιβνυμ, quod tentavit, ut solet, Wakefield. ad Virg. Ge. IV, 123. corrigens καταρδόμενος. Ἀκμὴ ἔγγειων, vis: cf. ll. cc. in nott. critt. p. 531. et p. 358. Verba de Marte respicit Philostratus Vit. Apollon. VII, 12. p. 290. καίτοι Πίνδαρος ἱπαιῶν τὴν λῦραν ἀησίη ὤ: καὶ τοῦ Ἄρειος θυμὸν θέλει καὶ τῶν πολεμικῶν ἴσχει αὐτόν. Μοκ πῆλα non possunt aliud esse nisi βέλη, citharae tela: cf. Hesych. v. et intpp. et de genere dicendi nott. ad Olymp. II, 111 sq. Βαθύκολλοι, alte sinuosae, Musae dicuntur, quod fere idem ac βαθύζωνοι, de quo v. ad Olymp. III, 36. Epitheton hoc Musis datum etiam Homerus offerebat in Zenodoti recensione, ridentibus quavis veteribus: v. Wolf. Prolegg. p. CCIV. Ceterum haec omnia Pindarus praemisit, ut Hieronem, qui modo Etruscos devicerat, a bellicis negotiis ad musicas delicias revocaret; hinc fulmen Iovisque aquilam ipsumque Martem citharae dulcedine deliniri scribit, atrocissimas res et atrocissimum fortissimumque deum.

Vs. 13—20. Iam ut contraria iuxta se posita magis illucescant, deorum inimicos musica terreri praeclare exponit: Quaecunque vero dii non diligunt, ea perterrentur musica, ut Typhoeus, qui sub littorali prope Cumas tractu et Aetna conditus est. Simul haec eo consilio dicta sunt, ut Hiero moneretur, ne sese musicis delectationibus subtraheret (cf. Fragm. Scol. 6.): neque enim illum omni tempore pari studio artibus deditum fuisse patet ex iis, quae ad Olymp. I, 8 sqq. disputavimus: cf. infra ad vs. 39 sqq. Lectionem ἀνύξονται praeter libros in nott. critt. dictos servant Pal. C. Vin-dob. 58. et qui ex urbica bibliotheca in Caesaream translatus est, item Par. 2709. in quo supra adscriptum ἀνύξονται: ἀνύξονται tamen habuit Plutarchus ter haec afferens, Qu. Symp. IX, 14, 6. de superat. c. 5. Non posse suaviter vivi sec. Epicur. c. 13. cui profecto plurimum tribuendum censeo. Ἀνύξομαι est ταράσσομαι, adiuncta aversandi notione: monstra terret et avertit musica, veluti lux bubones et vesper-tiones. Cf. ad Olymp. VIII, 31 sqq. Τάρταρος est quod sub terra: de feminina forma adde Zonar. p. 1189. Schol. Hom. Wassenb. p. 116. et ad locum Etym. M. v. κλέυθος cf. Etym. Gud. ubi ad Choerobosci auctoritatem provocatur. De Typhone centicipiti plena omnia: v. Olymp. IV, 8. Pyth. VIII, 16. Fragm. Scol. 7. c. nott. item Hesiod. Theog. 825. Aeschyl. Prometh. 353. Aristoph. Nub. 335. Apollod. I, 6, 3. Quaecunque regio igni subterraneo uritur, in ea Typhonem poni bene notat Artemo-sp. Schol. hinc Aetna premitur iniecta a Iove auctoribus Pindaro h. l. Olymp. IV. Fragm. l. c. et Aeschyl. ibid. quod suo more exornat Ovid. Met. V, 346 sqq. par-tior in Fast. IV, 491 sq. Consentiant Apollodorus l. c. Hyginus Fab. 152. De ce-tera Typhonis fabula v. Heyn. ad Apollod. et intpp. Hygin. Nostrum locum a ver-bis τὸν πορὶ usque ad λαγνάεντα recitat Strabo XIII, p. 390. A. et ex parte libro quinto, de quo loco mox dicam, item usque ad ἄντρον Schol. Aeschyl. Prometh. 351: sed male sub Hesiodi nomine: respicit Eustath. ad Iliad. β, p. 345. extr. Ceterum ex Pindari mente Typhoei: soli pectori Sicilia et ora Italise impositae sunt; nec quaerendum ubi artus et caput. Oram Italiae designant αἱ ὑπὲρ Κύμας ἀλιερπές ὄχθαι, quorum verborum accurata explicatio valde dubia mihi videtur. Non immoror sen-tentiae Schol. et Stepb. Byz. v. Κύμη, qui Cymen insulam prope Siciliam dicunt; sed sunt qui campos Phlegraeos intelligant, ad quod conferri potest Diodorus V, 71.

Illi vero campi, si Capuam potissimum respicias, erunt supra Cumas ex Sicilia venienti; sed idem scriptor IV, 21. maxime Vesuvium in Phlegraeis sive Cumaeis campis ponit, qui tamen proprie infra Cumas est: ac sane Phlegraeos campos eo usque porrigi constat etiam ex veteribus. Iam alii Phlegraeos campos omnino non intelligunt, sed obiectas Cumis Pithecusas, de quibus v. Schol. et ibi not. Ita Strabo XIII, p. 929. C. Alm. Πίνδαρος δὲ συνοικιῖ τοῖς ἐν τῇ Κιλικίᾳ τὰ ἐν Πιθηκούσαις, ἅπερ ἐστὶ πρὸ τῆς Κυμαίας, καὶ τὰ ἐν Σικελίᾳ: et in ea regione insulae aetate magis quam Phlegraei campi et Vesuvius ardebant. Vesuvii quidem prima, de qua historiae fide traditur, eruptio ea est, qua Plinius maior periit; antiquiores scriptores de illa continente ita loquuntur, ut sciant ignem ibi subterraneum grassatum esse, non sua grassari aetate: at Pithecusas eo tempore, quo Hiero copias ad Cumas miserat, flagrasse docet eximius Strabonis locus V, p. 379. C. sqq. Πιθηκούσας δὲ Ἐρετριεῖς φησαν καὶ Χαλκιδεῖς, εὐτυχήσαντες δὲ δι' εὐκαρίαν καὶ διὰ τὰ χρυσεῖα ἐξέλιπον τὴν νῆσον κατὰ στάσιμ· ὑστερον δὲ καὶ ὑπὸ σεισμῶν ἐξελκθέντες καὶ ἀναφουσημάτων πυρός καὶ θαλάσσης καὶ θερμῶν ὑδάτων· ἔχει γὰρ τοιαύτας ὑποφορὰς ἢ νῆσος, ὑφ' ἧν καὶ οἱ πεμφθέντες παρὰ Ἰέρωνος τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσίων ἐξέλιπον τὸ κατασκευασθὲν ὑφ' αὐτῶν τείχος καὶ τὴν νῆσον· ἐπιελθόντες δὲ Νεαπολίται κατέσχον. ἐντεῦθεν καὶ ὁ μῦθος, ὅτι φασὶ τὸν Τυφῶνα ὑποκείσθαι τῇ νήσῳ ταύτῃ, στρεφόμενον δὲ τὰς φλόγας ἀναφυσᾶσθαι καὶ τὰ ὕδατα, ἔστι δ' ὅτι καὶ νησίδια ἔχουσας ζέον ὕδωρ. πιθανώτερον δὲ Πίνδαρος εἴρηκεν ἐκ τῶν φαινομένων ὀρμηθεῖς, ὅτι πᾶς ὁ πόρος οὗτος ἀπὸ τῆς Κυμαίας ἀρξάμενος μέχρι τῆς Σικελίας διάπυρός ἐστι, καὶ κατὰ βίθους ἔχει κοιλίας τινὰς εἰς ἔν συναπτούσας πρὸς τὴν ἀλλήλας καὶ πρὸς τὴν ἡπειρον· διόπερ ἢ τε Αἴτην τοιαύτην ἔχειν δείκνυται φύσιν, οἷαν ἱστοροῦσιν ἅπαντες, καὶ αἱ τῶν Λιπαραιῶν νῆσοι, καὶ τὰ περὶ τὴν Δικαιαρχίαν καὶ Νεάπολιν καὶ Βαῖτας χωρία καὶ αἱ Πιθηκούσαι. ταῦτ' οὖν διανοηθεῖς τῷ παντὶ τόπῳ τούτῳ φησὶν ὑποκείσθαι τὸν Τυφῶνα; deinde Pindari verba adduntur Νῦν γε μὰν etc. usque ad λαχνώεντα. Iam illi de Pithecusia interpretationi et ipse accederem, nisi vox ὄχθαι magis suaderet, ut de ora Italiae cogitarem. Itaque omnibus spectatis eo inclino, ut τὰς ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκίας ὄχθας tractum illum littoralem, qui supra Cumas versus mediterraneam partem est, exponam; ita quidem ut praepositio ὑπὲρ non de littore sit supra Cumas posito Romam versus, sed de regione littorali, quae supra Cumas est a mari in medias terras proficiscenti. Tum quidem ὄχθαι non littora ipsa sunt, sed colles, iuga, ut vs. 64. ὄχθαις ὑπὸ Ταυγέτου: illi colles partim imminent Cumis, sunt ὑπὲρ Κύμης, ut Iuvenal. IX, 57. suspectumque Cumis iugum; partim ut Vesuvius longius absunt, sed tamen si ad Cumas in ipso littore sitas comparentur, poterunt supra Cumas positi dici, praesertim si Cumas a poeta eam maxime ob causam nominatas concesseris, quod Hieronis copiae nuperrime ibi conflixissent, atque inde gratior eius loci mentio esset. At obest huic interpretationi additum ἀλιερκίης. Non opinor obest: quum enim obest: quum enim illi montes haud procul a mari absint, et ex mari prospicientibus promineant, videntur illi mari septi. Denique quanto praestat Typhoeum collibus et iugis quam littoribus premi? Accedit usus sermonis: proprie enim ὑπὲρ Κύμας est quod Cumis imminet altius positum versus mediterraneam, ut ὑπὲρ θαλάσσης, de quo v. Dissen. ad Nem. VII, 65. Plane geminum est locus Theoclydidi I, 46. ἐστὶ δὲ λιμὴν καὶ πόλις ὑπὲρ αὐτοῦ κείται ἀπὸ θαλάσσης. Mox Aetna dicitur κίων ἀφανία haud aliter atque Atlas; nempe cui ob altitudinem caelum inqumbere videtur. Cf. huc spectantem Eustathium ad Odys. α., p. 1590. 18. ad Dionys. Perieg. 66. Πάντες, per totum annum, etiam aestate. Cf. si tanti est, Solja. c. 11. Sil. Ital. XIV, 67. Χίων ἐξεία, ut gelu acutum Hor. Carm. I, 9, 3.

quia pungit et stringit. Postremo bene Heynius: „*Νιφετὸν* et *γιόνα* iungere sollemne poetis, ut Iliad. κ, 7. est enim alterum cum significato procellosae tempestatis coniunctum.”

Vs. 21 — 28. Aetnae describitur eruptio, quam efficit Typhoeus sub monte reclinatus. Vs. 21 — 26. recitat et Phavorino duce cum Virgilianis componit Gellius XVII, 10. ubi *carmen* vocat, quod est super monte Aetna; ex Gellio habet Macrob. Sat. V, 17. De historico fundamento v. introd. ubi rem nuperam describi docui. *Ἀγνόταται* sunt *παγὰι*, quia ignis castus, quippe ut sulphur in lustrationibus operam praestans; neque audiendi qui corrigunt *αἰνοτάται*. *Πηγαὶ πυρός* videntur flumina esse liquefacti saxi, quam *lavam* dicunt: sed *ποταμοὶ* paulo post sunt *fluvii* in Aetna ipsa conditi. Vs. 22. bene Heynius interpretatus est. Aetna ardens interdium quidem non nisi fumum videtur emittere, flammam occultente solis lumine; ut aptare huic loco liceat verba Scholiastae ad Odys. μ, 202. *εἰκότως καπνὸν ἐν ἡμέρᾳ γὰρ οὐ φαίνεται πῦρ*. Noctu ignes in conspectum veniunt: quod vero noctu etiam saxa eiici dicuntur, noli ita dictum arbitrari, quasi id interdium non fiat; sed lyrica ambage poeta, quum hoc tantum vellet, *Aetnam noctu ardere*, magnificentius dilatata oratione dixit, *noctu Aetnam saxa*, quae etiam interdium eiicit, cum *flammae surgentis turbinibus* et *undis igniti fluminis volutatis deferre in mare*. Dixi „cum flammae surgentis turbinibus et undis igniti fluminis volutatis:” utrumque enim inesse videtur dictioni *φοβίσσα κυλινδομένα φλόξ*; utrumque coniunctum, immo unum est. Assurgit primum ignis, deinde defluit. *Ἐρπετὸν*, monstrum, quippe centiceps et *πολύπλοκον*, ut Plato vocat Phaedr. p. 230. A. *εἶτε τι θηρίον ὦν τυγχάνω Τυφῶνος πολυπλοκώτερον καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον*, ubi de Typhonis forma ex bestia et homine mixta v. Heindorf. ceterum *ἔρπετὸν* etiam quodvis animal dici supervacanea opera docet Valck. ad Theocr. p. 399 sq. *Ἀχαιῆστοιο κρουνοῖς* iungi debere ob Schol. moneo: intellige et *flammae surgentes* et *ignitum flumen*. In formula *θανυμάσιόν τι ἰδίσθαι*, quam lectionem etiam Par. 2834. praebet, Gellii editiones, quippe ex Pindaro correctae variant: aliae habent *θ. τι ἰδίσθαι*, aliae *θ. προσιδίσθαι*: posteriori lectioni iam plus tribuo, ex quo vidi Gellii aliquot editiones ante Pindarum impressas in ea consentire. Ita et Macrobii editiones recentes; ex antiquis saeculo XVI. impressis consului undecim, quae omnes Pindari verba non nisi usque ad vocem *ἀναπέμπει* habent. Schneiderus coniicit *ποσιδίσθαι*: sed v. nott. critt. p. 438. Aetnae vertex sunt *μελάμφυλλοι* ob silvas; inter hos et solum, cui mons impositus, quasi vinctus iacet Typhoeus, *ἐνδίδεται κορυφαῖς καὶ πίδαω*, quod scruposum stimulat et perstringit monstri dorsum: nam quum Aetna pectoribus imposita sit, solo incubat dorsum. Vincula Typhonis Aetnam etiam Fragm. Scol. 7. vocat: *κελύφῃ μὲν Αἴτνα δεσμὸς ὑπερφιάλος ἀμφίκειται*. Ceterum *ὄλον* pendet a voce *ἀκούσαι*, non novae sententiae exordium est neque *θανυμαστικόν*: nam etsi viatorum nemo vidit, quomodo sub Aetna vinctus Typhoeus sit, tamen quoniam vulgaris fabula Typhoeum Aetna pressum fert, ii qui de Aetnae eruptione narrant, de Typhoeo ibi iacente narrare videntur.

Vs. 29 — 45. *Has igitur poenas luit Iovi et diis infensus Typhoeus: nos vero, ego cum choro et Hiero atque universi Aetnaei, utinam tibi placeamus, Iuppiter Aetnaei, huius montis, in quo coleris, gubernator: montis inquam, cui cognominem urbem Hiero conditor Pythia nunc victoria illustravit: quod quum sub ipsa novae coloniae initia contigerit, spes est pluribus illam victoriis insignem fore et sollemnibus canorisque, ob victorias maxime, comissionibus claram; ut nunc canorae aguntur comissiones. Acque utinam tu, Apollo; Pythiorum deus et musicae, qua Aetnam celebrari cupimus, praestes,*

haec vota mente reponas et terram hanc diligas: deorum enim beneficio virtutes mortalibus contingunt, tam sapientia quam fortitudo: nunc vero Hieronis, qui et ipse divinitus bellicis facinoribus excellit, laudes canentem me quoque divino consilio vatem peritum, ceteris praestitutum spero. De Iove Aetnaeo v. ad Olymp. IV, 1 — 11. Vs. 32 sq. *ἰυγγο καλλιπικου ἄρμασι, curru victoris. Ὁ λόγος, ἡ ἀναλογία, haec ratio, ut Olymp. II, 24.* Hoc nunc est: haec comparatio a nautis petita. *Ταύταις ἐπὶ συντυχίαις, in hac congruentia victoriae tuae, quum haec Hieronis victoria in ipsis urbis initiis tam prospere acciderit, ut similis fausto vento proficiscentibus nautis contingenti videatur, unde felicia augurari liceat: hinc igitur illa ratio hanc affert opinionem et probabilitatis speciem, fore ut Aetna etiam aliis curulibus victoriis posthac ornatur. Vs. 40.* construe: *ταῦτα καὶ τὴν εὐάνδρον χώραν τιθέμεν ἐν νόμῳ, haec tibi vota cordi sint, cordi sit Aetna urbs. Μαχαναὶ πᾶσαι βροτείαις ἀρεταῖς ἔφυν, omnes nascuntur contentiones et praeclara consilia, quae virtus hominum capessit, πάντα ἃ μηχανῶνται βροτεῖαι ἀρεταί.* Iam tres poeta virtutes proponit, quibus civitates divinitus augentur, sapientiam, eloquentiam, fortitudinem. Harum prima ad ipsum Pindarum et ceteros poetas spectat, quibus etiam posthac Aetnam illustrari cupit: σοφοὶ enim poetae maxime sunt. Tertia Hieroni et civibus communis est, item secunda. *Περὶ γλώσσοι* ad dicendi populoque persuadendi artem pertinet. Neve mireris, iam ea aetate de facultate publice dicendi nos cogitare, monendum est paulo post ex Sicilia prodiisse rhetorice, Corace et Tisia auctoribus, statim post eversum principatum Hieronis et Thrasymbuli: quo facto λόγον δεινότης eminuit Syracusis (v. Diod. XI, 87.). Sed antea etiam bene dicebant, etsi non ex artis praeceptis. Testis Aristoteles ap. Cic. Brut. 12. *Itaque ait Aristoteles, cum sublatis in Sicilia tyrannis res privatae longo intervallo iudiciis repeterentur, tum primum quod esset acuta illa gens (Sicula) et controversa natura, artem et praecepta Siculos Coracem et Tisiam conscripsisse. Nam antea neminem solitum via nec arte, sed accurate tamen et de scripto plerosque dicere.* Immo si qua fides est ineptae praefationi Scholiorum ad Hermogenem (Reisk. orat. T. VIII. p. 195.), ipse Corax iam sub Hierone insignis eloquentia apud hunc multum valuit: quod etsi ille scriptor vilissimus est, tamen probabile habeo. Vs. 44. sententia universae haec est, se Hieronis in laudibus non praeter metam iaculum missurum, sed et recte et longius quam ceteros iaculaturum; prius ita expressum: *παλάμα δοντῶν ἔλπομαι ἄκοντα χαλκοπάραιον μὴ βαλεῖν ἔξω ἀγῶνος, telum quod manu vibro, musicum quippe, spero me non extra certaminis locum coniecturum; additum ὡς ἐλτα non unum aliquod vocabulum, sed totam sententiam spectat. Ἐξω ἀγῶνος idem fore est quod παρὰ σκοπὸν Olymp. XIII, 90. ita tamen, ut simul ultra metam et extra certaminis locum missile conici significetur, quod a iaculatoribus subinde factum: quod si a poeta fit, nimiae eius laudes et maiores quam pro veritate sunt: id vero in Hierone a se fieri negat. Simillimus locus est Nem. VII, 70. ἀπομύω μὴ τέρμα προσὰς ἄκονθ' ὡς χαλκοπάραιον ὄρσαι θοὰν γλῶσσαν, ubi v. nott. critt. Sed in longum tamen spatium se iaculum proiecturum dicit, ita ut adversarios praetereat et vincat; adversarii vero non tam inimici sunt quam aemuli, quibuscum de gloria poetica certet, ut in sacris ludis iaculatores inter se aemulantur; nam ut celeritatis et roboris de palma certabatur, ita et poetas publico certamine de praemio contendisse nemo ignorat: quo aptior minusque invidiosa sententia est. Igitur ἀντίους intellige poetas, qui in Hieronis laudibus versabantur, imprimis Simonidem et Bacchylidem. Cf. introd. ad Olymp. II. et ad vs. 91 sqq. eius carminis. Certe ἀμύσασθαι ἀντίους non est declinare adversarios, sed praeterire.*

Vs. 46 — 57. Nunc poeta a voto ipsas, quas promiserat, Hieronis laudes orditur. *Utinam futurum tempus omne Hieroni felicitatem praebet et laborum oblivionem: tum ei in memoriam revocabit, quomodo proeliis imperium sibi paraverit, quali unus homo nemo fruitur. Nunc quidem Philoctetam nobis refert insignem heroem: ut ille enim, ita Hiero vel ab insolentioribus necessitate coactis ad opem ferendam vocatus est, utque ille vulnere aegrotus fato ita constitente Troiae excidii causa fuit, ita Hiero corpore quamvis invalidus barbaros Tyrrenos vicit. Utinam igitur etiam posthac deus Hieronis res gubernet. Εὐ γὰρ est εἶδς, ut Iliad. η, 132. Aeschyl. Prometh. 152. Sophocl. Electr. 1416. οὐτῶ, sic ut precor, usitatā optandi formulā. Καμάτων, dolorum ex valetudine; calculo enim laborabat Hiero, ut frater Gelo olim aqua intercute, auctore Aristotele ap. Schol. Plutarcho de Pyth. orac. 19. Plura de morbo Hieronis Pindarus Pyth. III. ubi cf. Schol. init. et vs. 111. 144. 158. Vs. 48. quod ex Par. B. reposui εὐρίσκουτο, praebet etiam Par. 2820. cum glossemate εὐρίσκει. Τιμή, honos ex imperio, quod habet summum: quod etiam Pyth. II, 58 sqq. dicitur: τιμὴν de imperio dici nemo nescit. Id vero partum et amplificatum multis bellis erat, subactis Siciliae urbibus, nuper etiam Catanaeis, fuisque Carthaginensibus ac nuperrime Etruscis. Δίκαν ἐφέπων, modum s-cutus, τρόπον μετεχοόμενος, ut bene Schol. De voce ἐφέπων cf. Abresch. ad Aeschyl. p. 214. Verba σὺν δ' ἀνάγκῃ μιν φίλον καὶ τις ἐὼν μεγαλάνωρ ἔσαντι, continent priorem partem comparationis Philoctetae et Hieronis; μιν tamen non ad Philoctetam sed ad Hieronem refertur igitur in sqq. Philoctetae nomen repetitur vocibus Πολύταρος υἱόν. Nempe Philoctetam arcessiverant Atridae, quamvis in eum infensi, per Ulyssem et Neoptoleum; Hieronem quis paulo insolentior tum arcessiverit, indagandum est. In quo primum tenendum, universam comparationem ad bellum tum gestum pertinere: νῦν γὰρ μὲν τὰν Φιλοκλήταο δίκαν ἐφέπων ἰστρατεύθη: tum, inquam, hoc est paulo ante carmen scriptum, ipso anno Olymp. 76, 3. quod ubi notaveris, plurima excluduntur, quae huc allata sunt vel afferri possunt. Nam quod veteres interpretes ap. Schol. de Anaxilao Regii et Zanciae domino et Hieronis olim socero (Schol. Pyth. I, 112.) cogitant, qui quum Locros Epizephyrios aggredetur, minis ab Hierone deterritus sit, id ab hac oda alienum est, quod ea res iam exeunte Olymp. 75. gesta erat (v. ad Pyth. II.): neque etiamsi tempora convenirent, cetera ex illo bello explicari possent: nam nec Locros ob iustitiam et aequitatem a sese merito laudatos poeta posset superbos (μεγαλάνωρας) vocare, nec Reginus dux, qui sane superbus fuit, ad Hieronem confugit, sed ab eo impeditus est. Alii ap. Schol. Theronem afferunt, cuius cum Hierone similtas et ipsa multo prior fuit, quam ut huc afferri queat (v. ad Olymp. II.), neque poetam decebat voce μεγαλάνωρ Theronem perstringere ipsi carissimum et Hieronis tum affinem. Etiam Sybaritis eodem fere tempore Hiero per Polyzelum opem tulit (v. ad Olymp. II.): sed praeterquam quod illa quoque expeditio aliquot annis hac oda prior est, Sybaritae longo ex tempore tum exules non potuerunt superbi dici. De Catanaeo bello, post quod Aetna condita est, dicere supervacaneum; Thrasydae et Agrigentorum atque Himorensium res Olymp. 76, 4. gestae (v. ad Olymp. II. XII.) post hanc odam acciderunt. Ne plura, intelligendi Cumaei sunt, qui legatis ad Hieronem missis auxilium ab eo impetrarunt hoc ipso odae anno Olymp. 76, 3. (Diod. XI, 51.): quae res significatur vs. 72 sqq. Neque vero μεγαλάνωρ τις necessario unus est, ut tyrannus: etsi fieri potest ut Cumaeorum aliquis magistratus, qui in Hieronem antea insolentior fuerit, significetur. Ceterum ex Diodori narratione Cumanum bellum Hiero per alios administravit duces, non ipse affuit: sed tyrannus bellum gerit (στρατεύεται), etiamsi non adsit;*

atque ipse poeta Hieroni ipsi *Συρακοσίων ἀρχῆ* illam victoriam quamvis absentis tribuit vs. 73. Scholiastae autem vs. 96. lectica circumlatum Hieronem bellum gessisse dicenti non immoror: quod quamquam ex rerum scriptore ductum esse mihi persuadeo, ad hoc tamen bellum, de quo poeta dicit, pertinere quis sponderit? Haec haecenus. Iam vero altera comparationis pars in morbo Hieronis posita est: quapropter poeta deinceps de Philoctetae vulnere dicit. At vs. 56. ambiguum est *οὐτως*, quod ne optantis esse putem ut vs. 46., illud obest, quod utrumque votum nimium simile, immo idem foret; itaque sententia mihi haec videtur: *Ut Philocteta quamvis invalidus Troiam cepit, sic tibi quoque deus det, ut iis, quae appetis, potiare.* Tertia quidem in Scholiis affertur interpretatio: „Ut Machaon Philoctetae, ita deus Hieronis medeatur morbo;” sed nihil de ea medicatione Pindarus, qui infirmo potius corpore Danaorum labores Philoctetae finivisse dicat. Ceterum Dionysius, ad quem in illa re Schol. provocat, non Sidonius est, ut Praef. Schol. T. II. p. XVII. dixi, sed Samius, qui cyclum Dionysiaco, Argonautico ceterarumque fabularum epicum soluta oratione ante Diodorum, Alexandrinorum haud dubie aevo, pragmatica ratione concinnavit, plane diversus a Dionysio Milesio, qui Persici belli aetate et ipse *Μυθικὰ* et *κύκλον ἱστορικόν* composuit: qui quum vulgo confunderentur, historia litterarum mire perturbata est. Sed de hac re non hic dicendi locus est.

Vs. 58 — 66. Relictis Hieronis rebus, mox ut ad eas revertat, poeta etiam Dinomeni Hieronis filio studet gratificari, sed lyrico modo brevissime (*πολλῶν περὶ αὐτὰ συνταγῶν ἐν βραχέϊ* vs. 81.). *Quidni apud Dinomenem currus victoriam praedicemus, quum a filio non aliena patris fortuna sit? Age iam, Musa, gratum Dinomeni, Aetnae regi, hymnum deinceps canamus.* Intelligitur carminis pars, quae in Aetnaeorum rebus versatur, str. 4. ant. 4. et deinde recurritur ad Hieronis et fratrum facinora, occasione petita a precibus pro Aetnae salute (vs. 71 sqq.). De Aetna vero urbe quae dicit, haec sunt: *Hieronem eam filio Dinomeni condidisse, liberam tamen civitatem, institutis utentem Doriis; Pamphyli vero et Heraclidarum posteros Spartae haud invito semper persistere in Doriis legibus: qui Amyclas obtinuerint a Pindo profecti, homines fortissimi.* Hoc loco ab interpretibus et rerum et artis interpretandi imperitis pessime habito mirere primo adpectu hanc de Spartanis digressionem; at ideo haec poeta apposuit, ut Aetnaeis quoque, origine Doriensibus, tranquillum civitatis recens conditae statum et legum Doricarum tenacitatem auguraretur, quae ut iis praebat, Iovem vs. 67 sqq. precatur; simul ut Peloponnesiis ceterisque Doriensibus Aetnam colentibus gratam maiorum memoriam repeteret: quemadmodum Aeschylus fabulam Aetnam sive Aetnas dicitur Aetnae docuisse *οἰωνίζόμενος βίον ἀγαθὸν τοῖς συνοικοῦσι τὴν πόλιν*, ut ait Vitae scriptor. Sed transeo ad singula. Initio offendit illud *καί*. *Πὰρ Δεινομένει* non potest aliter accipi, nisi ut hymnus hic ipse apud Dinomenem Aetnae cantandus sit, quemadmodum Schol. intellexit: id vero nunc dici potest absonum videri. Nempe poeta rationem quaerebat, qua iam ad Dinomenem transiri posset; quod ita effecit, ut diceret: *Obsequere mihi, Musa, ut Hieronis victoriam apud Dinomenem praedices;* tum quoniam victoriam apud Hieronem potius cantandam esse putaveris, addit illud *καί*: „Etsi apud Dinomenem versamur, tamen non inconvenienter Hieronis celebramus victoriam;” hoc est, si sententiam spectes, *quidni apud Dinomenem Hieronis victoriam canamus?* Cf. de usu particulae *καί* Pyth. V, 47. Sic poeta more usitato Dinomenis nomen lucratus est, quo proposito in eius rebus posset aliquantum consistere. Vs. 59. *ποινα* est *praemium*; *ὕπερ καλοῦ ἀμοιβήν* apud Pindarum interpretatur Eustath. ad Iliad. γ, p. 416. init. Iam vero quum tanta ambage et ex

improviso Dinomenes arcessitus sit, quis credet eum statim dimissum iri? Quo solo argumento constat, vs. 60. *Αἰτνας βασιλέα* non esse Iovem, sed Dinomenem ab Hierone Aetnae praefectum, quod docet poeta vs. 70. et Schol. Firmatur haec interpretatio vs. 68. ubi *Aetnae reges* vocantur Hiero et Dinomenes posterique. Hiero enim in Aetna condenda Lacedaemoniae civitatis formam imitatus est: in omnibus autem Laconicis rebus publicis reges fuerunt, ut Therae, Cyrenis, Tarenti; immo duo fortasse Aetnae ut Spartae dicis causa reges constituti sunt, Hiero et Dinomenes, quod prope coniecimus ex vs. 68 — 70. Sub his tamen regibus libertas esse potuit, ut Sparta; etsi eam Aetnae non fuisse vix dubium est. Attamen speciem libertatis instituerat Hiero: et poetae in laudibus regis versanti hoc quoque praedicandum fuit, quod liberale videbatur. *Dorica instituta* dicuntur νόμοι Ἰλλίδος ἐνάθμας et τὰθμοὶ Αἰγυμίου Δωριῶν; Hyllum et Aegimium nemo ignorat; alter ut Heraclidarum stirpis auctor, alter ut Doricae gentis dux memoratur; utrumque etiam Fragmentum de Aegina ex Isthmionicis nominat, ut Herculem et Aegimium Pyth. V, 71. Nam quod Schol. de Hyllo rege τῶν περὶ Ἰταλλίαν οἰκησάντων dicit, nescio quo spectet: nisi is περὶ Ἰταλλίαν parum accurate de Illyrico dixit, ubi Hyllensium ex Apollonio Rhodio notorum urbs est celebris, quam Hyllus Hercule et Melita natus condidisse fertur, postquam in Saturnium mare sive Adriam cum colonis secesserat. Dorica autem instituta ea sunt, ut Senatus cum rege imperet ex optimatibus lectus, huic autem populus liber iunctus sit, aut ex nobilibus et plebeiis mixtus, ut in Laconica ex Spartanis et Laconibus, aut parvis condicionis cives continens, denique ut forma imperii plane aristocratica sit, et cetera quae Lycurgus instituisse traditur, maxime ut Dorica civium divisio in certas quasdam tribus et obas obtineat. Addi possunt publici servi, qui ut in Laconica ceterisque Doricis Peloponnesi civitatibus, ante democratiam, quam Gelo evertit, etiam Syracusis fuerant: nam Syracusanorum civitas ex optimatibus (γεμόροις), plebe (δήμῳ) et publicis servis (Κελλυροῖς) conflata erat (Herodot. VII, 155.). Pamphyli et Heraclidarum posteris designantur tribus (φυλαί) Doricae et imprimis Spartanae Παμφύλων et Ἰλλίων; omittitur tertia Δυμῶων s. Δυμανατῶν; ex his enim ternis tribubus constituisse Spartanos paucis docui in Annal. litt. Heidelb. a. 1818. p. 307. exclusis, quos olim in nott. critt. ad Nem. IV, 77. addideram, Aegidis. Locus classicus de his stirpibus est ap. Steph. Byz. v. Δυμῶνες. Eadem Corinthi fuisse monstrant Corcyraeorum Ἰλλίαις (v. Oecon. civ. Ath. T. II. p. 403 sqq.); hinc Syracusas haud dubie transierant Archia Heraclida duce, qui Chersicrati Corcyrae conditori coniunctus erat (v. ad Olymp. VI.). Eaedem fuerunt Argis tribus (v. Müller. Aeginet. p. 139.): quas quum Agrigenti quoque institutas esse Ἰλλίαις ostendant in marmore Agrigentino ap. Gruter. p. CCCCI. obvii, patet eas Argis in Rhodum Heraclidarum imperio utentem indeque Gelam, atque Gela Agrigentum tractatas esse. Res eo certior, quum constet Gelam Doricis, Agrigentinorum civitatem Gelensibus institutis usam esse. Thucydides VI, 4. de condita a Rhodiis Gelensium civitate: Νόμιμα δὲ Δωρικὰ ἐτέθη αὐτοῖς; ibidem vero conditores Agrigenti dicuntur huic urbi νόμιμα τὰ Γελώων δόντες. Praeterea Megarenses Corinthiis vicini Dorica hac tribuum divisione usi sunt: nam in Megarica inscriptione Hadriani aetate scripta (apud Spon. Itin. T. III. P. II. p. 223. et Misc. erud. ant. p. 328. Wheler. Itin. p. 452. aliosque) adhuc perdurant Megarici Πάμφυλοι: quae tribus Sabinam Hadriani uxorem statua honoravit, ut solebant non solum civitates sed singula etiam in civitatibus corpora: quae res si dubia esset, plurimis posset exemplis demonstrari. Nec dubitari potest, etiam in Siciliensi Megaride, Dorica colonia, easdem esse tribus institutas. At nova Aetnaeorum

urbs ex Doricis erat gentibus conscripta, ex Gelois, Syracusanis, Megarensibus, Peloponnesiis: v. Schol. vs. 120. qui Peloponnesios, et Diod. Sic. XI, 49. qui Geloos et Megarenses omittit. Igitur quum Peloponnesii, Geloii, Syracusii, Megarenses, Doricam haberent divisionem, eadem Aetnae instituta est, addita fortasse una et altera, ut solebat, nova tribu: unde intelligitur gratiorem Aetnaeis et commodiorem Heraclidarum et Pamphylosum mentionem esse, qui quidem etiam Aetnae fuerint. Ceterum tres illae tribus inde natae putabantur, quod a Doriensibus adhuc in Histiaeotide sub Aegimio habitantibus Herculi illis auxilium ferenti tertia terrae pars praemio esset data (Diod. IV, 37.), quam deinde Heraclidae ab Aegimio repetitam obtinuissent (Diod. IV, 58.): atque omnino non tribuum solarum, sed etiam terrae apud Dorienses tripartita divisio fuit, ut Spartae et in Rhodo tres urbes habente. Nihil magis tamen verum est, quod Wesseling. ad Diod. IV, 37. contendit, *τεθμοὺς Αἰγίμιου* esse „statuta, quibus edixerat, ut Doriensibus permixti Heraclidae tertiam semper regionis partem sibi praecipuam haberent;” sed latius illa instituta patent; sunt *Δωρικὰ νόμιμα*, ut ait Thucydides. Mox Dorum migrationes contrahit poeta. Nam Pindus h. l. non oppidum Pindus s. Acyphas est, cuius in tetrapoli Dryopidis s. Doridis situm Strabo IX, p. 654. A. demonstrat (cf. intpp. Strab.): sed est Pindus mons, propterea quod si tetrapoleos oppidum esset, intelligi non posset, cur Acyphas potissimum nominaretur omissis ceteris locis. Dorienses pulsi ex Histiaeotide migrarunt in Pindum montem in Perhaeborum ditionem, ibique Macednae gentis nomine habitarunt; hinc in Dryopidem profecti sunt, ubi illam, de qua Strabo dicit, tetrapolin condiderunt, quae in Scholiis hexapolis est, et in hac Acyphantem s. Pindum oppidum, ap. Schol. omissum, more solito tetrapolin et Pindum oppidum, quod etiam in Pindo monte habuerant, in Dryopidem transferentes, quod ex Schol. colligere licet. Mox ex Dryopide Peloponnesum invaserunt. Vide, qui instar omnium est, Herodotum I, 56. Sed Pindarus migrationes, ut dixi, contrahens, insignem tantum montem nominat, unde progressi Dores fuerint, et omissis intermediis locum addit, ubi tandem consederint, Amyclas. Amyclarum autem expugnationem Heraclidarum cum Aristodemo et fratribus reditui assignavit (v. nott. critt. p. 479.), non ex rei veritate (v. Müller. Orchom. p. 320.). Sed cur Amyclas nunc, non Spartam nominat? Hoc certe Schol. non expedit annotans: *κατέσχον τὴν Σπάρτην· ἀπὸ μιᾶς γὰρ πόλεως τὴν πᾶσαν ἐμφαίνει Λακωνικὴν*: sed Müllerus Orchom. p. 319. idoneis argumentis usus coniecit, non Spartam sed Amyclas Achaeorum in ea regione principem fuisse urbem, quae Lacedaemon dicta sit. Postremo quomodo Dores *Τυνδαριδῶν γέιστες* sint, ambigit Schol. duas afferens rationes, quarum neutra probabilis. Sane Dioscuri et Amyclaei dii sunt (Müller. Orchom. p. 319.) et Argis culti (introd. ad Olymp. II.): sed Pindarus eos in proxima Amyclarum vicinia Therapnae collocat, Pyth. XI, extr. Nem. X, 56. Isthm. I, 31. cf. Eurip. Troad. 211. Pausan. III, 20. 21. Tyndaridarum autem mentio quamquam per se non incommoda propiorem tamen fortasse causam habet, si eorum cultus a Peloponnesiis Aetnam translatus erat. Agrigenti quidem eos venerationem habuisse in Gelensium colonia Aetnam ex parte tenentium, ad Olymp. III. vidimus.

Vs. 67 — 80. Poeta preces ad Iovem dirigit, ut Aetnaeis eadem, quae Spartanis, tranquillitas et firmitas contingat: *Iuppiter perfector, fac ut hac sorte firmitatis, tranquillitatis, fortitudinis etiam Aetna fruatur; precor ut Poeni et Etrusci domi se contineant spectata clade Cumana, qua Graeci (proprie nunc Italici et Sicilienses, ἢ ἐν Ἰταλίᾳ· Ἑλλάς, μεγάλη Ἑλλάς) nunc ipsum servati sunt. Nec tacendum prius quidem sed maxime insigne proelium ad Ilimeram, quod celebrans eandem ab Hierone et fratribus*

gratiam retuleris mercedem, quam ab Atheniensibus, ubi Salaminiam pugnam, a Spartanis, ubi Plataicam ad Cithaeronem praedicaveris: hae enim illis debitae sunt ideoque singulis sunt gratissimae et simul omnes pariter magni momenti: nam ut Salaminia mari, Plataeensis terrâ excussa servitute Graeciae proprie dictae libertatem recuperavit, ita Himerensis pugna Graecis in Sicilia et Italia: ut adeo par huius et Plataeensis Salaminiaeque pugnae gloria sit, et par Dinomenis filiorum atque Atheniensium et Spartanorum meritum. Ita connectendae sententiae sunt miro nuper acumine distortae. Amenas est fluvius Aetnaeus, Amenaus et Amenanus in nummis (v. Eckhel. D. N. T. I. p. 204 sq.), Amenanus ap. Ovid. Met. XV, 279. Strab. V, p. 367. B. Alm. Βασιλευσιν, Hieroni et Dinomeni posterisque. Structura verborum τοιαύταν αἴσαν ἀστοῖς καὶ βασιλευσὶ διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων quadruplici ratione instituitur. Primum construunt παράσχου τοιαύταν αἴσαν αὐτοῖς καὶ βασ. ὥστε τὸν ἀνθρ. λόγον διακρίνειν τοῦτο καὶ ἀληθὲς ἀποφαίνειν, quae fere Schol. ratio est; sed τοιαύταν αἴσαν non potest ab omisso δὲς s. παράσχου pendere, unde potius infinitivus διακρίνειν suspensus est (v. nott. critt. ad Olymp. XIII, 109.). Quo vitio etiam Heynii interpretatio laborat, qui falsa lectione deceptus sententiam ita constituebat: τίλει τοιαύταν αἴσαν ἀστοῖς καὶ βασ. ὥστε αὐτοὺς διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρ. Igitur tantum ambigi potest, poeta hocne a Iove precetur: τοιαύτα αἴσα διακρίνοι ἔτυμον λόγον ἀνθρ. an hoc: τοιαύταν αἴσαν διακρίνοι ἔτυμος λόγος ἀνθρ. In quo diiudicando potissimum mihi videtur animadvertere, quo poeta tendat, quidque ei hoc loco praecipuum sit, τοιαύτα αἴσα an ἔτυμος λόγος ἀνθρ.: id enim quod praecipuum est, debet obiectum grammaticum esse, quod efficiatur et praestetur a subiecto. Neque vero dubium est praecipuum esse τοιαύταν αἴσαν, quam Aetnaeis contingere poeta vult: itaque obiectum est τοιαύταν αἴσαν, quam praestari vult a subiecto, ἐτύμω λόγῳ ἀνθρ. Sic haec sententia prodiit: Precor, verus hominum sermo semper talem fortunam Aetnae adiudicet et decernat, sive: Verus hic semper hominum de Aetna sermo esto, permanere reges et cives in Doricis institutis, similemque illam civitatem stabilitate, tranquillitate, fortitudine Lacedaemoni esse. Ἀστοῖς καὶ βασιλευσὶ maxime spectat consensum populi et regum, quo Sparta insignis: hoc caventur seditiones, firmatur tranquillitas. Hinc ea quae sequuntur: Tua ope, Iuppiter, Hiero cum filio populum benigne habens ad tranquillitatem concordem converterit: qua re et mite regum imperium et populi fides comprehenditur, mutuo caritatis vinculo. Vs. 71 sq. iunge ἄμερον οἶκον κατέχη, in patria pacata, sine bello sese contineat, in Libya et Etruria. Φοίνιξ, Poenus, non Phönicia Persarum classis: sic ubivis, ut Nem. IX, 28. Eurip. Troad. 221. Herodot. II, 32. IV, 197. V, 46. Diod. XI, 22. Pausan. III, 19, 4. Ἀλαλητός ἰδῶν lyricâ audaciâ dicitur, ita tamen ut ἀλαλητός, θόρυβος, tumultus bellicus, sit pro exercitu. Clades Cumana, quae paulo ante hoc carmen acciderat, aut solos Tyrrhenos percussit ab Hieronis copiis fusos (v. ad vs. 46 — 57.), aut ut Schol. tradit, Carthaginienses etiam tum Tyrrhenis iuncti erant, quemadmodum eo tempore, de quo Herodotus I, 166 sqq. Prius si statuas, poeta etiam Poenos Siciliae hostes spectata Etruscorum strage ab invadendis Graecis detereri vult, quod tanto commodius admistum fuerit, quum vs. 79 sq. ad Poenos olim superatos redeatur: et libens accesserim Wesselingio ad Diod. XI, 51. qui cum Barbeyraco errasse Scholiastam censet, etsi idem ad Herodot. I. c. aliter censeat. Sed illud potissimum tenendum, verba οἶα Συρακοσίων ἀρχῇ δαμασθέντες πάθον de una esse pugna Cumana, sive ea soli Etrusci, sive Etruscis sociati Carthaginienses profugati sint, et nugari intpp. qui ad Himerensem referant: οἶα enim refertur ad priora, estque nihil aliud nisi οἶω τρόπῳ sive οἶαν ad ὕβριν; v. ad Olymp. I, 8 sqq. Cete-

rum structura est: ἀπὸ ναῶν (Tyrrhenorum) ἐνεβάλετό σφιν ἀλικίαν, τοὺς ἐν ἡλικίᾳ. Proelio Himerensi Dinomenis maioris filii Gelo, Hiero, Polyzelus, Thrasybulus devicerunt Carthaginienses Olymp. 75, 1. die, ut fertur, Salaminiae pugnae. V. ad Olymp. II. Epigramma Simonideum tripodibus ob hanc victoriam dedicatis inscriptum extat ap. Schol. h. l. ubi nota fratrum nomina, quae erat Simonidis ars, ex ordine aetatis posita esse: nam primus fratrum fuit Gelo auctor imperii, alter Hiero illius in tyrannide successor, tertius Polyzelus exercitus dux a Gelone relictus, quartus Thrasybulus fratribus superstes, quem natu minimum fuisse annotat Schol. Isthm. II. inscr. Haec hactenus: addo reliqua. Pro ἀρίομαι, quod reposui, male Kuhnius ad Aelian. V. H. XIII, 23. coniecit ἀρούμαι. Iliad. δ, 95. πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο, etsi sensus paulo diversus. Πὰρ Σαλαμῖνος, de Salamine, praedicandā Salaminιά pugná. Ad sententias Graecorum de Salamina et Plataeensi pugna cf. Plato Legg. IV, p. 707. C. ubi quod Cretensium iudicium dicitur, multo magis Atheniensium est Salaminium proelium maximi facientium, etsi Plato optimatum imperio indeque pedestribus copiis magis favens aliter statuebat; accedit quod plurimae Atheniensium in Salamina, Laconum in Plataeensi pugna copiae erant, ibique clarissimus dux Themistocles, hic Pausanias. Itaque carissima Atheniensibus pugna Salamina, ut Spartanis Plataica, Siciliensibus et Italicis Himeraea. Et mihi quidem poeta, etsi eo tendit, ut Himerensem pugnam Salamina et Plataeensi haud minorem esse significet, simul id videtur haud iniucunde admiscuisse, singulas singulis imprimis caras esse, iis quippe, quorum merito singulae illae victoriae deberentur: ut inde, quod alia aliis carior esset, aliam aliorum merito deberi posses colligere. Par autem trium illarum pugnarum esse momentum, non dictum quidem est, sed inde colligendum, quod omnes tres iuxta se ponuntur, quodque eandem unaquaque celebranda gratiam poeta apud eos nanciscitur, qui in singulis vicerant. Scio Ἀθαναίων χάριν ἀρίομαι μισθόν posse etiam ita explicari: Atheniensium gloriam ex Salamina pugna tollam et promam ut mercedem eorum, et sic deinceps cetera: ac favet huic interpretationi locus Iliadis modo allatus quamquam ne sic quidem plane geminus: sed re identidem perpensa redeo ad id quod posui, ut poetae merces sit Atheniensium, quam ipsi habeant, gratia. Πὰρὰ τὰν εὐνδρον ἀκτὰν Ἴμ. hoc est, materiā ab Himerensi pugna petita, ut poeta de ea canens quasi praesentem apud Himeram flumen sese cogitet, quo se carmine confert. Ad participia ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρέων et ὕμνον τελέσαις supple ex prioribus χάριν ἀρίομαι μισθόν: cf. quae collegi nott. critt. p. 389 sq. Τελέσαις non arbitror posse optativum esse: quodsi pro participio habebis, non poterit non ἐρέων scribi. Ac ne quem offendant ἐρέων futurum et τελέσαις aoristus: aoristum posuit poeta, quia laudem Himerensis pugnae nunc ipsum his ipsis verbis perfecit.

Vs. 81 — 88. *Opportune ego laudibus vestris breviter defungor, multarum rerum summam paucis complexus; ita enim minori hominum vituperio obnoxius est et qui laudat et qui laudatur: laudans, quod in longiori carmine expectatio audientium quasi festinans lentitudine et fastidio fatigatur acque obtunditur, carminisque perit gratia; laudatus, quod publice apud cives audita laus ac virtus animos hominum tectos maxime invidia replet. Tu tamen, Hiero, quoniam invidiae praestat quam miserationi occasionem praebere, nihil omitte praeclari; populum iuste governa, veritati, fidei stude; qui si vel minimum haud satis recte feceris, a te viro maxime conspicuo, a multarum rerum domino profectum videbitur magnum: nec latere id potest, quum quas tu res geris, earum testes sint plurimi. Eximia praecepta, nulli non principi danda! Brevitati se studere et multa didicisse paucis complecti passim poeta prohibetur, ut Pyth. IV, 247. IX, 79 sqq.*

ubi etiam de καιρῷ. Καιρὸν est κατὰ καιρὸν. Κόρος αἰανῆς, χαλκός, ut exponit Hesychius, fastidium molestum, ut κέντρον αἰανῆς Pyth. IV, 236. αἰανῆ κόρον Isthm. III, 2. λιμὸν αἰανῆ Isthm. I, 49. Plura, sed partim diversa v. in Lexx. et ap. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. 671. Ἀμβλύει, retundit, obtundit, ut Latini dicunt *aures obtundere*; quam formulam bene comparavit Bachius. Dein iunge voces iuxta positas ἀκοὰ ἀστῶν, hoc est *fama apud cives audita*; ἀκοή est enim *quod auditur*, ut paulo post ἀκοὰν ἀδείαν et Pyth. IX, 81. Huc refer etiam adverbium μάλιστα: *apud cives audita fama maximam invidiam habet*, quia qui civibus suis insigniter placet, felicissimus est. Κρύφιον θυμὸν generaliter intellige *hominum invidorum tectos animos*, aemulorum maxime Hieronis; de Aetnaeis equidem non ceperim, quos haud convenit invidere Hieroni urbis conditori: immo etiamsi Hieroni invidebant, id nunc proloqui haud satis apte poeta potuit. Verba κρέσσων γὰρ οἰκτιρῶν φθόνος ex proverbio petita sunt. Herodot. III, 52. μαθὼν ὅσα φθονέσθαι κρέσσον ἐστὶ ἢ οἰκτιρέσθαι: quem locum post alios comparavit Porson. Adv. p. 312. simul ex Stobaeo enotans lectionem κρέσσον γὰρ οἰκτιρῶν. Cf. nott. critt. Quod Hieronem poeta hortatur, ut veritati studeat, videtur inde factum, quod Hiero, ut tyranni solent, astutiis subinde et fraudibus utebatur; certe a simplicitate fratris Gelonis dicitur descivisse (Diod. XI, 67.): de aurea lyra Pindaro promissa nemo cogitabit hodie. Dictio ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευς γλώσσαν vel veteribus ob audaciam translationis offensionem praebuit, ut Galeno de puls. differ. T. III. p. 39. ed. Bas. nec difficultatem expedit Schneiderus Vit. Pind. p. 119 sq. qui tamen in schedis meliorem monstravit viam. Γλῶσσα est *lingua*, pro *sermone*; sermonem *formare* (non *acuere*) poeta dicit χάλκευεν γλώσσαν; formandus autem est ad *normam veri*, quod vocat πρὸς ἀψευδεῖ ἄκμονι. Γλῶσσαν χάλκευεν sane non audacius est quam *κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν ψυχρῆ φλογί* (Scol. in Theoxen.), neque illam dictionem defugit ipse Cicero de Or. III, 30. „Non enim solum acuenda nobis neque *procudenda lingua est*, sed onerandum complendumque pectus maximarum rerum et plurimarum suavitate, copia, varietate.” Tacitus dial. de oratoribus c. 20. „Iuvenes in ipsa studiorum incude positi.” Sidon. Apollinar. Epist. IV, 1. „Philosophica incude formatus.” Nec plane alienum Horatianum illud Epist. ad Pison. 441. *Male tornatos incudi reddere versus*, cui similis dictio Antipatri Thessalonicensis Epigr. XXIV, 3. T. II. p. 101. Anthol. Iacobs. ed. pr. *στύχον Πισρῶν χάλκευτὸν ἐπ’ ἄκμοσιν*. Quae translatio etsi lenior est quam in Pindaricis, tamen quum ea veteribus tam usitata fuerit, quam facile poeta etiam ad duriorum dictionem transire potuerit, licet intelligere. Φλαῦρόν τι, *leve quiddam*; *παραιθύσσει*, excidit, quippe minus recte factum. Bene Heynius *παραιθύσσει* translatum a scintillis, quae inter ferrum cudendum emicant, putat; etiam *φέρεται* de motu est. Vocem ἀμφοτέρως de vero et falso interpretantur ex vs. 86 sq. alii de *Hierone et filio*, vel de *rege et populo*: Pyth. II, 76. idem vocabulum quomodo explicandum sit, nexus sententiarum monstrat; hoc loco etsi orationis tenor non multum docet, proximus tamen de vero et falso, recto et pravo sermo est; quapropter hanc interpretationem amplector. De levibus et magnis (φλαῦρῳ καὶ μεγάλῳ) certe dici non potest, propterea quod utrumque, et φλαῦρον et μέγα, hoc loco tantum de malo et falso est, de ψευδεῖ ἢ κακῷ φλαῦρῳ καὶ μεγάλῳ.

Vs. 89 — 100. Quodsi felici indoli obsecutus bene semper audire cupis, munificentia et benignitate praesta; neve te ab adulatoribus decipi patere, qui vel non merentem, vel illiberalem et trucem celebrant et laudant, sed posterorum iudicium cura, quod unum perenne est. Sic Croesi benignitas numquam non praedicatur, sed Phalaris infensa fama

persequitur, neque is poetarum canitur carminibus. Bona quidem fama proximum felicitati commodum est; utramque vero qui nactus fuerit, is summum consecutus est. Poeta Hieronem ad opes in novam coloniam ornandam et augendam erogandas hortatur, musicis etiam et poeticis certaminibus instituendis, quibus Aetna urbs celebrior fiat: huc Croesi munificentia pertinet; contra Phalaridis exemplo a violentia et avaritia deterretur Hiero, quem ab istis vitiis non alienum fuisse saltem unus et alter veterum iudicabat. Omitto nugae in Praefatione Scholiorum ad Hermogenem ap. Reisk. Orat. T. VIII. p. 195. et in Synagoge ad Aphthonium ap. Montf. Bibl. Coisl. p. 592. propositas; sed ex antiquo fonte haud dubie Diod. Sic. XI, 67. ἦν γὰρ καὶ φιλάργυρος καὶ βίαιος καὶ καθόλου τῆς ἀπλότητος καὶ καλοκάγαθίας τὰ δειλοῦ ἀλλοτριώτατος: contra post partam tyrannidem Plutarcho dicitur μέτριος καὶ δημοφιλὴς fuisse (S. N. V. cap. 6.); laudatque eius liberalitatem Aelian. V. H. IX, 1. Ad eandem in publicam utilitatem conferendam Hieronem hortatur Simonides ap. Xenoph. Hier. c. 11. Translacionem de velis iterum habes Isthm. II, 39 sq. Ἄνεμοσεν est velum vento expansum. Mox εὐτράπελα κέρδη, quae Schol. et Casaub. ad Pers. p. 27. minus recte explicant, sunt artes facetae et astutiae adulatorum aulicorum; his enim Hieronem, ut solent tyranni, aures praebuisse, docemus nott. critt. p. 449. ad Pyth. II. ubi plura de his rebus Pindarus: et ap. Xenoph. Hier. 1, 15. Hiero queritur, suspectam de adulatione laudem tyrannia tributam esse. Ὅπιθ' ὀμβροστον, μεταγενέστερον, quod post hominis mortem est. Λογίους esse rerum scriptores notum est. His igitur et poetis futuris fama, non suspecta ista, quam de superstite adultores sive voce sive scriptis spargunt, sed ea quae ad posteros propagata est et tempore probata, narrandam vitam hominum moresque praebet. De Phalaridis tauro, an fide historica nitatur, v. Schol. c. nott. Φόρμιγγες ὑπάροφιαι, quae ὑπ' ὄροφην sunt in coenaculo (ἀνδρῶνι), ubi comissiones cum carmine aguntur; eae igitur citharae οὐ δέχονται μιν εἰς κοινωνίαν ὄαροισι παίδων, hoc est, Phalaris non canitur. Dativus ὄαρ. π. non a verbo δέχεσθαι pendet, ut alibi (v. nott. critt. p. 461.), sed a substantivo κοινωνίαν. Ὅαροι sunt cantus. Ἐλη, ἀμφοτέρα.

Absoluta singularum partium explicacione pretium est, quomodo univcrsum carmen compositum sit, considerare. Quodsi quae praeter res, quas ipsa odae scribendae occasio suppeditabat, summa et finis carminis sit, invenire velis, initium maxime et exitum specta, quorum ea intelligitur ratio esse, ut planissime conspirent. Quod vult poeta, hoc est: *Bellicis negotiis peractis poetica, Hiero, studia fove in recens condita urbe carminum illustranda splendore; quibus ubi per artes praeclaras et miti imperio materiam laudum praeberis, germanam consequeris gloriam.* Igitur initio musicae vis exponitur, quae etiam atrocissima delinuat et violentissima, ut fulmen Iovis et ipsum Martem (vs. 1 — 12.); eos tantum, qui diis essent invisī, non demulceri musicis sonis sed exterreri; quod aptissime amplificatur Typhonis proposita imagine, Aetnae ignes eiiciente, qui mons illis ipsis annis maxime ardebat (vs. 13 — 28.). At sub finem apertius hortatur Hieronem, ut, si bonam perpetuo famam habere cupiat, sumptibus ne parcat: vs. 89. εὐανθεὶ δ' ἐν ὄργᾳ παρμένων, εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοᾶν ἀδείαν ἀλεῖ κλύειν, μὴ κάμνῃς λίαν δαπάναις, et quae sequuntur. Nam astutias facetiasque aulicorum nihili habendas esse; spectandam gloriam apud posteros, ad quos ubi bona fama pervenerit, hanc apud illos a scriptoribus et poetis celebrari. Sic Croesi liberalitatem vivere et victuram esse: atrocem Phalarin non recipi inter cantus juvenum. Vides identidem ad poesin et musicam recurri. Denique vs. 99. post felicem vitam proximum bonum dicit prosperam famam. In medio carmine id ipsum efficit poeta, quod

poetas praestare significat. Laudat Hieronem eò partem victoriam, qua Aetnam illustravit: et ut fiat quod auguratur, preces tandem, hoc est, ut Aetna posthac etiam victoriis sacrorum minorum insignis sit atque in *vilioribus publicis carminum vocibus clara, οὐκ ἀσπίροισι; φαίλαις ἐπινομαῖς*, rursus ad poesiam revertente oratione et ludos, in quibus vicentem Hieronem Aetnae Noster vult gloriam parare. Haec a vs. 29. usque ad vs. 42. Iam Hieronis virtutem bellicam praedicat et pro aegrotato imperatore vota facit: Dignomenis huius mentatione iniecta liberalia in Aetna condenda Hieronis instituta extollit (vs. 41 sqq.), populum ab eo fovendam esse significans (vs. 70.), quem admodum Phalaridis eum exempto: in sineposito a crudelitate deterret; barbarorum incursiones deprecatur. Cumaeam paginam asperrimam et hinc Himerensem paucis tangens, ne vel novissimam vel clarissimam mittat victoriam: postremo ad bonas artes Hieronem cohortatur. Haec inde a vs. 42. In quo omnia ad illum quem dixi finem referuntur, sed ut par est ita instimmo carmine. ut ea, quae scribendi occasionem praebuerat, Pythis victoria celebretur, nec minus Aetna, cui id Hiero decus tribuerat, et in qua hoc carmen canendum erat, atque ut res ab Hierone nuperrime gestae extollerentur. Quibus commemorandis poeta simul id effecit, ut doceret satis Hieroni bellicae gloriae partem esse, neminem neque clariorem neque potentioorem esse (vs. 47 sqq.); nunc pacis artes fovendas; tranquillitatem sese optare et bella deprecari (vs. 70 sqq.); quiescendum igitur, ut Mars quiescat cithara sonante, qua solus Typhon et qui saevitia et atrocitate pares sint, non deliniantur. Quae quidem poeta eximia arte in unum et integrum coniunxit corpus.

[P Y T H. II.]

Oda haec, qua quaedam Hieroni curulis victoria nunciatur (vs. 4.), post Olymp. 75, 3. scripta est, quo ille anno Syracusis potitur (v. ad Olymp. I.): his enim iam imperat (vs. 1 sqq.). Praeterea nuperrime Hiero Locros Epizephyrios servaverat (vs. 18—20.); nam nisi recens admodum ea res fuisset, non ceteris rebus omnibus omissis de ea potissimum poeta dixisset. Quod quis enim dicat Locricas res nunc a poeta praelatas esse, quod exemplo opus fuerit *gratorum hominum*; id verum quidem est: neque tamen hoc id exemplo Pindarus probaturus erat, si res fuisset diu ante gesta et iamiam obsoleta; erantque etiam alii, non soli Locrenses, ab Hierone servati, ut Cumaei (v. ad Pyth. I.), quos gratos non fuisse nemo tradit. Itaque Locrenses nunc poeta elegit, quod eos Hiero nuper servaverat; Cumaeis tum nondum auxilium tulerat. Etenim Locrorum liberatio Anaxilao superstite acciderat, auctore Epicharmo ap. Schol. Pyth. I, 99. *Αἰνιτταται δὲ τοῦτο εἰς Ἀναξίλλαον τὸν τῶν Ῥηγίων βασιλέα βουλευθέντα Λοκροὺς καταπολεμῆσαι τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐμποδισθέντα τῇ τοῦ Ἱέρωνος ἀπειλῇ. ὅτι δὲ Ἀναξίλαος Λοκροὺς ἠθέλησεν ἀρδῆν ἀπολίσσαι καὶ ἐκωλύθη πρὸς Ἱέρωνος, ἱστορεῖ καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Νάσοις.* Iam vero Anaxilaus teste Diodoro XI, 48. obiit Olymp. 76, 1. vel paulo ante, Olymp. 75, 4. extr. igitur necesse est Locros aggressum esse Anaxilaum in intervallo annorum Olymp. 75, 3. quo Hiero Syracusis potitus est antea sub Gelone Gelensibus praefectus, et Olymp. 76, 1. Narrationem de Anaxilao firmat Schol. Pyth. II, 34. accurate dicendo fidem sibi concilians: *Ἀναξίλα τοῦ Μεσσάρης καὶ Ῥη-*

γλον τυράννου Λοκροῖς πολεμοῦντος Ἴερων πέμψας Χρόμιον τὸν κηδεστήν διηπέλησεν αὐτῷ, εἰ μὴ καταλύσαιτο τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον, αὐτὸν πρὸς τὸ Ῥήγιον στρατεύειν· οὐπερ δὴ πρὸς τὴν ἀπειλὴν ἐνδόντος ἐν εἰρήνῃ διῆγον οἱ Λοκροί. Sed alter Schol. Anaxilai addit filium: Ἀναξίλας γὰρ καὶ Κλεόφρων ὁ τούτου παῖς, ὁ μὲν ἐν Μεσσηνίᾳ τῇ Σικελικῇ, ὁ δὲ ἐν Ῥηγίῳ τῷ περὶ Ἰταλίαν, πόλεμον ἠπέλουν Λοκροῖς· διαπρεβευσάμενος δὲ πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἴερων ἔπαυσε τοὺς Λοκροὺς τοῦ πολέμου. Quodsi, ut Schol. tradit, Cleophron una cum patre Locris bellum intulerit, Schol. non pugnabit cum Epicharmo; siquis autem Anaxilao omisso solum Cleophronem Locris bellasse putaverit, non solum Epicharmi ei auctoritas oberit, sed alia quoque oborietur difficultas. Quippe Anaxilaus liberos reliquit immaturos, quos Olymp. 75, 1. Hamilcari Carthaginiensi obsides dederat, quum eum pro Terillo socero in Siciliam adduceret (Herodot. VII, 65.): horum post patris obitum tutelam suscepit Smicythus, de quo Diod. XI, 48. Herodot. VII, 170. Pausan. V, 26. Iustin. IV, 2. Macrobian. Saturn. I, 11. Is vero filiis Anaxilai paulo ante Hieronis obitum imperium restituit ipso Hierone hortante, Tegeamque in Arcadiam secessit, Olymp. 78, 2. quo anno Hiero fato functus est (Diod. XI, 66.): interim ipse regnaverat Smicythus, sub cuius imperio Reginorum et Tarentinorum a barbaris accidit clades Olymp. 76, 4. (Diod. XI, 52. Herodot. l. c. cf. Aristot. Polit. V, 3.). Mox pulsati etiam Anaxilai filii Olymp. 79, 4. (Diod. XI, 76.). Quibus in unum collectis Cleophroni Anaxilai f. intelliges vix ullum in Locrensi bello locum relinqui, nisi ille una cum patre ante Smicythi dominationem anno Olymp. 76, 1. prius imperaverit et eodem fere quo pater tempore defunctus sit: adultum quidem iam tum Anaxilaus filium habere potuit, quum filia Anaxilai ante Theronis propinquam, quae Olymp. 75, 4 — 76, 1. Hieroni in matrimonium data est, eidem nupserit tyranno (Schol. Pyth. I, 109.). Hactenus de Anaxilao. Iam vero carmen hoc in eorum, quos dixi, annorum intervallo scriptum ubi statueris, conveniet etiam illud, quod eo ipso tempore Pindarus Theroni favit Agrigentino, qui tum cum Hierone simultatem exercebat (v. ad Olymp. II.); ex hac autem oda satis liquet, poetam apud Hieronem in suspicionem adductum esse: quin etiam quae de Ixione dicuntur, et ceterarum sententiarum plerasque ex Hieronis et Polyzeli dissensione, quae Gelonis mortem proxime secuta est, optime explicari docebimus: qua disputatione probabile fit, carmen hoc post inchoatas inter Hieronem et Polyzelum turbas et ante nuptias Hieronis et propinquae Theronis compositum esse, hoc est fere Olymp. 75, 4. Unde simul intelligitur Locrenses res vel Olymp. 75, 3. vel priore parte anni Olymp. 75, 4. accidisse. Schol. quidem ad vs. 131. Theronis et Hieronis bellum iam ante hoc carmen flagrasse arbitratur; sed neque hoc ex Pindaro constat, neque aliud ullum huic odas vestigium inest, ex quo post Olymp. 75, 4. scriptam iudicare possis. Nam quod ad vs. 3. vulg. de Tyrrenis dicunt grammatici, ne ipsi quidem ad pugnam Cumanam (Olymp. 76, 3.) retulerunt; quodque ad vs. 127. vulg. de misso simul cum hoc carmine Hyporchemate post Aetnam Olymp. 76, 1. conditam facto narratur, id facile propulsumus: immo memorabile, quod Aetnae nulla plane mentio fit. Carmen Thebis scriptum est et Syracusas missum, non cum pompa publice, sed privatim (vs. 3. 67.), cantatumque Ortygiae, ubi regia (cf. ad Olymp. VI, 92 sqq.); certe Pindarus hoc carmen scripsisse, ut id caneretur, intelligitur ex vs. 69 — 71. neque putaverim Hieronem, quod plura inessent liberius dicta, prohibuisse, ne caneretur. Attamen publice id cantatum esse negaverim: et pompae quidem non esse scriptum, paulo post monstrabo. Aulae Hieronis destinatum erat; et multa insunt aulicis potissimum dicta. Victoria parta quadrigis, unde vs. 4. τετραο-

ρίας ἐλελίχθονος, et vs. 5. εὐάρματος Ἴερων; idque equis, quod patet ex vs. 12. ubi σθίνος ἵππιον habes. Sed ubi parta sit, valde dubitant veteres critici, inter Olympicam, Pythiam, Nemeaeam, Panathenaicam ambigui (Schol. p. 312.); Isthmiam addit Gedikius. Et Olympicum certe carmen hoc non est; Olympicae enim nonnisi ter Hiero vicit, diserte testante monumento, quod in *Introd. Olymp. I.* tractavi, bis quidem equo desultorio, semel curru, et curru quidem demum *Olymp. 78.* (v. ad *Olymp. I.*). Nec magis potest Pythium haberi; Pythia enim Hiero curru equestri semel tantum vicisse videtur *Olymp. 76, 3.* eoque tempore non Syracusis, sed Aetnae coronae honorem tribuit (v. ad *Pyth. I.*), quod alienum ab hac et victoria et oda. Quodsi quis Scholiastarum nugas, quas ad vs. 57 sqq. refutamus, adoptaverit, possit is ex *Hyporchemate Hieroni scripto*, cuius *Fragmenta supersunt* (*Fragm. 1 — 3.*), colligere Pythiam hanc odam esse, quia illud *Hyporchema*, quod una cum hoc carmine missum esse in Scholiis perhibetur, Pythiae victoriae celebrandae scriptum est; sed is errorem erraverit manifestum. Nam hocce carmen equestrem victoriam denunciat, ut paulo ante dixi; *Hyporchema* autem illud mulabus partum decus celebrat. Praeterea recte Gedikius monuit, hanc victoriam *pullis equinis*, non equis perfectis paratam esse; non quod *πώλους* appellet poeta, sed quod de *domitis et formatis tenera manu Dianae* ope dicit, vs. 7. Ἀρτίμιδος, ἃς οὐκ ἀτερ κελύας ἀγαναίσιν ἐν χερσὶ ποι- κιλανίους ἐδάμασσε πώλους; at in Olympiis et Pythiis pullorum (πώλων) cursum longo post Hieronem tempore receptum esse docet Pausanias V, 8, 3. X, 7, 3. Quapropter, ne de Nemeis dicam, Gedikius Isthmiam putavit carmen esse, quod vs. 9 — 12. iunctim nominentur Diana *λοχέαιρα* et Mercurius *ἐναγώνιος* et Neptunus, coniuncti vero in urbe Corinthi reperiuntur et Mercurius ac Neptunus, et Mercurius atque Diana *Θρησέουσα* (Pausan. II, 3, 4. et 5.): sed neque haec argumenta sufficiunt, neque illorum deorum Corinthi statuas constat antiquas fuisse; atque apud Pindarum Diana appellatur quod Ortygiae colitur, Mercurius quod ludis quibuscunque praestet, Neptunus quod equester est deus. Denique Isthmia curru Hieronem arbitror numquam vicisse: quodsi eum in Isthmiis curulem victoriam retulisse ex Hieronicarum catalogis constitisset, in tot veterum de hoc carmine coniecturis quidni hanc quoque aliquis propositurus fuerit, Isthmiam hanc odam esse? Equidem in re tam obscura nolui quidquam pro certo definire, ideoque supra in Indice carminum incertis in ludis victoriam paratam dixi; attamen vix credibile est, victoriae locum non significatum esse: quod prorsus absonum. At ubi, ais, significatus est? Nempe in ipso initio: ὕμνῳ τὸδε τῶν λιπαρῶν ἀπὸ Θεβῶν φέρων μέρος ἔρχομαι ἀγγεῖλαι τετραορίας ἐλελίχθονος. *Thebis*, inquit, *affero carmen victoriam quadrigarum nuncians*; neque addidit quibus ludis partam victoriam nunciet: unde quidem apertum est, ibi partam esse, unde nuncius affertur, hoc est *Thebis*. Si alibi contigisset victoria, quam *Thebis* versans poeta nunciat, locus accuratius designandus erat: nunc quum nihil adiectum de loco sit, ubi victor Hiero extiterit, ibi eum vicisse intelligitur, unde victoria nunciatur. Mirum sane omnes interpretes et veteres et novos latuisse rem simplicissimam; sed obversabatur animis Pindarus Thebanus: de ludis Thebanis nemo cogitabat. Atqui si meam explicationem secutus fueris, verba *λιπαρῶν ἀπὸ Θεβῶν*, quae non sine causa in ipso introitu posita ideoque maxime insignia sunt, multo graviorem continent sententiam, quam ubi nihil inesse censeas nisi hoc, a Pindaro *Thebis* versante afferri carmen: neve dubites curulia Thebis certamina celebrata esse, in mentem revoco curuum Thebanorum laudem et curulia Thebanorum studia (*Introd. ad Olymp. IV.* et *Explicatt. ad Olymp. VI, 82 sqq.*), imprimis vero hippodromum Thebanum ap. Pau-

san. IX, 23, 2. Est autem hic ipse prope stadium Iolai curruum peritia insignis herois: unde mihi apertum iam videtur, ex Ioliis s. Heracleis (v. ad Olymp. VII, 77 sqq.) hanc esse victoriam reportatam. His expositis possem de fine carminis uberius dicere, nisi commodius visum esset, singula suis locis interpretationi interponere: hoc loco pauca tantum sub uno conspectu ponam, quorum aliqua pars non repetetur in carmine explicando. Etenim si quis hoc carmen vel leviter attigerit, hoc statim intelliget, non ideo id scriptum esse, ut victoria celebraretur nuperrime parta: nihil enim inest de victoria nisi *nuncius vs. 1 sqq.* tum statim ad alia transitur. Igitur ut ibi notavi, ante pompam Syracusas reducem scriptum carmen est, et transmissum quidem privata navi forte ex Graecia Syracusas proficiscente, quod significavi ad vs. 67. Num igitur Pindarus hoc carmen festinavit, ut primus Hieroni victoriae nuncium afferret? In re tam levi ita ambitiosum Pindarum fuisse vix crediderim. Immo victoriae nuncius praetextui sumitur; alia fuit scribendi causa. Flagrabat tum, ut monui, Theronem inter et Hieronem simultas ob Polyzelum, et ipse Pindarus cum illis in suspicionem adductus apud Hieronem erat: iam commoda occasione oblata consilia dare Hieroni voluit in re gravissima neque ullam moram patiente. Quod perfecit pulcherrime. Finis igitur poetae summus erat, ut bellum cum Therone et Polyzelo, ut nuptias, quas Hiero sibi parare vi et fraude conabatur, dissuaderet, simul ut eos, qui Theronis ac Polyzeli partes et ipsum poetam calumniabantur, Hieroni ipsi redderet suspectos: quod et ipsum ad dissuadendum bellum pertinet, quoniam istorum hominum malis artibus aucta simultas erat: simul Locrensiū gratos animos commemorans, qui pro exemplo Hieroni propositi sunt, id quoque effecit, ut laudem ob liberatos Locros intexuerit. Res ipsas unde tam accurate noverit poeta, miretur aliquis; ego non miror. Versabantur Thebis, qui Hieronis currum eo deduxerant: atque etiam a Thrasydaeo Theronis filio monitum Pindarum esse, non improbable est, ut infra dixi. Denique frequentissimus ex Graecia in Siciliam, ex Sicilia in Graeciam comatus fuit.

Vs. 1 — 12. Syracusis Marti studentibus ego, poeta Syracusas per poesin adiens, hoc carmen apporto ex Thebarum urbe, nuncium victoriae curulis, qua Hiero Ortygiae coronam paravit, sedi Dianae, quae, ubi Hiero equos currui iungit, una cum Mercurio ludorum praeside equis illis ornamenta splendida imponit. Militarem potentiam Syracusarum inde a Gelone maximam fuisse ex Herodoto (VII, 158.), Thucydide (I, 14. qui Syracusas et Agrigentum maxime spectat), aliis constat; comprobata autem nuperis bellis erat et praecipue clade Carthaginiensium ac sociorum Olymp. 75, 1. (v. ad Olymp. II.). Schol. etiam de Tyrthenis loquitur; sed ipsa eius verba docent, non bellum Cumanum ab eo intelligi, sed Siciliae Olymp. 75, 1. invasionem. Deinde militaris Syracusarum potentia nunc eo aptius effertur, quod hac deterritus Anaxilaus a Locris domandis erat (vs. 18 sqq.); postremo, quod maximum est, Syracusae tum armis personabant, ut re vera essent *réuevos Ἀγοῆς*: nam bellum in Theronem parabantur. Vide ad Olymp. II. Itaque poeta aptissime statim ab eo orditur, quod cum ipsius consilio coniunctissimum erat, a rebus bellicis: a bello enim dehortari Hieronem vult. Atque omnino in hoc carmine pleraque omnia ad unum finem esse pulcherrime attemperata ex iis, quae deinceps dicentur, intelliges. *Nuncium victoriae hoc carmine afferri nota unde patet id ante reditum pompae privatim missum esse. Ortygiam, tyrannidis sedem, Dianae sacram esse patet etiam ex Nem. I, 3. et Arethusae quoque mentione facta exponit Diodorus V, 3. templum Dianae celebre in Ortygia memorat Cic. Verr. act. II, lib. IV, 53. adde Dorvill. Sic. p. 196. Ἀρεθῆν*

ποταμῶν sunt qui ideo vocatam putent, quod apud Anapum flumen Syracusanum sit: mihi magis placet esse *Ἀλφειῶν* prope Arethusam in Ortygia insula (v. Schol. et nott.): *Ἀλφειῶσαν*, *Ἀλφειοῦσαν*, *Ἀλφειονίαν* in Elide cultam Dianam hanc appellant Strabo et Athenaeus: v. Athen. VIII, p. 346. B. ibique Casaub. Et Alpheoa quidem Elidis Diana eadem est quae *Ἐλαφιαία* (v. Pausan. l. c. ad Schol.) ac proinde *λοχλαίρα*. Cf. etiam ad Nem. I, 1 sqq. Haec igitur Hieroni favet ob Ortygium cultum, et potest curulem praebere victoriam, quippe *ἵπποσα* Olymp. III, 27. *δοῶν ἵππων ἐλάττωρα* Fragn. Prosod. 2. Homero *χρυσήνιος*; cf. Callim. H. in Dian. 111. et passim. Adde Schol. Nem. I, 1. ubi hic quoque locus citatur. *Ἀιγλήεις κόσμος* non corona est, sed equorum ornamenta, quales phalerae sunt; quod orationis progressus docet: „Non sine Diana illos pullos Hiero domuit: nam ipsa haec cum Mercurio, ubi Hiero equos currui iungit, imponit ornamenta, fraena, phaleras.” Structura haec est: *ὄτε Ἴέρων καταξυγνήσθη σθένος ἵππιον εἰς δίφρον ἄρματά τε: δίφρος* est sella currui imposita, *ἄρματα* sunt cetera currus instrumenta; regitur autem currus habenis, quod iis equi reguntur. *Πεισιγάλιος*, habenis obediens, passive, ut *πειθάνορα πῶλον* ap. Aeschyl. Agam. 1631.

Vs. 13 — 24. Alium quidem regum alius laudat virtutis eius et meritum causa, ut Cinyram Cyprii, Veneris sacerdotem, Apollinis delicias; nempe ad canendum provocat homines gratia pro meritis habenda: sic igitur te, Hiero, Locrenses virgines celebrant a te servatae et Anaxilae metu liberatae. Hoc est illud, quod Ixion rotae circumactae illigatus occinit mortalibus: ut benefactorem meminerint praemiis remunerari. De Cinyra rege miti et utilibus inventis, ut fama ferebat, de Cypriis bene merito varias traditiones collegit Meurs. Cypr. II, 9. cf. Heyn. ad Apollod. III, 14, 3. Vetustissima eius memoria Iliad. λ, 20. Cinyram autem hunc probabile est in maioribus Hieronis esse habitum, indeque etiam Apollinis cultum Triopiis huius familiae sacris adhaesisse: cf. ad Schol. p. 314 sq. quod si verum est, Cinyrae mentio per se haud incommoda etiam commodior videtur. Per se haud incommodam dixi: mitis enim hominis exemplum Hieroni proponere poeta voluit, ut eum ad benefaciendum hortaretur et a saevitia retraheret. De verbis *ἄγει χάρις* etc. cf. nott. critt. et contra disputantem Thierschium Act. philol. Monac. T. II. F. II. p. 277 sq. Alio sensu *ἔξάγει χάρις* est ap. Eurip. Suppl. 79. De Locrensi rebus v. introd. *Πρὸ δόμων*, aut in viis locisque publicis, ubi virgines Parthenia canant et choreas agant, aut pro foribus, ubi sedentes puellae vespertinis sese cantilenis oblectent, quod illi aetati et moribus Locrensiu incorruptis non male convenit; etsi Athenis et in Ionia, ubi luxur et licentia effecit, ut honestae mulieres raro extra gynaeconitum conspicerentur, hoc factum non fuerit. Num musicae apud Locrenses Epizephyrios studium huc pertineat, vide ad Olymp. X, 1 sqq. Illud apertius, virgines poetam maluisse appellare quam iuvenes vel feminas maritatas, quia virginibus maius ab hoste periculum imminet et tanto maior metus est, quo sunt teneriores. Simul pulchrior offertur species virginum cantantium; itaque hoc magis poeticum. Dein *θεῶν ἐφευμαῖς* iunge verbo *λέγειν*. Simile praecceptum apud inferos dat Ixionis parens Phlegyas (Virg. Aen. VI, 621.): *Discite iustitiam moniti, et non temnere divos*: quod nunc obsoletum; aegre enim ferunt potentes moniti. De Ixione eiusque rota v. Schol. c. nott. et Valck. ad Schol. Phoeniss. l. c. ubi et Schol. Lucian. confertur, item intt. Hygin. Fab. 59. Meziriac. ad Ovid. Heroid. T. I. p. 151 sqq. Misc. Obs. Vol. I. p. 269.

Vs. 25 — 48. Id vero Ixion apertissime expertus est, qui a diis beatus factus non potuit felicitatem ferre, sed prae superbia in summam incidit calamitatem, quod primus caedem in familia intestinam ausus est, Iovisque uxorem appetivit. Sed cum nube con-

cubuit, quam ei Iuppiter supposuerat; et ipse quidem supplicium in rota luendum sibi contraxit, qui vero ex illo genitus est Centaurus, is neque apud deos neque apud homines honore gavisus cum equabus Magnesii consuescens mixtam ex humana et equina forma prolem procreavit. Poeta quomodo ad Ixionis res delatus sit, liquet ex vs. 21 — 24. sed cur de illo nunc per viginti versus hanc rem narret, nemo quantum scio perspexit; unus et alter satius duxit de incommoda digressionem conquiri. Tres ob causas Pindarus in hac oda, quam ad Olymp. 75, 4. revocavi, de Ixionis moribus disputavit, primum ob *superbiam* Ixionis, a qua dehortari Hieronem vult, ut Olymp. I. simillimo Tantali exemplo: violentum enim Hieronem fuisse et ad Olymp. I. et ad Pyth. I. notavi: deinde quod primus Ixion *necessitudine coniunctum socerum necavit, idque artibus, ἐμφύλιον αἷμα πρώτιστος οὐκ ἄνευ τέχνας ἐπέμειξε θνατοῖς*; postremo quod Iovis uxore tentata ingrato animo *connubium scelestum sibi expetivit (εὐνας παρατρόπου vs. 35.)*, unde *dira et infausta processerit proles*. Nempe ea aetate ipsi tyranni patiebantur, ut a poetis deorum ministris et interpretibus sanctis tecte et modeste officiorum admonerentur; quod fit fabulis promendis, quae quomodo rei aptatae sint, non magis explicatur, quam ab artificibus operibus allegoricis commentarius subscribitur, sed audientibus et legentibus relinquitur, ut quid quaeque significant, inveniant. Hinc huius loci intelligentia pendet. Etenim Hiero illo tempore fratri Polyzelo, a quo ut exercitus duce adiuvabatur, infensus, ingrata eum et impia mente periculis obiecit, ut tutius ipse dominaretur (v. ad Olymp. II.), quemadmodum socerum Deionem Ixion opertae scrobi illapsam cremaverat. Neque vero solum id Hiero consilium habuisse videtur, ut periret Polyzelus; immo probabile est Hieronem, qui tam sine uxore erat, Polyzeli coniugem Damaretam Theronis filiam concupivisse: quam Gelo Polyzelo reliquerat cum exercitu, eo fine haud dubie, ut si maior frater Hiero, cui interim tyrannus competeat, filio imperium aliquando reddere detrectaret, Polyzelus tutor et vitricus exercitus viribus Gelonis id filio recuperaret. Iam quid magis consentaneum, quam Hieronem firmandae tyrannidi Gelonis olim matrimonium appetivisse, ut una cum Damareta etiam filium Gelonis infantem in potestate haberet? Accedit quod Theronis affinitate pollebat, qui Damaretam uxorem haberet. Postremo quum Polyzelus ad Theronem transfugisset, illis bellum minitabatur Hiero. Vide de his rebus omnibus introd. ad Olymp. II. Illas igitur res poeta tectius significat, ita tamen ut et Hiero et familiares perspicere satis potuerint; neque res eventum habuit, sed Polyzelus servatus est et Damaretam retinuit, aliamque Hiero uxorem duxit Theronis propinquam: priusquam tamen res compositae erant, Pindarus haec scripsit, monitus fortasse a Thrasydae Theronis filio et Polyzeli Pindarique familiari (v. ad Olymp. II.). Iam opinor quam commode, quam pulchre, quam artificiose haec omnia composita sint, intelligi potest. Nam si universum locum vs. 12 — 52. attente legeris, hunc videbis horum dictionum sensum esse: *Beneficia beneficiis remuneranda sunt; ita Cinyrae gratia habetur a Cypriis, tibi a Locrensibus: hoc tu quoque tene. Polyzelo gratias refer et abstine te ab impiis conatibus: mites homines civium fama praedicat, ut Cypriorum Cinyram: superbi (ὕψιστοι vs. 51.) a diis deprimuntur*. Sic Hieronem Pindarus revocat a bello Theroni et Polyzelo inferendo: nec miraberis his lyricum negotiis immisceri, quum in eadem re docuerim Simonidem versatum esse. Ad dam nunc singula. Vs. 25. *Κρονίδαίς* maxime Iovem significat Ixionis benefactorem, ita tamen ut familia eius et soror simul respiciantur, in quarum consortium a Iove receptus Ixion erat. Omnino enim spernenda illorum pinguis doctrina, qui pluralem in huiusmodi dictionibus pro singulari dictum tradunt: quod nego fieri posse. Sed

Graeci quod de uno eloquendum putes, solent ad familiam vel gentem transferre, quia arctior apud Graecos eorum, qui in familia vel gente sunt, nexus est, plurimumque apud illos gentiliciae societati et familiarum rationi tributam est. Ita Olymp. IX, 60. *Κρονίδαι* dicuntur, ubi Iovem exspectes: neque aliter intelligendum fragmentum Dithyr. 3. vs. 11. de Baccho: *γονον ὑπάτων μιν πατέρων μελπέμεν γυναικων τε Καδμεϊαν*, ubi *prolem* accipe *summae a patre gentis et Cadmeae a matre stirpis*. Addo Isthm. VII, 35. *Λιδς παρ' ἀδελφεοῖσιν*, qua formula etsi Neptunus significatur, eius tamen sensus proprie hic est: *cum uno ex Iovis fratribus*. Eodem pertinet ὀλβίων *Δαρδανιδῶν* Fragm. Encom. 3. *Ἐπειρῶτο* est *ἐπιερα*, ut notat Schol. et Thom. M. v. *πειρῶ*: *πειρῶμαι δὲ ἐπιτοπολὺ μιν τὸ ἀπόπειραν ποιούμεαι, ἀπαξ δὲ καὶ τὸ συνιέναι* (quod vulgo *πειρῶ*), ὡς *παρὰ Πινδάρῳ· αὐμότερα γενικῆ*; Pindarus tamen accusativo iunxit. Quid sit *συννεΐειν*, docent intt. Thom. rem in colloquio Iovis et Iunonis de Ixione graphice describit Lucian. T. I. p. 216 sqq. Vs. 28. *ἀτη ὑπερήφανος* est *culpra insolentiae plena*. Vs. 30. *ἐξαιρετον μόχθον* intellige *insignem et solius Ixionis in poenam excogitatum*. *Τελέθοντι φερέποναι*, causa laborum sunt, quos apud inferos perpetitur. Sententiam *χρῆ δὲ καθ' αὐτὸν* usque ad verba *ἔβαλον* recitat Schol. Aeschyl. Prometh. 889. ad Aeschyli vetus verbum: *τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῶ*. Ceterum ex Thierschii canone in Actis Philol. Monac. proposito, qui mihi probabilis est, scribendum erit *κατ' αὐτόν*. *Κακότα' ἀθρ.* infortunium ingens, ut *ἀλάτα κακότας* Fragm. inc. 68. In lectione *ποτὶ κοίτον ἴκ.* superesse difficultatem notavi in nott. critt. neque, etsi Pindaro in Fragmentis iudice οὐ τις ἐκὼν κακὸν εὐρατο, spernenda Bothii coniectura *βαλὸν ποτὶ καὶ τὸν ἐκόντ'*, etiam mihi post Bothium oblata. Vs. 38. *πρέπον* est *ὁμοία ἦν*; cf. Hesych. v. *πρέπον* et intt. *Τετράκνημον δεσμὸν ἐπραξε, ῥοτῶν quattuor radiorum sibi comparavit*, in quibus manus et pedes illigati; cf. Pyth. IV, 214. *Χαλκίων δεσμῶν* Ixionis meminit Apollon. Rhod. III, 62. *Πολύκοινος ἀγγελία* est quae ad omnes pervenit, nemini non nota est. Vs. 42. *ἀνευ Χαρίτων, sine Gratiis, Gratiis absentibus* peperit nubes Ixioni prolem; ita ut qui genitus ex eo concubitu sit, is fuerit *γόνος ἀχαρις*. Nam falluntur meo iudicio, qui *sine concubitu, ἔξω συνοσίας* natum intelligunt, in his Plutarchus Amator. 5. qui memoriae lapsu ex hoc loco haec affert: *χάρις γὰρ οὖν, ὡ Πρωτόγενες, ἡ τοῦ θήλειος ὑπειξε τῷ ἀφῆρτι κίληται πρὸς τῶν παλαιῶν· ὡς καὶ Πίνδαρος ἔφη τὸν Ἡφαιστον ἀνευ χαρίτων ἐκ τῆς Ἥρας γενίσθαι*: quamquam Vulcanus ex Iunone *χωρὶς εὐνῆς* natus est (Apollod. I, 3, 5. et ibi Heyn.). Addit Plutarchus etiam Sapphonis verba ap. Schol. obvia; et sane *χαρῶν* et *χαρίζεσθαι* illo sensu dici nemo ignorat. *Μόνα καὶ μόνον, sola illa tale monstrum prorsus singulare* edidit, praeter illam nulla ullum similem: tres illas voculas poeta Christianus ex Pindaro mutuatus Mariae et Christo accommodavit, ut coniciere licet ex Eustath. ad Iliad. η, p. 675. 49. Natus igitur *Centaurus* est, monstrum horrendum, non tamen equinā formā, ut Hippocentauri, qui tandem in Ixionis patria ex Centauro et equabus nati auctore Pindaro sunt. Magnetem enim Centaurum hunc fuisse recte ex Pindarico interprete (v. Praef. Schol. T. II. p. XXIX.) notat Eustath. ad Iliad. β, p. 338. med. cf. ad Iliad. α, p. 102. med. ubi ineptum extat etymon Centauri *ἐπὶ τοῦ κεντεῖν αὐραν*. Is autem Centaurus plane monstruosus ideoque invisus, quoniam neque apud homines neque apud deos honorem habuit, coactus est equarum amoribus uti. De *Παλίου σφυροῖς* Eustath. ad Dionys. 809. *τὸ δὲ πόδας Ἰδης ἐξ Ὀμήρου λεφθὴν Πινδάρῳ μὲν δίδωκεν ἀφορμὴν σφυρὰ ὄρους εἰπεῖν, τῷ δὲ Λυκόφρονι πετέρων κνήγοναι καὶ ἄλλοις κνημοὺς ὄρους*. Locum de genitis Hippocentauris vitiatum recitat Galenus de us. part. III. T. I. p. 392. Basil. fabulamque de Ixione ex Pindaro narrat

Tzetz. Chil. VII. 20. coll. IX, 403. 484. et Schol. ad Odys. φ, 304. Singulare est quod Schol. Ven. Iliad. α, 266. habet: *τινὲς δὲ δουλίδι Ἴξιονα μῆγῃναι, ἅμα δὲ καὶ Πήγασον τὸν περρωτὸν κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα· ἔξ ὧν γενέσθαι Κένταυρον, ἀφ' οὗ πολὺ πλῆθος γίνεται.*

Vs. 49 — 56. Pergit poeta in dehortando a superbia et malis artibus Hierone Deus, qui Ixionem ob impiam libidinem punivit, qui nebula obiecta scelestum eius animum exploravit et fraudem in eius perniciem direxit, ut illam rem, sic omnia perficit optato et pro voluntate, qui aquilam consequitur volantem, et delphinum celeritate superat. Ille igitur etiam maleficos poenae tradit et cito rerum conversionem adducit; insolentes deprimit, alios gloria ornatur. Omnia Hieronis et Polyzeli Theronisque rebus aptata esse non est quod dubitem. Addit poeta, se devitare calumniatoris famam velle; quod et alibi dicit, ubi de diis agit (Olymp. I, 52.), et ubi de Neoptolemo (Nem. VII. extr.): sed in Ixione, homine nequissimo, vix dixeris opprobriis parcendum esse. Itaque aliud latere mihi persuasi. Schol. quidem haec adversus Bacchylidem Pindari calumniatorem prolata putat; sed de sui calumniatoribus poeta demum vs. 73 sqq. agit, nec commode de eadem re omnino invidiosa bis dixerit. Concedo oblique hoc quoque Pindarum significare, nolle sese calumniari, ut istos, qui ipsum et Polyzelum maxime ac Theronem Hieroni suspectos reddiderint et reddant: quod qui fecerint ignoramus, nec de Capye et Hippocrate cogitandum, quorum perfidia tum nondum patefacta erat (v. ad Olymp. II.); suspectos tamen Pindarum, Polyzelum, Theronem redditos esse non dubito: at haec non summa huius sententiae est, sed debet aliud inesse, in quo nexus huius loci et priorum de Ixione dictorum positus fuerit. Quod ipsum tenebis, ubi loci tenorem hunc esse statueris, ut poeta invidiam declinet in Hierone a rebus haud sane honorificis dehortando; de quibus vitandis etsi Ixionis exemplo eum monuit, tamen haec ita accipi vult, non ut ex animo calumniis gaudenter profecta putentur, sed ex sincera mente: *Non tibi haec exprobro nec malevolos de te rumores spargere cupio, ut aliquis Archilochus, cuius adversam fortunam non expeto; etenim sapiens ille quidem fuit, sed ob maledicentiam inops: mihi vero opes bene servatae, quae sine virtute contingere nequeunt, a sapiente non alienae esse atque adeo ad summam pertinere sapientiam videntur. Itaque quamvis tibi monitor adsim, tamen procul absum a calumniis; laudes tuae mihi canendae sunt, ad quas iam convertor.* Quod si quis paulo insolentius nec satis urbane dictum arbitretur, meminerit poetam neque tam pinguis verbis uti, quam me interpretem aperte pronunciantem, quae ille de industria texerit, nec nostrorum aulicorum unum esse, qui ipse vs. 86. profiteatur: *ἐν πάντα δὲ νόμον εὐθύνλωστος ἀνὴρ προφέρει, παρὰ τυραννίδι* etc. Vs. 49. *τέκμαρ* est *eventus*: in re nota apponam tamen verba Aristot. Rhet. I, 2. *τὸ γὰρ τέκμαρ καὶ πέρας ταῦτόν ἐστι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν.* Verba ὁ καὶ πτ. usque ad *δελφίνα* laudat Suid. v. *ισχύων*, ubi est *ὄς* et *ἄετον*: *ἄετον* etiam Schol. Sophocl. Electr. 698. hunc locum Sophocleo comparans. Vs. 53. *ἀδινὸν* explico *vehemens, molestum*, a quo non multum abest neque *τὸ πυκνὸν* neque *τὸ οἰκτρὸν*, quibus vocabulis grammatici in ea voce exponenda utuntur; de eadem eximie disputat Buttmanus Lexilog. p. 204 sqq. Etym. M. v. *δάκος* male habet *ἄδεινον* et *κακηγορίαν*. *Δάκος* ipsum de *belua* explicat Etym. ex quo sua habet Zonar. p. 469. sed praestat *morsum* intelligere: *abstineam* ego *καὶ* *su* *molesto calumniarum, ἀπὸ τοῦ δάκνειν.* Quodsi *δάκος* *beluam* verteris, incommode, immo inepte poeta *beluam* sese fugere dicet, quum id fugiat, quod *beluae* est, morsum; hoc est, quum eo uti nolit. Locum de Archilocho affert Schol. Aristoph. Pac. 1296. *Παινώμενον* per oxymoron dictum est: *qui criminationibus sese di-*

COLLECTIONES AD PYTH. II.

... famelicus vixit. De cetera sententia v. nott. critt. prorsus indigna videntur, quod *σὺν τύχῃ πότμον* qui vir bonus sit. Adde quod Pindarus Archi- vult: ille sua sapientia inopiam sibi contraxit; ego id esse, ut divitiis ornatus sit easque servare queat. Non sapientias iungi possit, optinam prodire sententiam: sed ipsum oppositum est, ideoque ad sapientiae copiam referri meo auctorem adeo remotum σοφίας a verbo *πλουτεῖν* suspensum quisquam persuadebit, quale est Olymp. I, 93 — 95. τὸ δὲ ἐν τῷ Ὀλ. ἐν δρ. Πέλοπος, quod aliter explicandum docuit ἐν τῷ Ὀλ. ἐν δρ. μεταβολαὶ λήξαντος οὐρου ἰστίων, in quo nulla est processus contra hoc loco vix ullus audientium verba *πλουτεῖν* esse potuerit perspicere. Quodsi poetae licuit verba ita ad arbi- no de nobis dicam, ipsi aequales de sensu hariolari debuerint,

Hiero quo magis, quae antea dicta sunt, offendere animum pote- tentius delinitur et laudatur, ut durius pronunciata emolliantur et mi- ille de fortunae suae magnitudine admonetur: in quo etiam hoc inest, iam assecutus sit, alia quaerat via non honesta. Tu vero, quae liberali mente promantur: te nullus per Graeciam potentia et Te praedicaturus profero duo haec pulcherrima dicta: iu- patrocinari bellicam virtutem, qua immensam parasti gloriam; provectoris prudentissima cuiusvis de te laudis tutam materiam praebere. Accipe hanc salutationem virtute tua provocatam. Transmitto tibi hoc carmen tanquam mer- tu rectum: tu vero id mente specta benevola, citharae oblectamentis hunc honorem De liberalitate Hieronis non extra dubitationem posita v. ad Pyth. I, 89 sqq. τὸν πλοῦτον, ex praecedenti *πλουτεῖν*. *Εὐστεφάνων ἀγυιᾶν*, Syracu- Aetna enim nondum condita erat: neque vero ob coronas victoriales vici ur- εὐστεφάνων dicuntur, sed recte id vocabulum ad moenia Schol. refert. Hesychio εὐστεφάνων est εὐπυργος: ubi cf. intt. et passim *στέφανος* est de moenibus, ut ap. Pind. Olymp. VIII, 32. De potentia Hieronis summa cf. plane similia Pyth. I, 48 sq. et Olymp. I, 104. *Εὐανθέα στόλον* de navigatione desumptum esse notat Schol. cf. nos ad Olymp. XIII, 45 sqq. *Ἀναβάσομαι* pro futuro habeo, non pro coniunctivo, do quo v. Act. philol. Mon. T. I. F. II. p. 211. Mox verba *νεότατι μὲν ἀρήγει θρά- σοι δεινῶν πολέμων* per sententiam prolata sunt, quae deinceps Hieroni applicatur: ἄρα (ἐκ πολέμων, sub Gelone) *φαμί καὶ σὲ τὰν ἀπ. δόξ. εὐρ.* At consilia quoque, quibus senes valent, inquit, in te omni ratione laudando orationem meam tutam prae- stant, ut praedicare te sine periculo mendacii queam: *βουλαὶ δὲ πρὸς πάντα λόγον*. In Pal. C. esse *ποτὶ κερύχουσι ἐμοὶ ἀκλύδων ὥστε ἐπαιεῖν σε πρὸς πάντα λόγον*. In Pal. C. esse *ποτὶ πάντα* recte conieci in nott. critt. Sequentia non alio fine dicta sunt, nisi ut carmen minus gratam admonitionem continens benevolentiae Hieronis commendetur: quod facturus poeta a salute dicenda orditur, quo defertur spectata Hieronis virtute; ipsam vero carminis commendationem involucris verborum quibusdam lyrico more profert. Simillimus locus est Nem. VII, 73. *χαῖρε, φίλος. ἐγὼ τόδε τοι πέμπω μέμνημένον μέλι λειπῆ σὺν γάλακτι*; minus simile Isthm. I, 32. *Χαῖρε* Latinorum et *Vale et Salve* est; neutrius tamen formulae notionem exclusa altera id continet, sed est omnino bene precantis in salutatione et valedicendo. Itaque *χαίρειν* epistolis praemittitur (v. si

tanti est, Menag. ad Diog. L. III, 61.); idem vero discedenti dicitur. Schol. Odyss. v, 39. οἱ παλαιοὶ καὶ ἐν τῷ ἀρίσταισθαι τὸ χαίρει ἔλεγον, ὡς περὶ τὸ σώζου νῦν φάμιν. Optime hoc loco contuleris Latinum *Macte virtute*. Declarat autem poeta carmen hoc transmitti κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολὴν, ad instar mercis; ut enim merx, ita carmen hoc privata navi apportatur: merx vero *Phoenicia* audit, quia Phoenices mercaturae auctores. Nota autem quod dixi *privata navi* apportatum carmen esse; in quo omnis cum merce comparatio inest: nam si cum pompa Hieronis redeunte missum esset, non poterat mercis instar transmissum dici. Et ex universo carmine patet pompae hoc carmen scriptum non esse: immo id ante reditum pompae scriptum esse, initium docet: nuncium enim hoc carmen affert de victoria. Et transmissum quidem carmen esse, etsi id Hiero sciebat, tamen dicit poeta, ut inde sibi ad commendationem odæ viam pararet. Sed τὸ Καστόρειον ab hocce carmine diversum Scholiastae esse arbitrantur, atque hoc ipsum carmen Pyth. II. mercede conductum Pindarum scripsisse perhibent, alterum vero gratis compositum simul misisse. Et istud alterum quidem Schol. Pal. C. periisse satis inepte affirmat, alter autem Schol. Hyporchema illud esse censet, cuius initium Σύνες ὃ τοι λέγω, ζαθέων ἱερῶν ὁμῶνυμε πάτερ, κτίστορ Αἴτνας: v. Fragm. Hyporch. 1. Nempe interpres putabat Καστόρειον et ὑπόχημα idem esse; sed Καστόρειον de certo quodam genere musicae compositionis et carminis curulibus aequatribusque rebus iuncti intelligendum docui Metr. Pind. III, 15, p. 276. ut taceam Hyporchema illud hoc carmine posterius esse. Addam unum argumentum certissimum, quo constat hanc odam et Hyporchema illud non esse simul missa. Etenim Hyporchema, de quo dicimus, si esset simul cum hac oda missum, eidem id haud dubie victoriae celebrandae inservisset: at haec oda refertur ad victoriam quadrigis equorum pullorum partam, Hyporchema illud celebrat Pythiam victoriam rheda mulari paratam. Vide Fragm. Hyporch. 1 — 3. Praeterea si κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολὴν ad mercenarium carmen referendum esset, quis non videt non hocce ipsum, quo alterum commendaretur, potuisse istud mercenarium esse, sed alterum illud debuisse pro mercenario haberi, quod hoc gratis mittendo poeta commendaret? Quamquam taedet Scholiastarum has refutare sordes, numquam non de mercenario poeta cogitantium. His igitur rebus explosis recentiorum interpretum accedo sententiae, qui Καστόρειον de hocce ipso, in quo versamur, carmine intelligunt: quod statuenti duplex suppetit interpretatio. Altera est Hermanni de dial. Pind. p. 20. „Hoc carmen, id est, ipsa carminis verba, Tyriae mercis modo, id est, navi tibi mittitur; ipsum vero chori ingressum, carmen hoc Aeolicis fidibus canentis, benigne accipias.” At Καστόρειον non solum chori ingressum, sed *universum carmen*, tam verba quam musicos modos et saltationis figuras comprehendere, veterum ex locis affatim liquet; atque etiamsi verba excluseris, μέλος tamen a Καστορέϊου notionem seiungi nequit, ut proinde τὸδε μέλος non potuerit Καστορέϊω opponi. Relinquitur altera explicatio, quam unice veram iudico. Nempe τὸ Καστόρειον nihil aliud est nisi αὐτὸ τοῦτο τὸ μέλος Καστόρειον ὄν: neque μὲν et δὲ oppositionem declarat, sed connectendae utriusque sententiae inservit, ita quidem, ut illud μὲν et δὲ non sola verba τὸδε et τὸ Καστόρειον afficiat, sed integras sententias: πέμπεται μὲν τὸδε μέλος ὑπὲρ ἄλλος, ἄθρησον δὲ τὸ Καστόρειον ἐκῶν. Ex qua interpretatione τὸ Καστόρειον, quod abesse poterat, accuratioris definitionis causa additum censendum est. De Αἰολίδεσσι χορδαῖς cf. Metr. Pind. l. c. Χάρην ἐπτακτύπου φόρμιγγος non est *donum citharae*; sed iungendum ἀντόμενος χάρην ἐπτ. φόρμ. *hunc honorem habens citharae, ut ipse eius causa carmini cantando adis eoque delecteris*. Ita poeta Hieronem hortatur, ut musicae sese deliniendum praebeat (cf. ad Pyth. I, 13.).

idque eo aptius, quod Hieroni praecepta dantur, quibus illum sese subtrahere, quae ab illo ut iniucunda declinari poeta nolit.

Vs. 72. Hoc in obscurissimo loco tum propter fluctuantem lectionem tum quod res ipsae haud satis cognitae sunt, interpretis munere vix recte fungaris. Soleo vero primum investigare, quomodo quaeque sententia si non disertis verbis, at certe in poetae mente prioribus connexa sit, quoniam a novo plane initio ne lyricus quidem identidem incipere potest, sed omnia saltem in animo scribentis debent aliqua ratione coniuncta esse. Iam vero intelligere mihi videor, vs. 67 — 71. inde a voce *χαίτε* interpositos esse, ut poeta virtutibus Hieronis excitatus hunc salutaret, atque inde ad carmen commendandum progrediretur; sed vs. 73 sqq. Hieronem monet, ne se adulatoribus deludendum praebeat; igitur vs. 72. debet coniunctioni utriusque orationis inservire. Sic spectata re ad eam delapsus expositionem sum, quam nott. critt. p. 448 sqq. proposui; multa tamen supersunt, quae his tum commentariis relinquenda censebam. Et primum quidem quae Schol. de Bacchylide habet, aliena esse nemo non intelligit; probabiliora attulit Huschkius, vir elegantissimus et acutissimus, in Comm. de Archilochi fabula de Vulpe et Simia (Matth. Misc. philol. T. I. p. 28 sqq.), quibus mihi quamvis invito nondum plane persuasum esse fateor; quae tamen deinceps dicam, nolim in detrimentum cuiusquam dicta accipi. Huius igitur viri, ut potissima paucis complectar, haec fere sententia est. „Pindarus et hoc loco et in sqq. Archilochi illam, quam dixi, fabulam respicit; ipsum enim Archilochum poeta vs. 55. memorat, item vulpem vs. 77, 78. ubi *κέρδοι* legendum, et simiam hoc ipso loco, in quo *γένος ὀϊός ἐσσι* est: *bonae indoli obsequium praesta*, et spretis istis adulatoribus et calumniatoribus *sis qualis a natura factus es*; vel ut cum Cicerone p. M. Coelio cap. 3. loquamur, *Qualis es, talem te esse existima*, ad exemplum Homericum *ροϊός ἐών ὀϊός ἐσσι* Odyss. η, 312. Additum autem est *μαθών*, ut Pyth. III, 80. *μαθάνων ὀλοθα προτίγων*: quo significatur exemplum doctrinae ex antiquiore poeta derivatum esse. Iam totius loci sensus hic est: *Qualis a natura factus es, talis sis, vir candidus et sincerus: ne sine te recto de rationis tramite demoveri ab adulatoribus istis, tu qui etiam vir doctus es, et a poeta didicisti, quam periculosum sit facilem iis aurem praebere. Certe exemplum simii in eam opinionem adducti, ut pulchrum se vel honesto loco natum animal haberet, sed ludibria debentis vulpeculae adulatrici pariter ac calumniatrici, a pueris semper celebratur, atque ideo tibi quoque vel ex disciplina puerili notum est. Hic vero simius non potest alius esse quam Archilochi. Vulpeculae dictio etiam vs. 82. accommodatur, et lupo insuper vs. 84. advocato in mediam prope animalium rempublicam delatus est poeta lyricus.* Haec summa est eruditae disputationis, quatenus ea huc pertinet. In qua quae de vulpecula in universum, de oratione animalium republicae aptata et similibus rebus dicuntur, satis aperta sunt; in aliis adhuc haereo. Nam Archilochi vulpeculam respici certe non demonstratum est; et Archilochi nomen a Pindaro allatum cum vulpeculae simiique rebus plane non coniunctum est. *Adulatrici* vulpeculae, qualis apud Archilochum fuisse videtur, tenue vs. 82. in voce *σαλτων* extat vestigium: *calumniatricem* esse docet vs. 77. et si pulchram Huschkii coniecturam receperis, vs. 78. sed haec vel sine Archilocho perspicua sunt; concedam tamen ex Aesopiis maxime fabulis hanc Graecis vulpeculae naturam innotuisse, quo deducit etiam Themistius (v. ad vs. 73 sqq.). Superest simius vs. 82. in quo versu ad Archilochi fabulam diserte provocari, quam pueri edidicerint, ex voce *μαθών* colligit Huschkius. Res pendet a sensu obscurissimorum verborum, de quibus ita dicam, ut ea, quae in nott. critt. posui, omittam. Igitur ut ordine deinceps progre-

diar, quid est γένοι' οἶός ἐσσι μαθῶν? Pulcherrime profecto Huschkius Homericum comparavit exemplum, Eustathio praeunte ad Odys. η, p. 1581. 22. τὸ δὲ τοῖος ἐὼν οἶός ἐστι, ἀφέλησε τὸν Πίνδαρον εἰπεῖν πρὸς ἀγαθὸν ἄνδρα τινὰ τὸ καλὸν νόημα ἐκεῖνο τὸ Γένοι' οἶός ἐσσι, ὡς μὴ ἔχων δηλαδὴ κρείττονα, πρὸς ὃν ἂν ὁμοῖος γένοιο: quam sententiam Huschkius exemplis comparationis per formulam τοῖος ἐὼν οἶος Iliad. σ, 105. Odys. υ, 88. aptissime illustrat; aliaque cumulari ex Odyssea posse notat in Epistola a Gurlitto ad Pyth. III. edita, non omissis Platonice Theaetet. p. 179. Δ. ὦν γε ὅς ἐμιλ, Phaedr. p. 243. E. ἴωσπερ ἂν ἦς ὅς εἴ, Sophocleo Aiac. 1117. ἔστ' ἂν ἦς, οἶόςπερ εἴ. Sed etsi hoc genus dicendi hoc quoque loco subesse concedo, tamen id addito μαθῶν prorsus variatum videtur: nam illud certum habeo, μαθῶν non esse absolute positum, ut sit *edoctus disciplina*, vel ut Hermannus vertit, *tui recordatus*; nec quidquam huc faciunt dissimilia plane exempla Pyth. III, 80. Olymp. II, 95. Nem. VII, 68. Potius verba οἶός ἐσσι μαθῶν ex linguae usu ita coniuncta sunt, ut illud μαθῶν a vocibus οἶός ἐσσι dirimi non posse videatur. Quod si concesseris, ad verbum γένοιο desiderabis praedicatum; id vero apte suppeditat lectio καλός τις, *vir probus*: et nota καλός esse tantum *probus*, καλός τις *vir probus*. Veterem tamen lectionem esse καλός τοι, Galenus docet, de quo infra; unde καλός τις interpolationi deberi probabile fit: neque tamen expedire locum retento τοι possum. Accedit quod in scriptura καλός τοι πίσθων παρὰ παισίν, αἰεὶ καλός, puerilis repetitio est puerorum mentione vix excusabilis: neque illa lectio sententiam praebet ab Huschkio postulatam. Succurrit Hermannus scribendo: καλός τοι πίσθων πάρα παισίν, αἰεὶ καλός: *pulcher simius, semper pulcher, in ore est pueris*; id est, *norunt laudes, quibus vulpes simium decipit*. At haec mihi, praeterquam quod τοι in hac sententia nullam vim habet, admodum intricata, contorta, ac, ne plura, talia omnino videntur, quae a nemine intelligi potuerint. Immo, ut aliis quoque visum, simio comparatur is, qui sese deludi ab adulatoribus patitur; adultores enim non minus turpia quam bona laudant; aulici autem assentatores, qui in patrono ea quoque probant, quae nullo modo probari possunt, pueris comparantur, quibus simius pulcher dicitur, etsi turpis est; quippe quod facetum animal hac voce deludunt et assentando irrident. Nam pueris apud Graecos arbitror hunc morem fuisse, ut simio acclamarent καλός, idque identidem, quod inest voci αἰεὶ, etiamsi prius καλός ad Hieronem referatur: illamque consuetudinem, undeunde originem duxerit (ex Archilocho derivatam esse dubito), nunc videtur Pindarus respicere. Galenus de us. part. I, 22. καλός τοι πίσθηκος παρὰ παισίν αἰεὶ, φησὶ τις τῶν παλαιῶν, αἰαμιμήσκων ἡμῶς, ὡς ἔστιν ἄθυρμα γελῶν παιζόντων παίδων τοῦτο τὸ ζῶον. Memorabile etiam hoc loco, simium et Athenis et Spartaе Καλλίαν dictum esse: v. Suid. et Hesych. v. et Helladium Chrestom. ap. Phot. cod. 279. (p. 22. ed. Meurs.): οἶδα δὲ τινὰς τῶν φιλολόγων καὶ τὸν πίσθηκον ὀνομάζοντας Καλλίαν: et constat res exemplo Dinarchi. Ceterum eam, quam tum in nott. critt. tum nunc ipsum proposui interpretationem, olim secutus est Casp. Hoffmannus Var. Lect. I, p. 45. Plane diversa praebet Pierius Valerianus Hieroglyph. VI, 22. qui simium adulatori, pueros insipientibus comparatos iudicat: ac sane πισθηκισμός et πισθηκίζειν est *κολάκευμα* et *κολάκευσις*: nec diversa Gedikii ratio est et Scholiastae unius ad vs. 131. et vs. 133. Sed huic sententiae obest, quod susurriones, qui tamen ab adulatoribus haud dubie non diversi apud Nostrum sunt, paulo post vulpeculis similes dicuntur: mire profecto, si eorundem persona paulo ante simiis data esset.

Vs. 73—80. Spretis adulatorum vocibus tu sequere Rhadamanthi exemplum, cuius genuina sapientia non patitur se decipi assentatorum et susurrionum artibus, quae morta-

libus solent adrepere. Sed et delato et ei apud quem deferunt, calumniatores malum pessimum sunt, cui vix ulla ratione medeare: nihil tamen illi lucrantur me deferendo, qui incolumis enato. Scitae sane sententiae, Romae comprobatae post Octavianum Augustum, et hodie quoque tenendae: similia Xerxi Artabanus praecipit ap. Herodot. VII, 10, 7. et principi optimo Plinius Paneg. cap. 62. Hoc loco haec adversus eos dicta puta, qui Polyzelum, Theronem, Pindarum illis addictum apud Hieronem, cui assentabantur, suspectos reddebant, quamquam poeta cetera tegens de se potissimum dicit. De Rhadamantho in veteribus carminibus singulare quiddam, quo poeta spectet, videtur traditum fuisse; id vero pertinet ad munus iudicis ei delatum in insulis beatorum (v. ad Olymp. II, 75.), ubi ille iudicans non sinit se adulatorum vocibus decipi. Τίρπεται praesens dixit poeta, quod etiam nunc vivit Rhadamanthus inter beatos. Hieronem delatoribus aurem praebuisse et more nuper recepto exploratores emisisse, docui in nott. critt. Suspiciacem tyranni animum testatur etiam Xenophontis cognominis dialogus, etiamsi singulis in eo libello dictis non multum tribuendum est. Φρενός καρπὸν ἀμώμητον, consilia proba, quae in animo nascuntur. Sic Olymp. VII, 8. poema est γλυκὺς καρπὸς φρενός: cf. Nem. X, 12. contrarium est Fragm. inc. 127. κακόφρων πραπίδων καρπός. Aeschyl. Sept. 578. de Amphiarao: βαθείαν ἄλακα δὴ (vel διὰ) φρενός καρπούμενος, ἐξ ἧς τὰ κείνᾳ βλαστάνει βουλεύματα. Illud ἀμφοτέροις praeter Schol. commentatur Themistius Orat. XXII. p. 277. ab Huschkio allatus: καὶ ἄμα (διαβολή) ἀδικεῖ ἀμφοτέρους, ᾧ τε ἐπιβουλεύει καὶ ὃν ἐξαπατᾷ: et deinde idem de vulpe in Aesopiis fabulis: Αἰσώπου δὲ τοῦ μυθοποιοῦ πολλαχῆ τε ἄλλη μνημονεύειν ἐπιφέλις καὶ ὅσα εἰς διαβολὴν εὖ ἔχοντα ἀπολέλοιπεν. αἰεὶ μὲν γὰρ αὐτὴν τῆ ἀλώπεκι περιτίθησι, δολερῶ καὶ ἀνάνδρῳ θηρίῳ, ποιεῖ δὲ ὑπ' αὐτῆς ἀλίσκόμενα τῶν ζώων τὰ ἀκλιμώτατα. Vs. 79, 80. comparatio petita est a reti piscatorum; v. nott. critt. Similis est locus Aeschyli Choeph. 502. παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι θανόντι· φέλλοι δ' ὡς ἄγουσι δίκτυον, τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστήρα σώζοντες λίνον, quem tamen ex Pindaro expressum esse negaverim: προρίμα ad Pindarica accedit Archias Anthol. ed. Iac. sec. T. I. p. 246. n. 192. vs. 5.

Καὶ δόνακα τριάντιστον, ἀβάπτιστον τε καθ' ὕδωρ

Φιλλόν, αἰεὶ κρυφίων σῆμα λαχόντα βόλων.

Εἰνάλιον πόνον, piscationem, ut ap. Theocrit. XXI, 39. quem laborem tolerare rete dicitur, utpote εἰνάλιφοιτα λῖνα (ap. Archiam l. c. p. 189. n. 16. vs. 4.). Πόνον ἔχειν et ὀχεῖν dicitur; utrumque et Homero et Pindaro usitatum. Ceterum ἄρε pertinet ad σκευᾶς ἐτέρας π. ε. ἔχ. nam ut si reliqua retis instrumenta mari immersa sint, ego quasi suber innato salsis undis. Iungendum esse ἀβάπτιστος ἄλμας luce clarius est.

Vs. 81 — 96. Pergit poeta in reprehendis obtrektoribus malignis et invidis; Polyzelum et Theronem atque Pindarum istos apud Hieronem in suspicionem adduxisse verisimile supra visum est; quinam vero id fecerint, incertum esse dixi: attamen ex his, quae ad Olymp. II. exposui, non incredibile videtur in illis Simonidem fuisse, fortasse etiam, de quo Schol. dicit, Bacchylidem. Homo dolosus inter bonos nihil potest proferre, quod fidem inveniat: itaque ne ipse quidem ex eorum obtreccatione damnum magnopere capio; student tamen obsequium omnibus simulantes circumvenire eosdem. Ego vero amicum amena, inimicum lupi instar omnibus modis aggrediar. Sinceritas in quavis civitate praestat, tam in tyrannide quam in populari vel optimo imperio. Diis modo hunc modo illum extollunt; quo minus iis, qui nunc clari sunt, incidendum est. Neque tamen hac sese re consolantur invidi, sed adversus deos pugnando potius quam quidquam perficiant, sibi ipsis infligunt vulnus, quippe dum alienis bonis excruciantur, nunc meis,

Polyzeli, Theronis. *Quae deus cuiusque cervicibus imposuerit, ferenda sunt, neque ut illi faciunt, diis obnitendum. Nolo ego istos mores sequi; bonis placeam, cum bonis verser.* De se poeta plurima praedicat; nec dubitari potest eas res ad ipsum etiam Pindarum pertinuisse: ceterum sententiarum maxima pars simul admonitionis causa appositae est, ut et alii et Hiero prudentiae inde praecepta desumerent. *Ἐκβάλλειν ἔπος* est maxime de improbo vel stolido sermone, ut *Iliad. σ, 324. ἦ ῥ' ἄλιον ἔπος ἐκβαλον.* Aeschyl. *Prometh. 932. πῶς οὐχὶ ταρβείς τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη.* Herodot. VI, 69. *ἀδρή τῶν τοιούτων κείνος τοῦτο ἀπέρριψε τὸ ἔπος,* et *ibid. ὡς ἀγνοῖ τὸ ἔπος ἐκβάλοι τοῦτο.* De imprudenti dicto formulam intellige etiam ap. Aeschyl. *Choeph. 45.* Dicitur tamen etiam de aliis, ut de querela *ὀκτρὰ ἐκβαλοῦσ' ἔπη* ap. Eurip. *Ion. 959. Σάλων ποτὶ πάντας,* ut Aeschyl. *Prometh. 835. προσσαίνει σέ τι;* aliud est *Olymp. IV, 5.* Ad dictionem *ἀγὰν διαπλέκει* cf. Aeschin. in *Ctesiph. p. 422.* Reisk. ubi *ἀντιδιαπλέκει πρὸς τοῦτο, callidis artibus adversus hoc utitur.* *Θράσος* est *ἀναίδεια,* astutiis vulpeculae coniuncta, ut *Fragm. inc. 158. θρασείων ἀλωπέκων,* et *Scol. 2. γυναικίον θράσος,* muliebris impudentia et nequitia. *Ἰποθεύσομαι* est *incursionem faciam ita, ut impetus ex improvise fiat;* quod inest in praepositione *ὑπὸ* cum verbo *έίω* iuncta. Liberius verti in Latina translatione. *Εἰς πάντα νόμον,* ad quodvis genus et formam civilium institutorum; cf. *Pyth. X, 70.* Lectionem *μητιονταί* firmat *Pal. C.* qui cum aliis libris habet etiam *ἐλκόμενοι* et *ἐνέπαξαν,* quae probanda in *nott. critt. iudicavi,* ad quas lectorem remitto. Unum hoc obscurum, quid sit *στάθμας ἐλκόμενοι περισσᾶς.* De trutinā haec esse recentiores statuunt; sed *ἔλκεσθαι* qui putant ad libripendem trutinantem referri, quo id argumento comprobare possint, nescio: atque ut *ἐλκόμενοι* sit *trutinantes,* quid fiet genitivo *στάθμας περισσᾶς?* qui neque ab illo verbo ea significatione posito pendere potest, neque absolutus esse, ut est qui dicat, me quidem non intelligente. *Ἐλκει pondus appensum,* unde *ὀλκή;* *ἔλκεσθαι* passivum, si in trutinā ratione consistimus, est *in trutinā sublime trahi et suspendi;* idem active intellectum est *trahere lancem et conari detrahere.* Nec minus dubium, quid sit *στάθμη περισσῆ.* *Lancem* dicunt *στάθμην* esse: ac sane quum *σταθμὰ* et *στάθμια* pondera sint ac *σταθμῶν* *pensitare,* *στάθμη* poterit *trutina* et maxime *lanx* vocata esse; *Pollux* certe IV, 171. inter ponderandi vocabula *στάθμην* novit, etsi libri variant magnopere. Igitur *στάθμη περισσῆ* exponitur *lanx depressa, quae pondere potior sit.* Prorsus aliam rationem *Schol.* sequitur, *στάθμην regulam sive lineam* intelligens: *οἱ σταθμώμενοι δὲ πολλὰ καὶ περιγράφοντες μεγάλα τινὰ μῆλλοντα αὐτοῖς ἔσεσθαι:* cf. de verbo *περιγράφειν* *Schol. Olymp. XI, 53.* Itaque triplex potest interpretatio institui. Prima haec est: *Invidi quasi in trutinā suspensi sunt, dum suam lancem deprimere, alteram eorum, quibus invident, elevare conantur; nihil enim efficiunt, sed eorum, quibus invident, lance inclinata ipsi, utpote leviores, in sublime trahuntur.* Ita quidem *ἐλκόμενοι* fuerit passivum, suppleta ad genitivum praepositione *ὑπὸ:* quod quum nimis durum sit, hanc rationem relinquo. Alteram rationem hanc dico, ut *ἐλκόμενοι* activum sit: *Trahunt invidi in trutinā et detrahere suam lancem conantur, ut inclinet: nihilosecius tamen adversariorum potior lanx est.* In qua explicatione genitivus sine praepositione aptus est; *ἔλκεσθαι στάθμης* est enim *prensata lance detrahere eam conari,* ut apud nos *an einer Waagschaale ziehen:* sed alia superest difficultas, cui mederi quemquam posse diffido. Nempe qui *elezare* depressam lancem velit, non depressae manus applicat, ut eam elevet, sed *detrahit* elevatam, quo elevetur depressa; itaque is non *περισσᾶς ἔλκεται στάθμας.* Quae quum ita sint, valeat *trutina,* valeat *lanx,* quam ne constat quidem *στάθμην* vocatam esse, ac redeamus ad *Scholias* interpretationem, qui in

verbis ex communis vitae usu petitis quantivis pretii esse solet, quod Graecorum mores melius quam nos cognoverat, aetate et gente propior. Quodsi *στάθμη* linea est, optime illi convenit verbum *ἔλκεσθαι*, ut *στάθμης ἔλκεσθαι* sit nostrum an *einer Leine ziehen*, quemadmodum dicitur *πέπλων ἔλκεσθαι*. Iam *στάθμας περισσᾶς ἐλκόμενοι* Scholiastae est: magna, quam ducunt, linea largum quasi fundum sibi demetientes, magna consilia concipientes et ex iis, quae conantur, praeclarum ad se fructu ludo rediturum exspectantes: in quo sensu *στάθμη περισσῆ* opponitur *τῇ μετρίᾳ*. Obscure hoc quoque Pindarus dixerit, nisi ex proverbiali quodam usu apertius Graecis hominibus fuerit; consistamus tamen in hac interpretatione antiquitus tradita, quam etiam opposita aliquatenus commendant: *magna sibi bona demetientes, priusquam quanta conentur, consecuti fuerint, vulnus sibi grave infligunt*. Taceo alia, quae et mihi et aliis in mentem venerunt: non tamen silebo fuisse, quum ludum puerilem, qui *ἐλευσινίδα* et *διελευσινίδα* vocatus est, respici putarem. In eo enim ludo alteri alteros fune utrinque prehensio trans lineam (*γραμμὴν, στάθμην*) traducere conantur (*ἐλκονται*): *γραμμὴ* et *ἔλκεσθαι* hac in re Platonis verba sunt Theaet. p. 181. A. cf. Pol. luc. IX, 112. et intt. qui vero inferiores in eo certamine evadunt, Platone auctore puniuntur. Sed quomodo huic ludo vox *περισσᾶς στάθμας* accommodari quaeque genitivi ratio esse queat, non exputo. Ultima *ποτὶ κέντρον λακτιζέμεν ὀλισθηρὸς ὀλμος* respicit Aristides T. II. p. 53.

P Y T H. III.

Poeta ex parte in Hieronis adversa valetudine consolanda versatur; attamen a Pythiis victoriis scribendae odae occasionem petitam esse, perspicue ipse docet vs. 72 sqq. Hieroni, inquit, si nunc corporis firmitatem simul afferre possem et carmen cum commissatione, decus coronis, quas olim Pherenicus ex Pythiis retulit; lucidissimum ei sidus adventarem: unde sponte patet, has poetam Hieroni victorias carmine gratulari, quod commissationi inserviret pro Pythiis Pherenici decoribus Syracusis instituendae. Celeste Pherenico autem Hiero Pythia bis vicit, Pyth. 26. et 27. auctoribus Scholiastis h. l. et Pyth. I. init. hoc est Olymp. 73, 3. et 74, 3. Sed carmen hoc longo tempore post scriptum, quod ipse Pindarus significat addito vs. 74. *ποτὶ*: estque Hiero iam Syracusarum rex (vs. 70.), quam dignitatem Olymp. 75, 3. occupavit, atque adeo Aetnaeus (vs. 69.), quo nomine non ante Olymp. 76, 1. vocari potuit. Vide ad Olymp. I. et Pyth. I. Sed quum Pythiae illae victoriae haud facile alio tempore possint celebratae esse quam redeunte Pythiade, oda haec non ante Olymp. 76, 3. composita censenda: dubites tamen utrum ad hanc ipsam Pythiadem an ad sequentem Olymp. 77, 3. referenda sit: nam Olymp. 78, 3. fati Hieronis excluditur, qui obierat Olymp. 78, 2. V. Diod. Sic. XI, 66. Sed accuratius spectata re carmen transmissum intelliges imminentibus Pythiis Olymp. 76, 3. paulo ante Pyth. I. quod carmen curulem victoriam ab Aetnaeo Hierone partam celebrat: nam si haec curulis victoria omnium Pythiarum splendidissima iam tum fuisset parta, quum hocce carmen poeta scriberet, non omissa esset eius memoria, sed simul ut ab Hierone Syracusis, sic a poeta carmine celebrata, quamvis in illa Aetnaeum sese recitari iussisset: quum

praesertim in hoc quoque carmine Aetnaeus audiat, ac ne Pherenici quidem Pythiae victoriae Syracusis celebrandae a Syracusio, sed a Gelo Hierone reportatae fuerint. Accedit quod Olymp. 76, 3. ante curulem Pythiam victoriam infirma Hieronis valetudo fuit, ut docui ad Pyth. I, 46 sqq. atque ad morbum eius haud pauca in hoc carmine accommodantur. Carmen transmissum Ortygiam in arcem regiam, ut ibidem caneretur; ibi enim tum Hieronem fuisse docent verba *Ἀπέθουσαν ἐπὶ κρᾶναν παρ' Ἀλναίων ξένον vs. 69.* In aedibus Hieronis, non in publico cantatum esse, sponte intelligitur. Scriptum autem erat a Pindaro Thebis versante (vs. 68 — 79.). Eo vero tempore Hieronem Aetnaeis maxime favisse, vel inde liquet, quod Pythiam curulem victoriam Aetnaeorum honori tribuit (v. Pyth. I.): unde coniecerim verendum fuisse, ne Hiero omissis neglectisque Syracusis Aetnam concederet, atque ita Syracusarum, splendidissimae urbis, auctoritatem et frequentiam minueret, ut olim Gelo Gelam neglexit et Syracusas sibi sedem delegit (cf. Herodot. VII, 156.): Aetnaeque sive Catanæ obiisse Hieronem Diodorus testatur. Vide igitur ne a transferenda imperii sede poeta tyrannum dehortetur vs. 20 sqq. Sed neque in Hieronis adversa valetudine consolanda neque in eodem a transferenda imperii sede dehortando universus carminis finis comprehenditur. Inest aliquid, quod et alios et primum me quoque fefellit; quod ubi semel notaveris, vix quisquam negare possit. Hiero non solum ipse morbo laborabat, sed etiam *luctu domestico afflictus erat; perierat ei vel filius vel filia.* Nomen nescio: Dinomenes quidem non fuit, quippe qui patri superstes erat (v. ad Olymp. I.), ne alia argumenta afferam. Fuit filius vel filia Hieronis et filiae Nicoclis, neque is infans, credo, sed paulo adultior. Nam quum tres Hiero uxores haberet, primam Nicoclis filiam, alteram Anaxilai, tertiam Xenocratis (Schol. Pyth. I, 112. coll. Schol. Isthm. II. inscr.), ex sola prima liberos suscepit: ii vero Olymp. 76, 3. vix potuerunt infantes esse, quum iam Olymp. 75, 4. tertiam Hiero uxorem Xenocratis filiam duxerit (Introd. ad Olymp. II.). De ipsa filii vel filiae morte ne dubites. Nam primum hinc solum explicari potest, cur Aesculapii res usque ad eius mortem poeta deduxerit, et haec addiderit vs. 56. *ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομισσας ἤδη ἀλωκῶτα etc. et vs. 59. χρῆ τὰ εὐκρίτα παρ' δαιμόνων μαστευμένον θναταῖς φρασίν, γνόντα τὸ παρ' ποδός, οἷας εἶμιν αἴσας. μὴ, φίλα ψυχὰ, βίον ἀθάνατον σπεῦδε etc.* Aesculapius, inquit, id molitus erat, quod moliri nefas; voluit defunctum ex Orco reducere: id quidem fieri non potest, neque eo vota nostra adspirare debent: sed quod licet, vellem a me perfici posse, ut morbi lenimen afferentem medicum tibi adducerem. Iam quae vs. 86 sqq. exempla habentur fortunae vicissitudinum, ea ambo ad liberorum mortem referri vides; nec Cadmus, inquit, nec Peleus illaesa felicitate usi sunt; *τὸν μὲν ὄξειαισι θύγατρεις ἐρήμωσαν πάθαις εὐφροσύνας μέρος αἱ τρεῖς: τοῦ δὲ παῖς, ὄνπερ μόνον ἀθανάτα τίπτει ἐν Φθιά θέτις, ἐν πολέμῳ τόξοις ἀπὸ ψυχᾶν λιπῶν ὤρσεν πυρὶ καίόμενος ἐκ θανατῶν γόον.* Et huc magis quam ad Hieronis valetudinem spectant sententiae vs. 103 sqq. positae, quae maiores sunt quam pro valetudine consolanda, praesertim illa vs. 105. *ἄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται.* Igitur poeta hunc quoque Hieronis luctum consolari studet. Atque ita tandem perspicitur, cur vs. 81. poeta de *duobus malis* loquatur: nam vulgo unum tantum innotuerat, ex aegroto corpore: quodsi Hiero nondum *duo damna* fecisset, male ominosus ille locus erat, quo novum aliquod malum successurum significaretur. Nunc quae illa duo damna fuerint, apertum est. Haec igitur omnia si teneris, carmen intelliges non solum eleganter sed etiam summa cum arte compositum esse. Immo quum tria statuam huic carmini subesse, mala duo ex luctu et morbo et Hieronis consilium Aetnam secedendi; haec

omnia, ut in carmine, ita etiam re coniuncta fuisse putes: solent enim homines, aegroti imprimis, ubi in aliquo loco acerbiora passi fuerint, rerum suarum taedio de loco mutando cogitare. Igitur ut omnia paucis complectar, quum Hiero variis casibus afflictus taedio suarum rerum laboraret et fato missa parum fortiter perferret, poeta hanc *mentis aegritudinem* dissipare cupit: in quo uno omnia insunt, quae deinceps singillatim proferentur. Atqui quasi de sola valetudine dicturus sit, ab Aesculapio incipit; sed tectius innectit consilia, non debere qui magnum a diis beneficium nactus sit, ut Coronis Apollini nupta, ut rex Hiero, sortem suam contemnere, nec peregrinae prae patriis adamare (vs. 12 sqq.). Has enim esse ἀμπλακίας φρονῶν (vs. 13.). Deinde in persequendis Aesculapii rebus id docet, qui defunctus sit, eum non posse in vitam reduci; mortalem debere mortalia quaerere, et sorte humana spectata, in hac ipsa acquiescere (vs. 55 sqq.). Utrumque refertur ad Hieronis aegritudinem, alterum eatenus, quatenus de sede imperii mutanda aegra mens cogitabat, alterum quatenus nati vel natae mortem male ferebat. In fine loci de Aesculapio Pindarus proficitur, si modo fieri id posset, se divinum ei medicum allaturum esse, qui corpus aegrotum, alteram aegritudinis causam, curaret. Nunc quum hoc fieri non posset, sola relicta vota esse. Sed a vs. 80. Pindarus ad argumenta consolationis convertitur. Duo mala pro uno bono partiri deos; sed fortes viros mala quoque pulchre ferre: id Hieroni tenendum esse. Multa ipsi esse solatia utpote regi in summa fortuna constituto: nam ex veteri proverbio τοῖς πλουτοῖσι πολλὰ τὰ παραμύθια. Liberis orbatos vel felicissimos heroes esse. Igitur praesenti felicitate utendum esse in tanta fortunae vicissitudine. Postremo quemque fortunae se accommodare debere: Hieroni tamen (vs. 110 sqq.) opes adesse, ut summa gloria frui poetarum in consortione possit. Quae omnia ad illum unum, quem dixi, finem conspirant.

Vs. 1—26. *Utinam viveret Chiro, si modo commune hoc publicumque civium omnium votum meo praeconio eget, praeceptor inquam optimi medici Aesculapii, qui priusquam utero perfectus in lucem prodisset, mater ex ira Apollinis perit, quod ex ipso gravida peregrina appetivit. Hoc enim multis usque levissimis hominibus accidit, ut spretis patriis longinquiora spectent, vana sane sperantes: quae damnosissima res affixit etiam Coronidem Ischyis Arcadis amori conciliatam.* De Aesculapio Chironis discipulo cf. Nem. III, 52 sq. Chironem vero tur in vivis esse poeta velit et de Aesculapio dicat, ex Hieronis valetudine haud obscurum est: sed quod Coronidis res narrat, id quidem nisi singularis subsit causa, absonum est; neque difficultati medeare, si haec poetici ornatus causa addita dicas. Quum autem in Coronide etiam hoc interpositis sententiis extulerit, quod *patriis rebus spretis peregrina appetiverit*, et multis id accidisse dixerit, patet haec non sine causa exposita esse. Igitur in eam, quam supra significavi, coniecturam incidi, Hieronem regni sedem Syracusis voluisse Aetnam transferre, idque poetam ab amicis Hieronis impulsu dissuadere: quod si statueris, omni ineptae digressionis culpa liberatus poeta erit. De Coronide Phlegyaе filia v. Apollod. III, 10, 3. et ibi Heyn. Ea obiit Dianae sagittis percussa, hoc est non ex partu, ut nonnulli explicant, sed ex pestilentia, quum multi simul perierint (vs. 35—37.), et ipsa Coronis ante editum Aesculapium obiisse dicatur. *Εἰς Αἶδα δόμων κατέβη*, id est ἀπέθανεν, idque ἐν θαλάμῳ, ut mulier domi ex morbo defuncta. Cf. epigramma ex titulo lapideo in Anthologiam relatum T. IV. p. 271. DCCX. a. ed. Iacobs. pr. ἐκ δὲ με παστῶν νύμφην κακὴν θαλάμων ἤρπασ' ἄφρω γ' Αἶδας. Vs. 13. ad onerandum crimen additum est κρύβδαν πατρός: hinc Apollodoros l. c. τὴν δὲ παρὰ τὴν τοῦ πατρὸς γνώμην Ἰαχυὶ συνέλθειν. Contra excusaverat Acusilaus sp. Schol. de quo cf.

Praef. Schol. T. II. p. XX. *Καθαρόν σπέρμα* recte explicat Schol. *ἀνεπίμικτον θνητοῦ σποράς*. Iam vs. 16. latius explicatur illud *κρύβδαν πατρός*: neque enim puellam exspectasse, dum iustae nuptiae venirent, convivio et cantilenis aequalium celebrandae, sed occupasse clandestinos coitus peregrini amore captam. *Οὐδ' ἔμειν' ἔλθειν τράπεζαν* etc. ita intelligendum: *οὐδ' ἔμεινεν ἕως ἔλθοι τράπεζα*: male enim nonnulli interpretantur *ἔλθειν εἰς τράπεζαν*, collato prorsus dispari loco Pyth. IX, 19. *Ἐποκορῆσθαι* est *subblandiri*, h. l. cantilenis vespertinis in nuptiarum sollemnibus: quod verbum potest natum esse ex acclamationibus nuptialibus, sive illa *ἐκκόρει, κόρει κορώνην*, sive altera *σὺν κόροις τε καὶ κόραις*, sive potius ex utraque: certe etiam vocem *κορῆσθαι* affini, non eodem sensu usurpatam Hesychius ex altera deducit: *Κουριζομένας, ὑμεναιομένας, γαμουμένας, διὰ τὸ λέγειν Σὺν κούροις τε καὶ κόραις, ὅπερ νῦν παρεφθαρμένως ἐκκορεῖν λέγεται*. Utriusque acclamationis meminit Schol. ad quem de obscurissima illa, *Ἐκκόρει, κόρει κορώνην*, meam proposui sententiam. Contra quam auctor commentationis de Aeschyli Danaidibus p. VII sqq. velitationem instituit fortem quidem, sed ut mihi videtur, haud satis liberalem: me quidem adversus ipsum aliter egisse, uno ex eadem Scholiorum editione exemplo ad Pyth. VIII, 73. discere poterat, ubi ingentem eius errorem Fragm. Pind. p. 156. commissum viri eximii ingenium reveritus tacite corrigere quam in hoc campo exsultare malui. Succurram tamen meis, ut potero. Ac primum Aeschyli versus, quibus acclamatio *Σὺν κόροις τε καὶ κόραις* continetur, reductis antiquis lectionibus et mutata distinctione gauderem ab insigni critico restitutos esse, nisi universa illius ratio nimium esset contorta; quae vero de formula *ἐκκόρει, κόρει κορώνην* proposuit, acuta quidem sunt sed meis nihilo certiora. Quod priusquam doceam, liceat paucis monere, quae ille in mea annotatione reprehenderit. Nam ne in eo haeream, quod Hesychii verba supra allata neglexerim, quae mihi non ignota fuisse poterat ex nott. critt. ubi ex parte apponuntur, conspicere; primum me non omnem scripturae diversitatem attulisse contendit: scilicet qui lectionem *ἀκερεῖ* pro voce *ἀκορεῖ* non enotaverim, quae mihi typhetae vitium visa est neque satis digna, ex qua coniectando exsculpseris istud *ὠσπερεῖ*, qua incommodissima lectione ad tutanda verba a me eiecta utitur; deinde qui in verbis Horapollinis omiserim scripturam *κορώνη* p. *κορώνην*, quam et ipsam de industria transmisi, quod nullius eam pretii censerem. Quippe in huiusmodi rebus, quae mihi nullius usus videantur, Bentleii et similium *aemulari exopto neglegentiam, potius quam istorum obscuram diligentiam*; attamen quae ex cod. Gott. protuli diligentissime enotata sunt, quum ea Heynius minus fideliter reddidisset; et ex eodem codice receptum esse *προτρέποιτες*, qui Praefationem Scholiorum legisset, non poterat dubitare. Praeterea verba maxime genuina ex Schol. eiecisse dicor, et auctorum eandem rem attingentium locos parum accurate considerasse, et id reposuisse, quod defendi nequeat, et verbo *ἐκκορεῖν* inauditam exornandi significationem tribuisse: quae praeter id, quod postremo loco posui, omnia simul cum ceteris viri acutissimi criminationibus ita diluam, ut illum ipsum una doceam auctorum locos haud satis attente spectasse; quod ut rite fiat, eius sententiam prius proponam. Igitur ille formulam ita constitutam, *Ἐκκόρει κόρη, κορώνη*, vertit: *Devirgina virginem, cornix*; cornicem enim advocatam, hoc est, vocativo casu nominatam esse, ex Aeliani eximio, ut ait, loco docet, quem ego quoque citaveram: in Horapollinis autem verbis, quae apposui, male me vitiosam reliquisse vocem *ἀγνοοῦντες* contendit, pro qua scribendum sit *ἐγνοοῦντες*: postremo ex Suida v. *κορώνη* et Artemidoro V, 65. quomodo pro sponso cornix dici potuerit, significat. Videamus nunc, quid ego dixerim, cuius sententiam

integram proponere vir acutissimus noluit. Nam quum ab Aeliano et Horapolline tradatur, cornicem in nuptiali acclamatione ut *signum caritatis* nominatam esse, aliquam putabam cornici in nuptiarum sollempnibus venerationem habitam et sponsam a choro acclamantium per iocum incitatum esse, ut ornaret et veneraretur matrimonio faventem cornicem, ideoque fere cum Io. Mercero vocabulis *ἐκκορεῖν* et *κορεῖν* exornandi atque ornandi significationem tribui, quia quod verritur, purgando exornatur: quam vocis vim plebeiorum hominum dictioni, qui talibus cantilenis utuntur, convenire censebam. Neque tamen pro hac opinione pugnabo. Idem vero satis significavi sub verecundis his verbis obscenum latere sensum: is ut inesset, ambiguum verbum *ἐκκορεῖν* esse usurpatum, quod simul *devirgandi* potestatem contineret; *κορώνη* autem sponsam significari vel potius membrum muliebre; ut proinde obscena vis acclamationis haec esset: *Devirgina, verre et verre cunnum*; quae iam ad sponsum pertinent. Sed ut mittam verecundum sensum, pro quo non magis quam pro vocabulo *ἐκκορεῖν* exornandi vi dicto pugnabo; et lectionem a me repositam *ἐκκόρει, κόρει κορώνην*, et obsceni sensus eam, quam dixi, interpretationem veram esse magis etiam quam olim mihi persuasi. Nam ut ex Suida et Artemidoro *κορώνην* penis summitatem appellatam discimus, sive glandem sive praeputium sive aliam quamvis extremi membri particulam: quamquam nescio an illa voce docti potius ex artis medicae usu quam vulgus hominum penis partem designarint: ita pro virgine quoque vel virgineo membro *κορώνην* usurpatam ex oraculo docui, et magis opinor convenit feminarum membrum feminino vocabulo in ista acclamatione designari quam masculum penem. Sed uno argumento apertissimo concidit correctio *ἐκκόρει κόρην, κορώνη*: quippe apud scriptores diversissimos libri deducunt ad eandem lectionem *ἐκκόρει, κόρει*: quae in cod. Gott. Pindari intemerata extat, apud Horapollinem in vitioso *ἐκκορεῖ κορεῖ* manifeste latet. Quod ubi tenueris, non poteris amplius de accusativo *κορώνην* dubitare, libensque mittes vocativum *κορώνη*. Atque haec quum ita sint, mihi probari nequit viri docti emendatio verborum *ἀκορεῖ ἀντὶ τοῦ κόρας κορώνας*: quae in turbatissimo scholio ex proximis invecta esse, ut alterum *αἰσχύνην ἐξεντελλῶν*, mihi quidem constat. Verum etiam Horapollinis verba ab eximio critico non emendata, sed corrupta sunt. Quis enim nescit multas apud vulgus acclamationes usurpari, quarum primitiva vis ignoretur? Quod quum in illo *ἐκκόρει, κόρει κορώνην*, cuius potestatem veteribus dubiam fuisse apertum est, Horapollo accidisse putaret, Aegyptiarum maxime rerum interpret formulam ne ipsos quidem Graecos ea aetate intellexisse dixit: *μέχρι νῦν ἐν τοῖς γάμοις, Ἐκκόρει, κόρει κορώνην, λέγουσιν ἀγνοοῦντες*, id est *causam dicti ignorantes*; pro quo quod infertur *εὐνοοῦντες*, id prorsus iners ac vacuum est. Superest Aeliani locus, quem quod non adscripserim, sed tantum significaverim, mihi exprobratur. Scilicet ex illius vilissimi et omni fide destituti scriptoris eximio loco *advocatam* vocativo casu *cornicem* esse patet: *Ἀκούω δὲ τοὺς πάλαι, inquit, καὶ ἐν τοῖς γάμοις μετὰ τὸν ὑμέγαλον τὴν κορώνην καλεῖν, σύνθημα ὁμονοίας τοῦτο τοῖς συνιοῦσιν ἐπὶ τῇ παιδοποιῆσά διδόντας*: unde etiamsi gravissimus auctor Aelianus esset, nihil tamen colligeretur praeter hoc, ob quod ea verba apponi pretium non fuit, *nominatam* post hymenaeum cornicem esse: nisi id quoque docebitur, *καλεῖν* nominandi potestate Graecos non dixisse. Haec hactenus. Sed alterius quoque acclamationis *Σὺν κόροις τε καὶ κόροις* vera ratio ambigua est; facile tamen in Buttmanni sententiam concedo, ut utraque in unum trochaicum coniungatur:

Ἐκκόρει, κόρει κορώνην, σὺν κόροις τε καὶ κόραις,

Everre (devirgina), verre cunnum cum pueris et puellis; quippe pueros et puellas ubi

mater enitur, etiam per hos cunnus everritur. Igitur qui ita canebant, simul ut proles daretur coniugibus, optabant. Iam redeo ab his sordibus, ad quas invitatus descendi. Vs. 25. *λήμα Κορωνίδος* est mens cum notione audaciae et arrogantiae, qua indigenas fastidiebat: ut male Schol. iis verbis simpliciter Coronidem per circuitionem significari censeat. Ita accipe etiam *μητρῶν λήμα* Clytaemnestrae ap. Sophocl. Electr. 1423. ubi eundem errorem errat Schol.

Vs. 27—46. *Neque vero perfidia Coronidis latuit Apollinem omnium rerum scientem, qui sororem Dianam misit Laceriam, ubi illa habitabat: Diana vero et hanc et alios multos peremit, ut solent delicti ab uno commissi poenas multi dare. Sed filium Apollo de rogo matris raptum Centauro Chironi tradidit, ut medica eum arte erudiret.* Vs. 27. *σκοπὸν* Pindarus ipsum Apollinem dicit: religiosus enim poeta vulgarem aspernatur fabulam de corvo Coronidis proditore, de quo v. Schol. ibique Hesiodeum poetam, Anton. Lib. Metam. c. 20. ubi Ischys (*Valens* Ciceroni) *Alcyoneus* dicitur, Ovid. Met. II, 535 sqq. Vetustissima una cum Hesiodeis fabulae de Ischyis et Coronidis amore mentio extat ap. Hom. H. in Apoll. 208 sqq. alia collegerunt Heynius ad Apollod. III, 10, 3. intf. Cic. N. D. III, 22. Coronis ut Phlegyaе Thessali filia apud paludem Boebiadem Laceriae habitasse dicitur: aliae narrationes, quas Pausan. II, 26. exponit, in Epidauria terra natum Aesculapium ferunt: ex quibus tamen Pindaricae similis secunda, nisi quod haec nihil de Thessalica Aesculapii patria continet, neque Apollinem sed Mercurium de flamma puerum rapuisse perhibet. In Dotio Thessaliae campo ex Coronide natum Aesculapium statuit Hymn. Hom. XV. Laceria est oppidum Magnesiaе auctore Hellanico ap. Steph. Byz. v. quod Pindaro est ad Boebiadem paludem, Pherecydi ap. Schol. ad fontes Amyri: quo pertinet locus Apollon. Rhod. IV, 616. *τὸν ἐν λιπαρῇ Λακρεια Δια Κορωνίς ἔτικτεν ἐπὶ προχοῆς Ἀμύροιο.* Et Dotium campum et Boebiadem paludem atque Amyrum coniungit fragmentum ex Magnis Eoeis plenius quam in Hesiodeorum collectione editum ab Heynio ad Apollod. I. c.

*Ἡ οἴη Διδύμους ἱερὸς ναίουσα κολωνούς
Δωλίῳ ἐν πεδίῳ, πολυβότρυος ἄντ' Ἀμύροιο,
Νιψατο Βοιβιάδος Μυνης πόδα παρθένος ἀδμής. . . .*

Vs. 34. *δαίμων ἕτερος* est adversus, *κακοδαίμων*: v. Bentleyi Opusc. p. 20. ed. Lips. malum igitur fatum designatur, quod illam in fraudem illexerit. Verba *πολλὰν τ' ἔρει* etc. imagine sine comparationis particula proposita, quod tum factum est enunciant: et ex tenui scintilla iniecta flamma silvam montanam consumpsit ingentem, hoc est, et unius feminae ob delictum magna populi strages facta est. De voce *σπέρμα* v. ad Olymp. VII, 32 sqq. *Ὁὐ τλάσσομαι ὀλέσσαι*, non sustinebo me perdidisse. *Πάθη* hoc loco est casus turpis, ut ubi virgo clandestinum coitum passa sit: cf. Olymp. VI, 38. Magnifice vero et divinae naturae accommodatius poeta Apollinem Pythone haec spectantem Laceriam inde uno passu delatum dicit, non Homericō modo tribus vel quattuor gradibus: grammatici tamen Pindari rationem frigidam iudicabant: cui rei mederi volebat Aristarchus ap. Schol. Eustathius ad Iliad. v, p. 917. 30. *Ἰστίον δὲ ὅτι Ὀμήρου τέσσαρα βήματα θεῖα ἐνταῦθα μετρήσαντος ἐπὶ τοπικοῦ διαστήματος, ὃ Πίνδαρος τὸ τοιοῦτον τέρας μεγαλοφυέστερον, οἷος ἐκείνος, ἐγχειρήσας ὑπερβαλέσθαι, ὅπου φησὶ περὶ Ἀπόλλωνος, ὡς βήματι ἐν πρώτῳ κινήσων παῖδα ἐκ νεκροῦ ἄρπασε, κατηγοροῦσαν ἔσχε ψεύδους ψυχροῦ.* Cf. rectius iudicantem Vossium Myth. Br. T. I. p. 149. Vs. 44. *δίφαινε*, quod alias est perucidus erat, vel per materiam perucidam conspiciebatur, nunc alia ratione hanc vim habet: cum fulgore diffindebatur, sive si novam audere vocem

licet, diffulgebat, nostris blitzte auseinander. Videtur tamen cum Par. B. Pal. C. legendum διέφανε, pro quo Schol. διέτηνε.

Vs. 47 — 67. Iam vero Aesculapius variis morbis vulneribusque medens tandem prae avaritia etiam mortuum in vitam reducere ausus est: ob quod eum Iuppiter fulmine peremit. Enimvero mortales congrua suae naturae a diis petere et quaerere decet. Noli, anime mi, immortalem vitam affectare, ut ille, cuius precibus et pollicitatione Aesculapii arte defunctus aliquis ab inferis reductus est: mortales enim nati sumus. Quod tibi quoque tenendum, Hiero, ut infirmitate humana tuam consolere aerumnam de cari hominis obitu (vide introductionem). Sed ille Chiro, qui Aesculapium erudit, si adhuc in vivis esset, carmine ei persuadere cuperem, ut tibi talibusque viris fortibus similem Aesculapio medicum, Apollinis vel Iovis filium mitteret. Vs. 47 — 53. morborum genera et remedia designantur, non chirurgica solum sed etiam medica: chirurgica opera Aesculapius curat ulcera sponte nata et vulnera ferro vel ictu lapidum illata; medicam adhibet morbis acutis vel longis, quos aestus et frigus sive caeli et tempestatum intemperies maxime affert. Remedia ipsa partim incantamenta sunt, quae nostri sympathetica dicunt, quo refer magneticam curam veteribus probe cognitam; partim potiones, fomenta, emplastra extrinsecus admota, praecipue herbae; ut Philoctetae vulnus Machaon herbis illigatis sanat, quas a Chirone Aesculapius acceperat (Schol. Pyth. I, 109.); postremo sectio: omisit alia veteribus admodum usitata, qui fere τῶ τέμνειν iungere solent τὸ κόειν καὶ τὸ ἰσχυαίνειν. De incantationibus, ob quas huc respicit Etym. M. p. 353. 40. et Schol. Odys. τ, 409. allatis verbis μαλακαῖς ἐπαιοδαῖς, nota res: animadvertam tamen una cum illis medica remedia (φάρμακα) adhibita esse, quae tum tandem effectum habere putabantur, ubi ἐπωδὴ accineretur. V. Plat. Charmid. p. 155. E. Vs. 54. posita de lucro sententia, quod vel sapientem transversum agat, possit non sine respectu Hieronis dicta esse avaritiae infamia laborantis (Diod. Sic. XI, 61.). De Aesculapio mortuum in vitam reducente v. Schol. h. l. et similia habentem Schol. Eurip. Alceat. 1. Apollod. III, 10, 3. ibique Heyn. Creuzer. Symb. T. II. p. 357. Mercede id captum Aesculapium fecisse recentior est fictio, Pindari fortasse ipsius, quem tragici secuti sunt, haud dubie a medicorum avaris moribus profecta, qui Graecorum medicis nostrisque communes sunt. Eos in Graecia magno pretio conductos esse docui Oecon. civ. Ath. T. I. p. 132. Pindarum tragicosque ob crimen illud Aesculapio obiectum reprehendit Plato Rep. III, p. 408. B. Sententiam de lucro hinc repetit Stobaeus in Sermonibus: proxima de Aesculapio inde a verbo ἔτραπεν recitant Clem. Alex. Cohort. p. 25. Cyrill. c. Iulian. VI, p. 201. A. Athenog. Legat. c. 25. p. 116. nulla memorabili varietate, nisi quod apud Clementem est ἀμνοσός: respexerunt huc etiam Liban. Opp. T. I. p. 844. Tertullian. Apolog. c. 14. Ἡδὴ ἀλωκότα, iam comprehensum et morte captum, θανάσιμον ἤδη οἶτα interprete Platone. Δι' ἀμφοῖν de Aesculapio et curato recte explicatur. Ἀντλεῖν μηχανὴν ἔμπρακτον, moliri opus, quod effici queat. Vs. 63. σώφρων Χείρων dicitur, qui nihil immodici tentaverit, ut Aesculapius mortui curationem molitus. Hieronem qui morbus tenuerit, disputatur in Scholiis, ubi de feбри vel podagra vel calculo dicitur: θερμὴν νόσον fuisse Pindarus ipse significat: de feбри tamen dubitaverim; calculo et podagra simul laborare potuit, quos morbos calidis comprehendi posse medicinae quamvis imperitus putaverim. Cf. de Hieronis valetudine ad Pyth. I, 46 sqq. Vs. 67. poeta optat, ut divinae stirpis medicum a Chirone missum adducere possit, ἢ τίνα Λατοῖδα κεκλημένον ἢ πατέρα. Ὁ κεκλημένος τίνος est filius eius. Ita in Rheso 298. τίς ὁ στροτηγός ἢ τίνος κεκλημένος; cuius filius? hoc est, cuiusnam patris cognomento voca-

tus, ut Σωκράτης Σωφρονίσκου, Socrates Sophronisci filius vocatus. Plene Sophocl. Electr. 358. πατρὸς πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλήσθαι. Itaque Λαοῖδα τις κεκλημένος est filius Apollinis, qualis Aesculapius; πατέρος τοῦ Λαοῖδα κεκλημένος τις est filius Iovis, qualis ipse Apollo medicus.

Vs. 68 — 79. *Talem igitur medicum si nancisci possem, adducerem eum Hieroni Aetnaeo, Syracusarum regi optimo: cui si una cum carmine, Pythiarum victoriarum decore, apportarem prosperam valetudinem, acceptissimus sane advenirem. Quod quum fieri nequeat, certe Magnae Matri, quae ante aedes meas colitur, pro Hieronis salute vota pia faciam.* Vs. 68. Ionium mare appellat, quod Thebis Syracusas brevissima navigatio per sinum Corinthiacum et mare Ionium est, non circum Maleam Peloponnesi. Locum de Arethusa tangit Antigon. Caryst. c. 153. Vs. 70. supple ἐν Συρακ. Vs. 71. cave iungas ἀστοῖς ἀγαθοῖς: cf. Pyth. IV, 285. Clementiam Hieronis maxime extollit; talem enim esse vult; quod vero de peregrinis dicit, maxime ad varios advenas pertinere videtur, quos Hiero Syracusis et imprimis Aetnae augendae civitatis causa receperit. Vs. 73. comma post Πυθίων praestat deleri, ut cum Aldina iungatur κῶμον αἴγλαν στεφάνοις Πυθίων ἀέθλων. De Pherenico v. ad Olymp. I. introd. Ad φάος supple ὄν: ἀστὴρα οὐράνιον autem non de sole acceperim, sed de quacumque stella. De Magna Matre et Pane ante Pindari aedes cultis satis dictum ad Fragm. VI, 2. Magnae autem Matri vota facere pro Hierone vult, quod illa, ut Schol. ait, τῶν νόσων αὐξητικὴ καὶ μειωτικὴ: quo et illud pertinet, quod Baccho insaniam ademit; v. Schol. vs. 137. 139. cum nott. Vs. 78. Ἐαμὰ ambiguum sitne frequenter, ut putabam nott. critt. p. 384. an una, de quo ibidem disputavi; posterius tamen nunc praefero.

Vs. 80 — 106. *Tu quidem si priscam sapientiam calles, Hiero, priscorum poetarum monitu scis, uni bono bina deos mala addere, quae imprudentes haud decore ferunt, boni melius. Tu vero summam a diis felicitatem nactus es; sed ne haec quidem integra per totam potest vitam esse: ut qui beatissimi dicuntur mortalium fuisse, Cadmus et Peleus, et ipsi miseris afflicti sunt, exules ambo, alter ex Phoenicia, alter ex Aeginetica patria; iidem postea summis apud deos honoribus digni habiti ex pristinis sese emerunt laboribus: sed, quae fortunae sunt vicissitudines, rursus in mala inciderunt. Cadmo certe trium filiarum duri casus aerumnam attulerunt; quarta tamen Semela Iovis connubio aucta est: Peleo Thetidis nuptiis ornato filius unicus Achilles occidit. In qua fortunae fragilitate oportet quemque divinitus datis bonis frui, neque vero expectare, ut propria et perpetua sint, quum modo secundi modo adversi venti obtineant: immo quo maior beatitas, tanto magis fluxa mortalibus est. Sic poeta illustrissimis exemplis ad malum duplex ex aegrotto corpore et ex luctu domestico (πήματα σύνδυο) bene ferendum Hieronem cohortatur.* Vs. 80. λόγων κορυφή nihil aliud est quam λόγοι κορυφαῖοι, praeclara doctrina. Formam ἐπίστα s. ἐπίστη illustrat Choeroboseus ap. Etym. M. p. 290. 38. τὸ δὲ δύνη καὶ ἐπίστη κατὰ πάθος εἰσὶν ἀπὸ τοῦ δύνασαι καὶ ἐπίστασαι. Ἰωνικῶς δύνασαι καὶ ἐπίσται, καὶ κράσει τοῦ εἰ καὶ αἰ εἰς ἣ δύνη καὶ ἐπίστη. Quod sequitur dictum de binis malis uni bono additis, ad priscum refer poetam moralem; Homericam enim dolia hinc aliena sunt, etsi de iis cogitarunt veteres: v. Schol. h. l. Eustath. ad Iliad. ω, p. 1363. 48. Schol. Ven. p. 528. Sententiam laudat Schol. Aeschyl. Suppl. 107β. Τὰ καλὰ τριπλῆς ἔξω ex proverbiali usu a vestibis translatum est: cf. Cassaub. ad Theophrast. Char. 22. atque ita ex Graeco dicendi genere probe perspecto etiam Aristides T. II. p. 403. cepit: Ἀλλὰ τί καλύει καὶ τοὺς πτωχοὺς τοὺς τὰ βάρκια ἀμπλοχόμενους αἰκοὶ μὴν αὐτοῖς ἔτι; εἶναι φάσκειν πᾶν γένναϊα ἱμάτια, πρὸς δὲ τοὺς

ἔξω σχηματίζεσθαι; εὐνοῦν ὃ γε αὐτὸς ποιητῆς (Πίνδαρος), οὐ μικρῶ πρός
 ὄψην, ἔφη τὰ κατὰ τρίτην ἔξω τοῖς ἀγαθοῖς. Δίφκεται, cum respicit, ei 1
 est. Vs. 88. Pal. C. ut alii libri habet λέγεται γε μὴν. Vs. 95. Διὸς χάρις
 a verbo μεταμειψάμενος, ut Olymp. XII, 12. Διὸς χάριν ἐκ προτέρων μεταμ-
 κλισίων ἱστασάν ὄψιν καρδίων, hoc est, post mala exilii Cadmus et Peleus
 tiam adepti ad secundam fortunam perreperunt, Harmonia alter, alter Theti
 hinc καρδίων ἱστήσαν ὄψιν, confirmatur alium, felicitate gavisii sunt; et
 Cadmum Inus, Agatae, Λατοπλάε filiarum infausti casus perculerunt; sed &
 Thyona, etsi haec quoque occidit, tamen quod Iovis connubio dignata erat
 tem magis quam aegrumnam attulit: id quod Pindarum voluisse monstrat
 per particulam ἀτάρ. Κάδμου ἐρημώσαν εὐφροσύνας μίφος αἰ τοῖσι, parte
 cum privarunt tres illae filiae: unam particulam Semela reliquerat. Cave 1
 φροσύνας μίφος dirimas a verbo ἐρημώσαν, ut nonnullis placuit: haec potius
 genda, ut Olymp. I, 58. εὐφροσύνας ἀλάτεις; et nota ἐρημοῦν τινά τι, ut ἀφ-
 τανί τι et similia. De Semela apud superos Thyona praeter alios v. Dioid
 IV, 25. Apollod. III, 5, 3. cum nott., Valck. ad Ammon. p. 208. intt. H
 Θυώνη, et de ratione nominis conferatur Schol. Apollon. I, 636. et Charax
 nicis ap. Allat. Exc. Sophist. p. 59. Achillem Pindarus unicam Thetidis filii
 bet; quae quum vulgo plures peperisse et necasse diceretur, religione ducti
 sprevit hanc fabulam. Vs. 102, 103. construe ἔρσεν ἐκ Δαναῶν, et deind
 τῆς. Cadmi filiarum et Achillis mortem luctui Hieronis domestico attemper
 monui in introd. Nunc addam hoc, quam commodum utrumque exemplum
 consolando sit. Nam Cadmo omnes filiae occiderant, etiam Semela Iovis u:
 morte sua felicitatem magis quam infortunium attulerat; attamen vel haec obi
 unicus filius ereptus erat; at Hieroni Dinomenes est superstes. Haec hacten
 θείας ὁδός est recta ratio. Mox ad τυχεῖοντα supple αὐτοῦ, τοῦ εὖ καί
 Olymp. II, 56. τὸ δὲ τυχεῖον περιφωμένον ἀγαθίας. Sententiam recte cepit He
 Fortuna secunda uti decet, ubi quis eam a diis nactus sit. Vs. 105. ὑψιπέτῃ
 recto casu ὑψιπέτης, alte volans, ut Iliad. v, 822. αἰετὸς ὑψιπέτης; non a v
 πέτης, ex alto delapsus: quorum prius primam, posterius tertiam declinatione
 tur. De vocabulo cf. Etym. M. p. 786. 8. Ultima sententia retento ὃς nu
 expediri potest, nisi dixeris εὐρ' ἂν ἐπιθροῖσιν esse pro vulgato εὐρ' ἂν ἐπι-
 apud Aeschylum: v. nott. critt. p. 357. Sed haec ratio contorta et futilis.
 οὐ πολὺς non verum, sed tolerabile: elegantissime autem Dissenius coniciit
 λος, cuius vocis prima syllaba olim perierit, deinde perperam suppleta sit.

Vs. 107—115. Praecepta, quae ex prioribus sententiis colligantur, univ
 dem sed Hieroni maxime accomodata, poeta more suo leniendae rei cau
 praedicat: Igitur decet fortuna qualicunque frui; magnum me geram in mag
 summissum in parvis, praesenti rationi convenienter, et pro mea facultate viril
 vinitus iniunctam irrevocabilem sortem, quae quoque tempore praesto est, colam
 consulam, secundum illud τὸ παρὸν εὖ θέσθαι. Haec igitur tu quoque tene, tu
 qui tot bonis abundas, ut magnum inde laborum solatium capere queas. Na
 ut tu, opibus praestiterim, non dubito me clarum futurum esse: id quod tibi in
 est, quem magna potentis poetarum studiis conciliat. Carminibus enim virti
 steros propagatur, ut Nestoris et Sarpedonis: sed paucis hoc ita ut tibi datum
 poetarum laudibus dignam suppeditent materiam. Prima verba (vs. 109—1
 qui a voce συμμῶς usque ad ἐμὴν sunt) in Photio Ms. v. συμμῶς citari sci

son. Adv. p. 312. in edito haec non reperi. Nestor et Sarpedon non aliam ob causam nominati videntur nisi ob magnam famam sapientiae et virtutis: poterat etiam alium similem poeta appellare. Non obero tamen, siquis Nestorem assumptum putaverit, quod Hiero senex sit: sed tum in Lycio Sarpedone laborabitur, de quo vereor coniecturam proferre. Hieronis quidem genus origine Telium fuit; ab initio tamen Cyprium habitum est (v. ad Schol. p. 314 sq.): quid si id ex Cypro in Lyciam, deinde in Telum transmigrarit? Quod optaverim etiam ob Lycium Apollinem, qui idem Delius, Pyth. I, 39. Nestorem igitur et Sarpedonem dicit *ἀνδρώπων φάτις, fabulas hominum*, hoc est *celebratos ore hominum*, prope ut in illo *Fabula fies*. Structura patet: *Νέστορα καὶ Σαρπηδόνα γηνώσκομεν ἐξ ἐπέων, οἷα τέκτονες σοφοὶ ἄρμουςαν*: ultimam verbum accommodatum *τέκτοσιν ἐπέων, poetis*. Cratinus ap. Schol. Aristoph. Eq. 527. *τέκτονες εὐπαλαμῶν ὕμνων*. Eurip. Androm. 477. *τεκτόνοιον δ' ὕμνοισιν ἐργάταιν δυοῖν*. Antipater Sidonius Epigr. in Pindari tumulum Anthol. T. II. p. 28. ed. Iac. pr. *τὸν εὐαγέων βαρὸν ὕμνων χαλκευτῶν*. Sed Nem. III, 4. choreutae sunt *μελιγαυῶν τέκτονες ὕμνων*.

P Y T H. IV.

Carmen hoc Cyrenarum regi scriptum in Argonautarum rebus versari sunt qui miferentur, et loquuntur, ut solent, digressiones, praeuntibus veteribus ad Pyth. IV, init. coll. ad vs. 119. In universum quidem non debebat incommodum videri, si Minyarum postero origines gentis et civitatis declarantur; atque ea, quae usque ad vs. 58. leguntur, non possunt aptius excogitari. Poeta enim Cyrenis cantandum carmen facturum orditur ab oraculo, quod Delphicus deus, nunc etiam victoriae Arcesilao auctor, huius parenti Batto dederat, atque a Medae vaticinio, quo condendae a Theracis Cyrenae divinabantur, quod apud Theram insulam ex navi excidisset fatalis illa gleba, quam in Libya acceperat Euphemus Taenarius, Battiadarum gentis auctor, cuius stirps ex Lemniis mulieribus nata Theram et deinceps Cyrenas condidit: quae res Battiadis et Cyrenaeis universis gratissimae adeo hic convenientes atque insuper tam pulchre connexae sunt, ut nihil supra. Iam vero quod etiam prius gestae res inde ab origine Argonauticae expeditionis repetuntur, id possis ea ratione excusare, ut longius carmen, qualia Stesichorea fuerunt, postulatum esse dicas: nec sine arte in hoc quoque poetam versatam esse, inde patet, quod postquam vs. 247. Lyrica libertate materiam contraxit, ad Argonautarum in Lemnum profectionem redit vs. 252 sqq. ut Battiadarum, Theraeorum, Cyrenarum origines ex Lemnia Minyarum commoratione repetat. Neque tamen negandum est universam de Argonautarum rebus inde a vs. 67. digressionem posse offensionem praebere; quodque maxime mirere, Peliae et Iasonis de regno dissensiones, disputationes, pacta maiorem absumunt partem, quam tamen in illis non nisi occasio expeditionis posita sit. Sed quo minus id carmini aptum videtur, eo certius hinc colligitur, singularem aliquam ob causam hanc poetam digressionem intexuisse, quaeque levius consideranti ab odiae consilio aliena videantur, de industria uberius tractata esse. Et primum quidem hac re exponenda Arcesilao, regi non tranquillissimam tum civitatem gubernanti, exemplum nobilissimum proponitur civilium

turbarum sine vi componendarum; ad quod eundem cohortantur sententiae vs. 263 sqq. positae: ita ut utraque haec pars eximie conspiraret, et prioris ex altera explicatio petenda sit; talis enim in his carminibus hinc inde Pindarus reperitur, ut ipse aliqua significatione, quomodo quaeque intelligenda sint, indicet: quas tamen significationes negligit vulgus interpretum. Illud vero exemplum turbarum, ut dixi, sine vi componendarum in Iasonis potissimum placidis moribus demonstratur, quum contra in Peliae fati iniquae subdolaeque tyrannidis tristis cernatur exitus. Ita ex parte etiam Guilelmus de Humboldt, elegantissimi iudicii vir censebat, qui hoc quoque addit, Argonautica fabula explicanda id lucratum poetam esse, ut Arcesilai parens principum Graeciae heroum societate nobilitaretur (vs. 171 sqq.). Rectissime autem Io. Frid. Wagnerus, qui singularem de hoc carmine libellum edidit, in universa illa digressionem notat Iasonem maxime spectari; eiusque persona Damophilus a Pindaro commendandus delineari docto illi viro videbatur. Prius ubi tenueris, etiam propius opinor ad consilium poetae accedere licebit. Quippe Iason a Pelia tyranno consanguineo in longinquam et periculosam expeditionem missus erat; Damophilum genere sibi coniunctum (Schol. vs. 467.) ex patria eiecerat Arcesilaus, atque illum poeta reduci vult (vs. 276 sqq.): significatur credo discrimen, in quod rex adduci possit, si patria carere clarissimos et sibi propinquos homines iubeat; qui aliquando reduces exitium afferre imperanti possint, ut Peliae Medea et Iason (vs. 250.). Igitur alia ratione utendum esse ex hoc carmine debuit Arcesilaus discere, praesertim inter consanguineos; nec sine causa poeta illa scripsit vs. 142. (ubi cf. not.): *μὴ βούῃς Κρηθεὶ τε μάτηρ καὶ Θρασυμήδει Σαλμωνεῖ, et vs. 145. Μοῖραι δ' ἀφίστανε, εἴ τις ἔχθρα πᾶσι ὁμογόνοις, αἰδῶ καλύψαι. οὐ πρέπει τῶν χαλκοτόροις ξίφειαν οὐδ' ἀκόντισσιν μεγάλαν προγόνων τιμὴν δάσασθαι, et similia. Iam etiamsi nulla praeter hasce illarum rerum fusius declarandarum causa fuerit, vix ullum carmen quam hoc commodius et ingeniosius dispositum esse intelliges, nihilque posse ineptius dici, quam si quis Pindarum ob hanc digressionem reprehendat. Neque enim Argonauticas res explicuit Pindarus, sed ex ea fabula id deprompsit, quod fini carminis in Damophili commendatione posito aptum erat; cetera breviter percurrit, ut fabulae sua integritas constaret et poema rite absolveretur; quod ita fecit, ut simul Arcesilai genus ab Euphemo repetitum illustraretur. Vix tamen me abstineo, quominus aliud quoque subesse arbitrer: quo admissio non modo ingeniosa sed prorsus admirabilis poetae in deligendo et exornando argumento ars videatur. Quid enim si praeter illa omnia, quae dixi, commoda Damophilus generis originem ad Iasonem retulerit? Cui sententiae non obstat, quod Damophilus Arcesilai Euphemidae propinquus fuit, quum ea propinquitas inde potuerit nata esse, quod una ex parentibus alterutrius muliebribus aut ex altera gente in alteram collocata esset, aut eadem duobus viris, alteri Iasonidae, alteri Euphemidae nupsisset. Hoc alterum verius iudico, et de eo iterum dicam ad vs. 142. Neque id Damophili ab Iasone ortui obest, quod Aegidam fuisse Damophilum infra conieci, quippe quum Minyae Lemnii, quos Theras Aegida in Theram traduxit, vel omnes vel plurimi potuerint inter Aegidas recipi, iisque etiam Iasonis posteros fuisse admixtos non absimile veri sit. Quis vero Cyrenis unam et alteram familiam ab Iasonis Minyae et Lemnia prole originem repetivisse negaverit? Memorabile certe est, quod in nummo Cyrenico Iason magistratus nomen comparet (v. Eckhel. D. N. T. IV. p. 221.). Porro Iasonis pater est Aeson: ecce vero hoc quoque nomen Cyrenaica offert inscriptio apud Paulum Della-Cella in Itinerario infra citando p. 146. ubi ΑΙΣΩΝΟΣ pro typhetae vitio ΑΙΣΩΝΣ legendum esse Corrigena monent: et*

nota *Αἰσωνος* p. *Αἰσως*. Choeroboscus ap. Bekker. τὸ *Αἰσων* κύριον ὄν διχῶς κλί-
 τται. καὶ γὰρ διὰ τοῦ ᾠ, ὄσον, *Αἰσωνος* υἱὸς *Κρηθίως* ἀφ' αἵματος, etc. Ad-
 dam aliud argumentum, sed levissimum. Iasonis et Hypsipylae Lemniae filii duo fe-
 runtur, alter Euneus, cuius gens Athenas delata est (v. Müller. Orchom. p. 394.);
 alter Thoas sive Nebrophonus sive *Deiphilus* (Hygin. Fab. 15.): ab hoc facile potu-
 erit *Damophilus* descendere; sic enim in familiis variari nomina solent, ut *Σοφοκλῆς*
Σοφίλου, *Ναυσίφιλος* *Ναυσίλικου*, *Καλλιστρατος* *Καλλικράτους*, *Ἐπιγένης* *Μεταγένους*,
Διόδωρος *Ὀλυμπιόδωρου* (v. Oecon. civ. Ath. T. II. p. 235. adde exempla commodis-
 sima ap. Thucyd. I, 29.). Quodsi Iason inter Damophili maiores census fuerit, si-
 mul hoc Arcesilao offeratur, Cyrenas Damophili parentibus originem debere, ipsam-
 que Battiadarum gentem sine Iasone Argonauticae expeditionis auctore non orturam
 fuisse, et debere vel ob tanti herōis facinora tam praeclara veniam Damophilo ha-
 beri. Sed sive haec omnia vera sunt sive pleraque, devitatae meo iudicio molestae
 illae disputationes sunt, quibus unus et alter interpretum persuadere legentibus conat-
 ur, carmen hoc artificiosissimum a Pindaro ingenii nondum subacti iuvene fervore ni-
 mio effusum esse: contrarium vel historiae fides docet, quam temere labefactare hu-
 ius aetatis morbus et insania. Nec video, quid sit quod epicum tenorem huic carmini
 nonnulli tribuant; nempe tenor est narrationis, quem recte veteres (ap. Schol. Pyth.
 V. inscr.) agnoscunt, neque vero is epicus, sed lyricus: quid intersit docebitur ali-
 quando, si quis lyricae poseos Graecorum historiam eo ingenio perscribet, quod di-
 gnū argumentō, dignū gente nostra et hac aetate fuerit, postquam quid in hoc ge-
 nere sit praestabile, par nobile fratrum exemplis clarissimis docuit.

De Euphemo Argonauta, de Minyis Lemniis Spartam profectis, de Theraea et Cy-
 renaica colonia tam praeclare disputavit Müllerus noster, ut in notis ad eum remit-
 tere sufficiat: ego nunc consistam in stirpe Arcesilai, quam paucis exponere opus est,
 ut ad ipsum, cui oda scripta est, rite et sine controversia deveniamus. *Euphemo* Tae-
 nario, Neptuni et Mecionicae filio Lemnia Malache s. Malicha genuit *Leucophanem*,
 a quo genus deducit *Sesamus* s. *Samus*, Therae in condenda Thera socius (Müller.
 Orchom. p. 306.), quartus ab Euphemo secundum Pindarum (vs. 47.). Huius filius
Euphemos alter (Schol. Pyth. IV, 455.), a quo descendit decimus septimus ab Eu-
 phemo gentis auctore (Pind. vs. 10.) *Polymnesti* filius *Aristoteles* s. *Battus*, teste Schol.
 Apollon. IV, 1750. Schol. Pind. Pyth. IV, 88. *Βάττος ὁ Πολυμνήστου, ἰὸν γένος Εὐ-
 φημίδης τῶν Μινυίων*, Herodot. IV, 150. Haec fabulosa esse vix monendum: dicere
 de huiusmodi rebus soleo quasi credulus, quod quemque arbitror scire posse, non me
 credere, certe non confidere: satis est credidisse Battiadas. Hinc in hac familia Eu-
 phemi nomen redit; *Euphemos* quidam comitatur Battum, *Euphemos* alius Arcesilao IV.
 Delphos deducit equos, colligit mercenarios milites, Hesperidas condit, auctoribus Di-
 dymo ap. Schol. Pind. Pyth. IV, 455. Theotimo apud Schol. Pyth. V, 33. coll. Müll-
 ler. l. c. p. 341. Sed Battus *οἰκιστῆς* Cyrenas condidit circa Olymp. 37. (v. Müller.
 p. 344.), a quarum initio usque ad finem regni Cyrenaici Schol. Inscr. ducentos an-
 nos numero rotundo usus computat; unde interitum regni anno Olymp. 87, 1. docti
 assignarunt, nullo praeterea argumento usi. Ille vero Herodoto tradente imperium
 ad quadraginta annos tenuit, ut desierit fere Olymp. 47. Qui successit *Arcesilaus* I.
 eodem auctore annis XVI regnavit, ac proinde decesserit circa Olymp. 51. Post hunc
 est *Battus* II. *εὐδαίμων*, Apriae Aegyptiorum regi aequalis, felix Cyrenarum stator;
 huius vel Critobuli Cyrenaei filia Ladice Amasidis Aegyptiorum regis uxor fuit (He-
 rodot. II, 181. si vera lectio: v. intt.). Huius successorem *Arcesilaum* II. *χαλεπὸν*,

occisum a fratre Learcho. (v. Herodot. Diodor. et Vales. ad Diodor. T. IV. p. 304. ed. Bip.) excepit Battus III. *χάλδς*, sub quo Demonax Mantinensis Delphici dei iussu reipublicae constituendae causa arcessitus populum in tres tribus divisit et huic summam imperii tribuit, imminuta regni dignitate nec regi aliis rebus relictis nisi fundis regni (*τεμίνας*) et sacerdotiis; quae accurate narrat Herodot. IV, 161. ad quem cf. Diodor. Ex hoc Demofacte vocatus is, quem Cyrenaei nummi offerunt (cf. Eckhel. D. N. T. IV. p. 121.). Battus III. filius Arcesilaus III. quum pristinam imperii potestatem restituere conaretur, seditione pulsus in Samum insulam profugit, mater vero Pheretima Salaminem Cypri sese contulit. In Samo ille collecto exercitu Cyrenas redux cives insolentius tractavit; mox Barcae a Barcaeis et civibus suis exsulibus occisus est: ibi dum versatur, Pheretima mater regum Cyrenis imperium exercet, post mortem filii ad Cambysis in Aegypto praefectum Aryandem profuga Olymp. 64. vixdum nato Pindaro (cf. Herodot.). De hoc sexto rege quae Herodotus prodidit, ad Arcesilaum alium, qui numquam fuit, transtulit Schol. ad Inscr. p. 342. *πίμπτος δέ ἐστιν Ἀρκεσίλαος Φερετίμης υἱός, ὡς Ἡρόδοτος μνημονεύει*: quodsi quintus hic Arcesilaus esset, debebat decimus Cyrenarum rex esse, quum tamen nonnisi octo Cyrenae viderint; Scholiastae tamen error nonnullos induxit, ut partim Arcesilaum V. aliquem regnasse statuerent, partim Arcesilao III. Pheretimae filio hoc statuerent carmen scriptum esse. Cf. Thrige de Cyrenis Part. 1. p. 192 sqq. Sed Arcesilai III. imperium suscepit Battus IV. *ὁ καλός*, de quo Heraclid. Polit. 4. *Βάττος δὲ ἐβασίλευσεν ὁ καλός, ἑβδομος ὢν ἀπὸ τοῦ πρώτου*. Successit Arcesilaus IV. cui haec et sequens odae scriptae sunt. De hoc Heraclides: *Ἀρκεσίλαον δὲ βασιλεύοντος λυκὸς κόραξ ἐφάνη, περὶ οὗ λόγιον ἦν χαλεπὸν*: octavum in regum serie poeta testatur huius carminis vs. 65. atque in hoc regnum desitutum praedixisse oraculum fertur ap. Herodot. IV, 163. *ἐπὶ μὲν τέσσαρας Βάττους καὶ Ἀρκεσίλαος τέσσαρας, ὅτι καὶ ἀνδρῶν γενεάς, δεδοὶ ὑμῖν Λοξίης βασιλεύειν Κυρήνης· πλέον μόντοι τούτου οὐδὲ πειρᾶσθαι παραινεῖται*: adde Schol. p. 342. Hic coloniam in Hesperidas Euphemo curante duxit, ut supra significavi, eamque post hanc Pythiam victoriam, quae curru parta est Pyth. 31. Olymp. 78, 5. (Schol. Pyth. IV. inscr. V. inscr. VI. inscr.), iuvene tum Arcesilao (Pind. Pyth. V, 109.): mox Olymp. 80. Olympia quoque vicit auctoribus veteribus ap. Schol. Pyth. IV. inscr. Postea anno incerto simul cum Arcesilao quarto regia Cyrenis potestas abolita est; quodque fata praedixerant, ipse videtur Arcesilaus acceleravisse. Etenim civibus eum graviorem fuisse ex ipso poeta colligas vs. 263 sqq. ubi v. nott. et mercenarius usum esse, tum ad imperium, ut mihi videtur, tutandum, tum ad bellum, ut traditur, Theotimus et Didymus locis supra dictis docent. Num tamen aliquo casu afflictus Arcesilaus quartus perierit, non constat. Nam quod Schol. p. 342. habet, *ὁ δὲ τελευταῖος οὗτος Ἀρκεσίλαος δολοφονηθεὶς ὑπὸ Κυρηναίων ἀπέβαλε τῶν Βαττιαδῶν τὴν ἀρχὴν Ἰση διακόσια διαμείνασαν*, in eo ambiguum est, utrum Arcesilao huic attemporata sit Herodoti de Arcesilao Pheretimae f. narratio, quem a Schol. cum ultimo confandi videmus, an hic simili, quo ille, fato circumventus sit: magis tamen eo inolino, ut quae de ultimi morte Schol. tradidit, vera sint, illa autem, quae de Arcesilao Pheretimae f. in Scholiis habentur, recentior intruserit manus. Postremo Arcesilai IV. filius Battus post institutum Cyrenis populare imperium in Hesperidas concessit, quas pater sibi videtur refugium parasse, quod in ipso Cyrenarum regnum desitutum et oraculum et rerum status monuisset. De hoc Battu Heraclides: *Δημοκρατίας δὲ γενομένης Βάττος εἰς Ἑσπερίδας ἐλθὼν ἀπέθανε καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ λαβὼντες καταπόντισαν*.

Nunc quoniam duo in hanc Arcesilai victoriam carmina extant, monendum qua utrumque occasione cantatum sit. Et quintum quidem Pythium haud diu post victoriam in sollemnibus Cyrenaicis cum pompa cantatum esse reduce auriga Carrhoto, in introductione illius carminis videbimus: quartum postea et factum et cantatum est; unde nihil in hoc de ludorum et victoriae ratione, quam in quinto Pythio uberime tractatam poeta occupaverat: immo nisi vs. 2 sq. et vs. 66. Pythia victoria significata esset, ne illud quidem conspicere liceret, quod nunc ex priore maxime loco constat, Pythiae comissioni scriptam quartam odam esse. Eam autem comissionem non post Olymp. 80, 1. habitam esse, Olympicae victoriae omissa mentio ut statuum suadet; superest, ut aut Olymp. 79, 3. redeuntibus Pythiis, aut statim post Carrhoti pompam Olymp. 78, 3. in subsecuta comissionem cantatum carmen sit. Mihi posterior sententia magis videtur probabilis. Nempe quum Arcesilaus Euphemum et Carrhotum cum equis Delphos misisset (v. ad Pyth. V.), reduci choro Pythium quintum scriptum est; sed victoriae nuncio Thebas, ubi Damophilus versabatur, allato Damophili hortatu Pindarus quartum hoc carmen addidit, ut recentis victoriae longiori carmine celebrandae occasione, suo alloquio Damophilo Arcesilaum conciliaret. Sic Thebis Cyrenas carmen hoc eadem navi transmitti potuit, qua pompa Pythia rediret: quae, quum Euphemus militibus colligendis operam daret, diutius fortasse in Graecia commorata erat, tamdiu certe, ut interim et quintum carmen et hocce uberius potuisset absolvi.

Vs. 1 — 18. *Hodie, Musa, comissanti Arcesilao adesse te oportet, ut Latonae gnatis, Apollini maxime, et Pythoni debitum hymnum perficiamus; Pythoni inquam, ubi Apollinis sacerdos praesente deo Battum iussit Cyrenas condere, Medaeaeque vaticinium Therae prolatum referre et effectum reddere, quae ex illa insula edixit Libyam radicem urbium petituram, cuius cives equis curribusque insignes forent.* Magnificum exordium excogitavit Pindarus Musa advocanda: quod convenit carminis amplitudini: aliter tamen Musam advocat, quam epici faciunt. Vs. 3. *αὔξῃς* est *excites* et *excitatum augreas*. De aquilis v. Fragm. Paeon. 4. et ibi notata. Mox nota Atticam, quae dicitur, structuram *χρῆς Βάτρον, ὡς κτίσσειεν*. Vs. 6. sacra Thera dicitur ob templa et sanctissimas religiones, ut *Τροίης ἱερὸν πολλέθρον*, non ob ignes terrestres, quorum memoria recentior est: v. Müller. Orchom. p. 324. Culti autem in Thera insula inter alios Apollo Carneus, Bacchus, Mercurius, quos ex Inscriptionibus enoto; et Apollini potissimum dedicatam a Spartanis insulam esse Schol. tradit, etiam Minervae et Neptuni templum ibi esse notans; neque opus est demonstrare etiam alios ibi deos cultos esse: addam tamen Venerem et *Δία ὁμόριον* ex nummo ap. Tristan. Comm. hist. T. I. p. 695. cf. Tournefort. Itin. T. I. ep. 6. p. 323. ed. Lugd. *Μασσὸς collis* est vel prosae scriptoribus; cf. Hesych. et intt. Cyrenarum autem montem cretaceum vel calcarium ex una quidem parte fuisse ex nostro fere loco coniecimus: posterius confirmat Della-Cella libro statim nominando p. 135. 142. Universa urbs in planitie montana posita erat mensae formae referente et ex mari conspicua (Strab. XVII, p. 1194. A. Alm.); *ἄχθος ἀμφίπεδος* dicitur Pyth. IX, 57. quod infra montem itidem planus fuit campus; *Cyram montem* vocat Iustinus XIII, 7. Sed *Χαρίτων λόφος* Cyrenaicum Callimacho nominatum ap. Schol. Pyth. V, 31. huc pertinere non arbitror, siquidem idem est de quo Herodotus IV, 175. Ceterum ad Strabonis locum cf. Pauli Della-Cella *Viaggio da Tripoli di Barberia alle frontiere occidentali dell' Egitto*, p. 137 sq. ubi cilia eius montis quingentis fere metris mare mediterraneum superare dicit et Strabonis diligentiam in indicando Cyrenarum situ admiratur. De oraculo Aristoteli

dato v. Müller. Orchom. p. 341 sqq. A Medea usque ad Cyrenas conditas septendecim aetates Pindarus computat, de quo v. eundem p. 344. *Θήραιον ἔπος*, verbum apud Theram insulam enunciatum, in reditu Argonautarum ex Tritonide palude in Graeciam. *Ἀθάνατον στόμα*, ob divinitatem fatidicam. Vs. 14. *γᾶς* est de insula, ut docui in nott. critt. neque quisquam ibi dictis opposuerit formulam *γαῖαν δίδοντι* vs. 21. cuius alia est ratio. Vs. 15. *ἀστῶν ῥίζαν* Cyrenas dixit poeta, quia urbium plurium mater: nota est *pentapolis*, quae postea vocata est, *Cyrenaica*, qua praeter *Cyrenas* comprehenduntur *Apollonia* portus Cyrenensium, *Hesperides*, quae posthac *Berenice*, *Tsuchira*, cuius nomen in Arsinoen versum, *Barca*, quae deinde *Ptolemais*, *Cyrenarum* coloniae omnes. Vs. 17 sq. equestre Cyrenensium studium de industria praedicatur, quod curulis victoria fuit: hinc vs. 2. *εὐῖπνον Κυράνας*, vs. 7. *εὐάρματος πόλιν*, ut *nympha* *Cyrene* *διώξιπος* *Pyth.* IX, 4. *Strabo* XVII, p. 1194. B. *καὶ γὰρ ἰκπορόφος ἐστὶν ἀρίστη (ἢ Κυρήνη) καὶ καλλιάρκος*. Convenit etiam *Neptuni* cultus, quem in *Libya* frequentissimum fuisse *Herodoti* (II, 50.) opinio docet, tractum illum inde in *Graeciam* esse falso opinantis. Is apud *Cyrenaeos* vocatus est *Ἀμφίβαιος* (*Tzetz.* ad *Lycophr.* 749.), hoc est *Ἀμφίαιος*, *Γαίηχος*, ut monuit *Bernhardius*, doctus iuvenis, qui de rebus *Cyrenaicis* scripturus est. *Schol. Pyth.* IV, 1. *τὴν δὲ Κυρήνην εὐῖππον εἶπεν οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος, ἀλλ' ὅτι Ποσειδῶν τοὺς Λίβυας διδάξει τὴν τῶν ἀρμάτων καταξέυξιν· καὶ τὴν ἰππείαν δὲ Ἀθηῶν ἐν Λιβύῃ γενέσθαι φασί. τινὲς δὲ ὡς ὅτι ἡ ἰππικὴ ἐν τῇ Λιβύῃ εὐρέθη.* *Herodot.* IV, 189. *καὶ τέσσαρας ἵππους συζυγῆσαι παρὰ Λιβύων οἱ Ἕλληνες μεμαθήκασι*: cf. VII, 184. ubi de *curribus* *falcatis* in *Africa* usitatis, ad quos cf. *Strab.* XVII, p. 1184. C. et de *curribus* *universim* *Mnaseam* ap. *Hesych.* v. *Βαρκαίους ὄχους* et *Steph. Byz.* v. *Βάρκη*. Adde quod *Herodoto* IV, 170. *Libyes* dicuntur maxime *τεδριποβάται*, et *quadrigae* in *nummis* *Cyrenaeis* sunt (v. *Eckhel.* D. N. T. IV. p. 120 sq.); ac nonnulla huc ex *Pyth.* V. et *Schol.* referenda. *Libya* *ἰππόβοτος* est etiam ap. *Oppian.* *Cyneg.* II, 253. Plura de *Cyrenarum* re *equestri* *curribusque* *praclare* *disputat* *Casaubonus* ad *Athen.* III, p. 100. F.

Vs. 19 — 56. *Illa gleba*, *Medea* inquit, *Theram* *magnarum urbium matrem* *constituet*: quae quomodo data *Euphemo* et apud *Theram* dilapsa sit, *Colchis* *virgo* *deinceps* *narrat*. Ad quem locum intelligendum quae pertinent, paucis complector. Quippe *Pindaro* auctore *Argonautarum* *fabulam* *simplicius* *quam alii* *narrante* *Minyae* *ex Thessalia* *per Bosporum* *intrant* *Pontum Euxinum* *indeque Phasin* (vs. 203 — 212.); *re perfecta* *versus Orientem* *in Phaside* *navigant*, quod *Hesiodus* quoque *tradiderat* (v. *Schol.* *Apollon.* IV, 283.); *deinde ex Phaside* *in Oceanum* *deferuntur*, *ex Oceano* *in mare rubrum* (vs. 251.), *pro quo nuper* *quidam* *miro acumine* *mare prope Erythras* *Ioniae inferre* *conatus est*; *ex mari rubro* *autem* *ut in mediterraneum* *pervenirent*, *duodecim dierum* *spatio* *navim* *per deserta Libyae* *humeris* *portant* *iussu Medae*, *usque ad Tritonidem* *paludem* (vs. 25 — 27.); cf. *Schol.* vs. 44. et *Eustath.* ad *Odyss.* μ, p. 1711. extr. p. 1712. pr. qui tamen *Pindari* *sententiae* *aliena* *admiscet*, *haud aliter* *atque Tzetz.* ad *Lycophr.* 871. qui huc *spectans* *supra Syrtin* *navim* *portatam* *esse* *fert*, quae non *Pindari*, *sed aliorum* *opinio* *est*. *Iam navi* *per Tritonidem* *vecti* *quum in ipso* *paludis ostio* *substitissent*, *a deo* *humana Eurypyli* *specie* *induto* *hospitii* *communio* *offertur*; *sed festinantibus* *Argonautis* *et ancora* *soluta* *glebam* *hospitii* *tesseram* *Euphemus* *accipit* (vs. 20 — 37.). *Hinc in Theram* *insulam* *Cretici* *maris* *pergunt*: *ubi dilapsa* *glebā* *Medea* *auguratur* *ex hac insula* *olim Libyam* *colonos* *accepturam* (vs. 38 — 43.). *Et illa* *quidem Taenarum* *apportanda* *erat*, *ut patria* *Euphemi* *Taenaria* *iure* *Libyam* *aliquando* *occupandi* *potiretur*; *nunc* *mutato* *fato* *ex Thera* *pro-*

dibunt Libyae coloni. Nempe ex Thera insula Argonautae deinceps in Lemnum delati sunt, ubi cum mulieribus congressi Lemnios Minyas genuerunt (vs. 252 — 257.). Apud Theram igitur constituta Medea hoc ipsum vaticinatur, in Lemno insula Euphemum progeniem inventurum (vs. 50 sq.), quae Lacedaemonem profecta (vs. 257 sq.) in Theram esset perventura indeque colonos in Libyam missura (v. 51 — 56.). Vides a Pindaro abesse vulgares fabulas de Argonautarum reditu per Istrum vel Tanain, abesse Adriam, Eridanum, Rhodanum; neque ut Apollonius libro primo, Apollodorus, Orphica, alii, quando in Colchicam terram navigarent, sed in reditu ad Lemnum apulisse Argonautas statuit; in quo errat Schol. vs. 447. Idem tamen Apollonius, ut narrationis a Pindaro aliisque traditae summam carmini suo intexeret, conspecta iam redeuntibus ab occidente Argonautis Peloponneso, procella eos per Libycum mare actos facit, donec Syrtin attingerent: tum monente Peleo per duodecim dies totidemque noctes navim trans deserta Libyae portare dicuntur ad Tritonidem paludem; ex qua quum egredi non possent, Triton exitum docuerit: simul eum Euphemo glebam donasse; glebam apud insulam Anaphen in mare proiectam esse: hinc extitisse Callisten s. Theram, Euphemi posteris sedem: postremo Argonautas in Thessaliam rediisse. Haec Apollonius libro quarto; omitto Orphica et ab aliis proditas fabellas, de quibus praeter alios Gesnerus egit de navigg. extra col. Herc. I, 3. 4. Quid veri argumenti subit et quo quaeque consilio ficta sint, acutissime exponit Müllerus Orchom. p. 349 sqq. Transeo ad singula. Vs. 19. ὄρνις, ομαί, est gleba accepta a deo, Tritone secundum Apollonium, specie Eurypyli Libyae regis uso: v. Apollon. IV, 1551 sqq. ibique Schol. cum Tzetz. ad Lycophr. 881 — 890. ubi in fine etiam Pindari affertur versus *Εὐφημος πρόραθε καταβάς* etc. Callimachi de Eurypylo locus, ad quem Schol. Apollon. provocat, est Hymn. in Apoll. 92. Euphemus autem a Tritone glebam datam accipit, si fabulam spectes, ob id quod in nott. critt. exposui, si fabulae causam et rationem, quod ab Euphemo sese descendere Battiadae gloriati sunt; glebâ enim Libycâ dandâ simul Euphemo terrae possessio datur. Nota res τὸ γῆν τε καὶ ὕδωρ διδόναι, apteque Müllerus glebam comparat Aletae apud Corinthum datam (v. locus ad Olymp. XIII.). Dativum γαίαν δίδόντι iunge voci θεῶ, non ἀνίρι. Vs. 24, 25. iunge προσκρημάντων νηὶ αὐτῶν; genitivus est absolutus. De ancora suspendendâ cf. si tanti est vs. 192. Vs. 29. Schol. videri possit legisse πρὸς ὄψιν θεκάμενος; sed vulgata praestat: θεκάμενος est ἐπιθεκάμενος; cf. Hesych. v. θήκατο ibique intt. Vs. 40. nota ὀτρύνειν cum dativo: lectionem ὠτρυνον firmat Pal. C. *Αυσίποιοι θεράποντες* sunt, qui dominos labore liberant, quem pro illis suscipiunt, ut exponit Eustath. ad Iliad. ω, p. 1373. 48. cum Scholiis et brevibus et Venetis vs. 738. nam quod Gedikius ex Hor. Carm. III, 17, 16. *famulos operum solutos* affert, huic loco non convenit. Verba τῶν δ' ἔλ. φρ. respicit Schol. Apollon. IV, 1750. καὶ Πίνδαρος μὲν τακῆ-ναὶ φησι τὴν βῶλον, καὶ περὶ τὴν νῦν καλουμένην Θήραν διαρρῦναι ἐπιλαδομένον τῶν θεραπόιτων, etc. Hinc *vesperi* dilapsam glebam dicit, quo tempore socordiores homines. Taenarium Pindarus Euphemum facit vulgarem secutus fabulam, ut vs. 175. cf. tamen Müller. l. c. p. 352. eundemque de patria et parentibus Euphemi v. p. 262 sq. Σὺν Δαναοῖς, non Doribus, sed Achaeis Peloponnesiis, quos Dores ex sedibus eiecerunt; etsi vulgata traditio Theram Therae conditorem Doriensium comitem fuisse statuit. Hoc quoque notavit Müllerus l. c. cf. eundem p. 321. *Τότε γὰρ*, quarta ab Euphemo aetate, sub Sesamo Euphemida, qui cum Thera heroe in insulam Theram migravit, tempore reditus Heraclidarum, a quibus Minyae Laconici in societatem recepti, mox vexati sunt; cf. Schol. De Argonautis Lemniarum mulierum consuetudine

usis v. ad Olymp. IV, 19 sqq. *Nῦν γε μὲν, nunc vero* in hac rerum condicione, quum ad Theram dissoluta gleba sit: igitur *νῦν γε* non oppositum adverbio *τότε* vs. 48. sed dictioni *εἰ γὰρ οἴκοι νιν βάλε* vs. 43. *Εὐφρήσει*, nempe Euphemus. Vs. 52. *Κυρήνης πεδία* dicuntur *κλειανεφῆ* ob nubium tractum, quibus Cyrene fertilis est, ut recte Ammonius ap. Schol. *Θέμισσιν* est de oraculis: cf. Fragm. inc. 101. *Καταβάντα ναόν*, succedentem sub templum, templum subeuntem. *Τατίρω χρόνω* aut tempus designat oraculo posterius, aut secundam Batti profectionem in insulam Plateam: ex priore enim in Theram redierat. Cf. Müller. Orchom. p. 343 sq. p. 294 sqq. De Libya Iovi Nilo sacra cf. Schol. h. l. et ad Pyth. IX, 89. Heynioque citatum Iablonskium Panth. Aeg. II, 1, 4. IV, 1, 14.

Vs. 57 — 69. *Sic locuta Medea est, stupentibus Minyis, et eventum res in Batto habuit, quem Delphica sacerdos oraculum de voce consultantem regem Cyrenarum edixit; in cuius prole etiamnunc verno quasi vigore floret octavus Arcesilas, Pythia nunc victoria potitus. Quem ego Musis tradam, simul celebrans velleris aurei reportationem; quae occasio fuit Minyis divinitus datorum ipsis honorum, quos nunc Cyrenarum imperio aucti habent.* Verba ἡ ῥα Μηδ. ἐπ. στίχ. citat Triclinius ad Sophocl. Antig. 1003. ἡ pro ἔφασαν accipiens, ut Schol. *Ἐν τούτῳ λόγῳ σε ὠρῶσεν*, huic Medae vaticinio convenienter te erexit et insignem reddidit, ut ὠρῶσεν Nem. I, 15. Isthm. V, 61. De *μελίση* v. ad Olymp. VI, 36 sqq. *Ἀυτομάτῳ κελιάδῳ*, quia sponte Pythia iusserat in Libyam coloniam deduci, non de tali re, sed de vocis remedio interrogata; v. Schol. Vs. 64. *μετὰ* est adverbium, *μετὰ ταῦτα*, etiamnunc post Battum. Vs. 65. construe *θάλλει Ἀρκισίλας ὄγδοον μῆρος παισὶ τούτοις*, hac in prole octavus: cf. Pyth. XII, 11. *τρίτων κασιγνητῶν μῆρος*. Vs. 69. *σφίσιον* Schol. de Cyrenaeis intelligit; praestat de *Minyis* capere, quibus ipsa hac navigatione, glebâ a deo in Libya datâ contigit, ut Cyrenas aliquando obtinerent per posteros suos. De Minyis v. Müller. Orchom. p. 258 sqq.

Vs. 70 — 100. *Originem habuit Argonautica expeditio ab oraculo, quo Peliae praedictum erat, ab Aeolida ipsum periturum; caveret autem una solea suffultum, quando peregrinus vel civis de montibus Iolcum descensurus esset. Iam advenit Iason, mirabili robore et forma iuvenis, quem in foro Iolcio constitutum, ut mentis imperterritae periculum faciens imperium ipsi debitum a Pelia repeteret, quum cives non agnoscerent, summis diis et heroibus comparandum intelligebant. Mox superveniens Pelias et ostento cognito perturbatus, pavore tamen celato Iasonem, quis sit, interrogat. Fabulam de Iasonis educatione, de qua cf. Nem. III, 52., et de praetextu Argonauticae expeditionis ceteraque explicat Meziriac. ad Ovid. Her. T. II. p. 21 sqq. cf. Tzetz. ad Lycophr. 175. qui Pindarica aliquoties tangit, ex quibus vs. 71, 72. inde a voce *θίσφατον*, item vs. 75. recitat. Initium huius loci formatum ad Homericum modum est Iliadis primo: *τίς τ' ἄρ σφαιε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι*; cave tamen hinc nostro loco conicias τ' ἄρ: τίς γὰρ more Graeco Latinorum est quisnam. *Δίξατο, ἐξεδίξατο αὐτούς*: quodnam initium, quaenam causa excepit eos ac tenuit? Sic Heynio notante dicimus: *casus me excipit, aerumna excipit. Τίς κίνδυνος, quodnam periculum, quod immineret, nisi tantam susciperent expeditionem? Ἀδάμαντα chalybem esse nemo ignorat; a ferro distinguit Pindarus in Scolio de Theoxeno: de adamante gemma vel de adamante, qui auro fundendo gignitur, nemo cogitaverit. Notae ex Aeschyl. Prometh. 6. ἀδαμαντίων δεσμῶν ἀρρήκτοι πίδαί* et tot alia huiusmodi. De Iasone *μονοκρήπις* nota omnia: insignis apud Schol. ea de re Pherecydis locus est, servata etiam prisca dialecto: quae ut restituatur, ex cod. Gott. adsciscenda lectio *ἀσάμβalos*. Vide Hesych. Suid. v. *σάμβαλα* et Eumelum ap. Pausan. IV, 33, 3. ubi vera lectio *σάμβαλ'* in cod. Mosc.*

De voce *εὐδείλος* v. ad Olymp. I, 100 sqq. In verbis oraculi *ξείνος αἶτ' ὦν ἀσπός* utrumque nomen Iasoni convenit, ut bene Schol. Dnas lanceas gerit Iason more heroico, qui ex Homero constat. Vocem *εὐδᾶς* Dorica littera *εῖ* assumpta Herodianum secutus notat Eustath. ad Iliad. β, p. 287. med. cf. infra vs. 253. Vestitus iuvenis est partim Magnesiā tunicā, ut *indigena*, partim pantherae pelle, ut *peregrinus* ex Chironis venatoris montana regione adveniens. *Ἀμφότερον, κατ' ἀμφότερον τρόπον*. Vox *ἀμφι* opposita est verbis *θρμόζοισα γυλοῖς*; est enim id quod *ἀμφι τὴν Μαγνησίαν εὐδῆτα*; et post *ἄ,τε* infertur *ἀμφι δέ*, a coniunctione ad oppositionem transitu facto; cf. si tanti, nos ad Plat. Min. et Legg. p. 86. *Φρίσσοντας, φρίσσειν ποιούντας*, ut bene Schol. h. l. et Schol. Eurip. Phoen. 1290. huc spectans; *imbres horridos*, in qua voce eadem fere quae in Graeca ambiguitas. *Εὐδῆς ἰών*, pro Attico *εὐδὴ ἰών* (v. Heindorf. ad Plat. Lysid. p. 4.), *recta procedens*, utpote sibi confidens. Deinde cum Schneidero reponere insolentiorē formam a Dorico futuro *ταρβάξω* factam *ἀταρβάκτοιο*, quae in libris prope omnibus est, etiam in Pal. C. et Vindob. 58. atque Urbico, et latet in Scholiastae vocabulo *ἀταρβήκτοιο*: ap. Tzetz. ad Lycophr. 175. haec afferentem variant codices. Vs. 85. *ἀγορά πλήθοντος ὄχλου* est *conciō populi frequentis*; hoc moneo, ne quis genitivum putet absolutum esse, quo ducere possit formula *πληθούσης ἀγορᾶς* de tempore, quod h. l. designari non videtur. Vs. 86. haec est sententia: *Heroem indigenam esse ignorabant quidem, formam tamen et staturam ita admirati sunt, ut religiosorum unus et alter vel hoc diceret, vel de deo aut alio humanam naturam excedente heroe cogitaret*. Ita explicato loco *καὶ* pertinet ad *τόδε*, neque hyperbaton facit. *Ὀπιζόμενοι* sunt *pii, religiosi*, generatim; quo ducit praesens: itaque non opus est supplere *αὐτόν*. Sic Isthm. III, 5. cf. Pyth. II, 17. Adde Disson. ad Isthm. l. c. Ad vocem *τις* cf. Homericum *ὡς δέ τις εἴπεσκεν*. *Οὐ τί που* est formula negantis, sed *ἠδικῶς*, ut in Scolio de Harmodio et Aristogitone: *Φίλαθ' Ἀρμόδι'*, *οὐ τί που τέθνηκας*, et quodammodo interrogative, ut ap. Plat. Rep. II, p. 361. D. ex libris legendum: *οὐ τί που οἶει, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἱκανῶς εἰρησθαι περὶ τοῦ λόγου*; et ap. Aristoph. Ran. 525. ubi v. Brunck. Nos quoque media inter interrogationem et directum sermonem oratione dicimus: *Das ist doch wol nicht Apollon*. Apollo ob decorem iuvenilem et pulchritudinem (Iason enim *κάλιστος ἀνδρῶν* vs. 123. atque, ut Apollo, intonsus vs. 82.), Mars ob vires a poeta assumptus est; neutrum tamen quum esse posse perspiciant, iam de heroibus cogitant staturam et ferocitate insignibus, ex parte etiam pulchritudine. Ingens vir Iason fuit (*ἔκπαγλος* vs. 79.) et audax (vs. 85.): utroque Oto et Ephialtae similis est, qui *τολμήεις* audit vs. 89. praeterea Otus et Ephialtes secundum Homerum erant *πολὺ κάλλιστοι μετὰ κλυτὸν Ὀρλώνα*. Neque illi contempti erant, sed in Naxo, ubi occubuerunt, culti: quod docet inscriptio edita a Villosono Comm. Acad. Inscr. T. XLVII. p. 313. ubi est ὄρος *τεμέτρος τοῦ Ὀτου καὶ Ἐφιάλτου*; quodsi coli religiose a Naxiis poterant, nulla poetae causa fuit, cur eorum hoc loco mentionem fugeret. Illos igitur cur nominaverit, satis patet; quibus quum Tityus proceritate corporis simillimus fuerit, hunc haud inepte additum censeo, frigidumque Chaeridis ap. Schol. iudicium puto. De Oto et Ephialte v. Heyn. ad Apollod. I, 7, 4. et imprimis Odyss. λ, 304 sqq. Pindarica respiciunt Pausan. IX, 22, 5. Eustath. ad Odyss. λ, p. 1687. 38. Lectionem *Ἐπιάλτα* nullo libro firmari dixi in nott. critt. quo magis miror in Schol. Harlei. Odyss. p. 69. ed. Lips. esse *Ἐπιάλτα*, addita nota: *διὰ δὲ τοῦ π τὸ ὄνομα*. Incubonem sane *Ἐπιάλτην* dictum esse, docet Eustath. ad Iliad. ε, p. 563. *ἐν δὲ ῥητορικῇ λεξικῇ φέρεται ὅτι Ἐπιάλτην Ἀττικοὶ φασὶ δαίμονά τινα* (Incubonem, *δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμε-*

νον p. 1687. 53.), διὰ δὲ τοῦ ᾠ Ἐφιάλτην ἀνδρὸς ὄνομα (qui Areopagi potestatem imminuit). ἐτέρωθεν δὲ, ὅτι Ἐπιάλης ὁ πριγκάλων ὑπό τινων, ὁ δ' αὐτὸς καὶ Ἥπάλιος. Cf. p. 562. Addit ad Odys. λ, p. 1687. 50. ἔτι προσθετίον καὶ ὡς τὸ ἐκεῖ φηθὲν πάθος (Inoubonem), ἤγουν τὸν Ἐφιάλην, Ἐπιάλην κατὰ παλαιὰν παρασημείωσιν ὁ Ἄκαϊος λέγει. Quae sit παλαιὰ παρασημείωσις, docet Hesych. v. μεσοπέρδην: olim enim vult scriptum Ἐπιάλην. Formam Ἐπιάλης memorat etiam Etym. M. p. 403. 33. cf. p. 454. 12. ubi non Ἐπιάλης Alcaeo tribuitur, ut apud Eustathium, sed aliud. Quae utut sunt, hoc loco Ἐπιάλια scribendum esse necdum confido; quod unde in Cratandrinam venerit, nisi forte ex Eustathio, non extrico; de Harleiano scholio quid statuendum sit, nondum mihi constat. Tityum Latonam tentasse, tradidit iam Homerus Odys. λ, 579. De formula ἐπιπαύειν φιλοτάτων cf. Olymp. VI, 35. et de sententia Pyth. II, 34. Vs. 94. Peliae mireris mularem rhedam tribui, quum tamen heroibus equi, mulieribus mulae usitatiores sint; causa est, quod Thessali mulabus maxime utebantur, si Siculos exceperis. Cf. Schol. Olymp. V, p. 118. princ. Pausan. V, 9, 1. Προτροπάδην, concitato cursu sine ullo hominum respectu invectus, qui mos tyranniae; tyrannus enim a poeta Pelias describitur, Iason placidus. Certe vs. 101 sq. Peliae verba insolentiora et duriora sunt, nulla hospitii reverentia, nullis delinimentis; quo pertinet etiam epitheton χαμαιγενέων, omnibus quidem terrigenis aptum, pro quo tamen honorificentius usurpari poterat; deinde ipsa formula ἔξανῆκε γαστρός; porro illud ἐχθίστοισι μὴ ψεύδειν καταμάναις ἐπέε γίνναν, in quo nota γίνναν et ab imperativo εἰπέ et ab optativo καταμ. pendere. Hinc facile colligitur in voce πολῖας nihil inesse honorificum, etsi Schol. τιμίας exponat, invalido argumento; alii epitheton ornans vocant, ut λευκὴ σὰρξ, λευκὸν σῶμα: πολίων enim passim est λευκὸν, ut ap. Hesiod. Opp. et D. 475. 49a. ἔαρ πολίων et ap. Callim. in Cerer. 122. λευκὸν ἔαρ: sed in illis dicendi generibus λευκός non tam ornans quam perpetuum epitheton est; γαστήρ autem ubi πολῖα dicitur, neque perpetuum id epitheton est sed prorsus singulare; neque ornans, praesertim in re, quae quum omnino conspicua non sit, verbis ornari non solet. Er. Schmidius arcana muliebria revelat: „Solet, inquit, gravidarum et iam partui vicinarum venter propter extensionem canum colorem ostendere.” Hermannus senilem uterum interpretatur; neque reluctor: sed quod addit, „τηλύγετον videri Peliae Iasonem, et idcirco carum parentibus ac sedulo educatum,” ratiuncula est ex longinquo arcessita. Quaecunque tamen epitheti notio est, quaedam contumeliae videtur nota inesse. Ac vide ne id quoque per contumeliam factum sit, quod non patrem, non parentes, sed solam matrem Pelias sciscitatur.

Vs. 101 — 123. Respondet Iason placide et cum fiducia: apud Centaurum Chironem educatum se ad repetendum regnum venisse, quod Pelias patri ipsius Aesoni eriperit; se enim modo natum a parentibus quasi mortuum ipsum lugentibus Peliae metu, clanculum emissum ad Chironem esse. Deinde non sine audentia ad populum conversus, ubi pater habitet, sciscitatur; senex agnito filio lacrimat gaudio; quod poeta paucis, sed vero affectu declarat eximie. Ad Chironis Iason disciplinam provocat, ut omnem mendacii suspensionem declinet; notae veteribus fuerunt Χείρωνος ὑποθήκαι, quae ad Hesiodum referebantur: v. Schol. Pyth. VI, 19. et collecta a Fabricio B. Gr. T. I. p. 15. Observa praesens οἴσειν, ex quo superest imperativus οἴσει. Vs. 102. a Suida v. κάτωθεν sic affertur: Ἀγρόθεν γ. νέμομαι παρὰ Χαρικλοῦς κ. Φ. Κενταύρου κοῦροισι, Chironis et Chariclus filiae, Ocyroe cum sororibus. Vs. 103. εὐτράπελον de maligno, absurdo, stolido dici docui nott. critt. nimirum quod praeae aetatis gravitas εὐτράπελλον, facetias scurriles, in peiorem partem interpretabatur. Ceterum haec non

ad discessum Iasonis pertinent, de quo ille Chironi nihil dixerit, cui sententiae contrarium additum ἔργον; sed ad obsequium modestum, quod ad eum usque diem Chironi praestiterit. Vs. 109. λευκαὶ φρένες quae sint, merito dubitatur. Schol. exponit ἀνοήτους, κειᾶς, sine idonea ratione; Heynius pro epitheto perpetuo habet, ut φρένες ἀμφιμίλιναι, illud ob omentum albescens: sed neque perpetuorum epithetorum ratio in lyricis late patet, et certe magis convenit epitheton Peliae atrocitatem designans. Hesychius, Suidas, Photius varia promunt interpretamenta: λευκαὶ φρένες· μαινώμεναι, λαμπραὶ, ἀγαθαί, ἡμεροί: ultimum ad mollitiem refertur prorsus hinc alienam, licet λευκός passim de molli sit. Alia glossa Hesychii λευκῶν πρᾶπίδων, κακῶν φρενῶν, vel nimium generalis est vel ad timiditatem et ignaviam spectat, ut intt. censent. Hoc loco λευκαὶ φρένες videntur esse θυμώδεις, commotae, acres, cupidae, turbidae, ut hominis tyrannidem affectantis; ita exponenti comparari potest Horatii splendida bilis, Persii vitrea bilis, quatenus intumuit indeque nitet, ut bene Heynius. Mox quum vera haud dubie lectio sit ἀρχεδίκῶν, Iasonis parentes dicuntur ἀρχεδίκαί; qua in voce num ἀρχή initium an imperium sit, ambigitur. Initium significatur in compositis huiusmodi, qualia sunt ἀρχέτυπον, ἀρχέκακος, ἀρχέπλουτος; sed etiam imperium, ut in voce ἀρχεθέωρος, quae forma antiquior quam altera ἀρχιθέωρος (v. Oecon. civ. Ath. T. II. p. 229. 230.), item in ἀρχέλαος, ἀρχέτωος, ἀρχέπολις: nec quidquam interest hac quidem ratione inter formas E et I habentes. Itaque quum ἀρχιδίκος sit iudicii praeses, ἀρχιδίκος idem erit, idemque esse potest ἀρχεδίκης: neque tamen haec significatio huic loco magnopere convenire videtur. Igitur ἀρχεδίκης ab initio derivata notione potius is videtur esse, qui primus ius et imperium habet. Quippe in compositis huius formae vocabulis radix priore loco posita partim eius continet notionem, in quem ius exercetur, ut in vocabulis ναυτοδίκης, Ἑλληνοδίκης, ναυταρῶν, Graecorum iudex; partim rationem indicat, quomodo quis iudicio utatur, ut ὀρθοδίκης (Pyth. XI, 9. etsi ibi non de iudicio, sed de responso), ἰσθυδίκης, ὑβριστοδίκης, χειροδίκης. Ad hanc familiam refertur ἀρχεδίκης, qui ab initio non iudicat quidem sed ius imperii habet, cuius magna pars iurisdictio (cf. vs. 153.). Igitur ἀρχεδίκης est quem hodie legitimum principem vocant. Vs. 112. ὄνοφερὸν κᾶδος non nocturnum est, quamquam id noctu factum, sed funestum. ὄδδον non est καθ' ὄδδον, ut Schol. sed accusativus a verbo κοιτάσαντες pendens: nocti committentes viam. Vs. 117. λεύκιπποι dicuntur πατέρες, utpote nobiles et principes, quos constat candidis esse equos usos: v. Hadr. Iunium Animadv. I, 12. Sic Dioscuri λεύκιπποι Zethusque et Amphion: v. Valck. ad Phoeniss. 609. haud satis caute Iunio obloquentem, etsi non omnia, quae Iunius profert, proba sint: λευκόπῳλοι Τυνδαρίδαι etiam Pyth. I, 66. et Molionidae Ibyco dicuntur λεύκιπποι κᾶροι ap. Athen. II, p. 58. A. atque Amphiarao esse albos equos tributos dictum ad Olymp. VI, 9 sqq. Tamen alios quoque hac voce ornari nihil mirum, ut λεύκιπποι Μυκηναῖοι sunt in Fragm. ap. Schol. h. l. et Thebarum λεύκιπποι ἀγνισαί Pyth. IX, 86. Ob decus et principum usum etiam ad deos translatus hic mos: v. ad Olymp. VI, 92 sqq. Vs. 118. nota insignem vim optativi: non opinor ego in peregrinam venerim terram; in quo levis inest ironia. Ἄν omitti in hac dictione non posse non mihi persuadebunt, qui nunc in ea particula illustranda summo studio versantur. Postremo ad dictionem πομφόλυξαν a Schol. recte expositam cf. Schneider. Lex. v. ἀνακρήθω, ubi comparatur Odys. β, 81.

Vs. 124 — 138. Iasonis vero ad famam uterque Aesonis frater, Pheres et Amythaon ad eos venit, item patruales Iasonis, Melampus Amythaonis, Admetus Pheretis filius; quibus quinque per dies hospitaliter habitis, sexto die cum iis consilio communicato una cum

illis Iason Peliam adiit, eumque ipsis obviam factum lenibus verbis allocutus est. Ex vs. 126. Formam Ἀμυθᾶν notat Eustath. ad Odys. λ, p. 1681. 50. Εὐμνεῖν τινὰ notable est, ut δυσχειράλγειν τινὰ; qua analogia ita id defenditur, ut opus non sit construere Ἰάσων ἀνεψιόν: Heynius frigide coniciebat ἀνεψιοί, quod exhibet Par. 2783. idem cave ap. Schol. latere putes; in Par. A. est εὐμνεύτορος. Εὐφροσύνην πᾶσαν ἐπέτελλεν, iis intendit et protendit summam hilaritatem, hoc est effecit et auxit. Aliud est neque huc quidquam faciens, quod ex epigrammate contulit Heynius ad Tibull. I, 5, 76. ζῆσι κάλων τείνας οὐρίον εὐφροσύνας. Ἰερὸν vocat εὐζωᾶς ἄωτον, quod epulae sacris iunctae sunt; sacra autem quinque dierum fuerunt. Εὐζωᾶ vulgo est εὐζωία; nolim tamen εὐζώας (εὐζωίας) scribi. Θέμενος, προδίμενος. Ἐπέσποντο, consilia probarunt; neque enim esse potest Secuti sunt et ad Peliam comitati, quod in seqq. demum dicitur: ὥρτο αὖν κελνοῖσιν. Κλισίαν cum Schneidero intellige de sellis, quibus propter mensas insederant. Κρηπίδ' ἐπέων, fundamentum et initium sermonis; cf. κρηπίδ' αἰοιδᾶν Pyth. VII, 3. κερρότητα κρηπὶς αἰοιδαῖς Fragm. inc. 103.

Vs. 138—167. Sequitur summa verborum Iasonis: *Etsi homines ad lucrum quam ad iustitiam procliviores sunt, non reputantes adversa nihilominus inde evenire; nos tamen decet aequitati studere indeque nobis felicitatem parare, quippe consanguineos; inter quos nato dissidio avertuntur Parcae. Itaque pactis, non armis res nostrae dirimendae ego tibi greges agrosque parentibus meis ereptos cedo; tu mihi imperium, quod pater meus Aeson Crethae filius tenuit, lubens redde, ne quid gravius inter nos accidat. His Pelias quoque placide respondens talem se fore profitetur, sed Delphici oraculi iussu sese debere Phrixi, qui ipsum somnio admonuerit, animam ac vellus aureum ab Aetia reducere ad iram deorum averruncandam; cui rei quum ipse ob aetatem impar sit, si Iason hunc laborem susceperit, ei se imperium redditurum.* Fictus videtur Pelias designari; veterator Pelias, Heynius ait, simulat se religione teneri expiandi piaculi, quod regni exitium minari videretur. Vs. 138. Neptunus, ex quo Tyro Peliam genuit, Περαιῖος dicitur, quod hoc nomine in Thessalia cultus est, Peliae et Iasonis patria; v. Schol. h. l. Schol. Apollon. III, 1244. qui haec quoque verba affert. Ἐπιβδᾶν τραχείαν, adversam fortunam post iniustum lucrum, translatione sumpta a die post festum proxima, qualis post nuptias dies repotiorum; quo die convivae fere laborare ex nimia intemperantia solent. De voce cf. Ruhnk. ad Tim. p. 119 sq. Θεμισσαμένους ὄργας, moribus ad iuris normam castigatis. Μία βοῦς parum urbanum neque satis honorifice dictum de abavia Enarea videtur; quod ut veteri simplicitati concesserim, quae ut taurum viro, ita vaccam mulieri comparat, in hoc tamen loco proverbialis videtur dictio subesse, quae etiam causa videri possit, cur de matre Crethae et Salmoni, non de patre dicatur. In qua re haeserant iam veteres, nec difficultatem tollit dissimilis locus Nem. VI. init. Sed vide ne in matre quiddam subsit reconditius. Etenim haec omnia non ob Iasonem et Peliam, sed propter Damophilum et Arcesilaum latius exposita esse in introductione satis, ut mihi videtur, demonstravi; ubi simul annotatum est, si Damophilus ab Iasone descenderit, Arcesilai eum cognatum nonnisi per mulierem esse. Ea vero mulier si, ut Enarea et Iasonis et Peliae parens est, et Arcesilai et Damophili parens erat, necesse est duobus viris nupserit, Euphemidae Arcesilai parenti et Iasonidae parenti Damophili, ut adeo Arcesilai et Damophili parentes fratres uterini fuerint, non tamen ex eodem patre. Quod si status, sufficiens causa fuit, cur μίαν βοῦν μητέρα poeta diceret, non ἕνα ταύρον πατέρα. Quid quod etiam illa Peliae denominatio, Παῖ Ποσειδάωνος Περαιῶν, non sine causa potest electa esse? Etenim Arcesilaus, cui haec accommodata sunt, quoniam Euphemida est, et ipse a Neptuno origi-

nem ducit. Ceterum ut redeam ad proverbialem ταῦρον et βοῦν, Aeschylus Agam. 1117. similiter loquentem Cassandram facit: ἀπέχε τῆς βοῆς τὸν ταῦρον. Vetustissima est proverbialis sapientia, qua utens Chironis alumnus huiusmodi dictionibus orationem suam distinguit; quo refer etiam illud πρὸς τραχίαν ἐπιβδαν ἔρπειν. Et ex proverbio petita μίαν βοῦν esse intellexit etiam Schmidius scite comparans vernaculum, *Sie sind Eines Wurfes*. Vs. 147. γὰρ est in Pal. C. sed praestat γῶν. Vs. 147, 148. recitat Tzetz. ad Lycophr. 175. usque ad δάσασθαι. Χαλκότηροσ, non aere vulnerans, ut Schol. sed aere factus. Πλουτοῦν πιαίνων, ditans inde opes tuas; simile fere ὄλβον ἄρδειν Olymp. V. extr. Divitias opimas dixit Plaut. Capt. II, 2, 31. cf. Schneider. Lex. v. πιαίνω. Ἰππότασ, Thessalis equitatu insignibus. Νεώτερόν τι et addito et omisso κακόν est gravius aliquid; v. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 461. Ob Phrixum dii Manes (χθόνιοι) Aeolidis dicuntur irati fuisse: ad quos placandos Phrixi animam Pelias debet κομίσαι. Inferias Phrixi ferendas intelligit Apollonius Rhodius II, 1196. ἐπεὶ Φοῖβειο θυηλάσ Στείλλομαι ἀμπλήσων, Ζηνόσ χόλον Διολίδησιν, ubi cf. Schol. sed Pindaro κομίσαι, ut arbitror, est de revocanda et deducenda anima, quod fit ψυχαγωγία: qua de re ad hunc locum docte disputat Eustath. ad Odyss. ε, p. 1614. extr. De anima ex Orco reducenda ψυχάν κομίσαι habes Nem. VIII, 44. Noverca Phrixi ex vulgari fama Ino est, Pindaro Demodice, aliis alia; v. Schol. et Müller. Orchom. p. 170 sq. qui universam Phrixi fabulam praeclare exposuit. *Εὶ μετάλλατόν τι, si qua res eiusmodi sit, ut quid facto opus sit, indagari queat.* Ὅτρύνει, ὁ θεὸσ ὁ μαντινόμεινοσ, quod eruendum ex prioribus μεμάννευμαι δ' ἐπὶ Κασταλλῶ. Et Iasoni et Peliae auctor gentis est Iuppiter, docentibus genealogiis; hinc dicitur γενέθλιοσ ἀμφοτέροισ: cf. ad Olymp. VIII, 1 — 18. extr.

Vs. 168 — 187. Quae quum inter eos convenissent, ipso Iasone instante futura expeditio per praecones promulgata est, et congregati heroes sunt, in his deorum filii Hercules, Castor et Pollux, Euphemus et Periclymenus, Orpheus, Echion et Erytus, Zetes et Calais; quos ad suscipiendum laborem gloriamque ipsi parandam incendebat Iuno Argonautarum tutelarum dea. Vs. 172. ὑψιχαίται vigorem et robur indicat. Ἀλκόν, suamne speciatim an Iasonis an omnem in quocunque virtutem? Praestat opinor suam intelligere. Ἐξ Ἀπόλλωνοσ, nempe ὦν, filius Apollinis, ut ceteri ceterorum deorum; cf. Schol. Lectio φορμικτῶσ defendi ex Dorica et Aeolica dialecto potest, ut σαλπικτῶσ reperitur in titulo Orchomenio. Erytus, qui Hygino Fab. 14. et 160. Eurytus, cum Echione filius est Mercurii et Antianirae Meneti filiae ex Alope Thessalica; Erytus audit etiam apud Apollonium et in Orphicis atque in Eudociae Violario, ubi p. 220 sq. Argonautarum extat index. Sed de talibus rebus Burmannus in Catalogo videndus est vel brevis Spitzneri conspectus in libello de Indice Argonautarum. De voce κεχλάδοντασ v. ad Olymp. IX, 1 sqq. et de forma, quae vs. 183. redit in verbo πεφρόκοντασ, ad Olymp. VI, 47 sqq. Vs. 180. indefinite dictum est ναιετάοντεσ de certis duobus Boreadis, ubi exspectes οἱ ναιετάοντεσ; nunc ita interpretor: „Venerunt etiam heroes quidam apud Pangaeum habitantes; etenim Zeten Calainque misit pater.” Celeriter autem hi advolaverant; quippe ocius impulerat pater. Ἐρτύνειν enim et ἐντύνειν Pindaro est impellere, cui affinis notio iubendi. Boreadas alas secundum alios in pedibus, secundum alios ad aures positas habuisse notum: unde progressus Wakefieldus pro solita temeritate scripsit περιόσιν ὦτα: in tergo ponit etiam Apollonius I, 221. Vs. 184. etiam Pal. C. habet πόθον ἐνδ. omisso fulcro. Vs. 185. supple ὥστε μὴ τινα μένειν λειπόμεινον τῆσ Ἀργούσ. De dictione αἰῶνα πίσσειν v. ad Olymp. I, 67 sqq. Iuno Argonautis et maxime Iasoni favit; antiquissima rei memoria Odyss. μ, 72. cf.

Apollodor. I, 9, 16. et ibi Heyn. Apollonium, Orphica, Pherecydem ap. Schol. ad vs. 159. etc. Volunt autem heroes *vel condicione mortis* (καὶ ἐπὶ θανάτῳ, ut ἐπὶ τοῦτοις) gloriam sibi parare famaеque immortalitatem: alias usitatus ἐπὶ θανάτῳ hoc sensu, *ad mortem*; cuius generis nubem exemplorum congescit Werferus Act. philol. Monac. T. I. F. I. p. 75 sq. Gloriam poeta dicit φάρμακον ἀρετᾶς, remedium et fomentum virtutis, quae non sine magnis laboribus obtingit: τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρωῶτα θεοὶ προπάρουθιν ἔθηκαν: horum vero laborum gloria remuneratio et lenimen est, ut Nem. III, 16. victoria καματωδέων πλαγᾶν ἄκος, et μόχθων ἀμνηοῖα Olymp. VIII, 7. Quam interpretationem me iudice etiam additum κάλλιστον et εὐρέσθαι firmat; Gurlittus tamen eo offensus, quod φάρμακον non πόνων, ut ap. Eurip. Bacch. 283. et passim, sed ἀρετᾶς dictum est, affert ex Eurip. Phoen. 900. φάρμακον σωτηρίας, praesidium salutis, atque hinc nostro loco incitamentum virtutis intelligit, fere ut Wagnerus; nec spreverim viri docti sententiam, modo si praesidium potius quam incitamentum verteris. Sed quod primo loco posui, magis Pindaricum videtur.

Vs. 188 — 211. Iolci recensu acto Mopsi vatis auspiciis heroes navem conscendunt, ancorisque suspensis Iovi et tempestatibus libat Iason, faustoque fulmine ad spem eriguntur nautae. Tum noto impellente ad Ponti ostia delati Neptuno sacra faciunt et templum condunt; mox superant Cyaneas, mobilia olim saxa, quae ex ea iam navigatione defixa sunt. Vs. 192. doctam nota Scholiastarum observationem, ancoras tum nondum fuisse, sed εὐνάς (lapides); poeta tamen tum hic tum vs. 24. Argo navi ancoras tribuit. Vs. 194. libatio fit in puppi, quod is locus ex posterioris aetatis usu praetori vel trierarcho datus est, ubi is haud dubie etiam sacra faciebat. Pollux I, 89. τὰ δὲ περὶ τὴν πρύμναν προϋχόντα ξύλα περιτόναια καλεῖται. ἐκεῖ πον καὶ σκηπὴ ὀνομάζεται τὸ πηγνύμενον στρατηγῶ ἢ τριηράρχῳ. Res apertior ex addito ἀρχὸς ἐν πρύμνῃ: cf. vs. 409. Ναύαρχος Iason etiam Apollodoro I, 9, 17. Et is in puppi est, apud Pindarum, sic in tabula ap. Philostr. min. Imag. 11. ὁ δ' ἐπὶ τῆς πρύμνης ὀπλίτης Ἰάσων ἂν εἴη. Ἀματὰ τ' εὐφρονα ἐκάλει, id est ὥστε γενέσθαι εὐφρονα: cave vero ad priora φέπας, νύκτας, πόντου κελεύθους (maris vias, hoc est mare, quatenus navigatur) ex sqq. suppleas εὐφρονα: potius hae simpliciter advocantur; ex qua tamen prece ad eas directa sponte intelligitur, illas quoque Iasonem velle sibi propitias reddere, etsi εὐφρονας grammaticae non adiunctum sit. Ad rem cf. Orph. Argon. 328 sqq. et sacra ab Arcadibus facta Ἀστραπαῖς καὶ Θυέλλαις καὶ Βρονταῖς ap. Pausan. VIII, 29, 2. Vs. 198. magis poeticum est construi ἀπορηγνύμεναι (ἀπὸ) στεροπᾶς, quam ἀκτίνες στεροπᾶς. Ἀμνηοῖαν ἔστησαν, ἀνέπνευσαν, ut recte Schol. instituerunt recreationem, respirarunt, ἀναπνοὴν ἐποιήσαντο: ut ἔριον στήσαι Odyss. τ, 11. μῆριν στήσαι Sophocl. Oed. R. 699. στήσαι ἰαχὴν Eurip. Iphig. A. 1039. στήσαι κραυγὴν Eurip. Orest. 1529. et quod proxime accedit ἐλπὶδα στήσαι Eurip. Iphig. A. 786 — 789. Paulo differt ἔστασαν ὀρθὰν καρδίαν Pyth. III, 96. Vs. 201. ἐνίπτων est ἐνίπων (v. Buttmann. Lexilog. p. 279 sqq.), adiuncta tamen ex Homericō usu *vehementiae* notione, sed sine increpationis vel vituperii significatione, *incutiens spem*, ut metus incutitur. Theocritus XXVII, 8. 38. μύθον ἐνίπω p. ἐρῶ. Nostro loco male Abresch. Obs. Misc. Vol. VI. p. 277. volebat ἐνάπτων. Mox locus, ubi sacrum Neptuno conditum, est Hieron-emporium celebre, ubi Iovis Urii statua et duodecim deorum delubrum: cf. Wolf. ad Demosth. Lept. p. 259. Schol. Demosth. T. II. p. 79. Reisk. et maxime Apollonium c. Schol. II, 532. Ἰάσων est p. Ἰάσων. Θέλαρ, cavum manus inter digitos et carpum, quod notum ex grammaticis, ut ex Hesychio: Θέλαρ, τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς καὶ τοῦ ποδός, et Schol. Isthm. III, 19, 92. Hinc βωμοῦ θέλαρ recte Schol. explicat

τὸ τοῦ βωμοῦ κολλῶμα τὸ ὑποδεχόμενον τὰ θύματα: Eustathius huc spectans ad Iliad. β, p. 309. med. ad ε, p. 553. med. exponit πλάτος, proprium tamen vocis sensum Pindaricis unice accommodatum et ipse perspexit. Et cave esse *planum arae*: concava est summa ara. Transfertur tamen dictio ad maris planitiem littoribus cinctam. Eam autem aram iam apparatus et nuper conditam repererunt Minyae et una boves. Δεσπόταν γαῶν, Neptunum. Συνδρόμους πέτρας, quae apud Pindarum sunt, etiam fortiori vocabulo *συνορμάδας* Simonides dixit ap. Schol. Eurip. Med. 2. Vulgo sunt *συμπληγάδες*. Sequentia δίδυμοι usque ad ἄγαγεν vitata affert Eustath. ad Odys. μ, p. 1712. 10. eadem respicit ad Dionys. Perieg. 144. Πίνδαρος δὲ διὰ τὴν μυθικὴν κτήνην καὶ ζῆν ταύτας τὰς πέτρας τολμᾷ λέγειν, καὶ ἐπιμένων τῇ σκληρᾷ ταύτῃ τροπῇ (immo pulcherrimae) τεθνάναι φησὶν αὐτὰς, ὁπνήλεια διεξέδν αὐτῶν ἢ Ἀργῶ.

Vs. 211 — 246. Tum Phasin ingressi cum Colchis dimicarunt Minyae; sed Venus Iasonem docuit incantationem sive philtum, quo sibi Medeam conciliaret; haec vero consiliis et beneficiis cum adiuvit et sese ei despondit. Igitur postquam Aetes boves ignem exhalantes aratro iunxit et sulcum duxit, idem is Iasoni imperat: id vero quum Iason perfecisset, Aetes ei velleris aurei locum indicavit, quod draco ingens faucibus tenebat; neque tamen exspectabat Aetes, hunc quoque laborem iuvenem perfecturum. Κελαινῶνες pertinet ad fuscum oris colorem; Herodoto II, 104. auctore Colchi μελάγχροίς εἶσι καὶ οὐλότριχες. Κόλχοισιν βίαν μίξαν nequit ita intelligi, ut sit convenere cum Colchis, in quo sensu vacuum plane foret adiectum Αἰήτα παρ' αὐτῶ; est potius de pugna, quo ipsum βίαν deducit, ut alias χεῖρας (Nem. III, 60.): quae pugna apud ipsum Aetam commissa est, constituta opinor periculi faciendi causa, ut singularia constituentur certamina: postea pacto convenit, ut vellus certis condicionibus redderetur. Fugnam tamen ignorant Apollonius, Apollodorus, Orphica. Venus πότνια βελίων, ut Diana πότνια θηρῶν Iliad. φ, 470. Tum vero Iasonem Venus, qua iubente Iasonis et Medae nuptias confectas esse iam in arca Cypseli cernebatur (Pausan. V, 18, 1.), Venus inquam Iasonem docuit philti artes, quod tum primum invenit; Cupidinis tollis utitur Apollonius III, init. De Iynge Heynius fere haec: „Iynx *torquilla* Linnaei esse creditur secundum Arist. H. A. II, 12. Plin. H. N. XI, 48. (107.) variis nominibus vulgo, recte an falso impertita, *frutilla*, *verticilla*, *motacilla*, mobilitate sua adumbrare credita aestuantis amoris agitationem; quae ut etiam augeretur, illigata avis rotae circumagebatur. Est de ea ave locus praeclarus in Schol. adde Theocr. II, 17. c. Schol. huc respiciente et intt. ad Xenoph. M. S. III, 11, 17. Verheyk. ad Antonin. Lib. p. 62 sq.” Cf. Schol. Nem. IV, 56. et nott. in Fragm. Paeon. 2. De re imprimis v. epigramma Anthol. ed. prior. Iacobs. T. IV, p. 140. n. 113. Fuit Iynx Suadae vel Echus et Panis filia: v. Hemst. ad Lucian. T. I. p. 172. et Schol. Nem. l. c. Vs. 219. Suadae tribuitur flagellum, quo Graecia Medeam feriat, ut Veneri ap. Hor. Carm. III, 26. extr. *Sublimi flagello tange Chloen semel arrogantem.* Vs. 220. πέτρατα ἀείθλων significant *viam et rationem, qua Iason exantlare labores possit.* Vs. 225. elegantius esse γνάθων quam γενύων adhuc arbitror; haud aegre tamen cedo Hermannō Elem. doctr. metr. p. 53. Vs. 231. θύσανον intellige villos s. lanam, πάντη χρύσειον ἐφύπερθεν ἄωτον Apollonio IV, 176. qui III, 1146. etiam disertius: τοῖον ἀπὸ χρυσεῶν θυσάνων ἀμαρυσσέτο φέγγος; cf. Nicæneti epigramma Anthol. ed. Iacobs. sec. T. I. p. 259. n. 225. vs. 2. et Iacobsii comment. ed. pr. Vol. I. P. II. p. 228 sq. Totum enim vellus ex Pindari sententia aureum est, unde πάγχρυσον γάκος vs. 68. ut πάγχρυσον δέρας ap. Eurip. Med. 5. alii purpureum dixerant (v. Voss. myth. Br. T. I. p. 254.). Vs. 233. ἐφετμαί Medae sunt praecepta qualiacunque, magicae incantationes, medicamina ce-

teraque consilia, quae Schol. persequitur. Vs. 237. construe: ἀφωνήτω περ ἄχει ἔυξεν ἔμπας, in tuto quamvis dolore tamen prae miratione in exclamationem erupit. Vs. 240. ἔρεπτον reducendum, hoc est ἔρεπον; exempla haud dubia Schneiderus Lex. h. v. attulit: Hermannus addit Etym. M. p. 374. 38. Zonar. p. 872. si apud hunc ἐρέπω in ἐρέπτω mutatum fuerit. Vs. 245. laudatur a Tzetz. ad Lycophr. 175. Draco magnitudine superat navem Argo a Minyis dolatam: Argo enim πεντηκόντορος fuit, ut navis Danaï: quod vero draconem volunt exstaturum fuisse, si iniectus navi esset, de eo nihil poeta.

Vs. 247 — 262. Iam quoniam Pindari consilium non in Argonautica expeditione narranda positum est, vela contrahuntur, eventus et reditus paucis comprehenditur: Longum mihi est redire in via regia; nam tempus ad exitum properat; et scio compendium viae: multis enim in hac arte dux sum. Igitur occiso dracone et abducta Medea, Oceano et mari rubro superato indeque translata in mare mediterraneum navi Theraque praeterita (v. ad vs. 19 sqq.) ad Lemnias mulieres Argonautae delati sunt; ubi Battiadarum stirps sata est, quae Lacedaemonem profecta hinc in Theram pervenit, atque inde progressa Cyrenarum imperio potita est. Ad vs. 247. cf. Isthm. V, 53. ἐμολ δὲ μακρὸν πάσας ἀναγήσασθ' ἀρετάς: μακρὸν ἔστι, longum est, et apud Graecos et apud Latinos nimis longum significat. Ἦρα συνάπτει, tempus exit, ad finem properat; τῆς ὥρας ἤδη συναπτούσης dicit Polyb. X, 40. de anni tempestate; idem συγκλειούσης τῆς ὥρας ἤδη XVII, 7, 3. et διὰ τὸ καὶ τὴν ὥραν εἰς ὄψι συγκλείειν XVII, 9, 2. Similis et sententia et dictio Nem. IV, 33. τὰ μακρὰ δ' ἐξινέπειν ἐρύκει με τισμός Ἦραι τ' ἐπειγόμεναι. Ἀγῆμαι σοφίας, arte, quae apud lyricum magna ex parte in eo posita est, ut paucis multa comprehendantur: cf. Pyth. IX, 80. omitto alia, lyrici disciplinam et ipse secutus. De vs. 250. v. nott. critt. et contra disputantem Thierschium Act. philol. Monac. T. II. F. II. p. 280. item de vs. 253. v. nott. critt. p. 460. Hermannus nuper correxit ἐπεδείξαντο κριμ' ἔσθ. ἄ. quod mihi quidem non placet. Certamen ipsum fuit armati cursus (Olymp. IV.): itaque non nudi decurrebant, ut nonnullis visum, sed ἔσθῆτος ἀμφίς est περὶ ἔσθῆτος: mulieres enim vestem, suum opus, praemium proposuisse nihil mirum, atque id testatur Simonides ap. Schol. cf. ad Olymp. IX, 102 sqq. De Minyadarum Lemniorum rebus, in Laconicam profectio et colonia Theraea omnia complexus est Müllerus Orchom. p. 300 — 337. Vs. 256. ἄμαρ ἢ νύκτες ex usu Graeco dictum est, ex quo accurate, ubi nos solam diem vel noctem nominamus, etiam noctem vel diem addunt, ut Nem. VI, 6. de morte, Nem. VII, 3. de natalibus; hic de genitura. Νύκτες, noctes, sunt nocturna tempora, nocturnae horae: v. Dissen. ad Isthm. VII, 44. Ἥθεσι, sedibus. Vs. 260. mirum offendisse quemquam: Battus et Battiadae ὀφείλουσιν, αὔξουσι, beant et augent Libyae campum, in quo Cyrenae conditae sunt, per ipsas Cyrenas, quae Libyae ornamento sunt; id autem fit σὺν θεῶν τιμαῖς, diis adiuvantibus et hunc iis honorem tribuentibus, ut vs. 51. σὺν τιμῇ θεῶν. Non igitur, si τιμὰς spectes, huc pertinet Homericum Iliad. α, 510. ὀφείλωσιν τὲ εἰ τιμῇ. Optimus interpres ipse Pindarus, qui quomodo Libyae campus a Battiadis foveatur, ipse exponit: ὕμιν ἐφειρομένοις ὀρθόβουλον μῆτιν διανέμειν ἄστν χρυσοθρόνου Κυράνας, qui recta consilia invenistis et tenetis ad gubernandas Cyrenas; in quo χρυσοθρ. Κυρ. heroina est, de qua Pyth. IX. Schol. tamen id legerat, quod volebat Dawes. Misc. crit. p. 60. σὺν θεῶν τιμαῖς.

Vs. 263 — 276. Recta consilia Battiadas iniisse poeta modo dixit: quo sibi aditum paravit ad sua ipsius consilia Arcesilao danda, quorum prior pars ad universam rempublicam spectat, ita tamen ut simul Damophili fortunae iam haec quoque ac-

commodentur; altera inde a vs. 277. speciatim de revocando Damophilo agit. Priora consilia non disertis verbis comprehensa sed imagine velata sunt, quae interprete egent; igitur aenigma est, ἀπὸ τοῦ ἀνύσσεσθαι, id est rei cuiusdam sive praecepti ingeniosa et obscura per circuitionem et ambages significatio; quae ratio docendi ex antiquissimis temporibus tradita lyricis erat, affinis illa oraculorum responsis, proverbiorum disciplinae, apologis Aesopiis, quibus priscae sapientiae magna continebatur pars. Igitur vs. 263. his Arcesilaus verbis compellatur: Γνώθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν, quae non ad praecedentem de Iasone et Pelia narrationem referenda sunt, sed ad seqq. *Intellige nunc*, inquit, *sententiam eius, quod propositurus sum, aenigmatis*; quod ita expressit: *nosce Oedipi sapientiam*. Oedipi sapientia non aenigmatis propositi prudentia est, sed solvendi aenigmatis ars et peritia; hanc igitur artem Arcesilaus vult noscere cognitamque tenere et huic aenigmati perspicendo adhibere, praegnantem vocis γνώθι significatione, ut plurimis locis. Aenigmatis ipsius summa haec est: *Quamvis quercui ramos decideris speciemque eius deturparis, tamen vel sterilis, ubi quando igni cremetur, qualis sit prodit, vel inter muros cum columnis herilibus sustinet onus improbum sede sua relicta*. Cuius sententiae vim qui hodie plane intelligere voluerit, Oedipus sit necesse est, quum Arcesilai IV. res haud satis cognitae sint: illud tamen Heynius, ceteroquin Arcesilai III. gesta male immiscens, recte haud dubie perspexit, non de solo haec Damophilo esse sed de universis civitatis rebus, quod vs. 270 — 276. aptius; quatenus tamen, quibus consiliis in republica componenda Arcesilaus uteretur, ad exulis et suspecti civis eiusque principis et regiae domui cognati fortunam maxime pertinebat, eatenus iam hoc loco Damophilus poetae obversabatur: ceterum populum quam unum hominem ilici commodius comparari nemo non intelligit. De rebus nihil tenemus, nisi quod ex ipso poeta peti potest et petitum videtur a Schol. Ἐστασιώσαν τινες ἐν τῇ Κυρήνῃ κατὰ τοῦ Ἀρκεσίλαου, βουλόμενοι αὐτὸν μεταστῆσαι τῆς ἀρχῆς· ὁ δὲ ἐπικρατέστερος αὐτῶν γενόμενος ἐφυγάδευσεν αὐτοὺς τῆς πατρίδος: in quibus fuit Damophilus. Cf. Schol. vs. 481. ποιεῖται δὲ τὸν λόγον ὑποφίας ἐνεστάσης τοῖς Κυρηναίοις πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον καὶ ταραττομένων αὐτῶν ὑπ' ἐκείνου ἢ ἐλαττουμένων παραιτούμενος καταστῆσαι τὴν πόλιν ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον. Iam si cum Heynio nihil in Pindari verbis inesse dicemus nisi hoc: *Noli acerbius uti Cyrenaeis ad libertatem proclivioribus, et putare depressos ita animos patienter esse iugum laturos; indolem enim Cyrenaeorum libertatis amantem asperitate et saevitia Arcesilai per exilia et supplicia extirpari non posse*; video cur nimio et partim alieno ornatu usus poeta dicatur. Mihi vero alia videtur aenigmatis cuiusque ratio esse; singula prope verba sensum tectum includere debent, quem quidem tot saeculis post indagare impeditum est. Periclitemur tamen. Universam sententiam hanc mihi fingo: *Ne demptis quidem capitibus populum vires amisisse, nec posse in principes saeviendo et optimis viris tollendis populi frangi potentiam; igitur molliora esse remedia adhibenda, ac non modo in populum, sed ne in principes quidem acerbius animadvertendum*. Ὄζοι sunt principes civitatis, inter quos etiam Damophilus; quibus resectis populus tamen quantus sit declarat, si ad postremum et fatalem ignem devenerit, ἐξίπνηται πρὸς λολῶθιον πῦρ: quo vide ne flagrantium seditionum turbae significentur, quibus pessum ire respublica queat. Neve mireris de principibus me dicere, tenendum est Cyrenis, utpote in Laconica civitate, licet Demonax populare imperium instituisset, optimates haud dubie plurimum semper valuisse, ut Therae, de qua id dicit Aristot. Polit. IV, 4. Possunt intelligi Senatores (γέροντες), quos Cyrenis fuisse non dubito, quum pleraque omnia ad Laconicam formam instituta Cyrenis sciamus: possunt etiam Ephori, populi ductores: hos enim Cyrenis fuisse ex Heraclide

constat. Sed obscurius est alterum, quod de trabe roborea in aedibus collocata ad-
ditur. Nam sola *populi utilitas* significari *roboreae trabis usu* non videtur; certe tum
vacaret et *δισποσύναισιν* et *δύστανον* et maxime illud *ἔδν ἐρημώσασαι χῶρον*: quibus
spectatis hoc poetam velle crediderim, civitatem principibus orbatam non seditione
sola sed alia quoque ratione regi nocere posse, si regis superbiam indignata, ut hac
liberaretur, certis condicionibus alieno accesserit imperio; fortasse eorum, qui tum
Aegyptum tenebant: certe Aegypti dominos iam tum in Cyrenas potuisse potentiam
exercere inde colligitur, quod Cambysi Arcesilaus III. tributarius fuit (Herodot. IV,
165.). Ita quidem populus quasi sede sua relicta, quippe qui exteri regni pars sit,
improbum onus sustinebit cum herilium aedium columnis reliquos inter muros. Haec
quidem non ut vera pono; sed unicuique suum iudicium relinquo. *Ἄλλοις ἐν τεύ-
χεσιν, reliquis in muris, ἐν τοῖς ἄλλοις τεύχεσιν*, pro epistyllo trabe roborea columnis
imposita ad tectum sustinendum. Ceterum vs. 263. apte comparatur Horatiano Carm.
IV, 4, 57. Vs. 265. scribe *αὐτᾶς*, ex usu prisco, quem Thierschius in Act. philol.
Monac. docuit. Iam aenigmate proposito disertiora poeta promit: *Tu sane potes me-
deri malis reipublicae; tu, cui claram vitam foveat Pacan Apollo*, qui Battiadas Cyrena-
rum dominos constituit (Apollinem autem Battiadae maxime coluerunt eumque medi-
cum; cf. ad Pyth. V. introd. et ibid. ad vs. 54 sqq.): *sed leni manu curandum vulnus*.
Nam *concutere reipublicam vel levissimum quisque potest; concussam restituere non nisi de-
orum auxilio rectores queant. Haec tibi gratia, hoc decus quum paratur ut regi diis caro,*
sustine omne studium in Cyrenis ponere. *Ἐξυφαίνειν* est *contexere, parare*, ut *ὑφαίνειν*
ἄλβον vs. 141.

Vs. 277 — 299. *Sed pro Damophilo, uno ex civitatis principibus, de quibus an-
tea dictum, nunc speciatim intercedam, speroque me utpote bonum virum, quod peto, ade-
pturum; si quidem tu Homericum dictum in animum inducens curas, secundum quod bo-
nus internuncius ad perficiendam rem mandatam plurimum confert. Immo Musa ipsa tale
negotium non aspernatur; ex eo enim recte indeque feliciter peracto etiam poesi honos
accedit. Nostis Damophili virtutes: tamen is procul a patria vitam agere cogitur, necdum
veniam impetrare potuit, quam vel Titanibus Iuppiter impertitus est. Is igitur, ut reditus
ad patrios lares obtingat, ut Apollinis apud fontem comissionibus musicisque concertibus,
quales nunc habentur, adesse innocenti liceat, vota facit; tibi que is, Arcesila, narrabit,
qualem Thebis carminum fontem repererit tibi que procuraverit. Homeri versum v. ap.
Schol. ad quem Pindarica afferentes Schol. Ven. et Eustath. ad Iliad. p. 1013. 11.
habent *ἰσθλόν*. Ad sententiam versus Homerici vide quae contulit Heynius T. VII.
p. 42. Vs. 280. etsi per se perspicuus est, notandum tamen Damophilum fuisse ex
optimatibus et regiae familiae genere coniunctum (Schol. vs. 467.). Eundem coniece-
rim Aegidam fuisse ideoque Thebas potissimum exulatum abiisse. Vs. 281. *παῖδες*
sunt iuniores; sententiam loci pervertit Macarius ap. Villoison. Diatr. p. 19. Vs. 283.
*sensus hic est: Privat ille maledicentiam voce sua alias satis clara; ne calumnia qui-
dem illi obtrectare potest, virtutibus eius victa. Vox calumniae clara est, quoniam
confidens est, ut ὕβρις θρασύμυθος Olymp. XIII, 10. ad quem locum etiam ὕβρις
κελαιδεννῶν ex Isthm. III, 26. iam contuli (Explicatt. p. 212.). Μακύνων τέλος οὐδέν,*
*nullius rei effectationem differens, sed opportunum observans tempus. Πρὸς ἀνθρώ-
πων, παρ' ἀνθρώπων. Ἐὐ νιν ἔγνωκεν, Damophilus καιρῶν; qui maluerit „καιρὸς Da-
mophilum,” tueatur id locis a Schmidio allatis Olymp. VI, 96. VII, 83. sed prius
evincunt sequentia quamvis obscura. Nam etsi in verbis θρασύμων δέ οἱ, οὐ θρασύων
ὀπαδεῖ, eodem modo ambigitur, sitne Damophilus καιρῶν, an καιρὸς Damophilo δε-**

ράπων, οὐ δράστας; tamen facile lis dirimetur, ubi quid δράστας sit, definieris. Δράστην, δρῆστην vulgo explicant fugitivum, δραπέτην, in qua significatione melius καιρὸς subiectum erit: καιρὸς sequitur Damophilum, non effugit. At fugitivus omnino non sequitur; itaque nihili haec interpretatio est. Iam dicas δράστην esse δραστήρα, de violento, qui non fovere, sed nimium urgere occasionem oblatam cupiat, ὃς βιάζεται τὸν καιρὸν, ita ut Damophilus subiectum sit: sed ne hoc quidem probandum, quum oppositum θεράπων et additum ὀπαδεῖ satis doceat δράστην de famulo dictum esse. Potius δράστης, δραστήρ est servus negotia curans et laborans, qualis est coquus, quem δραστήρα dixerunt secundum grammaticos; θεράπων liberalior quidam minister est, quemadmodum grammatici, ut Etym. M. et Apollon. Soph. apud Homerum θεράποντας non servos esse sed πάντας τοὺς θεραπευτικῶς ἔχοντας notant. Itaque minister Damophilus καιρῶ est, fovet eum, θεραπεύει, levi et haud invito neque improbo labore, ut qui observare opportuna didicerit; non illiberalem quasi operam praestat, neque ut is, qui opportunis commode uti non norit, sudat in rebus gerendis tanquam servus viliorum negotiorum curator. Similia Heynius attulit, non eadem. Denique quod ad ipsas, quae Damophilo tribuuntur, laudes attinet, iustitiam, vigorem iuvenilem, prudentiam senilem, tranquillitatis studium, denique promptum in rebus gerendis animum imprimis praedicatum invenimus: quarum virtutum maxima sane parte Iasoni non dissimilis est: attamen Iasonis et Damophili comparationi, de qua iam supra p. 264. mentionem inieci, non multum tribuerim, quod haec comparatio invidiam potius quam gratiam Damophilo apud Arcesilaum, qui tum Peliae sustineret personam, parare debuisset. Itaque negaverim quidquam ex moribus Iasonis Damophili moribus attemperatum a poeta esse, sed quae de Iasone habentur, ut supra dixi, pro exemplo eius, quae in civilibus turbis componendis plurimum valet, lenitatis propo-
 sita existimo. Damophili autem virtutes eae extolluntur, quae doceant, nec timendum Arcesilao Damophilum esse et plurimum hunc illi utilitatis afferre posse. Quod insertum ceteris laudibus est ὀρραυλίζει κακὰν γλώσσαν φαεινῆς ὀπός, eo spectare videtur, ut Damophilus susurrorum, qui regibus adrepere solent, calumniis circumventus sit: has refelli et dissipari Damophili integra virtute. Pergo ad reliqua. Ad vs. 289. cf. Aeschyl. Prometh. 263. ὅστις πημάτων ἔξω πόδα ἔχει, Sophocl. Philoct. 1260. ἴσως ἂν ἐκτός κλαυμάτων ἔχοις πόδα. Damophilo autem accidit, ut bona patriae bene cognita habens inde exulare coactus sit; Damophilus Atlas Titan est cum caelo luctans imposito, pressus quippe tanto exilii onere: sed Titanes quoque Iuppiter aliquando liberavit (Fragm. Hymn. 6.), victos illos olim a sese, non a Saturno, de quo alter Schol. cogitat; quod alienum a loci tenore. Fabulam videntur Titanomachiae tradidisse; neque tamen Atlantem solutum esse quisquam prodidisse videtur, sed ille adhuc caelum sustinet (Hygin. Fab. 150. coll. Schol. h. l.): quam ob causam a veteribus reprehensum Pindarum esse docet Schol. Neque vero ideo incommoda sunt, quae Pindarus dicit: *Damophilus nunc quidem Atlantis infortunio conflictatur; sed illi veniam dare decet: quid enim quod Titanibus ipsis, Atlantis fratribus, ab immortalis Iove aliquando est venia data?* Et nota Atlantem Libycum eo libentius potam assumpsisse, quod nunc in Libycis rebus versatur: solet enim Pindarus elocutionem ita instituere, ut et res et verba eorum, quibus scribit, condicioni accommodet: atque ut Damophilus procul a patria semotus est, ita Atlas in finibus terrarum caelum sustinet. Ἐν δὲ χρόνῳ, pergit, γίνονται μεταβολαὶ ἰστίων, λήξαντος οὐρου, si cessat ventus, vela qui impleverat, nautae vela vel contrahunt vel aliter collocant: sic tu, quum alia iam atque antea rerum Cyrenaicarum videatur condicio esse,

priora instituta et Damophili exilium revocare poteris. *Οὐλομένην νοῦσον*, exilium et res adversas exilium comitantes: neque enim ad turbas et seditiones Cyrenaisicas retulerim. *Apollinis fons* Cyrenis memoratur Herodoto IV, 158. *Cyre* Callimacho in Apoll. 88. ubi v. Schol. et Stephano Byz. v. *Κυρήνη*, ubi v. intt. Eustathii etiam locum afferentes. Choeroboscus fol. 234. apud Bekkerum: *Κύρη, ἔστι δὲ ὄνομα κρήνης, ἀφ' ἧς καὶ ἡ Κυρήνη πόλις*. Eum fontem reperisse sibi recte videtur Della. Cella libro supra allato p. 142 sq. ubi in inscriptione ibidem edita lege: *τὰν κρήναν ἐπεσκεύασε. Συμποσίας, sacras maxime Apollineas, ut in Carneis ceterisque sollemnibus. Θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἦβαν, iuvenili hilaritati tradere animum*. Postremo construe: *ἐν σοφοῖς πολίταις φόρμιγγα βαστάζων* (in conviviis) *θίγειν ἡσυχίαν, quiete frui*, non turbis et seditionibus studere. Cf. de structura ad Olymp. I, 67—87. Ceterum *Ἀρκεσίλα* vocativum rescribi non tantum ob ea praestat, quae in nott. critt. dixi, verum etiam ob hoc, ut ne Pindarus suum in Arcesilao canendo studium apud hunc iactet.

P Y T H. V.

Carmen eidem Pythiae victoriae, cui praecedens, scriptum est Pyth. 31. Olymp. 78, 3. necdum Arcesilao Olympica victoria potito, quam vs. 124. ei precatur poeta et Arcesilaeus nactus est Olymp. 80. (Inscr. Schol. Pyth. IV.). Illa Pythia vincenti Arcesilao auriga fuit Carrhotus Alexibii filius (vs. 26. 45.), Arcesilai uxoris frater et post Euphemi obitum praefectus Hesperidum, docente Theotimo ap. Schol. vs. 33. ubi qui Carrhotum Arcesilai socerum dixit, erravit manifeste. Sed eodem Theotimo auctore Euphemus Delphos equos deduxerat iisque vicerat: in qua re Schol. difficultatem quaerit, quum aurigam Carrhotum fuisse sciat. Nempe Euphemus pompae praefuit simulque milites collegit, quibuscum deinde Hesperides occupavit; Carrhotus autem aurigationi operam dedit, non ut mercenarius, sed liberali opera: sic consideranti nihil, in quo haereas, relinquitur. Oda cantata est reduce Cyrenas Carrhoto (vs. 29. 52.), postquam is currum Delphico dicaverat Apollini (vs. 34—42.), sed priusquam in Hesperides concederet, quibus tum demum Euphemus praeficiebatur: Cyrenis autem carmen agi ipse poeta testatur vs. 24. Quippe pompa in honorem Arcesilai deducitur, unde vs. 22. verba: *τόνδε κῶμον ἀνέραν δέδεξαι* (cf. Olymp. IV, 3. VIII, 10.): in qua hoc carmen cantatum est vel in via, quod mihi probabile, vel postquam chorus ad eum locum pervenerat, ubi commissatio habenda esset. Sollemnibus affuisse Carrhotum, non est quod moneam: sed etiam Arcesilaum commissationi affore aut pompae obviam iturum probabile erat: quo pertinent haec vs. 44. *τὸν ἐργεῖτον ὑπαντιάσαι*. Et pompa ad Apollinis templum ducta est: cui enim deo victoriam acceptam retulerint nisi Pythiorum deo et Cyrenarum ac praecipue Battidarum statori Phoebos? Igitur is maxime celebratur vs. 60 sqq. et compellatur vs. 79. is Arcesilao *inter iuvenum cantus* celebrandus esse vs. 104. dicitur; denique vs. 23. *κῶμος* vocatur *Ἀπολλώνιον ἄθυρμα*, *Apollinis deliciae*, utpote cui canendo destinatus sit. Immo via, qua deducta pompa sit, videtur describi posse. Apollineae enim pompae Cyrenis in platea *Σκυρωτῆ* incedebant poeta auctore vs. 90. *εὐθύτομόν τε κατέδρακεν Ἀπολλωνίαις ἀλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς ἔμμεν ἰκκόροτον σκυρωτῶν ὁδόν*:

quod mire poeta attulisset, nisi nunc ipsum ea via pompa incederet. Iam in eadem platea Castorum templum (Schol. vs. 121.): quo gratior Castoris mentio vs. 19. In hac igitur via pompam deduxerunt ad Apollinis, quem Battidae imprimis coluerunt (Callim. in Apoll. 95.), templum clarissimum, μάλα καλὸν ἀνάκτορον Callimacho in Apoll. 77. id vero, quoniam Apollo Cyrenarum ἀρχηγέτης est (vs. 60.), haud dubie in foro fuit: platea Σκυρωτῆ autem ad forum porrigebatur (vs. 93.), quod quia pompa attingere debebat, poeta non oblitus est conditoris Batti tumulum in foro situm commemorare. In eadem via ceterorum quoque regum sepulcra, quae poeta significat, sita esse suo loco ex coniectura, ut arbitror, non contemnenda dixi. Postremo ex locorum notitia etiam id explicandum videtur, quod vs. 24. γλυκὺν ἄμφι κᾶπον Ἀφροδίτας cani dicitur: neque enim Ἀφροδίτας κᾶπος poema esse potest (v. ad Olymp. IX, 15 sqq.); nec Cyrenarum vel urbs vel regio, quam interpretationem additum Κυράνα dissuadet; nec collis Gratiarum, de quo ad Pyth. IV, 1 sqq. dixi: multo minus Libyam universam poeta Veneris hortum dixerit, quum Libyam Veneri sacram fuisse ex historia doceri nequeat notante Schol. Pyth. IX, 16. vulg. nec sufficiat Libyae hanc partem iucundam fuisse, nisi Veneri sacra Libya fuerit, ut Iovi Ammoni Cyrenarum deo (Plat. Politic. p. 257. B.), cuius hortus Libya Pyth. IX, 55. vel ut Brasiarum in Peloponneso campus Baccho, unde is Διονύσου κήπος ap. Pausan. III, 24, 3. Immo Ἀφροδίτης κήπον Pindarus vocat τέμενος Ἀφροδίτης aliquod Cyrenis celebre, nec dubito id τέμενος et hortum fuisse et Ἀφροδίτας κᾶπον dictum esse: Ἐν κήποις Ἀφροδίτης etiam Athenis in ipsa urbe culta est (Pausan. I, 27, 4.), ubi celebre eius signum ab Alcamene factum (Pausan. I, 19, 2. Plin. H. N. XXXVI, 5. Lucian. Imag. 4. et 6.); cf. etiam Lucian. Dial. meretr. 7. Omnino floribus et hortis, quibus praeest (v. Wüstemann. de aedibus Scauri p. 184 sq.), gaudet Venus; nec dubium est plurima Veneris τέμενη in hortorum modum consita fuisse. Praeterea duo sunt Veneri Cyrenis cultus vestigia: alterum quod Venus Apollinem et Cyrenam nympham in Libyam venientes ibi recepit (Pyth. IX, 9 sqq.), in hoc suo horto puta; alterum quod Ladice statuum Veneris dicavit, quae vultum extra Cyrenarum urbem conversum habuit (Herodot. II, 181.): unde simul intelligas Veneris delubrum in extrema urbis parte fuisse vel intra moenia vel ante urbem, ubi Veneris templa condi moris apud Graecos fuit. Vide igitur ne hic quoque locus adveniendi ex portu pompae attingendus fuerit. Ceterum carmen est elegantissimum et summa arte dispositum.

Vs. 1 — 23. *Late potentes opes sunt, si quis illas virtute temperatas comites habeat fati favore datas: tu certe quidem, Arcesila, virtutibus misces divitias, qui Castoris beneficio post priores tempestates domum tuam serenitate illustrantis summum consecutus es Pythiae victoriae decus. Sapientes vero potentiam divinitus ipsis datam, quam tu habes, pulchrius ferunt: ita tu quoque iustus es in summa felicitate, quae tibi et ut regi inde a natalibus contigit divinitus, quamque augeat Pythia haec victoria, quae pompâ hac et commissatione Apollinea celebratur. Prima verba respicit Athen. VI. p. 231. E. Designatur autem πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαυδαμένος (Olymp. II, 58.), qui ad varias res et maxime ad victorias parandas utilis est. Πότμον παραδόντος, ut tibi, Arcesila, qui hereditarias opes habes. Αὐτὸν ἀνάγη, comitem secum adducat et producat: cf. Pyth. VI, 47. νόφ δὲ πλοῦτον ἄγει. Ἐπίτης πολύφιλος est dilectissimus comes: cave enim πολύφιλον intelligas multum amantem, quasi haud invitae probum virum sequantur opes, improbum autem invitae: quo ducere possit locus Solonis V, 9 sqq. meo iudicio hinc alienus. Vs. 6. τοῖνον cur non aptum esse pronuncietur, non intelligo. Castori vero Arcesilas victoriam debet, quia is ut ludorum curulium praeses, unde nunc χρυσάρματος*

dicitur, regi victoriam dat ipsum maxime veneranti: Cyrenis enim colebantur Castores religione ex Laconica in Theram indeque in Libyam per Battum translata; v. Schol. vs. 6. 121. coll. Pausan. III, 16, 3. Addam annotationem iuvenis periti Bernhardii: „Stellas iuxta silphium in nummis frequenter obvias ad Dioscuros Begerus Thes. Brandenb. I, p. 520. retulit, in eamque explicationem etiam Spanhemius U. et P. N. I, p. 295. incidere, apud quem p. 301. alter Dioscurorum eques cum stella in nummo apparet. Porro in quarto Cyrenensium nummorum Musei Britannici fulmen inter duas stellas est. In Thera Dioscurorum cultum obtinuisse ostendit etiam Dioscuri Theraei pugilis nomen ap. Phot. Bibl. p. 477. extans.” Mox asyndeton in verbo εὐδαιῶδες sicui, secus ac mihi, intolerandum videbitur, reducta antiqua lectione εὐδῖαν ὅς triplex poterit sententia proponi: aut enim pro usitato εὐδῖον adiectivum εὐδῖαν erit, cuius exemplum desidero; aut ἑστῖαν erit περὶ τὴν ἑστῖαν, ratione longe durissima; aut quae nunc Hermanni interpretatio videtur esse, εὐδῖαν καταιδύσσει erit καταιδύσσει μετ' εὐδῖας: sed haec omnia mihi quidem plus offensiois praebent quam sententia inconnexa, quam epiphonematis instar strophae pulcherrime additam iudico; simile est vs. 94. et passim. Χειμέριον ὄμβρον nuperas dicit Cyrenaeorum seditiones (cf. Pyth. IV, 263 sqq.), post quas Castor tempestatum domitor serenitate illustrat regiam domum danda Pythia victoria. Res civiles respiciuntur etiam verbis vs. 12 sq. σοφοὶ δὲ τοὶ κάλλιον φέρωντι καὶ τὰν θεόςδοτον δύναμιν, quibus de potentiae modesto usu rex admonetur. At illud καὶ ante τὰν θεόςδοτον paulo est obscurius; quod a voce θεόςδοτον dirimi aegre patiar. Igitur sensus hic videtur: *Divinitus data potentia magnum quidem bonum est; sed sapiens tamen non solum alias opes, sed vel hanc, qua tamen putes quemvis recte uti, quippe a diis missa, pulchrius fert, quam alias.* Ἐρχόμενον ἐν δίκῃ, iuste procedentem et recta via; cf. si tanti est, Act. philol. Monac. T. I. F. I. p. 38. Cetera cum Hermanno breviter explicui in nott. critt. neque ut sententiam mutem, impellit Tafelii, viri acuti, disputatio in Dilucidationum Pindari-carum Spec. I. Ὀφθαλμὸν esse splendorem post alios docuimus ad Olymp. II, 1 sqq. quibus in exemplis si nomen illud in appositione collocatum vel praedicatum est, noli in eo haerere, quod hoc id loco paulo aliter usurpatur: etenim lyrica dictione ὁ συγγενῆς ὀφθαλμὸς est innatum quiddam (iudum enim, quid sit, definitio), quod tibi lumen est et splendor et oculus vitae; in qua interpretatione iam fere praedicati vis tenetur. Hic splendor ipso poeta duce diversus est a felicitate, potentia, opibus, quibus praeditus est; itaque cum Hermanno partem maximam verto: *Fortunatissimus tu es; partim enim quia magnis urbibus imperitas, hoc est, quia rex es, innatus tibi virtutis splendor summum hoc felicitatis decus consecutus est tua temperatum sapientia etc.* Τοῦτο γέρας est ὄλβος πολὺς, de quo antea dixerat; quod γέρας eodem iure potuit αἰδοιότατον dici, quo Olymp. III. extr. aurum: συγγενῆς ὀφθαλμὸς est ille innatus virtutis splendor, qui antea iam significatus est verbis σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν δίκῃ. Haec si ita, ut volui, ceperis, non id dixisse videbor, quod feror, *Regibus virtutem ita se mancipare, ut e regno sit virtus, quam sententiam aulici praedicent.* Rem ita spectata. Arcesilaus quod magnis urbibus imperat, inde felicitate fruitur regiae dignitati coniuncta; hoc quum poeta dicere vellet, non id simpliciter dixit; sed alia sententia adiuncta, ut Arcesilai praestantiam a maioribus traditam celebraret, tribuit ei splendorem virtutis et ingenitae claritatis, quacum simul virtus innasci nobiles censetur, nisi quis a maioribus desciverit: unde ἀριστοὶ et ἀριστοεῖς veteribus nobiles dicuntur, quippe qui simul virtute praesentent. Duae igitur sententiae lyrica brevitate constrictae sunt: *Quod rex es, summa felicitate et opibus ipso ortu praeditus es; quae iunctae sunt vir-*

tuti tuae a maioribus acceptae; sed hae in unam commiscentur: Quod rex es, tuae virtutis congenitae splendor felicitati summae coniunctus est. In quo simul pulcherrima oritur oppositio inter bonum nativum et insitam virtutem ac praestantiam atque inter externae felicitatis donum, fere ut Olymp. II, 11. *πλοῦτόν τε καὶ χάριν ἄγων γνησιαίς ἐπ' ἀρεταίς*. Neque ex hac interpretatione Arcesilaum virum praeclarum esse inde poeta colligit, quod rex est; etsi quaedam sane regibus virtus olim solebat quasi innata esse, quaedam animi magnitudo ex magnae potentiae, nobilitatis, auctoritatis conscientiam profecta, quae raro in mollitiem degeneravit, frequentius in arrogantiam et superbiam mutata est; sed Arcesilaum et maiores virtute praestare poeta ut notum et certum ponit, quodque in ipso patrum indoles cernebatur, innatum virtutis splendorem dicit, secundum illud: *Fortes creantur fortibus et bonis*. Ceterum amicus doctissimus potius ita explicandum locum censet: τὸ μὲν ἔχεις τοῦτο γέρας, ὅτι βασιλεὺς ἐσσί: ex altera parte hoc decus habes, regem te esse. Sed equidem non possum accedere: mihi ὅτι utroque loco quia est, causam significans, non materiam felicitatis; atque ita locus videtur acutior sententiam continere, quia illud ὅτι tum colligentis et rationes addentis poetae est, non res tantum enumerantis. At hoc non argumentum est, quo possis illam interpretationem refellere; aliud quiddam afferam, quo meam commendem explicationem. Etenim illa verba ἔχει συγγενῆς ὀφθαλμοῦ αἰδοιότατον τοῦτο γέρας plane eandem continere notionem debent, quae inest illi μάκαρ vs. 20. et verbis σὲ πολλὸς ὄλβος ἀμφιπέμπεται vs. 14. *Felix es*, inquit: *felix primum* ipso ortu ob regiam dignitatem, *felix etiam nunc* ob victoriam. Quodsi amici explicationem sequaris, illud τὸ μὲν ἔχεις τοῦτο γέρας eam, quam postulo, notionem non satis fortiter exprimere, sed nimium leviter significare videtur. *Μιγνύμενον* verito *temperatum*, hoc est *coniunctum*, sed cum notione ea, ut coniunctio haec praestabilis sit, quod inest voci φρενί. Neque hoc potest offendere; nam *μλγνυσθαί τινι* est *cum aliquo coniungi*. Si veritas quo decore mens tua potita est, vacat tota dictio, quum idem insit antecedenti ἔχεις. Postremo ne de virtute et prudentia Arcesilai dubites, has Pindarus persequitur vs. 107 sqq. Vs. 20. ad μάκαρ supple ἐσσί, ut vs. 46.

Vs. 23 — 53. Quapropter quum divinitus haec tibi contigerint, ut et regia virtute, dignitate, opibus polleas, et nunc Pythiam victoriam consecutus sis; primum debes deum omnis felicitatis auctorem meminisse nunc quum maxime in victoriae sollemnibus, deinde vero Carrhotum quoque diligere, qui tibi hanc victoriae laudem paravit, curru non fracto, quem Delphico deo suspendit. Ei igitur cum pompa incedenti libens occurre: qui post tantum laborem pulcherrimam famam habet, quadraginta curribus superatis Cyrenas redux. Vs. 24. αἰδομένονον manifeste ad σὲ pertinet: de horto Veneris v. Introd. Vs. 25. construe παντὶ πράγματι θεὸν ὡς αἴτιον ὑπεριθέλαι, ἀνατιθέλαι. Mox in φλει δὲ post μὲν mutatur structura: v. ad Olymp. I, 8 sqq. et nott. critt. h. l. sententia tamen priori coniuncta est, quodque punctum antè vocem φλει retinui, more veterum etiam in minore distinctione puncto usorum feci. Vs. 28. Pal. C. ὀψινόον vel ὀψίνοον, ut unus Scholiastarum. Vs. 31. ὕδατι Κασταλλίας ξενωθεῖς, hospitio Delphis acceptus. De vs. 32 — 35. v. nott. critt. ubi ποδαρκέων pro genitivo plurali habeo: nam ne participium esse putem, id maxime obest, quod non Carrhotus, ad quem referendum esset, sed equi pedibus decucurrerunt et valuerunt: quo vitio etiam lectio ποδαρκέων δωδεκάδρομον τέμνος laborat, valens pedibus in curriculo duodecim cursum. Pro verbo tamen accepit Schol. exponens ἐπαρκῶν et τοῖς ποδῶν ἐπαρκέας, in altera hac explicatione non cogitans Carrhotum haud stadiodromum esse sed equorum pedibus vicisse. Si modo participium esset, cum Schneidero praestaret scribere ποταρκέων coll. Nem. VI, 62. sed neque Schol. ita legit, nisi dices verba τουτέστι τὸ στάδιον

τοῖς ποσὶν ἐπαρκείας καὶ τὴν νίκην ἀπεινευκόμενος, quibus vulgata lectio agnoscitur, a recentiore manu inserta esse; neque admitti quamvis elegans coniectura potest ob id quod ad Pyth. I, 56. nott. critt. p. 438. notavi. Redeo igitur ad genitivum ποδαρκέων, quo retento sensus erit is, quem in nott. critt. explicui; in qua tamen interpretatione adhuc offendit nimis breve et ieiunum τέμειος; etsi τέμειος recte dictus est hippodromus, quippe in Cirrhaeo campo situs Apollini sacro. Quodsi θέμειος legeris, sententia erit: *decus tuo capiti imposit, parans id fraenis et curriculo equorum vincantium*. Neque tamen probo istud θέμειος; et habeo quomodo illud ieiunum τέμειος augeam adiiciendis aliquot verbis. Etenim iam video iungenda haec esse ita scripta: ποδαρκέων δώδεκα δρόμων τέμειος, sed ita, ut ποδαρκέων genitivus sit ad δρόμων. Δρόμοι sunt ποδαρκείς, ut ἀμίρα ποδαρκῆς Olymp. XIII, 37. Vicit igitur Carthotus fraenis illaesis in sacro campo duodecim cursuum. Unum superest quod offendat, τέμειος praepositione destitutum. Cui incommodo succurrit alius locus Nem. VI, 42. Ποσειδάϊον ἄν τέμειος. Ita nascitur facilis emendatio: δάδεκ' ἄν δρόμων τέμειος: quam, dum inter plagulas corrigendas Thierschii nostri textum inspicio, occupatam video. Ἀκήρατοι ἀνίαί, fraena incorrupta, non confusa, non impedita nec rupta. Vs. 34. ἐντέων non de fraenis, sed de ipso curru est. Seqq. satis impedita sunt; omnis autem interpretatio ex locorum cognitione pendet. Crisaeus collis est apud Crisam, quae est minimo supra Cirrham intervallo: Cirrham enim et Crisam geographorum plurimi distinguunt; Pausanias tamen non distinguit, nec Pindarus ipse, quod patet collatis locis Pyth. III, 74. VI, 18. Isthm. II, 18. Pyth. VII, 16. VIII, 20. X, 15. XI, 12. Nostra non interest distinguantur necne, quum loci maxime vicini fuerint: qui plura voluerit, adeat Müllerum Orchom. p. 495 sq. Cirrha autem Delphorum navale est, sexaginta a Delphis stadiis, ubi hippodromus in campo arboribus non consito. Pausan. X, 37. ἐς δὲ Κιόραν τὸ ἐπίνειον Δελφῶν ὁδὸς μὲν σταδίων ἐξήκοντά ἐστιν ἐκ Δελφῶν· καταβάντι δὲ ἐς τὸ πεδίον ἰπποδρόμος τέ ἐστι καὶ ἀγῶνα Πύθια ἀγούσιν ἐνταῦθα τὸν ἵππικόν: cf. Strab. IX, p. 640. B. Alm. Et ille quidem campus, si Pindari aetate silva cinctus erat, potuit κοιλόπεδον νάπος θεοῦ dici; νάπη enim et νάπος est silva, lucus, maxime sacer, ut Corinthi est ἱερὰ νάπη (Inscr. ap. Spon. Misc. erud. ant. X, p. 363.): ac sane h. l. Scholiastae κοιλ. νάπ. θεοῦ perhibent campum esse, in quo sit curule certamen habitum. Eundem locum, qui νάπος dicitur, alibi referunt Ἀπολλωνίαν νάπην vocari, Pyth. VI, 8. ἐν πολυχρῶσῳ Ἀπολλωνία νάπα: atque ibi quoque Cirrhaeum campum intellexerunt veterum nonnulli ap. Schol. Ἴνιοι δὲ νάπην τὸ πεδίον ἤκουσαν, ἐν ᾧ οἱ ἵππικοὶ ἀγῶνες ἐτελοῦντο: sed obstat additum πολυχρῶσῳ, quod de Cirrhaeo campo speciatim dici non potuit. Igitur missa hac sententia, Ἀπολλωνίαν νάπην Pyth. VI. et in Paeonibus ap. Schol. Pyth. VI. itemque κοιλόπεδοι νάπος θεοῦ censeas Pythonem esse, ut alius ap. Schol. Pyth. VI. volebat, aut templum ipsum cum περιβόλῳ in summa urbe (Pausan. X, 8. extr.): et prius firmaveris verbis Schol. Iliad. β, 519. ubi Pytho s. Delphi feruntur antea Παρνασσίας νάπης nomen habuisse. Sed neutrum verum; Νάπη pars est mediae Delphorum urbis. Schol. Pyth. VI, 4. extr. τινὲς φασιν εἰς τρεῖς μοῖρας διηρῆσθαι τοὺς Δελφοὺς, καὶ τούτων ἡ μὲν λέγεται ὑπάτη, ἡ δὲ μέση, ἐν ἣ ἐστι καὶ αὕτη ἡ καλουμένη νάπη. Ex ipso quin etiam Pindaro Pyth. VI, 1 — 9. colligo, Pythonem et Ἀπολλωνίαν νάπην non plane idem esse; et ex eiusdem odæ vs. 5 sqq. carmina in illa νάπη victoribus cantata esse conicio; quoniam autem πολυχρῶσος dicitur, tempore videtur vicina fuisse, ita ut eius περιβόλον ab inferiori parte cingeret (cf. ad Pyth. VI.). His explicitis possumus iam ad interpretationem propius accedere. Et structura quidem manifeste haec est: Ἀλλὰ

κρέματα πάντα χειραρᾶν τεκτόνων δαίδαλα, ὅσα ἄγων ἐς κοιλόπεδον νάπος θεοῦ ἄμειψε Κρισαῖον λόφον: sed sententia duplici ratione constitui potest. Primum enim ita explicueris: *Sed vicit illaeso curru, et dedicata et suspensa sunt omnia currus instrumenta artificiose facta, quae in mediam Pythonem adduxit, in convallem dei, certandi causa, et quibuscum deinceps in campo Cirrhaeo decurrens propinquum praeteriit Crisaeum collem, qui campo imminet.* In qua interpretatione ut illud commodum est, quod colle Crisaeo praetereundo videtur vicisse, ita hoc minus habeo conveniens, quod Crisaeum collem praeteriisse dicitur ἄγων τὸ ἄρμα ἐς νάπος θεοῦ, quum potius deberet esse ἀγῶν, quia priusquam certaret, Delphos profectus Carrhotus erat. Igitur alteram sententiam amplector: *Suspensa sunt, quae in reditu ex Cirrhaeo hippodromo, superato qui inter Cirrham et Delphos est Crisaeo colle in mediam Delphorum urbem deduxit, ut dedicarentur.* Haec sola est recta interpretatio, quam omnia commendant: primum enim, quod integra currus instrumenta Delphos reportavit, in eo haud ambigua victoriae significatio inest; deinde in hoc sensu ἄγων ἄμειψε rectissime dicitur, quia dum colles Crisaeus superatur, currus Delphos advehitur; tum κοιλόπεδον νάπος, quo post Crisaeum collem superatum pervenitur, atque quo Carrhotus tendit, ut currum suspendat, in fine orationis positum est: quod haud satis recte poeta instituisset, si post aditum κοιλόπεδον νάπος in Cirrhaeo campo Carrhotus vicisse diceretur; postremo si in νάπη carmina cantata sunt, ex Cirrhaeo campo redux Carrhotus eo currum advexit, ut victoria ibi celebraretur et currus in aedicula suspenderetur. Haec hactenus; nam quod Tafelius excogitavit, hippodromum in ipso colle acclivi esse, et per se absurdum est et Pausaniae adversarium ac Pindaro, qui Pyth. X, 15. ἀγῶνα Κίρρας diserte dicit esse ὑπὸ βαθυλείμωνα πέτραν. Illa vero currus instrumenta Carrhotus Delphico deo suspendit donarii loco: quod eo minus mirum, quum artificiose facta fuerint, et curruum Cyrenaicorum magna fuerit existimatio (v. Athen. III, p. 100. F. et Casaub.): sellam tamen solam suspensam esse Scholiastes putat, cui obest vox ὀπόσα. De adiectivo χειραρᾶν v. nott. critt. p. 474. Pergit poeta: *Hinc, id est, quod vicit et currum reportavit, hinc habet currum κυπαρίσσινον μέλαθρον.* Τὸ esse διὸ nemo dubitabit: huic explicationi quae nuper opposita est, Graecae linguae ingenio adversatur et elegantiae dicendi. *Κυπαρίσσινον μέλαθρον* est aedicula sive thesaurus, haud dubie in περιβόλῳ, ubi Cretense illud signum, de quo in nott. critt. dixi; ex cupresso ea aedificata erat, quia frequens in ea regione cupressus: unde Cyparissus urbs Delphis vicina (cf. de nominis ratione Scholia ad Iliad. β, 519.): *Παργάσιον* dicitur μέλαθρον, quod περιβόλος in summo vertice Delphorum ad Parnasum est. Cur in eodem thesauro, in quo Cretense signum, currus Cyrenaicus asservetur, non refert inquiri, quum vel in Corinthiorum thesauro in περιβόλῳ Lydium fuerit aurum conditum (Pausan. X, 13, 3. Herodot. I, 14.): potuit tamen Battidarum et Cretensium cognationis ratio habita esse, de qua v. Müller. Orchom. p. 342 sq. Ceterum de alio curru Cyrenaeorum donario v. Pausan. X, 13, 3. item de alio X, 15, 4. Vs. 42. certa est emendatio *κάθεσσαν, τὸν μονόδροπον, φυτόν*: et nota post *μονόδροπον* de industria interpunctum esse: vulgata inde nata erat, quod in antiquis libris ut in titulis lapideis scribebatur *ΚΑΘΕΣΣΑΝΤΟΜΜΟΝ*. Vs. 45. *φλέγοντι* est *illustrant*: cf. Olymp. IX, 24. Nem. X, 2. Isthm. VI, 23. Idem Latinis est *incendere*, notantibus etiam lexicis. Vs. 47. *μάγας κάματος* non de colligendis militibus capiendus, sed de labore certaminis, quo quadraginta vicit aurigas. *Καὶ* est *etsi*: *Etsi magnus is labor fuit, felix tamen es, quod nunc caneris.*

Vs. 54 — 81. *Ut tu, Carrhote, non sine labore victoriam parasti, sic sane nemo*

lorum hominum, quorum animos Apollo eiusdem maxime musicae vi pacatos reddit: ad quod etiam haec nunc oda conducit. Id vero poeta apte inserit ob nuperas Cyrenis discordias. Deinde Phoebus dicitur Dorienses oraculo, quo consulto expeditionem fecerant, in Peloponnesi tribus illis constituisse partibus, quas initio occupasse feruntur, in Laconica, Messenia, Argolide; atque ad Spartam Cyrenarum aviam deducta oratione se quoque poeta patefacit Spartanis coniunctum esse, ut inde Cyrenaeis quasi propinquus videatur: fere ut Arcadibus se cognatum Olymp. VI, 84 sqq. praedicat: et Cyrenis iunctas Thebas fuisse vel Ammonis cultus docet, de qua re exposui Oecon. civ. Ath. T. II. p. 258. Verba τὸ δ' ἐμὸν γάρυον' ἀπὸ Σπάρτας ἐπήρατον κλέος adhuc ita intelligo, non ut Pindarus origine Spartanus sit, sed ut sibi a Sparta gloriam accedere dicat, unde verbo κλέος usus est. Quia propinquus Spartanus est per Aegidas, ideo ipsi ex Sparta gloria accedit. Non tamen inde, quod Sparta illustris est, sed quod Spartâ Aegidarum gloria propagata est; Spartâ Theram venerunt Aegidae, hinc Cyrenas: igitur Spartâ late diffusa est Aegidarum gloria, atque haec gloria Aegidarum, gentis Pindari, est illud ἐμὸν κλέος. Hoc docent seqq. ὄθεν γεγενναμένοι etc. id est: *Spartâ enim maiores mei in Theram, Cyrenaeorum metropolin devenerunt.* Aegidae vero Pindari parentes sunt, non illi, qui Spartam abierunt, sed qui Thebis remansere: quodsi dicitur, ὄθεν γεγενναμένοι ἴκοντο Θήρανδε φῶρες Αἰγεῖδαι, ἐμοὶ πατέρες, non hoc vult, ab illis Aegidis, qui Sparta fuerint atque qui in Theram migrarint, se originem ducere, sed hoc tantum significat: *Ego Aegida sum; Aegidae Spartâ in Theram venerunt; igitur maiores mei sunt illi, qui Theram condiderunt, quippe ex ea, qua ego, stirpe.* Quodsi quis dicat secundum poetae verba Pindarum ab ipsis Spartanis Aegidis descendere, quia dictum sit ὄθεν (Σπάρτηθεν) γεγενναμένοι ἴκοντο Θήρανδε φῶρες Αἰγεῖδαι, ἐμοὶ πατέρες, videat profecto quid agat. Nam tum ego eadem ratione potius id demonstrabo, a Theraeis Aegidis poetam genus suum repetere. Haec hactenus. Simul autem poeta vult causam aperire, cur sibi et suae genti Cyrenae carae sint; quod perfecit, quum doceret, a gente Aegidarum Theraeos oriundos esse: hinc Thebanis Aegidis quoque Cyrenas carae esse, quas quum nemo ignoraret Theraeam coloniam esse, non opus fuit hoc diserte exponi; in transitu tamen id vs. 80. tangitur, ut paulo post dicam. Cyrenarum autem Thebis memoriam celebrari significatur in Carneis, Apollinis sollemnibus Thebanorum Aegidarum, Spartanorum, Theraeorum, Cyrenensium communibus. Tantum de nexu sententiarum. Aegimius cur nominetur, constat ex iis, quae ad Pyth. I, 58 sqq. dixi; cetera explicui in nott. critt. nec multa addenda sunt prolixae disputationi vel firmandae vel corrigendae. Vs. 77. ἔρανον dicit epulas Carneorum, credo quod singuli quique, ad quos ea sollemnia pertinerent, victimas conferrent, ut quasi de symbolis coenarentur. Addita autem sunt verba haec, ut pateret Aegidis sacra Carneae deberi, neque illos sine magna auctoritate in Theram accessisse: venisse eos quasi cum pompa, sacra afferentes; atque ita simul praeparatur id, quo poeta tendit, in Carneis iisdem Thebis celebrari Cyrenas. Vs. 79. Pal. C. quoque τειᾶ et vs. Καρνεί' exhibet, et utrumque Par. 2403. (A.) 2783. Καρνεί' etiam Par. 2709. Formam Καρνήϊος in nott. critt. nonnisi analogia firmavi: sed ΤΟΝ ΙΕΡΕΑ ΑΠΟΛΛΙΟΝΟΣ ΚΑΡΝΗΙΟΥ diserte offert titulus Theraeus ap. Spon. Misc. erud. antiq. X, 67. p. 342. De voce σεβίζειν cf. Isthm. IV, 32. Et nota poetam more suo omnia ex sua persona dixisse; certe si ἐμοὶ ad poetam referendum est, non potest σεβίζομεν ad Cyrenaicum chorum pertinere, quod statuit Müllerus Orchom. p. 330. coniectans, quod mihi quoque in mentem venit sed neque necessario statuendum et nimis incertum est, Carneae et victoriae

sollemnia, in quibus hoc carmen cantatum, esse simul acta. De Carneis per Aegidas propagatis breviter et optime disputat Müllerus l. c. p. 327 sqq. ipse quoque a Thebanis ea deducens; neque historia eorum sacrorum spectata quisquam iudicaverit secundum Pindarum Carneae ex Thera Thebas migrasse: quae tamen Tafelii sententia est *ἔνθεν* ad *Θήρανδε* referentis: quod rerum ipsarum ratio nullo pacto admittere videtur. Scio etiam ita iungi posse: *ἀλλὰ μοιρά τις ἄγεν· πολύθυτον ἔρανον ἔνθεν ἀναδεξάμενοι*, atque sic quidem, ut *ἔνθεν* non ad Theram, sed ad Aegidas referatur; sed si ab Aegidis suscepta Carneorum sacra dicentur, non video cur ab illis ea Thebani susceperint, qui ea iam habere debebant, si Aegidarum sacra erant Carneae Aegidaeque Thebani. Ceterum si Tafelius *ἔνθεν* apud Pindarum non *qua de causa*, sed *quo ex loco* esse contendit, id interpretationi meae non obesse arbitror. Iungo, *ἔνθεν ἀναδεξάμενοι Κυράνας ἀγακτιμένην πόλιν σεβίζομεν*, ita ut accusativus a participio simul et verbo finito pendeat; iam *ἔνθεν* ad locum, Theram refer: *Unde, ex Thera ab Aegidis condita, Cyrenas recepimus in Carneorum carmina*: Cyrenas Thera Thebanis quasi tradit, quod Theracis Cyrenae originem debent. Ita quidem Pindarus lyrica utens dicendi audacia duas res solita brevitate complectitur: primum id quod nondum dixerat, *ex Thera Aegidarum civitate provenisse Cyrenas*; deinde alterum, *quoniam a Theracis conditae Cyrenae sint ductu Aegidarum Thebanorum, hinc Thebanis quoque Cyrenas a Theracis susceptas in Carneorum sollemnibus celebrari*. Sed prius ut notissimum verbo tantum significatur; alterum uberius extulit poeta, quod eo tendebat ut demonstraret, sibi singularem aliquam ob causam dilectas Cyrenas esse. *Ἀγακτιμένην πόλιν* Cyrenas poeta dicit ob magnificentiam aedificiorum, quam etiam rudera testantur; vide quae dixit Della-Cella.

Vs. 82 — 107. Iam Cyrenarum antiquitates altius repetuntur. *Quas Cyrenas tenent Antenoridae*, inquit, *qui cum Helena advenerant; quos colunt novi coloni a Batto adducti*. Hic vero maiora deorum delubra condidit Apollinisque pompis stratum paravit viam, ubi ipse in extremo foro tumulum separatim habet et heroicis colitur honoribus; ante domos vero ceteri reges sepulti sunt, quorum magna virtus carminum meorum rore perfunditur; audiunt certe etiam defuncti felicitatem et laudem gentis a me celebratam, quae maioribus cum filio communis est atque huic debita. Sic redit ad Arcesilaum, a quo Apollo victoriae auctor cani debeat. In Cyrenaicam Antenoridae cum Helena et Menelao venerant tradente Lysimacho ap. Schol. h. l. Schol. Lycophr. 874. *Πολλὰ ἑλπίων περὶ Μενελάου ὁ Λυκόφρων περὶ τῶν τοῦ Ἀντήνορος υἱῶν οὐκ ἐμνημόνευσε, Γλαύκου φημί καὶ Ἐρυμάνθου, οἳ μετὰ Μενελάου πλείοντες, ναυαγήσαντες ἐξῆλθον περὶ Κυρήνην τῆς Κρήτης (inepte), καὶ οὐκ ἐτι ἐπέσθασαν ἑκαίῳ συμπλεῖν, ἀλλ' ᾤκησαν ἐν Κυρήνῃ Κρήτης τὸν ἀπ' αὐτῶν Ἀντηνοριδῶν λόφον κληθέντα. Αναλιμαχος δὲ ἐν πρώτῃ τῶν Νόστων οὕτω πως λέγει· Γλαῦκος, Ἀκάμας, Ἰππόλοχος οἱ Ἀντηνοριδαὶ παρ' Ἀκαμάκει (Ἀμνακί) βασιλεῖ Λιβύων ᾤκησαν, μὴ βουλόμενοι συνοικεῖν τοῖς τὸ Ἴλιον πορθήσασιν, οἳ μεθ' ἱκανὸν χρόνον τὸν μεταξὺ Κυρήνης καὶ θαλάσσης Ἀντηνοριδῶν λόφον ἔκτισαν καὶ ᾤκησαν*. Hinc in ea regione Μενελάϊος λιμὴν ap. Herodot. IV, 169. et alios, quos laudat Cellarius N. O. A. T. II. p. 841 sq. Igitur Antenoridae Cyrenis ut indigenae heroes culti ipsas tenere dicuntur. A novis advenis venerationem Antenoridis tributam esse ipse poeta declarat vs. 85 sqq. ubi *δέκονται θυλαῖς* est sacrificiis oblati accipiunt. *Οἰχθέντες σφε, προσερχόμενοι πρὸς αὐτοὺς. Τὸ ἐλάσιππον ἔθνος* est accusativus a voce *δέκονται* pendens, *Antenoridas*, qui et Troiae tales fuerant, ut nobiles, et maxime in Libya equis praestante curulibus indulserant studiis: quos eodem studio sequuntur Battidae. Verbum *ἀνολίγων* recte Schol. accipit de maris ex Grae-

cia in Libyam via a Batto patefacta, ut iam magis postea ex illis terris Libya et ex Libyá Graecia adiretur. *Άλσεια μείζονα*, quam illa fuerunt, quae Antenoridae condiderant: idem Battus cultum Apollinis advexit, et Apollineis pompis stratam fecit viam, *εὐθύτομον, εὐθείαν*, quo nomine Megaris via a foro deducens appellata est (Pausan. I, 44, 1.), *recta sectam*, quae vox propria de viis, ut Isthm. V, 21. *τέτμηθ' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῶ κέλευθοι*. Plato Legg. VII, p. 810. E. *τὴν νῦν ἐκ τῶν παρόντων λόγων τετμημένην ὁδὸν τῆς νομοθεσίας*. Plutarch. Galb. 24. *οὐ χρυσοῦς εἰστέκει κίων, εἰς ὃν αἱ τετμημένοι τῆς Ἰταλλας ὁδοὶ πᾶσαι τελευτῶσιν*: ubi cave demensas vias exponas, propter miliaria definita; sunt *sectae et structae*. Possem plura addere: sed nota res: hic tamen aliud etiam huic voci inesse videtur, de quo statim dicam., Estque ea via *πεδιάς, plana* ut *πεδίον*; vocabatur autem *Σκυρωτὴ πλατεία*, quod Schol. non comminiscitur, sed ex historiae notitia traditum accepit, eamque denominationem inde illa meruit, quod re vera *σκυρωτὴ* fuit. Neque sane apud Pindarum *σκυρωτὴ* proprium nomen habendum, sed adiectivum eius viae condicionem designans. Quodsi *σκυρωτὴ* sit *λιθόστρωτος*, ceteras putaveris Cyrenarum vias non stratas fuisse: quod nemini probabitur. Stratae omnes fuerunt; sed *σκυρωτὴ ὁδὸς via est pavimento planissimo strata*: quo ipsum etymon deducit a Schol. explicitum et additum *πεδιάς*. Ita intelligi velim quae dixi Oecon. civ. Ath. T. I. p. 217. ubi vias pompis destinatas tales fuisse conieci: quo pertinet etiam Alabandensis via ad Mylasa ap. Strab. XIV, p. 974. A. His ita expositis adscribam locum ex Itinerario Italici peregrinatoris P. Della-Cella (Viaggio da Tripoli di Barberia alle frontiere occidentali dell' Egitto, fatto nel 1817.), qui Epist. XII. p. 139 sq. haec habet: „Nel leggere taluno de' viaggiatori sulle coste di Barbaria, ella avrà forse avuto notizia di una opinione qui assai divulgata, di trovarsi per queste contrade una città impietrita. Io non saprei dirle da che muova questa voce, ma certamente l'aspetto di Cirene potrebbe aver fatto nascere questa idea in qualche viaggiatore fantastico e ignorante. Oggi ho passeggiato in una delle sue strade, che serba ancora l'apparenza di essere stata fra le più cospicue. Non solo è tutta intagliata nel vivo sasso, ma a due lati è fiancheggiata da lunga fila di tombe quadrate di dieci circa piedi di altezza, anch' esse tutte d'un pezzo scavate nella roccia. Fra queste alcune ve n'hanno di più grandiose, tutte costrutte di pietre riquadrate, finite a tetto, e forse, per quanto le ingiurie del tempo permettono di conoscere, sormontate de statue. A due lati interni di queste tombe veggonsi incavate nelle pareti a più ordini le nicchia destinate a ricevere le spoglie de' trapassati. Sul fianco di una di queste strade, trovai a grandi caratteri scritto *III-ΠΙΚΟΣ*. Ma per quanto facilmente rilevasi dalla iscrizione, essere stata questa strada particolarmente destinata a corse di cavalli, io non m'aspettava perciò di vederne il suolo tutto profondamente solcato dallo scorrimento delle ruote. Si sa che distintissimi erano i Cirenei negli esercicj cavallereschi, e segnatamente nel guidar cocchi, e che in questi esercicj tanta preminenza acquistarono sopra le nazioni vicine, che di questi loro pregio nazionale, pensarono a perpetuare la ricordanza. Io le trasmetto una moneta raccolta fra queste rovine, sulla quale da una parte vedrà scolpita una ruota coll' iscrizione appena intelligibile, *KTPANA*, dall' altra un cavallo che galoppa. Ho poi verificato, che non solamente questa strada, ma quante ne restano scoperte nelle vicinanze di questa città tutte sono segnate a profonde solcature, che la qualità della pietra, e la solitudine del luogo ha conservato.” Ex quibus verbis perspicitur eam, de qua agitur, viam in ipsa urbe fuisse. Erat autem saxo incisa, atque ut Della-Cella ait, maximo videtur conspicua fuisse. Vix dubito hanc esse *Σκυρωτὴν ὁδὸν* a

Batto aedificatam. Nam eximium apud Pindarum opus significari ipsa verba docent: atqui si *Σκυρωτή* ὁδός saxo incisa erat, intelligis cur huius viae aedificatae honore Battus ornetur. Nam etiamsi, ut supra dixi, pompa Apollinea, in qua hoc carmen cantatum est, in illa est via deducta, hinc tamen nondum liquet, cur tot et tantis verbis et via et Batti in ea condenda meritum celebretur: sed debet ipsa via admirabile quiddam habuisse. Iam credo senties etiam vim vocis *εὐθύτομον*, *viam recta sectam per ipsa saxa iisque incisam*; iam cur *σκυρωτή* et fuerit et vocata sit, perspicitur. Nam ex *λατύπη* sive *σκύρω* saxis ibi perruptis deciso pavementum planissimum inductum reliquo saxo est. Et nota quoque verba *ἔμμεν ἰππόκροτον*: antequam enim Battus saxa amolitus erat, ille locus equis pervius esse non poterat. Ceterum illam viam curulibus inservisse ludis vix crediderim, nec movet me obscura inscriptio *Ἰππικός*, quae utrum illi viae an alii adscripta fuerit, ex peregrinatoris verbis ne liquet quidem. Sed illud notabile, quod de sepulcris dicitur viae huic adiacentibus; inter quae sepulcra viae longe splendidissimae apposita etiam regia monumenta fuisse putaverim, de quibus poeta paulo post dicit: recentiore tamen aetate alia potuerunt regis addita ibidem esse. Et haec quidem hactenus: certiora haec essent, si viro de Cyrenarum antiquitatibus bene merito accuratius delineare rudera clarissimae urbis licuisset: quod adhuc nemini contigisse et Pindari causa et aliis nominibus multis doleo. Nunc pergo ad reliqua. *Ἀλεξιμβρότους πομπὰς* alter Schol. intelligit *pompas*, quas *curant homines*, quibus student, ut *μελισσιμβροτος* Pyth. IV, 15. a verbo *ἀλέγειν*: sed nulum succurrit ab hoc verbo formatum simile vocabulum. Nem. VIII, 30. *ἀλεξιμβροτος λόγη* habetur, *homines arcens*, a verbo *ἀλέγειν*: neque aliunde hoc quoque loco derivaverim: sed vis vocis diversa est. Videntur enim esse *pompaе mortalibus salutaris, salutiferae*, quia Apollo placatus valetudinem procurat: ita quidem *ἀλέγειν* in hoc vocis usu *adiuvandi* notione gaudet. Schol. prior exponit *ταῖς ἀπαλεξούσαις τὰ τῶν ἀνθρώπων φάβλα*, similiterque alter secundo loco; sed hoc potius est *ἀλεξιπύκνους*: postremo Schneiderus in Lex. putat id esse *posse homines colligens*, a verbo *ἀλέγειν*: sed ea significatio hoc loco videtur ieiuna esse. *Κατέθηκεν*, *fecit ponendo, struendo*, ita tamen ut via excisis, quae altius exstabant, saxis structa dicatur ac proinde quasi deposita. Urbanam viam esse docet additum *ἔνθα ἐπὶ προμνοῖς ἀγορὰς*, item Scholias, qui *πλατεῖαν* vocat, non *ὁδόν*. Battus in foro sepultus est, quod urbium conditores ibi humari solebant; igitur *δίχα ἰέθαιπται*, separatus a ceteris regibus, qui *πρὸ δωμαίων λαχόντες αἶδαν εἶσιν*, pro domibus sepulcrum nacti sunt. Sed quid sit *pro domibus*, sane obscurum: potest esse *ante aedes regias*, potest etiam *ante domos urbis in ipsa urbe*; postremo dicas nihil esse nisi *ante urbem*. Hoc tertium Schol. amplexus est; sed si quid video, *πρὸ δωμαίων* non potest esse *ante urbem*. Cf. *πρὸ δόμων* Pyth. II, 18. Probabile est regia sepulcra ante domos in conspicua aliqua urbis via posita fuisse, ut ego conicio in ipsa platea *Σκυρωτῆ*: cf. quae paulo ante attuli: quibus hoc addo, ex Itali Della-Cella sententia plurima in ipsa urbe Cyrenarum sepulcra fuisse: vide eum imprimis p. 147. Et videtur defunctorum apud Cyrenaeos cultus etiam sanctior quam apud ceteros Graecos fuisse, propagata ab Aegyptiis et Aboriginibus religione: ut nihil mirum sit defunctos inter vivos habitasse. Lībycas enim religiones retentas a Cyrenaeis esse etiam alia docent; v. ad Pyth. IX, 79—107. De sqq. v. nott. critt. *Κώμων χεύματα* sunt *ῥοαὶ Μωσαῖν* Nem. VII, 12. In ea vero lectione, quam in nott. critt. constitui, sententia et nexus orationis non patitur, ut suppleas in hunc modum: *μεγάλη ἐστὶν αὐτῶν ἡ ἀρετὴ, ἅτε ῥανθείσα κώμων ὑπὸ χεύμασιν*. Itaque *ῥανθείσα* mihi est *ῥανθείσά ἐστι*: quod exemplo non demonstravi, quis

patet *ἔστι* ex praegresso *ἔτι* supplendum esse, commatis locum tenente puncto post *ἔτι*: *Βασιλῆες ἕτεροι ἔτι λαχόντες ἄδην πρὸ δωμαίων, μεγάλη δ' αὐτῶν ἀρετὴ φανθεῖσά ἐστι δρόσῳ μαλθακᾷ*: hoc est, *ἔλαχον ἄδην καὶ ἐφάνθη ἡ ἀρετὴ, adspersa est et adhuc adspergitur*. Ita spectata re ne opus quidem est advocare Eustathium, cuius locum adscripsi ad Olymp. II, 62 sqq. et Aeschylum ibi in nott. critt. allatum. Ut tamen concisa oratio tollatur lyricis propria, interpunctione post *χεύμασιν* sublata Tafelius acute quidem, sed longe durissime iungit: *μεγάλα δ' ἀρετὰ φανθεῖσα κόμων ὑπὸ χεύμασιν ἀκούοντι*, ut *μεγάλα ἀρετὰ* sit nominativus absolutus qualis est ap. Eurip. Phoen. 290 sqq. (cf. nos nott. critt. p. 497.); Hermannus vero nuper scripsit: *μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν δρόσῳ μαλθακᾷ φανθεῖσαι κόμων ὑποχεύμασιν ἀκούοντι ποι χθ. φρ. σφ. ὁ. audiunt suam felicitatem per libamina tincta rore magnarum virtutum*. Nostrae sententiae patrocinium inde accedit, quod Pindaro, qui celebrantur, ipsi dicuntur laudibus perfundi, *φαίνεσθαι*. Pyth. VIII, 60. *φαίνω δὲ καὶ ὕμῳ (Ἀλκμᾶνα)*, Isthm. V, 19. *νάσον φαίνεμεν εὐλογοῖσι*. Hoc loco pro laudibus rorem dixit: posuit enim et *φαίνεσθαι* et *ὑπὸ χεύμασιν*; igitur quia de *adspergendo sub fluentis* carminum dictum est, laudes rori miti, hoc est humori (cf. Olymp. VII. init.) comparantur, quibus inferi, quasi herbae aqua, recreentur. Cf. etiam Nem. VII, 62. *ὑδατος ὡς ῥοὰς ἄλλον ἐς ἄνδρ' ἄγων κλιός ἐτήτυμον αἰνέσω*. Isthm. V, 59. *τᾶν Ψαλυχιδᾶν δὲ πείτραν ἀρδοντι καλλίστα δρόσῳ*: et alia. Ceterum ad inferos pertinere sensum rerum genti gratarum similiter pronuntiatur Olymp. VIII, 77 sqq. At in hocce carmine id eo accommodatius dicitur, si pompa in eadem via, ubi regum sepulcra erant, ducta est. De verbis *ὕψος τὸ κοινὸν χάριν* etc. v. nott. critt. *Χρυσάωρ* Apollo primum ob solis radios dictus: epici transtulerunt ad tela vel secundum nonnullos ad gladium speciatim (cf. Schneider. Lex.); neque aliter in Bacidis oraculo ap. Herodot. VIII, 77. *Ἀρτεμις χρυσάωρος* vocatur, a telis haud dubie, etsi haec quoque ab initio propter lunae fulgorem hoc erat epitheton nacta, ut Minerva illud celebratissimum *γλαυκῶπις*. Quae significationes epithetorum primitivae in epica poesi obliteratae sunt. Et talia quidem unusquisque, prout sibi deum finxerat, aliter intelligebat: Pindaro ut *Ὄρφεύς χρυσάωρ* Fragm. inc. 84. ita Apollo hoc cognomento ornari ob lyram videtur; quod huic loco, ubi musicae potissimum mentio fit, longe commodissimum est: eandemque vocis significationem etiam in Homerum inferre grammatici voluerunt. Nec reticendum in Cyrenais nummis esse Apollinem et *lyram* (Eckhel. D. N. T. IV. p. 120.). Neque tamen ideo affirmarim, *χρυσάωρα* apud eos, qui supersunt, poetas esse *aurea lyra* vel *aureo ense* instructum; potest etiam is esse, qui *χρυσοῦν ἀορτήρα* s. *τελαμώννα* habet, cui ornamento plurimum tribuit prisca poesis, ut Odyss. λ, 608 sqq. ex eo vero pro dei vel herois varia indole potest aut lyra aut gladius suspensus haberi. Haec hactenus. *Νέοι* sunt lecti adolescentes, qui Apollinem celebrant praesente Arcesilao: haud dubie ex ephelis trecentis, qui ut Sparta, ita Cyrenis in regis erant comitatu: v. Hesych. v. *τρι-ακάσιοι*, Eustath. ad Hom. p. 727. 18. p. 1592. 57. coll. Schneider. ad Xenoph. Rem. publ. Laced. c. 11. Mox iunge *μέλος καλλίνικον χάριν λυτήριον δαπανᾶν*: *καλλίνικον* est adiectivum ad *μέλος*, ut Nem. IV, 16. atque etiam *λυτήριον δαπ.* adiectivum est. Alibi *λύτρον* substantive dicitur in eadem sententia, Isthm. VII. init. Cf. Pyth. II, 14. et passim similia.

Vs. 107 — 124. Iam ipse *Arcesilaus* laudatur ob prudentiam aetate maiorem, eloquentiam, promptum animum, fortitudinem, quae regi necessaria sunt; deinde ob ea, quae liberaliter exculi sunt et musicis curulis victoriae sollemnibus conveniunt, ob *musicam eruditionem, curulem artem*; quodque omnibus omnino, quae apud Cyrenaeos pulchrae haben-

tur, rebus animam appulerit: in quibus ea quoque censentur, quae modo nominata sunt, curulia et musica studia: postremo quod nunc deus eum potentia augeat; quam ut ei numen porro concedat, poeta precatur, ne eius fortuna concidat; Iovem certe eorum, quos diligit, sortem gubernare: qui ut ex suis quoque ludis Olympicam Arcesilao victoriam praebat, vota facit Pindarus. Vs. 108. λεγόμενον ἔρῳ non poetae alicuius dictum respicit, ut Nem. III, 50. sed sese ait poeta ea afferre, quae apud prudentes (συνετούς) dici de Arcesilao soleant. Θάρσος ipse, quo positum est, locus non ad bellica spectare monstrat, sed ad promptum animum in versando cum hominibus et publice verba faciendo; ut sit παρρησία, qua regum multi carent. Vs. 113. construe: τὸ σθένος τῆς ἀγωνίας αὐτοῦ ἐστὶν ὡς ἔρκος, in pugna robur eius est quasi propugnaculum et vallum; alius dixisset ὡς ἔρκος. Ἀγωνίας est singularis, ut Olymp. II, 57. Ad vs. 114. ex proximis suppleendum πέφανται, ut Pyth. VI, 15. παρὶ τεῦ, Θρασύβουλε, κοινὰν τε γενεᾶ. Ποτανὸς ἐν Μολισαίς dicitur eadem translatione, qua vs. 111 sq. poeta usus est; dictionem elegantissimam prorsus perspexit Schol. exponens οὐ νεοσσός, ἀλλὰ πτηνός inde a natalibus (ἀπὸ ματρὸς φιλίας), igitur natura doctus: cave enim μητροδίδακτον putes, ut Aristippum Aretae filium. Musicam Cyrenis eruditionem fuisse noli mirari: habes iam Olymp. 53. Eugammonem Cyrenaeum, Telegoniae auctorem, licet Maximus Tyrius Diss. XXIII, p. 281. posito Homeri nomine, quod multas civitates dicit νομίμως ἀγνοεῖν, hoc addat: ὅπερ μὲν γὰρ ἡ Σπάρτη θρασύβουλε, ὅπερ δὲ καὶ ἡ Κρήτη, ὅπερ δὲ καὶ τὸ Δωρικὸν ἐν Λιβύῃ γένος. Et ad musicam eruditionem pertinet etiam Pyth. IV, 295. dictio ἐν σοφοῖς πολλταίς. Posteris temporibus Cyrenis poësin, philosophiam, geometriam floruisse notum est. Ἐπιχωρίων καλῶν ἐσόδοις comprehenduntur, ut dixi, etiam ἀγῶνες ἐπιχώριοι (Pyth. IX, 106 sq.). Vs. 118. ad lectionem a me repositam τολοιπὸν ὀπισθε cf. dictionem πάλιν αὐτῆς et similia ἐκ παραλλήλου posita. Talia etiam Pindarica esse, docet Olymp. I, 65. 66. Cogor enim vel huiusmodi res annotare, quas olim, quod notas omnibus putabam, omittendas censui. Vs. 120. ad ἔχειν supple δύνασιν. Vs. 121. δαμαλλῆοι regit accusativum χρόνον, quod ob alios noto: χρόνος est vita, ut τοῦτον χρόνον Olymp. I, extr. qui locus similior nostro quam alii qui afferri possint. Ceterum haec pro futura felicitate vota non sine causa adduntur: metuebatur enim in hoc Arcesilao finis imperii. Vide ad Pyth. IV. introd. Cf. etiam ad Olymp. VII. extr. Vs. 124. fortasse reducendum ᾗ, ut sit ἐπιδόμεν, quemadmodum Bothius et olim Schmidius volebat, hoc est insuper dare. Quod additur de Olympica victoria, non apposuisset poeta, nisi iam tum Arcesilaus aut equos misisset Olympiam aut de mittendis cogitasset. Cf. not. ad Isthm. V, 1 sqq. Et votis potitus Arcesilaus est Olymp. 80.

Absoluta singularum partium explicatione, quoniam in fine introductionis tribus verbis praemonui, odam esse elegantissimam et summa arte dispositam, paucula iuvat addere, quibus hoc meum iudicium confirmem. Quamquam enim quantum Pythium carmen haud recte vituperari demonstraverim, nec veteribus in eo accedam, quod quintum hoc laudando virtutibus quarti obtreant, tamen si quintae odae τὰ νοήματα καὶ τὴν οἰκονομίαν (Schol. p. 342.) probant, acerrimum illorum iudicium suspicio: in quo fortasse non omnes assentientes habeo. Quo enim artificiosius quodque Pindari carmen est, eo acriorem animi intentionem, ut pulchritudo eius perspicatur, postulat; ita fit, ut difficiliora fere minus pulchra habeantur, quam tamen sint pulcherrima: in quibus est Pythium secundum et hoc quintum, imprimisque Nemeorum septimum, cuius praestantiam nunc tandem Dissenius meus eximie docuit. Iam vero, ut de hocce ipso carmine dicam, eius tres partes sunt, quarum prima usque ad vs. 53. ex-

quo dixi ad Pyth. V. Igitur patri opitulatus erat, ut Nestori Antilochus, qui et ipse patris dimicaverat curru: quodque Nicomachus et Theronis et Xenocratis auriga fuisse traditur (Schol. Isthm. II, 28.), id nostrae sententiae non obstat, quia in hoc Pythio certamine Nicomachi opera usum Xenocratem esse nemo docet. Recte Geditius: „Thrasymbuli aurigatio non excludit alium aurigam;” sed perperam ratiocinatur Schol. Pyth. VI, 13. τοῦτον δὲ ὡς φιλοπάτορα καὶ προεστῶτα τῆ; ἵππικῆς ἐπαινεῖ, οὐχ ὡς τινε; ἐβουλήθησαν ἠνλόχον. ὁ γὰρ ἠνλόχος Νικόμαχος ἐστίν, ὡς ἐκ τῶν Ἰσθμιοτικῶν δηλὸς ἐστίν. Immo ex Isthmionicis apertum est Nicomachum in Pythia Xenocratis victoria non aurigam fuisse: quod pro eximia sua sagacitate ex ipsis Pindari verbis docet Dissenius ad Isthm. II, 12 sqq. Ceterum comissationi celebrandae carmen inservisse ex tenui vs. 53. vestigio colligo. Poeta vel chorus Delphos accedere vs. 1—4. dicitur: sed quum hoc poetice dictum sit, ut adiecta ἄρουρα Ἀφροδίτας ἢ Χαρίτων, poetá Pythonem carminis via adeunte; non potest inde demonstrari, Pindarum tum Delphis fuisse vel carmen ibi cantatum esse: sed posterius certius est ex vs. 5—9. quod statim in nott. docebo; accedit, quod carmen hoc vs. 18. hominibus victoriam nunciaturum esse dicitur: unde recentem tum victoriam fuisse patet. Itaque non dubito Pythiae victoriae ipsis Delphis celebrandae odam scriptam esse, sive praesente Pindaro sive carmen Thebis Delphos mittente, a quibus Thebae vix decem miliaris Germanicis aberant: ut hemerodromus ad Pindarum missus odam brevi tempore potuerit Delphos reportare. Carmen est iuvenis Pindari, annos quippe XXVIII nati.

Vs. 1—18. *Gratiosum carmen canimus Pythonem accedentes, ubi Xenocrati et genti eius patriaeque pretiosissimus hymnorum thesaurus conditus est sacro in saltu Apollinis, isque immortalis, qui hominibus Crisaeo in campo partam victoriam nunciabit.* Voce ἀκούσατε poeta ex more praeconis utitur exclamantis illud Ἀκούετε λέως. Ἡ, nisi quis malit ἦ, explicio profecto. De arvo Gratiarum vel Veneris, quod carmine pangendo poeta arat, cf. ad Olymp. IX, 15 sqq. Ἀναπολλεῖν esse de arando satis docent voces πόλος et πολεῖν atque additum ἄρουραν. Mox etsi ὄμφαλος proprie lapis quidam Delphis est in sacro loco, tamen nunc ὄμφαλος χθονὸς non ille lapis est sed Delphi universim. Quoniam enim προσοιχόμενοι ob ipsam imaginem Ἐλικώπιδος Ἀφροδίτας ἄρουραν ἢ Χαρίτων ἀναπολλόμεν, qua carminis faciendi opera designatur, de poetico tantum itinere, quod carmen pangens instituat poeta, intelligi potest: commodius est generatim urbem adiri, ad quam Xenocrates vicit, quam speciatim illum, in quo lapis, locum: quum praesertim nullum odae vestigium insit, ex quo supplicationem Apollini fieri in sacro loco collegeris: quae nisi facta fuerit, non illum locum speciatim, sed urbem poeta carmine adit. Προσοιχεσθαι nihil est nisi προσελθεῖν, nec de solis templis sed de quovis loco dicitur. Ἐρίβρομος terra dicitur ob subterranea tonitrua aquis et ventis excitata: cf. intt. Eurip. Hippol. 1201. ut vs. 11. ἐριβρόμου νεφέλας, propter ventorum in nubibus concursus; utrumque ex physicis veterum placitis. De Emme- nidis v. ad Olymp. II. introd. et de ποταμῶ Ἀκράγατι ad Olymp. II, 1—17. Πυθιδόνικος εἰοῖμος ὕμνων θησαυρός. Scholiastis recte ipse habetur hicce hymnus, qui quasi thesaurus victori est, petita translatione a Delphiois in Apollinis περιβόλω thesaurus sive aediculis: hinc additum verbum τετελεισται s. τετελεχται (v. Fragm. inc. 181.). Nam θησαυρὸν ὕμνων non posse materiam carminis esse, ut volunt interpretes, inde constat, quod vs. 14—18. ille θησαυρὸς dicitur victoriam nunciare, quod de solo hoc hymno praedicare licebat, non de materia hymni, quae ipsa victoria est. Ἐτοῖμος, paratus, quia praesto est et in promptu. Idem autem thesaurus s. hymnus quum dicitur ἐν πολυχρόσῳ Ἀπολλωνία γὰρ τετελεσθαι, necesse est carmen ibi cantari. De

Ἀπολλωνία νάπη disputavi ad Pyth. V, 23 sqq. ubi conieci contiguam eam περιβόλῃ fuisse, quem ex parte cingeret et amplecteretur: quod nisi statueris, explicari nequit epitheton πολύχρυσος ab auro in thesauris περιβόλου et in ipso templo ductum manifeste. Neque enim sufficit notasse Pythonem πολύχρυσον dici, ut ap. Sophocl. Oed. T. 151. sed si Ἀπολλωνία νάπη pars Pythonis est, debet investigari, quomodo huic parti idem quod universae urbi epitheton conveniat. Sed pergo ad reliqua. Vs. 10—14. Heynius putabat ad divitias spectare navi per mare transvectas; cui sententiae non convenit dictio Θησαυρός τετειχισμένος ἐν Ἄπ. v. nec mutationem metaphoræ tuetur altera, ubi ille thesaurus, quatenus hymnus est, nuncii munere fungitur splendido vultu praediti. Immo quod ibi mutata metaphora est, displicet altera mutatio; et satis patet, stabilem hymnorum thesaurum dici, qui non ut alii thesauri sive aediculae, torrentium et aquarum ex montibus, qualis Parnasus est, defluentium ventorumque aedificia sublime posita quassantium obnoxius vi sit. Ὀμβρος vocatur στρατός νεφέλας; quod pervertit Eustath. ad Iliad. β, p. 179. δ, p. 471. Pindarum de nubibus στρατόν νεφελῶν dixisse perhibens. Ἄλός μυχός habes etiam ap. Eurip. Herc. fur. 400. Cetera de hoc loco v. in nott. critt. ubi stabilitam lectionem exhibet nunc Pal. C. Ἄξοισι Vindob. 144. cum glossa ἐμβαλοῦσι praebet, sed Par. 2709. ἄξουσι, Gar. 2834. ἄξοι. De χεράδι adde Schol. Hom. Paris. ap. Heyn. T. VIII. p. 843. καὶ ὁ Πίνδαρος χεράδι (lege χεράδει) τὴν δοτικὴν εἶπε· χεράδος σποδαί (scribe χεράδει σποδίων): quae ex corrupto Etymologici Magni loco transcripta sunt. Παιμόρφω χεράδι est de colluvie fluctibus volutata, quae glareæ, lapillis, aliis rebus quibuscunque constat: et dativus hic pertinet ad verbum ἄξοισι. Venti et imbres aedificia deliiciunt et fluctibus iniecta inter colluviem abripiunt: posterius etsi soli fluctus imbribus aucti facere videntur, idem tamen ventis tribuitur et hic et Pyth. IX, 49. quia ventis res in fluctus iniiciuntur et procellis fluctus moventur, ita ut eae res, quae fluctibus iniectae sint, ex profundo aquarum solo egerantur et una cum flumine deferantur. Τυπτόμενοι, ἰλιῖσι suo impetu: non opus videtur eleganti quamvis coniectura τυπτόμενον (Θησαυρόν): quamquam alias ipse ventus dicitur τύπτειν, ut Iliad. λ, 306. In nott. critt. quae paulo aliter disputavi, ea iam displicent. Vs. 14 sqq. structura haec est: ὁ ὕμνον Θησαυρός, hoc est ὁ ὕμνος, πρόσωπον ἐν φάει καθαρῷ (κατὰ τὸ πρόσωπον sive potius ἔχων πρόσωπον ἐν φ. κ.), λόγοισι θνατῶν ἀπαγγελεῖ εὐδοξον νίκαν ἄρματι, πατρὶ τεῶ γενεῇ τε κοινάν. Cf. ad Pyth. V, 114. Splendidus autem huic hymno vultus tribuitur ob hilaritatem encomii. Πατρὶ τεῶ non pendet a verbo ἀπαγγελεῖ, quum patri praesenti non opus sit nuncio: quo ineptior est coniectura ἀπαγγελεῖς, quasi Thrasybulus patri victoriam nunciare iubeatur: sed a voce ἀπαγγελεῖ pendet dativus λόγοισι θν. quibus hymnus victoriam nunciat, ut de ea posthac sermones habeantur victoriae gloriam latius disseminantes. Νίκαν ἄρματι, ut καλλινίκον ἄρμασι Pyth. I, 32. νίκαν ἰπποῖς Isthm. II, 13. De Crisa v. ad Pyth. V, 23 sqq.

Vs. 19—42. Tu, o Thrasybule, cum patre iunctus incedens sequeris Chironis Achilli data praecepta, ut deos et maxime Iovem, deinde parentes coleret; tua erga patrem pietas Antilochi te similem praestat, qui pro patre obiit, quum Nestoris currum equo turbante in auxilium ab illo vocatus esset; unde eius saeculi iuvenibus circa parentes virtute est praestantissimus visus. Xenocrati patri summam filius pietatem monstravit, quum patris curru certans huic victoriam pararet. Vs. 19. νιν ad hymnum referri nequit: qui si Xenocrati victoriam nunciare dictus esset, poterat aliquatenus hoc fingi, Thrasybulum cum hymno coniunctum incedere et patrem Xenocratem adire: quamquam hoc quoque durissimum esset: nunc, quum hymnus non Xenocrati, sed ceteris

an Antilochum laudaverit Achilles, qui eum plurimum amasse fertur. Ita nunc Thrasybulus a sodalibus ut imprimis pius erga patrem celebratur hoc carmine canendo: hoc est, quod poeta voluit. De Antilocho adde Xenoph. de Venat. I, 14. Ἀντίλοχος δὲ τοῦ πατρὸς ὑπεραποθανῶν τοσαύτης ἔτυχεν εὐκλείας, ὥστε μόνος φιλοπάτωρ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἀναγορευθῆναι.

Vs. 43—54. *Sed haec antiqua sunt et dudum praeterita: inter eos vero, qui nunc vivunt, ut olim Antilochus, sic Thrasybulus amore in patrem maxime insignis, patris et patri Theronis vestigia legit, qui divitias temperans sapientia, iuventute fruitur sine superbia, musicisque studiis indulget, et ingenii impetu equestribus ludis operam dat, simul dulcissimus in computatione contubernalis. Παρίκει est praeterierunt; cf. Dawesii Misc. critt. p. 77 sq. ed. Kidd. quod etsi Dawesius in secundis curis de forma παρίκει dixerat, recte tamen Thomas Kidd vidit etiam de forma παρίκει, quam mecum probat, valere. Πατρός πρὸς στάθμην ἔβη, direxit se ad normam patris. Πάτρῳ ἔτερχόμενος, in patrii incedens via, ei quasi succedens, Theroni quippe, claro iam tum, sed nondum tyranno (v. ad Olymp II.). Ἐδειξεν ἀγλατᾶν, ἀπέδειξεν, decus virtutis probavit et palam fecit, in sese nempe positum. Νόῳ, σὺν νῶ, cum sapientia tenet et quasi comites et ministras secum ducit opes; cf. Pyth. V. init. De vs. 50, 51. v. nott. critt. quibus librorum aliquot lectiones addo: Pal. C. habet ὄργαις πάσαις ὅς ἰππεῖαν ἔσοδον ἐπιφέρει, et προσέρχεται; Par. 2403. (A.) 2709. τίν τ' Ἐλ. ὄργαις πάσαις ὅς ἰππεῖαν ἔσοδον μάλα ἀδῶντι νόῳ, Ποσ. προσέρχεται; 2834. τίν τ' Ἐλ. εὐρές θ' ὅς ἰππεῖαν ἔσοδον μάλα ἀδ. νόῳ Ποσ. προσέρχ. 2783. τίν τ' Ἐλ. ὄργ. πάσαις ὅς ἰππεῖαν ἔσοδον μάλα ἀδῶντι νόῳ Ποσ. προσέρχ. 2832. (Par. B.) τίν τ' Ἐλ. ὄργ. ἐς ἰππεῖαν ἔσοδον μάλα ἀδῶντι v. II. προσέρχ. Ἰππία ἔσοδος est aditus ad equestria studia ludosque; cf. Pyth. V, 116. Ultima non generalem sententiam constituunt, ut Heynius iudicabat, sed de ipso Thrasybulo pronunciantur: ἡ δὲ φρῆν αὐτοῦ, γλυκεία οὖσα καὶ ἐς τὸ ὀμλεῖν συμπόταις, μελισσῶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον, Eius mens autem etiam in conviviarum societate et convivio, quale nunc habetur, tam est dulcis, ut apum opificium superet iucunditate, id est, dulcior melle sit. Sic etiam Schol. Quod poeta addidit monente commissatione, cui carmen destinatum erat: ita demum commode et eleganter haec Thrasybuli laus adnexa est. Atque etiam quod de musica Thrasybuli sapientia dicitur, ideo fit, quod musica nunc sollemnia aguntur. Cf. ad Pyth. V, 107 sqq.*

P Y T H. VII.

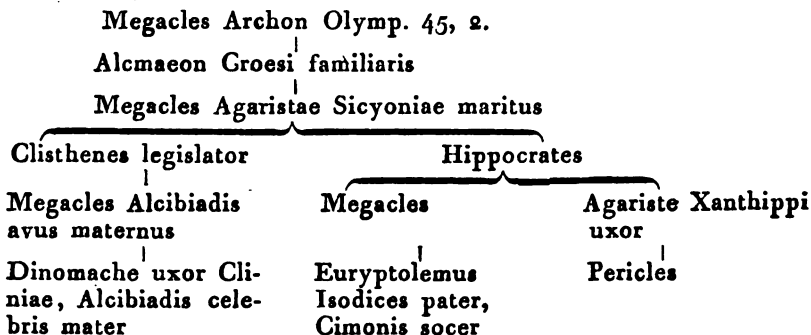
Ut de familia et persona victoris et de rebus aliquot, quae in hoc carmine memoratae sunt, certius iudicari queat, in brevi oda longa disputatione opus est. Megacles, cuius nunc victoria celebratur (vs. 17.), ex celeberrima fuit Alcmaeonidarum gente Attica, Ἀλκμαιιδᾶν ἐριουθενεῖ γενεᾷ vs. 2. cuius stemma breviter neque ab omni parte recte Palmerius Exercitt. p. 633. exposuit, sequente Taylora ad Demosth. Mid. p. 561. ed. Reisk. Nos de ea nonnisi eatenus dicemus, quatenus consilii ratio poscere videtur. Gentem (γένος) Alcmaeonidas fuisse et veterum auctoritas et nomen ipsum testatur; γένος diserte vocat Harpocr. v. et unus atque alter Ἀλκμαιωνίδης dicitur, ut Clisthenes ap. Herodot. V, 66. et Aristid. l. c. ad Herodot. Ea fuit origine Messeniaca; ex Messenia enim cum Melanthe Nelida, qui postea rex Atheniensium factus

est, ceteri Nelidae a Doriensibus pulsī in Atticam concesserunt, uno excepto Pisistrato: fuerunt autem illi *Alcmaeon Silli*, *Thrasymedis*, *Nestoris*, *Nelei*, ille qui male κατὰ Θηοτία fuisse perhibetur ap. Hesych. v. Ἀλκείδαι, et filii Paeonis, qui Antilochonatus fertur; hinc Athenis denominatae gentes (γένη) Paeonidarum et Alcmaeonidarum (Pausan. II, 18. extr. coll. Müller. Orchom. p. 366.). Igitur quum Nelidae regiam obtinuissent dignitatem, ex Alcmaeonidis quoque propinquis nonnullos inter archontes perpetuos deprehendi dixeris, sextum *Megaclem*, ultimum *Alcmaeonem*: quum tamen archontum perpetuorum et decennialium magistratus Medontidis hereditario competiverit iure, videntur illi non Alcmaeonidae fuisse, sed ab Alcmaeonidis vocati, quod matres eorum Alcmaeonides essent. Sed Alcmaeonida est, qui longo deinde intervallo recurrit *Megacles* archon eponymus Olymp. 45, 2. Cylonis adversarius: et Cylonis quidem cum asseclis necati piaculo quum Alcmaeonidae premerentur, *Megaclis* huius aetate Alcmaeonidae Athenis pulsī et mox restituti sunt (Herodot. V, 71. Thuc. I, 126. et intt. ac maxime Plutarch. Solon. 12.). Post hunc occurrit *Alcmaeon*, qui in Delphorum commentariis dux Cirrhaei belli in Delphici dei gratiam suscepti dictus erat, Olymp. circiter 48. (Plutarch. Solon. 11.), idem, ut arbitror, atque Alcmaeon *Megaclis* f. qui a Croeso auro ditatus post reditum ex Asia primus Atheniensium Olympia curra vicit (Herodot. VI, 125. Isocr. π. ζεύγ. 10.), circiter Olymp. 53. si in tantis temporum difficultatibus definire quidquam licet. Hic habuit filium *Megaclem*, Clisthenis Sicyoniorum tyranni generum, Agaristae maritum (Herodot. VI, 126 sqq.): hunc *Megaclem* Paralorum factionis ducem Pisistratus tyrannidem occupans superat (Herodot. I, 59. Plutarch. Solon. 29.). Tum *Megaclem* et Alcmaeonidas urbe excessisse Plutarchus (Solon. 30.) tradit; quod, quum Herodotus non modo de hac fuga taceat, sed contrarium affirmet, ad tertiam potius Pisistrati tyrannidem circa Olymp. 60. occupatam referri debet: nam *Megacles* in urbe manens mox ipse Pisistratum superat, expellit, reconciliatus reducit et generum sibi sumit: sponte deinde patria excedit Pisistratus, quum *Megaclem* offendisset, et undecimo anno post redit Olymp. fere 60. (Herodot. I, 60 sqq.); quo facto *Megacles* et Alcmaeonidae pulsī sunt (Herodot. I, 64.). At exul *Megacles* fertur Olympiae vicisse, et Olympicam victoriam Pisistrato reditus pretium remisisse, auctore Schol. Aristoph. (Nub. 71.): τρίτον νικήσαντι Ὀλύμπια καὶ δι' ἱπποτροφίαν κατελθόντι ἐκ τῆς φυγῆς· ἐδίωξε γὰρ αὐτὸν ὁ Πεισίστρατος· ὃν καὶ μετεπέμψατο παραχωρήσαντα αὐτῷ τὸ τῆς νίκης κήρυγμα: de quo quid statuendum sit, infra patebit. Eadem aetate Olymp. 58, 1. Delphicum conflagraverat templum, certo teste Pausania (X, 5. extr.); exstruendi opus ab Amphictyonibus locantibus redimunt exules Alcmaeonidae splendideque perficiunt (Herodot. V, 62. coll. II, 180. et Pausan. l. c. Schol. ad vs. 9. Petav. ad Themist. Or. IV, p. 391): quo spectat poeta vs. 10 sqq. Id non ante Olymp. fere 60. factum sit necesse est; male tamen Scholiastes templi exstructionem post Alcmaeonidarum reditum collocat, quod vix crediderim dixisse Philochorum, ad quem ille provocat. Mox adhuc exules, sive necessitate, sive ut Aristides tradit, propter Hippiae saevitiam sponte civitate carentes, Pythiae ut aiunt responsis adiuti, secundum Demosthenem Delphica etiam pecunia mutua sumpta, Alcmaeonidae, inter quos tum Clisthenes fuit, praecipui auctores fuerunt pellendorum Pisistratidarum (Herodot. V, 62 sqq. ubi Aristidis locum attulit Valck. item Herodot. V, 90. VI, 121 sqq. Thuc. VI, 59. Isocr. l. c. Demosth. Mid. p. 561.). *Clisthenes* autem hic legislator Atheniensium *Megaclis* illius, quem postremo loco attuli, filius fuit, fratremque habuit *Hippocratem*: mater utriusque Agariste Clisthenis Sicyonii filia: sub his post eictos Pisistratidas Alcmaeonidae prisci illius piaculi prae-

textu pulsi sunt Isagorae machinatione et Cleomenis Spartanorum regis opera, mox tamen in patriam restituti (Herodot. V, 69 sqq. Thuc. I, 126.). Hippocratis filius fuit *Megacles* et filia *Agariste*, Periclis ex Xanthippo mater (Herodot. VI, 131. Plutarch. Pericl. 3.): ex *Megacle* genitus est *Euryptolemus* Periclis avunculi filius (*ἀνψιός*, Plutarch. Pericl. 4.), socer Cimonis, qui *Euryptolemi* filiam *Isodicen* uxorem duxerat (Plutarch. Cimon. 4.). Sed cum *Megacle* Hippocratis filio non confundendus alius eiusdem aetatis est, de quo ut uberius dicamus, res ipsa postulat.

Quippe *Megacelis* alicuius filia est *Dinomache*, quae *Cliniae* peperit *Alcibiadem*, magnum Atheniensium ducem, Plutarch. Alcib. 1. *πρὸς δὲ μητρός Ἀλκμαιωνίδης ἦν, ἐκ Δεινομάχης γεγονώς τῆς Μεγακλέους*. Recte igitur *Andocides* c. Alcib. p. 130. *Alcibiadis* avum maternum *Megaclem* dicit his verbis: *ὁ τῆς μητρός πατὴρ Μεγακλῆς*: eundem nominat *Lysias* c. Alcib. min. p. 549. ubi quum de *Alcibiade* minore *Alcibiadis* celebris filio dicitur, *Alcibiadem* celebris *Alcibiadis* avum recte orator *Alcibiadis* minoris, qui celebris *Alcibiadis* filius fuit, *πρόπαππον* vocat, *Megaclem*que eiusdem minoris *Alcibiadis* *πρόπαππον* *πρὸς μητρός*, proavum maternum: *Ἀλκιβιάδην μὲν τὸν πρόπαππον αὐτοῦ* (nempe *πρὸς πατρός*, quod addi non opus erat, quia id nominum ratio docebat), *καὶ τὸν πρὸς μητρός Μεγακλέα*, nempe *πρόπαππον*. In quo nota *τὸν πρὸς μητρός πρόπαππον* non matris avum, sed aviae paternae patrem dici; quod parum quidem accurate dictum est, sed in oratore res breviter percurrente nec stemma familiae de industria tractante excusandum. Ita certe spectata re *Andocides* et *Lysias* quum inter se tum cum *Plutarcho* consentiunt; nec scio quid *Marklando* et *Reiskio* ad *Lysiam* acciderit, ut *Lysiae* verba corrigenda putarent: omitto *Harpocrationem* v. *Ἀλκιβιάδης ὁ Κλεινίου*, cuius locus perturbatus et mutilatus est; quibus ille vitii laboret, collato *Lysia* et *Andocide* nemo paulo peritior non videbit. Sed *Demosthenem* praetermittere nolo, qui c. *Mid.* p. 561. 15. *Alcibiadem* celebrem perhibet *πρὸς πατρός μὲν Ἀλκμαιωνιδῶν εἶναι, πρὸς δὲ μητρός Ἰππονίκου*: quum tamen mater illius *Dinomache* *Alcmaeonis* fuerit, pater ex *Eurysacidarum* gente: quod notum aliunde. *Demosthenis* errorem, quem excepit *Libanius*, notavit *Valesius* *Emend.* IV, 1. Mox *Taylorus* ad *Mid.* minoris *Alcibiadis* *Alcibiadis* f. genus a *Demosthene* ad celebris *Alcibiadis* originem translatum censet; minor enim *Alcibiades* *Alcibiadis* f. matrem habuit *Hipponici* filiam, patrem *Alcibiadem* celebrem matre *Alcmaeonide* natum. Sed tantum a *Demosthene* vitium commissum esse mihi quidem non fit verisimile. Potius ut in *Oecon. civ. Ath.* T. II. p. 17. ubi tamen verbis haud satis accuratis usus sum, ita etiam nunc maternum *Alcibiadis* celebris genus aliqua ratione *Hipponici* familiae, paternum *Alcmaeonidis* coniunctum fuisse arbitror; ita quidem ut unus ex *Alcibiadis* maioribus, qui ob celebritatem quasi parens et auctor eius familiae haberetur, matre usus fuerit *Alcmaeonide*, illius autem uxor fuerit ex stirpe *Hipponicorum* et *Calliarum*: sic enim qui ab illo familiae quasi auctore descendebant, patrem habuerunt *Alcmaeonidarum* ex gente ab altera quidem parte prognatum, matrem vero ex illa *Hipponici* domo. Iam ut ad *Megaclem* *Alcibiadis* celebris maternum avum redeam, hunc constat ostracismo bis patria eiectum esse. *Andocides*: *καὶ γὰρ ὁ τῆς μητρός πατὴρ Μεγακλῆς καὶ ὁ πάππος Ἀλκιβιάδης ἐξωστράκισθησαν ἀμφοτέροις*. *Lysias*: *ὅτι Ἀλκιβιάδην μὲν τὸν πρόπαππον αὐτοῦ καὶ τὸν πρὸς μητρός Μεγακλέα οἱ ὑμέτεροι πρόγονοι δις ἀμφοτέροις ἐξωστράκισαν*. Sed alium illum esse atque *Hippocratis* filium *Megaclem* perspicue declarat *Alcibiadis* celebris filius ap. *Isocr.* π. *ζεύγ.* 10. cui *Clisthenes* legislator dicitur *μητρός πρόπαππος ὢν τοῦ πατρός τοῦμοῦ*: unde patet *Megaclem* *Alcibiadis* celebris avum maternum *Clisthenis* esse filium. Alterutrius autem

Megaclis, sive Hippocratis sive Clisthenis filii, ille *Megacles* filius est, cuius ἀδελφιδῆν sese uxorem habuisse Strepsiades dicit ap. Aristoph. Nub. 47. Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους ἀδελφιδῆν: ubi nugas praebent Scholia. Quibus expositis stemma addam Alcmaeonidarum, non universum, sed quantum id ex iis, quas dixi, rationibus certum est quantumque ad nostrum pertinet consilium.

Nunc celeberrimae familiae, qua clariorem nullam esse merito poeta dicit, rebus perturbatissimis expositis tum de persona eius, qui canitur, Megaclis, tum de Alcmaeonidarum victoriis iudicare tutius licet. Quum enim Megacles Megaclis f. Pericli fero aequalis recentior sit quam pro hac oda, inter Megaclem Hippocratis f. et Megaclem Clisthenis f. optio data est. Priorem cum Heynio et Corsino amplexus sum ad Schol. p. 391. 393. ideoque Scholiasten erroris insimulavi, quod Hippocratem Megaclis Pindarici generatim συγγενῆ, non patrem dixisset: sin Megacles Clisthenis f. a poeta celebratur, Hippocrates huius patrus recte συγγενῆς vocatus est. Itaque si Scholiastae fides strictissima adhibenda est, Megacles Clisthenis filius a Pindaro canitur. Sed aut Scholiastae aut antiquo, cui ille sua debebat, grammatico quis huius Megaclis pater fuisset, constituisse incertum est; nihil videtur cognitum utrivis fuisse, nisi Megaclis, utpote Alcmaeonidae, cognatum fuisse Hippocratem Alcmaeonidam: unde hunc illius συγγενῆ dictum reperimus, non πατέρα vel πάτρα. Quapropter in ambiguo relinquo, numne Clisthenis an Hippocratis filius intelligendus sit. Difficultas haud minor superest in victoriis Alcmaeonidarum. Multas genti coronas Olympiae, Delphis, in Isthmo, Nemeae et aliis locis reportatas tribuit Argum. Aristoph. Nub. II. et Megaclem Pisistrati aequalem ter Olympia vicisse tertiamque Pisistrato victoriam remisisse Schol. Nub. 71. tradit: praeterea Schol. Pind. Pyth. VII. inscr. Megaclis victoriam Olympicam Olymp. 47. partam refert: τὴν γὰρ τεσσαρακοστὴν ἐβδόμην ἐκείνοῦ Ὀλυμπιάδα ἀναγράφεται νενικηκώς. Accedit Tzetzes ineptissime omnia perturbans: hic enim Scholiasten Aristophanis secutus Megacli Pisistrati aequali tres Olympicas victorias adiudicat, et his ipsis eam immiacet, quae ap. Schol. Pindari Olymp. 47. parta esse dicitur, atque adeo ab hac usque ad odae Pindaricae tempus annos CLXII computat; qua de re egit Corsinus l. c. ad Schol. p. 393. neque tamen rem perfecit: quippe Tzetzes ab Olymp. 47. cuius quattuor annos numero adiicere errore haud mirando oblitus est, CLXII annos computavit usque ad Pythiorum annum 3. Olymp. 88. falsa lectione ap. Schol. Pind. p. 391. deceptus. Sed ne Tzetzae nugas diutius immoremur, ex Scholiastarum testimoniis duo olim Megacles Olympia vicerant; quam sententiam etiam Schol. vs. 11. secutus est, ubi plurali utitur ἀλλὰ ἄλλοι ὁμώνυμοι τούτῳ;

et quattuor conficiuntur victoriae Megaclem Olympicae, prima Olymp. 47. quae non poterit alius esse quam Megaclem Cylonis adversarii, deinde tres Megaclem Pisistrato aequalis: his accedit quinta Alcmaeonidarum Olympica corona ab Alcmaeone parta patre Megaclem Pisistrato aequalis. At Pindarus nonnisi unam novit Alcmaeonidarum Olympicam victoriam (vs. 14. 15.). Quid multa? Haec ea est, de qua sola certo auctore Herodoto constat, Alcmaeonis victoria: ceterae quattuor removendae sunt: ad quod statim recurram. Praeter hanc Olympicam quinque Pindarus Isthmias, duas Pythias victorias Alcmaeonidis tribuit; Pythiarum altera haec est, quae hoc carmine canitur: altera quando et a quo parta sit ignoratur; nec de Isthmiis quidquam constat. Sed de ignotis illis Isthmiis et unâ Pythiâ duae Megaclem Pisistrati aequali victoriae tribuendae sunt; hae illae sunt, quas ante Olympicam Pisistrato remissam parasse dicitur. Nempe quod apud Schol. Aristoph. Nub. 71. de hoc Megacle dicitur, *τρίτον νικήσαντι Ὀλύμπια*, ut Schol. id protulit, falsum est: at Schol. habuit ab antiquiore scriptore, qui hoc ita pronunciaverat, non ut tres Megacles Olympicas victorias reportasse, sed ut post duas alias una Olympica potitus esse diceretur. Sic duae Alcmaeonidarum victoriae ex quattuor istis Olympicis, quas tollendas diximus, sublatae sunt: superest ut reliquas duas amoliamur, alteram Megaclem Archontis, quae Olymp. 47. assignatur, alteram Megaclem Pisistrato aequalis: quod uno nunc conatu effectum dabo, postquam meam ad Scholia olim proditam opinionem removero. Nam Wesselingii ad Herodot. VI, 125. rationem examinare non opus est, qui nihil attulit, nisi Alcmaeonis Olympicam victoriam non aliam esse quam quae a Pindaro praedicetur: quod mihi quoque probatur: unde tamen Scholiastae de Megacle Olymp. 47. vincente narratio nata esset, non explicuit, nec expedivit difficultatem, quam Megaclem Pisistrato aequalis victoria obiicit; qua de re tacet. Ego vero alia via ingressus in nott. ad Schol. p. 393. utriusque Megaclem Olympicas victorias, quod Pindaro adversarentur, partas unquam esse negans, victoriam in Olymp. 47. relata p. 391. Pythiam iudicavi, quod Pythiadum sollemnia, etsi tum non numerarentur (v. ad Olymp. XII.), acta tamen et gymniciis ludis celebrata esse persuasum habebam. Ac sane Delphica illa sollemnia antiquissima fuisse merito traduntur atque antiquitus etiam gymnica habuere certamina (cf. Schol. p. 297. extr.); attamen Olymp. 47. Delphis aut nulli aut soli musici ludi celebrati ex iis videntur, quae ad Olymp. XII. disputavi: adde quod ea aetate nullos omnino celebriores ludos, qui ad universos Graecos pertinerent, nisi Isthmicos et Olympios actos esse Solonis lex docet, de qua v. Corsinum Diss. agon. IV, 2. id quod in Oecon. civ. Ath. T. I. p. 228. negligere non debebam. Itaque ubi quis ei, quam ad Schol. tentavi, viae insistere voluerit, victoria Megaclem Olymp. 47. assignata Isthmia potius habenda erit. Sed dum omnem rem novo examini subicio, simplicior ratio oblata est. Sana sunt Scholiastae verba p. 391. prout ea in textu constituta sunt, nisi quod numerus, ut solet in Scholiis, vitiatus est: scribe *τὴν γὰρ πεντηκὸς τὴν ἑβδόμην ἐκεῖνος Ὀλυμπιάδα ἀναγράφεται νενικηκώς*. Ita constituta lectione Megaclem Archontis Olympica victoria, quae Olymp. 47. contigisse fertur, sublata est et in Megaclem Pisistrati aequalem translata; nempe eadem est, quam Pisistrato Megacles dicitur gratificatus esse. At video, quid contra dici possit. Quippe Megacles Pisistrato hanc dicitur coronam tribuisse, ut ab exilio revocaretur: sed Olymp. 57, 1. non videtur exul Megacles fuisse; generum Pisistratum illis fere annis habuit; Pisistratus deinceps urbe excedit et circa Olymp. 60. (accuratius non definiam) undecimo anno post redit. Sed de hac re ita iudico, Megaclem, postquam Pisistrato filiam collocaverat, nihil omisisse, quo sibi hunc devinceret, ut Pisistrati ope adversarios vince-

ret, quibuscum Megacles etiam sub Pisistrato certabat (Herodot. I, 61.): itaque Pisistrato Olympicam victoriam a sese paratam concessit Olymp. 57, 1. mox quum ob filiae contumeliam Pisistrato Megacles esset iratus factus, eadem fere Olympiade sponte Athenas Pisistratus reliquit: sed grammaticus de frequentibus Alcmaeonidarum exiliis cogitans finxit, Megaclem, ut sibi redditum pararet, exulem Pisistrato esse victoriam gratificatum. Utut est, eam ego rationem tutissimam arbitror, qua Megaclem Archontis victoriam in Megaclem Pisistrati adversarium et in Olymp. 57. transtuli. At dicat aliquis: Quid inde lucri fit? haeret enim et usque haerebit Megaclem Pisistrato aequalis Olympica victoria, quam tu amoliendam esse pronuciasti. Haec haereat licet: haec Pindaro non adversatur. In Olympionicarum catalogis a Megacle hanc victoriam partam esse merito docti notabant, quia id verum erat: Megacles tamen illam non sibi sed Pisistrato tribuerat, quod ipsum in Olympionicarum indicibus non omissum fuisse censeo: a Pindaro haec victoria Alcmaeonidis tribui non potuit, quum Pisistratus victor renunciatus et corona potitus esset. Ita sola Alcmaeonis Olympica victoria superest, cuius Pindarus meminit.

Iam ut de ipsis etiam sollempnibus, quibus oda haec inserviebat, et de tempore odae ac victoriae dicam, carmen tam minutum non in omnes Alcmaeonidarum victorias, sed ad certam quandam Megaclem celebrandam scriptum esse patet: ea vero *Ἰπποισ* (vs. 4.), hoc est quadrigis parta erat idque in Pythiis; quod credendum grammaticis est, qui vel in ambigua re ex Pythionicarum, Olympionicarum et ceteris catalogis talia diiudicare facili opera potuerunt. Hinc Pythiae Alcmaeonidarum victoriae ultimo loco commemorantur (vs. 16.), quippe in quibus esset haec novissima, *νέα σύμπραξα* vs. 18. vocata: hinc ex omnibus Alcmaeonidarum praeclaris facinoribus sola affertur Delphici templi exstructio. Ubi cantatum carmen sit, non ex certo potest indicio colligi: potuit Athenis cantari; nam etiam apud Athenienses reduces victores commissationem habebant, cuius rei per se certae praeclarum exemplum praebent Charbiae Aexonensis, hoc est celebris imperatoris (v. Viscont. Iconogr. Gr. P. I. p. 150.) *ἔπαισιμα ἐπὶ Κωλιάδι*, postquam ille Olymp. 101, 3. Pythia quadrigis vicerat (Or. in Neacr. p. 1356.). Sed magis placebit exordium Athenas celebrans, si carmen non Athenis canebatur; atque etiam ex brevitate conicio, statim post victoriam in ipsis Pythiis cantatum esse; cf. noth. critt. ad Olymp. X. init. ubi tamen quod hanc sententiam ex vs. 1—4. firmari posse putavi, id nunc muto. Nam Athenarum laus in illis versibus huius ipsius carminis prooemium dicitur, ut Schol. explicat, non hoc carmen aliarum laudum olim futurarum prooemium fertur: Athenae dicuntur pulcherrimum huius odarii exordium esse, a quo pergi ad curulem victoriam celebrandam possit; et *κρηπιδ' αἰοιδᾶν ἵπποισι βαλέσθαι* nihil est aliud nisi *fundamento quasi posito initium facere equorum canendorum*, ut *ἐπέων κρηπίδα βάλλεσθαι* de auspicanda oratione habes Pyth. IV, 138. ubi v. not. Sed victoria ipsa quando contigerit, dubitari et triplex ratio proponi potest: aut enim Pyth. 25. (Olymp. 72, 3. non Olymp. 73, 3. ut ex vulgari opinione ad Schol. p. 391. dixi) aut Pyth. 26. (Olymp. 73, 3.) aut Pyth. 28. (Olymp. 75, 3.) reportata dicitur. Tertius numerus colligitur e lectione veteri Scholiastae, ubi Megacles victor dicitur *τὴν ὀδοηκοστὴν ὀδόην Πυθιάδα*, pro qua post Meursium *εἰκοστὴν ὀδόην Πυθιάδα* restituit Corsinus F. A. T. II. p. 39 sqq. Sed haec non nisi coniectura est; nec pro Pyth. 26. quidquam afferri poterit nisi varia lectio *κς' (Ὀλυμπιάδα)* in codice Gottingensi Schol. p. 391. not. 3. ex qua exsculpeo possis *τὴν Πυθιάδα κς'*. Ego acquiesco codicis Gottingensis scripturae *τὴν κς' Πυθιάδα*, quam ille in priore Scholiorum loco tenet: unde eam etiam altero loco repo-

sni: nam ab illa omnis vitii suspicio abest, quum ceteris duabus, quas dixi, lectionibus emendatrice manu succurrendum sit. Itaque carmen ad Pyth. 25. Olymp. 72, 3. hoc est in annum pugnae Marathoniae refero, qua Atheniensium respublica imprimis inclaruerat, etsi vel antea post Spartam princeps Graeciae fuit (Herodot. V, 97. coll. VII, 161.): unde laudes Athenis tributae satis explicari queunt. Neque vero hoc carmen, si Olymp. 72, 3. Megacles vicit, ante pugnam Marathoniam scriptum esse potest; illud enim proelium mense Attico secundo Metagitnionem fere medio commissum est (v. Indicem lect. Univ. Berol. aestiv. a. 1816.): Pythia autem in decimum mensem Munchionem, qui Delphis Bysius, incipientem incidunt (v. Corsin. Diss. sgon. II, 12.).

Postremo ex Alcmaeonidarum rebus et temporum ratione nemo non videt vs. 19, 20. explicandos esse. Sed illorum versuum duplex est lectio: altera vulgaris, *Νῆξ δ' εὐπραγία χαίρω τι τὸ δ' ἄχνημαι, φθόρον ἀμειβόμενον τὰ καλὰ ἔργα*; altera ex libris a me reposita, *Νῆξ δ' εὐπραγία χαίρω· τί τὸ δ' ἄχνημαι, φθόρον ἀμειβόμενον τὰ καλὰ ἔργα*; Et hanc alteram omnes Parisini praebent ab Humboldto collati praeter unum 2834. qui vulgatam tenet: ex quibus, ut hoc addam, codd. 2834. et 2783. etiam *παρμονίμην* offerunt. Priorem ubi retinueris, hic erit sensus: *Partim gaudeo ob novam felicitatem, partim indignor ob invidiam; aiunt tamen sic, ut tibi, felicitatem stabilem et adversa et prospera afferre solere*. Sed illud si adhuc ut quum notas criticas scribebam, displicet, et οὐνω, si Graecum usum calleo, non commode hoc loco est sic ut tibi, sed sic ubi invidia sequatur; postremo universa sententia, *Aiunt tamen sic solere stabilem felicitatem et adversa et prospera afferre*, mirum in modum languet; nec poeta in praegressis adversa dixerat Megaccli accidisse, sed tantum, invidiam occurrere praeclaris Alcmaeonidarum facinoribus, non ea pro merito accipi, sed remunerationis loco invidiam illos insectari. Quae omnia in ea, quam recepi, lectione vitantur: *Quid ego indignor, inquit, quod invidia praeclaras res remuneratur? Aiunt certe, ubi illa sequatur, constantem felicitatem esse et haec atque illa bona afferre solere*. Nam quum stabilis felicitas invidiam hominum maxime provocet, quippe quam laedere non possint agendo, sed tantum invidia prosequi, ipsa invidia documento est mansuram felicitatem esse; et hominum invidia videtur quodammodo divinam avertere. Simul fortissimum huic sententiae inest solatium de invidia, quae Alcmaeonidas infestet. *Τὰ καὶ τὰ* etiam de solis bonis rebus dici, ad Olymp. II, 50 sqq. exposui. Nec quidquam nostrae huic interpretationi obstat. Nam quod nuper prolatum est, „*Τί τὸ δ' ἄχνημαι* tum dici potuisset, si poeta iam significasset, se dolere: aliter si talem sententiam inferre voluisset, necessario coniunctivum adhibere debebat,” id quidem aliquid videtur esse, sed non tantum quantum putatur. Distant in tali dictione indicativus et coniunctivus; uterque tamen, etiamsi nihil de dolore vel indignatione dictum in praegressis fuerit, recta ratione ponetur. Si dico, *Quid hoc indignor*, est hoc *Indignor quidem, sed non est quod indignor*: si dico, *Quid hoc indignor*, simpliciter enuncio, *Non esse quod indignor*. Iam illud prius tum potissimum dicetur, ubi indignatio iam significata fuerit. Sic apud Terentium Andr. V, 3, 15. pater, postquam sese ob filium dolere satis significavit, haec proloquitur:

Sed quid ego me autem *exercutio*? cur me *macero*?

Cur meam senectutem huius *sollicito* amentia?

At possumus idem genus dicendi etiam ibi usurpare, ubi, quod res omnino indigna est, consentaneum sit nos indignari, alia autem sit causa, quamobrem indignatio reprimenda videatur. Ita Pindarus indignatur quidem, quod magnis facinoribus invidia comes sit, quippe quia res haec omnino indigna est; simul tamen certam ob causam sese

P Y T H. VIII.

Aristomenes Aegineta puer (vs. 43.), Xenarcis filius (vs. 20. 75.), Midyldarum ex gente (vs. 40.), quae a Midylo vocata est (Fragm. inc. 95.), Pythiis lucta vicit, secundum Scholia Pyth. 35. quem numerum etiam in inscriptione carminis aliquot libri praebent: in Gott. Gerhardus refert legi λη', in edita tamen eius codicis collatione λε' habetur. Et Pyth. 35. quidem incidit in Olymp. 82, 3. non ut olim putabatur in Olymp. 83, 3. At Aeginam liberam fuisse, quo tempore hoc carmen scribebatur, mihi cum Müllero Aeginet. p. 177. haud dubium videtur. Nam votum poetae vs. 103. *Αἴγινα φίλα μήτηρ, ἐλευθέρῳ στόλῳ πόλιν τάνδε κόμιζε*, libertatem Aeginae servari cupientis est; itaque libertate Aegina adhuc fruitur, ita tamen ut metui potuerit, ne perderetur libertas. Sed Olymp. 80, 3. Aeginetae ab Atheniensibus victi, obsessi, classem tradere, moenia diruere, tributum pendere coacti sunt: itaque hoc carmen in Olymp. 82. referri nequit. Praeterea ipsum carminis argumentum ad aliud tempus deducere Müllerus notat. Postquam enim finem consideravimus, spectandum etiam initium: in his enim, ut saepius dixi, haud semel potissima posuit Pindarus: neque id iniuria; quoniam initium et finis partes sunt imprimis conspicuae. In exordio igitur poeta *Tranquillitatem mitem, Iustitiae urbes augentis filiam, consiliorum et bellorum claves tenentem precatur, ut Pythiam pompam excipiat*: igitur de pace tum dubitari, bellum exspectari potuit; quod ne exoriatur, poeta exoptat. Haec omnia subactae Aeginae non conveniunt. Pergit Pindarus vs. 6. *Tranquillitatis numen nosse suo tempore bona aliis impertire et invicem accipere; idem, siqui acres pectoribus offensiones infixas habeant, infensorum istorum hominum insolentiam vi reprimere: quod numen citra fas a se irritari superbus Porphyrio non in animum induxerit, sed sponte sese ultioni obtulerit: vi agendo aliquando etiam feroces in exitium ruere, ut Porphyrionem ipsum et Typhonem*. Quibus verbis Schol. intestinae seditionis significationem contineri arbitrat, ex sola coniectura neque ea Pindari verbis explicandis satis accommodata; ab externo potius hoste vides Aeginetas tum laesos esse. Eius igitur impetum fore ut Aeginetae reprimant, poeta sperare videtur; vel, quod multo probabilius, rem iamiam effectam respicit: nam victoriam ante proelium iactare stultorum est hominum, non Pindari de futuris rebus timidi; immo si Aeginetas nuper victores fuisse statueris, gratiora fiunt verba vs. 26—29. Persica vero bella, in quibus Aeginetae maxime excelluerunt, non spectari inde liquet, quod quinam illi insolentes adversarii sint, non indicatur, sed universa res obscurius significatur; quod invidiae devitandae causa poeta facit, ubi contra Graecam aliquam civitatem dicit. Denique quoniam inde a Salamina pugna usque ad subactam Aeginam nullum tali sententiae in rebus Aeginetarum idoneum reperitur tempus nisi Olymp. 80., in hanc ipsam Müllerus carmen hoc retulit rectissime, ita ut id post pugnas ad Halias et Cecryphaliam adversus Athenienses haud infaustas et ante subactam Aeginam Olymp. 80, 3. scriptum iudicaret, assentiente etiam Thierschio in Epoch. art. Gr. P. II. p. 39. Cecryphalensis quidem pugna Thucydide auctore Atheniensibus prospera fuerat: et concedendum est, Peloponnesios ea ab Atheniensibus victos esse; sed Aeginetae vicerant Athenienses: quod satis docuit Müllerus. Iam eo anno Pyth. 33. celebrata est; igitur ap. Schol. non

λβ', ut in nott. ad Schol. cum Müllero dixi, sed λγ' scribendum est, mutato ΑΕ' in ΑΓ'. Carmen videtur Delphis scriptum esse, quo ad ludos spectandos poeta profectus erat (vs. 62. ubi v. not.): commissatio tamen, cui oda inservit (vs. 73.), non Delphis habita est, sed Delphica ut ante acta memoratur (vs. 19 sqq.). Igitur Aeginae hoc carmen cantatum iudico: Aegina ipsa invocatur vs. 103. Ex initio autem carminis, ubi Hesychia s. Tranquillitas compellatur, ut *pompam, quae cum corona accedat* (Πυθιονικόν τιμὸν), accipiat, putaverit aliquis Hesychiam Aeginae templum habuisse, ad quod deducta pompa esset (cf. Olymp. V, 3. VIII, 10. et similia): sed Hesychia nihil nisi poetica persona est, non mythologica (cf. Olymp. IV, 18. Fragm. inc. 125.); eamque ubi Pindarus compellat, ut victorem in patriam reducem factum excipiat, eius haec sententia est: *utinam pacatam civitatem victor inveniat, pacatam quidem benignitate Tranquillitatis, quae sola id praestare potest.* Postremo ut aliquid etiam de nexu singularum partium addam, summa carminis ei, qui tum fuit, rerum statui prudentissime attemperata haec est, Aeginam esse *divinitus magnam, utpote iustitia insignem.* Iustitiae filiam Tranquillitatem *civitates augentem* (vs. 1.) depressisse eius adversarios, ut Apollo depresserit Gigantum regem, Apollo, qui et Aristomeni victoriae dator: *Gratiis iustam* hanc urbem non excidisse, heroibus virisque fortissimis *claram*; inter hos esse Midylidas et Aristomenem avunculos aemulantem, cuius *victoriam* Alcmaeon oraculo significaverit (vs. 36 — 63.), cui Apollo victorias dederit (vs. 64 — 70.). Rursum vs. 74. iustitiae Aeginetarum mentio fit, et divina expetuntur auxilia, quod a diis omnia mortalibus bona; idem denuo exponitur vs. 96 sqq. et ipsa felicitas vs. 100. audit *αἴγλα διόσδορος*, quae sola illustret mortales: denique Iovis et heroum indigenarum favor expetitur. Iam vero huic divinitus datae Aeginetarum iustitiae et praestantiae convenit, quod poeta, ut Dissenius noster monet, *identidem modi mentionem* facit: modum enim servari dii volunt, modum servant iusti; qui non servant, deprimuntur a diis. Non tenuere modum Porphyrio et Gigantes, non Typhon (init.); servant Aeginetae; dii nunc hunc nunc illum extollunt aut deprimunt *ὑπὸ χειρῶν μέσῳ* (vs. 79 sqq.), atque etiam Midylidarum fortuna adverso casu aliquantum depressa erat, ut infra demonstrabo: ipse poeta modum tenendum neque exsultandum aut nimia aggredienda esse docet vs. 92 sqq. fluxam enim et fragilem esse hominum fortunam. Atque ipse sibi temperat in Aeginetis laudandis (vs. 30 sqq.).

Vs. 1 — 21. Post preces, quas paulo ante explicui, laudatur *Tranquillitas, quod noverit benigna facere et accipere, eadem vero, si quis immitem pectoribus iram conceperit, huius insolentiam domet.* Exemplo est Porphyrio, qui *Tranquillitatem adversus se irritavit, non cogitans id sibi exitio fore.* Ita ille sponte in perniciem ruit et lucrum adversario quasi lubens obtulit; quod quidem lucrum *gratissimum est.* Nempe vi agendo etiam superbi tandem sibi funestum arcessunt exitum, ut Typhon, ut ille Porphyrio: quos *fulmen deiecit et sagitta Apollinis, qui te, Aristomenes, cum pompa Delphis incedentem benigna accepit mente.* Tranquillitas cur filia Iustitiae, quam Aeginetas imprimis coluisse novimus, cur *μεγιστόνολις*; *urbes maxime augens*, vocetur, apertum est; cur tamen non modo consiliorum sed etiam *bellorum claves tenet*? Nempe quod bella concedit et quasi emittit, quum primum ea concludere desiderit, quodque eos punit, qui ipsam tumultu excitando lacesiverint. Ea novit bene facere et bene facta accipere; hoc est, in pace et quiete, ubi populi sibi invicem bene volunt, beneficiorum conferendorum et accipiendorum auctor fit; quod non semper quidem facit, sed *iusto tempore, κατὰ τὸν αἰρέσει*: nam eadem ubi tempus bene faciendo non opportunum est,

ubi quis iam bene facere et vicissim beneficiis affici non vult, sed atroci animo odia concepit, belli monstros emissis ulciscitur superbos. De voce ἀτρκής v. ad Olymp. XI, 1 — 15. extr. Ἐνθάσῃ κόπον, odium pectoribus infixit; noli conferre Hesychi-
 anum ἄλλασαι, συγκλείσαι, cum Abreschio Obs. Misc. VI, 1. p. 274. Vs. 10 sqq. simplicissima ratio construendi est: τραχέια ὑπαντιάζαισα κράται δυσμενέων τιθεῖς τὴν ὕβριν αὐτῶν ἐν ἀντιῳ, submergis, ut naves bellicae submerguntur, translatione pe-
 tita a pugna navali, qua nuper Aeginetae hostes vicerant. Vs. 12 sqq. hostis Ae-
 ginetarum superbus (superbissimi autem ea aetate Athenienses in minores fuerunt)
 Porphyriō et Typhoëo comparatur, quibus dii irati sunt, inter hos Apollo, quem
 contra Aeginetis favere poeta dicit, quum Aristomenis pompam benigne acceperit.
 Etiam Porphyrio Gigas, inquit, ignoravit, non in animum induxit, Tranquillitatem se
 praeter quam decet et oportet, lacessere; οὐδὲ Πορφυρίων ἐμάθε παρ' αἰσαν αὐτοῦ;
 αὐτὴν ἐξερεθίζειν: ἐμάθε pro infinitivo participium adsciscit, ut ἴστω ἔχων Olymp.
 VI, 8. ubi v. not. atque ita ἐπίσταμαι et alia huiusmodi verba construuntur. Pro-
 xima, κέρδος δὲ φιλτατον etc. Scholiastes ita explicat: „Non debemus, ut Porphyrio
 ab Hercule, cui ille boves abstulit, ab invitis lucra capessere, sed a lubentibus:” quod
 neque orationis tenori convenit neque ab audientium quoquam, quibus tamen Pinda-
 rus scripsit, non grammaticis, in illis verbis vel quaeri vel reperiri potuit. Qui la-
 cessiverit adversarium, qui sponte discordias moverit, is ubi victus fuerit, ἐπίσταστον
 κακόν, ut est Odys. σ, 72. sibi adducens lubens volensque adversario victoriam et
 lucrum tradidit, ut diis Porphyrio, ut Aeginetis Athenienses paulo ante profigati: de
 quo v. Müller. l. c. Βία ἴσφαλε καὶ μεγάλαυχον, etiam superbus aliquando violenter
 agendo et vi sua perniciem sibi adducit: quae in alienam sententiam detorsit Hora-
 tius Carm. III, 4, 65. ubi est de vi consilii experte; Pindarus enim de vi iustitiae
 experte dixit. Ἦν βίαν Τυφῶος οὐκ ἤλυξεν, ἧςτινος ἀπήλασε, cuius adversum eventum
 Typhoëus sensit, pro qua poenas dedit; ut Sophocl. Electr. 627. θράσους τοῦδ' οὐκ ἀλύ-
 ξεις. Nunc postquam de Typhoëo dictum est, redeundum poetae ad Porphyriōnem
 erat, ut quid de hoc actum esset, perspiceretur; hinc illud οὐδὲ μὴν βασιλεὺς Γιγαν-
 τῶν, Porphyrio quippe, ut bene Schol. Typhoëum Iovis fulmen deiecit, Porphyriōnem
 Apollo, etsi hoc posterius nescio an alibi non tradatur. Cirrhâ Aristomenes coronam
 retulit: nempe ubi hippodromus Delphicus, ibi etiam cetera certamina acta sunt;
 quod semel notasse sufficet. Πόλα Παρνασίς laurus est; Παρνασίδι scribendum do-
 cui nott. critt. p. 489. exemplis adde Schol. Pyth. Arg. III. ubi Παρνασίδες Νύμφαι.
 Aristomenes dicitur Δωριεὶ κάμῳ Ἰστεφανωμένος, quod ornatus erat pompa a Doricis
 viris Aeginetis ducta et carmine ab illis cantato: is autem κάμος non ad hoc perti-
 net carmen; quod notari debebat Metr. Pind. III, 15. p. 278. sed est pompa, quam
 Aristomenes Delphis ad Apollinis deduxit delubrum. Cur poeta addiderit Δωριεῖ, in-
 telligens collata Dissenii mei nota ad Nem. III, 3. cf. Olymp. VIII, 30.

Vs. 22 — 39. Gratias quippe benignas nacta est Aegina iusta urbs, Aeacidarum
 inclita virtutibus, idcircoque inde ab initio summa eius laus est; quae et heroas in ludis
 et bellis maxime insignes nutrit ideoque a multis canitur, et virorum gloria praestat.
 Quae nullo prolixè persequi, ne fastidium creem; sed quod proximum et novissimum est,
 Aristomenis decus praedico, qui luatâ avunculorum premit vestigia, Theogneti Olympiū,
 Clitomachi in Isthmo victoris. Aeginae iustitia extollitur epitheto δικαιοπόλις, ut Ae-
 ginetae iniustus opponantur adversariis. Αἴγινα οὐκ ἔπεσε Χαρίτων ἐκάς, οὐκ ἀπέλασε
 τῶν Χαρίτων, non aliena est a Gratiis, quae illi potius favent eamque honore ornant;
 cf. Abresch. Obs. Misc. V, p. 101. Gratias autem ab Aegina haud alienas esse ideo

poeta dicit, quod carminum decore et gloria, quae Gratiis debentur, insignis est. Illis vero carminibus primam materiam praebuit Aeacidarum virtus: hinc Aegina dicitur *θίγουσα ἀρεταῖς Αἰακιδῶν*, nacta Aeacidarum virtutes, iis potita, earum compos et particeps facta; cf. Nem. VI, 46 sqq. et de structura verbi cum dativo v. ad Olymp. I, 17—23. Μοκ πολλοῖσιν est ὑπὸ πολλῶν; cetera ita construe: *θρέψαισα ἥρωας ὑπερτάτους ἐν νικηφόροις ἀέθλοις καὶ ἐν θοαῖς μάχαις*. Quae verba etiam ob id posita sunt, quod Aeginetae nupero proelio et sacris in ludis heroum suorum virtutes aemulati sunt: atque ita pergit ad viros, qui tum erant; sed structura mutatur illato τὰ δὲ, de quo satis dictum in nott. critt. Ad vs. 30 sqq. cf. Isthm. V, 53. ἐμοὶ δὲ μακρὸν πάσας ἀναγήσασθ' ἀρετάς. Φυλακίδᾳ γὰρ ἦλθον, ᾧ Μοῖσα, ταμίαις etc. Nostro hoc loco poeta hanc sententiam ita protulit, ut sese vacare longiori narrationi negaret, sic tamen ut de industria non vacaret; quod docet additum μὴ κόρος ἔλθῶν κνήσῃ, ne fastidium superveniens audientium purgat animos: cf. Pyth. I, 82. Nem. VII, 52. X, 20. et de voce κνίξειν ll. cc. in nott. critt. p. 503. Ad poetae animum illud κνήσῃ referri non potest. *Ἀναθεῖναι λύρα*, tradere lyrae et committere. *Τὸ ἐν ποσὶ*, quod nunc praesto est; cf. Nem. VI, 55—59. *Ἴτω τράχον*, procedat, expediatur; de qua formula v. Hemst. ad Callim. p. 170. *Τ'εὸν χρέος*, tuum debitum, laus tibi debita. *Ποταρῶν* adaptatum est vocibus *Ἴτω τράχον*: mea arte, quae ἔπεια πτερόεντα efficit, laus tua quasi alis levata currat. Formae *ἰχνηίων* p. *ἰχνηύων*, vestigiis pressis sequens, auctoritatem nondum reperi: analogia tamen favet, ut *πολέω*, *πολεύω*. Ad dictionem *οὐ κατελέγχεις* cf. Olymp. VIII, 19. Isthm. III, 14. VII, 65. Theognetus Aegineta Olympia puer et ipse lucta vicerat: v. Pausan. VI, 9, 1. ubi de eius statua: optime igitur poeta eius vestigia Aristomenem legere perhibet. Neque alio opinor ludo Clitomachus vicerat: certe vox *θρασύγυιός* ad luctam spectare videtur.

Vs. 40—63. Tu vero Midylidis gloriam addens refers dictum, quod in Epigonos cecidit Amphiarus: Natura insitam virtutem patrum cerni in filiis; videre se Alcmaeonem fortiter pugnantem; Adrastum in bello Septem heroum fusum feliciore nunc fortuna usurum esse, nisi quod domestico luctu esset laboraturus: solius enim filium periturum. Haec Amphiarus; ego vero, poeta inquit, et ipse lubens Alcmaeonem coronis orno et carmine celebri, quod mihi Delphos proficiscenti occurrens oraculum edidit. Vaticinium Amphiarai cur additum sit, ipse poeta declarat: quippe Midylidae fuerunt Clitomachus et Theognetus (cf. ad Fragm. inc. 95.), quorum exempla quum Aristomenes secutus sit, accidit in illo, quod Amphiarus de Epigonis et maxime de Alcmaeone patrum virtutem referentibus vaticinatus erat. Prorsus ita Pyth. VI, 19 sqq. Antilochi res immiscuntur, et aliquatenus simile est etiam Olymp. VI, 12 sqq. Obscurius autem, quod Alcmaeon poetae Delphos proficiscenti oraculum edidisse dicitur: de quo paulo post disputabo: unum hoc praemitto, non alienam eam rem ab hac de Amphiarao et Alcmaeone narratione videri. Postremo longe obscurissima sunt, quae vs. 50—57. de Adraсто proferuntur; tota enim haec strophæ vacare videtur, quippe quae nihil conferat ad id demonstrandum, cuius causa Amphiarai vaticinium exponitur, ex fortibus maioribus ortum Aristomenem fortem esse. Nec qui Pindarum noverit, longius quam pro consilio egressum poetam prudentissimum opinabitur; ignota potius aliqua res subest, quae coniectura suppleri debet. Etenim ut Aristomenes Xenarcis f. Alcmaeoni comparatur, ita Adraστο confertur aliquis ex Midylidis, qui domestico afflictus lucta erat, ac cui filius, ni fallor, isque Aristomenis familiae coniunctus, in navali nuper proelio mortem occubuerat; Midylidas quidem aliquam tum calamitatem et gentilis mortem luxisse etiam aliunde colligitur. Nam vs. 79—82. poeta ait *deum alios*

obest Pausanias in nott. critt. allatus, ubi oraculum editum dicit τοῖς ἐς Θήβας σταλείσιν Ἀργείων; omittam enim cetera huius scriptoris verba, et in his corrupta illa τὸ ἐς τοὺς πολλοὺς ἐπαγωγὸν ἀσφατῶς εἶχε, in quibus Tafelius τοὺς πολλοὺς perversissime interpretatus est: hoc addam, aut ex illis, quae Pausanias affert, oraculis aut ex Epigonis, cyclico carmine, sua Pindarum hausisse. Postremo ei, quam proposui, rationi concinit, quod pugnam tantum praesentem videt Amphiarus, utpote inceptam, Aegialei Adrasti f. necem non praesentem videt, sed futuram enunciat. Haec omnia eo sine disputavi, ut etiamsi Amphiarus Oropi constitutus de pugna vaticinatus diceretur, tamen μαρναμένων posse esse dum pugnant, et verbis ὡδ' εἶπε iungi posse docerem: quodsi Amphiarum ex Pindari mente non Oropi vaticinatum dixeris, sed Potniis prope Thebas, ubi olim oraculum fuerit, difficultas illa a Tafelio mota ita sublata est, ut uberiore disputatione supersedeas; sed de Potniensi oraculo nondum mihi constat, qua de re paulo post dicetur. Iam ubi μαρναμένων a sqq. separatam retentionis, quod etiam versus ratio commendat, verborum Φυᾶ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων παισὶν λῆμα haec sententia erit: *Naturae dono cernitur et conspicuum est generosum et tanto loco natis congruum ingenium in filiis, ex patribus propagatum; id est, Natura excellunt Epigoni, fortium patrum indolem referentes; vel ut aliis verbis utar: Eminent filii generosis ingeniiis; unde vero? nempe natura; tales enim patres fuerunt, a quibus illi habent.* In his nihil est quod reprehendas; nam quod eundem doctum offendit, sententiam loqui oraculum, id mihi quidem non displicet: primum quod sententia non generalis est, sed nonnisi universim enunciat, quae de Epigonis speciatim intelligi Amphiarus vult; deinde quod oracula non res ipsas eloquuntur, sed tecte significant (ἀνύκτονται) verbis vel ambiguis vel obscuris, quae egeant interprete; id quod in sententiis est, quas audientes accommodare rebus debent. Cetera tamen, quae sequuntur, diserte Amphiarus proloquitur, postquam a sententia exorsus est. Denique nisi hanc interpretationem admiseris, reducenda erit haec interpunctio: ὡδ' εἶπε· μαρναμένων φυᾶ τὸ γενναῖον etc. ex qua nullam prodire commodam sententiam partim Hermannus docuit partim Tafelius, nisi quod hic ceteris huius scripturae interpretationibus refutatis in hac acquiescit: λῆμα παισὶ γενναῖον ἐκ πατέρων ἐπιπρέπει τῇ φυᾷ τῶν μαρναμένων, filiis, quippe Epigonis, e patribus insitus animus eminet in corpore, in statura pugnantium, Epigonorum. Sed quum hunc unum in illa lectione sensum ferri posse iudicat, falsam illam esse ipse optime monstrat; nam hic quidem sensus omnium minime ferri potest: cur enim, ne cetera persequar, de statura potissimum pugnantium vel Amphiarus vel poeta dixerit? Ceterum Tafelius γενναῖον παισὶ coniungit, ut ap. Hom. οὐ γὰρ μοι γενναῖον, ingenitum filiis a patribus: cf. Hesych. h. v. Quod nostrae interpretationi minus accommodatum est, quia, quum in voce φυᾶ ingeniti notionem iam comprehensam statuamus, si γενναῖον idem significaret, bis idem diceretur: sed si vocis γενναῖος vim et potestatem accuratius spectaveris, triplicem potissimum inveneris, quarum ea, quam secundo loco dicam, et in illa Homericam formula et in hoc Pindari loco spectatur, prout hunc supra explicui. Nam primum γενναῖον est τὸ μὴ ἐξιστάμενον ἐκ τῆς αὐτοῦ φύσεως, interprete Aristotele Hist. Anim. I, 1, 14. quod suam indolem retinet natura et ortu constitutam; deinde γενναῖον ἦθος est, quod nobiles et a bono parente ortis secundum locum, quo nati sunt, convenit, quod Latinis quoque generosum; postremo simpliciter magnanimum. Equidem, ut tandem desinam, hinc quoque meae sententiae haud exiguum arbitror patrocinium accedere, quod Graecus homo isque litteris imprimis excultus, qui maioribus ortu propior fuit et naturae linguae ingenium melius calluit quam nos Hyperborei, quod Plutarchus eandem tenuit

rationem. Is enim ubi dicit (Arat. 1.), ἀλλ' ὅ γε φύσει τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων, κατὰ Πίνδαρον, coniunxit ut ego: φησὶ πασιὼν ἐπιπρέπει τὸ γενναῖον λῆμα ἐκ πατέρων, disiunctis vocibus μαρναμένων et φύσιν, quas etiam Scholia et antiqui libri interpungendo separant. Haec hactenus. Formam Ἀλκμαῖνα tangit Eustathius ad Iliad. α, p. 138. init. ad Odys. λ, p. 1681. 50. p. 1689. 9. Alcmaeon draconem vibrat in clypeo, hoc est clypeum dracone insignem, ob Melampodis dracones (v. Schol.): dracones autem iuncti oraculis sunt (v. ad Olymp. VI, 36 sqq.). De dictione cf. Aeschyl. Sept. c. Theb. 575. ἀσπίδ' εὐκνηλον νέμων. Adrastus solus superstes ex septem heroibus erat, quod nemo ignorat (cf. Olymp. VI, 13.): de eius filio Aegialeo apud Glisantem occiso v. Hellenicum ap. Schol. item Hyginum Fab. 71. Apollod. III, 7, 3. ibique Heyn. Vs. 52. ὄρνιχος ἀρείονος ἀγγελία pertinet ad vaticinium Amphiarai, quod Adrasto nunciatur, non a praesente petitur. His explosis devenio ad impeditissimum huius de Alcmaeonē narrationis epilogum vs. 58 — 63. in quo omnia ad Alcmaeonem, nihil quidquam ad Amphiaraum referri ipsa verba docent; neque qui haec dicit, alius est quam Pindarus: Pindarus Alcmaeonem laudat, Pindaro Alcmaeon obviam factus est et oraculum edidit. Quodsi quis cum Schol. putet, chorum haec dicere Aeginctarum, qui victoris imitetur personam, ut adeo ea omnia non poetae, sed Aristomeni Alcmaeon praestiterit, eum ego errare censeo. Nam chorus, quantum intelligo, numquam eius, qui canitur, personam simulat, semper poeta ex sua persona per chorum loquitur: poetae et chori prorsus eadem persona est. Ita vs. 30 sqq. poeta per chorum primā personā de se loquitur, victorem vs. 34 sqq. secundā personā nominat; vs. 75. Xenarce victoris patre compellato additur ὑμετέραις τύχαις, non ἀμετέραις: etiam vs. 40. et 82 sqq. victor secundā personā appellatus est. At dices choro Aeginctarum soli, absque Aristomene, Delphos proficiscenti Alcmaeonem obviam factum esse et consulenti de eventu certaminis respondisse. Sed cur tandem chorus, cur non ipse Aristomenes oraculum consuluerit? Nec chorus unquam ex sua persona, poeta excluso, loquitur, semper chorus cum poeta et poeta per chorum: rem acquisivi et mihi persuasi. Superest ut locum de poeta explicemus. Alcmaeon igitur Pindaro est γείτων καὶ κτεάνων φύλαξ et ἑπ' ἀπαντασεν ἰόντι Δελφοῦς et ἐφάπατο μαντευμάτων συγκόνοισι τέχναις. Γείτων alicui deus vel heros, qui in eius vicinia colitur: Aeschyl. Sept. c. Theb. 486. Ὅγκω Παλλάς, πύλαισι γείτων; cf. Nem. VII, 85 sqq. Idem ob vicinitatem erit οἰκῶν φύλαξ, praesertim ubi statua vel sacellum eius domui alicuius apposuitum fuerit, ut Pan vocatur σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ Fragm. Parthen. 2. Sed si κτεάνων φύλαξ dicitur, potest id ad opes in templo depositas aut ad agros propinquos aut ad domum et universam rem referri. Iam vero ubi Alcmaeon Pindaro et γείτων et κτεάνων φύλαξ fuerit? Thebis dixeris. Non obessem, modo verisimile foret Thebis Alcmaeonem cultum esse. Sane in vicinia Thebarum Potniis septum erat Amphiarao dicatum, ubi is a terra devoratus dicebatur; sed ille locus sacer erat et detestabilis (Pausan. IX, 8, 2.); nec quod ibi et Pausania et Pindaro auctore (Nem. X, 8. nam Olymp. VI, 13 sq. Nem. IX, 25. nihil evincunt) Amphiarau perierat, cultum ibi vel ipsum vel filium esse coniecero. Amphiaraiū oraculum Thebis fuisse ex Herodoto VIII, 134. recte colligit Müllerus Orchom. p. 149. idque Potniense fuisse putat: sed Pausanias harum rerum admodum curiosus me retinet, qui ubi de Potniis agit, ne verbo quidem significat oraculum olim ibi fuisse: unde hoc Thebanorum Amphiaraiū, ad quod etiam dona a Croeso Amphiarao dedicata, quae Herodotus (I, 52.) in Ismenio vidit, retuleris, alio prope Thebas loco fuisse praetulerim: ubicunque tamen fuit, num Amphiarai cultui Alcmaeon iunctus fuerit, licebit vel ob id dubitare, quod

paulo post de Oropia religione dicam: Potniensi quidem oraculo ex Strabone IX, p. 619. A. Alm. auctoritatem conciliat Müllerus p. 486. ille enim de Oropio oraculo hoc habet: ἐκ Κνωπίας δὲ τῆς Θηβαϊκῆς μεθιδρύμενον δεῦρο τὸ Ἀμφιάρειον: quippe Cnopiam Potniensem terram esse Müllerus censet. Sed hoc quoque impeditum est: nam si Oropium oraculum ex Cnopia sive Potniensi terra ad Oropum translatum est (μεθιδρύμενον), non illud Potniis fuit, ex quo fuit Oropi: Oropi autem quum certe ante Persica fuerit, quomodo in Persici belli historia Potniensis oraculi mentio ab Herodoto iniici potuerit? Postremo ut ad Alcmaeonem redeam, quum hic ne Oropi quidem religionem habuerit (Pausan. I, 34, 2.), verisimile non est in Thebana terra, unde Oropius cultus petitus dicitur, Alcmaeonem cum Amphiarao cultum esse. Neque illud ὑπάντασεν ἰόντι γὰς ὀμφαλὸν π. α. ad Thebanam Alcmaeonis religionem deducere videtur, sed potius ad locum aliquem, ad quem poeta forte in itinere pervenerit. Taceo de aliis locis, ubi cum Amphiarao credas Alcmaeonem cultum esse, quō pertinet Harma Mycalessi et Harma in Parnethe Attico monte (v. Müller. l. c. p. 487.); in his enim Alcmaeon non potuit Pindaro vicinus esse. Num igitur Delphis, quo poeta profectus erat, vicinus Alcmaeoni factus est? Sane Alcmaeon Delphis statuam habuit, sed diu post Pindarum positam (Pausan. X, 10, 2.); neque huic interpretationi congruum est, quod obviam factus esse poetae Alcmaeon dicitur, nisi quis, quod cuidam placere video, in voce ὑπάντασε lusum poeticum quaeaverit. Quem qui statuerit, et verba ὑπάντασεν ἰόντι γὰς ὀμφαλὸν παρ' αἰοίδιμον de poetico itinere Delphos facto, carmine Pythio pangendo, intellexerit, in quo itinere, hoc est inter carmen faciendum, Alcmaeon poetae animo oblatu sit; insulsam me iudice sententiam Pindaro obtulerit eamque talem, ut ab audientium nemine percipi ac ne coniectando quidem reperiri potuerit. Quapropter Pindarum, ut poetae solebant, non curru Musarum sed vere Delphos profectum censeo ad ludos spectandos. Iam vero in eo itinere sive Thebis sive alio ex loco, ubi tum versatus est, Delphos facto poeta forte devenit ad Alcmaeonis statuam vel delubrum aliquod; cogitaveris de sepulcro eius, quod Psophide Arcadiae fuit (Pausan. VIII, 25, 4.). In eius vicinia habitaverit, fortasse in luco pecunias asservandas deposuerit; hinc illi Alcmaeon oblatu est proficiscenti, ὑπάντασεν ἰόντι γὰς ὀμφαλὸν π. α. illic illi γέτων fuit et κτεάνων φύλαξ. Haec mea de hoc loco coniectura est; neque tamen nego, qui Alcmaeonem Thebis Pindari vicinum dixerit, non posse refutari: sed nostram quoque coniecturam non arbitror commodis argumentis convinci posse. Nam quod verba γέτων ὅτι μοι καὶ κτεάνων φύλαξ ἐμῶν ante ὑπάντασέ τ' ἰόντι posita sunt, inde in tali loco nemo collegerit Alcmaeonem iam, priusquam occurrisset poetae, huius vicinum fuisse et bonorum eius custodem. Lectionem ὑπάντασέ τ' ἰόντι firmat Par. 2783. etsi habet ὑπήνησέ τ'. Accingor nunc ad seqq. explicanda Μαντευμάτων τ' ἐφάψατο συγγόνοισι τέχναις. Ad quae ex prioribus repete μοι, structura ita instituta: κα' μοι ἐφάψατο τέχναις μαντευμάτων συγγόνοισι; dativus τέχναις enim pendet a verbo ἐφάψασθαι (v. ad Olymp. I, 67—87.): Dum vicinus est, mihi consulenti gratificans Alcmaeon attigit et exercuit vaticiniorum artes congenitas; quas quidem vulgo exercuisse non videtur, sed quae ipsi genere competeabant ut Melampodidae. Melampodis enim filius est Mantius, huius Oicles, Oiclis Amphiaraus Alcmaeonis pater; Alcmaeone natus Clytius, a quo celebris apud Eleos gens vatum Clytiadae (Pausan. VI, 17, 4.). De quamam autem re Pindarus Alcmaeonem consuluit? Hoc liceret ignorasse, nisi indagandum esset, cur de hac re poeta nunc potissimum diceret. Absona quippe huius vaticinii mentio foret, nisi id ad Aristomenem pertinuisset. Rem mihi ita fingo. Pindarus quum Delphos proficisceretur,

sciebat Aristomenem in Pythiis luctaturum esse: Aeginetis enim, ut tantus carminum numerus docet, poeta Thebanus imprimis coniunctus fuit, et maxime Midylidis, quibus etiam aliud carmen scripserat (Fragm. inc. 95.). Igitur Alcmaeonem forte oblatum de eventu luctae consuluit, simplici opinor neque admodum sollemni ratione, sed ex tempore, sortibus vel similiter. Poeta iam tum meminerat, quod de Alcmaeone apud Thebas dimicante pater prolocutus erat; igitur interrogavit, num quod de ipso Alcmaeone et Epigonis Amphiarus olim pronunciasset, parentum in illis virtutem spectari, idem nunc in Aristomenem esset casurum, ut hic maiorum, Theogneti et Clitomachi decora referret. Addixit oraculum; responsum probavit eventus: unde poeta Alcmaeonem coronis ornat, carmine celebrat. Sic quidem omnia ita ut debent connexa, apta, pulchra erunt. At quomodo, inquis, haec sic acta esse Aeginetae auditores potuerunt intelligere? Nempe Delphis Aristomeni et comitibus haec omnia poeta narraverat; hinc intelligebant, qui a poeta edocti erant; qui non intelligebant, edoceri a scientibus potuerunt.

Vs. 63—84. Si poeta, ut arbitror, in praegressis Alcmaeonem significavit esse *Pythiam Aristomenis victoriam vaticinatum, recte nunc pergit: Tu vero, Apollo, Pythone hoc ei summum donum dedisti, atque etiam prius in patria Aegina tuis in ludis victoriam quinquertii; idem propitius mea carmina respice et alias et nunc, quippe poetarum patronus et victoriae huius Pythiae, quam celebros, auctor. Cuius decoris causa quae nunc comissatio instituitur, ei adstat Iustitia Aeginetis cara, ut adeo insolens, iniquum et quod divinam ultionem excitet quidvis procul remotum sit; attamen deorum curam providam minimeque invidiam vobis precor perpetuam.* Nam sine diis nulla certa felicitas; quodsi quis repente in magnam fortunam irreperit, vulgo apud stultos is putatur vitam sapienter instituisse firmiterque instruxisse et munivisse suis, ut censent, consiliis et conatibus: sed potius haec res non penes homines est; diis haec debentur, qui modo hunc modo illum evehunt vel deprimunt, fortunae fragilitatis admonentes. Deinde poeta non dicit quidem sed exemplis significat, Aristomeni fortunam sese iam benignam admodum praebuisse, quae eum praeter victorias, de quibus supra, Apollineis in ludis partas, et Megaris et Marathone et ter in Heraeis Aegineticis victorem praestiterit; postremo Pindarus vs. 85 sqq. ad Pythium redit decus. Hic loci tenor est, quem in nott. critt. cum Hermanno non satis distincte neque ab omni parte vere exposui, recte reprehendente Tafelio, in cuius interpretationem ut maxime inclino, ita exiguum quiddam ex priore, quae in nott. critt. proposita est, explicatione assumendum, et aliquid praeterea novi Tafelii sententiae addendum videtur. Etenim, ut paulo longius a verbis carminis discedam, poetae haec mens est: *Apollo tibi, Aristomenes, binas victorias dedit, Apollo mihi quoque colendus est: diis enim omnia debentur. Igitur licet nulla causa sit, cur de perpetuitate tuae felicitatis dubitem, quum nihil iniusti, quod ultricem deorum manum provocet, fortunae tuae admistum sit; tamen quod sine diis felicitas stabilis non est, deorum curam tibi expeto perpetuam (ἀφθιτον).* Etenim stultum est in felicitate breviter parta, ut tu brevi tempore tot victorias parasti puer, suis hęc consiliis, suis conatibus tribuere: eventuum sortes apud deos sunt, qui alios beatos reddunt, alios de magna fortuna deiiciunt. Tibi tamen, qui tot victoriis insignis es, dii sunt propitii. Nota vero, quidquid de deorum potentia dictum est, victoriarum in Apollineis ludis partarum mentioni annecti, quia in illis largiendis deus Apollo propitiam Aristomeni ostenderat potentiam. Vs. 67. Pythia victoria vocatur *μύστατον χαρμάτων*, non absolute: maius est enim Olympia vicisse: sed inter ceteras Aristomenis victorias. Vs. 68. *ἀρηλίαν* Schneiderus Lex. Gr. ex usu recentiorum intelligit de grato,

quod quis cupide arripiat, cui sententiae substantivam δόσιον magnopere convenit; Heynius vehementiam luctae spectari putabat; sed ad verum Tafelius deducit. Ἀραλῆα δόσιον est donum, quod cito rapitur et conditur, non longum per tempus et diuturno labore acquiritur: quoniam tamen quod cito rapitur, cupide arripitur, cupide arrepti et grati notio simul comprehenditur. Idem vocis usus est Pyth. X, 62. Vs. 69. nota rariorem formam πεντάθλιον p. vulgari πένταθλον: eadem ex certa emendatione reposita est Isthm. I, 26. et ap. Sophocl. Electr. 691. πεντάθλια restitui vult Hermannus ad Hecub. p. 114. Idem quod hoc loco πεντάθλια p. πενταθλίου velle videtur, operarum est vitium in nott. critt. a me tacite correctum: voluit illē πενταθλίου, cum vulgo esset πενταεθλίου: quodsi πεντάθλια voluisset, debebat etiam ξὺν postulare: quod non postulat. Nunc id moneo, quoniam istud vitium etiam in tertiam Heynii editionem propagatum video. Δόσιον πενταθλίου est donum, quod dedit quinquertii ludus, victoria ex pentathlo. Ἐορταὶ ὑμαί sunt Apollinis Delphinia Aeginae celebrata, de quibus v. Müller. Aeginet. p. 140. 150. Ἐμαίς de Apolline et Aeginetis in nott. critt. interpretatus sum; sed hanc rationem duram esse Tafelius notat; et hic quidem recte de Apolline et Diana accipit, quo ducit etiam Schol. Cf. ad Pyth. VII. extr. comment. De vs. 70 sqq. v. nott. critt. Τὴν ἀρμονίαν p. σοῦ ἀρμονίαν non habet offensionem, mirorque doctum virum, qui dativum istud vitium genitivi loco poni negat: nam in hac re illustranda quibus exemplis in nott. critt. ad Olymp. II, 16. usus sum, ea omnia certissima sunt. Νέομαι Schol. recte explicat ἐπέρχομαι. De voce ὄπιν v. nott. critt. p. 353. Mox iunge σοφὸς μετ' ἀφρόνων, hoc est ἐν ἀφροσιν, prudens apud eos, qui stulti sunt: stulti autem sunt illi πολλοί, qui de eo falso iudicant. Vs. 79. ad παρλόχει supple ταῦτα. Ad eundem vs. quae in nott. critt. p. 493 sq. de voce Τυφῶς dixi, noli ita intelligere, quasi priorem eius syllabam produci posse negem: quam constat ancipitem esse. Ἐπερθε βάλλων, ἀνέχων Pyth. II, 89. Ἐπὸ χειρῶν μέτρῳ καταβαίνει, sub manuum mensuram, sub mensuram manu divina definitam deprimit, ut ὑφ' ἑαυτῆ ποιεῖσθαι, hoc est ὑφ' ἑαυτόν. De ludis Megarensibus v. ad Olymp. VII, 77—87. de Marathoniiis ad Olymp. IX, 86—101. in altero loco pugil, in altero luctator memoratur, ut hoc loco de lucta dicitur. Schol. errat ubi de Panathenaeis cogitat. Mox ternae victoriae ad sola Heraea pertinent, qui fuit ἀγὼν ἐπιχώριος, non nunc Argivorum, ut Corsinus Diss. IV. post Nott. Gr. p. LXXVIII. censebat, sed Aeginetarum, qui Heraea s. Hecatombæa Argis traduxerant. Cf. Müller. Aeginet. p. 149. Vs. 85—105. Ter Heraea vicisti, poeta dixerat. Sed in Pythiis, pergite, quattuor superasti pueros, quibus tristis et inglorius reditus factus est. At tu quoque victor noli nimium exsultare, ut solent, qui recenti decore ornati sunt, magna spe concepta altius evolare. Nam cito augetur felicitas, cito perit: vix dixeris, quid sit qui est, quid sit qui non est: adeo qui vivit similis ei, qui non vivit; repente enim ex vivente non vivit: umbrae somnium homo est. Divinitus tantum serenitas si affulserit, tum illustres et beati mortales; qua felicitate tu fruere. Aegina mater vero cum Iove et Aeaco Iovis Aeginaeque filio Aeacique filiis Peleo et Telamone et Pelida Achille, indigenis heroibus, suam hanc civitatem servet et beet. De quattuor pueris cf. Olymp. VIII, 67 sqq. ubi est: ὅς τύχη μὲν δαίμονος, ἀνορέας δ' οὐκ ἀμπλακῶν ἐν τέτρασιν παιδῶν ἀπεδήματο γυίοις νόστον ἔχθιστον etc. quo loco apertum est victorem eum quattuor pueris luctatum esse, non tantum victorem fuisse post quattuor luctatores, quorum unum et alterum vicisset. Idem nostro quoque loco conspicitur, ubi victor dicitur in quattuor pueros irruisse; igitur cum quattuor omnibus dimicavit. Annoto hoc ob Heynium, qui nostri loci interpretationem aliter instituit atque Olymp. VIII. Nam ad Olymp. VIII. scri-

bit: „Erant scilicet duo paria, quibus successit ipse *ἔφεδρος*;" sed nostro loco dicit: „Ex aliis locis forte alia colligas, ex hoc ita rem constitues: quattuor erant paria luctatorum; supererant ex iis quattuor victores; cum his *ἔφεδρος* coniungi debuit, iisque uno post alterum prostratis victor evasit." Vides quid intersit; nam ex priore explicatione victor tantum cum duorum parium victoribus duobus luctatus dicitur, ex altera cum quattuor parium victoribus quattuor: quum tamen uterque locus ita similis sit, ut quod de uno dixeris, de altero non dici non possit. Itaque quum verior ea ratio sit, victorem ipsum cum quattuor pueris luctatum esse, ad Olymp. VIII, p. 185. quattuor luctantium paria intelligi debuisse dixi, non duo; id quod nostro hoc Pythiorum loco Heynius ipse recte statuebat. Superest in hac re aliud, quod quoniam in hanc quaestionem incidimus, non relinquemus intactum. Etenim Schol. h. l. quattuor ab Aristomene pueros victos esse ait *ὡς ἄνευ κλήρου τέσσαρας παῖδας προκαλεσαμένου καὶ ικησαντος*. Sed hoc licuisse nemo, quantum scio, tradidit, neque omnino verisimile est. Si plures luctatores vel pugiles vel pancratiastae nomen professi erant, sorte componebantur paria; quodsi impar eorum, qui certaturi erant, numerus reperiebatur, cui sors nullum dederat adversarium, is *ἔφεδρος* supererat. Sors hanc rationem accurate exponit Lucianus Hermetimo c. 40. cuius verba maximam partem ad Nem. VI, 47 sqq. adscripsit Dissenius noster: quapropter tantum ea addam, quae ille pro instituti ratione omisit, ut etiam de *ἔφεδρω* constet. Post ea igitur, quae de paribus dicta sunt, pergit Lucianus: *οὕτω μὲν γὰρ, ἣν ἀρτιοὶ ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ, οἶον ὀκτώ ἢ τέσσαρες ἢ δώδεκα. ἣν δὲ περιτοὶ, πέντε, ἑπτὰ, ἑννέα, γράμμα τι περιττὸν ἐνὶ κλήρῳ ἐγγραφὴν συμβάλλεται αὐτοῖς ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον· ὅς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμένων ἕστ' ἂν ἐκείνοι ἀγωνίσωνται· οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα, καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κακμηκόσι συμπεσεῖσθαι*. In quo nota *ἔφεδρω* tribui quiddam commodi, ad quod respicere Pausanias putatur VI, 1, 1. his verbis: *ἐπιστάμενος ὅσοι τῶ παραλόγῳ τοῦ κλήρου καὶ οὐχ ὑπὸ ἰσχύος ἀνέλκοντο ἤδη τὸν κότινον*: sed haec etiam ad alia referri possunt, ut si cui magis robusto et exercitato sorte imbecillior oblatu fuerit. Adde de *ἔφεδρω* locum quamvis parum disertum Schol. Sophocl. Ai. 614. His praemissis videamus quomodo quis quaternos deinceps luctatores vincere potuerit. Primum enim possunt quattuor omnino paria sine *ἔφεδρω* constitui. Sed hoc si posueris, res non videtur expediri posse. Nam ex quattuor paribus dimicantibus quattuor procedent victores: ii igitur denuo componendi erunt, ut ex duobus paribus duo procedant victores, et duo hi victores postremo loco componendi erunt, ut unus victor evadat; nam ad unum par omnes reduci debebant, ut ultimus victor certaret cum eo, quem Pausanias VI, 10, 1. vocat *τὸν λειπόμενον ἐκ τῶν ἀνταγωνιζομένων*, hoc est cum eo, qui ex certantibus superesset nondum victus. Certe primi paris victorem cum victore secundi paris certasse, et victorem huius certaminis deinceps cum victore tertii paris, item huius luctae victorem cum victore quarti paris, mihi prorsus non probabile videtur: quamquam enim ita statuentes nonnullos video, tamen nimis iniqua iis, qui in prioribus paribus sorte constituti fuerint, haec videtur dispositio, quae tum tantum videtur admittenda fuisse, ubi numerus parium impar erat, ut trium parium. Itaque quod Heynius statuit, mihi quoque tum hoc loco statuendum videtur tum supra Olymp. VIII. visum est, quattuor in his duobus certaminibus paria et praeterea *ἔφεδρον* fuisse; ubi enim esset *ἔφεδρος*, in iis certaminibus, etiamsi quattuor essent paria, probabile est non denuo duo ex quattuor victoribus paria commissa, sed quattuor victores cum *ἔφεδρω*, nisi prius vinceretur, ex ordine singulos commissos esse, ne victoria illi labore ni-

mium levi constaret, neve nimium diu ἔφεδρος differretur. Dices huic sententiæ obesse, quod ἐφίδρω melior fortuna sorte contigisse dicatur. Sed in hoc non est quod hæreas. Nam si quaesiveris, quaenam certaminis potissima pars fuerit, facile intelligitur primam congressionem parium integris viribus accedentium fuisse longe gravissimam: in hac enim utrique maxime valebant et per longissimum tempus alter alteri resistere poterant: hac maxime defatigabatur et frangebantur. Sed in prima hac congressione sola illa paria certabant: ἔφεδρος huius immunis erat. Hic igitur ubi cum primo victore congregiebatur, hunc fractum labore facile vincere poterat, eaque victoria, ut consentaneum est, non defatigabatur tantum, quantum secundus victor prima congressione fatigatus erat: itaque etiam secundum victorem vincere facilius poterat. Quodsi tertius iam illi victor aggrediendus erat, concedamus ἔφεδρον iam ita fractum fuisse ut illos, qui prima congressione certaverant: sed hoc tamen commodo usus erat, ut in prioribus vincendis minore labore constitisset victoria; in reliquis autem commissionibus non maius ceteris quam ἐφίδρω commodum obtingebat. Quod sane haud spernendum erat. Iam vero ipsa ea, quam posui, sententia firmari videtur verbis Aeschyli Choeph. 856. τοιάνδε πάλην μόνος ὦν ἔφεδρος δισσοῖς μέλλει θῆϊος Ὀρέστης ἀψεῖν: quo loco edocemur, ἔφεδρον certe cum duobus deinceps aliquando dimicasse, nempe cum victoribus duorum parium, ita ut hi duo victores non inter se certaverint, sed cum ἐφίδρω. Idem etiam in tribus paribus et ἐφίδρω Barthelemyum statuentem video Anachars. T. III. p. 404 sq. ed. German. Et cum pluribus ἐφίδρω certandum fuisse, ipse Lucianus docet plurali τοῖς κεκμηκόσιν utens. Attamen, ut alia minus probabilia omittam, tertia superest ratio, qua quis, etiamsi ἔφεδρος non fuerit, quattuor potuerit pueros vincere: quippe si sex ab initio paria erant. Tum enim prima congressione sex illa paria certabant, et sex evadebant victores: deinde sex victores in tria componebantur paria et secunda commissione tres prodibant victores: tertia commissione primi ex tribus paris victor compositus fuerit cum victore secundi paris: quarta tandem congressione tertiae commissionis victor cum victore tertiū paris, qui ex secunda commissione solus iam supererat, componebatur. Quapropter si quis in quattuor his commissionibus usque ad finem victor permanserat, iam is quattuor pueros proiecerat. Sed haec tertia ratio mihi non probatur. Nam etsi in hoc parium numero quattuor tantum pueros proiecit is qui victor evasit, sex tamen paria fuerunt; quod Pindarum vix putaverim non dicturum fuisse, si sex fuissent. Utroque enim loco quattuor deiectos pueros esse significavit, ut insigniore victorem laude mactaret: quodsi sex paria fuissent, hoc tam insigne vix videtur reticendum fuisse. Itaque in secunda ratione acquiesco, ex qua ἔφεδρος affuisse statuitur. Hactenus de quattuor pueris: nunc transeo ad reliqua. Ὅμως, ut tibi; κρήνη, non ab iudicibus, sed opinor certamine, κρήσει ἀέθλων. Μοχ ἀμφὶ adverbium est: Nec risus dulcis ex-citavit circa eos gratiam et hilaritatem, quum ad matrem venissent pueri: nam ad ὤρσειν non τοῖς ex prioribus repetendum est, sed structuram mutatam esse vel genitivus μολόντων docet. Seqq. victoris opponuntur pompae: Victi non ut victor in pompa incedunt via urbis maxime conspicua, sed per angiportus trepidant inimicorum occursum suspensio animo devitantes. Hoc est ἐχθρῶν ἀπάρχοι. Νέον καλόν, recens decus, ut Pyth. VII, 18. νέα εὐπραγία, et supra vs. 34. νεώτατον καλῶν. Quod qui nactus fuerit, animum attollit virtutum alis sublatus, πέταται ὑποπτέραις ἀνορέαις, idque quod ob florentes res magnam de se spem concepit, ἐκ μεγάλης ἐπιδοῦς ἐπὶ ἀβροότητος, ex magna spe florenti statu subnixæ. Nempe maiora appetit ex magna illa spe: Aristomenes credo Olympicam cupiebat victoriam; poeta vero anxius est ne ille ausis excidat, ideoque com-

mode de fortune fragilitate admonet, quae insuper nupera Midyldarum calamitate comprobata erat (v. ad vs. 40 sqq.): unde tam diserte et tam lugubri sententia de imbecillitate generis humani loquitur. Nova decora eum appetere, qui recenti bono auctus sit, his significatur verbis: ἔχων κρέσσονα πλούτου μέριμναν. Μέριμνα est studium gloriae futura victoria parandae, ut Olymp. I, 108. quae notio etiam Olymp. II, 60. continetur generaliori significatione, ex qua est studium gloriae ex magnis rebus quibusvis; aliqua ex parte etiam Fragm. inc. 147. comparari potest: νέων δὲ μέριμναι σὺν πόνοις εἰλισσόμεναι δόξαν εὐρίσκοντι. Haec igitur μέριμνα dicitur κρέσσων πλούτου: nam haec iungenda sunt, non μέριμναν πλούτου. Sed μέριμνα κρέσσων πλούτου varie explicari potest. Primum si κρέσσων dices esse praestans s. praestantior, erit aut studium gloriae praestantius quam divitiae, quod ieiunium videtur et nimium vulgare; aut studium gloriae praestans studio opum, μέριμνα κρέσσων μερίμνας πλούτου, ut Olymp. I, 7. ἀγῶνα φέρτερον Ὀλυμπίας p. ἀγῶνος Ὀλυμπίας. Sed selectius et Findari ingenio magis congruum est, ut κρέσσων explicetur vincens, superior, veluti in certamine. „Qui recenti ornatus decore est, is magna elatus spe semper maiora appetit habetque studium et curam amplioris gloriae divitias vincentem, ita ut ille opes, quibus tamen homines maxime ducuntur, posthabeat neque acquirendis incumbat, sed ipsas potius in gloriam parandam eroget.” Quod faciunt omnes, qui sacris ludis operam dant, non soli qui curulibus ludis student: omnes enim nihil lucrantur, sed operae liberali otium impendunt; in itinera, in diurnam apud peregrinos commorationem, in corporis exercitationem, in victum curatissimum et praeceptores, postremo in sacrificia, poetas, musicos, choreutas pompaeque apparatus, haud raro etiam in donaria dedicanda sumptus faciunt. Idem est Nem. IX, 32. κτεάνων ψυχὰς ἔχοντες κρέσσονας ἄνδρες. Cf. etiam Pyth. IX, 32. μόχθου καθύπερθε νεῆνες ἤτορ ἔχουσα. Postremo conferri meretur locus de familia pancratiasticis ludis dedita Isthm. IV, 64. οὐδ' ὀπόσαι δαπάναι ἐλπίδων, ἔκτισ' ὄπιν. Hominum felicitatem afflicta dicitur ἀπότροπος γνῶμη, hoc est ἐχθρὰ, aversum et infensum consilium, quippe eius cuius est de talibus rebus statuere, Fortune, Fati, Dei. Mox σκιάς ὄναρ ἄνθρωπος scripsi ex Plutarcho et Schol. Nem. accedit Eustathius ad Iliad. 1, p. 757. 32. ubi Πινδαρικὸν ῥητὸν vocatur Σκιάς ὄναρ ἄνθρωπος. Sophocleus quidem Scholiasta ad Aiacem ἄνθρωποι habet; quod translatum inde etiam in Scholia ad Oed. R. 1178. Dictionem invertit Damascius ap. Suid. v. σκιά ὀνειρώων (et ap. Schol. Ven. Iliad. ε, 449. qui paulo aliter profert): ὅταν ἀντὶ πραγμάτων γεγενημένων ἰδῶλα ἄττα συγγραφώμεθα, σκιάν ὀνειρώων κατὰ Πίνδαρον. Aegina heroina mater Aeginetarum est. Ἐλευθέρω στόλῳ κόμιζε, deduc et serva Aeginetas cursu libero, cursum civitatis liberum porro iis praesta; dictio de maritimis maxime rebus, quibus Aeginetae studebant, desumpta est, licet στόλος etiam de terrestri itinere dicatur. Lectionem κάγαθῶ Pal. C. firmat scripturá καὶ ἀγαθῶ.

P Y T H. IX.

Telesicrates Cyrenaeus Carneadae f. (vs. 73.) Pythia vicerat armato cursu, qui Pythiis additus erat Pyth. 23. (Pausan. X, 7, 3.): hinc *χάλκασπις* dicitur. Victoria contigit Pyth. 28. Olymp. 75, 3. Idem stadio Pythia vicit Pyth. 30. Olymp. 77, 3. Utriusque victoriae mentio est ap. Schol. princ. sed posteriorem Pindarus non memorat. De aliis eiusdem victoriis dixit poeta vs. 83 sqq. et celebrem Telesicratem statua fecit Delphis posita (v. Schol.). Victor, quo tempore Pindarus hanc odam scribebat, nondum Cyrenas redux factus erat, quod docet formula vs. 76. *ἄ (Κυρήνη) νιν εὐφρων δέξεται*: pompae Cyrenis ducendae scriptum carmen esse nusquam significatur: πόλιν γὰρ δέ vs. 79. de ea urbe, de qua agitur, non de ea, ubi chorus praesens canat, intelligendum. Nec Cyrenis cantatum carmen esse ex *ἄστῶν* vs. 96. mentione colligi potest: nam etiam Delphis et in itinere Telesicrati aliquot affuisse populares pompam comitantes vix dubitem. Sed ne Pythiae quidem commissationi carmen inseruisse videtur. Omnino ubi cantatum sit, non licet accurate definire; fortasse tamen Thebis in commissatione cantatum est, de quo v. ad vs. 79 sqq. Oda tribus potissimum partibus constat. Prima usque ad vs. 78. patriam victoris illustrat, Cyrenae nymphae et Apollinis amores persequens; quo nihil aptius in carmine Pythiam victoriam canente, quae ab Apolline sit Cyrenis data. Altera usque ad vs. 107. varias complectitur res, quarum nexum in notis examino. Tertia in splendido Telesicratis genere versatur, quod deducebatur ab Alexidamo, magno et ipso cursore, qui hac arte Antaei Irasorum regis filiam erat uxorem nactus. Igitur quum etiam Alexidamus cursu excelluerit, aptissima etiam ex hac parte huius rei mentio est. Plura non opus praeferre; simplex enim maxima ex parte carminis adornatio est, quippe in narratione potissimum versantis: quapropter etiam metrum tranquillius, aut Dorium aut Dorio proximum poeta elegit. Nam Dorium vel simile Dorio metrum narrationi lyricae imprimis aptum merito habitum est: quod comprobatur comparatione plurium carminum, quibus longiores narrationes intextae sunt, ut Olymp. III. VI. VII. Pyth. III. IV. ne alia afferam.

Vs. 1—26. *Canam Telesicratem, Cyrenae decus, quam olim ex Pelio raptam Apollo in Libyam transtulit, ubi eos excepit Venus, amabilemque eorum nuptiis verecundiam addidit, Apollinis inquam et Cyrenae Hypsei gnatae, quem Peneo genuerat Creusa Nais Terreae filia. Sed ab Hypseo educata Cyrena mulierum et negotia et oblectationes aspernata venationi operam dedit, bestiis necandis securitatem paternis praestans gregibus primoque mane surgens, ut venatum iret. Χάλκασπις est Telesicrates, quod in armato cursu clypeum habent cursores δραμόντες ἀσπίων ὄμοῦ, ut ait Pausan. V, 8, 3. cf. eundem V, 12, 7. et Pindar. Isthm. I, 23. Σὺν Χαρίτισται, Gratiis propitiis; cf. Nem. IX, 54. X, 38. V, 54. Isthm. IV, 24. Διώξιππος Κυρήνη proprie ob equestria Cyrenaeorum studia; venatrici tamen nymphae epitheton optime attemperatur. Fabulam de Cyrena nympa universam persequitur Müllerus Orchom. p. 346 sqq. Currum, de quo Pindarus, cynos vexisse Veneris aves, tradiderat Pherecydes; v. Fragm. p. 160 sq. Libyam tertiam terrae radicem poeta dicit, quod tres statuebat continentes, Asiam, Europam, Libyam: cf. Herodot. IV, 42 sqq. Εὐήρατον et θάλλοισαν refer ad ῥίζαν.*

De vs. 11. cf. nott. critt. p. 370. Aliter explicat Döderlin. Act. phil. Monac. T. I. F. I. p. 50. construens *ὑπέδεικτο ὄχέων, ex curru suscepti*: quod mihi nondum persuasi. *Ἰστῶν παλιμβάμους ὁδοῦς* recte Schol. de mulieribus instrumentum textorium ambientibus explicat; cf. Etym. M. p. 367. 47. et Eustath. ad Iliad. α, p. 31. *Οἰκόριαι, οἰκούριαι ἑταῖραι*, puellae non ut Schol. arbitratur, nuptae, sed *innuptae sodales, quae domi manent*, non ut Cyrena venatum eunt: cum iis non vult usitata domi convivia habere, in quibus solita puellis oblectatione fruatur. Ultima sic construe: *τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν ὕπνον πρὸς αὐτῷ ῥέποντα ἀναλίσκοισα παῦρον ἐπὶ γλεφάροις, somnum vero ad matutinum tempus vergentem, qui solet dulcis concubitor esse, rarum nec multum impendens palpebris, id est, somnum non in auroram extrahens.*

Vs. 27—67. *Cyrenam igitur quum aliquando Apollo cum leone colluctantem conspexisset, Chironem quae ea esset, rogavit, numque eius amore frui liceret; Centaurus autem respondit, primos amplexus et deos et homines tegere; itaque haud recte nunc Apollinem de hac re cum ipso colloqui; neque omnino Apollinem alius debere sententiam quaerere; ludentem hoc deum facere, quippe qui omnia sciat; si tamen sese aemulari summum vatem Apollinem et se huic comparare oporteret, velle se futura edicere: Apollinem enim maritum illam in Libyam translaturum, ubi Libya heroina terram ei regendam esset traditura; Cyrenam autem Aristaeum enixuram.* Sic *ἑρατὰν αἰδῶ* (vs. 12.) nuptiis affuisse docetur. Narrationem de leone ad Thessaliam referunt Pindarus et Callimachus l. c. ap. Schol. alii rem in Libya factam tradunt; v. Schol. Apollon. II, 498. Nempe utroque loco ponitur Eurypylos, cuius greges ille leo vastabat, et Thessalicae Libycaeque res in hac de Cyrene fabula varie omnino commistae videntur, quod Cyrenarum conditores Minyae ab initio fuerunt Thessalicae originis. Vs. 30. obscurum est *ἐκ μεγάρων*: mihi Apollinis aedes Delphica intelligenda videtur, ubi etsi tum Apollo versari dicitur, tamen simul in Thessalia degentem Chironem alloquitur, quippe praesens ubicunque: qui Delphis audit quae in Thessalia geruntur (Pyth. III, 27.), idem Chironem in Thessalia versantem alloqui ex Delphica aede potest. Vs. 32. construe: *ἐπάγει κεφαλὴν νεῖκος, αἰλοτιμίαν, contentionem adducit capiti.* Vs. 38. noli premere particulam *ἢ*, quae sequentia prioribus adiungit non ut opposita sed ut explicantia et praegressam sententiam amplificantia. *Μελιηδέα ποίαν ἐκ λεχέων κείραι* est *δρέπειν καρπὸν, αἰθος Ἡβης, ὤρας, ἐκ συνουσίας τῆς Κυρήνης, ex amplexu eius carpere fructum virginalis maturitatis, hoc est Veneris voluptatem; cf. vs. 113 sqq. Vs. 40 sqq. ex quo loco nonnulla recitat Hermias in Plat. Phaedr. p. 69. sententia-haec est: Clandestina persuasione et artibus amatoriis perficitur et quasi aperitur primi amplexus facultas, qui fugit lucem publicam hominum nec quasi edicto nuncupatur.* Duae res igitur his continentur: et tegendos primos amplexus esse, et persuasione perficiendos, contra quam Apollo dixerat *κλυτὰν χέρα οἱ προσνεγκεῖν* vs. 37. quo vis designatur. Schneiderus annotat: „Suada et hic et Pyth. IV, 219. Veneris ministra est. Amorem quoque eadem translatione clavigerum fingunt veteres, ut in gemma ap. Winkelmann. Mon. ined. Vol. II. p. 40. Eurip. Hippol. 538. *Ἐρωτα δὲ τὸν τύραννον ἀνδρῶν, τὸν τὰς Ἀφροδίτας φιλετάων θαλάμων κληδούχον.* *Suadela Venusque* iungitur etiam Horatio Epist. I, 6, 38. *Πειθῶ* cum *Ἀφροδίτῃ Πανδήμῳ* coli iussit Theseus (Pausan. I, 22, 3.), et Veneris statuae vicina Athenis Suadae statua fuit (ib. I, 43, 6.); *Πειθῶ*, Veneri adstantis ipsis nominibus adscriptis repraesentatur in vase fictili Attico nuptias Pelei et Thetidis ostendente, apud Ed. Clarkium, edito in Walpolei opere *Travels* in various countries of the East p. 410. Veneremque modo natam Suada coronabat in throno Iovis Olympii (Pausan. V, 11, 3.). In rebus ad Venerem pertinentibus Sua-

dae mentionem habes etiam ap. Aeschyl. Suppl. 1403. Πειθῶ adest Theoxeno puero pulcherrimo ap. Pind. Scol. eidem meretriculae dicuntur Πειθοῦς ἀμφίπολοι Scol. Fragm. 1. Sed verba Pindari hoc loco ambigua sunt: aut enim κλαῖδες Πειθοῦς sunt claves, quibus persuasio aperitur, aut quas Suada tenet; rursumque φιλοτάτων aut a voce κλαῖδες aut a voce Πειθοῦς suspendi potest. Si κλαῖδας Πειθοῦς claves dices, quibus aperitur persuasio, φιλοτάτων debet a voce Πειθοῦς pendere; sin illa verba explicabis claves, quas tenet Suada, aut a voce Πειθοῦς aut a voce κλαῖδες pendere potest genitivus φιλοτάτων: mihi ipse ordo verborum hanc constructionem suadet, ut iungantur κλαῖδες Πειθοῦς et a voce Πειθοῦς pendeat alter genitivus φιλοτάτων. Πειθῶ φιλοτάτων est Suada amores concilians; κλαῖδες Πειθοῦς sunt claves Suadae amores conciliantis, non quibus aperiatur persuasio, sed quas tenet Suada: ut adeo Suada amorum conciliatrix suis clavibus aperiat amplexum, Veneris cubiculo praefecta, ut alibi Amor. Illae vero claves clandestinae sunt, hoc est, clandestina debet amoris persuasio esse. Ἀμφανδῶν, palam et aliis consciis; sic de nuptiis legitimis ἀναμφανδῶν ὀπυλίου Iliad. π, 178. oppositum τῷ κρύβδην, ut Odyss. λ, 454. ε, 330. τ, 299. Vs. 42. iunctim scribe τοπρώτων. Iam vs. 43 sqq. hoc sibi Chiro vult: „Quum nec dii neque homines palam facere suos amores soleant nec vi utendum sit, miror te de ea me re interrogare atque adeo de manu inferenda dixisse; magis miror etiam de virginis loco et parentibus te me consulere, qui omnia scias.” Ita in verbis καὶ γὰρ σὲ τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν duplex inest reprehensio: altera quod Apollo Chironem consulat de concubitu, qui celandus sit, et de vi molienda; altera quod res sciscitetur, quas ipse optime norit: sed quoniam prior iam vs. 40—42. occupata erat, alterum tantum Chiro accuratius persequitur vs. 44 sqq. Sic prioribus recte connexa sunt verba καὶ γὰρ σὲ etc. Edico tibi concubitum persuasione perficiendum et celandum esse; tu namque haud recte dicis, sed nunc peccas, quod de illa re me consulis, nec de persuadendo te cogitare simulas sed de vi: tu inquam, qui tamen veracissimus es, male et hoc quaeris et cetera, quae ipse scis; quod non pro tua sinceritate fucis, ficta me oratione deludens. De voce παρφάμεν v. ad Olymp. VII, 54 sqq. Chiro tamen excusat Apollinis fallacias: ἔτραπε μείλιχος ὄργα, induxit te come ingenium; comitatis enim hoc est, quod ea ex Chirone quaerit: comis autem mitisque deus Apollo. Itaque Chiro non increpat Apollinem, sed iucunde cum eo agit, simul autem eius a sese arrogantiae crimen defendit, ut sibi ipso Apolline sapientior videatur. Οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν non ad aliud refertur nisi Apollinem nec fallere nec falli; cf. Pyth. III, 29. Aeschyl. Prometh. 1032. et ap. Plat. Rep. II, p. 383. B. Platonemque ipsum Apol. Socr. p. 21. B. ne plura. Ille autem dativus ψεύδει regitur a verbo θιγεῖν; v. ad Olymp. I, 67 sq. De vs. 49. cf. ad Pyth. VI, 10—14. Ad rem Heynius bene contulit verba oraculi ap. Herodot. I, 47. οἶδα ἔγω πάμμουν τ' ἀριθμὸν καὶ μέτρα θαλάσσης. Vs. 55. Διὸς κῆπον bene illustrat Schol. Vs. 56. λαὸς νασιώτας sunt Theraei. Ὀχθος ἀμφίπεδος, collis Cyrenaeus campo cinctus; cf. ad Pyth. IV, 1 sqq. Vs. 57. νῦν opponitur postero tempori, quo Theraea colonia condita est. Vs. 58. Libyae reginae tribuitur regia auro ornata, ut vs. 70. θάλαμος πολύχρυσος, utrumque propter opulentiam, maxime ex mercatura, de qua dixit Thrige. Δωρήσεται Λιβύη τῇ Κυρήνῃ αἷσαν χροῦδος ὥστε συντελεῖν αὐτήν, ut cum ipsa unâ eam gubernet et augeat Cyrene, ἔννομον, legitimam, rite ei tributam, ut ius illi in ea sit. Οὐτ' ἀγνώτα θηρών, neque ignaram ferarum, ut adeo venationibus suetis indulgere Cyrene queat. Mercurius Aristaeum nutricibus affert, quippe deorum minister, isque etiam Cyrenaeorum haud dubie religionum particeps: certe in Thera cultum esse inscriptio quaedam inedita docet. Similiter in signo Olympiae posito et in

alio Spartaee collocato Mercurius Bacchum parvulum portat (Pausan. V, 17, 1. III, 11. extr.), quippe quem ad Inonem detulerit (Apollod. III, 4.). Telluri traditur infans, quia Tellus mater est Creusae, quae Hypseum genuit Cyrenes patrem. *Horis* Aristaeum apportari ob inventa plurima, lactis coagulationem, mellificationem, olei confectionem, lanae tractandae opus, medicinam, vaticinium, scite notat Gedikius comparans Olymp. XIII, 17. Neque omittendum Etesias eum advocasse aestatis temperamentum (Schol. Apollon. II, 498.); et ceterae quoque eius artes ad dona naturae et tempestatum et iustam rerum temperationem pertinent: quae omnia *Horis* debentur. Cf. de Aristaeo int. Virg. Ge. IV. Vs. 64. scribe *αὐταῖς*, ut diserte Pal. C. Mox construe: *θήσονται νιν Ζῆνα καὶ Ἀπόλλω*, efficient eum Iovem et Apollinem, efficient numen hominibus praesentissimum et ovium custodem. *Ἀνδράσι φίλοις χάριμα ἄγχι-στον*, maxime praesens numen et bonum viris ab eo dilectis. Dum autem Horae et Tellus efficiunt, ut Iuppiter et Apollo sit hominibusque et ovibus propitius, simul eum praestant nominibus apud alios *Agrei et Nomii*, apud alios *Aristaei vocandum*. *Καλεῖν*, pro quo usus Graecus etiam *καλεῖσθαι* ferebat, absolute positum est, quasi sit *ὀνόματι τοῖς μιν Ἀγρία καὶ Νόμιον, τοῖς δὲ Ἀρισταῖον*. *Τοῖς* est ab aliis, apud alios: vel talia annotare interpretum imperitia cogit. Tria vero illa nomina Aristaeo propria esse docent Diodorus IV, 81. Apollon. Rhod. II, 509. Nonnus Dionys. V, 215. Iuppiter et Apollo factus dicitur, quod divinos honores habuit, *ἰσοθέους τιμάς* (Diod. I. c.): quippe est *Ζεὺς Ἀριστος* s. *Ἀρισταῖος, Ἀπόλλων Ἀγρεὺς καὶ Νόμιος*, hoc ob pecudes. Cf. Müller. Orchom. p. 348. qui pro ingenii perspicacitate recte notat deum Aristaeum antiquiorem esse matre sua. Schol. Apollon. II, 494. *καὶ κατακαλεσάμενος τοὺς ἑτησίας Ζεὺς Ἀρισταῖος ἐκλήθη καὶ Ἀπόλλων Ἀγρεὺς καὶ Νόμιος*. Pro Iove cultus est apud Arcades, ut docet Serv. ad Virg. Ge. I, 14. Apollinem Agreum habes ap. Aeschyl. in Plutarch. Amator. c. 14. Agraeum ap. Pausan. I, 41, 4. Nomius Apollo passim occurrit, etiam ap. Schol. Pind. Nem. V, 42. ubi nomen *gregum custodem* significans ad nomos musicos transfertur: et utrumque sane in eo nomine quaesivere veteres. Sed etiam Iuppiter Agreus a Schneidero annotatur ex nummo Corcyraeo ap. Pellerin. T. III. p. 57. Ceterum cultus Aristaei ex Arcadia, Thessalia, Boeotia progressus ab Arcadibus in Ceum insulam, a Minyis Cyrenas translatus est.

Vs. 68 — 78. His ipsis, quae locutus erat, verbis Chiro impulit deum ad nuptias perficiendas, quae eodem die in Libya factae erant; ibi vero pulcherrimam Cyrenarum urbem ipsa regit et celeberrimam ludis. Atque etiam nunc Pythiâ victoriâ dominam condecoravit Telesicrates, Cyrenam heroinam illustrans, quae eum propitia recipiet gloriam patriae reportantem. *Γάμου τελευτὰν κραινείν*, ut ap. Aeschyl. Agam. 739. *παρακλίνουσ' ἐπέκρανεν γάμου πικρὰς τελευτὰς*. Vs. 69. ἤδη pertinet ad *ἐπειγομένων*: ubi iam festinant dii, hoc est, quando iam eo est perventum, ut festinare incipiant. Vs. 70. construe: *ἀμαρ κείνο διαίτασε κείνο*, id is dies perfecit. *Κλεινὰν ἀίθλοισ* Cyrenes urbem vocat partim ob ludos domesticos partim ob victorias ex peregrinis ludis. Ita aditus paratur ad Telesicratis victoriam celebrandam. *Carneadis* nomen nota esse Cyrenaicum; quod recurrit in philosopho, qui tamen certam ob causam hoc nomine appellatus dicitur. Vs. 75. *ἀνέκρανε* maxime ad vocem praeconis refer, coll. Olymp. V, 8. Vs. 77. laudis causa immiscetur Cyrenas esse *καλλιγύναικας*, epitheto ex poetis noto de aliis quidem civitatibus. Et Sparta maxime, Cyrenarum avia, mulierum pulchritudine clara habebatur: neque tamen ideo potissimum hoc epitheto ornantur Cyrenae, sed quod res vera erat. Non improbable quidem dixerim ex Spartana origine aliquid etiam in Cyrenicas mulieres pulchritudinis manasse; nec tamen negaverim *simili*

pulchritudine gavisam esse eam mulierum gentem Cyrenaicam, quae Libycá esset origine: simili dixi, hoc est virili et athletica. Nam Libycae virgines ut Spartanæ corporis exercitationibus operam dabant (v. ad vs. 100.): denique talis ipsa Cyrena heroina est, venationi dedita et ab omni molliore cultu aliena (vs. 4—33.). Ea ipsa mulier, a qua Telesicrates genus repetebat, Libyca *καλλίκομος* paulo post vocatur vs. 110. eique vs. 112. tribuitur *θαυτὸν εἶδος*. Neque omittendum Libyes virginalem pulchritudinem praerogativa insigni auxisse (Herodot. IV, 180.). Postremo quaesiveris cur hanc Cyrenarum laudem, esse eas *καλλιγύναικας*, aliis Pindarus hoc loco praetulerit. Quodsi dixeris, epitheton hoc esse ornans neque singularem subesse rationem, ferri haec sententia poterit; attamen plura conveniunt, quae mihi illud ipsum vocabulum de industria delectum esse suadeant: nec Pindarum epithetis promiscue sed acri cum iudicio usum esse plurima docent exempla. Hoc quippe loco id imprimis aptum fuit, quod in mulierum potissimum mentione facienda carmen versatur: dictum enim de Cyrena heroina est, dicetur de Antaei filia pulcherrima: dictum etiam vs. 100 sqq. de virginibus mulieribusque Telesicratem admiratis.

Vs. 79 — 107. Telesicratis victoriá nominatá pergitur: *Magnae autem virtutes, quales tuae sunt, largam quidem carminum materiam praebent; sed si magnas res paucis in luce posueris, oblectamentum hoc prudentibus et pulcherrimum acroama.* Igitur modus tenendus et observanda opportunitas, quae optima est; ea vero ipsa postulat, ut breves simus, quia opportunitas brevis est, *καιρός ὄξυς*, ut ait Hippocrates. Etiam Iolaus olim Thebanis observatae opportunitatis brevis specimen edidit, qui ad hoc tantum rediit, ut Eurystheum occideret, re peracta statim sepulcro avi conditus est Amphitruonis Argolide relicta Thebas olim habitantis: ex quo et Iove prudens Alcmena genuerat Iphiclem Iolai patrem et Herculem. Hos vero stultus fuerit qui non cecinerit eorumque nutrices Dircaeus undas: ego vero illos ex voto celebrabo, beneficio ab iis auctus. Ut autem nunc felix fui in re ad victoriam Telesicratis pertinente, ex voto illo, cuius particeps factus sum, ita utinam ne deficiat Gratiarum lumen, quibus debentur victoriae; quas ego cano. Quod lumen nunc quidem praesto est. *Aeginae enim eundem vicisse dico et Megaris, et hic quidem ter, laudes sibi parantem, quas ne inimicus quidem secundum Nerei dictum detrectare debet.* Etiam in domesticis ludis Palladis te miratae sunt mulieres, in Olympiisque et Telluriis et omnibus ceteris patriae certaminibus. Hic est sententiarum nexus, quo despero meliorem afferri posse. *Βαίᾳ ποικίλει ἐν μακροῖς, in rebus uberrimis pauca verba facere cum arte.* Deinde *ὁ δὲ καιρός ὁμοίως παντός ἔχει κορυφάν*, in quo iunge *παντός ὁμοίως*, pertinet et ipsum ad brevitatis commendationem; cf. Olymp. XIII, 45 sqq. Pyth. I, 81. et de sententia Sophocl. Electr. 75. Sed quo magis nunc poeta opportunitatem commendat, tanto magis mirere importunam intrudi de Iolao, Iphicle, Hercule, Thebis digressionem, ut bene notat Gedikius. Fabulam de Iolao, ut necaret Eurystheum Heraclidas urgentem, reviscente narrat Schol. Euripides Heraclid. 843 sqq. tantum tradidit ex sene voluisse iuvenem Iolaum fieri: cf. Ovid. Metam. IX, 399. et de morte Eurysthei Strab. VIII, p. 579. A. Alm. Apollod. II, 8, 1. et ibi Heyn. Haec igitur cur nunc assumpsit poeta, qui se brevem futurum et commoda propositurum ipse significet? Patet profecto ex ipsa hac poetae significatione, haec debere pro commodissimis haberi. Et apte Müllerus Orchom. p. 346. Telesicratem putat Aegidam fuisse, etiam ob nomen patris Carneadis a Carneis Aegidarum sacris vocati; Aegidae enim et Thebis et Heraclidis coniunctissimi fuerunt, et Heraclidis quidem imperium repetentibus, quod abstulerat Eurystheus ab Iolao debellatus. Contra Scholiastae Telesicratem Iolaia s. Heraclea (v. ad Olymp.

VII, 77 sqq.) vicisse arbitrantur, quae ad tumulum Iolai celebrata sunt: neque obest quod Iolaus hoc loco Amphitruonis sepulcro conditus dicitur, quippe quod non diversum est (cf. Nem. IV, 20. ubi v. Schol. et Dissen.), nec quod alii eum in Sardinia humatum tradiderunt. Eodem in Scholiis referuntur verba poetae vs. 92. *τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχῆ κωμάσομαι τι πρὸ ἄν' ἔσλον*, et ab altero quidem Scholiaste ita, quasi haec, quae poetae potius ipsius sunt, ex victoris persona dicantur. Sed victor, qui vs. 100. secunda persona compellatur, non potest nunc primâ dici; neque in Heracleis s. Iolaiis Telesicratem vicisse ullo verbo significatur. Equidem in hoc loco fere nihil video: si tamen Aegides Telesicrates est, aptiorem narrationem iudicabis; votumque, quod sibi poeta ab Hercule et Iphicle praestitum dicit, certe pro ipsa Telesicratis hac Pythia victoria susceptum videtur: neque enim non probabile est, Pindarum pro Telesicratis victoria, quam deinde celebraret, vota fecisse, praesertim si is Aegides ac proinde poetae propinquus fuerit (v. Pyth. V, 75.), atque in itinere, antequam Delphos venisset, Thebis Pindari familiaritate usus sit; Herculi autem potissimum votum facere poeta potuit ut heroi certaminibus insigni, et cuius posteri ab Aegidis maxime adiuti sint, ut ipsum par sit Aegidas vicissim adiuvere. Similem rem vidimus Pyth. VIII, 61 sqq. Nec reticebo, quae mihi praeterea coniectura oblata sit. Nam sicuti carmen Olymp. VI. Stymphali apud Iamidas cantatum est, ut eo cognatus Agesias Syracusius celebraretur; sicuti Pyth. X. non in patria Hippocleae sed in alia civitate, ut victor splendide exciperetur, cantatum reperiemus: ita vide ne Aegides Telesicrates ex Pythiis redux ab Aegidis Thebanis commissatione exceptus sit in ipsa Thebarum urbe, ideoque et Thebae et indigetes heroes celebrentur; immo apud ipsum Iolai tumulum, quod ibi stadium erat, haec potuit commissatio haberi. Ibidem fuit hippodromus, ut vidimus ad Olymp. VII, 77 sqq. quo aptius epitheton Amphitruoni tributum *δισηλάτης*, si eo loco carmen cantatum; item quod Thebarum vici *λεύκιπποι* dicuntur. Dicas quidem carmini Thebis cantato non convenire tantam in Cyrenaicis fabulis tractandis ubertatem; dicas verba *μηδὲ Διρκίων ὑδάτων αἰ μέμναιται* etc. magis eo deducere, ut carmen non Thebis cantatum sit: unde poeta dicat in quovis loco et quovis tempore debere Dircaeas aquas memorari; postremo quod vs. 96. de civibus Telesicratis prolatum sit, non aptum esse carmini in aliena civitate audito. Sed de prima, quae opponi potest, re ita iudico, in aliena quoque civitate ornandi victoris causa patriam eius celebrandam fuisse; quo simul id lucrabatur poeta, ut etiam Cyrenis iucunde audiri carmen posset. Nam etsi studiose indagare soleo, cui loco unumquodque carmen maxime destinatum fuerit, tamen non nego pluribus locis unum et alterum potuisse cantatum esse: immo id prope necessario statuendum est. Quippe plus semel pro una victoria habita commissatio est; in tali vero commissatione plura esse carmina cantata, praesertim in convivio, vix potest dubium esse: itaque verisimile est, si cui Cyrenaeo Pindarus Thebis carmen ibi canendum obtulisset, ubi deinceps in patria commissatio haberetur, etiam illud carmen repetitum esse, quod Thebis esset cantatum: in quo facile ferebatur, siquid ex loco, ubi primum cantatum esset, admistum erat, quum omnes scirent, sollempnibus alibi habitis carmen scriptum fuisse. Ita oda Pyth. I. quam ad Aetnam retuli, potuit etiam Syracusis cani, et Olymp. VI. Stymphali primum et iterum Syracusis; immo poeta in uno alteroque carmine potuit ita versari, ut pluribus id locis accommodaret: illud tamen potissimum indagandum, qui maxime locus inter scribendum Pindaro obversatus sit; quem locum in hoc carmine Thebas esse dixerim. Praeterea, ut redeam ex hoc diverticulo, ex Pyth. V, 78 — 81. prout ego illum locum interpretandum censeo, colligitur a Cyrenarum lau-

dibus Thebanos, Aegidas quidem, haud alienos fuisse. Deinde quod de civibus dictum habetur, id comitibus maxime Telesicratis dictum arbitror, ut in introductione significavi: quibus id, ut amicis, maxime placere debuit, quique eorum verborum sententiam penitus perspiciebant. Dircaeas autem aquas numquam obliviscendas esse etsi non opus erat ut Thebis diceretur, commode tamen hoc loco additum est, ut et Thebani, qui choro adessent, suam una cum Cyrenis urbem celebrarent, et Cyrenaei Thebis versantes Thebana urbe praedicanda hospitalitatis gratias referrent hospitibus suis. Prorsus ita in carmine Syracusio victori scripto et Stymphali cantato Stymphali et Arcadiae iucunda sit mentio Olymp. VI, 77—100. Denique nisi carmen Thebis cantatum iudices, quare universus locus de Iolao et cetera admista sint, non satis perspicio: sola enim mihi satisfacere videtur causa ex loco, ubi carmen primum cantatum, petita. Nam si id apud Iolai et Amphitruonis tumulum canebatur, ipsa opportunitas, ὁ καιρὸς παντὸς ἔχων μίτρον, et religio heroum postulabat, ut eorum fieret mentio: atque ita simul transitus aptissimus ad Herculem et Iphiclem parabatur, ad quos transeundum necessario fuit, si votum pro Telesicrate Herculi et Iphicli fecerat Pindarus. Ita quidem instituta interpretatione nihil in universo loco incommodum, nihil alienum est: quodsi illud ἔσδον vs. 92. ipsa Telesicratis victoria est, vel ea, quae vs. 93 sqq. de ceteris eiusdem victoriis dicuntur, prioribus accurate connexa erunt. Et haec quidem in universum. De λευκίπποις ἀγναιῖς Καδμείων cf. ad Olymp. VI, 82 sqq. atque nota hoc ideo dictum esse, quod Amphitruonem dixerat διαφορήατην. Huc opinor spectat Dionysius Phaselita ap. Schol. Pyth. II. inscr. λευκίππους Θήβας a Pindaro dici notans. Vs. 90. κωφὸς est de surdo mutoque ac proinde stulto: locum respicit Synesius Epist. ad Pylaemen. p. 257. collect. Cuiac. ubi est περιβάλη ex lectione librorum nonnullorum περιβάλλει. Vs. 92. τέλειον τι ἐπ' εὐχῶν καθῶν de singulari quadam, quae poetae contigerit, felicitate dictum esse, non universim hoc significare, Quoties bono aliquo ex voto afficior, ipsa sententiae ratio docet, quippe prorsus vacantis, ubi universe accipiat. Τέλειον ἐπ' εὐχῶν, ex voto perfectum et praestitum: ipsae etiam preces, quibus eventus respondet, sunt εὐχολαί τέλειαι, ut Fragm. Scol. 1. extr. Vs. 95. φυγῶν p. φυγόντα explicui in nott. critt. ubi Scholiasten in hac enallage ne offendisse quidem dixi; sed Schol. sibi non constat, quum verba inde a φαρμὴ usque ad φυγῶν ex victoris personae pronunciata iudicet in fine notae: ὁ δὲ λόγος ἀπὸ τοῦ νικηφόρου. Mihi quidem fuit quum φυγῶν ad ipsum poetam referendum videretur, hoc sensu: „Affirmo me ex Aeginetica et Megaricis Telesicratis victoriis hanc urbem illustrare, quum victoris illius labore et materia carminis ab illo praebita inopiam taciturnam effugerim.” Quae interpretatio priori quidem sententiae, Χαρίτων μὴ με λλοι καθαρὸν φέγγος, eximie convenit, sed minus sequentibus οὐνεκεν εἰ φίλος ἀστῶν etc. Nec tum εὐκλείξει commodum, sed desideres εὐκλείξειν: ne alia afferam, quae huic obsunt explicationi. Itaque redeo ad id, quod in nott. critt. proposui. De σιγαλῶ ἀμαχανία cf. ad Olymp. VIII, 67 sqq. Mox quae de Nereo habentur, ex prisco poemate petita sunt; cf. etiam Nem. IX, 6. III, 28. Vs. 100 sqq. Schol. εἶδον refert ad chorum, quasi singularis sit; sed iungendum: εἶδον ἄφρωνι τ' εὐχοντο, ὡς ἐκάστα, παρθενικαὶ πόσιν, ἢ γυναῖκες υἱόν; omnes mulieres viderunt, singulae, prout quaeque erat, aut virum aut filium expetebant. Ἄφρωνι recte Schmidius explicat Nihil quidem dicentes, sed tacite optantes. Ὡς ἐκάστα dividit inter mulieres, ut quaeque erat aut virgo erat aut nupta non expressum est, sed facile suppletur ob υἱόν. Totum locum de ludis Atticis, Panathenaeis, Olympiis, Telluriis veteres intellexerunt, Heynius de Cyrenaeis, qui verum vidit: mire enim

poeta Atticas imprimis mulieres, quae gymnicos ludos ne spectabant quidem, Telesicratem diceret vel maritum vel filium sibi exoptasse; atque ubi ludorum locus non definitus est, proxime de patriis cogitandum: quo ducit etiam adiectum *ἐν τε καὶ πᾶσιν ἐπιχωροῖς*, et in reliquis quoque omnibus Cyrenaicis, in quibus verbis vocabulo *πᾶσιν* summam inesse viam tam numerus docet quam praepositum *καὶ*; est igitur: *Et in illis Palladiis, Telluriis, Olympiis ludis, et in ceteris a deo omnibus domesticis.* In Libycis autem certaminibus et maxime in Palladiis, mulieribus spectandi copiam fuisse non solum ideo coniciio, quod Cyrenae a Spartanis originem duxerunt, apud quos licentior mulierum vita fuit, sed etiam quod Cyrenensium puellae ludis et ipsae exercitabantur. Primum enim in Libya feminarum gymnica certamina instituta esse vel apud barbaros, statim demonstrabitur; deinde vero quum a Spartanis originem ducerent Cyrenaei, Sparta autem etiam puellae exercitarentur, haud dubie Cyrenis quoque virginum certamina instituta sunt, cursus maxime ut opinor, qualia etiam apud Eleos obtinebant (Pausan. V, 16.). Quam rem eximie confirmat inscriptio Cyrenensis, quam edidit Della-Cella in Itinerario p. 142. ex qua patet vel Romanorum sub dominatione mulierum in ludis Cyrenaicis partes haud exiguas fuisse; in illo enim titulo Claudia Olympias *αἰώνιος γυμνασιάρχης* memoratur. Ad nostrum locum simul hoc tenendum, non de nudo stadio (*γυμνῶ σταδίῳ*) sed de armato cursu (*δρομῷ ὀπλίῳ*) dici. De singulis his ludis, quoniam rebus Cyrenaicis nihil obscurius, nulla ad nos pervenit notitia; religiones tamen conveniunt. *Palladios* ludos ab *ὀπλιτοδρομοῖς* statibus temporibus (*ὄρθαις ἐν τελεταῖς*) actos esse vel inde coniciias, quod in ea plaga Palladis armatae cultus celebratissimus fuit; neque arcendae mulieres erant, ad quas haec religio maxime pertinebat. Statuam Palladis Cyrenis dicaverat Amasis (Herodot. II, 182.), haud dubie quod ibi iam antea insigniter culta est, ut eiusdem simulacrum Lindum misit ob cultus Lindii auctoritatem: et in Palladis ludis annuis decertabant virgines Ausensium, Libyci populi; ante certamen pulcherrima virginum circumvehebatur exornata *κνή τε Κορινθίη καὶ πανοπλή Ἑλληνική* (Herodot. IV, 180.). Quod non alienum a rebus Cyrenaicis: nam ut Ionum mulieres Caricae fuerunt, ita Cyrenicae mulieres haud dubie magnam partem fuerunt Libycae; unde Cyrenicae et magis etiam Barcaeae feminae Libycis obstrictae religionibus reperiuntur (Herodot. IV, 186.). Quis vero ignorat Palladem Tritogeniam? Cuius res etsi a Tritone Boeotiae in Libyam translatae videntur (v. Müller. Orchom. p. 213. p. 355 sqq.), a veteribus tamen magna ex parte ad Libyae Tritonem referuntur. Adde aegidem Palladis Libycam secundum Herodotum (IV, 189.), sive hic vere scripsit sive falso. *Olympia* autem quidni ut Athenienses ita Cyrenaei celebraverint? Vicinus est Ammon Olympi dominus (Fragm. Hymn.), in nummis Cyrenaicis frequens; ad cuius sollemniam *θεωρῶνς* mittebant Cyrenaei Strabone teste, cuius statuam in curru positam Delphos iidem miserant Pausania referente: in vicinia Cyrenarum habes etiam Lycacum Iovem (Herodot. IV, 203.); Libya est Iovis hortus (vs. 55.); Eleus Iuppiter Olympius et Iuppiter Ammon fuere coniunctissimi (v. Oecon. civ. Ath. T. II. p. 259. Müller. l. c. p. 359.). Quid dicam de *Telluriis*? Cyrene enim Hypsei filia aviam habuit Creusam, cuius mater Tellus (vs. 17. cf. vs. 62.).

Vs. 107—130. *Iam tua, Telesicrate, laude celebrata, quaedam antiqua quoque maiorum tuorum gloria exigit a me, ut debitum obliteratum revocem et sitim carminum restinguam, quibus illa maiorum fama indiget. Nam quum Antaeus Irasorum rex filiam vellet nuptui collocare, Danaei exemplum imitatus certaminis praemium illam apud metam constituit, ut qui primus eo pervenisset, uxorem eam duceret. Tum ex procis, qui plurimi*

convenerant et propinqui et peregrini, Alexidamus victor salutatus est, qui saepe etiam prius vicerat. Δόξα τις παλαιά, non gloria universe, sed certa quaedam: quae quum antiqua fuerit et, quod carmine necdum celebrata erat, oblivioni tradita, nunc illa πράσσει χρέος ἐγείραι. Qui vocem τις initio sermonis positam reprehendunt, non callent sermonis elegantiam: equidem doleo voculam illam illo loco poni neque in vernacula lingua posse neque in Latina interpretatione potuisse; quamquam vel ex hac quamvis scabra, quid praestet praemissum τις, intelligere licet. Ceterum scribendum est παλαιά, ut conieci in nott. critt. cf. Isthm. III, 40. Καὶ παλαιά dicitur, etiam antiqua quaedam gloria, non novitia, quam Telesicrates modo paraverat. Illi igitur antiquae gloriae debetur carmen; sed debitum illud oblitteratum oblivione est; itaque id debitum ut quasi ex somno excitetur, gloria illa a poeta postulat: sic ipsa haec gloria in memoriam revocatur. Χρέος de carmine debito est Olymp. XI, 8. III, 7. ubi πράσσουντι χρέος στέφανοι, ut h. l. δόξα πράσσει χρέος: adde Pyth. VIII, 34. Ad dictionem ἐγείραι cf. Isthm. III, 39 sqq. Λοιδᾶν δίψαν ἀκειόμενον, poetam, qui carminum sitim restinguit; non suam sed qua Telesicratis maiorum gloria premitur: alias δίψαν ἀκείται ipse qui bibit, ut Iliad. χ, 2. Gloria et maxime victoria sitit carmina (Nem. III, 6 sq.). Ἄντις ἐγείραι: quum olim debitum illi gloriae honos tributus fuerit, hic rursus suscitandus est. Μοχ προγόνων et οἶοι ἔβαν est de Alexidamo, uno ex maioribus, quibus, ut solet, omnibus tribuitur, quod unus ex eorum societate fecit: hic enim totius ea aetate gentis personam sustinet. Μιναστήρες, ἄντι μνηστήρες. Antaeus idem est qui ab Hercule occisus fertur (cf. Isthm. III, 70 sqq.): hunc enim Irasis habitasse tradiderat Pherecydes (v. Schol.). Adde Dissen. ad Isthm. III, 61 sqq. Sed Alexidami fabula gentilicia alia haud dubie de eo tradebat non inhonesta. Alexidamum autem fabulae gentiliciae more usitatum in remotiora haec tempora removisse videntur, licet Telesicratis gens longo intervallo post cum Batto in Libyam pervenisset: simile in ipsa Batti gente Euphemidis vidimus Pyth. IV. quum enim Battus demum Libyam occupasset, iam Euphemo terra in Libya data esse ferebatur cum Argonautis eo delato. Cf. Müller. Orchom. p. 346. Nam quod Schol. vs. 183. Pindarum putat fabulam de Alexidamo mutasse, nihil est. Puellae nomen est Barca s. Alceis (v. Schol.). Vs. 112. σύγγονοι non populares sunt sed propinqui, οἱ συγγενεῖς, οἱ ἐκ γένους, quibus olim proximum connubii ius. Vs. 113. scribe Ἡβας littera maiuscula: v. ad Olymp. VI, 57. Duodequingenta Danae filiae sunt, exclusa Hypermnestra Lynceo nupta et Amymone Neptuno amata: de gymnico apud Danaum certamine v. Apollod. II, 1, 4. Pausan. III, 12, 2. idem institutum Icaro Penelopae patri Pausanias tribuit: Indos pugilatus certamine proposito filias in matrimonium locare Strabo tradit XV, p. 1044. A. Vs. 120. γαμβροὶ sunt sponsi futuri; cf. ad Olymp. VII, 1 sqq. Πρὶν μέσον ἄμαρ εἰεῖν, sc. τοῖς παρόντας, priusquam meridies supervenisset. Vs. 121. ἐδίδου ἀρμόζων idem fere est quod ἤρμουσε διδούς: Ἀβυς, Antaeus. Vs. 123. ἐν μέσοις refer ad εἴπε. Vs. 124. construe ψαύσει οἱ ἀμφὶ πέλοις. Vs. 125. φύγε λαιψηρὸν δρόμον, postquam cursum superaverat et ante ceteros absolverat. De Libyis Nomadum locis v. Herodot. IV, 186. sqq. hic ii sunt, qui circa Barcam habitant, ubi Irasa urbs fuit. Vs. 128. ad φυλλοβολίαν cf. Pausan. VI, 7, 1. extr. et quae collegit Casaub. ad Suet. Ner. c. 25. Apponam tamen notabilem locum Clementis Alexandrini Paedag. II, 8. in quo ordo munerum victoribus oblatorum secundum temporum successionem traditur: ἐν δὲ τοῖς ἀγῶσι πρῶτον ἢ τῶν ἀθλῶν δόσις ἦν, δευτέρου δὲ ὁ ἐπαγερός (de quo cf. Ruhnk. ad Tim. p. 216.), τρίτον ἢ φυλλοβολία, τελευταῖον δὲ στέφανος ἐπίδοσιν λαβούσης εἰς τρυφήν τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὰ Μηδικά. Plura et de

φυλλοβολία et de ἐπαγερωῖ ex Eratosthenis annotatione praebent Schol. Eurip. Phoen. 574. Suid. v. περιαγειρόμενοι, Mich. Apostol. XV, 97. Phot. Lex. p. 303. De πτεροῖς νικῶν cf. not. ad Olymp. XIV. extr.

P Y T H. X.

Carmen scriptum Hippocleae s. Hippocli (formae enim hae diversae eiusdem nominis sunt, Ἴπποκλήης, Ἴπποκλήης, Ἴπποκλέας; cf. Muncker. ad Antonin. Lib. 34. p. 271.), inter pueros victori diaulo (vs. 9.): qui ludus Olymp. 48, 3. Delphis institutus est, tum nondum coronarius (Pausan. X, 7, 3.). Parta victoria Pyth. 22. (v. Schol.), Olymp. 69, 3. Eundem eodem die stadium vicisse Schol. perhibet, cui difficile est in tali re obloqui: Pindarus quum huius decoris non meminerit, statuendum est plures poetas ad celebrandum Hippocleam invitatos Pindaroque solius diaulo victoriae canendae negotium datum esse; quod suo more pinguius expressit Schol. ἐν δὲ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐνίκησε καὶ στάδιον, οὐ οὐκ ἐμνήσθη, ἴσως τοῦ διαύλου μόνον μισθὸν λαβῶν. Ceterum postea Hippocleas vicit Olymp. 72. et 73. hoc vero carmen multo ante scriptum est statim post Pythiam victoriam Olymp. 69, 3. quae prima haud dubie Hippocleae fuit: quo refer dictionem γέυεται γὰρ ἀέθλων (vs. 7.) a Scholiaste quoque (vs. 11. vulg.) ita intellectam, et cf. poetam vs. 25. etsi alia illius formulae vis alibi reperitur, ut Isthm. I, 21. Ut vero puer Hippocleas tum primum vicit, ita etiam poeta adolescens fuit, quum hanc odam scriberet, quippe viginti annos natus; necdum sibi soli confidebat (vs. 64. c. not.). Immo iuvenili ingenio aliquis digressionem de Perseo (vs. 31—50.) tribuerit, splendidam quidem et iucundissimam, sed argumento non satis, ut putes, connexam: neque enim sufficit de Apollinis cultoribus Hyperboreis dictum esse, hoc est eius dei, in cuius ludis Hippocleas vicisset; neque illam digressionem inde excusaveris, quod Perseus inter Heraclidarum maiores sit ac proinde etiam Aleuadis, qui carmen hoc procurarunt, utpote Heraclidis coniunctus: certe pari iure Hercules assumi poterat, et ipse apud Hyperboreos versatus. Quae quum veteres intelligerent, haud absurde Pindarum reprehendebant ap. Schol. vs. 47. vulg. μίχρη δὲ τούτων ὁ Πίνδαρος καλῶς τὸν ἐπὶ νικῶν γράφει· ἠστοχῆσε δὲ τὰ μετὰ ταῦτα ἀλόγη παρεκβάσει χρησάμενος. Sed re accuratius spectata plane aliter iudico. Nam primum etsi carmen hoc ab adolescente poeta scriptum est, nihil tamen in ceteris rebus imperfectius deprehenderit, licet Bothius nonnulla iuvenilis indolis vestigia sibi reperire visus sit: nisi quod vs. 56. iuvenilem licentiam grassatam esse putem et ipse. At hoc tamen minutum est, nec poterit cum tanto incommodae digressionis vitio comparari. Deinde ab argumento sese digressum esse ipse poeta sentit et uberius excusat vs. 57—54. (cf. Schol. vs. 79. vulg.): itaque si nihilo minus digressionem assumpsit, hoc certe non imprudens fecit nec contra artem, sed cum ratione, prorsus ut Pyth. XI. in carmine matura aetate scripto et digressionem, quae aequae aliena videatur, ausus est, et pari utitur excusatione. Iam vero quum in Pyth. XI. satis intelligatur, digressionem illam ad rem vel maxime pertinere, potest inde de hoc quoque carmine coniectura fieri et certa via colligi, peculiarem quandam narrationis de Perseo innectendae causam fuisse. Quid quod ut Pyth. XI. ita etiam hic digressio

dedita opera arcessitur transitu per sermonis ambages facto (vs. 27—30.)? Quod si quis Pindarum ob argumenti penuriam fecisse putaverit, et Pindarum et Aleuadarum res et lyricae poesis ingenium ignorat. Itaque Persei res non temere immisceri mihi constat; quo pacto tamen illae huius odae argumento coniunctae sint, indagare arduum. Confugiendum ad coniecturam est. Nempe Aleuadis et eorum propinquis amicisque Persei mentio videtur gratissima fuisse, quod eum ut heroem gentilicium imprimis colerent: ac nescio an hanc quoque ob causam Aleuadae Xerxi addicti fuerint, quod Persarum gentem et regiam stirpem sibi cognatam putarent. Nam Persae credebantur a Perseo esse; unde in Argivis propensus Xerxes (Herodot. VII, 149 sqq.): similiterque Aristippus Aleuades et Cyrus minor hospitio iuncti erant (Xenoph. Anab. I, 1, 10.); atque inter Scopam tertium, Aleuadarum necessarium, et eundem Cyrum aliquam fuisse familiaritatem ex historiola ap. Aelian. V. H. XII, 1. colligo.

Redeo ad Hippocleam, a quo et ipse Pindarico more digressus sum. Ille igitur non primus victoriae decus in familiam intulit, sed prius pater Phricias Olympica bis armato cursu vicerat (vs. 12—14.), quod contigit inter Olymp. 66—69. nam cursu armatus Olympiae adscitus est Olymp. 65. victore tum Demarato Heraeensi (Pausan. V, 8. VI, 10.): idem Phricias Pythia vicerat cursu (vs. 15. 16.), non tamen armato, qui Pyth. 23. demum, quattuor post hoc carmen annis, Pythiorum ludis additus est, victore tum primo Timaeo Phliasio (Pausan. X, 7, 3.). Patria Phriciae et Hippocleae Pelinnaeum poetae dicitur (vs. 4.), Thessaliae oppidum haud procul a Peneo: nomen loco et Πέλινα sive Πέλινα (N tam simplex quam duplex nummi praebent: v. Spanh. U. et P. N. Diss. IX, p. 602. Eckhel. D. N. T. II. p. 146.) et Περινναίον, quod Straboni (IX, p. 688. C. p. 689. B. Alm.) ἀρούριον est; cf. Cellar. N. O. A. T. I. p. 853. unde intelliges esse etiam ἱερὸν Περινναίον aliquod. Ab eodem loco mons Chii Pelinnaeus vocatus est (v. Schol. et Cellar. N. O. A. T. II. p. 11.), ubi Iuppiter cultus; et videtur id oppidum prioribus temporibus haud exigua potentia valuisse, quum Philippi Amyntae aetate bellum Pelinnaeorum contra Pharsalios, Pheraeorum contra Larissaeos memoraretur ap. Polyæn. Strateg. IV, 2, 19. Ibi vero Phriciam et eius familiam inter principes fuisse colligo ex ipso poeta vs. 17—21. Neque tamen ab ipsis, qui Pelinnae habitabant, Hippocleae necessariis poeta ad carmen hoc pangendum excitatus est, sed ab Aleuadis, qui Hippocleae pompam ducere cum comissione volebant: Ἀλεύα τε παῖδες, Ἰπποκλέα ἐθέλοντες ἀγαγεῖν ἐπικαμλαν ἀνδρῶν κλυτὰν ὄπα: Aleuadae enim hoc loco non Thessali universi sunt, sed certi quidam ex nobilissima illa gente viri, Thorax imprimis Pindari hospes, odae huius scribendae auctor (vs. 64.). Quae res me cogit de Aleuadis uberius disserere, praesertim quum neque Ruhkenius ad Tim. p. 22 sq. et auctores ab illo allati, nec Schneiderus in eximia disputatione Add. ad Aristot. Polit. p. 494 sqq. ita de iis dixerint, ut omnia plane videantur perspicua esse. Attamen ne ipse quidem universum hoc historiae caput tractabo, sed ea quae Pindari causa notanda sint, sola exponam: ex Aleuadarum enim mentione facta haud exiguae interpreti difficultates oboriuntur, quod non intelligitur, primum quomodo Hippocleae coniuncti Aleuadae sint, deinde quomodo Thessaliae stirps Heraclidarum imperet, quae Lacedaemone regnum teneat (vs. 1—13.); postremo quid sibi velint Ephyrasi vs. 55.

Aleuadarum originem melius cognitam haberemus, si superesset Euphorionis τὸ περὶ Ἀλευαδῶν, de quo v. Ruhnk. l. c. et Ephori Cumaei minoris de iisdem liber (v. Suid.): ex Pindaro Heraclidas illos fuisse discimus. Nam etsi Aleuadae non omnibus Thessalis legitima potestate imperasse videntur, tamen quod principum urbium

et maxime Larissae domini fuerunt, vs. 70. Aleuadae fratres dicuntur ἰσοῦ φέρειν νόμον Θεσσαλῶν αὐξοντες, ubi simul vs. 71. pluribus illos urbibus imperasse patet: unde dubium non est, qui vs. 2 - 3. Thessaliae reges Heraclidae dicuntur, iis Aleuadas imprimis contineri, qui paulo post vs. 5. vel nominatim producuntur. Accedit quod Heraclidas esse Aleuadas diserte testatur Ulpianus ad Demosth. Olynth. I. Ἀλεύας ἀπόγονός τις τοῦ Ἡρακλῆος Θεσσαλός ἐτηράννηος Θεσσαλῶν. εἶτα καὶ οἱ τούτου παῖδες: et similia habet Schol. Bav. ap. Reisk. T. II. p. 19. Etiam Eurylochus Thessalus, belli Cirrhaei dux circa Olymp. 47. Heraclida fuit auctore Thessalo Hippocratis f. in oratione ad Athenienses (Opp. Hippocr. ed. Francof. a. 1621. p. 1293.). A quo tamen Herculis filio Thessalici Heraclidae originem repetiverint, incertum est; ab Aristomacho Cleodaei, Hylli, Herculis f. Aleuadarum genus repeti cum Schmidio et Heynio in nott. critt. putabam: nunc spreta hac sententia vs. 2. ἀριστουάχου minuscula littera scribo, propterea quod Aristomachi filii omnes et universum Hylli genus in Peloponnesum migrasse secundum veteres videntur, Temenum dico, Cresphontem, Aristodemum. Sunt autem duo alii Herculis filii, quos Thessalicis rebus coniunctos putem. Alter est Antiochus, cuius nomen in Thessaliae dominis redit; etsi is inter Eponymos Atticos receptus est, de qua re vide Pausaniam: alter Thessalus, a quo nonnulli Thessaliam dictam perhibebant (Vellei. I, 3.); neque hunc putaverim a stirpe Heraclidarum Thessalica alium habitum esse quam Thessalum Thesprotum, quum Thessalos Penestarum dominos ex Thesprotia immigrasse constaret; et memorabile est Eurypylum, cuius nomen inter Aleuadas bis recurrit, Thessali huius Thesproti avum dici ap. Apollod. II, 7. extr. quamquam alii dissentiant (v. Heyn. not.). Quid quod Thessalorum duces ex Thesprotia immigrantium Heraclidae vocantur? V. Polyaen. Strat. VII, 44. Hos fuisse Antiphum et Phidippum, filios Thessali Herculis f. qui Ephyra Thesprotiae in Thessaliam profecti sint, ex Strabonis loco quamvis mutilo lib. IX. extr. collatis variis lectionibus intelligas: quamquam Homericus catalogus alium his locum assignat Iliad. β, 678. Hinc igitur, ni fallor, plurimae Thessalorum nobiles familiae, fortasse etiam Phricias Pelinnaeensis, et maxime Antiochi gens, Aleuadae et Scopadae sive Creondae originem repetebant: quae tres celeberrimae Thessaliae familiae a Simonide celebratae erant (Theocrit. XVI, 34 sqq.), equestribus etiam studiis insignes, quod de Aleuadis diserte tradit Athen. XII, p. 534. B. Has vero ternas domus genere coniunctas fuisse vestigia quaedam docent; et de Aleuadis quidem et Scopadis id paulo post demonstrabo: de Antiocho et Scopadis nominum ratio idem evincit, ap. Schol. Theocr. XVI, 34. ὁ δὲ Ἀντίοχος Ἐχεκράτιδος καὶ Σύριδος υἱὸς ἦν, ὡς φησὶ Σίμωνίδης, et vs. 36. Σκόπας ὁ Κρανώνιος Κρέοντος καὶ Ἐχεκράτιδος υἱός: postremo Antiochi gentem Thessalicam Aleuadis propinquam fuisse vel hoc videtur significare, quod Aleuadarum res Euphorio perscripsit, haud dubie Antiocho Magno Syriae regi, cuius bibliothecae praefuit, gratificans. Ex Aleuadarum autem gente primus innotuit Aleuas Rufus Σιμίου vel potius Σιμοῦ filius et Archedices: hic est ἀναξ Ἀλεύας apud Theocritum ditissimus, de quo multa collegerat Euphorio. Schol. Theocr. XVI, 34. τὰ δὲ περὶ Ἀλεύαν τὸν Σιμίου πάντα ἀνελεγκτο Εὐφορίων. Πύρρον vocatum esse ex Aristotele ap. Harpocr. v. τετραρχία collato Plutarcho περὶ φιλαδελφίας extr. docet Valesius ad Sozomen. Hist. eccles. I. init. neque alius opinor est Aleuas a dracone amatus, cui auream comam fuisse Hegemon scripsit ap. Aelian. H. A. VIII, 1. quem compilavit Tzetz. Chil. IV, 325. Idem Thessaliam in quattuor divisit partes (Aristot. l. c.), quarum duabus principes urbes Larissa credo et Cranon fuerunt. Ab hoc ni fallor primo Aleuadae vocati sunt Larissae imperantes. Larissam enim illis

tribuit Plato Menon. princ. ubi *Aristippum Larissaeum Aleuaden* habes, qui Xenophonti Anab. I, 1, 10. Aristippus Thessalus est; item ad Larissam illos referunt Aristoteles Polit. V, 5, 9. (ubi *Ἀλευάδαι οἱ περὶ Σάμον* vel potius *Σιμόν*, de quo paulo post), Diodorus XV, 61. Ovidius Ib. 325. ubi *Larissaeus Aleuas*, postremo Timaeus Sophista, Scholiastes Platonis, Suidas, qui simul a rege Aleua descendere Aleuadas annotant. Iam huius ipsius Aleuae filii sunt *Thorax Larissaeus* et fratres *Eurypylus* ac *Thrasydæus*, qui in bello a Xerxe Graecis illato a Persarum steterunt partibus (Herodot. IX, 58. cf. VII, 6. ubi reges Thessaliae vocantur, VII, 172. 130. adde Valck. ad Herod. VII, 6. Pausan. III, 7, 8. VII, 10, 1. collato etiam Herodot. VI, 72. postremo de Thorace v. Ctesiae Pers. c. 24.): hi sunt quos poeta nominat vs. 5. 64. 69. cf. Schol. vs. 99. vulg. Eadem etiam posteris temporibus Aleuadarum fama erat. Nam Olymp. 102, 4. Macedonum regem Alexandrum in Thessaliam vocarunt (Diod. XV, 61.), mox Philippum Amyntae Olymp. 105, 4. (Diod. XVI, 14.): sed eiusdem machinationes contra Aleuadas Larissae tentatas narrat Polyaeus Strat. IV, 2, 1. et Philip-pum deinceps adversus eos arcessitum ipsorum tyrannidi finem imposuisse docet Ulpianus l. c. Nempe ille proditores, ubi iis uti iam non opus habebat, solitus est abii-cere. Quod accidit *Simo Larissaeo Aleuadae*, de quo v. Demosth. de cor. p. 241. 27. Orat. in Neaer. p. 1352. 23. p. 1382. 6. Aleuaden fuisse docet Harpocratio v. atque his auctoribus et hoc nomine fretus etiam ap. Schol. Theocr. *Σιμόν* muto in *Σιμόν*, et ap. Aristot. *Σάμον* cum Schlossero in *Σιμόν*. Neque vero dubito *Eudicum* quoque Larissaeum, de quo v. Demosth. l. c. et Harpocr. v. Aleuaden fuisse. Num ex eadem gente fuerit *Thrasydæus* Thessalus, quem Theopompus (ap. Athen. VI. p. 249. C.) a Philippo dicit popularium tyrannum constitutum esse, ignoratur: nomen tamen viri id suadet: idem haud dubie est, qui inter Thessaliae principes et proditores recen-setur ap. Demosth. de cor. p. 324. Et nomen et argumentum, quod tractavit, *Eury-pylum Larissaeum* scriptorem ap. Quintil. I. O. XI, 2, 14. ex Aleuadarum gente fuisse persuadet: eundem nominat Athen. XI. p. 508. F. Omitto alios Larissaeorum prin-cipes, *Medium* et *Hellanocratem*, quos ad eandem stirpem referendos censeas: v. Schnei-der. l. c. Sed ex alia familia est Aleuas Niconis in Inscript. ap. Viscont. Catal. Marm. Elgin. XVI. qui quum ille titulus manifeste Orchomenius sit, Orchomenum Boeotiae vi-detur patriam habuisse. Est etiam Aleuas statuarius, de quo Plin. H. N. XXXIV, 19, 26.

Brevior sum in *Scopadis*; quos *Cranone* regnasse satis certum est, licet eos Pharsalum transferat Schneiderus l. c. p. 491 sqq. de quo in veteribus nihil traditum reperio; nam ex Quintiliano, cuius verba virum doctissimum in errorem induxisse videntur, nihil colligitur, nisi domum Pharsali Scopadas habuisse: quamquam ne de hoc quidem constat. Primus, quem novimus, *Scopas* est illo, quem Simonides celebravit, antiquior, de quo ut gentis auctore loquitur Quintilian. XI, 2, 15. ubi v. nott. Deinde circa Olymp. 46. floruit *Diactorides* Cranonius unus ex Scopadis (Herodot. VI, 128.); praeter hunc notus est *Creon* Scopae illius filius; huius Creontis et Eche-craetiae filius *Scopas* alter fuit, qui Cranone in patria urbe periit cum convivia, a quibus Simonidem Dioscuri avocarunt: v. Schol. Theocr. XVI, 36. collato ipso Theocrito et Cicerone de Or. II, 86. cui in patria Scopae non obest Quintil. XI, 2, 14. etsi hoc putabat Periz. ad Aelian. V. H. XII, 1. et quodammodo Schneiderus l. c. p. 494. Ut vero a Scopae primo Scopadae vocati sunt, ita alterius huius Scopae pater Creon nomini *Creondarum*, quo Theocritus utitur, originem dedit; et Theocritus quidem, licet Creondas Cranonios faciat, hos ipsos et Scopadas distinguere videtur, quod quomodo defendi possit, non intelligo. Sed hunc alterum Scopam Creontis filium

et Scopae primi nepotem, ut dixi, fuisse, docent Phanias Eresius ap. Athen. X, p. 438. C. et Aelian. V. H. II, 41. quod bene notavit Dukerus de Simonide. Idem est, de quo Xenophon Hell. VI, 2, 7. dixit: sed cuius ap. Plutarch. Cat. mai. 18. et de cupidit. divit. 8. mentio sit, is aut Creontis filius habendus aut Scopas tertius, quæ Socratis et Cyri minoris ætate vixit, ὁ νεώτερος Aeliano V. H. XII, 1. Cranonius auctore Diogene Laert. II. 25. ex quo hausit Liban. Declam. XXIX. Ceterum Scopadas Aleuadis consanguineos fuisse Ovidius Ib. 512. docere videtur, ubi Scopadae sunt *sanguis Aleuae*.

Quae lucusque dixi, eo maxime consilio disputavi, ut singulis rebus in unum collectis liqueret, Aleuadas proprie dictos Larissae, Scopadas Cranonis dominos fuisse. Iam vero quum Thorax Aleuades odam hanc procuraverit, ut Hippocleae Pelinnaeensi pompa duceretur, mireris quid sit quod non a Larissaeis, sed ab *Ephyraeis* cani carmen dicatur vs. 56. Ephyraei autem Cranonii sunt, quod bono auctore Cineas Schol. p. 414. docet, ubi in not. animadverti esse hunc Pyrrhi legatum: *Κενίας ὁ ῥήτωρ* dicitur ap. Steph. Byz. v. *Ἐφύρα*. Etenim Ephyram in Thessalia prope Cranonem fuisse plures tradunt scriptores, ut Schol. Nem. VII, 53. Strab. VIII, p. 520. C. Steph. Byz. v. *Κρανῶν* et v. *Ἐφύρα*, estque ea a Thesprotica haud dubie Ephyra denominata. Huius incolae Homerus Iliad. v, 301. *Ἐγύρου*: dixit, de quo praeter Scholia Homericæ et Stephanum Byzantium v. Strab. Excerpt. VII, p. 508. A. et lib. IX. p. 674. B. et Eustathium etiam alteram formam *Ἐφυραῖοι* afferentem: cf. ad Iliad. β, p. 300. extr. p. 337. 14. Iliad. v, p. 933. 8 sqq. Odys. α. p. 1415. 50. Immo in nummis Cranonis urbis extat titulus *KPANNOT. ΕΦΥΡΑ*. (Eckhel. D. N. T. II. p. 136.). Contra vero quod Ephyraei phatria Thessaliae ap. Schol. vs. 85. esse dicuntur, id ipsa ratio dicendi sola coniectura niti demonstrat. Num igitur carmen hoc ab Ephyraeis apud Aleuadarum propinquos Scopadas Cranonios cantandum fuisse dicemus? Ne hoc quidem licet: canitur enim apud Peneum (vs. 56.), a quo Cranon longo intervallo distat. Pelinnae cantatum eo minus videtur, quod non Phricias et eius familia, sed Aleuadas poetam ad carmen faciendum invitarunt. Ne multa: omnis tollitur difficultas, ubi odam Larissae in Aleuadarum urbe primum cantandam fuisse dicemus. Quippe sive Thoracis propinquus Hippocleas fuit sive illi imprimis dilectus (*ἐραῖου* Hippocleae Aleuadas Schol. vs. 8. et Thoracem vs. 99. vocat), ut Aristippo Larissaeo Meno Pharsalius carissimus fuit (Plat. Menon. princ.): Hippocleam Thorax Larissam deducere volebat pompa suis sumptibus instructa; chorum in proxima urbe Cranone conducere constituerat, ut Larissam incedens carmen hoc Hippocleae illustrandi causa caneret. Quod quum Pindaro praedictum esset, Ephyraeos nominare non dubitavit.

Vs. 1 — 22. *Thessaliae eadem quae Lacedaemonis felicitas est: utraque enim ab Heraclidis gubernatur: quod si praeter opportunitatem nunc effari videor, id tamen postulant Pythia victoria et patria victoris et Aleuae filii, qui Hippocleae diaulo victori pompam ducere volunt. Ut vero divinitus bonorum initium et finis hominibus contingit, ita etiam Hippocleas Apollini quidem debet victoriam, naturâ vero patris institit vestigiis. Quos utinam fortuna posthac quoque opibus ornet; utinam ne deorum invidia prosperitatem eorum insignem laedat. Initium carminis Horatium putes respexisse Carm. I, 7, 10 sq. Vs. 2. nunc me scribere ἀριστομάχου, paulo ante monui. Vs. 6. cave cum Schol. ad ἀγαγεῖν suppleas με: ipsi Aleuae filii pompam ducere constituerunt. Vs. 11. τοῦτο est ταύτην τὴν νίκην. Vs. 12. simplicissimam iudico rationem, ut τὸ συγγενὲς sit subiectum et ἐμβέβηκε causativum, intellecto αὐτόν: insita autem natura, ut patris in vestigiis ingrederetur, efficit. Vs. 15. construe: ἔθηκε καὶ (fecit etiam) ὑπὸ βαθυλείμωνα πύτραν ἀγῶν Κίρρας Φρικίαν κρατησικόδα. Πύτρα βαθυλείμων Crisaeus est*

collis, de quo v. ad Pyth. V, 23 sqq. ex hoc loco patet in saxo fuisse amoenum campum, ut multis locis: neque enim poterat πέτρα βαθυλείμων vocari, nisi in ipso saxo campus sive pratium erat; nec opus eos refutare, qui βαθυλείμων scribi postulant, quo recepto praepositio ὑπὸ ab accusativo suo nimium remota esset. Vs. 16. Pal. C. Φροικίαν. Vs. 17. ad verbum ἔσποιτο Schol. recte supplet αὐτοῖς, ut deinde ad infinitivum ἀνθεῖν ex vulgari ratione intelligatur ὥστε.

Vs. 23 — 30. Felix enim est et poetis praedicandus, qui summorum certaminum Olympicorum, ut Phricias, victor filium viderit Pythia corona insignitum: ad caelum ascendere non potest; sed quae ad homines pertinent decora et gaudia, iis potitus est. Ad Hyperboreos nec navali nec terrestri itinere pervenias. De felicitate patris victoris filium victorem conspicientis cf. dictum Laconis ad Diagoram ap. Cic. Tusc. I, 46. et v. ad Olymp. V. extr. Lectiones οὐπορ' et αὐτῶ firmat Vindob. 144. ἀν εὐροῖς Par. 2834. Vs. 28. ἀπτόμεσθα dativum habet; v. ad Olymp. I, 67 sqq. Ad structuram ἀπτόμεσθα βροτῶν ἔθνος cf. si tanti est Nem. III, 70. ἔχομεν βρότεον ἔθνος. Verba περβαίνει πρὸς ἕσχατον πλόον refer ad usitatum genus dicendi de columnis Herculis: v. ad Olymp. III, 36 sqq. Hac vero formula, quae a navigando petita est, transitus paratur ad alteram: ναυολὴν οὔτε πεζὸς ἰὼν etc. Vs. 30. usu antiquo, etiam Homericō, ἀγών est conventus, ubi Hyperborei sacra celebrant: v. Schol. h. l. Hesychius: ἀγών, δξύτονον, σταδίων, ἄθροισμα: cf. etiam v. ἀγωνία. Idem passim tradit Eustathius. Hinc Boeoti ἀγῶνα dixerunt τὴν ἀγοράν (Eustath. ad Iliad. ω, p. 1335. 57.).

Vs. 31 — 54. Sed Perseum olim poeta narrat ad Hyperboreos venisse, qui Apollini asinos mactent et inter musicos ludos epulas celebrent, morbis et senecta liberi, iustissimi homines. Illum eo a Minerva deductum esse, ab illo occisum esse Gorgonem, cuius capite praetento Seriphiis mortem attulerit. Mira haec videri, sed nihil esse incredibile, quod dii effecerint. Iam sese Pindarus a digressionem revocat: trans-eundum esse ad aliud; sic enim hymnos solere ab alia re ad aliam vagari, sicut apes vegetur nulli flori diutius insidens. Vs. 31. expressisse videtur Simmias Rhodius in Apolline ap. Brunck. Anal. T. II. p. 525.

Τηλύγετον δ' ἀφνειὸν Ἵπερβορίων ἀνὰ δῆμον,

Τοῖς δὴ καὶ πορ' ἀναξ ἦρος παραδάσσατο Περσεύς.

Cf. de Hyperboreis ad Olymp. III, 9 sqq. et de vita eorum I. H. Vossium *Alte Weltkunde* I. A. L. Z. 1804. T. II. p. XXX. ubi ex Scymno vs. 182 sq. similia Pindaro attulit de Celtis musicae et festorum conventuum amantibus maximeque hospitalibus. Δώματα intellige templum Apollinis, ubi epulae celebratae: v. Pherenicum ap. Schol. Olymp. III, 28. Diodor. II, 47. et Antonin. Liber. Metam. 20. qui sua ex Boeo et Simmiae Rhodii Apolline derivavit. De asinorum hecatomba idem Antoninus dicit; cf. Callim. Fragm. 187. 188. Pindarica respicit Eustath. ad Iliad. α, p. 36. med. ubi de Apolline: οὐκ ἀποστέργει δὲ οὐδὲ ὄνους. Ἵπερβόρειοι οὖν, ὡς ὁ Πίνδαρος ἱστορεῖ, τοιαῦτα ἐκείνῳ κνώδαλα ἔθουον. Vs. 35. εὐφραμῆαι laudes sunt ab Hyperboreis Apollini cantatae. Vs. 36. ludere Pindarum recte notat Schol. Ἵβρις ὀρθία est de salacibus asinorum gestibus, non de rudentibus asinis: in lascivijs asinorum est quod rideas, non in ruditu. De voce ὑβρίζειν sensu lascive exultandi cf. Koen. ad Gregor. p. 542. Lips. et Wessel. ad Herodot. IV, 129. Heynius bene pastos asinos intelligit: de quo Pindarus vix cogitaverit, etsi opimi fuerunt, qui deo mactarentur. De felicitate Hyperboreorum et longaeva vita nota omnia vel ex Plinii Historia Mundi; cf. tamen Fragm. inc. 53. Δάφνη χρυσῆ est τιμία; cf. ad Olymp. X, 13. Lauri gratior mentio fit, si cogites chorum cum victore lauro redimitum incedere, atque etiam apud Thessa-

los, ut in Boeotia et Attica Daphnephoria celebrata esse: quod docet Inscriptio a Leakio Britanno edita in Walpolii Travels in various countries of the East p. 506. imposita olim donario, quod Ἀπλουρι, hoc est Ἀπόλλωνι, dedicabat Σουσίπατρος ἱερομναμονεῖσας καὶ ἀρχιδαυχοφορεῖσας, hoc est ἀρχιδαφνοφορῆσας. Hyperborei Nemesin effugerunt, quippe morum innocentia deorum ultioni non obnoxii. Νέμεισις ὑπέρδικος non est maxime iusta, sed ὑπερδικαιοῦσα, ius exercens, quod supra homines est. Θρασεῖα πνέων καρδία, πνέων θράσος. De Perseo Seriphiiis mortem afferente cf. Pyth. XII, 12. Dativum δρακόντων φόβαισι refer ad ποικίλον. Vs. 51, 52. bene explicat Schol. Σχάσον κώπην est κώπην στήσον; cf. Schol. Aristoph. Nub. 107. et 737. ac Suid. v. σχάσον: priori loco Schol. ex Pindari hac oda affert κώπαν ἤδη μοι σχάσαι, altero κώπαν σχάσας; Suidas habet κώπαν ἤδη μοι σχάσαις. Photius p. 413. σχάσον· κατάπαυσον, μετάβαλε. Ἔμνων ἄωτος, flos hymnorum, id est floridus hymnus.

Vs. 55—72. Hoc autem carmen canentibus Ephyracis Hippocleam celebriorem me facturum spero ob coronas, quas reportavit. Nam alii alia appetunt: siquis vero id nactus fuerit quod appetivit, ut tu coronas, fruatur bono cito arrepto, futura autem mittat. Equidem, ut dixi, non despero carmen meum gratum futurum; certe fretus sum Thorace, qui id provocavit: is vero et fratres, quum eorum mens experientiā probata sit, ut aurum lapide Lydio, laudabuntur a nobis, quod Thessaliae res efferunt et augent; nempe penes illos, optimos viros, est iustum a patre Aleua et maioribus traditum imperium urbium. Vs. 55—58. iunge ἔλπομαι θησέμεν; quod de hoc ipso carmine intellige praesentem victoriam celebrante, non de futuro carmine et futura victoria. Ἐτι καὶ μάλλον, magis etiam quam vel nunc est absque hoc carmine. Maxime vero nota illud ἔκασι στεφάνων, quo nititur carminis progressus. Tu per victoriam felix es, inquit, et carmine demulceris, certaminibus studens: alii aliis rebus delectantur: ea vero, quae quisque sibi proposuit, ubi consecutus fuerit, satis habere debet nec futura spectare, quae incerta sunt. Ad παρθένοισι μῆμα cf. nott. Olymp. I, 88 sqq. Ἰπέκνισεν, urit, pungit, sollicitat; cf. ll. cc. in not. critt. et Wessel. ad Herodot. VI, 62. Locum afferunt Schol. Ven. Lips. ad Iliad. α, p. 469. ubi legitur ἔκνιξε φρένας, et Etym. M. p. 379. 38. ubi est: καὶ γὰρ ἑταίροις ἑταίρων ἔκνιξεν ἔρωσ φρένας. Vs. 61 sq. construe: τυχῶν κεν ὧν ὀρούει ἕκαστος, hoc est ὄτ' ἂν τύχη; ut Nem. IX, 34. Χρομῆρ κεν ὑπασπίζων: σχέθοι optantis est: is teneat, retineat id quod consecutus est, eoque contentus sit. Quod vero illi dicitur retinendum esse, vocatur ἀρπαλία φροντίς ἢ παρὰ ποδός, praesens cura vel studium sive id quod concupivit, quodque ei contigit cito raptum cupideque arreptum. De voce ἀρπαλίαν v. ad Pyth. VIII, 63 sqq. Vs. 64. poeta redit ad id, quod vs. 55 sqq. dixerat, sperare sese fore, ut carmine suo Hippocleae honor accederet; certe Thoracem carmini auctoritatem conciliaturum; iuvenili enim modestia sibi poeta nondum satis confidit alienam opem expetens. Ποιπνύων ἐμὴν χάριν, gratiam sive officium, quod carmine pangendo praesto, provocans. De curru Musarum v. ad Olymp. VI, 22 sqq. eum nunc ludibundus vocat ἄρμα τετράορον, quod quaternis strophae antistrophaeque et epodi systematis carmen constat. Verba φίλων φίλων (ἐμῆ), ἄγων ἄγοντα (ἐμῆ) προφρ. mutuum Thoracis et poetae caritatem et auxilia significant: ubi alter alterum ducit, iunctim incedentes amici alter alterum sublevant; ut Thorax Pindarum, quum huic carmen scribendum mandat, Pindarus Thoracem, ubi ille hunc laudat. Ad vs. 67. cf. Nem. IV, 82. Vs. 69. ἀδελφεοῖς dicit non solos Eurypylum et Thrasydæum, sed omnes tres incluso Thorace: de Aleuae enim filiis agi orationis nexus demonstrat; nec quisquam paulo attentior de Hippocleae fratribus cogitaverit, quibus, etiamsi Hippocleam fratres habuisse sciremus, tantum potentiae tribui non

potuit, ut Thessaliam regere dicerentur: id quod fratribus Larissaeis, summis hominibus, eximie convenit. *Νόμον Θεσσαλῶν* vocat *republicam Thessalorum*, quatenus a certam quandam formam et legem constituta est; cf. Pyth. II, 81 sqq. Vs. 72. mali aliquis *παρωϊᾶν*: sed de industria poeta *παρωϊᾶι* dedit, ut ipsum imperium non a Aleuadis occupatum, sed ex patre traditum hereditario iure videretur. Postremo non rediisse poetam ad Aleuadas Thessaliam beantes; a qua sententia exorsus erat.

P Y T H. XI.

Interpretis munere si quis rite fungi constituerit, vix illi ulla oda tantam, quantam haec, difficultatem obiiciet. Primum videamus de tempore victoriae et carminis. Etenim Thrasydaeus Thebanus Pythia bis vicerat auctore Schol. ad Inscr. *Γέγραπται: φῶδῃ Θρασυδαῶ πατρὶ Θεβαλῶ σταδισεῖ, νικήσαντι καὶ Πυθιάδα, καὶ λγ' δ'αυλον ἢ σιδιον ἄνδρας*. Alterum confirmat alter Schol. etsi perplexius loquens; neque audidit Schol. vs. 21. dicens: *αὐτὸς γὰρ ἀπαξ ἀναγράφεται Πύθια νικήσας*, quod non est antiqui grammatici. Illud tamen verum, quo tempore hanc odam poeta scripsit Thrasydaeum nondum bis victorem fuisse. Recte enim Schol. ad Inscr. priori Thrasydaeus victoriae hoc carmen tribuit; nam ut taceam vs. 13. Thrasydaeum dici *μνήσα πατρῶϊαν ἔστιαν τρίτον ἐπὶ στέφανον βαλόντα*, unde eum nondum sui iuris fuisse patet atque etiam vs. 43. patris mentionem redire, quae licet nihil demonstret, solet tamen in iis maxime carminibus fieri, quae pueris destinata sunt: haec inquam ut omit tam, superest argumentum, quo res plane conficiatur. Nam haec, quae nunc celebratur, victoria familiae est tertia (vs. 14.); atqui prima fuit Olympica curru parta (vs. 46—48.), non patris credo, ut Schol. vs. 21. arbitratur, sed alius cuiuspiam; plures fuere Pythiae stadio (vs. 49.), ex quibus quae inter tres illas secunda est, ea parat erat a patre *Πυθονίκῳ* (vs. 43. ubi cave de lectione dubites): igitur una tantum relinquatur Thrasydaeus prior victoria. Quae quum ita sint, carmen hoc ad victoriam Pyth. 28. Olymp. 75, 3. reportatam pertinet; ipsum vero statim post victoriam cantatum esse liquet. Oda tres fere partes comprehendit, primam vs. 1—16. alteram vs. 17—37. tertiam usque ad finem, quae ipsa in duas dispescitur particulas vs. 38—50 et vs. 50—64. Prima parte Semela et Ino Cadmi et Harmoniae filiae divinis honoribus auctae cum Alcmena convocantur ad Meliam in templum Ismenii Apollinis, thesaurum illum aureorum tripodum et oraculi sedem, ubi nunc quoque conventus heroumarum sollemnis et usitata agatur, ut Themis et Pytho et Delphicum Apollinis de micilium Pythiae victoriae causa celebretur sub vesperam. Etenim prope Thebas Apoll Ismenius cultus est, cui Melia Ismenum et Tenerum peperit: in illo autem templo tripodum plurimi fuerunt, quos eo mittebant *οἱ Θεβαγενεῖς* aereos, et pueri daphnophori si non omnes certe nonnulli aereos. Hinc Pindarus Hymn. 1. in carmine Thebanis scripto deliberat, num canat *Ἰσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν*: plura de Apolline Ismenio et eius sollemnibus dixi ad Parthen. init. et ad Paean. Fragm. 15. Alius est Tenerium oraculum in Ptooo monte, de quo v. Parthen. Fragm. 9. Sed in Ismenio quoque templo oraculum fuit, ubi Herodoto auctore VIII, 134. deus sacrificiis immolandiis (*ἱεροῖς*), hoc est *δι' ἐμπύρων* consulebatur, ut Olympiae; v. Schol. Sophoc.

Oed. T. 21. ad verba tragici ἐν Ἴσμηνοῦ τε μαντεῖα σποδοῖ: et in hoc quoque oraculo aliquas Teneri partes fuisse Schol. vs. 5. docet; ante templum, cuius locum in colle ad portas Electridas Pausanias definit, Mantus Tiresiae filiae sella fuit. V. Pausan. IX, 10. Müller. Orchom. p. 487. Iam quum Apollo Pythiam Thrasydæo victoriam dederit, is convocare heroinas videatur, ut proinde verbum καλεῖ vs. 8. ad Apollinem referendum sit. Sed si vocem ἐπίνομον respexeris, potius cum Schol. Meliam censebis verbi καλεῖ subiectum esse: neque enim Apollini, sed Meliae ceterae heroinae ἐπίνομοι sunt, quippe σύννομοι et paris iuris, ut Thebaicae heroinae. At Melia cur heroinas Cadmi filias convocet, intelligi non potest, nisi apud Meliam illis in Ismenio sollemnes epulas et lectisternium statis temporibus fuisse putemus, credo tum quum Daphnephoria celebrantur: id ipsum autem docet additum καὶ νῦν. Nunc quoque, ait, in victoriae sollemnibus, ille conventus cogitur, licet tempore non stato, ut alias. Cur tamen una cum Melia Cadmi filiae in Ismenio cultae sunt? Nempe quod hoc templum et sacrum non Boeoticum fuit, sed Cadmeum: quamobrem οἱ Θηβαγενεῖς Cadmæi tripodes eo deducunt (v. Müller. Orchom. p. 397 sqq.), et tripodes ibi antiquissimi ante Boeotos Cadmeorum aetate positi fuisse feruntur (Herodot. V, 59.), etiam ab Hercule daphnephoro (Pausan. IX, 10, 4.). Postremo nunc quoque heroinarum conventus agi dicitur, quod pompa victorialis ad templum Ismenium deducitur: sed modo nunc convocantur heroinae, ut Themis et Pythonem canant, necdum congregatae sunt: unde recte mihi colligere videor, carmen in via cantatum esse, non in templo: in templo tandem aliud poema cantatum est inter comissionem ἄκρα σὺν ἐσπέρα, vespera adulta, non incipiente sed media, ut ἄκρα νῦξ est media et concubia nox. Quod vero Apollini Ismenio ducta pompa est, eius rei non alia videtur causa fuisse nisi quod Apollo victoriae auctor est; neque inde iure collegeris Thrasydæum aut Θηβαγενῆ Cadmeum fuisse aut daphnephorum Apollinis sacerdotem, de quo munere v. Pausan. IX, 10, 4. Potuit tamen et Θηβαγενῆς esse et daphnephorus. Nam nomen Thrasydæi videtur significare Aegidam fuisse hunc hominem: occurrit certe hoc nomen in Theronis filio ab Aegida Thera originem repetente (v. introd. Olymp. II.). Aegidae autem haud dubie Θηβαγενεῖς fuerunt; eisdem Aegidas potuisse daphnephoros constitui docet Pindari Aegidae filius daphnephorus.

Sed quum in fine primae partis vs. 16. Orestae mentionem poeta iniecisset, iam in secunda huius herois res tractavit, ut illum Arsinoe matris sceleri subtraxisset tum, quum aut propter immolatam Iphigeniam aut propter Aegisthi adulterium Clytaemnestra Agamemnonem et Cassandram caederet, utque Orestes in Phocide hospitaliter exceptus mox redux matrem et Aegisthum trucidasset. Quae quum argumento carminis non connexa videantur, recte putes Scholiasten dixisse vs. 21. vulg. Ἀριστὰ ὁ Πίνδαρος τὸ ἐγκώμιον ἐργάσατο, ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς σφόδρα ἀκαίρως παρεβάσσει ἐχρήσατο. Cf. eundem ad vs. 58. vulg. Ipse etiam poeta digressionem disertis verbis agnoscit vs. 38—40. Nihil magis tamen adducor ut credam Pindarum nihil inepte molientem, annos natum quadraginta quattuor carmen adeo stulte adornasse, quum praesertim haud casu in digressionem incidere, sed eam de industria quae siverit, transitu parato verbis ἐν ἀφνειαῖς ἀρούραισι Πυλάδα νικῶν ξένου Λάκωνος Ὀρέστα. Quid quaeso illi dixissent, quibus se mercede conductum carmen scripsisse vs. 41, 42. poeta fatetur, si carmen ipsis obtulisset re plane aliena refertum? Interior potius et interprete egens sensus huic digressioni subest, ut Olymp. II. et Pyth. II. invidiaeque declinandae causa Pindarus illum sensum aliquatenus tegere cupiens universam narrationem tamquam alienam excusat. Quae ipsa excusatio eo me deducit, ut The-

banas res civium, apud quos carmen cantatum est, uni et alteri fortasse minus gratas significari putem: neque enim ad talem confugerim coniecturam, qualis haec est, Orestem inter Thrasydae Aegidae maiores fuisse; quod neque verisimile neque digressionis rationi explicandae idoneum. Quodsi Thebanorum res spectantur, necesse est digressionem ad publicam aliquam calamitatem referri, quae Thrasydae familiam circa pugnae Plataicae tempus afflixerit: illa enim pugna Olymp. 75, 2. circiter d. XXVII. mensis Attici secundi Metagitnionis, sive Panemi Boeotici pugnata est (v. Ind. lect. Univ. Berol. aestiv. a. 1816. p. 4.), Thrasydae autem victoria contigit Olymp. 75, 3. mense Attico decimo Munychione (Corsin. Diss. agon. II, 12.): ut proinde haec oda viginti fere mensibus post illud proelium composita sit. Iam vero tale quid in illo episodio latere, ex tertia carminis parte docebo, in qua quidquid dictum est, non potest non victori et publicis rebus accommodatum esse. Nam posteaquam in priore tertiae partis articulo poeta sibi in viam redeundum pronuntiavit et familiam Thrasydae victoriis insignem celebravit, inde a vs. 50. ponit sententias, quarum haec summa est: „Bona divinitus data, quaeque consequi liceat, sectanda esse; mediocria in civitate tutiora esse et stabiliora, ideoque *se sortem tyrannidis reprehendere*: communes se virtutes appetere et sibi habere cupere, adversus quas invidia nihil moliri queat: *quodsi quis summam virtutem adeptus tamen a superbia alienus sit, morientem illum suis pulcherrimam famam relinquere*, ut Iolaum, ut Tyndaridas dimidium aetatis in Olympo degentes.” In quibus quod ultimo loco de Iolao et Tyndaridis adiectum est, id eam ob causam assumptum videtur, quod illi maxime ludorum victoriis nobilitati sunt; ita quidem etiam Isthm. I, 15 — 32. illos heroes nominat in oda Thebano scripta, utroque loco commodissime, quum Iolaus et Dioscuri et stadio et curru insignes fuerint, atque illic curulis, hic stadii victoria addita etiam curulis decoris Olympiae parati mentione celebretur: Iolaus autem potissimum, utpote heros indigena, poetae ante oculos versatus ad Castores quoque addendos invitasse videtur. Mirere sane in Castoribus adiungi, altero illos die Therapnae habitare, altero in Olympo: verum id eo consilio dictum est, aut ut miraculo maior Castoribus honos accederet, aut ut alicui ex Thrasydae maioribus illorum simili immortalitatem auguraretur exemplum nobilissimum. Sed ut redeam ad sententias, quod sortem tyrannidis Pindarus improbat, id infelicibus Atridarum casibus, sive Agamemnonis, sive Clytaemnestrae et Aegisthi, manifeste aptatum est: igitur si haec sententia a familia Thrasydae et Thebanis, quae tum fuerunt, rebus non potest aliena haberi, ne episodium quidem de Oreste et Agamemnone sine ratione interpositum videbitur: nisi quod nemo omnia, quae illa digressio complectitur, ita iudicabit Thrasydae familiae et Thebanis rebus accommodata esse, ut singulae quaeque narrationis partes, etiam Arsinoeae, Clytaemnestrae, Cassandrae personae, quas poeta exornandi argumenti causa, prout res acta ferebatur, innexuit, ab interprete respiciendae sint. Propius ad vim illius episodii accedere non licet; si tamen de obscurissima re, quam despero unquam quemquam in clara luce positurum esse, coniectura proferenda est, ea in hunc fere modum exornari poterit. Perierit unus ex Thrasydae necessariis, non tamen pater, qui superstes est (vs. 14. 43.), sed alius quidam, isque iustus vir, *ἀσυχᾶ νεμόμενος, αἰνὰν ὕβριν ἀποφυγῶν* (vs. 55.), qui *μέλανα ἀν' ἰσχυριᾶν καλλίονα θάνατον ἔσχε, γλυκυτάτη γενεᾶ εὐώνυμον κτεάνων κρατίωταν χάριν πορώων* (vs. 56 sqq.). Fuerit is homo potens; interemptus sit in turbis, quae ante pugnam Plataicam Thebis fuerunt, per propinquum vel affinem haud minus potentem, ut Agamemno per Clytaemnestram et Aegisthum; excesserit illius familia ex urbe, fortasse in Phocidem; mox ubi Graeci Pausania duce The-

bas in deditionem acceperant, Thrasydaeï familia aliqua ratione ultra eos sit, qui propinquo necem attulerint, opitulante forsitan Lacone Pausania. Ita quidem Agamemnone significaretur is, qui ex Thrasydaeï familia scelere circumventus esset; Oreste illi, qui facinus essent ulti; Aegistho, in cuius nece episodium vs. 37. desinit, iste qui Thrasydaeï necessario exitium molitus esset: tyrannidis autem reprehensio eo commodissime referetur, ut poeta nimiam potentiam, quae utrique parti perniciosa fuerit, non appetendam esse doceat, et sibi aequum ius, quod post Thebarum deditionem abolita paucorum dominatione institutum est, maxime probari declaret. Quae quamvis ficta sint, tamen non praeter probabilitatem ita fingi posse, Thebanarum rerum, quae tum fuerunt, ratione considerata intelliges. Primum enim ante pugnam Plataicam Thebis discordias fuisse ipsius poetae locus docet, isque paulo ante id proelium scriptus, *Fragm. inc. 125.*

*Τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδία τιθεῖς
Ἐρευνασάτω μεγάλανος Ἀσυχίας τὸ φαιδρὸν φάος,
Στάσιν ἀπὸ πρᾶπίδος ἐπίκοτον ἀνελών,
Πενίας δότευραν, ἐχθρὰν κουροτρόφον:*

ex quibus verbis quod Polybius Pindarum Medis favisse colligit, id quidem mihi non probatur: sed illud Polybio credendum, ante Plataeensem pugnam ad Thebanos haec dicta esse, ut Thebani a discordiis revocarentur et tranquillitas atque obsequium optimatibus praestandum commendaretur, quibus Pindarum magis quam populari imperio addictum fuisse credo etiam ob Pyth. II, 87. 88. Accedit Diodorus XI, 4. *διεφέροντο γὰρ οἱ τὰς Θήβας οἰκοῦντες πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς πρὸς τοὺς Πέρσας συμμαχίας.* Igitur etsi Thebani in Medos magis inclinabant a primoribus civitatis in eas partes tracti, altera tamen factio videtur effecisse, ut Thermopylas mitterentur quadringenti milites cum Leonida, duce vel Leontiade, ut Herodotus tradit, vel Anaxandro (Plutarch. de Herod. malign. 33.): *ὁμοίως δὲ καὶ Θηβαίων ἀπὸ τῆς ἐτέρας μερίδος ὡς τετρακόσιοι*, inquit Diodorus; adde de his quadringentis Herodotum VII, 202. Pausan. X, 20, 2. coll. Valck. ad Herodot. Ceterum Thebani Persis terram et aquam dederant (Herodot. VII, 132. 233.); Leonidas tamen quadringentos illos secum duxit experimento fidei (Herodot. VII, 205.), eosque quum ceteros Graecos dimitteret, ob suspicionem Medismi apud se retinuit (ib. 222.): quamquam Plutarchus fidos Graecis illos Thebanos fuisse arbitratur. Sed ut Herodoto (ib. 225. 233.) contra Plutarchi dubitationem et argumenta non admodum tuta concedamus, a pugna illos secessasse, et quum antea inviti dimicassent, inclinante proelio ad Persas transfugisse, a quibus tamen partim necati partim stigmatibus signati essent: ne hinc quidem colligi potest inde ab initio illos quadringentos Medis studuisse nullasque Thebis de Persarum vel Graecorum rebus capessendis dissensiones fuisse. Postea ad Plataeas dimicantibus Persis Thebani auxilium tulerunt et adversus Athenienses fortiter pugnarunt; non omnes quidem ex animo, sed *οἱ μηδίζοντες τῶν Θηβαίων, οὗτοι ἔχον προθυμίην οὐκ ὀλίγην*, ut ait Herodotus IX, 67. unde hausit Plutarchus Aristid. 18. Quorum principes fuerunt Attaginus Phrynonis f. et Timegenidas, qui cum reliquis proditionis auctoribus excepto, qui effugerat, Attagino post Thebarum obsidionem traditi et a Pausania rege Corinthi necati sunt (Herodot. IX, 15. 86 sqq. cf. Pausan. VII, 10, 1. Athen. IV. p. 148. F.). Hi vero Thebas in modum tyrannorum rexerant: quod docent Thebani ap. Thucyd. III, 62. *ἡμῖν μὲν γὰρ ἡ πόλις τότε ἐτύχχανεν οὔτε κατ' ὀλιγαρχίαν ἰσόνομον πολιτεύουσα οὔτε κατὰ δημοκρατίαν. ὅπερ δὲ ἐστὶ νόμοις μὲν καὶ τῷ σωφρονεστάτῳ ἐναντιώτατον, ἐγγυτάτῳ δὲ τυράννου, δυναστεία ὀλίγων ἀνδρῶν εἶχε τὰ πράγματα,*

καὶ οὗτοι ἰδίας δυνάμεις ἐπέσαντες ἔτι μᾶλλον σήσειν, εἰ τὰ τοῦ Μήδου κρατή-
σεις, κατέχοντες ἰσχυρὸν τὸ πλῆθος ἐπηγάγοντο αὐτόν. Adde Pausan. IX, 6, 1. Plutarch.
Aristid. 18.

Complectar nunc paucis annotationes ad vs. 1—37. Vs. 4. ἄδυτον est adiectivum. Vs. 9. ὀρθοδίκης ὀμφαλὸς γᾶς, oraculum Delphicum verax et proinde iustum. Vs. 12. χάριν est appositio ad verbum κελαδήσετε (v. ad Olymp. XI, 81 sqq.). Vs. 13. ἔστιαν intellige sacrum in aedibus locum, ubi ara domestica (v. ad Olymp. I, 8—17.). Ibi igitur, utpote in domus penetrali religiosissimo suspensae coronae sunt. In patris autem penetrali suspenditur corona, quia puer Thrasydaeus nondum propria gaudet domo. Ceterum iunge ἐπιβαλὼν στέφανον. Vs. 14. cave deleas comma post participium βαλὼν; neve vs. 17. scribe νικᾶν: quod tum probari posset, si omnes tres familiae victoriae Pythiae fuissent: sed prima fuit Olympica. Νικᾶν est νικητῆρ, ut tot aliis locis. Orestes Laco dicitur, quippe Spartaē rex factus (Pausan. II, 18, 5. III, 1. 4.). De Orestae nutrice docte disputatur in Scholiis: Γειλίσσαν vocat Aeschyl. Choeph. 731. ubi Pindari non oblitus est Schol. Hoc loco Schol. ad Pherecydem provocat, qui si Orestem, ut Pindarus, tum quum Agamemnon occideretur, in Phocidem emissum esse narravit, non potuit illud τριῶν ἑτῶν dicere, unde Gurlittus coniecit τριῶν καὶ δέκα vel δέκα τριῶν: cf. Eurip. Iphig. T. 835. Iliad. ε, 143. Vs. 18. iunge ἐκ δόλου χειρῶν ὑπὸ κρατερῶν Κλυταιμνήστρας. Vs. 19. Λαρδανίδα accusativum esse mensura docet. Vs. 23. σφαχθεῖσα neutiquam de conatu accipiendum: sive enim Pindaro iudice subtracta Iphigenia et cervæ pro ea immolata est, sive ipsam Iphigeniam mactatam putabat; Clytaemnestra quidem virginem, quae matri erepta erat, Dianæ caesam esse credidit, τὰ δ' ἔνθεν οὐκ εἶδεν, ut Aeschyl. verbis utar Agam. 246. Qua ipsa immolatione Agamemnonis caedem Clytaemnestra excusat ap. Aeschyl. Agam. 1407 sqq. ne alios afferam. Vs. 26. ἔχθιστον ἀμπλάκιον est flagitiosissimum, odiosissimum, probrosissimum; quod quum tegi nequeat et a civibus invidiosissime maxime vulgetur, eo magis Clytaemnestra metu mariti in scelus impulsæ est. Vs. 29—30. respondent sibi ἴσχει τε et ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων, de quo genere structuræ v. nott. critt. p. 476. Prior sententia hæc est: Magni et felices homines non minori, quam eorum felicitas est, invidiæ obnoxii sunt, ideoque vexantur a civibus maledicis. Οὐ μέγιστα, aequè magnam atque eorum est fortuna: nolim enim μέγιστα simpliciter esse μικρόν. Alterum, ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντον βρέμει, cum Heynio ita intelligo, ut humiles et plebei homines clam potentium obrectent laudibus: quod quum Hermanno iam prioribus, Κακολόγοι δὲ πολῖται, inesse videretur, verbum βρέμειν ex Homericæ Εἰρησιῶνῃ interpretatus est Ferocem esse, hoc sensu priori sententiæ opposito: Ex plebe homines si feroces sint, scelera eorum facilius latere atque ignorari quam nobilium. Quæ ratio etsi in universum perpulchra est et ex parte a Schol. occupata, tamen ferociæ mentio, ubi de adulterio agitur, videtur incommoda. Aliam explicationem proposuit Gurlittus, cui ὁ δὲ est ὁ φθόνος: sed etiamsi tota hæc sententia priori opponi non videtur, tamen ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων me iudice opponitur τῷ ὄλβῳ. Igitur acquiesco Heynii interpretatione, ex qua hæc sententia priorem κακολόγοι δὲ πολῖται amplificat et explicat in hunc modum: Nam primum potentiorum fortuna invidiam invitat; deinde vero humiles et plebei homines clam calumniantur, fremunt, frendunt; ut eorum maledicentiæ occurri haud facile queat. Sic Olymp. I, 47. ἔννεπε κρυφαῖ τις αὐτίκα φθονερῶν γειτόνων. De sententia cf. Nem. VIII, 22. Χαμηλὰ πνέων, qui humilia spirat et sectatur et proinde humilis est: nam proprie πνέων τι est aliquid moliens et agitans: cf. Nem. III, 33. et ibi Dissen. etiam Pyth. X, 44. Qui de vento cogitant, nugantur. Cete-

rum hae sententiae vide ne ad familiam Thrasydacii pariter atque ad Atridarum res pertineant. Formam solutam *Ἀριείδης* ex h. l. aliisque veteres ut Doricam notarunt; v. Eustath. ad Iliad. α, p. 21. 14. p. 13. 20. De Agamemnone Amyclis occiso v. nott. critt. et cf. Müller. Orchom. p. 319. Vs. 50. iunge *δόμους Τρώων*. *Νεῖα κεφαλῆ* ut diceret, oppositum *γέροντα ξέρον* poetam invitavit. *Χρονίω σὺν Ἰλίῃ, sera caede*: *Ἄσπην* in eadem re eadem vi habes ap. Sophocl. Electr. 1419. Formulam *ἔθηκεν ἐν φοναίς* circumlocutionem putes esse simplicis *ἐφόνευσσε*: sed rectiorem iudico Scholiastae explicationem de loco caedis, ut Iliad. κ, 521. interpretantur veteres: favent etiam Sophoclis verba ab Heynio collata Antig. 696. *ἐν φοναίς πεπτῶν ἄθαντρον*. Pindaro prior Clytaemnestra, mox Aegisthus caesus dicitur, ut Sophocli Electr. 1411 sqq. apud quem Aegisthus in eodem loco occiditur, ubi Agamemno trucidatus erat: quem locum vide ne *φοναί* significant. Sed Aeschylus Choeph. 859 sqq. Gurliitto notante priorem Aegisthum, mox Clytaemnestram morti dat.

Vs. 38—64. Nexum sententiarum quum introductio doceat, alia in nott. critt. exposita sint, hic quoque nonnisi pauca addam. Vs. 38. *τριόδοι* dicuntur *ἀμειβοποροί*, quod in trivii viae declinant et mutantur. Pluralem *τριόδοι* vix opus est ut illustrem post locum Hesychii in nott. critt. allatum: ne quis tamen id poeticum putet, Pindaro, Callimacho (H. in Cerer. 115.), aliis usurpatum, adeo id vel in vulgari sermone usitatum fuisse noto, ut locus Arcadiae *Τριόδοι* vocatus sit (Pausan. VIII, 36, 5.). Adde Theophrast. Char. 16. *καὶ ἐπὶ ταῖς τριόδοις ἀπελθὼν κατὰ κεφαλῆς λούσασθαι*, ubi cave de pluribus cogites trivii. Vs. 39. *ὄρθαν κελ. ἰὼν τοπρὶν* pertinet ad vs. 1—16. Vs. 42. *ἄλλοτ' ἄλλα ταρασσεμέν φωνῶν*, alias ad aliud argumentum vocem *ἀδμονερε*, neque in una re diutius consistere, ut nunc in Oreste, sed transire etiam ad victoris laudes; cf. Pyth. X, 54 sq. *Ἐπάργυρος* ex vulgari usu res vocatur, quae sub alia materia argentea habet, ut *πρόσωπον ὑπάργυρον ἐπίχρυσον*, persona argentea aurata: sic *ὑπόξυλος* et alia; diversum est *ἀργυρωθεῖς* Isthm. II, 8. Sed hoc loco *φωιῆ ὑπάργυρος* dicitur vox mercede conducta, cui argentum quasi subsit, utpote causa quamobrem vox canat. Vs. 43. ad formam *Πυθόνικος* cf. nomen proprium *Πυθονίκη* ap. Diod. XVII, 108. et Plutarch. l. c. a Wessel. ad Diod. etsi etiam *Πυθιονίκη* dictum reperies. Vs. 44. *τό γέ νυν* refer ad *ταρασσεμέν*. Vs. 45. *ἐπιπλέγει*, splendet, intransitive. Vs. 49. *γυμνὸν στάδιον* ut alibi nominatur, quo id distinguatur ab *ὀπλίτῃ δρόμῳ*: ceterum notum est Pindari aetate, qui certarunt, nudos prodiisse, ne subligaculo quidem tectis pudendis, quae Graeci olim barbarico more velaverant: cf. Corsin. Fast. Att. T. III. p. 22 sq. Thucyd. I, 6. quem non intellexit Gurliittus. Vs. 48. *Θοᾶν ἀγώνων ἀκτίνα*, gloriam currus velocitate celeriter paratam. Vs. 50 sq. quae poeta de semet ipso pronunciat, generatim accipe, ut Pyth. III, 106 sqq. Nem. I, 31. et passim. Vs. 51. *ἐν ἀλικία*, in flore aetatis, in quo homines, quod sibi proposuerunt, maxime perficiunt. Vs. 54. *ξυναί ἀρεταί* sunt virtutes civibus communes, quas non unus et alter, ut tyrannus, exercere possit, sed unusquisque liberaliter educatus: illis igitur, inquit, maxime studeo, illas sector et mihi comparare cupio; quibus qui invident, ii nonnisi sibi nocent. De voce *τέταμαι*, sector, intentus sum, cf. Isthm. I, 49. ex quo loco illud mihi tenere videor, *τενάσθαι ἀμφὶ ξυναίς ἀρεταίς* non esse de laudibus, quibus virtutes prosequi poeta velit, sed sua consilia poetam exponere, ut audientes inde, quid ipsis et statuendum et faciendum sit, intelligant. Haec est loci sententia, ubi nostram probaveris lectionem, quam praeter Rom. exhibet Pal. C. *Ἀμύνεσθαι ἄτῃ* est, suo damno arceri, propulsari: *ἀμύνεσθαι* passive dici qui negavit, non videtur cogitasse *ἀμύνειν τι* et *τινά* dici, ut Nem. I, 50. IX, 37. et ubivis. Fa-

teor tamen haec mihi non satisfacere, libensque accederem Hermanno nunc scribenti, *Φθονεροὶ δ' ἀμεύονται τῶν εἰ τις* etc. hoc sensu: *communibus virtutibus operam do, quo avertuntur invidi; si modo illud Quo in Graecis inesset aut in hoc verborum tenore suppleri posset, quod vix crediderim. Ἄκρον ἑλῶν* explicandum de *summis virtutibus, at popularibus*: quod magnopere commendat Hermanni coniecturam τῶν; quamquam etiam absque illo τῶν verba ἄκρον ἑλῶν non de tyrannica potentia, sed de aliis decoribus, ut ludorum victoriis, intelligi debere docet additum *ἀσυχᾶ τε νεμόμενος αἰνὰν ὕβριν ἀπέφυγεν*. Hac autem re et morte pulchriore, non inhonesta, liberis quisque relinquit *gratiam et famam celebrem, rem optimam omnium, quas possident homines. Vs. 60. διαφέρει, divulgat et clarum reddit. Ad fabulam de Dioscuris v. Nem. X, 55 sqq. et extr. Odys. λ, 299 sqq. Dissen. ad Nem. l. c.*

P Y T H. XII.

Midas Agrigentinus tibicen victor fuit Pyth. 24. et 25. itemque Panathenaeis, auctore Schol. ad Inscr. itaque oda haec Olymp. 71, 3. vel 72, 3. assignari debet. Et dicat aliquis priorem nunc victoriam celebrari, quod de duabus nihil in hoc carmine dicitur: sed tale argumentum probabile in oda, ubi id singulares quaedam rationes efficacius reddant, hoc loco parum firmum est. Certabant autem ea aetate in Pythiis tibicines tibiis assis (*ψιλῆ αὐλήσει*); nam cantus ad tibiam (*αὐληδία*) secunda erat Pythiade sublatus: v. Pausan. X, 7, 3. et cf. Polluc. IV, 81. qui prius bene ἄχορον αὐλημα vocat: adde Strab. l. c. Metr. Pind. p. 182. Inter certandum Midae aliquam calamitatem accidisse credendum est veteribus, quibus Schol. narrationem suam satis disertam debet; illi autem ex Pythionicarum indicibus eximiam videntur notitiam duxisse. Ceterum memorabile est initio carminis Agrigenti urbis pulchritudinem et elegantiam celebrari: de qua v. Polyb. IX, 27, 8. Diod. XIII, 82. Et sub Therone quidem tyranno ex Punica praeda inde ab Olymp. 75, 1. urbs magnifice ornata est (Diod. XI, 25.); sed ex hoc loco etiam ante Theronem splendide instructum Agrigentum fuisse patet: et Agrigentinos in templa deorum aedificanda iam tum opes erogasse historiola docet, ex qua Minervae aedes exstruenda Theroni tyrannidis capessendae ansam praebuit (v. ad Olymp. II, 1 sqq.). Enimvero haec oda liberā republicā ante Theronis principatum composita est, qui incipit ab Olymp. 73, 1. (v. ad Olymp. II. introd.) Carmen scriptum reduci Midae, ut pompam Agrigentum ducente victore caneretur (vs. 1 — 5.).

Vs. 1 — 18. *Accipe, o Agrigentum, Midae coronam Pythiam Midamque ipsum, qui Graecos vicit arte inventa a Pallade, quae Gorgonum imitata est lugubres sonos tum editos, quum Perseus ex tribus unam occidisset, Seripho insulae et Seriphiis fatum adducturus. Quippe hic Phorci filias perdidit, ac Polydectae funestum reddidit et munus symboliarum in convivio olim postulatum et matris suae Danaes servitium invitumque coniugium, Medusae capite abscisso. Agrigentum urbs quasi heroina invocatur, commixtis, ut solet, heroinae urbisque attributis. Urbs sacra est Proserpinae et in colle posita prope fluvium Acragantem: v. ad Olymp. II, 1 sqq. et de colle cf. Fragm. Encom. 2. ubi Agrigentum dicitur ὑψηλὰ πόλις, item Polyb. IX, 27. Hinc perspicua sunt verba αἰ, τ*

ὄχθαις ἐπιμηλ. ναλεις Ἀκράγ. ἔϋδμ. κολώναν, ὧ ἄνα, quae de Agrigento dicta sunt: nam quo pacto haec nuper ad Proserpinam referri potuerint, non capio. Vs. 4. construe σὺν ἀθανάτων, ἀνδρῶν τ' εὐμενία, cum favore deorum et hominum: genitivus voci δέξαι male iungitur in Act. philol. Monac. T. I. F. l. p. 50. Contra dativus Μίδα coniungendus verbo δέξαι est, accipe a Mida Pythiam coronam: v. nott. critt. p. 461. Ἑλλάδα, aemulos concertantes, quod bene notavit Heynius; ita quidem, ut qui principes Graeciae artifices in certamen prodeuntes vicerit, Graeciam vel Graecum conventum vicisse dicatur. Cf. Pyth. XI, 50. Isthm. III, 48. Nem. X, 25. Vs. 8. διαπλέξαισα, artificiosis nexibus flexibusque componens, ut Pyth. II, 82. ἀγὰν διαπλέκειν. Vs. 9. construe: ὑπὸ παρθενίοις ὑπὸ τε ἀπλάτοις ὄφρων κεφαλαῖς; nempe et Gorgonum ipsarum et serpentium capita sonitum ediderant, serpentium dico, qui in Gorgonum erant caputibus. Vs. 12. perniciēs afferri dicitur et Seripho et Seriphio et Seriphii: vera enim haud dubie lectio est λαοῖσι τε: Seripho quidem, quod saxum inde ab eo tempore facta est; Seriphii, quod una cum Polydecta periere insulanorum multi (v. Pyth. X, 47 sqq.). Solum tamen Polydectam in saxum versum dat Ovid. Metam. V, 242 sqq. Vs. 13. μαύρωσεν est de occaecatis uno oculo subducto trinis Gorgonibus (v. Schol. h. l. et Nem. X, 6.); deinde vs. 16. reditur ad unius Medusae caedem, de qua iam vs. 11. dictum erat. Fabulam de Polydecta et reliqua explicat Schol. Pyth. X, 72. vulg. et Apollodorus II, 4, 2. 3. c. nott. Heyn. Ἐμπεδος δουλοσύνη, diuturna servitus. Vs. 16. εὐπάραος pulchritudinem faciei designat, qua Medusa cum Minerva contendebat: v. Schol. et Apollod.

Vs. 18—32. Ex hoc igitur labore Perseo servato Minerva invenit tiliarum artem, imitans Euryalae Gorgonis planctus (Stheno omittitur); inventa autem arte, quam hominibus traderet, nomen illum denominavit Polycephalum, qui aes tenue et calamos Cephisios chori comites permeat. Iam quoniam Midas non sine labore atque insuper insperato vicerat, adduntur sententiae, quae si ad solam Persei fortunam referrentur, frigidae forent; etsi Persei eadem experti res ad eas deducere non nego. Felicitas, inquit, hominibus non sine labore contingit; sed deo omnia facilia sunt, eoque adiutore fortuna cito perficitur: quod in Persei rebus comprobatum est Minerva adiuvante ex periculis servati: nec minus in te. Quod fatale est, nemo effugerit: neque tu casum infaustum devitare potuisti: sed fortuna saepe ea affert, quae minime speraveras, atque ubi infausta acciderint, ex his ipsis felicitatem elicit: quod in te cernitur, qui quam tibia praeter expectationem fracta de victoria desperasses, ipso hoc infortunio victor extitisti (v. Schol.). Gorgonum sonos imitantem Minervam tiliarum usum invenisse, nota res. Non tamen, ut est qui putet, huc pertinet Minerva Musica. Plinius. H. N. XXXIV, 19, 15. de Demetrio statuario: Idem et Minervam, quae Musica appellatur, quoniam dracones in Gorgone eius ad ictus citharae tinnitu resonant. Schneiderus ad nostrum locum comparat Nonnum Dionys. XXIII, p. 622. ubi de Minerva:

Ἡ ποτε Γοργέων βλοσυρὸν μίμημα κερήνων

Φθεγγόμενων Ἄλβιν εὐρεν ὁμοζυγίων τύπον αὐλῶν.

Et hic quidem inventum Palladis in patria Gorgonum Libya ponitur, ad Tritonidem paludem (cf. Pausan. II, 21, 6 sqq.), ubi culta Minerva; notaeque sunt Libycae tibiae: sed acute Müllerus Orchom. p. 356. fabulam de tibiis inventis a Tritone Boeotiae fluvio et palude Copaide ad Libyam conicit translata esse; neque quidquam obstare videtur, quominus Pindarum tiliarum inventionem in Boeotia collocasse putemus, ubi Minerva Ἰκωνία et Ἀλακμομενήϊς et Ὀγκαία; immo secundum Pausaniam ipsa Τριτογένεια a Boeotico Tritone vocata ferebatur. Ibidem sunt calamorum optimi:

et Stheno atque Euryala Gorgones Perseum usque in Boeotiam persecutae sunt (Schol. vs. 31.), ubi tandem earum planctus Minervam dixeris imitatam esse calamis Cephisiis vs. 25—27. memoratis; illic demum, in Boeotia, omni periculo exemptus Perseus erat (vs. 18.). Sic illa, quae vs. 25—27. de calamis Cephisiis dicuntur, non iam vacabunt, sed rei accommodatissima erunt; ac profecto nihil in hoc carmine alieni ornatus assumptum esse ex iis perspicies, quae de Polycephalo nomo statim adduntur. Sed transeo ad singula. Vs. 21. iungo *χοιμφθέντα ἐκ καρπαλιμῶν γενύων*, quod Schol. exponit *ἐκδοθέντα*. De voce *χοιμφτω* multis egit Ruhnck. ad Tim. p. 104 sqq. ex cuius disputatione inter alia patet dici *ἐγχοιμφτεῖν ἰὸν, κέντρον, immittere venenum, stimulum*; propius ad Pindari locum accedit usus Aeschyli Sept. c. Theb. 64. *ἐγχοιμφτεται βοᾷ, vehementi ictu vox admovetur auribus*. Ita igitur γῶος χοιμφθεῖς ἐκ καρπ. γεν. est planctus ex genis auribus audientium vehementer admotus. *Εὐροῖσ' ἀνδράσι θν. ἔχειν*, quippe quod Minerva non ipsa tibiis uti voluit sed eas abiecit: v. Athen. XIV, p. 616. E. sqq. cf. Böttiger. in Wieland. Mus. Att. T. I. P. II. Minerva autem modum a se inventum vocavit *κεφαλῶν πολλῶν νόμον*, quo certum quendam nomum significari constat; unde tamen is vocatus sit, dubitatur ap. Schol. *Οἱ δὲ, inquit, κεφαλῶν ἀκούουσι τὰ προοίμια*, ut sit *ῥῆθ' διὰ πολλῶν προοιμίων συνεστῶσα*: alii nomen a choro quinquaginta virorum ductum putabant, quod vel hanc ob causam improbes, quod non αὐληθικός is nomus fuit, sed αὐλητικός, tibiis assis; de quo postea. Pindarus quidem hunc modum a capitibus serpentium multis, quae in Gorgonum capitibus erant sibilumque edebant, denominatum censuit; etenim vs. 9. Minerva imitata dicitur *θρηνον παρθενίοις ὑπὸ τ' ἀπλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς λειβόμενον*: et haec etiam Scholiastae vs. 15. et 39. vulg. sententia est. De nomo ipso Schol. vs. 39. *ῥῆθ' οὖν διὰ πολλῶν προοιμίων συνεστῶσα, ἣν λέγουσι τὸν Ὀλυμπον πρώτον εὐρηκέναι*. Is fuit, ut dixi, αὐληθικός, in Apollinem. Plutarchus de musica c. 7. *λέγεται γὰρ τὸν προειρημένον Ὀλυμπον αὐλητὴν ὅτι τῶν ἐκ Φρυγίας ποιῆσαι νόμον αὐληθικὸν εἰς Ἀπόλλωνα, τὸν καλούμενον Πολυκέφαλον. εἶναι δὲ τὸν Ὀλυμπον τοῦτον φασιν ἕνα τῶν ἀπὸ τοῦ πρώτου Ὀλύμπου τοῦ Μαρσύου, πεποικηκός εἰς τοὺς θεοὺς τοὺς νόμους; οὗτος γὰρ παιδικὰ γενόμενος Μαρσύου καὶ τὴν αὐλησιν μαθὼν παρ' αὐτοῦ τοὺς νόμους τοὺς ἁρμονικούς ἐξήνεγκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, οἷς νῦν χρῶνται οἱ Ἕλληνες ἐν ταῖς ἑορταῖς τῶν θεῶν. ἄλλοι δὲ Κράτητος εἶναι φασὶ τὸν Πολυκέφαλον νόμον γενομένου μαθητοῦ Ὀλύμπου. ὃ δὲ Πρατίνας Ὀλύμπου φασὶ εἶναι τοῦ νεωτέρου τὸν νόμον τοῦτον*. Vides hunc nomum cum aliis antiquissimis apud Graecos in festis deorum usitatum fuisse atque etiam a Pratina Pindari aequali celebratum esse: quum autem Apollineus fuerit, vix dubitem hoc ipso nomo Pythia Midam vicisse. Hinc intelligis, cur a Pindaro de tibiis inventis narratio in hoc sit carmine proposita. Illud poetae fabulosa historica de industria praeferenti condonabimus, quod *Πολυκέφαλον νόμον* a Minerva ex Gorgonum imitatione inventum et a multis serpentium capitibus denominatum perhibet: verius illi, qui Olympi nomum, quem putabant, ob multa capita partesque cantici *Πολυκέφαλον* dictum esse contenderunt. Quae quum nominis ratio sit, idem etiam citharoedico nomo inditum reperitur. Hesychius: *Πολυκέφαλος, τῶν καθαρωδικῶν τι μέλος*. Talis fuit *Πυθικός* quoque *νόμος*, quem longo post Pindarus tempore Timosthenes ex citharistarum tibicinumque et citharoedorum musica composuit (v. Metr. Pind. p. 182 sq.). Ab illo autem Polycephalo fortasse diversus *Ἀθηναῖος νόμος*, quem certe Pollux ab Apollineo distinguit (v. Poll. IV, 77. coll. IV, 66. Hesych. v. *Ἀθηναῖος*), licet is quoque varius et multiplex fuerit (Plat. Cratyl. p. 417. E.). Iam vero Polycephalium nomum Pindarus dicit *εὐκλεῖα λαοσσῶν μναστήρ ἀγῶνων*. Bellica certamina

plane hinc aliena male intelligunt novitii interpretes: unice recte Schol. ἔνδοξον ὑπόμνημα τὸ τῶν ἀγῶνων τῶν τοὺς λαοὺς σοοῦντων καὶ παρορμώντων εἰς τὴν θείαν. Nam festis deorum celebrandis nomum illum inservisse docuimus, ipsis etiam Pythiis, ac tum haud dubie quum Midas certaret: igitur ἀγῶνες λαοσσόοι sunt certamina sacra spectatorum turbam congregantia; nam ἀγῶν ὀτρύνει ποτὶ βουθυσιαν ἀέθλων τε κρῶν (Nem. X, 23.). Λαοσσόον est quidquid turbam populi qualemcunque concitat: etsi maxime de bellico tumultu dicitur. Μναστῆρα, qui meminit rei eique studet. Cf. Nem. I, 16. Isthm. II, 5. cum nott. Ceterum qui artem Pindari noverit, intelliget, cur noluerit scribere εὐκλέων λαοσσόον μναστῆρ' ἀγῶνων. Nam etsi etiam nomus ille potuit λαοσσόος dici atque agones εὐκλεεῖς, nunc tamen nomus laudandus erat, quo Midas vicerat: itaque hunc dixit εὐκλεῖα, non εὐκλέων ἀγῶνων. Accedit quod magnificentius sonat εὐκλεῖα λαοσσόων μναστῆρ' ἀγῶνων, exilius εὐκλέων λαοσσόον μναστῆρ' ἀγῶνων: soni autem gravitatem de industria Noster quaerit, huius quoque rei artifex admirabilis; leniter sonantia declinat. Hinc recte eum austerae compositionis auctorem Dionysius Halicarnassensis dicit; hinc illud Arcesilai philosophi ap. Diog. L. IV, 31. Πίνδαρον δεινὸν εἶναι φωνῆς ἐμπλήσαι: hinc et ob sententiarum gravitatem est μεγαλοφωνότατος vocatus. Nunc autem ubi de auletico nomo canit, plenior sonus tibiis conveniens etiam magis captandus erat. Quod legitur in nonnullis libris λαοσσόον, potuit et ipsum ferri: pulchrius tamen est λαοσσόων, et ob sonum pleniorum et ne ἀγῶνες careant epitheto. Postremo qui agones intelligendi sint, dubitari potest. Primum cogites de gymniciis, quia gymniciis ludis Pythone coniuncti sunt hi musici, quibus vicit Midas; et Πυθικὸν αὐλημα etiam Olympiae pentathli saltui accinebatur (Paus. V, 7.): itaque dicas certaminum gymnycorum studiosum dici nomum Pythium auleticum. Sed nulla causa est, cur non musicorum certaminum studiosus nomus dicatur, quippe quo tibicines in ludis musicis certaverint; ac praeferenda esset haec explicatio, si modo aut gymnica certamina exclusis musicis, aut musica exclusis gymniciis intelligenda essent. Sed Pindarus quae non distinxit, non debent ab interprete distingui. Ille dixit simpliciter ἀγῶνων; itaque certamina generatim intelligenda sunt: his enim studet ille nomus, quum in Pythiis ludis promitur, qui et musici et gymnici sunt. Haec de nomo Polycephalo. Idem in seqq. dicitur λεπτοῦ διανισσόμενος χαλκοῦ θαμὰ καὶ δονάκων, τοὶ παρὰ καλλιχόρῳ ναλοῖσι πόλει Χαρίτων, iucundissime. Tibiam aere vel orichalco vinciri, unamque et alteram partem aeream habere, non est quod demonstrat: cf. tamen Hor. Epist. ad Pis. 202. Hoc loco ea potissimum aerea pars intelligitur, quae admovetur ori. Calamos poeta dicit nascentes prope Orchomenum Gratiis sacram urbem chorisque insignem, Charitesiorum maxime (v. Oecon. civ. Ath. T. II. p. 357 sqq.). Scribi posse καλλιχόρον et πόλιν, dixi in nott. critt. πόλιν bis habet Schol. et praeter Par. B. etiam Pal. C. Illi vero calami tibiis faciendis unice aptissimi fuerunt; vide eximium locum Theophrasti Hist. Plant. IV, 11. et intt. Salmas. ad Sofin. p. 82. A. Müller. Orchom. p. 73 sqq. Ii nasci dicuntur Καφισίδος ἐν τέμνει. Καφισίς est palus Copais, Fragm. inc. 108. Iliad. ε, 709. Hom. Hymn. Apoll. 280. Pausan. IX, 24, 1. IX, 34, 4. Igitur aut Καφισίδος τέμενος simpliciter est palus Cephisis sive Copais, ut si dixeris Ἄλτεις τέμενος pro Ἄλτει; aut quod magis probo, palus Copais τέμενος Cephisidis nymphae dicitur, quia si palus ipsa Cephisis est, debet etiam nympham Cephisidem habere. Elegantissime autem Copais palus τέμενος, lucus vocatur, in quo calami vigeant velut arbores in luco. Calami dicuntur πιστοὶ χορευτῶν μάρτυρες, quod comites choricis cantoribus adsunt et cantus quasi legitimi iustique probatores (δοκιμασταί). De vs. 29 sqq. v. nott. critt. ex quibus tamen priorem animadversionem re-

tracto. Quippe olim lectum est ἐκ δὲ τελευτάσει νιν (τὸν ὄλβον) ἦτοι σήμερον: in quibus verbis quum putarem inesse significationem praesentis Midae felicitatis, scripsi ἐκ δ' ἐτελεύτασεν, ex qua lectione σήμερον ad diem pompae pertinebat: „Hodie vero sane deus felicitatem tibi paravit, pompae ducendae facultate tibi oblata per victoriam, quam numini debes.” Sed repudiata hac lectione et repetita antiqua scriptura ἐκ δὲ τελευτάσει νιν ἦτοι σήμερον ita locum interpretor, ut fere Schmidius ceperat: *Siqua inter homines felicitas est, non potest sine labore contingere; at numen tamen profecto vel hodie eam perfecerit; hoc est: Numine favente citissime perficitur prosperitas, mora non longa sed brevissima.* Etiam ἀεὶ πτεῖλα fortasse non mutandum erat: βαλὼν ἀεὶ πτεῖλα τινὰ est percutiens aliquem re non expectata, non tamen opprimens, ut Heynius dicebat: atque illud loco non male convenit.

LUDOLPHI DISSENI
EXPLICATIONES AD NEMEA.

N E M. I.

Chromius Agesidami filius, cui scriptum hoc carmen et quod infra habetur nonum, artis equestris dicitur fuisse peritissimus, cf. Schol. vs. 8. Praestans robore et virtute dilectus fuit Geloni iam tum quum hic Hippocrate Gelae regnante equitatu praefectus ad Helorum contra Syracusanos pugnavit, eiusque commilito factus egregiam laudem ex illa pugna adolescens reportavit. Vid. Nem. IX, 42. ibique Schol. vs. 93. 95. Unde simul liquet Chromium Gela fuisse oriundum. Hinc cum Gelone concessit Syracusas, atque interfuit haud dubie bellis etiam iis, quae postea a regibus Syracusanis gesta sunt. Unde bellicam viri virtutem Pindarus eximie laudat hic et Nem. IX. Nam et sororum unam ei in matrimonium dedisse Gelo et filii curam commisisse traditur, cf. Schol. Nem. IX, 95. coll. Schol. Pyth. II, 34. ubi Hieronis dicitur *κρηδιστής*. Nec minus gratus fuisse videtur Hieroni, cuius olim auriga fuisse perhibetur (Schol. Nem. I, 8.); ab eodem missus ad Anaxilaum Regii tyrannum, hunc a bello adversus Locros deterruit (Schol. Pyth. II, 34.): ac praefectus adeo fuit per aliquod tempus Aetnae, de quo mox dicam. Adde Chaeridem ap. Schol. Nem. I, 49.

Videamus iam quid de temporibus huius et noni carminis probabiliter statui possit. Constat Aetnam ab Hierone conditam Olymp. 76, 1. (v. ad Olymp. I.) idemque *κτλωρ Αίτνης*, Pythiad. 29. Olymp. 76, 3. Aetnaeum se pronunciarum iusserat reportata victoria Pythia carmine Pythio primo celebrata. Quum rex huic urbi ornandae quantum posset prospiceret, mirum non est, si etiam Chromium Aetnaeorum civium numero adscripsit, quem tamen regiae stirpi affinem non continuo dicam inde ab eo tempore semper ibi degisse. Habitantem eum videmus Aetnae in carmine nono, quum ab Hierone *ἐπίτροπος* urbis esset constitutus, ut tradit Scholiastes ad carminis illius initium. Illud igitur carmen manifesto ibi cantatum est. Hoc tamen mirum quod traditur Chromius Aetnae *ἐπίτροπος* fuisse, quum ex carmine Pythio primo vs. 70. c. Schol. constet, Hieronem filium suum Dinomenem ei urbi praefecisse. Neutrum horum per se negari potest; utrumque traditur fide historica. Quare equidem sic censeo. Dinomenem et Chromium eodem tempore Aetnae fuisse praefectos, plane incredibile est. Videtur igitur Dinomenes, quum conderetur et ordinaretur colonia, eo

missus esse ab Hierone, ut in partem honoris veniret operae in ea re collocatae; qui quum primis annis eam regeret, Pindarus in carmine Pythio primo circa ea tempora scripto recte videbitur hoc memorasse. Post Dinomenem Chromius ad urbem gubernandam vocatus est. Quare carmen nonum pluribus post Aetnam conditam annis statuo esse scriptum. Nihil dicat qui opponat urbem ibi vs. 2. nominari νεοκίσαρ. Nam ne potuit quidem aliter appellari etiam pluribus annis post quam condita erat, nec dubitavit Pindarus Camarinam, restitutam Olymp. 79, 4. νεόικον dicere Olymp. V, 8. victoriam celebrans Olymp. 82. reportatam. Quare haec probabiliter ita nobis constituisse videmur. Veniendum iam est ad carmen Nem. primum. In hoc et Syracusas videmus memoratas et Iovem Aetnaeum. Fac scriptum esse hoc carmen post nonum, et valde mirum videbitur, quod poeta non in primo post migrationem carmine sed in secundo demum laudat priorem Chromii sedem, Syracusas, imprimis si contuleris quae ego infra ad huius carminis exordium disputavi. Malo igitur carmen hocce prius scriptum credere, nec movet me quod ex hac ratione Chromius post Nemeaeam victoriam reportavit Sicyoniam, donec probes ei, qui in periodicis vicerit ludis, non licuisse adire minores, praesertim quum Pythia Sicyonia minime ignobilia fuerint. Ac priorem fuisse victoriam Nemeaeam significat etiam Scholiastes ad huius carminis vs. 8. quamquam non constat utrum de coniectura an historica fide. Tamen quare eum plane contemniam non video. Quae quum ita sint, equidem etiam hoc conicio, Ortygiae, non Aetnae carmen esse cantatum. Nam Aetnaeum quidem Iovem poeta non nisi uno verbo nominat, Ortygiam vero laudat disertius, quod ita explicari posse videtur, si Chromius etiam tum habitabat plerumque Syracusis, adscriptus autem etiam Aetnaeorum civium numero Aetnaeum se iusserat pronunciarum Hieronis causa. Aetnaeum enim recitatum esse et Iovis Aetnaei mentio docet et Schol. ad Inscr. ex Didymo tradit: a quo nolim recedi. De anno Boeckhiius: „Carmen videtur paulo post Aetnam conditam scriptum, Olymp. 76, 4. quum Pindarus in Sicilia versaretur, quo non ante extremum annum Olymp. 76, 3. devenit, nec post inceptum annum Olymp. 77, 1. (v. ad Pyth. III. et Olymp. I.): Olymp. 76, 4. autem acta Nemea sunt (v. Indicem Temporum). In Sicilia fuisse Pindarum, quum hoc carmen scriberet, ex vs. 19 sqq. conicio: poeta enim carmen ante aedes Chromii cantatum iri et epulas apparatus fore vix potuerit nisi praesens resciscere: certe prius tam singulare est, ut dici a poeta ex coniectura non potuerit. Neque illum locum de solo choro excluso poeta intellexerim, quum poetam mihi persuaserim suam et chori personam non distinguere. Aliter non nemo, qui carmen hoc in Olymp. 76, 2. et Nemeaeum nonum in Olymp. 76, 4. refert, ex poetae silentio mire argumentatus carmen Nem. I. ante Cumanam pugnam (Olymp. 76, 3.) scriptum esse.” De loco ut pauca addam, hoc quidem Nem. primum cantatum est ante aedes Chromii, ut Pindarus ipse significat vs. 19 sqq., quasi privata amicorum gratulatione, paratis splendidis epulis, quibus post cantum exciperentur choreutae ceterique praesentes. Addam pauca de verbis memorabilibus Scholiastae ad vs. 7. ubi haec leguntur: ἡ εἰς χάριν τοῦ Διὸς ἢ ἔνεκεν τοῦ Διὸς, παρόσον ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ ἐν τῇ πανηγύρει τοῦ Αἰτναίου Διὸς ἦγον οἱ περὶ τὸν Ἱέρωνα τοὺς ἐπὶ τοῖς σεφανίταις ἀγῶσι πεποιημένους ἐπιπλοῦς καὶ ἦδον, quem locum pars interpretum plane neglexit, alii perperam ceperunt. Apertum est regem Iovis Aetnaei sacra administrantem et urbi a se conditae insigniter faventem hoc instituto festi Aetnaei splendori augendo eximie prospexisse, neque habet ea res quod mirum sit, modo ita explices ut ne pugnet cum Pindari verbis. Etenim hoc carmen Nem. tum quum primum caneretur, cantatum esse ante aedes Chromii, minime vero

in πανηγύρεσι, hoc tam clarum est ut nihil possit esse clarius, atque etiam alia carmina tum facta suo quodque loco quo minus canerentur non impeditum est, opinor, eo instituto. At potuerunt ea alio tempore repeti in sollemnitate Iovis Aetnaei, quemadmodum etiam hoc carmen iterum cani potuit in illo festo. Illud hic mirum esset, si Scholiastes diceret, haec carmina tum quum primum canenda essent, postulatam esse ab Hierone ut in illa sollemnitate canerentur; hoc autem nec dixit nec potuit dicere, quoniam contrarium habet Pindarus. Est igitur Hieronis institutum ab huius carminis explicatione alienum, erravitque Scholiastes in eo quod verba *Διὸς χάριν* inde explicanda censuit.

Vs. 1—12. De Ortygia, quae vulgo Insula dicta, nobili Syracusarum parte, v. ad Olymp. VI, 92 sqq. Ego ponam quae huius loci sunt. Diana cum Alpheo eandem habebat aram Olympiae, vid. Herodorum in Scholiis ad Olymp. V. vs. 10. Pausan. V, 14. fuitque culta cum Alpheo apud Letrinaeos, cf. Pausan. VI, 22. et apud alios etiam, ut equidem suspicor, in illis regionibus. Erat igitur huic Dianae aqua sacra, quam rem hodie non ignorant mythologi. Hoc cultu Dianae ex Peloponneso in Siciliam translato, nam inde translatum dubitari nequit, etiam Alpheus secutus est, h. e. eadem sacra Syracusis sunt instaurata. Nam in Ortygia omnis aqua sacra fuit (cf. Schol. p. 428.) ipsaque dea ad fontem Arethusae colebatur, ubi est *ποταμία* et *Ἀλφειάα*: v. Schol. ad Pyth. II, 12. et nott. Pyth. II, 1 sqq. Finxerunt igitur Alpheum per mare secutum in Ortygia se cum Arethusa miscuisse, de qua fabula plena omnia, Strab. VI, p. 270. (ubi locus noster affertur, ut ap. Cic. ad Att. XII, 5.) Plin. Hist. Nat. XXXI, 5. Beckm. ad Antig. Caryst. hist. mirab. c. 155. Gölner. Fragm. Sic. p. 303. Ipsa vero Ortygia dicitur *δέμνιον Ἀρτέμιδος, Δάλου κασιγνήτα*. Difficillima est quaestio de Ortygiis, nondum absoluta iis, quae I. H. Vossius disputavit in Append. Ephemerid. Ienens. 1804, p. XI. Nec a nobis ea res plane expediri potest. Tamen non dubitamus, Syracusanam insulam post adventum demum Graecorum e Peloponneso profectorum Dianae sacratam; quare si Ortygiae nomen cum Dianae cultu coniunctum fuit, non videtur ante illud tempus haec insula ita nominata esse. Ortygiam Homericam esse hanc Syracusanam nemo certis argumentis demonstraverit; non multum efficias e Strabonis loco, I, p. 23. nec si oraculum afferas fictum apud Pausan. V, 7, 2. Taceo etiam de versu Hymn. Homer., quum de aetate illius fragmenti non constet. Tamen quae prima dicta Ortygia, obscurum est. Ac Delus quidem cur ita nominata sit, Phanodemus apud Athenaeum IX, p. 392. explicat sic: *ὡς πατείδειν Ἐρωςίθων Ἀήλον τὴν νῆσον, τὴν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καλουμένην Ὀρτυγίαν παρὰ τὸ τὰς ἀγέλας τῶν ζώων τούτων φερομένας ἐκ τοῦ πελάγους ἰξάνειν εἰς τὴν νῆσον, διὰ τὸ εὐορμον εἶναι*. Quum igitur coturnices migrantes in Delo pausam facerent volandi, non video cur post Homerum demum Ortygiae nomen Delo a sacerdotibus tributum credam. Ducta autem hinc videtur fabula de Asteria in coturnicem mutata (cf. ad Callimach. in Del. 37.), quod translatum videbis in Latonam apud Serv. ad Virg. Aeneid. III, 72. Post haec permira est Nicandri sententia in Schol. Apollon. Rhod. I, 419. omnes Ortygias esse colonias Ortygiae Aetolicae, quod fateor me non intelligere. Ut ad Pindarum veniam, quum sacrum haberetur, uti videtur, Ortygiae nomen, quod cuius loci esset, in eo natam putarent significari Dianam, etiam Syracusis quidam natam dixere deam, haud dubie Ortygiae nomine ducti, explicuitque inde *δέμνιον* Aristarchus, sive cunas sive nidum interpretatus est. Quaeras, quum poeta addat *Δάλου κασιγνήτα*, quoniam sensu hoc dixerit. Manifestum enim est, haec verba ita interpretanda esse, ut Ortygia quo sensu *δέμνιον Ἀρτέμιδος* sit, eodem similive soror sit

Deli. Num igitur poeta Ortygiam dicit natalem Dianae et Delum, ambabusque in insulis natam vult deam non dici sed esse? Non credo. Habeas tamen quomodo hoc expedias, si respondeas, sorores dici insulas, quarum altera Dianae, altera Apollinis natalis. Sed ne hoc quidem mihi plane satisfacit. Nam et paullo longius hoc peti- tum videtur, quum qui verba *Δάλου κασιγνήτα* post antecedentia legat, de Diana non de Apolline cogitet, et paullo significantius verbum eligere Pindarus debebat quam *δέμνιον*, in quo non necessario inest ista notio, quam ponit Aristarchus. Ac quum poeta nominans Alpheum et Dianam, non obscure significet *ποταμίαν* s. *Ἀλφειῶν Ἀρτεμιν*, h. e. quam Alpheus secutus est e Peloponneso, non videtur mihi hoc quidem loco et in hoc rerum nexu natam in Ortygia dicere potuisse deam, quam iam in Peloponneso amatam fluvius secutus est Syracusas, ut etiam ibi cum ea esset. Atque etiam qui Arethusam venatricem nympham in hac re nominabant, hanc e Peloponneso in Ortygiam profectam, tum Alpheum secutum tradebant, cf. Pausan. V, 7, 2. Quae quum ita sint, statuo Pindarum alio sensu vocem *δέμνιον* accipi voluisse. Ac quidni *δέμνιον* dixerit insulam, ubi cubare amet dea verseturque libentissime? Afferuntur Pindari verba in Schol. Victor. Iliad. ω, 615. ubi in Sipylo dicuntur esse *θεῶων εἶναι Νυμφῶων*, non male; simile enim habent vivendi genus Diana et Nymphae. Nec iniucunde mihi dicere videtur poeta: *Ortygia, ubi respirat requiescitque Alpheus, ubi cubat Diana*. Iam soror Deli est Ortygia, quum et nomen habeat idem et pariter amata sit Dianae, quod etiam Scholiastis venit in mentem. Ceterum persuasum mihi habeo, Dianam, de qua disputavimus, non esse cum Proserpina confundendam, et Pindarus in hoc ipso carmine Ortygiam sacram significat Dianae, universam Siciliam Proserpinae. Post haec ut etiam de constructione loci moneam, dele mecum comma post *θάλος* et construe sic: Nobilium Syracusarum pars Ortygia, *ἄμπνευμα Ἀλφειῶν, δέμνιον Ἀρτέμιδος κ. τ. λ.* nam Alpei commemoratio cum Dianae nomine cohaeret, Alpheum et Dianam appellans, Dianae *Ἀλφειῶας* religionem significat. His explanatis restat ut videamus de consilio loci. Chromius quum Syracusis versaretur, in Ortygia videtur habitasse, quemadmodum Hiero (v. ad Olymp. VI, 92 sqq.): de Chromii stabulis id veterum nonnulli perhibebant (v. Schol. vs. 1.). Unde hanc primo loco nominandam censuit poeta. Aptus est qui conferatur locus carm. Pyth. VII. init. *Κάλλισον αἰ μεγαλοπόλιες Ἀθάνας προοίμιον Ἀλκμανιδῶν ἐρισθενεῖ γενεῇ κρηπιδ' αἰοιδῶν ἵπποισι βαλέσθαι*. Porro quemadmodum Hiero Pyth. II, 7. non sine Dianae *ποταμίαις* auxilio domuisse dicitur equos victoriamque adeptus esse, quoniam *ἵππικῆ* haec dea, ita nec Chromius, puto, sine hac dea domuerat equos. Sic igitur intelligo, cur ab Ortygia ordiatur Pindarus et cur Dianae *Ἀλφειῶας* in ea religionem commemoret. Cur enim inania dicamus haec ornamenta apud poetam, qui nihil in his rebus temere ponit? Iudicent iam acutiores, utrum Aetnae an Syracusis probabilis sit cantatum esse carmen, in quo ne nomen quidem Aetnae urbis expresse commemoratur, sed innuitur tantum. Porro num credibile est haec de Ortygia cantata esse post Nem. IX. h. e. quum iam diutius abesset Syracusis Chromius? Expediant hoc nobis ii, qui vel sic carmen nonum prius scriptum esse contendunt. Nos interim ad hunc locum revertimur. Vs. 5. *δέμεν αἶνον* quid sit, disce ex Nem. VII, 76. Sequuntur vs. 6. verba: *Ζηῶς Αἰτναίου χάριν*. Vertunt nonnulli: Beneficium, donum Iovis Aetnaei, atque hoc explicant sic: Victoriam esse Iovis Aetnaei donum. Utrumque manifeste diversum est, Pindarus *αἶνον* dicit non *νίκην*. Ac victoriam deberi diis mox significat; carmen autem repeti a Iove non memini me legere apud Pindarum. Alii explicant: decus Iovis Aetnaei. Mihi hoc quoque displicet, vel propter praecedens

vocabulum *άλων*. Nam *laudem equorum, decus Iovis*, sonat fere ita quasi dicas: ornamentum equorum quod sit ornamentum Iovis. Certe paullo significantius verbum eligere debebat Pindarus, si hoc volebat, nec alibi apud poetam hymnum video hoc sensu *χάρην θεοῦ* dictum. Verto igitur cum Schol. simpliciter: *Propter Iovem Aetnaeum s. quod gratum sit Iovi Aetnaeo*. Nam quum Homerus *Iliad. o, 744. χάρην Ἐκτορος*, dixerit, cur non etiam Pindarus potuit simile? Atque hoc unum hic aptum; ceterae, ut vidimus, explicationes incommodae sunt. Vs. 7. *ἄρμα δ' ὄρνυει Χρομίον*: Missus erat, opinor, currus cum auriga; nam equos et currum memorat, non ipsius Chromii in regendo dexteritatem, ut Herodoti *Isthm. I. Ζεύξαι μέλος*, ut *Ζεύξω Isthm. I, 6. et ἄρμοσαν Pyth. III, 114. Vs. 8. ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν*, h. e. fundamenta sunt his factis iacta deorum s. divina, quandoquidem deorum sunt etiam ea quae perfecta, facta, posita, missa sunt a diis, usu genitivi hodie notissimo. Monuit de sensu iam Hermannus. Sic *ἄλσα Διός, τύχα θεοῦ, τιμὰ θεῶν*, aliaque multa huius generis. Illud tamen quaeras cur *ἀρχάς* commemoret poeta, cur non perfectas dicat has res virtutibus Chromii et faventibus diis. Nempe hoc ipsum voluit haud dubie. Quare hic est sensus: *ἀρχαὶ contigerunt Chromio faustissimae, unde felix fuit successus; habet hanc victoriam faustissimis debitam auspiciis*. Iam pergit: Est in bono successu sive parta victoria summa gloria; insignium autem certaminum feliciter gestorum Musa recordari amat.

Vs. 13—18. Exponuntur laudes Siciliae. De insula hac Proserpinae donata cf. *Diod. V, 2. et Wessel. De ubertate Siciliae omnia nota; debebatur ea Proserpinae, cui una cum Cerere insula sacra fuit. Cf. Cic. Verrin. act. II. libr. IV. c. 48. Strab. VI, p. 273. Porro vs. 14. 15. constructio est: Κατένευσεν Σικελίαν πλείραν, ἀριστεύουσαν εὐκάρπου χθονός, ὀρθώσειν κορυφ. πολ. ἀφν. h. e. annuit Iuppiter se terram ubertate prae aliis insignem, aucturum opulentissimis urbibus. Nempe Iuppiter promittit opulentas urbes hominesque addit virtute insignes, ut ab omni parte ornata esset insula. Κορυφαὶ πολλῶν* dictae sunt ut *κορυφαὶ ἀρετῶν* infra vs. 34. *ἄθλων κορυφαὶ* *Nem. X, 32. h. e. eximiae urbes. Fortasse ne monuissem quidem, nisi de murorum pinnis vidissem cogitatum a nonnullis. Olymp. XIII, 107. dixit: καλλίπλουτοι πόλεις. Vs. 14. πολέμου μναστῆρα* est: belli studiosum. Ductum ab Homericō *μνασθαι ἀλκῆς, χάρμης*. De proco belli populo tanquam puellae nollem cogitatum unquam. Cf. nott. critt. et comm. ad *Pyth. XII, 24. Addit Pindarus ἵππαιχμον*, nam eximius fuit Siculorum equitatus non semel memoratus in bellis, et equi praestantissimi; cf. *Burmann. ad Dorvill. Sicul. p. 289. Thucyd. VI, 20 sq. Monuimus iam supra etiam Chromium bellica laude fuisse clarissimum; quare haec etiam propter hunc dicta sunt. Ceterum iungendum est: πολέμου μναστῆρα λαὸν ἵππαιχμον*, et quod sequitur *θαυμά δὴ καὶ* verto: *saepe etiam*. Boeckhius ad *Olymp. VII, 11. nott. critt. interpretatur, simul, quod hoc quidem loco minus aptum dicam. Addit Boeckhius: „Hoc loco Timaeus inductus erat, ut carmen hoc Olympicum putaret (v. Schol. h. l. et ad Inscr.); at Olympicae victoriae hae non Chromii sed aliorum sunt, Gelonis maxime et Hieronis (v. introd. *Olymp. I.*)” Et nota quia victoriae plures aliquot Olympiadibus paratae fuerunt, Ὀλυμπιάδων ἐλάλας dici, non Ὀλυμπιάδος. De *χουσίους* v. ad *Olymp. X, 8 sqq. Sequuntur iam haec: πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν οὐ ψεύδει βαλῶν. Dubitatur de constructione huius loci eximia brevitare insignis. Me si audis, iunge: πολλῶν καιρὸν ἐπέβαν. Quum enim καιρὸς sit etiam id quod res aliqua habet laudandum, Pindarus nunc καιρὸν dicit laudes quas offerat Sicilia. Significat igitur, *multarum laudum se attigisse ab insula oblatam copiam, nec posuisse se quidquam quod non vere habeat Sicilia.***

Hinc commode addit: οὐ ψεύδει βαλὼν, non locutus mendacia. Quemadmodum enim Graeci dicunt ἀκοντίζειν ἀχμαῖς Isthm. I, 24. sic βάλλειν χειρμαδίοις Odys. κ, 121. λίθοις Thucyd. IV, 43. ἔδικε πύργῳ Olymp. XI, 75. et quae sunt alia, ponuntur absolute, iaculari lapides, ita ut non requiratur accusativus, atque usitatio fere dativus certe in dialecto epica. Similiter hoc loco nec καιρὸν nec αὐτὰ supplendum, unde sensus non existit aptus, ac dissimile est genus dicendi quod illustrent interpretes ad Sophocl. Ai. 1231. Erfurdt. Sed videbimus etiam alias quae iniri posse videantur huius loci explicationes, ne credar temere unam ex multis arripuisse. Primum igitur qui καιρὸν ἐπέβαν dictum putaret ut καιρὸν ἐφήκεις et quae similia sunt, is dicentem faceret Pindarum se opportune ad has laudes accessisse, quasi nunc maxime dicere oportuisset, alibi aut alias non licuisset. Quare etiamsi καιρὸν pro κατὰ καιρὸν accipias, nihil efficias. Poeta non de tempore loquitur sed de veritate rerum. Denique καιρὸν ἐπέβαν non vertam: scite accessi, quippe repugnante lingua. Porro si quis iungens πολλῶν καιρὸν ἐπέβαν, ut ego feci, καιρὸν tamen non de rebus sed de occasione opportuna dictum contendat, existet hic sensus perquam ieiunus: Usus sum data occasione ad res multas enarrandas. Quare malint alii sic construere: καιρὸν οὐ ψεύδει βαλὼν. Sane καιρὸν tanquam scopum ferire, dici potest; sed οὐ ψεύδει pro non aberrando, dici non potest, ut mihi quidem videtur. Sin veritas: καιρὸν verbis non mendacibus feriens, videris ipse an hoc placere possit. Quae quum ita sint, satis defensa est opinor ea quam supra proposui explicatio. Sed singulis verbis illustratis de universo loco nonnulla addenda sunt. Laudavit poeta in prooemio Chromii victoriam Nemeaeam; laudabit in sequentibus Chromii in divitiarum usu prudentiam et bellicam virtutem, ut infra ostendam. Quid sibi vult inter haec locus de laudibus Siciliae? Dicas quum hoc carmen in Sicilia cantatum sit, etiam insulam laudari debuisse, certe potuisse. Sed vides ipse, quam leve hoc sit. Quod potest memorari, non semper etiam debet memorari; debet memorari non nisi id, quod cum ceteris apte conveniat et ad unum finem conspiret. Nihil non idonea de causa ponit Pindarica Musa. Quae quum ita sint, aliam viam in eo. Triplicem carmen exponit Chromii laudem; triplicem similiter Siciliae hic locus habet laudem: praedicat enim Pindarus insulae opes, virtutem bellicam et ludorum victorias: ut non obscurum videatur, eum alterum cum altero comparari voluisse. Quum enim ei interdum nonnulla tectius dicenda essent, ne lateret quid vellet, ubi commodum videretur curabat, ut locus aliquis adesset, qui verum rerum nexum acutioribus ostenderet. Ac paullo difficilior etiam huius carminis ratio est ob mythicam fabulam in fine, quae tectiores habet Chromii laudes bellicas. Quemadmodum igitur alibi prooemio, sic nunc hoc post prooemium posito loco complexus est quodammodo universum carminis argumentum, ut etiam sic de vera eius ratione constaret. Ac vide mihi tractationem poetae. Chromii laudabit prudentem divitiarum usum, Siciliae universe laudat opes, quum universa insula sic aptius laudaretur, nec sequens de Chromii hospitalitate locus, utpote apertam orationem habens, alia illustratione opus haberet. Porro pro victoriis gymniciis appellat Olympicas, non excludens ceteras aliorum, at regum, ut par erat, instar omnium significans coronas. Denique id, ad quod maxime attendi volebat ob fabulam de Hercule, bellicam dico virtutem, quam disertissime eloquitur, πολέμου μναστῆρα χαλκέντιος λαὸν ἵππαιχμον dicens. Post haec non nisi unum monendum restat. Etenim universo hoc loco interposito simul illud consecutus est poeta non leve commodum, ut quum Chromius invidia laboraret, uti videbimus infra, iam non magis Chromius quam Sicilia ceterique cives laudari viderentur, essetque carmen quodammodo

sciam per Iovino in totam insulam, revocatis Chromii virtutibus ad universae insulae mores. Hanc notam de carminis ratione sententiam.

Vs. 19 — 25. Sequuntur laudes Chromii, ac primum quidem prudentiae hospitalitatisque virtutes. De nempe rerum explicabo infra, ubi singula explanata erunt. Accusamus igitur primum ad haec. Vs. 19. ἔσαν δ' ἐπ' αἰαμαί; θύρας ἀνδρὸς φιλοξέλι-
νον. Ἐπὶ πύλας εἶσα ἢ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ παύση θύρα τῆς οἰκίας, ut dicit Harpocration; ut Triclin. ad Lys. p. 21. Reisk. T. V. Res nota. Vides igitur chorum ad vestibulum Chromii stantem hymnumque carentem, ut Ischm. VII. incit. Τεσσαρόχρον παρὰ πρό-
θυρον τῆς ἀρχαίας πόλεως. Olim haec pro inanibus ornamentis et figmentis poeti-
cis habebantur: nunc non dubitamus rem vere ita factam. Digna est quae hoc loco
notetur inquit Gedikii sententia expressa ab eo in notis ad hoc carmen. Ita igitur
scribit: — Quae sit quid sibi velit insulae Ortygiae invocatio. Equidem propterea
compellari Ortygiam credo, quoniam iis qui ex Peloponneso redibant Syracusas (ut
Carthagini), appellandum erat primum ad insulam Ortygiam. Erat praeterea in insula
Ortygia aedem regis Hieronis, ut diserte dicit Cicero in Ver. Act. 2. l. 4, c. 53.,
quaeque Chromius in aedem Hieronis versaretur, necesse omnino erat, ut insulam Orty-
giam Hieronisque aedes primo statim adventu salutaret. Locus igitur noster conti-
net victoris reducis primam patriae salutationem: Salve patria tellus Ortygia, salve
Hieronis aedes. Confirmatur haec interpretatio sequentibus σέθεν ἡμῶς ὀφθαίτας. Ve-
rosimile enim est ex insula Ortygia inde victorem hanc pompam duxisse Aetnam.
Haec Gedikius. Vides hunc virum credidisse pompam ductam Syracusis Aetnam; in
prima igitur stropila procedit homo Syracusis, in secunda stant choreutae ante do-
mum Chromii Aetnae. Num quid fingi potest in-pitius? Nos quam accuratissime te-
neamus Pindari verba quae clarissima sunt. Contendimus igitur hoc carmen tum quum
primum patriaria celebrarentur, omnino non cantatum esse in pompa nec Syracusis
nec Aetnae nec alio loco. Stant igitur, ut dixi, ad vestibulum Chromii, in quo illud
suavissimum, quod Pindarus haec re simul ita utitur ut pro documento hospitalitatis
Chromii sit, de qua plura dicturus est. His explicatis videbimus reliqua. Καλὰ μὲλ-
κόμηνος, egregias laudes canens. Θαυὰ, h. e. αἰα, cf. nott. critt. ad Olymp. VII, 11.
De voce ἀνείκατος v. notata in nott. critt. ad Olymp. VI. 54. Sensus: non civibus tan-
tum ille ἐπέγνησεν sed exteris etiam. Vides chorum e civibus fuisse; sed cum Boeckhio
censeo praesentem fuisse etiam Pindarum, siquidem ubi prima persona utitur, etiam
se ipsum intelligit. Nempe loquitur chorus e domesticis constans amicis, quibus op-
ponuntur ἀλλοδαποί: choro autem domestico immixtus poeta huic ipsi se annumerat.
Pergit poeta: λέλογχε δὲ — ἀντίον, h. e. nactus autem est hospitii liberalitate viros probos,
quae adversus obtrectatores aquam fumo restinguendo obviam ferant. Construe: λέλογχε
γέρειν ἐπίου; τοῖς μεμολομένους (adversus obtrectatores) ἰδὲρ παντὲ ἀντίον. Fumus,
qui aqua restinguitur, est invidia illorum obtrectatorum. Plutarchus Fragm. XXIII, 2.
τὸν φθόνον ἐπίου τῷ παντὲ εἰπάουσι· πάλυς γὰρ ἐν τοῖς ἀρχομένοις ἔσθ, ὅταν ἐκλάμ-
ψουσιν, ἀφάνιζεται· ἡκίστια γούν τοῖς πρεβυτέροις φέροσσιεν. Adde eundem an seni
sit resp. ger. c. 7. Sequuntur iam vs. 25. nonnulla de corporis robore animique con-
silio in Chromio. Orditur poeta a generali sententia: Aliorum aliae sunt artes, h. e.
alius alia re valet: oportet autem recta via incidentem pro sua quemque contendere in-
dole. Transitum quaerentes nonnulli vertunt ita: Aliorum bonae, aliorum malae sunt
artes, quia de invidia locutus sit poeta. Sed transitus tales non curat anxie Pinda-
rus; de altiore vero nexu mox videbimus. Deinde refutatur illa explicatio sequen-
tibus, unde patet non artes bonas et malas sed corporis et animi vires distingui. Res

haec est: Varias sunt a natura artes, aliae corporis, aliae animi, quarum nullam per se malam dicit Pindarus. Nostrum est naviter uti his viribus sed cum honestate, ut facit Chromius, non faciunt malevoli homines. Ac robur si habeas, res geres; mens consiliis se prodit. Sensum verborum: *πράσσει γὰρ ἔργω μὴ σθένος κ. τ. λ.* explicuit Hermannus et indicavit etiam Boeckhiius in nott. critt. Cur verba *ἑσόμενον προὔδειν συγγ. οἷς ἔπεται* addita sint, mox apparebit. *Συγγενές* de ingenito non semel apud Pindarum aliosque, ut apud Aeschyl. Agamemn. 841. Iam quae universe posuerat, transfert ad Chromium, propter quem dicta erant. *Tibi naturae tuae indole utriusque rei usus.* *Σίε δέ:* vide de particula *δέ* in allocutionibus nott. critt. Olymp. XIII, 109. *Ἀμφὶ τρόπῳ*, ut *ἀμφὶ σοφίᾳ* Pyth. I, 12. et *ἐμὰ ποταμὸν ἀμφὶ μαχανᾷ* Pyth. VIII, 35. Accedimus ad locum difficiliorem, *οὐκ ἔραμαι — ἀνδρῶν*, vs. 31 — 33. Haec verba aut monentis sunt et hortantis poetae, ut intellexit Scholiastes, aut probantis et laudantis. Quum Chromius admonitione non egerit, quippe admodum liberaliter divitiis suis usus ut ex utroque carmine patet, magis laudantis nunc est haec formula, quod etiam consilio totius loci explicato apparebit clarissime. Veniamus ad singula. Heynius vertit ita: „Nolo in divitiis congerendis studium collocare, sed liberaliter inde amicos iuvando strenue factis etsi aerumosis gloriam parare.” *Ἐὺ παθεῖν*, fortuna secunda uti, apud Pindarum etiam ita dicitur ut sit, res gerere feliciter s. victorias reportare. Heynius, qui saepe hoc monuit, etiam hoc loco ita verba cepisse videtur, dubito tamen an recte. Nam si quis utitur pecunia ad res strenue gerendas s. victorias parandas, et ad amicos iuvandos, duplex hic est divitiarum usus, in quo quae sunt diversae notiones necessario discerni et disiungi aliquo modo debent. Pindarus autem verba: *φίλοις ἑξαρκέων*, ita coniunxit ceteris, ut de sola liberalitate eum loqui intelligas ex qua illud *εὺ τε παθεῖν καὶ ἀκούσαι* tanquam ex causa effectus pendeat. Quae quum ita sint, haec explicatio admitti non posse videtur, ut vidit etiam Gurllitus, qui tamen nec ipse verum plane assecutus esse mihi videtur. Non explicio *εὺ παθεῖν* de interna quam dicunt felicitate, ex conscientia bene factorum orta, sed hoc quidem non una de causa haud cunctanter reiicio, et externa intelligo commoda. Nempe sunt *χρεῖαι παντοῖαι φίλων ἀνδρῶν*, ut cum Pindaro loquar Nem. VIII, 42. Praedicat igitur poeta Chromium, quod amicos beneficiis obstringendo rebus suis prospiciat, et parare velit qui sibi adsint et rerum suarum successus adiuvent, iidemque laudatores existant factorum suorum. Verto igitur: *Nolo magnas in domo divitias absconditas servare, sed inde amicis largiendo felices habere rerum mearum successus et bene audire.* Ceterum qui iunget *ἑόντων* cum *ἑξαρκέων*, comparabit Homericum *χαριζομένην παριόντων*, collocationis audaciam eo excusans, quod *ἑόντων* in principio ponendum fuerit propter antecedentia, *φίλοις ἑξαρκέων* in fine propter sequentia. Tamen non repugnabo, si quis *ἑόντων* absolute dictum accipere maluerit pro *ἔχων*, quem admodum etiam Boeckhio meo placet. Sed nunc eo perventum est, ut ostendatur propositam loci explicationem unice convenire et cum antecedentibus et cum sequentibus. Atque ut ab his ordiar, nollem recentiores interpretes plane recessissent ab interpretatione Scholiastarum et Schmidii, qui illud egregie perspexerunt, *ἐλπίδας* quas dicit Pindarus, esse temporis futuri incertam fortunam ancipitesque rerum vicissitudines. Nempe *ἐλπίδες* sunt *metus*; cf. nott. ad Thom. M. h. v. quumquam subinde minus caute de ea re statuerunt viri docti, neglectis diversitatibus locorum: hic ne alia comparem, v. Eurip. Orest. 857. (849. Pors.). Iam confer Nem. VII, 30.: *ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται κῆμ' Ἀἶδα, πῖσι δ' ἀδόκητον ἐν καὶ δοκίοντα*, aliaque, ut ap. Demosth. de cor. p. 295. *νῦν μὲν γ' ἀποτυχεῖν τῶν πραγμάτων, ὃ πᾶσι κοινόν ἐστιν ἀνθρώποις*,

ὅταν τῷ θεῷ ταῦτα δοκῇ: et videbis hunc esse sensum: *Communes enim veniunt metus aerumnosorum hominum, h. e. Sumus enim omnes obnoxii fortunae inconstantiae rerumque iniquis vicissitudinibus.* Quibus verbis aperte significat poeta, recte et prudenter agere Chromium, qui liberalitate amicos sibi paret, etiam in rebus adversis, siquid accidat, affuturos. Atque eum obtrectatores habuisse et inimicos nec per se improbabile est, et supra a Pindaro significatum. Nihil efficias ubi ἐλπίδας explices vota, crede mihi, nam tentavi et comparavi omnia; fidenter dico aptum esse nihil nisi quod ego revocavi. Ac vix intelligeres cur interpretes hoc tam constanter reiecissent, innumeris sese difficultatibus irretientes, nisi duabus maxime causis moti fuissent. Altera haec est quod transitum quaerebant ad sequentia, unde πολυπόνους ἄνδρας nonnulli intellexerunt strenuos, quo semel admissio etiam ἐλπίδες et εὐπαθεῖν secus acceperunt. Sed ante omnia de nexu cum antecedentibus quaerendum erat; de transitu autem ad sequentia ne simus solliciti, quum ipsa formula dicendi, qua utitur poeta Herculis mentionem faciens, indicetur eum ad hunc transire abruptius. Altera causa erroris fuit haec, quam ponam ex Gedikii notis ad hunc locum. „At enim, inquit, quam parum conveniat laeto carmini tristis haec et severa admonitio, nemo non sentit.” Non ab omni parte hoc verum. Nam qui Pindarum accuratius legerunt, sciunt etiam aliis epiniciis admonitiones ab eo intextas; hoc tamen observare iuvat, quam prudenter poeta mitigaverit rei tristitiam leniore genere dicendi. Nolo afferre ipsum vocabulum ἐλπίδες, quod ad has disputationes nos deduxit, sed aliud addam ad Pindarum intelligendum maxime notabile. Nempe non dixit poeta: *Tu bene agis amicos parans; es enim communibus fortunae casibus subiectus:* sed rem ad se, vel quod idem est, ad chorum revocavit, hoc modo: *Nolim divitias condere, sed largiar inde amicis; nam communes sunt hominum aerumnosorum casus.* Vides hoc artificio etiam ultima verba ad loquentis personam retrahi, atque haec ipsa causa est quare prima persona inducta. Facit Pindarus hoc etiam aliis in locis, sed nusquam sine idonea causa, nusquam inepte, errantque vehementer qui nonnisi mutandae orationis causa hoc ab eo fieri opinantur. Cf. Ol. III. fin. et quae moneo ad Nem. X, 39. Erit igitur ab hac parte, spero, satis defensa explicatio nostra. Restat ut de nexu loci cum antecedentibus dicam. Dixerat poeta inesse in Chromio robur et prudentiam, et hanc quidem explicuerat disertius adiectis verbis: *ἑσόμενον προῖδειν συγγενὸς οἷς ἔπειτα.* Quo consilio? Nempe hanc ipsam Chromii prudentiam nunc illustrat eius liberalitate, quandoquidem ille amicis parandis cautus et providus rebus suis prospiciebat. Videbis iam etiam hoc, inde a principio strophæ secundae usque ad finem huius, quem tractamus, loci omnia eximie cohaerere. Orditur ab hospitalitate, qua amicos habet Chromius adversus invidiam ipsum defensuros; commemorat deinde robur et prudentiam, non tam id agens, ut diversarum virtutum laudes congerat, quam ut hospitalitatem ad prudentiam revocet atque ita oratione in orbem redeunte hunc locum absolvat. En tibi exquisitam sententiarum compositionem! Pindarus etiam in hoc genere plane eximius. Adiciendum nunc est id quod inde sequitur. Vidimus per totum hunc locum imprimis id agere poetam, ut laudet Chromii prudentiam in amicis parandis, quorum ope se tueatur si quid adversi accidat. Hoc per multos versus continuatum sine idonea causa positum non est. Quare quum etiam significet Pindarus vs. 24. esse μεμφομένους Chromio, plane dubitari nequit virum benevolentia duorum regum eximie auctum habuisse invidiam malevolorum hominum fortunam eius aegre ferentium. Tamen quid illi moliti sint, nescimus. Atque haec hactenus.

Sequitur iam ultima hymni pars vs. 33 sqq. de cuius ratione nunc statim videndum

est. Narrat poeta, ut Herculem vixdum natum serpentes a Iunone missae petierint, ipse vero manibus constrictas audacter necaverit, territa Alcmena feminisque praesentibus et accurrentibus Cadmeorum principibus et patre Amphitryone. Hic mirabundus advocat Tiresiam, qui vaticinatur Herculem occisurum belluas infestas terra marique virosque insolentes non paucos, tum peractis laboribus inter deos receptum felicissimam vitam habiturum. Oritur igitur nunc nobis etiam quaestio iam a veteribus agitata interpretibus, qua mente poeta hanc fabulam attexuerit, et quomodo ea cum argumendo carminis cohaereat. Pindarus in principio dicit se in magnis virtutibus lubenter harum rerum facere mentionem, unde credas eum nonnisi ornamenti causa adiecisse hanc quam dicunt digressionem, tenui vinculo cum ceteris cohaerentem. Sed hoc nihili est; sunt hae dicendi formulae, quibus saepe decepti interpretes satis habuerunt phantasiae Pindaricae sive laudare sive accusare licentiam, arctioris rerum nexus nimium incuriosi. Quae quum ita sint, res tractanda est accuratius. Si comparamus alia carmina, in quibus Herculis mentio fit, duo fere a Pindaro observata videmus in hoc heroe laudando. Ac primum quidem curare solet, ut gentis quam celebrat originibus aut patriae victoris priscis fabulis apta sit Herculis mentio, veluti quum in res Aegineticas inducitur Hercules aut quum Thebani victores canuntur gentesve inde oriundae. Huiusmodi aliquid quod certum esset hoc loco reperire non contigit. Novimus quidem Chromium Gela oriundum fuisse, ubi Rhodii condecorant non sine Heraclidis (v. Introd. ad Olymp. II. et comment. ad Pyth. I, 55 sqq.) et Aegidis Thebanis; sed nihil inde efficias, quoniam maiores Chromii plane ignoramus, nec video quod probabile sit, nisi fortasse hoc unum, eum e gente Heraclidarum vel *Ἡρακλειδῶν* ex tribu fuisse, quam Aetnae institutam esse docuit Boeckhius ad Pyth. I, 55 sqq. Nam ignobilem eum non habeo. Accedimus igitur ad alterum. Curare etiam solet Pindarus ut ea quae de Hercule commemoret, apta sint aliquo modo victorum quos canit rebus gestis. Laudat igitur Herculis facta bellica, ubi victores ornandi robore et fortitudine conspicui, velut sunt *παλαιστῆαι*, *πύκται*, *παγκρατιασταί*, etiam *ὀπλιτοδρόμοι*: nusquam in carmine ob curulem victoriam scripto eius pugnas exponit; nam in re equestri Castor et Iolaus magis conspicui. Quum igitur nobis impositum sit, ut fabulae hoc loco propositae sensum investigemus, ita vides nobis in ea re esse versandum, ut ne quid statuamus quod ab usu Pindari plane abhorreat. Ac plane abhorrens ab usu Pindari dicam, siquis contendat nonnisi ob equorum tractandorum artem et ob hanc victoriam curulem exposita esse haec eximia Herculis facta, quasi sic comparari possit cum Hercule Chromius. Circumspiciendum igitur est aliud. Et enim constat Chromium etiam bellica virtute fuisse insignem. Tradit poeta in carmine nono, Chromium iam in prima iuventute gloriam reportasse e pugna ad Helorum, et postea eum alia praeclara terra marique gessisse significat. Ergo etiam in Chromio mature splenduit insita virtus, fuit et huic iuvenilis pugna futurae nuncia gloriae, et clarus etiam hic rebus terra marique gestis. „At enim, obiicit aliquis, de bellicis rebus in antecedentibus nihil legitur. Si poeta supra Chromii prudentiam in re militari laudasset, haec quae sequuntur de facinoribus Herculis ita possent cum antecedentibus coniungi, si in toto carmine imprimis inesse diceremus laudem Chromii bellicam. Nunc autem vidimus prudentiam laudari in amicis adversus invidiam parandis, quare haec de Hercule dicta inexpectata venire videntur.” Apposui haec ne tacuisse credas quod molestum videri possit. Accipe igitur nunc etiam quae respondeo. Non debet negligi in hac re diiudicanda locus vs. 25 seq. ubi Pindarus dicit: *Aliorum aliae sunt artes; oportet autem recta via incedentem pro sua quemque con-*

tendere indole. Ac robor facta, mens consilio se prodit, tu a natura habes utrumque. Vidimus deinde prudentiam Chromii disertius declaratam, de robore autem et fortitudine nihil ibi addidit. Tamen cur nominavit? Nihilne dicendum habuit de hac quae fuit maxime insignis viri eximii virtus? Attentus lector haud dubie iam supra miratus est quid esset quod hanc plane inornatam relinqueret poeta; ecce causam vides; reservaverat sibi hoc Pindarus ad ornandum carminis finem. Quae quum ita sint, equidem minime inexpectate venire dico haec nunc de altera Chromii virtute dicta; certo nexu cum antecedentibus ea contendo cohaerere, si recte interpretemur poetam. Qualis igitur est qui hic describitur Hercules? Non de quibusvis bellis hic sermo; sed ut puer serpentes insidiosas occidit, ita vir factus belluas infestas iniustosque homines terra marique, atque ita meruit caelum iustissima fortitudine. Talis fere significatur etiam Chromii virtus. Vide igitur an hoc voluerit Pindarus: *Rebus a puero gestis vere eximiis Hercules meruit caelum. Sic etiam tu robore et fortitudine innata insignis post res terra marique iustissima gestas auspicia habes futuri temporis faustissima. Oportet recta via incedentem pro sua quemque contendere indole; talis tu, prudentia honestissima, fortitudine iustissima conspicuus. Macte virtute tua! Firma stabit fortuna tibi!* Comparari potest, licet alio loco dictum quod habetur in carmine nono, vs. 44. *ἐκ πόγων δ' οἱ σὺν νεότητι γέγωνται σὺν τε δίκῃ, τελέθει πρὸς γῆρας αἰὼν ἀμέρα. ἴστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων θανμαστὸν ὄλβον.* Sic igitur haec mihi quidem videntur omnia satis apte cohaerere. Denique scire cupias, cur poeta tecte quam aperte hic laudare Chromii res gestas maluerit. Causa videtur haec, quod invidia tum flagrabat Chromius, ut vidimus supra, quam ne magis etiam moveret illustrium viri factorum commemoratio, mythicum poeta dicendi genus praetulit nonnisi intelligentibus perspicuum. Usum poetam fabulis ubi apertius loqui nollet, et Boeckhii ostendit in antecedentibus et nos ostendemus in sequentibus.

Vs. 33—54. Prima pars narrationis mythicae. *Ego vero, dicit poeta, Hercules lubens recolo memoriam.* Nam *ἀντέχεσθαι* est *studiose tenere, amplecti, colere.* *Ἐν κορυφαῖς ἀρετῶν μεγάλας, in magnis virtutibus, ubi magnae virtutes mihi celebrandae sunt.* *Ὀτρύνεσθαι* et *ἐγείρεσθαι* dicuntur etiam ea quae ex antiquitate repetuntur. Vs. 35. minus mihi quidem placeret *ὡς τ' ἄρα.* Nam Ol. XIII, 73. duo sunt membra parem fere vim habentia; hoc loco potior vis in altero. Recte enim dixisset sic: *ὡς, ἐπεὶ — μόλεν, οὐ λαθὼν Ἦραν — ἔγκατέβη,* quia hic est sensus: *Dicam ut Hercules vixdum editus adverterit Iunonem. Pro hoc si dixit: ὡς ἄρα μόλεν, ὡς τ' οὐ λαθὼν ἔγκατέβη,* certe in secundo membro *ὡς* repetendum fuit, ne nimium depressa esset huius membri vis. Tamen Hermannus nunc in novissima Heynii editione monet, *ἐπεὶ* paullo audacius mutatum videri in *ἄρα,* et e cod. Augustano, qui Boeckhio littera E. notatur, lectione, *ὡς του τ' οὐ,* deleto *ὡς τ',* coniicit *οὔτοι λαθὼν* legendum. Ac Scholiastes obiter locum inspexit, nam etiam *αὐτίκα* omittit. Porro post *ἔγκατέβη* malim colon positum; non ut etiam verbum *πέμπε* pendeat a particula *ὡς,* quod minus suave sit, sed ut haec membra paullo tamen arctius coniungantur. Nam ut in omni sententiarum apte structa compage maiores minoresque partes et articulos facile distinguas, ita non obscurum est huius narrationis primum ut ita dicam comma finiri demum vocabulo *ἄφαρ.* Inde a verbis *τοὶ μὲν* explicatur Hercules facinus usque ad *ἀπάτων* vs. 47. quibus quae subiungitur descriptio usque ad finem epodi γ'. continuatur. Ad *ὑπὸ σπλάγχνων* cf. Ol. VI, 43. Si retinetur *ἐπεὶ* paullo ante, iungendum videtur *ἐπεὶ αὐτίκα,* ut dicitur *ἐπεὶ τάχιστα, ἐπειδὴ εὐθέως, ἐπειδὴ πρῶτον.* et cum participio *αὐτίκα γεγόμενον* Herodot. II, 140. Et hoc sententiae est aptissimum. Sin

pro ἐπει substituitur ἄρα, vox ἀντίκα de facili partu explicanda erit, ut Ol. VI, 43. Tamen secundum alios non facilis fuit hic partus, cf. Antonin. Liberal. c. 29. et Ovid. Metamorph. IX, 290 sqq. ne afferam plures; censendus igitur erit Pindarus hoc neglexisse, ut apud Plautum in Amphitryone Alcmena sine doloribus parit. Qui hoc probabunt, dicent validum et non fatigatum partus laboribus significatum videri Herculem, quum statim de serpentibus ab eo necatis dicendum esset. Ceterum, ut etiam de altero addam, quod in hoc loco inest, videmus hic Herculem et Iphiclem eodem tempore natos; ab aliis dicitur Iphicles una nocte iunior, cf. Theocrit. XXIV, 2. Apollod. II, 4, 8. Antiquissimi testes quum Alcmenam una nocte a Iove et Amphitryone compressam narrent, videntur filios etiam una editos credidisse. Alii qui Iphiclem insequente nocte genitum dicunt, hoc maxime sensu videntur eum Hercule iuniorem dicere, ut etiam ex hac ratione eodem tempore editi sint. Κροκωτόν dixit; nam hic color et purpureus sunt celebratissimi apud veteres; cf. I. H. Voss. Epist. mytholog. T. II. p. 80. Vs. 39. verum est βασιλέα: male Schmidius βασιλέα. De Herculis cum serpentibus certamine vide locos allatos ad Antonin. Liberal. p. 228. Verheyk. Maxime memorabilis expositio tabulae pictae ap. Philostrate. min. Imag. 5. ex hoc praesertim carmine adumbata. Χρόνος; quippe cum ille firmiter teneret nec dimitteret serpentes, ipse continuatus angor eas exstinxit. Μοχ ἀφάτων est ingentium; cf. Suid. h. v. et Hesych. Βέλος, dolor; cf. Il. λ, 269. ibiq. Schol. brev. et Hesych. ac Thom. Mag. in βέλος. Notum etiam illud: ἄχεϊ βεβολημένος Od. κ, 247. add. Il. ε, 3. Atque ut Pindarus infra vs. 53. dicit: ὄξελαις ἀνλαιοι τυπέις, sic Hom. Il. υ, 125. τὴν δ' ἄχος ὄξυ τύπε. Hinc ἄτρωτος κραδία, dolore non contristata, Nem. XI, 10. ut apud Latinos vulnus. Καὶ γὰρ ἀντά: Quippe tanta erat mulierum trepidatio, ut ipsa Alcmena resciret et succurreret. Μοχ ὁμως, h. e. quamquam erat ἀπειλος. Ipsum autem ἀπειλος est ἐν χιτωνίσκῳ, ut explicat Scholiastes, s. μονοχίτων. Vide, qui etiam de hoc loco monet, Boettigerum de Raptu Cassandreae p. 59. Vir celeberrimus I. G. Huschkius ad Tibull. I, 3, 92. Pindari verba de veste altius adstricta intelligens, iunxisse videtur ποσσὶν ἀπειλος. Non assentior; ποσσὶν certo usu poeta iunxit cum ὀρούσαισα, unde non credo Theocritum XXIV, 35. hunc locum imitatum esse. Τὸ γὰρ οἰκίον πιέζει πάνθ' ὁμῶς: Quum et mulieres in domo miro casu commotae essent et Cadmeorum principes accurrissent, Pindarus hoc explicationis causa adiecit. Quare οἰκίον potest videri h. l. esse id quod apud cives eiusdem urbis fit, nisi praestat ita vertere: Nam si quod malum accidit apud homines aliquo vinculo coniunctos, pariter commoventur omnes. Est enim haec sententia ex iis quae angustiores et latiores sensum admittunt, et ex contextu locorum definiendae sunt. Sententiam affert a verbis τὸ γὰρ usque ad ἀλλότριον Schol. Eurip. Med. 1186. ed. Matth. Respicit Gregor. Naz. Stelit. I. p. 61. ed. Montag. εἰ τὸ οἰκίον πιέζει πᾶν κατὰ Πίνδαρον: ubi Schol. τὸ οἰκίον ἕκαστον πιέζει κακόν. Pausan. X, 22. καὶ μοι φαίνεται Πίνδαρος ἀληθῆ καὶ ἐν τῷδε εἰπεῖν, ὅς πάντα τινὰ ὑπὸ κακῶν οἰκείων ἔφη πιέζεσθαι, ἐπὶ δὲ ἀλλοτρίοις κήδεσιν εὐπήματων (ἀπήμαντων) εἶναι. Ceterum credas Cadmeorum duces fuisse alicubi congregatos cum Amphitryone, unde nuncio allato succurrerunt omnes. Iam quid sit ἀλλότριον, res ipsa docet. Porro iungo ἀπήμων ἀμφὶ κᾶδος, ut est μέριμνα ἀμφὶ πρό- λιν. Aeschyl. Sept. 845. et θυμὸν εὐφραίνειν ἀμφ' Ἰόλαον Isthm. VI, 9. Ceterum absolutam iam habemus primam narrationis partem. Placent in ea tum alia, tum haec ultima particula, communem domus et amicorum principum trepidationem describens. Egit de virtutibus huius narrationis Schneiderus in Vita Pindari p. 75 sqq.

Vs. 55. usque ad fin. Altera pars narrationis. Vaticinium Tiresiae de Herculis fa-

cinoribus eiusque post labores peractos ad deos adscensu. *Θάμβει μυχθαίς σ. συγκρα-
θεις*, cf. Musgrav. ad Sophocl. Antigon. v. 1317. *Ἀγγέλων ῥήσιν*, nunciorum narrati-
onem. Sic dicebantur *ῥήσεις ἀγγελικαί* in tragoediis. *Γείτονα Τειρεσίαν*: Constat
Amphitryonem habitasse ante portas Thebarum Electras; cf. Pausan. IX, 9. ibi igitur
etiam Tiresias videtur domum habuisse, ac memorat Tiresiae *Ολωνοσκοπέιον* in illa
regione Pausan. IX, 16. Nota vero *Δία ὑψίστον* de industria dici: hoc enim nomine
Thebis cultus est. Pausan. IX, 8, 2. *πρὸς δὲ ταῖς Ἑψίσταις Διὸς ἱερὸν ἐπέκλησιν ἔστιν
υψίστον*. In universum cf. Nem. XI, 2. Aeschyl. Eumen. 28. Idem cultus est Co-
rinthi (Pausan. II, 2, 7.) et Olympiae (Pausan. V, 15, 4.), item Athenis ad Pnyceum,
ut notat Boeckhius ex inscriptionibus votivis. Ceterum traditur Tiresias ab aliis
septem ab aliis novem aetates a Cadmo vixisse, cf. Schol. Lycophr. 682. Spanhem.
ad Callimach. Hymn. in Del. 125. *Παντὶ στρατῷ*, h. e. omnibus praesentibus. *Μοχ
verte: Dixit qualia experturus esset quot in terra occidendo quot in mari belluas im-
manes*. Accedimus ad locum difficillimum: *καὶ τινα σὺν πλαγίῳ ἀνδρῶν κόρῳ στεί-
χοντα τὸν ἐχθρότατον φᾶσι ἔν δώσειν μόρον*. Sic coniecit Hermannus, cuius notam
vide apud Boeckh. in nott. critt. Intelligit Hermannus Nessum, qui fraudulenta ma-
litia Herculi crudelissimum mortis genus paravit. Meo iudicio haec coniectura ad-
mitti nequit. Quid enim? Bestias quot esset occisurus Hercules, praedixit Tiresias,
de viris nihil dixit? At Gigantas nominat. Sane, sed ita ut manifestum sit praeces-
sisse aliquid non diversum sed simile, quo spectet illud *καὶ γάρ*. Quod enim Her-
mannus censet non ad proxime praecedentia has particulas pertinere sed ad summam
vaticinii, hoc argutius quam verius excogitavit vir praestantissimus. Ac vide mihi
perversum rerum ordinem: Hercules occidet belluas, peribit a Nesso, prosternet Gi-
gantes, adscendet caelum. Porro aliena est haec res a ratione vaticinii. Nam ex
prima infantis victoria Tiresias auguratur futura Herculis facinora et ad ipsos deos
aditum; quid sibi vult inter haec tristis ista crudelissimae mortis mentio? Denique
aliena est a consilio carminis res teterrima, nec ullam idoneam causam proferas qua du-
ctus videri possit Pindarus ad hoc adiiciendum. Quod Theocritus prudenter cavet ne
audiretur; cf. Idyll. XXIV, 81. Pindarus profecto non minus cavet. Quae quum ita sint,
aliud mihi quaerendum fuit, quo locum haud dubie corruptum sanarem; num verum
invenerim, iudicabunt alii. Etenim quantum equidem video, vera sedes corruptionis
est in articulo *τὸν*. Hic enim articulus eam hoc loco vim habet, ut verbum *ἐχθρό-
τατον* seiungatur ab antecedentibus et iungendum sit cum substantivo *μόρον*, quod
magnopere languere senserat iam Heynius et sentiunt nunc post Hermanni disputa-
tionem, opinor, omnes. Hoc igitur molesto articulo expuncto, propono hoc: *καὶ τινα
σὺν πλαγίῳ ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντά ποτ' ἐχθρότατον φᾶσέ νιν δώσειν μόρον*, h. e. atque
etiam virorum insolentes quosdam infestissimos dixit eum olim daturum morti. Nota est
coniunctio duorum epithetorum quorum alterum fortius, ut *ἀφνειὰν μάκαιραν ἑστίαν*
Ol. I, 10. *βαθείαν ὑπέγαν μέριμναν ἀγροτέραν* Ol. II, 60. aliaque multa. Sic et hoc
loco minime languet *ἐχθρότατον*, sed digne claudit versum. *Μόρῳ διδόναι*, ut Pyth.
V, 60. *ἔδωκ' Ἀπόλλων θήρας αἰνῶ φόβῳ*. Denique notabis verba *ἀνδροδίκας* et *σὺν
πλαγίῳ κόρῳ στείχοντα* ut *ἐχθρότατον* eo consilio congesta esse, ut iustae caedes signi-
ficarentur. Nam laudabilibus factis Hercules caelum meritis est. Post haec iam recte
pergit Pindarus: *καὶ γάρ*. Ponit enim e multis unum idque maximum. Qui notissi-
mus est harum particularum usus. Atque haec quidem est mea de hoc loco senten-
tia. "*Ὅταν Γιγάντεσσιν μάχην ἀντιάζωσι*, quando pugnam inibunt cum Gigantibus. Con-
iunctivum posuit, non optativum, quamquam sequitur *ἔννεπεν*, ut in re futura. Πε-

φύρσιοθαι κόμαν, cf. Mitscherlich. ad Horat. I, 15, 20. De pugna cum Gigantibus vid. Apollod. I, 6. ibiq. Heynium. Disputat etiam de ea re I. H. Vossius Epist. mythol. T. II, p. 260. Phlegram cum Scholiis intelligo Thraciam; malunt alii Cumanum agrum, sine idonea causa, quamquam Siculus Chromius. Ultima sic vertam: *Ipsum tamen magnorum laborum praemium requiem nactum in felicibus sedibus, celebratis nuptiis cum Hebe apud Iovem, habitaturum sanctas domos.* Boeckhius in nott. critt. p. 513. videri potest iunxisse ἀσυχίαν καμάτων μεγάλων: at ipse iungi vult καμάτων μεγάλων ποιάν. Ponam comma post δώμασι. Nam verba δαλβίοις ἐν δώμασι eiusmodi sunt, ut statim in primo commate requiri videantur. Ceterum ἐν σχερῶ est continuo: at nondum sequitur, quod continuo felix Hercules futurus sit, ideo eius felicitatem sempiternam fore: nam etiam continua felicitas potest aliquando finiri. Itaque τὸν ἅπαντα χρόνον non vacat. Porro iungo: γάμον δαίσαντα παρ Δι Κρονίδα, ne displiceant verba: γάμον δαίσαντα, nude subiecta. Διήσειν quid sit, non obscurum est. Laudamus loca quae prae aliis placent, e quibus non discedimus. Ceterum Hermannus qui nunc restituit asynartetos olim a se e Pindaro eictos, nunc in Heynii novissima editione contendit transpositione facta vs. 69, 70. opus non esse. Equidem sequar Boeckhium.

N E M. II.

Timodemus Atheniensis fuit e Timodemidarum antiqua gente, pago (δήμῳ) Acharnensis; tamen ipse in insula Salamine educatus, credo etiam natus erat, quum maioribus eius, ut videtur, eo concessissent. Nam qui pago Acharnensis esset, potuit tamen alibi et natus esse et habitare et fundos habere. Vide, ne plura, censuram libri Hüllmanniani Heidelb. Jahrb. 1818. n. 20. p. 311. Sic quidem expedita difficultas est, in qua haesere veteres ap. Schol. vs. 19. qui tamen hoc recte monuerunt, pago Acharnensem Timodemum fuisse, sed fundum maiores habuisse Salamine, quippe κληρουχία. Nam Salamine educatum testatur Pindari vox θρέψαι; ibi igitur habitavit pater. Carmen cantatum est Athenis; nam reducem factum victorem ad cives videmus significari in fine; neque tamen pro ipso hymno epinicio habendum sed quasi quoddam praeludium amplioribus cantibus videtur praemissum, uti colligitur ex fine et ex brevitate carminis. Hinc scriptum id esse suspicatur Boeckhius meus, quum poeta Timodemum Nemea Athenas comitaretur; ivit autem Pindarus aliquando Nemea Athenas post pugnam Plataensem, quum iam instaurata esset urbs, quam in rem conferri Boeckhius iubet Dithyr. Fragm. 3.

Vs. 1—5. Quemadmodum Homeridae epicorum carminum cantores plerumque a Iovis prooemio auspicantur, sic etiam hic vir initium victoriarum in sacris ludis fecit in Nemeaei Iovis celebratissimo luco. Verba ὄθεν περ — ἀοιδῶν, laudat Strabo XIV. p. 645. B. Eadem usque ad προοιμιῶν habet vita Arati T. II. p. 437. ed. Buhl. Eodem respicit Eustath. ad Iliad. α, p. 4. med. ἀμφιβητοῦσι δ' αὐτοῦ (τοῦ Ὀμήρου) καὶ Χίοι μαρτύριον προχειρίζομενοι τοὺς καλουμένους Ὀμηρίδας, ὧν καὶ Πίνδαρος μέμνηται, et particulas duas hinc recitat Schol. Nem. V, 46. unamque Schol. Isthm. III, 17, 63. De locutione ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδῶν disputat Eustath. ad Il. α, p. 6. De Homeridis egerunt Wolfus in Prolegom. in Homer. p. XCVI sqq. et Heynius ad Iliad. libr. XXIV. Ex-

curs. II. sect. III. Ibidem disputatum de significatione verbi *ῥάπτειν*, quod cum Wolfio de cantu rhapsodico epicorum carminum connexorum interpretamur. Tamen quum *ῥαπτὰ ἔπη* pro rhapsodiis non credam vulgo dicta apud Graecos, video hunc esse lulum etymologicum poetae, quo nolim quisquam serio utatur ad originem vocis *ῥαψοδός* declarandam. Ac qui Isthm. III, 55. legerit, vix dubitabit Pindaro etiam alteram vocis etymologiam notam fuisse multo meliorem. Quum tamen *ῥάπτειν ἔπη* munus esset Homeridarum, poeta hoc loco, ubi de ratione cantus rhapsodici loquitur, praetulit quod consilio suo erat convenientius. Sensus enim: *Ut Homeridae a Iovis prooemio plerumque ordiuntur, antequam carmina epica ab ipsis connexa decantent.* Non sunt grammatici poetae, sed utuntur etymologiis uti commodum pro consilio suo. *Ταπολλά* quid sit explicat Scholiastes. Auspicabantur Homeridae, carmina epica recitantes, plerumque a prooemio Iovis; interdum etiam a laude Musarum, aut aliorum deorum; nam etiam in ceteros praeter Iovem et Musas deos prooemiari solitum Wolfius colligit e Plutarcho de Musica pag. 1133. C., Wyttenb. p. 633. Denique quum essent etiam *ἄγῶνες μουσικοὶ* rhapsodorum, ut in Panathenaeis ab Hipparcho instituti (Plat. in Hipparch. p. 228.) et in Aesculapii Epidauri (Plat. in Ion. init.) et in Sicyoniis ante Clithenem (Herod. V, 67.), poeta licet non de his solis loquens, tamen simul etiam ad talia certamina videtur respexisse, quo posito suavior etiam fit comparatio. Erit enim sensus: Quemadmodum in sollemnibus festis musicisque agonibus rhapsodi a Iovis prooemio ordiuntur, sic hic auspicatus est in sacris certaminibus victorias a Iove Nemeaeo auctore. Duae autem h. l. structurae confusae videntur: at has poeta non temere confudit, sed idonea de causa coniunxit, quum res comparatae non plane similes essent. Nam Homeridae auspicabantur cantum a Iovis laude, Timodemus auspicatus erat sacrorum certaminum *νικηφορίαν* in Iovis luco; illi ad cantum accedentes Iovem primum canebant; hic quum ad certamina sacra accederet, a Iove primam victoriam acceperat. Hoc quum Pindarus sentiret, noluit arctius coniungere has sententias, ut ipsa laxiore constructione significaret comparationem ingeniosam non ab omni parte esse accuratam. *Καταβολάν*, fundamentum, initium; v. Schweighaeus. Emendat. in Suid. p. 66. *καταβολήν ποιούμεαι* Polyb. I, 36. *ἀρχαὶ βέβληνται*, Nem. I, 8. *Ἄλλοι* ait Pindarus; fuit enim *ἄλλος κυπαρίσσιον* cum templo Iovis, Pausan. II, 15, 2. Strab. VIII. p. 377. fin.

Vs. 6—12. Verbum *ὀφείλει* videtur nunc etiam Hermannus intactum relinquere: sequimur Boeckhii explicationem. *Πατρίαν εἴπερ καθ' ὁδόν γινεῖ εὐθυπομπῆς αἰῶν ταῖς μεγάλαις δίδωκε κόσμον Ἀθάναις*, h. e. *si quidem aevum patrio tramite eum deducens dedit eum Athenis ornamento.* Videbimus enim infra multas iam habuisse gentem victorias ex Isthmiis et Pythiis reportatas, quemadmodum etiam e Nemeis. Unde par est etiam Timodemum eadem tentare. *Θαμὰ*, h. e. *simul*, cf. Boeckh. nott. critt. ad Ol. VII, 11. Transeo ad haec: *Ἔστι δ' εἰσὶν ὁρεῖαν γε Πηλειάδων μὴ τηλόθεν Ἰσθμῶνα νείσθαι.* Citat haec verba Athenaeus libr. XI, p. 490. F. ubi etiam nonnulla cum Scholiis conferenda, et Eustathius ad Odyss. ε, p. 1535. 50. ubi est illud, de quo Boeckhiius, *τηλόθι Ἰσθμῶνα*; respicitque hunc locum idem ad Odyss. μ, 1713. 3. item Schol. Nem. I, 3. qui locus Boeckhio notante ille est, quem ex Prolegg. ad Nem. citaverat Schmidius: et hic quoque *Ἰσθμῶνα* praestat, in ceteris praeter *τε* pro *γε* vulgatum servans; atque etiam apud Athenaeum olim fuit *Ἰσθμῶνα*, nunc est *Ἰσθμῶνα*. Orion ex una traditione filius Hyriei, natus Hyriae in Boeotia heros, secundum Hesiodum filius Neptuni. Fuit insignis olim in Boeotia heros. Cf. Heyn. Obs. ad Apollod. p. 21. Mueller. Orchom. p. 100. Fertur Pleiadum amore flagrasse, cf. Schol. ad Il.

6, 486. Hygin. Astron. 21. Etymol. M. p. 675, 33. Athen. XI. p. 490. ubi ut dixi, hic Pindari locus laudatur. Pleiades autem fuerunt, ut constat, filiae Atlantis et Pleiones, natae et degentes in monte Cyllene, cf. Apollod. III, 10, 1. unde nunc montanae dicuntur, quemadmodum una earum Maia ὄρεϊα dicta a Simonide (Schol.). Fulgent iam in caelo Pleiades et Orion, non ita longe distantes. Post haec ut de sensu loci dicam, comparatis verbis ὄρειαν — Ἰθίωνα, vix dubites παρονομασίων inesse, quem lusum ab hoc carmine minime alienum dicas, quum etiam quae praecessit Homeridarum comparatio, lusum habeat. Iam sensus: *Qui in uno sacro certamine vicit, eum par est mox vincere etiam in aliis.* Ac quum septem retulissent Timodemidae victorias e saltu Nemeaeo, proclivis erat comparatio Pleiadum montanarum. Reticebo alia quae arguendo elicere possem; quod posui, videtur simplicissimum. Etiam illud liquet, cur voci ὄρειαν poeta γs addiderit.

Vs. 13. usque ad fin. Tangit poeta breviter Salaminem, Acharnas, et Timodemidarum victorias. Ἀκουσάν, h. e. ησθετο, vim *Diadis expertus est.* Comparavit iam Scholiastes Homericum ἄτοντες Il. λ, 531. quod est *sentientes.* Cf. ibi Heyn. ceterum non eam tantummodo pugnam intelliges quae describitur Il. η, 244 seqq. Ἀίξει, clarum, insignem reddit, honore mactat. Ἀχάρναι δὲ παλαίφρατοι εὐάνοροι: robusti enim homines Acharnenses. Cf. Aristophan. Acharn. 179 seqq. Ὅσσα δ' ἀμφ' αἰθλοῖς προλέγονται: dictum ὅσσα ut sibi τὸ δέ, τὰ δέ, ὅσον δέ. Praepositio ἀμφὶ significat *in.* Sensus: *In certaminibus autem Timodemidae praestant, s. ceteris praestantiores iudicantur.* Nam προλέγεσθαι est *distingui, primo loco poni.* Ἐν ἑσλοῦ Πέλοπος πρυχαῖς, Isthmum intellige: *ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ* Isthm. III, 11. Ἰσθμον ἂν νάπος Isthm. VII, 63. Pelopis dicit, quoniam tota peninsula a Pelope nomen habet. Corinthii erant ludorum iudices. Διὸς ἀγῶνι, h. e. in Olympiis sive Ὀλυμπείοις Atheniensibus; de quibus vid. Corsin. Dissertt. Agonist. I, 13. Veris tempore hanc sollemnitatem actam ostendit Boeckhius Oecon. civ. Athen. T. II, p. 253. Cur in aliis ludis Timodemidae Athenis non certaverint, difficile dictu; cultui Iovis eos maxime adhaesisse Boeckhius censet; de Diasiis certe Salaminis, de quibus Heynius cogitabat, non arbitror locum intelligendum esse. Τὸν, h. e. Δία. Iovem, victoriae recentis auctorem, canite cives Timodemo reduci facto. Ἐξάραξε, *auspicamini.* Hinc ipsum κῶμον orsi sunt.

N E M. III.

Aristoclidēs, Aristophanis filius, Aegineta vicerat pancratio in Nemeis aliisque in locis. Genere non dubito eum fuisse nobili, ut alii multi Aeginetarum Eupatridae victorias e ludis gymniciis reportarunt; ac ducit ad hoc credendum etiam Thearii mentio vs. 67. Pindarus multis annis post victoriam ei misit carmen olim promissum; nam sero mitti clare dicit vs. 77. idemque iam in prima stropha haud obscure significat. Cantatum est carmen in Aegina ipso tempore Nemeorum, ut liquet ex verbis: *ἐν ἑσφομηλία Νεμεάδι ἴκεο Ἀγίναν*, stropha prima, quum quondam his ludis redeuntibus Aristoclidēs victoriae olim reportatae epinicia repeteret. De tempore nihil traditum; probabile tamen est victoriam partam esse ante pugnam Salaminiam, carmen autem scriptum pluribus annis post eam. Nam Aristoclidēs, qui senex erat, quum hoc car-

men caneretur (cf. vs. 71 seq.), vicerat certe virili aetate. Quare quum anni non pauci intercessisse videantur inter utramque rem, vix credas eum et vicisse et cantatum esse ante pugnam Salaminiam, sed carmen quidem tulit, opinor, post hanc pugnam, neque tamen statim post eam, quandoquidem nulla eius pugnae hic mentio, sed pluribus iam elapsis annis, florentibus etiam tum Aeginetarum commerciis, quod coniciere licet ex vs. 2. ut adeo ante Aeginam Olymp. 80, $\frac{3}{4}$. subactam scriptum videatur. Denique quaeri potest de ratione celebratorum epinicionum quibus hoc carmen cantatum; quae quidem quaestio quum pendeat ex comparatione plurium locorum, vide quae in hanc rem disputavi ad vs. 14. et 67. Accedimus igitur ad explicationem carminis ipsam.

Vs. 1 — 12. Carminis principium. De forma feminina *πολυξένα* cf. Boeckh. nott. critt. ad Nem. V, 8. Notissima est haec laus Aeginae commerciis deditae; tamen hoc velim simul notes, quam apte poeta ex aliis, quae in promptu erant, elegerit hoc epitheton, significans Musam et ipsam hospitam hanc terram habituram. Sic Olymp. XI, 16. 17. Musas ut ad Locros tendant hortans, dicit eas venturas non ad *φυγόξενον στρατόν*. Adde similem locum Nem. IV, 11, 12. De dictione *μάτηρ ἀμετρία* cf. Scholia. *Δωρίδα* manifeste honoris causa additum, ut Nem. V, 37. Isthm. II, 15. VII, 64. Etenim prae ceteris illustre fuit Doricum nomen, puto quod Dorienses Hellenes maxime genuini habebantur; cf. Herodot. I, 56. *Ἐν ἱερομηνίᾳ Νεμεάδι*, h. e. redeuntibus nunc Nemeis. Nam *ἱερομηνία* s. *τὰ ἱερομήνια* est festa mensis solemnitas. Vid. Duk. ad Thucyd. III, 56. V, 54. et cf. Suid. Hesych. Etymol. Magn. Harpocrat. ne afferam alios. Loquitur autem Pindarus manifesto non de ea Nemeade, qua vicerat Aristoclidēs, sed diu post quum quondam iterum agerentur ludi, hoc carmen cantatum censendum est, ut monitum supra. Sic carmen Nem. X. cantatum est redeuntibus iterum Heraeis; cf. ib. vs. 23. Denique ex verbis *ἴκειο — Αἴγιναν*, liquere vides epinicia in Aegina celebrata esse, ut mirum sit de hoc potuisse dubitari. At sequentia scrupulum iniecerunt, vs. 3 — 8. *ὕδατι γὰρ μένοντι ἐπ' Ἀσωπίῳ — ὀπαδόν*. Fuit huius nominis fluvius notissimus apud Sicyonem, cf. Nem. IX, vs. 9. Hunc intellexit Aristarchus, et tenent eandem sententiam etiam Spanh. ad Callimach. Hymn. in Del. 78. et Heynius, qui sic scribit: „Victor est in reditu a Nemea versus Aeginam. Qui eum deducunt, ubi propius ad patriam accesserunt, hymnum, *κῶμον*, canunt; exspectantur Musae utpote carmen *ἐξάρχουσαι*. Perventum erat ad Asopum haud longe a Nemea, apud Sicyonem.” Sed victorem tum non fuisse in reditu a Nemea, plane certum, quum carmen diu post victoriam scriptum sit. Quare ne dubites hunc Asopum fuisse rivulum prope urbem Aeginam, monente etiam Muellero, collega doctissimo, Aeginet. p. 6., qui ibid. p. 10. disputavit de antiqua Phliuntis cum Aegina cognatione, unde nomen Asopi in Aeginam tractum probabile est. Rivulum dico, ut mirum non sit, veteres de eo tacere. Verum inter Grammaticos perspexerat etiam Didymus in Scholiis et Callistratus, et amplexi essent etiam Heynius alique, nisi de Asopo in Aegina nimium dubitassent. Quare non opus est eos refellere qui Asopum in Boeotia intellexerunt. Porro *μελιγαρύων τέκτονες κώμων* sunt *χορευταί*. Nam *κῶμοι* sunt *αἰοδαί ἐπικώμοι*, quarum cantores dicuntur *τέκτονες*, h. e. artifices, ut *ἐπέων τέκτονες* sunt poetae Pyth. III, 113. ubi v. comment. *Μένοντι εἶθιν ὅσα μαιόμενοι*, carmen cupide requirunt. Haec manifeste dicta sunt ob carmen diu dilatatum, atque in eandem sententiam addita quae sequuntur. Nam verborum: *διψῆ δὲ πρῶτος ἄλλο μὲν ἄλλου — ὀπαδόν*, hic est sensus: *Atque hoc desiderium plane consentaneum est. Nam ut alia aliorum cupida, sic certamen nihil magis desiderat hymno,*

quippe accommodatissimo coronarum et pulchre factorum comite. Pergit vs. 9—12. τὰς ἀφθονίαν ὄπαζε — κοινάσομαι. Ex verbo ἀφθονίαν intelligis poetam amplum meditari carmen, ut Aristoclidam, qui diu caruerat hymno, luculentius laudet. Atque hoc praestitit; summorum heroum fortissima facta persequendo fortitudinis, quae olim in Aristoclidam fuerit, imaginem videtur exhibere voluisse illustriorem, quemadmodum, praecclare monente Boeckhio Olymp. XI. antiquissimorum Olympicorum victorum laudes recoluntur ad memoriam victoriae ab Agesidamo olim reportatae fortius suscitandam. Parat autem poeta sensim transitum ad rem ipsam; igitur dicit: *Cantus nunc copiam largam suggere mihi, o Musa, ex mente mea; praeci vero Iovi hymnum, filia*, h. e. doceri autem cupio a te hymnum Iovi, qui est νεφεληγερέτα Ζεὺς, quod adumbravit poeta dictione οὐρανοῦ πολὺν κρ. Pertinent talia ad summam Iovis maiestatem declarandam: cf. Olymp. II, 13. Nem. I, 13. V, 34. atque hoc loco, ubi magnificentum carmen Iovi dedicatur, apertum est cur gravia verba posuerit poeta et debuerit ponere. Ceterum Iovem potissimum appellat, ut ludorum Nemeorum rectorem et patrium Aeginetarum deum. Certe duabus hisce de causis nominat Iovem poeta infra vs. 62. Verbum ἀρχεῖν Pindarum h. l. cum accusativo iunxisse, notat Scholiastes ad Eurip. Hecub. 684. Sic ἐξάρχω μολπῶν habet Eurip. Troad. 148. quemadmodum ἐξάρχειν βουλᾶς iam dixit Homer. Iliad. β, 273. Similiter κατάρχειν λόγον, est apud Platon. Euthyd. p. 283. B. Ceterum cf. Spanh. ad Callim. in Del. 18. Pergit poeta: ἐγὼ δὲ κέλευθον τὴν μὲν ὄαροις λύρα τε κοινάσομαι, h. e. ego vero eum communicabo cum choreutarum cantibus et lyra. Ὀαροί, cantus, Pyth. I, 98. Spanh. ad Callim. in Pallad. 66. Μῆν, h. e. ὕμνον. Porro κοινάσομαι, ut λόγον ξυγγενέσιν παρεκοινᾶτο Pyth. IV, 133. Musa igitur docebit poetam, ipse quod a Musa accepit, cantatoribus et musicis tradit praecipitque canendum. Sed haec in aperto sunt; oritur alia gravior hoc loco quaestio. Etenim orsus erat cantum haud dubie coryphaeus; iam quaero num probabile sit, quum haec verba pronunciarentur, iam cecinisse chorum. Meo iudicio, qui dicebat: Ego tradam hymnum illorum cantibus et lyrae, etiam tum solus canebat, nec nisi post hunc locum accessit chori et lyrae cantus. Compara mihi locum Olymp. I, 17. Ἄλλὰ Δωρίαν ἀπὸ φόρμιγγα πασσάλου λάμβανε. Inepte ibi dixisset: Sume citharam, si iam sonuisset, quare inde ab eo ipso loco demum eam audiri coeptam credo. Erunt qui dicant, molestius a nobis premi Pindari verba; permulta enim similia reperiri apud Horatium aliosque non urgenda. At enim equidem hic magnum credo subesse errorem. Decepti lectione Horatii similibusque poetarum coepimus talia ubique pro inanibus phrasibus et ornamentis habere nullo discrimine facto. Inanes sunt haec phrases apud eos poetas, qui nonnisi lecturis scribebant, sed in his quidem carminibus, quae vere canebantur et agebantur concinentibus instrumentis musicis, inanes eas esse non facile credam, quandoquidem oratio in his quidem rebus non potuit repugnare actioni. Obiicient alii ex hac ratione nimis diu tacere instrumenta, quae statim in strophis, recitatis aliquot versibus a coryphaeo, audienda, quemadmodum siglae musicae carminis Pythii primi ostendant. Sed hanc rem semper eodem modo factam esse et fieri debuisse, nemo probabit; tenemus de his rebus tam pauca ut non liceat ad unum omnia exemplum exigere. Tamen quum probabile non sit, coryphaeo tot versus pronunciantem, nullum instrumentum auditum, equidem suspicor, coryphaeum haec cecinisse sonante tibia; tum inde ab hoc, in quo versamur, loco accessisse chori lyraeque cantum. Haec si non plane falsa sunt, etiam illud opinor inde discimus, coryphaeum partes eius e Pindari, h. e. quum nonnulla insint in Pindari carminibus nonnisi e poeta dicta et quae non potuerint apte dici a

choro, haec a coryphaeo pronunciata existimo, vel a Pindaro misso vel ab eo carmen accessente (cf. ad Olymp. VI.), nisi ubi ipse coryphaeus erat. Quo admissio consequimur hoc, ut etiam in his rebus oratio minus repugnet actioni.

Vs. 12 — 25. Accedit ad Aristoclidae laudes. *Χαρίεντα δ' ἔξει πόνον χάρας ἄγαλμα, Μυρμιδόνες ἴνα πρότερον ᾤκησαν.* Aristoclidēs nondum nominatus intelligi non potest, nec debet, sed Iuppiter, monento Hermanno. Durum, mihi crede, hic nihil est. Nec qui tautologiam metuunt, locum intelligunt. Attendendum est ad vocem *χαρίεντα*. Non dicit Pindarus: Iuppiter habebit carmen, sed: *gratum acceptumque habebit hoc carmen Iuppiter*, unde *χαρίεντα* ceteris verbis praepositum est. Si negligas integra verba aut pondus et ordinem verborum, profecto etiam facillima non intelligas. Porro *χάρας ἄγαλμα* nec Aristoclidēs est nondum nominatus ut dixi, nec urbs Aegina sic hic designari potuit, sed hymnus intelligendus. Atque hoc manifesto postulat ratio et nexus loci. Nam sententia haec est: *Lubens autem accipiet hoc carmen Iuppiter utpote ornamentum Aeginae ubi Myrmidones olim habitabant*, h. e. *utpote ornamentum terrae sibi carissimae*. Myrmidonum et Aeacidarum patrius deus fuit Iuppiter, hi Iovis Hellenii religionem in Aeginam traduxerant eique insulam commendaverant: cf. Nem. V. antistroph. α'. ibiq. not. Aliter explicat Boeckhius. „*Χάρας ἄγαλμα*, inquit, chorus est, *κείνοι* paulo ante, quibus poeta hymnum tradit. Is igitur chorus, cui carmen tradetur, habebit pulchrum et elegantem laborem, carmen hoc canendo. Interpretationem firmat usus formulae *πόνον ἔχειν*, ut Pyth. II, 79. Olymp. I, 59. et ubivis apud alios. Itaque *ἔξει* mihi non ad Iovem refertur, sed ad chorum, qui dum hoc carmen canit, Aeginae ornamentum est.” Vs. 14 — 17. *ἦν παλαίφατον ἀγορὰν — στόλῳ*. Nunc demum ad Aristoclidem venit. Pro voce *ἀγορὰν* conicias *ἀρετάν*. Tamen *ἀγορὰν* agnoscunt libri et Scholia. Quare vide an explicari possit: *ἦν παλαίφατον ἀγῶνα*, siquidem *ἀγορὰ* est etiam eorum, apud quos certamina habentur, (cf. Odyss. θ, 109. cum vs. 156.). Hoc igitur dicere videtur poeta: Qualem olim se exhibere debebat, qui in Myrmidonum claro conventu certaret, talem se in Nemeis exhibuit Aristoclidēs, h. e. Myrmidonum veterum virtutem gymnasticam spectandam praebuit. Sic non dedecorasse cognatos dicitur apud Pindarum, qui similem virtutem gymnasticam ostendit, Pyth. VIII, 37. Isthm. III, 14. Isthm. VII, 65. *Ἐλεχέσαι μαινεῖν*, ut alias *κατελέγγειν*, *καταισχύνειν*; de verbo *καταισχύνειν* exempla congecit Wyttenb. ad Plutarch. de Sentiend. Profectu in Virtut. pag. 608. Tom. VI, P. I. Porro *οὐκ ἐμίανε — μαλαχθεῖς*, non ille fractus dedecoravit. Veluti apud Aeschyl. Prometh. 173, 4. *στερεάς τ' οὐποτ' ἀπειλᾶς πτήξας τόδ' ἐγὼ καταμηνύσω*, non ego timore minarum hoc indicabo; nam in his locutionibus participium pro ablativo substantivi est. *Ἐν περισθενεῖ μαλαχθεῖς παγκρατίου στόλῳ*: Qui dicitur hoc loco *στόλος παγκρατίου* nec pugna pancratiastica est, nec armatura nescio quae, in qua fractus ait Aristoclidēs, sed eximie ita designantur antagonistae qui steterant adversus Aristoclidem, ut ceperunt Heynius, Gurlittus, alii. Nam Aristoclidēs quibuscum ei in illo certamine certandum fuerat, eos devicerat omnes. Sed quid est *μαλαχθεῖς ἐν στόλῳ*? Noli nude vertere: Certantium numero, quasi *ἐν* sit *per*. Non enim assentior iis qui hanc praepositionem haud cunctanter comparant cum Latino *per*, locorum discrimina negligentes, cf. ad Isthm. I, 25. nec hoc quidem modo *ἐν πολεμίοις* dici potest pro: *per hostes*, ab hostibus. Verto potius ita: *In pugna cum pancratiū exercitu*, ut quum *ἀποκτείνεσθαι ἐν πολεμίοις* est: occidi in pugna cum hostibus. Denique addit Pindarus: *τεῖάν κατ' αἴσαν*, h. e. *tuo beneficio o Musa*. Nam Musam solam allocutus erat in antecedentibus. Porro ut dicitur *κατὰ δαίμονα* Olymp. IX, 30. et *Διὸς αἴσα*

ibid. vs. 45. et *τύχη δαίμονος* Olymp. VIII, 67., sic hoc loco *τεάν κατ' αίσαν* dictum esse pro: *te dante, te volente, per te*, plane dubitari nequit. Existit igitur iam haec quaestio, quo sensu poeta victoriam pancratiasticam tribuat Musae. Nam quod non succubuerit in pancratio Aristoclide, hoc est quod nunc a Musae favore repetit, quae in fine carminis dicitur Clio. Equidem donec meliora docear, rem ita expediam. Diu ante carmen scriptum reportatam esse hanc victoriam ab Aristoclide vidimus supra. Tamen manserat rei memoria, ita ut poeta eam canere posset. Nam servaverat eam Clio, quandoquidem Clio est quae servat *κλέα ἀνδρῶν*. Quid autem movit deam, ut laudem viri tam diu servaret, nisi peculiaris in eum favor? Ornatam voluit Aristoclidæ virtutem, eaque de causa et victorias dedit et earum memoriam servavit. Addi potest, poetam ut haec ita poneret, fortasse simul adductum esse nomine viri; nam Aristoclide nomen habet a *κλέος*, unde etiam Clio dicta est. Cf. quae de Sogenis nomine monui ad Nem. VII, 1 sqq. Ac placuisse sibi veteres in his nominum etymologiis satis constat; cf. Lobeck. ad *Aiac.* p. 288. Iam vide, quaeso, artificium poetae. Non temere in exordio allocutus erat Musam ab eaque diserte expetierat carmen, sed consulto; par erat ut quae victorias dederat earumque memoriam servaverat, etiam ipsum carmen nunc praeciret. Musa igitur est quae in exordio memoratur et hic et in fine. Iovem nominat bis, quandoquidem hic, patrius Aeacidarum Aeginæque deus et Nemeorum patronus, necessario cum Aristoclide victore laudandus erat; Musae vero peculiari beneficio debentur victoriae viri et carmen. Quae cum ita mihi videantur, etiam illud coniicio, non cantatum esse hoc carmen in sollemni festo Iovis. Nam si Iovis alicui festo ornando hoc carmen scripsisset Pindarus, nisi omnia me fallunt, ab ipso Iove omnium Aeginetarum communi deo et universae sollemnitatis principe etiam hanc victoriam repetiisset Pindarus: nunc hoc tantum dicit, *σέο δ' ἀγῶν τὸν ὕμνος ἔβαλεν*, vs. 62. Musae autem tribuit victoriam. His adde quae scripsi ad vs. 67. Nos pergitimus. Vs. 17. *καματωδέων δὲ πλαγῶν — φέρει*: Ut *ἄκος* h. l. sic *φάρμακον ἀρετᾶς* Pyth. IV, 187. ubi cf. not. *Τὸ καλλίνικον, victoriae laudem*, ut apud Euripidem *Med.* 45. *καλλίνικον οἴσεται*. Cf. ad Olymp. IX, 1 sqq. *Φέρει*, h. e. *ἔχει*. Nam sensus est: *dolorum autem habet lenimen in Nemea victoriam*. Sic *Isthm.* VI, 21. *φέρει γὰρ Ἴσθμοῖ νίκην πανκρατίου*. Olymp. XIII, 36. *Πυθοῖ τ' ἔχει σταδίου τιμὴν διαύλου τε*. Pyth. VIII, 82. *Μεγάρους δ' ἔχεις γέρας*. Pro *ἔχειν* dictum *φέρειν* etiam Nem. VII, 39. Addit magnificentiorem sententiam vs. 18 — 25. *Εἰ δ' εἶν καλὸς — φράδασαι*. Verba *ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα* verte: *ad summam virtutis laudem, ad victoriam, pervenit*. Nam de hac poetam loqui, res docet. Idem dicit *τέλος ἄκρον ἐκείσθαι* *Isthm.* III, 50. et *πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς ἦλθον* Nem. VI, 24. Sensus: *Si cum corporis pulchritudine et virtute etiam successum rerum coniunctum habuit Aristoclide, summum finem assecutus est*, s. tetigit Herculis columnas ultra quas procedere non licet. Herculis columnas memoratas vidisti iam Olymp. III, fin. Pergit: *ἦρωσ θεὸς ἄς ἔθηκε* etc., de quo Herculis facinore cf. Apollod. II, 5, 10. Plin. Hist. N. III. init. Pompon. Mel. I, 5, II, 6. Diod. I, 17. "*Ἡρῶσ θεός*, heros qui simul ut deus colitur: v. Schol. et Pausan. II, 10, 1. Additur: *Δάμασε δὲ — ὑπερόχος*. Vere monitum ante nos de bellua, cui Hesione exposita fuit, non cogitari debere. Occidit has belluas marinas Hercules ut mare navigaturis pacaret. Nam totus hic locus est de patrefacta navigatione et finibus eius constitutus. Comparari potest *Isthm.* III, 75. *ναυτιλλαιαί τε πορθμὸν ἀμερῶσαις*, ubi Schol. *ἀπὸ ληστῶν καὶ θηρίων καθάραις*. Ad *διὰ τ' ἔξερύνασε* cf. *Odyss.* μ, 259. *πόρους ἄλλος ἔξερύνασε*. Porro *τέναγος* est, ut Schol. *Apollon.* IV, 1264. dicit, *γῆ ἐπιπόλαιον ὕδαρ ἔχουσα ἢ πηλῶδες ὕδαρ, vadum*. Et *πη-*

λαβὴ πιλᾶγη explicant *τενάγη* Phot. Etymol. Magn. Suid. Usus est hoc vocabulo Pindarus quia Hercules navigabat in omnes partes, ut cognosceret qua navigari posset, qua non posset; maximeque ob vada, quae inde a columnis Herculis in Oceano esse putabantur, propter quae ibi navigari non posset. Qua de re ex Atlantica apud Platonem fabula constat. *Ὅλα πόμπιμον κατέβαινε νόστου τέλος*, pervestigavit totum mare usque eo ubi tangeret metam itineris ultimam s. eam quae quidem tangi posset. Constat *καταβαίνειν* de iis dici qui ad aliquem itineris finem deveniunt. *Πόμπιμον*, quod passivo sensu proprie significat id quod transmitti potest, ut sunt *πορεύσιμος*, *ἀγώγιμος*, alia, hoc loco dixit terminum quo quidem deduci possint naues, veluti ubi *βάσιμα* sunt quae assequi possis. *Νόστου, viae, itineris*, Soph. Philoct. 43. Eurip. Rhes. 427. ubi vid. Barnes. *Καὶ γὰρ φράδασαι*: idem fere proprie significat hoc verbum quod *φράζω* et *φραδεύω*. Sic *φραδεύουσι* Hesych. explicat per *λέγουσι* et *φραδάω* per *ἐρμηνεύω*. Similiter *φράζειν* saepe explicant grammatici per *λέγειν*, *δεικνύειν*, *σημαίνειν*. Hoc loco *φραδάω* idem videtur quod *terminare*, ut vertit Hermannus, h. e. definire terrae terminos. Nam columnae Herculis ut navigationis fines sunt, ita etiam terrae. Post haec monendum de iunctura membrorum. Post *ὑπερόχος* equidem comma ponam, ut iungatur: *δάμασε δὲ — διὰ τ' ἐξερεύνασε κ. τ. λ.* Nam sic fere locum verto: *Quas columnas Hercules posuit navigationis extremas testes inclytas, quum domaret belluas marinas et pervestigaret mare quousque navigari posset terraeque definiret*, seu ut brevius dicam, *quum domaret belluas marinas et maris pervii terraeque terminos exploraret et definiret*. Etenim horum quae sequuntur post *ὡς ἔθηκε — κλυτάς*, omnium nunc eadem ratio est; facta sunt eodem consilio et eundem in finem; perfecta autem expeditione columnae positae. Si autem colon post *ὑπερόχος* teneas et iungas: *ὡς — ἔθηκε, διὰ τ' ἐξερεύνασε κ. τ. λ.*, verba: *δάμασε δὲ — ὑπερόχος*, primo membro adhaerebunt et seiungentur a sequentibus, in quo certam rationem desidero. Belluarum domatio facta est cum pervestigaret mare Hercules; cum sequentibus igitur hoc cohaeret sensu. Nec alterum, quod restat, placebit opinor, si *διὰ τ' ἐξερεύνασε — καὶ φράδασαι*, ita iungenda dicat aliquis, ut nulla particula cum antecedentibus nexa pro quadam ulteriore antecedentium explicatione habeatur. Nam hic quidem locus non est ex eo genere, ubi res ante universe aut obscurius indicata explicatur accuratius, quum verbis *διὰ τ' ἐξερεύνασε — φράδασαι* non dicatur plane idem quod inest in verbis *ὡς ἔθηκε — κλυτάς*, sed columnas posuerit Hercules illis rebus peractis: atque iterum offendunt incommode sic posita verba: *δάμασε δὲ — ὑπερόχος*. Atque haec quidem de his. Restat ut de ratione et consilio huius loci videamus. Hercules mentionem non alienam esse a carminibus in Aeginetas scriptis, certum est. Nam Hercules hospitio quondam exceptus ab Aeacidis (cf. Isthm. V. antiatr. β', add. Schol. Nem. IV. 36.), multa cum Telamone facinora perpetraverat, nec unum scelus habebat in Aegina (cf. Xenoph. Hellen. V, 1, 10. Pindar. Nem. VII, 93. Mueller. Aeginet. p. 147.); immo tribus Aeginetas Doricas habuisse in iisque etiam *Ἰλλίων* tribum, recte Muellerus et ex Pindaro et aliunde demonstravit Aeginet. p. 139. Fuit autem imprimis nobile Hercules factum columnarum ingentium, quae ab eo nomen habent, collocatio. Quare ubi Pindarus victorem aliquem eximie laudat, dicit eum attigisse columnas Herculis; facit tamen hoc nonnisi in iis carminibus, ubi etiam per se apta est Hercules mentio, ut Olymp. III, fin. et Isthm. III, 30. et facit in laude eximia. Iactenus igitur etiam hoc loco obscurum non est, quid sibi velit columnarum illarum commemoratio. Differt tamen hic locus ab aliis eo, quod non memorantur nude, sed navigationis extremas testes dicuntur, et quod praeterea subiiciuntur non-

nulla de mari ab Hercule pacato et navigationis finibus exploratis. Hoc temere potuisse Pindarum ingenii impetu abreptum, vix concedent paullo diligentiores poetae lectores. Ac suspicatur Mueller. Aeginet. p. 81. Pindarum significare Aeginetarum navigationes ad Tartessum, et comparat Nem. IV, 69. 70. ubi iterum hae regiones innuuntur. Profecto cum in aliis rebus ponendis Pindarus accuratum adhibuerit iudicium, consentaneum est eum etiam in his rebus praetulisse id quod locis ubi audiebantur carmina, maxime conveniret. Quare si posuit haec ut placerent in Aegina, non improbabile est respectas ab eo fuisse Aeginetarum navigationes et rerum nauticarum usum, etiamsi de Tartesso nihil affirmandum dicas. Ac quum saepius laudet Aeginam *ναυσικλυτάν*, cur non etiam hoc loco simile quidquam innuerit?

Vs. 25—31. Revocat se poeta et transitum parat ad *Aeacidās*. *Αλακῶ σε φάμι γένοι τε Μοῖσαν φέρειν* dictum est ut Olymp. IX, 44. *φέροις Πρωτογενείας ἄστει γλώσσαν*. Aeacum honoris causa nominat, utpote auctorem gentis, nec quidquam praeterea de eo legitur in hoc carmine. Nam Aeacus aliis potius quam bellicis rebus clarus fuit; hic autem bellica commemorare par erat, quum pancrastica caneretur victoria. Verba *ἔπιται δὲ λόγῳ δίκας ἄωτος ἑσλὸς αἰνεῖν*, Heynius interpretatur sic: dictum istud, carmen, veritatem habet, quod est *ἑσλοὺς αἰνεῖν s. δεῖν αἰνεῖν τοὺς ἑσλοὺς*. Iungit igitur *ἑσλὸς αἰνεῖν* cum voce *λόγῳ*. Hoc mihi durum videtur. Potius *λόγος* est quod modo dixerat, nempe Aeacum et Aeacidās esse laudandos. Iunge igitur verba *ἑσλὸς αἰνεῖν* cum verbis *δίκας ἄωτος*, ut Schmidius, Gurlittus, alii fecerunt. Nam flos iustitiae, h. e. summum decus, summa laus iustitiae est, bonos viros laudare, quae sententia vere Graeca, ac dicit Pindarus saepe similia, ut Pyth. IX, 98. Nem. IX, 6. 7. Isthm. III, 7. Iam verte: *Habet autem hoc dictum meum iustitiae laudem summam, bonorum virorum praedicationem, seu, Convenit huic sermoni, quem dicendum esse profiteor, summum ius, quod viros bonos laudari postulat.* *Ἐπεσθαι* de eo quod conveniat, explicitum ad Olymp. II, 17 sqq. *Οὐδ' ἄλλοτρίων ἔρωτες ἀνδρὶ φέρειν κρείσσονες, nec sunt extera praeferenda domesticis.* *Φέρειν* est habere; *φέρειν κρείσσονες* genus dicendi frequentissimum tamen Pindari interpretes passim fefellit. Sic *καιρὸς νοῆσαι ἀριστος* Olymp. XIII, 45. *τὸ σιγᾶν σοφώτατον νοῆσαι* Nem. V, 18. *ἀπάλαιστος ἔλκειν* Nem. IV, 94. ut *ἄμαχον κρύψαι* Olymp. XIII, 13. *βαρὺς ἀντιάσαι* Nem. X, 20. et ibid. 72. *χαλεπὰ ὀμιλεῖν*, Isthm. IV, 50. *ὑψηλαῖς ἀναβαίνειν*. Ad sententiam cf. Pyth. III, 21 sqq. Pergit: *Ποτίφορον — γαρνέμεν*. Heynius: Habes accommodatum, idoneum laudum argumentum, unde dulce carmen confici possit.

Vs. 31—40. Sequuntur laudes Pelei et Telamonis, ac primum quidem *Pelei*. Verba *παλαιαῖσι δ' ἐν ἄρεσσι γέγαθε Πηλεὺς — ταμῶν*, fortasse veritas: *In priscis rebus laetatur Peleus praegrandi hasta*, h. e. in traditionibus de priscorum hominum virtutibus conspicuus est Peleus praegrandi hasta. Tamen hoc magnopere displicet, ubi veterum in talibus usum dicendi comparo. Malo sic: *Antiquis in virtutibus Peleus laetatus est abscissa praegrandi hasta.* *Γέγαθε* vim perfecti habet ut *δέδορκε* Nem. IX, 41. Antiquis in virtutibus, quod de Pelei heroico robore accipio, dictum est ut *χαλκίοις ἐν ὀπλοῖς, ἐν ἄλλῃ*, similia. Fuit autem perquam nobilis haec hasta e fraxino in monte Pelio excisa, Peleo in nuptiis a Chirone oblata, cf. Il. π, 143. ibiq. Observatt. Heynii, et eundem ad Apollod. p. 314. Pindarus tamen monente Scholiasta in eo diversa sequitur, quod ipsum Peleum hastam dicit excidisse. Porro hasta, quam habebat Peleus, nunc declaratur ingens eius robur; nam quum a patre eam accepisset Achilles, praeter hunc nemo Graecorum ante Troiam ei regendae par erat (Iliad. l. c. 141.). Iam pulchre conveniunt duo quae subiecta sunt roboris et virtutis facinora. *Ὅς καὶ*

Ἰολκὸν εἶλε μόνος ἄνευ στρατιᾶς: Urbs Iolcus sita fuit sub Pelio ad sinum Pagasaeum; cf. Mueller. Orchomen. p. 248. Ad hunc locum intelligendum tenenda haec: Hippolyta s. Astydamia uxor Acasti, regis Iolci, Peleum ad illicitos amores invitaverat et his a Peleo recusatis calumniata Peleum persuaserat Acasto, ut ei insidias strueret. Subdukerat igitur Acastus Pelei ensem et abdiderat, ut hunc quaerens in Pelio monte a Centauris occideretur. Peleus tamen servatus ope Chironis, cepit Iolcum eumque tradidit Thessalis. V. Schol. ad hunc locum et Pindar. Nem. IV, 55. ibiq. Schol. et Pind. Nem. V, 26 seq. Adde not. ad Antonin. Liberal. p. 257. ed. Verh. et Heyn. ad Apollod. Observatt. p. 312. et 314. Clavier. Hist. II, 9. Tradiderat Pherecydes Peleum socios habuisse in ea expeditione Iasonem et Dioscuros; cf. Schol. ad hunc locum et Apollod. III, 13, 17. ibiq. Heyn. Pindarus qui in robore et virtute Pelei laudanda versatur, hoc praeterit, non tamen diserte negat. *Μόνος ἄνευ στρατιᾶς, sine exercitu.* Notum hoc genus dicendi, ut *ὄλος ἄνευθ' ἄλλων* Il. χ, 39. *ὄλος νόσφιν ἑταίρων* Odys. δ, 367. Ac permulta huiusmodi apud tragicos, ut Soph. Ai. 471. *ὄλος Ἀργειδῶν δίχα.* Sequitur alterum Pelei factum: *Καὶ πομπὴν Θέτιν κατέμαρψεν ἔγκοπη.* Post Iolci expugnationem vicit Thetidem. Thetis enim Peleo destinata uxor cum variis indueret formas, ut declinaret matrimonium, Peleus a Chirone monitus eam tenuit donec se ei traderet. Vide Schol. h. l. et Pindar. Nem. IV, 62 seq. ibiq. Schol. adde Apollod. III, 13, 5. ibiq. Heyn. Ceterum observes iudicium poetae etiam in his rebus tractandis. De nuptiis Pelei et Thetidis agit etiam Pyth. III. Nem. V. Isthm. VII. sed alio modo quum aliud consilium esset; hic unice de robore Pelei dicitur nihil posuit nisi quod huc spectaret. Iam accedit ad *Telamonis* laudes. Similiter enim nunc etiam huius duo ponit facinora. Quemadmodum Peleus Iolcum cepit et Thetidem, sic Telamo *εὐρουσθενῆς* vicit Laomedontem et Amazonas. Ac primum notum est Herculem cum Telamone adversus Laomedontem profectum cepisse Troism; cf. Nem. IV, 25. Isthm. V, 27. Apollod. II, 6, 4. ibiq. Heyn. Observatt. p. 182. Ac Laomedontem quidem occidit Hercules, Telamon tamen primus ceperat inuros, unde *ἑπέσειν* vertam: *exitum attulit Laomedonti.* Nam, ni fallor, Pindarus ita in hac re versari debebat, ut et Telamonis laudem augeret, nec plane negaret quae ab Hercule in ea expeditione gesta erant. Ceterum *πέρθειν, ἐκπέρθειν, πορθεῖν, ἐκπορθεῖν* hominem, homines, saepe dicitur, cf. Pyth. IX, 84. Nem. IV, 26. et Heindorf. ad Platonis Protagor. p. 571. Porro *Iolaus* perpetuus Herculis comes, cf. Heyn. ad Apollod. Observatt. p. 145. et Wernsd. ad Himer. p. 680. Cur hoc loco Iolaum poeta nominet, non Herculem, quaesiverunt iam alii. Respondet Heynius: „Iolaus satis notus est Herculis comes, famulus et auriga: ut adeo qui Iolao affuisse semper et adhaesisse memoretur, eum simul et in Herculis comitatu fuisse ad assequendum proclive sit. Nec vero Pindaro tamquam Thebano Iolaus inter infimos heroes censeri potuit, quippe qui inter heroes *ἐπιχωρῶν* a Thebanis praecipuo honore, ludorum quoque, afficeretur.” Intelligimus hinc potuisse Iolaum nominari, sed illud nondum explicitum est cur maluerit eum nominare Pindarus. Hoc vide an sic expediri possit. Pindarus quae supra memoraverat de Hercule, si non maxima certe inter maxima sunt quae ab Hercule gesta feruntur; minora cetera pleraque, etiam haec. Quare cum Herculis honori ita satisfactum esset ut exquisitius fieri non posset, hic praetulit Iolai nomen, non negans Herculem affuisse, sed silentio premens. Additur expeditio contra *Amazonas*. De Herculis expeditione contra Amazonas vid. Apollod. II, 5, 9. et Heyn. Observatt. p. 153 seq. Inter socios fuit Telamon; cf. versus veteris poetae in Scylis, ubi Melanippen, sororem reginae, occidisse dicitur, et Lycophr. Cassandr.

vs. 1327. Χαλκότοξον ἀλκᾶν, ut λῆμα τοξοῦλλον Aeschyl. Pers. 55. Dicunt Amazones apud Herodotum IV, 114. ἡμεῖς μὲν τοξεύομεν τε καὶ ἀκοντίζομεν καὶ ἵππασόμεθα. Claudit iam Pindarus haec, ut facit etiam alias, sententia generali. Εὐδοξία est virtus praeclara, ut Aeschyl. Pers. 28. dixit: ψυχῆς εὐτέλῃμονι δόξῃ. Porro ad verba μέγα βρίθει cf. Sophocl. Ai. 130. εἴ τινος πλέον ἢ χειρὶ βρίθεις ἢ μακροῦ πλούτου βᾶθει, quod Eustath. ad Il. α, p. 54. 29. explicat δυνατὸς εἰ. Atque hoc quidem loco verum sensum monstrat opposita sententia, de qua statim dicam. Πνέων est animo agitans. Ol. XI, 97. κενεὰ πνεύσαις ἔπορε μόχθῳ βραχὺ τι τερπνόν, h. e. vana conatus operam perdidit. Similiter spirare dicunt Latini. Ἀρεκῆς, cui fidi potest, pes certus, firmus. Inconstantia animi ex innatae virtutis inopia orta facit, ut pes firmus non sit; pede autem non firmo nihil assequaris. Ἀελεῖ νόῳ, mentis vim non habens ad perficiendum idoneam. Denique ψεφηνὸς ἀνὴρ est virtute genuina carens. Nam opponitur εὐδοξία, quae quid sit, vidimus. Similiter ἀφαντοί Nem. VIII, 34. Huc spectat Etym. M. p. 818. 34. ψεφηνὸς καὶ ψεφηνὸς ἀνὴρ, σκοτεινός, οὐκ ἐπιφανής. ψέφος γὰρ τὸ σκότος φησὶ Πίνδαρος Ἀριστοκλεί. Porsonus Adv. p. 312. Etymologum fortasse ψεφηνὸς legisse putat. Iam verte: Innata virtute eximie valet homo, s. multa egregia perficit; qui autem nihil habet nisi quae indicit, is vera praestantia carens, alias alia agitans nunquam certo pede incedit, sed innumera gustat mente nihil perficiente. Vides oppositas sententias sibi plane respondere.

Iam ad Achillem venit. Quo loco pauca praemonenda sunt. Vidimus Pindarus pancratiasticam Aristoclidae victoriam canentem rem deduxisse ad Aeacidam; vidimus eum de Peleo et Telamone ita dicentem, ut robur et fortitudinem eorum celebraret, similiterque mox dicit de Achille. Intexuntur autem heroum laudes non ad patriam solum victoris sed etiam ad ipsos victores ornandos. Atque Aristoclidem quidem erat pancratiasta, victoriamque reportaverat iisdem virtutibus, quae in Aeacidis conspicuae; commemorans igitur Aeacidarum facinora poeta hoc simul agit, ut Aristoclidem ostendat digna gessisse Myrmidonum gente, atque ita eum quam exquisitissime laudet. Quae enim aptior et exquisitior laus ea quae ex comparatione heroum similibus virtutibus insignium oritur? Sed haec manifesta; minus animadversum videtur aliud quod nunc addam. Pindarus ubi has fabulas persequitur, saepius ita in iis tractandis versatur, ut tangat quidem plura, unum tamen ex Aeacidis aut unum aliquod factum uberius tractet pro carminis ratione et consilio. Sic nunc postquam praemisit de Peleo et Telamone quantum res postulabat, tendit ad Achillem, in eoque celebrando per viginti versus occupatur. Hic enim iam a puero robore et audacia insignis mox ad Troiam hostium fregerat catervas summosque duces prostraverat, quemadmodum similiter Aristoclidem iam maturis annis, opinor, robur exercuerat (cf. vs. 69.), mox devicerat παγκρασίῳ στόλον. Omnino ad pancratiasticam victoriam ornandum nihil aptius quam si compares robustam iuventutem Achillis. Agnosces igitur iterum poetae divini artificium. Quemadmodum enim in imaginibus scite curant pictores, ut una persona in clariore luce posita praefulgeat ceteris, sic etiam in his rebus nihil potest cogitari suavius tali uberiore et ornatiore inter alia brevius tractata unius facti uniusve personae laudatione.

Vs. 41 — 60. Exponit poeta de Achillis puerilibus factis, eius in Chironis antro educatione rebusque ad Troiam gestis. Constructio eorum quae proxime sequuntur, haec est: ξανθὸς δ' Ἀχιλεὺς τὰ μὲν μένων Φιλίρας ἐν δόμοις πατρὸς ἔων ἄθυρε μεγάλα ἔργα κ. τ. λ. — ὅλον δ' ἔπειτ' ἄν χρόνον κ. τ. λ., quemadmodum recte mea sententia iunxit Heynius. Verbo: Achilles vero tum vivens in domo Philyrae puer ludebat magna,

et eximia cum celeritate leones caprosque occidebat, corpore vero anhelante ad Cronidam ferebat, sex primum annos natus — reliquum vero per tempus vitae admirabantur eum Diana et Minerva cervos cursu assequentem, nullis nec canibus nec retibus adhibitis. Agit poeta hoc, ut ponat et quae in puero et quae in iuvene conspicua fuerint. Vides igitur primam periodi partem, quae orditur a verbis ξανθός δ' Ἀχιλλεύς τὰ μὲν, absolvi demum verbis ἐξέτης τὸ πρῶτον, apte collocatis in fine, ne quum remotiora sint verba παῖς ἔων, oppositionis ratio te fugiat. Porro videndum de membris quibus constat longior haec periodi pars. Verba ἄθυρς μεγάλα ἔργα explicantur iis quae sequuntur: ἴσα τ' ἀνέμοις κ. τ. λ., quae subiecta sunt, ut appareret quanam essent illa μεγάλα ἔργα. Quare non intelligo Hermannum ad Viger. p. 701. ita iungentem: τὰ μὲν λέον-
 τισσιν ἔπρασσε φόνον, κάπρους τ' ἔναιρς, h. e. nunc leones nunc apros occidebat. Enimvero quum sensus sit: Et dexterrime pugna occidebat leones aprosque, Pindarus prius te posuit, ut haec cum antecedentibus copularentur, alterum te ut verba: λέον-
 τισσιν ἔπρασεν φόνον et κάπρους ἔναιρς, iungerentur; quare illa ἴσα ἀνέμοις et μάχα, etiam ad κάπρους τ' ἔναιρς, pertinent. Sic igitur haec satis mihi expedita videntur. Sequitur altera pars periodi inde a verbis: ὅλον δ' ἔπειτ' ἄν χρόνον procedens, in qua nollem a Boeckhio colon positum post χρόνον. Nam quum ex hac ratione post χρό-
 νον verbum aliquod supplendum sit, sive repetas antecedentia verba, sive generale aliquod verbum pro singulis substituas, meo quidem iudicio semper displicebunt separ-
 ratim posita: τὸν ἐθάμβειν Ἄρτεμις κ. τ. λ. Nam ut nihil dicam de oratione abrupta in hac quidem sententia, offendor sententia ipsa. Nam sensus erit hic: In pueritia occidit leones aprosque, et reliquo vitae tempore; Diana vero et Minerva admiratae sunt cervos celeritate assequentem; quae mihi quidem non satis cohaerere videntur. Quum enim leones et apris occiduntur imprimis robore, cervi capiuntur velocitate, quid est quod cum robur in illis occidendis inde a puero ostendisset Achilles, deae eius in cervis capiendis velocitatem admiratae sunt, de qua nihil antea dictum? Hanc difficultatem ut declinemus, verba ὅλον — χρόνον, continua oratione cum sequentibus coniungere praestabit. Nolim igitur ὅλον τ', sed retineam ὅλον δ', quandoquidem nunc haec non coniunguntur tantum antecedentibus sed etiam opponuntur. Nam quum puer cominus leones aprosque robore dexterrimo occidisset, postero tempore cum admiratae sunt deae propter cursus velocitatem. In quo duo monenda sunt. Primum hoc est: Potuisse Achillem etiam adultum occidere leones et apros, non negat Pindarus, nec potuit negare, sed quoque loco commemorat id quod pro aetatis ratione maxime mirum. Ut igitur in puero magis memorabile robur et audacia in feris saevissimis necandis, sic in iuvene cursus celeritas notabilior, quae minor fuit in puero. Alterum quod addam, hoc est: Diana et Minerva miratae sunt fortasse etiam pueri robur in leonibus et apris occidendis, atque etiam hoc expresse non negat poeta. Nam ubi duo sunt membra orationis, interdum in altero additur aliquid quod per se etiam priori convenit. Nem. X, 25. ἐκράτησε δὲ καὶ ποθ' Ἑλλὰνα στρατὸν Ἰνυθῶν, τὴν τε μολῶν καὶ τὸν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέα στίφανον. Adde ibid. vs. 28. verba σιμωνῖς δαπύδοις. Fit hoc nunquam sine causa. Sic igitur etiam hoc loco non negatur etiam pueri robur mirum potuisse videri deabus, sed deas ipsas maluit nominare in altero membro, ubi non de puero sed de adulto agitur. Quare etiam haec videntur satis expedita. Denique quod Pindarus totum locum ita conformavit: ξανθός δ' Ἀχιλλεύς τὰ μὲν ἄθυρς κ. τ. λ. — ὅλον δ' ἔπειτ' ἄν χρόνον ἐθάμβειν Ἄρτεμις τε καὶ θρασὶ Ἀθὰνα κτείνοντα κ. τ. λ., in eo nemo haerebit. Verba ξανθός δ' Ἀχιλλεύς ponenda erant ante τὰ μὲν necessario, quoniam in antecedentibus de Peleo et Telamone locu-

tus erat; in altero autem membro, ut saepe fit, mutavit constructionem et posuit accusativum. Haec omnia si non plane inepte disputavimus, apparet iam τὸν ante ἐθάμβειν mutandum esse. Ac coniecit Hermannus τὸ γ', quo melius equidem invenire non potui. Boeckhius tamen in sua sententia perstans verba ita coniungenda arbitratur: τὰ μὲν μένων Φιλ. ἐν δόμοις, ἐξέτης τοπρῶτον, ὅλον δ' ἐπειτ' ἂν χρόνον, ut τοπρῶτον et ἔπειτα more usitato sibi respondeant; et quae sequuntur τὸν ἐθάμβειν etc. per egressionem eo quidem fine addita censet, ut celeritas quoque Achillis deabus admirabilis visa celebraretur ob id ipsum, quod antea de illa nihil dictum erat; non tamen ita, ut haec in iuvene tandem praedicaretur, sed simpliciter; haud aliter ac si esset: ὃς ἔκτεινεν ἐλάφους ἀνευ κυνῶν δολίων θ' ἑρκέων, ὥστε καὶ θαμβῆσαι αὐτὸν Ἄρτεμιν etc. Illud autem τὰ μὲν μένων Φιλ. ἐν δόμοις oppositum iudicat ei Achillis aetati, quum ad Troiam dimicaret, de qua re deinde mutata oratione dicatur vs. 57 sqq. transitu facto inde a vs. 50. Haec Boeckhius. Post quae omnia vix restat quod monendum sit. Φιλύρας ἐν δόμοις est in antro Chironis, qui matrem habebat Philyram, patrem Cronum, cf. Apollon. Rhod. II, 1254. ibiq. Schol. Fuit autem illud antrum etiam Philyrae sacrum: cf. Pyth. IV, 103. Βραχυίδαρον est epitheton iaculo per se conveniens. Cum Diana iungit Minervam bellicarum virtutum ipsiusque Achillis insigniter amantem. Denique ἔρκα sunt retia, cf. Herod. VII, 85. Heindorf. ad Platon. Sophist. p. 285. Pergit Pindarus vs. 50. λεγόμενον δὲ τοῦτο προτίρων ἕπος ἔχω, traditum autem hoc habeo ab antiquis. Quidnam? Referunt vulgo ad antecedentia, vix recte. Nam ne abrupta sint, quae sequuntur, censendum est Pindarum nunciare rem statim explicandam. Similia exempla vide ab Hermanno allata ad Hom. Hymn. in Vener. p. 99. Quare etiam colon malim post ἔχω positum, quemadmodum Lonicerus, Philippus, Portus, alii voluerunt. Ceterum nexus hic est: Quum in antecedentibus Achillem puerum viderimus apud Chironem habitantem, Pindarus hoc nunc accuratius explicat. Fuisse enim eum in disciplina eiusdem Chironis, qui Iasonem et Aesculapium celeberrimos heroes educaverit. Τράφε — ἔνδον στέγει, ut Nem. VII, 44. ἔνδον ἄλσι ἔμμεναι. De Iasone a Chirone educato cf. Pyth. IV, 102 seq.; de Aesculapio Pyth. III, 5 seq. Φαρμάκων μαλακόχειρα νόμον, herbarum legem s. veram tractandi rationem, herbarum usum leni manu administrandum. Nam μαλακὰ χεῖρ est quae dolorum lenimen affert, Pyth. IV, 271. adde μαλακὰς ἐπαιδὰς Pyth. III, 51. Νύμφευσε δ' αὐτὸς κ. τ. λ. alio tempore partes eius fuerunt in Thetidis cum Peleo nuptiis conciliandis. Nam ut caperet Thetidem, monuerat Peleum et apud se in antro celebratas viderat nuptias. Ἀγλαόκαρον scripsit Boeckhius ex libro scripto et librorum scriptorum vestigiis, cum antea haberetur ἀγλαόκαρον. Significavit mihi Theophilus Fredericus Welckerus, amicus coniunctissimus, sibi non probari hanc emendationem. Quamquam enim, ait, ἀγλαόκαρος hoc uno loco audit Thetis, sunt tamen similia quibus hoc defendi potest. Neptuno enim Cereri se miscente orta Despoena (Pausan. VIII, 42.), et habuit Ceres caput equinum (cf. ibid.), Neptuni symbolum, ut appareret coniunctas esse horum deorum vires. Porro Neptunus dictus γυνάμιος apud Argivos (Pausan. II, 32, 7.), quandoquidem plantae nutrimenta capiunt ex aqua. Adde Plutarch. Sympos. Tom. III. Part. II. p. 1013. Wyttenb. ubi tamen res perperam explicatur. Etiam γεωργός fuit Neptunus (cf. Philostrat. Icon. II, 17. p. 835.). Nec praeteriri debet Εὐάρονη dictam Nereidum unam, quum pascua irrigua secundent agrorum proventum. Adde nos pauca tenere de Thetidis religione et interiisse multa de Achille cantata ab epicis, unde quum Pindarus haurire potuerit hoc epitheton, non statim videbitur esse damnandum. Nam Tethys quidem πολύτεκνος mater fuit fluminum et

fontium, quemadmodum apud Homerum *Il. φ, 595*. Oceanus dicitur pater fluviorum et fontium, sed de Theide hoc dictum nunc non minus singulare est altero. Haec Welckerus. *Vs. 56. ἐν ἀρμένιοι πάντα θυμὸν αὖξων*, h. e. idoneis et convenientibus rebus omnem alens animum s. penitus imbuens eius animum. Quaerit Mingarellus cur Pindarus non scripserit *πᾶσι*. Respondeo, quoniam aliud dicere voluit. De educatione Achillis apud Chironem cf. Apollon. *IV, 812. I, 558. ibiq. Schol. et Apollodor. III, 13, 6. ibiq. Heyn. Chiron igitur Achillem ad res magnas educavit, ut aliquando etiam hastarum pugnas sustineret, de qua re nunc dicit poeta. Ἀλαλὰν Λυκίων καὶ Φρυγῶν Λαρδάνων τε*, haec nomina congerit rei augendae causa. Porro *θαλασσίαις ἀνέμων ὄριπῶσι* dictum noto usu. Restant ultima verba huius loci, quae sunt de Memnone ab Achille occiso. De Memnone cf. Heyn. ad Apollod. *Observatt. p. 301. Naekium ad Fragment. Choerili p. 186. et Jacobs. Memnon. Boeckh. ad Olymp. II, 91. Fuit imprimis nobile Achillis factum Memnonis caedes saepius memorata Pindaro, Olymp. II, 91. Nem. VI, 51. Isthm. V, 22. Dicitur hoc loco ζαμερῆς, vehemens, fortissimus, ἀνεψιὸς Ἑλένοιο: nam Helenus Priami filius ex Hecuba, Memnon Tithoni ex Aurora filius qui frater Priami: quare Helenus et Memnon fuerunt patruelis. Denique addenda sunt nonnulla de verbis: καὶ ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις Ἀλθιόπεσσι χεῖρας, ἐν φρασὶ πάξαιθ' ὄπως. Heynius iunxerat: χεῖρας ἐν φρασὶ πάξαιθ', h. e. manus impingeret praecordiis. Hermannus, quem sequitur Boeckhiius, interpunxit post *χεῖρας*, ne *ἐπιμίξαις* nudum poneretur et ne manus dicerentur impingi praecordiis, quod foedum et immane esset. Heynii sententiam nuper defendere conatus est Vir celeberrimus I. G. Huschkiius in libello: *Albii Tibulli Elegiae tres, Rostoch. 1814. p. 39, 1. ubi tractat Tibulli locum I, 3, 4. repetiitque eandem sententiam in ornatissima Tibulli editione. Explicat Huschkiius verba Tibulli: Abstineas avidas, Mors, precor atra manus. Allatis igitur Homeri locis Iliad. φ. 548. et α, 97. et comparato loco Pind. Ol. II, 76. cum Odyss. χ, 316. transit ad hunc Pindari locum et dicit: „Enimvero nec nudum ponitur *ἐπιμίξαις*, siquidem vox *χεῖρας* ad utrumque verbum referri debet, nec immane foedumve est manibus tribuere, quod manuum vi impingitur, siquidem eodem modo scribit Sophocles, poeta humanissimus, *Ai. 97. ἦ καὶ πρὸς Ἀφροδίτῃσιν ἤχμασας χεῖρα; Sed adeo insolens visa est haec dicendi figura viris doctis, ut quoties occurreret, toties ei substituerent vel insolentiosem, vel certe minus probabilem. Nam ut Marklandus Homero, ita Iacobsius Pindaro substituit *κῆρας*, Musgravius Sophocli *ἤμαξας*, quamvis Scholiastes explicet accurate *ἤχμασας; σὺν αἰχμῇ ἐκίνησας. Euripid. Orest. 265. βεβλήσεται τις θεῶν βροτησίᾳ χεῖρ;* Monstra coniecturarum peperit, qui vel solus lectionum illarum sanitatem demonstrat, insignis Propertii locus, *I, 9, 29. de Amore: Qui non ante patet donec manus attigit ossa. A quo loco corrigendo in posterum spero se abstinebunt critici nostri. Sagittae manu mitti dicuntur, ut apud Sophoclem Trachin. 565. Hercules in Nessum *χεροῖν ἤκει κομήτην ἰόν.* Ergo hoc dicit Propertius: Amor non ante patet, quam manus, id est, sagitta manu eius emissa attigit ossa. Cum Homericis locis comparandus imprimis est Sophocli *Ai. 50. ubi quaerente Ulyse: καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου; respondet Minerva: Ἐγὼ σφ' ἀπέργω. Quae verba ita construenda sunt: καὶ πῶς ἐπέσχε φόνου χεῖρα μαιμῶσαν; et quomodo manum avidam abstinuit vel cohibuit a caede? Hom. *Il. ν, 75. et 77 de eodem Aiace: Οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι Μαιμῶσιν. Ubi Eustathius, laudans locum Sophocli, construit μαιμῶσαν φόνου. Vereor ut recte. Aeschyl. Suppl. 909. (895.) absolute: Μαιμᾶ πέλαις δῖπυς ὄφαις. Homer. Odyss. ν, 266. Ὑμεῖς δέ, μνηστῆρες, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς καὶ χεῖρας.******

De morte item ut Tibullus scribit Callimachus Ep. II, 5. *Αὐτὸ δὲ τε καὶ ζώουσιν ἀνδόνες, ἧσιν ὁ πάντων Ἀρπακτὴρ Ἄϊδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ*, et qui Callimachum imitatur Ovidius III. Am. 9. 19. *Scilicet omne sacrum Mors importuna profanat, Omnibus obscuras iniicit illa manus.*" Ita Huschkii. Apposui hanc doctam Huschkii notam ipsis verbis transcriptis, ne quid omitterem quod ad eam sententiam defendendam utile videri posset. Iam meum si quaeris iudicium, paucis id verbis declarari potest. Unice veram dico Hermanni rationem. Primum enim nihil eorum quae attulit Huschkii plane simile est ei, quod hoc loco Pindarus diceret. Nam *manus inferre, iniicere alicui*, alia huiusmodi, et *manus impingere praecordiis alicuius*, haec non sunt plane eadem. Sed dabimus hoc; vel sic ea explicatio ab hoc loco aliena est, quum manifeste obstet sensus. Vide modo: *Ut Achilles conserens cum Aethiopibus manus impingeret in praecordia, ne Memnon domum rediret.* Quid quaeso hoc est? Ad hoc instituit Chiron Achillem, ut Aethiopes trucidaret, ne Memnon domum rediret, ut exercitum occideret, ne dux vivus abiret? Hoc ut a Pindaro dictum credam, nunquam adducar. Scio Heynium ad verba: *χεῖρας ἐν φρεσὶ πάσαιθ'* supplere genitivum *Μέμνονος*, sed hoc per linguam fieri nequit. Tertium ex hac ratione non video; quare non dubito eam plane esse spernendam. Tu igitur ita verte: *Ut manus cum Aethiopibus conserens eam animo infingeret sententiam, ne Memnon rediret*, h. e. *ut pugnam cum Aethiopibus imprimis curaret hoc, ne Memnon rediret.* Haec ab omni parte apta sunt. Nec in oratione invenias quod iure displicere possit, siquidem *βάλλεσθαι, ἐθροσθαι, γράφεσθαι ἐν φρεσίν*, alia similia dicuntur, atque etiam *ὅπως* cum his omnibus recte iungi potest. „Addit Boeckhii: Ut alibi ita hic quoque barbari, Lycii, Phryges, Dardani, Aethiopes ab Achille victi non sine respectu bellorum, quae paulo ante fuerant, afferri videntur, hoc loco ob bella Persica, in quibus Aeginetae excellerant. Cf. introd. ad Olymp. II. et ex Pindaricis in Aeginetas odis Isthm. IV, 43 sqq. Nem. VI, 51. Isthm. VII, 54. Neque praeter Olymp. II. et Pyth. VI. ubi singulares obtinent rationes, Memnonis mentio facta est nisi in Aegineticis carminibus: quippe quae carae Aegineticis heroicis hae fabulae fuerint, docent vel signa nuper eruta. Ac Memnon quidem *Aurorae* filius aptum est symbolum Persis significandis, apud quos etiam Memnonia erant."

Vs. 61 — 73. Redit poeta ad Aristoclidem. Ac primum quidem dicit hoc: *Longe splendens gloria Aeacidarum apta est hinc*, ex rebus ab Achille ad Troiam gestis, nominatim ex Memnonis caede. Compara Nem. VI, 50 seq. *πέγαται δ' ἐπὶ τε χθόνα καὶ διὰ θαλάσσης τηλόθεν ὄνυμ' αὐτῶν, καὶ ἐς Αἰθιοπίας Μέμνονος οὐκ ἀπονόστασαντος ἐπ' ἄλλο*, et Isthm. V, 20, 21. *τέτμηνηθ' ἐκατόμπεδοι ἐν σχοῶν κέλευθοι, καὶ πέραν Νελλοιο παγὰν καὶ δι' Ἰπερβορέους.* Unde vides quid sit illud *τηλαυγές*. Memnonis enim caede Aeacidarum gloria ad Aethiopes propagata est. Cave igitur *ἀνιόθεν* mutes in *οἴκοθεν* cum Iacobsio Animadv. in Eurip. Tragoedias p. 228. Porro *ἔραρεν* est *ἤρηται*, ut apud Platon. Legg. I. p. 631. *ἤρηται δ' ἐκ τῶν θεῶν θάτερα*, ubi plura attulit Astius. Ceterum dum priscam Aeacidarum gloriam commemorat, id quoque velle poetam arbitror, ut praesens Aeginetarum virtus audientium mentibus obversetur, gloriaque virorum, quos nunc ipsum habet, eximiorum, quorum unus hic Aristoclidem. Pergit poeta: *Ζεῦ, τὸν γὰρ αἶμα, σίε δ' ἄγων, τὸν ὕμνος ἔβαλεν.* *Iuppiter, tuus sanguis Aeacidarum, tuum etiam certamen Nemeaeum est, quod hymnus cecinit*, h. e. *Iuppiter, tu nobis non uno nomine venerandus: agnoscimus quid tibi debeamus qui et Aeacidarum pater es et Nemeaeorum ludorum rector. Particula γὰρ post vocativum posita ne te offendant, cf. Olymp. IV, 1 sqq. et not. Denique ἔβαλεν,*

ut Olymp. II, 98. Pergit: *βοᾷ δὲ — πρέπει, cantus enim victori Aristoclidæ competit, qui hanc insulam ornavit eximia victoria.* Aptè nexa est hæc sententia verbis proxime antecedentibus: *ὅπῃ νέων ἐπιχώριον χάσμα κελადέων, quæ transitum parant.* Recte Mingarellus et Heynius ad dictionem *σὺν Ἀριστοκλιδῷ πρέπει, hoc est συμπρέπει Ἀρ.* comparant Aeschyl. Sept. 13. et Suppl. 474. Verum sensum vidit etiam Scholiastarum unus. Ac verbum *πρέπει* in his rebus usitatum Pindaro, ut Ol. II, 50. Pyth. V, 104. Nem. VII, 82. Accedimus ad sequentia: *ὅς τὰνδε νᾶσον εὐκλέῃ προσέθηκε λόγῳ καὶ σεμνὸν ἀγλααῖσι μερίμναις Πυθίου Θεάριον.* De Theario et Thearis s. Theoris disputavit nuper Muellerus Aeginet. p. 134 seq. Fuerunt hi Theari, ut videtur collegium sanctum non ad tempus creatum sed perenne, quod religiones curabat, quamquam accuratiora de eius ratione non tenemus. Reperitur hoc genus Thearorum non in Aegina solum, sed etiam Mantineæ, Thucyd. V, 47. Porro Apollinis Thearii templum apud Troezenios memorat Pausan. II, 31, 9. et fuisse Thearos etiam Naupacti liquet ex inscriptione apud Cyriac. P. VII. nr. 59. Thearium, quod Pindarus dicit, fuit aedificium publicum, in quo debebant Theari, iunctum templo Apollinis Pythii, ut tradit Scholiastes ad hunc locum. Iam de constructione videndum. Noli iungere: *Νᾶσον προσέθηκε λόγῳ εὐκλέῃ καὶ σεμνὸν Πυθίου Θεάριον (προσέθηκε) ἀγλααῖσι μερίμναις, insulam admovit famæ claræ et Thearium admovit eximiis curis s. cantibus, ut interpretantur curas.* Nam quum ratio postulet hunc sensum: *Aristoclidēs illustravit insulam et Thearium, perquam inepte Pindarus in eadem re diversis vocabulis usus esset.* Quid enim? Num tantum insulam *λόγῳ εὐκλέῃ προσέθηκεν* Aristoclidēs? Annon etiam Thearium? Idem quaeram de altero. Num Thearium solum *μερίμναις ἀγλααῖς προσέθηκεν*? Annon etiam insulam? Vides ex hac ratione ridicule distingui et sibi opponi quæ hoc modo distingui nec possunt nec debent. Nec voluisse Pindarum talem distinctionem etiam particula *καὶ* docet. Non minus errare dicam, qui iungant *Θεάριον σεμνὸν ἀγλααῖσι μερίμναις Πυθίου, aut Θεάριον σεμνὸν ἀγλααῖσι μερίμναις, sc. Thearorum.* Nam magnopere displicet *σεμνὸν* cum ablativo iunctum, quod melius ponitur absolute. Ne multa, sic verte: *Qui hanc insulam illustravit et sanctum Pythii Thearium eximiis conatibus suis. Ἀγλααὶ μερίμναις sunt studia, consilia, conatus Aristoclidæ in rebus praeclare gerendis, quæ explicatio iam in Scholiis habetur.* Sic Olymp. I, 106. *θεὸς ἐπίτροπος ἑὼν ταῖσι μερίμναισιν,* ubi v. nott. quas cf. etiam ad Olymp. II, 60. et ad Pyth. VIII, 85 sqq. His expeditis quaerendum restat, quid hoc loco sibi velit Thearii commemoratio. Dubitari nequit Aristoclidem aliquo modo cum Thearis fuisse coniunctum. Aut igitur unus e familia sua fuit inter Thearos aut ipse. Si ipse Thearus fuit, credam eum aliquanto post victoriam reportatam Thearum factum; nam quum hæc certamina obiret, nondum videtur mihi fuisse in hoc illustri collegio. Vides quid inde sequatur. Si sensus est: Aristoclidem quum vinceret illustrasse Thearium, credam unum e familia eius fuisse inter Thearos; sin omnino hoc dicit Pindarus: *factum esse egregiis viri conatibus ut iam laudem inde habeat et Thearium,* nihil obstabit quo minus ipsum Aristoclidem statuamus Thearum fuisse, quum hæc caneret Pindarus. Atque hoc equidem praeferam. Nam si unus e familia Aristoclidæ inter Thearos fuit, mihi quidem minus apta videtur Thearii commemoratio. Quid enim? Num Aristoclidēs eum tantum illustravit e gente sua, qui inter Thearos erat? Annon etiam ceteros gentiles? Aptius igitur erat et æquius dicere, quod saepe dicit alias, victorem illustrasse patriam et gentem suam. Hanc difficultatem declinabimus, si statuamus Aristoclidem ipsum tum fuisse Thearum. Etenim, ut aperte loquar, conicio carmen cantatum esse in Theario, sollempnibus institutis epulis ad opincia

celebranda. Sic demum aptissima est Thearii mentio et rationem habet ab omni parte idoneam. Pergit Pindarus: *ἐν δὲ πέλρα τέλος διαφαίνεται, ὧν τις ἐξοχότερος γίνηται κ. τ. λ.* De hoc loco exposuit Boeckhius in nott. critt. nobis nonnulla addenda sunt. Ac primum quidem cave veritas: Usu cernitur summum ex iis, in quibus quis excellat; hoc enim permire dictum sit; sed ita verte: *Usu cernitur summa rei qua quis excellat, τέλος τούτων, ἃ ἐξ. γέν.* per attractionem. Nam ut monuit iam Heynius, τέλος est ipsius rei summa vis, summa. Hinc Boeckhius simpliciter vertit: *experientia cernitur, in quibus quis excellat.* His positus sensus erit hic: Usu cernitur cuiusque hominis virtus, qua quis excellat inter iuvenes, qua inter viros, qua inter seniores. Sic singularum aetatum per se plures erunt virtutes, plures igitur iuvenum, virorum, seniorum, pro diversa hominum indole, ei autem qui tribus aetatibus excellit, tribuentur tres, uniuscuiusque aetatis virtutum una. Est tamen etiam alia ratio, si omnino iuvenilis aetatis praestantiam dicas iuvenilem virtutem, et virilis aetatis praestantiam eodem modo virilem virtutem, ac similiter in senioribus; h. e. si universe florem cuiusque aetatis dicas propriam eius virtutem, omissis ingeniorum diversitatibus. Sic tres omnino erunt humanae vitae ad senilem aetatem virtutes, quibus accedet quarta senum iamiam decrepitorum *ἐπὶ γήραος οὐδ᾿ ᾧ.* Si hoc voluit Pindarus, non potuit scribere *ὧν τις* ut mihi quidem videtur, sed dicendum erat *ὅστις*, quod ipsum Scholiastes videtur habuisse. Iam haec erit sententiae ratio: *Usu cognoscitur hominis praestantia, siquis excellat, iuvenili virtute inter iuvenes, virili inter viros, senili inter seniores. Longior vita potest etiam adducere quartam, sapere in loco.* Fateor mihi hoc melius videri. Nam ut decrepitorum omnino una est generalis virtus, dico illud *φρονεῖν τὸ παρκείμενον*, sic etiam unicuique ceterarum vitae aetatum omnino unam videtur tribuisse virtutem, missis singularum hominum diversitatibus. In ceteris plane assentior Boeckhio meo, nisi quod sponte intelligitur, me quattuor aetates ponere, iuvenilem, virilem, senilem et senum decrepitorum. Contra Boeckhius etiam nunc censet tres tantum aetates designari, puerilem (*ἐν παισὶ νέοισιν*) usque ad initium virilium annorum, *μέχρι τοῦ ἐκ παιδῶν ἐξέρχασθαι καὶ ἐς ἄνδρας ἐγγράφασθαι*, cuius rei terminus apud Athenienses in annum duodevigesimum constitutus erat, inclusa prima adolescentia s. *ἐφηβεία*; tum virilem (*ἐν ἀνδράσιν*); senilem (*ἐν παλαιτέροισιν*): harum tres esse virtutes, singularum aetatum singulas: quartam autem virtutem, ut Hermannus statuit, esse tribus illis aetatibus communem, et in senibus quidem maxime elucentem et perfectam, non tamen senibus propriam, eamque formalem quodammodo, *φρονεῖν τὸ παρκείμενον*, quae et in puero et in viro et in sene cernatur, quippe quae efficiat, ut unusquisque suam rem agat neque alius aetatis virtutem occupet; hanc igitur qui una cum tribus illis nactus sit, cum habere quattuor: quae tamen quum nonnisi cum longa vita contingere omnes possint, quod senilis virtus et communis illius quartae virtutis absoluta perfectio seni demum competit, ideo dici quattuor illas longam vitam afferri. Idem etiam illud *ὧν* expelli non vult, sed ita explicandam sententiam censet: Esse quidem tres tantum pro aetatibus in unoquoque virtutes, sed, ut dixi, varias pro hominum indole, unde alius alia re excellat; uniuscuiusque tamen nonnisi tres esse, unam quam ille puer iuvenis, alteram quam idem vir, tertiam quam senex habeat; quibus quarta illa omnibus communis accedat; itaque nihil mirum esse, si, licet singularum aetatum plures pro uniuscuiusque indole virtutes sint, tamen singuli usque ad senium praeter communem quartam nonnisi tres habeant. Has autem quattuor virtutes quum in Aristoclide laudet poeta, perfectum quodammodo hominem describi, qui et tribus singularum aetatum virtutibus excellat, et quartam habuerit, quae effecerit, ut puer iuvenis plane pueri-

lem, vir virilem, senex senilem virtutem exercuerit. Quodsi tamen quattuor aetates distinguendae sint, et quarta virtus quartae aetatis sit, non tribus aetatibus communis, aetatem quartam Boeckhius quoque censet *extremum esse senium ἐπὶ γήραος οὐδ᾽*, quo posito *φρονεῖν τὸ παρήμενον* esse putat *Rebus praesentibus acquiescere nec quidquam ultra quaerere*: quod seni decrepito unum superest. Et haec quidem Boeckhius, qui ultro fatetur sibi hunc locum, quo eum diutius consideret, eo obscuriorem fieri: nunc his accuratius expositis certe hoc effectum est, ut status controversiae liqueat. Quodsi verior iudicabitur Boeckhii mei sententia, ego quoque non reluctabor. De forma praesentis *ἐνέπει* monet Buttmann. Lexilog. p. 280. Addit Pindarus: *τῶν οὐκ ἄπεισι*, sc. Aristoclidem, quem vides tum senem fuisse. Tertia persona, qua supra usus erat poeta, utitur etiam hic, quia haec cum antecedentibus cohaerent.

Vs. 73. usque ad fin. Sequitur iam ultima pars hymni, in qua excusat carminis dilationem. *Χαίρει*: Recte nunc mutatur persona; nam ipsum nunc alloqui debebat Aristoclidem. Et fortasse haec a coryphaeo pronunciabantur. Ad ipsam salutationem et universum locum cf. Pyth. II, 67. hoc loco Schol. *τὸ χαίρει* a propinatione desumptum putat: quod non probo. Pergit poeta: *ἐγὼ τὸδε τοι πέμπω μειμιγμένον μέλι λευκῷ σὺν γάλακτι κ. τ. λ.* Ego tibi mitto hoc mel cum lacte mixtum, quod admixta spuma ambit, potum cantatum Aeoliis tibiis, ut *ἀπύων ἐν ἀύλοις* Olymp. V, 19. Sed de constructione loci expositum iam in nott. critt. Notum autem est, Pindarum passim hymnum epinicium cum potu comparare; tenendum vero hanc comparationem reperiri non nisi in carminibus in convivio cantatis, ut Olymp. VI, 91. VII. init. ubi cf. Boeckh. et Isthm. V. ubi v. nos. Tales enim metaphorae ab intelligente poeta accommodabantur ad epiniciorum formam, qualem declaratam accepisset. Hoc loco pro vino placuit poetae mel cum lacte mixtum dicere carmen, ut solebant veteres mel adde-
dere lacti; cf. Aelian. H. A. XV, 7. Quum igitur Pindarus hic spreverit usitatum vini comparationem, quaeras quae causa eum ut hoc faceret moverit. De qua re nihil habeo praeter coniecturam. Videtur inesse hoc: *Mitto tibi potum dulcem et lenem*, ut habet dulces hoc carmen laudes et placidum rerum decursum ac numeros molli-
ores Doriis sed non fractos. Aptior videtur hic potus Aristoclidem seni quam vino spumans poculum, et fortasse etiam Musae, cui Aristoclidem victoriam suam debebat, aptius erat hoc libamen, siquidem traditur Musis libatum esse *νηφαλλοις*, cf. Schol. ad Sophocl. Oed. Colon. 100. *Νηφαλλία* proprie dicta *ὕδρῳσποίδα* et *μελισσποίδα*; cf. Wyttenb. ad Plutarch. T. VI, P. II, p. 849. Fortasse tamen etiam *μελίκρατον* quod antiquo usu dicebatur, huius generis fuit; cf. Odyss. κ, 519. et Schneider Lex. Gr. Dixi me non nisi coniecturas habere ad locum explicandum; tamen aliquid quam nihil tentare malui. Denique quum probabile sit cantatum esse carmen in Theario paratis epulis, fortasse etiam huc simul respexit poeta, significans se ad convivium ornandum suavem hunc potum mittere, ut in alia re est in Fragm. Scol. 3. *ὦ Θρασύβουλι, ἐρατᾶν ὄχημ' αἰοιδᾶν τοῦτό τοι πέμπω μεταδόρηιον*. Addit Pindarus: *ἔστι δ' αἰετὸς ἄκρως ἐν ποτανοῖς*, est tamen aquila velox inter volucres, h. e. admodum velox avis, velocissima avis. Sic *ἐν παισὶν νίος* Pyth. IV, 281. est iuvenili robore praestans, ut *ἴσος ἐν ἴσοις* est iustissimus vir. Porro comparatio aquilae quae celerrime capit, e longinquo delata, cruentam praedam, significat poetam scopum quem petit facili certoque volatu assequentem, h. e. rem propositam optime tractantem. Non possunt idem crocitantem graculi, qui eximia illa alarum vi destituti humilia sectantur. Nam poetam non victorem intelligi debere et aliorum locorum comparatio docet ut Olymp. II, 97. Nem. V, 21. et rerum nexus. Sensus igitur nude declaratus hic est = Sero quidem

loco Theognid. vs. 1051. *Μή ποτ' ἐπειγόμενος πρήξης κακόν, ἀλλὰ βαθεῖη σῆ φρενὶ βούλευσαι σῶ ἀγαθῶ τε νόω.*

Vs. 9 — 32. Transitum facit ad rem ipsam et memorat Timasarchi victorias. *Τό μοι θέμεν — ὕμνου προκώμιον εἶη.* Quum κῶμοι saepe sint cantus ἐπικώμιοι, προσέμιον hymni ἐπικωμίου recte dici potuit προκώμιον. Porro θέμεν est dedicare. Sensus loci hic est: *Iovem et Nemeam ac Timasarchi luctam cantaturo mihi pro exordio hymni liceat offerre haec de carminum epiniciorum iucunditate et praestantia dicta.* Eorum enim operae coniunctae haec victoria debebatur; ornaturus igitur eos et delectaturus cantu, praefatur de carminum iucunditate, tanquam aptissimo introitu. *Δίξαιτο*, illud ipsum puta προκώμιον. Veram constructionem intellexit etiam Scholiastes; ac dictum illud est faustissimum, unde perquam aptum est verbum *δέχεσθαι*. *Αἰακιδᾶν ἠΰπυργον ἴδος, urbs Aegina.* Muellerus Aeginet. p. 146. de ea scripsit sic: „Sita erat ad mare, adversus Africum, Epidauri puto et Chersonesi e regione; munitissima usque ad Olymp. 80. ita ut novem mensium oppugnationem sustinuerit; portubus circumdata duobus et haud dubie tam ampla, ut a templo Veneris ad australe usque insulae promontorium pertinuisse et fana, Pausaniae tempore disiecta, pleraque continuisse videatur. *Ἐν ἐπιφανεστάτῳ τῆς πόλεως*, ut scribit Pausanias II, 29. 6. situm erat Aeaceum, marmoris candidi περίβολος τετράγωνος.” *Δίκα ξυναρκεῖ κοινὸν φέγγος, iustitia advenas sublevante communis omnibus lux s. salus, κίων παντοδαποῖσι ξένοις*, Ol. VIII, 26. Suaviter iterum utitur hac laude Aeginae; nam hoc vult, ut quae omnes advenas admittat, dictum quoque illud benigne recipiat. Cf. ad Nem. III, init. Ceterum videmus Aeginam etiam tum commercii florentem. *Εἰ δ' ἔτι ξαμενεῖ Τιμόκριτος ἄλλω σὸς πατήρ ἐθάλλετο κ. τ. λ., Pater tuus si viveret, is imprimis laetaretur hoc hymno, qui tres filii victorias complectitur.* Sic et patrem laudat et ad victorias ipsas transitum parat. Pater Timasarchi musicam calluit: ex eadem hac Theandridarum gente fuit etiam Euphanes poeta lyricus, avus Timasarchi, de quo in fine legitur. Florebat tunc poesis lyrica inter Dores. *Ποικίλον κιθαρίζων* iunge, ut dicitur *χαρίων, ἐρατὸν, ἡμερῶν, λαμπρὸν κιθαρίζειν.* Porro *τῶδε μέλει κλιθεῖς*, huic carmini inclinans, h. e. lubenter canens hoc carmen. Commode haec interposita sunt inter verba: *θαμὰ κε — κελάθησε.* Vulgatius est verbum *προσκλίνειν* et *προσκλίνεσθαι*, ubi operam damus alicui rei, ei favemus. *Ἕμνον κελάθησε καλλίνικον κ. τ. λ. h. e. saepe cecinisset hunc hymnum ferentem laudum ex tribus victoriis complexum.* De voce ἄρμος cf. Boeckh. nott. critt. ad Olymp. I, 82. Porro iunge *ἄρμον στεφάνων Κλεωναίου ἀπ' ἀγῶνος καὶ ἀπ' Ἀθανᾶν ἐν Θήβαις τε.* Nam ut corona e Nemeaeo certamine et corona ex Athenis est laus parta in illis locis, sic etiam *στέφανος ἐν Θήβαις* est laus parta Thebis. Persaepe similiter Pindarus, ut *κόσμος Ὀλυμπία* Olymp. VIII, 110. *πέντε Ἰσθμοὶ νίκαι* Pyth. VII, 13. *κλέος τᾶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις Πέλοπος*, Olymp. I, 93. et sic in aliis. Denique similiter quodammodo utramque constructionem coniungit Olymp. XII, 19. 20. *Νῦν δ' Ὀλυμπία στεφανωσάμενος καὶ δις ἐκ Πυθῶνος Ἰσθμοὶ τε.* Ad *λεπαρᾶν Ἀθανᾶν* cf. Wyttenb. ad Iulian. Orat. p. 429. Bergl. ad Aristophan. Nub. 299. Schneid. Vit. Pindar. p. 38. De Atheniensibus ludis v. Schol. Olymp. VII, 151. et IX, 130. et comment. ad Olymp. XIII, 37. *Κλεωναίου ἀγῶνα* dicit Nemea. Nam Cleonaei, a quorum urbe non ita longe aberat locus Nemeaeus (cf. Strab. VIII, 377. Pausan. II, 15.), diu fuerunt praesides horum ludorum; cf. Schol. ad init. Nem. Argument. et Plutarch. Vit. Arat. c. 28. Praesides erant quum maiores Thiaei ibi vincerent; cf. Nem. X, 42. ac necesse est tenuisse eos etiam tum ius suum, quum hoc carmen scriberetur. Nam quo sensu Atheniensium et Thebanorum ludos hoc loco dicit, eodem par est dici

lunii die, ut colligo e vs. 35.; sed quo loco et qua in re cantatum sit, nonnisi tenui suspitione assequi licet. Suspicio carmen cantatum esse in pompa victoris per urbem. Favet huic opinioni metrica carminis ratio monostrophica, qualem habet etiam carmen Nem. IX. vix alibi quam in pompa cantatum, neque adest quidquam in toto carmine quod obstat. Cum igitur hoc carmen in pompa canendum esset per Aeacidarum urbem incedente, ideo faciendum statuit poeta ut omnium Aeacidarum nomina celebrarentur. Ac res quidem Aeacidarum gestas complecti uno carmine non poterat; tractavit igitur hunc locum ita ut exhiberet eos in diversissimis locis cultos, duorum vero, Telamonis dico et Pelei, Aeaci filiorum, etiam facta insigniora intexeret. Congestis sic in unum locum omnium Aeacidarum nominibus hoc consecutus est poeta, ut gens ostenderetur heroica, qualem nulla alia Graeciae urbs habuit, atque ita ipsum illud ἠΰπερ ἄγον Αἰακιδᾶν ἕδος, splendidissimorum heroum mater, quorum etiam imagines videtur servasse omnium, quam magnificentissime celebratum haberetur. Si iam tum potuit esse aliqua suspicio bellorum insecutorum, faustissima auspicia habebat Aegina tot heroum vigente potentia munita. Quidquid est, fuit tum Aeginae splendor maximus, qui non potuit illustrari exquisitius quam tot heroum laudatis nominibus. Credas haec in publica aliqua Aeacidarum sollemnitate cantata; sed obstat hoc quod nulla est in toto hoc carmine Aeacidarum invocatio, quae abesse nullo modo poterat, si festo horum heroum die res esset acta. Multo minus alius cuiusdam dei sollemnitate eo ornatam credo, quum etiam huius rei nullum reperiam vestigium. De ceteris expositum est suo loco.

Vs. 1—8. Exordium carminis, de cuius ratione nonnulla moneo ad vs. 32. Primorum verborum est sensus: *Optimum est hilaritas laborum peractorum lenimen.* Ad formulam cf. Aeschyl. Choeph. 693. *λατρός ἐλπς.* Poterat etiam sic dicere: *ἄριστος εὐφροσύνα ἀνδρῶν πόνων κεκριμένων λατρός,* nunc omisit ἀνδρῶν, quod per se inest in sententia. Vides quo referam sequens *νῆν.* Porro *κεκριμένων* recte explicat Scholiastes *συντελεσθέντων καὶ κρῖσιν λαβόντων.* Res nota. Pergit poeta: *Carmina vero suavissime deliniunt eum,* h. e. *quum optimum sit laborum peractorum lenimen hilaritas, quam quis habet post res feliciter gestas, nihil magis eum carmine epinico exhilarat.* Nam *θέλειν* est blande, suavissime delinire, et manifesto hoc agit poeta in sequentibus, ut ostendat nullum esse iucundius levamen carminibus. Intelliges hinc cur carmina nunc ornatus dixerit *σοφᾶς Μοισῶν θύγατρας αἰοιδᾶς,* et cur haec ceteris huius commatis verbis praeposuerit. Nam ut omnino Pindarus admirabilis est exquisita collocatione verborum, sic in toto hoc exordio nullum verbum est, quod non aptissime positum sit. Semel monemus hoc, quia etiamnum nimis negligent quidam in explicandis veterum scriptis verborum ordinem attendere, quasi rerum pondera recte sentiri possint ubi illud neglexeris. Ceterum post *ἀπτόμενας* malim colon positum. *Μαλθακά τέγει γυῖα,* emollit, lavando ut mollia fiant membra tarda et gravia ex laboribus. Nam *τέγειν* est *μαλακτεῖν,* humore molle reddere, unde pro macerare id dici constat, cf. Valcken. ad Hippolyt. p. 195. Ruhnken. ad Tim. Lex. Platon. p. 248. Sic consecutus est poeta, ut emolliendi vim cum recreandi significatione exhiberet coniunctam. Mox *laus citharae socia* est *laus ad citharam cantata.* Pergit: *Verbum factis superstes est, quod quidem Gratiarum ope, cogitatum et meditatam protulerit lingua.* *Σὺν Χαρίτων τύχῃ,* *fausta Gratiarum ope;* similiter explicandum est Nem. V, 48. *Gratias* constat esse *κώμων* amicas; hic aptissime memorantur, quoniam carmen significare voluit pulchrum et quod non displiceat Gratiis: tale enim par est rebus gestis vivere diutius. Hinc est quod addit: *σφεῖός ἐξέλοι βαθείας.* Vim vocis *βαθείας* senties, comparato

loco Theognid. vs. 1051. *Μή ποτ' ἐπειγόμενος πρήξης κακόν, ἀλλὰ βαθείη σῆ φρενὶ βούλευσαι σῶ ἀγαθῶ τε νόω.*

Vs. 9 — 32. Transiunt ad rem ipsam et memorat Timasarchi victorias. *Τό μοι θέμεν — ὕμνου προκώμιον εἶη.* Quum *κῶμοι* saepe sint cantus *ἐπικώμοι*, *προκώμιον* hymni *ἐπικωμίου* recte dici potuit *προκώμιον*. Porro *θέμεν* est dedicare. Sensus loci hic est: *Iovem et Nemeam ac Timasarchi luctam cantaturo mihi pro exordio hymni liceat offerre haec de carminum epiniciorum iucunditate et praestantia dicta.* Eorum enim operae coniunctae haec victoria debebatur; ornaturus igitur eos et delectaturus cantu, praefatur de carminum iucunditate, tanquam aptissimo introitu. *Δέξαιτο*, illud ipsum puta *προκώμιον*. Veram constructionem intellexit etiam Scholiastes; ac dictum illud est faustissimum, unde perquam aptum est verbum *δέχεσθαι*. *Αἰακιδᾶν ἠῦπυργον ἴδος, urbs Aegina.* Muellerus Aeginet. p. 146. de ea scripsit sic: „Sita erat ad mare, adversus Africum, Epidauri puto et Chersonesi e regione; munitissima usque ad Olymp. 80. ita ut novem mensium oppugnationem sustinuerit; portubus circumdata duobus et haud dubie tam ampla, ut a templo Veneris ad australe usque insulae promontorium pertinuisse et fana, Pausaniae tempore disiecta, pleraque continuisse videatur. *Ἐν ἐπιφανεστάτῃ τῆς πόλεως*, ut scribit Pausanias II, 29. 6. situm erat Aeaceum, marmoris candidi *περίβολος τετράγωνος.*” *Δίκα ξυναρκεῖ κοινὸν φέγγος, iustitia advenas sublevante communis omnibus lux s. salus, κίων παντοδαποῖσι ξένοις*, Ol. VIII, 26. Suaviter iterum utitur hac laude Aeginae; nam hoc vult, ut quae omnes advenas admittat, dictum quoque illud benigne recipiat. Cf. ad Nem. III, init. Ceterum videmus Aeginam etiam tum commerciis florentem. *Εἰ δ' ἔτι ζαμενεῖ Τιμόκριτος ἄλλω σὸς πατήρ ἐθάλλετο κ. τ. λ., Pater tuus si viveret, is imprimis laetaretur hoc hymno, qui tres filii victorias complectitur.* Sic et patrem laudat et ad victorias ipsas transitum parat. Pater Timasarchi musicam calluit: ex eadem hac Theandridarum gente fuit etiam Euphanes poeta lyricus, avus Timasarchi, de quo in fine legitur. Florebat tunc poesis lyrica inter Doreas. *Ποικίλον κισθαρίζων* iunge, ut dicitur *χαρίων, ἐρατὸν, ἡμερόεν, λαμπρὸν κισθαρίζειν.* Porro *τῷδε μέλει κλισεῖς*, huic carmini inclinans, h. e. lubenter canens hoc carmen. Commode haec interposita sunt inter verba: *θαμῶ κε — κισθάησε.* Vulgatius est verbum *προσκλίειν* et *προσκλίνεσθαι*, ubi operam damus alicui rei, ei favemus. *Ἕμνον κισθάησε καλλίνικον κ. τ. λ. h. e. saepe cecinisset hunc hymnum ferentem laudum ex tribus victoriis complexum.* De voce *ῥμος* cf. Boeckh. nott. critt. ad Olymp. I, 82. Porro iunge *ῥμον στεφάνων Κλεωναίου ἀπ' ἀγῶνος καὶ ἀπ' Ἀθανᾶν ἐν Θήβαις τε.* Nam ut corona e Nemeaeo certamine et corona ex Athenis est laus parta in illis locis, sic etiam *στέφανος ἐν Θήβαις* est laus parta Thebis. Pessaepe similiter Pindarus, ut *κόσμος Ὀλυμπία* Olymp. VIII, 110. *πέντε Ἰσθμοῖ νίκαι* Pyth. VII, 13. *κλέος τᾶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις Πέλοπος*, Olymp. I, 93. et sic in aliis. Denique similiter quodammodo utramque constructionem coniungit Olymp. XII, 19. 20. *Νῦν δ' Ὀλυμπία στεφανωσάμενος καὶ δις ἐκ Πυθῶνος Ἰσθμοῖ τε.* Ad *λεπαρᾶν Ἀθανᾶν* cf. Wyttenb. ad Iulian. Orat. p. 429. Bergl. ad Aristophan. Nub. 299. Schneid. Vit. Pindar. p. 38. De Atheniensibus ludis v. Schol. Olymp. VII, 151. et IX, 130. et comment. ad Olymp. XIII, 37. *Κλεωναίου ἀγῶνα* dicit Nemea. Nam Cleonaei, a quorum urbe non ita longe aberat locus Nemeaeus (cf. Strab. VIII, 377. Pausan. II, 15.), diu fuerunt praesides horum ludorum; cf. Schol. ad init. Nem. Argument. et Plutarch. Vit. Arat. c. 28. Praesides erant quum maiores Thiaei ibi vincerent; cf. Nem. X, 42. ac necesse est tenuisse eos etiam tum ius suum, quum hoc carmen scriberetur. Nam quo sensu Atheniensium et Thebanorum ludos hoc loco dicit, eodem par est dici

etiam Cleonaeum certamen. Non convenit igitur mihi cum Corsino Dissert. Agonist. III. p. 52. qui inde ab Olymp. 53. Argivos semper praesides fuisse censet. *Οὐνεκ' Ἀμφι-
τρυῶνος ἀγλᾶν παρὰ τύμβον* — *Αἰγίνας ἕκατι*, quandoquidem apud *Amphitryonis se-
pulcrum non invitum eum coronarunt, propter Aeginam*. Veniebat aliquando in mentem
iungere: *Θήβαις τ' ἐν ἑπταπόλει οὐνεκ' Ἀμφιτρυῶνος κ. τ. λ.* tamen postea de hac
constructione dubitare coepi. Amphitryonis sepulcrum apud Thebanos memoratur
etiam Pyth. IX, 84. et Pausan. I, 41, 1. Fuit ante portas Proetides; ibi enim Iolai
gymnasium erat teste Pausan. IX, 23. cui iunctum fuisse Amphitryonis sepulcrum do-
cent Scholia ad hunc locum. Atque in hoc stadio agebantur Heraclea (v. Schol.),
quae etiam Iolaia dici solent. Cf. Comm. ad Olymp. VII, 77 sqq. In his vicerat Ti-
masarchus. *Αἰγίνας ἕκατι*. Asopus, Aeginae pater, erat fluvius Sicyonius apud Phli-
untem. Tamen Thebani hunc honorem suo Asopo vindicare studuerunt, unde con-
fuso Boeotico et Phlasiio flumine orta est fabula de cognatione Aeginae et Thebae,
tanquam sororum, firmata, ut videbatur, ab Apolline Delphico (cf. Herod. V, 80.)
pluribus cantata Pindaro Isthm. VII, 17. Vide de his rebus Mueller. Aeginet. p. 10.
accurate disputantem. Accidit circa Ol. 68, 4. cum Thebani bellum gererent contra
Athenienses, ut oraculo iuberentur socios quaerere sibi cognatos. Adierunt igitur Ae-
ginetas et exstitit ex eo tempore foedus, amicitia et hospitium Thebanis cum Aeginet-
is: cf. praeter Herodotum Diod. IV. 27. Schol. Pindar. ad vs. 30. Disputat de hac
re Mueller. Aeginet. p. 114. Ac vidimus ad Nem. III, 20. iam olim hospitium fuisse
Herculi cum Aeacidis. Pindarus politicum foedus nusquam disertius memorat, uti par
est, sed mythica tenet, nunc Aeginae et Thebae, quae ferebatur, cognationem et Her-
culis cum Aeacidis hospitalem consuetudinem. In verbis *Ἡρακλῆος ὀλβίαν πρὸς αὐ-
λᾶν* obscurum est quaenam sit aula Herculis. Illud falsissimum sit, si ipsas Thebas
aulam Herculis dici credas, in qua sententia videtur fuisse Scholiastes. Dicuntur ur-
bes deorum sedes, etiam *δαῖμα Ἥρας* dixit Argos Pindarus Nem. X, 2. sed aulam ubi
dixerint hoc modo, monstrari mihi velim. Hoc autem loco etiam adiecta praepositio
πρὸς huic opinioni manifeste obstat. Equidem intelligo *Ἡρακλεῖον*, quod situm erat
ante portas Electras; cf. Pausan. IX, 11, 2. *Ὀλβίαν* vertes *praeclaram*, nisi est *εὐδαί-
μονα*, ob victoriam Timasarcho ab Hercule concessam. Cum Timasarchus Herculis
ludos adiret, par erat eum templum Herculis petere ut ibi sacrificaret. *Ἐν ᾧ ποιε
Τροίαν κ. τ. λ.* cum quo iam Aeacidae amicitiae foedus habuerunt, quo significat alte-
ram mythicam amicitiae inter Thebanos et Aeginetas causam. Atque sic commode
ad Herculis et Telamonis res gestas transit. De verbo *πόρθησις* cf. ad Nem. III, 36.
Expeditiones contra Troiam, Meropes et Alcyoneum similiter coniunctim memoratas
habes Isthm. V, 29 seq. De *expugnatione Troiae* vidimus Nem. III, 35. *Meropes* tene-
bant insulam Con, devicit eos Hercules a Troia redux (cf. Schol. et Heyn. ad Apol-
lod. Observatt. p. 183.). *Alcyoneus* Gigas post Meropes devictos debellatus fertur ab
Hercule (cf. Apollod. I, 6, 1. coll. II, 7, 1. cum not. Heyn.): Telamoni caedem Al-
cyonei Pindarum tribuere Schol. Apollon. I, 1289. hinc notat. Factum esse in cam-
pis Phlegraeis significat etiam Pindarus Isthm. V, 31. ubi etiam de Telamonis auxilio.
Tamen Scholiastes ad hunc locum pugnam prope Corinthum in Isthmo dicit factam,
unde conicias diversas fuisse de hac re fabulas. Sed Eustathium Thraciam agnoscere
etiam in Scholiis Pindari h. l., Boeckhius notavit Praef. Schol. T. II. p. XXIX. ad-
ditque nunc idem, in Scholiis verba *τῆς Κορίνθου* ab imperita manu addita esse:
Thracicum Isthmum Schol. Isthm. V, 47. nominat in eadem re: igitur hic quoque
hunc intelligendum esse: nec tamen de Isthmo Thracicae apud Lysimachiam Cher-

sonesi cogitasse grammaticum, sed de Isthmo peninsulae Pallenae s. Phlegrae, in quo sita Potidaea. Nemppe Alcyoneus in ipso introitu peninsulae, ubi defensionis locus apertissimus, Herculi obstitit ibique cum eo conflixit. *Οὐ τετραορίας γε πρὶν δωδέκα — δὲ τόσους, non antequam duodecim currus et viginti quattuor viros, qui in curribus erant, iacta rupe occidisset Alcyoneus Herculi socios.* Erant enim in unoquoque curru duo heroes, more ex Homero noto. Ad ἔλεν cf. Hom. II. 2, 228. *Ἐνθ' ἔλετην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δῆμου ἀρίστω, νῆε δ' ὄω Μέρποσ.* Verba ἀπειρομάχος ἰὼν κε φανείη κ. τ. λ. verto: *Imperitus sit pugnae qui hoc non intelligat, qui hoc incredibile esse dicat.* Ad sententiam quae sequitur Scholiastes affert versum e Tragico: *τὸν δρωῖνά πού τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται*, cui similis est alius apud Stobaeum Eclog. Physic. I, 4. ed. Heeren. et Theophil. Antiochen. adv. Antolyc. II, 53. ed. Wolf. *δράσαντι γὰρ τοι καὶ παθεῖν ὀφείλεται.* Ceterum quaeri potest cur haec a Pindaro posita sint. Quamquam Hercules et Telamon in illa pugna fortissime steterant et terribilem istum Gigantem prostraverant, tamen excusanda erat clades virorum. Sic igitur haec propter Herculem dicta videbuntur. Erraveris tamen, si nihil praeter hoc subesse credas. Verior horum dictorum causa haec esse videtur, ut simul soletur victorem, qui non nisi post multos labores victoriam videtur tulisse, attrito corpore. Sensit hoc etiam Scholiastes ad hunc locum. Atque infert Pindarus talia etiam alibi, ut Olymp. XI, 15 seq. *Compara mihi iam exordium carminis, et intelliges, quid sit quod statim in principio εὐφροσύναν* laudet et cantum tanquam optimum laborum peractorum levamen. Ad luctae labores exantlatos pertinet etiam comparatio calidae aquae membra fessa recreantis. Quamquam enim haec cuivis luctatori victori recte dici possunt, imprimis tamen apta sunt ubi quis non facilem habuit victoriam. Quare equidem non dubito haec omnia in eandem sententiam dicta esse. Iam, ut ad hunc locum redeam, vide rationem poetae. Timasarchi victorias enumerans ultimo loco posuit victoriam ex Heracleis reportatam, ut hinc ad Herculem et Telamonem veniret, quorum quaedam facta nobiliora recensens ultimo sic utitur, ut soletur simul Timasarchum, et excuset quae ille adversa in lucta perpeusus erat. Post quae abruptit orationem.

Vs. 33—43. Significat poeta se quamquam plura de his rebus dicenda habeat et aegre ab iis absteineat, tamen abruptere orationem quum alia restent. *Τεθμὸς* quum vulgo legem significet aut institutum quod publice habetur, vix potest aliter accipi quam de ratione talium carminum more sancita, ut et domestica praeferantur peregrinis et ne domesticorum heroum in uno solo laudando se contineat oratio, ubi plures laudem postulent. Atque ita etiam facit fere Pindarus. *Ἔρται τ' ἐπειγόμεναι*, quippe quum etiam alia celebranda sint in hac pompa. Amamus enim haec et similia ita interpretari, ut etiam tempori apta sint, quo audiebantur. Alii sic intelligunt: *urget tempus, quum carmen ad certum diem promissum sit.* Pergo ad seqq. *Ἰύνγε δ' ἔλκουμαι ἤτορ νουμηνία θιγέμεν.* Haec obscuriora sunt; videbimus singula. De ave Iynge, cujus usus in re magica, v. ad Pyth. IV, 214. Similiter *ἔλκεσθαι* proprium in rebus magicis, ut Theocrit. II, 17. et apud Latinos *ducere* (cf. Virg. Eclog. VIII, 68. ibiq. Voss). Porro *νουμηνία* quum imprimis consecrata fuisse videatur epiniciis celebrandis, quod colligi potest e Scholiis ad Nem. III, 2. eâ huius quoque festi epinicii tempus significari probabile est. Iam vide sensum loci. Credas vertendum esse: *Iynge vero ducor ut tangam novilunium s. festum epinicium.* Quamquam enim *θιγεῖν* plerumque cum genitivo iungitur, tamen dubitari nequit etiam cum dativo id Pindarum iunxisse, de quo v. ad Olymp. I, 67 sqq. Sed etsi non nego per linguam ita verti quodammodo posse ut indicavi, hoc tamen loco quo minus verum hoc habeam,

obstat sententiarum ratio. Imago e re magica petita indicat poetam insidiosa aliqua vi duci, cui nunc obsistere debeat. Et ipse statim addit: ἀντίπειν' ἐπιβουλῆα, insidiosus illecebris, ut apud Lucian. de Saltation. c. 3. est ἐπιβουλεύειν τοῖς ὄσι, de Sirenius Ulyssem cantu allicientibus. Hinc intelligitur locum quem tractamus non posse intelligi de cupiditate novilunium attingendi, sed potius de ea vi esse cogitandum, qua Pindarus ad res quas modo orsus erat persequendas trahebatur. Atque ita fere etiam Heynius sententiam cepit. Verto igitur sic: *Iynge autem trahor animo, ut haec praesente novilunii die tangam.* Nempe sunt haec manifesto opposita antecedentibus; trahitur poeta in diversas partes; retinet eum, quo minus pergat, τειθμός ὄραι τ' ἐπειγόμεναι, trahit, ut ea nunc tangat, animi cupiditas. Fortasse facilius intellecta esset vera haec membrorum ratio, si scriptum haberetur: ἐρύκει με τειθμός, ἔλκομαι δὲ διγύγει τῷγγε, aut sic: τειθμός ἐρύκει, τῷγγε δ' ἔλκομαι. Non minus tamen usitata est haec verborum collocatio quam Pindarus hoc loco praetulit, immo dico eam exquisitissimam (cf. ad Nem. IX, 39 seq.). Quare haec quidem satis defensa sunt; nam διγύμεν, attingere, sc. τῶν μακρῶν, per se clarum est, ut ἀπτεσθαι λόγων, διγγάνειν μύθων, alia dicuntur. Erant autem Herculis et Telamonis res gestae ad ornandam Timasarchi luctam aptae, atque etiam alibi commemorat haec Pindarus in celebrandis Aeginetarum victoriis, coniungitque horum heroum nomina lubenter, cum Herculis laudibus magnopere delectetur. Unde intelligitur quae sit haec vis animum trahens. Boeckhius tamen priorem, quam proposui, rationem ideo praefereendam censet, quod quum structura verbi διγύειν et ἀπτεσθαι cum dativo adeo usitata fuerit, vix separari διγύειν et νομηνῆα possint: verba autem τῷγγε δ' ἔλκομαι ἦτορ ν. θ. tum explicationem esse praegressi Ὄρατ' ἐπειγόμεναι, declarante poeta sibi in carmine confidendo non licere ulterius evagari; summo enim se desiderio et quasi magicis incantamentis teneri, ut sollempnia epinicia attingat. Itaque quamvis iam medius insit medio mari (βαθεία ποντιάδι ἄλμῃ), hoc est digressioni, tamen maris insidiis, hoc est digressionis poetam abripiantis illecebris, esse renitendum. Ἐμπαῖ autem non ad priora spectare, sed ad seq. καί περ, ut Pyth. IV, 237. Nem. VI, 4 sqq. Haec ille. Pergit poeta: *Quamquam iam in medio cursu es, obsiste cupiditatis illecebris, et multum videbimur adversariis superiores cum laude incidere.* Verba σφόδρα δόξομεν κ. τ. λ. sunt pro apodosi antecedentis sententiae, ut in illo apud Persium Satir. II, 22. aperto exemplo: *Dic agedum Statio, „pro Iuppiter! o bone,” clamet, „Iuppiter!”* Sunt haec nota e grammaticis. Hinc oratio nulla copula ligata est. Sensus igitur: Tamen obsiste, quod si feceris, adversarii non habebunt quod vituperent. Δαίτων ὑπέρτεροι est: *invidia adversariorum, reprehensorum maiores.* Addit: φθονερά δ' ἄλλος ἀνήρ βλέπων κ. τ. λ. *invidis autem oculis adversarius persequens frustra in tenebris nocere conabitur.* Praesens κυλίνδει pro futuro est, quod huic loco aptissimum. Ceterum ut hodie Pindari in fabulis intexendis artificium non intelligitur ab omnibus, ita etiam eo tempore fuerunt, qui poetam vituperarent, quod inferret aliena et omnia nec necessaria, Herculi nimium addictus. Credam autem carpi Aeginetas quosdam, quemadmodum Nem. VII. ubi dicta de Neoptolemo excusat, manifesto tanguntur Aeginetarum quorundam reprehensiones, et qui in hoc ipso carmine defenditur Melesias, apud Aeginetas censendus est invidia flagrasse. Nam inepte quod alibi factum esset, Aeginetis inculcasset. Addit: *Mihi vero qualem dedit fortuna facultatem tempus futurum perficiet, quatenus fato concessum; nec poterunt me impedire in cursu meo adversarii.* Etiam post pugnam Salaminiam ita scribere potuit Pindarus, ut male inde colligeres, haec iuvenem prodere poetam.

Vs. 44—72. Ἐξύφαινε — διελθεῖν. Transit nunc poeta etiam ad ceteros Aeacidas, eosque recenset omnes praeter Telamonem, cuius supra iam facta erat mentio. Ac primum quidem commemorat Telamonis filios. Dicit igitur: *Pertexe iam, et hoc statim, o cithara, Lydia cum harmonia carmen, carissimum illud Aeginae et Cypro.* Lydiam harmoniam hoc carmen habere commode additur, quia haec dulcis est (v. Metr. Pind. p. 240.), dulcem autem modo citharam poeta appellaverat. De Lydia harmonia v. etiam Metr. Pind. p. 277. ubi Boeckhius docuit, tam quia puer vicerit Timarsarchus, quam quod defunctorum memoria carmini insit, Lydiam harmoniam usurpari: idem addit, carmen a pueris cantatum esse, quibus Lydia harmonia imprimis conveniat. Hoc est quod Schol. vult vs. 14. ὕμνου προκώμιον εἶπε διὰ τὸ ὑπὸ χορευόντων μὲν λέγεσθαι τὸν ὕμνον νεωτέρων τινῶν: et ipsos numeros tales esse Boeckhius animadvertit, vix ut alia quam puerili voce cani apte queant. Oepona vetus nomen Aeginae, cf. Herod. VIII, 46. Strab. VIII, p. 375. Pausan. II, 29, 2. de quo disputat Mueller. Aeginet. p. 7 sq. Ἐνθα Τεῦκος ἀπάρχει, ubi Teucer procul a patria regnat. Usus praepositionis ἀπό certam analogiam habet, ut est ἀπονάω, ἀπονάομαι, οἱ πρόσω ἀποικούντες apud Xenophont. Oecon. IV, 6. Colebatur autem Teucer in Cypro pro heroe, ubi etiam posterius eius usque ad Euagoram regnum tenuerunt; cf. Pausan. II, 29, 4. Urbs ab eo condita dicta Salamis; cf. Tzetz. ad Lycophr. vs. 450. Αἴας Σαλαμῖν' ἔχει: templum eius in insula commemorat Pausan. I, 35, 2. Epitheton πατρίαν addit oppositionis causa. Ἐν δ' Εὐξείνῳ πελάγει φαεινὰν Ἀχιλλεύς νῆσον: Leucen, Achilli sacram, quae fuit parva insula in Ponto Euxino ad Istri ostia, ubi Achillis templum; cf. Pausan. III, 19, 11. Antonin. Liberal. c. 27. ibiq. Munck. p. 183. ed. Verheyk. Spohn. de extr. Odyss. parte p. 62. Probabiliter coniecit Muellereus Aeginet. p. 84. haec sacra a nautis Aegineticis instituta esse. Nomen Scholiastes insulae impositum tradit propter magnam multitudinem ἰρωδιῶν ibi degentium, nisi hoc commentum est: Boeckhius tamen verum videtur. Colebatur ibi cum Achille Iphigenia; cf. Schol. ad h. l. et Antonin. Liberal. l. c. quae cum dea Luna fuisse videatur, inde suspicor nomen Λευκῆς insulae datum. Cf. ad Isthm. IV. in. De lectione Εὐξείνῳ v. Boeckh. nott. critt. et cf. correctionem notae in Appendice ad hunc tomum. Θέτις δὲ κραισί Φθία: eximia culta fuit Thetis in Thessalia, ut monet etiam Heynius ad Apollod. p. 313. Pertinet huc urbs Θερίδειον dicta, memorata a Pherecyde (cf. Schol. et Fragm. Pherecyd. Sturz. p. 83.), a Tzetz. ad Lycophr. 175. ab Eurip. Andromach. 20. Hellenic. Fragm. Sturz. p. 134. Strab. IX, p. 431. ubi plura indicata. Urbem fuisse dubitari nequit propter certa veterum testimonia. Quum poeta manifeste hoc agat, ut Aeacidas diversissimis locis coli ostendat, commemorat etiam Thetidem, quae Peleo nupta in gentem Aeacidarum venerat. Νεοπτόλεμος δ' Ἀπείρω διακρούσῃ: nam constat Neoptolemus post Troiam eversam discessisse in Epirum; v. ad Nem. VII, 37. Fuit etiam Byllis in Illyria colonia Myrmidonum et Neoptolemi (cf. Stephan. Byz. v. Βύλλεις). Διακρούσῃ est late patens: cf. de voce ad II. θ, 227. et ad Hesych. Tom. I. p. 962. Βουβόται τόθι πρῶνες etc. ubi pascuus apti colles descendunt a Dodona ad Ionium mare. Erat Epirus ὄρων πλήρης, Strab. VII, p. 327. et Epirotici boves ob eximia pascuia praestantissimi; cf. Aristot. Hist. Animal. III, 16. Plin. Hist. Nat. VIII, c. 45. ibiq. Hard. Dodona est notissima, ad montem Tomarum olim sita (cf. Strab. VII, p. 328.), a qua distinguendam esse aliam in Pelasgiotide certam est. Cf. Clavier ad Apollod. Tom. II, p. 77. Car. Ritter. in Propylaeis Historiar. Europ. p. 384. Mueller. Aeginet. p. 159. Habuit utraque cultum Iovis, quem plane persuasum habeo cum Muellero esse ipsum Iovem Hellenium, patrum Aeacidarum

deum. Atque ad haec sacra secesserat Neoptolemus in Epirum. Iam Pindarus venit ad *Peleum*. De urbe Iolco sita in radicibus Pelei et de fabula, quam hic tractat Pindarus, v. notata ad Nem. III, 33. *Λατρείαν παρέδωκεν Αιμόνασαι, subiecit Thessalis.* Verum quod subest, perspexit Muellerus mihi carissimus, *Histor. Orchom p. 257.* Nempe Acastus fuit ultimus Minyarum ibi regnantium; Minyarum imperio successit Thessalorum immigrantium dominatio. Sed in hoc nexu rerum, quod Iolcum Peleus Thessalis tradidisse dicitur, hoc sensu dictum est: *Iolci autem apud Thessalos Pelei memoratur nomen eximie de iis meriti. Πολεμία χερὶ προστραπῶν, hostili vi aggressus.* Pro medio *προστρέψασθαι* (cf. Hom. Epigr. XVI.) h. l. est *προστρέψαι, accedere, proprie gressus admovere.* Sic notum est *πελάω* s. *πελάζω* (Aeschyl. Prometh. 282. Eurip. Electr. 134.), porro *νωμᾶν, ἐπινωμᾶν, στρωφᾶν* (cf. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 310.) ne afferam *ὑποστρέφειν* Il. γ. 407. *ἐπιστρέφειν*, alia. *Πολεμία χερὶ* dictum, ut *ἐρχεσθαι* *ἰκεσία χερὶ*, alia multa. *Δολίαις τέχναισι χρησάμενος, fraudulentas artes expertus*, ut monet Heynius. Sic dicitur *τύχη, δυστυχίαις, δυσπραγίαις, συμφοραῖς χρῆσθαι.* Adde etiam Wyttenb. ad Plutarch. T. VI. P. I. p. 567. De verbis *τᾶ δαιδάλω δὲ μαχαίρα* v. Boeckh. nott. critt. qui Zenobii locum se nunc non reperire posse notat et addit Prov. App. Vat. III, 39. Prov. Suid. IX, 76. XI, 79. Ceterum Vulcanum etiam Daedalum vocatum esse Welckerus notat: quod nomen legitur in vasculo ap. Mazoch. Tab. Heracl. p. 137. cf. Millin. Galer. mythol. tab. 13. 48. Winckelm. Öpp. T. V. p. 222. sed a Pindaro hoc alienum iudico. Subdlexerat ensem Peleo Acastus et abdidit, ut hunc quaerens Peleus in Pelio a Centauris occideretur (cf. Schol.). Schneiderus notat: „Winckelmannus Hist. Art. I. p. 551. narrat in antiqua gemma caelata in agathonyche extare Peleum ab Acasto in silvis derelictum; ubi somno inclinatum Centaurus saxo sublato aggreditur, sed eum Psyche adstans ex somno excitatum servat.” Sed dicendum etiam de voce *ἔκφέρειν*. Nam quum verbum *ἐκφέρειν* interdum significet *indicare*, ut Eurip. Ion. 1352. placuit haec significatio etiam hoc loco nonnullis, perperam. Errabis etiam si sic intelligas: *mortem prohibuit Chiron et fatum Iovis cum eripuit*; quo nihil potest esse magis ieiunum. Immo recte vertit Heynius: *ad exitum perduxit.* *Ἐκφέρειν μισθοῖο τέλος, adducere tempus mercedis constitutum*, dixit Hom. Il. φ, 450. Apud Aeschyl. Pers. 226. vera lectio videtur: *ἔξικοστο δὴ τὰ χρηστά, pro ἐκτελοῖτο.* Sed quid fuit fatale illud? An ut servaretur Peleus ex insidiis Acasti? Sic eandem sententiam habebimus bis dictam, quod equidem non feram. Immo in fatis erat, ut Peleus Thetidem in matrimonium duceret. Atque hoc perfecit Chiron servans Peleum et nuptias concilians; cf. ad Nem. III, 54. Significat ipse Pindarus iis quae sequuntur. Thetidem varias induentem figuras vi captam a Peleo vidimus Nem. III, 34. *Σχάσαις*, h. e. *ἐπισχών.* Proprium esse verbum de remis inhibendis s. remittendis (cf. Pind. Pyth. X, 51.) passim movent veteres, ut Scholia ad hunc locum et ad Eurip. Phoeniss. 455. Ac non semel est *cohibere*, ut Eurip. Phoeniss. 967. *Κρέον, τί σιγάς, γῆρυν ἄφθογγον σχάσαις*; Denique *ἀκμᾶν, vim*, cf. nott. critt. ad Ol. II, 69. *Εἶδεν δ' εὐκνυλον ἔδραν, contigit ei videre; εὐκνυλον ἔδραν vides esse πύκλον ἔδρων*, nisi una fuit omnium deorum sedes, in qua divisi singulis diis loci, ut in uno Amyclaei Apollinis throno plures sedes fuerunt (v. Pausan. III, 19, 1.). Utrique interpretationi convenit Pyth. III, 94. *Καὶ Κρόνον παῖδας βασιλῆας ἴδον χρυσάις ἐν ἔδραις.* Ibidem *ἔδρα* quae hic *δῶρα*. Porro *ἐκφαίνειν, oculis subiicere, est exhibere, offerre*; aptissime. Laetatur enim egregia dona perlustrantes. Similiter alterum accipe: *et obtulerunt ei potentiam ad posteros duraturam.* Nam etiam hanc tum dederunt cum *ἔδνοις*. Dictum vero *ἐς γένος*, ut *dare aliquid alicui in aliquod tempus,*

in posterum, in aeternum, dicitur. Vides me retinere ἐς γένος, licet variet lectio. Nimis tenue est me iudice γέρας. Nam hoc agit poeta, ut ostendat Aeacidarum eximiam potentiam; quare ut religiose coluntur multis in locis, sic posteri Pelei etiam nunc regnant in Epiro. Pelei nuptias memoravit, ut diceret de insigni deorum in hanc gentem benevolentia, ut diceret de potentia perenni Aeacidis concessa. Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν, ulterius provehi non licet; cf. ad Nem. III, 20 seq. verba haec affert Schol. Eur. Hippol. 744. Πρὸς ζόφον, h. e. πρὸς δύσιν. Εὐρώπῃαν ποτὶ χίρσον verto: *Flecte iterum ad Europam continentem terram.*

Vs. 73. usque ad fin. Progreditur iam ad laudes gentis, unde Timasarchus oriundus. In fine laudat etiam Melesiam alyptam. Orditur sic: *Theandridarum certamina ut canerem lubens veni, Olympia, Isthmia, Nemea, pollicitus*; h. e. alia sunt quae me iam vocant; *Theandridas celebrare promiseram*, ut recte explicuit Heynius. Ceterum iunges: ἀέθλων Ὀλυμπία τε καὶ Ἰσθμοῖ Νεμέα τε, de qua constructione vide supra ad vs. 19. Ἐνθα πείραν ἔχοντες — στεφάνων, quoties ibi certant, redeunt cum coronis. Πείραν ἔχειν, ut δῆρον ἔχειν Odyss. ω, 515. Accedo ad haec: Πάτραν ἴν' ἀκούομεν, Τιμάσαρχε, τῶν ἐπινικίσιον ἀοιδαῖς πρόπολον ἔμμεναι. Est πάτρα gens Theandridarum universe dicta; Theandridae, quos ante dixit, sunt singuli ex gente victores. Etenim gentes sunt, quae patronymicis nominibus vocantur; etiam Aegidas gentem, non ut Herodotum secutus Boeckhius in nott. critt. dicit, tribum esse, ipse alibi docuit. V. Comm. ad Pyth. I, 58 sqq. Adde tamen quae de vocis πάτρα usu ad Nem. VIII, 46. a me et Boeckhio notantur. Idem σάν, pro quo tamen retine τῶν, non alienum a Pindari sermone esse in Appendice notat. Universum locum Hermannus in novissima Heynii editione vertit ita: *Ubi gentem tuam victoriis nobilitatam accipimus.* Nam ministrum esse carminibus, ait, nihil est aliud quam materiam carminibus praebere vincendo. Sed vide mihi sententiarum nexum: *Theandridae quando certant in Olympiis, Isthmiis, Nemeis, domum non redeunt nisi coronati, ubi gens vincendo materiam praebet carminibus.* Quid tandem hoc est? Num gens domi vincendo materiam praebens carminibus proprias quasdam domi victorias refert ab illis diversas? Profecto hoc nec Pindarus voluit nec Hermannus, opinor. Respondeat aliquis hunc esse sensum: Theandridae quando ad illos ludos accedunt, nonnisi cum coronis domum redeunt, ubi gens inde laudem habet. Sed etiam hoc manifesto falsum. Nam et ineptum sic esset ἀκούομεν, nec conveniret vox πρόπολος, quae operam significat. Quae quam ita sint, duas tantum video rationes. Aut enim hic sensus est: *Ubi gentem audimus tuam praeclaro rei gymnasticae studio florere*, aut hic: *Ubi gentem audimus tuam epiniciis carminibus reduces ornare.* Prius, solum artis gymnasticae studium his verbis designari, nemo probabile dicat, qui verborum pondera aestimare consuerit. Alterum praetulit Boeckhius, de sumptibus choro praebendis explicans; Muellerus autem Aeginet. p. 143. lyricam poesin ab hac gente eximie cultam statuit significari, quippe ex qua etiam hi duo poetae sint, quos Pindarus in hoc carmine nominet. Sane habuit haec gens poetas lyricos, sed Pindarus ipse dicit eos esse mortuos, alii autem nobiles gentis poetae si tum aderant, meo iudicio Pindarus non poterat ita loqui ut facit. Quare mihi quidem etiamnum placet Boeckhii sententia, quamquam alibi apud Pindarum huius rei laudem memoratam non videmus. Nam haec ratio cum verbis poetae optime convenit. Manifesto opponitur gens singulis gentilibus victoribus, unde in principio commatis posuit πάτραν, quod mihi neglexisse videtur Hermannus. Verte modo verba ita uti ordinata sunt a poeta, et senties accuratissimam esse Boeckhii rationem. Iudicet iam lector. Nos pergimus ad sequentia. Sequitur enim iam locus

verba: ὁ χρυσός — φῶτα. Si haec nonnisi explicationem eiusdem notionis, hymni dico, referrent, haud cunctanter Boeckhii sequeretur sententiam. Nami consentanea haec sunt: Si tu etiam Callicli postulas hymni laudem, quia nihil hymno illustrius, faciam uti iubes. Ineptum vero sit alterum: Si tu postulas hymni laudem, nihil est hymno illustrius; dabo igitur hymnum. Haec igitur si exsisteret sententia, non posset probari constructio ab Hermanno proposita. Tamen res aliter habet. In verbis ὁ χρυσός — φῶτα, comparatur cum auro splendente homo laudem hymni nactus; alia igitur notio regnat hic, alia in antecedentibus. Quae quum ita sint, instituta quam Hermannus proponit constructione, hic exsistit sensus: Si tu etiam Callicli postulas hymni laudem, profecto quum nulla re magis quam hymno illustretur homo, non frustrabor eo Calliclem; meam vocem invento ubi dignissime canere poterō, in Isthmo. Atque sic explicata haec veram Pindari mentem reddere videntur. Etiam inde apparet, cur poeta licet ipse non affuerit rebus gestis Calliclis, ut Euphanes affuerat, tamen eum canere non recuset. Redit sic disputatio nostra eo unde initium cepit. Accedit his nunc etiam Boeckhiius. Post haec pauca addenda sunt de singulis. Dicitur Callioles μάρως Timasarchi. Eustathius ad Il. β, p. 316. de patris et avunculis loquens scribit haec: Τούτους δὲ οἱ μὲν πατραδέλφους καὶ μητραδέλφους, οἱ δὲ πατρῶας καλοῦσι καὶ μήτρῶας. Πίνδαρος δὲ οὐκ ἀδελφοὺς ἀλλὰ γονίτας μητρὸς μάρῶας ἔφη. Non satis accurate. Sane avus est μάρως Olymp. IX, 68. et maiores materni sunt μάρῶες Olymp. VI, 77. Nem. X, 37. adde Nem. XI, 37. atque ita Stesichorus πατρῶα dixerat τὸν κατὰ πατέρα πρόγονον, monente Eustathio: sed tamen avunculum significat vox μάρως haud dubie Nem. V, 43. ubi vide, quemadmodum etiam Isthm. V, 59. Dubium igitur est quid hoc loco significet. Ac Scholiastes ad vs. 129. ubi Boeckhio monente bis scribendum πρὸς μητρὸς σου, intelligit avunculum, et Euphanem tradit ad vs. 144. fuisse avum maternum. Ex qua ratione Euphanes fuit Calliclis pater. Et constat quum μητροπάτωρ sit matris pater, πατροπάτωρ avus paternus, προπάτωρ dici de utroque. Cecinerat igitur Euphanes filium suum, ut Timocritus, si vixisset, hunc in Timasarchum hymnum cecinisset. Tamen malit aliquis Euphanem pro avo paterno, Calliclem pro avo materno habere. Nam dicuntur hoc loco ἄλικες; patrem autem et filium dici ἄλικας, non memini. Non puto tamen a Scholiastae traditione recedendum esse, quum vox ἄλικες in generali sententia usurpata non de aequalibus strictissimo sensu, sed de iis intelligenda videatur, qui simul vixerint aliquo tempore, ut alter alterum viderit (vs. 91.). Μοκ σταλὴν Παρίου λίθου λευκοτέραν dicit λίθον Μοισαῖον Nem. VIII, 47. Στήλη est columna, cippus, tabula sepulcralis, usu notissimo; tales cippi solebant ex candido marmore confici et anaglyphis, etiam figuras repraesentantibus ornari, cuius generis supersunt innumeri: ab his igitur petitur comparatio, quia Callicles iam defunctus est; λίθον Μοισαῖον autem cippum vocat Pario marmore candidiorem, quia latius splendet carmen quam marmor candidissimum. Itaque cave στήλην putes statuum esse, qui usus est barbarus (Inscr. ap. Brunck. Anal. T. III. p. 17. Anonymi vit. Plat. in Bibl. Gott. vet. litt. et art. P. V. Inedd. p. 18.). Βασίλειον ἰσοδαίμονα τεύχει φῶτα, parem fortuna regibus facit hominem, h. e. summis honoribus ornat. Nam τὸ ἴσχατον κορυφούται βασιλεύσι. Porro media haec sententia comparisonem habet, ut vidimus, hominis hymni laudem nacti cum auro splendente; omisae sunt particulae comparativae, ut Olymp. I. init. Μοκ: Ὀρσοτρίαινα ἴν' ἐν ἀγῶνι — σελίνοις, ibi ubi in Neptuni certamine ornatus est Corinthiaco apio, h. e. in ipso victoriae loco, in Isthmo. Σέλινα sunt ξηρά. Verba ἄλλοισι δ' ἄλικες ἄλλοι usque ad γάσθαι, ut vidisti, ad superiora traximus, ut a sese Calliclem non melius quam.

ab Euphane aequali cani posse poeta confiteretur. Ita simul nexus priorum cum seqq. existit simplicissimus: *Quam ille, qui aequalis Calliclem eximie cecinit, nunc si Melesiam laudaret, eximie hunc quoque caneret.* Pro hoc dicit: Quomodo ille si Melesiam laudaret, torqueret certamen s. rem gereret, dicendo. Melesiam num Euphanes noverit necne, nihil interest, nec potest decerni: etsi non tam ob vocem *γεραιός*, quae etiam de defuncto dici potest, quam ob magnas Euphani tributas laudes (vs. 93—96.) ne illud quidem certum videri Boeckhius putat, Euphanem iam defunctum esse. Mihi defunctus videtur. Ceterum *οἶον* mihi quoque *θαυμαστικόν* est. Constat autem Pindarum ubi de virtute poetica loquitur, non semel uti locutionibus e re gymnastica petitis. Sic Pyth. I, 42 seq. *ἄνδρα δ' ἐγὼ κείνον αἰνῆσαι μενοιῶν ἔλπομαι μὴ χαλκοπάραον ἄκρον θ' ὥς ἐστ' ἀγῶνος βαλεῖν ἔξω παλάμα δονίων, μακρὰ δὲ ῥίψαις ἀμειύσασθ' ἀντίους.* Hoc loco placuit ei comparatio luctae, aptissime, quum hoc carmen sit de lucta Timasarchi. Significaturus igitur quam egregie cantaturus fuisset Melesiam Euphanes, describit eum tanquam insignem in dicendo luctatorem. *Στρέφειν* inter luctae vocabula affert Pollux libr. III. cap. ultim. fin. et cf. Fabr. Dissert. Agon. I, c. 10. Gronov. Thes. T. VIII. Ad vocem *ἔλπειν* contulit Heynius II. ψ, 714. et Hesiod. Scut. 302. ubi vid. Heinrich. Adde Plat. Parmenid. p. 216. ed. Heind. et tropice dictum *καθέλκεσθαι ὑπὸ λήματος* Polluc. VI, 191. Disputat de his aliisque vocibus Burrettus Mémoires de l'Acad. des Inscript. T. III. ubi de lucta agit p. 228 seq. Et *πλέκειν* quoque a luctae flexibus desumptum est, atque *ἔφεδρον* in certaminibus nemo ignorat. Hermannus verba *οἶον ἔριδα στρέφοι* vertit: *Quantum ille moveret invidiam.* Tamen de hoc sensu horum verborum mihi non constat, ac sunt reliqua omnia in hoc loco manifesto a luctae similitudine ducta. Unum malim ab Hermanno commendatum *ἔριδα* pro *ἔριδας*, siquidem nunc de uno Melesia laudando sermo est. Ultimis verbis carminis, et ut mihi quidem videtur nonnisi his, poeta paullo propius tangit ad-versarios Melesiae.

N E M. V.

Inter Aeginetas quum aliae gentes gymniciis victoriis clarae fuerunt tum Psalychidae. Ex hac enim gente (Isthm. V, 59.) fuit Lampo, Cleonici filius (Isthm. V, 14. coll. IV, 62.), artis athleticae studiis magnopere addictus (Isthm. V. fin.), cuius filiiis tria carmina Pindarus cecinit. Maior natu filius Pytheas hoc ipsum carmen a Pindaro tulit, minor natu Phylacidas carmine Isthmio quarto et quinto celebratur. Iisdem studiis laudem meruerant etiam Themistius, Lamponi uxoris pater (cf. Schol. ad hoc carmen vs. 91.), et Euthymenes uxoris frater, de quorum victoriis suo loco videbimus. Fuit autem Lampo, ut ex Pindaro satis liquet, vir opulentus (Isthm. V, 9. et 66.) et quod non magis dubium, genere nobilis, qui inter principes esset Aeginetarum; nam nonnisi illustris viri filio accommodatum est huius, ad quod accedimus, carminis exordium. Quare verisimile videtur, quamquam certum non est, qui dicitur Herodoto IX, 78. *Λάμπων ὁ Πύθειω Αἰγινήτιον τὰ πρῶτα* (adde Pausan. III. 4. fin.), quum tempora plane conveniant, eum esse hunc ipsum Lamponem, et Pytheam, quem Herodotus nominat, patrem non naturalem sed adoptivum fuisse, uti Boeckhio tamen

non probante censet Muellerus Aeginet. p. 142. qui simul Larcherium castigavit ad Herodot. T. VI. p. 140. inepte de huius familiae genealogia disputantem. Hoc certum est Lamponem Salaminiae pugnae tempore vicisse, nec opus est testimonio Scholii ad Isthm. IV, 63. Ut enim iam de temporibus nonnulla addamus, carminum trium Lamponis filiis scriptorum primum est hoc ipsum, secundum Isthmium quintum, tertium Isthmium quartum: nam haec Pythaeae Nemeaeae victoria respicitur Isthm. IV, 21. et Isthm. V, 3. coll. 55. et primam Isthmiam Phylacidae victoriam celebrari Isthm. V. docet eiusdem carminis initium; Isthm. IV. autem utraque Phylacidae Isthmia victoria commemoratur. Cf. Schol. Isthm. IV. init. Tertium carmen proxime post pugnam Salaminiam scriptum esse, indicare videtur poeta Isthm. IV, 53. quod vidit etiam Schol. Isthm. IV, 60. Pugna Salaminia facta Ol. 75, 1. victoria igitur Phylacidae altera reportata videbitur aut Ol. 75, 1. aut Olymp. 75, 3. Atqui Olymp. 75, 1. reportata non est, quum aestiva huius anni Isthmia ante pugnam Salaminiam acta sint mense Boedromione factam; tenendum igitur est alterum, reportatam eam esse Ol. 75, 3. Isthmiis vernis. Sequor in hoc Boeckhium meum idem statuentem. Erat quidem, quum carmen Isthm. IV. putarem scriptum esse in intervallo pugnae Salaminiae et Plataeensis: quo me tum alia, quae reticebo, deducebant tum haec vs. 57. ἀλλ' ὄμως κούχημα κατάβραχε σιγά· Ζεὺς τὰ τε καὶ τὰ νέμει: in quibus verbis putabam hoc inesse, nondum desiisse periculum, quum haec scriberentur. Sed illa verba commodiora ibi sunt post pugnam Plataensem; mali ominis fuissent, si tum essent scripta, quum Persae nondum victi ad Plataeas essent, sed adhuc Graeciam obtinerent. Accedit quod qui carmen Isthm. IV. inter Salaminiam et Plataensem pugnam scriptum putet, necesse est antea commonstret, quibus id sollemnibus scriptum fuerit: nam in eo temporis intervallo victoriae Isthmiae sollemnia Aeginae acta esse non est probabile, quia tempus id remotius a proximis Isthmiis, quam ut in id tempus dilatam victoriae in illis partae celebrationem censeas. Postremo quod maximum est, a pugna Salaminia usque ad Plataensem interclusus Thebis in Aeginam aditus: Thebas enim Persae obtinent: itaque quomodo tum in Aeginam transmittere carmen poeta potuerit, non video; immo poetae Thebis degenti ne tutum quidem tum erat Salaminios victores laudare, quod fecit in Isthm. IV. Thebis enim poetam tum fuisse non est quod dubites. Itaque illa, cui Isthm. IV. scriptum est, victoria in Olymp. 75, 3. ponenda est. Fuit autem haec secunda Phylacidae Isthmiaca victoria; unde sponte patet, primam eiusdem victoriam Isthmiacam, cantatam carmine Isthmio quinto, reportatam esse ante pugnam Salaminiam. Denique duabus Phylacidae Isthmiis victoriis prior haec de qua hoc carmen agit, Pythaeae Nemeaeae victoria, quae pluribus etiam annis ante pugnam Salaminiam reportata est; nam Pythaeas fuit natu maior, qui praeiit iuniori in his rebus: cf. Isthm. IV. fin. idemque hoc carmine dicitur imberbis. Ponas igitur hanc Nemeaeam victoriam aliquot Olympiadibus ante Phylacidae Isthmiacam priorem. Haec sunt quae probabiliter de temporibus statui posse videntur. Cantatum videtur hoc, ad quod iam accedimus, carmen apud Lamponem; certe nihil inest unde certo conicias in publico aliquo loco id cantatum esse: in Aegina cantatum docet vs. 4. Scriptum autem est haud dubie non ita diu post victoriam. De sententiarum ratione disputavi suo loco.

Vs. 1 — 6. Introitus carminis, nunciens Pythaeae victoriam. Initium citat Schol. Isthm. IV. princ. Verto: *Non sum statuaris, ut in loco mansura elaborem signa, quae non discedant ab ipso, quod subiectum sit, fundamento.* Placet aliis αὐτᾶς pro τὰς αὐτᾶς dictum accipere, quod num recte fiat dubito. Hoc sensu Pindarus alibi articu-

lum addit, ut τὸν Ol. I, 45. ταῦτα Nem. VII, 104. Nec sensus aptus. Quae non in eadem semper basi sunt, mutant quidem basin, semper tamen sunt in aliqua. At cantus plane non habet talem basin. Quare ut statusse basin tenent, sic cantus nulli omnino loco affixus est. Ipsam rem postulant, qui nolunt aut possunt sine ea esse; ipsam basin tenent, quae non possunt facile sine ea esse. De sententia Heynius comparat Diodor. in Excerpt. de Virt. et Vit. p. 556. 96. ἵνα μὴ περὶ τὰς τῶν λιθίνων μνημείων κατασκευὰς σπουδάζωσιν, ἀ καὶ τόπον ἕνα κατέχει καὶ φθορᾶς ὄξελας τυγχάνει· ἀλλὰ περὶ λόγον καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς, αἱ πάντη φοιτῶσιν διὰ τῆς φήμης. ὁ δὲ χρόνος ὁ πάντα μαραινῶν τᾶλλα ταύτας ἀθανάτους φυλάττει καὶ πρεσβύτερος γενόμενος αὐτὰς ταύτας ποιεῖ νεωτέρας. Qui locus quamquam praeclarus est, tamen cum Pindari verbis non multum habet similitudinis. Omnino equidem huiusmodi aliorum scriptorum comparationibus non multum tribuo, quae plerumque ad eum, in quo verseris, scriptorem illustrandum non multum conferunt, quum si vel maxime similia sint verba, consilium fere semper subsit diversum. Quare haec qui in nostris Pindari explicationibus quaerent opsonia, perpauca inventient. Utilis tamen potest esse haec opera in eo scriptorum genere, qui plurima ex aliis hauserunt, ad ingenium et artificium eorum cognoscendum. Ceterum quae in Scholiis habetur de hoc exordio narratio, absurdum commentum est, simile ei quod a Callistrato excogitatum ad Isthm. II. affertur. Non opus est huiusmodi ineptiis ad Pindarum explicandum. Sed illud haud improbabile, Pindarum a statuariae artis studio Aeginetis quasi proprio ad hanc de statuis dictionem deductum esse. Ἄλλ' ἐπὶ πάσας ὀκτάδος ἐν τ' ἀκᾶτῳ κ. τ. λ. Sed in omni nave oneraria et acato s. in maioribus navibus et minoribus, proficiscere ab Aegina, o dulcis cantus, nuncians victoriam Lamponis filii. Si obscurior homo fuisset Lampo, plane ineptum dicerem tale exordium et acclamarem Horatianum illud Parturiunt montes. Sin inter principes Aeginetarum Lampo fuit, notus etiam apud exteros generis splendore et hospita liberalitate, quid aptius hac prooemii adoratione? Talis enim viri honores par erat non cohiberi insula, sed etiam ad exteros in omnes partes divulgari. Haec igitur causa est, quare nunc non signa in loco mansura se fabricari proficitur Pindarus, sed in omnes partes divulgandam dicit de illustris viri filio victore famam. Contra in aliis locis cum columna comparat carmen, ubi diversum est consilium, ut Nem. VIII, 46. 47. Nam quid aptum sit in his rebus, suo quodque loco diiudicandum est. Εὐρυσθενῆς de corporis robore, ut Nem. III, 35. Nota vero imperfectum νίκη: quod verbi νικᾶν tempus in victoriis ludicris indicandis vulgo usurpatum historicis et didascaliarum auctoribus esse vel Corsini Fasti Attici inspecti te docebunt. Fuerat hic usus haud dubie iam in antiquis victorum ἀναγραφαῖς: Pindarus autem similiter dixit etiam Isthm. III, 43. Φάμα ἄρμα καρύξαισα νικᾶν, hoc est καρύξαισα ὅτι ἄρμα ἐνίκα. Porro νικᾶν στέφανον est potiri corona, ut κρατεῖν στέφανον Nem. X, 26. Vincimus id quo potimur. Ornatus dictum est νίκη παγκρατίου στέφανον, ne vulgaris formula ἐνίκα παγκράτιον audiretur. Οὐκω γένυσι φαίνων τέρειναν μαντέρ' οὐρανῶας ὀπάσαν: Hermannus nunc postulat γένυι ex Boeckhii coniectura, ob epitritum, quum etiam Scholiastes habeat τῆ γενειάδι. Porro ὀπάσαν quae sit proprie, quum alii monuerunt tum nuper Ideler in libello de ratione Calendariorum apud Graecos et Romanos, Goth. 1814. edito p. 15. Est tempus dierum canicularium, ubi sol versatur in signo leonis, ut tradit Olympiod. ad Aristot. Meteor. libr. I. p. 20. cf. etiam Iliad. ε, 5. cum Iliad. χ, 29. Eo tempore fructus colligebant. Hinc ad maturitatem et pubertatem indicandam vox adhibetur, ut Isthm. II, 5. et, quod ab aliis iam comparatum, in Chaeremonis versibus ap. Athen. XIII, p. 608. πολλήν

ὄπωρᾶν Κύπριδος εἰσορᾶν παρῆν, Ἄριστοι περὶ κάζουσαν οἰνάνθαις χρόνου. Cf. cel. Mitscherl. ad Horat. II, 5. 10. Est autem alia fructuum maturitas, alia hominum pubertas. Atque haec quidem gignit lanuginem, lanugo vero, ἴουλος, propter teneritatem et molliem comparatur cum οἰνάνθῃ, h. e. cum teneris foliis, quae habet flos vitis. Explicatur vox οἰνάνθῃ a grammaticis ἢ πρώτη ἔκφρασις τῆς σταφυλῆς, quam in rem Schneiderus in lexico comparat Theophrast. Caus. Plantar. III, 19. Ὅταν βλαστάνῃ ἢ ἀμπέλος, περὶ αἰρῖν τὰ ἄλλα πάντα πλὴν ὅσα καρπὸν ἔχει. τούτων ἐκνέζειν τὰς κορυφὰς ἐν αὐταῖς ταῖς οἰνάνθαις, ἵνα ἢ περιούσα τροφή συνειληγθεῖσα ἐπὶ ταῖς οἰνάνθαις αὐξή τὸν βῆτρον. Ceterum de οἰνάνθῃ vid. etiam Valcken. ad Ammon. p. 175.

Vs. 7—18. *Victoria reportata Pytheas dignum se praebeuit insula Aeacidarum patria, quorum sollemnibus aliquando factis ad Iovem precibus Aegina debet fortunam suam.* Sed antequam de universo loco disputemus, videbimus singula. Ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηῆος ἦρωας αἰχματὰς φυτευθέντας καὶ ἀπὸ χουσεῖαν Νηρηίδων Δίακιδας ἐγένεον. Aeaci filii fuerunt, ut constat, Peleus, Telamon, Phocus. Ex Endeide filii suscepti Aeaco Peleus et Telamon, quam Chironis Cronidae filiam tradiderunt praeter Pindarum Apollod. III, 12. 8. Philostephanus ap. Schol. Iliad. π, 14. at Scirone Megarensi natam dixerunt Plutarch. Thes. c. 10. Pausan. II, 29, 7. Ex Psamathe Nereide natus est Aeaco Phocus, Hesiod. Theogon. 1003. Hinc Pindari verba illustrantur. Originem habuerunt Aeaci filii omnes ex Iove, Aeaci patre; matrem vero Croni neptem habuerunt Peleus et Telamon, Nereidem Phocus Psamathe et qui Peleo natus est Achilles Thetidem. Verba ἀπὸ Νηρηίδων qui vertet: *ex gente Nereidum*, ut Ἀδρασιδᾶν θάλαρος Olymp. II, 49. θάλαρος Ἀλκαῖδᾶν Olymp. VI, 68. ei unam Psamathe licebit intelligere. Tamen, ut equidem opinor, pluralem hoc loco ea de causa posuit, ne quis Thetidem et Achillem, primum heroem, praetermissum diceret, quod senties si mente singularem substitueris. Nam hoc quidem loco Aeacidae significandi erant omnes, cum omnes essent Aeginae penates et patroni, et significandi erant quam magnificentissime, quo ornator esset laus eius, qui tam illustri heroum genere non indignum se praebuisset. Voci *γενεῖσθαι* in talibus contrarium est *κατελέγειν, κατασχύνειν*. Μαρτόπολις est urbs patria Aegina, ut Opus est *μάτηρ Διοκῶν* Olymp. IX, 22. Nunc paulo latius universa insula, Aeginetarum civitas designatur, ut Salamis est πόλις Αἰαντος Isthm. IV, 54. *Φθίαν ξένων ἄρουραν* Boeckhius in nott. critt. vertebat: *dilectam terram peregrinorum*, h. e. ubi peregrini lubenter commorantur. Tamen ut Pindarus Pyth. III, 5. dicit, *νοῦν ἀνδρῶν φθίον*, sic etiam hoc loco verti potest: *terram hospitum amantem, hospitibus amicam*. Cur autem hoc nunc addit? Dices, ut ornet Aeginam. Recte; sed vel sic non addidisset, nisi simul universae sententiae conveniret: cf. dicta ad Nem. III. init. Atque hoc loco nexus hic est: *Nuncius eat cantus in omnes terras, vicisse Lamponis filium et ornasse Aeacidas patriamque terram peregrinorum hospitam*. Vides quid haec sibi velint adiecta. Nam laetabundi audituri sunt exteri nuncium de novis hisce terrae hospitae s. hospitibus dilectae honoribus. Mox de voce *εὐανδρος* cf. Wyttenb. ad Iulian. Orat. p. 203. Est quae viros egregios gignit, habet. Praeposita h. l. vox alteri, *ναυσικλυτάν*, recte; nam hoc nunc potius est, quum in egregio iuvene celebrando versetur poeta. *Θέσσαγτο*, precati sunt; vide ad Hesych. T. I. p. 1704. ad Callimach. Hymn. in Cerer. 48. Ruhnk. Epist. Crit. p. 287. Schol. Apollon. Rhod. I, 824. Quos locos iam Heynii adduxit. Constructio est, ut dicunt Latini: *velle, cupere aliquem salvum, validum, felicem*. De forma *ἀργύωτες* cf. Schäfer. ad Gregor. Cor. p. 444. Porro Hermannus in novissima editione Heynii de hoc loco scribit: „Recte puto Schmidium coniecisse: *θέσσαγτο, παρ*

βωμὸν πατρός θ' Ἑλλανίου στάντες, πίναντ' εἰς αἰθέρα χεῖρας ἄμᾶ. Id et sensui convenit et metro, de quo v. dissert. de metris Pindari cap. XVI. Neque est quare quis de medio πίναντο sollicitus sit." Postulat enim Hermannus epitritum cui non convenit soluta forma πατρός. Eadem de causa etiam vs. 12. Ἐνθάδος ἀργύρωτες νιολ probat, de quo etiam Boeckhii cogitaverat. Mutat enim Hermannus nunc omnes locos, qui doctrinae suae de epitritis adversantur. Sensui quidem etiam hoc convenit quod editiones sequuntur, et convenit optime. Quum enim sensus sit: *pro qua Aeaci filii aliquando sollemniter preces fecerunt ad aram Iovis patrii*, vides verba: *πὰρ βωμὸν πατρός Ἑλλανίου στάντες*, quae summam hic vim habent, perquam apte statim in primo membro posita, ea autem quae ad amplificationem pertinent, *manibus ad aethera sublatis*, uti par erat, subiecta, suaviter verbo finito posito pro participio πίναντες. Contra ex altera ratione in primo membro tantummodo hoc est: *pro qua aliquando preces fecerunt*, et in sequens membrum reiicitur etiam id quod, quum vim harum precum contineat, statim in primo exspectaveris. Quare hoc quidem modo non potest impugnari quod receptum est. Post haec videndum de reliquis. Antiquissimi Hellenes fuerunt Myrmidones Aeacidis subiecti, quibus hoc nomen avitum erat; cf. Hom. Iliad. β, 684. π, 233 sqq. Thucyd. I, 3. et qui praeclare de hac re disputat, collega dilectissimus, Muellerus Aeginet. p. 16. Myrmidones quum in Aeginam venissent, considerant ibi Iovis Hellenii fanum, cuius patrii numinis religiones secum adduxerant. Quod mihi plane persuasit Muellerus, qui Aeginet. p. 19. hunc Pindari locum tractat; nec videtur alius esse hic Iuppiter Hellenius quam ipse Dodonaeus; cf. ad Nem. IV, 51. Atque haec ara numinis patrii est, quam adstantes Aeaci tres filii coniuncti preces nunc dicuntur fecisse pro insulae felicitate. Disiungenda igitur est, ut Muellerus docet, ea fabula quae, quum Graecia aliquando premeretur frugum inopia, Aeacum tradunt ab Apolline Delphinio designatum, ut a Iove calamitatis finem impetraret. Missos igitur e ceteris civitatibus, qui cum Aeaco dei iram placarent, in Aeginam legatos, ob eamque rem communi consilio tum a Graecis Iovis Panhellenii templum conditum. Vide locos ap. Mueller. Aeginet. p. 18. Apud Pindarum ne verbum quidem de hac re, quae plane aliena est ab hoc loco. Non enim de universae Graeciae calamitate aliqua exsoluta agit poeta nec agere potest, sed de Aeginae fortuna eximia, Aeacidarum precibus debita. Atque hanc quidem narrationem quum considero, et per se video esse magnificam et non sine causa huic potissimum carmini credo insertam. Quamquam enim non nego, esse etiam alia carmina Aeginetis scripta, ubi haec res commemorari potuerit, tamen eam aptissimam dico in illustrissimae familiae laude. Si igitur Lamponis familia prae ceteris illustris fuit inter Aeginetas, quod mihi plane certum, concedes eam in primis dignam fuisse, in cuius honoribus nunc primum celebrandis recoleretur memoria sanctarum illarum precum, quibus Aegina quum alia multa tum hanc quoque eximiam familiam debebat. Credat aliquis hoc carmen in Aeaceo cantatum esse, dum corona Pythaeae suspenderetur, in quo quum Aeacidarum imagines, ut videtur, servarentur, eo poetam ad hanc narrationem repetendam inductum esse. Sed carmen ibi cantatum esse probari nequit, quum de Aeaco ipso nihil dictum sit. Potuit poeta de Aeacidarum illis precibus loqui, etiamsi non canebatur carmen prope eorum imagines, et potuit apte, ut dixi; quare equidem manebo in explicatione proposita, quae mihi satisfacit. Nam ut in Isthmiis huic familiae scriptis carminibus Pindarum video exquisitissima posuisse, ita in hoc carmine sublimius quiddam poetae tentandum fuisse sentio. Est autem nihil hic augustius Iove Hellenio, a quo nomine omnes Graeci nomen traxerunt, nihil magnificentius

Aeacidis, summis Hellenum heroibus, nihil denique sanctius hac precatione summorum heroum, qui concordibus animis coniuncti adstant summi numinis aram. Quare equidem non dubito hunc locum primum dicere totius carminis, unde sequentium de Aeacidis dictorum ratio pendeat omnis. De qua re statim dicam. Pergo ad seqq. ὁ τᾶς θεοῦ ὄν Ψαμάθεια τίητ' ἐπὶ ῥηγμῖνι πόντου. Non superflua debet videri haec explicatio. Coniuncti fecerunt illas preces Aeacidae etiam tum concordēs; adfuerat igitur etiam is qui postea occisus est a fratribus; quod ut teneres, pluribus verbis designandus erat Phocus. Disertius describimus eas res et personas, ad quas imprimis attendi volumus. Iam de Phoci caede nonnulla addit Pindarus, de qua re ita censeo. Quum poeta magnificae illius precationis mentionem fecisset, peractae communi Aeacidarum consilio, vix praeterire poterat triste factum insecutum, quo admissa discesserat insula heroes eximii, sed hoc ni fallor agere debebat, ut commissam quidem post has preces Phoci caedem innueret, non tamen fractam esse ostenderet Aeacidarum fortunam, sed fuisse Iovem etiam postea praeclarae genti. Hinc igitur primum quidem tangit Phoci caedem, cuius nemo non poterat recordari post illas communes preces commemoratas; sed facit caute, dictis nonnisi iis quae necessaria essent. Iam attende animum ad ea quae sequuntur. Etenim missis his rebus ὄλβον ἢ χειρῶν βίαν ἢ οὐδαρῆταν πόλεμον lubentius se cantaturum profitetur, neque tamen haec omnia canit, sed quamquam etiam fortia facta Aeacidarum per se minime aliena erant a carmine pancratiastae victori scripto, unice se continet in eo, quod primo loco posuerat, in ὄλβῳ praedicando. Transit enim statim ad Pelei cum Thetide nuptias splendidissime celebratas; narrat Musas tunc cum Apolline cecinisse Pelei ab Hippolyta frustra tentatam virtutem; quae femina quum ad amores Peleum invitasset, continuo sprexit eam pius heros, praemiumque tulit constantiae summum, Thetidem uxorem. Ita Pindarus. Iam quaero, quaenam sit harum rerum ratio, quod consilium. Mens poetae haec fuisse videtur: *Coacti quidem sunt discedere a cara insula Aeacidae, sed tenuerunt fortunam cum virtutis innatae laude. Peleus, qui imprimis caedem perpetrasset, abstinentia et iustitia meruit ipsam Thetidem, ornatus a Iove felicitate, quae quidem in hominem cadere potest, maxima. Non igitur perdita est gens tristi ista caede, ad quam temerarius impetus fratres abripuerat; stetit etiam postea fortuna et honor Aeacidarum, mansitque vis sua precibus olim pronuntiatis.* Hinc igitur illa nuptiarum commemoratio, hinc illa datā operā tractata narratio de Pelei frustra tentata virtute. Videmus Aeacidarum fortunam restitutam auctamque, videmus cur etiamnum valeant sanctissimae illae preces. Hoc est quod dixi, ex illa de precibus Aeacidarum narratione me iudice pendere totum hunc de Aeacidis locum. Est una sententiarum compages. Quod enim ad Nem. IV. stroph. 8. monui, iterum repeto, memorari quidem aliquoties Pelei nuptias a Pindaro, sed non eodem consilio; unde factum est, ut etiam non eodem modo de ea re diceret, nunc hoc, nunc illo addito omissove. Denique post haec senties, omnino compositionem carminis esse pulcherrimam et omnia a principio ad finem unam referre sententiam. Egregios viros insulae precati sunt quondam sollempniter Aeaci filii, mansitque vis sua precibus usque ad hoc tempus. Documento sunt Lamponis, nobilissimi viri, filius, adhuc imberbis victor in Nemeis, a quo carmen orditur, eiusdemque familiae Euthymenes et Themistius, memorati in fine. Ac summam continet mythica pars collocata in medio carmine, introitus et exitus huic subiecti sunt. His expositis veniemus ad singula. *Phocus* Aeaco imprimis carus ob matrem, fratres gloria rei navalis et gymnasticae superabat. Unde a fratribus occisus fertur, interfectores autem, patris iram metuentes, insula excesserunt. Cf. Apol-

deum. Atque ad haec sacra secesserat Neoptolemus in Epirum. Iam Pindarus venit ad *Peleum*. De urbe Iolco sita in radicibus Pelei et de fabula, quam hic tractat Pindarus, v. notata ad Nem. III, 33. *Λιτρείαν παρέδωκεν Αιμόναυσιν*, subiecit *Thessalis*. Verum quod subest, perspexit Muellerus mihi carissimus, *Histor. Orchom* p. 257. Nemepe Acastus fuit ultimus Minyarum ibi regnantium; Minyarum imperio successit Thessalorum immigrantium dominatio. Sed in hoc nexu rerum, quod Iolcum Peleus Thessalis tradidisse dicitur, hoc sensu dictum est: *Iolci autem apud Thessalos Pelei memoratur nomen eximie de iis meriti. Πολεμία χερὶ προστραπῶν*, hostili vi aggressus. Pro medio *προστρέψασθαι* (cf. Hom. Epigr. XVI.) h. l. est *προστρέπειν*, accedere, proprie gressus admoveere. Sic notum est *πελάω* s. *πελάζω* (Aeschyl. Prometh. 282. Eurip. Electr. 134.), porro *νωμᾶν*, *ἐπινωμᾶν*, *στρωφᾶν* (cf. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 310.) ne asferam *ὑποστρέφειν* Il. γ. 407. *ἐπιστρέφειν*, alia. *Πολεμία χερὶ* dictum, ut *ἐρχεσθαι* *ἰκασίᾳ χερὶ*, alia multa. *Δολίαις τέχναισι χρησάμενος*, fraudulentas artes expertus, ut monet Heynius. Sic dicitur *τύχη*, *δυστυχίαις*, *δυσπραγίαις*, *συμφοραῖς χρῆσθαι*. Adde etiam Wyttenb. ad Plutarch. T. VI. P. I. p. 567. De verbis *τὰ δαιδάλω δὲ μαχαλᾶ* v. Boeckh. nott. critt. qui Zenobii locum se nunc non reperire posse notat et addit Prov. App. Vat. III, 39. Prov. Suid. IX, 76. XI, 79. Ceterum Vulcanum etiam Daedalum vocatum esse Welckerus notat: quod nomen legitur in vasculo ap. Mazoch. Tab. Heracl. p. 137. cf. Millin. Galer. mythol. tab. 13. 48. Winckelm. Opp. T. V. p. 222. sed a Pindaro hoc alienum iudico. Subdlexerat ensem Peleo Acastus et abdidit, ut hunc quaerens Peleus in Pelio a Centauris occideretur (cf. Schol.). Schneiderus notat: „Winckelmannus Hist. Art. I. p. 551. narrat in antiqua gemma caelata in agathonyche extare Peleum ab Acasto in silvis derelictum; ubi somno inclinatam Centaurus saxo sublato aggreditur, sed eum Psyche adstans ex somno excitatum servat.” Sed dicendum etiam de voce *ἐκφέρειν*. Nam quum verbum *ἐκφέρειν* interdum significet *indicare*, ut Eurip. Ion. 1352. placuit haec significatio etiam hoc loco nonnullis, perperam. Errabis etiam si sic intelligas: *mortem prohibuit Chiron et fatum Iovis cum eripuit*; quo nihil potest esse magis ieiunum. Immo recte vertit Heynius: *ad exitum perduxit*. *Ἐκφέρειν μισθοῖο τέλος*, adducere tempus mercedis constitutum, dicit Hom. Il. φ. 450. Apud Aeschyl. Pers. 226. vera lectio videtur: *ἐξέκουρο δὴ τὰ χρηστά*, pro *ἐκτελοῖο*. Sed quid fuit fatale illud? An ut servaretur Peleus ex insidiis Acasti? Sic eandem sententiam habebimus bis dictam, quod equidem non feram. Immo in fati erat, ut Peleus Thetidem in matrimonium duceret. Atque hoc perfecit Chiron servans Peleum et nuptias concilians; cf. ad Nem. III, 54. Significat ipse Pindarus iis quae sequuntur. Thetidem varias induentem figuras vi captam a Peleo vidimus Nem. III, 34. *Σχάσαις*, h. e. *ἐπισχῶν*. Proprium esse verbum de remis inhibendis s. remittendis (cf. Pind. Pyth. X, 51.) passim movent veteres, ut Scholia ad hunc locum et ad Eurip. Phoeniss. 455. Ac non semel est *cohibere*, ut Eurip. Phoeniss. 967. *Κρόνον, τί σιγᾶς, γῆρυν ἄφθογγον σχάσαις*; Denique *ἀκμᾶν, vim*, cf. nott. critt. ad Ol. II, 69. *Εἶδεν δ' εὐκνυλον ἔδραν, contigit ei videre; εὐκνυλον ἔδραν* vides esse *κύκλον ἔδρῶν*, nisi una fuit omnium deorum sedes, in qua divisi singulis diis loci, ut in uno Amyclaei Apollinis throno plures sedes fuerunt (v. Pausan. III, 19, 1.). Utrique interpretationi convenit Pyth. III, 94. *Καὶ Κρόνον παίδας βασιλῆας ἴδον χροσάσαις ἐν ἔδραις*. Ibidem *ἔδρα* quae hic *δῶρα*. Porro *ἐκφαίνειν*, *oculis subicere*, est *exhibere*, *offerre*; aptissime. Laetatur enim egregia dona perlustrantes. Similiter alterum accipe: *et obtulerunt ei potentiam ad posteros duraturam*. Nam etiam hanc tum dederunt cum *ἔδραις*. Dictum vero *ἐς γένος*, ut *dare aliquid alicui in aliquod tempus*,

γὰρ κατὰ τὸν ἀγῶνα πηδῶντων, ὑποσκάπτεται βόθρος, ἐκάστου τὸ ἄλμα δεικνύς. Similiter signa ponebantur ad notandum spatium, quod quis iactu emensus esset, ut Odys. 9, 292. 3. Ceterum ἀπὸ τῶν πεντάθλων dicit Scholiastes, quia saltus, olim peculiare certaminis genus (cf. Hom. Odys. 9, 128.) invento quinquertio pars huius fuit. Hac tenus igitur clara sunt quae Scholiastes dicit; unum quaerendum restat num haec sufficiant ad Pindari locum intelligendum. Nisi me omnia fallunt, Pindarus hic loquitur de fossa ante saltum fodienda, h. e. de scopo. Verto: *Si autem felicitatem aut manuum robur aut bella laudari placet, magnos mihi hinc aliquis fodiat saltus, habeo genua expedita*, h. e. *longinquum mihi aliquis ponat scopum, habeo expedita genua, s. magnum faciam saltum.* Αὐτόθεν cum Scholiasta explico per ἦδη. Constructionem membrorum Schmidius sic explicat: „*Etsi longos mihi inde saltus fodiat aliquis, tamen habeo levem genuum impetum.*” Incommode, quamquam illud recte sensit, de scopo ponendo loqui Pindarum. At particulae *etsi* — *tamen*, aliis huiusmodi membrorum compositionibus explicandis passim adhibendae, hic alienae sunt. Nunc res haec est. Fac alicubi legi hanc locutionem: *Si autem retinere me cupis, validas para catenas, habeo magnas vires*, et senties haec sic explicanda esse: *Si retinere me cupis, quum magnas habeam vires, validas para catenas.* Ad hanc normam hunc locum explicabis rectius sic: *Si autem felicitas aut robur manuum aut bella canenda, ad hoc faciendum quum animam viresque sentiam maximas, longinquum ponat aliquis mihi iam scopum.* Non inusitata haec constructio, qua quod membrum rationem continet alicuius sententiae, post eam ponitur sine copulante particula. Nem. VII, 17 sqq. σοφοὶ δὲ μίλλοντα τρίταιον ἀνεμον ἔμαθον, οὐδ' ὑπὸ κέρδει βλάβεν· ἀφνεὸς πενιχρὸς τε θάνατον πάρα θάμα νέονται. Adde ibid. vs. 75. Factum hoc, ubi alius sententiarum ordo incommodus fuisset. Iam clarius etiam perspicitur, quod Scholiastes tradit de βόθρω post saltum factum fosso ad spatium emensum notandum, ab hoc loco alienum esse. Quare tenendum est quod subiiciam. Fuit in stadiis sulcus per transversum ductus, τὰ ἑκαμμένα, τὸ σκάμμα, versus quem dirigerent saltum certantes, quemque assequi, quam fieri posset proxime, conarentur. Qui quum quinquaginta vulgo pedes abesset ab eo unde prosiliebatur loco, tamen transiit eum Phayllus Crotoniata, ut tradit Eustath. ad Odys. 9, 198. p. 1591. afferens epigramma statuae eius inscriptum, quod hoc est:

Πέντ' ἐπὶ πενήκοντα πόδας πήδησε Φαῦλλος,

Δίσκευσεν δ' ἑκατὸν πέντ' ἀπολειπομένων.

Factum hoc Delphis, quum quinquertio vinceret, cf. Pausan. X, 9, 1. Hinc ortum proverbium, ὑπὲρ τὰ ἑκαμμένα πηδᾶν, s. ὑπὲρ τὰ ἑκαμμένα ἄλλεσθαι, quod affert Eustathius; adde locos apud Heindorf. ad Platon. Cratyl. p. 413. A. Huius proverbii usu decepti quidam crediderunt in vitio positum fuisse, siquis τὸ σκάμμα transilisset, quum tamen Phayllus victoriam tulerit et laudem. Nempe non distinxerunt rem ipsam et metaphoram. Ut in saltus certamine laudatur, qui etiam ultra scopum usitatum prosiliat, ita in aliis rebus qui usitatos fines transeunt, displicent; unde factum, ut illa locutio ad ethicas res traducta contrarium sensum haberet. Verum haec obiter; tu post haec senties de hoc ipso scammate loqui Pindarum. Καὶ πέραν πόντοιο πάλλοντ' αἰετοί, h. e. πάλλονται. Metaphora usus hic est, ut minueret dicti arrogantiam; cf. Nem. III, 77 seq. Καὶ κείνοισ, et illis, ut olim Cadmo. Non opus refellere eos qui iungunt: καὶ — δέ, et Musarum chorus et Apollo. Porro plurali utitur, quum res honori esset toti genti, ut monuit Heynius. Et quum modo professus esset se Aescidarum prosperam fortunam aut robur resque gestas canere malle, vides cur etiam

aptior sit pluralis. Ceterum in Pelio monte apud Chironem celebratas nuptias, satis notum. *Ἀγέτω παρτοῶν νόμων*, praeibat Apollo modos; nam citharam sequebatur universi chori cantus: cf. initium carminis Pyth. prim. et quae de vetere eius carminis melodia monuit Boeckhiius de Metris Pindari p. 266. *Ἐν δὲ μύσῃς*, ut Scut. Herc. 201. *ἐν δ' ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορὸς, ἐν δ' ἀρα μύσῃς ἡμερῶν κιδάριζεν Ἀητοῦς καὶ Διὸς υἱός*. Ad *ἀόρμιγγα* cf. Boeckh. de Metr. Pindar. p. 260. *Χρυσίῳ πλάκτρῳ διώκων*, ut Eurip. Herc. fur. 350. de Phoebō: *τὴν καλλίφθογγον κιδάραν ἐλαύνων πλήκτρῳ χρυσίῳ*. *Αἰ δὲ πρώτιστον μὲν ἕμνησαν Διὸς ἀρχόμεναι σεμνὰν Θέτιν Πηλέα θ'*, h. e. illae vero primo loco cecinerunt *Thetidem et Peleum*. Quae praeterea cantata ab iis, aliena erant ab hoc carmine. *Διὸς ἀρχόμεναι*, quippe cuius nomen fere in exordiis celebrari solebat, antequam sequerentur cetera, cf. Nem. II. init. ibique Scholia. Ceterum sponte senties suavem narrationis formam. Poterat sic: *Peleus Thetidem in matrimonium accepit; nam cum sprevisset illecebras Hippolytae, Iuppiter hoc virtutis praemium ei dedit. Nunc pulchrius est quod Musas cum Apolline de hac Pelei virtute canentes facit. Κρηθεῖς Ἰππολύτα*, cf. de tota hac re ad Nem. IV, 54. *Δόλῳ πιδάσαι*, h. e. *opprimere, occidere*. *Fragm. Thren. 6. πέφυε δὲ τρεῖς καὶ δέξ' ἀνδρας, τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη. Ποικίλοις βουλεύμασιν*, h. e. *callidis calumniis*, se de stupro a Peleo esse compellatam, uti poeta statim haec feminae consilia explicat. *Σκοποῦ*, ut *Δάλου σκοπὸς* Ol. VI, 59. *Ὀλύμπου σκοποὶ* Ol. I, 54. Accedo ad *ξυνάνα*. Forma soluta *ξυνάονες* est Pyth. III, 48. ubi vide Boeckh. nott. critt. *ξυνάνα τὸν κοιωνὸν* Sophoclem dixisse testatur Photius p. 228. Hoc loco quo minus consortem Iovi interpreter, uti fere faciunt interpretes, retinet me, quod adiectum est, *ἀκοίταν*. Neque enim video cur nunc et in hac re duabus vocibus opus sit. Malim igitur *ξυνάνα* intelligere *sodalem et amicum Pelei*, quod sensui loci optime convenit. *Magnetes* noti sunt; plerasque *Magnetum* urbes *Minyis* Iolci paruisse observat Müller. *Orchom.* p. 252. In verbis *ψεύσαν δὲ ποιητὸν* cur duas voces posuerit, obscurum non est; *non nisi mendacia* haec fuisse, dicere vult. *Συνέπαξε, concinnavit*, ut *πλέκειν λόγους*. *Εὐνὰν νυμφεῖαν* appellat *concupitum*, quem cum uxore se et coniuge in lectis *Acasti* *Peleus* exorcere voluerit. Eurip. *Iphigen. Aul.* 130 seq. *παῖδα νυμφεῖους εἰς ἀγκῶνων εὐνὰς ἐπιδάσειν λέκτροις. Τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν*, cf. de hac locutione Heindorf. ad *Platon. Theaetet.* p. 333. *Τοῦ μὲν ὄργαν κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι*, h. e. *eius mentem generosam irritarunt temeraria verba. Ὄργα ingenium, indoles saepe*, ut *Isthm.* IV, 38. Adde *Acta philolog. Monacens.* T. I. p. 77. *κνίζειν* est ad iram commovere, ut recte cepit *Heyn.* ad *Isthm.* V, 74. vulg. Sic *Pyth.* XI, 23. est *irritare*; pro *mordere* de occulta ira idem *Soph. Oed. R.* 786. *Iratum* fuisse *Peleum* etiam sequentia docent. *Αἰπεινοὶ* videntur esse *audaces, iniusti, improbi*. Alii comparabunt vocabulum *προσάντης*, quod est *molestum, insuave taedium creans*; cf. *Hesych.* in voce, qui explicat *δυσχερὴς, ἐχθρὸς, ἀηδής*: adde Eurip. *Iphig. Taur.* 1002. *Ἀπανάνατο νύμφαν*, cum accusativo personae ut *Il.* ι, 679. *Odyss.* θ', 212. Hoc est *εὐνὰν νύμφας*, *Odyss.* κ, 297. *Ξεινίου*, nam hospitio exceptus degebat *Peleus* apud *Acastum*. *Ἦστε πράξειν*, h. e. *se comparaturum ei*. Cf. *Hermann.* ad *Vig.* p. 761. *Ἦστε* non sine vi additum videtur: *Iuppiter* magnopere probans castitatem et iustitiam *Pelei* ita voluntatem suam significavit, ut haud cunctanter divinam se ei uxorem paraturum affirmaret. *Χρυσαιλακάτων*, cf. *Ol.* VI, 104. et nott. *Γαμβρός* dicitur omnino is, qui non cognatione sed affinitate cum aliquo coniunctus est, ut gener, socer, porro frater uxoris, maritus sororis. Hoc loco *Neptunus Amphitriten Nereidem* uxorem habens est *γαμβρός* *Nereidum*. Sensus igitur: *Se de ea re acturum cum Neptuno, Nereidum affini, ut ille*

verba: ὁ χρυσός — φῶτα. Si haec nonnisi explicationem eiusdem notionis, hymni dico, referrent, haud cunctanter Boeckhii sequeretur sententiam. Nam consentanea haec sunt: Si tu etiam Callicli postulas hymni laudem, quia nihil hymno illustrius, faciam uti iubes. Ineptum vero sit alterum: Si tu postulas hymni laudem, nihil est hymno illustrius; dabo igitur hymnum. Haec igitur si existeret sententia, non posset probari constructio ab Hermanno proposita. Tamen res aliter habet. In verbis ὁ χρυσός — φῶτα, comparatur cum auro splendente homo laudem hymni nactus; alia igitur notio regnat hic, alia in antecedentibus. Quae quum ita sint, instituta quam Hermannus proponit constructione, hic existit sensus: Si tu etiam Callicli postulas hymni laudem, profecto quum nulla re magis quam hymno illustretur homo, non frustrabor eo Calliclem; meam vocem invento ubi dignissime canere poterō, in Isthmo. Atque sic explicata haec veram Pindari mentem reddere videntur. Etiam inde apparet, cur poeta licet ipse non affuerit rebus gestis Callicli, ut Euphanes affuerat, tamen eum canere non recuset. Redit sic disputatio nostra eo unde initium cepit. Accedit his nunc etiam Boeckhii. Post haec pauca addenda sunt de singulis. Dicitur Callicles μάτρωος Timasarchi. Eustathius ad Il. β, p. 316. de patris et avunculis loquens scribit haec: Τούτους δὲ οἱ μὲν πατραδέλφους καὶ μητραδέλφους, οἱ δὲ πάτρωας καλοῦσιν καὶ μήτρωας. Πίνδαρος δὲ οὐκ ἀδελφοὺς ἀλλὰ γονίαις μητρὸς μάτρωας ἔφη. Non satis accurate. Sane avus est μάτρωος Olymp. IX, 68. et maiores materni sunt μάτρωες Olymp. VI, 77. Nem. X, 37. adde Nem. XI, 37. atque ita Stesichorus πάτρωα dixerat τὸν κατὰ πατέρα πρόγονον, monente Eustathio: sed tamen avunculum significat vox μάτρωος haud dubie Nem. V, 43. ubi vide, quemadmodum etiam Isthm. V, 59. Dubium igitur est quid hoc loco significet. Ac Scholiastes ad vs. 129. ubi Boeckhio monente bis scribendum πρὸς μητρὸς σου, intelligit avunculum, et Euphanem tradit ad vs. 144. fuisse avum maternum. Ex qua ratione Euphanes fuit Callicli pater. Et constat quum μητροπάτωρ sit matris pater, πατροπάτωρ avus paternus, προπάτωρ dici de utroque. Cecinerat igitur Euphanes filium suum, ut Timocritus, si vixisset, hunc in Timasarchum hymnum cecinisset. Tamen malit aliquis Euphanem pro avo paterno, Calliclem pro avo materno habere. Nam dicuntur hoc loco ἄλικες; patrem autem et filium dici ἄλικας, non memini. Non puto tamen a Scholiastae traditione recedendum esse, quum vox ἄλικες in generali sententia usurpata non de aequalibus strictissimo sensu, sed de iis intelligenda videatur, qui simul vixerint aliquo tempore, ut alter alterum viderit (vs. 91.). Mox στάλαν Παρίου λίθου λευκοτέραν dicit λίθον Μοισαίων Nem. VIII, 47. Στήλη est columna, cippus, tabula sepulcralis, usu notissimo; tales cippi solebant ex candido marmore confici et anaglyphis, etiam figuras repraesentantibus ornari, cuius generis supersunt innumeri: ab his igitur petitur comparatio, quia Callicles iam defunctus est; λίθον Μοισαίων autem cippum vocat Pario marmore candidiorem, quia latius splendet carmen quam marmor candidissimum. Itaque caveστήλην putes statuat esse, qui usus est barbarus (Inscr. ap. Brunck. Anal. T. III. p. 17. Anonymi vit. Plat. in Bibl. Gott. vet. litt. et art. P. V. Inedd. p. 18.). Βασίλειον ἰσοδαίμονα τεύχει φῶτα, parem fortuna regibus facit hominem, h. e. summis honoribus ornat. Nam τὸ ἔσχατον κορυφαῖται βασιλεῦσι. Porro media haec sententia comparisonem habet, ut vidimus, hominis hymni laudem nacti cum auro splendente; omissae sunt particulae comparativae, ut Olymp. I. init. Mox: Ὀροστρίαινα ἴν' ἐν ἀγῶνι — σελίνοις, ibi ubi in Neptuni certamine ornatus est Corinthiaco apio, h. e. in ipso victoriae loco, in Isthmo. Σέλινα sunt ξηρά. Verba ἄλλοισι δ' ἄλικες ἄλλοι usque ad φάσθαι, ut vidisti, ad superiora traximus, ut a sese Calliclem non melius quam.

inter Neptunum et Aeacidas, quam ipsam poeta significare voluit. Nexus igitur hic est: *Venit Peleus hoc modo etiam in affinitatem Neptuni, quem veneratur Isthmus; quare bonos successus sperare licet Aeginetis haec certamina aduentibus.* Porro quum etiam curribus certaretur in Isthmo, poeta tamen nonnisi corporis robur nominat (*σθένει γυίων θρασεί*); dicit enim hoc nunc imprimis propter Aeginetas, Pytheam ceteramque Lamponis familiam, pancratiastas, quemadmodum etiam alibi solet talia accommodare locis et temporibus, cf. plura ad Isthm. IV, 10. 11. *Πότμος δὲ κρίνει συγγενῆς ἔργων περὶ πάντων, vis ingenua iudicium fert de omnibus rebus, h. e. ut monet Heynius, vis ingenua omnium, quae aguntur, summam continet.* Haec sententia iungenda est cum antecedentibus. Postquam enim dixerat: certant ibi robore corporis, addit: *Vis autem ingenua ut in omnibus rebus sic etiam in his ludis maximi momenti est.* Quam quum haberet eximia familia Lamponis, nulla etiam sic poterat esse de successu iis dubitatio. Iam ab Isthmiorum commemoratione ad Euthymenis victoriam transit hoc modo: *Tu autem in Aegina vicisti, Euthymenes, τὸ δ' Αἰγίνα θεοῦ — ὕμνων.* Quod Boeckhiius reposuit *θεοῦ*, nunc probat etiam Hermannus in Heynii editione novissima. De locutione *Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνεῖν* Heynius ad Isthm. II, 26. ubi est *ἐν γούνασιν πιτνεῖν Νίκας*, haec habet: „Ductum est a cursu, cum victor metam attigit, adeoque si deam ibi sedentem finxeris, in gremium eius prolabitur. Sic Alcibiades sedens in gremio Nemeae pictus erat, Athen. XII. p. 534. D.” Meo iudicio nonnisi hoc inest: *Victoria te amplexa est, s. victoriam tulisti, nec de dea sedente alicubi cogitandum, in quo assentientem habeo Welckerum.* Nam *in Aegina Victoriae in amplexu ruere* profecto nihil est nisi *in Aegina vincere.* Si finxeris deam ad metam sedentem, et adiectum *Αἰγίνα* offendit et quod sic incommode a cursore ad pancratiastam translatum est, quod ex illa ratione tamen nonnisi de cursu dici posset. Ceterum abunde liquet Euthymenem in Aegina non in Isthmo dici victorem. Nemo enim erit qui vocem *Αἰγίνα* cum *ἔψανσας* iungat, quasi ille vicerit quidem in Isthmiis, cantatus vero sit in Aegina. Sed quod ipsa sententiarum oppositio satis demonstrat, Euthymenes quidem in Aegina vicerat ibique hymnis celebratus erat. Vicerat autem in Aeaceis, ut tradit Scholiastes ad vs. 78. Pergo. *Ἦτοι μεταίξαντα καὶ νῦν τὴν μάτρως — Πυθία.* Sensus indicarunt Hermannus et Boeckhiius in nott. critt. *Κέλνου* est *αὐτοῦ*, quod Pindarus hiatus evitandi causa ponere noluit. De significationibus vocis *μάτρως* apud Pindarum vide ad Nem. IV, 80. Hoc loco *avunculus* est, ut Isthm. V, 59. Nam *πάππος πρὸς μητρὸς* Pythaeae fuit Themistius, cf. Schol. ad vs. 91. Et quum Euthymenes, ut supra monuimus, post hoc carmen vicerit in Isthmiis, non potuisset hoc, si avus Pythaeae fuisset. De voce *ἀγάλλειν* cf. Ruhnken. ad Tim. lex. Platon. p. 4. Ast. ad Platon. Legg. XI. p. 532. Tom. II. *Ἔθνος* quod recte de gente dici potest, posuit ut *γένος* et *gens* dicitur, de uno Pythaeae. *Ἔθνος μεταίξαντα*, quemadmodum Homerus Odyss. ζ, 157. *λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχεύσαν*, de Nausicaa. Aeschyl. Agamemn. 120. *λαγίαν γένναν βλαβέντα λοισθίων δρούων.* Tale est etiam illud *φίλε τέκνον*, aliaque innumera. Porro *μεταίωσειν*, sequi, imitari, ut *ἰχνέων* Pyth. VIII, 36. *ἐμβίβανεν ἰχνέσιν πατρὸς* Pyth. X, 12. *ἰχνέσιν ἐν Πραξιδάμαντος ἰδὸν πόδα νέμων* Nem. VI, 15. *θηρῶν θυμὸν λέοντων* Isthm. III, 64. ex doctorum emendatione. Sequitur: *Ἄ Νεμέα μὲν ἄραρεν μὲν τ' ἐπιχώριοις, ὃν φηλασ' Ἀπόλλων.* Haec et sequentia haud dubie de solo Pythaeae intelligenda. De *μὲν* — *τε* cf. Boeckh. nott. critt. Olymp. VII, 11. Pyth. XI, 1. *Ἄραρεν*, h. e. *οὐκ ἀντιξοῖ*, quemadmodum dixit Ol. XIII, 33. *favet ei, amica est, non adversatur.* Ab *ἄρω* sunt *ἀρθμός* Hom. Hymn. Mercur. 524. *ἄρθμος* Odyss. π, 427. *ἀρθμῆν* Il. η, 302. alia. Mensis, quem adama-

non probante censet Muellerus Aeginet. p. 142. qui simul Larcherium castigavit ad Herodot. T. VI. p. 140. inepte de huius familiae genealogia disputantem. Hoc certum est Lamponem Salaminiae pugnae tempore viciisse, nec opus est testimonio Scholii ad Isthm. IV, 63. Ut enim iam de temporibus nonnulla addamus, carminum trium Lamponis filiis scriptorum primum est hoc ipsum, secundum Isthmium quintum, tertium Isthmium quartum: nam haec Pythae Nemeaea victoria respicitur Isthm. IV, 21. et Isthm. V, 3. coll. 55. et primam Isthmiam Phylacidae victoriam celebrari Isthm. V. docet eiusdem carminis initium; Isthm. IV. autem utraque Phylacidae Isthmia victoria commemoratur. Cf. Schol. Isthm. IV. init. Tertium carmen proxime post pugnam Salaminiam scriptum esse, indicare videtur poeta Isthm. IV, 53. quod vidit etiam Schol. Isthm. IV, 60. Pugna Salaminia facta Ol. 75, 1. victoria igitur Phylacidae altera reportata videbitur aut Ol. 75, 1. aut Olymp. 75, 3. Atqui Olymp. 75, 1. reportata non est, quum aestiva huius anni Isthmia ante pugnam Salaminiam acta sint mense Boedromione factam; tenendum igitur est alterum, reportatam eam esse Ol. 75, 3. Isthmiis vernis. Sequor in hoc Boeckhium meum idem statuentem. Erat quidem, quum carmen Isthm. IV. putarem scriptum esse in intervallo pugnae Salaminiae et Plataeensis: quo me tum alia, quae reticebo, deducebant tum haec vs. 57. ἀλλ' ἔμως καύχημα κατάβρεχε σιγῇ. Ζεὺς τὰ τε καὶ τὰ νέμει: in quibus verbis putabam hoc inesse, nondum desiisse periculum, quum haec scriberentur. Sed illa verba commodiora ibi sunt post pugnam Plataeensem; mali ominis fuissent, si tum essent scripta, quum Persae nondum victi ad Plataeas essent, sed adhuc Graeciam obtinerent. Accedit quod qui carmen Isthm. IV. inter Salaminiam et Plataeensem pugnam scriptum putet, necesse est antea commonstret, quibus id sollemnibus scriptum fuerit: nam in eo temporis intervallo victoriae Isthmiae sollemnia Aeginae acta esse non est probabile, quia tempus id remotius a proximis Isthmiis, quam ut in id tempus dilatam victoriae in illis partae celebrationem censeas. Postremo quod maximum est, a pugna Salaminia usque ad Plataeensem interclusus Thebis in Aeginam aditus: Thebas enim Persae obtinent: itaque quomodo tum in Aeginam transmittere carmen poeta potuerit, non video; immo poetae Thebis degenti ne tutum quidem tum erat Salaminios victores laudare, quod fecit in Isthm. IV. Thebis enim poetam tum fuisse non est quod dubites. Itaque illa, cui Isthm. IV. scriptum est, victoria in Olymp. 75, 3. ponenda est. Fuit autem haec secunda Phylacidae Isthmiaca victoria; unde sponte patet, primam eiusdem victoriam Isthmiacam, cantatam carmine Isthmio quinto, reportatam esse ante pugnam Salaminiam. Denique duabus Phylacidae Isthmiis victoriis prior haec de qua hoc carmen agit, Pythae Nemeaea victoria, quae pluribus etiam annis ante pugnam Salaminiam reportata est; nam Pythae fuit natu maior, qui praevit iuniori in his rebus: cf. Isthm. IV. fin. idemque hoc carmine dicitur imberbis. Ponas igitur hanc Nemeeam victoriam aliquot Olympiadibus ante Phylacidae Isthmiacam priorem. Haec sunt quae probabiliter de temporibus statui posse videntur. Cantatum videtur hoc, ad quod iam accedimus, carmen apud Lamponem; certe nihil inest unde certo conicias in publico aliquo loco id cantatum esse: in Aegina cantatum docet vs. 4. Scriptum autem est haud dubie non ita diu post victoriam. De sententiarum ratione disputavi suo loco.

Vs. 1—6. Introitus carminis, nuncians Pythae victoriam. Initium citat Schol. Isthm. IV. princ. Verto: *Non sum statuaris, ut in loco mansura laborem signa, quae non discedant ab ipso, quod subiectum sit, fundamento.* Placet aliis ἀντᾶς pro τᾶς ἀντᾶς dictum accipere, quod num recte fiat dubito. Hoc sensu Pindarus alibi articu-

da vocem, velis expansis omnibus, et dic. Carchesium fuit, ut constat, in summo malo. Ζυγὸς κάρχηστος est antenna in summo malo. Ergo vela expandere usque ad antennam carchesii, est omnia vela expandere, quod fit ubi πλησιότιος οὐρός. Porro notum est haec et similia tropice dici, velut apud Ciceronem Tuscul. IV, 5. *Utrum panderem vela orationis statim an eam ante paululum dialecticorum remis propellerem.* Ovid. Metamorph. XV. 176. *Et quoniam magno feror aequore, plenaque ventis vela dedi.* Notum etiam proverbium πάντα κάλων ἐξίναι, κινεῖν, ἐκτείνειν, omni studio aliquid tentare, cf. Kuster. ad Aristoph. Equit. 753. Heindorf. ad Protagor. p. 338. A. dixit de his locutionibus etiam Valcken. Diatrib. p. 233. Hoc loco sensus est: *ede vocem grandisonam. Πύκταν τέ νιν καὶ παγκρατίου φθέγγαι ἐλεῖν Ἐπιδάυρω διπλόαν νικῶντ' ἀρετάν, Pugilem eum et pancratii dic adeptum Epidauri duplicem victoriae laudem.* Construendum est aut: *πύκταν τέ νιν φθέγγαι ἐλεῖν ἀρετάν καὶ παγκρατίου διπλόαν ἐλεῖν ἀρετάν νικῶντα*, aut: *πύκταν τέ νιν φθέγγαι ἐλεῖν διπλόαν ἀρετάν καὶ παγκρατίου ἐλεῖν διπλόαν ἀρετάν*; nam utrumque fortasse fieri potest, quamquam ego praeferam prius, quemadmodum Isthm. IV, 19 seq. in altero membro omittenda est vox διπλόα. Sic tres sunt minimum victoriae. Πύκταν non πυγμαῖς posuit, opinor, consulto. Nam si dixisset: pugilatus et pancratii duplicem victoriam, poterat duas significasse videri victorias, alteram pugilatus alteram pancratii, quum plures essent. Boeckhius tamen duas tantum statuit victorias fuisse, alteram pugilatu, alteram pancratio partam. Ad dictionem διπλόαν ἀρετάν cf. Isthm. IV, 19. Ceterum de Aesculapiis Epidauriis cf. Nem. III. fin. Προθύροισιν Αἰακοῦ, h. e. et in vestibulo Aeacei suspendisse coronas. De Aeaceo cf. Pausan. II, 29. Mueller. Aeginet. p. 161. Videntur ibi plerumque victores ludorum gymnicorum coronas suas suspendisse. Addit: *Σὺν ξανθαῖς Χαρίσσιν.* Si status Gratias eas victorias debitas, haec verba pertinebunt ad ἐλεῖν et φέρειν, hoc sensu: Factum esse beneficio Gratiarum, ut vinceret et coronas in Aeaceo suspenderet. Sed hoc non probabile. Nisi enim sumas Gratiarum privato cultu a Themistio cultas, senties incommode nunc Gratiarum tribui victorias, quae melius ab aliorum deorum beneficio repeti poterant. Quare haec non nisi cum φέρειν iungenda sunt. Iam si hoc est, quid sit, coronas vestibulo Aeaci ferre adiuvantibus Gratiis, sic non intelligo. Vertam igitur: *inter sollemnes cantus.* Gratiae adsunt ubi canuntur epinicia, cf. Nem. VI, 38. Nem. IX, 51. Videntur autem hymni epinicii interdum cantati esse tum quum coronae dedicarentur Aeaco. Erit igitur sensus: *Χαρίτων ὀμάδω φλέγοντα.* Ceterum hoc carmen similiter ibi cantatum esse, ex his certe verbis probari nequit.

N E M. VI.

Quantopere floruerit artis gymnasticae studium inter Aeginetas, una omnium locupletissima testis est gens Bassidarum hoc carmine celebrata, de cuius nomine, ne quid tribuas Didymo ap. Schol. Budidas inferenti, v. Mueller. Aeginet. p. 135. Hos Pindarus dicit tot habere pugilatus victorias, ut per totam Graeciam nulla innotuerit gens pluribus pugilatus coronis ornata; atque ex sacris quidem ludis vicesima quinta reportata fuit haec, quam puer Alcimidas tulit, victoria; quod nescio an summum sit in hoc genere laudis nobis traditum. Tamen, ut est imbecilla humana natura, etiam

haec gens non semper conservaverat eundem roboris vigorem; qui enim hoc ordine se exceperant, *Agesimachus, Soclidas*, quem Didymus ap. Schol. nescio qua auctoritate *Soclem* appellatum vult, porro *Praxidamas, Theo, Alcimidas*, ex his Soclidas et Theo artis gymnasticae laude caruerant, quiescente alternis vi athletica gentis et reviviscente, quemadmodum agri alternis quiescunt et fructus ferunt. His omnibus a me commemoratis quomodo usus sit Pindarus, mox videbimus; nunc praemoneo, carminis rationem inde pendere totam. De tempore quo scriptum carmen, nihil relatum exstat; tamen qui in fine laudatur Melesias alypta quum circa Olympiadem octogesimam floruerit (Introductio ad Nem. IV.), non ita diu ante hanc Olympiadem victoriam ab Alcimida reportatam suspicari licet. Cantatum est carmen haud dubie in Aegina (cf. vs. 48. ubi *νάσον τάνδε* poeta dicit Aeginam nondum antea nominatam): at in dei alicuius festo cantatum non credo, quum nullum eius rei adsit indicium. Hoc addam mirum esse quod *Asclepiades* ap. Schol. init. dicit, Cretensem fuisse Alcimidam inscriptum sic: *Ἀλκιμίδαε Θέωνος Κρής*. Cui rei veritatem subesse non dubito: videtur enim ille Alcimidas simul civis Cydoniates fuisse. Vide de Cydonia Aeginetarum colonia Muellerum nostrum Aeginet. p. 83. 112 sqq.

Vs. 1—7. Prooemium carminis continens summam. Initium citat Clemens Alex. Strom. V. p. 709. 30. usque ad *ἐκ μίας δὲ μητρὸς πνέομεν ἄμφω*: ita enim legit: hinc habet Euseb. Praep. evang. XIII, 13. Eadem sine varietate affert personatus Plutarchus de nobilit. c. 20. et Themistius Orat. VI, p. 78. A. habens *δὲ φύμεν γαστρὸς ἀμφοτέρου*, ut editur; libri tamen *ματρὸς* habent, et *δ' ἔφουμεν* ac *δ' ἔφημεν*: v. Boissonad. ad Marin. Vit. Procl. p. 90 sq. *Γαστρὸς* etiam Stobaeum habere dicit Porson. Advers. p. 312. Prima sic explico: *Sunt duo genera homines et dii, nata ex una matre, vi tamen plane diversa, quandoquidem illud nihil est, aheneum vero caelum semper manet firmum.* Verba *ἐν ἀνδρῶν*, *ἐν θεῶν γένος* vulgo interpretantur: *ἐν ἀνδρῶν καὶ θεῶν γένος*, h. e. *unum idemque est hominum et deorum genus*, obstante lingua. Quum enim de sententia fortius enunciata iterato pronomine hic nullo modo cogitari possit, nisi magnopere fallor, repetitio pronominis *ἐν* nonnisi *disiungendi* vim habere potest. Hoc qui negaverint, ab iis postulabo, ut et certum locum opponant, qualem ego hucusque frustra quaesivi, et per rationem recte dici, quod velint, mihi demonstrant. Interim censeo, Pindarum voluisse hoc, quod dicit: *unum est hominum, unum deorum genus.* Quae sententia et clara est et apta. Neque enim unum genus recte hic appellare potuit eos, quorum alteri nihil sunt, alteri immortalem vim habent, sed accommodatius, opinor, ad veritatem et modestius etiam duo agnoscit genera, quae quum ex una matre originem traxerint, quodammodo similia esse animo et corpore, vi tamen penitus differre. Verum loci sensum vidit etiam Schmidius. *Πνέομεν*, spiritum, vitam habemus ex una matre; Terra, ex qua cetera omnia nata esse constat ex Hesiodo Theog. 116. Etiam Sophocles Antig. 339. Terram dicit *θεῶν τὰν ὑπερτάταν*. Res haud dubie priscis Theogoniis et Cosmogoniis tradita compluribus. *Πᾶσα κερκίμενα*, *tota diversa*, quoniam vis deorum immortalis est. *Κερκίμενα*, ut quod Heynius comparavit, *κεκρικμένην γενεήν*, Scut. Herc. 55. Sequitur *ὡς τὸ μὲν οὐδέν*. Notum est *οὐδέν εἶναι* significare nullius pretii esse, nullo in honore esse, atque etiam debile esse et caducum, ut Eurip. Herc. fur. 314. de senectutis imbecillitate. Dieta veterum de imbecillitate humanae naturae congerere nolo. *Ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰὲν ἔδος μένει οὐρανός*, ex Hesiodo Theog. 126 seqq. Odyss. ζ, 42. *Γαῖα — ἐγάλιατο — οὐρανὸν ἀστερόεσθ'* — *ἕφ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἔδος ἀσφαλὲς αἰετ'*. Quaeras cur his maxime verbis usus sit poeta. Puto, ne de suo hoc dicere videretur, sed ipsa antiqua

dicendi formula priscorum virorum doctrinam se referre significaret, quo artificio maiorem vim huic loco comparatam vides. *Ἄλλὰ τι προσφέρωμεν ἔμπαν ἢ μέγαν νόον ἦτοι φύσιν ἀθανάτοις, tamen quodammodo similes sumus sive mente sive corpore immortalibus.* Afferit haec Schol. Eurip. Med. 1224. De voce *προσφέρειν* conferri potest Fragmentum Tragici laudatum in Scholiis ad Nem. III, 127. *καὶ παιδὶ καὶ γέροντι προσφέρων τρόπους*, et Pindarus Fragm. inc. 70. Notum etiam *προσφέρειν*. Contrarium est *διαφέρειν*. Porro *νόον* dicit, recte; proprius enim hic hominum et deorum, quem admodum iam Homerus *νόον* non nisi diis et hominibus tribuit. *Μέγας*, epitheton etiam alibi lectum ut Pyth. V, 122. *Μοχ φύσιν* est: corpore, deorum praestantibus corporibus simili. Statura et forma corporis dicitur *φύσις* Isthm. III, 67. etiam apud Lucian. de Saltation. c. 75. aliosque. Ob coniunctionem particularum *ἢ* — *ἦτοι* rarissimam pro vulgari *ἦτοι* — *ἢ* huc, ut videtur, respicit Thom. M. p. 427. *Σημειώσαι δὲ ὡς καταρχὰς μὲν τὸ ἦτοι τίθεται ἀεὶ, ὑστερον δὲ τὸ ἢ. οὕτω γὰρ φαμὲν ἦτοι τότε ἢ τότε. ἑτέρως δὲ οὐκ ἂν ποτε εὖροις, πλην ἐν Πινδάρῳ ἀπαξ διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου.* Cf. Schäfer. ad Schol. Apollon. Rhod. p. 321. Sed vide Fragm. Thren. 9. Quaeras autem cur disiunctivis particulis hic utatur poeta, quum tamen *et* animo *et* corpore similes simus diis. Sane; at in aliis mentis vis, in aliis corporis praestantia magis conspicua hominibus, unde quod poeta praetulit et modestius est (quam in rem etiam alibi disiunctivis particulis utitur, ut Isthm. III. init.) et carminis rationi aptius, quum gens celebretur corporis maxime praestantia insignis. Pergitur: *Καίπερ ἔφαμερταν οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ νύκτας ἄμμε πότμος οἶαν τιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.* Construas: *καίπερ ἔφαμερταν οὐκ εἰδότες στάθμαν, οὐδὲ μετὰ νύκτας ποτὶ οἶαν τινὰ ἄμμε πότμος ἔγραψε δραμεῖν στάθμαν.* Tamen, ni fallor, praestat quod accuratius iudicium postulat: *καίπερ ἔφαμερταν οὐκ εἰδότες ποτὶ οἶαν τινὰ στάθμαν ἄμμε πότμος ἔγραψε δραμεῖν, οὐδὲ μετὰ νύκτας* et quae sequuntur. Sive enim *μετὰ νύκτας* pro adiectivo dictum est, sive *ἐφαμερταν* pro substantivo, senties cetera bis cogitanda esse omnia. Verto: *Quamquam nec interdium nec noctu quamnam nos fatum iusserit currere ad metam scientes, h. e. quamquam semper obnoxii fato, nec quae interdium, quae noctu instent scientes.* *Μετὰ νύκτας*, noctu, inter noctem, ut *μεθ' ἡμέραν* Eurip. Orest. 58. Similiter *ἐφαμερταν* hic dixit ad quam interdium s. per diei tempus curritur, quod durum non est, imprimis si nostram loci constructionem probas. *Στάθμαν*, metaphora ducta a cursu, in cuius principio *γραμμῆ* est et in fine. Atque hanc quidem in fine cursus vidisti supra Pyth. IX, 122. Unde apud Eurip. Electr. 95 sqq. *μη μοι, τὸ πρῶτον βῆμ' ἐὰν δράμη καλῶς, νικᾶν δοκέτω τὴν δίκην, πρὶν ἐν πέλας γραμμῆς ἵκηται καὶ τέλος κάμψη βίου.* Eadem *στάθμη*, ut Eurip. ap. Ion. 1514. *παρ' οἶαν ἤλθομεν στάθμην βίου.* Denique *ἔγραψε*, ut dicitur legem scribere, veluti *θεοὶ τοὺς νόμους βροτοῖς γράψαντες*, Eurip. Ion. 442. Sed haec facilia omnia; difficiliora nobis restant alia hoc loco. Nosti e Boeckhii notis criticis ultimos duos versus stropharum et anti-stropharum in hoc carmine esse corruptos. Hermannus relicta quam in comment. de dialecto Pindari proposuerat, sententia nunc longe aliam viam ingressus est, quam indicavit in novissima editione Heynii. Quae igitur ibi scribit, statim hic subiiciam omnia. Atque ad primam stropham scribit sic: Ultimi duo stropharum versus multum negotii metricis crearunt. Videntur eos iam veteres grammatici, depravatis lectionibus adducti, non uno modo refinxisse. Satis tamen verisimile erit quum singulos versus tum omnem stropham considerantibus, priorem paenico ordine finiri, posteriorem a paeone ad dactylum et trochaeos delabi. Et hic quidem scribendum puto:

Καίπερ ἐφαμερίαν
οὐκ εἰδότες, οὐδὲ μετὰ νύκτας
ἄμμε πότμος, οὐδ'
ἄντιν' ἄρ' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

Ita legit is Scholiastes, cuius haec verba habemus: καίτοι μὴ γινώσκοντες μήτε τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν μήτε τὰ διὰ νυκτὸς ἐσόμενα, μήτε ὅστις ἡμᾶς μόρος κατακέκρικε σκοπὸν τινα καὶ στάθμην λαβεῖν. Ad antistropham scribit: Bonam lectionem servavit cod. Med. B. νῦν τε πέφανται. Participio iunctum verbum per copulam: vide ad Vig. p. 772. Sed scribe:

Νῦν τε πέφανται
οὐκ ἄμμορος ἀμφὶ πάλα κυναγέτας.

Πέφανται, i. e. εἰρηται, a grammaticis certe commemoratum est. Ad secundam stropham habentur haec eius verba: Egregie Heynius ἔλπομαι μέγα εἰπὼν σκοποῦ ἄντα τυχεῖν, ὡτ' ἀπὸ τόξου ἰεῖς. Vide diss. de dial. Pind. p. 8. Inde quae sequuntur, partim e Schmidii correctione ita scribenda:

Εὐθὺν' ἐπὶ τοῦτον, ἄγε Μοῦσα,
οὐρον ἐπίων
εὐκλέα· παροικομέτων γὰρ ἀνέρον.

De antistrophicis versibus censet ita: Valde turbata videtur scriptura, sive librariorum culpa sive correctionibus grammaticorum. Crediderim tale quid dedisse poetam:

Ἀπὸ ταῖτας

αἵματι πάτρας
χρυσοπλοκάμου ποτὶ Καλλίας ἀδῶν
ἔρνεσι Λατοῦς.

Ad ultimam stropham denique Hermannus ita: Scribe,

Νεῖκος Ἀχιλεὺς
ἔμπεισε χαμαὶ καταβάς ἀφ' ἄρμάτων.

Antistrophicos versus constituit ita:

Ἐκόντι δ' ἐγὼ
νάτω μεθέπων δίδυμον ἄχθος
ἄγγελος ἔβαν,
πέμπτον ἐπὶ εἴκοσι τοῦτο γαρούαν,

et quae sequuntur. Habes omnia quae Hermannus nuperrime de his versibus scripsit. Non ego is sum, qui me idoneum harum rerum iudicem credam; tamen quum a me postulari posse videam, ut iudicium de iis feram, subiiciam sententiam meam. Ac primum quidem cum Boeckhio censeo nihil incorruptius esse versibus ultimis antistrophae secundae; tam plana enim et perspicua sunt quae ibi habentur, ut quomodo facile corrumpi potuerint, non intelligam. Quod igitur Hermannus dicit, valde turbatam videri scripturam, sive librariorum culpa sive correctionibus grammaticorum, hoc ingenue fateor me non assequi. Quid quod audacissima est correctio χρυσοπλοκάμου p. χρυσαλακάτου; αἵματι autem, quod a voce ἀδῶν pendere ex Hermanni sententia Boeckhii ab Hermanno edoctus nunciat, equidem ferri non posse arbitror. Veniamus ad cetera. Strophae primae versus ultimi quales Hermannus proponit, tam miram habent constructionem, ut sic a Pindaro scriptum esse credere non possim. Quid enim? Num haec est constructio: καίπερ ἐφαμερίαν οὐκ εἰδότες (στάθμαν), οὐδὲ μετὰ νύκτας ἄμμε πότμος (εἰ ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν), οὐδ' ἄντιν' ἄρ' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν? Melius equidem reperire in his non potui. Ita igitur dixerit

Pindarus? Sed provocat Hermannus ad Scholiastae explicationem; vellem docuisset etiam quomodo factum sit ut Scholiastes scripserit: *μηδὲ ὅστις ἡμᾶς μόθος κατακρίκειν εἰς σκοπὸν τινα καὶ στάθμην δραμεῖν*. Nam hoc nullo modo perspicio ex Hermannii ratione. Tamen nihil quod probabile sit, colligi potest ex Scholiastae verbis, nisi ante miri huius pronominiis origo explicetur. Vide num res ita possit expediri. Mendum tulisse verba inter *πότμος* et *ἔγραψε* perspicuum. Fac Scholiastam in exemplari suo non habuisse *οἶαν*; et fortasse etiam *τιν'* non habuit. Iam ille iunxit: *κατὰ περ ἔφαμερῶν οὐκ εἰδότες (στάθμῶν) οὐδὲ μετὰ νύκτας (εἰδότες στάθμῶν)*, hoc est: *κατὰ περ μὴ γινώσκοντες μήτε τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν, μήτε τὰ διὰ νυκτὸς ἐσόμενα*. Sequentia quum his apte iungere non posset, de coniectura supplevit *οὐδ' ὅς s. οὐδ' ὅστις*, unde nata eius explicatio inepta: *μηδὲ ὅστις ἡμᾶς μόθος κατακρίκειν εἰς σκοπὸν τινα καὶ στάθμην δραμεῖν*. Pronomen *ὅστις* perperam illatum esse a Scholiasta, nemo non videt, quum huiusmodi quid hic a Pindaro proficisci non potuerit; at non intulisset Scholiastes, si omnia una constructione coniungere potuisset; quod non potuit si vitium erat, quod indicavi, inter *πότμος* et *ἔγραψε*. Ex his hoc saltem apparere arbitror, quare improbabilem dicam Hermannii illorum versuum emendationem, et etiam num teneam quod Boeckhius recepit. Accedo ad stropham tertiam. Recte Boeckhius observavit aliud legisse ibi Scholiastam quam quod nunc habetur. Videamus quid probabiliter ex eius verbis effici possit. Fac ita legisse Scholiastam:

Βαρὺ δὲ σφι δεῖξῃ νεῖκος

χαμαὶ καταβάς Ἀχιλεὺς ἀφ' ἀρμάτων.

Si Scholiastes iunxit *χαμαὶ* non cum sequentibus sed cum antecedentibus (*gravem ostendit iis pugnam humi*), explicare potuit, ut facit: *βαρεῖαν δὲ καὶ ἐπαχθῆ μάχην διὰ φιλονεκίαν αὐτοῖς ἐπέδειξεν ὁ Ἀχιλεὺς τοῖς Αἰθίοσι, χαμαὶ κλίνας τὸν Μέμνονα, αὐτὸς ἐκ τῶν ἀρμάτων κατελθών*. Ex hac explicatione deinde mihi natum videtur *ἔμπεσε*, quod pro glossemate habeo. Nam etiam sententia, ni fallor, aptior. Num irruerit in Aethiopes Achilles, dubitari potest, qui mihi de curru descendisse videtur, ut cum Memnone potissimum pugnaret, spectantibus Aethiopibus. Non contendo me veram Pindari scripturam invenisse; at illud probatum spero, nondum de hoc loco tractatum esse. His adde quod vs. 13. *πέφανται* agnoscit Scholiastes, agnoscunt omnes libri, Hermannus autem quod proponit *πέφαται*, verbum est non nisi grammaticis commemoratum; adde quod versus 59. et 60. leni certe mutatione in ordinem redigi possunt: haec igitur omnia quum considero, unum tantum restare video locum, qui sane paullo audacius a Boeckhio refectus est, versus dico ultimos strophae secundae. Sed non minus audacem video Hermannii rationem esse, qui etiam illum locum mutat, qui unus omnium sanissimus dicendus est. Equidem saltem, si comparo antistrophae secundae versus ultimos cum hoc loco, multo facilius crediderim hunc quam illos corrumpi potuisse, et fuerunt iam revera nonnulla in eo corrigenda. Certa quidem non dico quae a Boeckhio posita sunt, neque ipse certa putat; at nihil fore certum in his versuum prope omnium corruptionibus. Atque haec quidem hactenus; redeo ad id, unde profectus sum. Dicendum nunc de consilio prooemii eiusque cum reliquo carmine nexu.

Quemadmodum alibi felicissimus est Pindarus in prooemiis inveniendis, ita etiam huic carmini prooemium dixerim praepositum accommodatissimum. Gentem cantaturus est pugilatu unam omnium celeberrimam, eandem tamen etiam roboris sui vicissitudines, ut fert humana natura, expertam. His plane convenit exordium, quod duas manifesto continet sententias: *Similes quodammodo nos esse diis sive mente sive cor-*

pore; plane tamen differre vi, fatoque ubivis esse obnoxios. Gentis nobilissimae eximium robur tot victoriis ornatum similitudinis hominum cum diis insigne erat documentum, quemadmodum eiusdem gentis robustissimae per intervalla orta imbecillitas imbecillitatem generis humani luculenter monstrabat. Quae quum ita sint, non errare mihi videor, si dicam prooemio summam universi carminis contineri, hoc est, si cetera quae leguntur in eo omnia quasi pro explicatione uberiore ipsius prooemii habeam, quemadmodum carminis Isthmii IV. rationem recte ad prooemium mihi videor revocasse, atque etiam carminis Nem. VII. exordio quodammodo dici potest universi carminis contineri summa. Videamus iam quomodo poeta hoc carmen composuerit. Post prooemium statim transit ad id, in quo imbecillitas generis humani etiam ab hac gente non aliena conspicitur, ostendens vim eius athleticam non vixisse semper, sed alternis quievisse, ut quem unus assecutus esset certaminum honorem, eo continuo proximus careret, nec nisi qui hunc exciperet, recreato cum robore certaminum gloriam renovatam haberet. Tractat autem hunc locum prudentissime. Quamquam enim hoc agit, ut imbecillitatem humanae naturae huius ipsius gentis exemplo probet, tamen simul curandum fuit, ne deplorare potius quam laudare videretur gentis fortunam. Hinc primum molestiam sententiae minuendam duxit comparatione arborum, deinde adornavit cetera ita, ut ab Alcimidae victoria orsus ascenderet ad Agesimachi laudem, posito in medio Soclidae nomine, Theone vero Alcimidae patre etiam silentio praeterito; atque ita mirifice cum significatione imbecillitatis laudem victoriarum coniunxit, ut paene dubites utrum potissimum tractare voluerit. In altera carminis parte, quae iure longior est, eximias gentis laudes data opera persequitur, eoque ipso illustrat alteram prooemii sententiam. Nam aut plane verum non est, intercedere similitudinis aliquid hominibus cum diis, aut probatur hoc etiam huius gentis praestantia, quae viginti quinque victorias tulerat e sacris certaminibus aliasque multas ex aliis, quae sola omnium, quas Pindarus canit, Aeginae gentium tot privatae laudes habebat, ut etiam mythorum ornamentis in aliis carminibus obviis hic vix opus esse videretur. Sed quae de singulis huius partis locis monenda, infra videbimus; nunc aliud addo, quod hic praeteriri non debet. Probatur, ut dixi, in hac parte prooemii altera sententia, sed probatur tecte; neque enim diserte dicere poterat, quid vellet, prudentissimus poeta, ne immodestius eos laudare videretur, sed celandum etiam erat verum consilium. Universe dicta placent talia, translata disertis verbis in hanc gentem vide ne displicuerint. Quare Pindarus alteram prooemii sententiam, quae de imbecillitate humana est, manifesto transferens in hanc gentem, alterâ quid velit, plane tacet. Porro haec ipsa causa est, quare prooemium, quamquam eundem cum reliquo carmine finem habens, tamen sententiarum adorationem habet fere contrariam. Docetur in prooemio homines cum diis ex una matre ortos, sed minuitur statim haec laus subiecta sententia de diversitate virium; traditur porro, nos quodammodo similes esse diis, sed opponitur etiam huic dicto aliud de fato, cui simus obnoxii; ne multa, in prooemio insigni cum arte deprimitur laus similitudinis nostrae cum diis, extollitur sententia de imbecillitate humana, ut nisi Pindarum aliunde noveris, credas eum nonnisi magnam diversitatem hominum et deorum docere voluisse: quam etiam in Hermanni interpretatione (nott. critt. Boeckh. p. 535.) omissa similitudine imprimis delineatam video, sequente Boeckhio, qui tamen se, quum diversitatem imprimis extollendam putaverit, similitudinem minime voluisse negare scribit. Ut autem poeta diversitatem maxime adumbraret, et modestiae rationes postulabant et cetera consilia, qui si incautius locum de similitudine hominum cum diis amplificasset, manifesto signi-

Levi exemplo disce, quid sit tenere metaphoram. Pindarus etiam in hac re admirabilis artifex. Πόδα νέμων, pedem movens, ut ἐκνέμειν πόδα Sophocl. Ai. 367. ubi v. Lobeck. Ὀμαιμίον non superfluum; potest enim aliquis per adoptionem habere avum non consanguineum. Nunc autem idem sanguis est in Alcimida, qui fuerat in Praxidamante, eademque virtus in eo revixit. Ceterum notabis, quod supra iam monui, consulto taceri Theonem Alcimidæ patrem, quum certaminum gloria careret. Ἡ μὲν πολλὰ καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐθυμίας μελῶ φέρει, notum Pindari dictum est, valens etiam hic. Praxidamas athletarum sui temporis inter nobilissimos, primus Aeginetarum fuerat Olympionices, uti ex hoc loco discimus. Vicerat Olymp. 59. teste Pausania VI, 18, 5. qui addit, hunc et Opuntium Rhexibium pancratiastam victorem Olymp. 61. primos dedicasse statuas Olympiæ, visas Pausaniæ. Ceterum liquet iungendum esse, ἔργα ἀπ' Ἀλφειῦ στεφανώσάμενος, corona Olympica primus coronatus. Αλακίδαις, in Aeacidarum honorem. Honori esse heroibus domesticis victorias civium, satis e Pindari carminibus constat; tamen hoc loco propiorem etiam honorem significari suspicor. Quum hæc prima esset corona Olympica quæ Aeginam reportaretur, perquam probabile est, Praxidamantem eam dedicasse Aeacidis in Aeaceo. Huius moris exemplum vidimus Nem. V. fin. et videbimus aliud Nem. VIII. Praxidamantis pater Soclidas a certaminibus alienus, avus Agesimachus victoriis clarus. Sententiæ ratio hæc est: Praxidamas enim avi vestigiis incedens sustulit oblivionem patris Soclidæ, quemadmodum Alcimidæ Praxidamantis avi vestigia sequens, Theonis patris sui oblivionem sustulit, quod tamen tecte significare quam diserte eloqui poeta maluit. De voce ὑπέρτατος vide finem notæ. Ἐπεὶ οἱ τρεῖς — ἐγεύσαντο, Nam hi tres, Agesimachus, Praxidamas, Alcimidæ, coronas adepti ad summam virtutis laudem, victoriam, pervenerunt, qui etiam soli certamina adierunt. Boeckhiius nunciat, ob metrum posse commodius esse ἐπεὶ οἱ (αὐτῶ): sed id tamen ipsi neque probari posse nec necessarium videri, quod versus initium ∪ ∟ — iambicam sequatur normam, in quo genere hiatus quamvis rarum superet arsis etiam ante voces digamma non habentes (nott. critt. p. 383.). Nec video quo referri illud οἱ possit: nemo enim nominatus est, cui tres illi victores vicisse s. coronas reportasse dici queant. Nisi quis cum Schol. qualis ante Boeckhium fuit, οἱ ad Soclidam referens dixerit τρεῖς ἀεθλοφόρους non esse Agesimachum, Praxidamantem, Alcimidam, sed tres Soclidæ filios: quod statui nullo modo potest; ne quis tamen huic sententiæ ex Schol. auctoritatem conciliare tentet, addam quæ de Scholiastæ loco misit Boeckhiius ita dicens: „Nem. VI, 38. not. 8. ut nunc legitur Scholiastæ textus, falsa habebis quæ scripsi: Post τῶ legebatur τουτέστι τῶ Σωκλειδῆ, quod recentior et imperita manus addiderat. Nam quamquam illi τρεῖς ἀεθλοφόροι non possunt Soclidæ filii esse, ita tamen hic Scholiastes statuisse videtur ex additis verbis: τρεῖς γὰρ παῖδες ἐγένοντο αὐτῶ, ὧν ὁ Πραξιδάμας πρῶτος, qui quidem Soclidæ filius est: etsi alter Scholiastes Soclidæ non filios, sed fratres, Agesimachi filios intellexit. Necdum tamen sanum prius Scholium videtur, sed gravius etiam affectum. Unde enim Schol. hæc habet, ὧν ὁ Πραξιδάμας πρῶτος? Dicas inde, quod Praxidamas dicitur παῦσαι λάθαν Σωκλειδα; unde ex filiis Soclidæ, quos Schol. putaret, primus Praxidamas vicisse adeoque natu maximus fuisse visus sit. At si Pindari verba consideres, Σωκλειδα ὅς ὑπέρτατος Ἀγαιμάχῳ νίκων γίνεται, illud πρῶτος videbis ad Pindaricum ὑπέρτατος referri. Igitur non solum illa τουτέστι τῶ Σωκλειδῆ delenda erant, sed ulterius procedendo etiam hæc, ὧν ὁ Πραξιδάμας πρῶτος, immutanda. Neque enim iam prius Scholium alteri contrarium fuisse statures, sed in eandem olim sententiam conceptum, hoc fere aut simili modo: τρεῖς γὰρ παῖ-

δες ἐγένοντο αὐτῷ (τῷ Ἀγησιμάχῳ) ἄλλοι ἔξω τοῦ Σωκλῆδα· ὧν ὁ Σωκλῆδας ὁ τοῦ Πραξιδάμαντος πατήρ πρῶτος. οἵτινες τρεῖς παῖδες, et cetera, quae tamen et ipsa falsa esse non dubito. Ceterum si quis tamen οἱ pronomem esse putet idque ad Soclidam referendum, poterit hos huius filios statuere: Praxidamantem natu maximum, Calliam (vs. 37.), Creontidam (de quo ad epod. ult.); sed huic rationi non confido, quum praesertim illud οἴτε πόνων ἐγεύσαντο satis monstret intelligi Agesimachum, Praxidamantem, Alcimidam, oppositos Soclidae et Theoni quiescentibus. A qua interpretatione si quis discedere non vereatur, poterit sane hoc dicere, quod mihi rem huc illuc versanti in mentem venit. Etenim si vocem ὑπέρτατος de Soclida dictam non ad aetatem viri referas, sed interpreteris *summus*, ut Pyth. VIII, 28.; potest Soclidas ὑπέρτατος dictus videri, quod tres filios victores habuerit: ἐπεὶ οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς ἦλθον, οἱ τε πόνων ἐγεύσαντο. Tum οἱ pronomem erit, et filii Soclidae erunt, ut dictum, Praxidamas natu maximus, Callias, Creontidas. Quae his in notis nostris adversantur, falsa tum erunt omnia. Sed apud lectorem iudicium esto." Ad dam nunc reliqua, prout mihi interpretanda videntur. Πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς ἦλθον, ut Isthm. III, 50. τέλος ἄκρον ἰκίσθαι, de victoria dicitur, quae etiam δόξα saepe audit. De usu pronominis οἴτε explicuit Hermannus ad Hom. Hymn. in Apollin. p. 34. quae adhibebis etiam vs. 9. huius carminis. Ceterum vides Soclidam et Theonem plane non tentasse certamina, prorsus quiescente virtute gentis. Hinc patet Soclidam non posse Agesimachi filiorum *optimum* dici: itaque vs. 22. ὑπέρτατος non potest esse ἐξοχώτατος, ut cepit personatus Plutarchus de nobilit. c. 20. ἀλλ' ἀπέριους τόπους ὄρᾶν ἐστὶ παρ' ἐκείνῳ (Πενδάρω) τοὺς νικῶντας ἀπὸ τῆς εὐμενείας ἐγκωμιάζοντι, καὶ αὐτὸν Ἀλκιμίδην ἀπὸ τοῦ πάππου Πραξιδάμαντος τοῦ Σωκλῆδου μνήμην ἀναγεώσαντος, ὃν τῶν Ἀγησιμάχου νιῶν ἐξοχώτατον ἰπάρξαι αἴσιν. Dicas νεώτατον, ὀπλότατον, ut ὑπέρτερον ὀπλότερον. Certum est exemplum Homeri Iliad. λ, 786. γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς, πρῆσβύτερος δὲ αὐτῷ ἔσσι: quod Ionicum dicitur ap. Schol. Hom. Adde Hesych. v. ὑπέρτερος. Idem tamen v. ὑπερτέρα utramque novit explicationem, et νεώτερα et πρῆσβυτέρα, et v. ὑπέρτατος solum hoc posterius habet: μίγιστος, πρῆσβύτατος, ἀνώτατος, ὑψηλότατος, εὐγενέστατος, ex hoc fortasse loco. Atque hanc explicationem πρῆσβύτατος, quam etiam Schol. h. l. sequitur, complector et ipse; natu maximus Soclides filiorum Agesimachi fuisse videtur. Quum enim Agesimachus certamina cum successu adisset, statim in primo filio quievit vis athletica; quod quum significandum esset, poeta ὑπέρτατος adiecit. Reliqui filii Agesimachi fuerintne certaminum periti necne, an etiam mortui sint, nescio: illud video, recte eos potuisse a poeta praeteriri, qui illud agebat, ut hunc mirabilem quinque virorum ordinem exhiberet. Quare nihil dicit de iis, qui non erant in eo ordine. Accedimus ad alteram carminis partem, quae continuatur usque ad finem.

Vs. 25 — 46. Laudes eximiae gentis data opera exponuntur. Primum autem transiens ab antecedentibus ad sequentia orditur a laude splendidissima. Σὺν θεοῦ δὲ τύχῃ pie praemisum, ut par erat in tanta laude. Μυχῶ Ἑλλάδος, noto usu ex Homero Iliad. ζ, 152. Odyss. γ, 263. ταμίαν, habentem et servantem apud se, aptissimum verbum ob coronarum insignium multitudinem; hinc etiam στεφάνους dicere maluit quam νίκας, et maluit opinor eadem de causa etiam οἶκον dicere quam πάτραν aut γένος. Postulabat hoc metaphorae ratio. Convenit etiam ἀπεφάναντο, conspicendam praebuit. Ἐλπομαι μέγα εἰπὼν σκοποῦ ἄντα τυχεῖν, ὡς ἀπὸ τόξου ἰελε, h. e. Spero me magna dicendo scopum assecuturum, certo iactu, tanquam ab arcu sagittam mittentem, s. spero me tantam gentis virtutem dignis laudibus ornaturum. Aptissima sententia post

ea quae modo legimus. Ac praestitit etiam quod promittit. Ὡς' ἀπὸ τόξου ἰσὲς, sc. ὄϊστον, h. e. ut iam indicavi, certo iactu. Εὐθὺν' ἐπὶ τοῦτον — εὐκλεῖα, recta igitur dirige huc, o Musa, carminum ventum laude gravem. Pendet haec sententia ex antecedente, cuius quasi apodosis est; quare etiam copula nulla opus fuit. Εὐθύθειν οὐρον dixit Olymp. XIII, 27. πρὸς οἶκον εὐθύθροντας ἐναλίαν πλάτην habet Eurip. in Hecub. v. 39. οὐρον ὕμνων nominat Pindarus etiam Pyth. IV, 3. Ἐπὶ τοῦτον, scil. σκοπόν, ait Scholiastes, quem secuti sunt alii. Non assentior. Σκοπόν Pindarus ubique dicit proprio sensu, hoc est, ubi de iaculatione loquitur aut metaphoram inde petit. Iam quid est, οὐρον dirigere versus σκοπόν? An ut sagitta vento secundo feratur ad scopum? Ne multa, οὐρον ἐπίων manifesto dixit metaphora a navigatione ducta, qualem habet Pyth. II, 62. Nem. V, 51. atque ut in navigatione deus aliquis dirigit ventum, sic in poesi Musa, eam ipsam ob causam invocata. Vides quid velim; scopum versus non navigatur, nec potuit ita dicere poeta, quem bis iam vidimus in hoc carmine accuratissimum in metaphorarum usu. Hoc sentientes, opinor, alii Alcimidam intelligendum praecipiant, quamquam eius nomen nec in proxime antecedentibus habetur nec in sequentibus. Restat igitur id quod unice verum; intelligendus est οἶκος. Dixerat: nulla domus hac ditior pugilatus coronis in Graecia. Subiunxerat: Spero me tantis factis orationem aequaturum. Pergit: Recta igitur versus hanc domum cursum dirige. Haec apte cohaerent omnia, ac facit ita poeta ut dicit. Nam ad gentis laudes tendit recto cursu. Addit: παροιχομένων γὰρ ἀνδρῶν αἰδοὶ καὶ λόγοι τὰ καλὰ σφιν ἔργ' ἐκόμισαν, Βασσιδαίσιν ἄτ' οὐ σπανίζει, Praeaeitorum enim virorum pulchra facta poetae et historiarum scriptores iis foverunt et conservarunt, Bassidis quae multa sunt, h. e. praeteritorum enim gentis virorum talis exstat memoria per poetas et historicos tradita, ut non desit unde laudes petam. Non dicit: Praeaeiti enim gentis viri iam satis laudati sunt a poetis et historicis, ut hos nunc tacere possim; hoc enim et antecedentibus repugnaret et sequentibus, in quibus manifesto canit unum e praeteritis. Quare non nisi is sensus in Pindari verbis inesse potest, quem indicavi. Porro quod non iunxi: παροιχομένων ἀνδρῶν αἰδοὶ καὶ λόγοι, h. e. praeteritorum hominum laudatores poetae et historici, nemo erit qui reprehendat. Αἰδοὶ, qui victorias eorum cecinerant e certaminibus reportatas; λόγοι, historiae, h. e. λόγιοι, historiarum scriptores, cf. Pyth. I, 94. Intelligit logographos, quorum quidam in rebus Aegineticis Bassidarum nonnullorum victorias videntur memorasse. Ἐκόμισαν, foverunt, curarunt, servarunt, ne interirent nitoremve amitterent. Nota alia, τρέφειν, αὔξειν, ποιμαίνειν, suis quaeque locis apta. Βασσιδαίσιν cum vi praepositum. Παλαίφατος γενεά, per appositionem additum voci Βασσιδαίσιν, transeunte tamen poeta ad nominativum. Consulto; quum enim haec, si dativo antecedenti paruisent, ut additamentum antecedentis sententiae minorem vim habuissent, nunc nova cum vi insurgit oratio. Conferri quodammodo potest Homericus usus Iliad. ζ, 396. Odyss. α, 51. Ἴδια ναυστολέοντες ἐπικώμια, proprias laudes nave vehentes, quemadmodum qui navem vehunt propriis mercibus onustam, ut non opus sit aliena bona conquirere, quo navis impleatur. Tot igitur habet domesticas laudes gens, ut non opus sit aliunde petere ornamenta carmini. Dictio Boeckhio notante accommodata Aeginetarum studiis nauticis et mercatoriis. Pergitur: Πιερίδων ἀρόταις — ἔνεκεν. Non confundit poeta duas metaphoras, sed aliam iuxta ponit, ut faciunt in rebus ornatius amplificandis. Confidisset metaphoras, si omisisset vocabulum δυνατοί, quo ipso haec ab antecedentibus secerantur. Πιερίδων ἀρόταις sunt, qui accepta semina laudum in arvis Musarum serunt, curantque ut lactae orientur segetes. Quare qui multas laudes habet, Μοῖσαι-

σιν ἔδωκεν ἀρόσαι, ut est Nem. X, 26. quandoquidem multis seminibus serendis multum agri arandum et colendum. Ἀγεράων, ut νίκα ἀγεράων Olymp. XI, 82. πλούτου στεφανώμ' ἀγέρον Pyth. I, 50. Iam instar omnium excitat poeta unum Calliam, ut nunc legitur, aut si post τριετηρίδι addendum Κρεοντίδαν, de quo vide ad epod. ult., duos pugiles gentis imprimis nobiles, quorum ille in Pythiis, hic in Nemeis et Isthmiis vicerat. Non enim hos ideo nominatos putem, quod uterque superstes sit. Χίρας ἱμάντι δεθείς additum, ut teneres fuisse etiam hunc pugilem. Ἀπὸ ταύτας αἷμα πάτρας, etiam hoc omitti non poterat. Nam eiusdem gentis eiusdemque sanguinis eum fuisse, monendum erat. Ceterum cf. σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάναντος Olymp. VII, 93. Ἄδων ἔρρεισι Λατοῦς, placens liberis Latonae, qui Pythiorum praesides, laudati etiam Pyth. IV, 3. Commemorantur iidem cum Latona Nem. IX, 4. 5. ubi explicatius dictum de diis Pythiis. Παρὰ Κασταλία τε Χαρίτων ἐμπέριος ὀμάδῳ γλίγην, ornatisime dictum. Intelligendi sunt cantus vespertini amicorum κομαζόντων, victorem recentem celebrantium, cf. dicta ad Nem. V, 38. Gratiarum propria commemoratio in cantibus epiniciis (cf. Nem. V. fin. Nem. IX, 54.). Ὀμάδῳ, aptissime de cantu κομαζόντων. Φλίγειν, splenduit celebratus. Deinde constructio est: πάντου τε γέφυρα τέμασι, βοτάνα τέ νιν — ἔρρει, unde vides νιν priori loco supplendum fuisse, ut Isthm. III, 55. nisi post τριετηρίδι addendum esset Κρεοντίδαν. Ἐν ἀμφικτιόνων ταυροσόφῳ τριετηρίδι, quia Isthmia, ut constat, primis et tertiis Olympiadum annis celebrabantur. De ἀμφικτιόσι v. nott. critt. ad cetera cf. Nem. V, 38. ibique dicta. Ποσειδάιον ἂν τέμενος, in pineto sacro, ubi habebantur ludi. Vides etiam hic ornatisima omnia. Sequitur: βοτάνα τέ νιν — ὄρεισιν. Constat Nemeam sitam prope Phliasios montes cum cupresseto sacro, ubi ludi habebantur, templumque erat Iovis. Cf. Pausan. II, 15, 2. Strab. VIII, 6, 19. Dicitur hic locus γάπα λέοντος, Isthm. III, 11. χάροι λέοντος Olymp. XIII, 43. unde quod crescebat ibi apium, nunc βοτάνα λέοντος nominatur, post leonem devictum ab Hercule, ut ferebant fabulae nonnullae, coronis victorum consecratum. Ἀσκίοις, umbrosissimis, ut Hesychio ἄσκιος ὕλη explicatur ἢ δασεία ὕλη T. I. p. 573. Similiter ἄξυλος ὕλη Iliad. λ, 155. Denique ἀγύγμια sunt perantiqua. Vides poetam etiam hic posuisse, quae maxime ad ornatum ludorum facere videbantur. Hinc densos perantiquos Phliuntis montes appellat, ut sacro nos horrore percellat; hinc βοτάνα λέοντος dicta, ut ludos significaret, opinor, annosa vetustate sanctos. In his locis ibat quondam ille victor coronam gerens. Verissime enim Hermannus ἔρρειν explicat: gerebat coronam, imperfecto consulto posito.

Vs. 47. usque ad fin. Notabile est, quod hoc carmen unum omnium Aeginetis scriptorum nulla fere mythorum ornamenta habet, quam rem tantum abest ut temere admissam arbitrer, ut subtili iudicio a poeta ita factum dicam. Vidimus Bassidarum gentem abundantem pugilatus coronis; dixit eos poeta ἴδια ναυστολίοιτας ἐπικώμια, Πιερίδων ἀρόταις δυνατοὺς παρέχειν πολὺν ὕμνον ἀγεράων ἐργμάτων ἕνεκεν: quare quum ornamentis aliunde petitis Bassidae non opus haberent, distinxit eos Pindarus oximie eo ipso, quod in eorum rebus totum fere carmen continuit. Tamen plane abesse ab hymno epinicio Aeacidarum nomen non poterat, quare nunc eos laudat; ac vide quomodo laudet: dicit breviter, sed dicit ea quae in tanta brevitate omnium aptissima. Per terram et mare, ait, volat Aeacidarum nomen, et per Memnonis caedem usque ad Aethiopes propagatum est. Similiter, opinor, Bassidarum nomen tot victoriis diversis locis reportatis per totam Graeciam cognitum erat, et fortasse etiam longius traditum Aeginetarum navibus longinquas terras adeuntibus, ut quae de Aeacidis dicit, quodammodo dici potuisse videantur etiam de his: πέταται δ' ἐπὶ τε χθόνα

καὶ διὰ θαλάσσης τηλόθεν ὄνυμ' αὐτῶν. Sentis quid dicam; quae poeta affert, eiusmodi sunt, ut insigni comparatione illustratam referri videas ipsorum Bassidarum gloriam. In laudibus enim clare alicuius gentis si de heroum claritate canitur, non obscurum est quid hoc sibi velit. His praemissis accedimus ad locum ipsum. Verto: *Sunt quidem lati undique doctis aditus ad insulam hancce claram ornandam, quum iis Aeacidae praebuerint insignem fortunam laudis, virtutes edentes magnas. Volat autem per terram et mare longe nomen eorum, et ad Aethiopes adeo, Memnone non reverso, prosiluit; gravem enim ostendit iis pugnam in terram descendens Achilles e curru, quum illustris filium Aurorae occideret cuspide hastae furentis. Atque hanc quidem latam laudum viam antiquiores ingressi sunt (nec intentata haec via, antiquioribus iam ingressis) ac sequor et ipse lubens; tamen quod ante pedes navis quoque tempore volvitur undarum, dicitur omnibus maximas movere curas.* Ad dictionem Πλατεῖαι πρόσοδοι cf. Isthm. III, 19. Πλατεῖα κλέυθος est etiam a Bacchylide dictum ap. Plutarch. Num. c. 4. Pindarus nunc videtur ita dicere ob sequentia: καὶ ταύταν μὲν — εὖρον, ἔπομαι δὲ καὶ αὐτός. Deinde λόγοι, quoniam λόγοι etiam mythicae traditiones sunt, universe dicuntur traditionum cognitionem habentes, priscarum rerum docti, quemadmodum explicuit Creuzerus de hist. Gr. arte p. 176. Εὐκλέα bene additum; nam de gloria maxime per totum hunc locum agit. Σφίη ad νᾶσον refer, ut supra vs. 31. σφίη referendum fuit ad ὄλιον, ut Nem. VII, 10. ἐθέλοντι pertinet ad praecedens πόλιν. Simile exemplum est Odyss. α, 227. Sed res nota. Hinc ἔξοχον αἶσαν, quod magnifice dictum est, quum plerumque dii dicantur παρέχειν αἶσαν, explico insignem fortunam gloriae, nec durum hoc. Alii de λογίοις cogitantes volunt hunc esse loci sensum: Quum poetis insignem materiam laudum praebuerint Aeacidae. Sed praestat opinor alterum, etiam ob ipsa verba ἔξοχον αἶσαν, quae recte dicuntur de rebus gestis et de gloria factorum, non aequae commode de fortuna canendi poetis contingente. Τηλόθεν, longe, plane ut Olymp. I, 94. τηλόθεν δέδορκε, longe coruscat. Αὐτῶν, Aeacidarum haud dubie. Μέμνονος οὐκ ἀπονοστήσαντος, de quo Achilles facto uno omnium illustrissimo vidimus Nem. III, 61. De verbis sequentibus sententiam nostram declaravimus supra. Si retinetur ἔμπιστος, ipse Achilles dicitur νεῖκος βαρὺν, lyrica audacia. Ἄους ἀκμᾶ nunc probat etiam Hermannus. Φαιωνᾶς, ut Odyss. δ, 188. Ἡοῦς φαιωνῆς υἱός. Ἀμαξιτὸν latam viam dicit Pyth. IV, 247. Ἐχων μελέταν verti potest: quoties cano et carmina compono, quemadmodum cepit Heynius; ac vere facit ita Pindarus, ubi canit carmina Aeginetis. Tamen non placet. Vertam: sequor et ipse lubens nec sine studio (cf. ad Olymp. I, 100 sqq.). Quum enim pauca tantum de Aeacidis dixerit, ne quis hoc tantorum nominum incuria factum credat, significat, lubenti animo se et ipsum canere res Aeacidarum ad priorum exemplum, at nunc aliis rebus temeri. Mox in verbis πᾶρ ποδὶ ναός de pede qui dicitur in re nautica, quo veli imi anguli adducuntur, quoque moto regitur velum (ut Odyss. κ, 32. Odyss. ε, 260. Apollon. Rhod. II. 932. cf. Heyn. ad Virg. Aen. V, 830.), de hoc igitur liquet non esse cogitandum. Πᾶρ ποδὶ ναός est ante carinam navis. Vocis δονεῖν vim discas comparato loco Pyth. VI, 36. Μεσασιπλου δὲ γέροντος δοναδεία φρὴν βόασε παῖδα ὄν. Nempe hoc vult poeta, non levi de causa, sed maximis curis occupatum se nunc a longioribus Aeacidarum laudibus abstinere; neque obscurum, cur metaphoram praetulerit nudae sententiae enunciationi. Incommodè dixisset opinor: *Verum magis nunc curo Bassidarum laudes; significasset enim nude, Aeacidarum heroum laudes se mittere Bassidarum hominum causa.* Tectius igitur rem per metaphoram significat, quemadmodum etiam alibi, quae nude dicta displicuissent, per metaphoram indicat; cf. dicta ad Nem. III, 77. Quam pru-

dicendi formula priscorum virorum doctrinam se referre significaret, quo artificio maiorem vim huic loco comparatam vides. Ἄλλὰ τε προσφέρωμεν ἕμπαυ ἢ μέγαν νόον ἦτοι φύσιν ἀθανάτοις, tamen quodammodo similes sumus sive mente sive corpore immortalibus. Affert haec Schol. Eurip. Med. 1224. De voce προσφέρειν conferri potest Fragmentum Tragici laudatum in Scholliis ad Nem. III, 127. καὶ παιδὶ καὶ γέροντι προσφέρων τρόπους, et Pindarus Fragm. inc. 70. Notum etiam προσφερής. Contrarium est διαφέρειν. Porro νόον dicit, recte; proprius enim hic hominum et deorum, quem admodum iam Homerus νόον nonnisi diis et hominibus tribuit. Μέγας, epitheton etiam alibi lectum ut Pyth. V, 122. Μοχ φύσιν est: corpore, deorum praestantibus corporibus simili. Statura et forma corporis dicitur φύσις Isthm. III, 67. etiam apud Lucian. de Saltation. c. 75. aliosque. Ob coniunctionem particularum ἢ — ἦτοι rarissimam pro vulgari ἦτοι — ἢ huc, ut videtur, respicit Thom. M. p. 427. Σημείωσαι δὲ ὡς καταρχὰς μὲν τὸ ἦτοι τίθεται ἀεὶ, ὑστερον δὲ τὸ ἢ. οὕτω γὰρ φαμὲν ἦτοι τόδε ἢ τόδε. ἐτέρως δὲ οὐκ ἂν ποτε εὖροις, πλὴν ἐν Πινδάρῳ ἀπαξ διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρον. Cf. Schäfer. ad Schol. Apollon. Rhod. p. 321. Sed vide Fragm. Thren. 9. Quaeras autem cur disiunctivis particulis hic utatur poeta, quum tamen et animo et corpore similes simus diis. Sane; at in aliis mentis vis, in aliis corporis praestantia magis conspicua hominibus, unde quod poeta praetulit et modestius est (quam in rem etiam alibi disiunctivis particulis utitur, ut Isthm. III. init.) et carminis rationi aptius, quum gens celebretur corporis maxime praestantia insignis. Pergitur: Καίπερ ἔφαμεριαν οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ νύκτας ἄμμε πότμος οἶαν τιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν. Construas: καίπερ ἔφαμεριαν οὐκ εἰδότες στάθμαν, οὐδὲ μετὰ νύκτας ποτὶ οἶαν τινὰ ἄμμε πότμος ἔγραψε δραμεῖν στάθμαν. Tamen, ni fallor, praestat quod accuratius iudicium postulat: καίπερ ἔφαμεριαν οὐκ εἰδότες ποτὶ οἶαν τινὰ στάθμαν ἄμμε πότμος ἔγραψε δραμεῖν, οὐδὲ μετὰ νύκτας et quae sequuntur. Sive enim μετὰ νύκτας pro adiectivo dictum est, sive ἔφαμεριαν pro substantivo, senties cetera bis cogitanda esse omnia. Verto: Quamquam nec interdium nec noctu quamnam nos fatum iusserit currere ad metam scientes, h. e. quamquam semper obnoxii fato, nec quae interdium, quae noctu instant scientes. Μετὰ νύκτας, noctu, inter noctem, ut μεθ' ἡμέραν Eurip. Orest. 58. Similiter ἔφαμεριαν hic dixit ad quam interdium s. per diei tempus curritur, quod durum non est, imprimis si nostram loci constructionem probas. Στάθμαν, metaphora ducta a cursu, in cuius principio γραμμὴ est et in fine. Atque hanc quidem in fine cursus vidisti supra Pyth. IX, 122. Unde apud Eurip. Electr. 95 sqq. μη μοι, τὸ πρῶτον βῆμ' εἰάν δραμῆ καλῶς, νικᾶν δοκέτω τὴν δίκην, πρὶν ἂν πείλας γραμμῆς ἴκηται καὶ τέλος κάμψῃ βίου. Eadem στάθμη, ut Eurip. ap. Ion. 1514. παρ' οἶαν ἤλθομεν στάθμην βίου. Denique ἔγραψε, ut dicitur legem scribere, veluti θεοὶ τοὺς νόμους βροτοῖς γράψαντες, Eurip. Ion. 442. Sed haec facilia omnia; difficiliora nobis restant alia hoc loco. Nosti e Boeckhii notis criticis ultimos duos versus stropharum et anti-stropharum in hoc carmine esse corruptos. Hermannus relicta quam in comment. de dialecto Pindari proposuerat, sententia nunc longe aliam viam ingressus est, quam indicavit in novissima editione Heynii. Quae igitur ibi scribit, statim hic subiiciam omnia. Atque ad primam stropham scribit sic: Ultimi duo stropharum versus multum negotii metricis crearunt. Videntur eos iam veteres grammatici, depravatis lectionibus adducti, non uno modo refinxisse. Satis tamen verisimile erit quum singulos versus tum omnem stropham considerantibus, priorem paeonico ordine finiri, posteriorem a paeone ad dactylum et trochaeos delabi. Et hic quidem scribendum puto:

*Καίπερ ἐφαμερίαν
οὐκ εἰδότες, οὐδὲ μετὰ νύκτας
ἄμμε πότμος, οὐδ'
ἀντιν' ἄρ' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.*

Ita legit is Scholiastes, cuius haec verba habemus: *καίτοι μὴ γινώσκοντες μήτε τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν μήτε τὰ διὰ νυκτὸς ἐσόμενα, μήτε ὅστις ἡμᾶς μόρος κατακέκρικε σκοπὸν τινα καὶ στάθμην λαβεῖν.* Ad antistropham scribit: Bonam lectionem servavit cod. Med. B. *νῦν τε πέφανται.* Participio iunctum verbum per copulam: vide ad Vig. p. 772. Sed scribe:

*Νῦν τε πέφανται
οὐκ ἄμμορος ἀμφὶ πάλαι κυναγέτας.*

Πέφανται, i. e. *εἴρηται*, a grammaticis certe commemoratum est. Ad secundam stropham habentur haec eius verba: Egregie Heynius *ἔλπομαι μέγα εἰπὼν σκοποῦ ἀντατυχεῖν, ὡτ' ἀπὸ τόξου τείεις.* Vide diss. de dial. Pind. p. 8. Inde quae sequuntur, partim e Schmidii correctione ita scribenda:

*Εὐθὺν' ἐπὶ τοῦτον, ἄγε Μοῖωα,
οὐρον ἐπέων
εὐκλέα· παροιχομένων γὰρ ἀνέρων.*

De antistrophicis versibus censet ita: Valde turbata videtur scriptura, sive librariorum culpa sive correctionibus grammaticorum. Crediderim tale quid dedisse poetam:

Ἀπὸ ταῖτας

*αἵματι πάτρας
χρυσοπλοκάμου ποτὶ Καλλίας ἀδῶν
ἔργεσι Λατοῦς.*

Ad ultimam stropham denique Hermannus ita: Scribe,

*Νεῖκος Ἀχιλεῦς
ἔμπεσε χαμαὶ καταβάς ἀφ' ἀρμάτων.*

Antistrophicos versus constituit ita:

*Ἐκόντι δ' ἐγὼ
νώτω μεθέπων δίδυμον ἄχθος
ἄγγελος ἔβαν,
πέμπτον ἐπὶ εἴκοσι τοῦτο γαρύων,*

et quae sequuntur. Habes omnia quae Hermannus nuperrime de his versibus scripsit. Non ego is sum, qui me idoneum harum rerum iudicem credam; tamen quum a me postulari posse videam, ut iudicium de iis feram, subiiciam sententiam meam. Ac primum quidem cum Boeckhio censeo nihil incorruptius esse versibus ultimis antistrophae secundae; tam plana enim et perspicua sunt quae ibi habentur, ut quomodo facile corrumpi potuerint, non intelligam. Quod igitur Hermannus dicit, valde turbatam videri scripturam, sive librariorum culpa sive correctionibus grammaticorum, hoc ingenue fateor me non assequi. Quid quod audacissima est correctio *χρυσοπλοκάμου* p. *χρυσουλακάτου*; *αἵματι* autem, quod a voce *ἀδῶν* pendere ex Hermanni sententia Boeckhio ab Hermanno edoctus nunciat, equidem ferri non posse arbitror. Veniamus ad cetera. Strophae primae versus ultimi quales Hermannus proponit, tam miram habent constructionem, ut sic a Pindaro scriptum esse credere non possim. Quid enim? Num haec est constructio: *καίπερ ἐφαμερίαν οὐκ εἰδότες (στάθμαν), οὐδὲ μετὰ νύκτας ἄμμε πότμος (εἰ ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν), οὐδ' ἀντιν' ἄρ' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν?* Melius equidem reperire in his non potui. Ita igitur dixerit

Pindarus? Sed provocat Hermannus ad Scholiastae explicationem; vellem docuisset etiam quomodo factum sit ut Scholiastes scripserit: *μηδὲ ὅστις ἡμᾶς μόρος κατακρίκειν εἰς σκοπὸν τινα καὶ στάθμην δραμῆιν*. Nam hoc nullo modo perspicio ex Hermannii ratione. Tamen nihil quod probabile sit, colligi potest ex Scholiastae verbis, nisi ante miri huius pronomini origo explicetur. Vide num res ita possit expediri. Mendum tulisse verba inter *πότμος* et *ἔγραψε* perspicuum. Fac Scholiastam in exemplari suo non habuisse *οἶαν*; et fortasse etiam *τιν'* non habuit. Iam ille iunxit: *καὶ περ ἔφαμερλαν οὐκ εἰδότες (στάθμαν) οὐδὲ μετὰ νύκτας (εἰδότες στάθμαν)*, hoc est: *καὶ περ μὴ γινώσκοντες μήτε τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν, μήτε τὰ διὰ νυκτὸς ἐσόμενα*. Sequentia quum his apte iungere non posset, de coniectura supplevit *οὐδ' ὅς s. οὐδ' ὅστις*, unde nata eius explicatio inepta: *μηδὲ ὅστις ἡμᾶς μόρος κατακρίκειν εἰς σκοπὸν τινα καὶ στάθμην δραμῆιν*. Pronomen *ὅστις* perperam illatum esse a Scholiasta, nemo non videt, quum huiusmodi quid hic a Pindaro proficisci non potuerit; at non intulisset Scholiastes, si omnia una constructione coniungere potuisset; quod non potuit si vitium erat, quod indicavi, inter *πότμος* et *ἔγραψε*. Ex his hoc saltem apparere arbitror, quare improbabilem dicam Hermannii illorum versuum emendationem, et etiam num teneam quod Boeckhius recepit. Accedo ad stropham tertiam. Recte Boeckhius observavit aliud legisse ibi Scholiastam quam quod nunc habetur. Videamus quid probabiliter ex eius verbis effici possit. Fac ita legisse Scholiastam:

Βαρὺ δὲ σφι δεῖξε νεῖκος

χαμαὶ καταβάς Ἀχιλλεύς ἀφ' ἄρμάτων.

Si Scholiastes iunxit *χαμαὶ* non cum sequentibus sed cum antecedentibus (*gravem ostendit iis pugnam humi*), explicare potuit, ut facit: *βαρεῖαν δὲ καὶ ἐπαχθεῖ μάχην διὰ φιλονεκίαν αὐτοῖς ἐπέδειξεν ὁ Ἀχιλλεύς τοῖς Αἰθίοψι, χαμαὶ κλίνας τὸν Μέμνονα, αὐτὸς ἐκ τῶν ἄρμάτων κατελθών*. Ex hac explicatione deinde mihi natum videtur *ἔμπεσε*, quod pro glossemate habeo. Nam etiam sententia, ni fallor, aptior. Num irruerit in Aethiopes Achilles, dubitari potest, qui mihi de curru descendisse videtur, ut cum Memnone potissimum pugnaret, spectantibus Aethiopibus. Non contendo me veram Pindari scripturam invenisse; at illud probatum spero, nondum de hoc loco tractatum esse. His adde quod vs. 13. *πέφανται* agnoscit Scholiastes, agnoscunt omnes libri, Hermannus autem quod proponit *πέφαται*, verbum est non nisi grammaticis commemoratum; adde quod versus 59. et 60. leni certe mutatione in ordinem redigi possunt: haec igitur omnia quum considero, unum tantum restare video locum, qui sane paullo audacius a Boeckhio refictus est, versus dico ultimos strophae secundae. Sed non minus audacem video Hermannii rationem esse, qui etiam illum locum mutat, qui unus omnium sanissimus dicendus est. Equidem saltem, si comparo antistrophae secundae versus ultimos cum hoc loco, multo facilius crediderim hunc quam illos corrumpi potuisse, et fuerunt iam revera nonnulla in eo corrigenda. Certa quidem non dico quae a Boeckhio posita sunt, neque ipse certa putat; at nihil fore certum in his versuum prope omnium corruptionibus. Atque haec quidem hactenus; redeo ad id, unde profectus sum. Dicendum nunc de consilio prooemii eiusque cum reliquo carmine nexu.

Quemadmodum alibi felicissimus est Pindarus in prooemiis inveniendis, ita etiam huic carmini prooemium dixerim praepositum accommodatissimum. Gentem cantaturus est pugilatu unam omnium celeberrimam, eandem tamen etiam roboris sui vicissitudines, ut fert humana natura, expertam. His plane convenit exordium, quod duas manifesto continet sententias: *Similes quodammodo nos esse diis sive mente sive cor-*

morum heroum, fama impie laesa videretur, verendumque esset ne minueretur favor honestissimae urbis Thebanum vatem insigniter colentis, Pindarus data opera hunc errorem refutandum censuit, ut et Neoptolemo honos esset et suorum ipsius morum integritas constaret. Fecit hoc in hoc carmine misso ad nobilem gentem, cantato, ut coniecimus, in celebri aliquo urbis vico, et fecit ut videbimus, dignissime. Praemonimus haec, ut lector animum attentum haberet ad id, unde carminis oeconomia pendet et maior sententiarum pars.

Vs. 1—16. Exordium carminis. De *Ἐλειθυΐα* dea disputarunt nuper Boettiger in peculiari libello de Ilithyia, Vinar. 1799. et Creuzerus Symbol. T. II. p. 140 seq. Hoc loco pauca sufficient. Ars obstetricia antiquitus fuit summarum naturae dearum, sive Ilithyam dicerent, quod nomen in Delo mature cultum esse constat (Pausan. I, 18.), sive Augen, ut Tegeatae (Pausan. VIII, 48.), sive Iunonem, Dianamve *λοχλειαν*. Quum succedente tempore Iunonis nomen super ceterarum dearum nomina esset elatum, Iunonis filia dicta est Ilithyia. Hom. II. 2, 271. Hesiod. Theog. 911. Pausan. I, 18. Nunc magnipotentis Iunonis filiam eam dicit, quoniam Iuno Argiva a colonia Epidauria in Aeginam traducta insigniter colebatur apud Aeginetas, cf. Schol. Pind. Pyth. VIII, 82. Mueller. Aeginet. p. 149. Audit Ilithyia *πάρεδρος Μοιρῶν*, de quo conf. Spanhem. ad Callimach. Hymn. in Dian. 22. Nempe naturalis socia Parcarum est, in quarum consortio Pindarus eam exhibuit etiam Olymp. VI, 42. Nunc ad dignitatem deae illustrandam opus erat hac appositione. Sed hoc in promptu est; illud magnopere vexavit veteres ad hunc locum interpretes, cur omnino invocet poeta hoc loco Ilithyiam. Res mea sententia haec est. Poeta hoc agit in hoc carmine, ut eum quidem honorem optimum et verissimum dicat, siquis divinitus honoratus canatur; nam quum de multis hominum laudibus licet splendidis dubitari possit, vir a deo honoratus ipsum deum testem habet. Hoc quid sibi velit, in sequentibus exponam accuratius. Interim vides eam ipsam ob causam dei alicuius nomine opus fuisse in hoc exordio. Iam quum Sogenes quinquertio diversorum certaminum laudem mature adeptus roboris insignis documentum edidisset luculentissimum, hoc quidem loco, ipso etiam Sogenis nomine monstrante, nihil propius erat Ilithyia, non factorum sed valetudinis et virium corpori insitarum auctore; quare hanc nunc poeta appellat. Horum nonnulla iam veteres attulerunt, quamquam nullus verum plane assecutus est. Cetera quae habent, inepta dico, ne isti quidem epigrammati multum tribuens, ad quod Aristodemus provocat. Negare nolo Thearionem diu liberis carentem tandem Sogenem habuisse ab Ilithyia expetitur; sed vel sic Pindarus non invocasset Ilithyiam, nisi etiam aliis de causis hoc aptum iudicasset. Neque enim ex una nunc haec ratione pendent. Ceterum cultam esse Ilithyiam in Aegina ut negari nequit, ita etiam probari non potest ex hoc Pindari loco, quum nihil hic dicat receditius poeta et quod non ab omnibus ita creditum sit. *Ἄνευ σέθεν οὐ φάος οὐ μέλαιναν δρακόντες εὐφρόναν τεὰν ἀδελφῶν ἐλάχομεν ἀγλαόγυιον Ἥβαν*, h. e. *Sine te non lucem, non nigram conspicati noctem tuam sororem consecuti sumus pubertatem, s. non nisi tuo auxilio viventes pubertatem habemus*. Quamquam alius die alius nocte editur, tamen hoc loco de ea re cogitandum non esse, satis probat forma sententiae. *Οὐ—οὐ* est: neque—neque, Pyth. III, 30. *Neque lucem neque noctem conspicerem*, est: *omnino non vivere*. De natalibus ubi explices, conferri potest Boeckbius Explicat. Pyth. p. 278. Πορρο, quum per Ilithyiam etiam virile aetatis robur habeat qui vir corpore valet, poeta hoc loco pubertatem nominat ob Sogenem in pubertate constitutum. Saepe observamus, Pindarum in huiusmodi sententiis conformandis quoque loco id sequi quod

aptissimum. Cf. ad Isthm. IV, 11. Spectat eodem vox ἀγλαόγυιος. Talis enim erat Sogenes. Ἀδελφείαν saepe trisyllabum; cf. etiam Seidl. ad Eurip. Electr. 134. Heben filiam Iunonis dictam, notissimum. Cf. Nem. X, 18. Suavissime hoc additum esse, facile vides. Ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα, h. e. habemus tamen vitam non omnes ad eadem, s. tamen non omnibus magna gerere magnamque laudem adipisci concessum. Ἀναπνεῖν, spiritum ducere, vivere, cf. Soph. Ai. 417. Constructio est ut si dixisset: γεγόναμεν οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα. Alii vertunt: Tamen adspiramus non omnes ad eadem; sed non probarunt ἀναπνεῖν ἐπὶ τι hoc sensu a Graecis dictum esse. Respicit hic personatus Plutarchus de nobilit. c. 20. extr. Εἶργει δὲ πότμῳ ζυγέσθ' ἕτερον ἕτερα, retinent fato constrictum alium alia. Πότμῳ ζυγέσθαι, ut Θεσπάρτοις Φολβου ζυγείς Eurip. Suppl. 220. ὁρκίοισι ζυγείς Med. 733. Σὺν δὲ τὴν καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος — πενταίθλους, h. e. Per te vero etiam Thearionis filius Sogenes virtute distinctus canitur victoria clarus inter quinquertiones. Accuratio sententiarum nexus mihi hic videtur. Orditur sic: Ilithyia, per te viventes pubertatem habemus. Pergit: Tamen non omnes assequimur eadem, fati culpa; per te vero quum alius virtus et laus venit tum Sogenes nunc habet virtutem laudemque factorum. Κριθείς, distinctus, insignitus, ut Isthm. IV, 12. Recte Schol. ἔκκριτος γενόμενος. Notus usus. Porro iungendum εὐδοξός μετὰ πενταίθλου. Gloriam habens inter quinquertiones est qui victoriam retulit quinquertio; δόξα saepe de victoria, cf. ad Isthm. V, 11. Sensus igitur: Per te etiam Sogenes distinctus canitur nunc ob victoriam quinquertio reportatam. Ex voce ἀίδεσθαι pendent sequentia, quorum hic sensus: Habitat enim in urbe, quae insigniter gaudet epiniciis cantibus, quum cives in ea non aliis civitatibus certaminum usum relinquunt, sed quam maxime socii et consortes et ipsi velint esse horum laborum. Σύμπερος ἀγωνία, qui et ipse certamina novit, eorum usum habet. Cum dativo iuncta vox, ut Hom. Odys. γ, 23. οὐδέ τι πῶ μύθοισι πεπτερήματι πυκνιοῖσιν. Cicer. p. Cluent. 38. iure peritus. Persius V, 14. iuncturâ callidus acri. Ἀμφέπειν exquisitius pro ἔχειν, cf. infr. 91. νόον φέρεται Pyth. V, 110. Ceterum hos duos versus 9. et 10. puta in transitu positos a stropha ad antistropham. Primarius antistrophae locus est is, ad quem nunc accedimus: Siquis autem vicit, lubentibus canitur Musis, quum nulla ei reddi possit pro labore clarior et sincerior rerum illustratio quam per Mnemosynes carmina. Pro hoc sic dicit: „Siquis autem successum habet in rebus gerendis, dulce is praebet argumentum flumini Musarum: nam magnae virtutes obscurae sunt, si hymnis carent; rebus autem pulchris unum tantum novimus speculum, si Mnemosynes beneficio habeant compensationem molestiarum per carmina.” Manifesto hoc agit poeta, ut praedicet poesis praestantiam, quare videndum est quibus nunc verbis tantum circumscribat. Cavens ab eiusmodi verbis, quae gloriosum aliquem rerum nuncium ψεύδεισιν ποικίλοις sibi placentem significant, appellat eum speculum, quod instrumentum pulchre et splendide at non minus vere et sincere reddit rerum imagines. Talis est cantus a Mnemosyne datus, quae a memoria nomen habet. Porro, quum sic dicere posset: Rebus gestis unum novimus speculum, si Mnemosynes beneficio per carmina splendescant, praetulit hoc: Rebus pulchris unum novimus speculum, si Mnemosynes beneficio compensationem habeant per carmina. Sic cantus simul remunerator laborum dicitur. Quod cur sic praestet, senties ubi initium huius loci comparaveris. Res bene gestae dulce sunt argumentum Musis, canunt libenter et ex animo, ut sic remunerentur victorem. Respondet igitur accurate finis loci initio. Omnino plane eximia est vis in paucis hisce verbis. Videas Musas iustas, laborum remuneratione gaudentes, vides tantum splendidum pariter et sincerum rerum speculum. Haec quo spectent, mox docebo,

et clarius etiam intelliges toto carmine perlecto: nunc reliqua addenda sunt. *Τυχῆιν* est successum habere, ut Olymp. II, 56. Musicorum instrumentorum modos, porro cantus, carmina, etiam prosae orationis ubertatem apud veteres et recentiores cum aquarum flumine et cum fluctibus (*ῥοαῖσι*) comparari notum est. Cf. cel. Mitscherl. ad Horat. IV, 2, 5. Tamen haec comparatio non eundem ubique habet sensum, quod passim neglectum etiam alibi interpretibus, hoc loco imprimis tenendum est. Speculum rerum gestarum vult esse poesin; hanc sententiam iam nunc praeparat, ut debet; *facit igitur rem, quae canitur, ferri in limpido flumine Musarum.* Vides omnia mirifice conspirare ad unum finem. Spectat eodem vox *ἐπέβαλεν*; nihil enim non hic prudentissime positum. *Ἀλκίαν* autem manifesto nunc dicit argumentum s. rem quae canitur. Elegit hanc vocem propter adiectivum *μελίφων.* *Ἄλκαϊ*, h. e. *ἀρεταί*, atque *ἀλκίη* ostenderat Sogenes. *Καλοῖς* praetulit ob sequens *ἔσπυρον*, ut sponte liquet. *Ἐσπυρον* quale poesiam habeat, modo vidimus; est flumen Musarum. Quare non opus est ut plura hic de speculis veterum afferam; disputavit de iis Spanhem. ad Callim. in Pallad. 17 seqq. et imprimis Beckmannus in Histor. Invent. Tom. III. p. 467 seqq. *Ἀσπαράμπυκος*, cf. ad Isthm. II, 1. *εὐρηται*, sc. *ἔργα*. Quum enim *ἔργα* dici possint *πόρους*, *μόχθους ἔχειν*, recte etiam dicentur *ἄποινα μόχθων ἔχειν, εὐρέσθαι*.

His explicatis accedimus iam ad eum locum, unde maior rerum ducitur ordo; de quo statim hic accuratius dicendum est. Dixi in Introductione poetam reprehensum esse ab Aeginetis, quod impie cecinisset de Neoptolemo in paeane Delphis facto, eumque in hoc carmine data opera se defendere. Facit autem hoc duobus modis. Primum significat, ea quae narraverit, non esse impie dicta, sed exquisitissimam Neoptolemi laudem in iis inesse involutam; deinde de moribus suis dicit, contendens se plane alienum esse a maledicentia. Hoc, secundo loco positum, videbimus infra; nunc de priore dicendum est. Quemadmodum alibi difficillima est Pindari interpretatio, ubi tectius rem aliquam tractat, sic etiam in hoc loco tractando eam secutus est poeta sententiarum constructionem, cuius veram rationem non nisi intentissima mentis acie deprehendas. A qua si non plane aberrasse iudicabor, gratissimum erit, qui non pepercerim viribus meis nec defugerim laboris molestiam. Omnibus igitur comparatis et ponderatis dico unam sententiarum compagem esse a vs. 17—49. cuius rationem sic expono: „Sapientes sane dicendi sunt, qui de futuri temporis casibus cogitant, nec lucrum praesens maioris facientes omittunt carmen chororumque parare sumptusque in eam rem facere; nam dives pauperque pariter moriuntur; *tamen laudes etiam speciosissimae nihili habendae, si non plane verae sunt, nec deum auctorem testemque habent.* Ut sunt Homeri de Ulyse dicta. Equidem certe maiorem puto Ulysis, non boni viri, famam quam pro rebus gestis factam per dulces cantus Homeri. Nam fictionibus Homeri eximia eius arte inest speciosum quiddam, ars autem decipit homines mythis suis fallens. Est enim caeca pleraque pars hominum, quod docet Aiacis Aeacidae exemplum, qui populi culpa eo adactus est ut se ipse interficeret, quum esset fortissimus praeter Achillem Graecorum ante Troiam. Verum communis abripuit mors deteriores et eximios reges; *honus autem constat, quibus deus adest gloriae post mortem testis heroibus apud se Delphis cultis; inter quos princeps est Neoptolemus in Pythio solo sepulcri adeo honorem habens; quem caesum a sacrificulo ut ibi sepultus haberetur, deus ad iustitiam tuendam praefecit ceterorum heroum omnium ibi cultorum pompis.* Quod munus Neoptolemus etiam praeclare exsequitur. Quare huic quidem per deum honos constat longe maximus. Atque hoc ipsum ego secutus sum, quum de caede eius canerem.” Vides universam sententiarum rationem. *Op-*

δες ἐγένοντο αὐτῷ (τῷ Ἀγησιμάχῳ) ἄλλοι ἔξω τοῦ Σωκλίδου· ὧν ὁ Σωκλίδας ὁ τοῦ Πραξιδάμαντος πατήρ πρῶτος. οἵτινες τρεῖς παῖδες, et cetera, quae tamen et ipsa falsa esse non dubito. Ceterum si quis tamen οἱ pronomem esse putet idque ad Soclidam referendum, poterit hos huius filios statuere: Praxidamantem natu maximum, Calliam (vs. 37.), Creontidam (de quo ad epod. ult.); sed huic rationi non confido, quum praesertim illud οἵτε πόνων ἐγεύσαντο satis monstret intelligi Agesimachum, Praxidamantem, Alcimidam, oppositos Soclidae et Theoni quiescentibus. A qua interpretatione si quis discedere non vereatur, poterit sane hoc dicere, quod mihi rem huc illuc versanti in mentem venit. Etenim si vocem ὑπέρτατος de Soclida dictam non ad aetatem viri referas, sed interpreteris summus, ut Pyth. VIII, 28.; potest Soclidas ὑπέρτατος dictus videri, quod tres filios victores habuerit: ἐπεὶ οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς ἦλθον, οἱ τε πόνων ἐγεύσαντο. Tum οἱ pronomem erit, et filii Soclidae erunt, ut dictum, Praxidamas natu maximum, Callias, Creontidas. Quae his in notis nostris adversantur, falsa tum erunt omnia. Sed apud lectorem iudicium esto." Ad dam nunc reliqua, prout mihi interpretanda videntur. Πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς ἦλθον, ut Isthm. III, 50. τέλος ἄκρον ἰκίσθαι, de victoria dicitur, quae etiam δόξα saepe audit. De usu pronominis ὅστε explicuit Hermannus ad Hom. Hymn. in Apollin. p. 34. quae adhibebis etiam vs. 9. huius carminis. Ceterum vides Soclidam et Theonem plane non tentasse certamina, prorsus quiescente virtute gentis. Hinc patet Soclidam non posse Agesimachi filiorum optimum dici: itaque vs. 22. ὑπέρτατος non potest esse ἐξοχώτατος, ut cepit personatus Plutarchus de nobilit. c. 20. ἀλλ' ἀπέλους τόπους ὄραν ἐστὶ παρ' ἐκείνῳ (Πηνδάρω) τοὺς νικῶντας ἀπὸ τῆς εὐμενείας ἐγκωμιάζοντι, καὶ αὐτὸν Ἀλκιμίδην ἀπὸ τοῦ πάππου Πραξιδάμαντος τοῦ Σωκλίδου μνήμην ἀναγεύσαντος, ὃν τῶν Ἀγησιμάχου νιῶν ἐξοχώτατον ἰπάρξαι γησίον. Dicas νεώτατον, ὀπλότατον, ut ὑπέρτερον ὀπλότερον. Certum est exemplum Homeri Iliad. λ, 786. γενεῇ μὲν ὑπέρτερος ἐστὶν Ἀχιλλεύς, πρεσβύτερος δὲ σὺ ἐσσι: quod Ionicum dicitur ap. Schol. Hom. Adde Hesych. v. ὑπέρτερος. Idem tamen v. ὑπερτέρα utramque novit explicationem, et νεωτέρα et πρεσβύτερα, et v. ὑπέρτατος solum hoc posterius habet: μίγιστος, πρεσβύτατος, ἀνώτατος, ὑψηλότατος, εὐγενέστατος, ex hoc fortasse loco. Atque hanc explicationem πρεσβύτατος, quam etiam Schol. h. l. sequitur, complector et ipse; natu maximum Soclides filiorum Agesimachi fuisse videtur. Quum enim Agesimachus certamina cum successu adisset, statim in primo filio quievit vis athletica; quod quum significandum esset, poeta ὑπέρτατος adiecit. Reliqui filii Agesimachi fuerintne certaminum periti necne, an etiam mortui sint, nescio: illud video, recte eos potuisse a poeta praeteriri, qui illud agebat, ut hunc mirabilem quinque virorum ordinem exhiberet. Quare nihil dicit de iis, qui non erant in eo ordine. Accedimus ad alteram carminis partem, quae continuatur usque ad finem.

Vs. 25 — 46. Laudes eximiae gentis data opera exponuntur. Primum autem transiens ab antecedentibus ad sequentia orditur a laude splendidissima. Σὺν θεοῦ δὲ τύχῃ pie praemissum, ut par erat in tanta laude. Μυχῶ Ἑλλάδος, noto usu ex Homero Iliad. ζ, 152. Odyss. γ, 263. ταμίαν, habentem et servantem apud se, aptissimum verbum ob coronarum insignium multitudinem; hinc etiam στεφάνους dicere maluit quam νίκας, et maluit opinor eadem de causa etiam οἶκον dicere quam πάτραν aut γένος. Postulabat hoc metaphorae ratio. Convenit etiam ἀπεφάναντο, conspicendam praebuit. Ἐλπομαι μέγα εἰπὼν σκοποῦ ἄντα τυχεῖν, ὡς ἀπὸ τόξου ἰελε, h. e. Spero me magna dicendo scopum assecuturum, certo iactu, tanquam ab arcu sagittam mittentem, s. spero me tantam gentis virtutem dignis laudibus ornaturum. Aptissima sententia post

fragium pati properata navigatione cupiditate lucri. Haec quid sibi velint, iam supra indicatum est. Prudentis sane est, ait Pindarus, de futuro tempore cogitare et carmine choroque parando prospicere memoriae factorum, ne si parcas sumptibus, damnum habeas gloriae, obscuritatem habiturae sine hymnis. Erres si cum Scholiasta nonnisi de pecunia cogites poetae pro carmine faciendo danda, quum etiam in choregiam sumptus faciendi essent et in epulas epiniciorum. Haec omnia intellexit poeta, suavius tamen per metaphoram significavit. Ad haec, ἀφνεὸς περιχρὸς τε θανάτου παρὰ σᾶμα νύονται, Hermannus in novissima editione Heynii sic scribit: „Nisi θανάτου παρὰ dictum volumus ut παρ’ Αἴδου, reponendum erit θάνατον παρὰ θάμα νύονται.” Nempe statuit nunc quartum epodi versum in principio habere tribrachum. Quare vs. 41. ex cōd. Aug. reponit κτείαν’ ἄγων, vs. 83. retinet δάπεδον, et vs. 104. probat ἔπεισι pro δὴ ἔπεισι. Sic θάμα est pro ἄμα, de quo v. Boeckh. nott. critt. ad Olymp. VII, 11. quod ipsum ignoratum videtur lectionem σᾶμα peperisse, transeunte, ut solet, Θ littera evanida in C. Quae omnia etiam sibi, ut mihi, unice probari Boeckhii scribit dolens sero haec perspecta esse. Θάνατου παρὰ νύονται est ut θανάτω πλάζειν Eur. Iphig. T. 886. ἐπὶ θάνατον οἴχεται Phoeniss. 1062. θανάτου κέλασι ποτὶ τέρμα δύσανον Hippolyt. 140. θανατόνδε κίων Hom. Il. ω, 328. alia similia. Ceterum liquet hanc sententiam subiectam esse propter antecedentia. Nam quum dixerit: Sapientes non postponere gloriam lucro, nunc huius iudicii ratio explicatur accuratius. Cf. ad Nem. V, 20. Pergo ad haec: ἐγὼ δὲ πλέον’ ἔλομαι λόγον Ὀδυσσεὸς ἢ πάθειν, διὰ τὸν ἀδυσπῆ γαιῶσ’ Ὀμηρον. In antecedentibus latebat haec sententia generalis: Sapientes non posthabent gloriam lucro, sed carmen sibi parant. Huic quae opponitur sententia, similiter debet esse generalis, in hunc modum: Equidem tamen nonnisi ea carmina expetenda dico, quae vera canant, s. equidem tamen non quamlibet carminum laudem magni faciendam dico, nisi etiam vera sit. Atque huic sententiae confirmandae inseruit exemplum Ulyssis ab Homero cantati. Tamen poeta pro sententia generali ipsa statim ponit iudicium suum de Ulysse ab Homero cantato. Quum enim hoc agat, ut dictis Homeri de Ulysse opponat sua de Neoptolemo, h. e. exemplum exemplo, sententias generales, quae huic comparationi subsunt eximiae, quippe praeclarum Pindari iudicium de poesis dignitate continentes, plane tacuit, acutioribus eruenda relinquens, quae nolebat docere explicatius. Hoc nisi teneas per totum hunc locum, spondeo nihil tibi intellectum iri; at semel perspecto hoc artificio aditus patet ad universi loci tam difficilis quam praeclari interiorum rationem cognoscendam. Moneo hoc ut de fundamento explicationis meae constet. Et Pindarum etiam alibi pro sententiis generalibus ponere exempla certissimum, pertinetque huc multorum mythorum usus, quibus subtiliora docet interpretatione eruenda. Qualia lecta sunt iam in antecedentibus. Quare nihil hic est quod a Pindari ratione abhorreat, modo teneas pro carminum et locorum diversitate etiam harum rerum formas esse varias apud poetam. Veniendum est ad cetera. Λόγον dicit, non τιμίον. Nam famam habet Ulysses per Homerum, honorem vero, quibus deus famam auget Delphicus. Ἡ πάθειν perperam vertas: quam pro calamitate quam passus est, siquidem ille πολύτλας διὸς Ὀδυσσεὺς non passus est tantum, sed gessit etiam quam plurima fortiter. Tu igitur hic intelliges Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος αἰέθλους, quibus convenit verbum πάσχειν. Sic πάσχειν αἰέθλους Il. γ, 128. Ψεύδεισι, h. e. μύθοις ψεύδεισι ποικίλοις διδαιδαλμένοις; sed noluit leniore verbo uti. Σεμνὸν τι, speciosum quiddam quod fidem faciat. Μαχανᾶ, arte Homeri poetica, ut μαχανά Pyth. VIII, 35. ποτανᾶ, qua ille Ulysses extulit. Nam ut ποτανὸν est quod laudibus effertur a poetis (cf. Pyth. VIII, 35.), sic ars poetarum

alata est, quae effert et extollit quos celebrat. Res nota. Cf. cel. Mitscherlich. ad Horat. II, 20, 1. Hermannus nunc praefert ποτανά γέ, quod et ipse malim, sensu aptiore. Ceterum constat σοφούς dici ποέτας: nunc σοφία est artificium in fabulis concinnandis. Additur: Nam si populus posset perspicere veritatem, perspexisset eam in re apertissima, tum quum de Aiaee ferretur iudicium. Sed poeta acerbius etiam castigat pravam caecitatem vulgi; quare sic dicit: οὐ κεν ὄπλων χολωθεῖς ὁ καρτερὸς Αἴας ἔπαξε διὰ φρενῶν λευρὸν ξίφος. Aiacem in nobili de Achillis armis iudicio posthabitum Ulyssi, violentam sibi attulisse mortem plurimorum et antiquissimorum scriptorum fuit opinio. Atque hoc Pindarus sequitur constanter. Alias aliorum fabulas vide ap. Lobeckium ad Sophocl. Ai. p. 361. docte de hac re disputantem. Num invulnerabilem Pindarus habuerit Aiacem, quemadmodum placuit multis (Lobeck. ad Ai. p. 354. et p. 362.), de eo v. Fragm. incert. 77. At pecudem caedem non probavit, quippe fabulam ab his carminibus plane alienam, cf. ad Isthm. III, 53. Ὁ καρτερὸς Αἴας, ut ὁ καρτερὸς Βελλεροφόντας Olymp. XIII, 81. Ἐπαξε διὰ φρενῶν; incubuit gladio in terram defixo, quemadmodum etiam intelligenda sunt loca Nem. VIII, 23. Isthm. III, 53. Idem significat Sophocles, πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ dicens, et qui in Scholiis ad hunc Pindari locum affertur Euphorionis versus. Praesepto iugulo eum exspirasse perhibet Quintus Smyrnaeus V, 821. Vide de hac re monumentem Lobeckium ad Sophocl. Ai. 833. adde eundem ad vs. 903. πηκτὸν ἔγχος Aiacis explicantem. Λευρὸν ξίφος, λείον; cf. Etymolog. Magn. Hesych. λευρὰν πέτραν, laevem, dixit Eurip. Bacch. 980. Κράτιστον Ἀχιλλέος ἄτερ, docet Hom. Iliad. β, 768 seq. et tota Ilias. Κομίσαι, similiter expeditionis consilium designat Olymp. XIII, 67. Πλου πόλιν, qui filius fuit Trois et pater Laomedontis, urde Priamus, cf. Iliad. v, 232 seq. Ceterum splendidiore hic utitur poeta genere dicendi, ut Nem. III, 57. de Achille Troiam profecto; nam Aeginetis canit haec, quorum heroes Aeacidae. Verum alia nunc addenda sunt de toto hoc loco. Aiacis exemplum hic allatum est aptissime. Nam ut nunc credit multitudo Homeri de Ulysse laudes, sic iam olim decepta est fraudulentis illius regis artibus; quare hoc uno exemplo et pravitas Ulyssis immerito ab Homero laudati luculenter ostenditur, et caecitas hominum inanibus verbis addictorum quam levis sit quamque iniusta. Porro non inutilis erit ad subtile poetae iudicium cognoscendum huius loci comparatio cum eo, qui de Aiaee est Nem. VIII, 23 seq. In carmine Nem. VIII. non Aeginetae sed qui Aeginetis adversabantur invidi homines comparantur pravis Aiacis ad Troiam adversariis; quare ibi ad pravam istorum invidiam omnia revocantur, ita ut haec ipsa dicatur Aiacis interfectrix. Hoc loco poeta non de invidia sed de caecitate hominum agit, tangitque ipsorum Aeginetarum caecum iudicium, qui et ipsi speciosa amantes Pindari de Neoptolemo verba non intellexerant. Graviter reprehendit hoc poeta, ut par erat; sed iusto saeviosem eum dicerem et plane imprudentem, si nunc similiter ipsam caecitatem Aiacis interfectricem dixisset. Quare lenius est et caecitatis nomini aptius quod praetulit, iniuriam quidem factam significans caeco errore iudicii, caedem tamen ad Aiacis iram inde ortam revocans. Sequitur: ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται κῆμα Ἄϊδα. Locutionem κοινὸν ἔρχεσθαι vidimus etiam Nem. I, 32. et notae phrases κοινὸς ἄδης, κοινὸς θάνατος. Porro κῆμα Ἄϊδα dictum puto ut κῆμα συμφορᾶς, κῆμα κακῶν, similia, de vi pernicie ingruentis. Addit: πέσε δ' ἀδόκητον ἐν καὶ δοκίοντα. De praepositione ἐν v. nott. critt. ad Pyth. II, 11. ubi similiter vox posita inter duo substantiva. Etiam καὶ alibi hyperbaton facit; cf. nott. critt. ad Olymp. VII, 26. Denique de verbis ἀδόκητον et δοκίοντα monendum. Inepte Scholiastes non expectantem et expectantem in-

telligit, quod alius pro iuniore et seniore dictum putat. Sic ex omnibus facias omnia. Plane aliena sunt talia ab hoc loco. Heynius obscuros et claros s. infimos et principes intelligit, comparatque ex Stobaeo Eclog. I, 3, 22. *καθελών μιν δοκίοντ', ἀδόκητον δ' ἐπαιείρων*. Equidem ita censeo. Esse *gloriosos* et *inglorios* intelligendos dubitari nequit, quemadmodum etiam Scholiastae in mentem venit *ἐνδοξον* et *ἀδοξον* interpretari; tamen quid hoc sit, accuratius videndum est. Si principes et infimos homines explicamus, aut celebres et obscuros, alterum Aiaci bene conveniet, non item alterum Ulyssi. At nisi magnopere fallor, maxime de heroibus hic loqui debet poeta, et loqui debet de Ulysse et Aiace, quum id agat, ut Aiace ceterosque insigniores heroes opponat Ulyssi, et quum hic ipse locus manifesto in confiniis sit duarum oppositarum partium, quibus universa haec sententiarum compages continetur. Quare *ἀδόκητον* intelligo *ἀφαντον*, *ψεφηνόν*, *εὐδοξία* s. verae virtutis laude carentem, *δοκίοντα* autem virtutis gloria illustrem, quam in rem confer Nem. III, 38 seqq. ibique dicta. Sic et nonnisi sic, ut mihi quidem videtur, hic locus aptum transitum parat ad sequentia. Nexus enim iam hic est: *Communis mors abripit pariter deteriores et praestantiores reges; at honos non est pariter omnibus post mortem, sed iis quibus deus gloriam auget*. Constat *δοκίον* persaepe dici de honesta fama virtutis et praeclare factorum, ut *οἱ δοκίοντες δίκαιοι, ἀγαθοί, ἀριστοί εἶναι*, atque ita etiam Pindarus hoc verbo utitur Olymp. XIII, 54. Pyth. VI, 40. idemque *δόξαν* semper dicit praeclarae virtutis gloriam. Quum enim *λόγος* possit esse etiam callidorum hominum, *δόξα* nonnisi praeclarorum virorum est. Denique etiam illud perspicuum est, cur nunc ita dixerit Pindarus. Comparatur, ut saepe dixi, Ulysses cum heroibus genuina virtute praestantibus, in quo quum poeta eam rationem sequatur, ut illius *λόγω* opponat horum *τιμάν*, etiam hoc loco ea verba eligere debebat, quae gloriae significationem haberent. Quare *λόγον* quidem habet Ulysses, at *ἀδόκητος* est, quum *σαθρός* sit hic *λόγος* (cf. Nem. VIII, 34.); hi *δοκίοντες*, qui *ἄβρον λόγον* habent a deo auctum. Atque ita videor mihi explicationem meam abunde confirmasse. Accedimus iam ad alteram universi huius loci partem: *Τιμὰ δὲ γίγνεται, ὣν θεὸς ἄβρον αὐξέει λόγον τεθνακότων βοαιθῶν, τοὶ παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου μόλον χθονός*. Sic enim haec interpungenda censeo. Ab horum verborum explicatione pendet universi loci, in quo iam diu versamur, intellectus. Maxime memorabilia sunt Scholiastae verba ad vs. 68. *γίνονται ἐν Δελφοῖς ἥρωσι ξένια, ἐν οἷς δοκεῖ ὁ θεὸς ἐπὶ ξένια καλεῖν τοὺς ἥρωας*. Magnopere dolemus quod de hac re, ad quam conferri possunt Theoxenia Delphica (v. ad Olymp. IX, 102 seqq.), nondum contigit plura inveniri; quare proponimus ea, quae ex Pindaro Scholiisque colligi posse videntur. Celebrata sunt igitur Delphis *ξένια* heroum. Ac primum quidem fuit pompa sollemnis multarum victimarum, siquidem Pindarus vs. 46. memorat *ἥρωϊας πομπὰς πολυθύτους*, quibus praesit Neoptolemus. Scholiastes haec explicans vs. 62. scribit: *λέγεται γὰρ ὅτι μετὰ τὸ θύσαι ἐναγισμοὺς ἐπέσπενδον*, unde aliquis credat *θύσαν* illam deo factam, tum *ἐναγισμοὺς* additos heroibus. Etiam Apollini tunc sacrificatum esse, negare nolo; tamen hanc victimarum pompam Pindarus dicit *ἥρωϊαν*, et dicit *πολύθυτον*, et Neoptolemum facit eius inspectorem, unde equidem colligo heroibus maxime, a deo invitatis, eam fuisse sacratam, addita, quum sacrificia cremarentur, libatione; quale fere fuit nobile sacrificium ab Aenianibus quarto quoque anno Neoptolemo oblatum, quod describit Heliodorus Aethiop. II, 34 seq. Ac citabantur in his heroum *πομπαῖς καὶ πανηγύρεσιν* (quae duo verba nunc idem significant, ut passim alibi) nomina heroum, quorum in honorem haec *ξένια* instituebantur (cf. Schol. ad vs. 68.): unde iterum colligo heroibus haec

sic omnia oblata esse. Sacrificiis peractis habebantur ludī, quod colligitur ex Pindaro vs. 49. Qui maxime heroes fuerint hi Delphis culti, vellem accuratius constaret; nunc dico fuisse maxime insignes, ut *Aeacidas, Pelopidas, alios*; at fidenter excludo Ulysssem. Nam aut pleraque omnia falsa sunt, quae de prima hac carminis parte scripsi, aut Ulysses non fuit in his, quum persuasissimum habeam, Ulyssi opponi eos quos deus honorat Delphis heroes, eoque ipso omnis Pindari argumentatio tamquam fundamento mihi niti videatur. Scio aliquot locis cultum Ulysssem. Sic Tzetzes ad Lycophron. 799. tradit: *Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν Ἰθακησίων πολιτείᾳ, Εὐρυτᾶνας ἔθνος εἶναι τῆς Αἰτωλίας, ὀνομασθῆν ἀπὸ Εὐρύτου, παρ' οὗ εἶναι μαντεῖον Ὀδυσσεύς. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ Νικάνδρος φησὶν ἐν Αἰτωλικοῖς.* Plutarchus autem Quaestion. Graec. T. VII. p. 207. ed. Reisk. narrat: *ἐν Λακεδαιμονίᾳ παρὰ τὸ τῶν Λευκιπιδῶν ἱερὸν ἴδρυται τοῦ Ὀδυσσεύς ἤρωον.* Sed vel sic non video magnum fuisse Ulyssis apud Graecos honorem, nec nisi gravissimis argumentis refutatus eo adducar ut credam, eum in illorum heroum numero fuisse, qui in sacro umbilico terrae colebantur, licet Demetrio Phalereo auctore aliquando fuerit Delphis cum Menelao (Eustath. ad Odys. γ, p. 1466. 54.). Ceterum quod Boeckhii nott. critt. p. 540. inquit. Ulysssem hoc loco nominat, manifeste non vult Ulysssem Delphis cultum fuisse nec Delphos venisse; sed illud tantum significare voluit, *τεθρακώτας βοαθῶν* ex sua sententia debere esse illos, inter quos fuerint ii, de quibus ante dictum erat, *Ajax et Ulysses*, hoc est ipsos heroes Troiam olim obidentes indeque reduces: quum enim *Ajax et Ulysses* supra nominati essent, inde Boeckhii putabat facilius etiam illud *τεθρακώτων βοαθῶν* ad heroes eorum socios referri posse. Nec quidquam aliud se velle addito etiam *Aiacis* nomine docuit; nam quum remittat ad vs. 26. ubi de caeso sua manu apud Troiam *Aiace* legitur, satis liquet Boeckhium neque de *Aiace* Delphos profecto cogitasse. Ego tamen eatenus dissentio, quatenus non solos, qui ad Troiam pugnant, heroes intelligo. Patet enim, de iis dici heroibus, quos fama fert, dum viverent, *Apollinis* adorandi causa aliquando fuisse Delphis, puta alium alio tempore, quemadmodum de *Agamemnone* narrat *Homerus* Odys. δ, 80. unde iis tamquam *ξένοις* communia haec *ξένια* instituta. Sic enim explico verba: *τοὶ παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου μῶλον χθονός, qui Delphos venerunt deum adoraturi.* Nam ut sic hoc interpreter, moveor etiam sequentibus verbis: *ἐν Πυθίῳσι δὲ δαπέδοις κείται — Νεοπτόλεμος*, quod est: *Delphos non venit tantum aliquando sed etiam mansit ibi sepultus Neoptolemus.* Venit autem *Neoptolemus* Delphos deum honoraturus sacrificiis; similem igitur ob causam necesse est venerint etiam ceteri aliquando heroes ibi culti, siquidem hoc tantum discriminis video interesse, quod illi discesserunt rursus, *Neoptolemus* vero etiam mansit, ad maiora destinatus. Sic igitur illa verba: *τοὶ — μῶλον*, satis expedita videntur. Quum enim poeta mox dicturus sit, *Neoptolemum* dei adorandi causa Delphos venisse, hoc sic praeparat, ut eos honorem habere dicat, quos deus honoret, quum templum suum adierint; *Neoptolemum* vero etiam retentum esse ibi, quum venisset simili consilio. Denique vides, cur de iis solis heroibus hic cogitari nolim, qui forte post Troiam eversam Delphos venerint. Nam inter hos non potuit esse *Ajax*, Troia non reversus; at *Aiacem* etiam cultum Delphis, persuasum habeo propter antecedentia. Nam quum *Pindarus* Ulyssi opponat heroes Delphis cultos, si neges *Aiacem* inter hos fuisse, evertas universam poetae argumentationem. Quum igitur excellentissimi heroes, ut equidem censeo, Delphis colerentur, isque honos maximus esset heroum Graecorum ob insignem Delphici oraculi auctoritatem, senties iam mecum eximiam vim huius loci, unde et antecedentia omnia pendent et proxime sequentia;

quemadmodum enim meae explicationes hoc loco tamquam fundamento nituntur, ita Pindarum quoque dixerim, nonnisi post hanc sententiam inventam cetera omnia, quae inde a principio vidimus et mox legemus, scribere potuisse. Atque haec quidem hactenus; quibus etiam Boeckhium assentiri gaudeo. Addenda sunt reliqua. Τιμὰ cum vi positum, siquidem eorum nunc dicitur esse heroum, quos deus Delphicus sollempnibus ξενίοις institutis prae ceteris distinguere voluit. Ἀβρὸν λόγον, ut κῦδος ἀβρὸν Isthm. I, 50. Olymp. V, 7. λόγον dicendum nunc erat non κῦδος, quum opponat λόγον horum heroum a deo ornatum λόγω Ulyssis ab Homero aucto. De voce βοαθῶν Hermannus in Heynii novissima editione scribit: „Βοηθός est is qui ad clamorem accurrit. Inde βοηθεῖν auxilio venire clamantibus; unde recentior forma βοηθός. βοηθόοι simpliciter de viris fortibus dictum esse valde dubito.” Sane negari nequit, etiam apud Homerum Iliad. v, 477. e, 481. βοηθῶν posse verti, auxiliatorem, quum in altero Aeneas auxilio veniat, in altero currus in auxilium adhibeatur. Quare fautor dubiam esse alteram vocis significationem; nolo tamen quidquam affirmare fidentius. Ex Hermanni ratione vertendum erit: Quorum deus auget gloriam mortuorum auxiliatricem, h. e. ut iis adsit testis virtutis, quod hoc quidem loco et propter Aiacem et propter Neoptoleum non incommode dictum videbitur, quorum uterque iniurias expertus erat, alter contemptus a Graecis ante Troiam, alter sacrilegii fama laborans. Ac saepe monemus, Pindarum huiusmodi sententias generales ita conformare, ut eas imprimis accommodet iis, propter quos dicuntur (cf. supra ad vs. 4.). Quare non ieiunam dixerim vocem βοηθῶν. Tamen nihil hic pro imperio decerno. Ὀμφαλὸν χθονός, Pyth. VI, 3. Sophocl. Oed. R. 480. 925. Strab. libr. IX, p. 419. fin. Eurip. Orest. 584. Carol. Odofred. Muellerus de Tripode Delphico p. 15. suspicatur proprie sacrum foramen in adyto templi habitum fuisse Ὀμφαλόν. Ceterum facile liquet, consulto haec sic ornatus extulisse poetam. Adde sequentia: Ἐν Πυθίοισι δὲ δαπέδοις κείται, Πριάμου πόλιν Νεοπτόλεμος ἐπέπράθει, in Pythio autem solo sepultus iacet Troia Neoptolemus eversa, insigni collocatione verborum, ut et verbum κείται vim suam habeat et substantivum Νεοπτόλεμος. Nam sensus: in Pythio autem solo ut etiam sepultus esset, Neoptolemo contigit. Fuit autem ἐν τῷ ἱερῷ περιβόλῳ τοῦ Ἀπόλλωνος prope ipsum templum sepulcrum Neoptolemi cum septo, prodeuntibus e templo a manu sinistra. Cf. Pausan. X, 24, 5. Hinc Pindarus in sequentibus dicit: ἐνδὸν ἄλλοι παλαιάτῳ θεοῦ παρ' εὐτειχέα δόμον. Narrat Scholiastes ad vs. 62. primum eum sepultum fuisse ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ νεώ, mox a Menelao in alterum sepulcrum translatum. Pergit poeta: ὁ δ' ἀποπλέων Σκύρου μὲν ἄμαρτε, πλαγχθέντες δ' εἰς Ἐφύραν ἵκοντο. Fuit insula Scyros sita ante Magnesium; cf. Strabon. IX. p. 436. fin. Plura de ea v. ap. Wass. ad Thucyd. I, 98. De Achille in Scyro agit Heynius ad Apollod. Observatt. p. 316. et ad Iliad. 4, 664. Neoptolemum in Scyro nutritum iam tradit Homerus II. 7, 326. Inde Troiam ductus post Achillis mortem res praeclaras gesserat, de qua re antiquissimus locus est ap. Hom. Odys. 2, 508 seqq. Primae eius fuerunt partes in Troiae excidio; imprimis nobilis Priami caedes, de qua v. Boettig. Archaeolog. Pictur. p. 330. De reditu Neoptolemi diversae fuerunt traditiones. V. Meziriac Commentaires sur les Epîtres d'Ovide Tom. II. p. 302 seqq. In Phthia regnantem significat Homerus Odys. 8, 9. eodem Troia profectum exhibet eum Euripides Troad. 1126 seqq. atque etiam in huius fabula Andromache scena est in Phthia. E Molossia in Phthiam proficiscitur apud Dictyn Cretens. VI, 7. ac fortasse Neoptolemus fuerat alterius Dodonae in Pelasgiotide conditor, ducta huc colonia ex Epiro, uti censet Mueller. Aeginet. p. 159. E Scyro Spartam venit ad Hermionen ducen-

dam ex traditione apud Pausan. III, 25. In Epirum, spreto in Thessaliam reditu, Troia profectum Neoptoleum narrat Pausan. I, 11. II, 23. Tradit idem Iustinus XVII, 3. aliique, quamquam non eodem modo. Auctor *Νόστων* apud Proclum in Bibliothec. Vet. Litterat. et Artis T. I. p. 40. terrestri itinere eum in Molossiam venisse cecinerat; tradunt idem Apollodorus Fragment. ap. Heyn. p. 486. et Servius ad Aeneid. III, 327. Quidam per Thraciam eum crediderunt iter fecisse, Hygin. Fab. 193. Tamen ex aliorum opinione mari Thessalico trajecto hinc, navibus accensis, pedibus in Epirum venit, cf. Eustath. ad Odys. γ, 189. Plerique vero maritimo itinere in Molossiam delatum tradiderunt, quos sequitur etiam Virgilius Aen. III, 327. ubi v. Heyn. Excurs. XII. Atque hoc secutus est etiam Pindarus, narrans eum petiisse Scyrum, inde tamen ablatum venisse in Molossiam. *Ephyra* est Epirotica s. Thesprotica, de qua v. Strab. VII, p. 324. Commemorant eam urbem saepius scriptores; cf. Heyn. ad Hom. II, β, 659. *Ἰκόντο*, ipse cum sociis, mutato verbi numero. Non absimile exemplum Odys. δ, 520. Molossiae et ipse Neoptolemus et posthac *omni tempore* eius genus imperasse dicitur: Molossorum enim reges Aeacidae; cf. Strab. VII, p. 324. Accuratiore docent Pausan. I, 11, 1. Plutarch. Pyrrh. 1. etenim post Neoptoleum filius Molossus regnum suscipit ab Heleno traditum; ex Molossi autem fratre Piolo reliqui sunt reges, inter quos a Neoptolemo aetate quintadecima fuit Tharypas circa Olymp. 85. sub quo Epirus Graeco cultui assuevit. Huius filius Alcetas genuit Arybbam: ex quo Aeacides natus pater Pyrrhi regis celeberrimi. Adde Iustin. XVII, 3. et intpp. In horum ditone etiam Dodona. *Φίρεν*, habuit; cf. ad Nem. III. 17. *Κτίνα* s. *κτίνα ἀκροθίνων* sunt *ἀκροθίνια* s. ea quae ex manubijs elegerat, ut *ἀκροθίνια* essent Apollini. Explicationes vocis *ἀκροθίνια* collegit Wetsten. ad Hebr. VII, 4. *Τροϊάδην ἀκροθίνων*, h. e. Troia reportatorum. Iam pergit poeta: *ἵνα κρείων νῦν ὑπὲρ μάχης ἔλασεν αἰτιτυχόντ' ἀνὴρ μάχαιρα*, de quo loco explicatius dicendum est. Constans erat traditio Neoptoleum Delphis esse occisum; cetera diverse narrabantur. Pleraque pars tradidit eum occisum esse a Machaereo, sacerdote Delphico, ad aram. Cf. praeter Scholia Pausan. IV, 17, 3. X, 24, 4. Strab. IX, p. 421. Pherecyd. Sturz. p. 224. Eustath. ad Odys. γ, p. 1479. Vulgatior rei causa haec videtur esse tradita. Constat Apollinem Achilli mortis auctorem fuisse, cf. Heyn. ad Iliad. χ, 359. Hinc narrabant Neoptoleum, Troia eversa, Delphos profectum, ut Apollinem de caede patris postulareret, aut etiam templum diriperet. Cf. locos citatos. Atque hoc est per vulgatum illud *ἱεροσυλίας* crimen; ipsam Pythiam caedem Neoptolemi imperasse narrat Pausan. I, 14. Apollinem postulatam venisse Delphos Neoptoleum etiam a tragicis traditum est, ut ab Eurip. Orest. 1657. Andromach. 51. quamquam hi aliam de morte narrationem habent, Orestem caedis auctorem facientes ob Hermionen. Hoc enim a tragicis maxime exornatum videtur ut suis fabulis aptius, cf. Corayum ad Heliodor. *Σημειώσ.* p. 108. quare a nostris disputationibus hoc alienum est. Hic unum ut moneam restat, videri etiam illud traditum a quibusdam, Neoptoleum non hostili animo sed deo sacrificaturum venisse Delphos, atque ibi occisum forte orta rixa cum sacerdotibus; neque enim credam hoc fingere potuisse Pindarum, nisi etiam hoc in fabulis antiquis fuisset. Ceterum cf. Meziriac. Comm. sur les Epîtres d'Ovide T. II. p. 306. etiam de caede Neoptolemi disputantem, et Heyn. Excurs. XII. ad Aen. III. His praemissis propius accedimus ad Pindari narrationem. Dixerat poeta in pacane Delphis facto, periisse Neoptoleum ibi, *ἀμφιπόλοισι μαρνάμενον μοιριᾶν περὶ τιμᾶν*, cf. Scholia ad vs. 94. h. e. *pugnantem cum sacrificulis de portione carniū iis debita*. Debeatur enim in sacrificiis certa pars carniū sacerdotibus, atque hae sunt *μοιριάς*

τιμαί, de quibus pugnatum esse dixerat Pindarus. Haec verba graviter reprehenderant Aeginetae, narrante Scholiasta, qui quum nonnisi haec verba afferat ut causam reprehensionis, persuasum habeo nihil praeter haec verba in illo paeane lectum esse quod huc pertineret. Nam si alia ibi addita fuissent similia his quae hoc loco addit Pindarus, locum non potuisset habere Aeginetarum reprehensio; sin legebantur ibi plane contraria iis quae hic dicit, temere contradixisset sibi Pindarus, nec potuisset etiam optima narratione substituta crimen ibi a se commissum diluere. Quum igitur nonnisi haec verba in disceptationem venerint, quaeres, quid tandem tantopere displicerit Aeginetis in iis. Neoptolemus an sacerdotes deliquerint maxime, ex Pindari verbis certo non liquet; qui consulto de hac re censendus est dixisse ambigue. Nam si Neoptolemus iure debitam portionem carniū recusavit, sane is fuit in culpa, rixaeque verus auctor; sin sacerdotes cupidius plus carniū quam fas erat, tanquam sibi debitum, rapuerant, hi egerant iniuste. Aeginetae tamen haud dubie prius significari statuebant, censentes Neoptolemum dici pravae rixae auctorem. Dico, haud dubie; nam si alteram interpretationem secuti essent, non habuissent quod reprehenderent. Sed hoc in promptu est; difficilior altera quaestio, quomodo *ἱεροσυλίας* crimen in his verbis invenerint. Duo video quae responderi possint. Aut enim hanc ipsam iniustam carniū debeatam recusationem et ereptionem habebant pro *ἱεροσυλία* quadam. Dices hoc esse contra usum verbi, quum strictissimo sensu sacrilegium sit rerum deo in templo consecratarum. Hermogenes Partition. rhetor. p. 18. "Ἔστι γὰρ στάσις ὀρικῆ, ὀνόματος ζήτησις περὶ πραγματος, οὗ τὸ μὴ πέπρακται, τὸ δὲ λείπει πρὸς αὐτοτέλειαν τοῦ ὀνόματος. Ὅλον, ἐξ ἱεροῦ ἰδιωτικὰ τις ὑφέλλετο χρήματα, νόμου κελύοντος τὸν μὲν ἱεροσύλον τεθνάναι, τὸν δὲ κλέπτην διπλᾶ δίδοναι, ὡς ἱερόσυλος ὑπάγεται, ὁ δὲ κλέπτης εἶναι λέγει. ἔαν γὰρ προστεθῇ τὸ, καὶ ἱερὰ εἶναι τὰ χρήματα, σαφὴς γε οὕτως ἱερόσυλος, καὶ οὐκίτι ἔχει τὸ πρᾶγμα ζήτησιν. Attamen si Aeginetae censebant carnes istas, quamquam privato usui sacerdotum destinatas, nihilo secius sacras fuisse, utpote iure sacro debeatam templo s. templi ministris, videntur sic *ἱεροσυλίας* crimen in illis verbis potuisse invenire. Sed, nisi fallor, praestat omnino altera ratio haec, si statuimus, Aeginetis non ipsam pugnam de carniū per se *ἱεροσυλίαν* visam, at consilium *ἱεροσυλίας* a Neoptolemo meditatae creditum esse ea pugna narrata a Pindaro tecte significatum. Quum enim Pindarus dixisset de carniū pugnatum cum sacerdotibus a Neoptolemo, fortasse credebant significatum eo esse hostilem Neoptolemi animum, quasi lites quaesivisset cum sacerdotibus, ut sic iustiore etiam causam habere videretur templi aggrediendi. Atque hoc voluisse videtur Aristodemus in Scholiis ad vs. 150. ὁ δὲ Ἀριστόδημος, ὅτι μίμνηται ὑπὸ Αἰγινητῶν ἐπὶ τῷ δοκεῖν ἐν Παιᾶσιν εἰπεῖν τὸν Νεοπτόλεμον ἐπὶ ἱεροσυλίᾳ ἐληλυθέναι εἰς Δελφοὺς. Sic enim res convenit cum vulgari traditione, ex qua in meditata templi direptione *ἱεροσυλίας* illud crimen inest, cuius Neoptolemus fama accusabat. Videamus nunc Pindari defensionem, quae plane cum his convenit. Explicat is brevius illud dictum suum sic ut appareat plane nullam inesse calumniam. Narrat igitur primo loco Neoptolemum non venisse hostili animo ad templum, sed ut belli Troiani manubias deo offerret. Hoc non scriptum erat in illo paeane; neque tamen contrarium legebatur ibi; sic nunc recte poeta significat, iam tum hanc fuisse mentem suam. Deinde ponit id quod in reprehensionem venerat, narrationem dico de Neoptolemi caede. Dicit igitur: *Οccidit eum cultro vir Delphicus, quum forte pugna exorta esset de carne victimarum.* Credit aliquis dictam esse μάχην κριῶν ut εἶναι ἀρνός Eurip. Orest. 810. certamen regni Liv. XXI, 31. et ἀντιτυχόντα κριῶν ὑπὲρ μάχας idem fere significare quod *μαχόμενον*

ὑπὲρ κρείων, seu ut in paeano dixerat, μαρνάμενον μοιριᾶν περὶ τιμᾶν. Tamen praestat opinor, quod etiam Boeckhius unice probat, hoc: ἀντιτυχόντα μάχας ὑπὲρ κρείων; scripsit enim Boeckhius ὑπὲρ, non ὑπερ, quod intercedente inter casum et praepositionem vocabulo aliquo accentum non retrahi praecipitur. V. Wolf. Praef. Odys. ed. sec. p. XXVI. Μάχας ἀντιτυχεῖν comparari potest cum locutione ἀντιάσαι πολέμου, ἔργων, πότου, apud Homerum obvia, nisi quod ἀντιάσαι in Homericis locis est de industria canere, ἀντιτυχόντα μάχας autem casu implicitum rixae significat, quod vides quam aptum sit huic loco. Dicit igitur poeta idem quod in paeano dixerat, et debebat idem dicere, ut sibi constaret, neve videretur aliud hic dicere quam in paeano dixerat. Tamen μοῖραι τιμαὶ exquisitius dictae et suavius in carmine Delphis canendo; alterum simplicius et clarius, eamque ob causam hoc loco aptius. Illud tamen prudenter poeta mutavit, quod pro μαρνάμενον, quod commodius erat in paeano apud Delphos canendo, nunc dixit ἀντιτυχόντα μάχας, quod huius carminis rationi convenientius. Quamquam igitur etiam hic non indicatum est, utrius maior fuerit in rixa ordianda culpa, sacrificuli an Neoptolemi, hic tamen satis nunc excusatur eo quod casu dicitur ei rixae implicitus. Sed hoc nunc leve est. Quum enim ostenderit poeta, non venisse Neoptolemum hostili animo nec cum ἱεροσυλλας consilio, etiam hoc in promptu est, eum noluisse iniuste agere quum de carnibus litigaret; ac poterant et sacerdotes et Neoptolemus sibi recte agere videri in illa rixa ordianda; quare neutra pars hic diserte laeditur. Illud vero dubitare licet verba: ἔλασεν ἀνὴρ μαχαίρα, num similiter lecta fuerint in paeano. Scholiastes refert dixisse Pindarum, Neoptolemum ἀμφιπόλοισι μαρνάμενον μοιριᾶν περὶ τιμᾶν ἀποκαλέναι, unde coniectio Pindarum in paeano consulto hoc obscurius significasse, non ut negaretur quod inter omnes constaret, sed ne audiretur ibi tristior vox. Contra in hoc carmine aptius erat alterum. Tamen vide quomodo nunc etiam hoc tractet. *Molestissime rem tulerunt Delphi hospitaes.* Hoc et propter Neoptolemum et propter Delphos dictum est. Non meruit mortem Neoptolemus nec violaverat ius hospitii; nam improbarunt Delphi caedem. Ab altera parte etiam Delphi honorantur hoc dicto, qui ius hospitii laesum aegre ferebant; ac doluisse eos negari non poterat, quum quotannis inferias ferrent Neoptolemo (cf. Pausan. X, 24, 5.). Scio a Pausania narrari I, 4, 4. usque ad bellum Gallicum non habitum in honore Delphi Pyrrhi sepulcrum ut hostilis viri, sed inde ab eo tempore demum ἑναγισμοῦς ei offerri coeptos; tamen equidem de veritate huius narrationis vehementer dubito, et dubitarunt, puto, iam alii. Neque enim solum impudenter mentitus esset Pindarus, si etiam tum plane contemptum fuisset Neoptolemi sepulcrum a Delphis, sed etiam universa huius, in quo iam diu versamur, loci argumentatio plane inepta esset et absurda. Nam quum honos sit, quos deus honorat apud se Delphis, heroibus, ut supra vidimus, idque propter ipsum Neoptolemum dictum sit, quomodo tandem hoc verum est, si plane non habebat honorem Neoptolemus Delphis? Quare aut inanes nunc ipse fictiones loquitur, qui modo Homerum eo nomine reprehendit, et pessime mendax est in carmine ubi fidem suam defendit, aut concedi debet certo fundamento niti eius demonstrationes. Quae quum ita sint, et ἑναγισμοῦς Neoptolemo oblatos iam tum censeo, nec in ξενίοις horum nomen eius auditum esse dubito. Atque haec quidem de his. Denique poeta fatalem mortis causam explicat. Non poterat displicere haec explicatio Delphis, qui sic etiam sacerdotis illius culpam levatam viderent, quum fatali necessitate coactus esse videretur: ad Neoptolemi autem honorem nihil potuit excogitari magnificentius. Haec quoque non lecta esse in illo paeano non est quod moneam. His expositis abunde

iam liquet, quomodo poeta in hoc loco tractando versatus sit. Non negat quod in paeane dixerat, nec poterat negare, sed hoc agit, ut quum tristi verborum specie decepti Aeginetae *ἱεροσυλίας* crimen iis significatum opinarentur, mentem suam accuratius explicet, ostendatque quae fuerit vera sententia sua, quum illa scriberet. Calumniam igitur plane nullam inesse, sed fati de Neoptolemo decreta se significasse honorificentissima, qualia nunc exponat. Diximus explicatius de hoc loco, ne quid neglexisse videremur, quod ad eum penitus perspicendum pertineret. De ceteris vix est quod moneam, quum pleraque iam in antecedentibus illustrata sint. *Ἡρωϊκὰς πομπὰς* quales intelligam, supra dixi; nunc iterum moneo, ne confundas eas cum *ἐναγισμοῖς* Neoptolemo quotannis oblati, neve, quod etiam Boettigero accidit Archaeolog. Pictur. p. 302. cum illa *θεωρία*, quam Aenianes quarto quoque anno Delphos mittebant Neoptolemi causa, de qua constat ex Heliodori loco supra indicato. De verbis *εὐώνυμον ἐς δίκαν* dixit Boeckhiius meus in nott. critt. *Τρία ἔπεα διαρκίαι*, nota formula, cf. Erasmi. Adag. IV, 4, 84. *Ἔργματα* sunt certamina, ut supra monitum, post pompam instituta in honorem eorum heroum, quibus *ξένια* habebantur. Neoptolemus fuit universae sollemnitatis praeses, ergo etiam ludorum. Iam poterat poeta dicere sic: Ac facit Neoptolemus, quod ei mandatum est, iustus his pompis praestat. Tamen ne alteram sollemnitatis partem, ludos dico, taceret in carmine certamina celebrante, maluit sententiam conformare sic: *Pauca verba sufficient: Non mendax ille testis certaminibus praestet*; unde intelligitur quomodo etiam alteri sollemnitatis parti praesit. Sic enim ego haec explicanda existimo. Inest iam sententia ea, quam solam addere debebat: *Ac praeclare exsequitur Neoptolemus munus sibi mandatum*. Quam falsa sit *ἱεροσυλίας* criminatio, clarissime liquet eo quod Neoptolemus ad tuendam iustitiam unus omnium a deo electus est, et quod hoc munus plane exsequitur ad dei voluntatem; unde vides consulto poetam congessisse haec verba, *Θεμισκόπον, εὐώνυμον ἐς δίκαν, οὐ ψεῦδεις ὁ μάρτυς*. Simul inest exquisita laus ipsius sollemnitatis illius, in qua videmus regnasse modestiam et iustitiam.

Vs. 50—58. Abunde liquet ex iis, quae disputavimus, absolutum esse locum quem legimus; dicta enim sunt omnia a Pindaro quae res postulare videbatur. Quare finem facit et ad alia transit. Quod igitur iam dicit, alia se additurum de Aeacidis, nisi modus esset servandus, ea figura dicendi est, quales etiam alibi ponit tractatis iis, quae tractanda habebat. Cf. ad Isthm. V, 53. Ceterorum Aeacidarum laudes alienae erant ab huius carminis consilio; tamen honoris causa mentio eorum faciendi fuit. De sensu verborum vs. 50—52. dixit Boeckhiius in nott. critt.; nec multum differt ea ratio, quam ego amplexus sum. Olymp. IX, 86 seq. Pindarus dicit: *ἔλην εὐρησιεπὴς ἀναγείσθαι πρόσφορος ἐν Μοισῶν δίσκῳ· τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφὴς δύναμις ἴσποιο. προξενία δ' ἀρετῆ τ' ἤλθον τιμάρορος Ἰσθμιαῖσι λαμπρομάχου μίτραϊς*. Ut ibi *τόλμα* sic hoc loco *θρασύ* dictum. Atque hoc voluit etiam Boeckhiius meus. Tamen constructionem equidem instituerim hanc: *Ἄγινα, θρασύ μοι τόδε, τεῶν Διὸς τ' ἐγγόνων φαινιαῖς ἀρεταῖς εἰπεῖν ὄδον κυρίαν λόγων οἴκοθεν*. In hoc *θρασύ μοι τόδε* est pro: *τόλμα μοι ἦδε*. Adiectiva neutrius generis sic pro substantivis poni, e tragicis maxime et Thucydide notum. Cepit ita etiam Schmidius, et probat nunc Boeckhiius. Porro *ὄδος λόγων* est *genus laudum*, cf. Kuster. ad Aristoph. Equites 1012. Omnino saepe *ὄδος* de modo et ratione, cf. Brunck. ad Sophocl. Oed. R. 510. *Ἐπείν ὄδον λόγων* igitur non durum. Vide locos ap. Kusterum. De constructione *ἀρεταῖς εἰπεῖν ὄδον κυρίαν λόγων* compara Nem. I, 7. *Ἔργμασιν νικαφόροις ἐγκώμιον ζεῦξαι μέλος*. Denique de voce *οἴκοθεν* videndum. Si iungas *ἀρεταῖς οἴκοθεν*, virtutibus domesticis

s. *genti innatis*, hoc durius videbitur ob collocationem; quare praefero id quod mihi simplicius atque etiam aptius videtur. *Ἀρεταῖς εἰπεῖν ὁδὸν κυρίαν λόγων οἴκοθεν* est: *virtutibus laudem dicere e rebus domesticis petitam*. Cecinerat Neoptolemi laudes, quae habebantur Delphis, in extero solo; nunc dicit: suppetere sibi etiam alias Aeacidarum laudes ex rebus domesticis, quaeque propius pertineant ad Aeginam, veluti de Aeaceo, de ludis Aeaceis quibus praecerant, de precibus olim ad aram Iovis Hellenii factis, et quae sunt alia; quae omnia licet iucundissima auditu futura sint, tamen finem esse faciendum, ne fastidium creetur. Sic *οἴκοθεν* aptissime dictum et collocatum. Iam totum locum verto sic: *Est quidem vis et audacia haec, Aegina, tuorum et Iovis filiorum splendidis virtutibus ut possim dicere insignem laudem domesticam, sed modus tenendus*. Hermannus qui explicat: *arduum sibi esse, iustas Aeacidarum generi laudes tribuere*, obiter hunc locum mihi inspexisse videtur. *Τὰ τέρπν' ἀνθεα Ἀφροδίσια*, ut *τὰ τέρπν' ἀτὰ Κύπριδος* dicuntur. *Ἄνθεα* sunt oblectamenta; nam et quod pulcherrimum in genere suo et quod dulcissimum dicitur *ἄνθος*. Pyth. IV, 131. dixit *εὐζωᾶς ἄωτον*. Convenit vox *ἀποδρέσθαι* de gaudiis Veneris decerpendis usitata. Affert verba *κόρον* usque ad *Ἀφροδίσια* Dionys. Halic. T. II. p. 129. 42. Sylb. voce *ἄνθος* omissa. Sequitur: *φυᾶ δ' ἕκαστος διαφέρομεν βιοτὰν λαχόντες ὁ μὲν τὰ, τὰ δ' ἄλλοι*. Credat aliquis nexum esse hunc: Non ferimus diuturnos voluptatum fructus; natura vero etiam diversis oblectamur studiis, alius aliis, quemadmodum Scholiastes comparat Hom. Odyss. ξ, 228. *ἄλλος γὰρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτίρπεται ἔργοις*. Tamen Pindarus non de diversis hominum studiis hic loquitur, sed de fortuna hominum diversa, et loqui debet, transitum facturum ad Thearionis fortunam. Quare sic interpretor: *Fastidium creant etiam dulcissima. Naturā vero diversa vitae bona habemus, alius alia, nec potest quisquam unus omnem adipisci felicitatem; hoc est, Fastidium creat omnis nimis fructus. Natura vero incommodum dedit hoc, quod diversa fecit vita bona, nec cuiquam uni omnem concessit felicitatem*. Sic duo sibi opponuntur quae molesta sunt: alterum prohibere possumus, si a nimio fructu cavemus; alterum, vitae sortem, mutare non possumus. Neque enim credam poetam plane abrupte ad alium sententiarum ordinem venire, quod videntur censuisse, qui nihil hic explicandum viderunt. *Βιοτὰν* dixit, ut intelligeretur nunc de vitae sorte agi. Deinde neutra posuit, ut Pyth. VI, 21. *τὰ referendum ad ἐφημοσύναν*. Similia multa quum apud alios tum apud Platonem; et constat de his constructionibus nunc ex grammaticis. *Τυχὴν ἀνελόμενον*, uni ut contingat, ut omnia consequatur. *Ἐμπεδον*, h. e. certe non diu habuit quidem talem felicitatem. Adiectum videtur heroum nonnullorum causa, quales Cadmus et Peleus, qui aliquamdiu eximiam habuerant felicitatem. In hoc enim carmine vel imprimis cavere debebat, ne quid inesse videretur minus vere dictum.

Vs. 58—69. Parato per sententias modo lectas transitu iam ad patris Thearionis laudem venit, cui subiungit morum suorum defensionem. *Θεαρίων, τὴν δ' εἰκότα καιρὸν ὄλβου δίδωσι — φρενῶν*. In hoc *εἰκότα καιρὸν ὄλβου* interpretor: *aptam copiam divitiarum*. *Τόλμαν ἀρέσθαι*, audaciam nactum esse, ut *κλῆος, κῦδος, δόξαν αἰρέσθαι*, et quod modo vidimus, *εὐδαιμονίαν ἀνελίσθαι*. Porro *τόλμα καλῶν* est roboris fiducia ad res gerendas, ut Nem. X, 30. *τόλμα καλῶν*, ut fere *θράσος πολέμων* Pyth. II, 64. Pro *ἀραμένω*, ait Hermannus, participium soristi secundi, *ἀρομένω*, metri causa reponendum. *Σύνεισιν οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν*, non laedit eripitque vim mentis, hoc est, conservat mentis vigorem: senex est enim Theario (vs. 99.). Iam vides tria commemorari fortunae bona; quare sensus est: *Theario, te fortuna non paucis eximiis bonis ornavit*. Insignis haec laus, vera haud dubie, tamen etiam de industria

sic posita, ut ad sequentes sententias via pateret. Pergit: *Dico haec, uti vera sunt, ex animo meo; hospes sum, quare procul habens invidiam et obreccationem canam te, tamquam aquae rivos laudem veram ducens ad amicum virum. Accommodata s. debita bonis viris haec merces. Ξεινός εἰμι, puto Aeginetarum et tuus. Haec comparatio aquae cum laude frequens apud Pindarum. De consilio loci monebo infra; nunc proxime sequentia addenda sunt. Pergit poeta: ἐὼν δ' ἔγγυς Ἀχαιὸς οὐ μέμψεται μ' ἀνήρ Ἴονίας ὑπὲρ ἁλὸς οἰκίων· προξενία πέποιθ'. ἐν τε δαμόταϊς ὄμματι δέρομαι λαμπρόν.* Dubitant interpretes qui sint Achaei Ἴονίας ὑπὲρ ἁλὸς οἰκίωντες. Heynius Siculos et Italos intelligit, Bothius de Asia minore cogitat. Alii cum Scholiis Epirotas significari credunt, opinantes mare Adriaticum dici superius, Ionium inferius, Epirum autem adiacere Adriatico mari, h. e. supra Ionium esse. Vellem hoc idoneis firmasset argumentis; nunc ego nihil horum verum esse iudico. Nata haec omnia inde, quod de sensu praepositionis ὑπὲρ non recte statuebatur; quid sit ὑπὲρ in huiusmodi locutionibus, e geographis discendum est. Strab. VII. p. 324. ὑπέρεκείται δὲ τοῦτου μὲν τοῦ κόλπου Κίχυρος, ἢ πρότερον Ἐφουρα πόλις Θεσπρωτῶν· τοῦ δὲ κατὰ Βουθρωτῶν, ἢ Φοινίκη. ἔγγυς δὲ τῆς Κιχύρου πόλεως Βουχαλίον Κασσωπαίων, μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης ὄν. Ibid. p. 326. ἀναμείκται δὲ τοῦτοις τὰ Ἰλλυρικὰ ἔθνη τὰ πρὸς τῷ νοτίῳ μέρει τῆς ὄρεινῆς καὶ τὰ ὑπὲρ τοῦ Ἴονίου κόλπου· τῆς γὰρ Ἐπιδάμου καὶ τῆς Ἀπολλωνίας μέγροι Κεραυνίων ὑπεροικοῦσι. Hinc vides, quod per se consentaneum, regiones mari adiacentes dici ὑπὲρ θαλάττης sitas, quoniam mari altiores sunt, similiterque qui post accolae maris habitant, supra hos habitare dicuntur, ubi terra etiam altius assurgit. Quae quum ita sint, Ἀχαιὸς Ἴονίας ὑπὲρ ἁλὸς οἰκίων quis sit, manifestum est. Graecus homo haec verba legens non potuit intelligere alios quam Achaeorum ultimos, Ionium mare accolentes, quales Dymaei. Doceri cupio quis Molossos aut Molossorum reges Aeacidas dixerit Achaeos ad Ionium mare habitantes. Iam verte: *Nec Achaeus, si adsit, Ionii maris accola me vituperabit — et inter cives circumspicio vultu sereno, h. e. inter omnes Graecos de fide et integritate mea constat.* Haec clariora erunt, postquam exposuerimus quid sit: *προξενία πέποιθα.* Num Pindarus fuit *πρόξενος* constitutus Dymaeorum? Nescio; nec credo: sed omnino nolim hic cogites de peculiari aliquo *προξενίας* vinculo inter Dymaeos et Pindarum. Vides enim Achaeorum ultimos hic tantum pro exemplo commemorari, quum non ad hos solos provocet, sed hoc dicat, ab una parte Graeciae ad alteram fidem suam et innocentiam esse cognitam. Requirit igitur sententia maius quiddam, quod non magis ad Achaeorum ultimos quam ad ceteros Graecos pertineat. Quid multa? Nonnisi unum video ab omni parte aptum. Suspicio Pindarum *hospitia gratuita* habuisse per Graeciam, qualia Amphictyones decrevere alio tempore Polygnoto; cf. Plin. Hist. Nat. XXXV, 9, 35. de qua re disputat Boettiger Archaeolog. Pictur. p. 272. Haec igitur nunc *προξενίας* vocabulo mihi videntur significari. At enim, dices, si publicum aliquod de ea re fuisset Amphictyonum decretum, sciremus de eo aliunde, nec ignorassent hoc grammatici. Quare malit fortasse aliquis usu inductum et privata unius alteriusve civitatis voluntate tributum, quam communi Amphictyonum consilio decretum hunc honorem statuere. Equidem ut in re accuratius non cognita nolo cuiquam meam sententiam obtrudere; tamen quum etiam Achaeorum ultimos non excludat, ignobiliores homines apud quos num usquam versatus sit, dubitare licet, praefero id quod posui ut longe aptissimum. Constat maximum fuisse Pindari apud Delphos et inter Graecos honorem; quidni igitur etiam hic honos ei decretus fuerit, licet ignorent grammatici? Atque etiam illud sic mihi perspicere videor, cur Achaeos potissimum commemorave-

rit. Quum enim, ut iam monuimus, hoc agat ut ad universae Graeciae testimonium provocet, oppositas Graeciae regiones memorat, Thebas patriam urbem, in orientali Graeciae parte sitam, et oppositam in occidentali latere terram. Non poterat nominare Acarnanes et Aetolos, apud quos non habebat hospitia gratuita, nec Epirotas, barbaras gentes; nec Eleos reperio fuisse in Amphictyonum concilio; de Messenia denique Spartanis serviente ne opus quidem monere. Unice igitur apti Achaeci, omnium per occidentalem Graeciae tractum habitantium hominum populus a principio Amphictyonum concilio adscriptus; quare hos nominat. Atque haec quidem de his dicenda habui. Disputandum nunc de causa horum dictorum. Censet Heynius non esse hoc loco cogitandum de reprehensione ista, quam ob Neoptolemum expertus erat poeta; sed deprecari eum in victoris laudibus effusis suspicionem nimii studii et mendacii atque etiam invidiam popularium, ne credant se cum obtreccatione tantam laudem Thearioni impertire. Non plane assentior. Sane Pindarus nunc versatur in laudibus Thearionis, et propter has potissimum dicere videtur quae dicit; sed quid est quod tam gravibus verbis causam suam agit, ad universam Graeciam provocans, in reprehensione quae nondum prolata erat, quam metuit tantum? Abrumpit Pindarus passim victorum laudes, propter invidiam hominum, ut ait, aut fastidium metuens, sed facit hoc, ut par est, uno verbo; nusquam sic data opera se defendit. Quippe in re levi caelum et terram movere est ridiculi hominis et inepti. Immo plane non dubium, criminationes ab eo respici, quibus tum maxime laborabat, nec leves eas sed gravissimas, quas maxime cupiebat refutare; ne multa, dicta haec sunt omnia per totum hunc locum eodem consilio, quod priori carminis parti subest. Etenim Pindarus, ut supra iam indicatum, ab omni parte refutaturus iniustas Aeginetarum de impietate adversus Neoptolemum a se commissa criminationes, postquam ostenderit in istis de Neoptolemo a se dictis plane nihil inesse impii, nunc etiam mores suos defendit, contendens omnino se plane alienum esse a calumnia et maledicentia, ut qui neminem laedat, etiam sic constet eum non potuisse laedere Neoptolemum. Facit autem etiam hoc tectius, huic maxime loco defensionem intexens. Pōnit igitur primum Thearionis laudem eximiam, veram haud dubie, sed tamen etiam consulto sic enunciata uti facit, ut locus esset horum, quae addenda censebat, dictorum. Post laudes enim subiicit, se ex animo haec dicere; hospes quum sit, procul se habere odia civium, nec invidiam in se esse iustis hominum laudibus obtreccantem, sed apud omnes Graecos de integritate sua constare, et quae sequuntur. Profecto qui semel in re magna verborum suorum iniustam interpretationem expertus est, eum non miramur si, ubi iterum aliquis eiusdem urbis canendus est, eorundem hominum calumnias timet easque praecavet. Unde fit ut iure nunc Pindarus videatur ad haec venire; atque hoc voluit. Quum enim poesis, ut supra significavit, sit illustre non magis quam sincerum virtutis speculum, etiam hoc ipsum carmen hasque ipsas laudes e sincero animo perfectas recte affirmat; tamen prima causa, quare ad has explicationes de poesis ratione et de moribus suis descendit, manifesto est gravis ista Aeginetarum reprehensio, quam ab omni parte refutans effecit, ut et ista vituperia vana esse appareret et de huius ceterorumque omnium carminum suorum vera ratione non debeat dubitari a quocumque. Hinc igitur universi huius loci praestantia apparet. Hinc gravis omnia hic et nervosa; fidenter loquitur, sed sine vanitate et arrogantia; nam hoc uno loco, si usquam alibi, poterat et debebat ita loqui. Fidenter dicit, οὐ μέρμεραι με, fidenter etiam, δίρκομαι λαμπρόν, qui nil sibi consciat nullaque pallescat culpa. Quare etiam aptius hoc quam si dixisset, οὐ κρύπτω φάος ὀμμάτων, cf. Nem. X, 40. Addit οὐχ

ὑπερβαλῶν, h. e. moderatus, neminem laedens. Ὑπερβάλλειν est modum excedere. Quare ut saepe dicitur μίτρον ὑπερβάλλειν, ita τὰ ὑπερβάλλοντα opponuntur τοῖς μετρίοις. Hinc ὑπερβάλλειν significat etiam ὑβρίζειν, ἀδικεῖν, ut ὑπερβολία est ὕβρις, ἀδικία; cf. Hesych. Hoc loco poeta ipse explicat, addens βλαία πάντ' ἐκ ποδός ἐρύσαις. Quemadmodum dicitur: ἔργων ἀδίκων ἐκτός εἶναι ut ap. Theognid. vs. 744. et πημάτων ἔξω πόδα ἔχειν Aeschyl. Prometh. vs. 263. sic βλαία πάντα ἐκ ποδός ἐρύειν videtur esse: violenta quaevis a pede remove, ne intres iisque impliceris. Denique addam reliqua. Χρόνος, vita, notante Hermanno ad Pyth. V, 121. Sensus: Utinam etiam quod restat vitae tempus laetum accedat, h. e. faxit deus ut etiam per reliquum vitae tempus conservem animum virtutis conscientia laetum. Verba Μαθῶν δέ τις ἂν ἐρεῖ — ἐννέπων, credas vertenda esse: Intelligentes iudicabunt, num ad carmina accedam vituperia loquens. Tamen Scholiastes explicat, εἰ παρὰ τὸ προσήκον λέγω, et hoc unice verum, etiam Boeckhio iudice. Παρὰ μέλος ἔρχεσθαι est πλημμελεῖν, recedere ab harmonia sonorum, inconcinna et dissona loqui, ἀναρμόστως et ἀμούσως, quod facit etiam is, qui non γλυκύνει et πρᾶνν et πρόγιον ὄαρον ἐννέπει. Ac notum παρὰ μέλος εἰπεῖν, φθίγγεσθαι, ᾄδειν, inconcinne, incomposite, absone loqui, Plat. Critia p. 106. B. Legg. III, p. 696. D. Lucian. Eunuch. c. 2. Plutarch. Themistocl. 5. Sic etiam participium praesentis ἐννέπων plane convenit. Μαθῶν autem est causa cognita, re explorata, referendum ad hoc ipsum εἰ παρ μέλος ἔρχομαι. Iam verte: Qui rem probe exploraverit, dicat num extra numerum melodiae incedam (incedere solem) malignum cantum fundens. De moribus enim suis per Graeciam usu cognitis ante dixit; huc igitur μαθῶν trahi non potest nec debet, si me audis. Alioquin ieiunam facies hanc ultimam sententiam et franges eximiam vim verborum antecedentium. Potius nunc provocat etiam ad id quod unum restabat, ad carmina sua et ad testimonium eorum, qui causam probe cognoverint. Inde enim nata erat etiam Aeginetarum reprehensio. Ac quis non assentiatur Pindaro carminum horum divinatorum accuratus lector? Habes iam omnia quae nobis ad hunc locum explicandum facere videbantur. Veniendum est ad laudes Sogenis, in quibus ultima, quae restat, carminis pars versatur.

Vs. 70—79. Parat poeta Sogeni coronam singularem pro insigni victoria: Sogenes, deiero me non ultra terminum egressum concitaturum linguam ut iaculum aereum, quod non sudantem a lucta cervicem ante fervidiores solis radios dimisit. Si labor est, at plus voluptatis consequitur. Sine me. Victori quidem, si altius elatus vociferor, laudes debitas non piget persolvere. Ac nectere coronam facile; exspecta; parat Musa coronam ex auro, ebore et corallo. Accedimus ad explicationem horum verborum. Poeta antequam ipsam, quam Sogeni parare vult, coronam indicet, praemittit ea quae inde a vs. 70—78. leguntur. Ad antecedentia enim haec trahi nullo modo possunt, sed nisi magnopere fallor, dicta sunt omnia propter ipsam illam singularem, quam parat coronam, eamque praenunciant; in quo consentientem Boeckhium habeo; v. nott. critt. Hoc igitur pro fundamento est explicationis nostrae. Hinc vides, cur verterim: deiero me non ultra terminum egressum celerem concitaturum linguam, futuro tempore, quemadmodum etiam Boeckhio intellexit; Hermannus autem, qui in novissima Heyniana editione vertit: Deiero me non terminos egressum aerei iaculi instar celerem concitasse linguam, aut obscurius locutus est aut a vera loci ratione aberravit. Iam igitur Pindarus dicit hoc, se non modum veritatis excessurum in eo quod dicturus sit; hoc enim est ultra terminum egressum concitare linguam, ut sic quam celerrime opera canendi defungatur. Quemadmodum faciunt qui, ne multa dicere opus sit, audacia

paucorum verborum etiam non verorum copiosae laudis molestiam declinant. Hoc, quemadmodum alibi in huiusmodi rebus facit, exprimit comparatione ex eo certaminum genere desumpta, in quo victor excellebat, qui quum quinquertio vicisset, etiam iaculandi peritissimus erat. Non faciam, ait, quemadmodum in quinquertio qui immenso iactu terminum longe superantes adversarium ab ultimo certamine, lucta, deterrent atque ita ab ulteriore labore liberantur, antequam in fervidiores solis radios incidant. Quamquam enim ultra terminum iaculari per se gloriosum erat, tamen hoc tentatum videtur etiam ea de causa a certantibus, ut sic adversario deterrito ἀνδρωτι et ἀκοντι vincere. Non videtur mihi hoc fecisse Sogenes, sed omnia proposita certamina eum credo strenue executum, quo posito simul tectam laudem habebimus Sogenis et causam idoneam huius a poeta adductae comparationis. Sequimur igitur Boeckhium nostrum in eo, quod ille de ordine certaminum quinquertii disputavit in notis criticis et quod monuit, factum passim, ut quum aliquis prioribus quattuor certaminibus vicisset, imprimis vero iaculum ultra terminum proiecisset, deterritus antagonista luctam deprecaretur. Atque hoc nunc etiam Hermannus probat: de ordine ludorum loco Pausaniae (III, 11, 6.) Boeckhii addit Herodot. IX, 33. Xenoph. Hist. Gr. VII, 4, 29. et diversa tradentem Eustathium ad Iliad. ψ, p. 1320. 18. item Pausan. V, 7. extr. ubi quod saltui accini Pythicum canticum dicatur, id eo pertinere notat, quod saltui certamen in pentathlo primum fuerit: idem ob αἰθωνα ἄλιον ἀρπονίτῃ Pausan. VI, 24, 1. ubi Hellanodicae dicuntur εἰσιέναι μεσοῦσης τῆς ἡμέρας ἐπὶ τὸ πένταθλον καὶ ὅσα βαρέα ἄλλα ὀνομάζουσιν. Haec quidem de ludorum ratione. Illud tamen nunc Hermannus mihi recte perspexisse videtur, quod verba ὅς ἐξέπεμψεν — ἐμπεσεῖν, non ad Sogenem pertinent, sed comparationis antecedentis pars sunt, h. e. universe dicta accipi debent. Hoc mihi placet propterea, quod sic omnia ad aptiorem redeunt sententiam. Si enim illa verba de Sogene accipis, incommode Pindarus dicet: Deiero me non facturum quod tu fecisti; qui hoc potius dicere debet: Deiero me non facturum, quod passim faciunt certantes, tu tamen non fecisti. Atque hoc ipsum consequimur altera explicatione probata, quam etiam Boeckhio his ipsis argumentis et iis, quae mox dicturus sum, iam persuasi. Ceterum Hermannus totum locum interpretatur sic: „Deiero, me non terminos egressum, aerei iaculi instar, celerem concitasse linguam, quod non sudantem a lucta cervicem ante fervidiores solis radios dimisit: si labor fuit, plus consequitur voluptatis. Sine me. Si longius feror, victori non piget debitas laudes persolvere. Mens poetae haec est: non ego temere ac levi opera plus iusto te laudo, ut qui in quinquertio iactu longe metam superantes ab lucta adversarium deterrent; iucundius est enim labore victoriam consequi; quare sine me, si longius deduxi carmen.” Ita Hermannus. In quibus quid probem, quid improbem, partim iam significatum est, partim infra significabitur. Exposito sensu loci de consilio poetae dicendum. Corona, quam parat, est plane singularis; verendum igitur erat ne videretur modum et veritatem in ea re excedere, iterumque carperetur ab Aeginetis. Quare quum hoc agat per totum carmen, ut nonnisi vera et iusta se canere affirmet, nunc etiam Sogenis laudes hinc orditur, curatque sedulo ut totum hoc carmen vere tale esse videatur, quale in exordio descripsit. Altera causa non minus gravis, opinor, haec est, ne forte, tam insignem coronam parans, etiam Sogenem offenderet, qui si non immodestus erat, non poterat non mirari tam inusitatum laudem, ut verendum esset, ne etiam hic tumidius quam verius haec dicta crederet. His explanatis omnibus, siquis quam accuratissime enunciatam cupiat habere meam de toto hoc loco sententiam, Pindari mentem exponam sic: So-

genes, accedo tandem etiam ad tuas laudes. Parans autem coronam singularem, qualem eximia virtus tua postulare videtur, praemoneo ne quis secus hoc accipiat. Quamvis videar iaculum iacere ultra terminum, ut post tam multa in hoc carmine dicta laude nunc tua celeriter defungar, iuro me non excessurum modum in eo quod meditor, nec laboris ulterioris fuga immoderata tentaturum. Quemadmodum tu non fugisti laborem luctae, quum certares, iaculo ultra terminum iacto, sed omnia rite et ex ordine peregisti cum sudore et pulvere, sic etiam ego longissime quidem iaculabor, sed non ultra terminum, iactoque iaculo etiam luctam adibo; h. e. etiam cetera omnia, quae honos tuus postulare videbitur, exsequar quam fieri poterit optime. Si labor est in ea re, at plus voluptatis consequitur, h. e. compensabitur labor laetitia laboris bene peracti. Quare sine me facere, quod meditor. Victor es; igitur si forte paullo magis vires intendo, lubens hoc tribuo victori. Verba εἰ τι πέραν ἀεθδῆς ἀνέκραγον, in quibus praeterito utitur de re, quam parat, ut Olymp. VIII, 54. et hoc loco paulo ante vs. 74. in πόνοσ ἦν, ea igitur verba mihi quidem non recte videtur explicare Hermannus: Si longius deduxi carmen; quod nec in verbis inest, nec si quid video, sententiae aptum. Ἀνέκραγον ut ἀναβοᾶν, ἀνακλιᾶζειν, est sublata voce clamare, et πέραν ἀεθδῆσ est: paullo altius elatus, quemadmodum haec etiam Boeckhium cepisse video in notis criticis. Spectatur igitur manifesto laus illa insignis, quam meditatur. Et hanc excusare debebat; longitudinis excusatio hic plane aliena est. Pergit poeta: Ac ne est quidem magnus hic labor; nectere coronas facile. Tandem accedimus ad coronam ipsam. Videndum ante omnia de eius forma, cuius rei miror incuriosos fuisse interpretes. Coronam esse quam Musa parat, poeta ipse significat; paratur autem victori, νικῶντι γε χάριν οὐ τραχὺς εἶμι καταθέμεν: quare non errare mihi videor, si specie eam similem credam iis coronis, quae victoribus dabantur. Finge igitur primum ramum coronae ex auro factum; aurum enim solum ex iis, quae Pindarus hic nominat, ramo curvando aptum. Porro quum ramus principalis habeat ramulos teneriores utrinque prognatos, hos quoque ex auro fecit Musa; nam quum ferrumine iungendi essent ramo principali, non poterant ex ebore fieri, ut monet Hausmannus, quem de hoc loco consului. Ac debebant manifesto ex eadem materia fieri, ut ramo principali similes essent. Deinde etiam folia ex auro videntur facta, ut in aureis coronis solebat: ut, quod Boeckhius monet, corona oleaginam auro imitans dicitur στέφανος θαλλοῦ χρυσοῦς, in qua formula ipsa hoc inest, etiam folia fuisse aurea. Iam explicandum λελριον ἀιθεμον, liliū; de voce ἀνθεμον dixit iam Boeckhius. Recte nonnulli in Scholiis intelligunt coraliū, quemadmodum etiam recentioribus videtur. Coraliū Graeci e mari mediterraneo legebant, idque erat rubens, descriptum Plinio Hist. Nat. XXXII, 2, 11. Probatissimum quam maxime rubens et quam ramosissimum, nec scabiosum aut lapideum aut rursus inane et concavum. Cf. etiam Salmas. Exerc. Plin. p. 63. Color non in omnibus plane idem; in aliis albens paululum, in aliis rubens est, variante etiam colore inter utrumque; rubens tamen probatur etiam hodie prae ceteris in fabricis Italicis. Atque hoc non dubitamus etiam Musae placuisse. Αελριον id dicit Pindarus comparatione ducta a lilio rubente, nisi in ea fuit opinione, quam Plinius refert l. c. coraliū sub aqua candidum esse et molle, exemptum durescere et rubescere; quae opinio quamquam falsa est, tamen apud veteres vulgata fuisse videtur. Hoc igitur coraliū e mari elato Musa inde fecit bacas coronae, quemadmodum etiam Muellero meo videtur. Postremo de ebore quaeras, quinam eius hic usus sit: quae difficillima est quaestio. In quo probo Boeckhi: sententiam, qui et ipse ex coraliū potuisse bacas factas esse concedit; neque tamen solas bacas putat ex coraliū esse. Pulcherrima, ait, corona erit, innexis etiam floribus, qui

elegantissime ex auro, ebore, corallio componentur. Neque obesse hoc putat, quod coronae victorum flores non habebant; ornatiorem coronam meditari Musam. Hanc igitur eximiam coronam Sogeni destinat. Quemadmodum autem etiam alibi laus poetica comparatur cum corona, sic nunc dicens Sogenem tali corona dignum, exquisitissima vult eum ornare laude, estque haec corona pro ipsa illa laude insigni, quam in antecedentibus se meditari significavit. Quæras quid sit quod non dixerit: En tradit tibi Musa coronam ex auro, ebore et corallio factam, sed ita potius maluerit: Exspecta paulisper; parat Musa coronam. Nempe quum haec canerentur coram Sogene, si dixisset: En tradit tibi Musa coronam ex auro, ebore et corallio, quum tamen revera nihil huiusmodi traderetur Sogeni, iniucunde actio destituisset orationem. Quare ut Isthm. IV. fin. dicit: *λάμβανέ οἱ στέφανον, φίλος δ' εὐμαλλον μίτραν*, nec ita voluit: En ei coronam et taeniam; sic etiam hoc loco recte aptiorem iudicavit alteram dicendi formam. Monuimus passim, quum haec carmina vere cantata sint, in explicatione eorum nos illud fere e pluribus sequi, quod etiam actioni non nimis repugnasse videatur, quum sentire nobis videremur, etiam Pindarum non aliter iudicasse. His explanatis unum quaerendum restat, quid maxime significare voluerit poeta hanc singularem coronam parando. Victoribus datas unquam tales coronas nemo contendet; tamen aurum et ebur iam illis temporibus deorum status adhibitum constat. Fuit autem Sogenes haud dubie genere non minus quam virtute insignis, ut iure credas maius quiddam poetae tentandum fuisse, qui nollet parvus videri in laudibus persolvendis. Num igitur hoc dicit: Tibi Musa coronam parat, qualis ipsi Victoriae convenit, Tu, puer nobilissime, certamen summum teneris annis ita per omnes partes exsecutus es, ut quasi quodam divino genere coronae dignus sis? Non credam sic rem apte explicatam. Omnino cave ne phantasiae nimium indulgens temere in alia omnia abeas, quum propiora adsint. Etenim tradit Scholiastes ad initium carminis, Sogenem *primum* Aeginetarum vicisse quinquertio puerorum in Nemeis. Iam vide hanc coronam: facta est e materia nobilissima et firmissima, auro, ebore et corallio. Quippe *Διὸς παῖς ὁ χρυσὸς· κείνον οὐ σὴς οὐδὲ κίς δάπτει*, ipso Pindaro teste in Fragmentis; atque etiam ebur et corallium durabilem materiem habent. Quid igitur? Primus Aeginetarum quum vicisset Sogenes puer quinquertio Nemeaeo, nonne propterea vel imprimis laude ac memoria dignus fuit? Merito igitur poeta coronam parat et pretiosissimam et quae non marcescat unquam, sed perenni splendore nitens, servata apud gentem, servet memoriam memorabilis victoris nomenque victoris eximii. Etiam sic perspicuum, recte nos eam ludicris coronis finxisse similem.

Vs. 80. usque ad fin. Persequitur cetera poeta, quae Sogenis honori deberi videbantur; neque enim isculo ultra terminum iacto celeriter carmen finire volebat, si recte eius mentem in antecedentibus explicuimus. Denique in fine redit ad id, unde carminis summa pendet, ad Aeginetarum propter Neoptoleum criminationes. Videamus singula. *Διὸς δὲ μεμαμένος ἀμφὶ Νεμείᾳ πολύγατον θρόον ὕμνων δόνει ἀσυχᾶ*, h. e. Iovis autem recordatus s. mentionem faciens propter Nemeam, cane placide. Nempe non iam illa intentam voce (*ἀνέκραγον* supra dixerat) uti vult qua ante, sed placide loqui et lenius versare hymnorum cantum; hoc enim ita convenit dignitati Iovis, summi Aeginae numinis, quemadmodum statim ipse explicat. *Ἀμφὶ Νεμείᾳ* vertimus cum aliis: propter Nemeam, ut causa transitus ad Iovem indicetur. Post coronam Sogeni ob victoriam Nemeaeam factam, ait, nunc ad Iovem veniendum est huius certaminis praesidem. Quamquam igitur per se etiam iungi posse videatur: *ἀμφὶ Νεμείᾳ θρόον ὕμνων δόνει*, h. e. cane de Nemea, ut dicitur *αἰδεῖν, μᾶσθαι, ψεύδεσθαι ἀμφὶ τινι*, tamen hoc etiam propterea reiiciendum, quia non dicturus est in se-

τιμαί, de quibus pugnatum esse dixerat Pindarus. Haec verba graviter reprehenderant Aeginetae, narrante Scholiasta, qui quum nonnisi haec verba afferat ut causam reprehensionis, persuasum habeo nihil praeter haec verba in illo paeane lectum esse quod huc pertineret. Nam si alia ibi addita fuissent similia his quae hoc loco addit Pindarus, locum non potuisset habere Aeginetarum reprehensio; sin legebantur ibi plane contraria iis quae hic dicit, temere contradixisset sibi Pindarus, nec potuisset etiam optima narratione substituta crimen ibi a se commissum diluere. Quum igitur nonnisi haec verba in disceptationem venerint, quaeres, quid tandem tantopere displicerit Aeginetis in iis. Neoptolemus an sacerdotes deliquerint maxime, ex Pindari verbis certo non liquet, qui consulto de hac re censendus est dixisse ambigue. Nam si Neoptolemus iure debitam portionem carniū recusavit, sane is fuit in culpa, rixaeque verus auctor; sin sacerdotes cupidius plus carniū quam fas erat, tanquam sibi debitum, rapuerant, hi egerant iniuste. Aeginetae tamen haud dubie prius significari statuebant, censentes Neoptolemu dici pravae rixae auctorem. Dico, haud dubie; nam si alteram interpretationem secuti essent, non habuissent quod reprehenderent. Sed hoc in promptu est; difficilior altera quaestio, quomodo *ἱεροσυλλας* crimen in his verbis invenerint. Duo video quae responderi possint. Aut enim hanc ipsam iniustam carniū debitarum recusatationem et ereptionem habebant pro *ἱεροσυλλας* quadam. Dicoes hoc esse contra usum verbi, quum strictissimo sensu sacrilegium sit rerum deo in templo consecrarum. Hermogenes Partition. rhetor. p. 18. "Ἔστι γὰρ στάσις ὀρκική, ὀνόματος ζήτησις περὶ πράγματος, οὗ τὸ μὴν πέπρακται, τὸ δὲ λείπει πρὸς αὐτοτέλειαν τοῦ ὀνόματος. Οἶον, ἐξ ἱεροῦ ἰδιωτικὰ τις ὑφέλετο χρήματα, νόμου κελύοντος τὸν μὲν ἱερόσυλον τεθνάναι, τὸν δὲ κλέπτην διπλᾶ δίδόναι, ὡς ἱερόσυλος ὑπάγεται, ὃ δὲ κλέπτης εἶναι λέγει. ἔὰν γὰρ προστεθῇ τὸ, καὶ ἱερά εἶναι τὰ χρήματα, σαφὴς γε οὕτως ἱερόσυλος, καὶ οὐκίτι ἔχει τὸ πρᾶγμα ζήτησιν. Attamen si Aeginetae censebant carnes istas, quamquam privato usui sacerdotum destinatas, nihilo secius sacras fuisse, utpote iure sacro debitas templo s. templi ministris, videntur sic *ἱεροσυλλας* crimen in illis verbis potuisse invenire. Sed, nisi fallor, praestat omnino altera ratio haec, si statuimus, Aeginetis non ipsam pugnam de carniibus per se *ἱεροσυλλαν* visam, at consilium *ἱεροσυλλας* a Neoptolemo meditatae creditum esse ea pugna narrata a Pindaro tecte significatum. Quum enim Pindarus dixisset de carniibus pugnatum cum sacerdotibus a Neoptolemo, fortasse credebant significatum eo esse hostilem Neoptolemi animum, quasi lites quaesivisset cum sacerdotibus, ut sic iustiorum etiam causam habere videretur templi aggrediendi. Atque hoc voluisse videtur Aristodemus in Scholiis ad vs. 150. ὃ δὲ Ἀριστόδημος, ὅτι μεμαθὲς ὑπὸ Ἀλγινητῶν ἐπὶ τῷ δοκεῖν ἐν Παιᾶσιν εἰπεῖν τὸν Νεοπτόλεμον ἐπὶ ἱεροσυλλίᾳ ἐλληλυθῆναι εἰς Δελφοὺς. Sic enim res convenit cum vulgari traditione, ex qua in meditata templi direptione *ἱεροσυλλας* illud crimen inest, cuius Neoptolemu fama accusabat. Videamus nunc Pindari defensionem, quae plane cum his convenit. Explicat is brevius illud dictum suum sic ut appareat plane nullam inesse calumniam. Narrat igitur primo loco Neoptolemu non venisse hostili animo ad templum, sed ut belli Troiani manubias deo offerret. Hoc non scriptum erat in illo paeane; neque tamen contrarium legebatur ibi; sic nunc recte poeta significat, iam tum hanc fuisse mentem suam. Deinde ponit id quod in reprehensionem venerat, narrationem dico de Neoptolemi caede. Dicit igitur: *Occidit eum cultro vir Delphicus, quum forte pugna exorta esset de carne victimarum.* Credit aliquis dictam esse μάχαν κριῶν ut εἶναι ἀρνός Eurip. Orest. 810. certamen regni Liv. XXI, 31. et ἀντιτυχόντα κριῶν ὑπὲρ μάχας idem fere significare quod μαχόμενον

ζυγοῖς dixit, non ζυγῶ: etsi quadrigas, quibus Graeci in certaminibus utebantur, temonibus instructas fuisse negaverat Caylus Obs. sur le Costume p. 79. quem tum ex monumentis tum ex hoc loco refutat Winckelmannus Sendschreiben üb. die Herkul. Entdeck. p. 79. ed. Opp. nov. Et ex nostro quidem loco non tam collegeris temones in quadrigis duos fuisse, quam duo iuga: duo autem iuga an esse possint sine duobus temonibus necne, ego non diiudicabo; nec tamen duo iuga in quadrigis certantium fuisse plane certum est, quum contrarium suadeat Pausanias VI, 10, 2. Itaque ambiguus hic locus est; potest comparatio haec esse: „Duo Herculis sacella ita includunt domum tuam, ut quasi duo iuga quadrigalia cum temonibus amplectantur domum tuam; hoc est, ut inter ea velut inter duos temones domus tua sita sit in spatio intermedio;” potest etiam sic locus explicari: „Domus tua ab Herculis sacellis ita includitur, ut equi subiuges (ζύγιοι) a funalibus (παρασπείροις).” Addamus reliqua. De sensu vocis γέυεται monuit Boeckhiius in nott. critt. Νόω ἀρενέϊ est: intento animo. Ἀρενέϊ νόω dixit Hesiod. Theog. 660. De sententia Schol. apte comparat eundem Hesiodum Opp. 346. nominatim citatum Isthm. V, 63. quem h. l. poeta melius tacuit. Et propius etiam accedit Alcmanis verbum sp. Schol. Ven. Iliad. χ, 305. (cf. Heyn. T. VIII. p. 302.) μέγα γέτρονι γέτρων. Lectionem εἰ ἂν ἔχοι retineam, quum sensus commodus sit nec grammatica repugnet; non aeque aptum ἀνέχοι, quod etiam Schneiderum coniecisse Boeckhiius nunciat. Idem quod ego iudicat Hermannus. Ἐν τίν, in tuo praesidio. Apud Sophocl. Oed. R. 313. ἐν σοὶ γὰρ ἴσμεν est: in tua enim ope spes nostra reposita est. Errant qui hoc loco vertunt: in tua vicinia feliciter habitabit. Quamquam enim ἐν Λεύκτροις est: prope Leuctra, tamen non item ἐν τίν dici potest pro prope te. Et repugnat manifesto sententia. Non dicit: Prope te feliciter habitabit, quum te ab utraque parte vicinum habeat; sed hoc dicit et dicere debet: In tuo valido praesidio feliciter habitabit, quum te proximum ab utraque parte vicinum habeat. Αἰο: valido praesidio, hoc enim inest in verbis: Γιγαντας ὅς ἐδάμασας. Πατρὶ ἀταλὸν ἀμφίπων θυμὸν, h. e. pium et obsequiosum patri, erga patrem, fovens animum, s. quum sit pius erga patrem. Nam non nisi bono filio dii favent. Ἀμφίπων ut supra vs. 10. Ἀταλὸν, iuveniliter tenerum, mollem, nunc obsequiosum interpreto ob dativum πατρὶ adiectum. Εὐκτῆμονα ζαθέαν, ob multitudinem templorum, monente Muellero Aeginet. p. 146. Ornata hic omnia, tamen suavior etiam hic ornatus, si ut coniiicimus, carmen canebatur ibi. Nunc precatur victori et familiae vitam robustam et felicem ab Hercule. Orditur igitur sic: O beate, te decet Iovem exorare et caesiam Palladem; potes enim hominibus mala gravia avertere saepe alias (θαμὰ); praesta igitur ἀλεξιέλικτον te nunc etiam his, Iovi et Palladi ut secundent persuadens. Iovem summum Aeginetarum deum et Nemeaeae huius victoriae auctorem, et Palladem bellicosam et gymniciis certaminibus faventem deam aptissime hic memorari, ubi omnia ornata, manifestum; monuit iam Boeckhiius in nott. critt. Nec θαμὰ ex nostra interpretatione ieiunum; ieiuna non fero in Pindari carminibus. Pergit: Εἰ γὰρ σφισιν ἐμπεδοσθενία βλοτον ἀρμόσαις ἤβα λεπάρῳ τε γῆραϊ διαπλέκοις εὐδαίμον' ἰόντα. Construo sic: Εἰ γὰρ σφισιν ἐμπεδοσθενία βλοτον ἀρμόσαις διαπλέκοις, ἤβα λεπάρῳ τε γῆραϊ εὐδαίμον' ἰόντα, h. e. Utinam iis robustam vitam pertexas, inventute et fortunata senectute pariter felicem. Γῆρας λεπάρων, senectus felix, Odyss. τ, 368. γ, 210. cf. Schaefer. Meletemat. Crit. p. 52. qui ibid. p. 129. comparat Latinum pinguis e Plin. Epist. VII, 26. Ἠβα non egebat epitheto ornante, at senectus saepe tristis: Similiter saepe legitur ἦβη καὶ γῆρας οὐλόμενον. Legitima talia Graecis. Porro Heyniius ἀρμόσαις διαπλέκοις accipit pro προσαρμόσαις, hoc sensu, si recte sentio: Utinam ro-

bustam vitam, h. e. robur adesse velis iuventuti et senectuti eorum eum felicitate, *σὺν εὐδαιμονίᾳ*, ut explicat verba *εὐδαιμον' ἰόντα*. Versor ut reete. Robur iungere iuventuti et senectuti bene dicitur, sed vitam robustam iungere iuventuti et senectuti vix dici potest, quoniam vitae notio iam inest in his verbis. Porro languent sic verba *εὐδαιμον' ἰόντα*, nec *ἀρμόσαις διαπλέκοις* idem est quod *προσαρμόσαις*, nimium acta vi participii, nimium suppressa vi verbi finiti. Immo *ἀρμόσαις διαπλέκοις* dictum pro *διαπλέκοις, pertexas*, in quo *ἀρμόσαις* apto sum ornatu adiectum, quum simplex *διαπλέκειν βίον* etiam significet *διάγειν βίον*; cf. Suid. v. *διαπλέκειν* et intpp. ad Aristoph. Av. 754. Denique videbitur iungi posse: *Εἰ γὰρ σφίσι διαπλέκοις βίον ἐμπεδοσθενέα ἦβα, λιπαρῶ τε γήραϊ εὐδαιμον' ἰόντα*, h. e. utinam iis pertexas vitam, robustam iuventute, et fortunata senectute felicem, ut iuventuti robur precetur poeta, senectuti felicitatem. Sed minime placet haec oppositio; immo etiam iuventuti debuit precari felicitatem, nec senectutem puto voluit robore carere. Atque etiam ordini verborum nostra explicatio convenientior. Ad verba, *παίδων δὲ παῖδες ἔχοιεν αἰεὶ γέρας τόπῳ νῦν καὶ ἄρειον ὄπιθεν*, notat Scholiastes: *ὡς τιμὴν τινα ἔχοντων αὐτῶν ἢ ἱεροσύνην ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον παρὰ τοῖς Ἀθηνήταις*. Suspiciatus est hinc Muellereus Aeginet. p. 147. ipsum Sogenem Herculis sacerdotem fuisse. Quae quidem sententia primum placebat mihi ob preces ad Herculem factas pro hac familia, ac quum Hercules in Aegina coleretur hospes, coniciebam ipsum Euxenidarum nomen inde ortum, quod sacra Herculis hospitii gens administrasset. Tamen nunc aliter sentio. Si enim Sogenes erat Herculis sacerdos aut eius pater, non erat quod taceret poeta hunc honorem; ac si dicas, nunc eum significari his ipsis verbis, obstant illa: *καὶ ἄρειον ὄπιθεν*, imprudenter sic adiecta, quippe non grata futura Herculi. Ac non poterant mutari opinor sacerdotia, ut alii honores. Quodsi statuas gloriam gymnicorum ludorum significari, ut vel sic potuerint esse sacerdotes Herculis, etiam hoc modo non multum officias. Quum enim haec verba, si erant sacerdotes Herculis, ab iis non possent non huc trahi, etiam sic Pindarus imprudenter hoc posuisset. Quae quum ita sint, Herculis eos sacerdotes fuisse omnino negaverim, nec opus hac hypothesei, quum mirus domus inter duo Herculis sacella situs satis idoneam rationem praebat eorum, quae de Hercule legimus. Vides quid ex his sequatur. Si verba intelligenda de muneris alicuius honore, certe civile id munus fuit; tamen equidem ne hoc quidem certum esse credo. Quum enim nexum sententiarum considero ipsiusque, de qua disputamus, sententiae rationem, probabile mihi videtur, omnino fortunae eximiae ornamenta, quibus gaudebant, a Pindaro esse significata; haec precatur ut nati natorum habeant et auctiora etiam videant. Denique restant ultima carminis verba. Horum sensum sic expono: *Atque haec quidem vobis precor; mea vero causa subiicio illud: Animus meus nunquam concedet se improbis Neoptolemum lacerasse verbis; tamen verba de ea re plura nemo a me exspectet; sive credant sive non credant, semel de ista criminatione dixi; non dicam iterum.* *Κέαρ* consulto posuisse mihi videtur hoc sensu: Licet nihil praeterea responsurus sim, tamen silentium meum ne quis pro confessione habeat; animus meus nunquam concedet, vera ista esse. *Ἐλκίσαι* proprie de canibus mortuos dilacerantibus, ut constat ex Homero aliisque. Monet etiam Scholiastes. Hanc significationem etiam hoc loco Pindarus respexisse puto, quoniam de impietate erga mortuum loquitur. Ceterum scio *ἔλκειν* saepe etiam dici de violatione et laceratione hominum non mortuorum. Spectat eodem, opinor, vox *ἀτρόποισι*, quam Scholiastes bene explicat: *ἀπροκότως*; indecorum enim violare mortuos. De reliquis satis dictum in nott. critt. De proverbio *Διδὸς Κόρινθος* locus Plutarchi est adv. Stoicos c. 27. proverbiorum

scriptores, qui in nott. critt. dicuntur, sunt Zenob. III, 21. Append. Prov. Schott. p. 299. Adde Liban. Epist. DLXV. Ad formulam ταῦτά τις τετράκι τ' ἀμπολείν cf. simillimum Sophocl. Philoct. 1238. δις ταῦτά βούλει καὶ τις ἀναπολείν μ' ἔπη;

Explanatis singulis locis omnibus si etiam de unitate, quam dicunt, carminis divini nonnihil addendum est, quae nostra de ea re sit sententia, post tot disputationes non potest esse obscurum. *Speculum poesis est illustre et sincerum, non speciosas artes sed veras virtutes, a deo profectos honores ornans.* Haec sententia, quae summam poesis ideam refert, subiecta est carmini mirifico; huius ideae carmen est exemplum perfectissimum. A deo honores suos habet Neoptolemus; divino favore conspicui Theario et Sogenes; tales eos celebrat omnes, et celebrat splendide et vere; ac splendidissime quidem, ut par erat, Neoptolemum et Sogenem, alterum in prima, alterum in posteriore carminis parte; in medio collocata brevior Thearionis laus, cui qui apte subiectus est de moribus poetae locus memorabilis, ea etiam de causa in medio ponendus erat, ut antecedentia et sequentia pariter illustraret. Egit igitur Pindarus suam et poesis causam magnificentissime, ut recte dicat post hoc carmen nihil se praeterea responsurum. Sed finem facimus dicendi; tanta est praestantia huius carminis, ut nunquam satis possit laudari.

N E M. VIII.

Dinis puer Aegineta bis vicerat stadio; vicerat etiam aliquando Megas pater, mortuus quum hoc carmen caneretur. Perquam molestum est quod de tempore quo scriptum hoc carmen eximium, nihil traditum exstat in Scholiis, quandoquidem subtilior carminis interpretatio tota fere pendet ex hac quaestione. Nunc plane deficientibus testimoniis historicis, quum nihil praeter ipsum carmen habeamus, circumspiciendum fuit quid huius ratio penitus perspecta offerret probabile, ut interpretis officio pro virili satisfacerem. Videtur igitur carmen scriptum esse inter Olymp. 80, 3—4. cantatum autem in Aeaceo. Prius pendet unice ex constituendo consilio maximae carminis partis, alterum tum ex hoc tum ex interpretatione versus 15. De quibus rebus quum infra explicare dixerim, hic nihil addendum habeo.

Vs. 1—17. Prima pars hymni. Celebrantur laudes Aeaci, tum preces fiunt ad eum pro urbis civiumque salute. In hoc prooemio componendo Pindarum iuventam victoris spectasse censet Scholiastes ad hunc locum et coniecit Boeckhius de Metr. Pindar. III, c. 15. p. 277. etiam ex eo, quod Lydia harmonia est in hoc carmine. Tamen quale hoc sit, accuratius dicendum est. Praedicat poeta iuventam amoris nunciam, eamque dicit alii faustum alii infaustum amorem afferre. Ac patet ex rerum nexu Pindarum hac sententia generali de pubertatis pulchritudine transitum sibi parare ad amores Aeginae, quae pubertatis flore ceperat Iovem, faustissimoque cum Iove coniugio iuncta mater facta erat Aeaci. Sic igitur hoc prooemium pertinet ad faustas Aeaci origines celebrandas, in quo laudando prima pars hymni tota versatur. Tamen fieri potuit, ut poeta, quum iuvenis canendus esset in aetatis flore constitutus, inde oblatam haberet cogitationem iuventae, atque ita, de Aeaci origine dicturus, a pubertatis praedicatione rem repetere constitueret. *Παρθενηῖος.* Improbatur nunc

hoc Hermannus, epitritum postulans. Scribit enim in Heynii novissima editione: „Male Schmidius metro consuluit *ἄτε παρθενίῳσι καὶ παίδων* scribendo. Neque convenit epitritis quod ego conieceram *ἄτε παρθενίῳσι παίδων τ'*, repetitum in diss. de Dialect. Pind. p. 11. Probabilius est scripsisse Pindarum *παρθενίῳσι ἄτε καὶ παίδων*. Adiectivo eum, non substantivo *παρθενίῳσι*, usum esse e Scholiis colligi potest.” De epitritis quos dicit Hermannus cf. eius diss. de metrorum quorundam mensura rhythmica; adde quae Boeckhii Praefat. Pind. T. II. P. I. p. XLIV seq. disputavit, et Metr. Pind. III, c. 16. p. 282. 283. Ad *ἐπιζῶσα γλεφάρῳσι* cf. similes locutiones apud Mitscherlich. ad Horat. Od. IV, 13, 8. Additur: *Τὸν μὲν ἄμῆροις ἀνάγκας χερσὶ βασιτάξῳσι, ἕτερον δ' ἑτέροις*. Verbum *ἑτέροις*, ut monuit iam Boeckhiius, per euphemismum dictum pro: malis, saevis; cf. Valck. Diatr. p. 112. *Χεῖρες ἀνάγκας* sunt quae nos trahunt, ducunt, ferunt, ut *δῖναι ἀνάγκης* Aesch. Prometh. 1060., et *βοῖοις δῆσας ἀνάγκας ἐντῶσιν αὐχένῳσι* de vi cogente lororum Pyth. IV, 417. Sed apponenda iam est nota Hermanni ex Heynii edition. noviss. „*Τὸν μὲν ἄμῆροις ἀνάγκας χερσὶ βασιτάξῳσι* epitritis adversatur. Mirumque *ἄμῆροις* masculina forma dici, quum alibi feminina utatur. Scholiastae iam corruptam lectionem habuerunt. Prope verum accedit cod. Med. B. qui *ἀμῆροις* praebet. Scribe *τὸν μὲν ἄμῆροις ἀνάγκας χερσὶ βασιτάξῳσι*. Id ipsum est *πράτῳσι ἔρωσι*, ut Scholiastes explicat.” Haec Hermannus. Fateor mihi ea non probari. Rem breviter exponam. Equidem enim ubi figuras dicendi apud scriptores video minus usitatas, ante omnia causas earum explorare soleo, ut ubi didicerim cur dictae sint, sensum earum penitius perspiciam. Quaeram igitur etiam hoc loco, quid spectaverit poeta, hanc quam posuit locutionem usurpans. Est hoc prooemium propter Aeginae Iovisque amores. Constat autem Aeginam a Iove raptam Phliunte in insulam Oenonam delatam esse. Traditur a quibusdam Iuppiter tum aquilae speciem habuisse, ut apud Athen. XIII, p. 566. et videtur huc spectare nomen Aiaci et Aiacis: cf. Mueller. Aeginet. p. 22. et p. 161. Pindarus tamen simpliciter dicit Isthm. VII, 21. *σὲ δ' ἐς νῆσον Οἰνοπιῶν ἐνεγκῶν κοιμάτο*. Nec alii aquilam in hac re memorant, ut Pherecyd. p. 178. Sturz. Schol. Apollon. I, 117. Pausan. II, 5, 1. Apollod. III, 12, 6. Iam si opus est, recorderis etiam multos alios pueros puellasque ob pulchritudinem raptos, et senties, spero, unde mihi poeta locutionem duxisse videatur. Nempe sensus loco subest hic: *Pubertatis pulchritudine dum placent pueri puellaeque, alii casta et mansueta manu trahuntur ad amores ab amatoribus, alii alia. Hῆροις ἔρωσι* Boeckhio, qui olim de *faustis* cogitabat, addente oppositi sunt *ἄγῆροις ἔρωσι*, qui non ad puerorum Venerem restringendi sunt, etsi de hac maxime usurpatur dictio. Iam vero si ita dixisset poeta, ut haec posui, nemo non verum vidisset. Nunc unum mutavit; rem ad pubertatem retulit, idque suo iure. Haec enim sedens in oculis puberum bonos aut malos amores accendit in amatoribus, implicatque ita puberes alios aliis vinculis. Quemadmodum igitur qui virtute placens fertur admirantium manibus, eum virtus sua dici potest *faustis* manibus ferre, sic quae puella castos pubertatis pulchritudine amores accendens tollitur castis manibus, eam pubertas recte dicetur castis manibus ferre. Vix dubito me recte haec interpretatum esse. Nam vis qua puellae puerique pulchri trahuntur, nunc est amor imprimis in amatoribus puberum pulchritudine excitatus, quod senties si mores Graecos comparabis. Videmus igitur Pindarum orsum quidem a sententia generali, hanc tamen ita conformasse, ut imprimis apta esset ei ipsi rei, propter quam dicta est. Non levis mihi videtur haec observatio ad explicandum poetam, qui non semel hoc artificio mihi usus esse videtur. Apertum exemplum est Isthm. IV, 9. Ac similiter ego explicabo locu-

tionem insolitam Isthm. II, 8. Quae quum ita sint, me iudice, Hermanni emendatio admitti nequit. Aegina non ἀμυθρους ἀνάγκας χείρας experta est sed ἀμείρους, quantum equidem video. Quum igitur lectio librorum optima sit, epitritum equidem non desiderabo, donec probetur necesse esse ut adsit. Ἀμείρους cur dixerit non ἀμείρας sane dici nequit, sed sunt alia quae nescimus, et tamen mutari non debent. Utitur hac voce praeter hunc locum Pindarus bis, Nem. VII, 83. et Nem. IX, 44. Propter duo loca equidem in hac quidem re non damnabo tertium. Nescimus enim quid Pindaro in deperditis scriptis placuerit. Denique Scholiastas aliam habuisse meliorem lectionem, equidem ex eorum verbis nondum perspicere potui, ac quo iure Hermannus eam emendationem inde firmari posse credidit, eodem opinor nos lectionem receptam inde tuebimur. Pergit poeta: ἀγαπατὰ δὲ — δύνασθαι, iucundum vero, si quis fortunam ad ea quae conatur omnia nactus, melioribus amoribus potiri potest. Τῶν ἀρείωνων praepositum ob antecedentia; pluralem praetulisse videtur etiam ob formam sequentis sententiae. Heynius putabat aliquando ἔρωτας latius de quibuscunque studiis posse accipi, quum reliqua non convenire videret. Mihi plane Graeca videtur sententia, eam dulcem dicere fortunam, si quis felix in omnibus quae tentet, faustum habeat amorem. Ποιμένες Κυπρίας δώρων; quippe ποιμαίνειν non solum est regere et imperare, sed etiam curare, fovere, alere, augere, θεραπεύειν, ut Olymp. X, 9. Isthm. IV, 14. Plat. Lys. p. 209. A. Ceterum quamquam ἔρωτες h. l. non sunt dii, credas tamen videre deos; nam poeta qui sensus sunt quasi deos circa lectum versari et amantium gaudia adiuvere facit. Huiusmodi figmenta non sunt personificationes quas proprie dicimus, sed personificationum speciem habent, eoque ipso animum delectant. Illud χειρὶ καὶ βουλῆς ἀριστος toties praedicatum de aliis heroibus par erat nunc etiam de Aeaco dici, quamquam imprimis consilii, iustitiae, sanctitatis causa posteritas eum celebravit; cf. Mueller. Aeginet. p. 21. Ἀτάνευον, h. e. εὐχοντο. Venerunt undique principes Graecorum ad eum visendum et venerandum. Iam subiicit id, quod in hoc genere maxime eximium; unde particula γάρ. Cf. Nem. I, 67. Ἄβρανι perperam Scholiastes explicat ἀμαχητι, quamquam βοή est μάχη. Verius alii, etiam Heynius, explicant: non vocati s. sponte, et habet Hesychius: ἀβροντι, ἑραδίως. Notabis in eadem sententiam dicta ἠθέλον et ἐκόντες; nam hoc agit poeta ut ostendat, quanta fuerit heroum admiratio et veneratio Aeaci. De voce ἀναξία cf. Hesych. ibiq. not. Imperium quidem nullum fuit Aeaco neque in Athenarum reges neque in Pelopidas, nec bellorum ducem eum elegerunt potentissimi et fortissimi reges. Sed quemadmodum ille δαιμόνεσσι δίκας ἐπιρραίνων, Isthm. VII, 24. consilio et iustitia clarissimus, sic heros etiam vicinarum civitatum principes in litibus suis componendis eius iudicium expetierunt, venerantes pium pacis conciliatorem foederumque non uno loco conciliatorem. Hae fuerunt, si verum quaeris, Aeaci ἀναξίαι, quibus sponte parere voluerunt reges. Cf. Mueller. Aeginet. p. 20. Pindarus tamen consulto magnificentiore vocabulo utitur, cuius rei causa infra apparebit. Κρανααῖς ἐν Ἀθήναισιν, ubi tum regnabant reges Ionici ex Hopletum gente. Ἀρμόζειν στρατὸν est κοσμεῖν, unde κοσμήτορες λαῶν dicti. Cogita autem de prisca Athenarum laude tactica: v. Iliad. β, 533. ubi Atheniensium rex dicitur peritissimus κοσμήσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπίδιώτας, Herodot. VII, 161. Xenoph. Venat. I, 12. Πελοπηϊάδαι, rariissima forma quae tamen legitur apud Theocritum etiam in Adoniaz. 142. ubi vid. Valcken. Ceterum ex vulgari fabularum chronologia Pelopidae Aeaco fuerunt paullo recentiores. Nam Achilles pater Peleus, huius Aeacus, ut Agamemnonis pater Atreus, huius Pelops. Pindarus Pelopidarum potentiam paullo antiquiorem ponit, quod defendit Mueller. Aeginet.

p. 36. Iam preces facit ad Aeacum. *Salvam et incolumem, ait, praesta urbem civesque.* *Ἀσπίων τῶνδε*, h. e. *pro civibus huius urbis*, ut Olymp. V, 14. *τῶνδε δάμον ἀσπίων. Μίτρα* est *taenia*. Scholiastes ad Isthm. IV, 78. *εὐμαλλον δὲ μίτραν (λέγει) τὴν ταυρίαν τὴν ἐξ ἑρίου ξανθοῦ τοῖς στεφάνοις προσπλεκομένην.* Cf. ad Olymp. IX, 90. Nunc hymnum appellat *μίτραν*, ut alias *στέφανον*. Carmen igitur se dicit ferre Lydium, h. e. Lydiis modis aptatum. Tamen potest quaeri, cur poeta nunc his verbis carmen suum designare maluerit. Quod primum mihi in mentem venerat, hoc est: taeniam esse ornamentum coronae; cum taenia igitur comparari hymnum Dinidis patrisque coronas s. victorias ornantem. Porro in Aeaceo suspendebantur coronae victorum; cf. Nem. V. fin. huius moris recordabar etiam hic. Victor coronam suspenderat, ut opinabar, et dedicaverat Aeaco; chorus taeniam coronae, carmen, ferebat dedicabatque Aeaco. Dixi supra carmen mihi in Aeaceo cantatum videri; conicio ex hoc ipso loco. Non affero verba *ἰκέτας Δίακοῦ σεμνῶν γονάτων ἄπτομαι*, quamquam non praetereunda sunt; at qui dicit supplicem se venire pro urbe et civibus, familiae victricis causam satis habens tacite generalibus precibus comprehendere, is causam publicam ita praefert privatae, ut par sit eum etiam in publico loco stare haec pronunciantem. Adde denique hanc taeniae Lydiae lationem. Inane figmentum hoc est, si verba mentiuntur rem non factam, nec habemus iam causam idoneam locutionis; contra aptissima omnia sunt et eximie dicta, si chorus tum vere stabat in Aeaceo. Quare non videor mihi temere conicere carmen hoc in Aeaceo esse cantatum, et convenientiam etiam ea quae mox de consilio carminis disputabo. Horum autem dictorum plurima etiam nunc vera iudico: nisi quod quae de mitra dixi, mutanda sunt. Praefero enim carmen hoc Lydio modo cantatum ideo *Lydiam mitram* dici, quod supplicationi inserviebat. Nam Lydius modus in supplicationibus usurpatus est; et *mitra* s. *insula* a supplicantibus praeferebatur: quod notum vel ex Latinis. Vide Taciti Hist. I, 66. coll. Caes. B. C. II, 12. Liv. XXX, 36. Graecis haec vulgo *στέμματα* sunt. Ita etiam Boeckhius censet: et consequimur hac interpretatione etiam hoc, ut vera huius carminis ratio, quod supplicationem habet pro publica urbis salute in Aeaceo factam, luculentius appareat. Addam nunc reliqua quae sunt huius loci. *Καναχηδά*, fert hanc taeniam sonantibus puto instrumentis musicis. Sic *καναχαι αὐλῶν* Pyth. X, 39. Porro sequentia credas sic intelligenda esse, *Δείνιος δισσῶν σταδίων καὶ πατρὸς Μέγα δισσῶν σταδίων*. Tamen in huiusmodi formulis paullo liberior est Pindarus, ut de Mega nihil affirmare audeam. Dinidem vero statuo vicisse bis; nam vix alium sensum admittunt verba ut nunc collocata sunt. Ex vs. 47. nihil efficias. Ceterum Scholiastes ad init. carm. refert haec: *παρέχει δὲ, φησὶν ὁ Δίδυμος, τοῦτο ἀπορίαν, τὸ μηδέτερον αὐτῶν ἐν τοῖς Νεμεονίκαῖς ἀναγεγραφθαι.* Non plane simile exemplum Isthm. I, 11. de Herodoti Thebani victoriis *ἐν ταῖς Ἰσθμιαναῖς ἀναγραφαῖς* non accurate, ut putatur, notatis: illud tamen ibi Heynius recte notavit, non mirari talia viros doctos debere, quum absolutos et accuratos victorum catalogos ipsa antiquitas desideraverit. Pergit iam Pindarus precibus subiiciens generalem sententiam: *σὺν θεῷ γὰρ τοι φουτευθεὶς ὄλβος κ. τ. λ.* Cur hoc loco dicit *σὺν θεῷ*? Quum dilectissimus esset diis omnibus Aeacus iraeque coelestis deprecator celeberrimus, credas hunc esse sensum: Oramus te ut consulas urbis saluti, precibus tuis impetrando hanc a diis gratiam Aeginetis. Cum deo enim etc. Sed hoc nihili est. Immo instar dei habebatur ipse Aeacus; hoc manifesto inest in Pindari verbis. Adde igitur hunc locum iis, quae Muellerus disputavit Aeginet. p. 162. Absolvimus ita priorem huiusmodi partem.

Quum iam versemur eo loco, ubi peracta priore hymni parte Pindarus transitum parat ad alteram, tempus esse videtur morari paulisper, ut de nexu antecedentium cum sequentibus et de consilio horum omnium exponamus paullo accuratius. Lege igitur sequentia et videbis Pindarum in proximis commemorare Cinyram tanquam exemplum hominis deorum beneficio beatissimi, vix tamen nominato Cinyra se revocare ab incepto; haberi enim iam multa de Cinyra dicta, nova autem in medium afferre periculosum esse propter invidorum hominum malevolentiam. Facta ita mentione invidiae transit ad iniquum Achaeorum adversus Aiacem iudicium, ostendit invidiam Aiaci mortis causam fuisse, invidiam ut pessimum vitium verbis gravissimis damnat, Iovemque precatur ut suum animum purum servet ab ista perversitate. Existit igitur nunc quaestio de horum dictorum consilio. Dicas, omnino Cinyrae commemorationem minus aptam in carmine Aeginetae homini scripto, quare Pindarum facili transitu parato redire ad Aegineticas fabulas, ac quum prior hymni pars in Aeaco laudando versata esset, nunc Aiacis sortem exponi. At enim cur non Telamonis, Pelei, Achillis narravit res gestas, cur Aiacis tristem lugubremque fortunam? An semel iniecta invidiae mentione, ingenii ardore huc delapsus est? Num idem accidit ei, quod deterioribus scriptoribus usu venire videas, ut quum inciderint in rem sibi vel iucundam maxime vel invisam, ab ea non discedant in eaque laudanda aut exagitanda sibi perplaceant, rhetoricam artem ostentantes, licet pleraque aliena sint a summa argumenti quod tractent? Vides haec omnia inepta esse, nec digna poeta prudentissimo, qui tantum locum tot versibus constantem non potuit scribere temere. Quare malit fortasse aliquis dicere, esse multa in hoc carmine lugubria, Aeaci supplicationem, deploratam recentem patris Megae mortem; his non fuisse aptas res laetas, qualia multa sint Aegineticorum heroum facta aut Pelei nuptiae, at tristem Aiacis casum plane concinere. Profecto ego non is sum qui laetas fabulas in hoc carmine malim; tamen vel sic res nondum expedita est. Nam tristia quidem etiam alia in his fabulis, ut Achillis ad Troiam mors et in funere eius Achaeorum Thetidisque cum Nereidibus planctus, ac quum Megae patris mortem infra memoret, poterat sic eam rem praeparare, ut Achillem narraret a Musis etiam post mortem cantatum, ut facit Isthm. VII, 65 seq. Nunc autem de invidia, malevolentia, malitia agit, hanc castigat, exagitat, deprecatur. Vides quid quaeram; propiorem causam desidero, cur haec omnia ita dicta sint. An igitur simul suam causam tuetur Pindarus? Nam quasi sibi metuens invidiam Cinyram mittit, et ad malevolentiam tractandam procedit. Tamen non credo. Nam quod a poetarum calumniatoribus orsus cetera subiungit, inde per se nihil efficias; potuit facere veri consilii tegendi causa. Sed fac eum suos tangere inimicos, num eos, quaero, qui in aliis civitatibus degebant? Hoc plane alienum fuisset, carmine hoc apud Aeginetas canendo. An igitur Aeginetas? Sane vituperabant isti, siquid in heroes suos dixisse videretur iniquius, cuius rei exemplum vidimus in carmine antecedente, sed ne istam quidem calumniam tam gravibus verbis exagitandam censuit. Et quod ibi facere noluit iniuriam perpessus, nunc fecerit propter iniuriam metuentem, dicturus de Cinyra Cyprio, quem si tanti erat, omnino tacere praestabat! An igitur olim factas iniurias reprehensorum Aegineticorum data occasione recoquere voluit? Hoc qui statuatur, nemo, spero, reperietur unquam. Nam indignum est et pusilli animi; ταῦτά δὲ τοῖς τετρακί τ' ἀμπολεῖν ἀπορία τελέθει. Tamen non pugnare Pindarum adversus umbras et somnia, sed vere esse aliquid quod spectet, dubitari nequit; clamat vis verborum, gravitas sententiarum, totus locus. Quae quum ita sint, restant nonnisi duo. Aut enim familia, quam canit, inimicos habuit qui laudibus eius

obtrecent, aut patria Aegina tum invidia laborabat. Prius etsi primo ad spectu videri possit non improbable, mihi non probatur. Tangit quidem poeta passim privatos obtrecentores eorum, quos canit, sed nusquam castigat tam graviter, ut faceret hoc loco; verum non premam hoc, addam aliud gravius. Prior pars hymni versatur in Aeaco celebrando; ponamus, quod ipse supra conieci, carmen in Aeaceo esse cantatum, eaque de causa precibus sollempnibus ad Aeacum faciendis praemitti illas Aeaci laudes uberiores. Videbimur sic rationem probabilem illorum de Aeaco dictorum habere; sed prior pars hymni iam cum altera non nisi tenui vinculo erit coniuncta. Nam ut Aeacus laudatus erit, quia in Aeaceo carmen canebatur, sic Aiaceis iniuriae expositae erunt ob familiae victricis invidiam. Erunt igitur hae partes per se diversae, diverso consilio adornatae, et mutuo nexu nullo copulatae. Quod, si alia nulla ratio in promptu esset, aegerrime ferendum foret in carmine eximio; nunc quum aliud reperiri possit, iniuriam facerem Pindaro meo, si admitterem. Etenim probabile est spectatam esse a Pindaro invidiam publicam, odia dico infesta Atheniensium praeclarae insulae iugum parantium. Victi erant Athenienses ab Aeginetis ad Cecryphaliam Olymp. 80, 2. aut 3. Aegina se deditit Atheniensibus Olymp. 80, 4. cf. Mueller. Aeginet. p. 176 seq. Quid igitur si carmen cantatum est inter haec duo tempora, crescentibus odiis et ingravescente iam periculo, cui mox Aegina succubuit? Accipe iam carminis rationem qualem ego pono. Orditur poeta a divina Aeaci origine, augustissimi olim Aeginae regis, dicit tantam eius fuisse virtutem et auctoritatem, ut maximi vicinarum et Pindari aetate principum in Graecia civitatum heroes, Athenienses et Pelopidae Spartani parere voluerint eius imperiis, atque ita priscam Aeginae gloriam et potentiam quam dignissime illustrat. Iam ad hunc ipsum Aeacum preces facit pro huius insulae salute, quo nihil potest fingi gravius minantibus iam periculis quibus mox perdita Aegina. Precibus subiicitur *γνώμη*, favente deo diuturniorem esse felicitatem; qua ut clauduntur antecedentia, sic sensim transitus paratur ad sequentia. Memorat enim nunc Cinyram, hominem deorum beneficio beatissimum, tanquam exemplo aliquo luculento probaturus eam quam posuerat *γνώμη*, ut fit in talibus. Iam vero vide mihi artificium poetae. Fingit se invidiae metu Cinyram omittere. Sane multa erant de Cinyra dicta; quare speciem habet, quod dicit, nova excogitare periculosum esse, facitque Cinyrae celebritas ut probabiliter hoc dicere videatur. Tamen ne patiamur nos falli. Si Pindarus voluisset exponere de Cinyra, etiam saepius dicta non dubitasset, opinor, repetere, ut alias fabulas saepe multumque tractatas repetiit egregie. Sed noluit; finxit haec ut commode ad invidiam veniret. Verum igitur si quaeris, hoc subest: *Sed iam non tempus est laeta canere et fortunas opesque describere, quales dii faventes hominibus concedunt; tristia sunt tempora, invidi obtrecentores, quales iam olim expertus est heros vester Ajax.* Sic igitur eximie nexis omnibus sequitur praeclara de Aiace narratio, qua Aeginetae herois iniquam fortunam describens tecte ipsius insulae invidiam iniquam deplorat, castigatque malevolos conatus qui contra insulam parabantur, verbis gravissimis. Quo in genere plane insignis est ea quam in fine facit precatio. Suam enim personam (sive chori, nam hoc idem est) inducens, et decebat poetam commotum et sibi animum purum a Iove precans, hoc simul conequitur, ut ipsa illa, quae dixit, sine calumnia dixisse videatur, ut eum nec debuisse liter nec potuisse dicere concedamus, qui suum esse profiteatur laudare laudabilia, astigare vero nefaria. His omnibus nihil potest cogitari divinius. Senties denique tiam hoc, publice haec canenda fuisse si quae alia; ubi vero cani potuerunt aptius nam in ipso Aeaceo ante Aeacum? Da mihi igitur etiam hoc, et videbis nihil non

aptum; habebimus carmen inter praestantissima ponendum, quae Pindarum Musa docuit.

Vs. 18—39. Ad ὅπερ Scholiastes perperam supplet ὄλβος. Quamquam enim passim distinguuntur ὄλβος et πλοῦτος, ut Aesch. Pers. 161. ubi v. intt., tamen res aliena est ab hoc loco. Dei favor ditavit Cinyram, hoc dicit et dicere debuit Pindarus. Supplendum igitur est θεός. Cinyras rex Cypri, sacerdos Veneris, Apollini carus, magnas habuit deorum beneficio divitias. Hinc est proverbium ap. Suid. v. καταγρησάσαις. Adde Platon. de Legg. II. p. 660. ibiq. Ast. Animadv. p. 112. Porro ἔβρισε πλούτῳ, notum locutionis genus. Sophocl. Ai. 130. Εἴ τινος πλιον ἢ χειρὶ βροθεῖς ἢ μακροῦ πλοῦτου βᾶθει, ubi comparant βᾶρος πλοῦτου Eurip. Iphig. T. 419. ὄλβου βᾶρος Electr. 1297. Ἰσταμαι δὴ ποσὶ κούφοις, *subsisto paulisper*; nam ut firmo pede subsistunt, qui diutius morari volunt, sic levi pede qui paulisper. Porro ἀμπνέων alius Scholiastes petitem putat a quinquertionibus, alius a tragoedis similibusque spiritum et vires colligentibus, perperam me iudice. Quorsum enim vires nunc colligat qui pergere in incepto non vult? Rationem non habent haec: *vires colligam, nam nova excogitare periculosum*. Quare miror hoc placere potuisse. Immo notum est ἀπνευσι qui loquantur, eos temere multa fundere; Pindarus igitur spiritum ducens, antequam continuet orationem, intermittit paululum, deliberaturus an pergat. Non semper ἀναπνεῖν recreationis significationem habet; cf. Seidl. ad Eurip. Troad. 1286. Sensus igitur: *subsisto paulisper deliberans antequam pergam*. Recte habere particulam τέ post ἀμπνέων iam non est quod doceam. Πολλὰ λέλεκται, de Cinyra. Porro ἅπας κίνδυνος est summum periculum, ut Aristoph. Nub. 954. Similiter ἅπασα ἀνάγκη, de quo v. Heindorf. ad Plat. Theaetet. p. 485. Cf. ad Olymp. XI, 81 sqq. Μοχ ὄνον quid proprie sit, accurate explicuit Boeckh. Oeconom. civ. Athen. T. I, p. 111. Narrationes huiusmodi deliciae sunt invidis quaerentibus quod reprehendere possint. Dicitur λόγους esse sermones ab invidis habendos: „Invidos oblectant sermones quos habere possint, quibus carpant dicta:” ut adeo λόγοι sint ψόγοι. Sed praefero quod posui; etsi in utramque potest partem disputari. Ἀπτεται, sc. ὁ φθόνος, eliciendum ex vocabulo φθονεροῖσιν. Sic Aeschyl. Pers. 13. εἰδὼν δ' ἄνδρα βαύζει, ubi Ἀσία supplendum ex antecedente, adiectivo Ἀσιατογενής. Ceterum causa mutatae orationis in promptu est. Dixerat de invidis hominibus qui poetarum carmina carperent; dicturus est de invidia quam Ajax expertus, hinc revocat orationem ab invidis ad invidiam ipsam. Ad notionem generalem assurgere opus erat, ut ab uno invidiae genere veniret ad alterum. Denique citat hunc versum Scholiastes ad Soph. Ai. 154. sed corrupte, indeque Suid. v. φθόνος. Ad Sophocl. vs. 157. alia notata ab interpretibus invenient, qui similitum sententiarum comparatione delectantur. Φασγάνῳ ἀμφικυλλῶσαις, *faciens ut ille incumberet in ferrum, circumvolveretur ferro in corpus adacto*. Sophocl. Ai. 828. πεπιώτα τῷδε περὶ νεοθῶντι ξέρι. Hom. II. 9, 86. κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ. II. 9, 570. περὶ δουρὶ ἠσπαιρε, ibid. 441. ἐρειχόμενος περὶ δουρὶ. Isthm. III, 54. ἀλλὰν ταμῶν περὶ ᾧ φασγάνῳ, de Aiaco. Et quae sunt alia similia. Seqq. ἢ τιν' ἀγλωσσον μὲν ἦτορ δ' ἄλκιμον λάθα κατέχει, Lobeckius ad Sophocl. Ai. p. 365. de repentino stupore intelligenda esse contendit, quem Aiaci in ipso armorum iudicio obrepssisse veterum aliquis prodiderit. Sed erravit haud dubie vir doctissimus. Si haec fuisset Pindari mens, dixisset certe sic: ἢ τιν' ἦτορ μὲν ἄλκιμον, ἀγλωσσον δὲ λάθα κατέχει, h. e. *fit interdum, ut aliquis animo quidem fortis sed dicendi imperitus repentino stupore corripitur in iudicio*. Talem equidem intelligo sententiam; nam rationem habet. At ut aliquis dicendi quidem imperitus, sed fortis tamen stupore cor-

ripiatur, hoc qui dicat non semel fieri, eum ego dicam incredibilem rem narrare, siquidem id incredibile haberi debet quod absurde dictum est. Tu haud cunctanter mecum redibis ad Heynii explicationem: *λάθα κατέχευε*, oblivio tenet, premit eum, h. e. *αἰσιμαίεταί*, contemnitur, causâ cadit; sed leniorem locutionem elegit prudentissimus poeta consulto. Omnino video eximium artificium huius loci a multis non perspectum; quare in eam rem nonnulla addam. Dixerat invidiam mortis causam fuisse Aiaci. Iam dicendum erat qualis fuisset illa invidia. Fuit autem res haec: Ajax quamquam fortis armisque dignissimus ceciderat causâ, quum dicendi esset imperitior; vicerat. Ulysses mendacibus fraudulentisque verbis, quibus perfecerat, ut sua postulata veriora haberentur. Credat igitur aliquis sic dicendum fuisse Pindaro: *Ajax enim quamquam fortis, quum dicendi imperitior esset, spretus causâ cecidit*. Sane vere dixisset poeta, si ita dixisset, sed dixisset acerbe et consilio suo non accommodate. Vide igitur eius prudentiam. Primum enim rem in generalem sententiam mutavit, quoniam leniora sunt quae non uni tantum accidisse dicuntur. Nam etiam hoc est inter eximia Pindari artificia, quod rerum tristium acerbiter sententiis generalibus mitigat, modo rem ipsam ad generalem sententiam revocans, ut hoc loco, modo ei praemittens mitigans dictum aut subiungens; cf. Olymp. VII, 24 seq. 45 seq. Omnino sententiarum generalium non unus est usus apud Pindarum sed multiplex; nusquam iis utitur temere, quod ii teneant, qui in his et similibus nihil nisi mutandae orationis studium vident, quasi non illud etiam quaerendum sit, num apte et recte mutata sit oratio. Sed causas dictionum explorare etiamnum nimis multi negligunt, unde fit ut etiam ea, quae dicta sunt, persaepe non intelligant. Verum ad rem propositam redeundum est. Pindarus igitur, ut dixi, consulto praetulit formam generalis sententiae. Porro quum etiam sic duo essent dicendi modi, iterum elegit id quod unice aptum. Potuit enim dici sic: Factum non semel ut aliquis fortis quidem at dicendi imperitior posthaberetur; Pindarus autem maluit hoc: *Factum pro dolor non semel ut aliquis dicendi quidem imperitior at fortis tamen posthaberetur*. Causa in aperto est. Prius verum quidem, atque ita accidit Aiaci; at minuitur sic iniuria et cum vi effertur id quod tectius dici oportebat, dicendi imperitia repulsam tulisse Aiacem. Merito igitur poeta praetulit alterum, in quo inest significatio iniuriae, deprimitur autem id quod minus honorificum, imperitiam dico dicendi. Adde denique lenissimam locutionem *λάθα κατέχευε*, et senties eximiam huius loci pulchritudinem. Subiicitur iam opposita sententia spectans Ulyssem, in qua *ἀντίεταται* est *exhibetur, offertur, s. oblatum exhibetur*. *Κρυφαίαι γὰρ ἐν ψάφοις*, pergit, *Ὀδυσσῆ Δαναοὶ θεράπευσαν*. Particula *γὰρ* utuntur, ubi subiicitur id cuius causa aliqua sententia praemissa est. Porro *κρυφαίαι ἐν ψάφοις* significat, ni fallor, *dolosis suffragiis*; factum enim erat fraudulentis praestigiis quorundam, ut Ulysses maiorem partem suffragiorum haberet. Fuit inter hos imprimis Menelaus, de quo Teucer apud Sophocl. Ai. 1114. *κλέπτῃς γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὐρέθῃς*, comparans eum cum praestigatoribus, qui calculos aut globulos tanta cum dexteritate loco movent et alio transferunt, ut oculos spectantium fallant, de quibus dixit Casaubon. ad Athen. I, p. 19. B. His igitur occultis suffragiorum praestigiis victoriam pararunt Aiaci. *Χρυσίων δ' ὄπλων*; talia enim erant arma Achillis a Vulcano facta, ut patet ex descriptione armorum istorum apud Homerum, et ex illo versu: *χρυσὸς γὰρ ἰρύκακς, δῶρα θεοῖο*, Il. v, 268. et φ, 165. Quare probat Hermannus ad Sophocl. Ai. 916. coniecturam Musgravii, *χρυσοδέτων* ibi excidisse suspicantis. *Φάνη παλαίσειν* dictum ut *ἀτῆσαι παλαίει* Hesiod. opp. 383. *πολλαῖς ζῆμιαῖς παλαίειν* Xenoph. Oecon. XVII, 2. *παλαίειν συμφοραῖς* Polyb. II, 56. Sic *conflictari* cum ad-

versa fortuna Cornel. Nep. Pelopid. c. 5. Satis frequens hoc genus. Porro consulto Pindarus hic non dixit: ὄπλων χολωθεὶς ἔπαξε διὰ φρενῶν λευρὸν ξίφος, ut Nem. VII, 25. sed dictionem elegit narrationis consilio aptiorem. Nullum verbum in toto loco quod iram Aiaci expresse indicet aut voluntariae mortis disertam significationem habeat; non quo negentur haec, sed ne audiantur. Hic, ut par est, revocantur omnia ad invidiam; haec arma Achillis Aiaci eripuit, haec eum occidit. Conferes enim vs. 23. ad quem redit oratio. Nunc iniustitiam declarat disertius. De Achillis morte, eius auctore, loco, tempore, explicate dixit Heynius ad Il. χ, 359. indicatis veterum de hac re narrationibus. Vehementer eo die pugnatum esse narravit iam Homerus Odys. ε, 309. unde simul discimus, quod etiam huc facit, Ulysses quoque ei pugnae interfuisse. Ἄλλων τε μόχθων — ἀμείραις: sicuti etiam Aeginetae tum invidiam habentes passim fortitudinis palmam tulerant, ut in pugna Salamina (Herodot. VIII, 93.). Magnificentius idem significat Pindarus Isthm. IV, 54. Nam haec tempora gloriosa Aeginetarum Pindaro obversata credam, quum scriberet hunc quem tractamus locum. Αἰμύλοι μῦθοι sunt verba male blanda, prava delinimenta verborum, ut notum; quibus quum utatur callida persuasio et dolus, πάρφασις (cf. ad Olymp. VII. 54 sqq.), nunc ὁμόφοιτος eorum dicitur. Talibus verbis utebatur Ulysses, talibus utebantur inter Athenienses isti, qui horum odia adversus Aeginetas foverunt, aluerunt eosque ad bellum moverunt, calumniantes insulam eximiam. Atque esse aliquid quod spectet Pindarus, docet manifesto verborum eximia vis. Ἦθος loci sensit etiam Scholiastes. Ἄ τὸ μὲν λαμπρὸν βιάται, quae viros virtute praestantes invadit. Similiter τὸ λαμπρὸν neutro genere, sensu licet paulum diverso, est in Apollod. Fragment. IV, 12. ap. Brunck. Gnom. p. 188. edit. nov. p. 260. πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται, σφέλλει τ' ἐκείνους οὓς ἂν ὑψώσῃ τύχη. Ad βιάταις conferri potest Hom. Odys. λ, 503. οἱ κείνων βιώνονται ἔργουσίην τ' ἀπὸ τιμῆς. Porro ἄφαντοι sunt virtute genuina carentes. Similiter ψεφηνὸς ἀνὴρ Nem. III, 39. Μοκ σαθρὸν est vitiosum, male sanum, quod nihili est, οὐχ ὑγιές. Exposuit de hac voce Toup. ad Longin. sect. 18. p. 340. Weisk. et Ast. ad Platon. Legg. T. II, p. 254. Denique notabis etiam hoc, redire poetam hoc ultimo versu ad superiora vs. 37. nisi quod haec ultimo loco posita sententia magnificentius elata est priore. Absolvitur sic tota haec sententiarum compages oratione in orbem redeunte. De quo veterum artificio non opus est monere. Subiicitur nunc id, quod unum post haec addi poterat: Procul absint a me tales artes. Ἀπλόαις dixit, quoniam de dolosis invidorum hominum artibus egerat. Χρυσὸν — πεδίον, coniunxit aurum et agros, tanquam duo praestantiora divitiarum genera, quae per excellentiam κτήματα dicuntur. Il. ε, 125. Οὐ κεν ἀλήτος εἶη ἀνὴρ, ᾧ τόσσα γένοιτο, οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο, ὅσσα μοι ἠνέλικαντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι. Notavit I. G. Huschkus, vir celeberrimus, ad Tibull. I, 1, 1. Porro omissum est in primo membro οἱ μὲν, quam in rem conf. Hermann. ad Vig. p. 699. Heindorf. ad Platon. Theaetet. p. 421. alios. Pergit: Ego vero civibus placens etiam moriar, h. e. non solum vivens placeam civibus meis, sed etiam ut moriar placens operam dem vita iusta a pravis artibus aliena, s. ut Pindarus dicit, laudando laudabilia, castigando vero nefaria. Ἐπισπειρών, ut σπειρεῖν ἀγλαΐαν τινὰ νόσῳ Nem. I, 13. Et huc pertinere etiam Hesychianum videtur, etsi ex singulari quadam ratione explicatum: Ἀρὰς ἐπισπείραις: ἔθος Κυπρίων σπειρόντων κριθὰς μεθ' ἄλδς καταρᾶσθαι τισίν. Denique notabis ad accuratorem loci intelligentiam, in altera parte strophae repeti quae in priore dicta erant, sed alia forma et aucta vi. Quantum consecutus sit poeta hac re, ipse sentis. Quae praeterea de virtute huius loci dici poterant, dixi iam supra.

opinor, *Αἴθρα Χαριάδαις τε*, ut Pyth. VI, 5. *Ἐμμενδαίς ποταμῶ τ' Ἀκρόγαντι*. Dicit quidem Pindarus aliquoties *πάτραν* pro patria, sed in omnibus locis est appositum aliquid quod sensum certum reddat, ne possit existere ambiguitas. Ubi nihil huiusmodi adiectum, non significatur patria. Quare Boeckhii nott. critt. Nem. IV, 77. proposuit etiam aliud, *πάτραν* esse gentem et Chariadas singulos gentis socios, quasi dixeris Chariadas universos et singulos. Sed ne hoc quidem placet, quia ex hac ratione alterutrum superfluum est, nec apparet quare hic duobus nominibus in re simplici opus fuerit. Quaeram igitur tertium. Sane *πάτρα* per se non est *φρατρία*; nam *πάτρα* gens est a communi, ut ferebatur, patre oriunda, vox *φρατρία* autem comparanda videtur cum Latino *frater*, quasi fratrum coniunctio; tamen probabile est *φρατρία* apud Doros ortas pluribus minoribus gentibus maiori alicui adiunctis, a cuius nomine tota phratría appellaretur. Est haec sententia Muelleri Aeginet. p. 159. et idem fere voluit, opinor, etiam Boeckhii ad Nem. IV, 77. Consequimur hoc modo id, ut appareat posse aliquo modo discerni duo verba quae Pindarus posuit, quamquam illud mihi quidem incertum est, utrum eorum ampliore sensu capiendum sit. Muellerus *πάτραν* statuit esse phratríam, Chariadas autem gentem Megae, quasi *Ἐρεοχαριάδαις*; videtur tamen eodem iure etiam statui posse contrarium, *πάτραν* esse familiae victricis gentem, Chariadas autem universam phratríam, imprimis si sumimus gentem Megae aliud habuisse nomen eponymum. Iam sensus erit: *genti tuae et Chariadis quorum tua gens pars est*. Atque hoc postremum Boeckhii mihi significavit nunc sibi unice verum videri: etsi enim alibi *πάτρα* etiam phratríam designet apud poetam, tamen proprie *φρατρίαν* latius patere et plures *πάτρας* continere; qua de re post alios Buttmannus dixit in commentatione de Phratríis inter Comment. Acad. Boruss. Locus classicus est Dicaearchi ap. Steph. Byz. v. *πάτρα*, sed corruptus. Itaque Chariadas nunc esse phratríam, *πάτραν* autem familiam vel gentem Dinidis unam ex Chariadis: unde simul id efficitur, ut poeta, quod longe aptissimum, ab eo, quod Dinidi proximum est, ad remotius transeat, a familia ex qua unus Dinis est, ad phratríam ex qua una est Dinidis sive gens sive familia; ut Pyth. VI, 5. a gente ad patriam ascenditur. Pergimus ad alia. *Ἐκατι ποδῶν εὐνύμων δις δὴ δυοῖν, propter quattuor gloriosos pedes, quorum duo sunt Dinidis, duo Megae*. Errant, qui interpretantur, propter quattuor, pedibus partas, victorias. Mirum sit, si pes unus significet unam victoriam. *Ἐν ἔργῳ, in re gesta, s. ubi aliquid gestum est*. Verbo igitur: *Ac lubens aptam, ubi quid gestum est, laudem fundo*. *Κόμπος* de laude, ut saepe, v. c. Isthm. I, 43. *Κόμπον ἰέναι, ut φωνῆν ἰέναι*. Deinde suaviter comparat hymnum, ut vidit Hermannus, cum artis medicae *μαλακαῖς ἐπαιδαῖς*; v. Pyth. III, 51. Hom. Odys. v, 457. Porro *καὶ* iungendum cum *κάματος*. Interposuit *τίς*, ut ingratum sonum *καὶ κάματος* evitaret; simul ita metrum fit gravius, quam si scripsisset *νάδυνόν τις καὶ κάμ*. Sequuntur iam ultima: *ἦν γε μὰν ἐπικώμιος ὕμνος δὴ πάλαι κ. τ. λ.* Nemea instituta vulgo perhibentur incunte Adrasti ceterorumque ducum adversus Thebas expeditione (Apollod. III, 6, 4. Schol. Pindar. Argument. Nem. et Schol. Nem. X, 49.); quare recte monuit Scholiastes, Pindarum significare hoc: *Etiam ante Nemea bellumque Thebanum fuit ἐπικώμιος ὕμνος*. Atque hoc tempus appellare consentaneum fuit in carmine ob Nemeaeas victorias scripto. Sed insunt alia praeterea in hoc loco. Credas sensum esse hunc: Iam ante Nemea similesque ludos carmina fuerunt *αἰοδῶν*, heroum proelia *ἐν κόμῳ* celebrantia, quemadmodum fere antiquiorem dicunt epicam poesin. Tamen hoc mihi non placet. Nam et *ἐπικώμιος ὕμνος* paullo alius est ex hac ratione, neque omnino apte sic hoc loco sacris ludis et *κόμοις* videntur antiquiora

disi bella et bellici cantus. Quare non sola bella intelligam, sed etiam ludorum certamina. Etenim iam perantiquo tempore, dicit, etiam hosce ludorum labores celebravit *ἐπικάμιος ὕμνος*. Nam ludos etiam sacros fuisse ante Thebanum bellum et instituta tum, ut fertur, Nemea iam antiquissimo Danaorum et Cadmeorum aliorumque, ut Minyarum et Phlegyarum, tempore non video quo iure dubitari possit, siquidem et per se haec res probabilis est atque etiam antiquissimorum, quorum nomina habemus, heroum multi ludis certasse dicuntur; nec cantus defuisse, modo ne Pindaricorum similes intelligas, negari potest nisi ab iis, qui pleraque poeseos genera post Homerum demum orta opinantur, quasi is quem litterarum historia primum nominat in aliquo genere scriptorem, continuo etiam primus rem invenisse censendus sit. Ubi fit aliquid laude dignum, ibi etiam cantus non diu solet abesse. Equidem in his rebus malo verum habere quod hominum ingenio conveniens est, quam e grammaticorum Alexandrinorum testimoniis pendere. Habebimus igitur hunc fere huius carminis exitum: *Antiquissimorum poetarum exemplum secutus et ego hosce labores hominum remuneror ἐπικωμίους ὕμνους; ortus hic cantus non demum post triste illud Adrasti et Cadmeorum dissidium, quale simile bellum nunc instat inter Athenienses et Aeginetas, sed dudum fuit et in posterum erit hocce laborum leitimen. Ceterum vide ne scribendum sit τῶν τε Καδμείων ἔργων.*

[N E M. IX.]

De Chromio, cui scriptum hoc carmen, vide ad Nem. I. ubi quae dixi, hic repetere nobis. Intelligitur autem statim e stropha prima, non Nemeae sed Sicyone in Pythiis partam esse victoriam curulem, de qua hic agitur. Habebantur enim etiam apud Sicyonios Pythia: cf. Schol. Nem. X, 49. et 76. quae instituisse videtur Clisthenes tempore belli Cirrhaei, Pindarus tamen ab Adrasto repetit. Cuius rei explicandae causa Boeckhius ad Schol. vs. 2. statuit ludos, quos Adrasto auctore in Apollinis honorem Sicyonii celebraverant, postea a Clisthene mutatos et in eorum locum Pythia substituta esse, quae sententia mihi plane probatur. *Ἄθλα* certaminis fuerunt *φιάλαι ἀργυραῖ* (cf. vs. 51. et Nem. X, 43.); videtur tamen simul etiam *στεφανίτης* fuisse ille *ἀγών*, quo spectant Pindari verba infra vs. 53. Victoriam hanc curulem olim partam esse vs. 52. docet, qui locus aliam et recentem victoriam excludere videtur, quum haec solae, quae olim partae erant, phialae memorentur et praeterea nullae; neque obest *νικαφορία νεοθαλής* vs. 48. ubi v. not. Habitabat eo tempore Chromius Aetnae, eratque urbi praefectus, unde facile intelligas imprimis etiam ad hanc urbem ornandam haec sollemnia epinicia instituta esse. Nam, ut mihi quidem non dubium, hymnus cantatus est in pompa, quum Chromius praefectus, postquam transmissum erat carmen, tanquam redux e certamine, ut solebant victores, sollemni comitatu veheretur per urbem; quandoquidem nonnisi de pompa intelligi possunt verba vs. 4. Post pompam carmenque cantatum ventum est ad convivium, unde poeta in fine, quum iam propius pompa accessisset ad domum Chromii, hortatur, ut phialae promantur et vinum misceatur, significatque voce audaciore facta alia multa dictum iri in Chromii laudem. Haec ex singulis locis, quae adduxi, colligi possunt probabiliter de carminis

hymnum ordiendum esse significat in honorem Latonae et liberorum, ut verissime explicat Heynius, assentiente Boeckhio et nunc etiam Hermanno. Nam victor n conscendens Chromius nunciat cantum, hoc ipso quod currum conscendit, oquidem iam cum curru pompa procedit hymnusque canendus est. Non video erobscure dictum esse, ut Hermannus censet. Ergo non dubito, carmen in ipsa esse cantatum; nam nonnisi sic haec apta omnia. De verbis Πυθῶνος ὁμοίως ἐπόνταις Th. Frid. Welckerus, Vir mihi in paucis carus, haec ad me scripsit: s coniuncti fuerunt hi tres, ut in templo Troiano (Il. ε, 446.), in Lesbo (cf. in Bibl. Vet. Litt. et Art. P. I, p. 33.), in Delo (cf. Hymn. Hom. in Apoll. Coniunctos exhibebat vetus de tripode certamen, donarium Delphis sacrum itinensibus ap. Pausan. X, 13, 4. Nec negligendus Hymn. Hom. XXVII. Etiam ae et Clari videntur fuisse coniuncti, quamquam Hom. Hymn. IX. non omnes at, fueruntque in templo Palatino Romae (cf. Propert. II, 31, 15.). Ac sunt opera servata plura, ubi coniuncti reperiuntur. Denique Cirrhae, in Delpho-avali, templum Apollinis, Dianae, Latonae commune memorat Pausanias X, 37, 6." r hunc Pindari locum Welckerus imprimis conferri iubet insignem imaginem eg. Bassiril. d. Rom. tab. 99. et Galerie Mytholog. p. Millin. tab. 17. Add. ersion. Winkelmann. Histor. Art. T. II, p. 162. Hirt. Bilderbuch p. 29. Musée . T. IV, tav. 7—10. et Musée Français T. IV, P. 3. pl. 19. Sunt omnino plura i huius imaginis exempla, quorum quinque indicavit Zoega, Welckerus sex alia se dicit, neque tamen ei probantur aliorum explicationes. Sunt, uti censet, ipsi i Pythii expressi, tanquam praesides Pythiorum, non choreutae ad horum spe-ormati, ut cum Viscontio statuit Boettiger. Nam nonnisi ipsos deos templi par; stare ante templum, nonnisi diis apta ara et quae in compluribus imaginis lis conspicitur cortina, estque tripus in columna ipse Delphicus tripus, quem modo positum videmus in candelabri Dresdensis basi, August. T. I, tab. 5. iri non debet hunc tripodem in plerisque non reperiri exemplis; nam liquet unc non debere pro fundamento explicationis haberi. Platanus in nonnullis ionibus expressa significat lucum prophetalem, certamen curule est ipsorum lu-Pythiorum, quod vidit etiam Zoega d. Obelisc. p. 212. Ultimum tamen hoc adiectum; summa rei ad κισσαροδία pertinet, quod potius fuisse videtur priaco e Pythiorum certamen. Expressa est enim citharoedica victoria, pro victore edo ipso Apolline citharoedico habitu stante. Iam Carmanoris filius Chryso-ferebatur in Pythiis cecivisse, Pausan. X, 7, 2. stola indutus et cum cithara, ulus addit Chrestomath. p. 8. ed. Schott. et apud Propertium II, 31, 16. Py-a longa carmina veste sonat. Nec alienus est locus Hymn. Hom. in Apollin. 514. ie adstat Victoria in argenteam phialam vinum infundens, ut sitim leniat ci-lo victori, quod suavissime excogitatum Welckerus illustrat verbis notissimis nostri:

Doch darf ich bitten, bitt' ich eins,

Lafst mir den Trunk des besten Weins.

as, quem Dodwellus Delphis reperit, expressus in Millingen Récueil de quel-édailles inédites, tab. 2, 11. in priore parte habet Apollinem citharoedico ha-ém cithara, in altera parte conspicitur vox ΠΥΘΙΑ et Parnasus cingente lauro. ibid. n. 10. est Apollo eodem habitu, et in altera parte tripus. Quibus rebus robatur explicatio proposita eximiae imaginis. Haec Welckerus. Nos ad Pin-revertimur. Fuerunt igitur Latona, Apollo, Diana Pythiorum ludorum praesi-

des ut Delphis, ita etiam Sicyone; in horum deorum honorem canitur nunc hymnus Pythiam Sicyone reportatam Chromii victoriam celebrans. Vides nihil dici potuisse hoc quidem loco magnificentius. Ceterum quum Pindarus manifesto significet hymnum dedicari illis diis tanquam Πυθῶνος ἐπόπταις, h. e. ut aliis verbis dicam, tanquam Pythiorum patronis, sponte intelliget lector, cur non dixerim hunc hymnum cantatum esse in aliquo festo Apollinis. Nempe nihil huiusmodi inest in hoc loco. De voce ἐπόπτης cf. Spanh. ad Aristoph. Ran. 758. Pindarus alias habet σκοπὸς et ἐπίσκοπος. Pergit poeta: ἔστι δὲ τις λόγος — καλύψαι. Res si laudatur, tollitur in altum; si tacetur, humi manet obscura. Ergo qui rem humi silentio tegit, is non tollit eam, sed humi facit ut relinquatur silentio pressa. Errant qui χαμαὶ vertunt sub terra. Addit: Sed cantus rebus praeclare gestis convenit, h. e. sed carmine res praeclare gestae celebrandae sunt. Καύχαις malebat etiam Heynius sic scribens: „Praestat Benedicti emendatio καύχαις pro καυχῆσειν, ἔργοις ἐφ' οἷς ἔξεστι καυχᾶσθαι. Habet καύχη formam, quae est in βλάστη, βλάστησις, ἄνθη, ἄνθησις: cf. Toup. Emendatt. in Suidam T. I, p. 87.” Sunt igitur καυχήματα s. καυχῆματα ἀρετῆς, laudes. Ceterum persaepe habet Pindarus similes sententias: Fas esse non tacere res bene gestas, bonos viros laudari debere, carmine opus esse ad res illustrandas, quae sine carmine obscurae sint, et quae sunt alia, habentque ea locum sive recens sit victoria sive diu ante parata, sive heroes sint sive homines qui canantur. Sunt haec inter sententias generales, quibus ornat carmina sua, et modo praemittuntur, modo interponuntur, modo subiiciuntur rebus, quas exponit. Etiam apud alios poetas similia multa. Atque hoc quidem loco absolvitur his verbis prima sententiarum compages.

Vs. 8—27. Transit Pindarus ad Adrastum, exponit de eius institutis apud Sicyonios, postquam fugerat Argis, tum de reconciliata cum Argivis amicitia et post auctas vires suscepto infausto bello Thebano. Ac primum quidem, absoluto prooemio, ad ipsum certamen (ἐπ' αὐτῶν ἱππῶν ἄθλων κορυφῶν) veniendum esse significat, unde Chromius victoriam reportaverat. Ac tendit vox ad id quod canit; quare nunc instrumenta musica excitantur, illud ut petant certamen. Repetitum ἀνά hanc vim habet, quod monuit etiam Scholiastes, ut et citharam et tibiam, h. e. omnia instrumenta pariter excitari videas. Ceterum solet Pindarus primo loco nominare citharam, deinde tibiam ut Olymp. III, 8. Olymp. VII, 12. Isthm. IV, 30. Oritur iam ea quaestio, utrum haec instrumenta sonuerint iam, nunc autem rem ipsam ut tangant excitentur, an tacuerint hucusque et nunc demum audiantur. Nullum hucusque instrumentum auditum non credo; vide quae dixi ad Nem. III, 12. Tibia haud dubie iam sonuerat; sed quidni etiam φόρμιγγς? Pindarus enim non dicit ut nunc demum excitentur omnia instrumenta, sed ut nunc ad rem ipsam veniant, post praemissa ut ita dicam praeludia. Suspicio igitur iam inde a vs. 3. ἀλλ' ἐπέων — πρῶσσετς audita omnia instrumenta. Asopus fluvius apud Sicyonem; cf. Strab. VIII, p. 587. Res nota. Ceterum novit haud dubie Pindarus Adrastum non Pythiorum fuisse auctorem, sed antiquiorum ludorum, quibus Pythia substituta. Sed quum posteriores ludi pro continuatione priorum possent haberi, Adrastum nominavit, ut de huius rebus gestis exponere posset. Ἐπασκῆσω, ornabo, venerabor, cf. ad Hesych. v. ἐπασκείν. Ὅς τότε μὲν, quum hos ludos institueret. Νέαις, novis, qualia sollemnia Apollinis. Res non incunda auditu; opinor, fuit Aetnaeis, quorum urbem similiter ornaverat Hiero Αἰγυπῶσις institutis. Porro iunge: ἰσχύος τ' ἀνδρῶν ἀμύλλαις ἄρμασι τε, h. e. roboris certaminibus et currum. Sunt igitur ἀμύλλαι ἄρμασι certamina quae curribus fiunt, ut Olymp. V, 6. πεμπτάμεροι ἀμύλλαι ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκίᾳ τε. Iam non opus est sta-

tuere nudum ἄρμασι dictum esse pro certaminibus curruum. Nam de certaminibus curruum non de curribus agi, quibus ornaverit urbem Adrastus, manifestum. Ceterum γλαφυρὰ ἄρματα intelligo sculpturis ornatos currus. Iam de fabulis monendum. Diviso a Proeto regno cum Melampode et Biante, regnabant Argis Proetidae, Melampodidae, Biantidae. Ac Proetidae se excipientes fuerunt Megapenthes, Anakagoras, Hipponous, Capaneus, Sthenelus, Melampodidae Antiphates, Oicles, Amphiarus pater Alcmaeonis, Biantidae Talaus, Adrastus, qui fratres habebat Parthenopaeum, Pronactem, Mecisteum, Aristomachum et sororem Eriphylen. Cf. Schol. ad h. l. Pausan. II, 18. Eustath. ad II. β, p. 288. Heyn. ad Apollod. Observatt. p. 67. et p. 111. Orto autem dissidio ab Amphiarao Adrastus cum fratribus regno Argisque expulsus est; unde Pindarus dicit: ἀρχοὶ δ' οὐκ ἔτ' ἔσαν Ταλαοῦ παῖδες, βιασθέντες λύα, h. e. στάσει (cf. Eustath. ad II. α, p. 108. 8. Hesych. Tom. II, p. 502. Etymolog. Magn. p. 571, 29.). Fugit igitur Adrastus Sicyonem ad Polybum, cuius tum admodum potens regnum fuisse videtur (cf. Mueller. Orchom. p. 236.), eius filiam duxit, et regnum Sicyonium Polybo mortuo adeptus est. Ornabit tum Sicyonem, ut Pindarus dicit, νέαισιν ἰορταῖς, atque etiam post mortem eximie ibi cultus fuit (Herodot. V, 67.). Tamen non mansit ibi. Redit in gratiam cum Amphiarao, quod Pindarus dicit: κρείσων δὲ καππαῦει δίκαν τὰν πρόσθεν ἀνήρ, in quo κρείσων est prudentior. Sic κρείττονες sunt peritiores Xenoph. Memorab. I, II, 16. et 47. Dedit enim Amphiarao Eriphylen sororem in matrimonium. Pindarus dicit δόντες, h. e. Talaionidae, pluralem praefrens ob sequentia. Ἀνδροδάμας, viri domitrix, audit Eriphyle, quae Amphiarao quamvis invito persuasit, ut cum ceteris ducibus contra Thebas proficisceretur. Sic φόβος ἀνδροδάμας Nem. III, 37. non est qui necat virum sed qui domat. Porro ὄρκιον ὡς ὅτε πιστόν explicuit Hermannus ad Vig. p. 919. edit. nov. ὡς ὅτε ὄρκιον δίδωσιν τις. Adrastus igitur, sic firmata cum Amphiarao amicitia, patriam imperii Argivi partem videtur recuperasse, siquidem ibi postea Diomedes ei successit. Ac rediisse eum Argos tradit Pausan. II, 6, 3. probaturque hoc etiam eo quod constante traditione Argis profecti sunt contra Thebas. An etiam tum tenuerit Adrastus regnum Sicyonium una cum Argivo, non dicam; certe Pausanias refert post discessum Adraști Ianiscum, qui ex Attica venerat, Sicyone regnasse. Vel sic tamen Adraști familia firmata opibus Amphiarai dici potuit Danaorum s. Argivorum potentissima. Iam Argos venit Polynices ad Adrastum (Apollod. III, 6.), atque Argis profecti sunt contra Thebas (Pausan. II, 20.). Δὴ τόθεν, quod Boeckhius eruit e Scholiis, nunc probat etiam Hermannus. Nam quod olim Hermannus proposuerat: μέγιστοι τῶν τότε. καὶ ποτ' seq., in eo admodum ieiunus erat transitus ad bellum Thebanum: Atque etiam aliquando bellum contra Thebas susceperunt. Αἰσιᾶν οὐ κατ' ὄρκιων ὁδόν, non in via faustarum avium, h. e. infausta via. Παρόρνιθας πόρους dixit Aeschyl. Eumenid. 767. Ceterum vere monet Boeckhius poetam nunc feminino genere usum, ac notatum est apud Athen. IX. p. 373. B. veteres masculine et feminine nomen ὄρκιος dixisse. Οὐδὲ Κρονίων — κελεύθει, neque Iuppiter fulmine misso eos excitaverat sed abstinere iusserat expeditione, s. neque Iuppiter dextrum fulmen miserat sed sinistrum. Eximia vis inest in hac verbosiore formula et hoc voluit Pindarus. Non credebant Amphiarao quamquam vera momenti et certis signis edocto. Nunciaverat enim infaustum belli exitum; cf. Apollod. III, 6, 2. Porro facile sentis ex verbo ἐπώτρυν' eliciendum esse ἐκέλευσεν ad φρεσσάσθαι supplendum. Ita vero factum, pergit poeta, ut in apertam ruerent perniciem cum armis equisque, cum omni apparatu bellico. Pergo ad haec: Ἰσμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι — καπνόν. Significatione vocis ἐρέσθαι exposuit Buttmannus in Lexilogo

liter ab Hierone ornatam, ita etiam in ceteris quaedam inesse credo a regia Syracusarum familia non aliena. Certum est et minime dubium fabularum heroicarum apud Pindarum non eandem ubique esse rationem; plurimae ad ornandos victores intextae sunt, aliae ubi consilia danda et admonitiones interponendae videbantur, quo in genere nihil illustrius carminibus Hieroni scriptis. Atque in hoc quidem loco non contendo molestius urgenda esse singula quaeque, sed subsistam in eo quod in promptu est. Magna erat Hieronis potentia et auctoritas eo tempore, et Syracusanos principes erat quod diceret Graecorum maximos in Sicilia. At maior his omnibus erat ambitio; eximia bella gesserant cum successu, successu creverat gloriae cupido. Quare non mirum si fuit quod Pindarus dissuadendum censeret. Quamquam certiora non novimus. Chromius ipse, praefectus Aetnae, erat Hieronis affinis et amicus, et interfuerat haud dubio bellis a Gelone et Hierone gestis omnibus. Quid igitur? Si narrationis de bello Thebano hic est sensus: *Non nimis fidendum viribus; fracti sunt etiam potentissimi viri, si bella tentabant invitis diis; ἐν γὰρ δαιμονιοῖσι φόβοις φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν*: hic igitur inquam si sensus est, quid obstat quo minus hoc dictum putemus regiae familiae Chromioque cui iam canitur? Infra vs. 44. legimus haec: *ἐκ πόνων δ' οἱ σὺν νεότητι γέρονται σὺν τε δίκῃ, τελέθει πρὸς γῆρας αἰὼν ἀμείρα*, ubi Heynius: „Mira haec ἀκρίβεια in laudibus potentium hominum.” Mihi dicta videntur in eandem sententiam; dissuadet quod diis displiceat, laudat res cum iustitia gestas. Vides iam rationem carminis; de curuli victoria pauca in principio et in fine; maior pars carminis in bellicis rebus versatur, ac monita poeta praemisit, laudes subiecit, in quo iterum agnoscis Pindari prudentiam. Perperam enim haec inverso ordine collocata essent.

Sed his perscriptis Boeckhius suam de hoc loco sententiam mecum communicavit, quae a mea catenus discrepat, quatenus nullum ille in his monitum inesse censet, sed rerum gestarum gratam Chromio commemorationem: et de simili interpretatione ipse olim cogitaveram. Ita igitur ille scribit: „Multum me hic locus exercuit, dum fabulam priscam rerum Sicularum condicioni aptare studeo. Ac primum quidem et ipse admonitionem inesse putabam; mox aliquid oblatum est, ex quo nescio an hic locus plane explicari possit. Quid enim si rem aliquam paulo ante gestam, quae Chromio honorifica fuerit, Pindarus huius narrationis involucri significarit? Rem dico contra Graecos gestam, quam nefas fuisset diserte proponere: talia enim Pindarus, poeta pius, premere vel ut pugnam ad Helorum paucis tangere solet: tantum ea, quae contra barbaros gesta sunt, claris verbis uberius memorat. Tale quid ubi reperire velimus, ante omnia tempus stabiliri debet, quo possit oda scripta esse. In quo tibi assentior, odam post Nemeaeam primam, quam in Olymp. 76, 4. refero, compositam esse; eadem non potest ultra Olymp. 79, 4. differri, quo anno Catana restituta (v. ad Pyth. I.). Equidem censeo hoc carmen proximo post Nemeaeum primum anno Olymp. 77, 1. compositum esse: in intervallo utriusque carminis, fortasse modo paulo ante hocce nonum carmen, Chromius potuit Aetnae praepositus esse ob nuperum aliquod de Hierone insigne meritum: quum eo tempore, quo primum Nemeaeum carmen scriberetur, Aetnae nondum esset praefectus. Quod si posueris, commoda haec ratio suppetit: Chromium in Thrasydaeo devincendo Hieroni operam praestitisse atque hanc de Thrasydaeo victoriam hoc loco significari. Etenim summa fabulae mihi haec videtur. Adrastus Argis pulsus Sicyone habitavit, quum odia cum Amphiarao exerceret: mox res compositae, quod prudentes facere solent, idque contigit Eriphylā Amphiarao in matrimonium datā; restituitur Adrastus; sed Argivi insolentiores facti bellum con-

opinor, *Ἀλφειὰ Χαριάδαις τε*, ut Pyth. VI, 5. *Ἐμμενίδαις ποταμὶα τ' Ἀκρόγαντι*. Dicit quidem Pindarus aliquoties *πάτραν* pro patria, sed in omnibus locis est appositum aliquid quod sensum certum reddat, ne possit exsistere ambiguitas. Ubi nihil huiusmodi adiectum, non significatur patria. Quare Boeckhius nott. critt. Nem. IV, 77. proposuit etiam aliud, *πάτραν* esse gentem et Chariadas singulos gentis socios, quasi dixeris Chariadas universos et singulos. Sed ne hoc quidem placet, quia ex hac ratione alterutrum superfluum est, nec apparet quare hic duobus nominibus in re simplici opus fuerit. Quaeram igitur tertium. Sane *πάτρα* per se non est *φρατρία*; nam *πάτρα* gens est a communi, ut ferebatur, patre oriunda, vox *φρατρία* autem comparanda videtur cum Latino *frater*, quasi fratrum coniunctio; tamen probabile est *φρατρία* apud Doros ortas pluribus minoribus gentibus maiori alicui adiunctis, a cuius nomine tota phratría appellaretur. Est haec sententia Muellerae Aeginet. p. 139. et idem fere voluit, opinor, etiam Boeckhius ad Nem. IV, 77. Consequimur hoc modo id, ut appareat posse aliquo modo discerni duo verba quae Pindarus posuit, quamquam illud mihi quidem incertum est, utrum eorum ampliore sensu capiendum sit. Muellerae *πάτραν* statuit esse phratríam, Chariadas autem gentem Megae, quasi *Ἐρεοχαιριάδας*; videtur tamen eodem iure etiam statui posse contrarium, *πάτραν* esse familiae victricis gentem, Chariadas autem universam phratríam, imprimis si sumimus gentem Megae aliud habuisse nomen eponymum. Iam sensus erit: *genti tuae et Chariadis quorum tua gens pars est*. Atque hoc postremum Boeckhius mihi significavit nunc sibi unice verum videri: etsi enim alibi *πάτρα* etiam phratríam designet apud poetam, tamen proprie *φρατρίαν* latius patere et plures *πάτρας* continere; qua de re post alios Buttmanus dixit in commentatione de Phratríis inter Comment. Acad. Boruss. Locus classicus est Dicaearchi ap. Steph. Byz. v. *πάτρα*, sed corruptus. Itaque Chariadas nunc esse phratríam, *πάτραν* autem familiam vel gentem Dinidis unam ex Chariadis: unde simul id efficitur, ut poeta, quod longe aptissimum, ab eo, quod Dinidi proximum est, ad remotius transeat, a familia ex qua unus Dinis est, ad phratríam ex qua una est Dinidis sive gens sive familia; ut Pyth. VI, 5. a gente ad patriam ascenditur. Pergimus ad alia. *Ἐκατὶ ποδῶν ἐνωμένων δις δὴ δυοῖν, propter quattuor gloriosos pedes*, quorum duo sunt Dinidis, duo Megae. Errant, qui interpretantur, propter quattuor, pedibus partas, victorias. Mirum sit, si pes unus significet unam victoriam. *Ἐν ἔργῳ, in re gesta, s.* ubi aliquid gestum est. Verto igitur: *Ac lubens aptam, ubi quid gestum est, laudem fundo*. *Κόμπος* de laude, ut saepe, v. c. Isthm. I, 43. *Κόμπον ἰέναι*, ut *φωνὴν ἰέναι*. Deinde suaviter comparat hymnum, ut vidit Hermannus, cum artis medicae *μαλακαῖς ἐπαιδαῖς*; v. Pyth. III, 51. Hom. Odys. v, 457. Porro *καὶ* iungendum cum *κάματον*. Interposuit *τις*, ut ingratum sonum *καὶ κάματον* evitaret; simul ita metrum fit gravius, quam si scripsisset *κάδυνόν τις καὶ κάμ*. Sequuntur iam ultima: *ἦν γε μὰν ἐπικάμιος ὕμνος δὴ πάλαι κ. τ. λ.* Nemea instituta vulgo perhibentur ineunte Adrasti ceterorumque ducum adversus Thebas expeditione (Apollod. III, 6, 4. Schol. Pindar. Argument. Nem. et Schol. Nem. X, 49.); quare recte monuit Scholiastes, Pindarum significare hoc: *Etiam ante Nemea bellumque Thebanum fuit ἐπικάμιος ὕμνος*. Atque hoc tempus appellare consentaneum fuit in carmine ob Nemeaeas victorias scripto. Sed insunt alia praeterea in hoc loco. Credas sensum esse hunc: Iam ante Nemea similesque ludos carmina fuerunt *ἀοιδῶν*, heroum proelia *ἐν κάμῳ* celebrantia, quemadmodum fere antiquiorem dicunt epicam poesin. Tamen hoc mihi non placet. Nam et *ἐπικάμιος ὕμνος* paullo alius est ex hac ratione, neque omnino apte sic hoc loco sacris ludis et *κάμοις* videntur antiquiora

disi bella et bellici cantus. Quare non sola bella intelligam, sed etiam ludorum certamina. Etenim iam perantiquo tempore, dicit, etiam hosce ludorum labores celebravit *ἑπικώμιος ὕμνος*. Nam ludos etiam sacros fuisse ante Thebanum bellum et instituta tum, ut fertur, Nemea iam antiquissimo Danaorum et Cadmeorum aliorumque, ut Minyarum et Phlegyarum, tempore non video quo iure dubitari possit, siquidem et per se haec res probabilis est atque etiam antiquissimorum, quorum nomina habemus, heroum multi ludis certasse dicuntur; nec cantus defuisse, modo ne Pindaricorum similes intelligas, negari potest nisi ab iis, qui pleraque poeseos genera post Homerum demum orta opinantur, quasi is quem litterarum historia primum nominat in aliquo genere scriptorem, continuo etiam primus rem invenisse censendus sit. Ubi fit aliquid laude dignum, ibi etiam cantus non diu solet abesse. Equidem in his rebus malo verum habere quod hominum ingenio conveniens est, quam e grammaticorum Alexandrinorum testimoniis pendere. Habebimus igitur hunc fere huius carminis exitum: *Antiquissimorum poetarum exemplum secutus et ego hosce labores hominum remuneror ἑπικώμοις ὕμνοις; ortus hic cantus non demum post triste illud Adrasti et Cadmeorum dissidium, quale simile bellum nunc instat inter Athenienses et Aeginetas, sed dudum fuit et in posterum erit hocce laborum levimen. Ceterum vide ne scribendum sit τῶν τε Καδμείων ἔριν.*

[N E M. IX.]

De Chromio, cui scriptum hoc carmen, vide ad Nem. I. ubi quae dixi, hic repetere nolo. Intelligitur autem statim e stropha prima, non Nemeae sed Sicyone in Pythiis partam esse victoriam curulem, de qua hic agitur. Habebantur enim etiam apud Sicyonios Pythia: cf. Schol. Nem. X, 49. et 76. quae instituisse videtur Clisthenes tempore belli Cirrhaei, Pindarus tamen ab Adrasto repetit. Cuius rei explicandae causa Boeckhius ad Schol. vs. 2. statuit ludos, quos Adrasto auctore in Apollinis honorem Sicyonii celebraverant, postea a Clisthene mutatos et in eorum locum Pythia substituta esse, quae sententia mihi plane probatur. Ἄθλα certaminis fuerunt *φιάλαι ἀργυραῖ* (cf. vs. 51. et Nem. X, 43.); videtur tamen simul etiam *στεφανίτης* fuisse ille *ἀγών*, quo spectant Pindari verba infra vs. 53. Victoriam hanc curulem olim partam esse vs. 52. docet, qui locus aliam et recentem victoriam excludere videtur, quum hae solae, quae olim partae erant, phialae memorentur et praeterea nullae; neque obest *νικαφορία νεοθαλής* vs. 48. ubi v. not. Habitabat eo tempore Chromius Aetnae, eratque urbi praefectus, unde facile intelligas imprimis etiam ad hanc urbem ornandam haec sollemnia epinicia instituta esse. Nam, ut mihi quidem non dubium, hymnus cantatus est in pompa, quum Chromius praefectus, postquam transmissum erat carmen, tanquam redux e certamine, ut solebant victores, sollemni comitatu veheretur per urbem; quandoquidem nonnisi de pompa intelligi possunt verba vs. 4. Post pompam carmenque cantatum ventum est ad convivium, unde poeta in fine, quum iam propius pompa accessisset ad domum Chromii, hortatur, ut phialae promantur et vinum misceatur, significatque voce audaciore facta alia multa dictum iri in Chromii laudem. Haec ex singulis locis, quae adduxi, colligi possunt probabiliter de carminis

cantati ratione, nec video quid sententiae propositae obstat. De sollemnitate Iovis Aetnaei tum acta in toto carmine nullum certum vestigium reperio, nec opus est de hac cogitare. Tamen si Sicyonius ἀγών στεφανίτης fuit, potuit alio tempore etiam hoc carmen repeti in illa πανηγύρει, de qua re dixi ad Nem. I. De tempore cantatae odae nihil traditum est; illud tamen post ea, quae p. 349. dixi, certum videtur, post Nem. I. quod Boeckhius Olymp. 76, 4. scriptum putat, cantatam esse. Ibidem equidem statui etiam victoriam hoc carmine celebratam post Nemeaeam, quae Nem. I. praedicatur, partam fuisse, obsecutus Scholiastae ad Nem. I, 8. sed video id non necessario statuendum esse; quoniam, quum Sicyonia haec victoria antiqua, non recens fuerit, Sicyonia potest ante Nemeaeam reportata esse, licet postea hoc carmine celebrata. Potest tamen Sicyonia etiam post Nemeaeam contigisse, si odae huius tempus a tempore Nemeaei primi carminis longius removeris. Contrariam rationem Boeckhius inquit, qui hoc nonum carmen non vult longius a Nemeaeo primo removeri, sed ad Olymp. 77, 1. referendum censet, de quo vide ipsum ad vs. 8—27. extr. Quod si statueris, non poterit Sicyonia victoria Nemeaeâ posterior esse.

V. 1—7. Prooemium carminis. Κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλωνος Σικυώνοθε Μοῖσαι, Tendamus Sicyone ab Apolline laeto agmine Aetnam, carmen ferentes Chromio. Sic Olymp. X, 16. ἐνθα συγκωμάξατε est: eo, ad Locros, mecum feratis, κῶμον ἄγουσαι s. ferentes ὕμνον ἐπικώμιον, ἐπικωμίαν ὄπα. Adde virum celeberrimum Mitscherlich. ad Horat. Carm. IV, 1, 11. Κωμάσομεν, ut ὄρσομεν vs. 8. correpta vocali. Dicas autem hunc introitum carminis aptiorem esse, si victoria erat recens: sed potest etiam pompa duci tanquam redeuntis Chromii, etsi non tum demum redierit. Id vero tum aptissime fiebat, quum Chromius esset Aetnae praefectus factus, ut hac pompa et urbs et novus praefectus ornaretur. Una veniunt Musae comitaturae victorem ad domum suam. Nam pompa procedebat, opinor, inde a portis per vias urbis ad Chromii domum. Venientes igitur Sicyone Musae ab Apolline suo, cui ludi, qui canuntur, dicati sunt, et victoriam olim partam carmine nunciaturae et comprobaturae tendunt ad domum Chromii, non ut ibi demum canant hunc hymnum, sed ut postquam deduxerint Chromium canentes, hospitio ibi excipiantur. De vocabulo νεκρίστην iam diximus in Introd. ad Nem. I. Verba ἐνθ' ἀναπιπταμέναι ξέλων νενίκανται θύραι, ad sequentia traho, sic: ad hospitas fores, opulentam Chromii domum: ξέλων νενίκανται dictum est ut apud Sophocl. Ai. 1340. παῦσαι κρατεῖς τοι, τῶν φίλων νικώμενος. Aristophan. Nub. 1078. Τί δῆτ' ἐρεῖς, ἦν τοῦτο νικηθῆς ἐμοῦ; Ad dictionem conferri merentur loci etsi non ab omni parte similes Callimachi Fragm. 41. τῶν δέ ἐ πάντας ὀδίται ἦρα φιλοξενίης· ἔχε γὰρ τίγος ἀκλήϊστον, et Aristoph. Acharn. 127. τούδε ξιλλίζειν οὐδέποτ' ἴσχει γ' ἠ θύρα, ubi Schol. affert haec Pindari ἐνθ. ἀναπ. κ. γ. λ. sed depravata. Sensus: Ubi dudum aditum habent advenae, foribus vinci se passis s. ubi apertae advenas admittunt fores. Haec igitur etiam Musas admittent; cf. quae monui ad Nem. III, 1. Ἄλλ' ἐπέων — πρᾶσσετε, Age vero parate iam hymnum. Ἐπέων ὕμνος ut mox ἐπέων αἰοῖδᾶ, ornatius. Accedimus iam ad locum non uno nomine notabilem, τὸ κρατήσιππον γὰρ ἐς ἄρμ' ἀναβαλῶν etc. Credunt nonnulli hymnum esse intelligendum, quasi personam currum adscendentem; manifesto inepte. Poeta dixerat: ὕμνον πρᾶσσετε. Num igitur currum adscendit hymnus parandus necdum perfectus? An adscendet currum postquam perfectus erit? Verbum non addo. Tu cum Scholiasta, Schmidio, aliis, Chromium intellige. Adscendit igitur Chromius currum ab equis victoribus tractum; quorsum vero hoc nunc fecerit, nisi pompam ducturus? Pulchre conveniunt quae sequuntur: ἄρμ' ἀναβαλῶν — αὐδᾶν μανύει, h. e. currum conscen-

*dens, hymnum ordiendum esse significat in honorem Latonae et liberorum, ut verissime haec explicat Heynius, assentiente Boeckhio et nunc etiam Hermanno. Nam victor currum conscendens Chromius nunciat cantum, hoc ipso quod currum conscendit, quandoquidem iam cum curru pompa procedit hymnusque canendus est. Non video hoc perobscure dictum esse, ut Hermannus censet. Ergo non dubito, carmen in ipsa pompa esse cantatum; nam nonnisi sic haec apta omnia. De verbis Πυθῶνος ὁμοῦλατος ἐπόντας Th. Frid. Welckerus, Vir mihi in paucis carus, haec ad me scripsit: „Saepe coniuncti fuerunt hi tres, ut in templo Troiano (Il. ε, 446.), in Lesbo (cf. Proclum in Bibl. Vet. Litt. et Art. P. I, p. 33.), in Delo (cf. Hymn. Hom. in Apoll. 158.). Coniunctos exhibebat vetus de tripode certamen, donarium Delphis sacratum a Mantinensibus ap. Pausan. X, 13, 4. Nec negligendus Hymn. Hom. XXVII. Etiam Smyrnae et Clari videntur fuisse coniuncti, quamquam Hom. Hymn. IX. non omnes nominat, fueruntque in templo Palatino Romae (cf. Propert. II, 31, 15.). Ac sunt etiam opera servata plura, ubi coniuncti reperiuntur. Denique Cirrhae, in Delphorum navali, templum Apollinis, Dianae, Latonae commune memorat Pausanias X, 37, 6.” Propter hunc Pindari locum Welckerus imprimis conferri iubet insignem imaginem ap. Zoeg. Bassiril. d. Rom. tab. 99. et Galerie Mytholog. p. Millin. tab. 17. Add. Fea Version. Winkelmann. Histor. Art. T. II, p. 162. Hirt. Bilderbuch p. 29. Musée Napol. T. IV, tav. 7—10. et Musée Français T. IV, P. 3. pl. 19. Sunt omnino plura servata huius imaginis exempla, quorum quinque indicavit Zoega, Welckerus sex alia nosse se dicit, neque tamen ei probantur aliorum explicationes. Sunt, uti censet, ipsi tres dii Pythii expressi, tanquam praesides Pythiorum, non choreutae ad horum speciem formati, ut cum Viscontio statuit Boettiger. Nam nonnisi ipsos deos templi par est sic stare ante templum, nonnisi diis apta ara et quae in compluribus imaginis exemplis conspicitur cortina, estque tripus in columna ipse Delphicus tripus, quem eodem modo positum videmus in candelabri Dresdensis basi, August. T. I, tab. 5. Praeteriri non debet hunc tripodem in plerisque non reperiri exemplis; nam liquet inde hunc non debere pro fundamento explicationis haberi. Platanus in nonnullis repetitionibus expressa significat lucum prophetalem, certamen curule est ipsorum ludorum Pythiorum, quod vidit etiam Zoega d. Obelisc. p. 212. Ultimum tamen hoc obiter adiectum; summa rei ad *κισθαροῦδλον* pertinet, quod potius fuisse videtur prius tempore Pythiorum certamen. Expressa est enim citharoedica victoria, pro victore citharoedo ipso Apolline citharoedico habitu stante. Iam Carmanoris filius Chrysothemis forebatur in Pythiis cecivisse, Pausan. X, 7, 2. stola indutus et cum cithara, ut Proclus addit Chrestomath. p. 8. ed. Schott. et apud Propertium II, 31, 16. Pythius in longa carmina veste sonat. Nec alienus est locus Hymn. Hom. in Apollin. 514. Denique adstat Victoria in argenteam phialam vinum infundens, ut sitim leniat citharoedo victori, quod suavissime excogitatum Welckerus illustrat verbis notissimis poetae nostri:*

*Doch darf ich bitten, bitt' ich eins,
Lafst mir den Trunk des besten Weins.*

Nummus, quem Dodwellus Delphis reperit, expressus in Millingen Récueil de quelques médailles inédites, tab. 2, 11. in priore parte habet Apollinem citharoedico habitu cum cithara, in altera parte conspicitur vox ΠΥΘΙΑ et Parnasus cingente lauro. In alio ibid. n. 10. est Apollo eodem habitu, et in altera parte tripus. Quibus rebus satis probatur explicatio proposita eximiae imaginis. Haec Welckerus. Nos ad Pindari revertimur. Fuerunt igitur Latona, Apollo, Diana Pythiorum ludorum praesi-

des ut Delphis, ita etiam Sicyone; in horum deorum honorem canitur nunc hymnus Pythiam Sicyone reportatam Chromii victoriam celebrans. Vides nihil dici potuisse hoc quidem loco magnificentius. Ceterum quum Pindarus manifesto significet hymnum dedicari illis diis tanquam Πυθῶνος ἐπόπταις, h. e. ut aliis verbis dicam, tanquam Pythiorum patronis, sponte intelligit lector, cur non dixerim hunc hymnum cantatum esse in aliquo festo Apollinis. Nempe nihil huiusmodi inest in hoc loco. De voce ἐπόπτης cf. Spanh. ad Aristoph. Ran. 758. Pindarus alias habet σκοπὸς et ἐπίσκοπος. Pergit poeta: ἔστι δὲ τις λόγος — καλύψαι. Res si laudatur, tollitur in altum; si tacetur, humi manet obscura. Ergo qui rem humi silentio tegit, is non tollit eam, sed humi facit ut relinquatur silentio pressa. Errant qui χαμαὶ vertunt sub terra. Ad-dit: Sed cantus rebus praeclare gestis convenit, h. e. sed carmine res praeclare gestae celebrandae sunt. Καύχαις malebat etiam Heynius sic scribens: „Praestat Benedicti emendatio καύχαις pro καυχῆσειν, ἔργοις ἐφ’ οἷς ἔξεστι καυχᾶσθαι. Habet καύχη formam, quae est in βλάστη, βλάστησις, ἄνθη, ἄνθησις: cf. Toup. Emendatt. in Suidam T. I, p. 87.” Sunt igitur καυχήματα s. καυχῆματα ἀρετῆς, laudes. Ceterum persaepe habet Pindarus similes sententias: Fas esse non tacere res bene gestas, bonos viros laudari debere, carmine opus esse ad res illustrandas, quae sine carmine obscurae sint, et quae sunt alia, habentque ea locum sive recens sit victoria sive diu ante parta, sive heroes sint sive homines qui canantur. Sunt haec inter sententias generales, quibus ornat carmina sua, et modo praemittuntur, modo interponuntur, modo subiiciuntur rebus, quas exponit. Etiam apud alios poetas similia multa. Atque hoc quidem loco absolvitur his verbis prima sententiarum compages.

Vs. 8—27. Transit Pindarus ad Adrastum, exponit de eius institutis apud Sicyonios, postquam fugerat Argis, tum de reconciliata cum Argivis amicitia et post auctas vires suscepto infausto bello Thebano. Ac primum quidem, absoluto prooemio, ad ipsum certamen (ἐπ’ αὐτῶν ἱππίων ἀθλων κορυφαίον) veniendum esse significat, unde Chromius victoriam reportaverat. Ac tendit vox ad id quod canit; quare nunc instrumenta musica excitantur, illud ut petant certamen. Repetitum ἀνά hanc vim habet, quod monuit etiam Scholiastes, ut et citharam et tibiam, h. e. omnia instrumenta pariter excitari videas. Ceterum solet Pindarus primo loco nominare citharam, deinde tibiam ut Olymp. III, 8. Olymp. VII, 12. Isthm. IV, 30. Oritur iam ea quaestio, utrum haec instrumenta sonuerint iam, nunc autem rem ipsam ut tangant excitentur, an tacuerint hucusque et nunc demum audiantur. Nullum hucusque instrumentum auditum non credo; vide quae dixi ad Nem. III, 12. Tibia haud dubie iam sonuerat; sed quidni etiam φόρμιγγς? Pindarus enim non dicit ut nunc demum excitentur omnia instrumenta, sed ut nunc ad rem ipsam veniant, post praemissa ut ita dicam praeludia. Suspicio igitur iam inde a vs. 3. ἀλλ’ ἐπέων — πράσσειν audita omnia instrumenta. Asopus fluvius apud Sicyonem; cf. Strab. VIII, p. 587. Res nota. Ceterum novit haud dubie Pindarus Adrastum non Pythiorum fuisse auctorem, sed antiquiorum ludorum, quibus Pythia substituta. Sed quum posteriores ludi pro continuatione priorum possent haberi, Adrastum nominavit, ut de huius rebus gestis exponere posset. Ἐπασκῆσω, ornabo, venerabor, cf. ad Hesych. v. ἐπασκῆν. Ὅς τὸς μὲν, quum hos ludos institueret. Νέαις, novis, qualia sollemnia Apollinis. Res non in- incunda auditu; opinor, fuit Aetnaeis, quorum urbem similiter ornaverat Hiero Αἰτναί- οισ institutis. Porro iunge: ἰσχύος τ’ ἀνδρῶν ἀμύλλαις ἄρμασι τε, h. e. roboris certaminibus et curruum. Sunt igitur ἀμύλλαι ἄρμασι certamina quae curribus fiunt, ut Olymp. V, 6. πεμπάμετροι ἀμύλλαι ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκίᾳ τε. Iam non opus est sta-

tuere nudum ἄρμασι dictum esse pro certaminibus curruum. Nam de certaminibus curruum non de curribus agi, quibus ornaverit urbem Adrastus, manifestum. Ceterum γλαφυρὰ ἄρματα intelligo sculpturis ornatos currus. Iam de fabulis monendum. Diviso a Proeto regno cum Melampode et Biante, regnabant Argis Proetidae, Melampodidae, Biantidae. Ac Proetidae se excipientes fuerunt Megapenthes, Anaxagoras, Hipponous, Capaneus, Sthenelus, Melampodidae Antiphates, Oicles, Amphiarauus pater Alcmaeonis, Biantidae Talauus, Adrastus, qui fratres habebat Parthenopaeum, Pronactem, Mecisteum, Aristomachum et sororem Eriphylen. Cf. Schol. ad h. l. Pausan. II, 18. Eustath. ad Il. β, p. 288. Heyn. ad Apollod. Observatt. p. 67. et p. 111. Orto autem dissidio ab Amphiarao Adrastus cum fratribus regno Argisque expulsus est; unde Pindarus dicit: ἀρχοὶ δ' οὐκ ἔτ' ἔσαν Ταλαοῦ παῖδες, βιασθέντες λύα, h. e. στάσι (cf. Eustath. ad Il. α, p. 108. 8. Hesych. Tom. II, p. 502. Etymolog. Magn. p. 571, 29.). Fugit igitur Adrastus Sicyonem ad Polybum, cuius tum admodum potens regnum fuisse videtur (cf. Mueller. Orchom. p. 236.), eius filiam duxit, et regnum Sicyonium Polybo mortuo adeptus est. Ornauit tum Sicyonem, ut Pindarus dicit, νέαισιν ἑορταῖς, atque etiam post mortem eximie ibi cultus fuit (Herodot. V, 67.). Tamen non mansit ibi. Redit in gratiam cum Amphiarao, quod Pindarus dicit: κρείσων δὲ κακπαύει δίκαν τὰν πρόσθεν ἀνήρ, in quo κρείσων est prudentior. Sic κρείσωνες sunt peritiores Xenoph. Memorab. I, II, 16. et 47. Dedit enim Amphiarao Eriphylen sororem in matrimonium. Pindarus dicit δόντες, h. e. Talaionidae, pluralem praefrens ob sequentia. Ἀνδροδάμας, viri domitrix, audit Eriphyle, quae Amphiarao quamvis invito persuasit, ut cum ceteris ducibus contra Thebas proficisceretur. Sic φόβος ἀνδροδάμας Nem. III, 37. non est qui necat virum sed qui domat. Porro ὄρκιον ὡς ὅτι πιστόν explicuit Hermannus ad Vig. p. 919. edit. nov. ὡς ὅτι ὄρκιον δίδωσίν τις. Adrastus igitur, sic firmata cum Amphiarao amicitia, patriam imperii Argivi partem videtur recuperasse, siquidem ibi postea Diomedes ei successit. Ac rediisse eum Argos tradit Pausan. II, 6, 3. probaturque hoc etiam eo quod constante traditione Argis profecti sunt contra Thebas. An etiam tum tenuerit Adrastus regnum Sicyonium una cum Argivo, non dicam; certe Pausanias refert post discessum Adraști Ianiscum, qui ex Attica venerat, Sicyone regnasse. Vel sic tamen Adraști familia firmata opibus Amphiarai dici potuit Danaorum s. Argivorum potentissima. Iam Argos venit Polynices ad Adrastum (Apollod. III, 6.), atque Argis profecti sunt contra Thebas (Pausan. II, 20.). Ἀἷ τόθεν, quod Boeckhius eruit e Scholiis, nunc probat etiam Hermannus. Nam quod olim Hermannus proposuerat: μέγιστοι τῶν τότε. καὶ ποτ' seq., in eo admodum ieiunus erat transitus ad bellum Thebanum: Atque etiam aliquando bellum contra Thebas susceperunt. Αἰσιᾶν οὐ κατ' ὀφλῆων ὁδόν, non in via faustarum avium, h. e. infausta via. Παρόρνιδας πόρους dixit Aeschyl. Eumenid. 767. Ceterum vere monet Boeckhius poetam nunc feminino genere usum, ac notatum est apud Athen. IX. p. 373. B. veteres masculine et feminine nomen ὄρνεις dixisse. Οὐδὲ Κρονοῖον — κελεύθου, neque Iuppiter fulmine misso eos excitaverat sed abstinere iusserat expeditione, s. neque Iuppiter dextrum fulmen miserat sed sinistrum. Eximia vis inest in hac verbosiori formula, et hoc voluit Pindarus. Non credebant Amphiarao quamquam vera monenti et certis signis edocto. Nunciaverat enim infaustum belli exitum; cf. Apollod. III, 6, 2. Porro facile sentis ex verbo ἐπώρην eliciendum esse ἐκίλευσεν ad φείσασθαι supplendum. Ita vero factum, pergit poeta, ut in apertam ruerent perniciem cum armis equisque, cum omni apparatu bellico. Pergo ad haec: Ἰσμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι — καπνόν. Significatione vocis ἐφύεσθαι exposuit Buttmannus in Lexilogo

λ. 62. unde videbis locos Homericos ab Hermanno ad hunc locum explicandum al-
 ios non satis convenire. Magis huc pertinet quod Heynius comparavit *Odyss. ψ, 243.*
Νύκτα μὲν (Ἀθήνη) ἐν περᾶτη δολιχὴν ἀχίθειν, Ἡὼ δ' αὐτὴ ῥύσαι ἐκ Ἰλίου πύλων χροσό-
δρονον. Ibi enim *ῥύσασθαι* nihil est nisi *inhibere*, et differt ille locus ab hoc tantum-
 modo eo, quod Minerva Auroram aliquamdiu inhibuit, hi plane non *refierunt*. Ad
Ismeni ripas fixerunt dulcem reditum, quoniam temerario bello suscepto ibi caesi sunt.
Ismeni ripas dicit; nam quum a muris repulsi essent Argivi, circa haec loca altera
 pugna facta bellumque diiudicatum videtur (cf. Heyn. ad Apollod. III, 6, 8.). *Λευ-*
κανθία σώματα sunt aut *pallida*, aut *quae albente fumo involuta albicare videbantur*, ut
 recte videtur intelligere Scholiastes. Et vere monet Boeckhiius in nott. critt. parti-
 cipium *ἔρουσάμενοι* non esse nominativum absolutum. Voces *λευκανθία σώματα* ad
 illud genus appositionis referendae sunt, quod interponitur ad verbum loci illustran-
 dum. *Ἐπὶ γὰρ δαίσαντο κ. τ. λ.* ne oppositio membrorum te fugiat, verte: *Septem*
enim regi absumpserunt iuvenes, Iuppiter autem Amphiaraum abstulit. Periclymenus fuit
 Neptuni et Chloridis a Tiresia prognatae filius; cf. Schol. ad h. l. Eurip. *Phoeniss. 1172.*
 Heyn. ad Apollod. Observatt. p. 252. Ab hoc pressus Amphiarus *φύγων παρὰ πο-*
ταμὸν Ἰσμηνὸν antequam vulnus exciperet aversum, hiatu terrae facto cum curru abs-
 conditus est. Cf. Apollod. III, 6, 8. ibiq. Heyn. Observatt. p. 252. et imprimis Pau-
 san. IX, 8, 2. *Ἐκ δὲ τῶν Ποσειδῶν τοῦσιν ἐς Θήβας ἔστιν ἐν δεξιᾷ περιβολῆς τῆς ὁδοῦ*
οὐ μέγας καὶ κλονεὶς ἐν αὐτῷ· διαστῆναι δὲ Ἀμφιαράω τὴν γῆν ταύτην νομίζουσι. Hoc
 igitur *Ἀμφιαράων* in huius rei memoriam ibi conditum Pindarus censendus est in
 animo habuisse. De eodem intelligenda sunt verba Nem. X, 8. *γαῖα δ' ἐν Θήβαις*
ὑπέδεκτο κεραννωθεῖσα Διὸς βέλεσιν. Adde comment. ad Pyth. VIII, 40 — 63. *Βα-*
θύστερον χθόνα vides esse planitiem Thebanam.

Pervenimus iam ad finem huius de Adrasto loci; liceat igitur nunc nonnulla ad-
 dere de consilio, quod Pindarus in eo interponendo secutus esse videtur. Post exor-
 dium dicit poeta, se iam ad ipsum certamen venturum, quod quum instituerit Adrastus,
 hunc se celebraturum profitetur. Adrastum igitur tum fuisse regem Sicyonis novis-
 que institutis sollemnibus ornasse urbem. Patrium regnum fuisse Argis, sed fugisse
 eum inde pulsum ab Amphiarao. Postea tamen pacem restitutam, quo facto Adrasti
 regiam gentem egregie firmatam potentissimam fuisse inter Danaos. Hactenus omnia
 satis apta videntur Adrasti laudibus. Exin vero, pergunt Pindarus, duxerunt exercitum
 contra Thebas non probante Iove sed vetante; quare in apertam properantes perni-
 ciam in Ismeni ripis occubuerunt; Amphiaraum fugientem Iuppiter antequam tergum
 vulnere averso dedecoratum haberet, terra abscondidit. Terroribus enim divinitus im-
 missis fugiunt etiam filii deorum. Hactenus Pindarus. Videmus ex his invito Iove
 non posse geri bella feliciter; tentaverant hoc Adrastus ceterique duces; unde iniquis-
 simam sortem experti sunt. Quaeram quo consilio haec dicta sint. Sane nomen
 Adrasti cum belli Thebani memoria ita coniunctum est, ut qui Adrasti meminerit, ei
 etiam huius belli veniat in mentem; verum Pindarus non temere fundit quidquid in
 mentem venit, sed ubi quid persequitur longius, facit hoc certo consilio. Vidisti Pin-
 darum ita loqui de hoc bello, ut minime laudet; celebrat alias heroum res feliciter
 gestas, ut victorum quos canit virtutes illustret; hoc loco nihil eiusmodi; infaustum
 bellum canit; declarat expressis verbis contra Iovis voluntatem id esse susceptum ea-
 que de causa infeliciter successisse. Quae quum ita sint, graviolem causam horum
 verborum Pindaro fuisse suspicor. Quemadmodum enim ea, quae de sollemnibus ab
 Adrasto institutis apud Sicyonios legimus, simul dicta videntur propter Aetnam simi-

liter ab Hierone ornatam, ita etiam in ceteris quaedam inesse credo a regia Syracusarum familia non aliena. Certum est et minime dubium fabularum heroicarum apud Pindarum non eandem ubique esse rationem; plurimae ad ornandos victores intextae sunt, aliae ubi consilia danda et admonitiones interponendae videbantur, quo in genere nihil illustrius carminibus Hieroni scriptis. Atque in hoc quidem loco non contendo molestius urgenda esse singula quaeque, sed subsistam in eo quod in promptu est. Magna erat Hieronis potentia et auctoritas eo tempore, et Syracusanos principes erat quod diceret Graecorum maximos in Sicilia. At maior his omnibus erat ambitio; eximia bella gesserant cum successu, successu creverat gloriae cupido. Quare non mirum si fuit quod Pindarus dissuadendum censeret. Quamquam certiora non novimus. Chromius ipse, praefectus Aetnae, erat Hieronis affinis et amicus, et interfuerat haud dubie bellis a Gelone et Hierone gestis omnibus. Quid igitur? Si narrationis de bello Thebano hic est sensus: *Non nimis fidendum viribus; fracti sunt etiam potentissimi viri, si bella tentabant invitis diis; ἐν γὰρ δαιμονίοισι φόβοις φεύγουσι καὶ παῖδες θεῶν*: hic igitur inquam si sensus est, quid obstat quo minus hoc dictum putemus regiae familiae Chromioque cui iam canitur? Infra vs. 44. legimus haec: *ἐκ πόνων δ' οἱ σὺν νιότατι γέγονται σὺν τε δίκῃ, τελέθει πρὸς γῆρας αἰὼν ἀμύρα*, ubi Heynius: „Mira haec ἀριβεία in laudibus potentium hominum.” Mihi dicta videntur in eandem sententiam; dissuadet quod diis displiceat, laudat res cum iustitia gestas. Vides iam rationem carminis; de curuli victoria pauca in principio et in fine; maior pars carminis in bellicis rebus versatur, ac monita poeta praemisit, laudes subiecit, in quo iterum agnoscis Pindari prudentiam. Perperam enim haec inverso ordine collocata essent.

Sed his perscriptis Boeckhii suam de hoc loco sententiam mecum communicavit, quae a mea eatenus discrepat, quatenus nullum ille in his monitum inesse censet, sed rerum gestarum gratam Chromio commemorationem: et de simili interpretatione ipse olim cogitaveram. Ita igitur ille scribit: „Multum me hic locus exercuit, dum fabulam priscam rerum Sicularum conditioni aptare studeo. Ac primum quidem et ipse admonitionem inesse putabam; mox aliquid oblatum est, ex quo nescio an hic locus plane explicari possit. Quid enim si rem aliquam paulo ante gestam, quae Chromio honorifica fuerit, Pindarus huius narrationis involucro significarit? Rem dico contra Graecos gestam, quam nefas fuisset diserte proponere: talia enim Pindarus, poeta pius, premere vel ut pugnam ad Helorum paucis tangere solet: tantum ea, quae contra barbaros gesta sunt, claris verbis uberius memorat. Tale quid ubi reperire velimus, ante omnia tempus stabiliri debet, quo possit oda scripta esse. In quo tibi assentior, odam post Nemeaeam primam, quam in Olymp. 76, 4. refero, compositam esse; eadem non potest ultra Olymp. 79, 4. differri, quo anno Catana restituta (v. ad Pyth. I.). Equidem censeo hoc carmen proximo post Nemeaeum primum anno Olymp. 77, 1. compositum esse: in intervallo utriusque carminis, fortasse modo paulo ante hocce nonum carmen, Chromius potuit Aetnae praepositus esse ob nuperum aliquod de Hierone insigne meritum: quum eo tempore, quo primum Nemeaeum carmen scriberetur, Aetnae nondum esset praefectus. Quod si posueris, commoda haec ratio suppetit: Chromium in Thrasydaeo devincendo Hieroni operam praestitisse atque hanc de Thrasydaeo victoriam hoc loco significari. Etenim summa fabulae mihi haec videtur. Adrastus Argis pulsus Sicyone habitavit, quum odia cum Amphiarao exerceret: mox res compositae, quod prudentes facere solent, idque contigit Eriphylá Amphiarao in matrimonium datá; restituitur Adrastus; sed Argivi insolentiores facti bellum con-

tra Thebanos invito Iove susceperunt, et in apertam perniciem irruens exercitus ad Ismenum fluvium caesus est. Quod Eriphyla *ἀνδροδάμας* dicitur, ex fabulae ratione additum esse potest; item quae de Amphiarao proferuntur a terra devorato, Pindarus, ut solet, rei magnificentius exornandae causa latius exponere potuit. Iam vero cetera, prout illa posui, ad res refero exeunte anno Olymp. 76, 4. gestas; quae proinde in hoc carmine optime significantur, si hoc ipsum ad Olymp. 77, 1. revocabimus: quod eo probabilius, quum hoc ipso anno Pindarus in Sicilia fuisse mihi quidem certum sit. Nunc vide singula. Thero Thrasydæi pater filio maxime dissensiones alente Olymp. 75, 4. cum Hierone simultatem exercuit, et res eo adductae erant, ut Thero, quem cognati et Himerenses prodituri erant, *δεινὴ στάσει* paene imperio excideret; *κρίσων δὲ καππαύει δίκαν τὰν πρόσθεν ἀνήρ.* Nam prudentes viri Hiero et Thero Simonidis ope bellum composuerunt, et Xenocratis filia, quae Theronem patrum habuit, *ὄρκιον ὡς ὅτε πιστὸν Hieroni est in matrimonium data.* Quae exposui ad Olymp. II. Et iunctis quidem viribus Hiero et Thero tum haud dubie *ξανθοκομῶν Δαναῶν ἔσαν μίγιστοι*; sed continuo post patris Theronis obitum Thrasydæus insolentior factus arma movit in Hieronem et Syracusas, collecto plus quam viginti millium exercitu pedestri et equestri. *Φαινομένην δ' ἄρ' ἐς ἄταν σπεῦδεν ὄμιλος ἰκέσθαι χαλκίοις ὀπλοισιν ἰππέοις τε σὺν ἔιτεσιν.* Pugnatum ad flumen Acragantem, et caesa plus quam quattuor millia ex Thrasydæi exercitu; *Ἀκρά;αντος δ' ἐπ' ὄχθαισι γλυκὴν νόστον ἐρυσάμενοι λευκανθέα σώματ' ἐπλαναν καπνόν*: ipse Thrasydæus imperio excidit, mox capitis supplicio affectus est. Haec acta sunt exeunte anno Olymp. 76, 4. Vide ad Olymp. XII. Quae quantopere huic carmini praesertim in pompa publica cantando accommodata sint, sponte intelligitur: neque ne haec commemoraret, poetam retinere potuit quae olim ipsi cum Theronem et Thrasydæo intercesserat amicitia (v. ad Olymp. II.), quam Thrasydæi atrocitate dissolutam esse quis negaverit? Certe Olymp. XII. quoque Himerensium libertati poeta favet, licet illos a Thrasydæo Hiero nuperrime liberavisset. Sunt quidem, quibus illa de Amphiarao et Adrasto narratio a rebus his Siculis discrepet: ut quod Adrastus et Amphiaraus, quibus Thero et Hiero comparantur, reconciliata gratia non inter se bellum gesserunt, ut Thrasydæus et Hiero, sed cum Thebanis: at mirificum eum dixerim, qui tales fabulas rebus praesentibus accommodatas ita explicandas censuerit, ut omnia convenirent: tum enim vix ullam fabulam intexere poeta potuerit ita, ut res sua aetate gestas significaret. Atque etiamsi res non plane eadem sit, in canentium et audientium animis illa excitat iucundam earum, quae nuper acciderint, rerum recordationem: in qua universa *allusionis*, quam nos dicimus, gratia et dulcedo posita est. Liberiorem rationem ubi poetae concesseris, ipsam Amphiarai mortem, quam exornandae fabulae causa posse propositam esse non negavi, rebus gestis aptatam dixerim. Nam etsi initio non Amphiaraus, sed Adrastus Theroni comparatus est, tamen Theronis mors Amphiarai morti comparari potuit. Quippe Thero obierat, priusquam illa clades accideret; terra conditus erat invictus. Finge Theronem noluisse cum Hierone dimicare: et noluit certe; nam post illius obitum demum Thrasydæus bellum coepit: finge infaustum exitum Theronem de bello cogitantibus auguratum esse ideoque pacem praetulisse: tum ab hac quoque parte, ut morte sua, Amphiarao similis fuerit. Nam Thrasydæum ad Megarenses profugum vix putaverim Amphiarai fuga designari, etsi Theronis heroicis honoribus culti (v. ad Olymp. II.) filius *παῖσι θεῶν* (vs. 27.) comparari potuit. Non nego tamen maxime offendere, quod Eriphylae comparatur Xenocratis filia et Hieronis uxor, praesertim quum illa *ἀνδροδάμας* dicatur, cum reprehensione manifesta: quod incommodum, si

illa adhuc in Hieronis matrimonio erat. Quis enim comparatione minime honorifica uti tum poetam potuisse arbitretur? Verum ob hoc quidem non decedo de mea sententia. Quis enim, quaeso, Hieronis cum illa Xenocratis filia coniugium, non mutuo amore sed reipublicae causa compositum stabile fuisse sciat? Illud certum est nullos Hieroni ex illa uxore liberos fuisse. Schol. Pyth. I, 112. *ἐκ γὰρ τῆς Ἀναξιλίου θυγατρὸς καὶ τῆς Θήρωνος ἀνεπιᾶς οὐκ ἐπαιδοποίησεν ὁ Ἱέρων*. Itaque facile coniecero Xenocratis filiam ab Hierone repudiatam esse et ad Theronem et Thrasydæum rediisse atque huius in Hieronem odia denuo incendisse: quod si status (nihil est enim cur non proferre hanc coniecturam tacentibus scriptoribus liceat), ne Eriphyla quidem reprehensa difficultatem creabit. Ceterum ita constituto loci sensu simul id lucramur, ut aptissimus ad seqq. transitus paretur. Sic enim poeta a rebus nuperrime praeclare gestis pergit ad futura, deprecans, si fieri possit, nova bella a Poenis metuenda."

Vs. 28—45. Sequuntur preces pro urbe Aetna et laudes Chromii bellicae. Ac primum quidem dicit: *Si fieri potest, Iuppiter, pugnam hanc Punicarum hastarum saevissimam deprecor quam longissime*. *Φοινικόστολα ἔγχη* sunt a Poenis missae parataeque hastae, Punicae phalanges. *Ἀναβάλλομαι*, quod est *differo, reiicio*, recte interpretatur Heynius aliique: *deprecor, oro ut reiicias, removeas*. Dicuntur facere precantes id quod precibus effectum volunt, ut apud Persium Satir. II, 36. *Nunc Licini in campos, nunc Crassi mittit in aedes*, h. e. orat ut mittatur. *Πόρσιστα*, unde comparativus *πόρσιον* Olymp. I, 114: Locum ipsum plerique interpretes intelligunt de Punico aliquo bello instante, quibus ego assentiri non possum. Nam si tum instabat tale bellum, Chromius, quae modo legimus in antecedentibus de infausto bello Thebano, non poterat non huc referre. Quid igitur? Num Syracusani bellum parabant contra Poenos? Hoc si ponis, barbari Carthaginenses comparantur Thebanis ab Adrasto bello petitis invito Iove, quod ineptum. An igitur Carthaginenses bello petere volebant Hieronem et poeta cladem praedicat Poenis, et Poeni sunt illi *παῖδες θεῶν* in fugam se daturi? Hoc magis etiam ineptum. Quidquid est, Punico aliquo bello instante importuna pariter et infausta erat belli Thebani mentio; cecinisset alia Pindarus atque haec, quae in tali tempore dicta non poterant non displicere. Igitur aliter de hoc loco censeo. Etenim post narrationem de Adrasto Pindarus venturus ad Chromii Aetnaei laudes, praemittit preces pro urbe Aetna, ac fuit in animo poetae, ni fallor, haec sententia: *Tu, o Iuppiter, ab urbe Aetna procul tene bella gravia; at rempublicam serva bene constitutam et urbicas laudes praebe*. Quae et accurata membrorum oppositione placent et cum antecedentibus facili transitu cohaerent; ac si ita dixisset Pindarus, neminem hic locus fefellisset. Nunc poeta quamquam non Punica tantum bella animo deprecans, Punica tamen quae saevissima erant, prae aliis nominat, hoc modo: *Remove quam longissime Iuppiter notos hosce Punicos impetus*, de quo usu pronominis *οὖρος* vid. Boeckh. ad Platon. Min. p. 55. et Heindorf. ad Phaedon. p. 60. Profecto non obscurum est, poetam non solum certum aliquod Punicum bellum, sed omnes omnino Punicos impetus deprecari et voluisse et debuisse. Ac quum Chromius Punico bello interfuisset haud dubie, placere ei debebat illarum rerum mentio, quemadmodum in carmine Pythio primo Hieroni. Erraveris igitur, ut hoc quoque addam, si ex hoc loco conicias carmen hoc eodem fere tempore scriptum esse quo carmen Pythium primum. Nam ut ibi Punicas pugnas commemorat propter Hieronem, sic hoc loco propter Chromium; et quidni hoc potuerit fieri temporibus diversis? Quid quod Punicum, quod Pyth. I. commemoratur, bellum non eo tempore gestum est, quo

Pyth. I. Pindarus scripsit, sed multo prius? Vide Comm. De pugna autem Cumana, ad quam quidam carminis nostri verba retulit ut ad antea pugnatam, eo minus cogitari potest, quod ne constat quidem utrum ei Poeni interfuerint necne: vide Comm. ad Pyth. I, 71 sq. Addam reliqua. *Μοῖρα εὐνομος* est *εὐνομία*, *respublica bene constituta, bonarum legum fortuna*. Hanc debebant Aetnaei Hieroni; v. Pyth. I. Precatur igitur ut diu maneat etiam posteris. *Ἀγλαΐαι ἀστυνομοί* sunt *laudes urticae s. civiles*, quales victoriae e ludis reportatae, quibus ornantur urbes. *Φλιπποί*, qualis Chromius, et, addit, *qui animos habent divitiis maiores*, qui sumptibus non parcunt maius habentes honestarum rerum studium et gloriam. Cf. ad Pyth. VIII. extr. Pergit: *ἄπιστον ἔειπ' κ. τ. λ. incredibilem rem dixi; pudor enim facile lucro corrumpitur, qui gloriam affert*, h. e. *facile enim lucro corrumpitur sensus ille generosior, qui appetit res honestas gloriaeque auctor est*. *Ἐπόκουφα* dividendum esse in *ὑπὸ κρούφα* et *ὑπὸ* cum *κλέπτεται* iungendum esse recte monuit Boeckhiius in nott. critt. quem vide. Hinc ad Chromium transit: *Chromio si adstitisses, pernovisses pericula pugnae*, h. e. vidisses hominem divitiarum amore maiorem et summa quaeque pugnarum discrimina adeuntem. *Ἐπασπιστής* est *armiger, ὑπηρέτης* qui ferebat clypeum, ut Xenoph. Anab. IV, 2, 13. cf. Hesych. Suid. et Phavorin. h. v. add. Perizon. ad Aelian. V. H. XI, 9. Aptè comparat Hermannus Hom. II, δ, 539.

*Ἐνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθὼν,
ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὄξ' ἔει χαλκῷ
δινεύοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δέ ἑ Παλλάς Ἀθήνη,
χειρὸς ἑλοῦσ', αὐτὰρ βελέων ἀπερύνοι ἐρωήν.*

Ceterum videmus ex hoc loco Chromium pedestribus, equestribus et navalibus pugnis interfuisse. *Πεζοβόαι* sunt pedestres copiae; nam *βοή* est pugna. *Ἐκρινας ἀν, ποτιυῖσες iudicium ferre*, h. e. novisses. *Κεῖνα θεός, h. e. αἰδώς*. *Φόνου νεφέλαν* usitata metaphora. Isthm. IV, 55. dicit *χαλαζάεντι φόνῳ*. Isthm. VI, 27. *ὅστις ἐν ταύτῃ νεφέλῃ χαλαζαν αἵματος ἀμύνεται*. Isthm. III, 35. *τραχέια νιφὰς πολέμοιο*. Aeschyl. Sept. 197. *νιφὰς ὄλοα νιφομένα*, et quae sunt alia similia. Construe autem: *παῦροι δὲ βουλευῆσαι δυνατοί, pauci sciunt quomodo belli stragem vertant in hostes manibus et animo*. Verum monstrat iam Schol. De comparatione Hectoris cf. ad Isthm. VI, 32. Tum poeta nominat pugnam ad Helorum, in qua primum splenduerat virtus Chromii. De hac pugna v. Herodot. VII, 154. ibiq. Wessel. et Schol. ad hunc Pindari locum. Hippocrates Gelae tyrannus subiugatis aliis vicinis civitatibus quum bellum gereret etiam contra Syracusas, Gelo frater Hieronis equitatum duxit comite Chromio tum iuvene, et victi sunt Syracusani. „Facta, ait Heynius, haec pugna videtur paucis annis ante Gelonis principatum, primo Gelae, tum Syracusarum, qui ab Olymp. 72, 2. computari solet.” Goeller Fragment. Sicul. p. 307. ponit eam Olymp. 72, 1. *Helorus* fluvius in littore orientali paullo supra Pachynum promontorium. Primum inter exesas rupes procurrit, unde *Silio clamosus Helorus*, mox ubi ad littus accessit, placido ac leni cursu incidit et hieme, clauso maris fluctibus ostio, frequenter excrescit stagnatque. Nunc *Atellaro* et in inferiore parte *Abiso*. Haec habet Heynius ad Virg. Aeneid. III, 698. Egit autem de eo Cluverius Sicil. Antiq. I, 13. De piscibus Helori, de quibus Scholia, cf. Athen. VIII, p. 331. Steph. Byz. h. v. *Ἀρείας* sive *Ἀρέας πόρον* novimus tantummodo ex hoc loco et ex Scholiis, quare manendum est in lectione, nec quidquam praeterea tentandum. Ac mihi quidem non placet *Ῥεας πόρος*; Boeckhiius tamen magis nunc inclinat ad lectionem *Ῥεας πόρον*, etiam ob glossam Hesychii: *Ῥεας πόρος παρὰ τὸν Ἀδριακὸν κόλπον, ἐνθα τριᾶται ὁ Βόσπορος*, coll. Append. Vatic.

Prov. III, 68. et Phot. v. apud quos *πόντος* p. *πόρος* vel *πόρος*: etsi idem fatetur non posse sese quid in his grammaticorum notatis lateat, plane perspicere: nec potuerunt intpp. Hesychii. Ionium mare *Rheae sinum* vocari iam in nott. critt. Boeckhius monuerat; idem nunc addit Adriam nominatum esse *mare Cronium* s. Saturnium. *Ἐνθα καλέοισιν*, ut Hom. Il. λ, 757. *καὶ Ἀλειόλου ἔνθα κολώνη κέκληται*. Porro semel animadvertite exquisitam verborum collocationem: *Ἐκτορι μὲν — Σκαμάνδρου χεύμασιν ἀγχοῦ — βαθυκρήμνοισι δ' ἀμφ' ἀκταῖς Ἐλώρου — παιδί Ἀγησιδάμου*, quam saepe praeferunt veteres alteri: *Ἐκτορι μὲν — Ἀγησιδάμου δὲ παιδί*, qualis fuit supra vs. 24. Huic quem explicamus loco similis alius infr. vs. 48. Adde Nem. IV, 35. Continet autem locus, ut sponte sentis, comparationem hanc: *Quemadmodum Hectoris gloria conspicua fuit victis hostibus ad Scamandrum, sic Chromio iuveni ad Helorum victoriae laus parta*. Ceterum *δέδορκεν* manifesto hic perfecti significationem habet: cf. ad Nem. III, 32. Pergit poeta: *τὰ δ' ἄλλαις ἀμέραις — φάσομαι*. Noli vertere: Alia aliis diebus commemorabo, gesta quae sunt multa ab eo terra marique. Errabis etiam, si sic vertes: Alia aliis diebus gesta multa terra marique commemorabo olim. Unice verum est hoc: *Alia vero dico gesta ab eo aliis diebus terra marique*. *Φάσομαι*, dicam, affirmabo, h. e. dico. Conferri potest, quum simile sit, *μαρτυρήσω* Olymp. VI, 21. Verum perspexerat Heynius. Ac ne te moretur constructio: *τὰ δ' ἄλλαις ἀμέραις παραθίνετα — φάσομαι*, non infrequens est hoc genus, ut legitur apud Aristoph. Ran. 281. *ὡς οὗτος ὁ τόπος ἐστίν, οὐ τὰ θηρία τὰ δειν' ἔφασκ' ἐκείνος*, pro *οὐ τὰ θηρία τὰ δειν' ἔφασκ' ἐκείνος εἶναι*. Porro *γέλοισι πόντω*, ut quum Hiero Etruscos proelio navali ad Cumam vinceret, Pind. Pyth. I, 72. Post haec addit poeta: *ἐκ πόντων δ' — ἀμέρα, ex laboribus, qui in iuventute peraguntur et in causa iusta, existit ad senectutem vita placida*. Tales formulae ita dicuntur, ut non excipiat senectus, si veniat. Quare poterat dicere etiam sic: Qui iuventutem non absumit otiosam, sed rebus gerendis adhibet iisque iustis, placidos habet reliquos dies. Ut de victoribus ludorum dicit Olymp. I, 97. *ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βλοτὸν ἔχει μελιτόσσαν εὐδίαν ἀέθλων γ' ἔνεκεν*. *Αἰὼν ἀμέρα*, quae hoc loco dicitur, videtur esse vitae cursus felix, qualem dii post praeclara facta concedere solent. Chromius, qui in prima iuventute vicerat ad Helorum, quum haec scriberet Pindarus, quadraginta fere annos habuisse videtur. Quodsi pugna ad Helorum Olymp. 72, 1. fere acciderit, viginti tum annos nato Chromio, Olymp. 77, 1. quadragenarius fuerit. *Μοχ ἴστω* est: sciat Chromius.

Vs. 46. usque ad fin. Post laudatam bellicam Chromii virtutem poeta facili transitu addit reliqua quae dicenda videbantur, et carmen absolvit. De verbis: *οὐκέτ' ἔστι πόρσω*, Hermannus in novissima Heynii editione sic scribit: „Etsi in duplici *ἔτι* non est haerendum, quod saepius ita positum invenitur, tamen metri causa, quum unus cod. *ἔστι* omittat, alius *οὐκ ἔστι* habeat, vel *οὐκ ἔστιν τὸ πόρσω* scribendum videtur, ut in dissert. de mens. rhythm. p. 8. coniecī, vel *οὕτως ἔστι πόρσω*.” Porro *σκοπιᾶς ἄλλας* est: *alium locum altiozem*. Nam *σκοπιαί* sunt vertex montium, ut Il. π, 299. *Ἀσυχίαν δὲ φιλεῖ μὲν συμπόσιον κ. τ. λ.* Sensus: ut animum curis vacuum amat convivium, sic victoria gaudet cantu. *Νεοθαλῆς δ' αὐξεται — σὺν αἰοιδᾷ, Victoria tenera augetur cantu fovente et alente, quemadmodum ex usitata comparatione tenera arbor gaudet aquis*. *Μαλθακὰ* enim sunt quae fovent, recreant, reficiunt, alunt. Non tamen inde colligi potest victoriam hanc recens partam esse: nam *νεοθαλῆς* quum ab arbore translatum sit, satis intelligitur *νεοθαλῆ νικαφορίαν* esse victoriam teneram quidem, non tamen prorsus recentem et novam; ut arbor tenera nondum adulta est neque tamen ideo modo sata. *Tencram* autem victoriam dicere videtur, quod eam

carminē fovendam esse vult et alendam: unde fere coniecero, nondum multum celebratam hanc victoriam fuisse, ideoque Aetnae nunc celebrari ad augendam urbis et praefecti gloriam. Additur: Fit autem alacrior et audacior vox prope craterem; hunc igitur aliquis paret comissationis nuncium. Loquitur, ut mihi quidem videtur, poeta de comissatione iam futura in Chromii domo, nunciatque convivium instans post pompam finitam. *Κρητῆρ κώμου προφάτας* dicitur non propter hanc solam comissationem, sed univēse. Quando enim promitur *κρητῆρ*, signum hoc est instantis κώμου. Hunc igitur etiam nunc parari iubet pompa domum Chromii propius accedente. Aliena sunt, quae de hoc loco dixit Olearius ad Philostrat. p. 144. Locum affert Schol. Lucian. Conviv. c. 32. ubi *θαρσαλέον* et *κρητῆρι*, item Orion Thebanus v. *Βάκχος*, ubi *παραγηρητῆρι*. De dictione *κρητῆρα ἐγκρινάτω* cf. Porson. ad Eurip. Orest. 1645. *Ἀργυρέαισι δὲ νομάτω φιάλαισι — Σικυῶνος*, et distribuat argenteis phialis vinum, quas aliquando partas Chromio adduxerunt equi cum Apollinis coronis Sicyone. Nota vero plures, binas opinor, phialas datas esse, ut Marathone (Olymp. IX, 97. ubi cf. Schol. vs. 134. vulg.). Nam ad Nem. X, 43. et Schol. provocari non potest, neque ad Schol. h. l. vs. 121. vulg. *Πέμπαν*, adduxerunt, dixit poeta, ut vidit etiam Scholiastes, quia non ipse profectus erat Sicyonem Chromius, sed equos miserat cum auriga qui praemia reportarent. Verba *ἅμα Λατοῖδα στεφάνοις* sunt de coronis praeter phialas reportatis, ut dubitari non possit illum *ἀγῶνα* simul *στεφανίτην* fuisse. Similiter Argis in Heraeis praemium quidem datum est clypeus, simul autem corona myrtea (Schol. Olymp. VII, 152.). *Ζεῦ πάτερ*, intellige Iovem Aetnaeum. *Ταύτων ἀρετῶν*, has viri laudes: ludorum victorias intellige. *Σὺν Χαρίτεσσιν*: hae enim praesunt κώμοις. Cum Gratiis qui canit, canit pulchre, egregie. *Τιμαλφεῖν*, honorare, ornare, *τιμᾶν*; cf. ad Hesych. v. *Ἐπὶ πολλῶν*, aliis multis praestantius, ut *ὑπὲρ ἀνθρώπων* Isthm. II, 36. Orat igitur Iovem, ut liceat quam ornatissime haec celebrare inter pocula, quae iam parabantur. Tum plura canenda erant choro in harum rerum laudem. Hoc autem carmen totum cantatum in pompa.

[N E M. X.]

Theaeus Uliae filius bis vicerat Hecatombaeis quae Argis, in celeberrima urbe, celebrabantur. Fuit insignis luctator, etiam in Isthmiis, Nemeis, Pythiis Delphicis coronatus, et maiores habuit non minus nobiles victoriis, faventibus eximie Tyndaridis huic genti. Carmen scriptum est ad *ἐπινίκια* Argis celebranda post victorias, alio tempore, redeuntibus aliquando Hecatombaeis. Nam rursus adesse Hecatombaea ubi bis vicerit Theaeus, Pindarus clare significat vs. 23. Quemadmodum igitur carmen Nem. III. scriptum est quum Aristoclidēs redeuntibus aliquando Nemeis victoriae inde reportatae memoriam recoleret in Aegina, sic Theaeus Argis redeunte publica Heraeorum sollemnitate, aptissimo tempore censendus est haec *ἐπινίκια* celebrasse ob victorias non ita diu ante ut videtur reportatas. Quae quum ita sint, hoc quoque non temere videbor coniecere, publice cantatum esse hoc carmen, siquidem etiam argumenti ratio huic opinioni favere videtur. Eximiam esse dicit poeta laudum copiam huius urbis, et hoc fere est argumentum carminis; quare magnifico exordio primum antiquiora complectitur, tum ad victorem transit eiusque gentem, sed ita rem tractans,

ut hae quoque certaminum victoriae ad publicas urbis laudes revocentur manifesto. Videmus igitur urbem antiquo tempore claram nec minus postea ornatam victoribus eximiis. Concedes digna haec esse, quae publice cantata censeamus; et quidni audita sint in templo aliquo Iunonis, si non in celeberrimo extra urbem, certe in illo, quod stadio, in quo Heraea acta, vicinum fuit (Pausan. II, 24.). Tamen certa non habemus. De Heraeis cf. ad Olymp. VII, 83. Tempus quo scriptum carmen plane incognitum est; nihil legitur in carmine unde coniectura fieri possit.

Vs. 1 — 18. Exordium hymni. Celebrantur priscae laudes Argorum. Fabulas de Epapho, Danao, Aegypto, a logographis, Pindaro, tragicis traditas nuper accuratius excussit Muellernus, collega dilectissimus, Histor. Orchomen. p. 109 seq. ostenditque eas ab Argivis et Aegyptiis sacerdotibus inventas, et nihili esse quod de colonia Aegyptia Argis condita narratur. Danai fuerunt Achaeorum stirps, qui quum Argos occupassent, Argivi dicti sunt Danai, desiitque vetus Pelasgicum nomen. Pindarus laudes Argorum celebraturus, carmen non potuit ordiri felicius quam fecit; nam a Danai stirpe illustrior Argorum historia initium ducit. Porro, *Danaorum*, ait, *urbem, Charites, Argos Iunonis sedem divinam canite*, in quo consulto Charites, non Musae appellatae videntur. Charites, quae in pronao stabant templi Iunonis Argivae ab Eupolemo aedificati, quas Polycleus in corona Iunonis aurea expressit (Pausan. II, 17.), sunt priscae Iunonis sociae. Has igitur nunc par est celebrare urbem Iunoni sacram. Atque in huius deae sollemnibus ludis Theaeus vicerat. *Δῶμα*, h. e. *ἴδρα. Ἀργαίς, argumentis laudum, laudibus*. Habet igitur largam laudum copiam. *Μακρὰ*, h. e. *αμπλά sunt et longam narrationem habent*, dictum ut Pyth. IX, 80. Quare non opus est supplere *διηγῆσασθαι. Τὰ Περσίοις ἀμφὶ Μεδούσας*, ut Aeschyl. Prometh. 708. *τὸν ἀμφὶ ἑαυτῆς ἀθλον ἐξηγουμένης*. Add. Apollon. Rhod. I, 120. *Πηρὴ Νηληϊῆς· τῆς δ' ἀμφὶ δύνῃ ἐμόγησε βαρεῖαν Αἰολίδης σταθμοῖσιν ἐν Ἰφίλοιο Μελάμπος*. Ceterum cf. de Medusa Heyn. Observatt. ad Apollodor. p. 116 seq. *Πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατὰ ᾠκίσιν ἄστη*. Hermannus in novissima Heynii editicne de hoc loco scribit sic: „*Libri πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατὰ ᾠκίσθην ἄστη*. In cod. Aug. quem Boeckhiius littera C. notavit, ad ultimam syllabam verbi *κατὰ ᾠκίσθην* supra adscriptum est compendium, quod *σν* significat, ita ut hoc indicium haberi possit scripturae *κατὰ ᾠκίσθην*, quae criticis placuit et metro accommodatior est. Sed durum videtur ad hoc verbum intelligi nominativum *Ἄργος*. Scholiastes aliam lectionem habuit. Eius verba haec sunt: *πολλὰ δ' ἢν εἰη λέγειν, ὅπως ἐν τῇ Αἰγύπτῳ κατὰ ᾠκίσθην πόλεις ἰπὸ τῶν τοῦ Ἐπάφου χειρῶν*. Unde conici licet, dedisse poetam: *Πολλὰ δ', Αἰγύπτῳ ὅπα ἔκτιθεν ἄστη, α κτίω, unde κτίμενος, κτίτης, κτίτωρ*.” Acuta est haec coniectura Hermannii: cur tamen ad *ᾠκίσθην* non intelligi queat Argos, comparato vs. 10. Boeckhiius non videt. *Παρεπλάγχθη*, a sana mente aberravit. Vox *μονόμηρος* est apud Aeschyl. Suppl. 385. Trans eo ad haec: *Διομήδεα δ' ἄμβροτον — Γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν*. Theophilus Fridericus Welckerus suspicatur Diomedem fuisse antiquum nomen alicuius dei cum celeberrimi herois nomine confusum, unde factum durante divini nominis memoria cultuque, ut heros ad deos revocaretur. Noti sunt Thracii Diomedis equi *ἀνθρωποφάγοι* ab Hercule victi (Apollod. II, 5, 8.), qua traditione monet Welckerus hominum immolationes significari deo illi, qui Diomedis nomen ferebat, olim sacras ab Hercule abolitas. Ac comparat hoc nomen cum nomine *Ἀγαμέμνων*, quod similiter divinum cognomen fuisse constat. Notus enim *Ζεὺς Ἀγαμέμνων* (cf. Meurs. Miscellan. Lacon. I, 4. Eustath. ad Il. β, p. 168.). Quaeras iam num Argis pro deo cultus sit Diomedes. Ferebatur eo attulisse Palladium Troianum, quae fabula epicis narrationibus de-

beri videtur, quum esset Argis antiquum aliquod symbolum, fortasse alio consilio olim sacratum. Clypeum Diomedis in Palladis lavacro efferrī solitum videmus ex Callimach. Pallad. Lavacr. vs. 35. ubi cf. Spanh., at magis notabile quod Scholiastes dicit ibid. ad vs. 1. ipsum etiam Diomedis simulacrum cum Palladis simulacro ad Inachum portatum et lotum, quam rem Welckerus ad Diomedis consecrationem pertinere suspicatur. De cultu Diomedis apud Italos Heynius egit ad Virg. Aen. XI. Excurs. I. quamquam nondum patefactum est, quomodo hic cultus eo venerit. Omnino inter difficillimos mythologiae locos est hic de Diomedis cultu. Ceterum de Diomede Argivo heroe nota omnia. Triplex factum erat Argis imperium, Proetidarum, Biantidarum, Melampodidarum (cf. ad Nem. IX. str. γ'): Biantis nepos Adrastus, cui successit Diomedes. Ex Melampodis genere oriundus Alcmaeon reliquerat patriam sedem, unde etiam in huius possessionem videtur Diomedes venisse. Quare apud Homerum Il. β, 559. summum imperium Argis tenet. Denique ξανθά Minerva, cf. Heyn. ad Tibull. I, 4, 26. Γαῖα δ' ἐν Θήβαις, quo loco Ἀμφιαράϊον postea fuit non longe ab urbe: cf. ad Nem. IX, 25. Sensus: *Amphiarus autem apud Thebas terra absconditus pro deo colitur. Πολέμοιο νέφος*, quod proprie dicitur de vi belli, Hom. Il. ρ, 243. ut *nubes belli* Virg. Aen. X, 309., nunc appellat ipsum Amphiarum, bellica virtute insignem (cf. Ol. VI, 17.). Homerus solet dicere sic, *ὑπεραὶ Ἴσος ἀέλλη*, ut Il. λ, 297. *ἐμάρατο Ἴσος ἀέλλη* Il. μ, 40. similia. Pergit: *Etiam feminis insignis est urbs. Antiquo tempore Iuppiter ad Alcmenam Danaenque veniens hoc probavit dictum, atque alia praestans urbi alias laudes conciliavit.* Mire errant quidam in huius loci interpretatione. Lynceus est Hypermnestrae maritus. Huius nepos Proetus, aequalis Biantis, cuius filius Talaus, Adrasti pater. Quare quum Lynceus et Talaus diverso tempore vixerint, nulla potuit esse horum discordia, errantque manifesto qui de litibus inter Lynceum et Talaum compositis hoc loco cogitant. Porro non Argos sed Iuppiter est subiectum verbi *συνάρμοξεν*. Fac enim sensum esse quem volunt quidam: Urbs prudentiam iis iunxit cum iustitia, s. prudentiam addidit iustitiae, tamen non inest quod volunt: urbs ad iustitiam eos et lites componendas hortata est. Hoc enim saltem sic debebat dici: prudentiae adiunxerunt iustitiam. Enimvero sensus hic est: *Et prudentiam dedit et iustitiam.* Hoc autem nemo fecit nisi Iuppiter. Quae quum ita sint, scite Boeckhius restituit *πατρὶ τ'* pro *πατρὶ δ'*. Pronomen *τοῦτον*, quod mihi non displicet, eam vim habet ut haec res opponatur sequentibus, respondetque ei particula *τέ*. Olymp. VIII, 56. *Καὶ Νεμίτῃ γὰρ ὁμῶς ἐρέω ταύταν χάριν, τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχαν ἐκ παγκρατίου*, ubi δὲ sequitur ut hoc loco *τέ*, suo quodque loco aptum. Porro *καρπὸν φρενῶν* etiam aliis locis dixit, ut Pyth. II, 74. Debetur igitur Iovi et feminarum Argivarum eximia fama, et Talai Lynceique prudentia ac iustitia nec non Amphitryonis fortitudo. Amphitryo antequam Thebas se conferret, habitabat Mycenis; sed fuit ex gente Persidarum, quemadmodum etiam Alcmena; Persidae vero pars regiae Danaorum stirpis. Sequentis loci interpretatio pendet ex fabula hac: Alcmena post mortem Electryonis cum Amphitryone et Licymnio Thebas exulaverat Argis, et promiserat se nupturam Amphitryoni, qui virginem servabat a patre sibi commendatam, si contra Teleboas profectus fratrum caedem ultus esset; hoc fecit Amphitryo, vicit Teleboas et redux tenuit Alcmenam, paullo ante reditum eius a Iove compressam. Cf. Apollod. II, 4, 6 seq. loca laudata ad Hygin. fab. XXIX. et antiquissimum testem in scuto Herculis init. cum Pherecyde Sturz. p. 103 seq. His praemissis ut ad locum ipsum veniamus, primum non dubium est verba: *ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος*, de Amphitryone esse accipienda, ut monuerunt Hermannus et Boeckhius; Iovem non posse

intelligi perspicue Hermannus ostendit ad Orph. p. 789. ut mirum sit post Hermannum potuisse de hac re dubitari; tam multas tamque manifestas habet ineptias hic locus de Iove intellectus. Ergo: *Amphitryo venit in Iovis gentem*. Proprie quidem Alcmena dicenda est venisse in gentem Amphitryonis, quandoquidem quae ducitur uxor, transit in gentem mariti; sed hoc loco in *gentem venire* est in *coniunctionem et necessitudinem affinitatis venire*, dixitque ita Pindarus, ut rem paullo grandius exprimeret. Nam illustrius est si eum, qui in nobiliorum affinitatem venit, in gentem eorum dicas venisse. Porro, quomodo venit Amphitryo in affinitatem Iovis? An quia Iovis proneptin duxerat? Nam fuit Alcmena ex Iovis et Danaes progenie oriunda. Vides hoc longius petatum esse. Si haec fuit felicitas Amphitryonis, feliciores etiam fuerint Andromeda, quae ipsum Iovis filium Perseum habuit maritum, et Anaxo quae Electryonem Iovis nepotem. Profecto obscurum non est, alium esse huius loci sensum; Iuppiter concubuerat cum Alcmena, atque hoc ipso Iovis et Alcmenae coniugio Amphitryo Alcmenam ducens in Iovis affinitatem venisse dicitur. Verus igitur rerum nexus hic est: *Amphitryo venit in Iovis gentem s. affinitatem, quum Teleboas vicisset, et formam eius imitatus immortalium rex* (paullo ante reditum Amphitryonis) *divinum semen Herculis attulisset Alcmenae*. Nam sic et nonnisi sic haec conveniunt cum veterum traditionibus. Conferat mihi iam aliquis priorem Hermanni emendationem huius loci: ὁ δ' ἄλβω φέρτατος ἵκετ' ἐς κελῖνον γενεάν, ἐπεὶ ἐν χαλκίοις ὄπλοισι Τηλεβόας ἔναρεν. τῷ δ' ὄψιν εἰδόμενος — ἐσῆλθεν, hanc igitur emendationem qui consideraverit, facile intelliget minime ea sublatam esse loci difficultatem. Nam quum Amphitryo venerit in Iovis gentem ipso Alcmenae cum Iove coniugio, ex hac Hermanni ratione oratio perquam incommode in medio cursu subsistit, separanturque ea et quasi diversa ponuntur, sine quibus antecedentia intelligi nequeunt. Non premitur hac difficultate Boeckhii emendatio, libris et crasi innixa: quam ille etiam nunc veram iudicat, quod quousque crasis patuerit, nobis certis finibus describere non liceat; mihi recte monere videtur Hermannus in Heynii novissima editione, admodum duram esse crasin vocum οἱ ὄψιν. Proponit igitur nunc aliud. „Τὶ illud, ait, quod libri veteres habent post ἔναρην, pariter atque alibi saepe πῶς, ποῖον, interpretis videtur esse. Recte enim habere puto lectionem ab Heynio receptam: ὁ δ' ἄλβω φέρτατος ἵκετ' ἐς κελῖνον γενεάν. ἐπεὶ ἐν χαλκίοις ὄπλοισι Τηλεβόας ἔναρην, οἱ ὄψιν εἰδόμενος ἀθανάτων βασιλεὺς αὐτὸν ἐσῆλθεν. Hic enim locus in iis est, in quibus recte omitti copula potuit: de quo genere explicatum ad hymnos Homericos.” Haec ratio mihi quoque placet, quum eiusmodi sit ut non tollat rerum quem exposui nexum. Sensus enim iam erit hic: *Amphitryo venit in Iovis gentem. Nam quum vicisset Teleboas, Iuppiter* (paullo ante reditum eius) *venit in eius domum ad Alcmenam, Herculis semen ferens*. Quae vides habere eundem illum sensum quem postulamus. Copulam, ubi res universe vel obscurius ante indicata explicatur accuratius, posse omitti, probant loci ab Hermanno allati ad Hom. Hymn. in Vener. p. 99. Denique Teleboae, quos saepe nominavimus, pars fuerunt Lelegum et incoluerant littora Acarnaniae; postea migrarunt in vicinas insulas, maxime Taphum, quae est una ex Echinadibus. Exponunt de iis Heynius ad Apollod. Observatt. p. 128. Sturz. ad Pherecyd. p. 104 seq. ubi narrata videbis omnia, quae pertinent ad hunc locum. Atque haec quidem hactenus. Pergit poeta: οὐ κατ' Ὀλυμπον ἄλοχος — καλλίστα θεῶν. Sensus: *Qui nunc in caelo Hebes felicissimo gaudet coniugio. Tελετα, pronuba*; cf. Ruhnken. Tim. Lex. p. 225. Hebe filia Iunonis, Hesiod. Theogon. 915. Apollod. I, 3. 1. quemadmodum iam Olen tradiderat (Pausan. II, 13, 3.), stabat iuxta Iunonem a Polycleto formatam in templo, Pausan. II, 17.

tanquam florens filia naturae, quales etiam Charites sunt, quarum nutrix Iuno, Coluth. 87. De qua re Welckerus aliquando expoet, spero, accuratius. Suaviter autem nunc Pindarus Heben Herculis uxorem cum matre versari dicit, pronuba dea, felicissimo huic coniugio favente. Atque haec quidem de exordio hymni.

Vs. 19—36. Transit ad Theaeum eiusque victorias celebrat. Βραχὺν στόμα ἀναγῆσασθαι, ut βραχὺς ἐξικέσθαι Isthm. VI, 44. Ἀργεῖον τέμνος magnifice appellat urbem Iunoni sacram, Ἥρας δῶμα. Μοχ κόρος βαρὺς ἀντιάσαι, Est etiam taedium et fastidium hominum grave et molestum si incurras. Constructionis exempla vidimus ad Nem. III, 29. κόρος ἀνθρώπων audientium oritur, ubi nimius sis in laudibus. Additur: Ἄλλ' ὄμως — λύραν. Si tacentem necdum impulsam suscitatur lyram, statuendum est nunc demum audiri eam. Tamen hoc ineptum videtur, et aegre adducatur ut credam, splendidum hoc prooemium tacente lyrae cantu pronunciatum. Quare malo sic: Tamen ne remitte, sed novo ardore impelle lyram. Et fortasse remissius sonuerat, si non plane tacuerat, quum antecedentes duo versus canerentur. Ceterum huc pertinet glossa Hesychii Tom. I, p. 80. ἀγὼν χάλκειος, τὰ ἐν Ἀργεῖ Ἐκατόμβαια. Clypeus enim erat praemium certaminis, ὃ ἐν Ἀργεῖ χάλκος Olymp. VII, 83. ubi v. not. Porro de verbis ποτὶ βουθυσίαν conf. Schol. ad Olymp. VII, 152. Ἐκατόμβαια δὲ ὁ ἀγὼν λέγεται, ὅτι πομπῆς μεγάλης προηγούνται ἑκατόν βόες, οὓς νόμος κρεανομῆσθαι πᾶσι τοῖς πολλταῖς. Μοχ κρίσις ἀέθλων est contentio, decertatio, ut κρίσις ἀμφοῖν ἀέθλων; est Olymp. VII, 80. et in eundem sensum explicandum est τέρμα ἀέθλων Isthm. III, 85. Denique vides ex hoc loco, ipso tempore sollemnitatis ineuntis carmen esse cantatum. Theaeus ante, alio tempore, vicerat bis in his certaminibus. Εὐφόρους πόρους intelligo facile ab eo perlatos. Sequuntur iam aliae Theaei victoriae. Ἐκράτησεν Ἑλλάνα στρατὸν Πυθῶνι, eos qui in certamen contra eum tum descenderant, antagonistas, recte monente Schol. cf. not. ad Pyth. XII, 6. Τύχη μολῶν, secunda fortuna quum ad certamen venisset. Solent passim veteres procedente oratione addere aliquid, quod per se etiam antecedentibus adiungere licebat, si placuisset. Quemadmodum Theaeus h. l. etiam tum secunda fortuna advenit, quum in Pythiis vicit. Tamen collocatum hoc est in altero membro huius enumerationis, opinor, ne decresceret vis orationis. Μοχ κρατεῖν στέφανον est potiri coronam, ut νικᾶν στέφανον Nem. V, 5. Figura dicendi ἐκράτησε στρατὸν καὶ στέφανον minime inusitata difficultatem non habet. Legitur eadem apud Pindar. Olymp. I, 88. ἔλεν δ' Οἰνομάου βίαν παρθένον τε σύνεινον. Durum est zeugma quod Alcman admisit Fragment. Welcker. p. 22. Porro: Μολσαιὸν τ' ἔδωκ' ἀρόσαι. Recte monitum est ante nos ἀρόσαι absolute positum esse. Quis enim ferat ἀρόσαι στέφανον? Sensus in aperto, ut mirum sit non ab omnibus intellectum. Verte: Deditque Musis quod ararent, s. in quo elaborarent, ter adeptus eam (coronam) in Isthmo, ter in Nemea. Similem tropum vidimus Nem. VI, 33. Μοχ nolo iungere: σεμνοῖς ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ, quandoquidem σεμνὸς aptius accipitur absolute positum, ut dixi ad Nem. III, 66. Quare sic verto: ter in Isthmo, ter etiam sacro in solo adeptus eam ex lege Adrasti, s. secundum legem Adrasti. In quo iterum teneas quod modo vidimus, verba σεμνοῖς δαπέδοις per se potuisse etiam priori membro addi. Nam etiam Ποσειδάγιον τέμνος Isthmi σεμνὸν fuit. Sed maluit in altero membro addere, aptissime. Nam erat Argivus Adrastus, quo duce Nemea condita ferebantur. Haec igitur paullo magis ornari par erat in carmine Argis canendo. Praecatur nunc etiam Olympicam victoriam. Etenim tam multis victoriis reportatis restabat Olympica quaerenda; hoc certamen nondum adierat Theaeus, non ignavia retentus, sed quia sciebat rem esse arduam nec nisi post diuturniorem exercitationem tentan-

Demosth. de cor. p. 319. et similia ubivis. Si tamen quis in hoc haereat, posse scribi: στόμ' ἄπαν. Sed de hoc quidem loco satis dictum. Pergimus. Ἐπατον δ' ἔσχεν Πίσα Ἡρακλῆος τεθμόν — κώμασαν. Non videntur cepisse plerique interpretes loci huius eximiam suavitatem. Indicaverat poeta in antecedentibus, post victorias ex Isthmiis, Nemeis, Pythiis reportatas Theaeum optare maiora; quatenam vero haec essent nondum dixerat; nunc significat sententiā egregie conformatā. Verito: *Summum quidem est quod Pisa habet ab Hercule institutum certamen; tamen dulces quasi quodam praeludio Atheniensium cantus bis eum in Panathenaeis celebrarunt*, h. e. omen tamen contigit Theaeo faustissimum fore ut etiam in Olympiis vinceret. Reportavit enim, ut Pindarus statim addit, Athenis καρπὸν ἐλαίας, quod ipsum omen est coronae oleaginae aliquando ex Olympia reportandae. Hinc cantus Atheniensium suaviter *praeludia* dicit, laudum puta, quibus in Olympia celebrandus. Ἀμβολάδαν, quod perpetim alii inter veteres vertebant: ἀνατεταμένως τῇ φωνῇ καὶ λαμπρῶς, alii ἀναβολῆς τινός γενομένης μεταξὺ, comparandum erat cum voce ἀμβολή, *praeludium*; cf. Etym. M. p. 80, 20. et ad Pyth. I, 1 sqq. Sunt autem ὄμφαι Ἀθηνῶν h. l. κῶμοι, quibus Athenis celebratus erat Theaeus, quales in ludorum locis post victorias fiebant victoribus. Cf. ad Nem. V, 38. *Atheniensium cantus* dixi; at Boeckhii non Ἀθηνῶν ὄμφας, sed τελεταῖς Ἀθηνῶν coniungendum iudicat, non tam quod consentaneum sit, non a solis Atheniensibus, sed maxime a civibus suis, qui simul Athenis versarentur, celebratum esse Theaeum, quam quod ἐν τελεταῖς nimis nudum sit, nisi quid adiiciatur, ut Pyth. IX, 100. τελεταῖς ὤφραις ἐν Παλλάδος: contra ad ὄμφας ἀδείας non desiderari genitivum. Pergit poeta: γαίᾳ δὲ κανθείσῃ πρὸς — παμποικίλοις. *Venit oleum Argos in terra usta, vasculorum ambitu picto inclusum*, h. e. *venit oleum in vasculis fictilibus pictis*, in quo pluralis positus, quoniam bis vicerat ibi Theaeus, ergo duo vascula venerunt Argos. Errant qui vascula fictilia intelligunt thecae aerae affabre sculptae inclusa, et magis etiam Scholiastes, qui ex terra usta aes fieri inepte opinatur; ipsam potius γαίαν κανθείσαν, pleniore, ut fit, descriptione addita, Pindarus dicit ἀγγέων ἔρκια παμποικίλια. Monet hoc Welckerus a me consultus, qui etiam alia addidit, quae subiiciam. Repertum est a. 1813. in fossa ante portas Hippades tale vasculum fictile pictum, quod accuratissime descripsit Fauvel Magaz. Encyclop. 1813. T. 5. p. 363. item Dodwellus Itin. Gr. T. I. p. 455—457. In una parte cernitur Minerva stilo antiquo delineata, clypeum habens, in quo delphinus, h. e. Minerva Ἰππία; in altera parte est biga cum auriga currui insidente. Inscriptio a superiore parte ad inferiorem descendens haec est: ΙΜΕ: ΝΟΙΘΑΝΟΕΝΕΘΑΝΟΤ, τῶν Ἀθηνῶν ἄθλον εἰμι. Disputat de hac inscriptione Walpole Memoirs relating to European and Asiatic Turkey, p. 459. et in altero libro Travels in various countries of the East p. 597. Vasculum altitudinem habet pedis unius et dimidii. Ac videtur non dubium, etiam illud vasculum antiquum cum duobus equis et inscriptione κελσι Λαμοκλιδας, apud Walpole in Opere prius memorato pag. 322. quod Aberdeen Athenis reperit, eorundem ludorum praemium fuisse. Quum vasa fictilia Athenarum, Ἀττικὰ σκεύη dicta (cf. Athen. XI, p. 484.), celeberrima essent, eorumque inventio ipsi Minervae tribueretur (vid. Crit. ap. Athen. I, p. 28. C. Plin. VII, 55. Harduin. p. 414. not. 50.), aptissime institutum est, ut oleum in κεράμῳ conditum Panathenaeorum victoribus daretur. Denique nolim te fugiat eximius huius loci ornatus. Non dixit nuda Ἀργος, sed Ἴφρας ἐνάγορα λαόν; quum haec canerentur Argis, dixit Ἴφρας λαόν, cuius tum deae sollemnitas celebrabatur. Similiter Atheniensium Panathenaea honorans, quum καρπὸν ἐλαίας Athenis partum omen vellet esse oleaginae coronae Olympicae, recte

pascuis equorum aptissima. Nam satis aquarum habebat planities, urbs vero in loco siccio fuit sita; cf. Strabon. VIII, p. 371. His expeditis breves simus in reliquis. *Θάλησεν, ornata est*, ut Nem. IV, 88. Porro notabis constructionem: *Quot enim victoriis ornata est tum in Isthmo et quater in Nemea*; ubi secundo loco certus numerus adiectus. "Osoos etiam alias usurpat in his rebus, ut Olymp. XIII, 103. *Cleonaeos* Nemeorum praesides notavimus Nem. IV, 17. Phialas argenteas *Sicyonii* certaminis vidimus iam Nem. IX, 51. *Ἐπέβαν, huc accesserunt redeuntes*. Sic *ἀφικέσθαι, μολεῖν, ἐλθεῖν*, similia de reditu, cf. Heindorf. ad Platon. Protagor. p. 462. Seidl. ad Eurip. Electr. 6. Non placet *ἀπέβαν*, quia nimis tenuis esset h. l. locutio: excesserunt Sicyone. Significantius est *ἐπίβαν*, huc venerunt, haec quoque ornamenta intulerunt in urbem. Verba *σὺν οἰνηραῖς φιάλαις* explicationem habent participii antecedentis *ἀργυρωθέντες*, h. e. argenti praemio donati, iungenda ceterum cum verbo *ἐπίβαν*, quemadmodum participium. De verbis *ἐκ δὲ Πελλάνας* etc. v. ad Olymp. IX, 104. Addit nunc cetera poeta, breviter. *Ἐξελέγχειν* examinare, enumerare. Tegea habuit *Ἀλαῖα* Minervae sacra, Pausan. VIII, 47, 3. quae suspicor hic intelligenda esse. Scholiastes ad Olymp. VII, 153. *πολλοὶ δ' ἀγονταὶ ἀγῶνες ἐν Ἀρκαδίᾳ, Λύκαια, Κόρεια, Ἀλαῖα, Ἐρμαῖα*. Hinc quod apud Pausaniam legitur *Ἀλαῖα* fortasse corrigendum est; nam dea dicta *Ἄλεια* cognomine. Etiam *Clitor* quod habuerit certamen a Pindaro spectatum, certo dici nequit; nam Azani nonnisi *ἵπποδρομίας ἀγῶν* habitus apud Arcades; cf. Pausan. VIII, 4, 3. quare hic advocari non debebat. Secundum Pausan. VIII, 21, 2. fuerunt Clitoriis *ἱερά τὰ ἐπιφανέστατα Δήμητρος, τό τε Ἀσκληπιοῦ, τρίτον δὲ Εἰλειθυίας*. Unde conicere licet *Κόρεια* ibi acta, quae Pindari Scholiastes recenset inter ludos Arcadicos. Nam cum Cerere probabile est Proserpinam ibi cultam, cui sacra fuisse *τὰ Κόρεια* inde colligas, quod secundum Hesych. T. II, p. 317. *Κορεῖα* est *Θυσία τῆ Κόρη τελουμένη*. Accedo ad verba *Ἀχαιῶν ὑπίβηται πόλεις*. Videntur pleraeque Achaearum urbes in collibus et montibus aedificatae fuisse, ut tutiores essent a maris impetu. Sic *Γονόεσσαν* Homerus II. β, 373. *αἰπεινήν* dicit, quae fuit promontorium Pelienes, cf. Eustath. ad l. c. Alte sitae fuerunt *Κερύνεια, Βούρα, Αἰγαί, Πελλήνη*, ut liquet e Pausan. Ach. c. 25. et 26. *Καὶ Λύκαιον παρ Διὸς*, supple *τεμένει*. Fuit enim ara in summo montis cacumine, sepimento a reliquo monte separata pro more prisci aevi, unde Eurip. Electr. v. 1274. *Λυκαίου πλησίον σηκώματος*, ubi cf. Valck. Diatrib. p. 132. Agit de hac ara Pausan. VIII, 38. qui simul tradit hippodromum et stadium, ubi antiquitus habitum Lycaeorum certamen, fuisse in eodem monte prope Panis templum. Unde vides verba *παρ Διὸς* non de proximo arae loco intelligenda esse. Memoratur *Λυκαίου βωμὸς* etiam apud Pindarum Olymp. XIII, 104. Praemium ludorum fuit *τρίπους χαλκοῦς*, Schol. ad Olymp. VII, 153. Denique ut de constructione moneam, verte: *Proposuerunt haec praemia, ut pedibus manibusque victoriae quaererentur*. Iungo cum Schol. *σὺν δρόμῳ ποδῶν*; sed Boeckhiius dubitat numne ita coniungendum sit an *σὺν ποδῶν χειρῶν τε σθένει*, ut adeo, si alterum admittas, ad *παρ Διὸς* non *τεμένει* supplendum sit, sed consocientur verba *παρ Διὸς δρόμῳ*, ad stadium et hippodromum Iovis Lycaeii, cui sacra illa certamina, ut Nem. VI, 63. *Κρονίου παρ τεμένει*: hoc praefert, quod dictionem *παρ Διὸς* suppleto *τεμένει* vel *ἐν Διὸς* suppleto *οἴκῳ* et similes non putat Pindaricas esse, quippe familiari generi dicendi propiores. Sequitur: *Κάστορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ ξενίαν παρ Παμφάη κ. τ. λ.* Fortasse non inepte hinc aliquis coniciat, Theoxenia Dioscurorum celebrari solita ab hac gente in memoriam hospitii quod Pindarus commemorat. Quidquid est, tutelares dii gentis huius antiquae fuerunt Dioscuri; quare non luxuriante ingenio addita sunt quae sequuntur, sed

perquam apte. Commemoratis victoriis ad deos earum auctores veniendum erat. Celebrat igitur poeta Tyndaridarum ἀποθέωσιν, factam post nobilem cum Apharetidis pugnam, ut fabulae ferebant. Ceterum fuit etiam templum Dioscurorum Argis; cf. Pausan. II, 22. adde introd. ad Olymp. II. Οὐ θαῦμα, h. e. οὐ θαυμαστόν; nam ἐγγε-
νής est pro substantivo. Sensus: non mirum est, innatam iis virtutem athleticam, quum Tyndaridae certaminum fortunam cum Mercurio et Hercule moderentur laetam. Commemorantur dii ἐναγώνιοι, inter quos notus etiam Mercurius, Pyth. II, 10. Olymp. VI, 79. Causa quod nunc simul Mercurium et Herculem nominat, mihi haec videtur. Iuniores erant ex vulgari mythologiae ratione Dioscuri Mercurio et Hercule; nam Mercurius semper deus fuit, quamquam ἐναγώνιος quo tempore factus sit, obscurum est; videtur autem primum Athenis hoc nomine cultus, quod tamen Pindarus, ut par est, non curat: Hercules vero deus factus erat ante Dioscuros, cf. Olymp. III, 38. Non praetereundos igitur censuit qui iam ante Dioscuros erant dii ἐναγώνιοι, sed ita maluit conformare sententiam: Quum hi cum Mercurio et Hercule certaminibus praesint, h. e. quum etiam hi θεοῖς ἐναγωνίοις adscripti sint. Καὶ μὰν θεῶν πιστὸν γένος, ac fidem servant dii erga eos, quos iustos cognoverunt.

Vs. 55—72. Sequitur iam narratio de Dioscuris inter deos receptis post pugnam cum Apharetidis, cuius ipsius descriptio hic exhibetur. Μεταμειβόμενοι δ' ἐναλλάξ κ. τ. λ. h. e. alternis, παρ' ἑμαρ, ambo simul in caelo sunt, simul in sepulcro Therapnae. Si altero in sepulcro versante alter apud caelestes fuisset, semper fuissent separati, nec unquam Pollux degisset cum Castore, quod tamen expetierat. Quare de sententia Pindari dubitari nequit. Intellexerunt verum Scholia, Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 286. Reitz. (T. II. p. 344. Bip.) alii. Idem traditur Hom. Odys. λ, 303. Dicit autem ἐν γυάλοις Θεράπνας. Sunt γυάλα, ut notum, κοιλώματα, veluti ap. Sophocl. Philoct. 1081. ὦ κοίλας πέτρας γυάλον, ubi v. Schol. Porro non praeterrari debet quod γυάλα dicebantur etiam θησαυροί, cf. Eurip. Androm. 1094. unde Hesych. T. I. p. 863. γυάλα, θησαυροί, ταμιεῖα. Notat ibi Kusterus: „Graeci quemvis locum muro septum et conclusum γυάλον vocant, qualia solent esse loca ubi thesauri reconduntur.” Hoc loco, quum praecesserit ὑπὸ κεύθεσι γαίας h. e. sub terra (cf. Iliad. χ, 482.), vides γυάλα recte interpretari Scholiasten ὑπόγεια, h. e. sepulcrum sub terra structum. Fuit autem Therapnae Φοιβαῖον, ubi habebatur Dioscurorum templum, cf. Pausan. III, 20, 1. Etiam III, 14, 9. restituendum cum aliis puto Φοιβαῖον pro Ἐφηβαῖον. Nam Φοιβήιον Therapnae video memoratum etiam apud Herodot. VI, 61. In hoc ipso templo videtur fuisse etiam sepulcrum Dioscurorum. Doctrina de morte deorum orta observatis vicissitudinibus rerum naturae siderumque fuit symbolica; ubi autem aliquis deus temporum processu ad heroum genus esset revocatus, inventae fabulae, quibus mortis causa explicaretur paullo aliter. Ut Dioscuri, quum prisci dii essent, postea heroes facti, tum ad deos iterum revocati sunt. Fuerunt igitur persaepe in templis sepulcra deorum, ut monet etiam Welckerus, quamquam etiam hominum passim constat sepulcra et monumenta in templis habita. Etiam Aegyptii dii habebant sepulcra, ut notum. Hoc loco non praetereundum, quod etiam Spartae μνήμα Κάστορος fuit in templo, cf. Pausan. III, 13, 1. notatum Heynio Antiquarische Aufsätze p. 7. quo videtur respexisse Homerus II, γ, 244. si ibi Sparta intelligenda. Add. Cicer. d. Nat. Deor. III, 5. Ac fortasse etiam Aphidnis fuit sepulcrum Dioscurorum; cf. Hygin. Astronom. c. 22. Ἀμφιμπλάντες, similem implentes sortem, h. e. habentes. Paullo aliter Homerus dicit πότμον ἀναπλήθειν II, λ, 263. morte fungi, et μοῖραν βίοτοιο ἀναπλήθειν II, δ, 170. Τούτων ἢ, h. e. τοῦτων μᾶλλον εἶλετ' αἰῶνα ἢ cet. cf. Hom. II. α, 117.

quem locum explicat Hermann. ad Vig. p. 884. Add. II. ρ, 331. Sequitur ipsa uberior harum rerum narratio. *Τὸν γὰρ Ἴδας ἀμφὶ βουσίην πως χολωθεὶς ἔτρωσεν χαλκίᾳ λόγχῃ ἀκμῇ.* Nota encliticam *πως*: aliqua ratione quacunq̄ue; noluit enim poeta religiosus accuratius definire, Castores Apharetidis armenta abegisse; de quo postea Lynceus et Idas filii Apharei, cuius gentem vide apud Heyn. ad Apollod. Tab. genealog. XIV. tenuerunt autem urbem Arenen in Messenia (Pausan. IV, 3, 4. Apollon. Rhod. Argon. I, 152.). Fuerunt duae huius nominis urbes, una in Triphylia, altera in Messenia; cf. Stephan. Byzant. Ubi sita fuerit Arene Messeniaca, certo non constare dicit Pausan. V, 6, 2. Schol. Apollon. Rhod. I, 471. haec habet: *τὴν δὲ Ἀρήνην, πόλιν οὖσαν Πελοποννήσου, Ἰεράνα Πείσανδρος φησὶ λέγεσθαι νῦν.* Strabo tamen VIII, p. 348. C. *Ἐφεξῆς δ' οὖν τῷ Κυπαρισσηγενεὶ ἐπὶ τὸν Μεσσηνιακὸν Πύλον παραπλίου τοῦ Κορυφάσιον, ἢ τε Ἐραναῖ ἐστίν, ἢ τινες οὐκ εὖ Ἀρήνην νομίζουσι κεκλήσθαι πρότερον, ὁμωνύμως τῇ Πυλιακῇ.* Idem repetit p. 361. A. Discimus hinc Arenen visam nonnullis quae postea Hierana s. Erana fuit, Straboni tamen hoc displicere, qui vellem rationes attulisset iudicii sui. Quare hoc in incerto reliquendum est, licet fortasse non spernenda fuerit altera sententia. Causam belli inter Dioscuros et Apharetidas perspicue tradit Apollod. III, 2, 3. et Schol. Lycophr. 511. Praedam egerant Dioscuri cum Apharetidis ex Arcadia et Idae distributionem permiserant. Idas fraude facta in divisione cum fratre omnia abduxerat in Messeniam. Hinc irati Dioscuri in Messeniam contenderunt et quum illa recuperarunt tum Apharetidarum armenta compulerunt. Hinc ortae illorum irae. Exsistit iam quaestio de loco pugnae, quam Pindarus memorat, cuius rei miror incuriosos fuisse interpretes. Apollodorus nonnisi haec habet: *στρατεύσαντες δὲ ἐπὶ Μεσσηνίαν οἱ Διόσκουροι τὴν τε λείαν ἔκεινεν καὶ πολλὴν ἄλλην συνέλαυνουσι, καὶ τὸν Ἴδαν ὑπὸ δρυὶ ἐλόχων καὶ τὸν Λυγκέα.* Idem fere habet Schol. Lycophr. Credat aliquis secundum haec, insidias factas a Dioscuris in Messenia, ubi armenta compulerant. Hoc si ponis, dicendum erit, comperto boum raptu Lynceum adscendisse Taygetum, ut dispiceret ubi locorum essent Dioscuri, et quum vidisset eos in Messenia alicubi delitescentes, cum fratre eo recurrisset. Caesum igitur Castorem alicubi in Messenia, non ita longe ab urbe Arene; Apharetidas autem inde fugisse ad sepulcrum paternum et ipsum prope Arenen situm, ibique occubuisse. Ac contendit Pausanias Apharetidarum sepulcrum in Messenia esse; cf. III, 13, 1. quamquam rationes non afferens; nam quod ibid. c. 14, 7. dicit, inde nihil efficias. Haec igitur una ratio est. Alteram propono hanc: Secundum Pausaniam III, 13, 1. habebatur apud Spartanos sepulcrum Cynortae, Apharetidarum ex altera traditione proavi (cf. Apollod. III, 10, 4.), porro Apharei *μνήμα*, cf. Pausan. III, 11, 8. atque etiam Apharetidas narratum in Laconica sepultos esse modo vidimus ex Pausania hanc opinionem improbante. Haec qui tenenda putabit, rem de qua hic agitur dicet in Laconica gestam. Statuendum igitur erit ex hac ratione, Dioscurorum armenta rapta in Laconicam abduxisse, eosque in Laconica alicubi insidias struxisse Apharetidis, quos scirent secuturos et res repetituros. Ibi eos ex Taygeto a Lynceoo conceptos; Castorem igitur caesum alicubi in Laconica. Apharetidas inde refugisse ad sepulcrum patris, hoc autem in Laconica, utpote gentis huius patria, alicubi fuisse situm, atque ibi Apharetidas occubuisse. Ac tradit Lycophron vs. 550 seq. qui tamen aliam pugnae causam affert, rem in Laconica gestam; add. Hygin. Astronom. c. 22. Atque haec quidem altera ratio est. Equidem nihil affirmo; inclinatur tamen animus, ut in Laconica rem actam credam, Dioscurorum patria et harum fabularum sede. Ac probabilius est Dioscurorum cum armentis rediisse in Laconicam ibique Apha-

obus viris non minus commode et fortasse felicius etiam impetus fieri poterit, si ex uno loco coniunctis viribus provolabunt. Porro hoc quoque non improbabile dices, spero, quod quum ambo ibi sederent, alter tantum transfixus est, ut ridiculus essem si his immorarer. Quae quum ita sint, ut dixi causa idonea reperiri nequit, quae impulerit Pindarum, ut aliquid in his novaret. Certum igitur habeo, eum in nulla re a carminibus Cypriis recessisse. Addit: *Κείνου γὰρ — ὀξύτατον ὄμμα*, quae cur adiecta sint, monuit iam Boeckhius. Ceterum respicit hunc locum, ut videtur nobis cum Heynio, Scholiastes ad Aristophan. Plutum 210. unde sua habet Suidas v. *Λυγκίως*. Addit Suidas etiam locum Apollon. Rhod. Argon. I, 153 seq. ubi similiter praedicatur magna eius oculorum acies. Et ipsa haec Pindari verba Pausan. IV, 2, 4. spectat: *Λυγκίως, ὃν ἔφη Πίνδαρος, ὅτω πιστά, οὕτως ὀξύ ὄραν, ὡς καὶ διὰ στελέχους θεῖσθαι δρυῶνος. Μέγα ἔργον ἐμήσαντο*, phrasis nota ex Homero. Ad vs. 65. pertinet Etyim. M. v. *Ἀφαρεύς*: ὁ δὲ Ἀπολλώνιος καὶ Πίνδαρος Ἀφάρης (ita enim scribendum) ὑποτίθειαι τὴν εὐθείαν. *Μοχ καὶ πάθον*, nempe statim etiam puniti sunt. *Ἥλθε* non est: *aliunde venit, sed processit adversus eos*. Aufugerunt Apharetidae, nec restiterunt antequam venissent ad patris tumulum. Hic prope manes patris pugnam sustinent arrepto cippo tumuli paterni, atque hoc ipso etiam occumbunt genusque ipsorum extinguitur. Sentire mihi videor, haec non potuisse aptius tradi. *Ἄγαλμα Ἄϊδα* dicit *στήλην*, cippum tumulo impositum, ut cum veteribus recte explicuit Heynius hic et ad Apollod. II, p. 291. Ac *στήλην* agnoscunt Scholia ad hunc locum, et Schol. Lycophr. 559. Suidas v. *ἄγαλμα*: Πίνδαρος δὲ τὴν ἐπὶ τάφου στήλην οὕτω καλεῖ. *Στήλην* appellat etiam Theocritus XXII, 207. Nec Lycophron quod habet l. c. *ἄγαλμα πῆλας τῶν Ἀμυκλαίων τάφων*, aliter interpretandum est. Fuit igitur cippus modice magnus et cum arte dolatus, ut cum Zoega loquar, qui de his rebus accurate disputat de Obelisc. p. 353. ubi *ἄγαλμα Ἄϊδα* vertit: *donarium inferorum*. Comparari me iudice potest *μέλος Ἄϊδα*, h. e. *θρήνος*, Eurip. Electr. 143. et *Ἄϊδα γόος* Aristoph. Thesmophor. 1050. *Ἄλλ' οὐκ ἐν φλάσαν οὐδ' ἀνέχασσαν*, h. e. *non tamen contuderunt eum nec repulerunt*. Ceterum nota ex Homero *χάζομαι, ἀναχάζομαι, ἀποχάζομαι, ὑποχάζομαι*. Activam formam *ἀναχάζοντες*, significatione tamen medii, habet Xenoph. Anab. IV, 1, 12. *Ἐρημοί, desolati*. *Ἔρις* ut *νεῖκος* etiam de bellico certamine dicitur, II, 5, 389. e, 253. Huic loco similis sententia est Olymp. XI, 41. De constructione *χαλεπὰ ὀμλεῖν* cf. ad Nem. III, 29.

Vs. 73. usque ad fin. Redit Pollux, fratremque invenit morientem. Gravissime dolens precatur etiam sibi a Iove mortem, quam Iuppiter negat, at concedit ut coniuncti alternis vivant in Olympo et sub terra. Verba *Ἄσθματι δὲ φρῖσσοντα πνοὰς* ita intelligit alter Scholiastes: *frigidus spiritu laborantem*, quod secuti sunt alii. Sane frigidus est morientium spiritus; sed quid est, *spiritum habere frigidum ἄσθματι*? Non fieri frigidum morientium spiritum per *ἄσθμα*, medici docent; quare vehementer erravit Pindarus, si hoc voluit. Aberres etiam si *ἄσθματι* pro *σὺν ἄσθματι* dictum accipias, quod non opus est pluribus ostendere. Suspicio igitur hunc esse verum sensum: *Asperum iam halitum habentem difficultate respirandi*, atque hoc est *πνευστιῶντα*, uti Scholiastarum alter interpretatur. Ad haec, *Θερμὰ δὲ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς*, Hermannus in Heynii editione novissima scribit: „Nimis levi manu hic corrigat *δὴ*. Ostendi enim debet, poni ita *δὴ* potuisse, quod haud facile credam. Scholiastes haec praeteriit. Vide vero ne poeta Castorem, ut Iovis filium, maiorem lacrimis finxerit, et proinde sic potius scripserit: *Θερμὰ δ' οὐκ ἐτέγγων δάκρυα στοναχαῖς, ὄρδιον φώνασε*.” Non accedam. Nolo monere iciumum iam esse additum *στοναχαῖς*, totam

Hinc addit: *λύρα δὲ σφι βρέμεται καὶ αἰοιδά*. Fuerunt haec sacrificia maxime sollemnia. Ceterum *λοιβαί* factae monente Heynio quotidie, iuvencae mactatae statis diebus. Nam *κλισσάν* intelliges iuvenearum; cf. Spanhem. ad Callimach. in Cerer. 109. et de Vesta et Prytanibus p. 666. Ac tum in primis videntur etiam chorici cantus fuisse adhibiti. Verba *καὶ ξενίου Διὸς ἀσκήσεται θέμις* cum Muellero de epulis accipio legatis civitatum praebere ibi solitis in prytaneo. Volebat sic etiam Gedikius, qui Atticum morem comparat; cf. Pollux VIII, 138. Aristoph. Acharn. 125. Dicitur *Διὸς ξενίου θέμις* etiam Olymp. VIII, 21. quamquam ibi dea est. *Λενάοις*, semper paratis, de crebra hospitalitate: vel ut Boeckhiius putat, quod semper ibi, quovis die, epulantur civitatis custodes, prytanis cum consiliariis et ceteris, qui vocati sint, fere ut Athenis. Ceterum affertur etiam hoc inter honores Vestae, quia in sacra Vestae domo fiebat. Additur: *Ἀλλὰ σὺν δόξᾳ — κραδίᾳ*. Videmus prytanem per duodecim menses praefuisse reipublicae, quibus peractis alium ex suis eligebat gens. Ceterum etiam mihi displicet *σὺν* bis positum; quamquam enim repetitio praepositionis non infrequens est in una notione accuratius definienda, ut Isthm. IV, 53 seq. *καὶ νῦν ἐν ἄρει — ἐν πολυφθόρῳ Διὸς ὄμβρῳ*, cuius multa similia, tamen hoc loco quomodo placere potuerit Pindaro duplex *σὺν*, non assequor. Ac Boeckhiius quidem prius *σὺν* mutare malit, quod mihi non placet, quum *σὺν δόξᾳ* et *ἐν δόξᾳ* recte dicatur, non item *δόξᾳ* nude positum usus tulisse videatur. At alterum *σὺν* necessarium non est, ut dicitur *ἠδομένη ψυχῇ, ἀμόχθῳ καρδίᾳ, θυμῷ γελανεῖ*, cet. Hinc ego sic malim: *ἀλλὰ σὺν δόξᾳ τέλος δωδεκάμηνον περᾶσαι γιν ἀτρώτῳ καρδίᾳ*, in quo intelligitur *δός*, cf. Boeckh. nott. critt. p. 428. *Ἀτρώτῳ*, nullo dolore contristato animo cf. ad Nem. I, 48.

Vs. 11—32. Laudatur pater Aristagorae Arcesilas, tum Aristagoras ipse saepe victor in vicinis certaminibus, ac victurus etiam in maioribus si per parentes ea licuisset adire. Patrem poeta nominat honoris causa. *Μὲν* vs. 11. respondet sequenti *καὶ*, ut Pyth. II, 58. et passim. Nam vera membrorum ratio haec est: *Ἄνδρα μὲν ἐγὼ μακαρίζω — καὶ τὸ θαητὸν δέμας κ. τ. λ.* Sed quum in principio *δὲ* abesse non posset, ne hiaret oratio, *μὲν* post *μακαρίζω* demum collocatum est. Clarius etiam hinc liquet, *θαητὸν δέμας* et *ἀτρεμίαν* Arcesilae esse, non Aristagorae, quamquam hoc per se satis manifestum. *Ἀτρεμία σύγγonos* est innata constantia animi, animus interritus, et recte Boeckhiius hanc virtutem Arcesilae servavit. Quī mutare nolunt, nimis parcum faciunt Pindarum in hoc homine laudando. Iam laudato patre per sententias generales redit ad Aristagoram ipsum. Nexus sequentium verborum hic est: *Siquis autem opes habens pulchritudine praestat et in certaminibus robur suum ostendit, summam is tenet pro mortali condicione felicitatem, et par est eum celebrari laudibus; vicit autem Aristagoras decies sexies.* *Ὀλβον ἔχων* dixit, non *ὄλβον ἔχει*, consulto. Nam opes nunc commemorat complementi causa; imprimis attendi vult ad corporis virtutes, quando quidem ad victorias Aristagorae venturus est. Quare ad haec significanda verbis finitis utitur: *Παραμύσεται* est pro *παραμύσσηται*, opinor. *Μορφαῖ* retinendum iudicat Hermannus. Scribit enim sic in Heynii editione novissima: „Non opus ut quidquam mutetur, siquidem verba, in quibus comparatio aliqua inest, etiam cum genitivo, ut nomina comparativa, construuntur.” Additur: *Θνατὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη*. Credas vertendum: *Mortali recordetur se corpore amictum*, uti placuisse video pluribus. Ac notae sunt locutiones, imprimis philosophorum, permultae a corporis cum vestimento comparatione derivatae; cf. Wyttenb. Epist. crit. p. 49 seq. Cruzer. ad Plotin. de Pulchritudine p. 304. Tamen alia videtur fuisse poetae mens, qui praesens tempus *περιστέλλων* posuit, non praeteritum. Verte, quod est simplicissimum: *Mor-*

Thucydid. VII, 57.), fuisse videntur inter has etiam Melanippidae, originem trahentes a Melanippo, celebri Thebano heroe, qui Tydeum vulneravit in bello Thebano; cf. Apollod. III, 6, 8. ibiq. Heyn. p. 251. Iam vide Pindarum: *Facile erat, ait, agnoscere in Aristagora sanguinem Pisandri Spartani et Melanippidarum mixtum olim ad Ismenum.* Mater igitur gentis Pisandridarum fuit e gente Melanippidarum, qui quum in Boeotia se adiunxissent Achaeis migrantibus, inde ducta uxore Pisander gentis Pisandridarum auctor factus est. Mox Ἀρχαῖαι δ' ἀρεταί — σθένος, verto: *Antiquitus innata virtus reducit per vices robur suum generationibus hominum s. hominibus.* Ἀναφέρεσθαι activa significatione, ut φέρεσθαι Pyth. VII. fin. Ad vocem ἐθέλει cf. Gregor. Corinth. p. 56. ibiq. Koen., Platon. Phaedr. p. 230. D. ibiq. Ast. Πλούτω ἴσον, proventu pari. Ἄγει, ducit, regit. Eurip. Troad. 885 seq. ὅστις ποτ' εἴ σὺ δυστόπαστος εἰδέναι Ζεὺς, πάντα κατὰ δίκην τὰ θνήτ' ἄγει. Ac notum ἄγει imprimis de Fato. Τὸ δ' ἐκ Διός, ex Iove vero. Praeponi solet his aliisque formulis articulus non sine quadam vi; ut hoc loco propter oppositionem. Ad sententiam confer Olymp. XII, 7. σύμβολον δ' οὐ πῶ τις ἐπιχθονίων πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσσομένης εὖρεν θεόθεν. Sed monendum iam de consilio huius sententiae et sequentium. Etenim Pindarus quum virtus antiqua huius gentis in Aristagora laetius revixisset, dixerat de naturae humanae ratione, quae, ut ipsa haec terra, vicissitudinibus subiecta est. Hinc nunc apte transit ad finem carminis, in quo, uti pulchre perspexit Scholiastes, Aristagoram monet, ne tyrannidem affectet. Nam de certaminibus quidem non loqui poetam, omnibus, puto, manifestum. Proponit autem Pindarus haec consilia, ut solet, prudenter, non expresse nominans id quo spectet oratio sua, ita tamen significans, ut acutioribus quid velit non obscurum sit. Tenere igitur voluit Aristagoram, quod Theognis vs. 585. dicit, licet alia causa: Πᾶσιν τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν, ποῖ σήσειν μέλει πρήγματος ἀρχομένου. Hinc igitur perspicies quae sequuntur. Ἄλλ' ἔμπαν μεγαλαοροῖαις ἐμβάλνομεν κ. τ. λ. h. e. *Sed tamen audacibus consiliis indulgemus, factaque multa molientes.* Ἐμβάλνειν est suscipere, aggredi, ut apud Platon. Phaedr. p. 252. E. ἐμβάλνειν τῷ ἐπιτηδεύματι. De structura cf. etiam Nem. III, 19. Porro quum ita posset dicere: μεγαλαοροῖαις ἐμβάλνομεν ἔργοις τε πολλοῖς, mutavit constructionem. Exempla iuncti participii et verbi finiti ex Homero attulit Hermannus ad Hymn. in Cerer. p. 125. Verba quae sequuntur: δέδεται γὰρ ἀναιδείῃ ἐλαδίῃ γυῖα, h. e. *tenet corpus im-mensa cupido*, haec igitur verba, inquam, in parenthesi sunt, uti recte interpunxit Boeckhius. Nam ῥοαὶ ex verbis parenthesin antecedentibus explicandae. Sensus: *Quem autem cursum habitura sint quae suscipimus, abest a providentia nostra, s. praenosci nequit.* Uti fere ceperunt Heynius aliique. Sunt igitur ῥοαὶ de rerum cursu, quemadmodum εὖροια est *felix rerum successus*; cf. Gataker. ad M. Antonin. II, 5. Wessel. ad Diodor. XX, 33. et Res ad voluntatem nostram fluentes ap. Cic. Off. I, 26. Ἀπροσέκτων δ' ἐρώτων δέξυτ' ἄνθρωποι, quae assequi non licet appetere, ea vero magna est insania.

LUDOLPHI DISSENI
EXPLICATIONES AD ISTHMIA.

I S T H M. I.

Carmen scriptum Herodoto Thebano, curru in Isthmiis victori. De tempore victoriae nihil traditum exstat; nec videbatur mihi probabile quidquam statui posse: unde in Indice temporum p. 22. res in dubio relicta est. Attamen tentandum, numquid coniectura effici possit. Suspicio carmen scriptum esse post Isthmia Olymp. 80, 3. h. e. ante pugnas ad Tanagram et Oenophyta, de quibus vide Introd. ad Isthm. VI. Exponam ordine, cur ita censeam. Ac primum quidem bellum tum instituisse Thebanis, quum hoc carmen scriberetur, colligo ex locis hisce. Vs. 12. *ἐν ᾧ καὶ τὸν ἀδελφάντων Ἀλμῆνα τέκεν παῖδα, θρασείαι τὸν ποτὲ Γηρούνα φρῆξαν κύνες.* Herculem cur sic nunc commemoret Pindarus, curules Herodoti victorias canens, nondum quisquam explicuit; tamen inanem hunc esse ornatum et temere interpositum, non concedam, qui nihil credam a Pindaro positum sine idonea causa. Fac igitur bellum tum paratum a Thebanis, et senties aptissimam esse brevem hanc interriti herois mentionem, quem etiam Geryonis canes in extremo orbe horruerint. Non admonisset hic Pindarus, mihi crede, intrepidæ Herculis fortitudinis, nisi magna aliqua res tum esset parata; neque enim inepte iactat heroum facinora, nec proponit exempla, ubi iis non opus. Alter locus hic est vs. 50. *ὅς δ' ἀμφ' ἀθλοῖς ἢ πολεμῶν ἄρρηται κῦδος ἀβρόν, εὐαγορηθεὶς κέρδος ὑψίστον δέκεται, πολιτῶν καὶ ξένων γλώσσας ἄων.* Vides poetam luculenter laudare ludicrorum certaminum studium et bellicam virtutem. Si nullum tum instabat bellum, inane est illud *ἢ πολεμῶν*, et aliena a reipublicæ temporibus splendida commendatio belli. Iterum contendo, nihil huiusmodi apud Pindarum esse otiosum. Denique his omnibus pulchre convenit etiam magnificentum epitheton Thebæ *χρυσάσπις*, in fronte carminis positum; cf. vs. 23. *ἀσπιδόδοποισιν ὀπλήταις δρόμοις.* Post hæc accipe, cur de bello Olymp. 80. contra Athenienses gesto cogitem. Nempe illud bellum inceptum erat a Spartanis, qui etiam Boeotos sollicitabant, ac notum est Boeotos cepisse arma et pugnasse contra Athenienses. Quum igitur illud bellum, quod Pindaro hæc scribente instabat, a Spartanis et Boeotis gerendum esset, comparet mihi aliquis exquisitum locum huius carminis de Castore et Iolo, in quo data opera Lacedaemonius et Thebanus heros celebrantur tanquam certa-

minum singulari peritia simillimi. Adduxit hos Pindarus, dices, ob Herodotum, victorem curulem, ut eum quam exquisitissime laudaret, comparatum heroibus rei equestris peritissimis. Recte, neque ego hoc nego; at aliam praeterea dico causam huius rei Pindaro fuisse. Quid est enim quod poeta non de curulibus tantum victoriis horum heroum dicit, ut facere debebat, si propter solum Herodotum haec scribebat? Quid est quod data opera gymnica eorum certamina persequitur, in iisque ornandis per totum fere locum occupatur? Nimirum haec simul propter hos duos populos dicta sunt, bellum parantes; laudat poeta heroum victoriis propositis ipsorum populorum virtutem, successumque belli auguratur felicem. Qua quidem interpretatione senties quantum huic loco accedat gravitatis. Neque illud te fugiet, cur tecte maluerit haec enuntiare quam aperte poeta, qui ubique in huiusmodi rebus versatur prudentissime. Aliae enim sunt poetae partes atque oratoris. Et intelligebant Pindarum haud dubie omnes, qui tum audiebant. Nec rursus praeteriri potuit res patriae gravissima; iure miraremur, si carmen in tali tempore scriptum nihil haberet sensuum, quibus tum animi movebantur, et mirati essent etiam cives. Haec igitur de tempore odae; quae etiam Boeckhio probantur. Denique commemoratur in hoc carmine exilium Asopodori, patris Herodoti, qui turbis civilibus aliquando Thebis eiectus fugerat Orchomenum, ibique receptus erat. Quum Orchomenus in finibus Boeotiae sita etiam tum satis potens esset, saepius factum videtur, ut qui Thebis eiecti essent, ibi refugium quaererent et invenirent. Novimus quidem Orchomenum in bello Persico a Thebanorum partibus stetisse, cf. Mueller. Histor. Orchom. p. 415. tamen haec amicitia non videtur eo pertinuisse, ut Orchomenus, nemini subiecta, post haec remittere deberet exules Thebanorum, refugium quaerentes, praesertim quum Thebanorum superbia bello Persico satis fracta esset. Atque Asopodorus quidem etiam originem trahebat ex Orchomeno. Quae quum ita sint, meo iudicio nihil obstat quominus Asopodorum post bellum Persicum aliquando Orchomenum fugisse censeamus. Tamen nunc ille restitutus erat; quem dum poeta civibus commendat, facit etiam Orchomeni honorificam mentionem, quippe quae in bello, quod parabatur, Thebanorum partes amplexura esset.

Vs. 1—13. Sepsuisse se dicit poeta carmen in quo occupatus esset, Ceis faciendum, ut prius perficeret hunc hymnum patriae laudibus consecratum. Ad verba *χρῦσασι Θήβα* cf. Fragm. inc. 104. *Εὐάρματα χρυσοχίτων, ἱερώτατον ἄγαλμα, Θήβα*. Unde liquet Pindarum alloqui Thebam deam, cuius statua fuit apud Thebanos, quae aurea veste induta esset, de quo usu multa habet Quatremère in libro notissimo, Jupiter Olympien, et aureum teneret clypeum. Fuit Thebae statua etiam Olympiae a Phlasiis donata, cf. Pausan. V, 22, 5. Atque ut alia addamus, memoratur statua Spartae, Amyclis posita, cf. Pausan. II, 16, 3. porro Helladis et Elidis Pausan. VI, 16, 3. Aeginae et Nemeae Pausan. V, 22, 5. Ac Nemea etiam picta habebatur a Nicia (Plin. XXXV, 40. 28.) et ab Aglaophonte (Athen. XII, p. 534.). Porro Rhodi statuam memorat Vitruv. II, 8. et caput Athenarum urbis deae Dallaway Anecd. of the Arts in England p. 289. Verba *τὸ τιδὸν — πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέριτον θήσομαι* respexit Plato in Phaedr. p. 227. b. *οὐκ ἂν οἶμι με κατὰ Πίνδαρον καὶ ἀσχολίας ὑπέριτον πρᾶγμα ποιήσασθαι τὸ τέην τε καὶ Λυσίου διατριβὴν ἀκοῦσαι*; et Plutarch. de Genio Socratis pag. 575. d. apud Wyttenb. T. III. P. I. p. 321. *ἐμὲ καὶ ἀσχολίας ὑπέριτον θέσθαι, κατὰ Πίνδαρον, τὸ δεῦρο εἰσεῖν ἐπὶ τὴν διήγησιν*. Schneiderus addit Agathiam Hist. III, p. 72. extr. ed. Paris. Iulian. Epist. 40. p. 418. C. Liban. Epist. 1569. p. 712. Hieroclem Praefat. Hippiatr. p. 3. Veterin. Med. ed. Basil. Simile inde ad-

umbratum ap. Nicetam Choniaten Annal. IV, p. 87. init. *ἔργον, ὃ φασί, τίθησιν ἀσχολίας ἀνώτερον*. Sensus est: *Tuam rem etiam negotiis occupatus potiorum habebō*. Nam victoriarum laudes imprimis pertinent ad patriam. Unde saepius Pindarus in hac re has deas commemorat, ut Camarinam Olymp. V, 4. Cyrenen Pyth. IX, 4. Ortygiam Pyth. II, 6. *Κραναὰ Δᾶλος* dicitur: fuit enim *τραχεῖα*, unde passim *κραναή* audit, ut in Orph. Argonaut. 1354. cf. Spanhem. ad Callimach. in Del. vs. 4. *Ἐν ἃ κέχυμαι, in qua ornanda occupatus sum, versor*. Videntur comparanda esse *ἔγκειμαι, ἐπίκειμαι, πρόσκειμαι*, quae dici solent ut *εἶναι ἐν τινί*, quando alicui rei s. in aliquam rem *incumbimus*. Ceterum de re ipsa mox dicam. *Ἐξον ὦ πολλωνιάς*, sic *Apollinea urbs* dicitur Delus ap. Ovid. Metamorph. XIII, 631. ut alibi *Latonia Delus*. Similiter Iunonia Samos, Calauria Letois Metam. VII, 384. *Χειρωνίδες ἄκραι* de Pelio monte ap. Callim. in Del. 104. Sequitur: *Ἀμφοτέρᾳ τοι χαρίτων σὺν θεοῖς ζεύξω τέλος*. Non positum est *ζεύξω* pro *σζεύξω*, ut visum nonnullis. Non dicit enim *utriusque hymni persolutionem coniungam*, quemadmodum vertit Schmidius, nam unum canet post alterum, sed hoc vult: *Utrumque hymnum ad finem deducam, s. utriusque hymni pertexam finem*. *Ζεύξαι μέλος* vidimus Nem. I, 7. Denique *σὺν θεοῖς* dixit pro *σὺν θεῷ*, quoniam diversi hymni. Succedit iam locus difficillimus: *Καὶ τὸν ἀκείρεκόμαν Φοῖβον χορείων ἐν Κέῳ ἀμφιρῦτα σὺν ποντίοις ἀνδράσιν καὶ τὰν ἀλιερκία Ἰσθμοῦ δευράδα*. Legitur in Scholiis Pindarum a Ceis rogatum esse, ut iis paeanem faceret, quem cum choro in Delum mitterent Apollini canendum; ac notissimae sunt *θεωραὶ* in Delum missae quum aliis e locis tum e Cycladibus (cf. Strab. X. p. 485. et, qui pluribus de hac re disputat, Spanhemium ad Callimach. Hymn. in Del. init.), atque, ut hoc quoque addam, ipsorum Ceorum *ἰσθητόριον* in Delo memorat Herodot. IV, 35. Scholiastam secuti sunt interpretes plerique omnes, tradentes de paeane loqui Pindarum in Delum mittendo. Verum manifesto repugnat Pindarus. Cur enim dicit, *Φοῖβον χορεύων ἐν Κέῳ*, si hymnus in Delo canendus erat? Scholiastes respondet, in Ceo docendum fuisse chorum, antequam *θεωραὶ* in Delum proficisceretur. Tu inspicere propius Pindari verba, *καὶ τὸν Φοῖβον χορείων καὶ τὰν ἀλιερκία Ἰσθμοῦ δευράδα*, in quo ultima verba de hoc ipso carmine intelligenda Isthmicas Herodoti victorias celebrante. Quid igitur? In altero commatis membro de hoc ipso sollemni cantu loquitur, qui iam canitur in epiniciis Herodoti, in priore autem nonnisi de praevia exercitatione chori, dictumque verbum *χορείων* duplici sensu eodem loco, ubi accuratissime loqui debebat, et dictum de praevia exercitatione verbum, quod sollemnem chori cantum significat? Non credam. Vide igitur ne plane falsum sit, quod de hymno in Delum mittendo narrant. Ac non tradunt hoc grammatici fide historica, sed de coniectura. Nam ad vs. 3. legimus haec in Scholiis: *ἐκ τούτου δῆλον ὅτι εἰς Ἀῆλον ἔγραψε Κελοῖς*. Unde liquet eos hoc conclusisse ex Pindari verbis, non aliunde cognitum narrare. Quae quum ita sint aliter mihi de toto hoc loco statuendum videtur. Quid enim si res in Ceo acta? Memoratur templum Apollinis in urbe Carthae s. Carthaeae apud Athen. X, p. 457. ubi Simonides in *χορηγέῳ*, templo adiacente, aliquando docebat choros; addit Boeckhius hoc Apollinis templum et choregorum quoque ei cultui destinatorum notitiam maxime inclarescere Broendstedii Dani merito, et habere se inscriptiones plures ab hoc cum ipso communicatas, quae in rudibus eius templi repertae sint, et quarum pars Apollinem et choregos nominet: easdem reperiri in opere periodico Graecis utilissimo, in *Ἐρμῆ λογίῳ* a. 1819. p. 48 sqq. Quum quattuor essent urbes in Ceo, Coressus, Paessa, Iulis, Carthaea (Strabo X. p. 486.), maiores et nobiliores fuerunt Iulis et Carthaea, quae Plinii tempore solae reliquae erant, cf.

Plin. IV, 12. Videtur Apollo ibi sanctissime cultus esse; et habent nummi urbis Carthae partem anteriorem lupi expressam. Quare per se non mirum est, si illi ad celebrandam apud se sollemnitatem Apollinis hymnum a Pindaro expetierant. Cur autem de Delo loquitur? Nempe Deli hoc loco eadem ratio est quae Thebarum. Quem admodum Thebae ornantur hymno in Herodotum Thebanum scripto, sic Delus carmine in Apollinem Delium composito. Dices hoc longius petiitum. At enim fac γυ-νέθλια Apollinis celebrasse Ceos, fac illud templum Apollinis proprie fuisse Δήλιον, quale in Boeotia celeberrimum fuit atque, ut vicinam Ceo insulam addam, in Naxo (Obs. Misc. Vol. VII, p. 24.): necessariae erant laudes Deli, et videbis hoc non esse absonum. Occupatus igitur erat poeta in Deli laudibus, hymnum componens apud Ceos canendum, et cedit Delus Thebis quum Thebanus Herodotus prius canatur Apolline Delio. Ac sentire mihi videor cur ita dixerit poeta. Nam Herodotum hominem cani deberi ante Apollinem deum, quo tandem iure dixisset? Quare plane cavuit ne Herodotum cum Apolline aperte componeret. Non dixit: καὶ τὸν Φοῖβον χορεύων καὶ τὸν Ἡρόδοτον sed καὶ τὰν ἀλιερκία Ἰσθμοῦ δειράδα, magnificentiore Isthmi nomine usus. Similiter in principio. Primum enim ibi tacens Herodoti nomen nominat patriam, et nominat patriam deam, non urbem, ut quam iustissimam res excusationem haberet. Deam enim patriam praelatam esse quis vituperare potest? Iam cum dea Theba non poterat comparari insula Ceos, quae quamquam non ignota inter Cyclades, ignobilior tamen erat quam cui digne posset Theba praelata dici. Quare ut impie dixisset: εἰ-ξον ᾧ Ἀπόλλων, sic propemodum ridicule: εἰξον ᾧ Κίως Θήβα. Elegit igitur insignius Deli nomen, patriam Thebam cum Apollinis patria Delo componens. Vides plane non potuisse aliter dici a Pindaro quam dixit, quod quum non esset perspectum, orta opinio de hymno in Delo canendo, quam abunde iam refutasse nobis videmur. Una superest difficultas, quam obiciunt fragmenta ex carmine Deliaco prosodiaco: sed ea tamen removeri potest: de quo vide in Fragmentis. Denique, ut etiam hoc addam, suspicor Pindarum ipsum coryphaeum fuisse quum hoc carmen caneretur. Quidni enim ita censeamus? Nonnisi ita mihi ab omni parte apta videntur, quae de se dicit, si ipse haec pronunciavit, quae mira sunt ab alio coryphaeo cantata. Ac videtur etiam in insulam Ceum ipse proficisci voluisse. Inanes phrases apud Horatium video multas, non item apud Pindarum. Στεφάνους ἕξ, inquit: sex victorias Isthmus dedit Thebanis, de quibus adhuc universim poeta dicit, non opinor Herodoto, de quo hoc Pindarus haud dubie diserte dixisset, si toties unus vir vicisset in ludis celeberrimis. Nec vera esset sententia, Isthmum Κάδμου στρατῶ sex victorias dedisse, si solus Herodotus sexies vicisset; nisi si praeter Herodotum usque ad id tempus nemo Thebanorum Isthmia vicerat, quod vix credibile. Potius haec, de qua agitur, Herodoti victoria inter sex Thebanas una fuit: num tamen hae sex diversis temporibus partae fuerint, nec plures usque ad id tempus, an iis ipsis ludis, quibus Herodotus vicerat, sex coronae Thebis contigerint, et de prioribus temporibus Pindarus omnino non loquatur, id quidem est incertum. Boeckhiius posterius putat, tum ipsum in Isthmo Thebanos variis ex ludis sex coronas reportasse; ut non de omnibus victoriis ad illud usque tempus paratis dicatur, sed de illo tantum tempore, quo Pindarus scripsit; et sane sic explicita verba longe aptissima sunt. Isthmum, inquit, celebrabo, quippe qui nunc ipsum sex Thebas coronis ornaverit. Ceterum male habuit grammaticos vocabulum ἕξ, quia ἐν ταῖς Ἰσθμιακαῖς ἀναγραφαῖς numerus non conveniebat. Sed non plane accuratos fuisse victorum catalogos, disces etiam ex simili exemplo, de quo dictum ad Nem. VIII, 16. Quamquam hoc loco potuerunt accurati esse, sed a grammaticis

male consulti. Quippe grammatici neque sex Herodoti neque sex Thebanorum victorias usque ad huius carminis tempus paratas in catalogo invenerant (v. Schol.), sed haud dubie unam tantum Herodoti, et plures quam sex Thebanorum. At illud non quaesiverunt, quod quaerendum maxime erat, quot victoriae ea ipsa Isthmiade, qua Herodotus vincebat, paratae secundum catalogum a Thebanis fuerint. Pergit: *ἐν ᾧ καὶ τὸν ἀδελμάντων Ἀλκμήνα τέκε παῖδα — κύνες*. Iurè quaerat aliquis, cur haec apposerit Pindarus; neque enim ea desideratum iri, si omissa essent. Respondeas, quum Iolaus in hoc carmine eximia cum laude memoretur, etiam Herculis nomen non plane tacendum fuisse. Nominari igitur eum honoris causa. Staturebam ita et ipse, antequam meliora viderem. Nunc post ea, quae in Introductione disputata sunt, Herculem maxime propter bellum quod parabatur memorari senties, quemadmodum etiam ille de Iolao et Castore locus non est propter sola Herodoti certamina. Thebis, ait, Neptunus sex victorias dedit strenuae Cadmi genti, quae gymnycorum certaminum et bellicae virtutis gloria pariter excellit. Cur autem addit *θρασεῖαι τὸν ποτε Γηρυόνα φρέξαν κύνες*? Nempe quum Erythia sita crederetur extra columnas Herculis in Oceano, terminus hic locus fuit Herculis laborum ultimus, nec aliud ullum constat ab eo facinus remotiore in solo factum. Quare sensus hic est: *Cuius fortitudinem ultima Erythia novit*. Quod vides aptissime dictum, quum breviter dicere vellet. Ceterum disco e Luciano adv. Indoct. cap. 14. Bipont. T. VIII. p. 16. Thebanos *ossa Geryonis* apud se servasse et ostendisse. *Κύνες* non videtur mihi dicere *δικέφαλον Ὄρσαν*, sed plures significare canes magnificentiae causa. De fabula cf. Heyn. ad Apollod. Observatt. p. 159. Denique Herculis commemoratio eam simul vim mihi habere videtur, ut paullo magnificentius ornatur urbs patria, quam ante Apollinem celebrandam sumpserat poeta. Nam quo illustrior urbs, eo minus reprehensioni locus, quod praelata est.

Vs. 14—32. Post prooemium ad Herodotum laudandum accedit. Quae res ut quam ornatisime fiat, Castoris et Iolai victorias celebrat. Initium hoc est: *Ἄλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων τὸ μὲν ἄρματι τεθρίππῳ γέρας κ. τ. λ.* In his τὸ μὲν iunge cum *γέρας*. Ac μὲν respondet sequenti *τέ*, cuius rei exempla vide in nott. critt. ad Olymp. VII, 11. Porro *Ἡροδότῳ τεύχων ἄρματι γέρας* est: *Herodoto laudans quadrigas*, qui usus duplicis dativi notissimus. Denique *νωμάσαντ'* referri debet ad *μὲν*; nam accusativus est. Verte: *Ego vero Herodoto partem laudum quadrigis tribuens tum fraena suis manibus regentem eum Castoreo aut Iolai hymno celebrabo*, h. e. ego vero et quadrigas Herodoto laudabo celeritate praestantes et ipsius, sua manu qui réxit curram, dexteritatem. *Ἐθέλω ἐναρμόξαι*, h. e. *ἐθέλω ἀεῖσαι ἐν Καστορέῳ* etc. De Castoreo vide Metr. Pindar. p. 276. *Ἡ Ἰολάου ὕμνῳ, aut hymno qualis in Iolaum canitur*. Ceterum, quum Castoris laus nunc simul ad Spartanos pertineat, notabis saepius a Spartanis victorias curules reportatas; cf. Pausan. VI, 1. fin. VI, 2, 1. Iolaus quum pariter ac Castor rei equestris peritia esset clarus, hymnos, qui in Iolaum equitem canerentur, eisdem fere rhythmos et modos probabile est habuisse quos habuit Castoreum. Accedo ad haec: *Ἐν τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων*, in quibus mirum visum est grammaticis et recentiorum interpretum nonnullis, quod Pindarus non dixit: *ἐν ἀγῶσι θίγον πλείστων ἀέθλων*. Sed consulto poeta scripsit quod habetur. Sensus enim: *Et in re ludicrà plurima certaminum genera attigerunt*; veluti *δρόμον γυμνόν, δρόμον ὀπλίτην, ἀκοντισμόν, δισκοβολίαν*. Si legeretur: *ἐν ἀγῶσι θίγον πλείστων ἀέθλων*, diceret opinor poeta, ubi aliqua ludorum sollemnitas instituta esset, plurima in ea certamina hos gessisse, quod manifesto dicere noluit. Quod voluit hoc est, neminem

heroum veterum pluribus in certaminum generibus versatum, quae quidem tum in ludis usitata fuissent. Atque ἀγῶνας esse h. l. varia certaminum genera, vidit etiam Heynius. Respicit huc Schol. Isthm. III, 1v, 18. sed memoria falsus. Verbis καὶ τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον καὶ λεβητεσσιν φιάλαισί τε χρυσοῦ, suaviter antiquum morem tangit. Tripodem, lebetem, phialam praemiorum loco vides Il. ψ, 264 seq. Constat imprimis tripodes in plurimis antiquis certaminibus propositos; nec lebetes usitati: cf. Schol. Olymp. VII, 152. Illis igitur ἐκόσμησαν δόμον. Sic ἀπίρους τριπόδας Il. ι, 122. explicant Grammatici τοὺς κόσμον χάριν τιθεμένους ἐν οἴκῳ; adde Eustath. ad l. c. Ἀς tripodes quidem videntur interdum προσπασσαλεῦσαι parietibus, cf. Herod. I, 144. Γευσόμενοι στεφάνων νικαφόρων; simul enim etiam in iis certaminibus, in quibus ἔπαθλον aliud datum est, coronas additas esse vel Pindari temporibus, docuimus ad Nem. IX, 46 sqq. Et creditum esse, priscis etiam temporibus passim coronas datas, certum; sic Pindaro teste Olymp. IV, 25. Erginus coronam accepit ab Hypsipyle, licet ἔπαθλον fuerit vestis (v. ad Pyth. IV, 247 sqq.); et in ἀγῶνι ἐπὶ Πηλῆα expresso in arca Cypseli (Pausan. V, 17, 4.) Acastus Iphiclo coronam offerebat, quum adessent etiam tripodes victoribus. Iam cur hoc loco praeter cetera praemia etiam coronas laudet Pindarus, fortasse habeas quo explices. Quum enim eximiis hisce Castoris et Iolai laudibus simul victoriae ex Atheniensibus reportandae significationem inesse coniecerimus, vide ne poeta tecte praemonstrare voluerit coronas, quas etiam pugnatore non habituri sint καλλίνικοι, reduces ad Dircen et Eurotam. Γυμνοῖσι σταδίοις, in quibus curritur sine gravi armatura, Pyth. XI, 49. Ὀπλήτης δρόμος iam antiquis temporibus traditur usurpatus, ut quum Erginus vinceret, Pind. Olymp. IV, 24. Item quum certaretur ὁ ἐπὶ Πηλῆα ἀγῶν, quae fuit ludorum funebrium sollemnitas instituta quondam ab Acato in honorem patris, v. Heyn. ad Apollod. p. 269. Vicerat tum Iolaus in illo genere, si Scholiastae fides. Quamquam Hyginus eum tradit quadrigis vicissae, Fab. 273. Castor tum cursus praemium retulerat ἔκπωμα δακτυλωτον, cf. Athen. XI. p. 468. C. Sequitur: οἶά τε χερσὶν ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς καὶ λιθίνοις ὀπότη ἐν δίσκοις ἴεν. Non construam sic: οἶά τε ἴεν ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς καὶ λιθίνοις ὀπότη ἐν δίσκοις scil. ἠκόντιζον; nam in hunc ordinem Pindarus verba redigi noluit. Melius hoc: Splendet virtus eorum in cursibus et ut splendebant (repetito verbo) manibus, iacula mittentes quumque discis certarent. Nam recte in his praesens et praeteritum iunguntur. Χερσὶν in principio additum propter antecedentia; ibi de cursu dixerat, nunc de manuum robore dicit. Ἀκοντίζειν αἰχμαῖς est ἀκοντας ἴεναι, ut Hom. Il. λ, 44. ἀκοντίζουσι θαμειὰς αἰχμὰς ἐκ χειρῶν de iaculis videtur intelligendum, coll. Pind. Pyth. IX, 20. Nem. III, 43. De dativo αἰχμαῖς cum ἀκοντίζειν iuncto vidimus ad Nem. I, 18. esse autem hoc loco sermonem de ἀκοντισμῶ, intellexit iam Scholiastes et docent sequentia. Fuit enim antiquiore tempore inter certamina nobilis etiam iaculorum et discorum iactus, cf. Odys. θ, 128. 186. sed instituto quinquertio, quod complectebatur ἄλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἀκοντα, πάλην, in ludis iaculorum et discorum certamine nonnisi a quinquertionibus certatum. Unde Pindarus explicationis causa addit, tum nondum fuisse quinquertium, sed unumquodque certamen suum habuisse praemium. Similiter Scholiastes Apollon. Rhod. IV, 1091: narrans de Perseo Larissae certante addit: Τὸ γὰρ πένταθλον οὐπω ἦν, ἀλλ' ἰδίᾳ ἐν ἕκαστον τῶν ἄθλων ἤθλον. Unde non bene legitur apud Apollodorum II, 4, 4. Perseum tum quinquertio certasse; cf. Heyn. Monet autem poeta de quinquertio tum nondum instituto, ut intelligatur, quomodo factum sit ut Castor et Iolaus non tentaverint postea usurpatum apud hos quoque populos (de Spartanis cf. Pausan. VI, i.

fin. VI, 15, 4.) quinquertii insignius certamen; quamquam etiam lucta non videntur hi heroes clari fuisse. Sed hoc melius tacet, quemadmodum etiam, ut hoc addam, pugilatum. Qui quidem, etiamsi eo certassent Castor et Iolaus, tamen hic omittenda fuisset, quamvis exercitatus Thebanis, quoniam Spartani ex legibus Lycurgi (Plutarch. Lycurg. c. 17.) abstinebant pugilatu et pancratio, at discum et iaculum tractabant, diserte hic laudata certamina. Vides satis expeditam esse adorationem huius loci. Denique dicendum de verbis: *ἐν δίσκοις ἔεν*, uti nunc recte repositum videtur; certe non multum discrepabat lectio Tryphonis ap. Eustath. ad *Odyss.* θ, p. 1591. 29. et Ammonii p. 41. etsi apud hunc est *λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοισι*. Vulgaris fere est opinio *ἐν* cum dativo passim idem significare quod dativum nudum; indicari enim ea praepositione, fieri aliquid aliqua vi aut per aliquid. Tamen hoc apud Pindarum eundem non reperiō. Nam *ἐν αἰοιδᾷ νέων ἀπύειν* Pyth. V, 102. aut *ἐν λόγοις αἰνεῖσθαι* Nem. XI, 17. ut *ἐν μολπαῖς ὑμνεῖν, κελυδεῖν*, et similia, et *ἀγλαΐζεσθαι μουσικᾶς ἐν αἴσῳ* Olymp. I, 15. aut *κρυφάισιν ἐν ψάφοις θεραπεύειν* Nem. VIII, 26. haec omnia nihil probant; nec afferri debent *ἀπύων ἐν αὐλοῖς* Olymp. V, 19. et *κλέονται ἐν πορμύγγεσιν ἐν αὐλῶν τε παμφώνοις ὁμοκλαῖς* Isthm. IV, 30. Certam rationem habet *ἀνθησαίμενος κόμαν ἐν πορφυρέοις ἔρνεσιν* Nem. XI, 28. Nec opponi potest *τρίταισιν ἐν γοναῖς φυτευθέντες* Pyth. IV, 143. minus etiam *ἐν δαιμονίοισι φόβοις* Nem. IX, 27. Porro *πόλεμος ἐν ηρώϊαις ἀρεταῖσιν* Olymp. XIII, 49. dicitur ut *bellum gestum in armis*, et quod est Olymp. II, 69. *χθόνα ταράσσοντες ἐν χειρὸς ἀκμᾷ*, pro eo non potest dici: *χθόνα ταράσσειν ἐν χειρὶ*. Simile est Olymp. XIII, 53. *ἐν ἀλκᾷ ἰδόκησαν μαχᾶν τέμνειν τέλος*. Novimus etiam quid sit *ἐν χειρὶ τινος δαμῆναι*, ut Pyth. II, 8. *ἀγαναΐσιν ἐν χειρὶν ἰδάμασσε πώλους*. Diversum est *ἐν περισθενεῖ μαλαχθεῖς παγκρατίου στόλω*, Nem. III, 16. ut ibi vidimus. Ridiculus sit, qui afferat *ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρᾶσθαι*, quod est *ante oculos videre*, ut *ἐν ὄμμασι θέσθαι* Nem. VIII, 43. *τὰ ἐν ποσὶ*, aliaque similia dicuntur. Tamen huiusmodi fere locutionibus ista opinio niti videtur, ne refellam alia his similia. Vides me non sine causa quaerere quid sit *ἐν δίσκοις ἔεναι*. Comparaverim quod apud Xenophontem est Memorab. III, 9, 2. *φανερὸν δ' ὅτι καὶ Λακσδαιμόνιοι οὐτ' ἂν θραξὶν ἐν πέλταις καὶ ἀκοντίοις οὐτε Σκύθαις ἐν τόξοις ἰθέλοιν ἂν διαγωνίζεσθαι*. Quo admissio statuendum erit, *ἔεν* absolute positum esse ut *ἰεῖς* Soph. Ai. 154. et *ἦσω* Hom. II, 9, 515. item Iliad. β, 774. ubi dativus pendet a voce *τίρποντο*. Unde *ἦμων* II, ψ, 886. Atque haec quidem hactenus. *Τέλος* est praemium ut Olymp. XI, 7d. *θαμάκις*, de quo in nott. critt. p. 384. ambigit Boeckhius, nolim pro *ἄμα* hic dictum suspicari, ob sensum et ob locum quo vox posita. Significat hic *saepe*, nec obstat quod praecessit *ἀθρόοις*; nam sensus: *persaepe vicerunt*. *Θεράπνας ἴδος*, cf. ad Nem. X, 56. *Χαίρετε*, usitata vox in exitu hymnorum Homericorum. Poeta iam ad alia venturus est.

Vs. 32—40. Memoratur patris fortuna afflicta, tum restituta. Incipio ab *Ὀγχηστῆλαισιν ἀτόνεσιχ*. Heynius contendit littus Onchestium pro palude Copaide aut pro regione vicina dictum, atque adeo Orchomenum intelligit, ubi pater Asopodorus aliquod tempus vixerat. Quare ita interpretatur: *Ego deum, ludos et patriam victoris laudans*. Verum certae rationes obstant. Ac primum quidem tantum aberat Onchestus ab Orchomeno, ut altera urbs pro altera nominari omnino non posset. Deinde si Onchestia littora pro Orchomeno dicta ponimus, sententia existit haec: *Ego dum laudo Isthmum et Orchomenum, laudabo simul patrem et Orchomenum*. Mandandum igitur in eo quod res ipsa monstrat. Urbs Onchestus erat ad Copaidem sita; prope urbem in edito loco fuit cum luco templum Neptuni (cf. Mueller. Hist. Or-

chomen. p. 71.). Ibi curulia certamina inde ab antiquissimis temporibus habita (cf. Hymn. Apoll. 230. Heyn. ad ll. β, 506.). Herodotus vicerat in his et in aliis multis ludis infra memoratis, sed in his quidem eodem deo ἱππῶ auctore quo vicerat in Isthmiis; quare Pindarus haec ut potiora aptissime coniungens pro primario argumento carminis ponit. Sensus igitur loci iam hic est: *Egō vero dum carmine laudo celeberrimas Herodoti victorias, inter honores huius viri memorabo patris insignem fortunam et Orchomeni patriam sedem.* Similiter Neptunus Onchestius et Isthmius habetur Isthm. III, 37 seq. *Περσιτέλων, exornans, κοσμῶν.* Ceterum maiores Asopodori videntur Orchomenii fuisse, unde poeta dicit *πατρῶαν ἄρουραν.* Huc se receperat Asopodorus in discordiis civilibus Thebis eiectus; postea tamen redierat. Vides cur ἀγακτεῖα αἴσαν nominet. *Ἐρειδόμενον ναυαγίας* cave veritas: *suffultum, insidentem naufragis tabulis,* uti placuit nonnullis. *Ναυαγίαι* accuratiore usu differunt a *ναυαγίαις*: cf. Valcken. ad Ammon. p. 156 seq. Nec quod sciam, *ναυαγία* pro *ναυαγία* dicitur, quamquam contrarium reperiri non nego. Atque hoc quidem loco etiam sententia non apta est. Verte: *quae afflictum naufragio ex immenso mari, ex fluctibus turbarum civilium, in tristissima fortuna recepit.* *Ἐρειδειν* non semel est *pulsare, trudere, premere, urgere,* ut Olymp. IX, 33. Iliad. π, 108. ubi Schol. ὠθοῦντες. *Ἐπέβασε — εὐαμσπας,* sic *εὐφοροσύνης ἐπιβαλναι* dixit Hom. Odys. ψ, 52. Et vide Musgr. ad Soph. Oed. R. v. 762. Notissimum genus dicendi. *Ὁ πονήσας — φέρει,* qui mala passus est, habet animo prudentiam.

Vs. 41 — 59. Recenset Herodoti victorias praeter Isthmiacam iam supra indicatam, praemissis sententiis generalibus de conatibus honestis laude decorandis. Orditur ab his: *εἰ δ' ἀρετῆ κατὰκειται πᾶσαν ὄργαν κ. τ. λ.* De hoc loco disputavit Boeckhio in nott. critt. et duas proposuit rationes, quarum mihi quidem ut Boeckhio nonnisi posterior placet. Nam verba *πᾶσαν ὄργαν* dicta ut *πάντα τρόπον,* significant: *summo studio.* Quare si *κατὰκειται* est: *Siquis incumbit,* aptissima sunt haec verba. Sin veritas: *Si magnifica laus proposita est virtuti omni studio,* sc. partae, vides suppleri participium, quod sic omitti nullo modo potest. Tum ipsa sententia ex altera ratione multo aptior. Atque ut dicitur *ἔγκειμαι, ἐπίκειμαι ἀρετῆ,* non dixerim *κατὰκειμαι ἀρετῆ* analogia carere. Hermannus quod praefert: *εἰ δ' ἀρετῆ κατὰκειται πᾶσαν ὄργαν,* in eo perquam durum est *πᾶσαν ὄργαν,* quod verbum desiderat studium conatumque indicans. De omissione pronominis *τις* satis constat, nec quod pluralis *εὐρόντεσσιν* infertur, durum; vide praeter Boeckhium in nott. critt. de coniunctione singularis et pluralis numeri Heindorf. ad Platon. Gorg. p. 105. Protagor. p. 499. Erfurdt. ad Sophocl. Antigon. 705. Atque hoc quidem loco post singularem ob linguae usum praelatum Pindarus pluralem posuit, ne forte de solo Herodoto cogitares, sed universe haec dici sentire de omnibus laudis honestae studio conspicuis. Quod cur voluerit, non obscurum est. Dixit ita propter invidos et obtrectatores Herodoti. Quum enim veritatem et aequitatem sententiae generalis per se etiam iniquissimi victoris adversarii negare non possent, efficere volebat ut etiam illud concedi debere intelligerent, Herodotum quoque laude dignum esse, quem naviter studuisse gloriae honestae perspicue docet in sequentibus. *Δαπάναις τε καὶ πόνοις,* cf. ad Olymp. V, 9 — 16. *Μὴ φθονεραῖσι γνώμαις,* large. Vs. 43. *κόμπος* est praedicatio, ut Nem. VIII, 49. Isthm. IV, 26. *Ἐνδὸν ὀρθῶσαι καλὸν,* publicum laudis monumentum erigere: *ὀρθῶσαι* ut Olymp. III, 3. *Μηλοβότα τ' ἀρότα τ' ὀρνιχολόχῳ τε,* citat Plutarch. de Tranquillitate animi c. 13. p. 473. A. Wyttenb. T. II, P. 2. p. 928. et alludit in libr. de Pyth. Oracul. c. 23. p. 406. C. Wyttenb. p. 664. *Μοχ' ὄν πόντος τρέφει,* sive negotiando

sive piscando. Praeferam ultimum etiam ob similes homines qui hic memorantur. *Τέταται, laborat, intentus est, σπενύδει*, cf. Pyth. XI, 54. *Ἀμφ' ἀέθλοις, in certaminibus*. Totum locum explicabis sic: *Nam praemium quidem aliis aliud est ob labores, pastori, aratori, aucupi et quem mare alit; sed ventri quisque horum operam dat; qui vero in certaminibus aut bellis gloriam sibi parit, is laudatus, s. dum laudatur, praemium summum adipiscitur, civium et peregrinorum praeconia*. Quo haec spectare videntur in fine moneo. Iam reliquas Herodoti victorias breviter indicaturus, primo loco ponit Neptunum Onchestium; qui quum supra memoratus esset, ne ab Isthmo disiungeretur Onchestus eiusdem dei sedes, nunc ubi victoriae praeter Isthmiacam data opera enumerantur non visus est praeteriri posse. *Γέττονα*, nam Onchestus vicina erat finibus Thebanorum. *Εὐεργέτας ἀρμάτων ἵπποδρόμιος* est deus secundans *ἵπποδρομίαν ἀρμάτων*. *Σέθεν, Ἀμφιτρύων, παῖδας*, Herculem et Iolaum Iphiclis filium. Intelligit Heraclea quae etiam Iolaia; praemium fuit *τρόπος χαλκούς*. Vidimus de his ludis etiam Nem. IV, 20. *Τὸν Μινύα τε μυχόν*, intelligit *Μινύεια*: cf. Schol. ad vs. 11. Fuisse videntur ludi funebres prope sepulcrum Minyae, quod memorat Pausan. IX, 38, 3. *μυχόν* dicit planitiem illarum regionum sub montibus ad Cephusum. *Ἐλευσίνα*, cf. Olymp. XIII, 106. *Εὐβοίαν*, videntur *Geraestia* vel *Amarynthia* intelligenda; tamen Scholiastes supra ad vs. 11. *Βασιλεία* memorat. Cf. Boeckh. ad Olymp. XIII. extr. Ceterum de constructione totius loci tenendum hoc: Quod Neptunum dixerat *εὐεργέταν ἀρμάτων*, etiam de sequentibus heroicis et locis intelligendum. Ergo Neptunum, Amphitryonis progeniem, Minyae vallem, Eleusin, Euboeam, haec nomina omnia celebrat ut *εὐεργέτας* equorum *in cursibus (ἐν γναμπτοῖς δρόμοις)*. Ad seqq. vs. 58. 59. haec tene. Phylace sita fuit prope sinum Pagasaeum ad fines Boeotorum et Phthiotarum (Strab. IX, p. 433. cf. Vinding. Hellen. 349.). Huius urbis rex Protesilaus navi egressus primus ad Troiam occubuerat, Hom. II. β, 695 seq. Hygin. Fab. 103. Dedicatus ei fuit in urbe patria *ἐπιτάφιος ἄγων*, haud dubie prope sepulcrum celebratus. Unde *τέμενος* est apud poetam. *Συμβάλλομαι, adiicio, ad numero*.

Vs. 60. usque ad fin. *Ἡ μὲν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον* etc. nam displicent nimia, ut saepe dicit, propter malevolorum invidiam; quum etiam Herodotus expertus esse videtur. De forma *σωπᾶν* pro *σιωπᾶν* vid. Boeckh. nott. critt. et comment. ad Olymp. XIII, 87. *Εὐφώνων πτερόγεσσι ἀερόδεντ' ἀγλααῖς Πιερίδων κ. τ. λ.* ut enim *poesis μαχανὰ ποταπὰ* dicitur Nem. VII, 22. ita *ποταπὸν* quod cantu celebratur, Pyth. VIII, 35. Ac vide de symbolicis Musarum alis I. H. Voss. Epist. Mytholog. T. II. epist. V. Locum ipsum verte sic: *Utinam celebrantium Musarum alis sublatus, h. e. celebrantibus Musis, aliquando etiam Pythiis et Olympicis frondibus implicet manum*, quod intelligendum videtur de victoris laetabundi incessu inter cantus amicorum *κομαζόντων*, coronam manu ferentis. Ceterum *ἐρνεα Πυθῶθεν* sunt frondes Pythiae, corona Pythia, et *Ὀλυμπιάδων Ἀλφειοῦ ἔρνεα* sunt Olympicorum ludorum frondes ex oleastro ad Alpheum crescente. Verba *εἰ δέ τις ἔνδον νέμει πλοῦτον κρυφαῖον* etc. noli interpretari sic: *Cui opes contigerunt cum successu in certaminibus, is bene novit se non inglorium mori*. Nam *ἔνδον νέμει πλοῦτον κρυφαῖον* potius est: *divitias intus habere absconditas, nec uti iis ad res gerendas*. Deinde verba: *ψυχὰν Ἄϊδα τελέων οὐ φράζεται δόξας ἀνευθεν*, non possunt verti: *novit se non inglorium mori, quia οὐ ante φράζεται* positum cum hoc ipso verbo iungi debet, nec ad verba *δόξας ἀνευθεν* trahi potest. Quare redeundum est ad interpretationem Scholiorum. *Si quis vero intus servat divitias absconditas, aliter autem sentientes incessens ridet, non reputat animam morti*

se redditurum sine gloria. Ἄλλοισι Schmidius, qui pleraque recte perspexit, vertit: non ita divitibus, vix apte. Melius Scholia intelligunt τοὺς δι' εὐδοξίαν ἀναλλασκοντας. Videntur autem notari homines quidam divites, qui carpebant Herodotum pecunias suas equis alendis insumentem, nec inepte mihi videor suspicari etiam in antecedentibus ant. γ'. et ep. δ'. hos homines respici a poeta, ubi ludorum certamina opponit artibus ventri inservientibus, tecte comparans hos divites cum villi isto hominum genere. Quare verba: ἄλλοισι δ' ἐμπύτων γελᾷ, interpretor sic: Qui aliter sentientes calumnians verbisque invidiosis laedens ridet, h. e. sibi placet tanquam praeclarum facinus perpetrans. Scholiastes explicat ἐπεμβαίνων καταγελᾷ. Sed si hoc voluisset Pindarus, dixisset opinor, ἐμπύτει γελῶν, cum irrisione insultat.

I S T H M. II.

Xenocrates Aenesidami filius Agrigentinus fuit frater Theronis notissimi Agrigentorum regis; cf. ad Pyth. VI. introd. Vicerunt Thero et Xenocrates in certaminibus curulibus non semel. Thero vicerat Olympia, quam victoriam Pindarus canit Olymp. II. Xenocratem Olympia vicisse, male olim collectum ex huius carminis vs. 23 sqq. vide Boeckhium, qui haec occupavit, ad Olymp. II, 50 sqq. et cf. ad Pyth. VI. introd. Sed Pythiam et Isthmiam victoriam Xenocrates consecutus erat teste Pindaro Olymp. II, 54. et Pythiam quidem Pyth. 24. Olymp. 71, 3. (v. introd. ad Pyth. VI.) Isthmiam vero ante Olymp. 76, 1. quoniam ea Olymp. II, 54. commemoratur, quod carmen scriptum est Olymp. 76, 1. (v. introd. ad Olymp. II.); unde simul patet non post Olymp. 75, 3. Isthmiam contigisse victoriam, quo anno proxima ante Olymp. 76, 1. Isthmias celebrata est. Hae sunt victoriae, quas Pindarus Pyth. VI. et hoc Isthmio carmine celebrat: quod intellexit etiam Schol. Olymp. II, 89. Hoc autem Isthmium carmen scriptum est haud dubie post Olymp. 76, 1. eo enim anno Thero celebratam a Pindaro Olymp. II. reportavit Olympicam victoriam, quam hoc carmen agnoscit vs. 23 sqq. Ex quo loco quum simul pateat unam minime inter Theronis victoriam et hoc carmen Olympici festi celebrationem intercessisse, liquet iam Isthmium nostrum carmen non posse ante Olympicum festum Olymp. 77, 1. celebratum esse compositum. Sed potest etiam multo post scriptum esse. Accedit quod quum hoc carmen scriberetur, mortuus erat Xenocrates, superstes haud dubie, quum carmen Olympicum secundum scriberet Pindarus. Nam mortuum fuisse Xenocratem tempore huius carminis Isthmii missi, uti ex veteribus recte vidit Asclepiades in Scholiis ad init. carminis, certo colligitur inde quod Pindarus de Xenocrate loquens non nisi temporibus praeteritis utitur stroph. γ'. et antiatr. γ'. ὄργαν γλυκίαν ἔσχεν, αἰδοίος ἦν, θεῶν δαίτας προσέπυκτο πάσας etc. Quod enim contra affert Scholiastes ad vs. 54: verissime refutavit Schmidius. Dicit Scholiastes praeterita per enallagen pro praesentibus posita esse, quod nihil est; nam eo loco posita sunt tempora praeterita, ubi si vixisset Xenocrates, praesentia debebat ponere Pindarus et posuisset etiam. Aequè infirmum est alterum Scholiastae argumentum, ξείνον quem nominat in fine carminis Pindarus, esse Xenocratem; hunc igitur etiam tum vixisse: at enim Thrasybulus is est, non Xenocrates. Quare plane certum, post mortem Xenocratis carmen esse factum: et tum etiam Theronem defunctum iam fuisse temporum ratio docet. Porro missum

est ad Thrasybulum, virum Pindaro dilectissimum, qui filius erat Xenocratis (Pyth. VI. et ibi introd.), et videtur canendum fuisse apud hunc Agrigenti, redeuntibus Isthmiae victoriae sollemnibus, in convivio, suadente loco vs. 30. Cetera de carminis ratione disputanda vide ad finem proemii.

Vs. 1—12. Proemium de Musa mercenaris. Prima verba habet Schol. Olymp. II, 89. et plura Schol. Aristoph. Pac. 669. corruptum afferens locum. *Χρυσάμπυκίς* Musae sunt etiam Pyth. III, 89. *ἄμπυξ*, quae fronti circumdabatur, illustratur a Boetigero Pictur. Vascul. T. I. Fasc. II, p. 87. *Ἐς δίφρον Μοισῶν ἔβαινον*, cf. ad Olymp. VI, 22 sqq. *Κλυτὰ φέρμιγγι συναντόμενοι*, ad citharam accedentes, citharam sumentes. *Συνάντεσθαι* non solum est casu occurrere, sed etiam consulto accedere ad aliquid, ut Olymp. II, 106. Atque ita hunc locum cepisse videtur etiam Scholiastes, quem secuti sunt alii. Pars cum Heynio explicant sic: Cum cithara accedentes. At enim certe ieiunum est: *Qui olim poetae currum Musarum conscendebant cum cithara ad currum accedentes*; neque enim rem hoc modo gestam describere voluit poeta. *Ῥίμφα παιδῶν ἐτόξευον μελιγάρως ὕμνους*. Fuerunt ὕμνοι παῖδες carmina in pueros s. adolescentes amatos scripta, qualia permulta erant veterum lyricorum, Alcaei, Stesichori, Ibyci, Anacreontis, aliorum. Porro ait Heynius: „Veterum poetarum exemplo, qui formosis pueris carmina dicere solebant, se hymnum suum mittere Thrasybulo, pulchro adolescenti, dicit poeta.” Secuti sunt alii; mihi hoc non probatur. Primum enim hoc carmen choricum non est *παιδῶν ὕμνος* qui dicebatur, nec cum eo genere comparari potest, quum omnia dissimilia sint. Deinde non erat adolescens Thrasybulus, quum hoc carmen ei mitteretur. Auriga fuit in Pythiis Pythiad. 24. Olymp. 71, 3. Si tum octodecim minimum annos habuit, Olymp. 77, 1. egit annum quadragesimum. Quare quum hoc carmen non ante Olympica sollemnia Olymp. 77, 1. peracta scriptum sit, profecto vir tum erat Thrasybulus, non *παῖς*. Enimvero *παιδῶν ὕμνους* nominat univarse pro lyricorum priorum poesi, qui in hoc genere amatorio plurimum versabantur, ut monet Scholiastes viditque etiam Schmidius; prioribus opponit recentiores mercede pacta facientes carmina. De quo mox plura disseram. *Ῥίμφα* est *ῥαδίως καὶ ἐτόξευε*, prompte, ducta a motu celeri dictione. Convenit *τοξέειν*. *Ὀπώραν*, *pubertatem*, cf. Nem. V, 6. Huic voci iunge *ἀδίσταν*. Porro *μνάστειραν*, *memorem, cupidam*, cf. Nem. I, 16. *Ἐργάντις*, *mercenaria*, cf. Callimachi Fragmentum p. 456. Ernest., servatum hic in Scholiis. Primus dicebatur Simonides Musam venalem habuisse, cf. van Goens de Simonide p. 42., quem omnino sordide avarum fuisse notaverat Chamaeleon, Athen. XIV, p. 656. D. ubi vide in nott. alia. Vs. 6. tangit Plutarchus in lib. Maxime cum princip. viris philoss. esse disput. p. 777. D. Franc. et citat Clem. Alex. Strom. V, p. 657. haec: *Ἡ Μοῦσα γ. οὐ φ. κω τότ' ἦν* usque ad *ἀοιδαί*, servata vulgari lectione *μελιγάρως*. Accedimus ad explicationem verborum: *ἀργυροδίδουαι πρόσωπα μαλθακόφωνοι ἀοιδαί*. Scholiastes quod primo loco ponit, hoc est, *prostitutam* esse locutionem ab eorum ratione, qui mercium, quas exponunt, faciem possunt, faciunt, ut laeta specie empturi alliciantur. Heynius explicat: *habentes quas in fronte titulum hunc, venales se prostare*. At enim non prostabant hoc modo apud poetam carmina iam scripta, ut a quolibet homine plus offerente emi possent, sed qui carmina habere cupiebat, adibat poetam rogabatque mercede promissa ut faceret, quare nec de ornatu ad alliciendos homines carminibus inducto cogitari debet, nec de titulis praefixis, quibus monerentur emptores. Ego quum explicationes ad Nem. VIII, p. 442 — scriberem, sic interpretabar; „Nondum vendebantur carmina, quae fronte tincta essent argento tinctam, s. quae ipsis exordis quaestam ingenue faterentur, quae

admodum etiam hoc carmen." At mutata sententia nunc intelligo carmina, quae ab argento colorem habeant (Germanice; die nach Silber aussehen), h. e. quae vultu suo tristiore et frigidiore prodant mercenaria se meditatione orta. Quum enim χρύσεια sint ardentia, florida, laete splendentia, ἄργυρος contra frigoris aliquam speciem habet; quare apte poeta dixit. Ac ne te morentur adiecta epitheta γλυκείαι, μαλθακώφωνοι, nondum, ait, Terpsichores suaves cantus vendebantur argento depravati. Habet enim etiam chorica Terpsichore suaves cantus, consulto verbosius monente Pindaro, ne contemnere videatur Musam suam; sed mercedi quum serviant poetae, cantus paullo frigidiores sunt. Sciens non comparo Soph. Antig. 1091. εἰ κατηγορησώμενος λέγω, h. e. ἀργύρω πεισθεῖς, et quae similia; nam quum hic πρόσωπα additum sit, alia explicatio quaerenda fuit. Νῦν δ' ἐφίημι τὸ τῶργιστον φυλάξαι etc. Nunc autem iubet Musa Argivi hominis observari vocem tanquam verissimam, Nummi nummi, homo, qui dixit opibus simul privatus et amicis. De forma ἐφίημι vide quae notat Gregor. Cor. p. 255. Lips. Fuit hic vir Aristodemus Spartanus, cf. Alcaeam ap. Schol. Numeratus est a quibusdam inter septem sapientes, cf. Diog. L. I, 30. 31. ubi etiam Alcaei verba. Habet eadem Suidas v. χρήματ' ἀνῆρ, et extant inter proverbia ap. Zenob. p. 147. et ap. Erasmus. Quum hic homo nunc dicatur Argivus, Schol. Ἀργεῖον Ἐλένην comparat, indoctus; neque enim post reditum Heraclidarum, quo tempore vixit Aristodemus, sic Argivus dici potuit, qui Spartanus erat. Immo Argis ut videtur oriundus, apud Spartanos quum viveret, vulgo Spartanus dicitur, ut Alcaean Ἀυδοῦς est et Λάκων. Sed cur Pindarus Argivum nomen praetulit? Credo quod gens Emmenidarum originem ducebat ex eadem urbe, a Thersandro Adrasti nepote (cf. Olymp. II, 47. et Boeckh. introd.); quare sic minus etiam dubitari poterat, Thrasybulo homini non indocto notum esse illud dictum. Hinc sensus, opinor: Nunc autem Musa laudat Argivi tibi cognitum dictum. Ceterum non videtur nunc reprehendi hic homo, quum dictum illud dixeris opibus privatus et amicis; quae verba adiecta, quod necessaria sunt ad causam et sensum dicti intelligendum. At poetae quodammodo reprehendendi, qui in suam rem convertebant quod Aristodemus in alia causa dixerat, et hoc concedit opinor Pindarus, ἀργυροθελίας πρόσωπα appellans αἰοδαίς. Ad proverbium ut redeam, in eo nihil suppleo praeter verbum substantivum. Nam si veritas: Nummos homo postulat, aut similiter, mira est omissio verbi et ieiuna vox ἀνῆρ, meliusque Aristodemus hoc dixisset nude: χρήματα, χρήματα. Enimvero quum opibus privatus etiam ab amicis destitutus esset, aliud voluit hoc: Pecunia nunc pro homine est, nummi sunt quibus censetur homo. Hunc esse sensum, liquet etiam ex reliquis ab Alcaeo additis, eo comparat Suidas aliud: ἀρχὴ ἄνδρα δεικνύειν. In seqq. σοφῶς refer ad antecedentia; Nosti, ait, quae narro, et intelligis cur narrem. Porro ἀγνώστα cave pro εὔδοξον dictum credas contra usum, sed verte: non illaudatam, iam ante cantatam, quum etiam Simonides, eam cecinisse tradatur (Schol. init. carm.). Quare confer γνώσομαι Ol. XIII, 3. γηραιόκομον Pyth. III. fin., ἀγνώστοι σιωπᾶν Isthm. III, 48. Sensus: Nosti enim haec et intelligis, ut pluribus verbis non sit opus; quare cano non ignotam Isthmiam victoriam, s. Quum tibi haec non obscura sint, transeo ad victoriam patris canendam. Ergo primum membrum habet simul protasin sequentium, sequentia ipsa apodosin; quare non opus particula copulante in secundo membro. Cf. ad Nem. VI, 29. Isthm. VI, 59. Superest difficillima quaestio de universo prooemii sensu. Pindarum quoque carmina fecisse mercede pacta, certum; ridet ipse mercenariam Musam suam Pyth. XI, 41.; neque enim sordide avarus erat, ut esset quod erubesceret. Sed aliud est loqui de mercede pacta, aliud postulare in carmine mercedem, et postulare ab amico dilectissimo, cuius non se-

mel expertus sis hospitalitatem: vide ne, quod etiam Boeckhio videtur, haec tanta sit impudentia, quae Pindaro tribui nullo modo possit. Neque hoc postulant verba ipsa. Poeta enim in hoc prooemio opponit prioribus recentiora; quid autem innuat hac oppositione, interpreti enucleandum reliquit. Igitur postquam varia tentavi, hanc mihi finxi rationem. Thrasybulus post mortem patris epinicia eius celebraturus significaverat Pindaro gratum sibi fore, si carmen ab eo haberet; quod quum forte dilatum esset, Pindarus alia Isthmiade, iterum redeunte epiniciorum tempore hoc carmen per Nicasippum transmisit. Iam excusat dilationem carminis in hunc modum: *Olim poetae currum Musarum conscendentes prompte pueriles canebant hymnos, ubi quis formosus annos habebat amori aptos; at nunc iubet Musa Argivi vocem observari tanquam verissimam, h. e. at nunc postquam semel Musa Argivi verbum probavit, non iam licet amicitiae obsequi ubi pactis obediendum, quum olim nullis huiusmodi obligationibus constricti poetae illud prompte sequerentur, quo duceret amor.* Nunc, ait, Musa mercenaria facta, ego quoque mercede pacta carmina facio, qualia quum forte profliganda essent, non potui prius hoc carmen transmittere. Ergo non postulat mercedem, sed ridens suaviter Musam mercenariam excusat dilationem carminis, quod opera ante locata aliis, non statim officium praestiterit Thrasybulo. Ducit me huc etiam quod statim subiungitur, *οὐκ ἀγνώστα*, quo monere videtur hanc victoriam, quamquam ipse nunc demum canat, interim non fuisse obscuram. Atque etiam vs. 33. 34. possunt simul defensionem poetae habere, si innuat *non laudum inopia cunctantem* se tacuisse. Ipsum vero argumentum ita tractavit, ut immortalī laude ornans Xenocratem et Theronis etiam memoriam recolens, illustre poneret monumentum duobus hisce fratribus, qui decora fuerant regiae illius gentis maxima: ne post sublatam tyrannidem populus Agrigentinus oblivisceretur, quanta ornamenta his viris deberet. Verum ob hanc ipsam causam videbitur fortasse etiam alia ratio esse prooemii explicandi. Quum enim tum sublata tyrannide Thrasybulus regius olim vir iam nihil nisi civis esset (cf. ad vs. 44.), dicat aliquis fortasse ipsum Thrasybulum fuisse quodammodo *κτεάνων λειψθέντα καὶ φίλων*, nec dilationis excusationem prooemio inesse, sed reprehensionem eorum, qui Thrasybulum deseruerint, inter quos fuisse fortasse ipsum Simonidem. Quare hunc esse sensum: „Olim poetae prompte canebant pueriles hymnos amore ducti, nunc mercedem clamant, nec canunt ubi nulla eius spes. Nosti quid innuam: cantata olim victoria patris, quum domus vestra floreret; nunc dilapsi poetae, quum tamen maxima fuerit patris tui hospitalitas, nec difficile sit laudare viros egregios. Longe alia mea ratio.” Sic non dilatum dicas carmen sed statim missum, nec *παιδίων ὕμνον*, ad exemplum tamen istorum hymnorum prompte profligatum amicitiae causa. Sed obstare videtur, quod dubitari potest, num Thrasybulus fuerit *κτεάνων θαμὰ λειψθείς καὶ φίλων*, qui patrem habuisset insigniter liberalem et populo gratum, cf. vs. 35 sqq. ac ne premam hoc, certe poetam non laudarem, qui tam desolatam fortunam, licet tecte, indicaret, et se commendans, dum Simonidem carperet, simul Thrasybulum inopiae admoneret iniucunde. Quare ea verba ad Thrasybulum omnino non credam pertinere, sed hunc etiam tum censeam satis florentem, licet civem factum.

Vs. 12 — 34. Commemorantur victoriae Xenocratis, primum Isthmia, unde carmen nomen habet. *Ισθμίαν ἵπποισι νίκαν*, ut Pyth. VI, 17. *Μοχ πέμπεν*: nam quum Xenocrates aurigam misisset cum equis, per hos Neptunus ei misit coronam. *Ἐν Κόλοσσι*, ubi hippodromus; v. ad Pyth. V, 23 sqq. *ἴδτε*, benevole adspexit, ut *ἰδοῖσα* Olymp. XIV, 16. et *δραίεται* Pyth. III, 85. Est victoria carmine Pyth. VI. celebrata, in qua praesens Xenocrates fuit, etsi currum non duxit. *Κλειναῖς δ' Ἐρεχθιδῶν χαρίτεσσιν ἀραράς, ἐξιμῖος Erechthidarum honores consecutus.* *Ἀραράς* ut alibi *μυθθαίς*. Haud dubie hoc loco

Panathenaea intelligenda sunt, ut mox patebit. Verba οὐκ ἐμὲ μωδὴ ῥυσίδιφρον χεῖρα πλαξίπποιο φωτός κ. τ. λ. cave veritas: non vituperatus est, laudatus est per dexteritatem aurigae s. quod attinet ad dexteritatem aurigae; hoc enim Graecum non est. Verte: In Pythiis Apollo ei victoriam dedit; Atheniensium vero honoribus ornatus non vituperavit manum, quam Nicomachus opportune admovit omnibus habenis. In Atheniensibus praetulit antiquius nomen Ἐρεχθεΐδαν, ne diceret Iones. Herodot. I, 143. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι Ἴωνες καὶ Ἀθηναῖοι ἔφυγον τοῦνομα, οὐ βουλόμενοι Ἴωνες καλεῖσθαι· ἀλλὰ καὶ νῦν φαίνονται μοι οἱ πολλοὶ αὐτῶν ἐπαισχύνεσθαι τῷ ὀνόματι. Contra illustre Doricum nomen; v. ad Nem. III, 3. Videndum nunc de ratione sententiarum. Ab Isthmiis ad Pythia venit Pindarus et Apollinem opponit Neptuno, recte. Nam ut in illis Neptunus, sic in his Apollo dedit victoriam. Iam vide sequentia. Si statuis Nicomachum etiam in Pythio certamine currum rexisse, inepte Pindarus dicet: In Atheniensium vero ludis victor laudavit Nicomachi manum. An minus laudavit eam quum in Pythiis rexisset equos? Quid multa? Alius fuit auriga in Pythio certamine, alius in Attico, et in hoc quidem Nicomachus, in Pythio autem ipse Thrasybulus, qui quum iam in Pythio sexto laudatus esset, hic tacetur. Ita etiam Boeckhius, quem v. ad Pyth. VI. Quum igitur in Pythio certamine non fuerit auriga Nicomachus, vides recte dixisse Pindarum: Atticam vero victoriam debuit Nicomachi dexteritati; nam hoc solum inest in hoc loco verbosiore. Iam ne te turbent genitivi πλαξίπποιο φωτός: sunt hi pro adiectivo voci χεῖρα iungendo. Verte: currus peritam gubernatricem manum equestrem, quam Nicomachus admovit habenis. Nam manus equestris viri est manus equestris. Notum hoc constructionis genus in primis e tragicis; cf. Herm. ad Vig. p. 890. Seidl. ad Eur. Electr. 651. Denique ἀπάσαις ἀνταῖς manum admovisse dicitur Nicomachus; nam citatum cursum significat poeta, ubi omnes immittuntur habenae. Virg. Aen. V, 815. Manibusque omnes effundit habenas. Ρυσίδιφρος vertunt: currum habenis regens, ut ῥυτήρες et ῥυτᾶ (Scut. Herc. 308.) pro habenis dicuntur. Equidem secutus analogiam aliorum, ut ἐρυσίπολις, ῥυσίβωμος (Aeschyl. Eum. 918.) malim vertere: currus servatricem, perite tumentem, s. peritam; ac talis esse debet manus immissas habenas regens, ne collisus currus metae aliisve curribus frangatur. Nicomachus quidem hanc manum opportuno tempore omnibus habenis admovens hoc ipso tulerat victoriam. Unde poeta hoc epitheton ceteris verbis praeposuit. Deinde dicit de Olympica victoria, ultimo loco, quoniam non ipsius Xenocratis est sed fratris: ab Isthmia exorsus quia haec potissimum celebranda erat, addidit Pythiam et Atticam eiusdem Xenocratis; nunc fratris victoriam memorat a Nicomacho paratam, qui etiam Atticam reportaverat. Omnino bene haec ordinata sunt. Videnda iam singula. Olympicorum ludorum tempus indicabant Elei secundum cyclum chronologicum apud eos institutum. Erat autem hic cyclus octaeteris continens nonaginta novem menses, inter quos tres intercalares; ludi fiebant quarto quoque anno, Attico mense Hecatombaeone, ac primum quidem post menses quadraginta novem mense Olympico Apollonio, deinde post menses quinquaginta mense Parthenio. Sic peracto cyclo sequens octaeteris eundem ordinem habebat. Vide de hac re locum notabilem in Scholiis ad Olymp. III, 35. Si huius rei cura ad Hellanodicas pertinuerit, hos ipsos hoc loco Pindarus κάρυκας ἑρᾶν appellaverit et σπονδοφόρους Ζηνός. Sed falsa est haec explicatio; audi Boeckhium qui mihi haec perscripsit: „Eleorum Σπονδοφόροι sunt certi magistratus sacri sive sacerdotes, quos nominat Pausanias V, 15, 6. fere iidem qui Romanorum Fetiales: hi futura Olympica solemnitate festum, σπονδᾶς et ἐκχειρίαν denuntiabant civitatibus. Eximie de iis egit Schneiderus Lex. Gr. h. v. De re non Eleis propria locus classicus est Thueyd. V, 49. integer legendus, et Xenoph. Hist. Gr. IV, 7, 2 sq. ubi v. Schneider. Adde de Olym-

eodem fere tempore hospitalitate sibi Fetiales Eleos devinxisse, equidem hoc probaverim. Nam *recognorunt Fetiales Nicomachum*; igitur eum antea noverant: noverant autem usu hospitalitatis; itaque antea ille eos excepit quam illi eum recognoscerent. Haec manifeste insunt verbis *ἀνίγων παθόντες, recognorunt postquam hospitalitatem eius experti erant*. At dicit aliquis, primum Fetiales ab illo hospitaliter Athenis habitos esse, deinde ab illis eum ibidem eodem prope tempore agnitum. Sed hoc absurdum. Unum igitur superest quod posui, Nicomachum Olympiae olim hospitali forte aliqua liberalitate (nam non sine causa additur *πov* ut in re, quam Pindarus ex coniectura ponat) sibi Fetiales devinxisse, deinde alicubi aliquot annis post esse agnitum et salutatum. Nunc vide mihi artem poetae, qui a Panathenaica victoria Xenocratis Nicomacho debita, ad quam recurram in *Fragm. Scol. 3.* transitum fecerit ad Olympicam Theronis victoriam, quam utpote splendidissimam familiae huius omitti non deceret, transitumque adeo iucundum, ut nihil supra: quid enim dulcius quam eius rei mentio, quomodo Nicomachum Elei Fetiales salutaverint tum ipsum quum in eo esset, ut Panathenaicum certamen adiret, de quo modo dictum erat? Postremo ut Theronis Olympici victoris gloriam cum Xenocrate communicaret, addidit: *ἰν' ἀθανάτοις Αἰθησίδάμου παῖδες ἐν τιμαῖς ἔμιχθεν*, ubi *immortali illi gloria splendent*. Hoc eo aptius, quum uterque iam defunctus esset. Sed intpp. de Xenocratis Olympica victoria somniant, quod uterque filius Aenesidami nominatur, atque ita praeter historiae fidem familiae victorias multiplicant. Tribus verbis docui ad *Olymp. II, 50* sqq. quomodo etiam ad Xenocratem Olympicae gloriae pars pertineret, spreto etiam, quod ad Olympicam quoque victoriam aliquis advocare possit, isto de communi sumptu et communibus equis grammaticorum commento: nunc hoc addo, putide hoc dictum fuisse, si Theronem solum poeta nominasset. Mortui fratres sunt, ut dixi: *mortuis splendet immortalis Olympiae honos*, quod alter Thero familiam illustravit. Quis inter defunctos fratres tam accurate distinguet, ubi uterque laudabilis est? Neque ob Theronem Pindarus haec posuit, sed ut familiae gloria augeretur: itaque necessario uterque frater nominandus erat. Sed cur non de universa familia dixit? Nempse quia heroum defunctorum memoriam recolere iucundius erat. Neque id tacendum, Graecos et ipsum Pindarum solere plures eiusdem familiae nominare, ubi unum tantum nominandum censeas, ut *Καδμείας γυναῖκας* pro Semela poeta in Dithyrambis dicit, et similia. Ita enim honorem ab uno partum in familiam transferre amant. Cf. ad *Pyth. II, 25.* Haec Boeckhiius: dicam nunc de reliquis. *Ἀδυπνός φωνή*, dulce sonante, ut Musa *ἀδυπνός Olymp. XIII, 21.* adde Anacreont. VI, 9. *Πνοαί* enim sunt sonitus vocis, ut *Olymp. VI, 83. καλλιρόοισι πνοαῖς. Ἀπέπνευσεν ἔπος* legitur *Pyth. IV, 11.* Sensus: *Salutarunt Fetiales eum ut victorem*, quae vox quum iucundissima esset, *ἀδυπνός* dicitur. *Μοχ ἐν γούνασιν πιπνόντα Νίκας*, cf. ad *Nem. V, 42. Ἄλσος*, h. e. *τέμενος*, ut *Olymp. III, 19.* ubi vide Boeckh. nott. critt. Sensus: *quam dicunt Olympii Iovis sacram sedem. Ἀθανάτοις τιμαῖς ἔμιχθεν*, ubi *immortales honores consecuti sunt*. Noli, uti factum a nonnullis, comparare Horatianum illud, *Dis misceri superis*; neque enim *ἀθανάτοις* de diis accipi debet. Iam quoniam de victoriis olim partis dixit, pergit: *καὶ γὰρ οὐκ ἀγνώτες ὑμῖν ἐντὶ δόμοι κ. τ. λ.* Nam *domus vestra non unam vidit victoriam, nec ignota vobis epinicia*, ut Simonidis et Pindari ipsius: de illo v. Schol. *Isthm. II. princ.* hic iis carmina *Olymp. II. Pyth. VI.* scripserat; ne dicam de Scolio Thrasybulo scripto. *Οὐ γὰρ πάγος, οὐδὲ προσάντης ἂ κλεινός γίγνεται*, non enim *montanus adscensus est nec ardua via obstat, s. carmina facilia sunt, ubi praeclari viri canendi. Ἐς ἀνδρῶν* explico cum Heynio *ἐς ἀνδρῶν οἶκον*; Boeckhiius tamen negat se

ctus tenetur, iis illigatus est. Ceterum videtur mihi hoc addere Pindarus etiam propter ipsam illam, de qua vidimus, effusam Xenocratis laudem, ne forte timeret Thrasybulus haec vulgare. Etenim, quod Boeckhiius notat, carmen hoc quum scriberetur, tyrannis Agrigenti sublata erat, quam olim Xenocratis et Thrasybuli propinqui Thero et Thrasydaeus tenebant: hic enim pulsus est Olymp. 76, 4. (v. ad Olymp. XII.): itaque Thrasybulus, regiae olim domus vir, iam nihil nisi civis. Huic cavenda invidia, ne supra privatum laudatus pater filium popularium obiciat offensionem. Ita simul plebeculae inest reprehensio, *ἂ τὸ μὲν λαμπρὸν βιάται, τῶν δ' ἀγαθῶν κῦδος ἀνελθεῖ σαθρὸν*. Σιγάτω, sc. Thrasybulus; quod ne durum tibi videatur, assumes extrema carminis verba. Etenim haec omnia: *Quare ne taceat virtutem patris etc.* haec dic amico meo, posita sunt pro his: *Quare dic amico meo, ne taceat virtutem patris etc.* Cur inverso ordine haec collocaverit poeta, obscurum non est. Post laudes patris eximias proxime collocanda erat hortatio, ne taceret eas filius; tum Nicasippus monendus, ut haec sic nunciaret. Quare verba ad Nicasippum aptissime posita sunt in fine. De genere dicendi μήτε — μηδέ cf. Boeckh. nott. critt. p. 467. *Οὐκ ἐκινύσονται, non ut quiescerent, sed ut circumferrentur et in multorum notitiam venirent.* *Ἀπόνειμον, haec verba redde, refer, nuncia, ut recte Heynius.* Scholia interpretantur *ἀναγγεῖν*, quum νέμειν et ἀπονέμειν etiam sit ἀναγγεῖν, de quo praeter Scholia ad h. l. vide Nott. ad Hesych. T. I. p. 475. et T. II, p. 666. Toup. et Valcken. ad Theocrit. XVIII, 48. quae memoravit iam Heynius. Res tamen ab hoc loco aliena. *Ἡ θάϊον, itaίρον, Dorica forma; cf. Etym. M. p. 385, 30. Intellige Thrasybulum.*

I S T H M. III.

Quum antiquitatis cognitio imprimis etiam familiarum et gentium historiis contineatur, utinam quam plurima sciremus de tot gentium insignium ingeniis, moribus, studiis, quae quum quondam Graeciam eximie ornarent, nunc cum nominibus ipsis interierunt. Pindarus quae de multarum gentium virtutibus canit, inter praestantissima sunt quae ex hoc genere servata habemus. Quis est enim quin legens Chariadarum, Blepsiadarum, Midyliadarum, Theandridarum, Psalychidarum laudes, non multum se adiutum sentiat ad Aeginae accuratorem cognitionem, quae praeclaris virorum illustrium virtutibus eximiam quondam gloriam et potentiam inter Graecos habuit? Gentibus Graeciae praeclaris accensendi sunt etiam Cleonymidae Thebani. Tradit historia Thebanos fuisse stolidi feroces, litium amantes, aliena iura contemnentes, superbos et insolentes; non fuerunt tales Cleonymidae, quos Pindarus hoc carmine celebrat. Regiae Labdacidarum stirpi cognati inde ab antiquis temporibus in honore habiti erant apud Thebanos, divitiisque fuerant conspicui: at non minus ornati nobiliore laude dicuntur fuisse a superbia alieni, liberales, bellica virtute et rei gymnasticae studio insignes. Experta erat gens etiam iniquos fortunae casus tum alios tum in certaminibus, ex quibus raro cum coronis redierant. Quare quum tandem Melissus etiam hanc laudem consecutus esset, Pindarus ut carmen faceret rogatus, monumentum egregiae genti ponendum censuit *ῥηλαυγίς*. Vicit autem primum Nemea equestri certamine, tum pancratio Isthmia, quibus hoc carmen poeta dicavit. Quo modo

tur a propria gentis laude. Nam ut gens aliena fuit a fastidiosa insolentia, ita etiam Melissus. *Εὐδόξοις*, victoriā partā. *Κατέχει*, compescit, Theogn. vs. 322. *κακίην κατέχειν*. De voce *αλανῆς* v. ad Pyth. I, 81 sqq. Iam quum duo hic posuerit poeta, prosperitatem et moderationem, pendet inde ratio sequentis sententiae. Pergit enim: *Iuppiter, magnae virtutes hominibus contingunt per te, durat autem diutius prosperitas piorum hominum quam impiorum*, h. e. Nam virtutem talis homo habet divinam, et diuturnam ob virtutem sperare potest prosperitatem. Quo ipso liquet eum laudibus civium esse dignum. *Ὀπιζόμενοι* sunt pii, ut *ὄπις* est reverentia erga deos. Conf. inter alia Theogn. 1148. *Μάσσων*, modestior in his sententiis comparativus est positivo. Cf. Nem. VIII, 17. *Ζώει*, ut *βιοτεύει* Nem. IV, 6. *Εὐκλέων δ' ἔργων ἄποινα χορῆ μὲν ὑμνήσαι τὸν ἰσθλὸν κ. τ. λ.* hoc est: *Pro gloriosis autem factis par est cani virum bonum, par est cum epiniciis celebratum blandis laudibus extolli*. Ne poeta tibi repetere videatur rem iam ante significatam, hoc tenebis: *εὐλογίαὶ ἀσπῶν*, quas ante dixit, sunt *λόγοι ἀγαθῶν ἀσπῶν*, uti facile intelligas, si accuratius eum locum inspexeris. Duo nominaverat *εὐτυχίας* genera Pindarus, quae quamquam coniuncta habebat Melissus, poeta tamen, modestiae causa, disiunctiva sententiae forma usus est. Ergo, *εἴτις εὐτυχήσῃσιν σὺν εὐδόξοις ἀέθλοισι κατέχει φρασίν αἰανῆ κόρον, ἄξιός εὐλογοῖσιν ἀσπῶν μεμλῆθαι*, atque etiam, *εἴτις εὐτυχήσῃσιν σθένει πλούτου κατέχει φρασίν αἰανῆ κόρον, ἄξιός εὐλογοῖσιν ἀσπῶν μεμλῆθαι*. Iam pone ultimum; qui divitiis beatus modestiam tenet, is recte dicitur admiratione et laude civium suorum dignus, minus apte dicitur carmine dignus. Unde liquet verum esse quod dixi. Vides igitur recte pergere poetam: *Ubi vero gloriosae res gestae, praeter civium laudes etiam carminis remuneratione est opus*. *Λόγους ἀσπῶν ἀγαθούς* et *μελιγδούπους ἀοιδὰς* coniunxit Nem. XI, 17, 18. Ad damus reliqua. Verba *εὐκλέων ἔργων ἄποινα* per appositionem sequentibus iunguntur, ut, quod apte contulit Boeckhius, Olymp. VII, 15. cf. eundem comm. ad Olymp. VII, 13 sqq. ad Olymp. XI, 81 sqq. *Χορῆ μὲν — χορῆ δέ*, cf. Reizium ad Vig. p. 841. Herm. *Βαστάσαι, honorare, extollere, efferre*, ut Olymp. XII, 21. Denique *ἀγαναὶς χαρίτεσσιν* verto: *blandis hymnis, cum Heynio*. Littera minuscula *χαρίτεσσιν* esse scribendum in nott. critt. recte notavit Boeckhius. Si deas intelligas, aut *κωμάζοντα Χαρίτεσσιν* iungendum, aut *Χαρίτεσσιν βαστάσαι*. Neutrum horum verum dixerim. Nam *κωμάζειν Χαρίτεσσιν* minus aptum, quia *κῶμος* proprie instituitur victori, cf. Isthm. VI, 20. *Χαρίτεσσιν βαστάσαι* est aut: *laetantibus Gratiis praedicare*, si dativum commodi intelligis, quod argutius dictum videtur; aut: *per Gratiis extollere*, ut dicitur aliquis *πτερυγέσσιν ἀέρθεις Πιερίδων*, Isthm. I, 64. in quo tamen expectabam: *σὺν Χαρίτεσσιν βαστάσαι*.

Vs. 9—18. Transit poeta ad victorias Melissi. *Ac duas adeo habet victorias Melissus*, ait, *ut magis etiam conveniat hilaritas cantusque*. Harum una fuit in Isthmo pancratio parta, unde nomen habet carmen, altera Nemeaea equestris. *Ἐν βαστασίῃσιν Ἰσθμοῦ*, ut *πρυχαίς* Nem. II, 21. *Νάπα* illustratur a Spanheim. ad Callim. in Apollin. 89. In priore membro poeta utitur participio, *δεξάμενος*, nam ad hanc victoriam infra demum vs. 62. redibit. In secundo membro praetulit verbum finitum, *τὰ δὲ* (altera ex parte vero) *κόλια λ. ἐν βαθ. v. κάρυξε θήβαν ἵπποδρ. κρ.* nam ex hoc posteriori membro proxime sequentia pendent, quemadmodum Olymp. I, 14. in altero membro verbum finitum positum. Etenim, ut iam de ordine rerum in hoc carmine monent, duarum Melissi victoriarum posteriore loco nominat curulem, ut hinc ad eius maiores pateat transitus, quandoquidem huic ipsi certaminis generi, non aliis, maiores operam dederant. Nam quae poeta indicat Cleonymidarum certamina, sunt omnia ex

boribus pares. Pergit poeta: αἰὼν δὲ κυλιδομένηαις ἀμέραις ἄλλ' ἄλλοι' ἐξάλλαξεν κ. τ. λ. *sed vita humana procedente tempore alia alias mutare solet.* Invulnerabiles soli filii deorum. Vidimus Cleonymidas, quum Labdacidis cognati essent, divitias magnas habuisse; coniuncti igitur regiae huic stirpi ut opes habuerunt, ita etiam adversa quaedam videntur passi horum fortunae impliciti, ac quum poeta opes memorasset ex hac cognatione Cleonymidis ortas, par erat etiam adversas res inde natas verbo significari. Haec ita cohaerere videntur ut Pindarum aliter intelligi nolim. Adde quae mox dicam ad vs. 23. Ac fortasse huc trahendum est quod Scholiastes habet ad vs. 6. *προεῖπον δὲ ὡς τῆς βασιλείας ἐξέπεσόν ποτε,* quamquam quo sensu hoc dixerit, obscurum est. Ceterum Pindarus plura addere noluit, quum res a consilio suo esset aliena. Reddit igitur ad Cleonymidarum virtutes.

Vs. 19—37. Orditur sic: *Sunt mihi deorum beneficio innumerae viae, magna materia laudum; opportunitatem enim, Melisse, ostendisti, quum viceris Isthmiis, virtutes vestras hymno persequendi.* Verissime hoc explicuit ita Hermannus. Melissi enim haec victoria Isthmiaca celebranda opportunitatem nactus erat poeta gentis virtutes illustrandi. Ad verba *μυρία παντᾶ κίλευθος* cf. Nem. VI, 47. *Αἰοὶ Κλεωνυμίδαι θάλλοντες αἰεὶ σὺν θεῷ θνατὸν διέρχονται τὸ βίον τέλος,* quibus Cleonymidae florentes semper, cum deo, strenue, mortale vitae spatium praefinitum permeant. Non cessaverant unquam egregiae Cleonymidarum virtutes, sed has quidem semper tenentes naviter studebant gloriae pro viribus; tamen fati culpa, non ipsorum, raro viderant laetos certaminum successus, uti mox legemus. Quare poeta addit: *Sed omnes homines alias alius agit ventus, h. e. sed quod eventus non semper eorum conatibus respondit, in eo communem hominum sortem experti sunt.* Sic expeditur, quomodo haec verba: *ἄλλοις — ἄλκιυσι* diversa sint ab iis quae vs. 18. legimus. Ibi de casibus agitur quibus Cleonymidae, Labdacidis quum essent cognati, impliciti fuerant; cui rei etiam verba plane accommodata sunt. Nam αἰὼν δὲ κυλιδομένηαις ἀμέραις ἄλλ' ἄλλοι' ἐξάλλαξεν quum dicit, hoc ipsum significare videtur, saepe priscam gentium fortunam temporum processu mutatam et potentiam earum minutam aut eversam. Hoc autem loco ventum dicit esse alias alium; nam de conatibus Cleonymidarum loquitur tum in bello tum in certaminibus; ac propria est comparatio venti ubi de conatibus agitur. Transpone verba, fac hoc loco legi illam locutionem, illo loco hanc, et senties sic minus haec apta futura quam ut nunc leguntur. Sed addam etiam aliud. Res adversas si perpessi sunt victores eorumve gentes, non solet has plane tacere Pindarus a vanitate alienus, sed qua est magnitudine animi, commemorat etiam talia et intexit laetioribus, ut praeteritorum dolorem soletur praesenti laetitia, hanc vero severitate temperatam ad modestiam revocet eam, quam par est, servari etiam prosperrime fluentibus rebus. Sic igitur in hoc carmine non praeteriit quae adversa genti acciderant, neque tamen in unum locum congegit omnia quae dicenda videbantur, sed diversis locis disposuit, ut tristia laetis, laeta tristibus temperando suave carmen pertexeret. Primum igitur Labdacidis memoratis addit quaedam ad illorum temporum casus pertinentia; tum ad virtutes et certamina gentis propius accessurus, antequam accedat, eos quamquam virtutibus insignes tamen in conatibus suis non semper vento secundo usos esse quasi praefando nunciat. Exin sequitur virtutum enumeratio, cui subiecta eorum, quae bello passi erant, mentio statim additum habet fortunae restitutae solamen. Denique ad ludorum certamina venit, quae quum pleraque successu destituta hymnis caruissent, vide etiam haec quomodo tractet. Debitam laudem factorum se renovaturum dicit, tum indicat victorias reportatas, prostromo de ceteris certaminibus agit ita, ut quam

experti erant in his Cleonymidae iniquitatem fortunae, data opera Aiakis exemplo solentur. Haec igitur omnia cur ita dicta sint in promptu est. Tamen vel sic dicas displicere, quod has duas sententias, de quarum ratione disputamus, nimis brevi intervallo posuit. Et hoc verum, ac desidero omnino liberiores dicendi impetum in his carminis locis. In qua re equidem etiam argumenti difficultati aliquid tribuam. Nam quum haec gens quamvis virtutibus insignis raro vidisset rerum suarum successus, quod nec tacere licebat nec explicare diductius, poeta conflictans cum hac difficultate non tenet eundem cursum et abrumpit nonnulla citius quam exspectaveris, oratione transeunte ad alia, et ipsa non explicanda accuratius. Pergit poeta: *τοὶ μὲν ὦν*, h. e. ut igitur ad laudes eorum veniam, et simul fortunae vicissitudinem ostendam: de his enim rebus antea dixerat, eaeque nunc probandae erant. Prius exponitur vs. 25—33. alterum inde a vs. 34. transitu facto particula *ἀλλὰ γάρ*: ubi γάρ ostendit probationem ante dictorum inesse. *Τιμάεντες*, in eximio honore habiti inter cives inde a prisco tempore, haud dubie etiam honoribus saepe fungentes. *Πρόξενοι*, publici hospites; cf. Valcken. ad Ammonium III, 10. p. 201. Paciaudi Monument. Peloponnes. T. II, p. 132 seq. Porro *ἀμφικτιόνες* sunt Boeoti circumiacentium urbium; cf. nott. critt. ad Nem. VI, 40. Videtur igitur etiam hunc honorem habuisse gens iustissima, ut ex ea *πρόξενοι* fierent circumcolentium Boeotorum. *Κελαδεννάς* de strepitu verborum insolentium accipe. *Κελαδεινῆς*, *θουρβάδους* explicat Hesych. et Schol. h. l. *ἵβριν θρασύμυθον* Olymp. XIII, 10. comparat Schmidius. *Δυσκλεαδον* invidiam dicit Hesiod. Opp. et D. 190. Ac notum est *κόμπος* de grandisonis verbis hominum superborum. *Ὀρραῖοι*, h. e. *ἄμοιροι*, *κενοί*. "*Ὅσσα δ' ἐπ' ἀνθρώπους αἴηται κ. τ. λ. quidquid eximiae laudis narratum de mortuis et viventibus circumfertur, plane assecuti sunt.*" *Ἀπλετον* explicat Hesych. *πολὺν, μέγα, ἀμείρονον*; cf. de hac voce intt. Moer. p. 24. *Δόξας*, laudis, virtutis. Pyth. I, 92. *ὀπιθόμβροτον αὐχνημα δόξας*. *Ἀνορέαις δ' ἐσχάταισιν οἰκοθιν*, cf. ad Nem. VII, 51. *στάλαισιν Ἡρακλείαις*, cf. ad Nem. III, 20. Locutio passim obvia, ubi Thebani Thebisve oriundi canuntur. Ceterum *ἄπτον* est praesens. Additur: *Καὶ μηκέτι μακροτέρην σπεύδειν ἀρετάν*. Assentior Hermanno et Boeckhio *σπεύδειν* pro *σπεύδε* dictum accipientibus; tamen hoc explanatione iuvandum. Non alloquitur Melissum nec alium quendam ex hac gente, sed hoc vult: *Atque hoc summum est quod homo attingere potest; pro hoc dicit: ac ne ulteriora secteris.* Deinde verba *ἱπποτρόφοι τ' ἐγίνοντο χαλκίῳ τ' Ἄρηι ἄδον* sensu non disiungenda videntur ab antecedentibus, sed ad *ἀνορέαν* probandam afferuntur, ut solent veteres post rem universae dictam singula quaedam potiora subiicere. Nec obstant verba *καὶ μηκέτι — ἀρετάν* interposita, quum non interrumpant hunc nexum. Ceterum *ἱπποτρόφους* eos dicit prudenter; nam victores quidem non semper fuerant. Quare etiam quod Herculis columnas eos assecutos dicit, magis de virtutibus intelligendum est quam de rebus cum successu gestis. *Τραχέια νιφὰς πολέμοιο*, cf. ad Nem. IX, 38. De hac pugna diximus in introductione. *Ἔστίαν*, ut *οἶκος* de gente Nem. VI, 26. Ad haec, *νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον ποικίλων μηνῶν ζόφον χθῶν ὥτε φοινικίοισιν ἀνθήσειν ὁδοῖς*, Hermannus in Heynii novissima editione scribit: „Vereor ne *ἄνθος* quod libri habent, ex aliqua interpretum adnotatione ortum sit. Scholiastae explicatio verisimile reddit scriptum fuisse *ἔστηκεν*." Sensus: *Nunc autem rursus viget eorum domus ut terra purpureis rosis post hibernas tenebras quum redierunt florentes menses.* Genitivus *ποικίλων μηνῶν* dictus ut *θέρος, χειμῶνος, ἔαρος, ἡμέρας, ἡγεμῆς*, alia multa dicuntur. *Ποικίλων*, h. e. *πολυανθῆμων*, ut *φοινικανθέμου ἦρος ἀκμάξ* Pyth. IV, 64. Similiter *πολιὸν* dictum *ἔαρ, διὰ τὰ τότε ἀνθη*, cf. Eustath. ad Il. β,

meth. 444. Hermann. Vig. p. 753. Ceterum olim lectum esse *Τρώανδ'* aut *Τρώανδ'*, annotavit Boeckhius: et huc atque ad Isthm. VII, 52. spectat Eustath. ad Iliad. α, p. 65. med. *εἰ γὰρ Τρωίλους ἴππους τοὺς Τρωικούς διὰ τοῦ ὠ μεγάλου γράφομεν, δυσχερές ἐστὶν ἀπολογήσασθαι, διὰ τὴ πόλις Τροίη ἢ Τρωική, διὰ τοῦ ὀ μικροῦ ἔχει τὴν ἀρχουσαν.* *Ἐπιτείνει δὲ μάλιστα τὴν ἀπορίαν ὁ Πίνδαρος, ὃς αὐτὴν τὴν Τροίαν Τρωίαν ἐν Ἰσθμιονίκαις εἰπὼν διὰ τοῦ ὠ μεγάλου γράφει τὴν παραλήγουσαν.* Cf. nott. critt. Isthm. VII, 52. Adde Nem. IV, 25. cum nott. critt. et Nem. VII, 41. Sed transeo ad haec: *Ἄλλ' Ὀμηρός τοι τετρίμακιν δι' ἀνθρώπων, ὃς αὐτοῦ πᾶσαν ὀριτύσαις ἀρετὰν κατὰ ῥίβδον ἔφρασεν θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν.* Hic locus interpretibus plerisque omnibus difficillimus visus est. Mihi non adeo difficilia haec videntur. *Ῥάβδος* fuit epicorum poetarum et rhapsodorum insigne, qui manu tenentes hoc sceptrum carmina publice canebant. Vide Callimach. Fragm. 138. p. 497. Ernest. allatum in Scholiis ad Nem. II, 1. et ab Eustathio ad Il. α, p. 6. Adde locum Hesiodi notissimum Theogon. 30. ibiq. Clericum, et vide Pausan. IX, 30, 2. Dicebant hoc *ἐπὶ ῥάβδῳ ἄδειν.* Iunge igitur mecum *κατὰ ῥάβδον θεσπεσίων ἐπέων*, et verte sic: *Sed Homerus eum honoravit inter homines, qui omnem eius explicans virtutem indicavit futuris poetis ad normam et auctoritatem divinorum carminum suorum canendam.* Quum enim *ῥάβδος* fuerit epici muneris insigne, magnificae *ῥάβδον ἐπέων* dixit pro auctoritate epicorum carminum, veluti quum quis figurate dicitur *signum sustulisse aliis sequendum.* Ac nonnisi haec constructio hic Graeca est; quae ab aliis tentatae sunt rationes, laborant omnes. Tale est quod in Scholiis habetur *κατὰ ῥάβδον esse κατὰ στίχον*, item ap. Suid. *κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν, κατεῖραψάθησεν ἢ κατὰ στίχον διήλθεν.* Sive enim hoc explices *στίχῳ φράζειν*, quo posito genitivus *θεσπεσίων ἐπέων* non habet unde pendeat, sive interpreteris *κατὰ στίχους ἐπέων*, hoc et durissime et ineptissime dictum est. Placuit aliis *θεσπεσίων ἐπέων* explicare *διὰ θεσπεσίων ἐπέων*, manifesto contra linguam, sive iungas cum *ἔφρασε* sive cum *ἀθύρειν*, nisi quod alterum magis etiam ineptum est, quum *θεσπέσια* ἔπη hic haud dubie Homeri sint, non recentiorum. Porro *κατὰ ῥάβδον* qui iungunt cum *ἔφρασε*, probare debebant *κατὰ ῥάβδον φράζειν* dictum esse pro *μετὰ ῥάβδον* seu *ἐπὶ ῥάβδῳ φράζειν*. Ob eandem causam non potest iungi *κατὰ ῥάβδον θεσπεσίων ἐπέων ἔφρασε*, sive veritas, *cum signo divinorum carminum suorum cecinit*, sive *secundum signum divinorum carminum suorum cecinit*. Neutrum equidem intelligo. Quae quum ita sint non dubitabis unice verum esse, quod ego posui. *Λοιποὶ* autem, quos dicit, non sunt rhapsodi, sed universae poetae futurorum temporum, ergo etiam lyrici, uti nunc secundum Homeri *ῥάβδον* Pindarus Aiacem laudat. Ceterum haec Aiacis mentio quid sibi velit, sponte senties. Tot Cleonymidarum equestria certamina quum successu destituta fuissent, comparat Aiacis virtutem iure suo a Graecis immerito deiectam, quae comparatio tam illustris est, ut quemadmodum Ajax Homero laudatus praemium tulit armis Achillis longe praestantius, sic Pindarus his verbis Cleonymidis statuere voluisse videatur laborum peractorum monumentum splendidissimum. Ut Homerus Aiaci patronus virtutem eius ad omnem posteritatem propagavit, sic vides Thebanum vatem Homeri imitatore ab oblivione revocare obscuratam fortunae iniuria gentium nobilium laudem. Hoc enim, ait, aeternum vivit quod quis carmine celebraverit, et per terram et mare propagatur praeclare factorum non interiturum praeconium. *Ἄκτις* hic est manifesto splendor factorum per carmina excitatus.

Vs. 61—78. Redit poeta ad victorem Melissum, et celebrat nunc data opera eius Isthmicam pancratio partam victoriam, unde ipsum carmen nomen habet. *Κεῖνον ἄψαι πυρσὸν ὕμνων καὶ Μελίσσω, ut talem laudem, tam late fulgentem et perennem*

etiam *Melisso paremus*. Πυρσὸν dixit quum voce ἀκρίς usus esset. Adde tamen introd. Sunt πυρσοί proprie faces e specula sublatae, II. σ. 211. Adde Hesych. et Suid. in voce. Unde πυρσεύειν est nunciare, divulgare. Plutarch. Demetr. c. 8. Vol. VI, p. 9. Hutton. τὰς δ' Ἀθήνας, ὡς περ σκοπὸν τῆς οἰκουμένης, ταχὺ τῇ δόξῃ διαπυρσεύσειν εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους τὰς πράξεις. Mox in verbis τόλμα γὰρ εἰκῶς θυμὸν ἐριβρομετῶν θηρῶν λέοντων ἐν πόνῳ, Hermannus ad Vigerum p. 939. ita scribendum censet: τολμᾷ γὰρ εἰκῶς θυμὸν ἐριβρομετῶν θηρῶν λέοντων ἐν πόνῳ, recepta quae in Scholiis exstat lectione θηρᾶ. „Horum verborum, ait, sensus hic est: audacia in laboribus animum sectatur leonum ita ut his similis sit. De qua loquendi ratione, qua id, quod ex aliqua re consequitur, ut iam effectum adiici solet, dictum est ad Vig. p. 897.” Hoc praeferam, quum et conveniat cum lectione Scholiastae et apta verborum collocatione placeat. Aliter tractavit hunc locum Thierschius Act. philol. Mon. T. II. F. II. p. 278 sqq. scribens τολμᾷ γὰρ εἰδῶς et θηρᾶ, et post hunc Meinekius in programme scholastico Regiomonte a. 1818. edito, qui primum formae εἰκῶς id quod desiderabatur exemplum attulit, Iliad. φ, 254. τῷ εἰκῶς ἠέξιν, deinde vero probans lectionem θηρᾶ coniicit τόλμα γὰρ εἰκῶν, audaciae cedens, obsequens, ut Odys. ν, 143. βῆ καὶ κάρτεϊ εἰκῶν, Odys. χ, 288. εἰκῶν ἀφραδίας, Grammat. ap. Bekker. Anecd. Gr. T. I. p. 354. αἰδοῖ εἰκῶν, αἰδούμενος, qui locus est Iliad. ν, 238. Adde Iliad. ι, 598. εἶξας ὃ θυμῷ. Et hanc emendationem nunc unice probat Boeckhius, qui haec mecum communicavit, simul rogans, ut quae ipse olim in nott. critt. de venatione a leone ipso instituta adversus Thierschium dixerit, ea suo nomine annotem serio dicta fuisse, non per irrisionem, ut Thierschius accepit. Quid quod etiam Scholiastarum unus de leone venante cogitavit? Pergo ad reliqua. Μῆτιν δ' ἀλώπηξ, scil. ἐστὶ. Ut Pyth. V, 111. γλώσσᾳν τε θάρσος τε κανύπτερος ἐν ὄρνιθιν αἰετὸς ἔπλετο. De animo leonino et astutia pariter necessariis in huiusmodi certaminibus disputat Faber Agonist. I, 15. Αἰετοῦ ἄ, τ' ἀναπιπταμένα ῥόμβον ἴσχει, quae reclinata aquilae impetum cohibet; ῥόμβον, h. e. δίνην, turbinem, a ῥέμβειν, in gyrum circumago. Cf. Iacobs. Animadv. in Eurip. Tragoed. p. 95. Ceterum ut etiam de re dicam, quam affert Pindarus, fuit etiam recentioribus temporibus aliquando pervulgata opinio, vulpem interdum se mortuam simulare ad aves fallendas, cf. Albert. Magn. de Animalibus libr. XXII. p. 225. et Olaus Magn. Descript. morum populor. septentrional. p. 269. quae loca mihi indicavit Blumenbachius. Idem tamen monet rem fabulosam videri, nec sibi innotuisse quemquam, qui eam oculis suis vidisse se diceret. Haec vero res Schneidero notante maxime pertinet ad pancratiastam; nam τὸν τρόπον χαμαὶ s. ὑπτιασμοῦς pancratiis egregie reddit imago vulpeculae; v. Olear. ad Philostr. p. 818. Salmas. Exerc. Plin. p. 205. Huschk. in Matth. Misc. philol. T. I. p. 22. Quid quod ipse ad Antaeum transitus huic rei coniunctus est? Nempe eum quoque hac arte praestantem simili arte Hercules aggressus videbatur. Vide modo locum Eusebii ex Chronico ab Oleario citatum: Ἀνταῖον τὸν λεγόμενον γηγενῆ, διὰ τὸ ἐπιστήμονα εἶναι τὸν λεγόμενον παρὰ τοῖς παλαισταῖς τρόπον χαμαὶ, ὡς ἀπὸ τῆς μητρὸς Γῆς βοηθεῖνθαι δοκεῖν. Verba χυῆ δὲ πᾶν ἔρδοντα μαυρῶσαι τὸν ἐχθρὸν affert Plutarch. de audiendis poetis c. 4. Wyttenb. T. I. P. I. p. 78. ubi tamen ἀμαυρῶσαι expressum, item Aristid. T. II. p. 322. qui ἐχθρὸν recte interpretatur ἀντίπαλον, et habet ἔρδοντα ἐμαυρῶσαι. Ἀμαυρῶν sive μαυρῶν est etiam infirmare, frangere. Xenoph. Agesil. XI. 12. αἰεὶ δὲ τιθεῖς τὰ τῶν φίλων ἀσφαλῶς, αἰεὶ ἀμαυρῶν τὰ τῶν πολεμίων ἔργον εἶχεν. Vid. Act. Philolog. Monacens. T. I. p. 60. Πᾶν ἔρδοντα, omni studio, quovis modo. Notum πᾶν ποιεῖν ὡςτε, ὡς, ὅπως, et πᾶν s. πάντα ποιῶν, cf. Heindorf. ad Phaedon. p. 249. Οὐ γὰρ φύσιν Ναρωνίαν ἔλα-

limach. in Apollin. 81. *Αὔξομεν*, ut *βούταν φόνον ἀξέειν*, Eurip. Hippolyt. 537. *Χαλκοοράν*, sic Memnonem *χαλκοοράν* dicit Isthm. IV, 45. *aere armatum, bellicosum*, quemadmodum alias *αἰχμηταί* dicuntur. Neque enim causam video cur *ferro caesos* interpreter contra usum, quum etiam *θανόντων* adsit, nec constet quid Thebani de mortis ratione tradiderint. Explico igitur, *aereis armis indutos*. In vocabuli scriptura variant libri ap. Tzetzen ad Lycophr. 662. hunc locum citantem a voce *χαλκ.* usque ad *υἰούς*. Igitur sub occasum solis accensa flamma per totam noctem ardebat. Ad *κνισσάντι κληπῶ* apte Schol. comparat Hom. Il. α, 317. *Καὶ δεύτερον ἄμαρ ἐτεῖον τέρμ' ἀέθλων γίγνεται, ἰσχύος ἔργον*, h. e. *ei per sequentem diem fit annuorum ludorum certamen, roboris contentio*. Nam *τίσμα ἀέθλων* est ipsa contentio certamina decernens, *κρίσις ἀέθλων* quae dicitur Nem. X, 23. ubi vide. *Λευκωθεῖς κάρα μύρτοις*: fuit igitur praemium certaminis corona myrtea, quum epitaphius esset hic agon, monente Scholiasta. Ac fuit myrtus mortuis sacra, de qua re cf. interprett. ad Eurip. Electr. 324. Probabile ergo est, quod Scholiastes censet, quamquam myrta usus symbolicus varius fuit, cf. Paschal. de coronis, et Spanhem. ad Callimach. Hymn. in Dian. 201. *Λευκωθεῖς μύρτοις, coronatus alba myrto*. Cum plura genera myrta veteres distinguant, videtur intelligenda *λευκή*, cf. Geopon. XI, 7. Plin. XV, 29. In hoc igitur certamine hic vir duas reportavit victorias, postquam iam ante de pueris reportaverat unam, obsecutus consilio aliptae. De voce *πεπιθῶν* cf. Boeckh. nott. critt. ad Pyth. III, 28. Orseas fuit pueri alipta. Nam *κυβερνατῆρ διακοσιτρόφος* est magister, ut Nem. VI. fin. Melesias dicitur *χειρῶν τε καὶ ἰσχύος ἀνίσχος*. *Τετρπνῶν ἐπιστάζων χάριν*, *dulcem laudem fundens*. Denique quum Scholiastes interpretetur *ἀνμνήσω*, scribendum videtur *κωμάξομαι*, ut emendavit Abresch. Obs. misc. nov. T. I. p. 89. Probat etiam Hermannus. Similiter futurum positum Isthm. V, 71. in fine carminis.

I S T H M. IV.

Eximium hoc carmen tertium est, quod cecinit Lamponis filius Pindarus, quum Phylacidas filius natu minor iterum in Isthmiis vicisset, Olymp. 75, 3. uti videtur. Vide quae de hac re disputavimus in introductione ad Nem. V. ubi etiam de ipsa familia dictum. Carmen cantatum in Aegina; sed de ratione epiniciorum non nisi coniecturam habeo. Cantatum suspicor carmen die sacro Thiae apud Lamponem. Ac Thiae quidem die sacro haec epinicia habita esse, ut solebant passim festos deorum dies eligere epiniciis celebrandis, nunc inde coniectio, quod hoc carmen tale est, ut hymnum possis dicere in Thiam magnificentissimum. Inania ornamenta respuebat poësis epinicia Pindari, non temere arripiens quidquid speciem pulchri haberet, sed temporibus, locis, personis se accommodans quam posset maxime, ut plane convenientia exhiberet carmina, quibus esset naturalis, non fucatus nitor. Quare etiam hoc loco cave cogites de phantasmate casu a Pindaro arrepto, sed idoneam tibi persuadeas eius rei causam poetae fuisse; ac Thiam cultam esse in Aegina ut nobis dubium non est, ita etiam lectori fortasse probabile fiet infra. Ut tamen non in publica urbis sollempnitate sed apud Lamponem carmen credam cantatum, ne alia afferam, facit imprimis lo-

b. e. primam lucem, quandoquidem liberi eius Sol et Luna traduntur fuisse, cf. Hesiod. Theogon. 364 seq. Fuerit igitur eodem ordine quo Minerva prima et Ops. Sed, ut fieri solet, sublimiora non tenet populus, mutantur ordines deorum et verae notiones obscurantur, ut prisca deorum dignitas nunc interdum nonnisi tenui indicio cognosci possit. Hoc loco ea ponenda sunt, quae ad Pindarum explicandum requiruntur. Videtur igitur inter nomina Thiae, quam eandem atque Euryphaessam Hymn. Hom. XXXI, 2. esse Boeckhius putat, fuisse nomen *Χρύση*. Fuit enim *Χρύση* cognomen divinum, non uno in loco auditum. Perquam memorabile est vasculum in Magna Graecia repertum, in quo cum aliis figuris coniunctis dea Lemnia *Χρύση* ipso nomine superscripto, expressa conspicitur. Disputavit de ea Uhden in Actis Academiae Berolinensis, editis Berolin. 1815. Class. histor. philolog. p. 63 seq. addita delineatione picturae, et exhibuit eandem Millingen Peintures d. Vases t. 51. In pectore sunt duae stellae, infra zonam conspiciuntur globi bis sex, duplici ordine ad pedes descendente, in capite dea quinque spicula habet. Erravit vir doctissimus, qui secutus Schol. Soph. Philoctet. 194. Nympham statuit esse, quae dea est haud dubie ipsa Lemnia, quam alter Scholiastes commemorat, quamquam etiam Eustathius ad Il. β, p. 330. illam opinionem affert. Quum enim in priscis *ξοάνοις* nihil inane sit et sine certo consilio factum, hoc *ξοάνον* talia ornamenta habet, quae nullo modo Nymphae tribui potuerant. Oculorum ferocitas deam significat humanas hostias cupientem, quales ei videntur olim oblatae. Nam talis fere fuit oculorum habitus iis diis, qui humanis sacrificiis gaudebant. Stellae duae in pectore significant solem et lunam, quemadmodum quinque in capite spicula quinque stellas errantes indicare videntur. Sed haec et reliqua ornamenta Welckerus meus explicabit aliquando accuratius, demonstrabitque certissimis argumentis nullo modo de Nympha cogitari posse. Interim ille alia addidit haec: Usurpatum est nomen *Χρύση* etiam in Samothracia, ut liquet ex fabula apud Dionysium Halicarnass. I, 68. Narrat ibi Dionysius ex Callistrato historiae de Samothraciae rebus auctore et Satyro fabularum collectore, Chrysen Pallantis filiam Dardano nuptam pro dote attulisse dona Minervae, Palladia et magnorum deorum sacra; quae Chryse haud dubie dea ipsa fuit, postea ut Io, Europa, Helena, in heroum genealogias traducta. Nec praetereundum est loca reperiri, quae a cultu deae nomen accepisse videantur, ut *Χρύση* est illa notissima Iliad. α, 37. et *Χρύσα* Attica, Plutarch. Thes. 27. et fortasse etiam insula apud Lemnum, si hoc voluit Scholiastes ad Sophocl. Philoct. 194. Submersa fuit postea haec insula; v. Pausan. VIII, 35, 2. Omnino saepius in fabulis hoc nomen invenias, qualis etiam Chryse Halmi filia, qui Orchomeni rex fuit, Pausan. IX, 36. Quibus omnibus satis probatum videtur non ignobilem fuisse olim cultum et nomen deae in Graecia. Fuit autem nomen *Χρύση* haud dubie a lunae colore deductum, quod et vox *Χρυσόρθη* docet et per se certum est multarum linguarum usu. Similiter *Λευκοδεία* ab albo lunae colore nomen habet. Hoc igitur nomen si Thia habuit Solis Lunaeque mater, vides quomodo fieri potuerit, ut auri honorem ei deberi crederent, sive poetae haec fuerit sententia sive consentibus ita Aeginetis. Nam in Aegina cultam esse Thiam iure colligas ex hoc prooemio. Ac perquam notabilis est Hecates cognatae deae apud Aeginetas religio, quam maxime colebant omnium deorum et *τελετήν* agebant quotannis, ab Orpheo institutam ut ferebant (Pausan. II, 30, 2.). Denique ludorum gymnycorum victorias quod Thia iuvante reportari dicit Pindarus, Welckerus comparat Hecaten, quae similiter victorias hominibus concedere traditur apud Hesiodum Theogon. 435. et Minervam quae iuctam docuit Theseum auctore Istro in Scholiis ad Nem. V, 89. Iam summa prooemii

nam sunt currus bellici quos addit? De curulibus ludorum certaminibus nullo modo cogitandum est, quum concinnitatis lex postulet, ut post navalia proelia memorentur terrestria, et quum, ut supra monui, ad ἀγωνίους ἀέθλους inde a vs. 8. demum accedat poeta. Tamen etiam hanc sententiam propter Aeginam positam esse, certissimum, quum totum hoc prooemium ad Aeginae laudem pertineat. At enim dices, ad historica tempora hoc referri nequit, neque enim tum Aegina curribus bellicis proelia iniit. Recte; redeundum est igitur ad mythica tempora. Etenim obversati sunt Pindari animo haud dubie χρυσάμωροι Διανίδαι, quos dicit Isthm. V, 17. quod quum ante nos plane neglectum esset, nec hic locus intelligi potuit, nec carminis universi vera ratio. Nunc autem pulcherrime conveniunt omnia. Thiae beneficio Aegina summa ornamenta sua debet; sine auro non splenduissent mythico tempore Aeacidarum bellici currus, auro debet Aegina etiam his temporibus naves bellicas gloriamque navalem. Et quo minus etiam dubites, me recte haec sic interpretari, statim hic moneo, utrumque a poeta in sequentibus manifesto significatum esse; nam et Aeacidas laudat et rem Aeginetarum navalem. Quae quum ita sint, vides quid inde sequatur. Tanta ornamenta domestica consentaneum est deae domesticae deberi. Quare plane non dubito, Thiam apud Aeginetas esse cultam, quamquam de ea re aliunde nihil constat. Plane inepte Pindarus, nisi me omnia fallunt, haec a peregrina dea repetiisset Aeginetis non culta. Nunquam ineptus poeta profecto in hoc eximio carmine iudicio suo non fuit destitutus. His expeditis accedimus ad alteram prooemii partem. Pergit igitur Pindarus sic; *Et in ludorum certaminibus per te dulcem gloriam consequitur, cui frequentes coronae cinxerunt comam manibus victori aut celeritate pedum. Mens Pindari haec est: Etiam in ludis per te victorias habent qui vincunt; quemadmodum de Hecate tradit Hesiodus. Sed cum in proxime antecedentibus dixerit: Per te naves et currus bellici in proeliis admirationem habent; nunc conformi oratione usus, dicit: per te etiam in ludis gloriam habent qui vincunt. Porro, ut nunc de particularum ratione nonnulla addam, recte prooemium sic composuisset: Per te et naves currusque bellici admirationem habent, et in ludorum certaminibus qui vincunt, gloriam; consimiles enim sunt res. Nunc ab auro orsus minus apte dixisset: Per te et aurum est et ludorum gymnycorum gloria; dissimiles enim res sunt. Aptius igitur est, quod posuit: Per te et aurum est, inque ludorum certaminibus per te vincunt qui vincunt. Sic igitur haec satis expedita sunt. Accedimus ad ea quae praeterea monenda sunt de hac altera periodi parte. Non omnia affert gymnycorum certaminum genera, recte; nam currus modo memorati in splendidiori causa hic omittendi erant. Accedit alia causa haec. Quamquam per se negari non potest, Thiam etiam curales ludorum victorias hominibus concessisse, quae bellicos currus ornasset, tamen hoc omitti debuit hoc loco, quum totum hoc prooemium ad Aeginam pertineat, Aeginetae autem, quantum equidem scio, non susceperint certamina curulia, quippe pascua equorum non habentes in sterili insula. Quare poeta nonnisi cetera certaminum genera significat. Similiter explicanda vox ἀθρόν. Nam per Thiam habet victoriam qui semel vicit in ludis gymnycis, per eandem frequentes victorias habent qui saepe vicerunt. Frequentes victorias habuerunt Aeginetarum permulti, rei gymnasticae studiosissimi, atque etiam haec ipsa familia Lamponis: cf. Isthm. V, 57 seq. quod carmen ante hoc scriptum. Disces igitur iterum etiam ex hoc loco, quod aliquoties monui, poetam in huiusmodi sententiis conformandis sequi id quod iis, quae tractat, aptissimum. Denique addit: κρήνεται δ' ἀλλὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν, nam victorias reportat hominum robur per deos. Κρήνεται, distinguitur, Nem. VII, 10. insignitur, victoriis*

ornatur. Vox ἀλλὰ ab ἀνδρῶν seiuncta quod est, te non offendet, cf. Olymp. XI, 9. Ceterum malim colon positum post ποδῶν, cum haec sententia arcte cum antecedentibus cohaereat. Denique in fine loci non possum quin hoc quoque addam: Quum Thia ludorum gymnicorum patrona fuerit, hac quoque de causa non absonum videri, si hoc carmen die sacro Thiae cantatum censeamus. Postremo quum meā sententiā ex prooemio, uti id explicui, eorum quae sequuntur ratio pendeat omnis, de his, antequam pergamus, pauca praemonenda sunt. Transit poeta post prooemium ad Phylacidae et Pythaeae victorias; his memoratis ad Aeacidarum laudes venit, quibus subiungit pugnae Salaminiae mentionem; denique redit ad Lamponis familiam carmenque absolvit. Haec omnia cur posita sint, in manifesto est. Quum enim Pindarus in priore prooemii parte duo significasset Aeginae ornamenta Thiae debita, rei navalis et curruum bellicorum gloriam, haec ipsa illustrat Aeacidarum et pugnae Salaminiae commemoratione; gymnicorum autem certaminum gloriam, qua florebat insula, et ipsam a Thia repetitam, Phylacidae et Pythaeae victoriis comprobatur. Vides igitur haec omnia egregie cum prooemio convenire, nec nisi eius explicationem continere. Atqui, si reliquum carmen prooemio explicando inservit, prooemium autem Thiam praedicat maximorum ornamentorum Aeginae auctorem, vides verum esse quod in introductione dixi, totum carmen quasi pro hymno esse in Thiam, quae tanquam summa Aeginae dea celebratur, a qua maxima quaeque ornamenta sua habeat insula, ipsis Aeacidarum bellicis curribus inde repetitis.

Vs. 13—21. Prima sententia est: δύο δέ τοι ζωῆς ἄωτον μῦθα ποιμαίνοντι τὸν ἀλπιστον εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ, εἴ τις εὖ πάσων λόγον ἐσλὸν ἀκούσῃ, *Twoae tantum res alunt summam vitae felicitatem praeter divitias, siquis res praeclaras gerens carminum laudem habeat. Eὐανθῆς ὄλβος*, florentes divitiarum opes. *Ζωῆς ἄωτος*, vitae iucunditas, ut εὐζωῆς ἄωτος Pyth. IV, 131. atque etiam ἀνθος dicitur de voluptate. *Ποιμαίνειν* est alere, fovere, *θεραπεύειν*; cf. ad Nem. VIII, 6. *Ἀλπιστος*, ἡδιστος, ut Pyth. VIII, 88. *Ἐπαλπιος*. *Ἀνάλπιστον* alii legerant: v. Schol. atque id ex Pindari hoc loco citat Mich. Apostol. III, 30. consentiens cum Suida v. *ἀνάλπιστον βίον*, qui tamen Pindari auctoritatem omittit. De verbis εὖ πάσχειν et λόγον ἐσλὸν ἀκούειν cf. Pyth. I, 99. Denique de sententia ipsa nonnulla addenda sunt. Posita ea est in introitu ad sequentia, et primum quidem pertinet ad Lamponis gentem, tamen etiam a ceteris quae sequuntur non videtur aliena. Dicam explicatius quid sentiam. Auri maximam vim esse in rebus humanis poeta probaverat in prooemio indicatis potioribus; opes habebat insula, opes habebat etiam Lampo. Quare ὄλβον in hac sententia praeterire non poterat. Tamen iterum de eo non dicet, sed dicet de rebus gestis et de laude his debita; quare sic conformavit sententiam, ut diceret praeter opes duo sola esse vitae ornamenta eximia, *res cum successu gestas earumque per carmina laudem. Res eximias gesserant Phylacidas, Aeacidae, copiae Aeginetarum navales; laudem nunc feret poeta. Ac primum a Phylacida et Pythaeae orditur, deinde ad cetera venit. Quare vera ratio sequentium mihi haec videtur: Tu nunc, o Phylacida, egregias victorias habes cum fratre, quas ego canens etiam ceteras, quibus Aegina conspicua est, res gestas celebrabo. Tales sunt primo loco Aeacidarum; nam quum etiam ceterae terrae suos quaeque heroes venerentur, profecto etiam Aeacidae nunc laude sua destitui non debent. Recenti autem memoria Aeginetae ad Salaminem res praeclaras gesserunt. Quibus omnibus sic a poeta memoratis efficitur, ut et Lamponis familia coniunctam habeat cum rebus gestis carminum laudem, et insula, tractatis ornamentis, quae Thiae debebantur, exquisitissimis omnibus. Atque haec quidem hactenus. Se-*

ria, quod eorum splendide facta significaret non potuisse fieri sine This, res tegenda erat multitudini. Aliam igitur praetexit causam, quare Aeacidas commemoret, a more communi repetitam, quo artificio hoc consecutus est, ut quorum essent bellici illi curus, nonnisi acutioribus sentiretur, ceteros fugeret, qui aliam viderent afferri Aeacidarum laudis rationem. *Τὸ δ' ἔμὸν οὐκ ἄτερ Αἰακιδᾶν κέαρ ὕμνων γέυεται*, nempe ubi Aeginetas ludorum victores laudo; neque enim ubique locus est Aeacidarum rebus. Monuit etiam Schmidius et compara Isthm. V, 17 seq. Porro haec et sequentia verto sic: *Ego vero non sine Aeacidis hymnos attingo; atqui cum hymno (σὺν χάρισιν, vel potius Χάρισιν, ut Boeckhiius ad aliorum locorum similitudinem scribendum censet) nunc veni Lamponis filiis in hanc praeclaram urbem; quae si incedit in divinorum factorum splendida via, h. e. quum ea insignis sit divinorum factorum copia, ne recusa iustam laudem ei admiscere huic carmini pro rebus gestis, h. e. „ne recusa debita laudem urbis intexere huic carmini.”* Ex vs. 23 sq. colligas Pindarum ipsum tum in Aegina fuisse, ut etiam Isthm. V, 19. posterior tamen locus magis dubius. Mox subiectum verbi *τέτραπαι* est Aegina urbs. *Καθαρὰ ὁδὸς* videtur esse quam *φανερὰν ὁδὸν* dixit, Olymp. VI, 73. *via praeclara*. Cf. comm. ad Olymp. VI, 22. *Κιονάμειν ἀοιδᾶ*, admiscere carmini et intexere. *Πόννοι* sunt facta eximia Aeginae s. Aeginetarum, ut nunc Aeacidarum. *Καὶ γὰρ ἠρώων — ἐκέρδαναν*, nam heroum fortes bellatores moris est ut laudem ferant. *Κλέονται δ' ἐν τε προμύγησιν*, de praepositione *ἐν* cf. ad Isthm. I, 25. Porro *αὐλῶν παμφώνοις ὁμοκλαῖς*, tibiarum multisonis cantibus; cf. ad Olymp. VII, 22. *ὁμοκλαῖς*, ut *βοᾶ αὐλῶν*. Ceterum intelligenda poetarum lyricorum carmina quotquot heroum res gestas attingebant, qualia etiam haec Pindari carmina sunt. *Μυρῶν χρόνον*, h. e. *πάντα χρόνον*. Iam aliquot illustria nomina enumerat. Quare quod sequitur *δέ*, explicantis est. *Μελέσαν πρόςβαλον*, meditationis curam atulerunt s. poetarum ingenia exercent. *Προσβάλλειν* est *afferre*, Eurip. Ion. 584. Aeschyl. Prometh. 959. *ἐπιβάλλειν* Eurip. Med. 1115. *Σοφισταῖς*, h. e. *ποιηταῖς*, cf. Menagium ad Diogen. Laert. T. II. p. 9. Iacobs. Animadversion. in Eurip. Tragoed. p. 188. *Διὸς ἕκατι*, volente Iove, cui heroum genus imprimis cordi est. Sunt enim *Διογενεῖς*. *Οἰνείδαι*. Dicuntur Oenei filii Apollodoro I, 8, 1. ex Althaea Toxeus, Thyreus, Clymenus, Meleager; apud Antonin. Liberal. c. 2. nominantur hi: Meleager, Phereus, Agelaus, Toxeus, Clymenus, Periphas, qui omnes caesi in nobili pugna cum Curetibus. Porro notus est Oenei e Periboea filius Tydeus, unde Diomedes. Num hos omnes poeta intelligat, obscurum est, quum de his Aetolorum sacrificiis aliunde non constet, quantum scio. Interim non erraveris, si imprimis de Meleagro et Tydeo cogitaveris. *Σεβιζόμενοι — γέρας ἔχει*, pro participio substituto verbo finito, mutata oratione: v. ad Olymp. I, 8 sqq. Quemadmodum enim substantiva in enumerationibus longioribus circumscribuntur saepe alia aliter, ne nuda nominum recensio legatur, sic etiam verborum apta mutatio iucunda est; imprimis frequens in his transitus a participio ad verbum finitum. Ceterum *γέρας ἔχει* est *honorem habet*. *Iolai* heroum cum gymnasio et stadio fuit ante portas Thebarum Proetides: cf. Pausan. IX, 23, 1. Appellandus hic erat poetae utpote domesticus heros. Herculem tacet, puto, quia deus hic. *Περσεὺς δ' ἐν Ἀργεῖ*; Heroum Persei in via Mycenis Argos ducente commemorat Pausan. II, 18, 1. De *Dioscuris* apud Spartanos cultis nota omnia. Ut hos potissimum herods nominaret poeta, non videtur temere factum. Athenienses transit, puto quia hic populus obtrectabat Aeginetarum laudi, sibi victoriae palmam arrogans: quos nominat, eorum apud Aeginetas nomina audiri vult, et prae ceteris digna habet, quae cum Aeacidis nominentur. Ac laudem habebant Spartani apud

aliter expedio. Πύργοι sunt munitionum. Quod Alcaeus dixit: Ἄνδρες γὰρ πόλιος πύργος ἀρήϊος, apud Schol. Aeschyl. Pers. 349., hoc magnificentius de ipsis virtutibus dicit Pindarus. Mens poetae haec est: *Gaudet iam diu Aegina munimento virtutum inaccessio.* Hoc ita elocutus est: *Structa stat iam diu turris sublimibus virtutibus. Τετειχίσται ἀρεταῖς*, quemadmodum turris dicitur τετειχίσθαι λίθοις. Ἐψηλαῖς ἀναβαλνεν, arduis adscensu, inaccessis, quas non facile assequaris et superes. Vide de constructione ad Nem. III, 29. Boeckhiius tamen aliter censens structuram ita instituit: *τετειχίσται παλαι πύργος, ὥστε αὐτὸν ἀναβαλνεν ὑψηλαῖς ἀρεταῖς, Aeginetis iam dudum turris exstructa est, quam excelsis virtutibus escendant; hoc est, iam dudum Aeginetis magnum laudum munimentum ab heroibus priscis exstructum est, quod suis escendant virtutibus excelsis*: quae apposita sint, ut ad nuperam Aeginetarum ex pugna Salaminia laudem transeat. Quam sententiam maxime amplectitur ob locum Fragm. inc. 129. *πότερον δίκαι' τεῖχος ὑψιον ἢ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαλνεν ἐπιχθόνιον γένος ἀνδρῶν.* Mea sententia locus in Fragmentis non tam similis est, ut inde huius loci constructio petenda sit. Quaeritur ibi, utrum iustitia an malis artibus altioerem murum genus humanum escendat, h. e. utrum iustitia an malis artibus magis se fortunamque suam firment et muniant homines, s. maiora sibi parent munimenta fortunae. His plane similem dicerem huius carminis locum, si hic scriptum haberemus ita: *τεῖχος s. πύργον ὑψηλὸν ἀγινῆται ἀρεταῖς μεγάλας ἀνέβαν*, h. e. eximie firmarunt et munierunt Aeginetae fortunam suam, s. magna sibi pararunt munimenta fortunae magnis suis virtutibus factisque. Nunc autem turris illa hic iamdudum exstructa est. Quare si Fragmenti verba nihilominus sequimur, existit hic sensus: *Iamdudum extat in Aegina turris, quam magnis virtutibus escendant, h. e. Iamdudum hic extat fortunae muniendae opportunitas, qua utantur, magnis virtutibus munimentum illud paratum adscendendo.* Hoc quum mihi non placeat, meam praefero explicationem. Eximie hoc modo laudatur insula, quae inde a priscis temporibus floruerat rerum illustrium gloria et recenti memoria egregie steterat in pugna Salaminia. Tumidum hic nihil est. Pergit: *Multa possem diserte praedicare de illis; sed nolo plura gloriari. Πολλὰ μὲν ὀρρονitur sequenti ἀλλ' ὅμως vs. 57. Ἀρτεπῆς est diserta: v. ad Olymp. VI, 57 sqq. τοξέματα, laudes. Περὶ κελίων, de Aeginetis, nominatim de Aeacidis. Καὶ νῦν ἐν Ἄρει μαρτυρῆσαι κεν πόλις Αἴαντος — χαλαζάεντι φόνῳ, et nunc in bello testaretur Salamis se servatam nautarum Aeginetarum virtute in perniciose Iovis tempestate, innumerabilium virorum grandinea caede. Πόλις Αἴαντος — Σαλαμῖς, nam πόλις de insula dicitur, cf. Etymol. Magn. p. 539. 30. Cuperus Observ. II, 2. Cf. ad Olymp. VII, 32 sqq. Porro πόλις Αἴαντος dicitur, nam Αἴας Σαλαμῖν' ἔχει πατρῶαν, Nem. IV, 48. Καὶ νῦν quamquam etiam propter antecedentia dictum est, ubi de priscis Aeacidarum rebus locutus est poeta, tamen etiam hoc indicare videtur pugnam Salaminiam non diu ante factam esse, unde cum Boeckhio meo hanc Phylacidae victoriam censeo reportatam Olymp. 75, 3. Vid. introduct. ad Nem. V. Porro iunges: ἐν Ἄρει — ἐν πολυφθόρῳ Διὸς ὄμβρῳ, ut solent veteres rem aliquam indicatam, ubi aptum est explicare accuratius, etiam praepositione repetita. II. ω, 614. νῦ δέ που ἐν πέτρῳσιν, ἐν οὐρεσιν οἰπόλοισιν, ἐν Σιπύλλῳ. Vidimus simile quid notabili loco Nem. X, 36. Διὸς ὄμβρῳ, ut Homer. II. ε, 91. ὄτ' ἐπιβροση Διὸς ὄμβρος. Pro appositione horum verborum sunt verba: ἀναρίθμων (Hermannus El. doctr. metr. p. 650 sq. vult συναρίθμων) ἀνδρῶν χαλαζάεντι φόνῳ; neque enim hic Διὸς ὄμβρος nunc alius est quam ipse χαλαζάεις φόνος, h. e. densa caedes. Cf. de his locutionibus Nem. IX, 38. Boeckhiius tamen appositionem languere censet et χαλαζάεντι φόνῳ dativum instru-*

menti esse iudicat: *caede grandinea, per caedem, per stragem, qua Persae afflicti sunt, Germanice mit, durch.* Porro cum his omnibus iungenda vox ὀρθωθεῖσα, servata. Denique rem ipsam quod attinet, quam significat Pindarus, facit huc locus Herodoti VIII, 95. ἐν δὲ τῇ ναυμαχίᾳ ταύτῃ ἤκουσαν Ἑλλήνων ἄριστα Αἰγινήται. Adde Ephorum, Fragment. Marx. p. 221. Disputat de his rebus Mueller. Aeginet. p. 120 seq. Ἄλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ, sed tamen res gloriosas tinguē silentio, noli eas uberius praedicare. Lenius, puto, verbum elegit κατάβρεχε, ne diceret κάλυπτε. De formula βρέχειν σιγᾷ cf. Fragm. inc. 166. Post tantas laudes poeta, ut solent scriptores in summa laude maxime recordari fortunae humanae inconstantiam, abruptim orationem, quum Iuppiter summus rector alio tempore etiam alia afferre possit. Hoc enim dictum ne videatur ominosum, statuendum est, non ob periculum aliquod gravius, quod Aeginetis impenderet, sed ipso gestarum rerum splendore commotum Pindarum ethicam hanc sententiam subiecisse. Quamquam igitur Aeginetae obtractores laudum suarum habebant Athenienses, tamen nondum inde gravius quidquam iis imminere, nec quod pax cum Persis nondum convenerat, videtur eiusmodi fuisse, ut maiora mala instarent. Quae quum ita sint, sensum loci credam esse hunc: Verum tanta est laus vestra, ut finem dicendi facere et inconstantiam fortunae humanae recordari malim, ne insolentius gloriando etiam deorum invidiam excitem. Ceterum quum poeta luculentissime pugnam Salaminiam in hoc carmine laudet, de hac re ita iudico. Laudaverat eam iam in carmine Isthm. VII, 51 sqq. quod carmen scriptum censemus ante hoc, sed laudaverat tecte ob causas ibi a nobis indicatas; quare quum iterum mitteretur carmen in Aeginam, ne deesse videretur eximiae insulae honori, etiam aperte declarandam censuit Aeginetarum ex illo proelio reportatam insignem laudem. Postulabat hoc Thebanorum ipsiusque Pindari cum Aeginetis amicitia, postulabat fortasse etiam Atheniensium sibi palmam illius victoriae arrogantium nimia iactantia. Praedicat igitur Pindarus Aeginetarum virtutem magnifice, sed non ultra veritatem, et cum modestia, qualis decet hominem pium in tanta rerum omnium fragilitate. Ac Thiae beneficio deberi has laudes, vidimus supra. Ἐν δ' ἑρατεινῷ μέλιτι καὶ τοιαῖδε τιμαὶ καλλίνικον χάριμ' ἀγαπάζουσι, dulci vero melle tinctum etiam hae victoriae hymnum amant, s. ac mellitum quidem hymnum etiam hae ludorum victoriae cupiunt, ut iis mel laudis servare malim. Exquisitus transitus. Ceterum ut sic conformaret poeta orationem et diceret καλλίνικον χάριμα ἐν ἑρατεινῷ μέλιτι, factum est, quum κατάβρεχε σιγᾷ dixisset. Cur autem praeponenda fuerint verba: ἐν ἑρατεινῷ μέλιτι, satis docet interpretatio nostra. Καλλίνικον χάριμα est hymnus iucundus victoriam ornans. Μαργάσθω τις ἕρδων — ἐκμαθῶν, certet victorias ferre, qui gentem Cleonici noverit, qui noverit quantum ea in his rebus praestiterit; h. e. frustra contendat aliquis hanc gentem superare victoriarum numero. Μάργασθαι ἄμφ' ἀέθλοισιν, certare de certaminum praemiis consequendis. Fuit Lamponis pater Cleonicus, cf. Isthm. V, 14. verba οὔτοι τετύφλωται μακρὸς μόχθος ἀνδρῶν, vertunt vulgo: non obscuratus est oblivione diuturnus labor; me non assentiente, quum obstaret etiam sequentia. Τυφλοῦσθαι, splendorem amittere, dixit pro ἀμβλύνεσθαι, hebescere, languescere, deficere. Simile quid voluisse videtur Scholiastes is qui explicat, ὄξυδερκεῖ καὶ ἔχει καλὰ ἀποτελέσματα. Sic λάμπειν dicuntur quae vigent, quemadmodum Isthm. III, 41. de Fama legimus: ἀλλ' ἀνεγειρομένα χρῶτα λάμπει. Liv. XXVIII, 35. Aetas in medio virium robore, quod plenius nitidiusque ex morbo velut renovatus flos iuventutis faciebat. Μοχ ὄπισθ' ἐπιστροφῇ (cf. Hesych. Etymol. Magn. Suid.) cura, nunc studium rei athleticae. Ἐκνισε s. ἔκνιξε, attrivit, imminuit. Etymol. Magn. v. κνίσα

p. 522. 24. explicat κλίω per λεπύνω. Hesych. v. κλίσαι interpretatur φθείραι, δλίσαι. Δαπάναι ἐλπίδων si veritas impensae curarum, conatum, h. e. impensa opera, idem fere hoc est quod ante dixerat. Quare potius de sumptibus accipiendum. Recte interpretatur Heynius: *impensae, sumptus facti ad vota sua consequenda*. Ut hic μόχος et δαπάναι, alibi δαπάνη et πόνος iunguntur; v. ad Olymp. V, 9—16. Iam verte totum locum sic: *Non defecit diuturnus (quamquam iam diu continuatus) labor horum virorum, nec quotquot fuerunt sumptus votorum, hoc attrivit eorum studium, s. eo studium eorum imminutum est*. Sic plane nihil hic est difficultatis. *Αλέω καὶ Πυθείαν ἐν γυιοδαμαίαις Φυλακίδα πλαγῶν δρόμον εὐθυπορῆσαι χερσὶ, δεξιὸν νόφ ἀντίπαλον*, laudo etiam Pytheam inter athletas Phylacidae plagarum cursum recte praeivisse manibus, dextrum peritia adversarium. Sentio γυιοδαμαίαις pro athletic dictum, posse durius videri; tamen sequor Boeckhium. Nam quid est ἐν γυιοδαμαίαις χερσὶ? Praepositio ἐν, ubi cum dativo iungitur, mea sententia nunquam otiosa est; cf. quae dixi ad Isthm. I, 25. Sin aliquis talia compareret quale legebatur Olymp. I, 87. ἐν πτεροῖσιν ἀκάμαντας ἵππους, ne sic quidem multum proficiat. Quamquam enim per se recte quodammodo dici posse videntur equi in alis esse, tamen num homo aliquis dici possit esse s. ire in robustis manibus, est quod dubitem. Certe non memini me tale quiddam legere. *Εὐθυπορῆσιν, recta incedere* (Olymp. VII, 91.), per se non significat praeire, sed propter coniunctionem cum dativo Φυλακίδα. *Δρόμον πλαγῶν* Scholiastes explicat ὄρμην, in quo vellem docuisset, quomodo aliquis ire possit ὄρμην. Immo δρόμος πλαγῶν est agon pancratiasticus, quem egregio certamine praeiverat Pytheas. Nam uti etiam de sententia moneam, quominus haec de institutione in re athletica a fratre curata intelligantur, obstant verba *inter athletas*, ieiuna futura; et quum de horum sensu dubitetur, obstant etiam verba *δεξιὸν νόφ ἀντίπαλον*, quibus non alipta describitur, sed dexter in certamine adversarius. Quare aliptae munus in Phylacida docendo administrasse Pytheam ex hoc loco colligi nequit; insignior laus, quod is certamina praeiundo fratrem vincere docuerat. Accedit quod in fine sequentis carminis patri tribui videtur institutio filiorum, haud dubie etiam aliptis assumptis, qualis Menander Nem. V. memoratus. *Μοχ εὐμαλλον μίτραν* dicit taeniam laneam coronae aptandam, cf. Schol. Vidimus iam Nem. VIII, 15. *Ἰμνον* quem dicit, perperam Mingarellus statuit esse Nemeaeum quintum. Tu de sensu ultimorum horum verborum ita statue: Pindarus hoc agit a vs. 66. ut Pytheam denuo ornet. Nam quum Pytheas Phylacidae fratri exemplo suo insigni praeivisset, in partem venit gloriae a Phylacida reportatae, et novam laudem meritus est. Hinc quod dicit: *Sume coronam pulchramque taeniam et adde novum hymnum*, sic intelligendum videtur: *Dignus est Pytheas ob haec merita, qui denuo coronetur novoque hymno ornetur*. Non igitur cogitandum est de hymno alio una misso neque de corona addita, sed haec ipsa verba sunt instar coronae hymnique, quemadmodum Isthm. V, 71. dicit *πίσω σφς Δίρκας ἀγνὸν ὕδωρ*, ipsis illis verbis etiam praestans quod promittit. Consulto exitum etiam exhibuit ornatorem. Hinc coronam dicit et taeniam, quibus quum non nisi hymnus conveniret, etiam hoc nomen addidit.

I S T H M. V.

Carmen est hoc secundum, quod Lamponis filiis cecinit Pindarus, testante ipso poeta in principio, scriptum Phylacidae quum hic primam ex Isthmiis victoriam reportasset. De tempore quo scriptum carmen non constat, nisi quod scriptum est ante pugnam Salaminiam, de qua re diximus in introductione ad Nem. V. Cantatum est haud dubie in Aegina, et ut mihi quidem videtur apud Lamponem in convivio. Hinc enim et exordii adornatio mihi ducta videtur, et quod infra de Hercule narrat poeta Telamonis domum quum forte coenarent ingresso, suavius etiam videbitur, si quod concitatio posueris. De ceteris monitum est suo loco, ut nihil habeam hic addendum.

Vs. 1—8. Principium carminis. Initio constructio est: *θαλλωντος ὡς ὅτε συμποσίου δεύτερος κρατῆρ κλοναται*, ut quum laete vigente convivio alter crater miscetur ceteris. De formula *ὡς ὅτε* disputat Hermannus ad Viger. p. 919. *Θάλλοντος*, ut *εὐλαπίνην τε θαλίαν* dixit Homer. Odys. λ, 415. et *δαίτα θαλίαν* non semel, ut Odys. θ, 99. cf. Heinrichium ad Scut. Hercul. p. 192. Vocis *ἐνάθλου* aliquot exempla notata videbis in Stephani Lexic. edit. noviss. *Λάμπωνος γενεᾶς ὑπερ*, pro filiis Lamponis; ductum ex usu conviviorum, in quibus libantes deo alicui libabant pro se aliisque, salutem a deo precantes: cf. Odys. γ, 55 seq. Omnino prooemii adornatio est ingeniosissima. Solebant veteres, quemadmodum eximie illustrant Scholia, in conviviiis primum craterem miscere Iovi, alterum Terrae et Heroibus, tertium Iovi Servatori, cui iam sacrificaverat Hercules (Apollod. II, 5, 1.). De usu hoc et maxime de tertio cratere Iovi Servatori misto cf. Spanh. ad Aristoph. Plut. 1176. Plures misceri immodicum et immodestum esse monet Eubulus ap. Athen. II, p. 36. Hos tres crateres Pindarus nunc comparat. Primum Iovi mixtum dicit tum quum beneficio Iovis Nemeaei Pytheas victoriam reportasset carmine Nem. V. celebratam. Alter nunc miscetur Neptuno et Nereidibus ob Phylacidae primam victoriam Isthmiacam. Tertium precatur ut aliquando miscere liceat Iovi Olympio, Olympicam etiam victoriam optans. *Ἐν Νεμείᾳ μὲν πρῶτον* etc. postquam in Nemea primum, o Iuppiter, a te accepimus coronam, nunc autem ab Isthmi domino et quinquaginta Nereidibus, filiorum Lamponis natu minimo Phylacida victore. *Ἀχέσθαι* cum dativo, ut Odys. ο, 282. II. ο, 87. cf. nott. critt. p. 461. Nereides cultas una in templo Neptuni Isthmii, video ex Pausan. II, 1, 7. Nereides erant Psamathe Phoci mater, et, quod imprimis huc pertinet, Thetis mater Achillis, cf. Nem. V, 7. quare non aliena est Nereidum commemoratio. Dedit Neptunus cum Nereidibus nunc Isthmiacam victoriam, qualem tecte nunciaverat genti Pindarus Nem. V, 37. Videtur enim mihi illum locum respicere poeta. Notavimus hoc ne mirareris Nereides commemoratas, quarum vulgo in his rebus mentionem non facit Pindarus. Addit Boeckhius, ex sua sententia preces pro futura victoria tum potissimum additas esse, ubi is qui canitur vel alius ex familia iam cepisset consilium adeundi certaminis; itaque Nem. V. Isthmiam victoriam futuram significari, quod Pindarus nosset unum ex Lamponis filiis iamiam eam affectare: sic hoc quoque loco de Olympica victoria statuendum esse. Cf. ad Pyth. V. extr. Mox vocem *κατασπένδειν* per se non ineptam hic dixerim. Vinum libandum effunditur in terram, quare suaviter dictum credam: Utinam tertium craterem parantes Iovi Olym-

pio possimus Aeginam conspergere libamine carminum. Sic Eurip. Orest. 1237. Fors. habet: *δακρύοις κατασπένδω σε, lacrymarum libamine te spargo*, quod ibi quidem dictum pro: *lacrymarum honore te prosequor*. Tamen, quamquam κατ' Αἴγιαν σπένδειν meo sensu minus aptum est, quam Αἴγιαν κατασπένδειν, metro obsequendum est. Pro τρίτον Hermannus mavult τρίτατον legi, quod Schmidius coniecit, et vs. 14. eiusdem coniecturam ὑψίστηνον αὐ, probat, quum in ceteris locis omnibus hic pes solutus sit.

Vs. 9—16. Dixerat in proxime antecedentibus: *Utinam etiam summa quae restat laus, contingat*. Hinc pendent sequentia. Pergit igitur: *Nam siquis sumptu gaudens et labore egregias res peragit, simulque deus ei concedit gloriam, summam is consecutus est felicitatem*. Πράσσειν θεοδωμάτων ἀρετάς dici potest etiam is, qui strenue agit sine successu. Unde Pindarus addit: *σύν τε οἱ δαίμων φνεύει δόξαν ἐπήρατον*, h. e. successum, victoriam, ut κλέος ποθεινὸν Isthm. IV, 8. δόξαν Isthm. III, 16. κῦδος ἄβρον Isthm. I, 50. atque ἐν εὐτυχίᾳ πανδοξίας ἄκρον, ut dicit Nem. I, 10. unde alterum pro altero ponit. Σύν τε, simulque, quod passim absolute ponitur: v. Eurip. Hercul. fur. 787. Musgr. et Epigr. adesp. DCXXXV. 3. notante Schaefero ad Schol. Apollon. Rhod. p. 246. Βάλλει, h. e. βάλλεται. In aliis carminibus dicit Herculis columnas assequi. Περαινεῖν πρὸς Ἰσχατον πλόον, summum consequi, dicit Pyth. X, 28. Verba τοῖαισιν ὄργαῖς εὐχεται ἀντιάσαις κ. τ. λ. male vertas: *in his studiis consensescere cupit*; neque enim haec cum antecedentibus conveniunt, nec vox ἀντιάσαις sic aptam explicationem habet. Ὀργή quum sit studium (Isthm. I, 41.), ὄργαι sunt quae appetit; quare τοῖαισιν ὄργαῖς ἀντιάσαις est: *talibus votis potitus, in quo τοῖος ex usu cum vi positum est*. Iam verte: *Tali fortuna precatur ut ornatus mortem videat et senectutem Cleonici filius*. Senties sic etiam hoc, cur verbum εὐχεται ante ἀντιάσαις collocatum sit. Videtur etiam Cleonicus his rebus addictus fuisse, nec sine causa hic nominatur. Mox ἐπεμαῖς, precibus, postulatis. Iliad. α, 495. Θέτις δ' οὐ λήθει' ἐπεμαῖων παιδὸς ἰοῦ, h. e. quae Achilles a matre rogaverat, ut Iovi diceret. Neque enim semper dicitur de mandatis et imperatis superiorum. Hoc vocabulo quum uteretur Pindarus, posuit etiam ἑσπεσθαι, obtemperare. Ceterum magnificentiore oratione utitur consulto, preces faciens pro summo viro; unde etiam ipsarum Parcarum appellatio. Ineptum hoc fuisset in re tenui.

Vs. 17—53. Accedimus iam ad locum de Aeacidis; de cuius consilio statim nonnulla praemonenda mihi video ad carminis rationem penitus perspiciendam necessaria. Orditur poeta ab Aeacidarum laude per totam terrarum orbem diffusa; tum delatus ad Telamonis et Herculis labores proponit eximiam narrationem, ut Hercules Telamonem ad belli societatem invitaturus domum ingressus invenerit epulas celebrantem, exceptusque benigne a Telamone, phialam oblatam tenens huic filium precatus sit robustum ac fortem, tum aquila allapsa, augurium inde capiens praedixerit futurum esse talem filium Telamoni eumque ex aquilae nomine Aiacem nominandum dixerit. Hanc narrationem splendide ornata non temere a poeta positam esse concedet quisque harum rerum subtilior iudex; immo plane non dubium est, hunc esse primarium totius carminis locum. Quodnam igitur est eius consilium? Lampo fuit Aeginetarum, ut videtur, non uno nomine tum nobilissimus; cuius filiis ornandis in duobus carminibus vidimus a Pindaro exquisitissima posita, quae quidem Musa invenisset. Vicerat nunc in Isthmiis Phylacidas filius natu minimus, patri opinor carissimus, de quo eximiam spem conceptam inde conicias, quod Pindarus de Olympica adeo victoria ab eo reportanda dixit. Quamquam enim in exordio ambos filios appellat atque etiam in fine Pytheam simul laudat cum Phylacida, tamen non videor

mibi errare, si imprimis propter eum illud dictum censeo, cui potissimum carmen scriptum. In talis igitur filii primis epiniciis quid poterat exquisitius afferre Pindarus, quam quod legimus de filio eximio ab Hercule Telamoni quondam expetito, et a Iove palam promisso? Similis enim Aiaci, quae quidem potest esse in his rebus similitudo, Phylacidas, et ipse opinor faustissimis auspiciis patri datus, quique innatam virtutem Isthmiaca victoria iam egregie comprobaverat. Denique fac haec cantata esse in sollemni convivio, splendidis poculis mensam ornantibus, ubi libationes fiebant pro tanto filio victore, quemadmodum olim Hercules steterat inter coenantes, et impetraverat a Iove filium Telamoni illum, qui patre maior aeternum lucet inter primores Graeciae heroes. Quid fingi potuit ad omnium qui aderant animos commovendos potentius? quid in juvenis egregii laudem magnificentius dictum est unquam? Nam propter Phylacidam haec imprimis dicta censeo, quamquam is non laudatur sine fratre in principio et in fine, ne minor natu maiori praeferrī videretur. Hinc colligitur carminis ratio. Nunciat in exordio Phylacidae victoriam Isthmiacam et precatur Olympicam, qua re per totam antistropham primam occupatur ipsis Parcis invocatis, quae hanc vim habere videntur, ut maxima quaeque de hoc filio posse expectari intelligamus. Inde sequitur primum locus de Aeacidarum eximia gloria. Nam huiusmodi de Aeacidarum longe dissipata gloria dictis, ut iam significatum ad Nem. VI, 50. me quidem iudice non magis priscos Aeacidas quam ipsam tum florentem Aeginam virosque, quibus scribebat, Pindarus celebrare voluit. Memorat *τηλαυγίς Αλακιδᾶν φέγγος* etiam Nem. III, 61. et Nem. VI, 50. ubi similiter in eximiis viris ornandis versatur. Ac perillustris fuit etiam Lamponis familia. Quemadmodum igitur Nem. V. init. Pythae victoriam quavis nave nunciandum dixit ad externos, sic nunc ab Aeacidarum longe divulgato nomine orsus ipsius Phylacidae nunciat eximiam futuram gloriam, quippe quem etiam cum Aiace statim in sequentibus comparaturus est. Nempe hoc inest in huiusmodi locis omnibus: „Digna est Aegina heroibus suis; viros alit etiam hodie eximios.” Aeacidarum gloria proposita praesens tum Aeginae fama in mentem veniebat audientibus, et Aeginetarum illustre tum nomen poetae in memoriam revocabat Aeacidarum longe lateque splendentem gloriam. Sic Pindarus eximie antiqua cum recentioribus coniungens, heroicæ virtutis similitudinem significat etiamnum esse in posteris, quos dum comparat robore et virtute cum divinis maioribus, excitat simul ad eorum exemplum magis magisque imitandum. Iam transit ad Herculem. Hercules precabatur Telamoni filium eximium, Lampo iam habebat; redit sic iterum ad Phylacidam et subiungit ceteras familiae illustrissimae Lamponisque laudes; unde simul cognoscimus, quali sit sanguine natus Phylacidas praeclaros cognatos habens, et a quali patre ad hanc artem institutus. His expositis veniendum est ad singula. *Ἔγμε τ', ὦ χρυσάρματα Αλακίδαι* etc. vosque, o aureis curribus insignes Aeacidae, lex mihi maxime perspicua est ut celebrem, quoties in hanc insulam veniam. Copulam *τέ* etiam integris sententiis nectendis inservere notum. Quare hoc vult: Atque etiam vos mihi celebrandi estis. Voce *χρυσάρματα* eximie bellicum Aeacidarum splendorem significat. *Ἐπιστείχοντα* accusativus hic aptior est quam fuisset dativus. Ceterum cf. ad Isthm. IV, 23. *Ἐκατόμπεδοι κλέυδοι*, viae centum pedes latae, h. e. latissimae. Addit Boeckhius: „Haec dictio a nostro sensu abhorrens Graecos minus offendebat, apud quos usitatum esset vias a mensura latitudinis denominare. Testes sunt Tabulae Heracleenses, in quibus frequenter memoratur *ἡ τριακοντάπεδος ὁδός*.” Non solum autem longe propagata est gloria factorum, sed etiam late sinistrorsum et dextrorsum diffusa; ergo non angustis tramitibus incedit, sed latissimis viis, iisdemque

continuis, ἐν σχερῶ. Ceterum ne quis mihi haec tumida dicat, quum nullum esset inter Graecos genus Aeacidis illustrius, consulto utitur poeta oratione audaciore ad immensam eorum gloriam indicandam. Res grandes verba postulant grandia. Monuimus hoc Isthm. II, 41. memorabili in hoc genere loco. Etiam hoc admiror in divino poeta, quod eum etiam in maximis rebus exprimendis ingenium suum non destituit. Pergit: Καὶ πέραν Νεῖλοιο παγᾶν καὶ δι' Ἵπερβορέους. Scholiastes ad hunc locum: τὰ δὲ ἑκατέρωθεν παρείληψε πέρατα τὴν σύμπεσσαν οἰκουμένην Θέλων εἰπεῖν. Recte, sed vel sic, cur hos maxime terminos nominaret, propior causa fuit. Ac πέραν Νεῖλοιο παγᾶν est: ad Aethiopes, dictumque propter Memnonem ab Achille caesum, cf. ad Nem. III, 60. Hyperboreos potuit nominare concinnitatis causa, ut e regione oppositos Aethiopiibus; nam quod Achilles in Leuce insula cultus est (Nem. IV, 49.) huc trahi nequit. Tamen credam ab Hercule Telamonis famam ad Hyperboreos perlatam, si is post res cum Telamone gestas illuc venit. Ἄϊει, novit, ut ἀκούειν dicitur. Iam post hunc splendidum introitum ad Aiace[m] et Telamonem venit; de ceteris Aeacidarum factis hic nihil, quum non nisi de Telamone et Aiace dicitur accuratius. De Troia ab Hercule et Telamone capta vidimus Nem. III, 35. Χαλκοχάρμαν, quod de heroibus est Pyth. V, 82. hoc loco non ad τὸν pertinet sed ad πόλεμον, ut Schol. cepit. Ἄγε σὺν Τυρυνθίοισι: tum enim quum Hercules Eurystheo parens Tirynthe habitaret (Apollod. II, 4, 12.), cum Tirynthiis multa videtur perfecisse. Sic factum credo ut in hac quoque expeditione eum sequerentur non inviti. Ἡρώσι μόχθον Scholiastes putat Telamonem dici, probante Hermanno. Sic ἥρωες aut Troiani sunt aut quicumque, si omnino fortissimum virum indicari censeas. Tamen non video cur non teneamus quod simplicissimum. Troiam dixit heroibus gravem laborem, divino etiam muro firmatam; unde intelligitur cur socium Hercules assumpsit Telamonem. Ἵπὲρ ἀμπλακίαν, ob fraudem Laomedontis. Hygin. fab. 89. Res nota. Ceterum rarior videtur haec significatio praepositionis ὑπὲρ cum accusativo. Schol. Aristoph. Nub. 31. καὶ οὐτος τῶν ὑπὲρ ἵππους παισάντων. Et ibid. 508. ὑπὲρ τὴν τῶν αἱμάτων ἔκχυσιν ἐπιδιώκειν. Meropes vidimus iam Nem. IV, 26. hoc loco addam, eximie cultum videri Hercule[m] a Cois. Plutarch. Quaestion. Graec. Tom. VIII. p. 409. Hutten. Διὰ τὴν παρὰ τοῖς Κώοις ὁ τοῦ Ἡρακλέους ἱερεὺς ἐν Ἀντιμαχίᾳ γυναικίαν ἐνδεδυμένος ἐσθῆτα καὶ τὴν κεφαλὴν ἀναδύμενος μίτρα κατὰρχεται τῆς θυσίας; Mysticos ritus innuit etiam locus apud Ovid. Metam. VII, 363. Unde recte censet Muellor[us] apud Ciceron. N. D. III, 16, 42. cum Gronovio scribendum: Tertius aut ex Idaeis digitis, cui Coi inferias offerunt. Dicebatur Hercules apud Coos Alexis; cf. Aristid. Orat. V, Tom. I. p. 62. ed. Steph. ferebaturque in eorum fabulis pater fuisse Eurypyli. Vide de his omnibus disputantem Spanhem. ad Callimach. Hymn. in Del. 160. Videtur igitur domesticis quibusdam fabulis deberi haec de Herculis ad eos expeditione traditio. De Alcyonei caede v. Nem. IV, 27. Βουβότας audit, quum Solis boves ex Erythia abegisse diceretur; cf. Apollod. I, 6, 1. Herculis antiquissima species videtur fuisse ista, qua cum clypeo, thorace et ense exhibebatur, ut ceteri heroes. Tamen quum iam ab Homero praedicata esset sagittandi peritia (Iliad. ε, 393. Odys. ε, 224. λ, 605 seq.), factum est, ut arcu et sagittis instructus exhiberetur, quibus tum etiam in Gigantomachia usus fertur (Apollod. I, 6. s. 1. §. 7.), ut hic. Accesserunt clava et leonis exuviae, quibus Hercule[m] primus instruxisse traditur Stesichorus apud Athen. XII. p. 512. F. Pisandro vero, sive quicumque alius Heracles condiderit, hoc deberi affirmat Strabo XV, p. 1009. B. Conf. Arrian. Hist. Ind. c. 5. et Eratosth. Catast. c. 12. Post Heynium ad Apollodor. Observatt. p. 139. accuratius

de hac re disputavit Heinrichius in Prolegomenis ad Scutum Herculis p. LXIX seq. quem vide. Trauseo ad haec: Ἄλλ' Αἰακίδαυ καλέωυ εἰς πλόουυ κύρησε πάντων δαιτυμένων. Non opponitur haec sententia proxime antecedentibus; nulla enim hic oppositio. Memoraverat poeta illas res eo ordine, quo gestae ferebantur; nunc ad principium redit, expositurus quomodo facta sit Herculis et Telamonis societas. Quare verto: *Aeacidam vero forte invitavit ad expeditionem coenantibus omnibus.* Ἄλλὰ vim explicationis habet, aptius nunc quam δὲ, quandoquidem ad id iam accedit, quo maxime tendebat: cf. Isthm. IV, 38. Ἐς πλόουυ, ad expeditionem adversus Troiam. Pro κύρησε, ante etiam ab Hermanno probato, nunc hic vir, epitritum postulans, reponi vult κάρυσε in Dissert. de mensura rhythm. p. 8. Quod ita vertit: *Aeacidam ad expeditionem se vocare indicabat.* In quo mihi quidem illud κάρυσε displicet. Nam quum κηρύσσειν sit contenta voce indicare, quo tandem consilio hoc sic posuit poeta? Sed ne premissa hoc, quum passim neglexerint proprium vocis sensum, tamen non necessarium est, *indicabat se vocare*, hoc quidem loco; multo aptius hoc: *At Aeacidam quum invitaret ad expeditionem, forte invenit epulas celebrantem.* Quare teneo κύρησε. Nam hoc dicere debebat. Accedimus iam ad locum primum ipsum; ad quem explicandum Heynius praemittit haec: „Herculem intellige se conferre ad Telamonem, ut ad navigationem secum suscipiendam eum invitet. Ingressus domum Telamonem invenit epulas celebrantem (ut fere fit in heroum vita: sic Telemachus Nestorem Odys. 7, 32 seq. et Menelaum Odys. 8, 3 seq. offendit): adstat repente heros leonis spoliis indutus. Pro veteris vitae more ex Homero satis noto statim Telamon offert hospiti, antequam cum ceteris accumberet, pateram vino plenam, ut libationem faciat (vide v. c. Odys. 7, 41 seq.) et bibit, tum ipse accumbat mensae. Libando heros facit vota ad Iovem patrem, ut Telamoni, qui adhuc domum habebat prole vacuum, eaque de causa navigationis societatem detrectare poterat, filius nascatur. Hac narratione utitur poeta, ut simul de Aiace virtute iudicium et existimationem faciat. Esse eam ex Μεγάλαις Ἠοίαις Hesiodi (de quo carmine conf. Heinrich. in Prolegom. in Scut. Hercul. p. 49 seq.) petitam, Scholiastes suctor est. Occurrit quoque apud Apollod. III, 11, 7. et Tzetz. ad Lycophr. 455. Paulo aliter fabula fuit tractata ab aliis, ut iam natum Aiace leoninis exuviis involutum manu sustulerit et preces fecerit Hercules. Cf. Lycophr. l. c. et Schol. quem excipit Eudocia p. 392. Adde Schol. ad Iliad. ψ, 821. Repetit Philostrat. Heroic. XI, 1. Porro cf. Schol. Sophocl. Aiac. Argument. fin. et ad vs. 833. Quod argumentum nobilis in hortis Vaticanis signi ex marmore, quod Commodum cum puero manui insidente vulgo edebant, esse Winkelmannus Monument. ined. T. I. p. XCIX. coniecit, idemque nummis expressum Iuliae Domnae et Anthemii.” Ceterum cf. Heyn. ad Apollod. p. 310. Pergo ad singula. Σπονδαῖσιν ἄρξαι constructum, ut Nem. II. fin. ἀδυμλεῖ δ' ἐξάρχειται φωνῆ. Nempe Hercules quum introisset, significaverat Telamoni causam adventus, h. e. ad navigationem invitaverat. Hunc iubet Telamon auspicari libatione, s. praerire libatione pro re suscipienda. Quod ita facit Hercules, ut Telamoni etiam tum prole carenti filium precetur, quo mox a Iove promisso, constabat probari diis societatem belli Telamoni cum Hercule ineundam. Ἄνδωκε, obtulit sublatum, ut ἀντίσταται Nem. VIII, 25. Χρυσῶ περικνήαν, ut toreuma; non apte dixerit anaglyphum. Ἐδέλων, h. e. ἐκών; cf. Boeckh. nott. critt. Pyth. I, 62. Εὐχαῖς ὑπὸ θεοπροσείαις, ut Nem. VII, 84. ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φουτεύσαι. Eriboeam Aiace matrem appellant etiam Sophocl. Ai. 569. Diodor. Sic. IV, 317. Hygin. Fab. 97. Tzetz. ad Lycophr. 452. et Schol. Hom. Il. β, 14. Meliboeam vocat Ister apud Athen. XIII. p. 557. A. Peri-

boeam denique Xenoph. Cyneg. I, 9. Plutarch. Thes. p. 13. E. T. I. Pausan. I, 42. Nec minus de genere variant. Cf. de his Munck. ad Hygin. l. c. Heyn. ad Apollod. p. 309. Lobeck. ad Aiac. p. 306. Osann. de Sophocl. Aiac. p. 56. De verbis *ξείνον ἄμὸν μοιρίδιον τελείσαι* v. nott. critt. „*Τὸν μὲν* propterea adhibuit, ait Hermannus, quia post mentionem pueri, de quo nunc pergit, haec *ξείνον ἄμὸν* interposuerat. Quare ita iam orationem continuat: illum vero etiam robustum.” *Ἀρρήκτων* ut *ρήσσειν, διαρήσσειν, ἀναρήσσειν* πλευράν, χροά, οὐτᾶ, alia. Sensus: tam firmum corpore qualis haec pellis leonina. Invulnerabilem, una parte corporis excepta, eum traditum a multis constat, narrantibus omnibus qui Aiaceum puerum leoninis exuviis ab Hercule involutum ferunt. Adde Lobeck. ad Ai. p. 354. Contrarium ex Homero docet Eustath. ad Iliad. σ, p. 995. init. Recentioribus tamen assentitur Pindarus Fragm. inc. 77. *Πάμπρωτον ἄθλων*, nam primus Herculis labor leonis caedes; cf. Apollod. II, 5. init. Verba *θυμὸς δ' ἐπίσθω* noli vertere *animus adsit, sed animus subsequatur*. Nempe primo loco precatur, ut cum corpore valido et firmo nascatur filius, tum, ut crescentibus annis accedat etiam fortitudo. Potest verti etiam sic: *Animus autem comitetur. Quod praestare dixerim. Ἄττι μάντις ἀνήρ, vaticinante voce: ἄττι vim comparandi habet* ut Olymp. XII, 14. nec vertendum hic est *utpote. Καὶ νῦν ὄρνιθος φανέντος νέκλετ' ἐπώνυμον εὐρυβλίαν Αἰάντα, et nominavit eum a nomine avis, quae apparuerat, validum Aiaceum, tanquam violentum futurum in hominum laboribus bellicis*. Nempe Hercules ipse simul effatus est nomen quo nominandus esset filius. Quare quum ex Herculis persona sic pergendum fuisset: *Atque erit ille ex aquilae nomine Αἶας tibi appellandus*, nunc mutata oratione Pindarus haec ex sua persona addit. Sic nunc etiam Boeckhius. Ceterum ab aquila nomen Aiadis deducit etiam Apollod. III, 12, 7. Tzetz. ad Lycophr. 455. Ab *αἰ* *αι* s. *αἰάζω* Sophocles in Ai. 430. ubi vid. Lobeck. Adde Mueller. Aeginet. p. 22. Osann. de Sophocl. Aiac. p. 64. De constructione vocis *ἐπώνυμος*, non est quod moneam; iungitur cum genitivo et cum dativo: vide editorem Lipsiens. Scholior. Apollon. Rhod. p. 168. Absolviter hic de Aeacidis locus, narratione subsistente, ubi debebat. Neque enim poterat addi quidquam quod non fuisset alienum. Quare quod dicit, *ἐμοὶ δὲ μακρὸν πάσας ἀναγήσασθ' ἀρετᾶς*, scil. Aiadis, est formula loquendi, quales etiam alibi ponit consulto rem aliquam abruptens.

Vs. 54. usque ad fin. Ultima pars carminis, de Phylacida, Pythea, Euthymene, Lamphone. *Ταμίαις κώμων, carminum epiniciorum largitor*. Euthymenes fuit avunculus, cf. ad Nem. V, 43. *Τὸν Ἀργείων τρόπον*, quum etiam Argivi hac laude conspicui essent, uti liquet ex Schol. h. l. Nam proprium hoc fuit Doriensium. Hoc loco cur Argivos nominare maluerit Pindarus, obscurum non est. Argivi enim fuerant qui post reditum Heraclidarum Aeginam occupaverant, Pausan. II, 29, 5. *Χρόνω ὑστερον μοῖρα Ἀργείων τῶν Ἐπίδαυρον ὁμοῦ Δημόφροντι κατασχόντων διέβη ἐς Αἰγίαν*. cf. Mueller. Aeginet. p. 43 seqq. Est igitur sensus: *more vestro*. Sed malim *εἰρήσεται πως ἐν βραχίστοις*. Victoriae dicuntur iis contigisse *τρῆσις ἀπ' Ἴσθμοῦ*: una est haec prima Phylacidae. Cum etiam in carmine Isthm. IV, 19 seq. (cf. ibi not.) si recte illum locum capio, Isthmiaca Pytheae victoria nulla memoretur, credam reliquas duas, quas hic Pindarus dicit, Euthymenis esse, reportatas ab eo post carmen Nem. V. *Τὰς δ' ἀπ' εὐρύλλου Νεμέας*, quarum una est Pytheae Nemeaea. Num Phylacidas iam tum reportaverit Nemeaeam eam, quae significatur Isthm. IV, 20. dubitari potest. Quare iterum Euthymenes in partem laudis venire videtur. Iam post *μάτρωσ* punctum sublatum malim, ne disiungatur quod cohaerere videtur, et vertam totum locum sic: *Reportarunt victorias pancrasticas tres ex Isthmo, alias e Nemea, et in lucem ediderunt*

(per haec) *qualem materiam hymnorum; nam Psalychidarum gentem Gratiarum pulcherrimo rore conspergunt* (pulcherrima laude ornant) *et Themistii illustrantes domum hancce urbem diis caram habitant, h. e. atque etiam cum ea gloria quod Themistii domum illustrarunt, hanc eximiam urbem habitant.* Nam his omnibus rebus coniunctis orta est eximia illa laudum materia, quam Pindarus dicit. *Ἀγαθὸν ἐξ φάος, cf. similes locutiones ap. Ast. ad Platon. Legg. IV. Animadv. p. 232. Pro Ψαλυχιδᾶν Hermannus Ψαλυκχαδᾶν proponit de Metr. Pind. p. 224. ed. nov. Themistium vidimus iam Nem. V, 50. Post haec usque ad finem praedicantur laudes Lamponis, qui victorias quidem non reportaverat, nam hoc non tacuisset poeta, at educaverat et instituerat filios, atque ita auctor erat harum laudum. Quare post *ναλοισι* puncto distinguendum videtur. *Lampon autem curam laboribus impendens Hesiodi colit hoc dictum filiosque ut colant hortatur.* Hesiodi dictum est Opp. et D. 410. *μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει;* quare pronomen τοῦτο ad illa verba, *μελέταν ἔργοις ὀπάζων,* pertinet. *Ὀπάζων, Διδούς.* Constat Hesiodi in hoc opere exposita praecepta magna fuisse apud veteres auctoritate, quod notavit etiam Heinrichius Frolegom. in Scut. Hercul. p. XLVI. Sic Xenoph. Memorab. idem opus laudat non semel, ut I, 2, 56. II, 1, 20. Quare Pindarus exquisite sibi visus est hoc modo laudare Lamponem. Tamen videndum quomodo poeta dicto Hesiodi usus sit. Hesiodus loquitur de re familiari, cura et laboribus augenda. Pindarus nominis famam intelligit rei gymnasticae studio parandam et augendam. Hac mente Lamponem gymnasticam exercebat et filios ut exercerent hortabatur, parans sic etiam Aeginae laudem. Quid igitur? Num male intellexit poeta intelligentissimus perspicua verba Hesiodi? Non credo; sed bene sciens consulto alium sensum intulit suo consilio accommodatum. Simile exemplum offert Plato gravissimus auctor. In Theaeteto p. 155. D. leguntur haec: *Μάλα γὰρ φιλοσόφου τοῦτο τὸ πάθος τὸ θαυμάζειν. οὐ γὰρ ἄλλη ἀρχὴ φιλοσοφίας ἢ αὕτη, καὶ ἔοικεν ὁ τὴν Ἴριν Θαύμαντος ἔκγονον φήσας οὐ κακῶς γενεαλογεῖν.* Est idem Hesiodus, Theog. 780. Suaviter hoc loco Plato philosophiam, deorum nunciam, dicit Irin Thaumantis filiam, et bene novit hanc non fuisse mentem Hesiodi, sed ingeniose utitur illo dicto, suo id consilio accommodans. Hoc genus interpretationis ingeniosis hominibus semper adamatam nec nostris incognitum scriptoribus cave confundas cum prava ista allegorica interpretatione scriptorum, improbata philosophorum principi Platoni, grammaticorum principi Aristarcho. Quare etiam quod apud Xenophontem est de Socrate, Memorab. I, 3, 7. *Οἰεσθαι δ' ἔφη ἐπισκόπων καὶ τὴν Κλοκὴν ὅς ποιεῖν, τοιοῦτοις πολλοῖς δειπνίζουσαν. τὸν δὲ Ὀδυσσεῖα Ἐρμού τε ὑποδημοσύνη καὶ αὐτὸν ἔγκρατῆ ὄντα καὶ ἀποσχόμενον τοῦ ὑπὲρ τὸν καιρὸν τῶν τοιούτων ἀπεισθαι, διὰ ταῦτα οὐδὲ γενέσθαι ἔν, nollem a quibusdam ad allegoricam interpretationem trahi. Nam quo sensu haec dicta sint, et verbum ἐπισκόπων ostendit, et quae subiicit Xenophon: *Τοιαῦτα μὲν περὶ τούτων ἔπαιξεν ἄμα σπουδάζων.* Verum haec alio loco erunt tractanda accuratius; nunc ad Pindarum redeundum est. *Μέτρα μὲν γνώμα διώκων, μέτρα δὲ καὶ κατέχων, moderationem s. iustitiam animo sectans, moderationem etiam tenens. Μέτρον est cui opponitur ὕβρις et ἀδικία. Porro notum ἀρετὴν διώκειν, σπεύδειν, similiterque ἔχειν, κατέχειν, quae saepe idem significant, hoc loco sibi opposita sunt. Est enim sensus: *Aequitatem studens ut teneat et vero etiam tenens. Sequitur: γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν. Dicitur ἔξω νινός εἶναι, qui non particeps est alicuius rei, non tenet eam. Conf. exempla apud Iacobs. ad Antholog. T. XI. p. 150. Quare quod dicit, *nec lingua exiit mentem est,* significat: *Nec lingua abest ab ea moderatione, quae menti insidet. Nam ex antecedentibus haec sunt explicanda. Φαίης κέ νιν ἀνδράσιω ἀθληταῖσιω ἔμμεν*****

Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις χαλκοδάμαντ' ἀκόναν. Diceret eum athletis esse quod *Naxia* cos alios est inter lapides, h. e. quemadmodum *Naxia* cos prae ceteris lapidibus apta est ad acuendum, ita *Lampone* nemo magis idoneus ad artem athleticam docendam. Quum enim *Pindarus* Olymp. XI, 21. verbo *θήγειν* utatur in laudanda opera *Ilae* aliptae, sequor Scholiasten, qui explicat: *τοσοῦτον οὖν φησι τῶν ἄλλων ἀλειπτῶν διαφέρειν ὅσον ἐν ἄλλαις ἀκόναις αἱ Ναξίαι διαφέρουσιν.* Ipse igitur pater fuit magister filiorum, assumptis tamen etiam aliis aliptis. Certe *Nem.* V, 48. laudatum vidimus *Mensandrum*. Ait autem *χαλκοδάμαντα*. Etiam apud nos aes, ferrum, chalybs, acuuntur ope lapidum quorundam durorum: videtur igitur olim in *Naxo* fuisse cos aeri acuendo imprimis apta; neque enim iidem lapides et aeri et ferro acuendo apti esse solent, ut me docet *Hausmannus* harum rerum peritissimus, qui tamen de hoc genere lapidum *Naxiorum*, quod aeri acuendo adhibebant, apud alios sibi nihil lectum dicit. Ceterum *Naxum* *Cretae* intelligit *Schol.* Futurum *πίσω* ex *Pindaro* affert *Eustathius* ad *Dionys. Perieg.* 409. ad *Iliad.* φ, p. 1193. Idem notat ad *Odys.* ζ, p. 1554. 43. praeter *Pindarum* *Eupolidem* ἐν *Δήμοις* hoc futuro usum. Habet eadem *Etymol. Magn.* p. 673. 22. citans etiam *Pindari* verba. *Πίσω* cum duplici accusativo iunctum, ut saepius legitur *πορίζειν*, v, c. *Geoponic.* XVII, 20. Porro suaviter comparat laudes suas cum aqua e *Dirce* tanquam *Musarum* fonte hausta, qua irriget eos. Cf. ad *Pyth.* V, 82 sqq. Habitabat autem *Pindarus* prope *Dircen* ante portas *Neitides*; cf. *Pausan.* IX, 25, 3. Denique sensus est: *Sint mihi laudibus celebrati.* De usu futuri in his vidimus iam in fine carminis antecedentis.

I S T H M. VI.

Quamquam carmina sunt apud *Pindarum* multa, quae tota in victorum et gentium laudibus celebrandis versantur, *μύθοις* etiam, qui intexti sunt, ei consilio inservientibus, tamen dubitari nequit in aliis civitatum potissimum tempora a poeta esse spectata, ut de victoribus paucissima diceret, ceterum maiora tractaret. Vidimus exemplum huius generis *Nem.* VIII. Ex quo numero hoc quoque carmen esse, etiam obiter inspicienti lectori pateat necesse est. *Strepsiades* *Thebanus* vicerat *pancratio* in *Isthmiis*, eiusque epiniciis celebrandis hoc carmen scriptum. Tamen laudes viri paucis absolvit poeta, cetera quae habentur in hoc carmine omnia manifesto spectant alio. Quae quum ita sint, neque explicatio carminis succedere potest, nec tempus quo scriptum sit, probabiliter definiri, nisi quid maxime spectasse censendus sit poeta in hoc carmine componendo, eruatur. Nam si verbi causa dicas, prooemio, quod *largas* habet *Thebarum* laudes, prodi adolescentis poetae impetum, nos ante omnia de ratione et causa prooemii quaerendum esse respondemus, quod si consulto ita adornavit poeta, turbari vides circulos tuos. Ac si adolescens haec scripsit *Pindarus* temere luxuriante ingenio, quomodo factum ut reliquum carmen nihil inde traheret, quod tam plana simplicitate conspicuum est, qualis non solet esse in tironum iuvenilibus scriptis? Ita ego quum iudicarem, vehementer laetatus sum, quod etiam *Boeckhium* meum adolescentis poetae manum cognovi in hoc carmine non agnoscere, qui quam ad me transmisit doctam et acutam de tempore et ratione carminis disputationem, integram adiungendam censei.

„Carminis huius Thebis cantati tempus incertum est, ait, et tres potissimum sententiae proponi possunt; prima, ut adolescentis poetae carmen sit, altera ut florentis, tertia ut senis vel senectuti proximi. Primum Heynius amplecti videtur, qui bella inter Athenienses et Boeotos Olymp. 69. vel paulo ante ab Olymp. 68, 3. gesta respici putat vs. 25 sqq. coll. Herodot. V, 77 sqq. et possis hoc firmare similitudine quae est inter initium huius carminis et Hymni primi (Fragm. Hymn. 1.), qui ab adolescentulo Pindaro compositus erat. Sed obest quod Pindarum aetate provec-tiorem esse quidam huius odae locus demonstrat, de quo paulo post dicam; neque huius carminis initium iuvenile hoc opusculum esse mihi persuadet. Nam etsi plura, quam opus fuisse dicas, poeta Thebarum decora ibi enumerat, si modo illa commode et pulchre posita sunt, non est quod poetae reprehendatur iudicium; immo universa oda tam elegans et tanta cum arte facta est, ut sene poeta non sit indignior quam iuvene vel adolescente: ne dicam prolixitatem non solorum adolescentium sed etiam senum esse. Alteram opinionem Corsinus F. A. T. II. p. 62 sq. proposuit, qui Persica putat respici: cui quum in nott. ad Schol. p. 553. obloquerer, discessi in Hey-nii sententiam, quam nunc accuratius pensitata re omittendam ipse censui. Et Cor-sini quidem opinionem cur non probem, paucis exponam. Etenim Strepsiadis avunculus, si bello Persico obiisset, aut ad Thermopylas aut ad Plataeas deberet occubuisse. Quodsi ad Thermopylas occubisset, non potuisset poeta recta ratione de illo praedicare τὸ ἀμύνεσθαι χάλαζαν αἵματος πρὸ φίλας πάτρας, ἀσπῶν γενεᾶ μέγιστον κλέος αὔξοντα: quippe quum ii Thebanorum, qui ad Thermopylas adversus Persas steterunt, Thebanis Medismo laborantibus non hostem averterint. Dixeris quidem post Thebas cum Graecis reconciliatas de ea re aliter iudicari potuisse: sed habeo quod respondeam. Nam vs. 12 sqq. manifesta continetur Lacedaemoniorum reprehensio: fac eum laudari qui ad Thermopylas cum Spartanis occubuerit; num iam consentaneum est Spartanos reprehendi, a quorum ille partibus steterit? Accedit quod qui Thermopylensis pugnae res accuratius spectaverit, non poterit concedere Thebana ibi auxilia προμάχων ἀν' ὄμιλον dimicasse. At Strepsiades Strepsiadis avunculus Plataeis occubuerit. Sane ibi προμάχων ἀν' ὄμιλον ἀριστοὶ ἔσχον πολέμοιο νεῖκος ἐσχάταις ἐλπίζον (vs. 35.): sane qui Plataicum bellatorem laudaret, debuit Spartanos calumniari post pugnam Thebanorum urbem obsidentes et optimatibus iisdem, qui apud Plataeas fortiter contra Graecos pugnaverant, infestos. Attamen num verisimile est poetam post Thebas cum Graecis reconciliatas eum praedicare, qui pro Persis pugnaverit, eumque dici πρὸ φίλας πάτρας dimicasse, denique eum tantis laudibus praedicari, Spartanos contra reprehendi? Hoc mihi numquam persuadebo. Thebis quum libertas a Spartanis ceterisque Graecis reddita esset, puniti isti essent, qui civitatem iniusta tyrannide oppressam ipsis Persis obnoxiam reddiderant, ut imperium suum tuerentur, postremo quum aequo iure restituto illi Thebis potestatem haberent, qui optimatibus iam oppressis inimici essent; non potuit poeta haec scribere, quae universis displicere civibus debebant. Et haec quidem hactenus: ad quae prorsus intelligenda conducit ea legisse, quae ad Pyth. XI. uberius exposui. Sed ut his solis argumentis quisquam cedat, non postulo; sunt alia, quae quominus de Persicis bellis cogites prohibeant. Primum enim aetate provec-tiorem Pindarum fuisse quum hoc carmen scriberet, posthac ostendam; quod Plataicae pugnae temporibus non convenit: deinde si carmen post Plataicam esset pugnam compositum, non posset multo post compositum esse, quandoquidem carmen universum dolorem satis recentem offensionesque non ob-litteratas sed flagrantas offert. At pugna Plataeensis secundo mense anni Olympici

secundi accidit, quod alibi demonstravimus: Isthmia initio primi, sub finem tertii Olympici anni celebrantur; a Plataeensi igitur pugna ad succedentia Isthmia viginti fere menses effluebant. Haec non satis conveniunt. Vs. 37. poeta dicit: ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φατόν· ἀλλὰ νῦν μοι Γαῖάοχος εὐδῖαν ὄπασσεν ἐκ χειμῶνος: ubi, si tanto temporis intervallo post Strepsiadis maioris mortem Thebasque obsessas minor Strepsiades vicisset, vix aptum esset illud ἐκ χειμῶνος εὐδῖαν, quod maturiorem et magis repentinam post luctum laetitiae successionem significat. Converteror iam ad id, quod mihi probabilis est. Vs. 41. poetam senem vel senio proximum esse colligo ex verbis: ἔκαλος ἔπειμι γῆρας ἔς τε τὸν μόρσιμον αἰῶνα. Dicas quidem etiam iuvenem ἐπιέναι γῆρας: quod ut verum est, ita tamen ex Graeci sermonis usu vix dicatur iuvenis γῆρας ἐπιέναι, sed ea formula de eo tantum videtur praedicari, ὃν γῆρας ἐπείσιν; ut Homerus ait, estque etiam Scholiaste interprete nihil aliud nisi καταγῆράσκω sive γῆράσκω. Notum illud Solonis: Γῆράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος; pro quo eodem sensu dicitur: Γῆρας ἔπειμι' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος. Atque ut concedam, quod tamen concedi non posse censeo, illam formulam etiam de iuvene dici, quis tandem de se eam praedicabit nisi senio proximus? Nemo sane nisi homo ridiculus. Inania verba erunt, si ea sedecim vel viginti annorum adolescentulus de sese dixerit: is autem fuit Pindarus Olymp. 68, 3. et 69, 3. inania etiam, si vir annorum quattuor et quadraginta, quam aetatem Noster habuit Olymp. 75, 3. Attende etiam illud ἔκαλος ἔπειμι γῆρας, atque illud ἔς τε τὸν μόρσιμον αἰῶνα: nonne vides senem, qui sese tranquillum et sine curis ac sollicitudine vel acrumnis, quibus senes minus prudentes angī solere initio Reipublicae Plato eximie docet, procedere senio dicat et morti appropinquare, quidquid boni dies ferat, aequi bonique consulentem, τερπνὸν ἐφάμερον διώκοντα? Ac cave credas hoc eum dicere non posse qui iam in prima sit senectute constitutus. Etiam is ἔπεισι γῆρας, qui iam senex est, vegetus quidem, necdum decrepitus: semper is propius accedit ad senium et simul ad mortem. Quodsi Pindarus annos sex et sexaginta natus, sive senem sive senio proximum hac in aetate constitutum dixeris, Olymp. 81, 1. hoc scripserit, commoda et pulchra dictio est. Et si oda eo anno composita est, singula mihi videor apte explicare posse. Afflictæ Thebae sunt; eo magis decebat prisca urbis decora extolli, qua in re prooemium versatur. Initium fit a sacris rebus, diis, heroibus, a Baccho, Hercule, Tiresia; sed quoniam magna odae pars in bellicis negotiis versatur, transitur ad viros fortissimos, Iolaum equestrem, cuius mentio eo aptior, quod equitatu in pugnis praestabant Thebani, item ad Terra satos (Σπαρτοὺς ἀκαμαντολόγῃας), ad cladem septem heroum, ad Peloponnesi Aegidis comitibus et maxime Amyclarum expugnationem, qua Spartani Thebanorum beneficio firmiter constituti fuerint: et hoc postremum maxime extollit poeta, ut id non sine causa additum intelligas: quo aptius etiam illud ἄρα post ἀνίκα additum, quippe quo potissima in hoc prooemio sententia pulcherrime insigniatur. In his desinitur, et Spartanorum additur haud obscura reprehensio etiam ab Aristarcho notata: oblivioni enim tradi prisca, dormire veterem gratiam. Quarendum tempus, ubi Spartani debitum Thebanis officium neglexerint; quo tempore si Thebani etiam Argivis infensi fuerint, commodior erit luculenta illa Argivæ stragis descriptio: ἢ ὄρα καρτερᾶς Ἀδρασίων ἐξ ἀλαλᾶς ἀμπεμψας ὄργανὸν μυρίων ἐτάρων ἐς Ἄργος Ἴππιον: intelliges quae de sacris rebus et heroibus praemissa sunt, eo partim consilio posita esse, ut in his desini posset. Simul necesse est eodem tempore clades Theborum acciderit: neque enim Strepsiades victor occubuerat, sed in adversa pugna: id universae odae color monstrat Hectorisque et Amphiarai exemplum (vs. 32 sq.);

quamquam alia res est in Meleagro pro Aetolorum salute adversus Curetes occumbente (v. Apollod. I, 8, 3. Antonin. Lib. Metam. 2. priscos poetas ap. Pausan. X, 31, 2. coll. Iliad. 4, 547 sq.). Postremo vs. 33—48. videntur adversus hostes Thebanorum insolentiores dicti esse: quales fuere Athenienses iam Olymp. 80, 4. quo anno Aegina Pindaro carissima post bellum Olymp. 80, 3. inceptum in potestatem redacta est (Thucyd. I, 108. Müller Aegin. p. 179.): nec reticendum in carminibus ad Olymp. 80, 3—4. pertinentibus, Pyth. VIII. Nem. VIII. reprehendi Athenienses. Ne plura, omnia commoda sunt, ubi odam Olymp. 81, 1. initio aestatis post Isthmia scriptam statuas, posteaquam Thebani ab Atheniensibus ad Oenophyta magna clade afflicti erant, sex fere mensibus ante Isthmia, idque ita, ut Thebanis imperium Boeotiae eriperetur, nec precaria Atheniensium victoria esset, sed eiusmodi, ut Thebanorum res etiam multis mensibus post debuerint desperatae esse: eo vero tempore Thebani relictii erant a Spartanis, qui tamen Doriensibus paulo ante opem tulerant; unde commodior is locus, quo Pindarus etiam Thebanos a Spartanis colendos docet, quod non solis Doriensibus, sed Aegidis quoque Thebanis Doricae in Peloponneso coloniae institutio debeat; simul tum Argivi Thebanis exosi fuere ob pugnam, qua paulo ante proelium ad Oenophyta cum Thebanis dimicaverant. Haec in universum: nunc singula demonstrabo. Quippe Olymp. 80, 4. Spartani pro Doriensibus adversus Phocenses expederant, liberatisque Doriensibus regredi voluerant (Thucyd. I, 107.); quae etsi Diodorus (XI, 79.) anno Olymp. 80, 3. assignat, satis constat sequente anno gesta esse. Regredientibus Lacedaemoniis insidiantur Athenienses cum sociis; igitur Lacedaemonii Tanagram Boeotiae proficiscuntur, ibique pugna fit. Cui pugnae Boeotos interfuisse neque apud Thucydidem breviter haec percurrentem neque apud Diodorum legitimus: res tamen certa est. Atheniensium in exercitu Argivi erant mille et alii socii (Thucyd. I, 108. Pausan. III, 11, 6. etc.), in his Thessali (Thuc. I, 107. Diod. XI, 80.), item Iones, quos solum epigramma Spartanorum una cum Atheniensibus et Argivis memorat (ap. Pausan. V, 10, 2.): sed Lacedaemoniis affuisse Boeotos, hoc est Thebanos potissimum, Pausanias docet I, 29, 7. ὕστερον δὲ μελλούσης Ἀθηναίων ἐν Ταναγραῖα γίνεσθαι πρὸς Βοιωτοὺς καὶ Λακεδαιμονίους μάχης, ἀφίκοντο Ἀθηναῖοι Ἀργεῖοι βοηθοῦντες· καὶ παραυτίκα μὲν ἔχοντας πλῖον τοὺς Ἀργεῖους νῦξ ἐπέλθοῦσα ἀφείλετο τὸ σαρὲς τῆς νίκης· ἐς δὲ τὴν ὑστεραίαν ὑπῆρξε κρατῆσαι Λακεδαιμονίους, Θεσσαλῶν προδόντων Ἀθηναίους: quae ad hanc pugnam pertinere docet comparatio Diodori et Thucydidis. Iterum in hac opinor pugna Boeoti memorantur a Pausania I, 29, 5. ubi de equitibus Atheniensibus, οὓς κατέλαβεν ἀποθανεῖν ἐναντία Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν τεταγμένους, ἔνθα τῆς Ἐλευσίνιας (scribe Ἐλεωνίας) εἰσι χώρας πρὸς Ταναγραίους ὄροι. Neque aliam praeter hanc pugnam, quae veteribus sola Tanagraea dicitur, spectat Plato Alcib. I, p. 112. C. ubi verba sunt: τοῖς ἐν Ταναγραῖα Ἀθηναίων τε καὶ Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν ἀποθανοῦσι: quo loco quae Gottleberus attulit repetita ad Thucyd. I, 108. flocci non facienda sunt. Postremo ne tibi dubitationem obiciat Thucydides Thebanos omittens, notes illos apud hunc sociis Lacedaemoniorum comprehendendi. Vides igitur, si Boeoti in illa Tanagraeo proelio depugnarunt, etiam Argivos contra Thebanos stetisse; et acrior Thebanorum potuit in Argivos ira esse, quod hi initio vicerant: mox hi cum Atheniensibus pulsi sunt, victoresque decesserunt Lacedaemonii auctore optimo Thucydide; et ipsi Lacedaemonii victoriam sibi tribuunt in epigrammate apud Pausaniam, ubi hanc ob causam Tanagra Lacedaemoniis victoriam praebens ipsis audit *συμμαχίς*: alii, ut Diodorus et in Menexeno Plato ambiguum proelii exitum fuisse perhibent. Utut est, recessisse in patriam Argivi vi-

dentur: certe paullo post soli Athenienses contra Boeotos dimicasse dicuntur (Diod. XI, 82.): ut adeo tum quoque Thebani *καρτερὰς ἐξ ἀλαλᾶς ἀναπίμπαιεν τοὺς Ἀργείους ἐς Ἄργος ἵππιον*. Ceterum quae siveris, quamobrem tum Spartanis Thebani opem tulerint. Rem aperit Iustinus III, 6. et Diodorus XI, 81. Nempe Thebani cum Lacedaemoniis pacti erant, ut hi illis Boeotiae imperium post Persica amissum restituerent: pro qua gratia Lacedaemoniis Thebani promittebant bellum sese contra Athenienses gesturos: quam rem licet Diodorus post proelium illud Tanagraeum narret, tamen res ipsa docet haec pacta tum iam rata fieri coepisse. Si auctorem desideras, habes Platonem Menex. p. 242. B. qui de Atheniensibus: *μετὰ δὲ τοῦτο γενομένου πολέμου συνέβαλον μὲν ἐν Τανάγρα ὑπὲρ τῆς Βοιωτῶν ἐλευθερίας Λακεδαιμονίοις μαχόμενοι*: ubi vides Athenienses illam pugnam pugnantes Boeotorum libertatis vindices dici contra Lacedaemonios, qui Boeotiam Thebanorum principatui tradunt. Sed hucusque nihil est, quod Thebani Lacedaemoniis succensere potuerint; at post pugnam Tanagraeam Lacedaemonii domum redeunt (Thucyd. I, 108.), neque iam Thebanis opitulantur, sed quadrimestres cum Atheniensibus inducias faciunt (Diodor. XI, 80. extr.): Athenienses autem diebus post Tanagraeam pugnam sexaginta duobus in Boeotiam expediunt, et apud Oenophyta Tanagraea Boeotos fundat (Thucyd. I, 108). Et huic quidem pugnae Lacedaemonios non affuisse, ex iis quae dixi satis constat; tamen ne te in errorem inducat Diodorus, pauca addam. Nam hic scriptor omnino negligens antequam haec pugna pugnaretur, Spartanos perhibet Tanagrae habuisse magnum et paratum exercitum: *ἔχοντες τότε περὶ Τανάγραν ἴσοιμον καὶ μέγα στρατόπεδον, τῆς μὲν τῶν Θεβαίων πόλεως μέλζονα τὸν περίβολον κατεσκευάσαν, τὰς δ' ἐν Βοιωτία πόλεις ἠνάγκασαν ὑποτάττεσθαι τοῖς Θεβαίοις* (XI, 81.): immo nullum ibi exercitum habuerunt, ut patet ex Thucydide; sed quae Diodorus narrat, ea ut praecedentia in eo capite pertinent ad tempus prioris pugnae, post quam discesserant Lacedaemonii: ac ne ipse quidem Lacedaemonios ad Oenophyta pugnasse narrat. Ita derelictos a Lacedaemoniis Thebanos magna strage prosternunt Athenienses duce Myronide, pugnatumque per triduum. Et derelictos Thebanos et tres per dies dimicatum esse docet Plato Menex. l. c. *ἀμφιβητησίμου δὲ τῆς μάχης (τῆς ἐν Τανάγρα) γενομένης διέκρινε τὸ ὕστερον ἔργον· οἱ μὲν γὰρ (οἱ Λακεδαιμόνιοι) ἄχοντο ἀπίοντες, καταλιπόντες Βοιωτούς, οἷς ἐβροήθουν· οἱ δ' ἡμέτεροι τρίτη ἡμέρα ἐν Οἰνοφύτοις νικήσαντες τοὺς ἀδίκως φεύγοντας δικαίως κατήγαγον*. Primo autem die ea pars pugnae videtur accidisse, quam Diodorus XI, 82. narrat apud Tanagram pugnatam; post quam Tanagram cepisse eiusque moenia diruisse et Boeotiam vastasse Athenienses dicit; post ea narrat pugnam ad Oenophyta (XI, 83.), quasi aliquo temporis intervallo divisam: sed haec omnia negligenter composita sunt. Tres per dies ibi pugnatum est, ut dixi; de illa autem pugna ante Oenophytensem nihil quidquam usquam narratur: ut proinde quae pugna a Diodoro ante Oenophytensem ad Tanagram vicinam pugната dicitur, vix possit alia haberi atque Oenophytensis incipiens: et post Oenophytensem demum victoriam Tanagrae moenia diruta sunt; quod ex Thucydide (I, 108.) intelligere licet. Tanta igitur pugna victos Thebanos iure Lacedaemoniis iratos fuisse, quod ab iis, ut Plato dicit, derelicti essent, non est quod dubites: quum praesertim Boeotia universa exceptis Thebis et Phocis post hoc proelium ab Atheniensibus essent in potestatem redactae (Thucyd. I, 108. Diod. XI, 83. adde Thucyd. IV, 95.). Immo Thebis post Oenophytensem pugnam populare imperium, turbidum quidem et inconditum, institutum erat (Aristot. Polit. V, 2, 6.): unde satis intelligitur Thebas Lacedaemoniorum culpa esse ad incitas redactas, ut ne patriam quidem rempublicam

tueri potuerint: in quo statu Lacedaemoniis segnitia omnino exprobranda erat. Postremo ne quis scrupulus resideat, a clade Oenophytensi ad Isthmia Olymp. 81, 1. incipiente aestate acta non maius fere quam semestre spatium effluxisse ostendam iis in usum versis, quae Dodwellus Annal. Thucyd. sub Olymp. 80, 2. et 80, 4—81, 1. observavit. Quadrimestres inducias post proelium prius ad Tanagram commissum a Lacedaemoniis et Atheniensibus factas esse supra docui; sed post illam pugnam, qua a Spartanis victi erant, grave bellum Athenienses exspectabant *εἰς ὥραν ἔτους*, hoc est *in ver* (Plutarch. Pericl. 10. Cimon. 17.): quapropter pacem cum Lacedaemoniis facere constituerunt. Quam pacem perfectam esse Cimonis ope Plutarchus narrat; etsi dissensio est in Cimonis rebus a Plutarcho varie narratis (vit. Pericl. et Cimon. ll. cc.); ac sunt quae efficiant, ut pacem tum nondum convenisse putem: illud tamen apertum est, si bellum Laconicum in ver metuebatur, quadrimestres inducias vere terminatas esse. Itaque pugna Tanagraea quattuor fere mensibus ver antecedebat; Oenophytensis expeditio, quae sexagesimo altero die post Tanagraeum proelium facta erat, duobus fere mensibus ante vernum tempus accidit: unde sponte intelligitur, ab Oenophytensi pugna usque ad primum Olympici anni sequentis mensem exeuntem semestre spatium computari. Quod superest, siquis quod in fine carminis Pythiam Pindarus victoriam precetur, odam hanc propius ad Pythiorum tempus tertio Olympico anno recurrens accedere debere putet; sufficere respondisse, si quis Thebanorum iam tum de Pythio certamine subeundo cogitaverit, annectere haec vota poetam potuisse, etiamsi Pythia biennio post succederent: quod exemplis ex ipso poeta petitis illustrare non opus videtur.”

Vs. 1—19. Prooemium continens laudes Thebarum. *Καλὰ ἐπιχώρια*, ornamenta domestica; *μαλίστα*, quandoquidem fere omnia pariter insignia sunt. Verbis *ὦ μάκαιρα Θήβα* pro urbe deam urbis alloquitur, quemadmodum Isthm. I. init. Tamen non abesse voluit urbis civiumque cogitationem, sed duas notiones apte coniunxit. Classici enim scriptores non temere confundunt duas notiones, sed idoneis de causis coniungunt. Atque hoc quidem loco ne commemorem quod neminem latet, subsistam in uno. Etenim totam hanc locutionem: *Τίνι — θυμὸν τῶν εὐφρανας*, quoties considero, video eam insignem esse nativa simplicitate. Non dicit poeta: O Theba, quam re maxime gloriaris? Non dicit: *Ἀναξιοφόρμυγες ὕμνοι, τίνα θεὸν, τίς ἦρωα, τίνα δ' ἄνδρα κηλαθήσομεν*; et quae sunt alia huiusmodi. Vides enim longe magnificentiora in promptu fuisse, si poeta talia quaevisisset. Quare etiam prooemium Nem. X. introitum habet manifesto ornatiorem. Sed in domesticis hisce laudibus subtili iudicio Pindarus posuit id, quod omnium minime invidiosum. *Quis enim iure succenseat deae, urbis suae ornamentis animum oblectanti?* Senties, spero, etiam hac de causa deae nomen hic appellandum fuisse. Omnino cave credas, oratoris gloriabundi partes agere voluisse eum, qui non solum nervosae sed etiam modestae et decorae orationis exemplum proponere debebat. Utrumque mea sententia praestitit. Regnante enim per totum prooemium primo orationis membro, hoc quoque effectum vides, ut cum tantarum laudum praedicatione consociata sit pulchra introitus modestia. Iam primo loco ponit factum ceteris quae sequuntur et antiquius et insignius. *Ἡ ῥα*, ut Pyth. IX, 38. Iliad. 2, 421. *Δαμάτῃη* est Ceres Cabiraea, inde a prisco tempore apud Thebanos culta, cf. Pausan. IX, 25. 6. Mueller. Orchomen. Hist. p. 450 seqq. *Χαλκόκροτος* cum Scholiis de cymbalorum strepitu intelligendum in Cereris hisce sacris sollemni. Similiter Rhea *χαλκόκροτος* dicitur *διὰ τὰ κύμβαλα* teste Hesychio T. II, p. 1539. Cereris *πάρεδρον* dicit Dionysum, ut locus in Fragm. Dithyr. 5. Rhae Di-

onysum a Pindaro iunctum docet; addo Gedikii notam: „In pluribus antiquis gemmis Ceres assidet Baccho (v. Buonarotti Osservazioni sopra alcuni Medaglioni antichi p. 441. et Mariette Traité des pierres gravées T. II. P. I.)” Intellige autem Bacchum Thebanum, siquidem hic maxime in prisca religionibus Cabiraeis cultus videtur, dictus etiam Dionysus, postquam coniusus erat cum Dionyso Thracio, cf. Mueller. Hist. Orchom. p. 384. Natus dicitur e Cadmi filia, quum Cadmus sive Cadmius, antiquus Thebanorum deus, ad heroicas fabulas revocatus succedente tempore, pro rege Thebarum antiquissimo haberetur. Cf. Mueller. Orchom. p. 216. et p. 461. Iam memoratur Iovis in fabulis narratus aditus, quum Herculem esset procreaturus. *Δεξαμίνα*, quum moenibus reciperes, pro *ἀνίκ' ἔδξω*, mutata constructione etiam propter sequens *ὀπίε*. Venit summum numen cum aurea nive s: aureo imbre, notum quod est in huiusmodi rebus figmentum. *Νίφειν χρυσῶν*, quemadmodum etiam *ἕεν* et *ψακάζειν* cum dativo. *Μειήλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς*, accessit ad eam Herculeo cum semine s. *Ἡρακλῆος σπέρμα φέρων*, ut dicit Nem. X, 17. Constructio est ut Nem. X, 69. *ἑφορμαθείς ἄκοντι θοῶν*. Sponsa etiam tum erat Alemena Amphitryoni, necdum nupta; cf. de fabula ad Nem. X, 13. Tertium locum occupat *Tiresias*, cuius diu floruerunt apud Thebanos oracula; nam per septem aut novem aetates traditur vixisse. *Πυκνὰς βουλάς* de vaticinandi arte intellige, ut est *εὐβουλος Θέμις* Isthm. VII, 32. *Νηρούς εὐβουλος* Pyth. III, 92. Ceterum, ut sunt variae constructiones verborum dolendi, irascendi, laetandi aliorumque similium, locutionem *θυμὸν εὐφρανας* cum diversis casibus a poeta iunctam vides. Nam ut *θυμὸν εὐφραίνειν ἀμφὶ Τειρεσίαο βουλαῖς* dixit, sic dicitur *χολοῦσθαι ἀμφὶ γυναικί, λυπῆσθαι ἀμφὶ συμφορᾷ, δαίεται ἦτορ ἀμφ' Ὀδυσῆν*. Porro quod dixit, *θυμὸν εὐφραίνειν ἀμφ' Ἰόλαον*, de eo cf. Nem. I, 54. Denique *θυμὸν εὐφραίνειν Σπαρτῶν ἀκαμαντολογῆαν* posuit, ut *χάομαι, κοίτω, ὀδύρομαι, κλαίω*, alia, cum genitivo iunguntur saepissime. De *Iolao*, nobilissimo heroe, legitimus saepius, ut Nem. III, 36. Isthm. I, 16. *Sparti e* draconis dentibus orti sunt notissimi. Quinque superstites fuerant ex bellicoso genere, Echion, Udaeus, Chthonius, Hyperenor, Pelorus s. Pelor, ad quos totidem gentes Thebaeae originem suam referebant; cf. Heynium ad Apollodor. Obs. p. 225. Sequitur luculenta descriptio cladis illatae *Argivis* olim cum *Adrasto* adversus *Thebas* profectis, quae quo spectet, iam *Boeckhii* indicavit. Denique accedimus ad ultimum, quod poeta commemorat: *ἢ Δωρὶδ' ἀποικίαν — μαντεύμασι Πυθίοις*. An quum *Dorica* colonia *Lacedaemoniorum* recto ut talo staret, effecisti, et *Aegidae* tui ceperunt *Amyclas* *Pythiis* oraculis, h. e. an quum firmasti *Doriensium* *Peloponnesum* occupantium conatus, captis per *Aegidas* *Amyclis*. *Ἐλον δ' Ἀμύκλας Ἀγείδαι* paulo maiore cum vi dictum pro *ἐλότων Ἀμύκλας Ἀγείδων*. Fecerunt hoc *Aegidae* ipso *Apolline* iubente. Verba *ὀρθῶ ἔρασας ἐπὶ σφυρῶ* attulerunt intt. ad *Callim.* Hymn. in *Dian.* 128. et comparata sunt verba *Horat.* *Epist.* II, 176. *Securus* cadat an recto stet fabula talo. Quemadmodum *πίπτειν, πίπτειν ἐς γόνυ, ἐπὶ σῶμα*, dicitur pro: incidere in res adversas (cf. *Aelian.* Var. Hist. III, 17. c. nott.); sic stare, recto talo stare, est: incolumem esse, successum habere. Quare hoc dicit poeta: firmata est et stetit *Aegidarum* *Thebanorum* auxilio *Dorica* colonia; non stetit nisi *Amyclis* per *Aegidas* captis, *Achaeorum* firmissima sede. Quum *Pindarus* *Pyth.* I, 65. tradat statim captas *Amyclas* ab *Heraclidis* *Peloponnesum* ingressis, assentior *Boeckhio* nott. critt. p. 479. censenti etiam *Aegidarum* auxilium ex *Pindari* mente ad hoc tempus esse revocandum. Errasse tamen *Pindarum* et quos secutus est in hac re, nuper eximie docuit *Muellerus* *Hist. Orchom.* p. 330 seqq., ostendens *Aegidas* iam ante *Doriensium* reditum, *Boeotia*, ut videtur, *Thebas* occupantibus *Amy-*

clas profectos esse ad Achaeos, ubique vixisse cum his, non pugnasse contra hos, inde postea in alias terras migrasse. Verba *καλαῖά γάρ εἶδες γάρης* citat Schol. Ven. Iliad. ξ, 276. Enstath. ad Iliad. ξ, p. 932. 46. uterque habet *μὴν* pro *γάρ*. Verto: *At dormit memoria prisci beneficii.* Potest etiam sic verti: *At obscurata est oblivione fama priscae gloriae, priscorum factorum,* collato loco Isthm. III, 40. Sensus ad idem rēdit; tangi enim Spartanos ingratiq̄ue animi accusari, perspexerat iam Aristarchus memoratus in Scholiis et probavit Boeckhius argumentis supra propositis. Meum est nēnere, quam eos leniter tangat. Pergit enim: *Obliviscuntur homines, quod non ad poesis summum ornatum pervenit, carminum flumini iunctum.* *Ῥοὰς ἐπίειν, Μοῦσῶν,* non eodem ubique sensu dici, monui ad Nem. VI, 12. Nunc hoc mihi dicere poeta videtur: Oblivisci homines quod non carminum fluminibus arcte iunctum et connexum iisque per tempora delatum, h. e. iterum iterumq̄ue cantatum, ad eum pervenerit ornatum, ut obscurari amplius non possit. Nempe traditae erant, opinor, etiam haec Aegidarum res et cantatae, sed non repetito cantu ita tractatae, ut summum splendorem consecutae essent. Quaero iam quo consilio haec Pindarus adiecerit. Nisi me omnia fallunt, adiecit ut Spartanos quodammodo excusaret. Tangit eos, sed tangit leniter, ut par erat, quum non diu ante a Thebanorum partibus stetissent. Obliti sunt, ait, prisca Aegidarum facta, quum fama eorum obscurata sit temporum iniuria. Agnosces etiam in hoc prudentissimum poetam. Atque haec quidem hactenus. Subiicienda sunt nonnulla de universo prooemio. Scriptum esse carmen post gravem aliquam belli calamitatem, ex sequentibus abunde liquet: fuisse hanc pugnam ad Oenophyta maxime probabile habeo cum Boeckhio meo. Graviter tum afflictas Thebas. Post talem igitur calamitatem quid, quaeso, prius curandum fuit Pindaro quam ut solaretur afflictam patriam? Atque hoc ipsum consilium habuit in prooemio componendo. Non igitur vult insolentius gloriari priscae urbis fortuna, quod qui credat post talia tempora Pindaro potuisse venire in mentem, is non noverit divinum poetam; sed exhilarare vult animos et firmare recordatione priscorum urbis ornamentorum. Etiam non monitus comparabit lector illud *θυμὸν εὐφραίνειν*, quod in fronte prooemii vidimus. Hoc igitur consilio quid dici potest honestius? Tamen ut ne minima quidem esset immodestae iactantiae suspicio, pro urbe deam alloquitur, quod quam vim habeat, supra indicavi. Dicendum nunc de ratione eorum, quae poeta memoravit, ornamentorum. Significat primum hanc eam esse urbem, quae Dionysum genuerit, quae Iovem moenibus suis receperit Herculis semen ferentem, quae denique Tiresiae oracula habuerit, h. e. quae tam manifestum deorum favorem experta sit, ut et deos viderit praesentes et vates a diis concessos. Quare non potuerunt dii interitum admittere urbis sanctissimae, tam insigniter olim ab iis honoratae. Exim perguit: Fuerunt vero etiam iam antiquitus inter nos viri gentesque virtute bellica praestantes. Fuit enim Iolaus equester, fuerunt Sparti hasta clari, h. e. excelluit urbs iam antiquo tempore equestris et pedestris militiae studio. Addit: Ac documenta dedit urbs eximia virtutis suae bellicae; remisit olim Argivos magna cum clade, firmaruntque Aegidae Thebani Doriensium conatus adversus Achaeos, quamquam hoc obliti sunt Spartani. Vides haec omnia esse aptissima. Memorat maximas in re bellica laudes, quemadmodum dignitas urbis postulabat, at memorat etiam alia sanctora deorum ornamenta; bellicae gloriae recordatione firmat animos, at firmat etiam sacris traditionibus memoratis. Quae quum ita sint, ut recte aliquando Corinna reprehenderit Pindarum, quod *μύθους* fudisset *ὄλω τῶ θυλάκω* in primo Hymno, in hoc certe prooemio, quod nihil habet non apte positum, non transferam feminae dictum.

Vs. 20—36. Praemissis Strepsiadae laudibus accedit ad avunculum eius celebrandum, qui fortiter pro patria pugnans in gravi illa pugna ceciderat. Prima haec sunt: *Post haec*, expositis Thebarum priscis laudibus, *cane dulci cum hymno etiam Strepsiadam*. Commodum vides transitum ad Strepsiadae nomen. *Κωμάζειν* cum dativo, ut Pyth. IX, 92. *Φέρει* quamquam per se verti potest *affert victoriam*, hoc loco tamen propter additum *Ἴσθμοῖ* accipe pro *ἔχει* dictum, quam in rem cf. Nem. III, 17. Similiter mox *ἄγει*. Porro *νίκᾳ Ἴσθμοῖ* est victoria Isthmia, ut saepe vidimus. *Ἄγεσ τ' ἀρετᾶν κ. τ. λ.*, habetque virtutem non deteriore corporis pulchritudine. *Αἰσχίων* neutrum pro *αἰσχίονα* cur mutandum censeam non video: nisi quis, me non probante, huc putet pertinere glossam Hesychii: *αἰσχίω, χείρονα*. Transeo ad haec: *Φλέγεται — θάλος*. De significationibus vocis *μάτρωσ* vidimus ad Nem. IV, 80. hoc loco avunculum intellige. Quum enim hic *μάτρωσ* non diu ante hoc carmen scriptum ceciderit in pugna, cecideritque florente aetate, vides eum fuisse Strepsiadae matris fratrem, fortasse etiam sorore sua iuniolem. *θάλος*, coronam frondeam. Hanc communicavit, *δέδωκε κοινόν*, Strepsiades cum avunculo, redundante in eum coronae reportatae gloria. Quemadmodum alibi victorum gentes dicuntur in partem venire laudis, sic nunc avunculus, imprimis quum etiam cognominis sit. Iam sensus est: *Habet laudem a Musis, excitatque etiam avunculo cognomini laudem communicata cum eo coronae gloria*. Nempe poeta transire vult ad avunculum et ad commemorationem pugnae, in qua is cum aliis ceciderat; quod commode ita facit ut dicat, redundante coronae gloria in avunculum, etiam huius nomen nunc laudandum esse. *Χάλκασπις Ἄρης*, cum pedestri pugna ceciderit. *Τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται*, sed honoris praemium est viris fortibus pro rebus gestis. *Κεῖσθαι* de praemiis notissimum. *Ἐν ταύτῃ τεπέλῃ*, h. e. *ἐν τᾷ τοῦ Ἄρεος*, monente Scholiasta. *Μοχ χάλαζαν αἵματος* est *χαλαζάεντα φόνον* Isthm. IV, 56. Ceterum cf. ad Nem. IX, 38. Ubi nunc legitur *ἀντιτίλων*, quid vere scripserit Pindarus, ignoramus; nam quum vera lectio excidisset, substitutum est a librariis *ἀμύνων*, verbum sexenties lectum apud Homerum: Boeckhius tamen nunc probat Thierschii coniecturam *ἄντα φέρων*, de qua iterum disputatum est in Act. philol. Mon. T. II. F. II. p. 287 sq. Sequitur: *Ἄζων γενεᾷ μέγιστον κλέος αὔξων*. Videbitur verti posse: *Sciat is se omnium civium maximam genti suae afferre gloriam*. Sed hoc ineptum est. Nec iungi debet: *ἄζων κλέος* s. bona existimatio quae a civibus venit. Iunge *ἄζων γενεᾷ*, ut Olymp. X, 15. *Λοκρῶν γενεᾷν* dixit. Porro *μέγα αὔξειν* notissimum, cf. Heindorf. ad Platon. Protag. p. 527. Iam si *κλέος αὔξων* dicas esse *ἔχων κλέος*, ut *μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσιν ἄξει*, Iliad. ρ, 139. aliaque similia multa, vorteris: *Is sciat se apud cives maximam habere gloriam*: quod sane convenit sententiae; explicat enim *τιμὰν*, quae *ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται*; nec dativus *ἄζων γενεᾷ* difficultatem videtur habere. Neque enim haereres, si legeretur: *ἄζοις εὐδοξος ὢν*. Sed simplicius est, quod etiam Boeckhius probat, hoc: *Sciat se civibus suis s. civitati maximam gloriam comparare*: quo ipso etiam sibi summam parat gloriam. Cf. Tyrtaeum III, 23 sqq. *Διοδότοιο παῖς* est Strepsiades avunculus. *Ἀνέων*, h. e. aemulatus. *Μελέαγρον*, nobilem pugna adversus Curetes; cf. Boeckhium supra. Erat ille Herculis Thebeni affinis. *Amphiaraus* qui in bello Argivo occubuerat, magnopere cultus est apud Thebanos. Commemoravimus *Ἀμφιαράϊον* prope urbem, ad Nem. IX, 25. Quamquam igitur Argivorum adversus Thebas expeditionem non laudavit Pindarus, Amphiarauum tamen cum laude memorat, qui esset inter heroes *ἐπιχωρίους*. *Hectorem* pro illustri virtutis exemplo laudat etiam Nem. IX, 39. in carmine Chromio scripto, qui ex *Ἰλλέων* tribu videtur fuisse. Fuit Hector peregrinorum heroum honestissimus.

Imprimis tamen memorabilis traditio est de Hectore apud Thebas sepulto, cf. Aristot. Epigr. 41. T. I. p. 182. Anal. Br., Pausan. IX, 18, 4. Tzetz. ad Lycophr. 1194., quam si a Pindaro spectatam ponas, minus etiam mireris tam honorificam Hectoris in his duobus carminibus commemorationem. Sententia haec est: *Tu plane talem te prae- buisti, qui summos heroes aemulatus fortissime pugnans pro patria occubuisti.* Ad vs. 33. scribit Hermannus apud Heynium: „Hiatus in verbis *Ἀμφιάροῦν τε, εὐανθέα* aut excusandus est aut indicium putandum vitiatæ lectionis. Nam continuari numeros certissimum est.” *Πολέμοιο νεῖκος* notum ex Homero, Iliad. ν, 271. 333. Odyss. σ, 263. *Ἔσχον*, sustinuerunt, Iliad. ξ, 57. *Ἐσχάταις ἐλπῖσιν*, extrema spe, h. e. in summo discrimine. His peractis addamus nonnulla de toto hoc loco. Maximam fuisse pugnam, de qua Pindarus loquitur, quaque in summum discrimen urbs veniret, post ea quae legimus dubitari nequit. Plane non noveris pondera Pindaricorum verborum, nisi sentias eum gravissimis uti verbis. Talia sunt *νεφέλα Ἄρειος, χάλαζα αἵματος, πολέμοιο νεῖκος ἔσχον Ἐσχάταις ἐλπῖσιν*; spectat eodem quod de summo honore dicit virorum pro patria mortuorum, et quod luculentissima laude ornat Strepsiadem, tribus eum eximiis heroibus comparans. Post tantam igitur calamitatem quum ei cermen epinicion componendum esset, non potuit melius facere quam fecit. Composuit, ut supra iam dixi, hoc cermen ad erigendos et firmandos civium animos. Orditur igitur a priscis ornamentis urbis, transit ad recentia ornamenta, Strepsiadae victoriam pancratiasticam et avunculi eius gloriosam mortem, quo loco quum calamitas accepta significanda easset, facit tamen hoc ita, ut non tam afflictum te sentias recordatione maiorum, quam firmatum et erectum tanti viri mortui cogitatione. Atque ita tandem manifestum est, non esse desperatas res urbis quae et prisco tempore clara fuerit favore deorum virtutibusque bellicis, et recenti memoria in hoc ipso bello fortissimos propugnatores habuerit.

Vs. 37. usque ad fin. Quod aliquoties monuimus, monendum etiam hic est, Pindarum ubi prima persona utatur, se ipsum intelligere. Causa autem, quare se nunc nominat, haec est. Non dixerat aperte, gravi proelio urbem esse victam, multosque viros caesos, sed urbis nomen plane tacens ita rem tractaverat, ut non tam de publico clade, quam de Strepsiadae morte loqui videretur. Hinc non dixit: *ἔβλα δε πόλις πένθος οὐ φανόν*, sed revocavit rem ad se, et quemadmodum antea de sola Strepsiadae morte locutus est, sic nunc eius potissimum luctum profitetur, quamquam haud dubie non hunc solum doluerat, sed universam tum illatam cladem cum tota civitate. Noluit enim, ut dixi, apertius eloqui publicum luctum. Sic miro poetae artificio factum, ut quamquam nonnisi de Strepsiadae morte et Pindari luctu legentes, multorum tamen virorum cladem intelligamus factam, ut publicum civitatis luctum sentiamus. Significavit omnia quae volebat, nec tamen laesit quemquam. Saepe iam vidimus subtile Pindari iudicium in huiusmodi rebus tractandis; tam admirabilis ille in hoc genere artifex, ut quem ei comparem, sciam neminem. *Γαῖόχοσ*, Neptunus Isthmi dominus, qui victoriam Isthmiam Strepsiadae concesserat. Idem tempestatibus potens: quare etiam sic aptissime hanc tempestatem dissipasse dicitur. Eadem de causa, opinor, *γαῖόχον* nunc maluit quam *σεισίχθονα* appellare. Ceterum sensus: *Ἄτ nunc laetiores diem video, victoria Strepsiadae a Neptuno concessa. Ἀίσσομαι χαίτων ἐσθάνοισιν ἀρμόσαις*, canam igitur nunc laete caput coronis ornatus. Pendet haec sententia ex antecedente, eiusque quodammodo apodosis est, quare copula nulla opus fuit. Vidimus passim similia, ut Nem. VI, 29. *Ἀίσσομαι* de cantu in his ipsis epi-

niciis intellige; praesentem fuisse Pindarum non est quod dubites. Quare *χαίρων* dicens, suos ipsius crines intelligit, quamquam idem faciebant ceteri, qui praesentes erant. Pergit: 'Ο δ' ἀθανάτων μὴ θρασσέτω φθόνος — αἰῶνα. *At deorum ne turbet invidia quas iucunditates quotidianas persequendo tranquillus accedam ad senectutem et fatale vitae tempus.* Non potest iungi: μὴ θρασσέτω (ἐς) γήρας ἐς τε τὸν μόρσιμον αἰῶνα, h. e. conservet usque ad senectutem mortemque, in quo pro μὴ θρασσέτω substitutum vides σοιζέτω, quod non legitur. Deinde ex hac ratione iungitur: ὅ,τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων ἔκαλος ἔπειμι, quod inutilem ornatum habet verborum διώκων ἔπειμι, nec sententiam plane aptam. Non dicit: Ne turbet deus iucunditates quas persequi de die in diem securus constitui, sed hoc vult, opinor: *At deus ne turbet quorum fructu securus accedam ad senectutem mortemque.* Τερπνὸν ἐφάμερον dicitur ut τροφή ἐφάμερος. Non fugiet te eximia horum verborum modestia. Θράσσειν est idem quod ταρασσειν, de quo nuper data opera exposuit Buttmanus in Lexilogo p. 211. De invidia deorum omnia nota. Ceterum cum Boeckhio iudico hanc locutionem imprimis convenire ei, qui aut propinquus sit senectuti, aut in limine senectutis constitutus, ut vires decrescere sentiat. Ac non agnosco adolescentem in modestissima hac oximieque placida oratione. Ἐς τε τὸν μόρσιμον αἰῶνα, ad extremum vitae tempus, ἐς τὸ μόρσιμον ἡμᾶρ. Quid amplius subsit huic loco, facile intelligas. Monui supra poetam suam induxisse personam, ne de publico civitatis luctu diceret. Quamquam igitur nunc pergat e sua persona loqui, et recte pergat, tamen haec in eandem illam sententiam interpretanda puto. Verus enim sensus totius loci hic mihi videtur: *Tullimus gravem luctum; tamen nunc restitutam habemus fortunam et iucundiora videmus, qualis etiam haec est Strepsiadae victoria. Simus igitur laeti. Deus autem conservet haec, neve turbet modestum iucunditatum fructum.* Senties sic haec optime convenire cum universa ratione carminis; quamquam pulchrius rem ad se revocavit. Θράσσομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες, δαίμων δ' αἴσος. Nam mors quidem nobis omnibus instat, at fortuna, qua utimur, diversa est; quare illam quidem deprecari non licet, at fortunam bonam optare non nefas, modo ne immodica affectet aliquis. Πανταίειν ut Olymp. I, 114. Pyth. III, 22. Βραχὺς ἐξικέσθαι κ. τ. λ., sciat se nimis imbecillum, quam ut possit assequi caelum. Constructionem vidimus Nem. X, 19. ὅτι περὶ οἰς ἔρριψε Πάγασος κ. τ. λ., quandoquidem Bellerophon, quum hoc tentasset, deiectus est. Tectius hanc rem tractaverat Olymp. XIII, 87. in carmine apud Corinthios canendo; nunc aperte loquitur, ut par erat. Denique pauca de sententia ipsa addenda sunt. Dissuadet Pindarus, ut perspicuum est, insolentiora consilia et audaciores conatus; nam de se eum non loqui, manifestum; dicta haec vult aliis. Utitur autem huiusmodi sententiis poeta, quantum video, imprimis quum homines fortunatiores ad modestiam hortandos censet. Quamquam igitur videri possit haec nunc solis civibus suis dicere, apud quos post pugnam ad Oenophyta populare erat imperium, tamen quum non videatur ea tum fuisse Thebanorum fortuna, ut maiora affectarent, assentior Boeckhio, Athenienses potissimum tangi statuenti. Videtur igitur nexus sententiarum esse hic: *Deus conservet nobis fortunam restitutam, neve turbet modestum iucunditatum fructum. Neque enim sequemur eorum rationem, qui nunc superbiora moliantur, non reputantes, acerbos habere exitus res contra ius fasque tentatas.* Denique expetit Strepsiadae etiam Pythiam victoriam. Videtur enim ille iam tum in animo habuisse, proximum Pythium certamen adire; ut cum novorum ornamentorum spe carmen absolvere licuerit. Sententiam vs. 47. positam ita laudat Plutarchus de aud. poet. c. 4. τῷ παρ δ. γλυκεῖ πικρ. μ. τέλ. Versu ultimo Boeckhio nunc praefert lectionem Πυθόω ob auctoritatem veterum ap. Choe-

roboscum Bekkeri, cuius haec verba sunt: "Ἔστι δ' εἰπεῖν ὅτι ἀναφέροντι τινες τῶν τεχνικῶν μίαν χρῆσιν διάστασιν ἔχουσαν τοῦ ο καὶ ἰ παρὰ Πινδάρου· ἐκείνος γὰρ εἶπε τῇ Πυθόῳ. Quo loco usus est Butt. Gr. Gr. ampl. T. I. p. 186. recte comparans a Gerhardo inventum αἰδῶν Iliad. κ, 238.

I S T H M. VII.

Scriptum esse hoc carmen non diu post bellum Persicum depulsum Olymp. 75, 2. quum perspicuum sit e prooemio, Muellerus Aeginet. p. 141. Isthmiam Cleandri victoriam reportatam statuit proxima Isthmiade Olymp. 75, 3. At enim sic plus anni spatium praeterlapsum est post finem belli, antequam hoc carmen scriberetur; poeta verum tam gravibus utitur verbis tamque recentem prodit luctum, ut proximo post pugnam Plataeensem Thebarumque obsessionem haec cecinisse videatur. Dices, Olymp. 75, 2. quo anno haec gesta, non acta Isthmia, quae primis et tertiis Olympiadum annis celebrabantur. Recte; hinc aliam rationem proponit Boeckhius, cui plane assentior. Vicerat Cleander pancratio in Isthmo et Nemeae, ut ex prooemio patet; ponamus igitur hanc secundo loco nominatam victoriam Isthmia fuisse posteriorem. Isthmia, quam memorat Pindarus, reportata erat Olymp. 75, 1. aut etiam prius, Nemeaeam autem si reportavit Cleander hibernis ludis Olymp. 75, 2. sex fere menses post Thebarum obsessionem hoc carmen fuit scriptum propter Nemeaeam victoriam, ut erraverint grammatici, qui inter Isthmia posuerunt, quod Nemeis adnumerandum erat. Cum hac ratione pulchre mihi convenire videntur etiam cetera, quae in hoc carmine leguntur. Quemadmodum enim carmen antecedens vidimus ad firmandos Thebanorum animos post acceptam magnam belli cladem esse scriptum, sic huius carminis rationem vix intelligas, nisi patriae urbis fortunam tum molestissimam statuas a poeta spectatam, atque inde explices mythicas fabulas Aeginetis propositas. Non potuisse quae in hoc carmine tractantur, omnia sic dici propter Cleandri aut Nicoclis in fine memorati victorias gymnicas, omnes sentiant necesse est; quare aut aliena congescit poeta, aut maiora significare voluit, quae mythicis fabulis essent docenda. Qua de re infra suo loco dictum est explicatius. Cantatum est carmen, ut liquet e prooemio, in Aegina ante aedes Telesarchi patris, in vestibulo, quemadmodum Nem. I. ante aedes Chromii. Ceterum Cleander non tum Isthmia ἐν παύσῃ vicit, quod putabat Heinrichus in libro a Rambachio edito Kronos 1801. p. 293.

Vs. 1—15. Principium carminis. Prima haec sunt: *Cleandro aliquis eiusque robori iuvenili compensationem claram laborum, o iuvenes, patris Telesarchi splendidum vestibulum adstans, suscitet cantum epinicium, Isthmiae victoriae praemium et quod Nemeae palmam adeptus est.* Orditur coryphaeus, Pindari partes agens, quem puta haec dicere, choro Telesarchi vestibulum occupante. *Ἀλκία*, iuventuti, robori iuvenili, quemadmodum intellexit Scholiastes aliique. Cum enim maturis annis duas hasce victorias reportasset Cleander, consulto poeta etiam iuventutem commemorat. Quare non video quod displiceat, quum etiam *λύτρον καμάτων* adiectum sit. Ac sodales intelligi non possunt, siquidem non constat, quosnam hic dicere potuerit poeta sodales. Pro-nomen *τῆς* usitatum in hortationibus, ubi omnes intelliguntur, ut Iliad. β, 382. ε, 227.

Herod. VIII, 109. *Λύτρον εὐδοξον καμάτων*, ut *μέλος καλλίνικον λυτήριον δαπανᾶν*, Pyth. V, 106. ac nota sunt *ἄκος, ἀμοιβά, ἀποινα μόχθων*. Porro non potest iungi: *ὅτι ἐξεῦρεν ἀποινα Ἰσθμιάδος νίκας καὶ κράτος αἰθλων Νεμεία*, quum *νίκας ἀποινα* non dicta sint pro victoria ipsa, nec potuerint dici, sed praemium victoriae significant hymnum. *Μοχ κράτος*, ne repeteret vocem *νίκαν*. *Αἰτέομαι, rogor*, usu rariore. Usitataiora sensu passivo participia, *αἰτούμενος, αἰτηθεὶς*, et composita *ἐξαιτούμαι, ἀπαιτούμαι*. De activo sensu hic cogitari non potest. Hortatus erat iuvenes ad canendum, addit: cui et ego postolor rogorque ut Musam vocem, h. e. operam meam navem. Quaeras cur non dixerit: *τῷ καὶ ἐγὼ αἰτέομαι κωμάζειν*, vel simile quid. Nempse de Cleandro non nisi hic et in fine dicit; quare quae dicit pauca, quam ornatissime dicenda erant. Atque ornatum habet etiam prima periodus, unde sunt illa: *Κλεάνδρω ἀλικία τε, λύτρον εὐδοξον καμάτων*, cetera. Ex verba *καίπερ ἀχνύμενος θυμόν*, vides etiamtum in moerore fuisse poetam; de qua re et in introductione diximus et paullo post dicemus. Nunc tenendum est, praeparari his verbis alteram prooemii partem, ad quam hinc transit. *Ἐκ μεγάλων δὲ πενθέων — θεράπευε*, quum autem magnis malis liberati simus, neve in penuriam incidamus coronarum, neve moerorem foveamus, s. neve iucunda studia omittamus, neve calamitatum luctum foveamus. Sunt enim haec ita interpretanda, ut appareat, cur *μήτε — μήτε* dixerit. Pro rebus iucundis nominat, ut par erat, certaminum coronas. *Παυσάμενοι δ' ἀπρήκτων κακῶν — πόνον*, sed deposito inutili luctu dulce quid populo ludamus etiam post laborem. *Ἄπρηκτα* explico inutilia, quibus nihil proficias, quemadmodum fecit Boeckhius. Similiter explicat Scholiastes. Notus versus Hom. Iliad. ω, 524. *οὐ γὰρ τις πρῆξις πέλειται κρουροῖο γόοιο*, coll. vs. 550. Odys. x, 202. Iam vides, *κακὰ* esse curas, dolores, qui usus non rarus; cf. Odys. ε, 460. *Δημοῦσθαι*, in publicum proferre quod iucundum sit, edere quod gratum sit populo. Scholiastes interpretatur *παίζειν καὶ εἰς τὸν δῆμον ἄγειν*, Hesych. inter alia, *δημοσίᾳ παίζειν*. Adde Etym. M. item vocem *δαμώματα*, quae, ut Hesychium omittam, ap. Suid. exponitur *τὰ δημοσίᾳ ἀδόμενα*, ad locum Aristophanis expressum ex Stesichoreo: *Τοιάδε χρῆ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων ὑμνεῖν* (v. Schol. Aristoph. Pac. 798.). Dictum igitur honesto sensu, quamquam alibi etiam pro *δωπεύειν* et *δημοκοπεῖν* dicitur. Atque hoc loco etiam propterea hac voce usus videtur poeta, quia ante aedes canebatur carmen. *Τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς γε Ταντάλου λήθον* explico: *quandoquidem maximum illud proxime impendens periculum depulit nobis deus*; neque enim sine causa addidisse videtur particulam *γε*. Ergo non dicit omnia pericula depulsa, sed illud, quod gravissimum omnium erat. Hoc quo spectet, paullo post ostendam. Ceterum de Tantali saxo cf. ad Olymp. I, 57. *Ἀτόλματον*, intolerabilem, quemadmodum saepe *ἀτλητος*. Quae addita sunt, *Ἀλλά μοι δεῖμα μὲν παροιχόμενον καρτερὰν ἔπαυσε μέριμναν*, opponuntur proxime antecedentibus. Sensus: *Verum terror quum sublatus sit, gravis mihi cura soluta est*. Genus dicendi notum: Horat. Carm. II, 4, 10. *Ademptus Hector tradidit — Pergama Graiis*: adde I, 13, 19. I, 37, 13. Etiam deesse videas participium in hac constructione, ut Sophocl. Ai. 665. ubi v. intt. *Τὸ δὲ πρὸ πόδος ἄρειον αἰὲ πέλει χροῖμα πᾶν*, praesentia ubique spectare praestat. Sententia saepe lecta apud Pindarum, diverso tamen ubique sensu. Hoc loco, quum Scholiastes explicet: *πᾶν δὲ προσήκει τὸ παρὰ πόδας πρᾶγμα σκοπεῖν καὶ εὐ διατιθέσθαι*, videri potest scriptum fuisse: *ἄρειον αἰὲ σκοπεῖν*, quod fortasse etiam sententiae aptius: et probat etiam Boeckhius. Non dicit Pindarus: Praesentia semper potentiora sunt homini, monstrante sequente sententia, sed hoc vult: Praesentia semper prae ceteris curanda sunt, quum dolosum sit hominum aevum, nec constet quid futurum

tempus ferat. *Δόλιος γὰρ αἰὼν ἐπ' ἀνδράσι κρέμαται ἑλισσών βίου πόρον, insidiosum enim tempus hominibus incumbit varie flectens vitae cursum.* *Αἰὼν*, ut Isthm. III, 18. Cum flumine comparavit vitam, ut significaret eam non semper recto cursu labi. *Ἰατὰ δ' ἔστι — καὶ τὰ, sanabilia tamen sunt hominibus cum libertate etiam haec.* Quenam? Credas eum redire ad superiora, et de belli Persici calamitatibus loqui. Sed hoc nego. Non dicit: Sanabilia sunt nobis etiam haec, sed dicit: Sanabilia sunt hominibus etiam haec; quare manifesto loquitur de fortunae dolosae casibus. Sensus igitur hic est: *Sed etiam haec dolosae fortunae incommoda sanabilia sunt hominibus, qui libertatem habent. Quare bona spes fovenda.*

Dicendum iam accuratius de ratione proemii et universi carminis. Vides Pindarum indicatis duobus Cleandri victoriis statim transire ad commemorationem belli maximi nuperrime depulsi, ex quo etiam tum moerebat. Pugnata enim erat non diu ante in Boeotia gravissima pugna, verterat deinde belli ira versus Thebas, victore Graecorum exercitu hanc urbem aggresso, ut si haec scripsit poeta sex mensibus post, non posset non etiam tum commotus esse tantarum rerum terroribus. Verum de hoc diximus supra; nunc videndum est, quomodo haec tractet poeta. Quum ista mala praeterita sint, non indulgendum, ait, dolori, sed ad iucunda studia redeundum. Tamen hoc dicens relabitur simul iterum iterumque ad ipsorum malorum cogitationem, unde illa in paucis versibus congesta: *ἐκ μεγάλων δὲ πενθίων λυθέντες, τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς Ταντάλου ἴθρον, ἀτόματον Ἑλλάδι μόχθον, δαῖμα παροσχόμενον, καρτερὰν μέριμναν.* Quamquam igitur hoc agere videtur poeta in prooemio, atque etiam agit, ut revocet animum a luctu ad spem melioris fortunae, tamen segre recedit ab illorum temporum cogitatione, minusque etiam levatum curis se prodit, quam exspectes post bellum plane depulsum recuperatamque libertatem; immo illud quidem saxum, *τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς γέ ἴθρον*, sed non omnia pericula depulsa significat; *δόλιον* enim *αἰὼνα ἐπ' ἀνδράσι κρέμασθαι*. Addit quidem, *ἰατὰ δ' ἔστι βροτοῖς σὺν γ' ἑλευθερίᾳ καὶ τὰ*, sed nihilominus, fuisse etiam tum quod eum graviter moveret, nemo non videt. Num igitur tantopere fractus erat dolore calamitatum, ut nondum confideret inexpectatae fortunae, et nova mala futura sibi fingeret, vano anxius timore? Scripsisse eum haec non diu post bellum dixi; nunc quaero, quid eum tantopere sollicitum habuerit, ut etiam tum sic luctaretur cum moerore ut facit, et cur Aeginetis haec cecinerit, quorum ab insula procul fuerant ultimi terrores belli. Vides quid velim; quo consilio ita dixerit quaero, et quo nexu haec iuncta sint cum reliquo carmine. Accipe hinc meam de hac re sententiam. Bello Persico depulso libertatem restitutam habebant omnes; Thebani tamen invisitati erant ceteris ob *Μηδισμόν*. Viderant nuperrime victorem Graecorum exercitum ante muros, *τοὺς μηδικόντας* expostulantem, nec potest esse dubium, quin etiam post obsidionem molestissima aliquamdiu habuerint tempora, in tanto Graecorum odio. In hac igitur molestia, Thebanus vates graviter commotus praeteritorum malorum recordatione et futurorum metu, quum ei carmen in Aeginam mittendum esset, ad Aeginetas se convertit, iam diu Thebanorum socios, quorum tum permagna erat potentia et auctoritas, ne deserant urbem amicam, et ut ad placandos Spartanorum et Atheniensium animos cohibendasque eorum minas operam suam praestent. Quam quidem rem quum sibi tractandam proposuisset poeta, mythicis, ut par erat, usus est fabulis, de quarum ratione nunc dicendum. Ac primum quidem vides, eum in sequentibus commemorare id quod in hac re maximum erat, cognationem dico priasam duorum populorum. Hinc ad Aeacum et Aeacidas transit, quorum duas virtutes primarias explicans Aeginetis ostendit, ipsorum laudes quales sint qualesque

velit esse. Fuit apud vos, ait, ex Iove prognatus Aeacidarum pater Aeacus, pacificator unus omnium celeberrimus, qui etiam diis lites composuit; quique ex eo nati sunt filii, et fortitudine et modestia ac iustitia fuerunt conspicui. Quum enim alio tempore lis esset inter potentissimos deos ob Thetidem, pacem composuit Theis ita, ut Peleo, homini omnium maxime pio, Thetidem in matrimonium dari iuberet, quam rem quum probassent dii, statim factae nuptiae, ne bis litem moveret Thetis, ipso etiam Peleo nobile deorum consilium adiuvante. Quare nuptiae Pelei firmarunt pacem deorum. Sic prisco tempore heroes vestri egerunt, atque hinc orta etiam altera gentis eximiae laus. Qui enim natus est ex illo matrimonio Achilles, bellicae Aeginae gloriae princeps est unus omnium celeberrimus. Verus ille Troiae victor dicendus, quemadmodum nuper vestrae copiae primum fregerunt barbarorum vim ad Salaminem, quare etiam laude digni sunt vestri imprimis pugnatore, quemadmodum Achilles post mortem canebatur ab ipsis Musis. Repete iam omnia, et videbis ea conspirare ad unum finem. Orditur a recordatione belli nuperrime depulsi, eaque se graviter ostendit commotum, significat, etiam dum scribat, nondum omnes metus remotos; tamen bonam spem resumit et ad cantum accedit; nam Aeginam canendam esse, cognatam insulam, cui non debeat deesse Thebanus vates. Exponitur hinc data opera de Aeaco et Peleo pacificatoribus, ut facile sentias, quae per tot versus continuata sunt, non sine gravi causa enarrata esse. Denique alteram celebrat Aeacidarum virtutem, bellicam dico, Achillis maxime factis conspicuam, in quo non obscure Aeginetarum ad Salaminem facinora ceterorum rebus ad Plataeas gestis praefert; significatque ita, par esse, ut quae nuper palmam tulerit insula ad Salaminem fortitudine ab Aeacidarum gente propagata, ea etiam iustitia et modestia, heroibus suis propria, ceteris civitatibus praefulgeat. Sic carmen pro hymno est in Aeginam, ad quam se convertit poeta Thebanus, ut, qui prima libertatis fundamenta iecerint Graeciae, ab iis nunc etiam fructum libertatis securum habeant Thebae. Atque haec quidem dicenda fuerunt de ratione carminis.

Vs. 15—25. De cognatione Aeginae et Thebae et de Aeaco pacificatore. *Χαρίτων ἄνωτον προνομήειν, oportet Thebanum vatem Aeginae Gratiarum ornatum, carminum laudem, tribuere prae aliis. Προνομήειν est tribuere alicui prae aliis, dictum ut τιμὴν νέμειν.* Porro, si poeta dixisset, *χαρὴ μὲν — χαρὴ δὲ*, has quidem duas sibi iunxisset sententias, sed non iunxisset priorem earum cum antecedentibus. Quare etiam in primo commate dixit *χαρὴ δὲ*. Monuit etiam Hermannus hac de re, et ille quidem contra Boeckhium, qui tamen se in eadem sententia esse mihi perscripsit, etsi haec non exposuerit, quum tantum de repetito *χαρὴ*, non de particulis *μὲν* et *δὲ* diceret. *κατὰ τοὺς οὐνεκα — βασιλλί.* quia patris sui fuerunt geminae filiae, Asopidum natu minime, et Iovi placuerunt. De Asopo Thebae et Aeginae patre dictum ad Nem. IV, 22. *ονίτων* ibi etiam de amicitia et foedere circa Olymp. 68. a duobus populis facto, ad Pindarus tamen nec hic nec alibi memorat, iure suo se continens in mytho. Atque in hoc quidem carmine quum cautissime omnia tractanda essent, etiam rudens fuisset, si ad politicam hanc societatem provocasset, quamquam eam ipsam panis conservari cupit. *Ἀσποίδων θ' ὀπλόταται.* „Recte, ait Hermannus in nota Heynii editione, se habent haec. Duae, inquit, et natu minores filiae.” Mihi quo modo displicet θ', quoties hunc locum lego. *Διδύμας* eas dicit Pindarus, uno partu editas, ut proxima, quae quidem esse potest, cognatione eas significet actas. Atque hoc unum hic ut ostenderet agebat. Iam qui contendat recte hic geminae fuerunt et natu mininae, ei docendum est, cur separaverit poeta haec

epitheta, et quid indicare voluerit hac separatione. Hoc autem difficile dictu sit, nisi argutias captes. Immo hoc agit poeta, opinor, ut quam accuratissime indicet originem earum. Quare quum hoc unum dicendum esset, fuisse eas geminas sorores, maluit dicere, esse eas uno partu editas post ceteras Asopi filias, ut quum etiam illud constet natu minimas eas fuisse, intelligatur perspicua traditione originem earum esse cognitam. Hinc perspiciet lector, quare equidem θ' delendum censeam. Ceterum viginti tradit fuisse Apollodorus (III, 12, 6.) Asopi filias. Deinde cur addatur: *Ζηνὶ τε ἄδον βασιλεῖ*, ex sequentibus patet. Honore etiam, ait, simili dignatae sunt; quae sententia et per se apta hic est, et viam parat ad Aeacum. *Φιλαργάνου*, cf. ad Olymp. VI, 82 sqq. Hoc loco simul videtur de heroicis temporibus cogitandum: adiecit hoc poeta, ut fallor, ut quum Aeacidarum currus celeberrimi essent, etiam bellicis studiis obiter significaret Thebas Aeginae non fuisse dissimiles. *Σὺ δὲ*, vocativo utitur, recte; nam in Aegina haec canebantur, de Aeginae filiis data opera dicturus est. *Οἰωνία*, vetus Aeginae nomen, alibi apud Graecos non lectum; habet tamen etiam Ovid. Metamorph. VII, 472. Disputat de hoc nomine Mueller. Aeginet. p. 8. *Κοιμάτο*, ut Odys. θ' , 295. *τῆ δ' ἄσπασόν ἐλσατο κοιμηθῆναι*. Ceterum de Aegina a Iove in Oenopiam translata vide dicta ad Nem. VIII, 3. *Βαρνοφάραγος* Neptunus, ut *ἑρισφάραγος* in Hom. Hymn. Merc. 187. *Κεδνότατον ἐπιχθονίων, ὃ καὶ δαιμόνεσσι δίκας ἐπίρριπνε*, sapientissimum hominum, qui etiam diis lites composuit. „Attingit, ait Heynius, fabulam mihi ignotam; debuit aliquando Aeacus arbiter sedere inter deos litigantes.” Tamen traditio fuit haud dubie certa. Dictus Aeacus communi antiquitatis sententia *iustus*, Cicer. Off. I, 28. Graecorum omnium *sanctissimus*, Plutarch. Thes. 5. *βουλαις ἀριςτος*, cuius auctoritatem vicini reges venerabantur, of. Nem. VIII, 8 sqq. fuerat quum aliorum foederum tum pacis inter Scironem et Nisum Megarenses auctor, cf. Pausan. I, 39. 5. Vide de his disputantem Mueller. Aeginet. p. 20, 21. Quare quum ille Iovis esset sanctissimus sacerdos et pro numine adeo coleretur (cf. Mueller. Aeginet. pag. 161. et Nem. VIII, 17.), potuit etiam hoc in fabulis esse, eum ipsis diis lites composuisse, nec semel tantum, siquidem imperfecto utitur poeta. Nec illud mihi obscurum videtur, cur maluerit reconditiora hoc loco Pindarus. Quum enim de Aeaco pacificatore eo consilio agat, ut quid ab Aeginetis expectent Thebae, significet, tecte dicere debuit. Hinc quas Aeacus hominum lites composuerit, plane tacet, satis habens memorare quod maximum in eo genere rex divinus praestiterat, quemadmodum etiam sequens fabula est de lite inter deos. Hominum lites si exposuisset, vides eum indecore declaraturum fuisse, quod quam cautissime tractandum erat. *Πειθαίνειν* pro *πειθαίνειν* notum ex Homero, Odys. μ , 37. *Τοῦ μὲν ἀντίδοιοι — θυμόν, huius divini filii et nepotes principes erant fortitudine in pugnis, et modesti prudentesque animo. Iunge ἀνορία ἀρισειον, s. ἀριςτοι ἦσαν, tum ἀρισειον χάλκεον ζονοεντ' ἀμφέπειν ὄμαδον, ut ἀρικνεσεκε μάχεσθαι Iliad. λ , 746. Ἀμφέπειν ὄμαδον, quemadmodum ἀμφέπειν μύχθον Pyth. IV, 263. Quaeras cur non iunxerim, ἀνορία ἀμφέπειν ὄμαδον. Nempe non memini me legere, ἀρετῆ μάχεσθαι, virtute pugnare pro fortiter pugnare, quare hac quoque de causa mihi displicet quod in Epigrammate apud Demosth. de cor. p. 322. Iacobsius coniecit, μαρνάμενοι δ' ἀρετῆ δίχα δέιματος; cf. Anthol. T. II. p. 841. ibiq. Not. p. 944. Porro sensus est: Habuit Aeacus etiam filios et nepotes insignes, ornatos virtutibus duabus maximis, quae possunt esse hominis, ἀνορία et σωφροσύνη. Ac de fortitudine postea dicet, nunc secundo loco nominatam virtutem persequitur, eam ipsam ob causam secundo loco nominatam. Nec temere, opinor, filios et nepotes commemorat; toti enim genti communes monet fuisse has virtutes.*

Va. 26—47. Sequitur iam nobilis locus de lite Iovis et Neptuni super Thetide, a Themide composita. De fabula cf. Apollon. Rhod. IV, 794 sqq. Schol. Lycophr. 178. Apollodor. III, 13, 5. Aeschyl. Prometh. 926 sqq. Quint. V, 338. Schol. Hom. II. α, 519. quae iam Heynius attulit. In locis postremo allatis tribuitur Prometheus vaticinium, quod Themis hic edit, qui tamen a Themide acceperat. Ac Pindarus cur non memoret Prometheum, manifestum est, qui ipsam *πρόσβειραν* deam inducere debuit in concilio deorum has lites componentem. Omnino haec fuisse videtur antiquior traditio; Prometheus tragoedia demum nobilissimum vaticinium tribuisse videtur. De consilio poetae in hoc loco adornando diximus supra; coniecimus enim eius sensum esse hunc, etiam Pelei celeberrimas nuptias ad litem aliquam gravissimam componendam factas esse, fuisse igitur etiam hunc aliquando pacis firmatorem constitutum iustitia sua. Hoc etiam nunc teneo; tamen quum plus etiam videri possit in hoc loco inesse, nonnulla adiicienda sunt. Quum enim hoc agat Themis, ne Thetis Iovi aut Neptuno nupta edat filium aliquem potentissimum, qui praesentem rerum statum evertat, suspicetur aliquis simul hoc inesse: Nec Spartanos nec Athenienses, principatus cupidissimos, virium accessione auctos, edituros quod utile sit Graeciae; esse igitur, quas neutris dari fas esset, Aeginae datas vires, ut iis non ad perniciem sed ad salutem Graecorum uteretur; quod eam et fecisse ad Salaminem et facturam in posterum. At enim non litigarunt tum sic inter se Spartani et Athenienses, nec communi consensu Aeginae palmam dederunt, ne bis oriretur lis, neque etiam futuro tempore tale quidquam eventurum credibile erat. Quare haec quidem explicatio non apta est. Dicas igitur non de imperii sed de gloriae certamine cogitandum, ut hic sensus sit: Vos autem Athenienses et Spartani ne litigetis, utrius civitatis maior sit ex hoc bello gloria; neutri vestrum hoc utile nec fato concessum; imitemini deos, deferatis communi consensu Aeginae, minori civitati, gloriae palmam, ut quamprimum extinguatur ista vestra lis nobis omnibus periculosa; Aegina, iustissima insula, plane digna hoc honore; usa est viribus suis et utetur in posterum ad veram Graeciae salutem. Sed ni fallor, hoc est hariolari, non interpretari poetam. Non Atheniensibus et Spartanis nunc canit Pindarus, nec multum lucratus esset huiusmodi consiliis, quae isti risissent, non secuti essent; sed Aeginetis scripsit hoc carmen, horum officia patriae suae expetit, hos vult esse pacificatores in turbatis Graeciae rebus; his igitur proponit Aeacidarum pacificatorum virtutes. Quae quum ita sint, quod Themis monet de Thetide neque Iovi neque Neptuno danda, hoc meo iudicio plane non pertinet ad res politicas istius temporis, sed nonnisi ad eam ipsam rem explicandam a Pindaro appositum est, quae inter deos agebatur. Praemisit hoc Themis, ut appareret, quare homini Thetidem dari iuberet. Haec addenda censuimus ad sententiam nostram firmandam. Accedimus ad singula. *Ταῦτα καὶ μακ. ἐμ. ἀγοραί,* nempe ob has virtutes Peleo decreta Thetis in concilio deorum. *Ζεὺς ὄτ' ἀμφὶ Θέτιος — γάμω,* de quo Apollod. III, 13, 5. *περὶ ἧς τοῦ γάμου Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν ἔρισαν.* Collocatio verbi *ἔρισαν* dura non est; durius Alcmanicum schema Odyss. κ, 513. Iliad. ε, 774. ν, 138. *Ἄλοχον εὐειδέα,* nempe cupiens uterque, ut Thetis uxor pulchra sibi esset, ut *φίλατον πόσιν ἢ υἱὸν εὐχοντ' ἔμμεν* Pyth. IX, 102. *Ἄμβροτοι θεῶν προπύργος* non sunt Iovis et Neptuni sed ceterorum deorum consilia, qui cognito vaticinio dissuadebant nuptias iis, nec concedebant ut perficerentur. Ceterum Hermannus in novissima editione Heynii *ἐπάκουσαν* reponi mavult quam *συνλευν*: illud Boeckhius nunciat se quoque olim margini exemplaris sui adscripsisse, sed tacite damnasse, quod *ἤκουσαν* ob dialectum gravius sibi esset suspectum visum. *Εὐβουλος*, cf. ad Isthm. VI, 8. *Οἶ,*

Eurip. Iphig. Aul. v. 717. Agamemnon interrogatus a Clytaemnestra: *τίνοι δ' ἐν ἡμέρᾳ γαμῆι* (Achilles Iphigeniam), respondet: *ὅταν σελήνης εὐτυχῆς ἔλθῃ κύκλος*. Notat Schmidius: „Sane circa hoc tempus nuptiae auspiciores per experientiam etiam hodie censentur: sicut circa Lunam silentem inauspicatae.” Fuit fortasse illa veterum Achaeorum sententia; certe aliter Athenienses censebant, ut refert Proclus ad Hesiod. Opp. et D. 782. de medio mensis tempore loquens: *ἔχει δὲ τινα καὶ πρὸς γάμους ἐναντιώσιν τῆς σελήνης πάμπλου τοῦ ἡλλου διασώσης. διὸ καὶ Ἀθηναῖοι τὰς πρὸς σύνοδον ἡμέρας ἐξελέγοντο πρὸς γάμους, καὶ τὰ Θεογάμια ἐτέλουν, τότε φυσικῶς εἶναι πρῶτον οἰόμενοι γάμον τῆς σελήνης οὔσης πρὸς ἡλλου σύνοδον*. Hesiodus quartum mensis diem commendat, l. c. vs. 800. *Ἐσπέραις* dictum videtur de horis vespertinis s. nocturnis unius illius noctis *διχομνήδος*, ut *τύκτες* sunt horae nocturnae apud Atticos; cf. Heindorf. ad Protag. p. 463. et apud alios, ut in Fragm. Sapph. Ac neutrum plurale *ἴσπεραι* pro horis vespertinis habet Hom. Odys. ρ. 191. fuitque ipsum *ἴσπεραι* proprie adiectivum. De zona virginitatis cf. Schrad. ad Musaeum p. 343 sqq. Spanh. ad Callimach. Hymn. in Iov. 21. in Dian. 14. Burmann. ad Ovid. Heroid. II, 116. Dicitur ea nunc *χαλινός*, h. e. *δεσμός* virginitatem cohibens. Respicit huc Suidas v. *λύει*, sententiam pervertens his verbis: *λύει δὲ χαλινὸν παρθενίας, ἀντὶ τοῦ διακορῆι*. Post haec sensus loci apertus. *Διχομνήδες ἴσπεραι* instabant, opinor, quum Themis verba faceret apud deos. Quare hoc dicit: *Statim parandae nuptiae, ac quum mox futurum sit plenilunium nuptiis faustissimum, ut etiam ab hac parte causa nulla sit morae, hoc ipso tempore nuptiae fiant*. *Ἐπέων δὲ καρπὸς οὐ κατέφθινε, verba eventum habuerunt, factae nuptiae*. Comparat Schneiderus Vit. Pind. p. 129. Aeschyl. Sept. 620. *εἰ καρπὸς ἔσαι θεσπάζοισι Λοξίου*, et Eumenid. 710. *Καγὼ γὰρ χρησμούς τοὺς ἐμούς τε καὶ Διὸς ταρβείν κελύω, μηδ' ἀκαρπώτους κτίσαι*. Sequitur: *Φαντὶ γὰρ ξύν' ἀλέγειν καὶ γάμον Θέτιος ἀνάκτα*, h. e. *narrant enim una curasse Thetidis nuptias etiam regem*. *Ἀνάκτα* pro *ἀνάκτα θεῶν* hic dictum esse, nego haud cunctanter; Peleum intellige cum Heynio. Quum enim hoc agat poeta ut ostendat, iam olim Aeacidarum, ubi lites componendae pacesque firmandae essent, non defuisse, plane necessaria erat haec sententia ad fabulam absolvendam. *Ἄλλ' οὐδὲ τοὺς μύθους*, ait Plato in Gorgia p. 505. D. *φασὶ μεταξὺ θεῶν εἶναι καταλείπειν, ἀλλ' ἐπιθέοντας κεφαλῆν, ἵνα μὴ ἀνευ κεφαλῆς περιτῆ*. Non invitum Peleum iniisse hoc matrimonium sed promptum, qui *κατέμαρψεν Θέτιν ἔγκορητί*, vidimus Nem. III, 34. Tamen huius certaminis explicatio aliena erat ab hoc loco, ubi non de robore et fortitudine Pelei agere voluit poeta, sed de pacifica eius mente. Quare hic ne verbum quidem de Thetide vi capta; placide res peragitur: non negat diserte illud certamen, sed tacet ac praeterit. Ergo quod dicit, *ξυνὰ ἀλέγειν γάμον ἀνάκτα*, de opera Pelei in adornandis nuptiis intelligendum. Monui iam ad Nem. IV, 68. Nem. V, 19. de Pelei nuptiis Pindarum egisse saepius, at diverso consilio, unde factum ut etiam non uno eodemque modo de ea re diceret.

Vs. 47 — 60. Celebratur Achillis virtus. *Καὶ νεαρὴν ἔδειξαν σοφῶν κόματ' ἀπελροισὶν ἀρετὰν Ἀχιλλεύς*, nec diu post celebrata a poetis innotuit hominibus iuvenilis virtus Achillis. *Καὶ* quum in tali transitu significet non diu post, vides non posse cogitari de Homero ceterisque post Homerum poetis; immo tantam excitavit iuvenilis virtus Achillis admirationem, ut iam tum caneretur quum viveret. Discas hoc etiam e sequentibus: *τὸν μὲν οὐδὲ θανόντ' αἰοδαὶ ἔλπον*. Additur: *ὃ καὶ Μύσιον ἀμπελόειν — παδίον*, qui etiam Mysium vitiferum cruentavit; Telephi atro conspergens sanguine, *campum*. De nobili Achillis pugna cum Telepho Mysorum rege vidimus ad Isthm. IV, 46.

Non occisus ille sed vulneratus, quare φόνος magnificentius dictum pro αἵματι. Viti-
 fera fuit Mysia, ac vitibus implicitus Telephus vulnus accepit. Γεφύρωσέ τ' Ἀργεί-
 δαισι νόσον, et munivit Atridis reditum. Polybius I, 10. ait visum Romanis non dese-
 rendam Messanam, μηδὲ ἑᾶσαι Καρχηδονίους οἰονεὶ γεφυρῶσαι τὴν εἰς Ἰταλίαν αὐτοῖς
 διάβασιν. Mox iungo Τροίας Ἰνας. Quamquam enim iungi potest Ἑλέναν ἔλυσαιτο
 Τροίας, ut Odys. ε, 397. ἀσπᾶσιον δ' ἄρα τὸν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, repetito ad
 Ἰνας nomine Τροίας; tamen aptius opinor Ἑλέναν ἔλυσαιτο accipies absolute positum.
 Τροίας Ἰνας dixit, non Ἰνας Τροίας, quod primum locum tenere debet urbis nomen;
 quamquam magna vis est in vocabulo Ἰνας hanc ob causam versum incipiente. De
 scriptura vocis Τροίας s. Τρωίας cf. ad Isthm. III, 54. Ταί μιν ὄντο ποτε μάχας
 ἐναμιμβρότου ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσοντα, qui eum inhibebant, s. quum ei obsterent pu-
 gnam in campo administranti. Μάχας ἔργον, ut ἔργον Ἄρηος Iliad. λ, 734. φυλόπιδος
 μίγα ἔργον Iliad. π, 208. Κορύσσοντα, ut πόλεμον κορύσσων Iliad. β, 273. Ἐπίρθυ-
 μον ad βίαν referendum videtur. Οἷς δῶμα Φερσεφόνας μανύων κ. τ. λ. quos occidens
 Achilles Aeginam stirpemque suam illustravit, quandoquidem τηλαυγὲς φέγγος Αἰακιδᾶν
 (Nem. III, 61.) ex his maxime rebus pendet. Σφετέραν est ἑάν, ut passim apud No-
 strum. Δῶμα Φερσεφόνας μανύειν proprie videntur dici ii, qui quem lethali vulnere
 prosternunt, ei mortem Orcumque nunciant, ut toties fit apud Homerum. Mox πρό-
 φαινεῖν splendidius quam si dixisset ἀμφαινεῖν. Οὕτε θανόντ', malim οὐδέ. Mox Mu-
 sas consulto videtur dicere Ἑλικωνίας, ut significaret Boeotias fuisse Musas, quae ca-
 nerent Achillem. Ἐπὶ — ἔχεαν, super eo fuderunt naenias. Nobilis hic threnus Ne-
 reidum et Musarum in funere Achillis; memorat eum Homerus Odys. ω, 60. memo-
 raverat Arctinus in Aethiopide, cf. Proclum in Bibl. Vet. Litt. et Art. T. I. p. 33.
 et repetiit Quintus Posthom. III, 581 sqq. Pindarum nota non brevem esse in hac
 re indicanda, quippe quae insignem habeat Achillis laudem. Pertinet huc etiam se-
 quens sententia, quae tamen simul transitum ad ultimam stropham parat. Mox ὕμνοις
 θεῶν διδόμεν, ut ἀποδώσω Μοῖσαις Pyth. IV, 67. Singulis verbis explicatis addam
 nonnulla de ratione universi loci. Vides in eo eximie laudari Achillem, ceterisque
 Graecorum ad Troiam ducibus longe praeferri. Novimus etiam ab aliis scriptoribus
 passim Troiae captae laudem imprimis Achilli tribui, cf. cel. Mitscherlich. ad Ho-
 rat. II, 4, 10. add. Pausan. III, 4, 6. ac laudat etiam Pindarus alibi eximie Achillis
 ad Troiam res gestas; tamen qui hunc locum attentius consideraverit post ea quae
 supra diximus de ratione carminis, is non dubitabit hic non magis Achillem quam
 Aeginetas laudari, carpique Spartanos nimium rebus ad Plataeas gestis gloriantes.
 Achilles vester, ait, Telephum fugavit, ut Troia adiri posset, hic Peloponnesiis regi-
 bus reditum munivit et Helenam liberavit, Troiae nervis excisis; Achilles igitur ve-
 rus Troiae victor dicendus est. Sic non Spartanis ducibus praecipua debetur liber-
 tatis restitutae laus, ut nunc gloriantur, sed vos rebus ad Salaminem gestis nervos
 hostium excidistis, vos Peloponnesiis viam munivistis ad victoriam Plataeensem. Et
 habitus nemini maior honos quam Achilli; siquidem huic soli contigit, ut in funere
 eius ipsae Heliconiae Musae flerent; ad quam normam nunc vestros pugnatōres Musa
 prae ceteris omnibus honore dignos iudicat. Hinc igitur omnia hic ad maximam lau-
 dem composita; vivus mortuusque cantatus est Achilles, dicitur οὖρος Αἰακιδᾶν, qui
 Αἴγωνα σφετέραν τε ῥίξαν πρόφαινεῖν. Non dubitamus, nos veram loci rationem esse
 assecutos; quare etiam quae antecesserunt de Aeaco et Peleo dicta, ita interpretanda
 fuerunt, ut cum his convenirent. Quemadmodum enim Aeginetarum fortitudini tri-

FRAGMENTA PINDARI.
DIGESSIT
AUGUSTUS BOECKHIUS.

P R O O E M I U M.

Post diligentissimam Schneideri nostri operam in pretiosis Pindaricorum carminum reliquiis positam Heynii et Hermanni in eadem re collocata studia etsi poterat par et aequum videri non novum condi Fragmentorum corpus, sed priorum scriptorum verbis mea addi, ut sua Heynius et Hermannus addiderunt: tamen partim quod non tantum nobis licere arbitrabar, ut aliorum libros paucis notulis adiectis iterum prelo mandarem, partim quod in iis potissimum, quae ad certa carminum genera referenda sunt, atque etiam in ceteris alium mihi ordinem instituendum videbam, laborem Fragmentis impensum ita direxi, quasi primus haec ederem. Ita nova Fragmentorum compages nata est, ei quae antea habebatur nulla parte similis. Ceterum plurimos locos Schneideri industria collectos esse ultro profiteor: idem mihi suum exemplar cum annotatis concessit: quum hinc tum ex iis, quae ipse collegeram, quae in prioribus editionibus desunt, addidi. In interpretatione parcos Fragmentorum sedes ac nexum, et criticam rationem maxime curavi, et metra quantum fieri in decerpitis his carminum particulis potest, ita restitui, ut etiam modorum rhythmicorum rationem haberem; cuius rei accurata cognitione plurimum proficitur. Quidquid vero ad rem non pertinere visum, id resecuri; quae Pindari non sunt omisi, ubi res manifesta, nihil monens, ubi opus erat, lectore admonito: neque ea retuli, quae ex Epiniiciis passim laudata in Fragmentis habebantur: de quorum sede siquis dubitet, poterit eam ex indice reperire: potissima tamen in fine paucis complexus sum.

Pindari carmina pro *generum* diversitate a grammaticis in varios libros distributa esse Praefatio Tomi secundi (ante Scholia p. X sqq.) docet. Sed ut ipsorum generum notiones et discrimina definire difficile est, qua in re aliquid ex Proclo Chrestom. ap. Phot. p. 522 sqq. proficimus, sic hoc quoque nos male habet, quod discrepans operum Pindaricorum ordo apud Suidam et in vita Vratislaviensi reperitur, quum tamen utroque loco ac praeterea apud Thomam septendecim Pindarici libri fuisse dicantur. Suidas igitur hos enumerat: (1) Ὀλυμπιονίκας, (2) Πυθιονίκας, (3) Νεμεονίκας, (4) Ἰσθμιονίκας, (5) Προσόδια, (6) Παρθένια, (7) Ἐνθρονισμοὺς, (8) Βακχικά,

(9) *Δασηφορικὰ* (10) *Παιᾶνας*, (11) *Ῥπορχήματα*, (12) *Ῥμνονες*, (13) *Λιθυράμβους*, (14) *Σκόλια*, (15) *Ῥγκώμια*, (16) *Θρήνοις*, (17) *Δράματα τραγικὰ εἶς*, *Ῥπιγράμματα ἐπικὰ*, καὶ καταλογάδην παραινήσεις τοῖς Ῥλλησι καὶ ἄλλα πλείστα. Nihil dicam de his aliis *permultis*, neque de *cohortationibus ad Graecos soluta oratione scriptis*, quae si unquam extiterunt, incertum est num genuinae fuerint; ex Epigrammatis autem unum superest a Pindaro tumulo Hesiodi in foro Orchomeniorum inscriptum, Anthol. T. I. p. 81. ed. Iac. pr. T. II. p. 780. ed. alt.

Χαῖρε δὲς ἠβήσας καὶ δὲς τάφου ἀντιβολήσας;

Ῥσιόδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.

V. nott. ed. pr. Vol. I. P. I. p. 277. ed. alt. T. III. p. 906. ubi id docemur ex Aristotelis Republica Orchomeniorum ductum esse, in qua tamen, quantum colligere licet, nihil de Pindaro auctore dictum erat, cui id tribuitur ap. Tzetz. Prolegg. ad Hesiod. Opp. et D. p. 3. ed. Heins. et ap. Suidam v. τὸ Ῥσιόδειον γίρας: *φέρεται γὰρ καὶ ἐπίγραμμα Πινδάρου τοιοῦτον*. Quamquam autem non intelligo, cur non Pindarus hoc epigramma sepulchrale scribere potuerit: tamen in tam levi auctoritate non ausus sim hunc titulum in sepulcro Hesiodi olim positum Pindaro nostro cum fiducia adscribere, etsi fortasse inter ea, quae in Suidae indice commemorantur, epica epigrammata fuit etiam hoc elegiacum. Non ad Pindari sed in Pindarum epigramma spectat Eustathius ad Odyss. p. 1917. 39. quod epigramma, ut plura de Pindaro alia, in Anthologiam receptum est. Apud eundem vero ad Iliad. p. 9. extr. τὸ ἐπ' αὐτῷ πρόγραμμα titulus est eius domui inscriptus: *Πινδάρου τοῦ μουσικοῦ τῶν στῆλαις μὴ καίετο*. Aliud non tam epigramma quam apophthegma sive gnome non sine dubitatione Pindaro tribuitur ap. Plutarch. de Pyth. Orac. c. 22. *εἰ γε Πίνδαρος ἦν ὁ ποιήσας*.

Θεοῦ θέλοντος κᾶν ἐπὶ Ῥπιδε πλείοις,

Deo volente vel in vimine naviges. Cf. Schol. Aristoph. Pac. 698. Schol. Barocc. Eurip. Phoen. 398. Suid. v. Ῥπιδός, Erasmi Adag. p. 14. Gatak. Adv. misc. c. 10. Nempe hic senarius non ex lyrico carmine desumptus est, sed per se absolutus; et Heynio notante apud Stob. Ecl. phys. T. I. p. 38. Heeren. Simonidi, apud S. Theophilum ad Autolyc. II, p. 108. 110. alii tribuitur, cuius nomen corruptum videtur. Similis dictio est Pindarica Fragm. inc. 151. *ἐπὶ λεπτῷ δένδρῳ βαίνειν*. Illius generis autem sententias coniecero in finem operum Pindaricorum a grammaticis coniectas esse, fortasse etiam istiusmodi apophthegmata, qualia ex Vratisl. Schol. p. 10. habemus, ab auctoribus passim variata, ut de uno docui ad Paeanas. Addere poteram, si voluissem, quod Plutarchus habet de vitioso pudore c. 18. τὸ τοῦ Πινδάρου πρὸς τὸν λέγοντα, *πανταχοῦ καὶ πρὸς πάντας ἐπαινεῖν αὐτὸν, εἰπόντος· Κάγω σοι χάριν ἀποδίδωμι· ποιῶ γὰρ σε ἀληθεύειν*. Quod paulo aliter extulit Macarius Chrysocephalus in *Ῥδωνιᾷ* ap. Villois. Anecd. T. II, p. 19. *Πίνδαρος διεξιόντος αὐτῷ τῶν γνωρίμων τινός, ὡς οὐ διαλείπει πρὸς ἅπαντας ἀποδανμάζων τὸν ποιητὴν, Ῥφείλησας* (vel ut editur *ἀφῆλησας*), *ἔφη, τὴν χάριν, τοιοῦτων ἐμοὶ πεπραγμένων, ἀφ' ὧν οὐ ψευδολογίας ὄφλησεις*. Hactenus de epigrammatis et apophthegmatis. Inter cetera autem a Suida commemorata opera neque *Ῥνθρονισμούς* neque *Βακχικὰ* neque *Δασηφορικὰ* neque *Δράματα τραγικὰ* usquam citata reperimus: ut coniecero, haec in aliis editionibus ad alia genera relata esse. Et tragica quidem dramata, quas potius lyricas fuisse traegodias de Oecon. civ. Ath. T. II, p. 632. conieci, aut in Dithyrambis aut in Hyporchematis ad drama proxime accedentibus latere poterant; *Δασηφορικὰ* vero inter Parthenia fuerunt, ut infra ostendam: *Βακχικὰ* credo in Dithyrambis. Sed quorsum

Ἐνθρονισμοὺς retuleris, maxime dubium est. Qui quales fuerint, mihi obscurissimum: non tamen regibus, sed diis actos scias et in sollemnibus iis cantatos, quae, quum numinis alicuius statua throno imponeretur, essent instituta: ut et ad Hymnos et ad Parthenia et Prosodia aliaque potuerint relati esse. Orpheo suppositos Ἐθρονισμοὺς μητροφῶς Suidas commemorat. Rursus Didymus ad Nem. XI. pr. Παροίνια commemorat, quae ne apud Suidam quidem nominantur: at haec Scolia vel Encomia fuerunt. Proclus: Τὸ δὲ σκόλιον μέλος ἤδεται παρὰ τοὺς πότους· διὸ καὶ παροίνιον αὐτὸ ἴσθ' ὅτι καλοῦσιν. Praeterea Prooemium in Sacadam apud Pausaniam nominatur; quod cui generi attribuendum sit, ignoratur; nam etsi hymni vulgo προοίμια dicuntur, prooemium in Sacadam tamen licebit dubitare num inter hymnos relatum fuerit: de quo vide quae dixi Fragm. inc. 88. Sed hoc prosodium fuisse ibidem probabiliter conieci. Haec de iis, quae aliquis Suidae ordine non comprehensa fuisse possit putare, me, ut vides, non assentiente, qui et Παροίνια et hoc προοίμιον generibus a Suida relatis tribuenda censeam. Sed quod magis mirere, Vita Vratislaviensis et ea omnia genera, ex quibus nihil nominatim affertur, et Scolia omittit, nihilominus autem, ut Suidas, septendecim affert libros: Γέγραφε δὲ βιβλία ἑπτὰ καὶ δ'κα· (1) Ἕμνον, (2) Παιᾶνας, (3, 4) Διθυράμβων β', (5, 6) Προσодίων β'· φέρεται δὲ καὶ (7, 8) Παρθενίων β' καὶ (9) γ' ὃ ἐπιγράφεται vel potius ἐπιγράφεται κεχωρισμένων Παρθενίων, (10, 11) Ἕπορχημάτων β', (12) Ἐγκώμια, (13) Θρήνοις, (14, 15, 16, 17) Ἐπινίκων δ'. Iam primum offendaris illo φέρεται δὲ καὶ Παρθενίων β' καὶ γ'; sed fuit credo: Παρθενίων β'· φέρεται δὲ καὶ γ', ὃ ἐπιγράφεται κεχωρισμένων Παρθενίων, ubi iam illud φέρεται non magnopere incommodum est, nec dubitationem movet, an ea genuina habita sint, praesertim si contuleris verba a me in Praef. T. II. comparata ap. Schol. Nem. IX, pr. αὐταὶ δὲ αἰ ψδαὶ οὐκ εἰ Νεμειονίαις εἰσὶ γεγραμμένοι· διὸ κεχωρισμένως φέρονται. Sed ut Suidae et Vitae Vratislaviensis dissensum tollas, lacunosum dicas Vratislaviensem codicem esse. At Vita melius servata est: itaque licet paulo ante Pindari Δαφνηφορικὸν filio Daiphanto factum commemoretur, quo agnosci Daphnephoricorum liber apud Suidam memoratus videatur, tamen hunc locum non audeo mutilum habere, praesertim quum numerus septendecim librorum conveniat. Quid quod, si mutilus locus esset, plures quam septendecim libri forent? Nam quae de pluribus Dithyramborum, Prosodiorum, Partheniorum, Hyporchematum libris traduntur, vera esse docent fragmenta Dithyramborum et Partheniorum. Quid quod, si idem Suidae et Vitae Vratislaviensis ordo est, non septendecim ipse Suidas libros nominare debet, sed duos et viginti? Ut enim Epiniciorum non unum, sed quattuor libros numerat, ita debebat duos Dithyramborum, totidem Prosodiorum et Hyporchematum, tres Partheniorum numerare. Igitur diversos ordines tenere videmur, quorum alter fortasse ex Aristophanis, alter ex Aristarchi recensione fluxit: ut, ne a lyricis discedam, Alcaeī aliam Aristophanis, aliam Aristarchi editionem fuisse scimus. V. Hephaest. P. 74. Et tum, ut cetera nunc omittam, Scolia quidem, quae apud Suidam referuntur neque tamen in Vita Vratislaviensi comparent, in alterius editionis Encomiis latuerint, quae initio a κάμω nomen acceperant: neque huic sententiae obest, quod Chamaeleon apud Athenaeum XIII, p. 573. E. encomium et scolium Xenophonti scripta distinguit: nam praeterquam quod ille, ut Praef. T. II. docui, ante grammaticos Pindari editores vixit, Encomiū is nomine Epinicium Olymp. XIII. vocavit. Iam si quaerimus, uter ordo antiquior sit, videtur is esse, qui pauciora genera complectitur: quum postea in carminum generibus distinguendis maiore opera posita, qua de re satis dixi Praef. S. Schol. p. XI sq., in plura genera distributae Pindaricae odae essent. Itaque

meo iudicio Aristophanis, qui primus Pindarica disposuit, ordo is est, qui in Vita Vratislaviensi traditur: nisi quod τὰ κχωρισμένα τῶν Παρθενίων non ab Aristophane videntur separata esse, sed quum ab Aristophane essent in Partheniis habita, ab aliis eius ordinem sequentibus eiecta. Mox generibus subtilius distinctis Scolia ab Encomiis separarunt, illis ea carmina comprehendentes, quae per vices a singulis ad citharam cantata esse constaret; et subinde ex ipso carmine colligi poterat, Scolium id esse, ut Scol. Fragm. 1. Similiter dissociarunt Bacchica a Dithyrambis, quorum fortasse alterum librum illa constituerant, animadverso vel antea aliquo discrimine; quod tamen quale sit nescimus, nisi quod coniiicio haec Bacchica fuisse Ἰοβάκχους, quos Proclus Chrestom. p. 524. a Dithyrambis distinctos dicit cantatos esse ἐν ἑορταῖς καὶ θυσίαις Διονύσου, βαβαπτισμένους πολλῶ φρονήματι: adde Menandrum rhetorem de Encom. p. 27. τοὺς δὲ εἰς Διόνυσον (ὑμνοὺς νομιζομέν) Διθυράμβους καὶ Ἰοβάκχους; ubi cf. Heerenium. Porro Δαφνηφορικὰ a Partheniis diremerunt, quibus antea continebantur, ceteraque similiter; omnes autem odas in septendecim libros, ut antea, distribuerunt, singulis generibus singulos libros assignantes. Tanta vero inter utrumque ordinem convenientia est, ut in secundo praeter nomina et locos generum non multum credam novatum esse, nisi quod τὰ κχωρισμένα τῶν Παρθενίων aliis videntur generibus tributa esse et Encomia in duplex Encomiorum et Scoliorum genus divisa. Nam ceteri duo Partheniorum libri videntur iam separata continuisse primo libro Parthenia proprie dicta, altero Daphnephorica; Prosodiorum liber secundus continuerit Ἐνθρονισμοὺς cantatos in pompis celebribus, quibus deorum statuæ ad sedes suas deferrentur; Bacchica autem sive Iobacchi Dithyramborum, ut supra conieci, secundum in altero ordine librum constituerint. Postremo quum duo fuerint ex altero ordine Hyporchematum libri, alterum probabile est Hyporchemata proprie dicta complexum esse, alterum Tragoedias sive Dramata tragica, quibus affinis fuit hyporchemata poesis imitatione insignis: hae tamen tragoediae non Dionysiacaе fuerunt; si enim Dionysiacaе fuissent, haud facile potuissent Hyporchematis iungi: sed aliis dicatae diis. Et habes apud Herodotum (V, 67. 83.) et tragicos choros Adrasto dicatos, et comicos in Damise et Auxesiaе honorem actos. Ita igitur utriusque ordinis partes sibi videntur respondisse:

Prior ordo

Hymni
 Paeanes
 Dithyramborum lib. I.
 Dithyramborum lib. II.
 Prosodiorum lib. I.
 Prosodiorum lib. II.
 Partheniorum lib. I.
 Partheniorum lib. II.
 Τὰ κχωρισμένα τῶν Παρθενίων
 Hyporchematum lib. I.
 Hyporchematum lib. II.
 Encomia
 Threni
 Epiniciorum libri IV.

Posterior ordo

Hymni
 Paeanes
 Dithyrambi
 Bacchica
 Prosodia
 Enthronismi
 Parthenia
 Daphnephorica
 Sparsa in ceteris generibus
 Hyporchemata
 Tragoediae
 Encomia et Scolia
 Threni
 Epiniciorum libri IV.

Sed valuisse initio Aristophanis ordo videtur; itaque neque *Βακχικά* neque *Δαφνηφορικά* neque *Ἐνθρονισμοί* neque *Δράματα τραγικά* citantur, sed ex prioro ordine plures afferuntur Dithyramborum et Partheniorum libri: Scolia tantum citata reperies, quae a ceteris Encomiis facile distingui poterant vel ab indoctioribus. Recentiores vero probabile est ordinem alterum Suidae traditum secutos esse: unde potest factum esse, ut Epinicia in altera serie ultimo loco posita prae ceteris servarentur, quippe in ipso initio collocata. Ceterum ordinem per Vitam Vratislaviensem ad nos propagatum non male incipiunt genera ad deos primum omnes, deinde ad Apollinem maxime et Bacchum pertinentia, Hymni, Paeanes, Dithyrambi; sequuntur carmina et ipsa diis oblata, quae tamen a singulari quadam ratione nomen acceperunt, Prosodia, Parthenia, Hyporchemata; postremo hominum res comprehendentia, Encomia, Threni, Epinicia. Cf. Procl. Chrestom. ap. Phot. p. 522. qui tamen *Παρθένια* et *Δαφνηφορικά* ad deos et homines refert. Hunc Vitae Vratislaviensis ordinem nos quoque sequemur, nisi quod Encomia et Scolia distinguemus, et fragmenta Isthmiorum praemittemus. Unice autem id spectamus, ad quod genus grammatici unumquodque carmen retulerint: qui rectene fecerint an secus, hodie decerni nequit. Quapropter etiam ea, quae victoriis celebrandis scripta erant, carmina, si a grammaticis non ad Epinicia, sed ad aliud genus, ut ad Scolia aut Encomia aut Hyporchemata relata erant, in his generibus recensemus: nec mihi dubium est, non sine idonea ratione hoc in plurimis carminibus a grammaticis ita, ut erat, institutum esse. Series igitur nostrae collectionis haec est:

I. <i>Ἴσθμιονικά.</i>	VII. <i>Ἐπιγράμματα.</i>
II. <i>Ἵμνοι.</i>	VIII. <i>Ἐγκώμια.</i>
III. <i>Παιάνες.</i>	IX. <i>Σκόλια.</i>
IV. <i>Διθύραμβοι.</i>	X. <i>Θρήνοι.</i>
V. <i>Προσόδια.</i>	XI. <i>Ἐξ ἀδῆλων εἰδῶν.</i>
VI. <i>Παρθένια.</i>	

I.

Ι Σ Θ Μ Ι Ο Ν Ι Κ Α Ι.

Ex universa Epiniciarum Pindaricorum periodo, qualis a grammaticis concinnata erat, nihil periisse nisi aliquid ex Isthmiis, vix quisquam dubitabit, qui rem accuratius spectaverit. Nam nullus usquam ex Olympiis, Pythiis, Nemeis locus citatur, quin ad ea, quae supersunt, carmina referendus sit. At Isthmiorum aliquot odae perierunt, quae in fine collectionis positae revulsis casu quodam foliis interceptae sunt. Atqui quum odae curulibus et equestribus victoriis scriptae in unaquaque Epiniciarum parte primum locum occupent, ac deinceps eae succedant, quae pugilibus, luctatoribus, pancratiastis, cursoribus celebrandis poeta composuerat (vide prooemium huius voluminis p. 19.); ea quae superest Isthmiorum collectionis pars post curulium victoriarum epinicia habet pancratiastica, et in pancratiastis desinit: igitur quae interierunt, aut pancratiastas aut luctatores aut cursores celebrabant. Et quae ad Isthmia referri possint fragmenta, aliquot ex hoc sunt genere; cf. Fragm. Isthm. 4. Incert. 95. 96.

2.

Apollonius Dyscolus de pronom. p. 368. A. Ἔτι καὶ ἡ γλῶσση τάσσεται ἐπὶ πλήθους· 2
ὅστις δὴ τῶς ἐξ ἐκκύλισσέ νιν·

Quicumque modus epovit eos. Πίνδαρος Ἴσθμιονίαις. Codex ἐξεκλύισθη: Bekkerus correxit ἐξεκύλισε, Heynius ἐξεκύλισσε. Et sic scribitur Nem. VIII, 23. Metrum fortasse est:

— / — — — — — — — —

Quae sequuntur, Προσφωνεῖται νιν ἐπὶ νίκαις, Bacchylidis sunt.

3.

Eustathius ad Odys. μ, p. 1715, 63. ed. Rom. ὡς ἐμφανεῖ Πίνδαρος ἐν Ἴσθμι- 3
ονίαις εἰπὼν τρὶα κρᾶτα, ἦτοι κρᾶτα, quippe usurpari verbum illud etiam neutro genere.

4.

Κλεινὸς Αἰακοῦ λόγος, κλεινὰ δὲ καὶ ναυσικλυτὸς 4

Αἴγινα· σὺν θεῶν δὲ νιν αἶσα

Ἄλλου τε καὶ Αἰγιμιοῦ

Δωριεὺς ἐλθὼν στρατὸς ἐκτίσσατο.

5 Τὰ μὲν ὑπὸ στάθμῃ νέμονται

οὐ θέμιν οὐδὲ δίκαν ξέλων ὑπερβαίνοντες· οἶοι δ' ἀρετᾶν

δελφῖνες ἐν πόντῳ, ταμίαι τε σοφοί

Μοισᾶν ἀγωνίων τ' ἀέθλων.

Celebris Aeci fama, celebris etiam navibus insignis Aegina, quam deorum cum fortuna Hyllique et Aegimii Doricus eo profectus populus condidit. Sub legis vero norma habitant nec fas nec ius hospitem migrantes; virtute autem delphinum instar in ponto sunt, et dispensatores sapientes Musarum et ludicrorum certaminum. Dixi de hoc carmine T. I. P. II. p. 577 sq. ubi etsi integrum esse putavi, tamen nunc eo inclino, ut ex Isthmio in Aeginetam epinicio depromptum putem: et favet huic sententiae ἀγωνίων ἀέθλων mentio, item quod Aeginetae non curulibus, sed solis athleticis ludis operam dede- runt; solis autem athleticis aut cursoribus scripta Isthmia perierunt. Praeterea duo fragmina de Midylidis et Pythea Aeginetis ad Isthmia retuleris: sed ea in incertorum generum reliquiis relinquere tutius iudicavi. V. Fragm. inc. 95. 96. et quae ibi dis- putavi.

II.

P M N O I.

Hoc nomine certa carmina grammatici complexi sunt a ceteris omnibus, quae Pin- dario tribuuntur, diversa; ea potissimum, ut videtur, quae a stantibus ad citharam ca- nebantur, ut tradit Didymus de Lyricis poetis ap. Etym. v. προσφθῆαι et ὕμνος, et Proclus Chrestom. ap. Phot. p. 523. quamquam hymni nonnulli etiam saltati sunt,

ut Athenaeus dicit XIV, p. 631. C. τὸν γὰρ ὕμνον οἱ μὲν ἀρχοῦντα, οἱ δὲ οὐκ ἀρχοῦντα, ἢ τὸν εἰς Ἀφροδίτην καὶ Διόνυσον etc. Nominatim autem in Pindaricorum collectione ab Hymnis distincta sunt Prosodia, Parthenia, Paeanae, Hyporchemata, Dithyrambi, etsi praeter alia species Hymni Prosodia et Paeanae atque adeo Encomia esse neminem latebat. V. Procl. Chrestom. p. 522 sq. In Hymnos Commentarius grammatici, ut cum Schneidero iudico, Didymi, laudatur in Scholiis Aristophanis *Plut.* 9. καὶ τὴν μὲν περὶ τοῦ Πυθίου τρίποδος ἐν τοῖς Πινδαροῦ Ὕμνοις εἰσαίρων ἡμῶν διελελυμένος: unde patet aliquam tripodis Apollinei mentionem in Hymnis factam esse.

TMNOS A'. ΘΗΒΑΙΟΙΣ, 1—6.

1.

- 5 Primum Hymnum commemorat Lucianus Icaromenippo c. 27. T. II. p. 784. Ἐν δὲ τῇ δεικνῶ ὃ τε Ἀπόλλων ἐκιδάσει καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα ἀρχήσαστο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἤσαν ἡμῖν καὶ τῶν πρώτων ἔδῃ τῶν Ὕμνων τοῦ Πινδαροῦ: ubi nota id a Musis stantibus fieri. Intricatam quaestionem, cur Musae una cum Hesiodi Theogonia primum potissimum Pindari hymnum canant, facili opera enodo. Quippe is hymnus prorsus ut Theogonia plurimorum deorum et heroum fabulae et laudes complectebatur, neque est alius nisi notum illud carmen a Pindaro adolescentulo confectum et immensa mythologiae copia insigne, quod Corinnae Tanagraeae oblatum faceta irrisione ab illa exceptum est. Et haec causa videtur fuisse, cur grammatici huic hymno primum locum dederint, sive quod inter primos a Pindaro compositus erat, sive quod omnium erat uberrimus, seu ob utrumque. Historiolam narrat Plutarchus de glōr. Athen. c. 14. Ἡ δὲ Κόρινθα τὸν Πίνδαρον ὄντα νέον ἔτι καὶ τῇ λογιότητι σοβαρῶς χράμενον ἐνουθέτησεν ὡς ἀμονσον ὄντα καὶ μὴ ποιῶντα μύθους, ὃ τῆς ποιητικῆς ἔργον εἶναι συμβέβηκε, γλώσσας δὲ καὶ καταχρήσεις καὶ μεταφράσεις καὶ μίλη καὶ ἔνθους ἠδύσματα τοῖς πράγμασι ὑποτίθεται. σφόδρα ὡς ὁ Πίνδαρος ἐπιστήσας τοῖς λεγομένοις ἐποίησεν ἐκείνο τὸ μέλος.

Ἰσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν,
ἢ Κάδμον ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν,
ἢ τὸ πάνυ σθίνος Ἡρακλέους,
ἢ τῶν

δειξαμένῳ δὲ τῇ Κορίνθῃ γέλασασα ἐκείνη τῇ χειρὶ δὲν ἔφη σπείρειν, ἀλλὰ μὴ εἰς τὴν θυλάκην. τῷ γὰρ ὄντι συγκειράσας καὶ συμφορήσας πανσπερμίαν τινὰ μύθων ὁ Πίνδαρος τὸ μέλος ἐξέχευεν. Paulo plenius Lucianus Demosth. Encom. c. 19. T. III. p. 505.

Ἰσμηνὸν ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν,
ἢ Κάδμον ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος,
ἢ τῶν κνανάμπυκα Θήβαν,
ἢ τὸ πάντολμον σθίνος Ἡρακλέος,
ἢ τῶν Διονύσου πολυγαθία τιμῶν,
ἢ γάμον λευκωλένου Ἀρμονίας
ὑμνήσομεν;

ubi Fl. Ἡρακλέους. Ecce vero eximie Scholiastes Luciani: Ἀρχαὶ ταῦτα τῶν Πινδαροῦ τοῦ μελοποιῦ Ὕμνων. Dixit ἀρχαὶ p. ἀρχή ob pluralem ταῦτα. Thebanis vero hoc carmen scriptum esse fabulae in ipso initio commemoratae monstrant, firmitaque Schol. Pind. Nem. X, 1. ὃ δὲ Πίνδαρος, ὅτε βούλοιο ἐπαινεῖν τὰς πατρίδας τῶν νε-

κηκότων (noli hoc verbum in nostra re premere), ἀθροίζειν εἶωθε τὰ πεπραγμένα
ταῖς πόλεσι περιφανῆ, καθὼς ἐν τῇ ψῆδῇ, ἧς ἡ ἀρχή·

Ἴσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν,

quem versum etiam Dio Chrysostomus Tarsica I, p. 394. ed. Morell. recitat, addito
ἢ Κάδμον; sed male ibi χρυσηλάκατον. Strophæ prope integra est, deficientibus quin-
que syllabis, ut ex secundo fragmento conicere licet: his autem metro additis stro-
pham finitam esse non dubito.

— / — — — / — — — — —
— / — — — / — — — — —

— / — — — / — — — — —

— / — — — / — — — — —

5 — / — — — / — — — — —

— / — — — / — — — — —

Ἴσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν,
ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν,
ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,
ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλῆος,
5 ἢ τὰν Διωνύσου πολυγαθία τιμάν,
ἢ γάμον λευκωλένου Ἀρμονίας ὑμνήσομεν ;

Ismenium an aurea colo insignem Meliam, an Cadmum, an satorum sacrum genus virorum,
an purpurea taenia ornata Theben, an quidvis audens Herculis robur, an Bacchi laetis-
simum honorem, an nuptias candidis brachiis praeditae Harmoniae celebremus ?
Simile carminis initium Isthm. VI. Huc respicit Dionysius Phaselites Pindaricam notans
dictionem κυανάμπυκας Θήβας: voluit κυανάμπυκα Θήβαν. V. Schol. Pyth. II, inscr.

2.

Ex eadem hac fabularum compage quamquam plura ad nos pervenisse arbitror, 6
tamen paucos tantum locos, qui adhuc in incertis generibus vagabantur, atque in his
unum maxime insignem certa ratione ad primum hymnum referre contigit. Quippe
quum Pindarus singulis carminibus alios cum alia melodia numeros aptaverit, qua de
re nemo peritus dubitat, cuius fragmenti paulo amplioris et ad integram stropham
proxime accedentis eadem quae alius mensura est, id ex eodem atque illud carmine
desumptum esse constat. Ita primi hymni aliam stropham esse intelligitur hanc fra-
gmento primo prorsus congruam ap. Clementem Strom. VI, p. 731 sq. ed. Pott. p. 613.
Paris. quam statim ita emendatam praebere, ut legi debet: Πίνδαρος δὲ ἀντικρυς καὶ
σωτήρα Δία συνοικούντα Θέμιδι εἰσάγει, βασιλέα σωτήρα δικαίων ἐρμηνεύων ᾧ δέ πως·

Πρῶτον μὲν εὐβουλον Θέμιν οὐρανια
χρυσείαισιν ἱπποῖς Ὠκεανοῦ παρὰ παγαῶν
Μοῖραι ποτὶ κλίμακα σεμνάν
ἄγον Οὐλύμπου λιπαρὰν καθ' ὁδόν

5 σωτήρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς ἔμμεν·

ἃ δὲ τὰς χρυσάμπυκας ἀγλαοκάρπους τίκτεν ἀλαθείας Ἰθρας.

Primum quidem bene consulentem Themidem caelestem aureo curru ab Oceani fontibus
Parcae ad ascensum sanctum ducebant Olympi splendida in via, ut esset vetus Iovis Ser-
VOL. II. P. II.

Quodsi illa verba de Pindarico hymno intelligenda sunt, primum hymnum spectari crediderim; sed obest illud ὃ ἐπ' αὐτῆς ὕμνος: nec credo Pindarum spectari.

6.

- 10 Ex alia stropha eiusdem carminis petitus videtur versus ab Hephæstione p. 51. una cum illo de Themide positus:

Κείνων λυθέντων σαῖς ὑπὸ χειρῶν, ἄναξ.

Liberatis illis, o rex, tuis sub manibus. Est de Titanibus a Iove liberatis. Λῦσι δὲ Ζεὺς ἀφθίτος Τιτᾶνας, Pyth. IV, 291. Locus Hesiodi Theog. 501. Λῦσι δὲ πατροκασσιγνήτους ὀλοῶν ἀπὸ δεσμῶν, huc non videtur pertinere: v. ibi Wolfium.

7.

ΕΙΣ ΑΜΜΩΝΑ.

- 11 Pausanias IX, 16. princ. Οὐ πόρρω δὲ ἐστὶ ναὸς Ἀμμωνος, καὶ τὸ ἀγάλμα ἀνέθηκε μὲν Πίνδαρος, Καλάμιδος δὲ ἔργον ἐστίν. ἀπέπεμψε δὲ ὁ Πίνδαρος καὶ Λιβύης ἐπ' Ἀμμωνίους τῷ Ἀμμωνι ὕμνους· οὗτος καὶ εἰς ἐμὲ ἦν ὁ ὕμνος ἐν τριγώνῳ στήλῃ παρὰ τὸν βωμόν, ὃν Πτολεμαῖος ὁ Λάγου τῷ Ἀμμωνι ἀνέθηκεν: ubi Schneidero indice videtur ὕμνον in singulari legendum. Huius haud dubie initium est, quod refert Schol. Pyth. IX, 89.

Ἀμμων Ὀλύμπου δέσποτα.

— — — — —

De Pindaro Ammonis cultore vide quae dixi Oec. Civ. Ath. T. II. p. 258. Theoris Thebanorum ad Ammonium missis dicitur poeta mandatum dedisse anno mortis (v. Vit. Vrat. p. 9. extr.): tum fortasse hoc carmen transmissum.

8.

ΕΙΣ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΝ.

- 12 Mira extat de Pindaro narratio apud Pausaniam superstitiosum hominem IX, 23, 2. Λέγεται δὲ καὶ ὄνειρατο: ὅσιν αὐτῷ γενέσθαι προήκοντι ἐς γῆρας· ἐπιστάσα ἡ Περσεφόνη οἱ καθεδύοντι οὐκ ἔφασκεν ὕμνηθῆναι μόνῃ θεῶν ὑπὸ Πινδάρου, ποιήσειν μίτροι καὶ ἐς αὐτὴν ἄσμα Πινδάρου ἐλθόντα ὡς αὐτήν. καὶ τὸν μὲν αὐτίκα τὸ χρεῶν ἐπιλαμβάνει, πρὶν ἐξῆκειν ἡμέραν δεκάτην ἀπὸ τοῦ ὄνειρατος. ἦν δὲ ἐν Θήβαις γυνὴ πρεσβύτις γένους εἰνέκα προσήκουσα Πινδάρῳ καὶ τὰ πολλὰ μεμελετηκνῖα ἄδειν τῶν ἁσμάτων· ταύτη Πίνδαρος ἐνύπνιον τῇ πρεσβύτιδι ἐπιστάς ὕμνον ἦσεν ἐς Περσεφόνην, ἣ δὲ αὐτίκα ὡς ἀπέλιπεν αὐτήν ὁ ὕπνος, ἔγραψε ταῦτα, ὅποσα τοῦ ὄνειρατος ἤκουσεν ἄδοτος. ἐν τούτῳ τῷ ἄσματι ἄλλαι τε ἐς τὸν Ἄϊδην εἰσὶν ἐπικλήσεις καὶ ὁ χρυσήνιος, δῆλα ὡς ἐπὶ τῆς Κόρης τῇ ἀρπαγῇ. Quod de Pindaro somniantē tradit, non repudiaverim: similia certe Socratis somnia habes in Platonis Critone et Phaedone: sed carmen ipsum Pindarus videtur ante mortem fecisse monente somnio, ut Socrates fabulas Aesopias, idque scriptum propinqua illi reliquisset: ut adeo hoc novissimum Pindari carmen fuerit, ut Fragm. 1 sqq. unum ex primis tenemus. Pro Proserpina male Cererem ministrat Vit. Vrat. p. 9. Ἀλλὰ καὶ ἡ Δημήτηρ ὄναρ ἐπιστάσα αὐτῷ ἐμίμνητο, ὅτι μόνῃ τῶν θεῶν οὐχ ὕμνησεν. ὃ δὲ εἰς αὐτήν ἐποίησε ποίημα, οὐ ἡ ἀρχή.

Πότνια θερμοφόρε χρυσάννιον.

Θερμοφόρος audit Proserpina ob intimam cum Cerere coniunctionem. Ex Pausania vero corrige χρυσανίου, quippe Ἴδιον δάμαρ aut simile, quod periit. Metrum hoc fuit:

— / — — — — — / — — — — —
Χρυσάννιος Ἴδης est in Orphic. Argon. 565. ex Homericο Χρυσάννιος Ἄρτεμις Iliad. ζ, 205.

ΕΙΣ ΤΥΧΗΝ, 9—12.

9.

Pindarum Fortunam, ab Aeschilo ap. Stob. Ecl. I. 7, 13. insigniter celebratam, 13 veneratum carmine esse, fragmenta satis docent: quod etsi quis etiam inter Paeanas aut Prosochia fuisse censuerit, nulli tamen generi probabilius adnumerabitur quam Hymnis: in quibus si paulo audacius reposuisse videbor, certe piaculum non feci. Videtur autem hoc carmine Fortuna ea celebrari, quae Thebis colebatur (Pausan. IX, 16, 1.). Inde vero tria vel quattuor fragmenta supersunt, quorum unum est apud Pausaniam VII, 26. Ἐγὼ μὲν οὖν Πινδάρου τὰ τε ἄλλα πείθομαι τῇ ᾠδῇ καὶ Μοῦρῶν τε εἶναι μίαν τὴν Τύχην καὶ ὑπὲρ τὰς ἀδελφάς τε ἰσχύειν.

10.

Idem IV, 30. extr. Ἦσαι δὲ καὶ . . . Πινδάρου ἄλλα τε ἐς τὴν Τύχην καὶ δὴ καὶ 14 φερέπολιν ἀνεκάλεσεν αὐτήν. Plutarchus de fort. Roman. c. 10. Τὴν δὲ Τύχην καὶ εἰ μετ' ἐκείνον ἐθαύμασαν βασιλεῖς ὡς πρωτόπολιν καὶ τιθηνὸν καὶ φερέπολιν τῆς Ρώμης ἀληθῶς κατὰ Πινδάρου.

11.

Plutarchus de fort. Roman. c. 4. Οὐ μὲν γὰρ ἀπειθῆς (ἡ Τύχη) κατὰ Πινδα- 15 ρον, οὐδὲ δίδυμον στρέφουσα πηδάλιον, ἀλλὰ μᾶλλον Εὐνομίας καὶ Πειθοῦς ἀδελφὴ καὶ Προμηθείας θυγάτηρ, ὡς γενεαλογεῖ Ἀλκμάν. Quod Reiskius suspicabatur ἀπειθῆς a Wyttenbachio receptum, firmat oppositum Πειθοῦς ἀδελφὴ. Pindarus igitur Fortunam contumacem, pervicacem, non obedientem, hoc est ei, qui eam habeat, non perpetuo parentem, sed duplici gubernaculo utentem dixerat. Pro στρέφουσα poeta dederat στρέφοισα.

12.

Quid vero, si huc referamus etiam illa apud Aristidem T. II, p. 256. Ἀλλὰ κἄν- 16 ταῦθα τὸ τοῦ Πινδάρου κρατεῖ· πάνυ γὰρ μετ' ἀληθείας τοῦτ' ἐκείνος ὑμνησεν·

Ἐν ἔργμασι δὲ νικᾷ τύχα,
οὐ σθένος.

— / — — — — — / — — — — —
— / — — — — — / — — — — —

In certaminibus vincit fortuna, non robur. Et hic et ap. Aristid. T. II. p. 29. variae lectiones sunt ἄρματι vel ἄρμασι, nec non ἔρμασι: sed quod Schneiderus edidit ἔργμασι, firmavit ex Phot. Bibl. p. 1304. ed. Schott. ubi Aristides excerptus est.

13.

- 17 Aristides T. II. p. 125. Πέπονθας ταῦτον τῷ Πινδάρου Πηλεΐ, ὃς τῆς τε θήρας διήμαρτε καὶ τὸν Εὐρυτίωνα φίλον ὄντα αὐτῷ προσδίφθειρεν, ubi Scholiastes: Μέμνηται ἐν Τμνοῖς Πίνδαρος, ὅτι τὸν Εὐρυτίωνα τὸν τοῦ Ἴρου τοῦ Ἄκτορος παῖδα ἐν ὄντα τῶν Ἀργοναυτῶν, συνθηρεύοντα ἄκων ἀπέκτεινε Πηλεὺς· φίλον δὲ λέγει, ἐπειδὴ συγγενὴς τοῦτου ἦν· Πηλεὺς γὰρ πρὸ Θέτιδος θυγατέρα Ἄκτορος τὴν Πολυμήλην εἶχε γυναῖκα, ὃ δὲ Ἄκτωρ ἦν πατὴρ Ἴρου, ὃς παῖδα ἔσχε τὸν Εὐρυτίωνα. Addit Schneiderus: „Actoris filiam Πολυμηλίδα appellat Tzetzes ad Lycophr. 175. Alias scripturae varietates in hoc nomine reperies diligenter collectas apud Bachet de Meziriac sur les Epîtres d'Ovide T. I. p. 41. Historiam Pelei illustant loci Nicandri ap. Anton. Liberalem p. 38. Pausan. II, 29. Pindari Nem. IV, 90. (vulg.) Etymol. M. v. Λύκιον, quae diligens lector comparabit;” et Heynius: „Propius ad rem spectant loci Apollodori III, 13, pr. et Notae p. 786 sq.” Fortasse ad idem carmen pertinet insigne fragmentum de Peleo inter incerta a me relatum num. 55. Ibi enim, ut hic, Argonautis iunctus Peleus est: quodsi illud fragmentum ex eodem hymno est, ex quo sua Aristides petiit, illud praecessit, narratio de caede Eurytionis successit. Postremo prope eo inclino, ut utrumque fragmentum ex primo Hymno fuisse putem, in quo etiam de Pelei fati dictum fuerit, sive quod Cadmo ut felicitate ita et calamitatibus similis fuit (cf. Pyth. III, 86 sqq.), sive Theogoniae serie eo deducente. Metrum certe fragmenti illius num. 55. tale est, ut in epodo primi Hymni illi versus potuerint positi esse. Cf. etiam ad Fragm. Hymn. 4.

14.

- 18 Etym. M. p. 821. 52. et Etym. Gud. p. 578. 42. v. ὁμήρειον: Πίνδαρος δὲ ἐν Τμνοῖς, Ἐρίφων μεθομήρειον, ὅλον ὁμοῦ καὶ μετ' αὐτῶν πορευόμενον. Cave cum Sylburgio et Schneidero corrigas μετ' ὁμήρειον et deinde πορευόμενοι: μεθομήρειος sive μεθομήρειος hoc loco est comes, ut explicat Etymologus, cuius etiam cetera verba vide eodem redeuntia. Ἐρίφων μεθομήρειος videtur Pan esse.

15.

- 19 Schol. Pind. Pyth. IV, 288. Ταύτην δὲ (Φρίξου μητρειάν) ὃ μὲν Πίνδαρος ἐν Τμνοῖς Δημοδίκην φησὶν, Ἰππίας δὲ Γοργῶπιον, ut cetera omittam. Vulgo erat Δημοτικὴν: cod. Gott. Δημοτικὴν, ut ibi notavi. Cf. Müller. Orchom. p. 170. Pindarica forma erat Δημοδίκη.

16.

- 20 Antiatticista in Bekkeri Lexicis Seguierianis p. 80. 8. Ἀρχαιότερον: Πίνδαρος Τμνοῖς. Pindarum huiusmodi formis frequenter uti notat Eustathius ad Odys. β, p. 1441. 13. et ad Dionys. Perieget. vs. 172. quo pertinet ἀπονέστερον et ἀφρονέστερον in Olymp. II. item αἰδοίστατον Olymp. III. Cf. Etym. M. v. αἰδοίστατος.

17.

- 21 Lex. Seg. p. 339. Bekker. Anecd. T. I. Ἄγριος ἔλαιος: ἦν οἱ πολλοὶ ἀγρίλαιον καλοῦσιν. ἔστι παρὰ Πινδάρῳ ἐν Τμνοῖς. Cf. Schneider. Lex. Gr. v. ἔλαιος.

18.

- 22 Quintilianus VIII, 6, 71. Exquisitam vero figuram huius rei (crescentis hyperboles alia insuper addita) deprehendisse apud principem Lyricorum Pindarum videor in libro

quem inscripsit "Τμνοῦς. Is namque Herculis impetum adversus Meropas, qui in insula Co dicuntur habitasse, non igni nec ventis nec mari, sed fulmini dicit similem fuisse: ut illa minora, hoc par esset. Cf. Nem. IV, 26. Isthm. V, 29. Quod de Pindaro librum suum "Τμνοῦς inscribente narrat, notavi in Praef. Schol. T. II, p. X.

19.

Scholiastes Statii Theb. II, 85. „Ogygii, Thebani, ab Ogyge rege aut amne. Ogy- 23
güs, ait (Theb. I, 173.), *aspera rebus fata tulere vicem.* Sic Pindarus in *Somniis*:
* Opite *ἰωσδεεγυρενοποννητηστανεσσιπυ.*” *Somnia* putabam aliquando ad
hymnum in Proserpinam spectare, de quo vide supra *Fragm. 8.* sed nunc persuasum
habeo, scribendum esse in *Hymnis*, quo deducit lectio *somnis*, quae est in libris Frey-
singsensi et Gudiano LIV. ut mihi nunciavit doctissimus Handius, qui de hoc loco
a me consultus sibi quoque *Hymnis* probari perscripsit. Ex reliquis litteris obscuris-
simis exsculpsi haec: ΩΓΤΓΕΙΟΥΣΔΕ ΕΥΡΕΝΟ ΠΟΛΙΝ ΗΤΕΕΤΑΝ ΕΣ
ΑΙΠΥ, et conicio esse de Cadmo in Bœotia Ogygios inveniente ibique Cadmeam ut
sibi condere liceret postulante, ut fere ita emendandum esset: Νγυγίους δ' εὔρεν,
ὅπου πόλιν αἶτες τάνδ' ἐς αἰπύ: cui id quidem minime obesse censeo, quod non
Ogygios Hectenes, sed Aones et Hyantes in Boeotia reperisse Cadmus dicitur ex Pausa-
niae narratione IX, 5. Illud tenendum prope portam Ogygiam fuisse Cadmeam arcem,
de quo v. Müller. *Orchom.* p. 486. id quod nostram firmat lectionem. Possis etiam
αἰτησ conicere. Ceterum pro αἶτεσ sive αἰτησ scriptum erat ἦτεσ sive ἦτησ, unde in
libris ΗΤΗΕ. Cadmum vero precibus primum sedem sibi postulasse, quis miretur
a Pindaro religioso homine narratum? Sed Cadmum pugna Aborigines vicisse perhi-
bent; nempe postquam precibus nihil impetraverat, ad arma itum. Post ἐς αἰπύ se-
quebatur verbum vel participium, κτισθεῖσαν vel simile aliquod, in hunc sensum: ὅπου
πόλιν αἶτες τάνδ' ἐς αἰπύ κτισθεῖσαν ἐξεῖναι οἱ οἰκίσειν. Ipsum αἰπύ bene convenit
rurī Thebanæ, *ληπαῶν Θηβῶν μεγάλῳ σκοπέλῳ* *Fragm. inc. 106.* Postremo mihi Han-
dius has lectionis varietates benigne transmisit, ex Freysingsensi: opite. ἰωσδεεγυρε,
ποννητηστανεσσιπυ: ex Gudiano: opite. ἰωσδεεγυρενωποννητη
φα. νεσσιπι: postremo ex Monacensi: οριγείως δεεγρε ποροννητη
Φανεσσιπυ. Sed nihil ex his extrico melius.

III.

ΠΑΙΑΝΕΣ.

De indole Paeanum vide quae diximus *Metr. Pind. III, p. 207 sq. et III, 13. p. 270.*
Apollini dicatos fuisse et aliunde scimus et ex Menandro Rhetore de encom. p. 27.
Locus classicus est Procli ap. Phot. p. 523. ὁ δὲ Παῖαν ἔστιν εἶδος ᾠδῆς εἰς πάντας
νῦν γραφόμενος θεούς, τὸ δὲ παλαιὸν ἰδίως ἀπενέμετο τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτεμίδι ἐπὶ
καταπαύσει λοιμῶν καὶ νόσων ἀδόμενος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ Προσόδια τινες Παί-
ανας λέγουσιν. Pindari Paeanem aliquem a Pane cantatum esse tradunt veteres: v.
Parthen. *Fragm. 2.* praeterea Paeanum Pindaricorum meminit Plutarchus de mus. c. 9.

ubi plura de Paeanum scriptoribus, et Servius ad Virg. Aen. X, 738. Unde Pindarus opus suum, quod et hominum et deorum continet laudes, Paeanas vocavit, de quo loco dixi Praef. T. II. p. X. *Hominum et deorum*, inquit Servius; ut putes etiam aliorum atque Apollinis deorum venerationem Paeanibus complexum poëtam esse, atque adeo humana nomina celebrasse: neque ego dubito et alios deos illis poëtam cecinisse, cuius rei exemplum praebet Paean in Iovem Dodonaëum, et homines eos esse laudatos, a quibus Paean dicabatur: sed Apollini tamen ipsi plurimos oblatos esse Paeanas vix est quod ambigas. Itaque ad Paeanas refero verba Pausaniae X, 24. *Ἀνάκειται δὲ οὐ πόρρω τῆς ἑστίας Θρόνος Πινδάρου· σιδήρου μὲν ἔστιν ὁ Θρόνος, ἐπὶ δὲ αὐτῷ φασιν, ὅποτε ἀφίκοιτο εἰς Δελφούς, καθέζεσθαι τε τὸν Πινδάρου καὶ ἄδειν ὅποσα τῶν ἁσμάτων εἰς Ἀπόλλωνί' ἔστιν:* et Himerii locum Orat. III. pr. p. 428. Adde Aporphthegma p. 10. Schol. nostr. *Παραγεγόμενος δὲ εἰς Δελφούς καὶ ἐρωτώμενος τί παρέστι θύσων τῷ Ἀπόλλωνι, εἶπε παιᾶνα:* pro quo paulo aliter Philodemus de musica col. 21, 8. T. I. p. 91. Vol. Herc. *καὶ τὸν Πινδάρου οὕτω νομίζειν, ὅτ' ἔφη θύσων ποιήσασθαι διθύραμβον.* In Paeanas commentatus est Didymus: v. Praef. T. II. et infra.

Εἰς Ἀπολλωνᾶ Πιθίων, 1—5.

1.

Δ Ε Α Φ Ο Ι Σ.

- 24 Schol. Pind. Nem. VII, 94. *Καθόλου γὰρ ἀπολογεῖσθαι βούλεται περὶ τοῦ Νεοπτόλεμου θανάτου πρὸς τοὺς Αἰγινῆτας. ἐκείνοι γὰρ ἠτιῶντο τὸν Πινδάρου, ὅτι γράφων Δελφοῖς τὸν Παιᾶνα ἔφη·*

Ἀμφιπόλοισι μαρνάμενον μοιριᾶν περὶ τιμᾶν ἀπολωλέναι

τὸν Νεοπτόλεμον. *Cum ministris sacrorum rugnantem de honoribus ex victimarum portione debitus perüssse. Nam μοιριᾶν, non μοιρίαν legendum, Schneiderus recte animadvertit: quod quum Scholiastes postea explicet περὶ τῶν νομιζομένων τιμῶν τοῖς Δελφοῖς, non dubitavi corrigere μοιριᾶν περὶ τιμᾶν, quum vulgo accusativus singularis feminini legeretur. Adde Schol. Nem. VII, 150. ὁ δὲ Ἀριστόδημος, ὅτι μεμφθεὶς ὑπὸ Αἰγινητῶν ἐπὶ τῷ δοκεῖν ἐν Παιᾶσιν εἰπεῖν τὸν Νεοπτόλεμον ἐπὶ ἱεροσυλῆα ἐηλυθέναι εἰς Δελφούς, νῦν ὡς περ ἀπολογεῖται εἰπὼν, ὅτι οὐχ ἱεροσυλῶν ἐτελεύτησεν, ἀλλ' ὑπὲρ κρείων φιλοτιμηθεὶς ἀνηρέθη. Ex universa narratione carmen ante Nemeaeum septimum scriptum esse liquet. Metrum fortasse hoc est:*

— — — — —

2.

- 25 Ad carmen aliquod Delphico deo dicatum refertur fragmentum apud Pausaniam X, 5, 5. ubi de tertio Delphico templo, quod aheneum fuisse non incredibile scriptori videtur: τὰ μέντοι ἄλλα, inquit, οὐκ ἔπειθεν ὁ λόγος, ἢ Ἡφαίστου τὸν ναὸν τέχνην εἶναι, ἢ τὰ ἐς τὰς ἄδους τὰς χρυσαῖς, ἃ δὴ Πινδάρου ἦσεν ἐπ' ἐκείνῳ τῷ ναῷ·

Χρῦσαι δ' ἐξ ὑπερφῶν αἶιδον Κηληδόνες.

οὗτος μὲν δὴ ταῦτα ἐς μίμησιν, ἐμοὶ δοκεῖν, τῶν παρ' Ὀμήρῳ Σειρήνων ἐποίησεν, Odys. μ, 39. Hoc est interprete Romulo Amasaeo: *Aureae cantabant e laquearibus Flexani.*

μας. Pro voce *Κηληδόνες* Pausaniae textus habet *Κηλήμονες*. Corruptior locus est apud Galen. in Hippocr. π. ἄρθρ. T. III, p. 615. Bas. *Και Πίνδαρός φησιν ἐν ταῖς Πλειάσι (τοῖς Παιάσι): Χρυσαὶ αἱ δ' ὄξυμπεραι αἱ τοῦ ἄειδον Κηληδόνες.* Athenaeus VII, p. 290. E. *τῶν παρὰ Πινδάρῳ Κηληδόνων, αἱ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ταῖς Σειρήσει τοὺς ἀκρωμένους ἐποιοῦν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφαναινεσθαι.* Hinc Eustathius ad Odys. μ, p. 1709. 56. *Ἰστίον ὅτι Πίνδαρος Κηληδόνας λέγει ποιοῦσας τοὺς ἀκρωμένους ἐπιλανθίσθαι τῶν τροφῶν ὑφ' ἡδονῆς καὶ οὕτως ἀφαναινεσθαι. οὐ πάνυ δὲ δῆλον, εἴτε Κηληδόνας ἐκεῖνος ἐπιθετικῶς τὰς Σειρήνας λέγει διὰ τὸν κατ' αὐτάς, Ὅμηρος ἂν εἴποι, κηληθμόν, εἴτε καὶ ἄλλα τινὰ ᾄδικα δαιμόνια.* Idem ad Odys. λ, p. 1689. 37. *Ἐκ δὲ τοῦ κηλεῖν καὶ αἱ παρὰ Πινδάρῳ Κηληδόνες παράγονται, ὧν Ἀθήναιος μέμνηται ὡς θελγουσῶν οὐδὲν ἔλαττον ἤπερ αἱ τοῦ μύθου Σειρήνες.* Haud dubie vero *Κηληδόνες* dicuntur feminae aureis imaginibus expressae, χρυσαὶ ᾄδοι, ut ait Pausanias; *Ἰγγας* vocat Philostratus vit. Apollon. VI, 11. p. 247. ubi de hoc templo: *καὶ ἄλλου ἐδεήθη ναοῦ, καὶ μεγάλων ἤδη καὶ ἑκατομπίδων· ἐνός δὲ αὐτῶν καὶ χρυσᾶς Ἰγγας ἀνάψαι (Ἀπόλλων) λέγεται Σειρήνων τινὰ ἐπεχούσας (ἐπιχεούσας) πειθᾶ;* ubi Olearius recte confert *Iyngas* quattuor in regia Persarum ap. Philostr. ib. I, 25. p. 34. *Χρυσαὶ δὲ Ἰγγες ἀποκοιμάνται τοῦ ὀρόφου τέταρες, τὴν Ἀδράσφιαν αὐτῷ παρεγγυῶσαι καὶ τὸ μὴ ὑπὲρ τοὺς ἀνθρώπους αἵρεσθαι.* Ceterum quod ex vase Locrensi a Mich. Ardito (Illustrazione di un antico vaso trovato nelle ruine di Locri, Neap. 1791.) edito huc advocantur *ΚΑΛΕΔΟΝΕΣ*, id quidem nihili est, neque ego commoveor Huschkii disputatione Anal. crit. p. 8 sqq. et in commentatione de inscriptione Vasculi Locris in Italia reperti, Rostoch. 1813. in lucem emissa. Nam pluralem *Κηληδόνες* uni puellae sedenti adscribi mirum est: neque omnino in illo vase legitur *ΚΑΛΕΔΟΝΕΣ*, sed *ΚΑΛΕΔΟΚΕ*, ut viderat Zarillus in dissertatione s. 1792. impressa, et nobis Uhdenius, accuratissimus litterarum examinatus affirmavit, qui vas illud ipse inspexit et vitro optico litterarum ductus scrutatus est. Igitur sententia est: *καλὴ δοκεῖς*, quemadmodum in his vasculis frequentissima est inscriptio *καλὸς* et *καλῆ*. Scriptura est antiqua, in qua *E* pro *η* et *ei* usurpatur. Et hanc huius inscriptionis interpretationem dudum est ex quo docuit Villosionus Magas. encyclop. ann. VII. (1801.) T. II. p. 473 sq. quum Zarillus putasset explicandum esse: *καλὴ δοκῆς*, contra Graecae linguae usum. Quodsi ullus dubitationi locus relictus est, haec una erit, numne *καλὴ δοκεῖ* legendum sit, propterea quod *ι* etiam Iota est in aliquot titulis valde antiquis, ut in columna Naniana et aere Petiliensi. Attamen praefero illud *δοκεῖς*. Quibus perscriptis nuperrime incidi in similem titulum Atticum tegulae impositum, quae nunc in domo Fauvelii est (Pouqueville Voyage dans la Grèce, Par. 1820. T. IV, p. 74.); ibi legitur: *ΙΠΠΕΟΣ ΚΑΛΟΣ ΑΡΙΣΤΟΜΕΔΕΙ ΔΟΚΕΙ*, hoc est *Ἰππιος καλὸς Ἀριστομηδεὶ δοκεῖ*, ubi iam ipsum verbi *δοκεῖν* in hac re usum tenes. Valeant igitur Locrenses istae *Κηληδόνες*. Sed pulchre Huschkii Vitae Sophoclis restituit *Κηληδόνα χαλκῆν*, ubi vulgo *χειλιδόνα*, et Luciani Nigrino T. I. p. 41. *Κηληδόνας*, ubi erant *ἀηδόνες*. Versus cave cum Hermanno ita restituas Dorio fere modo:

*Χρυσαὶ δ'
ἐξ ὑπερφύου ἄειδον
Κηληδόνες.*

Lectionem *χρυσαῖαι* satis tuentur Pausanias et Galenus, apud quem inde depravatam *χρυσαὶ αἱ*. Metrum fuit paulo liberius, quale etiam in priori fragmine fuisse conieci, idque fortasse tale fuit:

Χρύσειαι δ' ἐξ ὑπερώου
 αἰδον Κηληδόνες.

.....x-1-0-0-
 x-1-0-0-.....

nisi Pindarus divisim dederat ὑπερώου. Postremo quaeri potest, ubi illae Κηληδόνες in Delphico templo fuisse dicantur. Equidem arbitror dici sub tecto suspensas, ut Iynges in regia Persarum; unde Philostratus utitur voce ἀνάσαι. Conferri potest, quod etiam donaria Delphis sub tecto suspensa reperiuntur Pyth. V, 34—42. ubi non solum κρέματα suspensa currus instrumenta (ἐνη δαίδαλα) esse docet, sed simul patet sub tecto sive lacunari ea suspensa esse, ubi etiam Cretense illud signum haud dubie pendeat. Hinc vs. 39. aedicula, quam ibi significavi intelligendam esse (Explicatt. p. 287.), quum alii de templo cogitarent, non simpliciter appellatur, sed pars aediculae, κυπαρίσσινον μέλαθρον, hoc est proprie cupressina in medio lacunari trabs; hinc τέλος Παρνασίον deinceps dicitur: inde etiam κάθεισσαν explicandum ad tectum rediens. Atque ita locum de Flexanimis intellexit iam Amasaenus.

3.

- 26 Quartum templum Delphicum illud est, quod Trophonius et Agamedes extruxerant (Pausan. X, 5.), quae res pervulgata. Igitur post tertii templi mentionem a Pindaro factam coniciias de quarto eundem in eodem carmine egisse, atque huc referenda esse verba Plutarchi Consol. ad Apollon. p. 335. Tub. Καὶ περὶ Ἀγαμήδους δὲ καὶ Τροφωνίου φησὶ Πίνδαρος, τὸν τετὸν τὸν ἐν Δελφοῖς οἰκοδομήσαντας αἰτεῖν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος μισθὸν, τὸν δ' αὐτοῖς ἐπαγγελιασθαι εἰς ἑβδόμην ἡμέραν (in diem tertium Cic. Tusc. IV, 47.) ἀποδώσειν, ἐν τσοῦτῃ δ' εὐχεῖσθαι παρακελεύσασθαι, τοὺς δὲ ποιήσαντας τὸ προστάχθην τῇ ἑβδόμῃ νυκτὶ κατακοιμηθέντας τελευτήσαι. λέγεται δὲ καὶ αὐτῷ τῷ Πινδάρῳ ἐπισκήψαντι τοῖς παρὰ τῶν Βοιωτῶν πεμφθεῖσιν εἰς θεοῦ πυθέσθαι, εἰ ἄριστόν ἐστιν ἀνθρώποις, ἀποκρίνασθαι τὴν πρόμαντιν, ὅτι οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖ, εἰ γὰρ τὰ γραφέντα περὶ Τροφωνίου καὶ Ἀγαμήδους ἐκείνου ἐστίν. Omitto cetera.

4.

- 27 Postremo ad Delphici templi descriptionem haec spectant apud Strabonem IX. p. 642. C. 643. A. Ἐκάλεσαν τῆς γῆς ὀμφαλὸν προσπλάσαντες καὶ μῦθον, ὃν φησὶ Πίνδαρος, ὅτι συμπέσειεν ἐνταῦθα οἱ αἰετοὶ οἱ ἀφειθέντες ὑπὸ τοῦ Διὸς, ὁ μὶν ἀπὸ τῆς δύσεως, ὁ δ' ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς· οἱ δὲ κόρακάς φασι. Schneiderus: „Fabulam copiose narrat Schol. Pindari ad Pyth. IV, 6. qui tamen ipsius Pindari non meminit, sed simpliciter ait: λόγος τις τοιοῦτος περιηγεῖ. Habet eandem Claudianus XVI, 11. ubi v. Gesn. Conf. Plutarchus de def. orac. p. 409. ed. Franc. (initio libri), Schol. Sophocl. Oedip. T. 489. Pausanias X, 16. Τὸν δὲ ὑπὸ Δελφῶν καλούμενον ὀμφαλὸν λίθου πεποιημένον λευκοῦ, τοῦτο εἶναι τὸ ἐν μέσῳ γῆς πάσης αὐτοὶ λέγουσιν οἱ Δελφοί, καὶ ἐν ᾧδῃ τινὶ Πίνδαρος ὁμολογοῦντά φησιν ἐποίησεν.” De terrae umbilico habes etiam Pyth. IV, 74. πὰρ μέσον ὀμφαλὸν εὐδένδροιο ματέρος, Pyth. VI, 3. VIII, 62. XI, 10. Nem. VII, 33. sed de aquilarum concursu nihil in Epiniciis est; neque Strabo, accuratus scriptor, ob solam aurearum aquilarum mentionem Pyth. IV, 4. iniectam dixerit προσπλάσαντες καὶ μῦθον ὃν φησὶ Πίνδαρος. Igitur haec praeter Epinicia in alio carmine prodita uberius arbitror; in quo me illud confirmat, quod Pausanias non univ-erse ad Pindarum passim haec tangentem, sed ad certam quandam odam provocat,

in qua Pindarus consentientia Delphis pronunciaverit: illi vero Paeani, in quo de Delphicis templis poeta dixerat, illa optime vindicari quis negaverit?

5.

Huc referre non dubito Schol. Aeschyl. Eumen. 2. ad verba Πρωτόμαντιν Θέμιν· 28 Πίνδαρος φησι πρὸς βίαν κρατῆσαι Πυθούς τὸν Ἀπόλλωνα· διὸ καὶ ταρταρώσαι ἐξήτει αὐτὸν ἢ Γῆ.

ΕΙΣ ΔΙΑ ΔΩΔΩΝΑΙΟΝ, 6—9.

6.

Paeanem in Dodonaeum Iovem extitisse fragmentum proxime sequens fidem facit: qui fortasse tripodis Ismenii deductioni inserviebat; unde aptior paeanis denominatio, quoniam Ismenius tripus ab Apolline non alienus. De re vide ad Fragm. Paean. 15. Ex illius igitur carminis initio petita sunt verba haec:

Δωδωναίῃς μεγάλῃσθενας, ἀριστότεχνα πάτερ,

Dodonaeae potentissime, arte excellens pater; huius fortasse metri:

— — — — —

Habet Dio Chrysostomus Orat. XII. p. 217. D. Pindarogue primus vindicavit Theod. Canterus V. L. II, 11. Clemens Alexandrinus Strom. V, p. 710. (indeque Eusebius P. E. XIII, 13.) post locum ex Nem. VI. princ. καὶ ἕνα τὸν τούτων δημοουργόν, ὃν ἀριστοτέχνην πατέρα λέγει, τὸν καὶ τὰς προκοπὰς κατ' ἄξιαν εἰς θεϊότητα παρασχημένον. Plutarchus S. N. V. p. 11. Ὅτι γὰρ ἡ περὶ τὴν ψυχὴν ἰατρικὴ, δίκη δὲ καὶ δικαιοσύνη προσαγορευομένη πασῶν ἐστὶ τεχνῶν μέγιστη, πρὸς ἑτέροις μυρίοις καὶ Πίνδαρος ἐμαρτύρησεν ἀριστοτέχνην ἀνακαλούμενος τὸν ἄρχοντα καὶ κύριον πάντων θεῶν, ὡς δὴ δίκης ὄντα δημοουργόν. Idem Symp. Qu. 1, 2, 6. καὶ τὸν θεὸν ὄραξ, ὃν ἀριστοτέχνην ἡμῶν ὁ Πίνδαρος προσεῖπεν. Graec. reip. ger. c. 13. ὁ δὲ πολιτικὸς ἀριστοτέχνης τις ὢν κατὰ Πίνδαρον καὶ δημοουργὸς εὐνομίας καὶ δίκης. De fac. in orbe lunae c. 13. ἡ τίσις γέγονε ποιητῆς καὶ πατρὸς δημοουργὸς ὁ Ζεὺς ὁ ἀριστοτέχνης. Adv. Stoicos c. 14. ὁ δὲ πατρῷος καὶ ὑπατος καὶ θεμίστιος Ζεὺς καὶ ἀριστοτέχνης κατὰ Πίνδαρον, οὐ δράμα δήπου μέγα καὶ ποικίλον καὶ πολυμαθὲς δημοουργῶν τὸν κόσμον, ἀλλὰ θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἀστυκῶν συννομησμένων μετὰ δίκης καὶ ἀρετῆς ὁμολογουμένως καὶ μακαρίως. Cf. Wyttenb. ad Plutarch. S. N. V. l. c. et Albert. ad Hesych. v. ἀριστοτέχνης.

7.

Schol. Sophocl. Trach. 175. de Dodonaeis columbis: Εὐριπίδης δὲ τοῖς γεγονέναι 30 φησὶν αὐτάς· οἱ δὲ δύο, καὶ τὴν μὲν εἰς Λιβύην ἀφικέσθαι Θῆβηθεν εἰς τὸ τοῦ Ἀμμωνος χρηστήριον, τὴν δὲ εἰς τὸ περὶ τὴν Δωδώνην, ὡς καὶ Πίνδαρος Παιᾶσιν.

8.

Strab. VII, p. 505. A. Πότερον δὲ χρὴ λέγειν Ἑλλοὺς, ὡς Πίνδαρος, ἢ Σελλοὺς, 31 ὡς ὑπονοοῦσι παρ' Ὀμήρῳ κείσθαι, ἢ γραφῇ ἀμφίβολος οὖσα οὐκ ἐξ ἀπορίας εἶναι. Etym. M. v. Σελλοί: καὶ οἱ μὲν Ἑλλοὺς αὐτοὺς ἐξεδέξαντο, ὡς Πίνδαρος, δεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ Σ ἀρχεσθαι τὴν λέξιν Σελλοὺς. Schol. min. ad Iliad. π, 234. Πίνδαρος δὲ Ἑλλοὺς αὐτοὺς κληθῆναι φησὶ χωρὶς τοῦ πρώτου Σ, ἀπὸ Ἑλλοῦ τοῦ δρυτόμου ὡς φησὶ πρόσω καταδείξαντος τὸ μαντεῖον. Paulo aliter Schol. Ven. qui et ea quae Etymologus prae-

bet, et ea quae Scholia minora, sed haec ita: ἀπὸ Ἐλλοῦ τοῦ δρυτόμου, ᾧ φασὶ τὴν περισσευράν πρώτῃν καταδείξαι τὸ μαντεῖον. Recte. Vides haec priori fragmento iuncta fuisse. Adde Eustath. ad Iliad. π, p. 1057. 57. Similis scripturae varietas ap. Sophocl. Trach. 1183. ubi conf. Schol.

9.

32 Eodem pertinere videtur Strab. VII, p. 506. A. Καὶ οἱ τραγικοί τε καὶ Πίνδαρος Θισπρατίδα εἰρήκασι τὴν Λωδώνην.

10.

33 Stobaeus Eclog. II, 1, 8. p. 8. ed. Heeren. ubi codd. V. A. E. in margine Πινδάρου Παιάνων:

Τί δ' ἔλπεται σοφίαν εἶναι
ἃ ὀλίγον ἀνῆρ
ὑπὲρ ἀνδρὸς ἰσχύει;
οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
τὰ θεῶν βουλευμάτων ἔρευνᾶσαι
βροτιά φρενί.

Initio cod. V. ἔτι, V. A. ὀλγοί. Clemens Alexandrinus Strom. V, p. 726. eadem ex Pindaro profert; apud quem in vulgatis libris ὅτι ἔλπεται: codices tamen praebent τί ἔλπεται cum Eusebio P. E. XIII, 13. p. 403. qui etiam σοφίαν ὀλίγον τε, quum apud Clementem reperiamus σοφίαν ὀλίγον τοι. Praeterea textus Clementis ζαθέων; sed τὰ θεῶν Euseb. et libri Clementis. εἶναι ἃ hi omnes omittunt; pro ἰσχύει habent ἔχειν; deinde omissa οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως praebent βροτιά φρενί δύσκολον· θνατᾶς δ' ἀπὸ ματρὸς ἔφν. Mihi de vera eximii fragmenti lectione diu cogitanti nihil probabilius oblatum est, quam quod Heerenius putabat, Clementem ab Eusebio compilatum haec ex memoria retulisse; ideoque Stobaei exemplo plus tribuendum censeo. Itaque hunc non solum in ceteris sequor, sed etiam τί post ὀλίγον omitto, praesertim quum id vulgare genus dicendi redoleat; et damno illud δύσκολον etiam ideo displicens, quod asyndeton hoc loco ingratum videtur. In ceteris duas lectiones mutaverim. Primum enim εἶναι praesertim in carmine velociorem numerum habente valde suspectum est, quod semel tantum in Pindaricis reperitur Isthm. V, 29. ubi vereor ne poeta dederit ἔμμεναι; deinde ἔρευνᾶσαι infinitivus post οὐκ ἔσθ' ὅπως etsi Graecus est (ut Soph. Ai. 374.), vel omnium librorum auctoritate obstante mutandus in ἐρευνᾶσαι, quod elegantissimum cuivis videbitur, quippe ad ἄνδρα relatum, quo deinceps etiam illud ἔφν poeta retulit. Sic constituta scriptura metrum, quod tamen certa ratione definire non licet, hoc habeo:

υ' υ' υ' υ' υ' υ' υ' υ' υ' υ' υ' υ' υ' υ' υ'
ε' υ' υ' υ' υ' υ' υ' υ' υ' υ' υ' υ' υ' υ' υ'

Τί δ' ἔλπεται σοφίαν ἔμμεναι, ἃ ὀλίγον
ἀνῆρ ὑπὲρ ἀνδρὸς ἰσχύει;
οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως τὰ θεῶν βουλευμάτων ἔρευνᾶσαι βροτιά φρενί.
θνατᾶς δ' ἀπὸ ματρὸς ἔφν.

Quid vero censes sapientiam esse, qua paululum vir virum antecellit? Neque enim deorum consilia assequetur mortali mente: a mortali vero matre natus est. Fortasse ἃ aut etiam melius ἃ γ' est scribendum.

11.

Schol. Apollon. I, 1086. ad locum de alcyone Argonautis omen offerente: *ΕΙ-34*
ληφι δὲ τὰ περὶ τῶν ἀλκυόνων παρὰ Πινδάρου ἐκ Παιάνων. Eius vocem quum Apol-
 lonius *ἄσαν* vocet, addit Scholiastes: *εὐλόγως δὲ ἄσαν εἶπε τὴν ἀλκυόνος φωνήν·*
ὑπὸ γὰρ Ἥρας ἦν ἀπεσταλμένη, ὡς φησι Πίνδαρος. Notat Schneiderus, partim in sche-
 dis: „Hinc Philostratus Imagg. II, 15. p. 833. ea, quae de Halcyonibus et Glaucō
 Argonautis apparente tradit, ex Pindaro sumpsisse videri debet, aut ex Stesichoro,
 qui similiter, ut ex Aristot. H. A. V, 9, 4. coniecere licet. De Glaucō diserte Pau-
 sanias IX, 22. *Πινδάρῳ δὲ καὶ Ἀσχύλῳ πυνθανομένοις παρὰ Ἀνθηδονίων, τῷ μὲν οὐκ*
ἐπὶ πολὺ ἐπῆλθεν ἄσαι τὰ εἰς Γλαῦκον, Ἀσχύλῳ δὲ καὶ εἰς πολήσιν δράματος ἐξήρασε.
 De Glaucō v. Athen. VII, p. 296. A. sqq.” Cf. Heyn. ad Apollod. p. 416.

12.

Schol. Lycophr. 445. *Οἱ μάντιες οἱ ἐθάδες τοῦ ἐν Ἀθηναίοις τόπῳ Ἀβδήρων τιμω-35*
μένου Ἀπόλλωνος, οὗ μνημονεύει καὶ Πίνδαρος ἐν Παιᾶσιν. *Ἀθηναίοις* pro *Ἀθηναίοις*
 scripsit Müllerus praeter cod. Vat. provocans ad Stephanum Byzantium, apud quem
Ἀθρὰ erat *γῆς Ἰβηρίας*, ubi eodem auctore altera, quae dicebantur, Abdera sita.

13.

Plutarchus de musica c. 15. *Πίνδαρος δ' ἐν Παιᾶσιν ἐπὶ τοῖς Νιόβης γάμοις φησὶ36*
Αὔδιον ἀρμονίαν πρῶτον διδάχθῆναι ὑπὸ Ἀντίππου. Addidi verba ὑπὸ Ἀντίππου a
 Valgulo expressa, quod notavit iam Burettus Mem. Acad. Inscr. T. XIII, p. 231.
 Vide Polluc. IV, 78. ubi discimus hoc de harmonia *συντονολυδιστῶ* intelligendum esse.
 Cf. nos Metr. Pind. III, 8. p. 237. Ceterum in nomine variant libri: alii habent *Ἀν-*
τιππον, Valgulus, ut videtur, *Ἀντιππον* legerat; neque hoc, etsi nomen *Antippe* con-
 trario modo scribitur, improbandum, quia in compositis ex substantivo ἵππος aspiratio
 haud raro negligitur, et proprium plurium heroum nomen est *Antippus*. Sed harmo-
 niae Lydiae inventor fuit *Antiphus* Maeonius, ex qua gente Antiphus heros ap. Hom.
 Iliad. β, 864.

14.

In eo Paeani Niobae et liberorum eius fata ab Apolline et Diana peremptorum 37
 exposuisse Pindarum liquet: nec dubito huc referre, quod de numero liberorum Ni-
 obae apud Pindarum tradito narratur. Aelianus V. H. XII, 36. *Ἀλκυμὸν δέκα φησὶ,*
Μίμνηρμος εἴκοσι καὶ Πίνδαρος τοσοῦτους. Gell. N. A. XX, 7. Euripides [et
 Pindarus] *bis septenos, Sappho bis novenos, Bacchylides et Pindarus bis denos.* Plura de
 Niobae liberis Schol. Eurip. Phoen. 162. ubi v. Valck.

15.

Postremo huc congeram quae ex Didymi in Paeanas commentario commemoran- 38
 tur, etsi ea iam in Praefatione T. II. proposui: unde colligas, quas res Pindarus in
 Paeanibus hinc illinc tractaverit. Primus locus est ap. Ammon. *Θηβαῖοι καὶ Θηβα-*
γανεῖς διαφέρουσι, καθὼς Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν Παιάνων Πινδάρου φη-
σιν· καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγανεῖς πέμπουσι. τὸν χρούστον εἰς Ἰσμηνίον ἱερὸν,
 ut Koenius correxit ad Gregor. p. 225. Vulgo *Ἰσμηνὸν πρῶτον.* Aliter mutilum hunc
 locum tractabat Valck. ad Ammon. p. 97. Cf. Schol. Pyth. XI, 5. Herod. V, 59. et
 Koenian. IX, 10. qui de aliis tripodibus aereis, quos dicabant daphnephorii. *Τρίποδη-*

φορικὰ μέλη apud Boeotos commemorat Proclus Chrestom. ap. Phot. p. 525. ubi quae narrantur de tripode Ismenio Dodonam misso, ea explicat Müller. Orchom. p. 385. quem confer etiam p. 397.

16.

- 39 Alter Didymi locus est ap. Schol. Pind. Pyth. XII, 45. *Ἐιρηται δὲ καὶ ἐν Παιᾶσι περὶ αὐλητικῆς*, quae verba in iis posita sunt, quae de calamia tibiatarum ad confectionem aptis in Cephiso nascentibus Scholiastes dicit: unde Schneiderus in schedis coniicit huc referenda fragmenta, quae de Tilphussa et Copaide Strabo et Stephanus praebent. Sed tutius duxi illa in incertis relinquere.

17.

- 40 Tertius locus habetur ap. Schol. Olymp. I, 26. *Περὶ δὲ τῆς Δωριᾶσι ἀρμονίας εἴρηται ἐν Παιᾶσιν, ὅτι Δωρίων μέλος σεμνότατόν ἐστιν*, ubi olim potè p. ὅτι legebatur.

18.

- 41 Quartum edidi ad Olymp. II, 70. *Ἐν δὲ τοῖς Παιᾶσιν εἴρηται περὶ τοῦ χρησμοῦ τοῦ ἐκπεσόοντος Λαῖω, καθὰ καὶ Μινασίας ἐν τῷ περὶ χρησμῶν γράφει·*
Λαῖε Λαβδακίδη, ἀνδρῶν περιώνυμε πάντων.

19.

- 42 Quintus extat ad Pyth. VI, 4. *Ἐν τῇ πολυχρόσῳ Ἀπολλωνία νάπη, περὶ ἧς ἐν Παιᾶσιν εἴρηται; atque iterum: ἐκεῖ γὰρ (ἐν Πυθοῖ) ἡ Ἀπολλωνία νάπη, περὶ ἧς ἐν Παιᾶσιν εἴρηται.* Haec ad Paeanem Delphis scriptum pertinere coniecero.

IV.

Δ Ι Θ Ρ Ρ Α Μ Β Ο Ι.

Pindari Dithyrambos grammatici in duos redegerant libros, quod ex Vit. Vrat. p. 10. discimus; et primus liber citatur apud Scholiasten Pindari et Etymologum, ubi Sylburgius recte primum librum, non primum carmen intelligit. Laudem horum carminum, quippe virilium et pro generis ratione satis gravium v. ap. Aristid. T. II. p. 295. quem locum adscripsi Hymn. Fragm. 4.

1.

- 43 Ex primo libro duo tantum loci citantur, quorum alter ap. Schol. Pind. Olymp. XIII, 25. *Ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς Ἱπορχήμασιν ἐν Νάξῳ φησὶν εὐρεθῆναι πρῶτον διδυράμβον, ἐν δὲ τῷ πρῶτῳ τῶν Διδυράμβων ἐν Θήβαις, ἐνταῦθα δὲ ἐν Κορίνθῳ.*

2.

- 44 Etym. M. v. θωράξ, p. 460. 35. *Καὶ θωράξ ὁ δικτικὸς τῆς τροφῆς τόπος· ἄρ' οὗ καὶ τὸ ἐμπλάσθαι οἴνου θωράσασθαι (corrige θωράσσεσθαι) λέγεται, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει· Πρὸς τοὺς συμπότας θωράξομαι, εὐαχηθήσομαι ἢ μεθυσθήσομαι· καὶ Πίνδαρος Διδυράμβων πρῶτῳ· Ἀλόχῳ ποτὲ θωρηχθεὶς ἐπ' ἄλλοτρίᾳ.* Meletius de natura

hominis intp. Nicol. Petreio p. 86. *Thorax igitur locus, qui alimentum accipit, est. Quidam autem vino madentem θωρήξασθαι dixerunt, ut Hippocrates: λιμὸν θώρηξις λύει, Ebrietas, inquit, famem solvit. Et Pindarus in Dithyrambis: Ἀλόχῳ ποτὲ θωραχθεὶς ἐπέχεεν ἀλλότρια, quod facit: Uxorem vino quandoque madidus falsis insimulavit. Graeci Meletii codex Monacensis, cuius scripturam mecum communicavit Schulzius, theologus Vratislaviensis, nullam offert memorabilem varietatem, habetque ἐπέχε ἀλλότρια: in Cracoviensi libro Pindarica omissa sunt. Verum Schneiderus in schedis assecutus est, ἐπέχραεν. Fragmentum igitur hoc est:*

Ἀλόχῳ ποτὲ θωραχθεὶς ἐπέχραεν ἀλλότρια.

Uxorem alienam aliquando ebrius aggrediebatur. Iliad. π, 352. ὡς δὲ λύκοι ἄρνεοσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν. Vocem θωρηχθεὶς hoc significatu usurpat etiam Theognis vs. 884.

ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ, 3—4.

3.

De Pindaro Athenis in Dionysiis duo carmina faciente narrat Himerius Orat. XI. extr. 45 quae quidem carmina haud dubie dithyrambica erant. Eximium fragmentum servavit Dionysius Halicarnassensis de compos. verb. c. 22. p. 304 sqq. ed. Schaeef. ut exemplum austeri generis dicendi, cuius priores deinceps versus paulo argutius examinavit inde a p. 308. his praemissis: Ταῦθ' ὅτι μὲν ἐστὶν ἰσχυρὰ καὶ στιβαρὰ καὶ ἀξιωματικὰ, καὶ πολὺ τὸ αὐστηρὸν ἔχει, τραχύνει τε ἀλύπως καὶ πικραίνει τὰς ἀκοὰς μετρίως, ἀναβιβληται τε τοῖς χρόνοις καὶ διαβέβηκεν ἐπὶ τὸ πολὺ ταῖς ἁρμονίαις, καὶ οὐ τὸ θεατρικὸν δὴ τοῦτο καὶ γλαφυρὸν ἐπιδείκνυται κάλλος, ἀλλὰ τὸ ἀρχαῖκόν ἐκείνο καὶ αὐστηρὸν, ἅπαντες ἂν εὖ οἶδ' ὅτι μαρτυρήσειαν οἱ μετρίαν αἰσθησὶν ἔχοντες περὶ λόγους. Est initium dithyrambi, ut ipse dicit: eum vero Atheniensibus scriptum esse ipsa verba docent. Sitne ex priore an secundo libro, ignoramus. Neque Uptonus audiendum, qui e voce δέύτερον satis inepte colligit, secundum hoc carmen in Pindari Dithyrambis locum obtinuisse, quum potius inde colligere debuisset, duos poetam Atheniensibus Dithyrambos fecisse, atque hunc a Pindarico choro post priorem cantatum esse: quamquam ne hoc quidem inest, quia id δέύτερον alium plane sensum includit infra explicandum. Post Barnesium de hoc carmine bene meruit Hermannus Annot. ad Olymp. VIII. a quo tamen in multis discedo. Accipe igitur verba, prout legenda videntur; item metrum praeclarum, quod tamen non omnibus locis plane certum est. Antistrophica non insunt; et verisimile est Pindari aetate Dithyrambos non iam, ut olim, antistrophicos fuisse.

*Δεῦτ' ἐν χορὸν, Ὀλύμπιοι,
ἐπι τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί,
πολύβατον οἴτ' ἄστρος ὀμφαλὸν θυόεντα
ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις
5 οἰχνεῖτε πανδαίδαλόν τ' εὐκλέ' ἀγοράν.
ἰοδετᾶν λάχετε στεφάνων
τᾶν τ' ἱαριδρέπτων λοιβᾶν, Διδθεν τέ με σὺν ἀγλαᾶ
ἴδετε πορευθέντ' ἀοιδᾶ δέύτερον
ἐπὶ κισσοδίταν θεῖόν,*

10 τὸν Βρόμιον τὸν Ἐριβόαν τε καλέομεν. γόνου ὑπάτων μὲν πα-
τέρων μελπέμεν

γυναικῶν τε Καδμειᾶν ἔρολον.

Ἐν Ἀργεῖα Νεμέα μάντιν οὐ λανθάνει
φοίνικος ἔρνος, ὀπὸτ' οἰχθίντος Ἰσραῖν θαλάμου
εὐοδμον ἐπαῖωσιν ἕαρ φυτὰ νεκτάρεια.

15 τότε βάλλεται, τότε ἐπ' ἀμβρόταν χέρσον ἔραται
Ἴων φόβαι, ῥόδα τε κόμαισι μίγνυται,
ἄχειται τ' ὀμφαλ μελέων σὺν αὐλοῖς,
ἄχειται Σεμέλαν ἑλικάμπυκα χοροῖ.

— / u — / u —
u — / u — / u — / u —
u — / u — / u — / u — / u —
— / u — / u —

5 — / u — / u — / u —
u — / u — / u — / u —
u — / u — / u — / u — / u —
u — / u — / u —

10 / u — / u — / u — / u — / u — / u — / u —
u — / u — / u — / u —
u — / u — / u — / u — / u —
— / u — / u — / u — / u — / u —

15 u — / u — / u — / u — / u —
u — / u — / u — / u —
— / u — / u — / u — / u —

Accipe interpretationem Henr. Stephani hinc inde relictam. *Adeste in chorum, Olympii, et inclutam immitte gratiam dñi, frequentem qui urbis umbilicum thure perfusum sacris Athenis teritis et artificiose ornatum illustre forum: violis revinctas accipite coronas ac vere decerptas libationes, et a Iove me cum splendido carmine invisite huc profectum secundo loco ad redimitum hedera deum, quem Bromium quemque Grandistrepum mortales vocamus. Summorum prolem patrum celebraturus mulierumque Cadmeorum adveni. Apud Argivam Nemeam vatem non latet palmae ramulus, quando recluso Horarum thalamo odoratum persentiscunt ver plantae nectareae: tunc, tunc sparguntur super immortalis terra amabiles violarum crinas, et rosae comis miscentur, sonantque voces carminum cum tibiis, sonant Semelam taenia redimitam chori.*

Varias lectiones vide in editionibus: ego tantum potissima affero. Ἐν χορὸν ex vs. 1. habet Gregor. Cor. de dial. p. 355. ed. Lips. Vs. 3. dubites, qui sit ὀμφαλὸς ἄστειος: apud Simonidem ὀμφαλὸν πόλιος esse curiam (βουλευτήριον) docui in Prooe-

mio catal. lect. Univ. Berol. aestiv. a. 1818. hoc loco quum, quominus de Dionysiaci theatro, prytaneo, oede cogites, et alia impediunt et fori mentio insigniter ornati, necesse est aut curiam itidem, aut tholum ad forum positas intelligi: quarum alterutram umbilicum urbis vocari eo est probabilius, quum in eodem loco Μητρον fuerit. V. nos Oec. civ. Ath. T. I, p. 435. Praestat autem tholum intelligi, ubi prytanes; quae vel ob rotundam formam umbilici nomine vocari potuit: ibidem cyclii chori, quibus dithyrambi scribebantur, agi optime poterant, nondum tum oede exstructo, nec Dionysiaci theatro ad hanc rem, ut videtur, accommodato. Ceterum forum est vetus, ad Pnycem. Quod vero forum πανδαίδαλον dicitur, inde cernas dithyrambum hunc post crematas a Persis Athenas splendidiusque instauratas scriptum esse. Vs. 4. libri *Ἀθηναίς*. Vs. 6. 7. codices variant. Vulgata est: *ἰοδέτων λάβετε στεφάνων τῶν ἐαριδρέπτων λοιβᾶν*; in Hudsoni collationibus afferitur scriptura *ἰοδέτην*, quam habet etiam Ald. et Guelph. cuius collationem Schneidero debeo: deinde Hudsoni libri *λάχετε* et *ἐαριδρέπων*, Ald. Monac. *λάχετε*, cod. l. *λάχει*, Guelph. primum *λάβετε*, deinde in repetitis verbis *λάχεται*: Ald. *τάντ' ἐαριδρέπων*, Monac. *τάν τε ἀριδρέπτων αἰοιδόν*, R. *τάν τε ἐριδρέπτων*, alius liber a Gerhardo collatus *ἰοδέτων λάχετε στέφανον*, *τάν τε ἀγριδρέπτων αἰοιδᾶν*: et *αἰοιδᾶν* in repetitione dedit Guelph. qui in priore loci textu dederat *τ' ἂν τ' ἐαριδρέπων λοιβᾶν*. Hermannus scripsit: *ἰοδέτων λάβετε στέφανον τῶν γ' ἐαριδρέπτων λοιβᾶν*; quum olim dedisset *ἰοδέτων λάβετε στεφάνων τῶν ἐαρόδρεπτον λοιβᾶν*: Gollerus edidit, *ἰοδέτων λάχετε στεφάνων τῶν ἐαριδρέπτων λοιβᾶν*. Mihi vero et codicum vestigia legenti et sensum spectanti nihil commodius visum est quam hoc:

*ἰοδέτᾶν λάχετε στεφάνων
τῶν τ' ἐαριδρέπτων λοιβᾶν.*

Ἰοδέτᾶν est a recto casu *ἰοδέτης*. *Στεφάνων* ipse Dionysius agnoscit p. 320. Duae res videntur oblatæ esse, coronæ et libationes, quæ floribus ex parte constabant vere decerptis. Ita Iunoni Argivæ herba Asterion præbetur, indeque coronæ nectuntur; ita Sicyone Eumenidibus offeruntur *μέλικρατος σπονδή καὶ ἄνθη*: v. Pausan. II, 17, 2. et 11, 4. Vs. 8. olim *πορευθέντες*, quod emendavit Heynius. Deinde nonnulli libri, in his Guelph. in repetitione, pro vulgato *αἰοδαῖς* præbent *αἰοιδᾶν*: sed idem superius cum Aldo *αἰοδαί*, unde *αἰοιδᾶ* duxi. Quo posito iam liquet legendum esse *ἀγλαᾶ*, ubi vulgo *ἀγλαῖα*. Heynius malebat *ἐν αἰοδαῖς*. In voce *κισσοδέταν* variant libri: alii *κισσοδάτην*, alii *κισσοδαῆ*, alii *κισσοδέταν*, Guelph. *τὸν κισσοδέταν θνητόν*, ut R. *θνατόν*; et *τὸν κισσοδ.* habet etiam Ald. et Hudsoniana collatio: *τὸν κισσοδαῆ* cod. Gerh. Mox vulgo *ὃν Βρόμιον*, *ὃν Ἐριβόαν*: quod recepimus, est in pluribus codicibus, etiam in Guelph. *Ἐριβόας Ἐρμῆς* est apud Simmiam in Ovo. Deinde vulgo *γόιον ὑπάτων τε πατέρων*, ad quod statim recurram; in aliis libris, etiam in Guelph., habetur *ὑπάτων γόνον μὲν πατ.* Mox vulgo *μέλπομεν*; Hermannus *μελπόμνοι*. Sed Hudsoniana collatio præbet *μέλπε*, neque aliter Ald. Guelph. et pro eo *μὲν τε γυν.* cod. l. Post *μέλπομεν* vulgo legitur: *γυναικῶν τε Καδμειᾶν Σεμέλαν*. At nomen *Σεμέλαν* prorsus subditivum est, fluxitque ex glossemate: quod ipsa dialecti ratio ostendit, quum in libris, ex quibus illa vox manavit, scriptum sit *Σεμέλην*. Sententia postulat ut legatur *γυναικῶν τε Καδμειᾶν*, quo reducto apertum est pro voce *Σεμέλαν* scribendum esse *ἔμολον*, quod pro illa præbent Ald. Guelph. et collatio Hudsoniana. Iam ex librorum vestigiis corrige *μελπίμεν*, hoc est *ὥστε μέλπειν*. Olymp. XIV, 18. *Λυδίῳ δ' Ἀσώπιχον ἐν τρόπῳ — αἰδῶν ἔμολον*. Isthm. IV, 23. *σὺν Χερσον δ' ἔμολον Λάμπωνος υἱοῖς τάνδ' ἐς εὐνομον πόλιν*. Sed emendato *γυναικῶν*

τε Καδμειῶν praestat insuper scribi *γόνον ὑπάτων μὲν πατ.* prorsus ut vulgo, nisi quod *μὲν* ex pluribus libris dedimus pro *τε*, suffragante Guelph. *Μὲν* et *τε* sibi respondent. Mox recte correctum est *Ἀργεία*; vulgo *Ἀργία*. Sed quid vatis apud Argivam Nemeam commemoratio vult? Hoc neminem intellexisse arbitror; sed unus Heynius ignorantiam fassus est. Quippe hieme celebrabantur Nemeaci ludi, paulo ante ver; Nemeaeis autem ludis quum Pindarus, ut solebant poetae, interfuisset, scripsit postea hunc dithyrambum: in quo verbis illis hoc significat, sese, etiamsi Nemeae esset, non latuisse ibi versantem futura Athenis Dionysia vere celebranda. Unde autem futura Dionysia auguratus erat? Haud dubie ex anni tempestate, vere iamiam appropinquante. At quid est *φοίνικος ἔρνος*? Si Odys. ζ, 163. et Hesych. v. *φοίνιξ* contuleris, palmae ramulum intelligi non dubitabis; neque a Nemea palma aliena est. Nam palma in Nemeaeis ludis, ut in plurimis, victori in dexteram dabatur: de quo Pausan. VIII, 48, 2. dixit quantum satis est: de Elea palma nota Horatii auctoritas Carm. I, 1, 5. IV, 2, 17. et in tabula Niciae, quam Augustus in curia posuit, Nemea cernebatur sedens supra leonem, palmigera ipsa, adstante cum baculo sene, cuius supra caput tabula bigae dependet, quae verba sunt Plinii XXXV, 10. Hinc etiam in anaglypho Herculi leonem devincenti adstans Nemea palmam tenet: v. Winkelmann. Mon. ined. P. I. tab. 65. Verum quomodo palmae ramulum non latere vatem Pindarus dicit? Immo ver appropinquans non latet Nemeae versantem. Dicat igitur aliquis, Pindarum sese ipsum vatem ferre, et *Φοίνικος ἔρνος* Bacchum esse ex Cadmo Phoenice oriundum, ut hic sit sensus: *Me vatem non latet Bacchus mox vere Athenis celebrandus*; generaliter et forma praesentis prolata sententiâ, quae ex vulgari ratione debebat historico tempore *ἔλαθεν* pronuciari. Eam vero explicationem possis aliquatenus defendere: nam etsi *φοίνικος ἔρνος* ex usitato dicendi modo palmae ramulus est, potuit tamen poeta eam formulam in alienum detorqueere sensum. Nam *ἔρνος* s. *θάλος* etiam prolem designat, ut apud Nostrum *Σεμνὸν θάλος Ἀλκαίδαν, ἔρνος Τελσειάδα, ἔρνοι Λατοῦς*; et quemadmodum palma ex Phoenicia allata est et huius terrae insigne habetur, unde palma in Phoeniciae nummis, ita Bacchus a Phoenice Cadmo originem ducit. Sic quidem *Φοίνικος* hoc loco foret nomen proprium. Atque ut lusum hunc a Pindari ingenio non abhorrere doceas, attuleris similia, licet paulo minus arguta, *Ὀλβίων ὁμώνυμε Λαρδανιδῶν* de Alexandro, et *Ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμο* de Hierone. Sed sperno has subtilitates. Simplicior ratio est, ut *μάντις* sit *sacerdos et augur Nemeaeus*, qui sacram custodiat palmam. „Is palmae germina mature observat, inquit: ex quibus germinibus, quae ut ceterae plantae appropinquans sentiunt ver, una cum vere Dionysia futura augurari licet. Itaque ego nunc Nemea Athenas profectus sum.” Praeterea quod Nemea Athenas venit Pindarus, eo pertinet illud *Διόθεν με πορευθέντα πρὸς κισσοδέταν θεόν*, hoc est a Iove Nemeaeo Athenas ad Bacchum; postremo inde explicandum *δεύτερον*, post Iovem patrem *secundo loco* ad Bacchum filium. Ita demum optime omnia connexa sunt. Ceterum Ald. Guelph. et Gerh. *φοίν. ἐανῶν*, Monac. *φοινικοιάων*. Pro voce *ἐπαῶσιν*, quam Schaeferus bene defendit, cod. l. non male *ἐπάγοισιν*. An fuit *ἐπαῶσιν*? Mox libri plures *βάλλετε*, ut cod. Gerh. Deinde Guelph. *ἐρατάν*: cod. Gerh. *ἐραται Ἰων φόβαι*, ut alii plures, qui tamen *φοβαί*. Postremo, ne omnia sine fructu enumerem, alii *οἰχνεῖτ*, in quibus est cod. Gerh. et deinde *οἰχνεῖτε*; alii ut vulgata *ἕμνεῖτε*, alii *οἰχνεῖτ* aut *οἰχνεῖτ ὀμφαῖς*, ut Guelph. Sed cod. V. *ἀχεῖτε*; *ὀμφα* vero cum littera Iota plures. Verum restituit Hermannus Apollonium Dyscolum Syntax. p. 223. secutus, qui ex hoc loco laudat *ἀχεῖται ὀμφαῖ μελών σὺν αὐλοῖς*. Exemplum mediae vocis idem attulit ex So-

phocl. Oed. Col. 1500. neque obtemperandum Ruhnkenio ad Hymn. in Cerer. 496. corrigenti ἀχέτω. Particulam r' additam post prius ὀχέται de suo Hermannus adiecit, et recte. Tantum de insigni hoc fragmento, ex quo uno qualis dithyrambus fuerit, plane perspicitur: et spero id nunc et recte emendatum esse et intelligi tandem posse. De metro multa dicere non nunc animus est: qui Pindari carmina viva voce non tantum recitare didicerint sed etiam canere, ii quid in eo praestabile sit, intelligent: cantu enim in hac particula, si qua alibi, opus est, quod canentibus scribebat Pindarus: ceteris si praeceperis, surdis praeceperis auribus. Equidem divinos hos numeros voce, auribus, mente identidem examinatos, spectato simul rhythmo Pindari usu, demensus sum: nec puto melius inveniri posse. Vs. 10. primum post καλέομεν finiveram; at saepius pensitato sono coaluerunt quae coniunxi: est tamen diaeresis post καλέομεν, ut solet in choriambis. Vs. 14. initium numeri potest etiam hoc statui: — ᾠ — ᾠ — ᾠ — ᾠ: sed praefero quod supra posui. Vs. 15. nota insignem vim paeonis tertii ᾠ — ᾠ — ᾠ sequente arsi dactylica in voce gravi τότε βάλλεται. Vs. 17. 18. autem basium spondiacarum pondus et vs. 5. 15. 18. paeonis quarti in fine positi impetus vel hebetiores aures ferient.

4.

Schol. Aristoph. Acharn. 673. ad verba Πρῶτον μὲν Ἰοστέφανους ἐκάλουν: Παρὰ τὰ ἐκ τῶν Πινδαροῦ διθυράμβων. Αἱ λιπαραὶ καὶ Ἰοστέφανοι Ἀθῆναι. Vulgo male Ἀθῆναι. Suidas v. Ἰοστέφανοι eadem habet, sed omissa αἱ; item Zonaras p. 1114. confuse: Ἰοστέφανοι, λιπαραί. Πίνδαρος. Ἰοστέφανοι Ἀθῆναι. Ἀθῆναι λιπαραί Πινδαροῦ etiam Nem. IV, 18. Isthm. II, 20. Aristophanes vero ibidem idem epitheton respicit, eoque et ipse alibi et tragici usi sunt. Idem Aristophanes Eqq. 1326. triplici epitheto utitur: ᾠ ταὶ λιπαραὶ καὶ Ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι, ubi Schol. ἀπὸ Πινδαροῦ παρῴδηται. Hinc auguror etiam apud Nostrum post Ἰοστέφ. aliud adiectivum fuisse adiectivum, cui suum ἀριζήλωται Aristophanes metri causa substituerit: et succurrunt plures loci, qui λιπαραὶ καὶ αἰοιδίμοις Ἀθῆνας commemorant. Schol. Aristoph. Nub. 298. Λιπαραὶ καὶ αἰοιδίμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλεινὰ Ἀθῆναι. Philostrat. Imagg. II, 12. ἐξ Ἐπιπέτου (αἱ μέλιται) τάχα ἤκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ αἰοιδίμων (Ἀθηῶν). καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνοτάξαι Πινδαροῦ. Lucian. Encom. Demosth. c. 10. T. III. p. 498. οὐκ Ἀθῆναι μὲν αὐτῶ πατρὶς αἱ λιπαραὶ καὶ αἰοιδίμοι καὶ τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα; Cf. Iulian. Or. I. p. 8. C. et quae ibi affudit Wyttenbach. Bibl. crit. T. III. P. 1. p. 49. Damascius ap. Suid. v. Σουπηριανός: Ἐν ταῖς λιπαραῖς καὶ αἰοιδίμοις Ἀθῆναις ἀνηγορεύετο σοφιστής. Plutarchus Thes. 1. τὸν τῶν καλῶν καὶ αἰοιδίμων οἰκιστὴν Ἀθηῶν. Idem de glor. Ath. c. 7. Ἐν τοῦτοις Πίνδαρος ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος προεῖπε τὰς Ἀθῆνας, οὐχ ὅτι ταῖς Φρυγίου τραγωδίας καὶ Θίσπιδος ὄρθουν τοὺς Ἕλληνας, ἀλλ' ὅτι πρῶτον, ὡς φησὶν αὐτὸς, ἐπ' Ἀρτεμισίῳ παῖδι Ἀθηναίων ἐβάλλοντο φαεινὴν κρηπίδ' Ἐλευθερίας, ἐπὶ τε Σαλαμῖνι καὶ Μυκάλη καὶ Πλαταιαῖς ὡς περ ἀδαμάντινοι στηρίζαντες τὴν Ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος παρέδσαν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις: ubi ultima huc non pertinent in incertis fragmentis a nobis relicta, quippe metro diversum carmen demonstrante. Idem Apophth. Lac. divers. p. 236. T. II. ed. Tub. Πινδαροῦ γραψαντος. Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι. Λάκων ἔφη καταπσεῖν ἂν τὴν Ἑλλάδα ὀχουμένην ἐρείσματι τοιούτῳ. Cf. Liban. Apol. Socr. T. I. p. 657. D. adv. Aesch. T. II. p. 688. D. ed. Morell. Athen. V, p. 187. D. Arist. ed. Panath. T. I. p. 96. Eustath. ad Iliad. β, p. 284. 5. Schol. Pind. Pyth. II. Ἰοστέφ. — ubi λιπαραὶ Ἀθῆνας Pindaricum esse dictum notatur. Ob has laudes Thebani

Pindaro mulctam inflixerunt, Athenienses praemium et honorem decreverunt, quippe post pugnam Salaminiam et Plataeensem, recenti adhuc Thebarum Medismo; qui etsi non plebis post res Plataicas rempublicam administrantis, sed optimatum fuerat, potuit tamen poeta ab ipsa plebe puniri, quod Athenas laudando Thebis aliquid detraxisset. Auctoritates hae sunt: Isocrates π. ἀντιδόσ. p. 87. ed. Orell. *Ἐὶ Πίνδαρον μὲν τὸν ποιητὴν οἱ πρὸ ἡμῶν γεγονότες ὑπὲρ ἐνὸς μόνου ῥήματος, ὅτι τὴν πόλιν ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος ὠνόμασεν, οὕτως ἐτίμησαν, ὥστε καὶ πρόξενον ποιήσασθαι καὶ δωρεῶν μυριάς αὐτῷ δοῦναι δραχμάς.* Minorem pecuniam definit Vit. Vratisl. p. 9. re aliter narrata: *ἔρεισμα δὲ τῆς Ἑλλάδος εἰπὼν Ἀθήνας ἐξημῶθη ὑπὸ Θηβαίων χίλλας δραχμάς (χιλλίαις δραχμαῖς), ἃς ἐξέτισαν ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι:* unde habet Tzetzes ad Hesiod. p. 104. B. Personatus Aeschines Epist. IV. *Ἐν ταῖς ἐκκλησίαις Μελανίππου ἐκάστοτε ἀκούεις λέγοντος· Αἴ τε λιπαρά καὶ αἰοίδιμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, Ἀθηναῖοι· καὶ ὅτι Πινδάρου τοῦ Θηβαίου τὸ ἔπος τοῦτ' ἐστι λέγοντος, καὶ ὅτι ἐξημίωσαν αὐτὸν Θηβαῖοι τοῦτο ποιήσαντα τὸ ἔπος, οἱ δὲ ἡμέτεροι πρόγονοι διπλῆν αὐτῷ τὴν ζημίαν ἀπέδοσαν μετὰ τοῦ εἰκόνι χαλκῇ τιμῆσαι etc.* quem honorem Thebanos ei non habuisse Athenaeus docet I, p. 19. B. Pausanias I, 8. *καὶ Πίνδαρος ἄλλα τε εὐράμενος παρὰ Ἀθηναίων καὶ τὴν εἰκόνα, ὅτι σφᾶς ἐπήνεσεν ἄσμα ποιήσας.* Rem pervertit Thomas vit. p. 4. ut a nobis edita est. Neque vero has laudes integrum carmen constituisse, sed inspersas alii fuisse docet Liban. T. I. p. 657. his verbis: *μισθὸς τοῦτό γε τῶν εἰς τὴν πόλιν ἐπαίων βραχέων δὴ τινῶν ὄντων.* Igitur illas in Attico dithyrambo fuisse conicio, in hunc fere modum:

Αἴ τε λιπαρά καὶ ἰστέφανοι καὶ αἰοίδιμοι,

Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι.

— — — — —

— — — — —

Et splendidae et violaceis sertis coronatae et carmine celebres, Graeciae columen, illustres Athenae. Ἰστέφανοι spectat ad ipsa sollemnia, quibus hic dithyrambus inserviebat, in quibus violaceas coronas usurpatas esse prius docet fragmentum. Postremo produco Himerium Orat. XVI, 2. ubi de Constantinopoli: *Καὶ μοι δοκῶ (vulgo δοκεῖ) καὶ τῆς Πινδάρου λύρας λαβὼν μέλος ἐκείθεν εἰς αὐτὴν ἀναφθέξασθαι· ὥς τῆς Ἑλλάδος μὲν εἰπεῖν ἔρεισμα μικρὸν, ὅπερ εἰς τὰς Ἀθήνας ἦσται Πίνδαρος, πάσης δὲ τῆς ὑφ' ἡλίον ἡδιστον ἄγαλμα· σὲ μὲν καὶ Ποσειδῶν ὁ βασιλεὺς ὁ θαλάσσιος γλαυκοῖς περιβάλλει τοῖς κύμασιν οἷά τινα νύμφην Ναΐδα, καὶ πανταχόθεν περιπτύσσει καὶ γέγηθε· σὲ δὲ Νηρηίδων ἀλιπορφύρων χοροὶ ἄκροισ ἐπισκικρῶντες τοῖς κύμασι κύκλω περὶ πᾶσαν χορεύουσι. σὸς ἔραστής οὐ ποταμὸς τις ἀλλόφυλος, ὅποια περὶ τινὰς πόλεις ποιητῶν φῆμαι κομπάζουσιν etc.* Ubi quum auctor dicat velle se Pindaricum carmen canere, si nihil nisi illud τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα ex poeta sumpsisset, satis esset ridicule locutus: quapropter ego ex sequentibus haud pauca Pindari esse arbitror, quae si dialecto poetica et numero conveniente instruentur, dithyrambi indolem prorsus induent. Quin etiam poetica constructio servata est in illis κύκλω περὶ πᾶσαν χορ. hoc est περιχορεύουσιν. Ad quod quem locum Wernsdorfus contulit Aristid. T. I. p. 471. de Smyrna: *χοροὶ νυμφῶν ἐν αὐτῇ τε καὶ περὶ αὐτὴν χορεύουσι,* is non plane geminus est. Quod vero de fluvio Himerius dicit, vide ne ei hoc quoque Pindarus in memoria vocaverit: certe eodem auctore Eclog. I, 11. *ἐκμαίνει κατὰ τῆς Ἀεθίδος πηγῆς (Callirrhoes) τὸν ποταμὸν Ἰλισσὸν ὁ γάμος.*

5.

Strabo X, p. 719. A. B. ubi de religionibus Phrygiis et Graecis apud Graecos 47 confusis: Μάρτυρες δ' οἱ ποιηταὶ τῶν τοιούτων ὑπονοίων· ὅ,τε γὰρ Πίνδαρος ἐν τῷ διθυράμβῳ, οὐ ἢ ἀρχή·

Πρὶν μὲν εἶπε σχοινοτονας τ' αἰοιδὰ διθυράμβῳ·
μνησθεὶς δὲ τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ὕμνων τῶν τε παλαιῶν καὶ τῶν ὕστερον, μεταβάς ἀπὸ τούτων φησί·

Σοὶ μὲν κατάρχει, μᾶτερ, πάρα
μεγάλοι δόμβοι κυμβάλων,
ἐνδέκ' ἀγλάδων κρόταλα,
αἰθομένα δὲ δαῖς ὑπὸ ξανθῆσι πύκναις·

τὴν κοινωνίαν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ἀποδεχθέντων νομίμων παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ τῶν παρὰ τοῖς Φρυγί περὶ τὴν Μητέρα τῶν θεῶν συνοικειῶν ἀλλήλοις. Dico primum de initio Dithyrambi, in quo libri variant. Cod. Mosc. Strabonis praebet σχοινοτονας αἰοιδά: et in singulari αἰοιδά ceteri omnes fragmenti auctores consentiunt, nisi quod Dionysii vulgatus textus sic de comp. verb. c. 14. p. 170. ed. Schaeff. Ἄγαρι δὲ καὶ ἀηδὲς τὸ Σ, καὶ εἰ πλειονάσει, σφόδρα λυπεῖ· θηριώδους γὰρ καὶ ἀλόγου μᾶλλον ἢ λογικῆς ἐφάπτεσθαι δοκεῖ ὁ συριγμός. τῶν γοῦν παλαιῶν σπανίως ἐχρῶντό τινες αὐτῷ καὶ πεφυλαγμένως· εἰσι δὲ οἱ ἀσίγμους ᾠδὰς ὅλας ἐποίησαν. δηλοῖ δὲ τοῦτο Πίνδαρος ἐν οἷς φησί· Πρὶν μὲν ἤρπε σχοινοτενῆ φωνήεντα διθυράμβων καὶ τὸ σὰν κίβδαλον, ἄνθρωποι, ubi recte Monac. et cod. Gerh. ἀνθρώποις: paulo ante vero cod. l. ἤρπε σχοινοτενῆ ατα οἷδα. Athenaeus X, p. 455. C. Πίνδαρος δὲ πρὸς τὴν ἀσχημοποιηθεῖσαν ᾠδὴν, ὡς ὁ αὐτός φησι Κλέαρχος, οἶονεὶ γρίφου τινὸς ἐν μελοποιίᾳ προβληθέντος, ὡς πολλῶν τούτῳ προσκρουόντων διὰ τὸ ἀδύνατον εἶναι ἀποσχέσθαι τοῦ σίγμα καὶ διὰ τὸ μὴ δοκιμάζειν ἐποίησε· Πρὶν μὲν εἶρπε σχοινοτενῆ τὰ οἷδα καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἄνθρωποι, hoc est ἀνθρώποις, ut nunc editur: antiquam autem librorum lectionem dedi, ut inde lector de auctoritate scripturae indicare posset. Idem XI, p. 467. A. Τὸ δὲ σὰν ἀντὶ τοῦ σίγμα Δωριεὶς εἰρήκασιν. οἱ γὰρ μουσικοὶ, καθάπερ πολλοὶ αἰς Ἀριστόξενός φησι, τὸ σίγμα λέγειν παρηγοῦντο διὰ τὸ σκληρόστομον εἶναι καὶ ἀνεπιτήδειον αὐτῷ; et paulo post: καὶ Πίνδαρος δὲ φησί· Πρὶν μὲν ἤρπε σχοινοτενεῖα τὰ οἷδα καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἀπὸ στομάτων. Clearchus ib. X, p. 448. D. inter griphorum species enumerat etiam hanc: ἂν ἔχειν τι κελύκη τῶν γραμμάτων ἢ μὴ ἔχειν· καθάπερ οἱ ἄσιγμοι καλούμενοι τῶν γρίφων· ὅθεν καὶ Πίνδαρος πρὸς τὸ Σ ἐποίησεν ᾠδὴν, οἶονεὶ γρίφου τινὸς ἐν μελοποιίᾳ προβληθέντος. Constitutus iam lectionem et ipsam rem explicemus, quae Casaubonum et ceteros sine successu exercuit. Etsi dithyrambis Phrygia aptari harmonia solebat (v. Metr. Pind. III, 8, p. 239.), tamen numeri sunt aperte Dorii, nihilque incertum in lectione, nisi illud σχοινοτονας, pro quo quod Casaubonus dedit σχοινοτενῆς, Hermannus secutus est. Sed libri fere omnes ad lectionem σχοινοτενεῖα deducunt, quam numeri postulant, hoc est ad femininam formam a masculina σχοινοτενῆς, ut ἡδυπαῆς ἡδυπέεια, μονογενῆς μονογενεῖα. Scribe:

Πρὶν μὲν εἶρπε σχοινοτενεῖα τ' αἰοιδὰ διθυράμβων
καὶ τὸ σὰν κίβδαλον ἄνθρώποισιν ἀπὸ στομάτων.

$$\begin{array}{cccccccccccccccc} \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} \\ \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} & \text{---} \end{array}$$

Olim serpebat proliza cantilena dithyramborum et San pravum hominibus ab ore. Πρὶν

nihil reprehendi potest, nisi quod versu secundo metrum magnopere laborat, quod in hoc Dithyrambo Dorium fuisse vidimus. Sed medela in promptu est:

σοὶ μὲν κατάρχειν,
 μάτηρ μεγάλα, πάρα ῥόμβοι κυμβάλων,
 ἐν δὲ κεχλάδειν κρόταλα,
 αἰθομένα δὲ δᾶς ὑπὸ ξανθαῖσι πεύκαις.

· · · · · / 0 ---
 / / 0 0 0 0 0 0 --- / 0 ---
 / 0 0 --- / 0 0 0 0 0
 / 0 0 0 0 0 0 --- / 0 0 ---

Ad scripturam μεγάλα ducit cod. Mosc. Μεγάλοι ad ῥόμβοι, quod olim fuit, plane vacuum est; sed Μάτηρα μεγάλαν habes etiam Fragm. Parthen. 2. Κεχλάδειν est κεχλάδεναι, ut apud Pindarum κεχλάδοντας et πεφρίκοντας. Sententia haec est: Tibi ad initia, Magna mater, praesto sunt cymbalorum turbines, praesto est ad eos sonare crepitacula, praesto ardens fax inter fulvas caedas.

7.

Aristides Or. Plat. T. II. p. 53. declarat sibi Pindarum, ubi sententiam illam, νό-
 μος ὁ πάντων βασιλεὺς ἄγει δικαίῳ τὸ βιαιότατον (Fragm. inc. 48.), Herculis exem-
 plo illustrat, ipsius Herculis adversus Geryonem vim non probasse videri. Quod ut
 comprobet, haec addit: Τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέους αὐτοῖς, ὅτι καὶ ἐτέρωθεν
 μεμνημένος περὶ αἰτῶν ἐν διθυρᾷ μὲν τινί. Σὲ δ' ἐγὼ παρ' ἄμιν, φησὶν, αἰνίω
 μὲν, Γηρυόνη· τὸ δὲ μὴ Διὶ φίλτερον σιγῶμι πάμπαν. οὐ γὰρ εἶκός, φησὶν, ἀρπαζομέ-
 νων τῶν ὄντων καθῆσθαι παρ' ἑστία καὶ κακὸν εἶναι. καίτοι τό γε πρὸς νόμον καὶ ταῦτα
 ἀνθρώπων ἅμα καὶ θεῶν βασιλέα μάχεσθαι, οὐκ ἦν ἐπαινεῖν πρὸς Πινδάρου, οὐδὲ συμ-
 βουλεύειν πρὸς κέντρα λακτίζειν· αὐτὸς γοῦν τὸ τοιοῦτον κέκληκεν ὀλισθηρὸν οἶμον καὶ
 κελεύει φυλάττεσθαι (Pyth. II, extr.). Manuscripti μὴ πάμπαν. Schol. ad h. l. sen-
 tentiam recte cepit: σὲ δ', ὦ Γηρυόνη, ἐπαινώ παρ' αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα· ὁ μὲν γὰρ τὰ
 οὐκ ὄντα αὐτοῦ ἀφελλετο ἐν βιαιᾷ χειρὶ, σὺ δ' ὡς ἀδικούμενος μάχην πρὸς αὐτὸν ἤρας,
 καὶ διὰ τοῦτο μᾶλλον ἀπόδεκτος. ἵνα δὲ μηδεὶς αὐτῷ εἴπῃ, ὡς Διὸς βουλή τοῦτο γέ-
 γονε, πῶς οὖν αὐτὸς πρὸς Ἡρακλῆα δυσχεραίνεις; ἐπάγει· ὃ δὲ Ζεὺς οὐκ ἀποδέχεται,
 καὶ αὐτὸς σιγῶ. Corrigitur σίγημι; ego σιγῶμι, omisso ἄν, ut Pyth. IV, 118. et lo-
 cis ibi citatis in nott. critt. Idem voluit Hermannus de dial. Pind. p. 22. Pro ἄμιν
 scribe ἄμμιν, et verba οὐ γὰρ usque ad εἶναι ad dialecti rationem metricae elegan-
 tiam correctae confidenter Pindaro mecum tribue: quo facto ism intelligitur, numeros
 non Dorios esse, ut fere Hermannus constituerat. Totum locum sic lego:

Σὲ δ' ἐγὼ παρ' ἄμμιν αἰνέω μὲν, Γηρυόνα,
 τὸ δὲ μὴ Διὶ φίλτερον σιγῶμι πάμπαν. οὐ γὰρ ἰοικὸς
 ἀρπαζομένων τῶν ὄντων καθῆσθαι παρ' ἑστία,
 καὶ κακὸν ἔμμεναι.

0 0 / 0 0 0 0 0 0 --- / 0 0 0 ---
 0 0 / 0 0 0 0 0 0 --- / 0 0 0 0 0 0 --- 0
 --- / 0 0 0 --- / 0 0 0 --- / 0 0 0 --- 0
 / 0 0 0 0 0

etsi numerorum adornatio sine antistrophicis incerta est. Verto: Te vero, o Geryone,

inter nos quidem laudo; quod autem Iovi non arridet, omnino reticuerim. Neque enim consentaneum, dum bonis exuimur, foco assidere et ignavos esse. Καθήσθαι παρ' ἑστία, ut Olymp. I, 83. ἐν σκότῳ καθήμενος de ignavo.

8.

50 Schol. Pyth. II, inscr. ex Dithyrambis affert:

Τὰν λιπαρὰν μὲν Αἴγυπτον ἀγχικρημμον.

Splendidam Aegyptum praecipitibus munitam littoribus.

9.

51 Strabo VIII, p. 494. C. p. 495. A. Schol. Pind. Olymp. VI, 152., qui ex Dithyrambis affert, Galen. Suasor. ad artes c. 7.

Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιωτικὸν ἔθνος ἔνεπον.

— — — — —

Erat, quum sues Boeoticam gentem appellarent. Strabo male ὕας; Schol. Pind. ἔλεγον. Articulum τὸ addidi ex eodem.

10.

52 Strabo IX. p. 620. A. Ἔστι δὲ τῶ ἐκ Θηβῶν εἰς Ἄργος ἀπιόντι ἐν ἀριστερᾷ ἢ Ταναγρα, ἐν δεξιᾷ κείται ἡ Ἴτρία. καὶ ἡ Ἴτρία δὲ τῆς Ταναγραίας νῦν ἐστὶ, πρότερον δὲ τῆς Θηβαΐδος, ὅπου ὁ Ἴτριεὺς μεμύθηται καὶ τοῦ Ἰσρίωνος γένεσις, ἣν φησι Πίνδαρος ἐν τοῖς Διθυράμβοις: quem locum recitans Eustathius ad Iliad. β, p. 264. extr. situm locorum commutat. De Hyrieo Hyginus Astronom. c. 34. Aristomachus autem dicit quendam Hyriea fuisse Thebis, Pindarus autem in insula Chio. Fortasse ex Chio immigrasse in Boeotiam Hyrieum Pindarus dixerat.

11.

53 Idem de Orione carmen spectat Etymol. M. p. 675, 33. v. Πλειάς. Αἴγει δὲ Πίνδαρος περὶ τοῦ καταστερισμοῦ αὐτῶν, ὅτε τῆς Πληϊόνης πορευομένης μετὰ τῶν θυγατέρων κατὰ τὴν Βοιωτίαν συνήνησεν αὐτῇ Ἰσρίων, εἶτα ἐρασθεὶς ὤρμησε πρὸς τὸ ἀρπάσαι, τὴν δὲ φεύγουσαν μετὰ τῆς θυγατρὸς Ἰσρίων ἐδίωκε· γενέσθαι δὲ αὐτῶν τὸν δρόμον πέντε ἔτη ἀδιάλειπτον· τὸν δὲ Δία διὰ τὴν κακοπάθειαν αὐτῶν οἰοῦναι μνήματα καταστερίσαι τὰς Πλειάδας φευγούσας τὸν Ἰσρίωνα, ὅς ἐστιν Ἰνιαυτός: quorum partem habet Eustathius ad Iliad. σ, p. 1155. Inde aliquot verba sunt apud Schol. Pind. Nem. II, 16. Καὶ ὅτε μὲν Πλειάδας καλεῖ πληθυντικῶς, ὅτε δὲ Πληϊόνην ὡς μίαν.

Τρέχτω δὲ μετὰ Πληϊόνα, ἅμα δ' αὐτῷ κύων.

δοκεῖ γὰρ κατ' αὐτὸν τὸν Πίνδαρον ἐρασθῆναι αὐτῆς ὁ Ἰσρίων, καὶ διώκειν αὐτὴν ἐπὶ πολλοῖς χρόνοις. ὑπομνήματα δὲ τούτων ὁ Ζεὺς κατηστέρησε. παρὸ δὲ φησιν· Ὁ Ἰσρίων ἐπιὼν ταῖς Πλειάδι. Postrema videntur interpretamentum esse fragmenti; unde conicias in fragmento fuisse τρέχων. Haec vero spectanti non dubium est, quin ad Pindarum auctorem recte retulerit post Solanum Schneiderus, quae Lucianus habet pro imagg. c. 19. T. II, p. 498. ὡς τὸν Ἰσρίωνος κύνα ἐπαινῶν ἔφη ποιητῆς λεοντοδάμαν αὐτόν. Scribe:

Τρέχων δὲ μετὰ Πληϊόνα, ἅμα δ' αὐτῷ κύων λεοντοδάμας.

Persequens vero Pleionen, unā autem canis leonum domitor. Vulgo est ἅμα δέ.

V.

Π Ρ Ο Σ Ο Δ Ι Α.

De Prosodiis v. Procl. Chrestom. ap. Phot. p. 523. et Etym. M. v. *προσώδιον*; ex priore etiam paeonibus ea a nonnullis comprehensa esse discimus: unde etiam *paeanes prosodiaci* vocantur. Constat autem Prosodia maxime ad tibias cantata esse: quod de Atheniensibus tradit Didymus ap. Etym. M. v. ὕμνος: *προσώδια γὰρ Ἀθηναῖοι προσιώντες ναοῖς ἢ βωμοῖς πρὸς αὐτὸν ἤδον*. Exemplum etiam ex alia civitate petitum praebet Pronomi Thebani prosodium statim memorandum: quem tibicinem et auloediorum nomorum poetam fuisse satis constat: cf. Athen. XIV, p. 631. E. Pausan. IX, 12, 4. Athen. IV, p. 184. D. Pausan. IV, 27, 4. Ex Pindari vero duobus Prosodiorum libris grammaticorum opera collectis (vit. Vratisl. p. 10.) paucissima supersunt.

1.

ΠΑΙΑΝ ΔΗΛΙΑΚΟΣ ΠΡΟΣΟΔΙΑΚΟΣ.

58 Primo loco posui odam hanc Deliacam. Pindarum quidem, dum Herodoti Thebani Isthmiaca victoria nunciatur, in eo occupatum fuisse, ut in Delum et Apollinem carmen componeret a Ceis canendum, ipsius auctoritate discimus Isthm. I. pr. Igitur Ceos dixeris antiquo more pompam in Delum misisse, ut postea Athenienses restitutis Olymp. 88, 3. sanctissimis sollempnibus: qua de re vide quae disputavimus ad marmora Atheniensia Deliacum sacrum spectantia Oec. Civ. Athen. T. II. p. 216 sqq. p. 327 sqq. Tali perfectioni poterat id carmen inservire, ut similia Eumeli Corinthii et Pronomi Thebani. Pausan. IV, 4, 1. *Ἐπὶ δὲ Φύγια τοῦ Συβότα πρῶτον Μεσσηνιοὶ τότε Ἀπόλλωνι ἐς Ἀῆλον θυσίαν καὶ ἀνδρῶν χορὸν ἀποστέλλουσι· τὸ δὲ σφισιν ἄσμα προσώδιον ἐς τὸν θεὸν εἰδίδαξεν Εὐμηλος*. Eiusdem epicus versus *ἐν τῷ προσώδιῳ τῷ ἐς Ἀῆλον* idem memorat IV, 33, 3. cf. V, 19. extr. De Pronomo Pausan. IX, 12. extr. *καὶ οἱ καὶ ἄσμα πεποιημένον ἔστιν ὡς προσώδιον ἐς Ἀῆλον τοῖς ἐπ' Εὐρίπῳ Χαλκιδεῦσιν*. Ac sane huiusmodi carmen Schol. Isthm. I. inscr. Ceis Pindarum scripsisse putavit, ubi dicit: *οἱ Κεῖοι Δηλιακὸν παιᾶνα ἤξιλον τὸν ποιητὴν γράψαι*; et alter: *μέλλοντος γὰρ Κεῖοις γράφειν προσοδιακὸν παιᾶνα*; quo carmine Delum ipsam celebratam esse, Schol. ibidem et ad vs. 3. significat. Sed nihili haec habenda esse ad Isthm. I. docuit Dissenius. Supersunt tamen Deliacae odae duo fragmenta insignia, et prius quidem eiusmodi, ut prosodiacum carmen Delo dicatum fuisse vix negaveris: utrum tamen Ceis factum fuerit necne, decerni non potest. Quodsi haec fragmenta ex illa, de qua Pindarus Isthm. I. init. dicit, oda petita sunt, necesse est apud Ceos aliquod Delium fuerit, ut in Boeotia et in Naxo insula: ad quod deducta pompa potuerit hoc carmen cani; nam Ceis scripta oda in insula Ceo cantata est: sin ad ipsam Delum accedens chorus Deliacam hanc odam cecinit, non haec ea est, de qua Pindarus in prima Isthmia dixit. Iam vero ex Pindari in Delum prosodiaco carmine quae supersunt duo fragmenta, iis inter se collatis integrum strophae metrum restitui:

— / — — — / — — — — —
— / — — — / — — — — —

— / — — — — / — — — — / — — — — —
 — / — — — — / — — — — / — — — — —
 5 / — — — — / — — — — / — — — — —
 — / — — — — / — — — — / — — — — —
 / — — — — / — — — — / — — — — —
 / — — — — / — — — — / — — — — —

Stropha.

Χαῖρ', ὦ θεοδμάτα, λιπαροπλοκάμου
 παίδεσσι Λατοῦς ἱμεροέστατον ἔργος,
 πόντου θύγατερ, χθονὸς εὐρείας ἀκίνητον τέρας, ἄντε βροτοί
 Δᾶλον κικλήσκουσιν, μάκαρες δ' ἐν Ὀλύμπῳ τηλέφατον
 5 κυανέας χθονὸς ἄστρον

.

Antistropha.

.

 ἦν γὰρ τοπάροιθε φορητὰ κυμάτεσσιν παντοδαπῶν τ' ἀνέμων
 ῥιπαῖσιν· ἀλλ' ἂ Κοιογενῆς ὅποι' ὠδίνεσσι θοαῖς
 5 ἀγχιτόκοις ἐπέβαινεν, δὴ τότε τέσσαρες ὄρθαι
 πρέμνων ἀπώρυσαν χθονίων,
 ἄν δ' ἐπικράνοις σχέθον πέτραν ἀδαμαντοπέδιλοι
 κίονες· ἔνθα τεκοῖσ' εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν.

Salve, o divinitus condita, nitide comatae Latonae liberis gratissime surcule, maris filia, terrae late patentis immotum prodigium, quam mortales Delum vocant, immortales vero in Olympo late clarum nigricantis terrae sidus Erat enim olim vaga fluctibus variorumque ventorum procellis: sed Coeo gnata quando velocibus doloribus partui proximis in ea gradum posuit, tum quattuor rectae columnae adamantina basi firmatae a terrae radicibus exortae sunt et capitulis saxum suffultum gestarunt: ubi partu editam beatam adspexit prolem. Numeri sunt Dorii. Initium carminis servavit Philo de corr. mund. T. II, p. 511. Mang. in quo nihil mutavi, nisi quod vs. 2. dedi παίδεσσι pro vulgato παιδός, quod neque ad sensum commodum est neque ferri ob metrum potest, et deinde cum Hermanno θύγατερ pro eo quod legebatur θυγάτηρ. Ultimus, qui superest, strophae versus significat vetus insulae nomen Asteria. Alterum fragmentum, quod priori paucis interiectis ipso argumento monstrante successit, Strabo refert X, p. 742. B. 743. A. et priora verba Schol. Odyss. κ, 3. Ille habet κύμασι τε, hic κυμάτεσσι Δᾶλος: sed Δᾶλος apud Strabonem omissum addidit Scholiastes, idque metro repugnans: Scholiastes a Maio editus praestat Δῆλος, ipsa dialecto spuriam vocem esse docens: idem τ' ante ἀνέμων omittit. Apud Strabonem praeterea est πάροιθεν οὐ φορητὰ, pro quo rectius, quod iam Theod. Canterus V. L. II, 22. assecutus est, praestat Scholiastes Homeri. Inde a versu quarto locum persanavit Porsonus ad Hecub. 788. Strabo habebat: Ἀλλὰ καὶ ὁ γένος; sed cod. Mosc. praebet καινογενῆς; hinc emendatum Κοιογενῆς, ut ap. Apollon. Argon. II, 710. Ἀπὸ Κοιογένεια. De-

[ἄλλα] Ἀλκμῶνι καὶ Πινδάρῳ καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Βακχυλίδῃ πεποίηται. Parthenia vero, ipso nomine demonstrante, cantata sunt a virginum choris. Cf. Schol. Aristoph. Av. 920. Athen. XIV, p. 631. D. qui παρθενίους τρόπους etiam ἀποστολικούς dictos refert, et Procl. Chrestom. ap. Phot. p. 524. qui tamen p. 526. ἀποστολικά dicit, ὅσα διαπεμπόμενα πρὸς τινὰς ἐποιοῦν. Speciem Partheniorum constituunt Daphnephorica a Suida commemorata, quae secundo libro comprehensa esse mihi videntur. Diserte Proclus Chrestom. τὰ δὲ λεγόμενα Παρθένια χοροῖς παρθένων ἐγράφετο, οἷς καὶ τὰ Δαφνηφορικά ὡς εἰς γένος ἐμπίπτει. Haec autem Δαφνηφορικά inserviebant δαφνηφορία, quae fiebat Δαφνηφορίῳ Apollini etiam Athenis culto; quo pertinet in Attica δαφνηφορίον ap. Athen. X, p. 424. F. nusquam tamen is cultus celebrior, quam in Boeotia, quo videtur ex Thessalia advectus esse, ubi eum cultum haesisse docui ad Pyth. X, 40. Et in Boeotia quidem Thebae maxime haec agebant sacra, etsi etiam ad alias civitates eae religiones pertinebant, quod de Chaeronea docet inscriptio ap. Walpolum (Travels in various countries of the East p. 565.), in qua est ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΔΑΦΝΑΦΟΡΙΩΝ. Horum igitur Daphnephoricorum unum filio Daiphanto poeta scripserat, ut docet Vita Vratislaviensis p. 10. Nempe is daphnephorus Apollinis fuit, de quo Pausanias IX, 10, 4. Τὸ δὲ γε καὶ ἐς ἐμὲ ἔτι γινόμενον οἶδα ἐν Θήβαις τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Ἰσμηνίῳ· παῖδα οἴκου τε δοκίμου καὶ αὐτὸν εὐ μὲν εἶδους, εὐ δ' ἔχοντα καὶ ῥώμην ἱεῖρα ἐνιαύσιον ποιούσιν· ἐπίκλησις δὲ ἐστίν οἱ δαφνηφόρος (scribe δαφνηφόρος cum Kuhnio)· στεφάνους γὰρ φύλλον δάφνης φοροῦσιν οἱ παῖδες. Hi δαφνηφόροι Boeotici Apollini dicabant ahenum tripodem, siquidem oribus pollebant, quod deinceps Pausanias refert. Pompam autem Boeoticam daphnephoricam optime describit Proclus Chrestom. Δάφνας γὰρ ἐν Βοιωτίᾳ δι' ἐναετηρίδος εἰς τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος καμίζοντες οἱ ἱερεῖς ἐξύμνον αὐτὸν διὰ χοροῦ παρθένων: et post expositam causam, quam a Boeotorum in Boeotiam ex Thessalia incursione repetit: "Ἦδε δὲ ἡ δαφνηφορία· ξύλον ἑλαίας καταστέφουσι δάφναις καὶ ποικίλοις ἄνθεσι, καὶ ἐπ' ἄκρου μὲν χαλκῇ ἐφαρμοζεται σφαῖρα, ἐκ δὲ ταύτης μικροτέρας ἐξαρτῶσι· κατὰ δὲ τὸ μέσον τοῦ ξύλου περιθέντες ἑλάσσονα τῆς ἐπ' ἄκρου τοῦ ξύλου καθάπτουσι πορφυρᾷ στέμματα, τὰ δὲ τελευταῖα τοῦ ξύλου περιστέλλουσι κροκατῷ. βούλεται δ' αὐτοῖς ἢ μὲν ἀνωτάτω σφαῖρα τὸν ἥλιον, ἢ καὶ τὸν Ἀπόλλωνα ἀναφίρουσιν, ἢ δ' ὑποκειμένη τὴν σελήνην, τὰ δὲ προσηρημένα τῶν σφαιρῶν ἄστρα τε καὶ ἀστέρας, τὰ δὲ γε στέμματα τὸν ἐνιαύσιον δρόμον· καὶ γὰρ τῆς ποιούσιν αὐτά. ἄρχει δὲ τῆς δαφνηφορίας παῖς ἀμφιθαλῆς, καὶ ὁ μάλιστα αὐτῷ οἰκείος βαστάζει τὸ κατεστεμμένον ξύλον, ὃ κοπῶ καλοῦσι, αὐτὸς δὲ ὁ δαφνηφόρος ἐπόμενος τῆς δάφνης ἐφάπτεται, τὰς μὲν κόμας καθειμένας, χρυσοῦν δὲ στέφανον φέρων καὶ λαμπρὰν ἐσθῆτα ποδήρη ἐστολισμένος Ἰφικρατίδας τε ὑποδεδεμένος· ἢ χορὸς παρθένων ἐπακολουθεῖ προστείνων κλώνας πρὸς ἱκετηρίαν τῶν ὕμνων. παρέμπτον δὲ τὴν δαφνηφορίαν εἰς Ἀπόλλωνος Ἰσμηνίου καὶ Γαλαξίου. Partheniorum scriptores praeter Pindarum memorantur Alcman, Alcaeus, Simonides, Bacchylides.

I.

- 62 Ex primo libro una superest mentio ap. Schol. Aristoph. Acharn. 726. Ἄγορά-
ζειν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν, Ἀττικῶς. ὅθεν καὶ ἡ Κόριννα, ἐτι δὲ ὁ Πινδάρους ἀττικίζει-
ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Παρθενίων ἐχρήσατο τῇ λέξει. Vulgo ἐστὶ τοῦ Πινδάρου Ἀττικιστῆ: quod correxit Pierson. ad Moer. p. 70. Olearius diss. de poetr. p. 53.
male hinc Corinnae Parthenia exsculpsit.

2.

Paucula supersunt ex tertio libro sive τοῖς κειχωρισμένοις τῶν Παρθενίων. In qui- 63
bus principem locum tenent fragmenta carminis in Panem, quod Thebis cantatum
erat haud dubie. Versus sunt Pindari Pyth. III, 77.

Ἄλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω

Ματρὶ, τὰν κούραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον σὺν Πανὶ μέλπονται θαμὰ
σεμνὰν θεὸν ἐννύχιαι.

Vides Panem una cum Magna Matre, cui sacra Panis adiuncta sunt, prope poetae
aedes a virginibus Thebanis celebratum esse, nempe carminibus Partheniis: ex iis au-
tem puellis ipsas Pindari filias Eumetin et Protomachen fuisse vel sine scholio ad
eum locum credimus. Sed Pindarus ipse et Panis signum cum ara et Magnae Matris
sacellum, ubi ille cultus fuit, dicaverat ob causam ab ipsis veteribus traditam. Id si-
gnum quum consecraretur, vel statim post consecratum ubi sacra ibi facta sunt, hoc
Parthenium cantatum est. Huc deducunt, quae de Pane in Vitis poetae referuntur.
Vita a Thoma recensita p. 4. Λόγος καὶ τὸν Πᾶνα ὀρχήσασθαι ποτὲ τὸν αὐτοῦ παιᾶνα,
καὶ χάριεν ἄδοντα τοῦτον ἀεὶ ἐν τοῖς ὄρεσιν. Vita Pindari p. 9. Ὁ γοῦν Πᾶν ὁ θεὸς
ᾤφθη μεταξὺ τοῦ Κιθαιρώνος καὶ τοῦ Ἐλικῶνος ἄδων παιᾶνα Πινδάρου· διὸ καὶ ἄσμα
ἐποίησεν εἰς τὸν θεὸν ἐν ᾧ χάριεν ὁμολογεῖ τῆς τιμῆς αὐτῷ, οὐ ἡ ἀρχή·

Πᾶν, Πᾶν, Ἀρκαδίας μεδέων, καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ.

Schol. Pyth. III, 137. vulg. Ἀριστόδημός φησιν Ὀλύμπιον αὐλητὴν διδασκόμενον ὑπὸ
Πινδάρου γενέσθαι κατὰ τὸ ὄρος, ὅπου τὴν μελέτην συνετίθει, καὶ ψόφον ἱκανὸν καὶ
φλόγα ἰδεῖν καταφερομένην· τὸν δὲ Πινδάρου ἐπαισθόμενον συνιδεῖν Μητρὸς θεῶν ἄγαλμα
λίθινον τοῖς ποσὶν ἐπερχόμενον, ὅθεν αὐτὸν συνιδρύσασθαι πρὸς τῇ οἰκίᾳ Μητρὸς θεῶν
καὶ Πανὸς ἄγαλμα, τοὺς δὲ πολίτας πέμψαντας ἐς θεοῦ πυρθάνεσθαι περὶ τῶν ἐκβησο-
μένων· τὸν δὲ ἀνειπεῖν, ἱερὸν Μητρὸς θεῶν ιδρύσασθαι. τοὺς δὲ ἐκπλαγέντας τὸν Πιν-
δάρου διὰ τὸ προειληφέναι τὸν χρησμὸν ὁμοίως τῷ Πινδάρῳ ἐκείσε τιμὰν τὴν θεὸν τελε-
ταῖς. Alius ibid. λέγεται δὲ Ῥέας ἱερὸν πλησίον τῶν Πινδάρου οἰκῶν εἶναι. Ad vs. 139.
Ῥέαν καὶ τὸν Πᾶνα ἀνυμνοῦσι. πάρεδρος γάρ ὁ Πᾶν τῇ Ῥέᾳ, ὡς αὐτὸς ὁ Πινδάρους ἐν
τοῖς κειχωρισμένοις τῶν Παρθενίων φησίν·

Ὡ Πᾶν, Ἀρκαδίας μεδέων,

ἕως τοῦ,

Ματρὸς μεγάλας ὀπαδὲ, σεμνῶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν,

ubi quod Gott. habet ἄγαλμα p. μέλημα, nemo tuebitur collatis locis a doctis ad Gregor.
Cor. p. 182. collectis. Alius Scholiastes ibid. πρὸς τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πινδάρου Μη-
τρὸς θεοῦ ἰδρυτο ἱερὸν: quibus verbis assuta ab aliena manu: καὶ Πανὸς, ὅπερ αὐτὸς
ιδρύσατο. Deinde: τὸν δὲ Πᾶνα παρείληφεν, ὡς μὲν ἔνιοι φασιν, ὅτι καὶ ὁ Πᾶν πλη-
σίον καθίδρυτο Πινδάρου. Adde de Pane Pindarica aut canente aut saltante Aristid.
T. I. p. 40. Schol. Aristid. T. II. p. 173. Liban. Or. LXIII. p. 352. T. III. ed.
Reisk. Plutarch. Num. c. 6. Non posse suav. viv. sec. Epicur. c. 22. epigramma
Antipatri Sidonii de Pindaro Anthol. T. II. p. 19. ed. Iac. pr. quem locum tangit
Eustath. ad Odys. p. 1917. 39. et Vitam Pindari carmine scriptam vs. 19 sq. Porro
considera Vit. Pindar. p. 9. in qua post Panis ac Proserpinae mentionem pergitur:
Ἄλλὰ καὶ βωμὸν ἀμφοτέρων τῶν θεῶν πρὸ τῆς οἰκίας τῆς ἰδίας ιδρύσατο, ubi potius de
Magnae Matre et Pane dici debebat, et Pausan. IX, 25. Διαβαίνει οὖν τὴν Λίρκην οἰ-
κίας τε ἐρείπια τῆς Πινδάρου, καὶ μητρὸς Δινδυμήνης ἱερὸν· Πινδάρου μὲν ἀνάστημα,
τέχνη δὲ τὸ ἄγαλμα Ἀριστομήδους τε καὶ Σωκράτους Θηβαίων. μῆ δὲ ἐρ' ἐκάστων ἐτᾶν

inter nos quidem laudo; quod autem Iovi non arridet, omnino reticuerim. Neque enim consentaneum, dum bonis exuimur, foco assidere et ignavos esse. Καθήσθαι παρ' ἑστία, ut Olymp. I, 83. ἐν σκότῳ καθήμενος de ignavo.

8.

50 Schol. Pyth. II, inscr. ex Dithyrambis affert:

Τὰν λιπαρὰν μὲν Αἴγυπτον ἀγλίκερμον.

Splendidam Aegyptum praecipitibus munitam littoribus.

9.

51 Strabo VIII, p. 494. C. p. 495. A. Schol. Pind. Olymp. VI, 152., qui ex Dithyrambis affert, Galen. Suasor. ad artes c. 7.

Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιωτικὸν ἔθνος ἔνεπον.

— — — — —

Erat, quum sues Boeoticam gentem appellarent. Strabo male ὕας; Schol. Pind. ἔλεγον. Articulum τὸ addidi ex eodem.

10.

52 Strabo IX. p. 620. A. Ἔστι δὲ τῶ ἐκ Θηβῶν εἰς Ἄργος ἀπίοντι ἐν ἀριστερᾷ ἢ Ταναγρα, ἐν δεξιᾷ κείται ἢ Ἴρλια. καὶ ἡ Ἴρλια δὲ τῆς Ταναγραίας νῦν ἔστι, πρότερον δὲ τῆς Θηβαίδος, ὅπου ὁ Ἴρλιος μεμύθειται καὶ τοῦ Ἰρλιωνος γένεσις, ἣν φησι Πίνδαρος ἐν τοῖς Διθυράμβοις: quem locum recitans Eustathius ad Iliad, β, p. 264. extr. situm locorum commutat. De Hyrieo Hyginus Astronom. c. 34. Aristomachus autem dicit quendam Hyriea fuisse Thebis, Pindarus autem in insula Chio. Fortasse ex Chio immigrasse in Boeotiam Hyrieum Pindarus dixerat.

11.

53 Idem de Orione carmen spectat Etymol. M. p. 675, 33. v. Πλειάς. Λέγει δὲ Πίνδαρος περὶ τοῦ καταστερισμοῦ αὐτῶν, ὅτε τῆς Πληζόνης πορευομένης μετὰ τῶν θυγατέρων κατὰ τὴν Βοιωτικὴν συνήνηται αὐτῇ Ἰρλιῶν, εἶτα ἐρασθεὶς ὤρμησε πρὸς τὸ ἀρπάσαι, τὴν δὲ φεύγουσαν μετὰ τῆς θυγατρὸς Ἰρλιῶν ἐδίωκε· γενέσθαι δὲ αὐτῶν τὸν δρόμον πέντε ἔτη ἀδιάλειπτον· τὸν δὲ Δία διὰ τὴν κακοπάθειαν αὐτῶν οἰοεὶ μνήματα καταστερίσαι τὰς Πλειάδας φεύγουσας τὸν Ἰρλιῶνα, ὅς ἐστιν ἐνιαυτός: quorum partem habet Eustathius ad Iliad. σ, p. 1155. Inde aliquot verba sunt apud Schol. Pind. Nem. II, 16. Καὶ ὅτε μὲν Πλειάδας καλεῖ πληθυντικῶς, ὅτε δὲ Πληζόνην ὡς μίαν.

Τρέχων δὲ μετὰ Πληζόναν, ἅμα δ' αὐτῷ κύων.

δοκεῖ γὰρ κατ' αὐτὸν τὸν Πίνδαρον ἐρασθῆναι αὐτῆς ὁ Ἰρλιῶν, καὶ διώκειν αὐτὴν ἐπὶ πολλοῖς χρόνοις. ὑπομνήματα δὲ τούτων ὁ Ζεὺς κατηστέρισε. παρὸ δὴ φησιν· Ὁ Ἰρλιῶν ἐπιὼν ταῖς Πλειάσι. Postrema videntur interpretamentum esse fragmenti; unde conicias in fragmento fuisse τρέχων. Haec vero spectanti non dubium est, quin ad Pindarum auctorem recte retulerit post Solanum Schneiderus, quae Lucianus habet pro imagg. c. 19. T. II, p. 498. ὡς τὸν Ἰρλιῶνος κύνα ἐπαινῶν ἐφη ποιητῆς λεοντοδάμαν αὐτόν. Scribe:

Τρέχων δὲ μετὰ Πληζόναν, ἅμα δ' αὐτῷ κύων λεοντοδάμας.

Persequens vero Pleionen, unâ autem canis leonum domitor. Vulgo est ἅμα δέ.

VII.

Π Ι Π Ρ Χ Η Μ Α Τ Α .

Hyporchemata cum Paeanibus maxime Apollini dicata fuisse diserte tradit Menander rhetor de encomiis p. 27. Καὶ τοὺτους (τοὺς ὕμνους) αὐ̄ διαιρούμεθα κατὰ θεὸν ἕκαστον· τοὺς μὲν γὰρ εἰς Ἀπόλλωνα Παιᾶνας καὶ Ἱπορχήματα νομιζομεν, τοὺς δὲ εἰς Διόνυσον Διδυράμβους καὶ Ἰοβαίχους etc. Adde Lucianum loco de Metr. Pind. p. 270. adscripto. Itaque quamquam etiam homines hyporchematis celebrati sunt, simillima fuere Hyporchemata et Paeanes, sed tamen diversa, idque eatenus, ut Paeanes aut simpliciter canerentur, aut cum saltatione, sed Hyporchemata a saltatoribus quibusdam, dum chorus tripudiaret, mimice agerentur: qua de re satis dixi Metr. Pind. III, 6. p. 201 sq. III, 13. p. 270 sq. Minus accurate Etym. M. v. προσώδιον et Proclus Chrestom. ap. Phot. p. 522. nisi quod ex priore discimus circum aram potissimum saltatum esse in hyporchematis, quum cremarentur hostiae. Ceterum in commentariis de Metris Pindari ibidem est explicitum, hyporchematicam musicen et saltationem alacrem et levem fuisse, numerisque velocissimis, et inter alios etiam creticis usam esse. Auctor hyporchematici generis a nonnullis *Thaletas Gortynius* praedicatur (l. c. de Metr. Pind. p. 201.); Plutarchus tamen hunc Paeanum poetam perhibet, de musica c. 9. Sed *Xenodamus Cytherius*, ut Paeanum, ita et Hyporchematum poeta fuit; καὶ αὐτοῦ δὲ Ξενοδάμου, inquit Plutarchus, ἀπομνημονεύεται ᾄσμα, ὃ ἐστὶ φανερώς ὑπορχήμα: ne repetam, quae alibi dixi. Successere *Pratinas Phliasius, Simonides Ceus, Pindarus, Bacchylides*. De Pindaro locus est Clementis Strom. I, p. 365. ubi is Hyporchematum inventor dicitur, et alter Athenaei I, 15. D. quem v. de Metris p. 270 sq. postremo Plutarchi de musica l. c. *Κίχρηται δὲ τῷ γένει τῆς ποιήσεως ταύτης καὶ Πίνδαρος. ὃ δὲ παιᾶν ὅτι διαφορὰν ἔχει πρὸς τὰ ὑπορχήματα, τὰ Πινδάρου ποιήματα δηλώσει· γέγραφε γὰρ καὶ Παιᾶνας καὶ Ἱπορχήματα*. Fuere autem Pindari Hyporchematum duo libri, ut discimus ex vita Vratislaviensi p. 10. De Pratina et Bacchylide constat ex locis alibi allatis, quos huc congerere nolo: sed de Simonide res postulat, ut pauca addamus. Praeclarus est de natura hyporchematici generis Plutarchi locus Symposs. IX, 15. quo iam olim, ubi de ea re egi, usus sum; ibi scriptor Simonidis sententiam de arte pictoria transferendam ad saltationem dicit, sed verbis adeo corruptis, ut nihil fere intelligere liceat, nisi quod me iudice Wyttenbachius recte perspexit, Simonidem dixisse pictoriam esse poesin silentem, poesin autem pictoriam loquentem (v. Plutarch. de glor. Athen. c. 3.), ut inter nostrates vir ingeniosissimus architecturam dixit musicen esse quasi gelu in lapidem concretam, multum iridentibus, qui talia non intelligunt: contra Plutarchum id de pictoria negare, atque de saltatione dici velle; unde Wyttenbachius ita scripsit: μεταθετέον τὸ Σιμωνίδειον ἀπὸ τῆς ζογραφίας ἐπὶ τὴν ὄρχησιν, τὴν μὲν ὄρχησιν εἶναι ποιήσιν σιωπῶσαν, τὴν δὲ ποιήσιν πάλιν ὄρχησιν φθεγγομένην· ὅθεν οὕτως εἰπὴν ἐστὶ γραφικῆ μεταίναι ποιητικῆς, οὕτως ποιητικῆ γραφικῆς. Deinde Plutarchus sententiam suam uberiorius explicans in Hyporchematis hoc maxime cerni docet: δόξετε δ' ἄν, inquit, ὡς-

περὶ ἐν γραφικῇ, τὰ μὲν ποιήματα ταῖς γραμμαῖς, ὑφ' ὧν ὀρίζεται τὰ εἶδη, quibus tale quid addendum videtur: μάλιστα ξοικῆναι, τὰ δὲ τῆς ὀρχήσεως τοῖς χρώμασιν. Iam sequuntur corruptissima verba: δηλοῖ δὲ, ὃ μάλιστα καταρωθῶκεναι δόξειεν ὑπορχήμασι καὶ γιγόνεσθαι πιθανώτατος ἑαυτοῦ, τὸ δεῖσθαι τὴν ἑτέραν τῆς ἑτέρας: quae manifeste ad Simonidem referenda sunt, quem sua ipsius poesi convincere Plutarchus studet. Correxe- rim autem: δηλοῖ δὲ, ἃ αὐτὸς μάλιστα καταρωθῶκεναι δόξει ἐν ὑπορχήμασι, καὶ οὕτως γιγόνεσθαι πιθανώτερος (ita Schneiderus) ἑαυτοῦ, τὸ δεῖσθαι τὴν ἑτέραν τῆς ἑτέρας, id est: *Alteram autem altera indigere ea monstrant, quae ipse in Hyporchematis imprimis bene fecisse quibusque sua ipsius dicta fide superasse videbitur.* Intellige Simonidem, cuius nomen ex superiori τὸ Σιμωνίδειον Graeco usu suppletur, nisi ipsum Simonidis nomen excidit; et nota illud πιθανώτερος ἑαυτοῦ: nempe sua poesi Simonides effecit, ut huius indoli magis confidentes quam ipsius disertis verbis non pictoriam et poesin, sed poesin et saltationem artissime coniunctas censeremus. Iam duo afferuntur exempla hyporchematicae dictionis, quibus spectatis hoc intelligatur: quae Simonidis esse ex his satis liquet, quamquam inter Pindarica relata sunt. Post haec nonnullis verbis interpositis pergit Plutarchus: αὐτὸς γοῦν ἑαυτὸν οὐκ ἀσχύνηται περὶ τὴν ὀρχή- σιν οὐχ ἦττον ἢ τὴν ποίησιν ἐγκωμιάζων: quae ad illud respiciunt, quod Plutarchus a Simonide non pictoriam et poesin, sed hanc et saltationem ita, ut fecit, comparari debuisse censet: ut inde etiam magis appareat, illa fragmenta Simonidis esse. Qui- bus vero verbis Simonides aequae ob saltationem atque ob poesin se celebrat, ex iis nihil superest, nisi haec: Ὅταν δὲ γηρῶσαι, et deinde: Νῦν ἐλαφρὸν ὀρχημ' οἶδα πο- δῶν μινύμεν. Κρητὰ μὲν καλέουσι τρόπον. Postrema itidem habet Athenaeus V, p. 181. B. Ὅθεν καὶ Κρητικὰ καλοῦσι τὰ ὑπορχήματα.

Κρητὰ μὲν καλέουσι τρόπον
τὸ δ' ὄργανον Μολοσσόν.

Ubi etsi adversa fortunae poetae nomen periit, tamen Schweighaeuserus ex Plutarcho recte collegit haec Simonidis esse. Postremo ne quis haec pro Pindaricis habeat, quia auctor se ipse laudare dicatur, quippe quod Thebanus poeta Plutarcho (de laude sui c. 1.) οὐ παύεται μεγαληγορῶν περὶ τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως, notes idem sibi iuris sum- psisse Simonidem auctore Aristide T. II. p. 379. Quae hoc loco uberius explanavi, ut perspiceretur, cur ego fragmenta ex illo Plutarchi loco ducta in Pindaricis non re- tulerim.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΣΙΩ, 1—3.

1.

Σύνες ὃ τοι λέγω, ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμο πάτερ,
κτίστορ Αἴτνας.

71

Intellige quod tibi dico, divinorum sacrorum cognominis pater, Aetnae conditor. Est ap. Schol. Pind. Pyth. II, 127. ubi legitur ἐπώνυμο, et ap. Schol. Nem. VII, 1. Schol. Aristoph. Av. 925. ubi minus recte ξύνες. Illud ὁμώνυμο firmat etiam ipse Aristophanis locus inde expressus, et Strabo VI, p. 412. ubi in nonnullis libris ξύνες τοι λέγω, et deinde πατήρ; atque ὃ τοι habet etiam cod. Gott. ap. Schol. Pyth. I. c. et in nonnullis editionibus Aristophanes Av. 945. unde ὃ τοι recepi. Ὅτι tamen habent ceteri et Plato Menon. p. 76. D. ac Gregor. Naz. Epist. II. T. I. p. 768. Cont: a ap. Plat. Phaedr. p. 236. D. hinc adumbratum est ξύνες ὃ σοι λέγω, ubi nihil mutan- dum. Carmen esse numerum velocioris aetatis patet; idque ita ordino:

ἄπλα δ' ἀπ' Ἄργεος·
 ἄρμα Θηβαίων· ἀπὸ τᾶς
 ἀγλαοκάρπου
 Σικελίας ὄχημα
 δαιδάλεον ματεύειν.

4.

ΘΗΒΑΙΟΙΣ ΕΙΣ ΗΛΙΟΝ ΕΚΛΕΙΨΑΝΤΑ.

- 74 Dionysius Halicarnassensis de adm. vi dic. Demosth. p. 167. 18. ed. Sylb. postquam nonnulla ex Platonis Phaedro proposuit, ita pergit: Ταῦτα καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, ἃ πολλὰ ἔστιν, εἰ λάβοι μέλη καὶ ῥυθμούς ὥσπερ οἱ διθύραμβοι καὶ τὰ ὑπορχήματα, τοῖς Πινδάρου ποιήμασιν ἰοικέται δόξειεν ἂν τοῖς εἰς τὸν Ἥλιον εἰρημένους, ὡς γέ μοι φαίνεται. Additur fragmentum ex carmine in Solem deficientem facto, eoque Thebanorum in gratiam et usum, quod verba ipsa ostendunt. Id aut Dithyrambus fuit aut Hyporchema, quo non solum numeri admodum leves et celeres ducunt, sed etiam Dionysii verba: εἰ λάβοι μέλη καὶ ῥυθμούς ὥσπερ οἱ διθύραμβοι καὶ τὰ ὑπορχήματα. Sed Dithyrambi sunt Dionysiaci; Baccho autem hoc carmen actum non esse argumentum docet; itaque nihil relinquitur nisi ut Hyporchematis particulam nos tenere dicamus Apollini solis deo dicati. Nam Thebanorum Apollinem Ismenium et Galaxium Solem fuisse docent Daphnephoria illi acta, quae Proclus describit in Chrestomathia. Neque Dionysius, opinor, Hyporchematum, generis Dithyrambo multo minus celebris, omnino mentionem infecisset, ut dithyrambicam Platonis dictionem similitudine Pindarici carminis illustraret, nisi ipsum, quod producere volebat, carmen ex Hyporchemate petitum esset. Itaque non necesse est ad speciem carminum confugere, quae generatim ἄσματα vocata sint: certe grammatici in Pindaro digerendo omnes odas ad certa genera retulerant, quod colligas ex Vit. Thom. Vit. Vrat. et Suida, cuius verba καὶ ἄλλα πλείστα non curo. At verba carminis, quae initium haud dubie constituebant, apud Dionysium magnopere corrupta sunt, nec certa via corrigi in hac caligine possunt; ut tamen mihi legenda videntur, apponam:

Ἄκτις Ἀέλιου, τί, πολύσκοπ', ἐμαῖς θείαις μέτρ' ὀμμαίων,
 ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἀμέρᾳ κλεπτόμενον
 ἔθηκας ἀμάχανον ἰσχὺν πτανδὸν ἀνδράσιν
 καὶ σοφίας ὀδὸν, ἐπίσκοτον ἀτραπὸν ἰσσυμένα

- 5 ἐλαύνειν τι νεώτερον ἢ πάρος;
 ἀλλὰ σε πρὸς Διὸς ἵπποις θοαῖς ἰκετεύω
 ἀπήμον' εἰς ὄλβον τράποιο θήβαις, ὧ πότνια, πάγκοινον τέρας.
 πολέμου δ' εἰ σᾶμα φέρεις τινός, ἢ καρποῦ φθίσιν, ἢ νιφετοῦ
 σθένος ὑπέρφρατον,

- ἢ στάσιν οὖλομέναν, ἢ πόντου κενέωσιν ἀνὰ πέδον,
 10 ἢ παγετὸν χθονός, ἢ νότιον θέρους ὕδατι ζακότῳ διερόν,
 ἢ γαῖαν κατακλύσαισα θήσεις ἀνδρῶν νέον ἐξ ἀρχᾶς γένος,
 ὀλοφυρσμένων πάντων μέτα πείσομαι.

— — — — —
 — — — — —

varia ratione corrigitur. Mox Dionysius ἐπισκόπτεν ἄτροπον ἔσσαμένα: Scaliger dedit ἐπισκόπειον, Hermannus ἐπίσκοτον; ἔσσαμένα Schneiderus correxit. Ad illud ἐλ. τὸ νεώτερον conferas Pyth. IV, 155. μή τι νεώτερον κ. τ. λ. et ibi Explicat Et hac quidem formula designatur aliquid mali; sed si ita interpreteris, structura te destituet. Itaque aliter in Latina interpretatione reddidi: quamquam nescio an locus non integer sit. Ἴπποις θοαῖς debetur Hermannus: Dionysius Ἴππος θοάς, et paullo post ἐς ἄλβον τινὰ τρίποιο, item πολέμου δις ἄμα: unde Scaliger petiit δὴ σᾶμα, Hermannus δ' εἰ σᾶμα. Paullo post Dionysius οὐλομένην, et ἀλλὰ πίδον: quod correxit Scaliger; Hermannus ἄμ πίδον. Pro διερόν, quod Scaliger et Sylburgius ministrant, Dionysius ἱερὸν et κατακλύσσασα θήσει; θήσεις dedit Barnesius. Deinde vulgo erat ἀρχῆς. Postremo apud Sylburgium est ὄλοφν . . . et apud Hudsonum ὄλοφυρ . . . Ex illo Scaliger supplevit ὄλοφυδρόν; in hoc formam a verbo ὄλοφύρομαι ductam latere Schneiderus iudicavit, quod probabile reddit locus Plutarchi supra allatus: igitur dedi ὄλοφυρομένην, quod magis poeticum quam quod quis reponere possit ὄλοφύρομενος. Verba πάντων μέτα πείσομαι ex Dionysio π. μεταπέσομαι habente Hermannus addidit; quae sequuntur, καὶ ταῦτ' οὐ . . . Dionysii sunt haud dubie. Ceterum idem carmen spectant Philo in fragmento T. II. p. 643. ed. Mang. αἱ δὲ μηνύματά ἐστιν ἢ βασιλείων τελευτῆς ἢ πόλεων φθορᾶς, ὃ καὶ Πίνδαρος ἠνέξατο γενομένης ἐκλειψέως διὰ τῶν πρόσθεν εἰρημένων, quae periere; et Plinius H. N. II, 12, 9. loco corrupto et varie edito: *Misera hominum mente in defectibus scelera aut mortem aliquam siderum pavente, quo in metu fuisse Stesichori et Pindari vatium sublimia ora palam est solis deliquio.* Quae vero haec solis defectio fuerit, non ego certo definiverim. Duas Herodotus memoravit, quae in censum venire possunt, alteram quum Xerxes Sardibus esset (VII, 37.) Olymp. 74. 4. quam negat temporum periti, alteram quum Cleombrotus cum Spartanis in Isthmo esset (IX, 10.), circa Olymp. 75, 1. Sed ne hano quidem significari arbitror, quod bello tum flagrante non ita dubitanter dici potuit: *πολέμου δ' εἰ σᾶμα φέρεις τινός.* Illud sponte vides insignem Thebis designari solis defectionem: itaque collegam meum doctissimum Idelerum, ut insigniores Pindaricae aetatis eclipses mihi indicaret, rogavi. Is usus tabula Pingrei in libro *Art de vérifier les dates* inter plures solis defectiones in orientali Europa per ea tempora insigniores nullam putat magis memorabilem fuisse quam quae d. 30. April. anni ante Christ. 463. Olymp. 79, 1. hora pomeridiana secunda Thebis media fuit: tum undecim solis pollices obscurati sunt, unus tantum pollex lumen retinebat. Post eam igitur solis defectionem licebit hoc hyporchema scriptum iudicare probabiliter.

5.

- 75 Epist. Socrat. p. 5. καὶ τὸν Πίνδαρον ἠγούμενον εἰς τοῦτο σοφὸν εἶναι, ὃς φησιν· Θεοῦ δὲ δείξαντος ἀρχὰν ἕκαστον ἐν πρᾶγος, εὐθεία δὴ κέλευθος ἀρετᾶν εἶναι, τελευταὶ τε καλλίονες. σχεδὸν γὰρ οὕτω που αὐτῷ ἔχει τὸ Ἵπὸρχημα. Aristides in Panegy. Cyzic. T. I. p. 236. ἀλλ' ὡς περ ἔφη Πίνδαρος, Θεοῦ δείξαντος ἀρχὰν οὐδὲν δὴ τὸ κέλευθος. Idem c. criminantes T. II. p. 416. Θεοῦ δὲ φησι Πίνδαρος δείξαντος ἀρχὰν εὐθεία δὴ κέλευθος εὐρεῖν τὸ προκείμενον. Ubi recte liber Baroccianus εἶναι. Versus hi sunt:

Θεοῦ δὲ δείξαντος ἀρχὰν
ἕκαστον ἐν πρᾶγος εὐθεία δὴ κέλευθος ἀρετᾶν εἶναι,
τελευταὶ τε καλλίονες.

9.

- 79 Schol. Theocrit. VII, 103. "Ομοιος δὲ Θεταλλας ὄρος, ὡς Ἐφορος καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τῆς ἰορτῆς τῶν Ὀμολλῶν, καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς Ἐπορχήμασιν. Sollemnia haec ab aliis rectius Ὀμολλῶν dicuntur, ut est in titulo Orcho-
menio. V. nos Oec. civ. Athen. T. II, p. 361.

10.

- 80 Schol. Pind. Isthm. I, 21. Ἰόλαος δὲ ἦν Ἡρακλέους ἠνίοχος· ἀλλ' εὐρήματα Πιν-
δαρου ἐν Ἐπορχήμασιν, ὡς καὶ εὐρημα Κάστορος, ὡς αὐτὸς λέγει: ubi dixi legendum
videri: ἄρματα δὲ αὐτοῦ εὐρημα κατὰ τὰ Πινδαρου etc.

11.

- 81 Schol. Pind. Olymp. XIII, 25. Ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς Ἐπορχήμασιν ἐν Νάξῳ
φησὶν εὐρεθῆναι πρῶτον διθυράμβον. Cetera, quae alibi retuli, ad Hyporchemata ni-
hil attinent.

12.

- 82 Hephaestio p. 46. ut exempla metri Pindarici hos duos versus antistrophicos
profert, haud dubie ex Pindaro desumptos:

Ὁ Μοισαγέτας με καλεῖ χορεῦσαι,

Musarum dux me advocat, ut chorum agam:

Ἄγοις ὦ κλυτὰ θεράποντα Λατοῖ,

Ducas ministrum, inclyta Latona.

Ἰσορτὸν ἔπειτα Μοισαγέτας. Uterque est ex carmine in Apollinis venerationem
scripto: non tamen ex oda supplicationi inserviente, cui non convenit formula καλεῖ
με χορεῦσαι. Itaque neque ex Prosodio neque ex Parthenio aut Daphnephorico de-
prompti versus sunt, neque opinor ex Paeane, cui meo iudicio non aptum prioris
versus argumentum: sed refero ad Hyporchemata, quibus et numeri velociores et
verba illa καλεῖ με χορεῦσαι, et ipsum illud ἄγοις eximie idonea sunt. Cf. Pratin.
Hyporch. ap. Athen. XIV, p. 617. F. ἄκουε τὰν ἐμῶν Δωρίων χορείων: neque obest
vocis χορεία explicatio ea, quam dedi Metr. Pind. III, 10. p. 257.

VIII.

E F K Ω M I A.

De his carminibus laudes hominum in comissatione (κώμῳ) canendas complexis pau-
cissima dici possunt. Heynius quidem huc retulit Horatii Reges Carm. IV, 2, 13.
Seu deos regesve canit, deorum sanguinem, per quos cecidere iusta morte Centauri, ceci-
dit tremendae flamma Chimaerae: indeque colligit de Pirithoo et Bellerophonte, for-
tasse etiam de Caeneo in iis dictum esse. Sed haec non satis considerate: reges en-
comiis praedicatos esse concedo, sed vivos, non heroes pridem defunctos; nisi quod
horum fabulae ut ceteris carminibus, ita et encomiis intextae erant: unde tamen in

digerendis fragmentis nihil lucreris. Quod vero de Nicolai Loensis sententia Epiphyll. VII, 18. huc refertur, id ex primo hymno est, ut supra demonstravimus. Nos inter Encomia retulimus carmen Theroni scriptum, et alterum Alexandri Amyntae laudes complexum: posterius enim, quod certe Olympium non est, quia ex Olympiis Pythiisque et Nemeis nihil perit, nisi fuerit Isthmium, non potest non Encomium esse; immo ne Isthmium quidem esse potest, quod docui in Fragmentis ex Isthmionicis. Igitur refero ad Encomia. Neque aliud credo significat Dio l. c. infra, ubi dicit: ἐπήνεσεν Ἀλέξανδρον ποιήσας εἰς αὐτόν.

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΙ, 1—2.

1.

Schol. Olymp. II, 16. Τούτους γὰρ (τοὺς Θήρωνος προγόνους) Θηβαίους ἀνέκαθεν 83 ἀπὸ Κάδμου εἶναι. Κάδμου γὰρ Πολύδωρος· τοῦ δὲ Λάβδακος· τοῦ δὲ Λαΐος· τοῦ δὲ Οἰδίπους· εἶτα Ἐτεοκλῆς· τοῦ δὲ Αἴμων· τοῦτον δὲ ἐν κυνηγεσίᾳ ἐμφύλιόν τινα ἀποκτείναντα Ἀθήναζε μεταστῆναι· τοὺς δὲ ἀπὸ τούτου πάλιν ἐξ Ἀθηνῶν μεταστάντας σὺν τοῖς Ἀργείοις Ῥόδον κατοικῆσαι μέχρι τινῶν γενεῶν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐλθεῖν εἰς Ἀκράγαντα, καὶ μέχρι Θήρωνος τὰς ἀπάσας γενεὰς ἐπὶ πρὸς ταῖς οὐκ ἔτι συναριθμῆσθαι. ταῦτα ἰστορεῖ ἐν Ἐγκωμίῳ, οὐ ἡ ἀρχή.

Βούλομαι παιδεύσιν Ἑλλάνων :

— — — — —

Volo filiis Graecorum . . . Idem ad vs. 39. Τὸ γὰρ τοῦ Θήρωνος γένος ἐνθένδε (ἀπὸ τοῦ Κάδμου) κατάγεσθαι φησὶν ὁ Πίνδαρος ἐν Ἐγκωμίῳ, οὐ ἡ ἀρχή.

Βούλομαι παιδεύσιν Ἑλλάνων.

Utroque loco correxerit παιδεύσιν: cod. παιδεύσιν. Isthm. III, 54. Μομφᾶν ἔχει παιδεύσιν Ἑλλάνων.

2.

Particulam inde excerptam servavit Scholiastes ibidem, Olymp. II, 16. Ἔνιοι δὲ 84 φασιν, ὅτι οἱ τοῦ Θήρωνος πρόγονοι οὐδόπως εἰς τὴν Γέλλαν κατῆραν, ἀλλ' εὐθὺς ἀπὸ Ῥόδου εἰς τὴν Ἀκράγαντα· ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος λέγει·

Ἐν δὲ Ῥόδον . . κατῴκισθεν

Ἐνδ' ἀφορμαθέντες ὑψηλὰν πόλιν ἀμφινέμονται,
πλεῖστα μὲν δῶρ' ἀθανάτοις ἀνέχοντες,
ἴσπετο δ' ἀενάου πλοῦτου νέφος.

Et in Rhodum transmigrarunt, unde progressi altam urbem inhabitant, plurima dona immortalibus offerentes, sequente aeternae opulentiae nube. Structuram ex participio in verbum finitum transeuntem illustravi in explicatione Olymp. I, 14. in qua structuræ mutatione plerumque vim inesse Disсенium docentem vidisti: quod teneri debet in talibus locis, quoniam ego eiusmodi res raro annotavi. Ἐψηλὴ πόλις est Agrigentum ob collem, in quo positum est. V. Pyth. XII, init. Lectionem fragmenti ex libris constitui, nisi quod evincente metro, quod Dorium est, lacunas posui, quia aliter κατῴκισθεν Doriis numeris aptari nequit. Ἐν est εἰς: alii ἂν, quo defendas ἂν Καλλιόταν ἀπήκησαν Pyth. IV, 258. et ἐν p. εἰς sane potius Aeolicorum carminum videtur, de quo dixi Metr. Pind. III, 18. p. 294. sed nolui mutare, quod optimis libris nititur. Numeri fere tales fuerunt;

$\frac{1}{2}$ 0 0 - [] 0 - - $\frac{1}{2}$
 $\frac{1}{2}$ 0 0 - - $\frac{1}{2}$ 0 0 - 0 0 - 0 0 -
 $\frac{1}{2}$ 0 0 - $\frac{1}{2}$ 0 0 - 0 0 - 0
 $\frac{1}{2}$ 0 0 - 0 0 - - $\frac{1}{2}$ 0 0

Sed fortasse etiam plura post "Ροδον exciderunt: et nescio an primus versus finis epodi sit, incipiente deinde strophā,

'Ενθ' ἀφορμαθέντες ὑψηλάν,

ut illud,

Βούλομαι παιδεύειν Ἑλλάνων.

Ceterum hoc encomium haud absurde coniecero eidem victoriae celebrandae inseruisse, quam canit poeta Olymp. II. et III.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΩ, ΑΜΥΝΤΑ, 3—4.

3.

85

Ὀλβίων ὁμώνυμε Δαρδανιδᾶν,
καὶ θρασύμηδες Ἀμύντα.

O beatorum cognominis Dardanidarum, fili animose Amyntae. Haec Scholiastes Pindari ad Nem. VII, 1. Dio Chrysostomus Or. II. de Regno p. 25. ubi de Alexandro Magno: Ἐπεμνήσθη τοῦδε Πινδάρου διὰ τὴν λαμπρότητα τῆς φύσεως καὶ ὅτι τὸν πρόγονον αὐτοῦ ὁμώνυμον ἐπήνεσεν Ἀλέξανδρον τὸν Φιλέλληνα ἐπικληθέντα ποιήσας εἰς αὐτόν· Ὀλβίων ἐπώνυμε Δαρδανιδᾶν. Cf. Tzetzes Chiliad. VII, 413. et Solin. Polyh. c. 14. Lectionem ὁμώνυμε et hoc loco et in simili Hyporchematum praefero: at vide ne scribendum sit ὦ καὶ, numerusque ita continuandus:

$\frac{1}{2}$ 0 0 - 0 0 - 0 0 - - $\frac{1}{2}$ 0 0 - 0 0 - 0 0 -

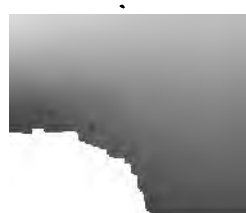
Ceterum hoc carmen ad Epinicia retulit Schneiderus, quem vide imprimis Vit. Pind. p. 35. sed hoc fieri non posse in Introductione Encomiorum paulo ante monui. Victoriae tamen celebrandae odam inseruisse alterum fragmentum reddit probabile; at Grammatici hoc carmen inter Epinicia non retulerant. Ipsa victoria num Olympica fuerit, incertum est; certavit Alexander Olympiae (v. Herodotum et Iustinum II. cc. a Schneidero Vit. Pind.); sed eum ibi vicisse non traditur.

4.

86

Πρέπει δ' ἑσλοῖσιν ὑμνεῖσθαι καλλίσταις ἀοιδαῖς·
τοῦτο γὰρ ἀθανάτοις τιμαῖς ποτιψαύει μόνον [ῥηθέν].
θνάσκει δ' ἐπιλασθέν καλὸν ἔργον.

Convenit autem bonis celebrari pulcherrimis carminibus: hoc enim immortalibus honoribus proxime accedit solum; perit vero oblivioni traditum praeclarum facinus. Habet Dionysius Halicarn. T. II. p. 292. ubi additur: Πινδαρος τοῦτο πεποίηκεν εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα, περὶ τὰ μέλη καὶ τοὺς ῥυθμούς μᾶλλον ἢ περὶ τὴν λέξιν ἑσπουδακώς. Arrogans iudicium, quod puto non laturum fuisse criticum cetera insignem, si Pindari perspexisset artem paucis cognitam. Sylburgius correxit ἑσλοῖσιν et ἐπιλασθέν; olim fuit ὄλοισιν et ἐπιταθέν, item τιμαῖσι. Sed etiam καλλίσταις depravatam est, quippe metro contrarium, nisi aliqua perierunt: ῥηθέν autem deleo, quod volebat etiam Βοθίους. Numerus fuit Dorius aut Dorio proximus, fere talis:

/ - - - / - - - - -
 / - - - / - - - / - - -
 / - - - / - - - / - - - / - - - / - - -

Πολύξεναι νεάνιδες, ἀμφίπολοι Πειθοῦς ἐν ἀφνειᾷ Κορίνθῳ,
 αἶτε τᾶς χλωρᾶς λιβάνου ξανθὰ δάκρυα θυμιᾶτε,
 πολλάκι ματέρ' ἐρώτων οὐρανίαν πτάμεναι νόημα ποττᾶν
 Ἄφροδίταν,

ὕμιν ἄ,τ' ἄνωθεν ἀπαγορίας
 5 ἔπορεν, ὃ παῖδες, ἐρατειναῖς ἐν εὐναῖς
 μαλθακᾶς ὤρας ἀπὸ καρπὸν δρέπισθαι. σὺν δ' ἀνάγκη πᾶν
 καλόν.

Epodus prima.

/ - - - / - - - / - - - / - - -
 / - - - / - - - / - - - / - - -
 / - - - / - - -

· · · · ·
 · · · · ·
 · · · · ·
 Ἀλλὰ θαυμάζω, τί με λέξοντε Ἰσθμοῦ δεσπότης
 τοιάνδε μελίφρονος ἀρχὴν εὐρόμενον σκολίου
 ξυνάορον ξυναῖς γυναιξίν.

· · · · ·
 · · · · ·
 · · · · ·

Primi versus secundae strophae initium.

Διδάξαμεν χρυσὸν καθαρᾷ βασάνῳ

Epodus alia.

Ὡ Κύπρου δέσποινα, τεδὸν δεῦτ' ἐς ἄλσος φορβάδων
 κουρᾶν ἀγέλαν ἐκατόγγυιον Ξενοφῶν τελέαις
 ἐπάγαγ' εὐχολαῖς Ιανθεῖς.

· · · · ·
 · · · · ·
 · · · · ·

O hospitales puellae, famulae Suadae divite in Corintho, quae thuris virentis flavas lacrimas adoletis, saepe ad amorum matrem caelestem mentibus vestris advolantes, ad Venerem, quae vobis, o filiolae, desuper veniam et excusationem dedit iucundis in lectis mollis maturitatis fructum decerpenti. Nam cum necessitate quidvis pulchrum. Deinde: At miror, quid me Isthmi domini dicturi sint, qui tale dulcis scolii exordium invenerim, communibus feminis coniunctum. Μοκ: Exploravimus aurum pura probatione. Postremo: O Cypri regina, tuum huc in nemus compascuarum puellarum gregem centicipitem Xenophon adduxit votis perfectis laetus.

Dicamus iam de singulis. Carmen est ex numeris Dorio generi proximis, atque ut mihi videtur, ad Lydiam harmoniam argumento congruam attemperatis, quod in lectione constituenda maxime spectandum est. Initium scolii fuit Πολύξεναι νεάνιδες, quod Athenaei verba satis declarant: stropham autem finiri verbis σὺν δ' ἀνάγκῃ πάντων καλόν, ipsa numeri indoles docet. Iam quia proodos Pindarum usurpasse non constat, quod tamen statuere videtur doctus censor in Ephem. litt. Ien. a. 1806. n. 249. p. 143., stropham hanc esse censemus. Successit alter locus Ἀλλὰ θαυμάζω, a quo novam periodum metricam incipere sententia ipsa suadet: sed quum haec non possit antistrophe esse, quod strophae non respondet, epodus prima est incipiens. Sequitur Διδάξαμεν χρυσόν, quod initio strophae respondet, nisi quod quinta syllaba longa pro brevi, legitime. Postremo advocatio Veneris epodi illis versibus accurate respondet, quod etiam censorem Ienensem intellexisse posthac vidi; igitur initium hoc est epodi post primam alius. De emendationibus pauca sufficient. Πολύξεναι ego dedi: cf. de terminatione nott. critt. p. 527. Πειθοῦς pro vulgato πείθουσ' haud unus correxit, item ἀφνειῆ, quod ob Pindari usum retinui, etsi etiam ὁ Κόρινθος dictum esse videtur: certe ὁ Ἀεροκόρινθος dicitur. Αἶτε τὰς χλωρὰς λιβάνου et θυμιατε restituit Tittmannus ad Zonar. p. 1307. ubi est: καὶ Πίνδαρος (λίβανον θηλυκῶς)· αἶτε τὰν χλωρὰν λιβανὸν ξανθὰ δάκρυα θυμιάται, pro quo Phavorinus θυμιάτε; et ipse Athenaei textus δάκρυά τε huc deducit. Eadem, quae apud Zonaram sunt, habet cod. Coisl. 346. sine ulla varietate: quod nunciavit mihi Bekkerus. Adde Photium: Λίβανον τὸ δένδρον θηλυκῶς Πίνδαρος. Thuris lacrimas etiam Ovidius dixit Met. XV, 394. Ceterum si δάκρυα trisyllabum est, Dorii numeris hoc loco adhibita est secundi in dipodia trochaei solutio, servata brevi thesi: tum enim δάκρυα erit tribrachys. Nec plane hoc improbem in tali quidem oda. Sed praestat fortasse in δάκρυα statuere synizesin, ut in similibus exemplis ab Hermanno allatis (El. D. M. p. 53. coll. Porson. ad Eurip. Phoen. 1327.), in quibus per me licet etiam γενύων numeretur Pyth. IV, 225. etsi id meo sensui olim scabrum in illo versu videbatur ob concurrentes plures istas synizeses. Θυμιάτε ad ipsum hoc Xenophontis sacrificium a puellis Veneri sacris peractum pertinet. Ἡμῖν delevi praeuentibus criticis pluribus, quippe ortum ex varia lectione sequenti ἡμῖν supra allita. Πολλάκι ματέρ' ἐρ. de meo rescripsi. Νόημα est Hermanni; idem praebuit ἕμμιν. De illo ποτῶν cf. nos nott. critt. ad Pyth. I, p. 438. Post ἕμμιν addidi ἄ,τ'. Ἀνωθεν est de caelo; ἀπηγοῦραι designant veniam et excusationes, ut ἀπηγορεῖν est excusare, unde ἀπηγόρημα. Sequitur ipsa excusatio σὺν δ' ἀνάγκῃ πάντων καλόν, ut rescripsit Hermannus. Ἐν ipse interposui. Mox μαλθακὸν ἄρας correxit Schneiderus. Hoc retinendum et ipse putabam: sed praeter dithyrambos uno tantum in Epiniciis loco binis continuis choriambis usum Pindarum reperio in liberioris mensurae carmine (v. Metr. Pind. p. 153.), et semel itidem in liberiore, ut videtur, metro Fragm. inc. 152. itaque melius iudico μαλθακῶς ἄρας, quo multo gratius efficitur metrum, simile illud versibus str. 2. ep. 1. Ad dictionis genus conf. Pyth. IX, 38. et maxime 113. nostr. Λέξοντι dedit Casaubonus: non Pindaricum est λέξουντι, ne Graecum quidem λέξουντιν, quod est qui suadeat, sed debebat esse λέξουσιν; histum vero certus Pindari usus tuetur. V. Metr. Pind. III, 22. p. 311. Ἰσθμοῦ idem dedit Casaubonus: τοιάνδε omnes, qui de hoc loco egere, critici. In voce ξυάρορον nota litteram ξ, quam Pindarus fere non assumit nisi metri causa, hoc autem loco ob sequens ξυαίς de industria posuisse videtur. Διδάξαμεν correxit Hermannus; καθαρεῖ Casauboni. Κουρῶν dedi ob antistropham, etsi non prorsus necessarium: at κωρῶν, quod censor Ienensis reposuit, Pindaricum non est. Taceo de este-

ris. Βάσανος de auro extat etiam Pyth. X, 67. et ex Pindaro vocem commemorant Zonaras p. 374. et Suidas v. βάσανος: neque aliud spectat Zonaras p. 379. Βασανίας, ἀντί τοῦ δοκιμάσας, ἀπό τῆς βασάνου λίθου. οὕτω Πίνδαρος. Μοχ δεῦρ' est pro δεῦρο, quod plures adducuntur puellae; sed notabile est, quod imperacivum id adiunctum non habet. De re ipsa paucissima moneo. Ex ipsis Pindari et Athenaei verbis satis patet carmen esse cantatum Olymp. 79, 1. quum puellae a Xenophonte Veneri Corinthi dedicarentur; tum meretriculae illae Veneri sacrificabant thure, quod in ipsa oda significatur. Fiebat comissatio in ipso templo: cantabant haud dubie ad citharam convivae solum hoc, ad quod circum aram tripudiabant puellae sacrificantes. Puellas quidem ipsas non cecinisse haec quis dubitet? Nempe earum personae nihil in hoc carmine convenit. Itaque a convivis haec cantata sunt: nihilque elegantius erat hoc, ut a singulis canerentur. Statim prima verba, quibus poeta meretriculas alloquitur, si ab uno citharam pulsante cantata censebis, placebunt maxime. Neque tamen sine saltatione carmen actum esse, ne de chorica metri ratione dicam, ipsa chori praesentia docet. Num enim centum illas puellas saltando assuetas, dum canitur, putas immotas stetisse? Immo hae puellae ad carmen saltabant. De meretriculis Corinthiae Veneris ἱεροδούλοις nota omnia; quae quod ut servae deae quaestum quasi debitum dominae officium et munus exercent, ideo poeta dixit illud Σὺν δ' ἀνάγκῃ πάντων καλόν. Venus ipsa hoc loco μήτηρ ἐρώτων οὐρανία audit, quo refertur illud ἀνωθεν, ut significavi: eadem Cypri domina dicitur. Nempe Paphia Venus est Οὐρανία, de quo, ne plura, v. Herodot. I, 105. Pausan. I, 14, 6. ea autem Venus, quae Corinthi colebatur, et ipsa Οὐρανία est. Pausan. II, 23, 8. in descriptione Corinthi: πλησίον δὲ τοῦ Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης ναὸς ἔστιν Οὐρανίας. Neve miseris meretricium quaestum Uraniae Veneris cultui adhaesisse, notabis Uraniam esse Venerem naturae genitricem et dominam, quae omnia coire et gignere cogat, ideoque etiam physicis amoribus praesit, longe aliter ac Plato in Convivio Uraniae notionem finxit: nec mirum his religionibus turpitudinem coniunctam fuisse, quippe ex Syria mollietate et lasciviae matre in Cyprum et Graeciam propagatis (cf. Pausan. I, 14. Herodot. I, 105.). Ceterum simile huic scolium in Plutarchi Erotico c. 17. est.

2.

ΘΕΟΞΕΝΩ, ΤΕΝΕΔΙΩ.

Athenaeus XIII. p. 601. C. D. Καὶ Πίνδαρος δ' οὐ μετρίως ἂν ἐρωτικός φησιν· 88 subiectis versibus aliquot alibi afferendis; deinde pergit: μνησθεὶς δὲ καὶ τοῦ Τενεδίου Θεοξένου ὁ Πίνδαρος, ὃς ἦν αὐτοῦ ἐρώμενος, τί φησι;

Χρῆν με κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπεσθαι,
 θυμῷ, σὺν ἡλικίᾳ,
 τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαριζοῖσας
 δρακίς ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται,
 εἰς ἀδάμαντος ἢ εἰς σιδάρου κεχάλκευται
 μέλαιναν καρδίαν ψυχρᾷ φλογί,
 πρὸς δ' Ἀφροδίτας ἀτιμαθεὶς ἐλικοβλεφάρου,
 ἢ περὶ χοήμασι μοχθίζει βιάλως,
 ἢ γυναικείῳ θράσει ψυχρᾷ
 φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν θεραπέων.
 ἀλλ' ἐγὼ δ' ἔκατι τὰς κηρὸς ὡς

δαχθεὶς ἑλικρῶν μελισσῶν
 τήκομαι, εὖτ' ἂν ἴδω παίδων
 νεόγυιον ἐς ἤβαν·
 ἐν δ' ἄρα καὶ Τενέδῳ

Πειθῶ τ' ἔναιε καὶ Χάρις υἱὸν Ἀγησίλαου.

Fragmentum apud Athenaeum antecedens *Εἶη καὶ ἐρᾶν* etc. huc omnino non pertinere vel repetitum illud paulo post κατὰ καιρὸν ostendit: quapropter id ad incerta reieci. Cetera ita constituenda videntur:

Stropha.

Χρῆν μὲν κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπυσθαι, θυμὶ, σὺν ἀλικίᾳ·
 τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνάς τις ὄσων μαρμαριζοίσας δρακίς
 ὅς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, ἐξ ἀδάμαντος
 ἢ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν

Antistropha.

Ψυχρᾷ φλογί, πρὸς δ' Ἀφροδίτας ἀτιμασθεὶς ἑλικοβλεφάρου
 ἢ περὶ χρήμασι μοχθίζει βιαίως, ἢ γυναικείῳ θράσει
 ψυχὰν φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων.
 ἀλλ' ἐγὼ [ῥα] ἴκατι τᾶς [ποθεινᾶς] κηρὸς ᾧς

Epodus.

Δαχθεὶς ἑλαιηρῶν μελισσῶν
 τάκομαι, εὖτ' ἂν ἴδω παίδων νεόγυιον ἐς ἤβαν·
 ἐν δ' ἄρα καὶ Τενέδῳ Πειθῶ τε ναίει
 καὶ Χάρις υἱόν

Stropha.

Ἀγησίλα

Stropham et antistropham invenit Hermannus; quae quum satis exiguae sint, ne epodus quidem potuit magna esse; quam Adonio καὶ Χάρις υἱόν certe eleganter terminari nemo infitias iverit: tum vero Ἀγησίλα in sequentem stropham traiciendum est, ubi eius vocis insignis vis est. Cf. de Metr. Pind. III, 26. p. 340. Sic metrum hoc fuerit:

Strophae.

— / u u — u u — / u — — / u u — u u —
 / u u — u u — / u — — / u — — / u —
 / u — — / u u — u u — u —
 / u u — / u — u — / u —

Epodi.

— / u — — / u — —
 / u u — u u — / u u — u u —
 / u u — u u — / u — u —
 / u u — u

*M*en pro me edidit Heynius: pro ἡλικία Doricum restitui. Ἀκτῖνας ὄσσω ipse Athenaeus praebet XIII, p. 564. E. τίς adiecit Hermannus. Paulo post pro dictione ἡε σιδάρου Athenaeus ibidem habet ἡ σιδ. sed non audeo reconditiorem formam reicere, neque ea refutari potest verbis antistrophae manifeste corruptis. Idem l. c. male habet μέλαιναν ψυχάν: vulgatam et sua tuetur elegantia, et loci Plutarchi S. N. V. p. 55. εἰ μὴ μέλαιναν καρδίαν κεχάλκευται ψυχρᾷ φλογί, ubi v. Wyttenb. et de util. ex inim. cap. p. 281. ed. Tub. ὅστις οὐκ ἀγαπᾷ τῆς εὐμενείας οὐδ' ἐπαινεῖ τὴν χρηστότητα, κείνος ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν: unde cave κείνος Pindaro obtrudas. Heliodor. IV, 4. τίς οὕτως ἀδαμάντινος ἢ σιδηροῦς τὴν καρδίαν. Cf. et Plutarch. de absurd. Stoic. opin. c. 1. ὥσπερ ἐξ ἀδαμαντίνης ὕλης ὑπ' αὐτῶν τῆς ἀπαθείας κεχάλκευμένος. Ἀτιμασθεῖς firmant membranae. Deinde retinui ἐλικοβλεφάρου, nec dedi ἐλικογλ. causam vide in nott. critt. Pyth. IV, 172. Μοχ ψυχάν debetur Schneidero: sententia quamvis impedita ad mulierum obnoxios cultores referri videtur. In fine antistrophae quod est ἐγὼ δ', in ἔγωγ' a Casaubono mutatum est, contra Pindari usum. Poteram scribere ἐγών: sed ne hoc quidem verum videtur. Potius ob illud ἡε in strophā positum abieci δέ, versumque ut potui explevi, non curans verba Alcmanis ap. Athen. XIII, p. 600. F. ubi Κύπριδος ἱκατι: quae cur Pindarum expressisse dicamus, nulla causa est. Ὠρας quidem mentio, cui optime convenit sequens νεόγυις ἦβα, etiam commodior est Κύπριδος vel Ἐρωτος mentione: ὦρα enim efficit, ut poeta desiderio liquescat; simul ita pulchritudinis vis, quae in Theoxeno est, magis extollitur, ubi ὦρα id, quod poeta posuit, efficere dicitur. Similiter Nem. VIII, init. omnia ad Ὠραν, πότνια κάρυκα ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων referuntur. Ad quem locum Dissenius, cur potissimum Ὠρα compelleretur, non amor, acutissime notat in litteris nuperrime ad me datis. „Quum Pindarus aut ὦραν aut ἔρωτα posset subiectum loci facere, inquit, hoc est aut pulchritudinem puberum, aut amorem amatorum (tertium non video), simplicius quidem et magis proprie dixisset amorem: nam respse amor Iovis tollebat nympham: at incommode; laudasset enim Iovem potius quam Aeginam”. Idem fere de hoc Scolii huius loco dici potest. Mox maxime laboravi in illo ἐλεγράν: non male coniecitur μελιγράν: sed in membranis est ἐλεγράν. Hermannus olim μελικρατῶν, nuperrime ἐλειγράν dedit, qua auctoritate nescio. Utrumque, et ἐλειγρός et ἐλεγρός, mihi ignotum: sed ita interpreter, ut sit a pratis palustribus ductum, in quibus apes florum causa versentur: quae si vera explicatio est, aequae bene ἐλειγρός atque ἐλεγρός dici poterit, ut ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον et ἐλεοσέλινον atque ἐλεοσέλινον. At sperno hanc lectionem, et repono ἐλαιγράν, quasi oleo unctarum apum, quia corpuscula mellificorum animalculorum melle madent, ut puerorum in gymnasiis membra oleo peruncta sunt. Πειθῶ τε γάτε scripsit Schneiderus. De Theoxeno vide quae idem dixit vit. Pind. p. 45 sqq. Postremo interpretationem accipe qualemcunque: Oportebat quidem dum opportunum erat, mi anime, in iuventute amoribus frui: attamen Theoxeni luminum radios fulgurantes qui conspexerit, si desiderio non aestuat, ex adamante vel ferro nigrum pectus cusus est, a Venere autem oculos volvente spretus aut opibus colligendis vehementer incumbit, aut muliebri impudentiae mente obstrictus est, huic omni ratione inserviens. At ego maturitatis desiderabilis causa ustus, apum unctarum cerae instar liquesco, ubi puerorum conspexi iuvenilem pubem. Nempe etiam in Tenedo Suada et Gratia inhabitat filium Agesilai. Θράσος est ἀναλδεια (v. Expl. cat. p. 253.), propria mulieribus. Philemon Gallo (Lex. Seg. p. 99.): θρασεία γυνή, Aristoph. Lysistr. 1014. οὐδὲν ἔστι θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον, οὐδὲ πῦρ, οὐδ' αὐδ' ἀναιδέης οὐδὲμία κάρδαλες. Carmen licet fervidius tamen senis est poetae, ipso do-

cente initio: „Oportebat quidem dum opportunum erat, amoribus frui: *attamen etiam nunc me urit Theoxenus*”; haec enim illorum verborum sententia est. Et constat puerum Theoxenum morienti affuisse Pindaro. Vide quae de morte poetae in prooemio huius voluminis dixi.

3.

ΘΡΑΣΥΒΟΤΑΣΩ, ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ.

89 Athenaeus XI, p. 480. C. Καὶ τῶν μὲν Ἀττικῶν (κυλικῶν) μνημονεύει Πίνδαρος ἐν τοῖσιδε·

Ἦ Θρασύβουλ', ἐρατῶν ὄχημ' αἰοιδᾶν
τοῦτο πέμπω μεταδόρπιον·
ἐν ξυνῶ κεν εἶη συμπόταισι τε
γλυκερὸν, καὶ Διονύσοιο καρπῶ
καὶ κυλλίκεσσιν Ἀθηναίεσσι κέντρον.

Thrasybulo Xenocratis filio tria, quantum scimus, Pindarum carmina scripsisse notavi ad Pyth. VI. Explicatt. p. 296. fin. Ex his Isthmium secundum sollemnibus victoriae Xenocratis patris Agrigenti celebrandis transmissum esse diu post victoriam, coniecimus in Introductione ad eam odam. Pythium sextum post Pythiam patris victoriam Delphis cantatum sive praesente poeta sive carmen transmittente docui, in comissionone, ut puto. Quod ubi dixi, non decrevi utrum inter ipsum convivium an in sollemni ante convivium incessu cantatum sit; nunc hoc addo, ante convivium videri carmen cantatum, quum ad ipsum ingrederentur convivae. Et is ingressus ita erat adornatus, ut bini iunctim incederent, primo inter hos loco Xenocrati et Thrasybulo dato; unde illa vs. 19. *σύ τοι σχέθων νιν* (*Ξενοκράτην*) *ἐπιδίξια χερσός*: subsecutum est comissiononis altera pars convivium, cuius in fine carminis mentio facta est, quoniam ab eo incessu iam ad convivium pergebant. Nam cave de incessu pompae Apollineae cogites, cuius ne minimum quidem in ea oda vestigium est; incessum statue ad convivium, quod in Apollinea Delphis *νάπη* habebatur. At tertium hoc carmen, cuius fragmentum tantum superest, in ipso quodam convivio cantatum est post coenam, quum biberetur; quod patet ex universo loco: Scolium autem fuisse docet Suidas l. c. infra. Ubi tamen cantatum sit, nescimus: transmissum id fuisse a Pindaro verbum *πέμπω* docet, probabiliter Agrigentum; ut ibi cantatum indicem. Nec dubium est quin hoc quoque carmen in alicuius victoriae celebratione cantatum sit. Etenim poetam universam suam dictionem rebus et temporibus convenienter instituere sexcenties notatum est in meis Disseniique mei commentariis; ex qua re omnis prope Pindaricorum verborum pendet interpretatio: ea vero res praeter ea exempla, quae passim illustravimus, multis aliis monstrari potest, in quibus nihil annotavi, quod aperta omnibus esse videbam. Ita Olymp. VI, 91. Aeneas vocatur *γλυκὺς κρητὴρ ἀγαφθέγκτων αἰοιδᾶν*, dictione a convivio comissantium ducta; Pyth. IV, 45. Euphemus non simpliciter Neptuni, sed Neptuni *ἐκπάρχου* filius audit, quod Euphemii prolis, Arcesilai, victoria curulis celebratur; Pyth. V, 116. pro variis rebus pulchris, quas Arcesilaus tractaverit, *καλῶν ἕσοδοι*, *aditus pulchrarum rerum* dicuntur, dictione manifeste deprompta a carceribus in curculis equestribus, ab *ἰππία ἐσόδῳ* (Pyth. IV, 50.), quod carmen in curuli victoria celebranda versatur et modo paulo ante Arcesilaus *ἀρματηλάτης* dictus erat. Supersunt plura eiusmodi, quae interpretem quamvis attentum effugiant. Quale est quod Olymp. II. bis Rheae cum Saturno mentio

fit vs. 13. et 85. quod haud sine causa factum arbitror. Priore loco Iuppiter Κρόνιος dictus in mentem revocat collem Cronium; etsi Iuppiter non ob collem Cronius dicitur, sed ob Saturniam progeniem: vide igitur ne Rheae potissimum mentio facta sit, quod Olympicis et Cronii collis rebus coniuncta erat, quandoquidem Rhea olim Olympiae, haud dubie apud Cronium collem, Iovem Dactylis tradidisse ab Eleis ferebatur. Cf. Pausan. V, 7, 4. Nemepe Pindarus, ut historiarum veritate maxime excellere dicebatur (v. Aristidem l. c. Fragm. inc. 112.), quippe rerum praesentium adumbratione gratiam suis carminibus summam affundens, ita etiam dictione locis, temporibus, argumentis in quovis carmine praesentibus accommodanda eandem gratiam quaerit. Quod in hoc quoque fragmento ubi tenueris, probabile censebis curuli victoriae celebrandae hoc carmen scriptum fuisse: etenim μεταδόρπιον hoc vocat ὄχημα ἀοιδῶν, carminum rhedam, dictione ab argumento petita, a curuli victoria: etsi enim currus Musarum notus est (v. ad Olymp. Explicatt. p. 156.), tamen tum potissimum commoda dictio, ubi curulis victoria celebratur. Probabile censebis, dixi: certum non est nisi alia accesserint. Nam eadem metaphora, qua Olymp. VI. et Isthm. II. in mularium et equestrium certaminum laudibus utitur, reperitur etiam in carminibus alias victorias celebrantibus. Sed nostro loco accedit iam aliud. Nam Scolium hoc vocatur κυλίκεσσιν Ἀθαναίαισι κέντρον. De calicibus Atheniensibus dixit Aristodemus ἐν τρίτῳ περὶ Πινδάρου, cuius locum cum altero Procli collatum dedi Praef. Schol. T. II. p. XV. petitum ex Athenaeo XI, p. 495. F. Sed uterque locus ad poculum pertinet adolescentibus praemio datum, qui in ludis Sciradis Minervae vicebant pedum velocitate. Et Aristodemus quidem ad nostrum sane hunc Pindari locum de illis poculis haec dixisse videtur, ut l. c. conieci: patet tamen per egressionem haec ab Aristodemo adiecta esse, quandoquidem in carmine Thrasybulo scripto de adolescentium in Sciradis Minervae ludis vincentium rebus cogitari nequit. Alia sunt Thrasybuli pocula Attica, quippe Panathenaica. Posidonius philosophus ap. Athen. XI, p. 495. A. Ἦσαν δὲ καὶ ὀνύχινοι σκύφοι καὶ συνθέσεις τούτων, μέχρι δικουτύλων· καὶ Παναθηναϊκὰ μέγιστα, τὰ μὲν δίχρα, τὰ δὲ καὶ μελίστρα. Item Crates ibid. de πέλικαις: ὁ δὲ τύπος ἦν τοῦ ἀγγελοῦ πρότερον μὲν τοῖς Παναθηναϊκοῖς ἰοικῶς, ἦν δὲ ἐκαλεῖτο πέλκη· ὕστερον δὲ ἔσχεν οἰνοχόης σχῆμα, οἷοι εἰσιν οἱ ἐν τῇ ἑορτῇ παρατιθέμενοι. Iam, opinor, intelliges, Thrasybulum Atticis poculis non luxus vel elegantiae causa usum esse; quod si quis statueret, inania esset Pindarus locutus; sed Panathenaicae victoriae celebrandae inservisse pocula illa Thrasybuli Attica. Dabatur quidem Panathenaeorum victoribus oleum sacrum vasculo fictili inclusum, de quo v. Dissen. ad Nem. X, 35. itaque non putem illa pocula praemia victoriae fuisse neque ea ita nominari, ut phialas argenteas Sicyonias Nem. IX, 51. sed tamen moris fuisse arbitror, in sollemnibus Panathenaicae victoriae non aliis quam Panathenaicis his poculis uti. Quid multa? Xenocrati Thrasybuli patri Nicomachum aurigam paravisse Panathenaicam victoriam ipse Pindarus docet Isthm. II, 19 sqq. ubi vide annotationem nostram. In eius igitur victoriae sollemnibus a Thrasybulo actis cantatum hoc Scolium, ut Isthmium secundum et Pythium sextum carmen in Isthmiis Pythiisque sollemnibus ob patris victorias a Thrasybulo actis. Ita quidem omnia, quae novimus, Thrasybulo scripta carmina victoriis Xenocratis celebrandis inserviebant: licet hoc de Pythio sexto nonnulli negaverint, ubi id praeter alia ex vs. 6. collegimus, in quo Xenocratis nomen particula καὶ μὲν praemissa maxime effertur, ut Pyth. I, 63. Heraclidarum gens eadem praemissa particula super Pamphyliorum gentem extollitur ut prima et praecipua. Non nego quidem posse etiam de alia Thrasybuli ipsius Pana-

thensica victoria cogitari: sed certe usque ad id tempus, quo Pindarus Isthmium carmen secundum scripsit, nullam Thrasybuli talem victoriam contigisse ex illo ipso carmine colligo, ubi ea, si fuisset, non esset omissa. Nec multiplicandae temere victoriae sunt. Quodsi, ut dixi, Solum hoc Xenocratis Panathenicae victoriae scriptum est, simul patet illud non ante Olymp. 77, 1. compositum esse: nam Panathenica Xenocratis victoria non ante Olymp. 77, 1. parta erat; de quo satis dixi ad Isthm. II, 12—34. Postremo ne quis in eo haereat, quod licet carmen hoc Solum fuisse concedam, tamen victoriae celebrandae scriptum dicam, etiam epiniciis celebrandis carmina adhibebantur, quae a grammaticis non sine causa inter Scolia, Encomia, Hyporchemata relata sunt: v. Scol. 7. Hyporch. 1—3. Encom. 1—4. nec plane hinc alienum Frsgm. Scol. 1. certe illud quoque Solum ad victoriam pertinebat. Et talia carmina ipse poeta respicit, ut Nem. IX. extr. ubi v. Dissenium nostrum. Haec hactenus. Eundem vero, quem Athenaeus praebuit, locum respicit Suidas v. Ἀθηναίας, ubi postquam de feminino Ἀθηναία p. Ἀττικὴ dixit, affert Pindarum ἐν σχολῇ, hoc est ἐν σχολίῳ vel σχολίῳ, ut recte notat Kusterus: inde igitur patet legendum Ἀθαναίαισι. Cod. Athen. Ἀθηναίαισι. Postremo post τοῦτο addidi τοί, ut metrum adiuverem; cf. Nem. III, 73. Iam carmen accipe:

/ 0 0 - 0 0 - 0 / 0 - -
 / 0 - - / 0 0 0 0 - - - / 0 - - / 0 0 0 -
 / 0 - - / 0 0 0 0 - - - / 0 0 0 - 0 0 - 0

ὦ Θρασύβουλ', ἔρατ' ἄν' ὄχημ' αἰοιδᾶν
 τοῦτό τοι πέμπω μεταδόρπιον. ἐν ξυνῶ κεν εἶη συμπόταισιν
 τὲ γλυκερόν
 καὶ Διωνύσοιο καρπῶ καὶ κυλίκεσσιν Ἀθαναίαισι κέντρον.

O Thrasybule, amabilem rhedam carminum hanc tibi mitto mensis secundis aptam. In communi conventu fuerit convivisque et Bacchi fructui poculisque Atticis dulcis stimulus. Vs. 1. fortasse ὄχημα legendum, ut ὄχος, ὄχλω reperitur.

4.

Α Γ Α Θ Ω Ν Ι.

90 Athenaeus X, p. 427. D. Διὸ καὶ τὰ σκόλια καλούμενα μέλη τῶν ἀρχαίων ποιητῶν πλήρη ἐστὶ (τοῦ κοιτάβου). λίγω δ' οἶον καὶ Πίνδαρος πεποίηκε.

Χάριτάς τ' Ἀφροδισίων ἐρώτων,
 ὄφρα σὺν χειμάρρῳ μεθύω,
 Ἀγάθωνι δὲ καλῶ κότταβον.

0 0 / / 0 0 - 0 0 - 0 - 0
 / 0 - - / 0 0 0 0
 0 0 / / 0 0 - / 0 0 0

Et gratias Venereorum amorum, ut cum torrente ebrius aestuem; Agathon vero pulchre cottabum. Dedi locum, ut a censore in Ephem. litt. Ien. 1806. n. 249. p. 142. correctus est, etsi haec mihi nondum satisfaciant; vulgatus textus habet Χάριτάς τ' α, et χειμάρρῳ μεθύων. Alii σὺν θ' ἐμέρῳ coniecerunt: alii aliter, quos nolo afferre. Cottabus amatis praebatur, ut paullo ante Athenaeus: ἀλλ' ἦν ἀπ' ἀρχῆς τὸ μὲν αὐτῶν

βιν ἀποδεδωμένον τοῖς θεοῖς, ὃ δὲ κότταβος τοῖς ἐρωμίνοις; is amatus est Agathon, qui ex usu noto καλὸς audit. Ut vero fr̄agmentum Scolii de Theoxeno in ipsum Theoxenum adolescentulum a Pindaro amatum scriptum videtur, ita hoc quoque inscripti Ἀγάθωνι.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΣΙΩι, 5—7.

5.

Athenaeus XIV, p. 635. B. Ἀριστόξενος δὲ τὴν μάγαδιν καὶ τὴν πηκτίδα χωρὶς 91 πλήκτρον διὰ ψαλμοῦ παρήχεσθαι τὴν χρεῖαν· διώπερ καὶ Πίνδαρον εἰρηκέναι ἐν τῷ πρὸς Ἰέρωνα σχολίῳ, τὴν μάγαδιν ὀνομάσαντα ψαλμὸν ἀντίφθογγον διὰ τὸ δύο γενῶν ἅμα καὶ διὰ πασῶν ἔχειν τὴν συνῳδίαν ἀνδρῶν τε καὶ παίδων. Et deinde D. Ἄγνοεῖ δὲ ὁ Ποσειδώνιος, ὅτι ἀρχαῖόν ἐστιν ὄργανον ἢ μάγαδις, σαφῶς Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον εὔρειν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον·

Τόν ῥα Τέρπανδρός ποθ' ὁ Λέσβιος εὔρειν
πρῶτος ἐν δειπνοῖσι Λυδῶν
ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψηλᾶς ἀκούων πηκτίδος.

Quem Terpander olim Lesbius invenit primus in epulis Lydorum fidium pulsationem respondentem altae pectidis audiens. Λυδῶν correxit Hermannus: olim Λύδιον. Scolium, unde haec depropta sunt, plane diversum est ab hyporchemate eidem Hieroni scripto, quod ipse numerus satis demonstrat:

$\frac{1}{1} \cup \text{---} \frac{1}{1} \cup \cup \text{---} \cup \cup \text{---} \cup$
 $\frac{1}{1} \cup \text{---} \frac{1}{1} \cup \text{---}$
 $\frac{1}{1} \cup \text{---} \frac{1}{1} \cup \text{---} \frac{1}{1} \cup \text{---} \frac{1}{1} \cup$

Est autem Lydius, ni fallor, sed Dorio generi proximus: erantque hi versus in fine alicuius strophae positi. Probabiliter idem carmen spectat Plutarchus de musica c. 28. εἰ δὲ, καθάπερ Πίνδαρος φησι, καὶ τῶν σχολίων μελῶν Τέρπανδρος εὔρετης ἦν. Nam in hoc ipso fragmento agitur de fidibus a Terpandro excogitatis, ad quas canebantur Scolia. Dicebat autem Pindarus de fidibus Terpandreis et Lydiis conviviiis, quod in convivio ad fides Lydio modo attemperatas Scolium illud canebatur. Ceterum vir doctus in Ephem. litt. Ien. 1807. n. 245. p. 130. male delet verba ὁ Λέσβιος. Πηκτίδος pendet a ψαλμὸν, non ab ἀντίφθογγον, ut ex altero Athenaei loco videri possit.

6.

Non admodum dissimiles metro et scolii indoli maxime convenientes sunt versus 92 apud Athenaeum XII, p. 512. D. Πίνδαρος παραινῶν Ἰέρωνι τῷ Συρακουσίων ἀρχοντί φησι·

Μηδὲ μαύρου τέρψιν ἐν βίῳ· πολὺ τοι
φέρτιστον ἀνδρὶ τερπνὸς αἰών.

Neve obscura oblectationem in vita; longe certe praestantissima homini res iucunda aetas. Scripsi μαύρου p. ἀμαύρου: v. nott. critt. ad Pyth. XII, 24. quod sicui displicerit, scribat μηδ' ἄμ. Numeri hi sunt:

$\frac{1}{1} \cup \cup \text{---} \frac{1}{1} \cup \cup \text{---} \frac{1}{1} \cup \cup$
 $\frac{1}{1} \cup \cup \text{---} \frac{1}{1} \cup \cup \text{---}$

Τοι solet versum claudere: v. Commentar. ad Olymp. VI, p. 158. Nota vero Hieron. II. p. II.

ronem admoneri, ne nimium tristis oblectationibus sese subducatur; cf. Commentar. ad Pyth. I, 13 sqq. et ibi citatos locos.

7.

93 Eodem haud incommode retuleris, quae apud Strabonem sunt XIII, p. 930. A.

*Κεῖνω μὲν Αἶτνα δεσμὸς ὑπερφύαλος
ἀμφίκειται·*

καὶ πάλιν·

*Ἄλλ' οἶος ἅπλατον κεράτεις θεῶν
Τυφῶνα πεντηκοντακέφαλον ἀνάγκη, Ζεῦ πάτερ,
ἐν Ἀρίοις ποτί.*

Illi quidem Aetna vinculum immane circumiacet. Et deinde: Sed solus deorum horrendum domabas necessitate Typhonem (*centicipitem*), Iuppiter pater, in Arimis olim. Tetigisse videtur Iulianus Epist. XXIV, p. 395. καὶ μὴν καὶ Πίνδαρος ὁ Θηβαῖος τὴν ἀναίρεσιν τοῦ Τυφωῖος ἐν ἐπινικίοις κηρῶν καὶ τοῦ μεγίστου τούτου γίγαντος κρατός τῷ μεγίστῳ βασιλεῖ τῶν θεῶν περιτιθεῖς (lege παρατιθεῖς) δὴ ἐτέρωθεν αὐτῷ τῆς εὐφημίας κρατύνει τὴν ὑπερβολήν, ἢ ὅτι τὸν γίγαντα τὸν ἑκατοντακέφαλον ἐνὶ βλήματι καθελεῖν ἤρκεσεν· ὡς οὐδέ τις ἄλλου εἰς χεῖρας τοῦ Διὸς εἰσθῆν ἀντιμαχοῦ γίγαντος νομισθέντος, ἢ ὃν ἡ μήτηρ μόνον τῶν ἄλλων ἑκατὸν κεφαλαῖς ὤπλισεν, οὐδὲ ἑτέρου τινὸς θεῶν ἢ μόνου Διὸς ἀξιωματικότερου πρὸς ταύτην τοσοῦτου γίγαντος καθαίρειν ὄντος. Iulianus quidem haec ex Epinicio refert: sed potuit poema victoriae celebrandae inseruisse et tamen a Grammaticis Scoliiis adnumerari: nisi doctum Imperatorem memoria fefellit de Pythio primo cogitantem, in quo similia traduntur, sed tamen alia atque ea quae in hoc carmine Iulianus legerat et ex eo tenebat. Nam ad Pyth. VIII, 17. respici etiam minus est probabile; neque crediderim in deperdito Isthmiorum carmine illa lecta esse. Πεντηκοντακέφ. depravatam est, recteque Hermannus, correxit ἑκατοντακάρανον; cf. Pyth. I, 16. et ibi Comm. Pro ἐν Ἀρ. lego ἐν Ἀρίοις; quamquam enim Pindarus ἐν alias non usurpat nisi in compositis, potuit tamen hoc loco Homericam dictionem usurpare. Iam numeri hi sunt:

— / — — — / — — — — — — — — — — — — — — —
— / —
* *
— / — — — — / — — — — — — — — — — — — — — —
— / —
— / —

Illud ἐνὶ βλήματι, quo Iulianus utitur, ad deperdita verba spectat. Scolium hoc non dubito post Aetnam conditam scriptum esse: illo enim tempore Hiero aegritudine laborans (v. ad Pyth. III.) ad laetitiam cohortandus erat; et Hieroni Aetnaeo conveniunt Aetnaeae res.

8.

94 Comparatis, quae ex Scolio ad Thrasybulum misso supersunt, verbis facile concedes ad Scolia pertinere etiam haec, quae alibi vix commodum habuerint locum, ap. Athen. XIV, p. 641. C. Πίνδαρος δ' ἐστὶν ὁ εἰπὼν·

*Δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τρωγάλιον
καίπερ πίδ' ἀφθονον βοράν.*

Coena desinente dulcia bellaria, post cibum quamvis copiosum. Priorem versum habet etiam Clemens Strom. I, p. 377. et ex Athenaeo Eustathius ad Odys. α, p. 1401. 49. In altero versu vulgo καὶ περὶ παῖδ' ἄφθ. pro quo Schneiderus dedit πῆδ' abiecto περὶ. Sed καλπερ genuinum, quo usus Pindarus est Nem. VI, 6. Isthm. VII, 5. Τρωγάλιον videtur de Scolio esse, ut μεταδόριον in Thrasybuleo Scolio.

X.

Θ Π Η Ν Ο Ι.

Threnos ad tibiam cantatos esse docet Pausanias X, 7. neque vero in solo funere, sed etiam diu post eos cantatos esse, constat ex Procli Chrestom. Quos spectans Simonidem παθητικῶς, Pindarum μεγαλοσρεπῶς οἰκτιρῆσθαι, Dionysius dicit Rhet. p. 69. init. ed. Sylb. Conf. Aristidem T. I, p. 75. et Georgium Galesiotam Monod. in Theodorum Callistum Xanthopulum ap. Allat. de Simeon. p. 210. qui dicit Σιμωνίδην ἐκείνον καὶ Πίνδαρον κοινῇ μεταποιουμένους τῶν Θρήνων πάντως τι τῶν ὄντων ἀνύσαι, τοῦτ' ἔργον πεποιημένους. De Pindari Threnis Horatius Carm. IV, 2.

Flebili sponsae iuvenemve raptum
Florat, et vires animumque moresque
Aureos educit in astra, nigroque
Invidet Orco.

Quos vero Noster Threnis celebravit ignoramus omnes, si Hippocratem exceperis Atheniensem, cuius in obitum καὶ Θρήνον γράφει Πίνδαρος, Schol. Pyth. VII, 18. Fuit is Hippocrates Megaclis filius, frater Clisthenis Atheniensium legislatoris, pater Agaristes, quae Pericli mater fuit, illiusque fratris Megaclis. Vide Comment. ad Pyth. VII.

1.

Plutarchus Consol. ad Apollon. p. 365. ed. Tub. Λέγεται δὲ ὑπὸ μὲν τοῦ μελικῶ 95 Πινδάρου ταυτὶ περὶ τῶν εὐσεβείων ἐν ἄθου.

Τοῖσι λάμπει μὲν μένος αἰέλου
τῶν ἐνθάδε νύκτα κάτω.

φοινικορόδιαί τε λειμώνες

εἰσι προάστειον αὐτῶν.

καὶ λιβάνῳ σκιεράν

καὶ χρυσοκάροισι βέβροθε.

καὶ τοὶ μὲν ἵπποις, γυμνασίῳ,

τοὶ δὲ πεσσοῖς, τοὶ δὲ φορμίγγεσσι τέρονται.

παρὰ δὲ σφισιν εὐανθῆς

ἄπας τέθλην ὄλβος.

ὃδ' μὰ δ' ἐρατὸν

κατὰ χάρον κίδναται αἰσί,

θύματα μινύτων πυρὶ τηλεφανῆ

παντοία θεῶν ἐπὶ βωμοῖς.

omisso τε, quod olim ipse addiderat, et deinde ὄλβος τίθαλ'. Ultimis autem binis versibus accurate respondet alterum fragmentum:

Ἐνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον
βληχροὶ δνοφεραῖς νυκτὸς ποταμοί

Ubi immensas eructant tenebras ignavi caliginosae noctis fluvii: quod sine ulla varietate recitat idem Plutarchus de audientiis poetis c. 2. p. 66. ed. Tub. De voce βληχρὸς Etym. M. p. 200. 13. βληχρὸν τὸ ἀσθενὲς παρ' Ὀμήρω καὶ Ἀλκαίῳ καὶ ἄλλοις. Πίνδαρος δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτὸ λέγει. Cf. Suid. v. Eustath. ad Hom. Iliad. 9, p. 589. 30. Zonar. p. 391. 393. et imprimis Valck. ad Theocr. p. 218 sq. Explicatio ipsa incredibilis: etiam apud Pindarum βληχρὸς si non debilis, certe ignavus est.

2.

Accipe fragmentum ex alio Threno, qui in Grammaticorum collectione post illum 96 positus erat, non ex eodem, quo prius, ut creditum est. Nam Plutarchus Consol. ad Apollon. p. 366. ed. Tub. ita pergit: Καὶ μικρὸν προελθὼν ἐν ἄλλῳ Θρήνῳ περὶ ψυχῆς λίγων φησὶν.

Ὀλβία δ' ἅπαντες αἴσα
λυσίπονον τελευτάν. καὶ
σῶμα μὲν πάντων ἔπεται
θανάτῳ περισθενεῖ, ζῶν
δὲ λείπεται αἰῶνος εἰδωλον·
τὸ γὰρ μόνον ἔστιν ἐκ θεῶν·
εὔδει δὲ πρασσόντων μελέων,
ἀτὰρ εὐδόντεσσιν ἐν πολλοῖς ὄνειροις
δεικνυσι τερπνῶν ἐφέρουσαν
χαλεπῶν τε κρίσιν.

Missis doctorum coniecturis et metri et dictionis poeticae imperitorum alterum ap-
pono eiusdem scriptoris locum vit. Romuli c. 28. Λεπτέον οὖν ἐχομένοις τῆς ἀσφα-
λείας κατὰ Πίνδαρον, ὡς σῶμα μὲν πάντων ἔπεται θανάτῳ περισθενεῖ, ζῶν δ' ἔτι λεί-
πεται αἰῶνος εἰδωλον· τὸ γὰρ ἔστι μόνον ἐκ θεῶν. Ex utroque loco praeter lacunam
post vocem λυσίπονον ab Hermanno optime inventam, in qua quattuor vel quinque
syllabae exciderunt, Pindari verba bene restitui possunt:

Ὀλβία δ' ἅπαντες αἴσα λυσίπονον [μετανίσσονται] τελευτάν.
καὶ σῶμα μὲν πάντων ἔπεται θανάτῳ περισθενεῖ,
ζῶν δ' ἔτι λείπεται αἰῶνος εἰδωλον· τὸ γὰρ ἔστι μόνον
ἐκ θεῶν· εὔδει δὲ πρασσόντων μελέων, ἀτὰρ εὐδόντεσσιν ἐν
πολλοῖς ὄνειροις
δεικνυσι τερπνῶν ἐφέροισαν χαλεπῶν τε κρίσιν.

/ 0 - 0 / 0 - - / 0 0 0 0 0 - [] / 0 - -
 - / 0 - - / 0 0 0 0 0 0 0 / 0 -
 / 0 0 0 0 0 - / 0 0 - / 0 0 0 0 0 0 0
 / 0 - - - / 0 0 - - - / 0 0 - - - / 0 0 - -
 / 0 0 - / 0 - - / 0 0 0 0 0 0

Beata omnes sorte curis liberantem [accedunt] finem. Ac corpus quidem omnium mortem sequitur praevalidam; sed vivum adhuc relinquitur vitae simulacrum: hoc enim solum a

diis est. Sed illud dormit agentibus membris: at dormientibus multa per insomnia aperit futurum iucundarum et gravium rerum iudicium. Aliam sententiam infert Hermannus corrigendo olim ἐκ θεῶν, εὐ δὲ βρασσόνων, nunc ἐκ θεοῦ, ἀδὲ δὲ βρασσόνων, et deinde μελίων ἄτερ, hac sententia: „Vivum etiam post mortem relinquitur vitae simulacrum, ut Herculis apud Homerum; divina enim natura est”: in quibus mihi cum illo convenit; sed addit: „Eaque saepe, quum suaviter dormiunt graviorum liberati membrorum molestia, iucundi et iniucundi, quod iis evenire possit, ostendit discrimina”. Nescio de vivis dicat an mortuis. Si de vivis haec dixit, quomodo illi ἄτερ μελίων dormiunt? si de defunctis, plane non perspicio, cur de defunctis dicatur βρασσόνων ἄτερ μελίων dormientibus, quum ne vigilantes quidem gravioribus membris instructi sint: nec verisimile est, defunctis dormientibus maiorem rerum perspicacitatem tributam esse quam vigilantibus; nec credo Pindarum defunctis vel somnum vel somnia tribuisse. Igitur quid Hermannus velit, non intelligo: illud clare video non ἕπαρ sed ὄναρ oblatum esse critico acutissimo, nec ulla in hoc loco opus esse mutatione, qua sententiae gravissimae vis perimitur. Pindarus divinam auram, quod εἰδῶλον vocat, immortalem statuit: ea post mortem sola sine corpore est; eandem etiam viventibus adesse iudicat, sed, consopitam, quia haec vita et status mortis sibi opposita sunt. Sed in somniis, corpore dormiente, divina natura illi qui post hac vitam est statui propior, aperitur et vigilans divinat; quae dormiebat, dum corpus et membra vigilantia operabantur (πρασσόντων μελίων). Πράσσειν absolutum est id quod ἐργάζεσθαι, operari, agere; ut Nem. I, 26. sine accusativo: πρᾶσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος, βουλαῖσι δὲ φρήν. Iam vero in illa, quam dixi, somniorum divinatione, qua vates maxime excellebant nec minus Pindarus, qui somniis plurimum tribuisse fertur (v. Pausan. IX, 23. coll. Vit. Pind. p. 9.), animis futura revelantur. Hoc autem loco τερπνῶν χαλεπῶν τε κρίσις ἐφέρουσσα somniis declarari dicitur, hoc est apud inferos futurum iudicium de praemiis et poenis, de quibus quae casci vates et mysteria tradiderant, ea divina natura per somnum et ecstasin docuerat. A qua sententia poeta sibi transitum haud dubie parabat ad exponendam animarum apud inferos conditionem, qualem Olymp. II. et in priori ac tertio quartoque Threnorum fragmento explicat: talia enim quum nemo vidisset, nonnisi per somnum et ecstasin tradita esse hominibus potuerunt. Ceterum quae de opposita huic vitae apud inferos condicione dixi, quodque immortalis aura in hoc nostro statu consopita et quasi demortua sit, non opus est ut pluribus exponam. Quot enim fuere qui dicerent, hanc vitam mortem esse, mortem vero vitam?

Τίς δ' οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μὲν ἔστι κατθανεῖν,
τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νομιζέται;

Unde σῶμα antiqui philosophi et theologi vatesque σῆμα dixerunt, Thraces vero mystica doctrina olim eruditi natos lacrimis exceperunt, in funere laeti. Sed de hac re dicere longum est: cuius vero interest, adeat Platonem Gorg. p. 494. E. sqq. et ibi Heindorf. p. 155 sqq. Creuzeri Stud. T. II, p. 235. 312 sqq. et Fragmenta Philolai a nobis collecta II, 23. Non possum tamen quin addam fragmenta Heracliti, quibus hoc optime expressum est, etsi is pro suorum placitorum ratione paulo diversam his dictis potestatem tribuit: p. 472. coll. Schleierm. Θάνατός ἐστιν, ὅκῳσα ἐγερθέντες ὀρέομεν, ὅκῳσα δὲ εὐδοντες ὕπνος; p. 494. καὶ τὸ ζῆν καὶ τὸ ἀποθανεῖν καὶ ἐν τῷ ζῆν ἡμᾶς ἐστι καὶ ἐν τῷ τεθνήσκειν; p. 497. ζῶμεν τὸν ἐκείνων (τῶν θεῶν) θάνατον, τεθνήκαμεν δὲ τὸν ἐκείνων βίον. Neque ab huiusmodi sententiis Pindarum, quem Plato iure divinum dixit, abhorruisse, qui veterum poetarum ingenium probe norit, vel me

non dicente intelliget. Ultimo versu potest etiam δεικνυσιν scribi; sed praefero alterum.

3.

Cum antecessoribus huc refero Theodoret. Gr. Aff. Cur. VIII, p. 599. C. *Εἰ δὲ ἀναισθήτως αὐτοὺς ἔχειν τῶν γιγνομένων νομίζετε καὶ μὴ θείας τινὸς καὶ τρισολβίας ὄντως λήξεως ἀπολαῦσαι, Πίνδαρος ὁ λυρικός ταύτην ὑμῶν ἐκβαλλέτω τὴν δόξαν λέγων ὧδέ· Ψυχὰ δ' εὐσεβίων ἐν οὐρανοῖς ναίουσαι μολπαῖς μάκαρα μέγαν ἀείδουσιν ἐν ὕμνοις.* Praeivit Clemens Strom. IV, p. 640. 22. *Ἄγαμαι τὸν μελοποιὸν ἄδοντα· Ψυχὰ δ' ἀσεβίων ὑπουράνιοι γαίᾳ πωτῶνται ἐν ἄλγεσι φονλοῖς ὑπὸ ζεύγλαις ἀφύκτοις κακῶν· εὐσεβίων δ' ἐπουράνιοι ναίουσαι μολπαῖς μάκαρα μέγαν ἀείδουσ' ἐν ὕμνοις.* Haec ita lego:

Ψυχὰ δ' ἀσεβίων ὑπουράνιοι
γαίᾳ πωτῶνται ἐν ἄλγεσι φονλοῖς
ὑπὸ ζεύγλαις ἀφύκτοις κακῶν·
εὐσεβίων δ' ἐπουράνιοι ναίουσαι
μολπαῖς μάκαρα μέγαν ἀείδουσ' ἐν ὕμνοις.

— / — — — — — — — — — —
— / — — — — — — — — — —
— / — — — — — — — — — —
— / — — — — — — — — — —
— / — — — — — — — — — —

Animae vero impiorum sub caelo circa terram volant cruentis in doloribus, sub iugis malorum inevitabilibus; sed piorum animae in caelo habitantes cantu numen magnum celebrant in hymnis. Ex Clemente retinui ναίουσαι, h. e. ναίουσας, ut δελταίος: I omisum, ut in ποίω.

4.

Nec minus recte ex Threnis desumpta iudicantur, quae Plato Menone p. 81. B. 98 affert: λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν ὅσοι θεῖοί εἰσιν· ἃ δὲ λέγουσι, ταυτὶ ἐστίν· ἀλλὰ σκόπει εἴ σοι δοκοῦσιν ἀληθῆ λέγειν. φασὶ γὰρ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατον, καὶ τοτὲ μὲν τελευτᾶν, ὃ δὴ ἀποθνήσκειν καλοῦσαι, τοτὲ δὲ πάλιν γίνεσθαι, ἀπόλλυσθαι δ' οὐδέποτε· δεῖν δὲ διὰ ταῦτα ὡς ὀσιώτατα διαβιῶναι τὸν βίον· Οἷαι γὰρ ἂν Φερσεφόνα ποινὰν παλαιοῦ πένθεος δέξεται, εἰς τὸν ὑπερθεῖν ἄλιον κείνων ἐνάτην ἔτει ἀνδιδοῖ ψυχὰν πάλιν. ἐκ τῶν βασιλῆες ἀγανοὶ καὶ σθένοι κραιπνοὶ σοφία τε μέγιστοι ἄνδρες αὖξονται· ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἤρωες ἀγνοὶ πρὸς ἀνθρώπων καλεῦνται: quae Stobaeus exscripsit Serm. CXXI. p. 432. ubi ἐκ τῶν habet. Sed retineo ἐκ τῶν, et corrigo ψυχὰς. Plurimi libri habent δέξεται. Fragmentum prope integram constituit stropham; in fine nihil deest, sed initio aliquid desidero. Carmen igitur hoc est:

Οἷαι δὲ Φερσεφόνα ποινὰν παλαιοῦ πένθεος
δέξεται, εἰς τὸν ὑπερθεῖν ἄλιον κείνων ἐνάτην ἔτει
ἀνδιδοῖ ψυχὰς πάλιν.

ἐκ τῶν βασιλῆες ἀγανοὶ καὶ σθένοι κραιπνοὶ σοφία τε μέγιστοι
ἄνδρες αὖξονται· ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἤρωες ἀγνοὶ πρὸς ἀν-
θρώπων καλεῦνται.

7.

Aristides T. I, p. 78. in mortem Eteonei: Ἐπέρχεται μοι τὸ τοῦ Πινδάρου προς- 101
θεῖναι. Ἄστρα τε καὶ ποταμοὶ καὶ κύματα πόντου τὴν ἄωρίαν τὴν σὴν ἀνα-
καλεῖ. *Astra et flumina et maris fluctus tuum deplorant immaturum funus.* Non du-
bitavi haec ad Threnos referre, quos paulo ante Aristides memoraverat.

8.

Clemens Alexandrinus Strom. III, p. 518. Pott. καὶ Πίνδαρος περὶ τῶν ἐν Ἐλευ- 102
σίνι μυστηρίων λέγων ἐπιφέρει·

Ὀλβιος ὅστις ἰδὼν ἐκεῖνα κοίλαν
εἰσαν ὑπὸ χθόνα· οἶδεν μὲν βίου [κεῖνος] τελευτάν,
οἶδεν δὲ διϋδοτον ἀρχάν.

— / — — — — — / — — — — —
— / — — — — — / — — — — —
— / — — — — — / — — — — —

Beatus qui illis spectatis cavam sub terram ibit: novit [ille] vitae exitum, novit et a Iove
datum principium. Pro ἐκεῖνα libens scripserim κείνα. Κοίλαν εἰσαν ὑπὸ χθόνα Dan.
Heinsii coniectura est: vulgo κοινὰ εἰς ὑπὸ χθόνα. Mox metri causa insero κείνος.
Fragmentum haud dubie ex Threno in virum Atheniensem Eleusiniis initiatum de-
sumptum est, fortasse in Hippocratem, de quo supra dixi.

9.

Antiatticiista Bekkeri p. 99. Ἦτοι οὐκ ἄρχον, ἀλλ' ὑποτασσόμενον. Πίνδαρος Θρή- 103
νοῖς. Hoc vult, apud Pindarum post ἢ illatum esse ἦτοι, quum usitatius post ἦτοι
sit ἦ. Thom. M. v. ἦτοι: Σημειῶσαι δὲ ὡς καταρχὰς μὲν τὸ ἦτοι τίθεται αἰεὶ, ὕστερον
δὲ τὸ ἦ. οὕτω γὰρ φαμέν· Ἦτοι τόδε ἦ τόδε. ἐτέρως δὲ οὐκ ἂν ποτε εὔροις, πλὴν ἐν
Πινδάρῳ ἀπαξ διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου. Eadem Phavorinus. Idem est Nem.
VI, 5. quo respicit Thomas, atque adeo apud ipsum Platonem Rep. I, p. 344. E.
Ἔοικας, ἦν δ' ἐγὼ (quippe οἰεσθαι τοῦτι ἄλλως ἔχειν), ἦτοι ἡμῶν γε οὐδὲν κήδεσθαι:
ubi prius ἦ omisum est.

XI.

E Ξ Α Δ Η Λ Ω Ν Ε Ι Δ Ω Ν.

1.

Clemens Alexandrinus Strom. V, p. 726. 19. Pott. et Eusebius inde Praep. Ev. 104
XIII, 13. p. 688. Vig. p. 403. edit. prior. Πίνδαρος δὲ ὁ μελοποιὸς οἷον ἐκβακχεύε-
ται ἀντικρὺς εἰπών·

Τί θεός, τί τὸ πᾶν;

Quid Deus, quid Universum? Clem. et Euseb. ὅτι τὸ πᾶν: quod fortasse retinendum
fuit, quum nesciamus, in quo haec nexu posita fuerint.

vol. II. p. II.

79

βεν ἀποδομένον τοῖς θεοῖς, ὃ δὲ κότταβος τοῖς ἐρωμένοις; is amatus est Agathon, qui ex usu noto καλὸς audit. Ut vero fragmentum Scolii de Theoxeno in ipsum Theoxenum adolescentulum a Pindaro amatum scriptum videtur, ita hoc quoque inscripsi *Ἀγάθωνι*.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΣΙΩ, 5—7.

5.

Athenaeus XIV, p. 635. B. Ἀριστόξενος δὲ τὴν μάγαδιν καὶ τὴν πηκτίδα χωρὶς 91 πλήκτρον διὰ ψαλμοῦ παρήχουσαι τὴν χρεῖαν· διόπερ καὶ Πίνδαρον εἰρηκέναι ἐν τῷ πρὸς Ἰέρωνα σκολίῳ, τὴν μάγαδιν ὀνομάσαντα ψαλμὸν ἀντίφθογγον διὰ τὸ δύο γενῶν ἅμα καὶ διὰ πασῶν ἔχειν τὴν συνῳδίαν ἀνδρῶν τε καὶ παιδῶν. Et deinde D. Ἄγγοι δὲ ὁ Ποσειδώνιος, ὅτι ἀρχαῖόν ἐστιν ὄργανον ἢ μάγαδις, σαφῶς Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον εὔρειν τῆ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον·

Τὸν ῥα Τέρπανδρός ποθ' ὁ Λέσβιος εὔρειν

πρῶτος ἐν δειπνοῖσι Λυδῶν

ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψηλᾶς ἀκούων πηκτίδος.

Quem Terpander olim Lesbius invenit primus in epulis Lydorum fidium pulsationem respondentem altae pectidis audiens. Λυδῶν correxit Hermannus: olim Λυδίων. Scolium, unde haec deprompta sunt, plane diversum est ab hyporchemate eidem Hieroni scripto, quod ipse numerus satis demonstrat:

$\frac{1}{1} \cup \text{---} \frac{1}{1} \cup \cup \text{---} \cup \cup \text{---} \cup$
 $\frac{1}{1} \cup \text{---} \frac{1}{1} \cup \text{---}$
 $\frac{1}{1} \cup \text{---} \frac{1}{1} \cup \text{---} \frac{1}{1} \cup \text{---} \frac{1}{1} \cup$

Est autem Lydius, ni fallor, sed Dorio generi proximus: erantque hi versus in fine alicuius strophae positi. Probabiliter idem carmen spectat Plutarchus de musica c. 28. εἰ δὲ, καθάπερ Πίνδαρός φησι, καὶ τῶν σκολίων μελῶν Τέρπανδρος εὔρετής ἦν. Nam in hoc ipso fragmento agitur de fidibus a Terpandro excogitatis, ad quas caneantur Scolia. Dicebat autem Pindarus de fidibus Terpandreis et Lydiis convivii, quod in convivio ad fides Lydio modo attemperatas Scolium illud caneantur. Ceterum vir doctus in Ephem. litt. Jen. 1807. n. 245. p. 130. male delet verba ὁ Λέσβιος. Πηκτίδος pendet a ψαλμὸν, non ab ἀντίφθογγον, ut ex altero Athenaei loco videri possit.

6.

Non admodum dissimiles metro et scolii indoli maxime convenientes sunt versus 92 apud Athenaeum XII, p. 512. D. Πίνδαρος παραινῶν Ἰέρωνι τῷ Συρακουσίῳ ἀρχοντί φησι·

Μηδὲ μαύρου τέρψιν ἐν βίῳ· πολὺ τοι

φέρτιστον ἀνδρὶ τερπνὸς αἰῶν.

Neve obscura oblectationem in vita; longe certe praestantissima homini res iucunda aetas. Scripsi μαύρου p. ἀμαύρου: v. nott. critt. ad Pyth. XII, 24. quod sicui displicuerit, scribat μηδ' ἄμ. Numeri hi sunt:

$\frac{1}{1} \cup \text{---} \frac{1}{1} \cup \text{---} \frac{1}{1} \cup \cup \text{---}$
 $\frac{1}{1} \cup \text{---} \frac{1}{1} \cup \text{---}$

Τοὶ solet versum claudere: v. Commentar. ad Olymp. VI, p. 158. Nota vero Hiero-
VOL. II. P. II.

9.

- 112 Schol. Victor. ad Iliad. ω, ap. Heyn. ad Hom. T. VIII, p. 612. de Minerva: Ὡς φησι Πίνδαρος· Πῦρ πνέοντος ἄτερ κεραινοῦ ἀγχιστα δεξιὰν κατὰ χεῖρα πατρὸς ἔξει. Plutarchus Symp. Qu. I, 2, 4. post eundem, ad quem ille Scholiastes scripsit, Homeri locum: Διαρρήδην δὲ ὁ Πίνδαρος λέγει· Πῦρ πνέοντος ἄ,τε κεραινοῦ ἀγχιστα ἡμένη. Aristides T. I, p. 10. Πίνδαρος δ' αὐ φησι δεξιὰν κατὰ χεῖρα τοῦ πατρὸς αὐτῆν καθεζομένην τὰς ἐντολάς τοῖς θεοῖς ἀποδέχασθαι. Legero:

Πῦρ πνέοντος ἄ,τε κεραινοῦ
ἀγχιστα δεξιὰν κατὰ χεῖρα πατρὸς
ἔξει.

..... / u - u / u u - u
- / u - u / u u - u u u
/ u -

Ignem halanti fulmini quae proxima dextram ad patris manum assides. Quae paulo post ap. Aristid. p. 14. leguntur, Χαρίτες δ' αὐτῆς περὶ χεῖρας ἴστανται, immerito aut Pindaro aut alii lyrico tribui recte monuit Heynius.

10.

- 113 Lucian. Imagg. c. 8. T. II, p. 466. Συνεπιλήψεται τοῦ ἔργου αὐτῶ καὶ ὁ Θεβαῖος ποιητής, ὡς ἰοβλέφαρον ἐξεργάσασθαι (τὴν Ἀφροδίτην). Idem pro Imagg. c. 26. T. II, p. 505. ἕτερος δὲ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη. Pindaricum fuit ἰοβλέφαρος.

11.

- 114 Clemens Alexandrinus Strom. I, p. 383. 15. indeque Eusebius P. E. X, 12. p. 499. D. Vig. non omnes a principio deos fuisse docent: Εἰκότως ἄρα καὶ ὁ Βοιωτὸς Πίνδαρος γράφει·

Ἐν χρόνῳ δ' ἐγένετ' Ἀπόλλων,
/ u - u u u - -

In tempore genitus est Apollo. Vulgo δὲ γένετ'. An fuit:

..... Ἐν δὲ χρόνῳ
ἐγένετ' Ἀπόλλων

Fortasse est ex primo Hymno (cf. Fragm. Hymn. 3.), cuius stropharum versui 1. 2. convenit hoc fragmentum ita demensum (v. Fragm. Hymn. 1.):

[- / u - - / u u] - u u u
u / u - - [- u u - u u - u]

12.

- 115 Ex Hyporchemate vel Paeane vel Parthenio depromptum videtur, quod ex Pindaro habet Athenaeus I, p. 22. B. indeque Eustathius ad Iliad. p. 52. 18. ad Odys. p. 1602. 23.

Ὅρχηστ' ἀγλαῖας ἀνάσσω, εὐρυφάρετρ' Ἀπολλων.

z - / u u u - - / u u u u - u

Saltator hilaritatis potens, pharetrate Apollo. Vulgo ὄρχηστά.

13.

Plutarchus de EI apud Delphos c. 21. de Apolline: Πρὸς ὃν δὲ Πίνδαρος εἶρη- 116
κεν οὐκ ἀηδῶς.

Κατεκρίθη δὲ θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν.

Decretum vero est eum mortalibus mitissimum esse. Hunc locum constituere Valckena-
rius ad Phoen. p. 12. ad Hippol. p. 275. et Wyttenbachius: neque tamen omitten-
dum δὲ erat, quod latet in corrupta librorum scriptura: ΔΕΟΝΑΥΤΟΙΣ, hoc est
ΔΕΘΝΑΤΟΙΣ. Concinit Plutarchus de def. orac. c. 7. Πᾶσι, ἔφη, ὃ φίλε Πλανη-
τιάδῃ, παροξύνων τὸν θεόν· εὐόργητος γὰρ ἐστὶ καὶ οὐ πρῶος· κατεκρίθη δὲ θνα-
τοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν, ὡς φησὶν ὁ Πίνδαρος: ubi ad Plutarchi rationem sup-
plendum ὅμως: κατεκρίθη δὲ ὅμως θν. ἀγ. ἔμμ. Itaque cave aut ὅδε corrigas cum
Reiskio, aut θεῶν cum Schneidero nostro. Tertium affert Plutarchus adv. Epicur.
c. 23. ὁ δ' Ἀπόλλων κατεκρίθη θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν, ὡς ὁ Πίνδαρος φησὶν.

14.

Schol. Aeschyl. Eumen. 11. de Apolline, qui Delo Delphos proficiscens Athenas 117
deverterit, illinc vero Delphos se contulerit: Χαριζόμενος Ἀθηναίοις καταχθῆναι φη-
σιν (Διοχύλος) αὐτὸν ἐκεῖσε Ἀπόλλωνα, κἀκεῖθεν τὴν παραπομπὴν (sic bene Heynius)
αὐτῷ εἶναι· ὁ δὲ Πίνδαρος, ἐκ Τανάγρας τῆς Βοιωτίας. Ad rem conf. Ephorum ap.
Strab. IX, p. 546. Muellerus noster probabiliter corrigit ἐκ Τεγύρας, quia Tegyræ
natus Apollo ex fabula Boeotorum. Vide eundem Orchom. p. 147. Aut ad Delphi-
cum aliquod carmen aut ad id refero, quod inter Parthen. 9. posui.

15.

Eustathius ad Iliad. α, p. 9. extr. τῷ δὲ Ὀμηρικῷ τούτῳ σχήματι πολλοὶ καὶ ἄλλοι 118
ἐνηλλαύσαντο· οὐ μόνον γὰρ Ἡσίοδος ἐκ τῆς τῶν Μουσῶν ἐπικλήσεως ἄρχεται, ἀλλὰ καὶ
Ἀντίμαχος Ὀμηρικῷ ζήλω φησὶν, Ἐννέπετε Κρονίδαο Διὸς μεγάλοιο θύγατρει, καὶ Πίν-
δαρος ὁ κατὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ πρόγραμμα μουσοποιὸς λέγει.

Μαντεύεο Μοῖσα, προφατεύσω δ' ἐγώ.

Vaticinare, Musa: ego vero prophetam agam. Male editum Μοῦσα et hic et p. 9.
med. ubi sola duo verba Μαντεύεο Μοῦσα profert cum Schol. Ven. A. Lips. ad
Iliad. α, 1. Male Schol. Wassenbergh. p. 6. Μάντειος Μοῦσα, et Ven. Lips. μαντεύο.

16.

Idem Eustathius paulo ante: Ταύτη τῇ θεῇ τῇ Μοῦσῃ, τῇ οἰκαία ἐπιστήμη ἐγκε- 119
λεύεται ὁ ποιητὴς τὴν Ἀχιλλέως μῆνιν αἰδεῖν, ἀνεγείρων οἶον τὴν οἰκουρούσαν τέχνην ἢ
τὸ φῖλον ἦτορ (Olymp. I.) κατὰ Πίνδαρον, καὶ ἀναρῆριπίζων τὸ ἐν αὐτῷ τῆς φιλοσοφίας
ζώπυρον, οὐκ ἀνάπαλιν Πίνδαρος ποιεῖ ἐν τῷ

Μοῖσ' ἀνέηκέ με,

ἦγον ἀνέπεισεν. Fuit Μοῦσα, quod correxi. Idem ad Iliad. α, p. 179. init. αὐτός
φησιν (ὁ Πίνδαρος) ὅτι, Ἀνέηκέ με ἡ Μοῦσα.

περβοή γὰρ ὁ πόλεμος. Versu ultimo vulgo πενθέων δέ: at tertio versu dubitationis plurimum affert ἄδρυς, pro quo quod Reiskius coniecit ἄδρυς, robustus, id Wyttenbachio, Hermanno, aliis placuit. Mihi vero Heynius rectissime iudicare videtur, sententiam postulare *victum qui satis sit* dicens, aut aliquid simile: ac nisi cum Reiskio, cuius cetera commenta non attingo, amplectaris coniecturam sane incommodam ὄθεν ἄδρυς, nihil melius invenies, quam quod et Heynio ipsi et mihi in mentem venit ἄδρυα sive ἄδρυον, hoc est ἀκρόδρυον, κοκκύμηλον, μάδρυον (Athen. II, p. 50. A.), ρομα, et maxime ρρυνα. Hesych. v. Ἄδρυα: Σικελοὶ δὲ ἄδρυα λέγουσι τὰ μῆλα· παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ἀκρόδρυα. Athenaeus III, p. 83. A. Ἀριστοφάνης δὲ ὁ γραμματικὸς ἐν Λακωνικαῖς γλώσσαις τὰ κοκκύμηλά φησι τοὺς Λάκωνας καλεῖν ὀξύμαλα Περσικά, ἃ τινες ἄδρυα. Quid si Pindaro ἄδρυς idem sit quod ἄδρυον? Certe sententiae ἄδρυα ita apta sunt, ut prae his deliciis spernam coniecturas cetera elegantes, ἄδακρυς πενθέων τ' οὐκ ἔλ. οὔτε στ. et ἄδρυς πενθέων δέους οὐκ ἔλ. quas ausi sunt Schneiderus et Iacobsius in Eurip. p. 222. Quid quod vel ita explicari locus potest: ὄθεν ἄδρυς, unde arborum expertus sum? Neque tamen hoc mihi placet. Postremo nescio an huc pertineat locus Synesii in Laude Calvit. p. 77. ed. Fetav. Ἄν μιν γὰρ ἡ τῆς Πινδαρου τυχάνειν εὐχῆς, καὶ ζῆν ἔχωμεν ἀπὸ τῶν οὐκ ἐλπίων, ἐν καλῶ τοῦ θεάτρου καθιζήσασθαι ἀκροαταὶ τῶν δεικνυμένων καὶ θιαταί· κἂν χορηγήσασθαι δὲ τῆ πόλει, κἂν ἀποδόσεις ὁ δῆμος αἰτῆ, χρησόμεθα μεγαλοπρεπῶς τοῖς ὑπάρχουσι, etc. quamquam haec etiam ad Pyth. III, 110. spectare possunt: εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἄβρον δρέξαι; aut ad Nem. I, 31. οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύψαις ἔχειν, ἀλλ' ἐόντων, εὐ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι, φίλοις ἐξαρκέων. Sed utut est, certe non audeo Synesii verba in fragmentorum serie suo numero instructa referre.

24.

127 Adiungam simile fragmentum ap. Athen. V, p. 191. F. cuius metrum satis incertum est:

Τί δ' ἔρδων φίλος
σοὶ τε, καρτερόβροντα Κρονίδα, φίλος δὲ Μοῖσαις,
Εὐθυμία τε μέλων εἴην,
τοῦτ' αἴτημί σε.

$\begin{array}{cccccccc} \cup & / & \cup & - & & & & & \\ \times & \cup & / & \cup & \cup & - & / & \cup & \cup & - & \cup & - & \cup & - & \cup \\ \times & / & \cup & / & \cup & \cup & - & / & - & & & & & & \\ \times & - & - & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup \end{array}$

Quod faciendo carus et tibi, fulminator Saturnie, et vero Musis carus sim, Laetitiaque dilectus, id rogo te. Sententiam explicat Casaubonus, qui μέλων restituit pro μελών: φίλος δὲ retinui cum Schweighauesero, quia τὲ et δὲ sibi vel apud solutae orationis scriptores passim respondent: v. nos in Plat. Min. et Legg. p. 86. ubi collectis exemplis hoc prorsus simile habeo, quod φίλος δὲ Μοῖσαις idem est atque εἶτι δὲ Μοῖσαις φίλος. Αἴτημι pro edito olim αἰτοῦμαι est in Ms. A. in Epitoma atque hinc ap. Eustath. ad Odys. δ, p. 1490. 38.

25.

128 Schol. Aristoph. Nub. 223. ubi Socrates loquitur: Τί με καλεῖς ὦ φήμερε;] ἐλέγγο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῶ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρός ἦν.

περιέθηκεν οὖν αὐτῷ οἶον τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σειληνοῦ φωνήν· ὁ γὰρ τοι Πίνδαρος δια-
λεγόμενον παραγαγὼν τὸν Σειληνὸν τῷ Ὀλύμπῳ τοιούτους αὐτῷ περιέθηκε λόγους·

Ὡ τάλας ἐφάμερε, νήπια βάζεις χρήματά μοι διακομπέων.

— — — — —

O miser mortalis, puerilia garris, opes mihi iactans. Eadem ex Schol. Aristoph. habet Suidas v. Ὡ φήμερε. Vulgo ἐφήμερε et νήπια: illud Hermannus in Schol. Aristoph. hoc olim Kusterus ad Nub. emendavit. Schol. Aristoph. διακομπείων, Suid. διακομ-
πέων; hinc Kusterus διακομπων, quod recte mutavit Hermannus. Male vero et Schnei-
derus et Hermannus tum apud Schol. Aristoph. tum in Fragmentis βάζεις μοι χρ. quo
metrum pessumdatur: quod dedi, et apud Suidam et apud Scholiasten editiones of-
ferunt. De Sileni sapientia multa disputat Creuzerus Stud. T. II. in Specimine Sym-
bolicas veteris p. 224 sqq. Olympus Phryx videtur cum Sileno tum collocutus, quum
Silenus a Mida caperetur: et fabula Midae, qui auri cupidissimus fuit, coniuncta huic
Sileni et Olympi colloquio est.

26.

Schol. Pind. Pyth. IV, 104. "Οτι τὰς περὶ τὰ θεῖα μύστιδας καὶ μελισσας φασὶν, 129
ἐτέρωθεν ὁ αὐτὸς φησι·

Ταῖς ἰσραῖς μελισσαις τέρπεται.

Scribe ἰσραῖσι, hoc metro:

— — — — —

Fortasse ex hymno in Proserpinam, cui etiam metrum convenit: Melissas enim ma-
xime Cereris et Magnae matris ac Proserpinae cultrices sociasque fuisse, omnia do-
cent. Vide praeter Schol. l. c. Didymum in Commentariis Pindaricis ap. Lactant.
Div. Inst. I, 22. Porphyrium antr. Nymph. p. 261. et Qu. Homeric. Hesych. v. Μη-
τροπόλους et Μελισσαι, Schol. Eurip. Hippolyt. 77. Spanh. ad Callim. Hymn. in
Apoll. 110. locos a Schneidero suppeditatos, et Schol. Theocr. XV, 94. Num sacrae
illae mulieres μέλισσαι dictae sint ob sacrum furorem, quo actae quasi apes vagentur
et bombum edant, ex quo etiam omen et oraculum peti possit, in ambiguo relinquo.
Μελισσῶν quidem nomen a vaticinio non plane alienum esse ex mellis ad eam rem
viribus coniicias. V. Explicatt. p. 158.

27.

Schol. Ven. A. B. Lips. ad Iliad. 8, 368. de Cerbero cane haec habet: Πίνδα- 130
ρος γοῦν ἑκατόν, Ἡσιόδος δὲ πεντήκοντα ἔχειν αὐτὸν κεφαλὰς φησιν. Cerberum Pinda-
rus videtur commemorasse in carmine aliquo, in quo de Herculis ad inferos descensu
dixerit: certe eo deducere credas ea, quae addo, Tertulliani verba, coll. Fragm. 50.

28.

Tertullianus de corona militis c. 7. Hercules nunc populum capite praefert, nunc 131
oleastrum, nunc apium. Habes tragoediam Cerberi, habes Pindarum atque Callimachum,
qui et Apollinem memorat interfecto Delphico dracone lauream induisse qua supplicem.
Addit Heynius: „Tragoedia Cerberi, si recte scribitur, significare debet tragoediam
aliquam, in qua Hercules ex inferis rediit, ut in Alcestide Euripidis, oleaginea co-
rona redimitus.”

29.

- 132 Dionysius Halicarnassensis de orator. ant. p. 81. 3. Sylb. Ἄλλὰ γὰρ οὐ μόνον ἀνδρῶν δικαίων χρόνος σωτήρ ἄριστος, κατὰ Πίνδαρον, ἀλλὰ καὶ τεχνῶν γῆ Δία καὶ ἐπιτηδευμάτων γε. Metrum videtur hoc fuisse:

— ' — — [] ' — — — ' — — —

vel hoc:

— ' — — — ' — — — — ' — — — —

30.

- 133 Plutarchus Qu. Plat. 8, 4. de tempore Pindaricum hoc profert:

Ἄνακτα τῶν πάντων ὑπερβάλλοντα χρόνον μακάρων.

— ' — — — — ' — — — — — ' — — — — —

Regem omnibus diis praestantem, Tempus. Vulgo ἄνα, quod emendavit Heynius. Hermannus vult τὸν πάντων: sed vulgata ferri potest.

31.

- 134 Suidas: Κατωκάρα· οἱ Ἀττικοὶ ὑφ' ἐν ἀναγινώσκουσι. Πίνδαρος:

..... οἱ μὲν

κατωκάρα δεσμοῖσι δέδενται

..... —

— ' — — — — ' — — — — [] — — —

Illi quidem capitibus deorsum pendentibus adstricti vinculis sunt. Fortasse ex primo hymno, de Titanibus. Pindari verba eadem habet Gregor. Cor. p. 124. ed. Lips. ubi v. intt. apud quem tamen unus liber κάτω κάρα.

32.

- 135 Pausanias V, 14. Μετὰ δὲ τοὺς κατείλεγμένους Ἀλφειῶ καὶ Ἀρτέμιδι θύουσιν (Ἡλεῖοι) ἐπὶ ἐνὸς βωμοῦ· τὸ δ' αἴτιον τοῦτον παρεδήλωσε μὲν που καὶ Πίνδαρος ἐν ᾧδῃ, γράφομεν δὲ καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς λόγοις τοῖς Λετριναίοις: quippe VI, 22. ubi Alphei erga Dianam amorem explicat. Illa vero Pausaniae verba ad Nem. I. princ. spectare, vix crediderim: etsi hunc amorem tangunt ibi Scholia ad vs. 3. vulg. itemque ad Pyth. II, 12.

33.

- 136 Etym. M. p. 513. 20. Κιδαλία· οἶον, Κιδαλῆς κρηνίδος ἐκπληθῆν. ἐκ Πινδάρου, χεῖρα Κιδαλλίας. εἰς τὴν χεῖρα αἰτιατικὴν μὴ ποιήσης ἐκθλιψιν· Κιδαλλία γὰρ ἐστίν. Non Acidalia est, ait, ut si legeris χεῖρ' Ἀκιδάλλας. Nempe alii Acidaliam dicebant, ut ap. Suid. Ἀκιδάλλια, ὄνομα κρήνης, quo de fonte Orchomeni Boeoticae Veneri et Gratiis sacro v. Pausan. IX, 38, 1. qui tamen nomen non addit, Vib. Seq. p. 21. Serv. ad Aen. I, 720. unde Acidalia arundo ap. Martial. IX, 13, 3. et Nodus Acidalius VI, 13, 5. Apud Pindarum Cidalia fuit heroina sive nymphea fontis, apud Ionium poetam, cuius prius fragmentum est, fonticulus. Praeterea eiusdem nominis habetur insula. Suidas: Κιδαλίη, νῆσος. Insula dicta a κιδάλοισι, hoc est κρομμύοις, ut exponit Hesychius.

39.

142 Athenaeus IV, p. 154. F.

Φιλόμαχον γένος ἐκ Περσέος,
παρὰ Πινδάρῳ. *Bellicosa soboles a Perseo oriunda. Vulgo Περσίως, quod correxi.*

40.

143 Ex eodem puto carmine est, quod refert Eustathius ad Iliad. φ, p. 1221. 35.
"Ἐτεροι δὲ τὸ ἄλλοι νοοῦσι κατὰ διαφορὰν εἶδους, ὡς τῷ γένει μὴν ἰχθύων ὄντων καὶ τῶν
διελφίνων, τῷ δὲ εἶδει διαφερόντων· διὸ, φασί, καὶ Πινδαρος ἰχθύν παιδοφάγον τὸ
κῆτός φησιν. Similiter Schol. Townl. et Victor. ap. Heyn. T. VIII. p. 119.

41.

144 Item huc pertinet Apollodoro suppositus de pera Persei locus Bibl. II, 4, 2.
Πινδαρος δὲ καὶ Ἡσόδος ἐν Ἀσπίδι ἐπὶ τοῦ Περσέως· Πᾶν δὲ μετὰ φρονον εἶχε κατὰ
δεινοῖο πελώρου Γοργοῦς, ἀμφὶ δὲ μὴν κίβισις θείε. εἶρηται δὲ παρὰ τὸ κείσθαι ἐκὶ
ἔσθῃτα καὶ τὴν τροφήν.

42.

145 Schol. Apollon. Argon. II, 479. et Etym. M. p. 75. 25. Χάρων δὲ ὁ Λαμψακη-
νός ἱστορεῖ ὡς ἄρα Ροῖκος θεασάμενος δρυὴν ὅσον οὐπῶ (Etym. ἤδη) μέλλουσαν ἐπὶ γῆς
καταφέρεισθαι, προστάξει τοῖς παισὶν ὑποστηρίξει ταύτην. ἢ δὲ μέλλουσα συμφθείρεσθαι
τῇ δρυὶ Νύμφη ἐπιστάσα τῷ Ροῖκῳ χάριν μὴν ἔφασκεν εἶδεται ὑπὲρ τῆς σωτηρίας, ἐπέ-
τρπε δὲ αἰτήσασθαι ὅ,τι βούλοιο. ὡς δὲ ἐκεῖνος ἤξιλον συγγενέσθαι αὐτῇ, ὑπίσχετο
δοῦναι τοῦτο, φυλάξασθαι μέντοιγε ἑτέρας γυναικὸς ὁμίλλαν παρήγγειλεν· ἔσεισθαι δὲ
μεταξὺ αὐτῶν ἄγγελον μέλισσαν. καὶ ποτε πεισσεύοντος αὐτοῦ παρλίτατο ἡ μέλισσα· πι-
κρότερον δὲ ἀποφθειγξάμενος εἰς ὄργην ἔτρεψε τὴν Νύμφην, ὥστε πηρωθῆναι αὐτὸν. Cf.
Schol. Theocr. III, 13. et aliqua ex parte Tzetz. ad Lycophr. 480. Huc pertinent
verba Pindari, quae Plutarchus de eo disputans, cur apes praecipue impudicos petant,
Qu. natur. c. 36. posuerat, ex Gisb. Longolii Latina interpretatione, quae sola ha-
betur, ab Erasmo Schmidio deprompta: *Tu molitrix favorum parva, perfidum quae pu-
niens Rhoecum stimulo pupugisti eum.*

43.

146 Ex eodem carmine supersunt, quae ut Pindarica de Hamadryadibus statim subii-
ciunt Schol. Apollon. Flor. et Etym. ll. cc. Parisina autem Apollonii Scholia prae-
mittunt:

Ἴσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῖσαι,

— — — — —

Arboribus parem aevi finem nactae. Eundem versum ex Pindaro refert Plutarchus
Amator. c. 15. ubi male ἴσον δένδρου, et de Orac. def. c. 11. ubi vulgo τέκμαρ, et
ob orationis tenorem λαχοῦσας. In ceteris est λαχοῦσαι, quod Heynius correxit. In
voce ἴσοδένδρου priorem produco, ut in composito. V. nott. critt. ad Olymp. IX,
princ. Potest tamen etiam brevis esse, hoc metro:

[— — —] — — — — —

... 0 --- / 0 0 --- 0 0 --- / 0 0
 / 0 0 --- / 0 0 ---

Caeneus vero virentibus abietibus percussus abiit, recto pede terra scissa. Schol. habet *χλωρῆς ἐλάτῃσι*, pro usu Apollonii sui, deinde *σχίσας*. Tangit Plutarchus de absurd. Stoic. opin. init. ὁ Πινδάρου Καινεὺς εὐθυναν ὑπέϊχεν, ἀπιθανῶς ἀρρήκτος σιδήρων καὶ ἀπαθῆς τὸ σῶμα πλασσόμενος, εἶτα καταδὸς ἄτρωτος ὑπὸ γῆν, *σχίσας ὀρθῶ ποδὶ γᾶν*: et deinde: καὶ ὁ μὲν Πινδάρου Καινεὺς βαλλόμενος οὐ τιτρώσκειται. Schol. Apollon. cod. Reg. 2727. in fragmento Pindari praebet omissis reliquis ᾗχετ' ἐς χθόνα, quod vel ob reconditius χθόνα non repudiaverim. In editione Lipsiensi tamen p. 12. est *εἰς χ*. Haud dubie legendum:

.. ὁ δὲ χλωραῖς ἐλάταισι τυπεῖς
 ᾗχεθ' ὑπὸ χθόνα Καινεὺς σχίσαις ὀρθῶ ποδὶ γᾶν.
 [/] 0 --- / 0 0 --- 0 0 ---
 / 0 0 --- / 0 0 --- / 0 0 ---

nisi fuit *οἴχεται ἐς χθόνα*. Ad rem confer Apollon. l. c. Orphic. Argon. 171 sqq. Schol. min. ad Iliad. α, 264. Eustath. ad Iliad. α, p. 101. Serv. ad Aen. VI, 448. Ovid. Metam. XII, 522. Caeneus fuit Lapitha, in nuptiis Pirithoi facinorum magnitudine insignis.

46.

- 149 Haec ad carmen aliquod Thessalis scriptum pertinuisse quum verisimile sit, adiungo Schol. Pind. Nem. VII, 103. ubi de Pindaro: *Ὡς Σκοπάδας καὶ Ἀλευάδας εἶπασθε καλεῖν τοὺς Θεσσαλοῦς. Ἀλευα παῖδες* sunt Pyth. X, 5. ubi alii veterum Thessalos, alii Aleuadarum gentem Hippocleae amicam intelligebant: hoc recte. Neque aliter Pindarum aut Scopadas aut Aleuadas nominasse usquam arbitror. De utrisque exposui ad Pyth. X. introd. Aleuadarum posteris ibi enumeratis liceat hoc loco addere ex coniectura *Thoracem Larissaeum* Antigoni sodalem ap. Plutarch. Demetr. 29. et Orchomenio Aleuse adde Aleuam archontem Orchomeniorum in inscriptione edita in Oec. civ. Ath. T. II. p. 398.

47.

- 150 Philostratus Imagg. II, 24. p. 849. tabulam explicat, in qua Hercules Thiodamantis bovem mactat et coenam sibi inde apparat (cf. Apollod. II, 7, 7. et ibi Heyn.): ubi *ἀπανθρακίζει τὸν βοῦν, ἀποπειρώμενος τῶν σαρκῶν, εἰ μαλαττονται ἤδη, καὶ μόνον οὐκ ἐγκαλῶν ὡς βραδεί τῶ πυρὶ*. Nam boves comedere Herculi usitatum; cf. Pausan. V, 5, 4. et Philostratum ipsum. *Ἀποσφάττει τὸν ἔτερον τῶν βοῶν*, inquit Philostratus, καὶ σιτεῖται, σφόδρα ἐθῶς ὢν τοῦ τοιούτου σιτίου. *Ἡρακλεῖ γὰρ που παρὰ Πινδάρῳ ἐντύχες, ὁποῦτε εἰς τὴν τοῦ Κορωνοῦ στέγην ἀφικόμενος σιτεῖται βοῦν ὅλον, ὡς μηδὲ τὰ ὀστέα περιττὰ γενέσθαι (vulgo ἡγείσθαι)*. Vides Pindarum non de bove Thiodamantis locutum esse, sed simile narrasse de coena apud Coronum Lapitham Caenei filium: ut Heynium iure mireris utramque rem accurate distinguenti Philostrato memoriae vitium exprobrare. Quae vero Philostratus respicit, habes ap. Athen. X, p. 411. B. sed ita depravata, ut de correctione desperandum olim putaverim: *Ἴων δ' ἐν Ὀμφάλῃ ἐμφανίσας αὐτοῦ (τοῦ Ἡρακλέους) τὴν ἀθησαγίαν ἐπιφέρει*.

ὑπὸ δὲ τῆς βουλευμίας
 κατέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἀνδρακας.

Ita enim haec haud dubie scribenda sunt. Pergit Grammaticus: *Παρά Πινδάρου δὲ τοῦτ' εἴληφεν εἰπόντος· Διὰ βοῶν θερμὰ δ' εἰς ἀνθρακίαν στέψαν πυριπνόων τε σώματα· καὶ τότε ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἢ δ' ὀστέων στεναγμὸν βαρὺν ἦν ἰδόντα διακρίναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.* In libris nulla est varietas, nisi quod δ' ex codice additum ab antiquis editionibus abest; idem liber confusus vocabulis hoc praebet: *θερμὰ δ' εἰς ἀνθρακίαν στέψαν πυρὶ δ' εἰς ἀνθρακίαν στέψαν πυρὶ δ' ὑπνόων τε σώματα.* Emendationem tentavit Casaubonus ita constituens: *Βρῦκε δὲ βοῶν θερμὰν εἰς ἀνθρακίαν στρέψας πυριπνέοντα σώματα· καὶ τότε ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἢ δ' ὀστέων στεναγμὸν βαρύνθην ἰδών.* τὰ διακρίναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος: hoc est, *Devorabat autem calidum in carbonem versando ignita boum corpora: tum ego graviter affectus sum videns carniū strepitum et ossium gemitus; ad quae dispicienda multum opportune tempus suppetebat.* Nempe *πυριπνέοντα* ex Ione putat esse *ardentium carbonum plena*; neque hoc male; quod vero de lignis (κάλοις), pro quibus olim κῶλα, membra habebantur, nihil in Pindaricis est, ex quibus sua desumpsisse Ion dicitur, neminem credo morabitur: nec quae Ion dicit, disertis verbis apud Pindarum reperiri necesse est. Ceterum in Casauboniana correctione nihil prorsus certi inest: quam secutus maximam partem olim Hermannus est, initium ita refingens: *οὐδὲ βοῶν θερμὰν εἰς ἀνθρακίαν στρέψεν*: idem mox merito relicta hac scripturâ sententiae omnino contrariâ haec proposuit:

*Ἐδει βοῶν θερμὰ τ' εἰς ἀνθρακίαν
στέψας πυρὶ τε πνέοντα σώματα· καὶ τότε ἐγὼ
σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἢ δ' ὀστέων
στεναγμὸν βαρὺν ἦν ἰδόντα, τὰ διακρίναι
πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.*

ἦν ἰδόντα, ait, pro *ἐνείδοντα*, nisi *εἰς ἰδόντα*. Equidem quominus in his acquiescam, duae maxime res impediunt: altera, quod in his versiculis certum numeri quoddam genus desidero, quem fere Dorium fuisse ex uno et altero membro mihi intelligere satis distincte video; altera, quod in illo *διὰ* aliud latere perspicio. Nam Pindarum non de uno, ut ex Philostrato aliquis collegerit, sed de pluribus bobus narrasse, fidem facit pluralis *βοῶν σώματα*; hinc in promptu certa opinor medela est: *Δοιὰ βοῶν*. Scribo:

Δοιὰ βοῶν

*θερμ' εἰς ἀνθρακίαν στέψαντα πυριπνοὰ τε
σώματα· καὶ τότε ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν
ἰδόντα ἢ δ' ὀστέων στεναγμὸν βαρύν·
ἦν δὲ ἰδόντα διακρίναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.*

. [] — — —
/ — — — — — / — — — — —
/ — — — — — / — — — — —
/ — — — — — / — — — — —
/ — — — — — / — — — — —

Numeri sunt elegantissimi, praesertim in creticis motu suo ipsam rem imitantibus: *ὀστέων* est disyllabum; *διακρίναι* antepenultimam corripit, de qua mensura v. nott. critt. Olymp. II, 53. Sententia vero nihil expeditius: *Bina boum calentia comedit corpora, quae carbonum acervum cingebant et ignem exhalabant: ac tum ego carniū vidi et audiivi strepitum ossiumque gemitus graves: videnti autem opportune multum ad per-*

nosendum tempus erat. Narrat Coronus aut alius qui affuerat. Iam quae novaverim, ante oculos ponam. *Θερμά δ' εἰς* mutavi in *θέρμ' ἔδει*; *στέψαν* in *στέψαντα*, quae probabiliora visa sunt quam quod in promptu erat *θέρμ' ἔδ' ἐπ' ἀνθρακίαν στέψαις*, hoc est *ἐπιστέψας ἀνθρακίαν*, ut ap. Eurip. Iphig. A. 1081. *σὲ δ' ἐπὶ κάρᾳ στέψουσι καλλικόμαν πλόκαμον.* *Μοχ πυριπνίων τε*, pro quo codex confuse *πυρὶ δ' ὑπνίων τε* male repetito ex praegressis *δέ*, multum dubitavi sitne in *πῦρ πνείοντά τε* an in *πυρίπνοά τε* mutandum: sed quum *πνείω* apud Pindarum non inveniatur, et metro tamen minus commodum sit *πῦρ πνείοντα*; praetuli alterum a scriptura librorum non multum discedens. Deinde *εἶδον* addidi, expulsum a simili *ἦδ'*: et ultimo versu inserui *δέ*. Coraes ad Isocr. p. 155. vult *οὐ πολλός*: quo me iudice sententia pessum datur. Duo boves non tam cito comeduntur, ne ab Hercule quidem; et qui narrat, docere vult sese rem accurate et cum otio spectasse, ut verbis suis fidem conciliet. Ideo etiam *διακρίναι* dictum est, *pernoscere*, non *leviter et quasi praetereundo videre*.

48.

- 151 Apud Platonem Gorgia p. 484. B. Callicles dicit ex naturae lege fortiozem ius constituere, additque ipsi concinere etiam Pindarum: *Δοκεῖ δέ μοι καὶ Πίνδαρος ἄπερ ἐγὼ λέγω ἐνδείκνυσθαι ἐν τῷ ἄσματι ἐν ᾧ λέγει, ὅτι Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων· οὗτος δὲ δὴ, φησὶν, ἄγει βιαιῶς τὸ δικαιοτάτον ὑπερτάτα χειρὶ· τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέους· ἐπεὶ ἀπριάτας — λέγει οὕτω πως· τὸ γὰρ ἄσμα οὐκ ἐπίσταμαι· λέγει δὲ ὅτι οὔτε πριάμενος οὔτε δόντος τοῦ Γηρῦόνου ἠλάσατο τὰς βοῦς· ὡς τούτου ὄντος τοῦ δικαίου φύσει καὶ βοῦς καὶ τἄλλα κτήματα εἶναι πάντα τοῦ βελτιονός τε καὶ κρείττονος τὰ τῶν χειρόνων καὶ τῶν ἡττόνων.* Eodem redit Socrates p. 488. B. Πῶς φησ τὸ δίκαιον ἔχειν καὶ σὺ καὶ Πίνδαρος, τὸ κατὰ φύσιν ἄγειν βίαν τὸν κρείττω τὰ τῶν ἡττόνων καὶ ἄρχειν τὸν βελτίω τῶν χειρόνων, καὶ πλέον ἔχειν τὸν ἀμείνω τοῦ φαυλοτέρου; Platónico Callicli νόμος est *lex naturae*; nec multo aliter Pindarus acceperat, cui νόμος manifeste est *lex summa naturae a fato constituta*, cui et dii et homines parent, ut fere ap. Eurip. Hecub. 799.

Ἡμεῖς μὲν οὖν δοῦλοι τε κάσθενεῖς ἴσως.
Ἄλλ' οἱ θεοὶ σθένουσι χῶ κείνων κρατῶν
Νόμος.

Sed Pindarus scripserat *ἄγει δικαίων τὸ βιαιότατον*, ut est ap. Schol. Pind. Nem. IX, 35. Ὁ δὲ Ἰσχυρὸς ἀνήρ τὸ προὔπαρχον δίκαιον καταπαύει. ἐν ἄλλοις Πίνδαρος· Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων ἄγει δικαίων τὸ βιαιότατον ὑπερτάτα χειρὶ. Aristidi Or. Plat. T. II. p. 52. ubi pro oratoria arte adversus Platonis Gorgiam disputat, rhetorice dicitur οὐ τὸν Πλάτωνος νόμον τιμῶσα . . . οὐδὲ ταῦτ' ἐπάδουσα· Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων λέγει (ἄγει) δικαίων τὸ βιαιότατον ὑπερτάτα χειρὶ· τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέους· ἐπεὶ ἀπριάτας· οὐ γὰρ φησ ὅλου μεμνήσθαι· ἐχρῆν δὲ ἴσως μηδὲ τούτων, μὴ οὖν ἐπὶ ῥητορικῇ γε· ἀλλ' ἄχρι μὲν τούτου καὶ ἡ ῥητορικῇ λέγει· Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων· τὰ δὲ ἐξῆς οὐκ ἔτι ταῦτά· πόθεν; οὐδέποτε ἡμέρα καὶ νύξ ταῦτά συμφησούσιν· ἀλλὰ πᾶν τὸνναντίον ἄγει τὰ δίκαια πρὸς βιαιῶν καὶ τοὺς ἐν ὕβρει θρασεῖς νοουθετῶν· εἰ γὰρ ἀξιώσει τὸ βιαιότατον νόμον εἶναι τὸν δικαιοῦντα καὶ τὴν ὑπερτάτην χεῖρα κρατεῖν Ἡρακλέους, ᾧ μετὰ τῆς χειρὸς τῶν δικαίων ἐμύλησεν, αὐτῇ τοῖς ἑαυτῆς λόγοις ἀπολεῖται· τίς γὰρ τόπος λοιπὸν ἢ χρεῖα ῥητορικῆς ἢ λόγων, εἰ τὸ δίκαιον ἢ χεῖρ ὀρεῖ καὶ μηδὲν πλέον ἔσται τῷ δυναμένῳ διδάξαι περὶ τοῦ πράγματος; ποῦ δὲ

non citationes Herodoti III, 38. (cuius verba in suum usum convertit Origenes c. Cels. c. 34.) καὶ ὀρθῶς μοι δοκεῖ Πίνδαρος ποιῆσαι νόμον πάντων βασιλέα φήσας εἶναι, quocum vix conferri meretur δεσπότης νόμος VII, 104. non Plutarchi ad princ. indoct. c. 3. ὁ νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, ὡς φησι Πίνδαρος, et vit. Demetr. c. 42. νόμος δὲ πάντων βασιλεὺς κατὰ Πίνδαρόν ἐστι; nec postremo Clementis Strom. I, p. 427. et II, p. 438. Sed Scholiastes Pindari l. c. pleniore praebens locum reticet illud κατὰ φύσιν. Attamen expediri haec difficultas et debet et potest. Nempe illud κατὰ φύσιν ut apud Pindarum fuisse certum est, ita Schol. Pind. iam eo deducit, ut intelligamus id non ante verbum ἄγει lectum esse, sed ante vocem νόμος, fortasse etiam aliis nonnullis vocabulis interpositis. Ceterum de hoc loco multi egerunt, ex quibus verbo nominasse sufficet Fruquierium Hist. Acad. Inscr. T. III, p. 163 sqq. Valcken. ad Herodot. III, 38. et Reisk. Animadv. T. III, p. 435. quibuscum me non consentire, quae dixi satis docent. His vero absolutis quid sit ἄγει δικαίων τὸ βιαιότατον, explicandum est. Scholiastes Aristidis, qui in auctore suo λέγει invenerat, ita exponit: Δίκαιον εἶναι λέγει καὶ τὸ ὑπερχειρῶς χειρὶ κατορθουμένον, κἂν ἀδικώτατος ἦ, ubi scribe ἀδικώτατον. Sed illud λέγει adscisci non posse sponte liquet. Ἄγει est affert, adducit. Fatalis lex, inquit, etiam vim maximam affert eamque iustam efficit, quum humana ratione sit iniusta: quia quod summa lex imperavit, etsi iniustum nobis esse videatur, iustum sit necesse est. At idem Aristidis Scholiastes etiam cetera servavit a Fragmentorum editoribus neglecta. Nam ad verba Ἐπεὶ ἀπριάτας haec scribit: Τὰ λοιπὰ τῆς χρήσεως ἦν οὕτω· Ἐπεὶ Γηρυόνου βόας Κυκλωπίων ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέως ἀναιρεῖται καὶ ἀπριάτας ἤλασεν. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· ἐπειδὴ τὰς τοῦ Γηρυόνου βόας οὔτε αἰτήσας οὔτε πριάμενος ἤλασεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Εὐρυσθέως· τὸ γὰρ Κυκλωπέων ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέως ἀναιρεῖται σημαίνει τὸ Ἄργος, ἐπειδὴ περ οἱ Κύκλωπες ἐξ ἀρχῆς ἐτέλεσαν τὸ Ἄργος οἱ καλούμενοι χειρογαστορες (vulgo χειρογαστερες) παρὰ τὸ ἐκ τῶν χειρῶν ζῆν. τρία γὰρ γένη φασὶν εἶναι τῶν Κυκλώπων, τοὺς κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα Σικελοὺς ὄντας, καὶ τοὺτους τοὺς χειρογαστορας, καὶ τοὺς καλουμένους οὐρανίους. Corruptum istud ἀναιρεῖται et sequentia Scholiastes explicat οὔτε αἰτήσας οὔτε πριάμενος, quocum compara Platonica: λέγει οὕτω πως· τὸ γὰρ ἄσμα οὐκ ἐπίσταμαι· λέγει δὲ ὅτι οὔτε πριάμενος οὔτε δόντος τοῦ Γηρυόνου ἤλασατο τὰς βοῦς. Lege ἀναιτήτας, vocem licet aliunde non cognitam. Iam dialecto emendata numerisque ad aliquam probabilitatis speciem restitutis scribe:

..... κατὰ φύσιν . . .
 νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς
 θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων
 ἄγει δικαίων τὸ βιαιότατον
 5 ὑπερτάτα χειρὶ. τεκμαίρομαι
 ἔργοισιν Ἡρακλέος· ἐπεὶ Γηρυόνα βόας
 Κυκλωπίων ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέος
 ἀναιτήτας τε καὶ ἀπριάτας ἤλασεν.

.....
 Ὡς ὁμοίως ἔστιν ἡ
 ἑξήκοντος ἑξακοντα
 ὡς ὁμοίως ἔστιν ἡ

54.

- 157 Una cum fragmento Thren. 6. ubi v. notam, Porphyrius sp. Schol. Ven. Iliad. κ, 252. ex Pindaro affert:

.. κατὰ μὲν φίλα τέκν' ἔπεφνεν θάλλοντας ἦβη
 δωδέκ', αὐτὸν δὲ τρίτον

ἀντὶ τοῦ τρίτον καὶ δέκατον.

· · · · ·
 / · · · · ·
 / · · · · ·

Liberos dilectos iuventa florentes occidit duodecim, et ipsum post hos tertium decimum. Correxi τέκν' ἔπεφνεν: nam contra metrum legebatur τέκνα ἔπεφνε: deinde θάλλοντα erat, ubi numeri elegantia postulat θάλλοντας, quod ad sensum constructum est, ex usu notissimo. Δωδέκ' est bisyllabum, ex antiqua scriptura pro vulgari δώδεκ'. In editione Scholiorum est δωδέκα. De quonam vero haec Pindarus dixerit, mihi non constat: nisi quod video non esse de Hercule suos liberos occidente, ut olim creditum est. Occidit nescio quis cuiuspiam duodecim liberos, et post hos ipsum patrem: et si coniecturae indulgere licet, est de Hercule Neleum cum duodecim filiis interimente: ex quibus tamen quum Nestor superstes fuerit, si recte coniecimus, tredecim Pindarus Neleo filios dederat. Periclymenum enim etsi alii servatum a Neptuno perhibent, tamen sunt qui caesum narrent. V. Apollod. II, 7, 3. Nec multum in Periclymeni morte abludivit Ovid. Metam. XII, 553 sqq.

55.

- 158 Scholium Euripid. Androm. 798. ex libro Guelpherbyitano editum a Bothio in vernacula Euripidis editione T. V, p. 80. et in Pindari translatione T. II, p. 333 sqq. item ex codd. Guelph. et Taur. sp. Matth. Eurip. T. V, p. 582. Οἱ μὲν πλείστοι Τελαμῶνά φασι συστρατεῦσαι τῷ Ἡρακλεῖ εἰς τὴν Ἴλιον, ὃ δὲ Πίνδαρος καὶ Πηλεῖα, παρ' οὗ ἔοικε τὴν ἱστορίαν ὁ Εὐριπίδης λαβεῖν. λέγει γὰρ ὁ Πίνδαρος· Οὐ Πηλεῖος ἀντιθέου μόχθοις νεώτατον ἐπιλάμψαι (Matthiae ἐπέλαμψεν) μυρίοις. πρῶτον μὲν Ἀλκμήνης σὺν υἱῷ Τρώων ἀμπεδίλα καὶ μετὰ ζωστήρας Ἀμαζόνος ἦλθε, καὶ τὸν Ἰάσονος εὐδοξὸν πλόον ἐκτελευτήσας εἶλε Μήδειαν ἐκ Κόλχων δόμων. Neque lectionem nec sententiam nec numeros perspexit qui hoc fragmentum tractavit. Numeri sunt Dorii elegantissimi strophae finem constituentes:

— / · · · — / · · · — / · · · — / · · · —
 / · · · — / · · · — / · · · — / · · · —
 / · · · — / · · · — / · · · — / · · · — / · · · —
 / · · · — / · · · — / · · · — / · · · —

Οὐ Πηλεῖος ἀντιθέου μόχθοις νεότατ' ἐπέλαμψαν μυρίοις;
 πρῶτον μὲν Ἀλκμήνας σὺν υἱῷ Τρώων ἀμπεδίον
 καὶ μετὰ ζωστήρας Ἀμαζόνος ἦλθεν, καὶ τὸν Ἰάσονος εὐδο-
 ξὸν πλόον

ἐκτελευτάσας εἶλε Μήδειαν ἐκ Κόλχων δόμων.

Nonne Pelei superis paris labores iuventam inspirarunt multis? Qui primum Alcmenas cum filio Troium in campum et Amazonis zonam repetitum profectus est, et Iasonis inclitya navigatione perfecta rapuit Medeam ex Colchorum domibus. Pηλεῖος Pindaro in-

usitatum: de ceteris nihil addo, nisi quod ζωστήρας Ἀμαζόνας retineri potest, si Ἀμαζών Pindaro sit adiectivum masculinum, aut ζωστήρας pro feminino ζωστήρας de cinctis Amazonibus, ut ζωστήρες ἀνίρες Callim. H. in Apoll. 85. Utrumque ex iis defendas, quae Lobeckius ad Soph. Aiac. p. 269 sqq. insigni eruditionis suppellectile instructus disputavit. Tamen Bothio obsecutus sum Ἀμαζόνος corrigenti, hoc est Hippolytae, cuius zonam Hercules Eurystheo afferre debuit. De Peleo Herculis adversus Troiam comite v. Comm. ad Olymp. VIII, 45. de eodem Argonauta cf. Fragm. Hymn. 13. ubi etiam coniecturam de huius fragmenti sede pristina vide.

56.

Pausanias VII, 2. Πολλῶ δὴ πρεσβύτερα ἔτι ἢ κατὰ Ἴωνας τὰ ἐς τὴν Ἀρτεμιν τὴν Ἐφεσίαν ἔστιν· οὐ μὴν πάντα γε τὰ εἰς τὴν θεὸν ἐπύθετο, ἐμοὶ δοκίμ, Πίνδαρος, ὃς Ἀμαζόνας τὸ ἱερὸν ἔφη τοῦτο ἰδρῦσασθαι στρατευομένας ἐπὶ Ἀθήνας τε καὶ Θησαία. Conf. Etym. M. v. Ἐφεσος. Ex eodem carmine tria, quae sequuntur, fragmenta petita sunt.

57.

Strabo XII, p. 819. C. ubi de Leucosyris: Καὶ Πίνδαρος φησιν ὅτι αἱ Ἀμαζόνες Σύριον εὐρυαίχμαν διείπον στρατόν, τὴν ἐν τῇ Θεμισκύρα κατοικίαν οὕτω δηλῶν. Syrium late pugnantem agebant exercitum. Δείπον scripsit Casaubonus; olim δλίπρον, quod Heynius explicat de agentibus duos equos Amazonibus, ut altero deficiente alteri insiderent: equidem de bigis interpretarer, nisi Strabonis illud ὅτι αἱ Ἀμαζόνες manifeste postularet verbum διείπον. Metrum hoc videtur:

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

58.

Pausanias I, 2. Ἐσελθόντων δὲ ἐς τὴν πόλιν ἔστιν Ἀντιόπης μνήμα Ἀμαζόνος. ταύτην τὴν Ἀντιόπην Πίνδαρος μὲν φησιν ὑπὸ Πειρίδου καὶ Θησαίως ἀρπαχθῆναι etc.

59.

Plutarchus vit. Thes. c. 28. Τῆς δὲ Ἀντιόπης ἀποθανούσης (Θησαίως) ἔγημε Φαίδραν, ἔχων υἱὸν Ἰππόλυτον ἐξ Ἀντιόπης, ὡς δὲ Πίνδαρος φησι Δημοφῶντα.

60.

Pausanias I, 41, 5. Μεγαρέως δὲ Τιμαλκὸν παῖδα τίς μὲν ἐς Ἀφιδραν ἐλθεῖν μετὰ τῶν Διοσκούρων ἔγραψε; πῶς δ' ἂν ἀφικόμενος ἀναιρεθῆναι νομίζοιτο ὑπὸ Θησαίως, ὅπου καὶ Ἀλκμᾶν ποιήσας ἄμα ἐς τοὺς Διοσκούρους, ὡς Ἀθήνας ἔλοιεν καὶ τὴν Θησαίως ἀγάγοιεν μητέρα αἰχμάλωτον, ὅμως Θησαία φησὶν αὐτὸν ἀπεῖναι. Πίνδαρος δὲ τοῦτοις τε κατὰ ταῦτα ἐποίησεν καὶ γαμβρὸν τοῖς Διοσκούροις εἶναι βουλόμενον, ἐς ὃ (quem in finem) ἀπελθεῖν αὐτὸν Πειρίδω τὸν λεγόμενον γάμον συμπράξοντα. Quippe Theseus Castorum affinitatem merere eo conatus est, quod Molossorum regis Aidonei filiam Pirithoo in matrimonium raptum ibat, ut fabulantur veteres: de quo antea Pausanias c. 17. ubi v. intt.

61.

Apud Priscianum de metris comicis p. 248 sqq. ed. Lindemann. ex Heliodoro 164 metrico, de quo in Scholiorum Praefatione monui, sex congeruntur fragmenta, quae

ille omnia in iambicorum trimetrorum modulos concludere perperam tentans, quomodo hunc numerum inverterit Pindarus, docet. Primum videtur de Oedipo esse Thebis a Sphinge imminentem perniciem avertente:

Πεπρωμένην ἔθηκε μοῖραν μετατραπεῖν
ἀνδροφθόρον· οὐδὲ σιγᾷ κατερῶύη.

Fatum constitutum is fecit ut reverteret hominibus perniciosum: nec silentio ignotus presus est. Σιγᾷ κατερῶύη, ut σιγᾷ βρέχουσαι. Vulgo male ἔθηκεν. De metro Heliodorus: In secundo iambo pyrrhichium secundum et tertium trochaicum et quartum spondeum posuit. Sed mensura potius haec est:

σ' - - - σ' - - - σ' - - - σ' - - -
- - - - - - - - - - - - - - - - -

62.

165 Tertio ibidem loco profertur, ex eodem haud dubie, in quo de Oedipo, carmine:

Ἄνιγμα παρθένου ἔξ ἀγριᾶν γνάθων,

ubi quarto loco spondeum poeta posuisse dicitur. Sed divide versum in hiatu:

..... ἀνιγμα παρθένου
ἔξ ἀγριᾶν γνάθων
..... - - - - -
- - - - -

Aenigma virginis ex saevis genis: de Sphinge. Vulgo ἀγρίων: Doricam formam ἀγρίων sive ἀγριᾶν reduxit Lindemannus.

63.

166 Ex eodem carmine hoc est praecedentis fragmenti antistrophum, quod quinto loco Heliodorus pro iambico venditat, ita scribendum:

..... δ' οὐδὲν προσαιτίων
ἔφθευξάμαν ἐπὶ
..... - - - - -
- - - - -

Ultima in ἐπὶ longa fuit sequentibus duabus consonis, neque opus Hermannii scriptura ἔπι aut ἔτι ap. Lindemannum p. 400. Initio olim δι' fuit, quod Heliodori verba non patiuntur, qui nihil in hoc versu a senarii norma discedens annotat, nisi quarta sede spondeum esse. Δ' ex scripto restitutum ad praecedentia pertinebat. Pro voce ΕΦΘΕΓΞΑΜΑΝ, quam conjectura et Hermannus et ipse assecuti sumus, olim edebatur ΕΦΙΤΖΑΜΕΝ, Lindemannus autem in libro invenit ΕΦΕΤΖΑΜΑΝ. Nempe Ε et Θ confusa erant, de quo v. Bast. Comm. palaeogr. ap. Gregor. Schaefer. p. 714. Sic Μνασέας corruptum in Μνάσθας, ut docuit Heynius ad Hom. T. IV, p. 649.

64.

167 Secundum ibidem est:

Τροχὸν μέλος· ταὶ δὲ Χείρωνος ἐντολάς·

σ' - - - σ' - - - σ' - - - σ' - - -
- - - - - - - - - - - - - - - -

Hic iambus, inquit Heliodorus, in tertio trochaicum habet, et in quarto spondeum. Post μέλος interpuncti, et dedi ταὶ pro αὶ, quod rescribendum esse docuit Hermannus apud

Lindemannum p. 399. In novissima editione est *ἐντολαί*, quod non probo. *Velociter decurrens canticum* promebat nescio quis, *hae vero Chironis praecepta* canebant. *Τροχόν* est adiectivum: Chironis praecepta illa sunt, quae Chiron Achilli dederat: unde aliquid decerpit Pindarus Pyth. VI, 19 sqq. priscis usus *Χείρωνος ὑποθήκαις*, quae Hesiodo tribuebantur, ut ibi Scholia docent et notum est etiam aliunde. Non dubito poetam in hoc fragmento dicere de Achille apud Chironem educato: ibi dum nescio quis, fortasse Achilles ipse citharae sane peritus, in cithara percurrebat *τροχόν μέλος*, Chironis filiae ad citharam cantabant Achilli *Χείρωνος ἐντολάς*, puero praecipientes, ut Pyth. IV, 103. Iasonem educant Centauri puellae. Etenim de Achille in eo carmine egisse poetam, praeter *Χείρωνος ὑποθήκας* vel ex sequenti patet fragmento, quod de eius patre interpretandum est.

65.

Quarto loco Heliodorus hunc si diis placet senarium exhibet in tertia sede tro- 168
chaeo et in quarta spondeo instructum:

Ἐν δασκίοισιν πατήρ· νηλεῖ νόω δ' . . .

— — — — —

Vulgo δ' *ἀσκίοισιν*: quod reposui, posthac etiam Hermanno apud Lindemannum placuisse vidi. *Νηλεῖ νόω δ'* etsi non distinctis vocabulis Lindemanni codex praebuit. Hesychius: *Νηλεῖ, ἀνηλεῖ, σκληρῶ*. Hoc fragmentum ex eodem quo prius carmine depromptum esse non dubito, quum numerus plane idem sit, nisi quod anacrusis suo iure variat mensuram; nec frustra, de quo agatur, quaeri dixerim, ut Hermanno visum est. *Πατήρ* est pater Achillis Peleus, qui in dumosis olim Pelii desertis errabat: *νηλεῖς νόος* videtur Acasti esse, qui Pelei ibi exitium quaesiverat.

66.

Hoc quoque ab Heliodoro affertur p. 251.

169

Νόμων ἀκούοντες θεόδματον κέλαδον,

— — — — —

Carminum audientes divinitus conditum sonum. Hic versus Heliodoro est senarius in fine tribrachum recipiens. Vulgo *θεόδμητον*. Videtur esse de Cadmo et Harmonia vel de Peleo et Thetide Musarum et Apollinis cantum in nuptiis suis audientibus.

67.

Schol. Pind. Nem. VII, 116. Ἐπὶ τὸ ποίημα ὑφάσματι ζοικεν, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν 170 ἄλλοις.

Ἐφάλω δ' Ἀμυθαονίδαε ποικίλον
ἄνδημα.

Texo Amythaonidis variam mitram. Amythaonidae sunt Bias et Melampus cum posteris, in quibus etiam Amphiaraus. Metrum, quod tamen incertum est, ita mihi fingo Dorium:

· · · · · — — — — —
— — — — —

68.

Præclaræ aliquot cohortationes Dorio metro scriptae inter Pindari fragmenta 171 supersunt: manifeste omnes ex eo carmine, quod Amphiarai Amphilocho filio data

praecepta continebat (v. Fragm. 70.), similia, opinor, priscis Χείρωνος ὑποθήκαις et alibi commemoratis et ap. Schol. Pyth. VI, 19. ex quo iis Pindarum usum esse novimus. Hae autem sententiae Scolio credo insertae erant: Scoliis enim eiusmodi sapientia constringebatur: sed ne meae opinioni nimium confidere viderer, inter incertorum generum reliquias haec quoque retinenda duxi. Omnia vero haec praecepta ad id diriguntur, quomodo commodissime et cum minima offensione cum hominibus verberis, quid iis dicendum, quid reticendum sit. Primo loco ponam, quod apud Stobaeum est Serm. CCVI. p. 848. Wech. ita scribendum:

. . . Ἄλλοτρίοισιν μὴ προφαίνειν τίς φέρεται
 μόχθος ἄμμιν· τοῦτό γέ τοι ἐρέω·
 καλῶν μὲν ὧν μοῖράν τε τερπνῶν ἐς μέσον χορῆ παντὶ λαῶ
 δεικνύναι· εἰ δέ τις ἀνθρώποισι θεόςδοτος ἀτλάτα κακότητας
 5 προστύχη, ταύταν σκότει κρύπτειν ἔοικεν.

[/ 0 0] - 0 0 - - - / 0 - - - / 0 0 -
 / 0 - - - / 0 0 - 0 0 -
 0 / 0 - - - / 0 - - - / 0 - - - / 0 - -
 / 0 0 - 0 0 - - - / 0 0 - - - / 0 0 -
 / 0 - - - / 0 - - - / 0 - -

Alienis ne aperias, quae nobis aerumna feratur; hoc quidem tibi dico: Bonarum igitur et iucundarum rerum sortem in commune omni populo declarare decet: sin quod divinitus missum intolerabile infortunium hominibus contigerit, id tenebris occultare consultum est. Stropha finita est, quod docet trimeter trochaicus acatalectus: v. Metr. Pind. p. 115. Ab initio quid praecesserit, v. Fragm. 69. Vs. 2. olim ἄμμιν lectum: post ἄμμιν Hermannus interrogationis signo interpungit, quum tamen manifestum sit infinitivum esse imperantis, ut in sequenti fragmento et in illo Ἐλαφρὰν κυπάρισσον φιλείειν, et ubivis. Verba τοῦτό γέ τοι ἐρέω referenda sunt ad sequentia, ut εἰδότε τοι ἐρέω Pyth. IV, 142. λεγόμενον ἐρέω Pyth. V, 108. In quibus locis simul nota ἐρέω esse praesens: et fortasse etiam Olymp. VIII, 57. ubi futurum esse statuimus cum Scholiaste, praesens est. Deinde καλῶν dedit Gesnerus; olim κακῶν: ἀνθρώποισι pro vulgato ἀνθρώποις Hermannus invenit, et θεόςδοτος restituit Stephanus, quum fuisset ἀθεύδοτος. Postea vulgo ἀθληκηκότα: sed vetustissimae editiones ab Hermanno et me consultae exhibent ἀτληκηκότα, ex quo in fine versus vocem κακότητας reponendam esse Stephanus exinie perspexit. Idem quum scripsisset ἀθλοῖς κακότητας, aliisque placuerit ἀθλοῖς, Hermannus primum ἀθλοῖς ποτε, μοχ ἀνταῖα κακότητας invenit, quorum neutrum ad primitivam editionum scripturam ἀτληκηκότα satis accedit. Igitur ex mea coniectura dedi ἀτλάτα κακότητας, quod neglecto Dorismo ἀτλήτη scriptum erat, ut ἀδμήτη: hinc natum ἀτληκηκότα. Postremo ne corrigas προ;τύχοι, v. Thiersch. Act. phil. Mon. T. I, Fasc. II, p. 221.

69.

172 Alterum huius generis fragmentum servavit Clemens Alexandrinus Strom. I, p. 345. 11. Οὐκ οὖν πλατύειν τὰ φυλακτήρια χορῆ ποτε κενοδοξίαν ζηλοῦντας· ἀρκεῖ δὲ τῷ γνωστικῷ, κἂν εἰς μόνον ἀκροατῆς εὐρεθῆ. ἔστι γοῦν ἀκοῦσαι καὶ Πινδαρίου τοῦ Βοιωτοῦ γράφοντος·

Μὴ πρὸς ἅπαντας ἀναρῶ ἤξει τὸν ἀρχαῖον λόγον·

ἔσθ' ὅτε πιστοτάτα σιγᾶς ὁδός· κέντρον δὲ μάχας
ὁ κρατιστεύων λόγος.

/ 0 0 - 0 0 - - / 0 - - - / 0 0 0
 / 0 0 - 0 0 - - / 0 - - - / 0 0 0 -
 / 0 - - - / 0 0 0

Non debes adversus omnes proloqui vetus verbum (immo dictum quod inutile sit): interdum silentii via certissima: sed stimulus rixae est praecellens oratio. Ad sententiam conf. Nem. V, 16. Οὔτοι ἅπαντα κερδίων φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκής. καὶ τὸ σιγᾶν πολλάκις ἐστὶ σοφώτατον ἀνθρώπων νοῆσαι. Vulgo autem et apud Clementem et apud Theodoretum absurde legitur ἀρχαίων, ut Nem. I, 34. Ego corrigo ἀχρεῖον. Nam de prisca quidem sapientia Amphiarus nihil dixerit; nec vocabulum ἀρχαίων postulat Clementis contextus, licet is haec religiosae sapientiae accommodaverit, quae et ipsa surdis auribus proposita erit ἀχρεῖος λόγος. Antiquum tamen mendum est ille ἀρχαῖος λόγος, quem in Clemente suo iam Theodoretus invenerit: immo dicas Clementem ipsum ita in suo codice legisse. Sed ego aliter iudico: certe quod addit Clemens, Δατείνεται οὖν εὐ μάλα ὁ μακάριος Ἀπόστολος παραινῶν ἡμῖν μὴ λογομαχεῖν τε δε' οὐδὲν χρήσιμον etc. id me in emendatione mea confirmat. Τὸν ἀχρεῖον λόγον poeta dicit eum, qui etsi per se possit bonus esse, tamen inutilis sit, quod ad eos dirigatur, qui eum aut perspicere non possint aut accipere nolint. Igitur pergit Pindarus: „Praestat saepe tacere, quam optima sed hominibus non accommodata dicere; sermo praestans saepe nonnisi rixas movet”. Deinde olim legebatur ὅτι πιστοτάταις σιγᾶς ὁδοῖς. Ceterum primum tantum versum a Clemente accepit Theodoretus Gr. Af. Cur. I, p. 723. init. ed. Schulz. Pessime omnia perturbavit Wakefield. Silv. crit. P. IV, p. 216. Tu iam hoc et praecedente fragmento coniuncto accipe integram et elegantissimam stropham: in qua ne te male habeat paulo diversarum sententiarum coniunctio, notandum est in sententiosis huiusmodi carminibus accuratissimum praeceptorum nexum a nemine postulatum unquam esse; praesertim in Scolio, cuius variae partes a singulis per vices canerentur; ut adeo praestiterit eas non nimis arcte coniunctas esse: Scolium autem hoc carmen fuisse supra conieci. Attamen utriusque, quod concinnavi, dicti communis finis hic est, ut quid dicendum, quid tacendum sit, filius edoceatur. Stropha igitur haec est:

/ 0 0 - 0 0 - - / 0 - - - / 0 0 0
 / 0 0 - 0 0 - - / 0 - - - / 0 0 0 -
 / 0 - - - / 0 0 0 - - - - / 0 - - - / 0 0 0 -
 / 0 - - - / 0 0 0 - - -
 5 / 0 0 - - / 0 0 - - / 0 0 - - / 0 0 - -
 / 0 0 - 0 0 - - / 0 - - - / 0 0 0 - -
 / 0 - - - / 0 0 - - - / 0 0 - -

Μὴ πρὸς ἅπαντας ἀναρῶῃξαι τὸν ἀχρεῖον λόγον·
ἔσθ' ὅτε πιστοτάτα σιγᾶς ὁδός· κέντρον δὲ μάχας
ὁ κρατιστεύων λόγος. Ἄλλοτρίοισιν μὴ προφαίνειν τίς φέρεται
μόχθος ἄμμιν· τοῦτό γέ τοι ἐρέω·

5 καλῶν μὲν ὧν μοῖράν τε τερπνῶν ἐς μέσον χρῆ παντὶ λαφῶ
δεικνύναι· εἰ δέ τις ἀνθρώποισι θεόςδοτος ἀτλάτα κακότητας
προστύχη, ταύταν σκότει κρύπτειν ἕοικεν.

70.

- 173 Tertius locus, in quo Amphilochem ipsum tenemus, est apud Athenaeum XII, p. 513. C. Τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παλαιῶν Ἀμφιλόχῳ τῷ παιδί (Amphiaras):

Ἦ τέκνον,
ποντίου θηρὸς πετραίου χρωτὶ μάλιστα νόον
προσφέρων πάσαις πολλέσσιν ὀμίλει· τῷ παρόντι δ' ἐπαινή-
σαις ἐκῶν
ἄλλοτ' ἄλλοῖα φρόνει.

..... / 0 -
/ 0 - - / 0 - - / 0 0 - 0 0 -
/ 0 - - / 0 - - / 0 0 - - / 0 0 - 0 0 - - / 0 -
/ 0 - - / 0 0 -

nisi ultimus versus dactylis continuabatur in hunc fere modum:

/ 0 - - / 0 0 - -

O fili, marinae bestiae saxatilis cuti maxime mentem assimilans omnibus in civitatibus versare: praesenti vero cuique ultro assentiens alio tempore alia cense. Minus accurate haec ex memoria profert Lucianus de saltat. c. 67. T. II, p. 304. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη τό, Ἦ παῖ, ποντίου θηρὸς πετραίου νόον ἰσχῶν πάσαις πολλέσσιν ὀμίλει, in quo aliquid ex Theognide Pindaricis admistum est. Plutarchus de sollert. anim. c. 27. τῶν δὲ πολυπόδων τῆς χροῆς τὴν ἄμειψιν ὅ,τε Πίνδαρος περιβόητον πεποίηκεν εἰπῶν· Ποντίου θηρὸς χρωτὶ et cetera usque ad ὀμίλει, pro quo editur ὀμίλει: neque aliter Qu. natur. c. 19. Ἐπαινέειν τιμὴν ἐστιν ἀλλοτρίῳ, quod ex Iliad. σ, 312. bene docuit Schweighauserus, recte damnans metro adversantes Casauboni coniecturas, etsi ipsum non perspexisse metrum recte iudicavit censor Ephem. litt. Lips. a. 1805. p. 579. Nec me movet scriptura Epitomae τὸ παρόντι δ' ἐπ. Sententia etiam a Sophocle Iphigenia ap. Athen. l. c. expressa Pindaro antiquior est: quam usurpaverat olim Theognis vs. 215 sqq. quem utroque loco Plutarchus et Schol. Lucian. l. c. afferunt, item Athenaeus tum l. c. tum VII, p. 317. A. ubi ex Clearcho epici cuiusdam versus arponuntur, quorum auctorem ipse Clearchus non nominaverat:

Πουλύποδος μοι, τέκνον, ἔχων νόον, Ἀμφιλόχ' ἦρωε,
τοῖσιν ἐφαρμόζου, τῶν κεν καὶ δῆμον ἴκηαι.

Ita enim haec legenda arbitror, quae Eustathius ad Odys. p. 1541. per incuriam Clearcho tribuit. Versus cyclii poetae esse iudico, ex quo sua Pindarus desumpserit: et opportune succurrit Thebais, qua Pindarum Olymp. VI. in Amphiarai rebus usum esse ad vs. 26. docet Asclepiades. Contrarium censet Ion tragicus ap. Eustath. ad Odys. ε, p. 1541. 42.

Τὸν πετραῖον πλεκτάναις ἀναίμονα
στρυγῶ μεταλλακτήρα πουλύπον χροῆς.

71.

- 174 Haud dubie Pindaricum est quod habet Schol. Pind. Nem. VII, 89. Οὐδεὶς με ψέγει, ὅτι ἐπαινῶ τοὺς Αἰγινῆτας· οὐ γὰρ πόλιτας ὄντας ἐμαυτοῦ διὰ τοῦτο ἐπαινῶ· προσχαρίζεσθαι γὰρ ἂν ἐδόκουν διὰ τὴν οἰκειότητα ἐγκωμιάζων.

... Ὅ γὰρ ἐξ οἴκου ποτὶ μῶ μόν ἐπαινος κίρναται.
[/ 0 0 -] 0 0 - - / 0 0 - 0 0 - - / 0 -

Nam laus ex familia profecta admista vituperio est. Hoc quoque ex Amphiarai praeceptis est haud dubie: metrum idem est quod in tertio fragmenti 70. de polypo versu. Sententia coniuncta erat ei, quae Fragm. 68. 69. continetur: „Noli te et tuos apud alios praedicare: nam domestica laus reprehensionem comitem habet”.

72.

Aristides T. II, p. 402. extr. post aliud Pindari fragmentum: Καὶ ἄλλιν ὄρη- 175
θεις ἐκ τῶν περὶ τῆς Ἐριφύλης λόγων, Ἴδ πόποι, φησὶν, οἷ ἄπατᾶται φροντὶς ἐφημερίων
οὐκ εἰδυῖα. Scribe:

Ἴδ πόποι, οἷ ἄπατᾶται φροντὶς ἐφημερίων
οὐκ εἰδυῖα.
 $\begin{array}{cccccccc} \acute{} & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup \\ \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup \\ \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup \end{array}$

Proh dii, qualia fallitur mens mortalium ignara.

73.

Schol. Vict. ap. Heyn. Hom. T. V, p. 784. ad Iliad. π, 170. Πεντήκοντ' ἔσαν 176
ἄνδρες] καὶ Πίνδαρος πεντήκοντα ἔρετμούς φησι τὰς ναῦς Ἀχαιῶν εἶναι. Scribe
παντηκοντηρέτιμος. De classe Graecorum adversus Troiam proficiscentium.

74.

Strabo IX. p. 659. A. Ὁ μὲν οὖν ποιητὴς οὐδαμοῦ μίμηται Δολοπικῆς στρατείας 177
κατὰ τοὺς περὶ Ἴλιον ἀγῶνας· οὐδὲ γὰρ αὐτῶν τὸν ἡγεμόνα Φοῖνικα πεποίηκεν εἰς τοὺς
κινδύνους ἐξιόντα, καθάπερ τὸν Νέστορα· ἄλλοι δὲ εἰρήκασι, καθάπερ Πίνδαρος, μνη-
σθεὶς τοῦ Φοῖνικος·

Ὅς Δολόπων ἄγαγε θρασὺν ὄμιλον σφενδονᾶσαι
ἱπποδάμων Δαναῶν βέλεσι πρόσφορον.

$\begin{array}{cccccccc} \acute{} & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup \\ \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup \\ \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup \end{array}$

aut si scribas βέλεσι,

$\begin{array}{cccccccc} \acute{} & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup \\ \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup \\ \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup \end{array}$

Qui Dolopum duxit agmen funda pugnano audax, ex curru dimicantium Danaorum te-
lis utile. Eustathius ad Iliad. p. 311. Πίνδαρος δὲ τοὺς ὑπὸ Φοῖνικι Δολοπίας φησι
θρασὺν ὄμιλον σφενδονῆσαι, ὡς καὶ Δολόπων δεξιῶν ὄτων σφενδονητῶν.

75.

Aristides T. II, p. 260. de Palamede ab Ulyссе victo: Καὶ τίς οὐκ ἂν φήσειεν 178
οὕτως πολλὴν εἶναι τὴν ἀλογίαν; ὄντα μὲν αὐτὸν κυριώτερον τοῦ Ὀδυσσεύς εἰς
σοφίας λόγον, ὡς ἔφη Πίνδαρος, εἰδ' ἤττηθῆναι ὑπὸ τοῦ χείρονος. Omitto cetera.
Verba κυριώτερον εἰς (scribe εἰς) σοφίας λόγον Pindari sunt; num vero hic ista de Pa-
lamede dixerit necne, ignoramus. Similia sunt Nem. VIII, 23 sqq. de Ulyссе et
Aiace Telamonio.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΙΝΔΑΡΙΚΗΝ ΕΞ ΛΑΜΙΑΣ

—1—

71 Πίνδαρος ἀποκαθάρσας τὴν ἑλληνικὴν ποίησιν ἐπὶ 74 ἐκ Πίνδαρο πρὸς τὴν μετὰ τὴν ἑλληνικὴν ποίησιν ἀποκαθάρσας: 2 Ἐπιπέδον περὶ Ἄλαιας, καὶ περὶ Πινδαρο.

Τὸ ἄνω γὰρ ἐπιπέδον ἐπὶ Ἄλαιας.

καὶ τὸ ἑξῆς ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς ποίησιν τῆς ἀπὸ τῆς ποίησιν ἢ διὰ τὴν ἑλληνικὴν ποίησιν ἀποκαθάρσας. Τὸ ἄνω γὰρ ἐπιπέδον ἐπὶ Ἄλαιας.

—3—

72 Ἐπιπέδον ἀποκαθάρσας τὴν ἑλληνικὴν ποίησιν ἐπὶ 74 ἐκ Πίνδαρο πρὸς τὴν μετὰ τὴν ἑλληνικὴν ποίησιν ἀποκαθάρσας: 2 Ἐπιπέδον περὶ Ἄλαιας, καὶ περὶ Πινδαρο.

Putes respici Isthm. V, 44. καὶ ἀπὸ τῆς ποίησιν ἀποκαθάρσας.

79.

182 Aristophanes Byzantius ap. Eustath. ad Iliad. 2, p. 877. 55. *Ἐλάτῃ φησιν, ὅτι καὶ Πίνδαρος τῶν τῶν Λοιμῶν ποίησιν ἀποκαθάρσας, τὴν ποίησιν αὐτῶν λέγων πρὸς ἄλλων τῶν ποίησιν ἀποκαθάρσας.* Cf. Eustath. ad Odys. α, p. 1649. 5.

80.

183 Ibidem Aristophanes Pegasus quoque a Pindaro πρόβατον vocatum dicit; pergīt enim Eustathius ad Iliad. l. c. *Οὗτω δὲ πον, φησὶ, καὶ ἐπὶ τοῦ Πηγάσιου ποιῶ:* quod, nisi Grammaticum memoria sefellit de γάτταις ἐν Ὀλύμπῳ ἀρχαίαι Olymp. XIII, 88. cogitantem, pertinet ad locum de Bellerophonte, de quo Horatius Carm. IV, 2, 13.

Per quos cecidere iusta
Morte Centauri, cecidit tremendae
Flamma Chimaerae.

81.

184 Miro corruptus est locus Etymologici Gudiani p. 321. 54. cuius priorem partem, prout eam lego, adscribam: *Κίβως ἢ δύναμιν· Ἀπολλόδορος ἐκμῆς. Ἄλλ' οὐ γάρ οἱ*

ἕτερον τὸ ἐμπέδος οὐδ' ἕτι κίρκυς, (Odys. λ, 392.) ἀπὸ τοῦ ἀνακικύειν· Πολὺς δ' ἀνακίκευεν ἰδρωὶς. (Iliad. ψ, 507.) καὶ Ἀλοχύλος ἐν Σισύφῳ· Καὶ θανόντων, οἷσιν οὐκ ἔνεστι· ἰκμάς· εἶτα, Σοὶ δ' οὐκ ἔνεστι κίρκυς οὐδ' αἰμόρροτοι Φλίβες θανόντι· ὃν φησιν ἀψυχον. καὶ παρὰ Πινδάρου. Ἔτι δὲ τειχέων ἀνακικύει καπνός. Iam disputatur de voce ἀκίρκυς, de qua nihil in praecedentibus dictum. In Aeschyleis quum legeretur καὶ θανόντων εἶσιν οὐκ ἔνεστιγμάσει, τὰ σοὶ δ' οὐκ ἔνεστι, Schneiderus et Iacobsius Animadv. p. 187. intellexere scribendum οἷσιν οὐκ ἔνεστιν aut ἔνεστ' : emendationem absolvit Seebodius, qui in Coniectaneis ad me missis vidit reponendum ἔνεστ' ἰκμάς· εἶτα. Deinde fuit θανόντων φησὶν ἀψύχοις : quae ut potui correxi, licet nondum plane haec mihi persuaserim Grammatici esse, sed Aeschylei versus in his quoque vestigia latere censeam. In Pindarico autem, quod vulgo ita scribitur, Ἔστι δὲ τοῖς χέων ἀκύει καπνός, Schneiderus vidit inesse ἀνακικύει, quod apud Homerum ἀνακκηκίει sonat: Heynius volebat ἕτερον δὲ τοῖς νεκύων ἀνακικύει καπνός; Seebodius conicit εἶτι δὲ τοῖς ἐκίων ἀκίρκυς καπνός, vel τειχέων ἀκίρκυς καπνός. Vera omnino Pindari scriptura est:

ἕτερον δὲ τειχέων ἀνακικύει καπνός.

∩∪∪-∪∪∪-∪∪∪

Adhuc vero moenium ad auras surgit fumus: quod heros aliquis vel deus, ni faller, de Troiae moenibus dicebat, de quibus Olymp. VIII, 32.

Ἰλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον τεύξαι, καλέσαντο συνεργόν
τείχεος, ἦν ὅτι νιν πεπρωμένον
θρυνυμένων πολέμων
πολιπόρθοις ἐν μάχαις
λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν.

Suidas: Κεκύω· ταχύων, ἰσχύω. Cf. etiam Buttmann. ad Schol. Odys. p. 391.

82.

Apollonius de Syntaxi II, 18. p. 142. Sylb.

Αὐτόν με πρότεστα συνοικιστῆρα γαλαε
ἔςδεξαι τεμενοῦχον.

-∪∪-∪∪∪-∪∪∪-
-∪∪-∪∪∪-∪∪∪-

Me ipsum primum terrae communem conditorem adscisce templi dominum. Pindari fragmentum esse docet nota marginalis in libro scripto ap. Bekker. ad Apollon. h. l. p. 390. Πινδάρου ἢ χρησίου. Cf. eundem ad Apollon. de pronom. p. 432. Est de heroe quodam, quem poeta loquentem fecit.

83.

Plutarchus Qu. Sympos. II, 10. post reprehensa Homerica convivía: τὰ δὲ Πινδαρικὰ βελτίω δήπουθεν, ἐν οἷς

ἤρωες αἰδοίαν ἐμίγνυντ' ἀμφὶ τράπεζαν θαμά,

τῶ κοινωγείν ἀπάντων ἀλλήλοισ. ἐκείνο γὰρ ἦν οἷον ἀνάμιξις ἀληθῶς καὶ σύγκρασις· τοῦτο δὲ διαβολῆς καὶ διαβολῆς τῶν φιλατῶν εἶναι δοκούντων, ὡς μηδ' ὄψου κοινωγείν δυναμένων. Heroes modestam circa mensam miscbantur una. Θαμά est ἀμα, ut docui in nott. critt. ad Olympia. Quod vero haec non ex deperdito carmine petita, sed ex

eum scilicet habes in Scholiis ad Dionys. Thrac. Anecd. Bekk. T. II, p. 790. ridicula de etymo vocis στοιχείον a Stoecho Atheniensi derivandae promentem, pro quo ex Marciano codice Πίνδαρον τὸν Κομματικὸν praebet Villosionus Anecd. Gr. T. II, p. 187. quem quum catalogo Grammaticorum addendum censuisset Villosionus, tanto nomini obtemperavit Harlesius Bibl. Gr. Fabric. T. VI, p. 377. Ego vero neque Κομματικὸν fero, licet Grammaticus aliquis, qualem Philostratus Κομματίαν dicit, pari iure Κομματικός vocari potuerit, et Pindarionem pro Pindaro restituendum esse iudico cum Fabricio ad Sextum, qui illius nomen memorat adv. Math. I, 202. 205. Quippe Ptolemaeus Alexandrinus fuit Grammaticus, Pindario cognominatus, Oroandri apud Suidam et Eudociam, vel Oroandis filius, Aristarchi discipulus, qui et alia et plures de Homero libros scripsit, quos Suidas recenset. Pindario audit etiam Apollonio de pronom. p. 362. B. ed. Bekk. Πτολεμαῖος ὁ Πινδαρίων in Schol. Hom. Vict. et Townl. (v. Heyn. ad Hom. T. VIII, p. 183. et cf. Schol. Paris. ibid. p. 842. quod Heynius bene emendavit), in Schol. Harl. Odys. β. 222. Πτολεμαῖος ὁ Ὀροάνδρου, in Venetis Scholiis Πτολεμαῖος ὁ Ὀροάνδου (v. Villosion. Prolegg. p. XXX. Harles. ad Fabric. B. Gr. T. I. p. 520.).

87.

Strabo XV, p. 952. C. λέγει δὲ Πίνδαρος καὶ Πολύμναστον τινὰ τῶν περὶ τὴν 190 μουσικὴν ἰλλογίμων.

Φθέγμα μὲν πάγκοινον ἔγνωκας Πολυμνάστου Κολοφωνίου ἀνδρός.

— — — — —

Dictum quidem pervulgatum nosti Polymnesti viri Colophonii. Plutarchus de musica c. 5. Τοῦ δὲ Πολυμνήστου καὶ Πίνδαρος καὶ Ἀλκμᾶν οἱ τῶν μελῶν ποιηταὶ ἐμνημόνευσαν. Polymnestus notus est: vixit Olymp. circiter 20 — 30. Fragmentum aut Scolii aut Encomii est, fortasse Scolii Hieroni scripti (Scol. Fragm. 5—7.), in quo admonitiones positas fuisse docet Fragm. 6. Et convenit metricus character.

88.

Pausanias IX, 30, 2. de Sacadae signo in Helicone posito: Ὁ δὲ Σακάδα τοῦ 191 Ἀργείου τὸν ἀνδριάντα πλάσας, οὐ συνίσις Πινδαροῦ τὸ ἐς αὐτὸν προσέμιον ἐποίησεν οὐδὲν ἐς τὸ μήκος τοῦ σαμάτος εἶναι τῶν αὐλῶν μεζονα τὸν αὐλητήν. Plutarchus de musica c. 8. Γέγονε δὲ καὶ Σακάδας Ἀργεῖος ποιητὴς μελῶν τε καὶ ἐλεγείων, ὃ δ' αὐτὸς καὶ ποιητὴς (Wytttenbachius vult αὐλητὴς, recte) ἀγαθός, καὶ τὰ Πύθια τρεῖς νενηκηκῶς ἀναγέγραπται. τούτου καὶ Πίνδαρος μνημονεύει. Ex Pausania obscurus ut solet loquente intelligi non potest, quid illud in Pindarico carmine fuerit, quod male intelligens statuarius Sacadam non maiorem tibiis finxisset: fortasse Pindarus dixerat tibiis staturam eius aequantibus (αὐλοῖς ἀνδρομήκεσιν) usum esse Sacadam, vel simile quid. Memorabile est etiam Pythocritum Sicyonium tibicinem Sacadae fere aequalem in cippo Olympiae posito minori statura expressum fuisse, si recte intelligo Pausaniam VI, 14, 4. ubi dicitur: παρὰ δὲ τὸν Πύθρον ἀνὴρ μικρὸς αὐλοῦς ἔχων ἐστὶν ἐκτετυπωμένος ἐπὶ στήλῃ. Quae Pythocriti tibiae haud dubie permagnae fuerunt; nam unde potuit Pythocritus parvus videri, nisi comparatus cum longitudine tibiarum? Ceterum Sacadam constat Olymp. 48. floruisse, cuius anno tertio primus vicit Pythia tibiis (Pausan. X, 7, 3. cf. VI, 14, 4. II, 22, 9.), etiam postea ibidem bis victor.

Qui prima victoria effecit, ut Apollo desineret tibicines aversari, ut ait Pausanias II, 22, 9. *Και τὸ ἔχθος τῷ Ἀπόλλωνι διαμίνον ἐς τοὺς αὐλητὰς ἔτι ἀπὸ Μαρσίου καὶ τῆς ἀμύλλης τοῦ Σιληνοῦ παυθῆναι διὰ τοῦτον δοκεῖ τὸν Σακάδαν.* Cf. de Pythico Sacadae nomo Polluc. IV, 79. Ac vide ne Pindarus in illo, quod Pausanias vocat, prooemio id potissimum adumbraverit, quomodo Sacadas illam Apollinis in tibias iram placavisset, dignum sane poesi argumentum. Licebit tamen dubitare, num universum carmen in Sacadae rebus versatum sit; haud raro enim veteres a singulari quadam argumenti parte carminibus nomen dederunt: ut Olympium primum *κρουροῦλα Πίλοπος* dicitur (v. supra p. 593.), ut Pythia oda prima carmen super Aetna monte a Gellio vocatur (v. Explicatt. p. 230.). Potius crediderim in Prosodio vel tali oda illa de Sacada posita fuisse. Hymnum quidem proprie dictum non ego putem illud prooemium fuisse, licet prooemia maxime Hymni dicantur: nam quum hymni potissimum ad citharam cantati sint (v. Prooem. Hymn.), tibicinis res ab hymno alienas iudico. Contra prosodia ad tibiam cantata esse ad Prosod. init. docui: prosodioque convenit etiam prooemii nomen, quod in ipso ad templum vel aram ingressu initio sollemnium canebatur. Quae omnia quo intelligas probabiliora esse, neve quis ob *Prooemii* nomen praeter ea genera, quae ego initio huius collectionis recensui, alia fuisse in Pindaricis carminibus putet, etsi nihil ex hoc de Sacada carmine superest, tamen coniecturam de occasione, cui hoc carmen scriptum fuerit, non premam, praesertim quum ea multis ex causis admodum verisimilis sit. Sacadae signum in Helicone positum fuisse, ex Pausania vides: quod signum post Pindari aetatem confectum erat, sed ad Pindarici carminis verba, quamvis male intellecta, fabricatum. Iam vero consentaneum est, Sacadam Argivum ideo in Helicone dedicatum esse, quod ille ibi tibiis olim cecinisset cum successu: atque ob hanc ipsam causam Pindarus videtur de Sacada scripsisse in carmine, quod in Helicone in Museis canendum esset. Id fecit meo iudicio in ipso prosodio ad tibias ibi cantando. Etenim in Helicone praesidibus Thespiensibus agebantur *Μουσεῖα*, auctore Pausania IX, 31, 3. *Περὶ οἰκουσι δὲ καὶ ἄνδρες τὸ ἄλσος, καὶ ἑορτὴν τὴν ἐπιταῦθα οἱ Θεσπιεῖς καὶ ἄγωνα ἄγουσι Μουσεῖα.* De quibus Museis bonum factum est quod duo supersunt tituli disertissimi, ex quibus licet sub Imperatorum Romanorum demum dominatione perscriptis, quale illud certamen fuerit, intelligitur. Horum alter isque antiquior a Cyriaco transcriptus, post *Moronium* et *Muratorium* a me emendatus editus est in *Oec. civ. Athen. T. II, p. 365.* et Thebis quidem positus erat, sed ad Musea Heliconia pertinet manifeste, quod et ex Musarum frequente mentione et ex alterius tituli comparatione colligere licet. In eo igitur post eum, qui in certamine Musis dicato *agonotheta (ἀγωνοθετῶν Μουσῶν)* fuit, et post archontis nomen primo loco memoratur *ποιητὴς προσοδίου*: unde iam tenes hunc in Heliconiis Museis prosodiorum in ipso sollemnium introitu usum, vel ante praeconem et tubicinem, quorum nomina subsequuntur. Alter titulus recentior in ipso Helicone repertus a Clarkio editus est (*Itin. T. II. S. III. p. 102 sq.*): ibi itidem *agonotheta τῶν μεγάλων Καισαρεῶν Σεβαστῶν* (ita enim scribendum videtur) *Μουσειῶν*, dein alii magistratus nominantur; sed omissus est prosodiorum poeta, quippe quum hoc carminis genus ex summa antiquitate prius retentum tum iam obsolevisset. In utroque vero etiam hoc animadvertite. Post praeconem et tubicinem sequuntur in priore carmina in Imperatorem et Musas, dein rhapsodus; in altero contractis iam ludorum sollemnibus solus rhapsodus ceteris omissis. In quo, si Imperatori ob dignitatem datum primum locum exceperis, facile perspicitur servatum, ut solebat, ordinem temporum esse, quo recepta singula certamina erant, quod singula certamina in

ludis ea sibi serie succedebant, qua recepta erant. Hinc rhapsodus primus est. Quodsi utriusque tituli ordinem persecutus fueris, facile invenies, quae versus finem posita sunt, esse eiusmodi; ut ea certaminum genera sero addita esse intelligatur. Iam vero statim post rhapsodum in priore inscriptione additur Πυθαύλας, in altera Πυθαίκοσ ἀυλήης: itaque hic post rhapsodum primus Museis in Helicone sollempnibus additus erat. Atqui Sacadas ille priscus fuit Πυθαύλης: igitur hunc in Heliconiis Museis certasse atque ideo a Pindaro celebratum esse maxime consentaneum est. Iam habes omnia.

89.

Tzetzes Chiliad. I, 8. de Croeso:

192

Ὡς γὰρ ὁ Πίνδαρός φησιν υἱὸς τοῦ Δαΐφραντου
ἐλθόντα πρὶν ὡς πρὸς αὐτὸν Ἀλκμαίωνα τὸν πάνυ
ὀπόσον δύναιτο λαβεῖν ἐκέλευε χρυσίον·
ὁ δὲ χιτῶνα περιδύς εὐρύκολπον εἰσάγων,
κοθόρονος τε τῶν τραγικῶν καὶ τῶν εὐρυπεδῶν
τοὺς θησαυροὺς εἰσδεδυκῶς πάντα πληροῖ χρυσίου,
ὡς καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτοῦ κατέχων τοῖς ὁδοῦσι.
τῷ τοῦ χρυσίου βάρει δὲ βαδίζει οὐκ ἰσχυῶν
Κροῖσον κινεῖ πρὸς γέλωτα βαδίζει καὶ τῇ θύει·
ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐκέλευσε δις τόσα λαβεῖν ἄλλα.
καὶ ταῦτα μὲν ὁ Πίνδαρος ὁ λυρικός πού γράφει.

Similia habet Schol. Pind. Pyth. VII, init. neque tamen hinc sua Tzetzes transcripsit, neque ex Herodoto VI, 125. ubi cf. intt. Potius et Herodotus et Scholiastes Pindari et is, cui sua Tzetzes debebat, ex Pindarico carmine videntur hausisse. Certe de Croeso, cuius liberalitatem etiam Pyth. I, 94. celebrat, cecinisse Pindarum etiam ob sequens fragmentum verisimile est: neque enim aut in Alcmaeonidarum Encomio aut in Threno Hippocratis Alcmaeonidae illa posita fuisse dixerim.

90.

Hierocratio v. Ἀβαρις de ipso hoc: Ἰππόστρατος μὲν γὰρ κατὰ τὴν τρίτην αὐτὸν 193 Ὀλυμπιάδα λέγει παραγενέσθαι (εἰς τὴν Ἑλλάδα)· ὁ δὲ Πίνδαρος κατὰ Κροῖσον τὸν Λυδῶν βασιλέα· ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν εἰκοστὴν καὶ πρώτην Ὀλυμπιάδα. Pindari auctoritatem sequuntur Corsinus Fast. Attic. T. III, p. 6. et Wesseling. ad Diodor. T. I, p. 159.

91.

Origenes c. Cels. III, p. 129. ed. Hoeschel. Ἰδωμεν δὲ καὶ ἂ μετὰ ταῦτα λέγει 194 ὁ Κέλσος παρατιθέμενος ἀπὸ ἱστοριῶν παράδοξα καὶ καθ' αὐτὰ μὲν ἀπίστοις ἰοικότα, ὑπ' αὐτοῦ δὲ οὐκ ἀπιστούμενα, ὅσον γε ἐπὶ τῇ λέξει αὐτοῦ. καὶ πρῶτόν γε τὰ περὶ τὸν Προκοννήσιον Ἀριστίαν, περὶ οὗ ταῦτα φησιν· Ἐστ' Ἀριστίαν μὲν τὸν Προκοννήσιον ἀφανισθέντα τε οὕτω δαιμονίως ἐξ ἀνθρώπων καὶ αὐθις ἐναργῶς φανέντα καὶ πολλοῖς ὑστερον χρόνοις πολλαχοῦ τῆς οἰκουμένης ἐπιδημήσαντα καὶ θαύματα ἀναγγέλλαντα, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπισκῆπτῆτος Μεταποντίνοισι ἐν θεῶν μόρῃ μένειν τὸν Ἀριστίαν, τοῦτον οὐδεὶς ἔτι νομίζει θεόν. ἔοικε δ' εἰληφέναι τὴν ἱστορίαν ἀπὸ Πινδάρου καὶ Ἡροδότου. Hinc Aeneas Gazaenus in dial. Theophrast. p. 77.

92.

Vita Pindari Vratislaviensis p. 9. extr. Ἐπέβαλε δὲ τοῖς χρόνοις Σίμωνιδου ἢ νεώ- 195 τερσ-πρῆσβαίρω. τῶν γούκ αὐτῶν μέμνηται ἀμφοτέροι πράξεων. καὶ γὰρ Σίμωνιδης
VOL. II. P. II.

83

ad Psalychidas pertinebat, ex quorum gente Pytheas; sed prius fragmentum est ex oda Midylidae scripta.

97.

- 200 Schol. Sophocl. Oed. T. 888. Ἄβαι τόπος Λυκίας, ἔνθα ἱερόν ἐστὶν Ἀπόλλωνος· ἢ διὰ τῶν Σαμίων, ὅτι καὶ ἐκεῖ μαρτυροῦνται, ὡς καὶ Πίνδαρος· ἢ ἐπὶ τῶν πανηγύρεων. Lyciae Abas dicit, pro qua debebat Phocidem appellare. Σαμίων corruptum est: sed quinam Abis Apollinis oracula ediderint, mihi incompertum. Vide tamen ne scribendum sit διὰ τῶν Ἰαμιδῶν, ut late sparsa Iamidarum Apollinea gens etiam Abarum Phocicarum oraculum tenuerit.

98.

- 201 Schol. Pind. Pyth. II, 128. ex Nostro:

Ἀιολεὺς ἔβαινε Δωρίαν κέλευθον ὕμνων,
 ————
 ————

Aeolensis ibat Dorian hymnorum viam. Rom. Δωρίας et ὕμνων. Numeros carminis, ex quo hoc fragmentum petatum est, notat Scholiastes, quantum eum intelligō, fuisse Aeolios: et convenit huius articuli mensura. Iam vero quum Aeolii viri mentio videatur non aliena ab ipsius illius carminis musica ratione fuisse, quippe quum Scholiastes hoc fragmentum eam ipsam ob causam afferat, ut verbis poetae rhythmici genus indicatum esse pateat; probabile mihi visum est, etiam Δωρίαν κέλευθον ὕμνων pertinere ad eisdem odæ indolem musicam: quamquam intelligi in fragmenti brevitate non potest, quomodo illa verba, quae narrant de nescio quo, ipsam eius quoque, in quo posita erant, carminis indolem tetigerint. Quodsi tamen Scholiaste duce haec verba ad illius carminis musicam rationem pertinere putabis, intelliges cur in ea oda Aeoliam et Dorian harmonias mistas fuisse coniecero Metr. Pind. p. 257. Sin Scholiasti fidem derogaveris, nihil in illis verbis repereris praeter hoc, *Aeolensem aliquem Dorio cantu usum esse.* Tum igitur vox *Aioleus* nihil nisi originem eius, de quo agebatur, viri significabit, ut Pyth. VIII, 21. Δωριεὺς κῶμος non est carmen Dorio modo cantatum, sed sollempnitas musica acta a Doriensibus viris Aeginetis: unde poeta non dixit Δωρίῳ τε κῶμῳ sed Δωριεῖ. Ibidem in Explicat. Δωριεῖ eo spectare significavi, ut Aeginetae insigniore laude mactarentur: nunc quum in hunc locum denuo inciderim, iuvat addere, quod tum timidior non audebam proponere, illam praedicationem Aeginetici chori, ut Doriensis vocaretur, simul a poeta praelatam esse, ut Aeginetae Dorienses opponerentur Ionibus Atheniensibus, et Apollo Doriensibus, qui Atheniensium tum hostes erant, magis favere videretur.

99.

- 202 Magnopere dubito de veritate Scholiastae Apollonii I, 411. Ἀίωνις πόλις τῆς Μαγνησίας ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἰάσονος, ὡς καὶ Πίνδαρος φησὶ καὶ Φερεικῆς. Pindari auctoritatem omittit Steph. Byz. v. Ἀίων: igitur vide ne poetae nomen ad solam Aeonis Iasonis patris mentionem Pyth. IV. factam sit referendum.

100.

- 203 Stephanus Byzantius: Ἀπίσας (Ἀπίσαντος) ὄρος τῆς Νεμέας, ὡς Πίνδαρος καὶ Καλλιμαχος ἐν τρίτῃ. Haec Stephanus: apud eundem vero in fragmento de Dodona pro Pindaro Pandarum (Iliad. δ, 101.) intelligendum esse docti dudum monuerunt. Idem faciendum in excerpto Grammatici bibliothecae Rehdigeranae Vratislaviensis, quod

Schneiderus mecum communicavit: Παρακλήρωμα δέ ἐστι λίξις ἐκ περισσοῦ παραλαμβάνομένη, οἷον Πίνδαρος: Ὡς καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν. ὁ γὰρ καὶ σύνδεσμος πλεονάζει. Est versus Homeri Iliad. β, 827. Πάνδαρος ᾧ καὶ τόξον etc. Cf. Schol. Plat. Ruhnk. p. 69. Contra Pandarus pro Pindaro est apud Schol. Hom. quem emendavit Heynius ad Hom. T. VI, p. 656. Vide Explicat. ad Olymp. III, 9 sqq. Alia geographica glossa ex Herodiano inserta Etymologo p. 566. 34. e Pindari fragmentis sublata est a Berkelio ad Steph. Byz. v. Ἐπίδαυρος, qui pro λιμῆρη Πίνδαρος docuit scribendum λιμηρῆ Ἐπίδαυρος, quae in communi lingua λιμηρά.

101.

Schol. Pind. Pyth. IV, 4. Δύναται δὲ καὶ τοὺς Δελφοὺς λέγειν (Λατοῖδας)· ἐτέ- 20
ρωθε γὰρ Ἀπολλωνίδας αὐτοὺς προσηγόρευσε·

Δελφοὶ θεμιστῶν ὕμνων μάντιες Ἀπολλωνίδαι.

Scribendum videri θεμιστων delete ὕμνων ad Scholia monitum. Θεμιστων est de oraculis, ut Pyth. IV, 54. Verba ex Delphico aliquo carmine deprompta videntur: ex Paeanē an Prosodio nescio.

102.

Vit. Vratisl. p. 9. ed. Schol. de Pindaro: Καὶ γὰρ ἐν τῇ τῶν Πυθίων ἑορτῇ ἔγεν- 20
νήθη, ὡς αὐτὸς φησι·

..... πενταετηρὶς ἑορτά
βουνομπός, ἐν ᾧ πρῶτον εὐνάσθη ἄγαπατος ὑπὸ σπαργάνοις·

..... / 0 0 - 0 0 - -
- / 0 0 - / 0 0 - - / 0 0 - / 0 0 -

Quinquennale festum boum pompis insigne, in quo primum in lecto collocatus sum dilectus sub fasciis. Hinc lucem accipit Plutarchus Symposs. Qu. VIII, 1. ἦκτι δὲ καὶ Πίνδαρος ἐπὶ μνήμην ἐν Πυθίοις γινόμενος, πολλῶν καὶ καλῶν ὕμνων τῷ θεῷ χορηγός: quem locum ab aliis male tentatum recte ceperunt Er. Schmidius et Corsinus. Fragmentum ex Delphico aliquo videtur carmine esse.

103.

Aristides T. II, p. 378. in Pindari gloriantis exemplis: Ἄκουε δὴ καὶ ἑτέρων· Κε- 20
κρότητα χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν ἀοιδῆς, οἷα τειχίζομεν ἤδη ποικίλον
κόσμον αὐδάεντα λόγων. Ἡράκλειος, ταυτι οὐδὲ πάντ᾿ ἀσπασιν ἀναίτια τοῖς ἤμασιν·
ἀλλ' ὅμως καὶ ἐπὶ τούτοις σεμνύεται, ὡς οὐδὲν ἀτιμοτέροις τοῦ νέκταρος, καὶ φησιν ὅτι
οὗτος μέντοι ὁ τῶν λόγων κόσμος καὶ πολὺ κλειτόν περ ἑοῦσαν ὅμως Θήβαν ἔτε
μᾶλλον ἐπασκῆσει θεῶν καὶ κατ' ἀνθρώπων ἀγυιάς· ὅσπερ οὐκ ἀρκούν, εἰ
κατὰ ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς θεοὺς ἔτι μείζονας τιμήσοντας δι' ἐκείνον τὴν τῶν
Θηβαίων πόλιν εἰς τὸ λοιπόν: ubi Aristides Pindarum nectare haud vilis carmen suum
habere dicit, quia deinceps id vel diis gratum esse perhibet. Duo haec fragmenta
manifeste coniungenda sunt; quo integra, ut videtur, absolvitur strophā:

Κεκρότητα χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν ἀοιδαῖς,
οἷα τειχίζομεν ἤδη ποικίλον
κόσμον αὐδάεντα λόγων·

ὄς καὶ πολὺκλειτὸν περ' εἰσοῖσαν ὕμῳς Θήβαν ἕτε μᾶλλον ἐκα-
σκήσει θεῶν

καὶ κατ' ἀνθρώπων ἀγυιάς.

/ ˘ ˘ ˘ ˘ / ˘ ˘ ˘ ˘ / ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ --
 / ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ -- / ˘ ˘ --
 / ˘ ˘ ˘ ˘ -- / ˘ ˘ --
 / ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ / ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ / ˘ ˘ ˘ ˘ -- / ˘ --
 / ˘ ˘ ˘ ˘ / ˘ ˘ --

Iactum est aureum fundamentum sacris canticis, prouti struimus iam affabre factum ornatum verborum vocalem: qui quamvis celebrem Theben tamen magis etiam et per deorum et per hominum vicos splendidam reddet. Κρηπὶς est initium et fundamentum, dictione ab aedibus magnifice exstructis translata: cf. Explicatt. ad Pyth. IV, p. 274. Ut tamen vocis vim etiam accuratius teneas, nota ea designari non fundamentum sub solo latens, sed graduum molem, quibus reliquum aedificium superstructum est: unde κρηπὶς φαεινὰ Fragn. inc. 93. Hanc vocis potestatem discas ex Pausan. VI, 19, 1. Idem est κρηπίδωμα ap. Diod. XIII, 82. cf. L. Klenze de templo Iovis Olymp. Agrigent. p. 16. Ἐπασκεῖν dicuntur signa artifices, ubi ea elaborant et poliunt. De Reiskio Animadv. T. III. p. 546. tacere praestabit. Initium respicit Plutarchus de profectu in virtute extr. Ἄλλ' οἵ γε προκόπτοντες, οἷς ἤδη καθάπερ ἱεροῦ τινος οἰκοδομήματος καὶ βασιλικῷ, τοῦ βίου κεκρόνηται χρυσέα κρηπὶς: iterumque de monarch. democr. et oligarch. initio haec sine auctoris nomine laudat: Κεκρόνηται χρυσέα κρηπὶς ἱερῶν ἀοιδαῖς. Lucianus Demosth. encom. c. 11. T. III. p. 499. Παρέντι δὴ τὰς Ἀθήνας ἐκδέχεται τὸν λόγον πατὴρ τριήραρχος χρυσέα κρηπὶς κατὰ Πίνδαρον.

104.

207 Pindaricum est hoc apud Schol. Pyth. IV, 25. Εὐάρασι δὲ οὔτοι συμπλέκειν τὰ τῶν χωρῶν ἢ τῶν πόλεων καὶ τὰ τῶν ἡρώδων ὀνόματα διακοινοποιούντες, οἷον· Εὐάραματε χρυσοχίτων, ἱερώτατον ἀγαλμα, Θήβα. τὸ μὲν γὰρ εὐάραματε τῆς πόλεως, τὸ δὲ χρυσοχίτων τῆς ἡρώδος. Ἄρμα Θεβαῖον aliunde notum: v. Fragn. Hyporch. 3. et ad Olymp. IV. introd. VI, 82 sqq. ac tali credo ipsa heroina apud Thebanos instructa cernebatur. Corrupte Schol. Vict. ad Iliad. δ, 391. ap. Heynium Hom. Animadv. T. IV, p. 702. Ἐνθεν καὶ εὐάραμοστον (εὐάραματον) τὴν Θήβην φησὶ Πίνδαρος. Addam hoc loco Schol. Pyth. II, inscr. ubi Dionysius Phaeletes: καταφίρεσθαί πως τὸν Πίνδαρον εἰς τὸ τὰς μὲν Ἀθήνας λιπαρὰς προσαγορεύειν, τὰς δὲ Θήβας χρυσαρμάτους καὶ εὐαρμομάτους etc.

105.

208 Pausanias V, 22. extr. Λέγεται δὲ καὶ ἐς μὲν Κόρκυραν, ὡς μυχθεῖη Ποσειδῶν αὐτῇ· τοιαῦτα δὲ (δὲ) ἕτερα ἦσε Πίνδαρος ἐς Θήβην τε καὶ ἐς Ἄλα. Fortasse in primo Hymno.

106.

209 Schol. Pind. Pyth. II. inscr.

Λιπαρᾶν τε Θεβᾶν μέγαν σκόπελον.

Et splendidarum Thebarum magnam turpem. Cadmeam intellige.

107.

Vita Pindari a Thoma digesta p. 4. nostrae editionis Pindaro haec tribuit: 210

Ὡ ταλαίπωροι Θῆβαι.

Fragmentum mihi magnopere suspectum.

108.

Strabo IX, p. 630. A. B. de palude Copraide: καὶ τό γε παλαιὸν οὐκ ἦν τῆς λ- 211
μνης κοινὸν ὄνομα, ἀλλὰ καθ' ἐκάστην πρὸς αὐτῇ κατοικίαν ἐκείνης ἐπώνυμος ἐλέγετο, Κωπαῖς μὲν τῶν Κωπῶν, Ἀλιάρτιος δὲ Ἀλιάρτου, καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν ἄλλων· ὕστερον δὲ πᾶσα ἡ λίμνη Κωπαῖς ἐλέγθη καθ' ἐπικράτειαν· κοιλώτατον γὰρ τοῦτο τὸ χωρίον, φησὶ Πίνδαρος· καὶ Κηφισίδα καλεῖ ταύτην. παρατίθησι γοῦν τὴν Τιλφῶσσαν κρήνην ὑπὸ τῷ Τιλφωσσίῳ ὄρει ῥέουσαν πλησίον Ἀλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν, ἐφ' ἣ τὸ τοῦ Τειρεσίου μῆγμα· αὐτοῦ δὲ καὶ τὰ τοῦ Τιλφωσσίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν. Steph. Byz. v. Τιλφουσσα: Ἔστι καὶ Βοιωτίας Τιλφούσιον· Στράβων ἐγγάτη. Ἐφορος δὲ Τιλφωσσίαν ὄρος ἐν Ἀλαλκομενίᾳ. Πίνδαρος δὲ Κηφισίδα ταύτην; et in ceteris etiam de Tilphossa fonte dicit. Nempe Cephisida, Καφισίδα Copaidem paludem Pindarus dixerat, praeter Pyth. XII, 27. etiam in illo carmine, ubi lacus tractum prope Copas κοιλώτατον vocaverat. In eodem carmine fuit, quod recitat Athenaeus II, p. 41. E. indeque Eustath. ad Odys. κ, p. 1668. 7.

Μελίγαθὺς ἀμβρόσιον ὕδωρ
Τιλφώσσας ἀπὸ καλλικρήνου,

Melliflua ambrosia aqua Tilphossa de pulchro fonte. Vulgo καλλικρήνου. Qui loci num ad Paeanas referendi sunt, dubium est. V. Paean. Fragm. 16. De Tilphossii Apollinis delubro cf. Hymn. Hom. in Apoll. 375 sqq. ed. Herm. sed ad Apollinea sacra illud, ex quo hoc fragmentum, carmen pertinuisse, minime patet.

109.

Steph. Byz. v. Κρήστων: Κρήστων, πόλις Θρακίας. Ζοικα δὲ εἶναι ἢ Κρηστώνη 212
παρ' Ἡροδότῳ etc. Deinde: ὁ πολίτης Κρηστωναῖος παρὰ Πινδάρῳ. Ῥιανὸς δὲ Κρηστωνίους αὐτοὺς φησιν, Ἐκαταῖος δὲ Κρηστώνας αὐτοὺς, ἐν Εὐρώπῃ.

110.

Plutarchus Lycurg. c. 21. de Lacedaemone: Πίνδαρος δὲ φησιν· Ἐνθα βουλαὶ 213
γερόντων καὶ νέων ἀνδρῶν ἀριστερόντων αἰχμαί, καὶ χοροὶ καὶ Μοῦσαι καὶ ἀγλαῖα.
Idem An seni sit resp. ger. c. 6. de civitatibus: ὕπου καὶ θέατρα καὶ πομπαὶ καὶ νε-
μῆσεις καὶ χοροὶ καὶ Μοῦσα καὶ ἀγλαῖα. Et c. 10. καὶ μάλιστα σώζεται πόλις, Ἐνθα
βουλαὶ γερόντων καὶ νέων ἀνδρῶν ἀριστεύουσι αἰχμαί. Scribe:

Ἐνθα βουλαὶ μὲν γερόντων καὶ νέων ἀνδρῶν ἀριστεύουσι
αἰχμαί,

καὶ χοροὶ καὶ Μοῖσα καὶ Ἀγλαῖα.

— — — — —
— — — — —

Ubi consilia quidem senum, et iuvenum excellunt hastae, et chori et Musa cum Gratia.

111.

- 214 Schol. Olymp. XI, 17. de urbe Locrorum Epizephyriorum: *Τραχεῖα δὲ εἰκότως ἂν λέγοιτο, λοφώδης οἷσα καὶ ἐπιθαλασσιδίας. αὐτὸς γὰρ φησιν· Οἷτ' ἀργεῖλοφρον πὰρ Ζεφυρίου κολώναν. Qui apud candidum Zephyrii collem. Omnes libri ἀργεῖλ. non ut in Fragmentis olim editum est ἀργῖλ. Οἷτ' abest a Vrat. D. Pro Ζεφυρίου legendum esse Ζεφύριον conieci in not. ad Schol. ubi vide variam lectionem. Possis etiam Ζεφυρίοιο.*

112.

- 215 Aristides T. II, p. 360. Ἄλλ' οἱ ποιηταὶ μύθους μὲν οἶμαι συνθεῖναι καὶ πόλιων ὀνόματα ἀπαριθμῆσαι καὶ τοιαῦτα ποικίλλειν παντὸς μᾶλλον ἴσασι τε καὶ διώκουσι, μάρτυρες δὲ οὐκ ἴκανοι περὶ τῶν οὕτως ἐλέγχου δεομένων. αὐτὰ Πινδάρῳ πεποιήται, ὅσπερ μάλιστα ἀληθείας ἀντέχεσθαι δοκεῖ τῶν ποιητῶν περὶ τὰς ἱστορίας, καὶ οὐ πόρρωθεν ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν τόπων καὶ οὗτος ὁ ἔλεγχος· φησὶ γὰρ Αἰγυπτίαν Μένδητα παρὰ κρημνὸν θαλάσσης· καίτοι οὔτε κρημνὸς ἐστὶν οὐδεὶς ἐκεῖ, οὔτε θάλασσα προσηχεῖ, ἀλλ' ἐν πεδίῳ κηχυμένῳ ὁ Μενδήσιος ἅπας νομὸς οἰκεῖται, καὶ ἡ πόλις αὐτῶν, ἣν ὀνομάζουσι Θμοῦν, ὡς τε μὴδ' ὀφθαλμῶ καταλαβεῖν εἶναι μὴτ' ἀπ' ἄκρων ἐπὶ θάτερα, μὴτ' ἐκ μέσου, μὴθ' ἐτίρωσε. Priscianus VI. p. 705. Putsch. Μένδης Μένδητος nomen urbis est Aegyptiacae, cuius mentionem Pindarus facit. Integriora servavit Strabo XVII. p. 1154. Δ.

Μένδητα παρὰ κρημνὸν θαλάσσης, ἔσχατον
 Νέλλου κέρας, αἰγιβάται ὅθι τράγοι γυναιξὶ μίσγονται,
 ubi editur αἰγιβοτοί. Codd. αἰγίβοτοί. Aelianus Hist. An. VII, 19. de hircis: Οὔτος μὲν καὶ ὀμιλεῖν γυναιξὶ φασὶν αὐτοὺς, καὶ ἔοικεν αὐτὸ θαυμάζειν ὁ Πίνδαρος. Carmen fortasse ad Panem spectabat Mendete cultum. Notus ὁ ἐν Μένδητι τράγος, de quo Diodor. I, 84. et ibi Wessel. Versus hi sunt, assumpta ex Aristide voce Αἰγυπτίαν:

Αἰγυπτίαν Μένδητα, πὰρ κρημνὸν θαλάσσης,
 ἔσχατον Νέλλου κέρας, αἰγιβάται
 ὅθι τράγοι γυναιξὶ μίσγονται

— / — — — / — — — / — — — / — — —
 / — — — / — — — / — — — / — — —
 — / — — — / — — — / — — — / — — —

nisi ultimum versus haec mensura incipiebat: — / — — — / — — — / — — —. Aegyptiam Mendeta, ad maris praecipitium, extremum Nili cornu, caprarum mariti ubi hirci cum mulieribus consue-scunt. Addo hoc loco Schol. Aeschyl. Choeph. 323. ἡ γυνάθος συνήθης, ὡς καὶ ὁ κρημνὸς παρὰ Πινδάρῳ καὶ ἡ ἡχώ παρὰ Σιμωνίδῃ. Voce κρημνὸς indeque compositis Pindarus et hic et saepissime alibi utitur; in quo memorabile nihil est nisi quod Scholiaste Aeschyli et Aristide collatis probabile sit, Pindarum huic voci nimium assuevisse, ita ut ea etiam iis locis uteretur, ubi non posset satis apta haberi; quod ipsum in hoc de Mendete loco reprehendit Aristides. Αἰγυπτὸν ἀγχι κρημνον habes etiam Fragm. Dithyr. 8. Nempe Pindarus Aegyptum non accurate nōverat.

113.

- 216 Schol. Pind. Pyth. IV, 206. Εὐεπιφόρος δὲ ὁ Πίνδαρος λευκίππους καλεῖ αὐτοὺς (credo τοὺς ἰππικούς).

..... Λευκίπων Μυκηναίων προφᾶται.

.....

Candidis equis vectorum Mycenaeorum vates.

114.

Zenobius V, 59. Σκύθης τὸν ἵππον. Ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμένων, φανερώς δὲ 217
ἀπωθουμένων καὶ διαπυόντων αὐτὸ εἴρηται ἡ παροιμία· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Πίνδαρος λέ-
γων· Ἄνδρες τινὲς ἀγαζόμενοι Σκύθαι νεκρὸν ἵππον στυγέουσι λόγῳ
κτάμενον ἐν φάσει· κρύφα δὲ σκολιοὺς γένυσιν ἀναδέρουσι πόδας ἡ δὲ κε-
φαλάς. Diogenianus VII, 12. et Mich. Apostolius XV, 88. Ὁ Σκύθης ἵππον. Ἐπὶ
τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμένων, φανερώς δὲ ἀπωθουμένων αὐτό. διὸ καὶ Πίνδαρος· Ἀτιζό-
μενοι Σκύθαι νεκρὸν ἵππον λόγῳ, κρύφα δὲ σκολιοῖς γένυσιν ἀναδέ-
ρουσι πόδας; quae Schotti iudicium integriora censet quam quod Zenobius prae-
bet. Ad rem declarandam aptae Grammaticorum glossae: Suidas v. Σκύθης ὄρα (ὄρας)
καὶ παροιμία Σκύθης τὸν ὄνον, ἐπὶ τῶν ἀκκιζομένων τῷ λόγῳ, ἔργῳ δὲ ἐφιεμένων· ἰδὼν
γάρ τις νεκρὸν ὄνον ἔφη· Δεῖπνόν τοι, ὦ Σκύθα· ὁ δὲ ἐμυσάξατο μὲν πρῶτα, αὐθις δὲ
πολυπραγμονήσας περὶ αὐτὸν ἐποιεῖτο. Eadem fere habet Append. Vatic. III, 80. Cf.
etiam Suid. v. Ὁ Σκύθης τὸν ἵππον, Plutarch. Proverb. 20. et Suid. v. Ἀκκιζόμενος
Σκύθης τὸν ὄνον, apud quem est δεῖπνόν τι. Hesychius: Σκύθης ὄνειον δαῖτα· πα-
ροιμία ἐπὶ τῶν ἀκκιζομένων (τινὲς δὲ βδελυττομένων) τῷ λόγῳ, ἔργῳ δὲ ἐφιεμένων, et
quae sequuntur mutilata: ita enim illum locum legendum arbitror, ut additum τινὲς
δὲ βδελυττομένων significet, alios voce βδελύττεσθαι pro altera ἀκκιζεσθαι in hac
glossa explicanda uti. Eustath. ad Iliad. α, p. 2. ὅμοιοι τῷ παροιμιακῷ Σκύθῃ, ὃς
θεωμένων μὲν Ἑλλήνων ἀπέσχετο ἵππου εὐγενοῦς ἐκπεπνευκότος, ἀνακάμψας δὲ καθ' ἡσυ-
χίαν τὸ σύνθηδες ἔπραττεν ἀπολαύων οὐ ἤθελεν. Plura congesserunt Schottus ad Ze-
nob. p. 138. et ad App. Vatic. p. 310. atque intpp. Hesych. l. c. Sed ut tandem ad
Pindari verba accedam, quorum lectio valde impedita est, offendit me primum illud
ἄνδρες τινὲς Σκύθαι, quum tamen poeta de re Scythis universis usitata dicat,
quippe praesenti utens στυγέουσι et ἀναδέρουσι: deinde ἀγαζόμενοι an ἀτιζόμενοι an
neutrum horum rescribendum sit, ambiguus haereo. Ἀγάζεσθαι est venerari, quod vix
convenit: ἀτίζειν est spernere; neque tamen spernunt Scythae mortuos equos, sed
perdunt etiam. Putes legendum ἀτιζόμενοι: sed meo sensu aut participium plane
abesse debet aut reponi ἀκκιζόμενοι, quo si Suidam v. Σκύθης ὄρα et Ἀκκιζόμενος
Σκύθης τὸν ὄνον, item Append. Vatic. et Hesych. ll. cc. contuleris, nihil videbitur
commodius. Vide de hoc vocabulo, quod cave Atticis proprium putes, Ruhnkenium
ad Tim. p. 18 sqq. et Schol. Plat. Ruhnk. p. 122 sq. cum proverbiorum scriptoribus.
Iam hoc reposito intelliges quid sit τινὲς: nam ἀκκιζόμενοι τινὲς ἄνδρες sunt genus
quoddam hominum cupiditatem stolide dissimulans, ut in illo Pindari, κωφὸς ἀνὴρ τις,
ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ παραβᾶλλει Pyth. IX, 90. Deinde νεκρὸν censeas glossema esse
ad κτάμενον: sed illud νεκρὸν ἵππον ad totam sententiam refero, κτάμενον autem soli
ἐν φάσει coniungo. Etenim ἐν φάσει praeclare emendavit Heynius, ΦΑΙΙ mutato in
ΦΑΕΙ: neque ferendum ἐν φάσει, quod idem est ac λόγῳ, nisi hoc quoque vocis
φάσει interpretamentum dixeris, me quidem non assentiente, qui mihi tum verbum ἀκ-
κιζεσθαι, tum dictionem τῷ λόγῳ, quae in Grammaticorum locis supra allatis compa-
rent, ex Pindaricis his ducta esse persuaserim. Mox differt scriptura in voce σκο-
λιούς, pro qua Diogenianus et Mich. Apostolius σκολιοῖς; quod nupero editori pla-
cuit: at exspectes certe σκολιαῖς, pedesque equorum recte incurvos dici, equitem cla-

vOL. II. P. II.

rissimum non ignorare arbitreris. Postremo miror Schottum ad Diogenian. p. 240. verbum ἀναδέρουσι tentantem coniecturis ἀταιρέουσι vel ἀποφύρουσι. Iam accipe versiculos, prout legendos censeo:

Ἄνδρες τινὲς ἀκκιζόμενοι Σκύθαί
νεκρὸν ἵππον στυγέοισιν λόγῳ κτάμενον ἐν φάει·
κρυφᾶ δὲ σκολιούς γένυσιν ἀνδέροισιν πόδας ἠδὲ κεφαλάς·
— — — — —
— — — — —
— — — — —

etsi metrum incertum. Formas στυγέοισι, ἀναδέρουσι Pindaro inusitatas mutavi inferendo sono οι mutatasque littera N auxi, quod terminatio οισι absque N paragogico rara admodum in Pindaricis est. Sententia vero aperta: *Genus hominum cupiditatem stulte dissimulans Scythae mortuum equum verbo aversantur palam occisum: clam vero incurvos malis excoriant pedes atque caput.* Alio Zenobii loco VI, 49. pro Pindaro Pisantrum reponendum esse monuit Ruhnkenius Epist. in Heyn. Virg. T. IV, p. 237.

115.

218 Schol. Pind. Pyth. II, inscr.

Καὶ λιπαρῶ Σμυρναίῳ ἄσσει . . .

Et splendidae Smyrnaeorum urbi. Corrige Σμυρναίων: fortasse etiam ἄσσει erat.

116.

219 Eustathius ad Dionys. Perieget. 467. de Sicilia Τρινακίη: Οἰονεὶ Τρινακρίας, ὃ ἐστὶ τρία ἐχούσης ἄκρα· διὸ καὶ ὁ Λυκόφρων (Alex. 986.) τρίλειρον νῆσον λέγει αὐτὴν καὶ ὁ Πίνδαρος τριγλώχινα.

117.

220 Galenus de puls. differ. T. III, p. 38. extr. ed. Bas. Καίτοιγ' οὐδ' ἀπὸ τῶν κυρίων ὡς ἔτυχε μεταφέρειν ἕξεισιν οὐδὲ τοῖς ποιηταῖς, ἀλλὰ κἄν Πίνδαρος ἢ τις, Ὡκεανοῦ τὰ πέταλα τὰς κρήνας λίγων οὐκ ἐπαινεῖται: cui alterum exemplum turgidae dictionis ex Pyth. I, 86. addit. Articulus τὰ a Pindaro ipso profectus est.

118.

221 Stobaeus Serm. LIX. p. 230. Wech.

Ἄρχα μεγάλας ἀρετᾶς, ὦνασσοῦ Ἀλήθεια, μὴ πταίσης ἐμᾶν
σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει . . .— — — — —
— — — — —

Principium magnae virtutis, o regina Veritas, ne meam fidem allidas aspero mendacio. Nempe ut scopulo. Sapphico carmine expressit Hugo Grotius Florileg. XI. ubi cum Scaligero male legit Ἀρχός. Stobaeus praebet ἀρχάς, neque aliter exhibet Io. Philoponus de mundi creatione ad Genes. IV, 20. p. 184. ἀλλὰ καὶ Πίνδαρος τῆς ἀρετῆς ἀρχὴν εἶναί φησι τὴν ἀλήθειαν, οὕτω λέγων· Ἀρχάς μεγάλας etc. et deinde omittit ἐμᾶν σύνθεσιν, habetque ποτέ. Sed bene Clem. Alex. Strom. VI, p. 781. Pott. Ἄρχα

μεγάλης ἀρετᾶς ἄνασσ' ἀλήθεια: et Plutarchus Mario c. 29. τὸν δὲ Μέτελλον εἰδὼς βέλβαιον ἄνδρα καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀρχὴν μεγάλης ἀρετῆς κατὰ Πίνδαρον ἡγούμενον.

119.

Plutarchus Nicia c. 1. ex Pindaro:

221

..... παρὰ Λύδιον ἄρμα
 πεζὸς οἰχνεύων
 ['] --- --- ---
 ' --- ' --- ---

Iuxta Lydium currum pedes incedens. Οἰχνεύων p. ἰχνεύων est ex libris. Eadem idem habet de discr. adul. et amici c. 35. iuncta Simonideo fragmento, ubi olim ἰχνεύων. Hinc Gregor. Naz. Orat. XX, p. 331. εἰ καὶ πεζοὶ παρὰ Λύδιον ἄρμα ἐθίομεν. Est proverbialis locutio de inferiore, qui frustra certet cum superiore. Cf. Zenob. VI, 28. Mich. Apostol. Proverb. XII, 38. et ibi Pantinum.

120.

Plutarchus Consol. ad Apollon. T. I, p. 321. ed. Tub. Ἄνθρώπων γὰρ ὄντως θνητὰ 222 μὲν καὶ ἐφήμερα τὰ σώματα, θνηταὶ δὲ τύχαι καὶ πάθη καὶ πάνθ' ἀπλῶς τὰ κατὰ τὸν βίον. ἄπειρ οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι τοπαράπαν, ἀλλὰ Ταρτάρου πυθμὴν πιέζει σ' ἀφανοῦς σφυρηλάτοις ἀνάγκαις, ὡς φησι Πίνδαρος. Sic liber apud Wyttenbachium. Correkerim:

Ταρτάρου πυθμὴν πιέσει σ' ἀφανοῦς σφυρηλάτοις . . ἀνάγκαις.
 ' --- ' --- --- --- ' --- ['] --- ---

Fortasse excidit *συνγναῖς. Tartari fundus premet te obscuri malleo compacta necessitate. Videtur ex Threno esse.*

121.

Μανλαὶ τ' ἀλαλαὶ τ' ὄρνομένων
 ῥιψαύχενι σὺν κλόμφ.
 --- ' --- --- ' --- ---
 --- ' --- ---

221

Furoresque et clamores concitatorum cum capitis iactatione. Ter his utitur Plutarchus, de def. orac. c. 13. ubi ὄρνομέναι; Symposs. Qu. I, 5, 2. adiecto Pindari nomine: ubi olim male ῥιαύχενι, ex libris correctum; et ib. VII, 5, 4. ubi accommodatis ad loci tenorem verbis legitur μανλαῖς τ' ἀλαλαῖς τ' ὄρνομένοι. Praeterea plurimi libri ἄλλαι habent et in duobus prioribus locis duplex τε sine apostropho. Ceteras varietates vide in Plutarchi editionibus: in quibus quod ad Symposs. Qu. VII. ἐν τῷ πρώτῳ vel πρίμῳ ὄρνομένων ex libris enotatur, est ex glossemate librarii, qui in primo libro extare ὄρνομένων monuerat. Ceterum vera lectio ea mihi videtur, quam supra proposui; Tyrwhittus ad Aristot. Poet. p. 172. μανλαῖ et ἀλαλαῖ. Verba sunt de saltantibus divino furore correptis in sollemnibus deorum: quod Plutarchi docent contexta. Vix dubito esse ex Hyporchemate, cuius characteri convenit et numerus et sententia.

122.

225 Plutarchus de gloria Atheniensium c. 7.

Κλύθ', Ἀλαλά Πολέμου θύγατερ,
 ἐγγέων προσόμιον·
 ἀμφύετ' ἄνδρες τὸν ἱερόθυτον θάνατον.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Audi Vociferatio, Belli filia, armorum proemium: progenerate viri sacrificatam mortem. His prolatis scriptor addit, ὡς ὁ Θηβαῖος Ἐπιμινώνας εἶπεν, cuius quum poesis ignota sit, prorsus Xylandro assentior et Wyttenbachio, qui pro Epaminonda Pindarum restitui vult, nisi, quod mihi non probabile, Epaminondae dictum exciderit: neque illa ἀμφίετ' ἄνδρες τὸν ἱερόθυτον θάνατον, quae manifeste poetae sunt, Epaminondae verba in proelio pronunciata habuerim. Vulgo legitur Κλύθι Ἐνώ: sed nonnulli libri Κλύθι ἄννα ἐγώ, unde recte Xylander Κλύθ' Ἀλαλά, quod sine auctoris nomine praebet Plutarchus de frat. amor. c. 11. ὡς περ οἱ πολλοί. Κλύθ' Ἀλαλά Πολέμου θύγατερ: item Athenaeus I, p. 19. A. Κλύθ' Ἀλαλά Πολέμου θύγατερ, ἐγγέων προσόμιον, indeque Eustathius ad Iliad. ζ, p. 994. Deinde libri praebent ἀμφύετ', ἐνφύετ': Reiskius volebat ἀμφιέννυτε, pulcherrime, nisi quod medium desidero. Ego, dum certa loco medela adhibeatur, retinui ἀμφύετ', quamvis parum commodum. Nam quod quis coniciat ἀμφιτίθεισθ' aut ἀμφιτίθεισθ', a tradita scriptura nimium recedit. Hoc igitur fragmen cum aliis Pindaro tribuerim; etsi nescio ex quo genere petitum fuerit. Alia nonnulla fragmenta, quae in Pindaricis ferebantur, plane omisi; unum tragici ap. Schol. Pind. Pyth. VIII, 77. alterum Sapphonis, de quo v. ad Nem. VII. extr. item incerti poetae ap. Athen. XII, p. 546. B. ubi Δικαιοσύνας τὸ χρύσειον πρόσωπον, et τὸ χρύσειον ὄμμα τὸ τᾶς Δίκας, quae Erasmus et Dalecampius Pindaro tribuunt; eidem vero Xylander dedit elegantes versus apud Plutarchum praec. reip. ger. c. 2. ab Hermanno pulchre emendatos:

Λευκᾶς καθύπερθε γαλάνας εὐπρόσωποι
 σφᾶς παρέπεισαν ἔρωτες ναῖτας
 κλαῖδος πόντου χάραξιν δαιμονίαν ἐς ὕβριν,

qui ut a Pindari poesi non alieni sunt, ita ei certa via vindicari non possunt.

124.

226 Plato Theaetet. p. 173. D. de philosophiae studioso a rerum civilium tractatione et cognitione alieno: Ἀλλὰ τῷ ὄντι τὸ σῶμα μόνον ἐν τῇ πόλει κείται αὐτοῦ καὶ ἐπιδημεῖ, ἢ δὲ διάνοια ταῦτα πάντα ἡγησαμένη μικρὰ καὶ οὐδὲν, ἀτιμάσασα πανταχῇ φέρεται κατὰ Πίνδαρον τὰ τε γᾶς ὑπερθε καὶ τὰ ἐπίπεδα γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὑπὲρ ἀστρονομοῦσα καὶ πᾶσαν πάντη φύσιν ἐρευνημένη τῶν ὄντων ἐκάστου ὄλου, εἰς τε τῶν ἐγγύς οὐδὲν αὐτὴν συγκαθιῖσα. Vulgo καὶ τὰ ἐπίπερθεν; Bekkerus dedit τὰ ἐπίπεδα, idemque expressit Ficinus: et quae plana, habetque et Iamblichus Protrept. p. 85. et Theodoretus Gr. Aff. Cur. XII, p. 1019. ed. Schulz. Schneiderus coniecerat ὑπερθεν aut ἐφύπερθεν. Pro verbo φέρεται autem πέταται est ap. Clem. Alex. V, p. 707. Pott. qui praeterea τᾶς τε γᾶς; ex Clemente illud πέταται duxit Euseb. P. E. XII, p. 672. et Theodoret. l. c. Sed Porphyrius de Abst. I, 56. praebet πέταται,

quo iure (cf. Explicatt. ad Pyth. p. 340.): quae admonitio posthac, post pugnam puta Plataensem, et turpis et perniciose inventa sit. Pro voce *τιθαίς* Stob. *καταθείς*, idemque *άσυχ. ἱερὸν φάος* pro eo quod ex Polybio edidimus. Deinde vulgo *ἐπίκοπον ἀνέμων*: quod correxit Grotius Florileg. p. 223. et *ἐπίκοτον* quidem ex scripto libro: alii alia coniecerunt. Quod vero Arcesilaus ap. Stob. p. 772. *πενίαν ἀγαθῆν κουροτρόφον* vocat, id ex hoc loco in contrarium sensum detorto natum est. *Δουχία* est poetica persona, de quo v. Comm. ad Pyth. VIII. introd.

126.

- 229 Plutarchus de cohib. ir. c. 8. *Χαλεπώτατοι δὲ ἄγαν φιλοτιμίαν μνώμενοι ἐν πόλεσιν ἄνδρες ἢ στάσειν, ἄλγος ἐμφανῆς, κατὰ Πίνδαρον. Nimis ambientes honorem in civitatibus viri aut seditionem, manifestam aerumnam. Quae littera insigniore notavi, ea omnia Pindari esse ob poeticam dictionem iudico. Reiskius vult αἰνὰν φιλοτιμίαν, quod non probō. Pindarus fortasse scripserat *πολλέσσειν*.*

127.

- 230 Plutarchus S. N. V. c. 19. p. 76. ed. Wyt. *Ἄρ' οὖν σῶμα μὲν ἔκγονον φαύλου σώματος ἄξιόν ἐστι θεραπεύειν καὶ φυλάττειν, κακίας δὲ ὁμοιότητα συγγενικὴν ἐν νέῳ βλαστάνουσαν ἤθει καὶ ἀναφυομένην εἶαν δεῖ καὶ περιμένειν καὶ μέλλειν, ἄχρις ἂν ἐκχυθεῖσα τοῖς πάθεισιν ἐμφανῆς γένηται,*

κακόφρονά τ' ἀμφάνη πρᾶπίδων καρπόν,

ὡς φησι Πίνδαρος. Malignum exserat pectorum fructum. Metrum videtur Dorium fuisse:

[/] υ / υ υ υ — — / υ υ —
/ υ

Correxit Ruhkenius, quum vulgo esset τὸν ἀμφανῆ: Venet. τ' ἐμφανῆ, quo coniectura firmatur. *Καρπὸς φρενὸς* seu *φρενῶν* extat Olymp. VII, 8. Pyth. II, 73. Cf. Aeschyl. Sept. c. Theb. 577.

128.

- 231 Plutarchus de cap. ex host. util. T. I, p. 283. ed. Tub. *Καὶ πᾶσα φύσις ἀνθρώπου φέρει φιλοεικίαν καὶ ζηλοτυπίαν καὶ*

φθόρον κενεοφρόνων ἐταῖρον ἀνδρῶν,

ὡς φησι Πίνδαρος. Invidiam vanorum hominum comitem. Vulgo ἐταίρων, quod correxit Reiskius.

129.

- 232 Plato Rep. II, p. 365. A. B. *Ταῦτα πάντα, ἔφη, ὦ φίλε Σώκρατες, τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα λεγόμενα ἀρετῆς περὶ καὶ κακίας, ὡς ἄνθρωποι καὶ θεοὶ περὶ αὐτὰ ἔχουσι τιμῆς, τί οἰόμεθα ἀκούοντας νέων ψυχὰς ποιεῖν, ὅσοι εὐφρεῖς καὶ ἱκανοὶ ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὡς περ ἐπιπτόμενοι ξυλλογίσασθαι ἐξ αὐτῶν, ποῖός τις ἂν ὦν καὶ πῆ πορευθεῖς τὸν βίον ὡς ἄριστα διέλθοι; λέγοι γὰρ ἂν ἐκ τῶν εἰκότων πρὸς αὐτὸν κατὰ Πίνδαρον ἐκέينو τὸ Πότερον δίκας τεῖχος ὑψιον ἢ σκολιᾶς ἀπάτας ἀναβὰς, καὶ ἑμαυτὸν οὕτω περιφράξας διαβιῶ; τὰ μὲν γὰρ λεγόμενα δίκαια μὲν ὄντι μοι, εἰάν καὶ μὴ δοκῶ, ὄφελος φασὶν οὐδὲν εἶναι, πόρους δὲ καὶ ζημίας φανεράς· ἀδίκῳ δὲ δόξαν δικαιοσύνης παρεσκευασμένῳ θεσπέσιος βίος λέγεται. Liqueat ex ante disputatis, scribendum esse εἶαν μὴ καὶ δοκῶ, in hanc sententiam: Ea enim, quae dicuntur, iusto*

mihī, nisi idem habear iustus, nihil pollicentur commodi fore, labores autem et damna manifesta. Deinde pro vocula πῆ ex Platonis consuetudine restitue ποῖ, quod habes in codice Regio. et Ficini interpretatio genuina expressit his verbis: *et quorsum tendens quam optime vitam agat.* Etenim casus quartus τὸν βίον non a participio πορευθεῖς pendet, sed a verbo διέλθοι. Praeterea καὶ ante ἐμαυτὸν in libro Parisiensi omisium haud dubie est insititium: nam post participium ἀναβάς illato verbo περιφράξας διαβιῶ cum voce οὕτω coniuncto legitime abest καὶ. V. Heindorf. ad Gorg. §. 135. Cetera Platonis ipsius verba sana: nam quod Benedictus Coniect. in Plat. libb. de Rep. p. 8. ex Stephani Thesauro scripsit ἐπιπτάμενοι, non κατόρθωμα est sed παρὰδιόρθωσις. At fragmenti Pindarici neque lectio certa nec sensus perspicuus: emendavi et explicui in Prooemio lectionum Universitatis Berolinensis hibernarum a. 1812 — 1813. Duplex enim habetur scriptura: altera δίκας et σκολιᾶς ἀπάτας in Platonis libris vulgaribus et ante Davisium apud Maximum Tyrium Diss. XVIII, p. 208. porro apud Ciceronem ad Attic. XIII, §8. Nunc me iuva, mi Attice, consilio, πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον, id est aperte hominem asperner et respuam, ἢ σκολιᾶς ἀπάτας; ut enim Pindaro, sic δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν: postremo in Ficini interpretatione Platonis Latina: *Utrum iustitiae conscendam alta moenia, an obliquas doli vias ingrediar?* Altera lectio est δίκᾱ et σκολιαῖς ἀπάταις in codicibus Platonis Veneto ac Regio et Maximi Regio et Harleiano, ex quibus hanc reposuit Davisius; item in loco Attici Platonici apud Eusebium P. E. XV, 5. εἶγε μὴ μέλλομεν ἀγνοεῖν, πότερον δίκᾱ τεῖχος (ita emendandum esse corruptum δὴ κατ' ἴχνος ante nos monitum, etsi depravatam olim Hermanno placuit) ὕψιον ἢ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνει ἐπιχθόνιων γένος ἀνδρῶν. Ac nuperrime ex codicum fide etiam Bekkerus dedit δίκᾱ et σκολιαῖς ἀπάταις. Taceo tum alios tum Ernestum Clav. Cic. p. 889. 893. Ciceronianae lectionis interpretem; nam verum esse dativum ipse verborum tenor ostendit, modo notes ὕψιον non esse ὑψηλόν, sed ὑψηλότερον. Nihil enim vox est ὕψιος; sed a nomine ὕψος formatur ὑψίων, ὑψιστος, ut αἰσχος, αἰσχίων, αἰσχιστος; ἔχθος, ἐχθίων, ἐχθιστος; κάλλος, καλλίων, κάλλιστος. Postremo integriorem locum servavit Maximus Tyrius l. c. Πότερον δίκᾱ τεῖχος ὕψιον ἢ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνει ἐπιχθόνιον γένος ἀνθρώπων, δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν; ultimisque verbis ut suis usus est Dionysius Halicarnassensis de comp. verb. c. 21. p. 290. Schaef. ubi v. intpp. In eo vero ambigas, sitne ἀνθρώπων cum Maximo, an cum Eusebio ἀνδρῶν, et ἐπιχθόνιων, ut est apud hunc, an ἐπιχθόνιον, ut apud Maximum, scribendum: sed ego iam praefero reconditius ἀνδρῶν, et ἐπιχθόνιον, quod usui sermonis convenientius est. Itaque verba haec sunt:

Πότερον δίκᾱ τεῖχος ὕψιον
ἢ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνει
ἐπιχθόνιον γένος ἀνδρῶν,
δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν.

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Utrum iustitia munimentum altius an obliquis dolis conscendam terrenum hominum genus; de ea mihi re verum dicturo suspensa mens est. De dictione τεῖχος ἀναβαίνειν cf. Isthm. IV, 50. et de sententia fragmenti ea quae ibi Disseniua meus attulit, Me-

trum ultimi versus est a me Metr. Pind. p. 139. relatum ex Isthm. VI. Cum priori enim hoc colon iungere nunc nolo, quoniam sic in altera parte nasceretur hic numerus: $\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}$, cuius nullum in Pindaricis exemplum esse dixi ibid. p. 137.

130.

233 Plato Rep. I, p. 330. E. 331. A. Τῷ δὲ μηδὲν ἑαυτῷ ἄδικον ξυνειδοῖε ἡδεῖα ἑλπίς ἀεὶ παρέσσι καὶ ἀγαθῇ γηροτρόφος, ὡς καὶ Πίνδαρος λέγει. χαριέντως γάρ που τοῦτ' ἐκείνος εἶπεν, ὅτι ὅς ἂν δικαίως καὶ ὀσίως τὸν βίον διαγάγη,

Γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτάλλουσα γηροτρόφος συναορεῖ
ἑλπίς, ἢ μάλιστα θνατῶν πολύστροφον γνώμαν κυβερνᾷ.

Dulcis illum cor alens, senectutis nutritrix, comitatur spes, quae maxime mortalium volubilem mentem gubernat. Metrum, quantum in tali fragmento sapere licet, hoc videtur:

$\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}$
 $\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}\overset{\vee}{\cup}$

Lectionem Bekkerus recte constituit, revocata ex libris forma ἀτάλλουσα, pro qua inventum erat ἀτιτάλλουσα, et restituito ex iisdem θνατορ. quum contra Pindari usum scriptum esset ξυναορ. Quippe ἀτάλλουσα est in Ald. Bas. 1. 2. item apud Stob. Serm. p. 756. Synes. de Insomn. p. 149. ed. Petav. qui ex Platone hauserunt, apud Nicephorum in Scholiis ad Synesium p. 406. B. ed. Petav. et ap. Schol. Plat. Rubnk. p. 149. neque alterum ex libris enotatum video, nisi quod Stephauus etiam ἀτιτάλλουσα legi perhibet, nempe apud Iustinum Coh. ad gentes p. 25. ed. Morell. ubi ἀτιτάλλουσα. Nostram scripturam praeterea Theodorus Metochita in Τρομνηματισμοῖς καὶ σημειώσεσι γνωμικαῖς c. 105. ap. Muellerum Notit. codd. mss. bibl. Ciz. Partic. V, p. 4. (ed. Theod. p. 695.) secutus est, ubi de Carthagine: πρόδηλος ἡδεῖαις αὔραις ἀτάλλουσα κατὰ Πίνδαρον ἡ τύχη τὰς ψυχὰς: quae non ad alium quam hunc locum pertinent. In Bas. 2. est ἡ γηροτρόφος: et in primi Aristoteli tributorum Oeconomicorum libri fine, qui ex Aretini Latina interpretatione a Tussano Graecus fertur factus esse, sic haec habentur: Ὡς γὰρ φησι Πίνδαρος, γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτάλλουσα ἡ γηροτρόφος συναορεῖ ἑλπίς; ubi Camerarius etiam cetera usque ad verbum κυβερνᾷ Latine reddidit. Pro voce γηροτρόφος apud Synesium est κουροτρόφος; et ἐλπίδα κουροτρόφον habes in Io. Chrysostomi libro III, 10. adv. oppugn. vit. monast. T. I. p. 74. D. ed. Montfauc. Nicephorus ad Synesium veram lectionem servat, omisso uno οἷ. Eadem tangunt Plutarchus de animi tranquill. c. 19. ἀφ' ἧς αἱ καλὰ πράξεις ῥέουσαι καὶ τὴν ἐνέργειαν ἐνθουσιώδη καὶ ἰλαρὰν μετὰ τοῦ μέγα φρονεῖν ἔχουσι καὶ τὴν μνήμην ἡδύονα καὶ βεβαιωτέραν τῆς Πινδαρικής γηροτρόφου ἐλπίδος: et de frat. amor. c. 5. ἡδεῖαν καὶ μακαρίαν παρεσκευάσασιν γηροτρόφον τοῖς γονεῦσι τὴν φιλαδελφίαν: Themistius Orat. VIII, p. 101. B. καὶ ἐπαινώ Πίνδαρον τὸν ποιητὴν, ὡς ἄρα οὐ πᾶσιν ἀνθρώποις ὁμοίως ἐν ἀγαθῇ μοίρᾳ τὸ προελθεῖν εἰς χρόνον πλείω τὸν βίον, ἀλλὰ μόνοις τοῖς ζῆν μετὰ δικαιοσύνης προαιρουμένοις, καὶ τοῦτοις ἑλπίς γλυκεῖα καὶ ἀγαθῇ γηροτρόφος παραπέμπουσα μετ' εὐφροσύνης εἰς τὸ τῆς φύσεως καταγώγιον, quae tamen ex solo Platone petita sunt: item Nicephorus Annal. VIII, 8. T. I, p. 207. ad Andromachum Imp. καὶ κυβερνᾷ κατὰ Πίνδαρον τὴν πολύστροφον γνώμαν ἐκαστων; Choricis in funebri oratione ap. Villois. Anecd. Gr. T. II. p. 21. ἀλλὰ γλυκεῖα παρῆν ἀπὸ τῶν ἔργων ἑλπίς etc. Theodorus Metochita l. c. cap. 58. p. 350. ὅτι τοι γλυκεῖ' ἑλπίς κατὰ τὴν πόλῃσιν ξυναορεῖ παντὶ κάμνοντι. Idem Theodorus, ut hoc data occasione dicam, quae ex Epiniciis duxit, non potuerunt

annotari, quod commentarii, quum ille ederetur, iam impressi erant. Ceterum fragmentum Pindari an ex Threnis petatum sit, ut Schneiderus coniecit, mihi quidem non liquet.

131.

Anonymus ap. Stob. Serm. CCLXII. p. 855. Wech. Πίνδαρος εἶπε τὰς ἐλπίδας 234 εἶναι ἐγρηγορότων ἐνύπνια. Spes vigilantium somnia. Idem dictum verbis paulo variatis Aelianus V. H. XIII, 29. Platoni, Aristoteli vero Diogenes Laertius lib. V. in eius vita tribuit.

132.

Plutarchus Consol. ad Apollon. T. I. p. 355. ed. Tub. et Hephaestio de metris 235 p. 52. ex Pindaro:

Σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴνησαν περισσῶς.

⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭

Sapientes vero etiam hoc verbum, Ne quid nimis, laudarunt magnopere. Schol. Eurip. Hippol. 265. de eadem sententia: ὅπερ Χελῶνι ἀνατιθίσαι, ὡς Κριτίας καὶ Πίνδαρος, qui Chilonis in sequentibus fortasse versibus mentionem addiderat.

133.

Athenaeus XIII, p. 561. B. Καὶ κατὰ τὸν Πίνδαρον δὲ ἄλλος τις ἔφη.

Εἶη καὶ ἐρᾶν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι
κατὰ καιρὸν.

236

Idem XIII, p. 601. C. Καὶ Πίνδαρος δ' οὐ μετρίως ἐρωτικὸς φησιν:

Εἶη καὶ ἐρᾶν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι:
καὶ κατὰ καιρὸν μὴ πρεσβυτέραν
ἀριθμοῦ δῶκε, θυμέ, πρᾶξιν.

Carmen hoc est:

⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭

⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭

⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭ ⚭

Εἶη καὶ ἐρᾶν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι κατὰ καιρὸν·
μὴ πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ δῶκε, θυμέ,
πρᾶξιν.

Sit et amare et amori morigerari in tempore: ne vetustiore numero iusto numero persequere, anime, amoris exercitationem. "Ἐρωτι χαρίζεσθαι est amati, ἐρᾶν amasii. Ἀριθμοῦ mediam corripit. Fragmentum hoc scolio, quo Theoxenus celebratur, non addendum esse supra dixi.

134.

Clemens Alexandrinus Paedag. p. 295. 24. Pott. ὁ Βοιωτίος Πίνδαρος φησι:

Γλυκὴ τὴ κλεπτόμενον μέλημα Κύπριδος.

237

Dulcis est furtiva aliqua Veneris gratia.

135.

Plutarchus Pindari præcipuus cultor adv. Epicur. c. 13. paulo post versus ex 238 Pythio primo petitos haec habet, in quibus vix dubito Thebani poetae verba teneri:
VOL. II. P. II.

Ποῖος γὰρ ἂν αὐλὸς ἢ κιθάρᾳ διηρμωσμένη πρὸς φθῆν ἢ τίς χορὸς εὐρυόπα κέλαδον ἀπροσέφων ἀγνύμενον διὰ στομάτων φθεγγόμενος οὕτως ἠΰφρανεν Ἐπίκουρον, et quae sequuntur. Recte liber Venetus ἀγνύμενον, hoc est ῥηγνύμενον: vulgo ἀγνυμένων. Chorus late sonantem strepitum sapientissima per ora fractum canens.

136.

239 Εξ Παροινίῳ, hoc est ex Scolio vel Encomio, depromptum haud dubie est insigne fragmentum ap. Athen. XI, p. 782. D. cap. 21. T. IV, p. 216. ed. Schweigh. quod post nonnullas Mitscherlichii ad Horat. T. II, p. 708. emendationes ab Hermanno nuper tandem restitutum, a me vero numeris paulo aliter divisum est: Ἀὔξει γὰρ καὶ τρέφει μεγαλύνει τε τὴν ψυχὴν ἢ ἐν τοῖς πότοις διατριβὴ ἀναξωπυρούσα καὶ ἐνεργείρουσα μετὰ φρονήσεως τὸν ἑκάστου νοῦν, ὡς φησὶν ὁ Πίνδαρος.

Ἄνικ' ἀνθρώπων καματώδεις οἴχονται μέριμναι
στηθῶν ἕξω, πελάγει δ' ἐν πολυχρύσοιο πλοῦτου
πάντες ἴσα νέομεν ψευδῆ πρὸς ἀκτάν·
ὄς μὲν ἀχρήμων, ἀφνεὸς τότε, τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες
.....

εἰτ' ἐπάγει·

..... ἀέξονται φρένας ἀμπελίνοισι τόξοισι δαμέντες.

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

et deinde:

[— — — —] — — — — —

Quando hominum laboriosae excedunt curae ex pectoribus, et in oceano aureae opulentiae omnes perinde natamus falsam ad oram: qui inops, tum dives est; rursus vero opulenti augentur, mentes vitigineis telis saucii. Ἐξω pro vulgato ἕξωθεν et πολυχρύσοιο pro ἔdito olim πολυχρύσου correxit Mitscherlichius: deinde fuit ἴσα et ἀφνειός, quae Hermannus emendavit. Interiectum vero εἰτ' ἐπάγει docet paucula omissa esse: neque enim quisquam miram probabit censoris cuiusdam in Ephem. litt. Ien. a. 1806. n. 249. p. 142. sententiam, vocem εἰτ' in Pindaricorum verborum ordinem cogentis, et ab ea voce inchoantis antistropham, etiam metris monstruosum in modum delineatis. Ultima inde a verbo ἀέξονται omissio Pindari nomine ex Athenaeo decerpsit Eustathius ad Iliad. ω, p. 1367. 30. ubi est τόξοισι. Φρένας non ad ἀέξονται traho, sed ad participium δαμέντες, ut Olymp. I, 41. δαμέντα φρένας ἱμέρω. Ceterum eximium hoc fragmentum comparabis cum simili Bacchylideo ap. Athen. II, p. 39. E. sq. et intelliges quid intersit Pindarum inter et Bacchylidem.

137.

240 Etym. M. p. 178. 10. v. ἄφνεος: Παρὰ τὸ ἄφνεος γίνεται ἄφνος, ᾧ κέχρηται Πίνδαρος·

Οἱ δ' ἄφνει πεποίθασιν.

— — — — —

Fortasse fuit οἱ δ' . . .

138.

Plutarchus Sympos. Qu. VII, 5, 3. de dapibus, quas multo quam prava musico-
rum carmina innocentiores censet: τῶνδε γὰρ οὔτε τι μεμπτόν οὔτε μεταλλα-
κτόν, ὡς Πίνδαρος ἔφη, τῶν ἐπὶ ταῖς τραπέζαις, ὅσ' ἀγλαὰ χθῶν πόντου τε ῥι-
παὶ φέρουσιν, ἄρτι παρακειμένων. Fuit aut φέροντι aut φέροισιν. Vera lectio
manifeste est μεταλλακτόν, pro qua olim μεταλλάττων: ne dicam de aliorum coniectu-
ris. Sed praeterea scribendum οὔτ' ὦν μεταλλακτόν, quod ex Pindarici usus con-
suetudine conieceram vel priusquam eo viderem ducere lectionem Aldinae et Basile-
ensis οὐ τῶν μεταλλ. Iam ita haec ordinanda videntur:

. . . . τῶνδε [γὰρ] οὔτε τε μεμπτόν
οὔτ' ὦν μεταλλακτόν . . ὅσ' ἀγλαὰ χθῶν
πόντου τε ῥιπαὶ φέροισιν.

. . . . ᾿- - - - -
- - - - - [] - - - - -
- - - - -

Horum enim nihil reprehendendum nec mutandum, quae praeclara tellus et maris venti
apporant. Ad dictionem cf. Pyth. IX, 47.

139.

Sextus Hypot. Pyrrh. I, p. 23. Ὁ μὴν γὰρ Πίνδαρός φησιν·

242

. . Ἀελλοπόδων μὲν τιν' εὐφραίνουσι ἵππων
τίμια καὶ στέφανοι, τοὺς δ' ἐν πολυχρύσοις θαλάμοις βιοτά-
τέρπεται δὲ καὶ τις ἐπ' οἴδμ' ἄλιον ναῖ θοᾶ
σῶς διαστέλβων

[] - - - - -
- - - - -
- - - - -
- - - - -

Procellipedum aliquem delectant equorum praemia et coronae, alios vero in auratis con-
clavibus victus: gaudetque aliquis etiam navi veloci maris fluctus incolumis emetiri. Nu-
meri sunt exacte Dorii: quorum notitia quum ea aetate nondum percubisset, non
satisfecit emendando criticorum doctissimus Rich. Bentley ad Hor. Carm. init. qui
vs. 1. male τινὰς correxit, bene βιοτά, sed perperam διαστέλβων, quum etiam στειβεῖν
de navigantibus dicatur. Vs. 2. ante nos erat τιμαί, quod carminis lex respuit. Vs. 3.
scripserim τέρπεται δ' αὐ καὶ τις. Postremo vulgo οἴδμα et εὐφραίνουσι. Cf. Me-
nag. ad Diog. L. IX, 68. Θαλάμοις esse generatim conclavia, in quibus habitatur, ex
hoc loco manifestum est; πολυχρύσοι dicuntur ob ornatum aureum; ut Pyth. IX, 71.
De thesauris, etsi hi θαλάμοι dicuntur, in hoc fragmento nemo cogitabit. Etiam
Olymp. V, 13. θαλάμοι sunt conclavia, ita quidem ut ibi conclavia pro domibus po-
sita sint. Eodem pertinet Olymp. VI, 1. Χρυσίας ὑποστάσαντες εὐτειχεῖ προθύρω θα-
λάμου κίονας, ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον, πάξομεν: quo loco in Latina interpretatione
θαλάμος laxius versum est voce domus. Ibi enim universum carmen μέγαρον θαητῆ,
hoc est aedibus magnificis, comparatur, non speciatim templo, de quo nihil in carmine
dictum est: nec debemus, quae poeta generalius pronuntiavit, ad speciem aliquam
restringere. Illius autem μέγαρου duae partes principales nominantur, πρόθυρον (ve-

stibulum) columnis ornatum, et *θάλαμος*, hoc est conclave maxime insigne, ad cuius fores pervenias *πρόθυρον* emensus. Ideo etiam *πρόθυρον* non *μεγάρου*, sed *θαλάμου* dictum est, quia *πρόθυρον* proprie ante conclavis fores est, non proprie ante fores *μεγάρου*. Ut autem *μεγάρω* universum carmen, sic *πρόθυρον* prooemio comparatum est, per quod pervenias ad reliquum carmen *θαλάμω* comparatum.

140.

- 243 Schol. Pind. Pyth. IV, 408. coll. Proclo ad Hesiod. Opp. et D. 435.

. . . Διὸς παῖς ὁ χρυσός·
κεῖνον οὐ σῆς οὐδὲ κίς δάπτει,
δάμναται δὲ βροτέαν φρένα κάρτιστον κτεάνων.

Iove gnatum aurum: id neque tinea nec vermiculus rodit; vincit autem mortalem mentem praestantissimum bonorum. Non Sapphonis haec esse sed Pindari, docui ad Schol. l. c. ubi etiam lectionem constitui: ex quo hoc tantum repetam, pro *κτεάνων* vulgo esse *φρενών*. Metrum hoc videtur:

· · · υ — / υ — υ
/ υ — / υ — / υ —
/ υ — / υ υ — υ υ — / υ υ —

Versu secundo nota praeruptum spondeum *δάπτει*, quem licet rarum in Pindaricis hoc loco admittere non dubito, quod hoc numero ipsa *rodendi et lacerandi* notio graphice adumbratur. Cf. Metr. Pind. III, 19. p. 296 sq.

141.

- 244 Theodorus Metochita in *Ἱπομνηματισμοῖς καὶ σημειώσειςι γνωμικαῖς* c. 36. ap. Mueller. Notit. codd. mss. bibl. Ciz. P. V, p. 4. ed. Theod. p. 562.

Καὶ φέρονται πῶς ὑπὸ δούλειον τύχῃν
αἰχμάλωτοι, καὶ χρυσέων βελέων
ἐντὶ τραυματῖαι,

Πίνδαρος φησὶν.

/ υ — / υ υ — / υ —
/ υ — / υ υ — υ υ —
/ υ . . . / υ υ —

Et mittuntur quodammodo sub servilem condicionem captivi, et aureis telis vulnerati sunt. Vulgo *τύχην*. In edito Theodoro est *αἰχμάλωτοι*, sed apud Muellerum *αἰχμαλώτου*. *Χρυσέων* est *anapaestus*: v. nott. critt. ad Pyth. IV, princ. Dicitur de avaris, quantum ex Theodori contextu colligere licet.

142.

- 245 Theodorus Metochita in *Ἱπομνηματισμοῖς καὶ σημειώσειςι γνωμικαῖς* c. 48. ap. Mueller. Notit. codd. mss. bibl. Ciz. P. V, p. 4. ed. Theod. p. 282. *Τίνα δὲ τῶν ἐν μακροῖς συμβιούντων οὐσαις οὐ κατατρέχουσι καὶ σπαράττουσι δὴ τινες Κῆρες ὀλβοθρέμονες, φησὶ Πίνδαρος, μεριμναμάτων ἀλεγεινῶν; Parcae curarum difficultium, oribus enutritae. Ὀλβοθρέμων passivum est, ut Empedocli ὕδατοθρέμονες ἰχθύς.*

143.

Schol. Venet. ad Iliad. ρ, 98. Ὁ γὰρ φωτὶ μαχόμενος τῷ ὑπὸ θεῶν τιμωμένῳ ἢ 246
ὑπὸ θεῶν ἀγαπωμένῳ, αὐτῷ τῷ θεῷ μάχεται τῷ ἐκείνον στέργοντι. ὁ Πίνδαρος ἴσον
μὲν θεὸν ἄνδρα τε φίλον θεῷ ὑποτρέσσαι ἐκέλευσεν. *Aequo deum et virum
dilectum deo horrere.* Θεῷ addidit Heurnius ex seqq. ἐπίσης τὸν θεὸν καὶ τὸν φίλον
θεῷ, ἄνδρα θεοφιλή. *Metrum hoc videtur:*

υ' / υ' υ υ υ - υ υ υ υ υ
υ υ υ / υ

144.

Scholium nuper editum ad Olymp. II, 40. Πρὸ τῶν ἀγαθῶν τοῖς ἀνθρώποις γὰρ 247
τὰ κακὰ, ὅπερ καὶ ἐν ἑτέρῳ φησὶν·

. . . Ὅποτε θεὸς ἀνδρὶ χάρμα πέμψη,
πρὸς μέλαιναν καρδίαν ἐστυφέλιξεν.

. . . υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
/ [] υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

*Quando Deus homini beneficium mittit, solet ei nigrum pectus percutere. Sed scribo
πρόσθε, prius; quod tenor orationis videtur postulare.*

145.

Aristides T. II, p. 402. Pindarum Platoni consentientem prodit dixisse: 248

Ὅστις ἐκὼν κακὸν εὔρετο.

Nemo volens malum sibi parat. Quo placito nihil notius.

146.

Libanius Orat. T. II, p. 215. ed. Morell. *Ubi hominem honore affeceris, inquit, 249
tum clarus habebitur et fiducia recepta pudorem deponet: πρὸς γὰρ τῷ τὰ δευτέρα
τῶν προτέρων πεφυκέναι κρατεῖν, ὡς ἔφη Πίνδαρος, τὸ τὸν τετιμηκότα τοῦ πε-
ριυβρικότος εἶναι βελτίῳ μεγάλῃ ἰσχὺν εἰς τὸ λήθην ἐπιθεῖναι τοῖς φαυλοτέροις ἔχει.*
Morellius haec retulit ad Olymp. I, 99. cum quadam specie, si Scholia contuleris:
quidni tamen Pindarus alibi dixerit *secundis superari priora sua natura?*

147.

Clemens Alexandrinus Strom. IV, p. 586. pr. Pott. Καὶ ὁ Πίνδαρος: 250

. . Νέων δὲ μέριμναι σὺν πόνοις εἰλισσόμεναι
δόξαν εὐρίσκουσι· λάμπει δὲ χρόνῳ
ἔργα μετ' αἰθέρα λαμπευθέντα

[/] υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
/ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
/ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

*Iuvenum curae in laboribus versantes gloriam inveniunt: splendentque aliquando facinora
in aethere illustrata. Olim εὐρίσκουσι, quod ante me correctum: sed λαμπευθέντα
post simile λάμπει non dubito quin corruptum sit, praesertim quum ne nota quidem
forma sit λαμπεύειν. Haud paulo melius Schneideri λαμπευθέντα, etsi ne ipsi qui-*

dem probatum: sed nihil incommodius Valckenarii commento λαμπεύοντα in Annot. ad N. T. p. 330. quo metrum pessumdat. Buttmannus coniicit μετ' αἰθέρ' ἀναμπευθέντα, a voce ἀμπεύειν. Mihi in illo λαμπευθέντα vix videtur vestigium inesse verae lectionis, sed λαμπευθ. ex ipso λάμπει effectum esse a librario, qui evanidos litterarum ductus legere non posset. Coniicio ἔργα μετ' αἰθέρ' ἀερθέντα, ut Nem. VIII, 41. ἀρετὰ ἀερθεῖσα πρὸς ὑγρὸν αἰθέρα. Postremo vulgo ἔλλασσόμεναι, quod mutavimus. Fragmentum videtur Encomii esse.

148.

- 251 Theodorus Metochita in Ἱστορηματισμοῖς καὶ σημειώσεσι γνωμικαῖς c. 75. ap. Mueller. Notit. codd. mss. bibl. Ciz. P. V, p. 4. (ed. Theod. p. 493.) de iis, qui sub dominis sunt: Καὶ φέρειν ἀνάγκη ἔχοντες κατὰ Πίνδαρον ἀλλότρια μεριμνάματα καὶ κίερα ἀλλοτριῆς φύσεως. Alienae curas et cor alienae naturae. Φύσιος fuerit an hoc vocabulum Pindari omnino non sit, in dubio relinquo.

149.

- 252 Plutarchus An seni sit gerenda resp. initio, et de sollert. anim. c. 23.
Τιθεμένων ἀγῶνων πρόφασις ἀρετὰν ἐς αἰπὺν ἔβαλε σκότον.
Certaminibus propositis praetextus virtutem in praecipites tenebras deiicit. Priore loco habetur εἰς. Metrum constitui nequit. Proverbium est ἀγῶν οὐ δέχεται σκῆψιν, de quo Zenob. II, 45. Leopardus Emend. XIII, 7. Cf. etiam Pyth. V, 28. de Προφάσει ἐν ἀγῶσιν. Ad quod carmen Pythium, et quidem ad vs. 49 sqq. hac oblata occasione simul hoc addam, periculum in ludis curulibus Delphicis graphice adumbrari a Sophocle Electr. 673—756. quo loco cum Pythii quinti versibus simul uteris ad explicandum eorum, qui Olympiae curribus certabant, discrimen, qua de re dixi Explicatt. p. 155. Adde de Olympico ludo imprimis Pausan. VI, 20, 8.

150.

- 253 Schol. Pind. Olymp. VIII, 92. Καὶ ἀλλαχοῦ·
Νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξία δίδενται
οὐ φίλων ἐναντίον ἔλθουσιν.
— / — — — / — — — — / — — — —
/ — — — — / — — — — / — — — —
— / — — — / — — — — / — — — —

Victi enim viri pudore taciturno tenentur, ne in conspectum amicorum veniant. Minus plene idem ad Pyth. IX, 160. Καὶ ἐτέρωθι πού φησι· Νικώμενοι δὲ ἀγρυξία δίδενται: sed Plutarchus de cap. ex inim. util. T. I, p. 274. ed. Tub. Νικώμενοι, φησὶ Πίνδαρος, ἄνδρες ἀγρυξία δίδενται. Hesychius: Ἀγρυξία: σιωπή: ubi v. intt. Est credo ex Epinicio vel Encomio Scoliove.

151.

- 254 Libanius Epist. CXLIV. p. 491. ed. Wolf. Μηδ' οὕτως οἶον τὰ ἡμέτερα κατὰ Πίνδαρον ἐπὶ λεπτῷ δαυδρῶ βαίνειν, ἀλλὰ τι καὶ ἀδάμαντος μετέχειν. Exili ramiculo insistere. Vulgo δένδρω, quod correxi. Metrum fuit:
[/ — — —] — — — — / — — — — . . .

160.

Eustathius ad Odys. ε, p. 1636. 7. Τὸ δὲ σφαραγεῦντο ἀντὶ τοῦ εἰνόντο κατὰ 263 τοὺς παλαιούς, ἢ κατεπονοῦντο ἢ ἐσπαράττοντο· νοεῖται δὲ κατὰ τινὰ ἤχον· ὅθεν καὶ Πίνδαρος πρὸς ἐπὶ πολυήχου τὸ ἐρῖσφάραγον τίθησιν. Isthm. VII, 23. est βαρυσφάραγγον, quod tamen respici non satis probabile videtur.

161.

Plutarchus S. N. V. extr. p. 107. ed. Wyttenb. apud inferos animas repraesentans 264 nova corpora ad futuram vitam agendam induentes, eos qui haec corpora fabricarentur, Neronis animae dicit facturos fuisse Πινδαρικῆς ἐχίδνης εἶδος, ἐν ᾗ κνηθεῖσα καὶ διαφαγοῦσα τὴν μητέρα revivisceret. Aut Pindarus de tali cecinerat vipera, aut in genitivo Πινδαρικῆς nomen generis viperarum latet, ut monuit Wyttenbachius. Prius tamen verisimilius.

162.

Herodianus apud Villos. Anecd. T. II. p. 95. de figura Pindarica: Πινδαρικὸν 265 δὲ τὰ τοῖς πληθυντικοῖς ὀνόμασιν ἐνικῶν ῥημάτων ἔχοντα ἐπιφοράν, οἷον Ἄνδρες ὑπὲρ πολέων· καὶ, Ἰάχαι βαρυφθεγκτᾶν ἀγέλαι λεόντων. Haud dubie haec Pindari sunt; sed prius fragmentum corruptum atque opinor etiam mutilum est. Alterum recte emendavit Fiorillo ad Herod. Attic. p. 70. quum vulgo esset βαρύφθεγκτᾶν ἀγέλαι. In priori vero num forte πολεμεῖ scribendum, ut ὑπὲρ ad genitivum perditum pertineat? Fortasse hoc etiam ideo probabile dixeris, quod ad hoc exemplum Lesbomach videri possit suum Pindaricae figurae specimen finxisse: Λακεδαιμόνιοι πολεμεῖ Ἀθηναίους. Vide Fragm. 183.

163.

Etym. M. p. 577. 19. ubi de origine vocis μέλος disputatur, post Myrsili Lesbii 266 narrationem haec habet: οἱ δὲ ἀπὸ τῆς μελιγῆρος (scribe τοῦ μελιγῆρος). Μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὰ γλυκερώτερα ὄμφακος: quae verba quomodo Sylburgius restituenda censuerit, vide apud ipsum. Ea vero Pindari esse docet Etym. Gud. p. 386. 18. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ μελιγῆρου Πινδάρου μελισσοτενκηρίων: postremo integriorem locum servavit Etymologicum Askewianum a Schneidero apud Kulenkampium inspectum: Πίνδαρος· Μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὰ γλυκύτερος ὄμφα. Scribe:

..... Μελισσοτεύκτων κηρίων
ἐμὰ γλυκερώτερος ὄμφα.
..... σ' / υ' --- / υ' ---
σ' / υ' υ' υ' υ' --- / υ' ---

Arum industria confectis favis dulcior mea vox. Γλυκερώτερος ὄμφα, ut apud Homerum ὀλωτατος ὀδμή.

164.

Schol. Eurip. Orest. 1621. ad verba Ἰππίου τ' Ἄργους κτεῖται· Οἰκῆτορες· τοιοῦ- 267 τόν ἐστι καὶ τὸ Συδὸς ὀρεικτίτου παρὰ Πινδάρου, ἀντὶ τοῦ ὀρειοίκου. Idem ad Phoeniss. 689. Ἐκτίσαντο ἀντὶ τοῦ ἕκησαν, ὡς τὸ Ὄρεικτίτου συδὸς παρὰ Πινδάρου, ἀντὶ τοῦ ὀρειοίκου. Schol. Pind. Pyth. II, 31. Ἔστι γὰρ παρὰ τὸ κτεῖται, ὃ ἐστι θρέψαι· καθάπερ φησὶ καὶ ἐν ἄλλοις ὁ Πίνδαρος· Ὄρεικτίτου συδὸς, τοῦ ἐν ὄρεισι τετραμμένου.

165.

- 268 Suidas: Ἀράχνη θηλυκῶς τὸ ὕφασμα, ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς τὸ ζωῦφιον. Et deinde: *Ἐρπεται δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδου καὶ παρὰ Πινδάρου καὶ παρὰ Καλλία.* Ita et Callimachus ibidem: Ἔργον ἀράχνα; et fortasse huc pertinet etiam Sophoclis locus ex Inacho, ubi femininum esse Suidas dicit: Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνῶν βροθεῖ. Cf. Lex. Seg. p. 442. ubi fere eadem habentur, item Etym. M. et Hesych. qui ad Aeschyli Laium provocat, ubi ἀράχνου legebatur. Pindaro nominativus fuit ἀράχνας. Apud eundem Suidam v. Αἰθήρ primus quidem locus Pindari est ex Olympio primo, sed alter Euripidis Andromeda Fragm. XXVIII, 3. ed. Musgrav.

166.

- 269 Schol. Pind. Olymp. XI, 58. Τὸ βρέχετο ἀντὶ τοῦ κατσειωπάτο φησι. συνήθως γὰρ τὸ βρέχεσθαι ἐπὶ τοῦ σιωπάσθαι τίθησι. καὶ ἀλλαχοῦ κίεται.

Μὴ σιγαῖ βρεχέσθω.

.....—/—

Male in Scholiis *μηδὲ γὰρ βρεχέσθω*: et nihili est Heynii coniectura *μη τι*. Cf. Isthm. IV, 57. ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγαῖ.

167.

- 270 Eustathius ad Iliad. α, p. 128. extr. Ἠγεμονεύς καὶ ἠμιοχεύς, καὶ ὁ ἐκ τοῦ Ἀλκαῖος Ἀλκεύς, ὅθεν καὶ Ἀλκιδίης Ἡρακλῆς, καὶ ὁ ἐκ τοῦ παρὰ Πινδάρου διάβολος κοινῶς διαβόλεύς. Idem ad Odyss. α, p. 1406. 14. καὶ ὁ παρὰ Πινδάρου διάβολος ἀνδρωπος.

168.

- 271 Etymologicum Gudianum p. 193. 9. Ἐξεστηκῶς (Pindarice ἐξεστακῶς) διχῶς λέγεται παρὰ Θουκυδίδη καὶ Πινδάρου· ὅτι μὲν τὸ μαίνεσθαι καὶ ἔκφρονα εἶναι, ὅτι δὲ τὸ ὑπαναχωρεῖν καὶ ὑπεξέχεσθαι ἢ ἀφίστασθαι. Cui loco quem Schneiderus addidit ex Etym. Ms. a Ruhnkenio allatum, eum ad Pyth. IX, 91. retulimus in nott. critt. Cf. Schol. Hom. ap. Heyn. T. VI, p. 638.

169.

- 272 Etym. M. p. 355. init. Ἐπέτιον ἐπὶ τοῦ νῦν ἔτους· ἔπειτος γὰρ δεῖ λέγεσθαι τὸν ἐνεστῶτα καιρόν, οὐχὶ διὰ τοῦ φ, ἀλλὰ διὰ τοῦ π, ὡς φησι Πίνδαρος καὶ Δημοσθένης. ῥητορικῆ. Pro voce ἔπειτος correxerim ἐπέτειος, quod est ap. Demosth. c. Timocr. p. 651. 16. neque aliter antiquissimae inscriptiones Atticae. Apud Suidam tamen v. ἐπέτειον eadem lectio est, additis his: ὡς φησι Πίνδαρος· καὶ ἐπέτειος ὁ κατ' ἔτος γινόμενος, omisso Demosthenis nomine; unde tamen nondum mihi persuaserim ἔπειτος Pindari esse. Quid si ἔπειτες fuit?

170.

- 273 Etym. M. p. 404. 21. Ἐχέτης (Pindarice ἐχέτας) ὁ πλούσιος, ὡς Πίνδαρος· ἀπὸ τοῦ ἔχω ἐχέτης· σθένω σθενέτης, καὶ ἰρισθενέτης.

171.

- 274 Eustathius ad Iliad. ξ, p. 975. 46. Ἔστι δὲ καὶ γυμναστικὴ λέξις τὸ ἀλείφειν, ἐπεὶ καὶ οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες εἶχον ἐλαιον, ἐξ οὗτινος ἠλαίουοντο, εἰπεῖν κατὰ Πίνδαρον. Cf. Hesych. v. ἐλαιούται θρῆξ.

172.

Etym. M. p. 517. 25. et Gud. v. κλέος: Πίνδαρος οὐκ οἶδα ποῦ φησι κλέος κλέος 275 καὶ συγχοπῇ κλέος. Sumpsit Etymologus ex Schol. Pind. Nem. II, 77. Ὅρειᾶν ξῖνοι διὰ τὸ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ Ταύρου κείσθαι, κατὰ ὑφῆσιν τοῦ ὕ, ὡς καὶ τὸ κλέος ἵκατι.

173.

Schol. Venet. B. ad Iliad. ο, 137. Μάρφει: κυρίως χερσὶ συλλήφεται. μάρη γὰρ 276 ἢ χεῖρ κατὰ Πίνδαρον, ὅθεν καὶ εὐμαρές. δηλοῖ ἀπλῶς καὶ τὸ καταλαμβάνειν· καὶ μάρνασθαι δέ, τὸ διὰ χειρῶν μάχεσθαι. In Schol. Lips. ad Iliad. γ, 307. haec sunt ab Hermanno, qui meo rogatu codicem inspexit, mecum communicata: οἱ δὲ (disputatur de voce μαρνάμενον) ἀπὸ τοῦ μάρη ἢ χεῖρ, ἤγουν τὸ διὰ χειρῶν μάχεσθαι κατὰ Πίνδαρον, ὅθεν καὶ εὐμαρές.

174.

Etym. M. p. 579. 3. v. μεμνέωτο: Πίνδαρος δὲ Δωρικώτερον διὰ τῆς αἰ μεμναίωτο. 277 Singularem esse μεμναίωτο, non adducor ut credam: quod tamen velle Grammaticus videtur. Igitur pluralem esse statuo μεμνάωτο.

175.

Apollonius Lex. Hom. Ξεινοδόκος· ξεινοδόχος, ὃ τοὺς ξένους ὑποδεχόμενος. ὃ δὲ 278 Πίνδαρος·

Ξεινοδόκησέ τε δαίμων,

— — — — —

ἀντὶ τοῦ ἐμαρτήρησε. καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα·

Ξεινοδόκος μὲν ἐγώ.

Odys. σ, 63. Deinde in eandem rem affert versum Simonidis, in quo ξεινοδόκων p. μαρτύρων:

Ξεινοδόκων δ' ἄρ' ἄριστος ὃ χρυσὸς ἐν αἰθέρι λαμπρός,
ut emendavit Heynius addito ἄρ'· nisi potius fuit ξεινοδόκων δ' ὄχ' ἄριστος: ac rectius scribi λάμπων, quod est apud Zonaram p. 1415. et Etym. M. idem vidit, cui tamen in eo non assentior, quod cum Etym. et Zon. ξεινοδοκῶν vult, et alia praeterea molitur. Versus Simonidi tributus hexameter est heroicus; ex quo intelligitur male eundem Pindari dici ap. Etym. M. et in Etym. Gud. v. ξεινοδόκος, ubi transpositis nominibus Pindaro adscribitur, quod Simonidis est, Simonidi vero tribuuntur corrupta verba ξεινοδόκησε Τελαμών. Eodem errore inquinatus est Zonaras l. c. ubi praeterea τε λαβών. De usu vocis ξεινοδόκος v. Albertum ad Hesych. T. II, p. 702. quem in Photio ad partes vocando errasse notavit Tollius ad Apollon. l. c. Ad Simonidis versum Schneiderus bene comparavit alterum eiusdem poetae Anthol. T. I. p. 62. ed. Iac. pr.

176.

Schol. Ven. B. ad Iliad. χ, 51. ad vocem Ὀνομάκλυτος· Κατὰ σύνθεσιν οὖν ἐστίν, 279 ὡς τὸ τοξόκλυτος παρὰ Πίνδαρον, καὶ περίκλυτος. Aliter Schol. Victor. et Townl. ap. Heyn. T. VIII, p. 245. Κατὰ σύνθεσιν οὖν, ὡς τοξόκλυτος· ἔστι γοῦν παρὰ Πίνδαρον τὸ θηλυκὸν αὐτοῦ ἐν παρωνύμῳ χαρακτηρισί· ὀνομάκλυτα γὰρ ἐστὶ: ubi Heynius putat Pindari fuisse τοξοκλύτα: mihi videtur Pindarus dedisse Ὀνομακλύτα vel Ὀνομακλυτά.

177.

280 Athenaeus I, p. 24. B. et VI, p. 248. D. ex Pindaro:

Ποτίκολλον ἄτε ξύλον ξύλω:

Conglutinatum tanquam lignum ligno. Legitur et ποτίκολλων; sed ποτίκολλον plurimi libri habent. V. Schweigh. Animadv. T. I, p. 187. et p. 496. T. III, p. 467.

178.

281 Choeroboscus manuscriptus a Bekkero excerptus fol. 248. Σημειούμεθα παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ Τά μοι ῥερυπωμένα κείται, καὶ τὸ ῥερίφθαι ἔπος παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ τὸ ῥεραπισμένα γῶ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι. Scribendum videtur ῥερίφθαι, ut Ῥάριον.

179.

282 Schol. Ven. B. et Lips. ad Iliad. ζ, 24. Σκότιον, ὡς λόγιον· τὸ γὰρ κύριον πρὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξείαν: et σκότιον δὲ, ὡς λόγιον· τὸ γὰρ κύριον παροξύνεται παρὰ Πινδάρῳ: et τὸν ἐκ λαθραίας μίξεως γεννηθέντα· τὸ δὲ κύριον ὄνομα Σκοτίας. Igitur quidam Σκοτίας in Pindaricis legebatur.

180.

283 Etym. M. p. 172. 8. v. Ἀντίκα: Σημάκι δὲ παραχρῆμα, εὐθέως. ὡς περ παρὰ τὸ πολλά γίνεται πολλαίκι, καὶ ὀλίγα ὀλιγαίκι, καὶ δέκα δεκαίκι, καὶ παρὰ τούτων Δωρικῶς τουτάκι, ὡς παρὰ Πινδάρῳ, Τουτάκι πεξαμένης· οὕτω καὶ παρὰ τὸ αὐτὰ αὐτάκι καὶ κατὰ ἀντίθεσιν αὐτίκα. Πέξαμένης vel dialecti nomine corruptum est. An fuit: Τουτάκι τε ζαμένης?

181.

284 Etym. M. p. 249. 50. et Zonaras p. 466. Δαυλός, ὁ δασύς. παρὰ τὸ δάσος γίνεται δασῶ ῥῆμα, ὡς τεῖχος τειχῶ, ἀφ' οὗ Πινδαρος τετελέχεται. „Forte sic legit Noster, ait Tittmannus, pro τετείχεται, quod extat Pyth. VI, 9. Isthm. V, 56. (IV, 49.)”

182.

285 Etym. M. p. 504. 3. Κέρατα γὰρ καλοῦσι πάντα τὰ ἄκρα, ὡς φησι Πίνδαρος:

Ἐπικέρατα πέτραν,

ἀντὶ τοῦ ὑψηλῆ ἀκρωτήρια. Ἐχουσαν addit Hemst. ad Plut. p. 312. nec male, quamquam paulo aliter Zonaras p. 1185. ubi in fragmento Pindari perperam ὑψικέρατα, item Lex. ms. ap. Albert. ad Hesych. T. II, p. 232. et Etym. Gud. p. 315. 12. Pindarico usus est Aristophanes Nub. 591. Φοῖβ' ἀναξ, Δήμιε Κυνθίαν ἔχων ὑψικέρατα πέτραν: unde apud Pindarum fuisse Δηλίαν Κύνθου ἔχων ὑψικ. πέτρ. sine idonea causa Hermannus statuit.

183.

286 Lesbonax de figuris p. 184. Valck. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο σχῆμα ἀπὸ Βοιωτίας, ὃ δὴ καὶ Πινδαρικὸν λέγεται, ὅτι πολλαίκις αὐτῷ κέχρηται. γίνεται δὲ οὕτω· Λακεδαιμόνιοι πολεμῶν Ἀθηναίους. Μελιρρόθων δ' ἔπειτα πλόκαμοι, ἀντὶ τοῦ ἔπονται. διήγεται σάρκις, ἀντὶ τοῦ διήγοντο. In priori editur πλοκαμοί: ad μελιρρόθων, hoc est μελιρρότων, ut ἀλλόροθος, deest substantivum ἀνθέων aut simile. Διήγεται corruptum est: fuit credo διήγετο, Pindarice διάγετο. Neminem neque priorum neque recentiorum praeter Pindarum ita locutum esse tradit Schol. rec. ad Olymp. X, 5. contra

apud Pindarum multa huiusmodi fuisse Eustathius docet ad Odyss. τ, p. 1867. 21. (cf. nott. critt. ad Olymp. VIII, 8.) qui *Αλοικὸν σχῆμα καὶ Δωρικὸν* vocat: idem tamen ad Iliad. ζ, p. 1110. 51. ab Homero hoc Pindarum mutuatum esse tradit, neque huic soli usurpatum dicit, sed etiam τοῖς κατ' ἐκείνον δωρίζουσιν, ad Odyss. α, p. 1427. 9. Ac sane etiam alii et ante Pindarum et post eum hac figura usi sunt, de quo vide partem exemplorum a Matth. Gramm. Gr. p. 420 sq. collectorum: sed Lesbosactem sua ex Pindaricis collegisse non est quod neges. De figura Pindarica cf. praeter alia Fragm. 162.

184.

Servius ad Aen. V, 830. *Fecere pedem] Podium, hoc est funem, quo tenditur velum: quod Graece πόδα vocant, ut est apud Pindarum et Aristophanem.* De ῥε vide Lexica, imprimis Schneiderum v. πούς. Πούς ναός est Nem. VI, 57. sed alio sensu: itaque Servii locum eo referri nolim.

185.

Quintilianus X, 1, 109. de Cicerone: *Non enim pluvias, ut ait Pindarus, aquas colligit, sed vivo gurgite exundat.* Quod Capperonierius male ad ὕδατα ὄμβρια Olymp. X. init. retulit, probante licet Sarpio Quaest. philol. p. 56.

186.

Deperditum quidem fragmentum, de cuius tamen argumento constat, hoc loco memorabo. Plutarchus de Pythiae oraculis c. 18. *Πίνδαρος δὲ καὶ περὶ τρόπου μελοποιίας ἀμελουμένου καθ' αὐτὸν ἀπορεῖν ὁμολογεῖ, ὅτι οὐδὲν γὰρ ἔστι δεῖν οὐδὲ ἀτοκὸν αἰτίας ζητεῖν τῶν τοιούτων μεταβολῶν· ἀναιρεῖν δὲ τὰς τέχνας καὶ τὰς δυνάμεις, ἂν τι κινήθῃ καὶ παραλλάξῃ τῶν κατὰ ταύτας, οὐ δίκαιον.* Reiskius putabat excidisse locum paulo post c. 23. allatum, qui est Isthm. II, 3. prorsus contra Plutarchi sensum. Erat locus de modo musico Pindari aetate obsoleto.

187.

Postremo addam etiam res et verba a veteribus tradita, quae quum olim inter fragmenta relata fuerint, ad Epinicia referri probabiliter queant. *Χεράδει σποδίω,* quod ap. Etym. v. χέραδος p. 808. 40. Pindaro tribuitur, ad Pyth. VI, 13. pertinere docui in nott. critt. ubi scribendum conieci ε' Πυθίων, a quo me non retrahit, qui Etymologum compilavit, Scholiastes Homeri ap. Heyn. T. VIII, p. 843. Huiusmodi item sunt loci olim in fragmentis habiti ap. Schol. Aristoph. Acharn. 61. et Suid. v. βασιλεύς coll. Pyth. III, 70. Olymp. I, 23. atque ap. Schol. Olymp. VIII, 64. coll. Pyth. I, 15. ubi v. nott. critt. porro ap. Schol. Ven. ad Iliad. β, 367. *Γνώσαι δ' εἰ καὶ θεοπεισ[η] λείπει τὸ βουλῆ, ὡς Πίνδαρος:* quod pertinet ad Olymp. IX, 118. ubi v. Commentarios. Quod vero Aristides habet T. I. p. 255. de aqua Aesculapii salubri: *καὶ οὐτ' ἂν γάλα παραβάλοιο, οὐτ' ἂν ὄμιον ποθήσειας, ἀλλ' ἐστὶν ὡς περ Πίνδαρος τὸ νέκταρ ἐποίησεν, αὐτόχυτον* (sic recte Canterus pro vulgato αὐτόχυμον) πότιμον, *θειὰ τινὶ κράσει κεκραμένον:* id est ex Olymp. VII, 12. vulg. ubi *νέκταρ χυτὸν* Scholiastes explicat αὐτόχυτον. *Νίκη μίγνυσθαι* et *ἔργω μίγνυσθαι*, quae Eustathius Pindaro tribuit locis in explicationibus ad Olymp. I, 22. allatis, non videntur ex deperditis esse, sed ex similibus in superstitiis carminibus locis formata. Similiter censeo de verbis Eustathii ad Odyss. θ, p. 1605. β. *ὕμνον δὲ αἰοιδῆς περιφραστικῶς τὴν ᾠδὴν λέγει· ἔξ οὐ λαβῶν καὶ Πίνδαρος ὁμοίως γράζει πολλαχοῦ:* haec enim refero ad usitatas Pindaro formulas *ὕμνος ἐπέων, αἰοιδᾶ ἐπέων. Ἀργᾶντες ταῦροι παρὰ Πινδάρῳ*

ap. Eustath. ad Odys. p. 1430. 61. et ad Iliad. p. 1286. 3. Rom. spectant ad Olymp. XIII, 66. ubi v. nott. critt. In glossa Hesychii: *Καταπέμπρασθαι, κατακαίεσθαι*, notam auctoris *κατὰ Πίνδαρον* falso additam esse, quae potius ad glossam *καταπέμψαι* pertinet, monuit interpres. Cf. Explicatt. Olymp. p. 109. Quo loco monente addam aliam glossam Hesychii: *Θρώσκω γνώμα: Καλλίστρατος ἀντι τοῦ αὐθαγόμαι νῦν κίεσθαι λέγει· τινὲς δὲ ἀντι τοῦ ὀρῶσαι κατὰ τὸ πληθυντικόν.* In hac Hemsterhusius legit *ὀρῶ*, et reliqua cum versu uno alteroque, qui perierit, cohaesisse censet; ipsam vero glossam ex Pindaro sumptam iudicat, quippe quem Callistratus enarraverit. De qua re mentionem feci in Praef. Schol. p. XIII. Sed nihil debebam isti Hemsterhusii coniecturae tribuere: Callistratus enim etiam alia scripsit, et maxime in Aristophanem et Cratinum commentarios, de quibus constat ex Scholiis Aristophanis et Athenaeo: et ipsa glossa comicam parodiam sapit ac videtur ex anapaestis desumpta esse. Porro Scholiastae Aristophanis de Lynceo narrationem ad Plut. 210. *Τοσοῦτον δὲ ὄξυπέστατος ἦν, ὡς καὶ δι' ἐλάτης ἰδεῖν Κάστορα δολοφονήσαντα τὸν ἀδελφόν, ὡς φησι Πίνδαρος*, quae etiam Suidas v. *Λυγκίως* habet, cum aliis refero ad Nem. X, 61. etsi ibi *δρυὸς ἐν στελέχει* Dioscuri sedent, nec Castoris *δολοφονήσαντος* Idam diserta mentio fit; nam interpretem haec ex memoria laudasse arbitror. Praeterea ex Epiniciis est, quod habet Thom. M. v. *πειρῶ*, de quo dixi ad Pyth. II, 25 sqq. item quod est apud Hyginum Fab. 37. *Hanc navim (Argo) factam Pindarus ait in Magnesiae oppido, cui Demetrias est nomen. Demetriadem a Demetrio Poliorceta conditam Plinius H. N. IV, 8. eundem esse locum tradit, qui olim Pagasae: quas fabulantur ab aedificata navi Argo nomen traxisse, quippe a verbo πήγνυμι.* V. Cellar. Geogr. antiq. T. I. p. 867 sq. et Mannerti Geogr. Gr. et Rom. T. VII. p. 390. Sed Demetrias ab Iolco afixit stadiis septem, a Pagasis stadiis viginti: unde liquet Pagasas et Demetriadem non eundem esse locum: neque Pagasis profectos esse Argonautas, sed Iolco Pindarus tradit Pyth. IV, 188. Iolcus vero Strabonis aetate pridem vastata erat, quum et illius et Pagasarum aliorumque oppidorum cives Demetriadem cessissent. Quapropter Hyginus, ubi Demetriade aedificatam Argo ex Pindari narratione tradit, non de Pagasis dicit, sed de Iolco magis vicina, quae sua aetate Demetriadis nomine comprehensa videtur, quum ipsum Iolci oppidum evanisset. Quibus spectatis facile intelligitur Hyginum Pindari de navi Argo aedificata sententiam ex Pythiorum eo, quem dixi, loco collegisse. Denique quae Eustathius dicit ad Iliad. p. 882. 36. *ὃν τὸν Ἡρακλέα) καὶ ἡ Θράκη παρὰ βραχὺν δυσπραγήσαντα εἶδεν ὑπὸ ληστοῦ, ὡς ἐν τοῖς οὐ Πινδάρου δηλοῦται*, ea Heynius scite perspexit ad historiolum de Alcyoneo Nem. V, 27 sqq. spectare: cf. Dissen. Explicatt. ad Nem. p. 382. Et haec autem et quae ad Odys. p. 1684. de Medusa Eustathius dicit *ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου δηλοῦσθαι*, aut Eustathii aut alius cuiuspiam in Pindarum commentariis inserta erant, de quibus v. Praef. Schol. p. XXIX sq. ubi plura contuli a Fragmentis aliena, quae nolo hoc loco repetere.

Fragmento Hyporch. 6. p. 603. addi potest ap. Schol. Thucyd. I, 80. reperiri verba *λυκὸς ἀπειρῶ πόλεμος*, item ad II, 8. *παροιμία, γλυκὸς ἀπειρῶ πόλεμος*. Ex hoc proverbiali usu nata videtur varietas, quae est in illo Fragmento.

Ad fragmentum Scol. 2. p. 613. Onosandri Pindarum imitati locum omisi, ut citatum a Wyttenbachio, ad quem remisi lectores; apponam tamen, ne quis eum desideret. Est Strateg. XLII. p. 124. *αὐτὸς οὖν ὁ στρατηγὸς ἴσως φήσῃ τις ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδήρου κεχάλκευται.*

APPENDIX.

Novem post textum impressum annis, sexque annis post libros de metris Pindari et Notas criticas editas quum ad commentarium perpetuum scribendum accessissem, non mirum est hinc inde aut aliam atque olim sententiam proponendam aut aliquid addendum fuisse. Sed et ea, quae in Notis criticis emendanda vel supplenda fuerunt et quidquid ad Scholia illustranda post edita notatu dignum visum, maximam partem ipsis commentariis perpetuis inseri commodius iudicavi: tamen ut priori tomo, ita huic appendix apponenda est, qua et alias nonnullas res et varii generis errata complectar, quae partim tum, quum prioris tomi vitia colligebam, nondum a me animadversa erant, partim in secundum tomm irrepererunt: quorum si plurima minuta visa fuerint, anxiae curae ignosces.

Tomi prioris in Praefatione pag. XXIX. lin. 8 seq. scribe *Pyth. III, 75*. In *textu poetae* Olymp. VI, 64. post vocem *Κρονίου* in aliquot certe exemplis desideratur colon. *Pyth. IV, 61.* repone *αὐδάσασα*. *Nem. III, 27.* scribe *Μοῖσαν*, littera maiuscula. *Nem. VI, 56.* vide ne ob *Pyth. IV, 247.* praestet *ἀμαξινόν*. *Isthm. IV, 24.* maiuscula littera scribe *Χαίριον*. In *libris de metris Pindari* pag. 22. lin. 5. lege *ex senis sexaginta quattuor*; pag. 23. lin. 7. *ἀριθμόν*. (Cf. p. 104. not.) Pag. 44. lin. 4. a fine scribe: *reperitur anapaestus legitime*. Pag. 85. lin. 3. lege *Ionici a minori*. Pag. 142. lin. 27. scribe *posteriorem*, ubi nunc est „*priorem*.” Pag. 205. nota nona lin. 2. *Nicomachi locus* est p. 17. 18. sed quae illa pagina ex *Nicomacho* proposui, ea omnino emenda ex iis, quae in libello de *Philolao Pythagorico* p. 72. disputavi. Ad pag. 238. init. confer *systema harmonicum* quod dedi in *Daubii et Creuzeri Studiis* T. III, P. I. p. 238. atque iis, quae eadem pagina de *modorum musicorum morali indole* explicui, adde *Lucianum Harmonide* init. Pag. 220. lin. 7. scribe *firmari*. Pag. 222 sq. quae ad locum *Aristoxeni* disputavi, in iis nota quae de *ambitu singulorum modorum inter se comparato* dixi nonnisi *exempli causa* posita esse, ut talia, quae facta esse aliquo tempore potuerint. Nam haec non ita plane, sed tali modo instituta esse puto. Nec tamen illa exempla ita elegi, ut satis tuta ab *reprehensione* essent: *Hypodorius* certe recentiore aetate usque ad *προσλαμβανόμενον* caneatur per *integrum disdiapason*, si *Meibomius Aristidem* p. 24. recte emendavit: *Dorius* autem saltem antiquitus non infra *ὑπάτην μίσην* descendebat (v. *Metr. Pind.* p. 252.). In *posteriori* quidem nulla *offensio* est, quod de *antiquis temporibus* non dicimus: at prius ubi *Aristoxeni aetate* iam institutum censueris, dicendum erit *Hypophrygiam tibiam* etiam ultra *A* descendisse: et *difficultas*, quam *Aristoxeni locus* offert, in hac quidem re aliter expedienda erit. Sed hoc est *altioris indaginis*. Pag. 248. lin. 19. lege *procedentem*; pag. 252. lin. 5. scribe *h*. Pag. 264. *versu extremo* dele vocem *impares*; pag. 265. lin. 13 sq. scribendum *per antiphoniam*. Pag. 270. lin. 7. post *Ἀφροδίτην* excidit *καὶ Διόνυσον*. Pag. 290. not. 11. corrige *Olymp. III, 32*.

Pag. 312. lin. 19. scribe *δεινοτάτων* et *ὀδόντων*. Pag. 323. lin. 14. et ult. memoriae vitio bis expressum est *μελιχος* p. *μέτριος* in loco Sophoclis recitando.

Plura typothetae maxime vitia in *Notis criticis* haeserunt: ex quibus hucusque haec notavi. Ad Olymp. I, 74. lin. 6. scribe *Pyth. III, 60*. Olymp. IV, 26. lin. 5. legendum *ex sua*. Olymp. VI, 82. 83. lin. 7. lege *προσέτριπαι*. Olymp. VII, 11. lin. 19. dele locum ex *Pyth. III*. citatum. Olymp. VII, 14. lin. 2. corrige *ex qua septem genuerit filios*. Olymp. VII, 86. pag. 390. lin. 5. pro vocula *ὄτι* scribendum *ὄπὸρ*. Olymp. VIII, 39. lin. 2. extr. scribe *καβαλίων*, et paulo post pag. 394. lin. 3. a fine corrige *Vs. 54*. ubi est *Vs. 58*. Olymp. VIII, 59. lin. 5. extr. ubi est *ὄμως*, scribe *ὄμῶς*, et Olymp. VIII, 60. lin. 10. lege *qui non vicerunt*. Olymp. IX, 56. pag. 400. lin. 13. legendum *interpolatus*. Olymp. XII, 20. falso dixi Beckium recepisse lectionem *ἐκ Πυθίωνος*. Olymp. XIII, 78. lin. 15. scribe *longa admissa esset*, ubi perperam *brevis*. Olymp. XIII, 109. pag. 428. lin. 4. reponendus numerus 59. ubi est 51. *Pyth. II, vs. 14*. pag. 443. lin. 35. dele haec: „*ὑποθεύσομαι vs. 84*.” Ibidem vs. 42. lin. 4. legendum *Pyth. IX, 87*. et *Pyth. II, 57*. lin. 16. *quod fit largitione*. *Pyth. II, pag. 451*. lin. 30. scribe *Vs. 82*. Ad *Pyth. IV*, pag. 460. lin. 13. emenda *Ἀχίροντι*, et *Pyth. IV, 258*. pag. 471. linea a fine tertia vocem *quercui* substitue *robori*. *Pyth. V, 98* sqq. pag. 481. linea a fine duodecima *τεῶ* scribendum pro *θεῶ*. *Pyth. IX, 32*. lin. 7. corrige *μὴν ἀνθρώπων*, ubi habetur *μὴν ἀρχά*. Nem. III, pag. 517. in descriptione metri epodorum vs. 3. ultima pars metri vitium traxit: nam pro $\overset{\cup}{\cup} \cup \cup \cup$ debet esse $\overset{\cup}{\cup} \cup \cup \cup$. Nem. IV, 49. male dixi *Εὐξενον* de Ponto non in usu esse, quod aliquoties offerunt tragici; ceterum vera lectio est *Εὐξέλω*. Ibidem vs. 77. lin. 9. erravi, quod feminino *σά* Pindarus non uti dixi; contrarius est locus Olymp. V, 4. Idem error commissus est ad Isthm. VI, 50. Notabis tamen Olymp. V, 4. Pindarus scribere noluisse *τὰν τεὰν*, contracta voce altera, ne ingratus admitteretur sonus. Nem. V, 53. pag. 530. lin. 8. adde *τριπλόαν* esse in Romana editione. Nem. VI, pag. 533. lin. 8. pro *ἔργ*. scribe *ἔργ*. Mox Nem. VI, 37. lin. 6. in fragmento, quod olim in Encomiis ferebatur, nunc primo Hymno vindicatum, maiuscula littera exhibendum *Μέλλαν*; ibidem lin. 7. "*Ἡρη* dativus esse debet. Deinde Nem. VI, 102. lin. 4. pro *anacrusi* scribe *cum crasi*. Nem. X, pag. 553. lin. 22. scribe *Non*. Nem. X, pag. 555. lin. 15. a fine repono *Vs. 64*. et pag. 556. lin. 6. pro *arsi* lege *thesi*. Nem. XI, 9. pag. 557. lin. 5. a fine scribe *δυωδεκάμηνον*. Isthm. VI, 50. erratum esse in forma *σαίς* et similibus Pindaro abiudicandis paulo ante monui. Postremo lepide ipsam *Tomii prioris appendicem* invasit error pag. 580. lin. 6. ubi corrige *paucos*. Quod superest, per universum priorem tomum ubi fragmenta Pindari respiciuntur, sponte patet non nostram afferri editionem sed Heynianam, quod aliter institui non potuit: quae tamen ubi in nostra collectione quaerenda sint, Index vocabulorum Graecorum docet; nisi quod aliquoties mutata lectio minus attentum fallere poterit, ut *Metr. Pind. p. 310*. ex fragmento affertur *τί ἔλπειται*, ubi nunc repositum *τί δ' ἔλπειται*. Sed haec enumerare singillatim non est operae pretium: verumtamen in commentariis perpetuis cavi, ne ad aliam praeter nostram fragmentorum collectionem provocaretur.

Tomii secundi in *Praefatione* quod pag. XXII. Suidae corrupta verba secutus *Philochorus* dixi iuvenem fuisse, quo tempore *Eratosthenes* esset senex, id ita corrigendum est, ut *Eratosthenes* iuvenis fuerit quum *Philochorus* senex: id quod egregie evicit Editor *Fragmentorum Philochori* p. 2 sq. Ibidem pag. XXVIII. lin. 20. scribe *Olymp. XIII, 74*. In *Scholiis*, quorum plagulae iuvenem accuratissimae doctrinae, *Christianum Fridericum Neue*, qui tum apud nos litteris operam dabat, emen-

datorem nactae sunt, paucissima deprehenderis typhetae vitia: quae deinceps corrigo, magna ex parte absoluta demum editione, quo pacto restituenda essent, deprehendi. Olymp. I, 13. lin. 5. corrige: *οιονει περιγράφεται*, ubi vulgo *οιον ειπειν γραφεται*. Olymp. II, 18. linea scholii ultima adde notam *Ve*. Ibidem ad vs. 48. pag. 67. linea Scholiorum a fine quinta pro inepto *φιλολόγοι δε Αθηνά* repone *φιλει δε Αθηνά*. Item Olymp. II, 53. lin. 3. novum scholium incipe: § *ημερα δε ησυχιος η του θανάτου* etc. Olymp. III, 19. pag. 94. lin. 1. scribendum *Απιν* flexo accentu; Olymp. III, 53. altera lacuna certa emendatione sic explenda: *ο τα περι Ηλιων συντάξας*. Olymp. III, 46. scribe *Αμαζόνες* paroxytonum. In notulis ad Schol. Olymp. V. pag. 118. lin. 5. legendum *schol. Olymp. VI. init.* Olymp. VI, 120. lin. 2. repone nominativum *εὐδαιμονία*. Olymp. IX, 12. p. 209. lin. extr. pro voce *ἀκαιρον* Boissonadus ad Herodian. Epimer. p. 283. recte correxit *ἀκυρον*. Notata Graeca, quae p. 253 sq. ad Olymp. XI, 84. edita sunt, pertinent ad vs. 92. p. 255. In scholiis ad Olymp. XIV. inscr. linea decima repone *Μινύου* paroxytonum, etsi talia in scholiis passim de industria retinui, non id quod probo secutus sed librorum fidem. Olymp. XIV, 31. extr. sic interpungendum: *ητοι στεφάνοις επαίρουσι τους στεφανουμένους οια πτεροίς, κνδρίμων αέθλων*. Pyth. III, 27. pag. 330. lin. 1. lege maiuscula littera *Σὺν κούροις τε καὶ κόραις*. Pyth. III, 104. corruptum *ο δε ἄπυρος* muta sic: *ο διάπυρος*. Pyth. IV, 14. ad memorabilia Hieroclis verba de Cyrenis, *κείσθαι τὴν πόλιν ἐπὶ λόφου μαστοειδοῦς λευκογείου*, quibus veram illius loci interpretationem contineri Explicatt. p. 267. tacitus agnovi, cf. Schol. Callim. in Apoll. 76. qui *ἀσβέστου* s. calcis iniecta mentione addit: *τοιαυτη γὰρ η Λιβύη λευκόγειος*. Ceterum de Cyrenarum situ, et maxime de fonte, de quo Explicatt. p. 282. dixi, conferri meretur Le Maire in Pauli Lucae Itin. Graec. Asiae min. Maced. et Africae T. II. p. 88 sqq. Pyth. V, 121. lin. 3. post *ἀπαλέξουσιν τῶν φαύλων* distingue plena interpunctione, et deinceps novam incipe notam: § *τας δε πομπὰς* etc. Nem. X, 17. lin. 3. dele punctum post *μολών*. Nem. XI, 28. pag. 512. lin. 1. scribe *διατθεῖσθαι*. Ibidem vs. 55. lin. 3. sine causa post *μεγάλα* delevi *τε*: illud igitur postliminio reducas velim, praesertim quum idem apud Pindarum ipsum sit. Isthm. II, 28. lin. 10. lege *Θήρωνι*: in aliquot certe exemplaribus video esse *Θήρων*. Isthm. IV, 60. lin. 4. corrige accentum *Σαλαμῆς*. Haec hactenus. Sed in hac quoque operis parte siqua praeter ea, quae in ultima pagina notabuntur, vitia deprehendentur, venia dabitur et nostrae et communi hominum imbecillitati atque huic litterarum generi erroribus, si quod aliud, innumeris obnoxio: in quo dum occupatus sum, magis indies intelligo nihil posse mediocriter perfectum elaborari, librosque in illo non optimos esse qui vitiis liberi sint, sed qui plurima bona contineant. In longo autem opere quo plura consideranda veniunt, eo minus cavere falsa queunt: ut non male mihi Callimachus dixisse videatur, magnum librum magno malo parem esse. Praeterea, ut scito Lobeckii verbo utar, vereor ne uni et alteri brevitas poenas dem: qui quidem nuper in exemplis sane mirificis viderim multos lectores adeo negligentis esse, ut vel ea, quae copiosius exposueris, contraria prorsus ratione accipiant.

Superest ut *varias lectiones ex libris Neapolitanis* ab *Ahlwardto* publici iuris factas colligam, nonnisi ubi opus videatur, aliquot verbis additis. Quibus sub unum conspectum positum iudicari poterit, quam illi libri fidem habeant. *Olymp. I, 3. γαρεύειν*. 28. *βροτῶν φρένας ὑπὲρ τοι ἀλαθῆ φάτιν*, lectio conflata ex glossemate *φρένας* et antiqua scriptura *φάτιν* alieno loco intrusa, mutato *τὸν* in *τοι*, quo nihil incommodius. Vide similem interpolationem Pyth. V, 42. Nova plane lectio est II, 69. *δέξ-*

κονται ἐσλοῖ, ex interpolatione nata neque ulla ratione tolerabilis. ΠΙ, 19. ἄλσιν p. ἄλσι, speciose, non vere; interpolatio est docti Graeci, qui ex Eustathio vel Gregorio Corinthio didicerat αἴτει esse ἐνδαιτήματα, et ap. Etym. M. ἄλσιν viderat dici τῆν αὔξῃσιν. VI, 62. μεταλλάξεν τέ νιν. VII, 11. 12. ἀδυμιεῖ θ' ἀμᾶ ἐν φόρμιγγι, portentosa lectio inde nata, quod θ' ἀμα μὲν duplici particula ferri non potuit, Grammatico non vidente θαμὰ scribendum esse et μὲν ac τὲ sibi respondere: v. nott. critt. VIII, 17. Κρονίω, memorabilis lectio interpolationem arguens ad antistrophas factam, ita ut spondeo responderet dactylus, qui admitti non potest. 38. οἱ δύο καδδέπισον: Grammaticus formam κάπειον vel κάπτειον, quae in libris est, expellere volebat. Vs. seq. habetur αὐθι τ' ἀτ. quo non opus. IX, 41. καὶ τὸ κομπᾶσαι π. κ. Corrector scripsit κομπᾶσαι, ut media syllaba ob stropharum plurimas brevis fieret; cf. modo crisin nostram ad Olymp. IX, 71. κομπᾶσαι vel dialecti nomine laborat. Vulgataμ κανχᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ αὐχεῖν, ex hoc ipso loco ut Pindaricam profert Antiatticista Bekkeri p. 102. 120. Αἰάντος ἐν τε δαῖθ' ὅς Ἴλ. turpissima interpolatio ad removendam dictionem satis notam Αἰάντειον βωμῶν Ἰλιάδα. XI, 21. δὲ ἐκφύντ'. 67. σταδίου et εὐθὺν τόνον, pulchre et vere opinor. 68. τρίγων γόνος Λικυμνίου, mire. 85. Ζηρός, hoc quoque ex interpolatione, ut pro iambo Διός γ' ab aliis reposito certe tempore par trochaeus apparet. XIII, 10. Τῆριος κόρον, pulcherrimum interpolationis stultissimum exemplum; deinde Θρασύθυμον, quae lectio aliunde nota. 59. σφετέρου ἐκ πατρ. manifesta interpolatio; cf. nott. critt. p. 418 sqq. 73. καὶ ὤστε, ex interpolatione. 103. ὅσα ἐν Ἀρκάσιν ὄσσον, hoc quoque haud dubie ex interpolatione. 105. Πιλλᾶνα καὶ, ex eodem insano interpolandi studio, quod Πέλλαντα ultima brevi dici metricus ignoraret; cf. nott. critt. p. 389. et Comment. ad Olymp. VII, 86. Postremo XIV, 11. καὶ Πύθειον, inepte. Mox Pyth. I, 56. οὕτως Ἰέρωνι τις ὄρθ. Θεῶν. 69. Ζεῦ, σὺν τίν κεν, utrumque ex interpolatione: in priori offenderat θεὸς monosyllabum; in altero videtur criticus σὺν τοι pro σὺν σοὶ accepisse, atque ideo illud τοὶ eiecisse. Π, 36. ποτ' ἐκείνον ἴκοντ' et ποτὶ κινὸν ἴκοντ', in quo sane ποτὶ κινὸν latere videtur: neque tamen hac lectione, quam Grammatico deberi non dubito, praecipua tollitur difficultas, quae est in iambo ἴκοντ'. 49. θεὸς πᾶν ἐπ' ἔλπ. prorsus imperita mutatio metrici, qui ἅπαν nesciret pyrrhichium esse. 76. καταγοριᾶν p. διαβολῶν, manifesta interpolatio ex vs. 53. petita, quia metricus nesciebat διαβολῶν recte habere. 82. ποθ' et πρὸς ἅπαντας ἅπαν; scilicet ne esset ἄγαν, quod vulgo erat, ineptum vocabulum per syncoram criticus finxit ἅπαν, hoc est ἀπάταν: cf. geminum πάρασι Olymp. VI, 18. a Grammaticis fictum. III, 36. πολλὰν δ' ὄρει. 80. ἐπίσταται μαθῶν, lectio interpolata, aut quod quum ἐπίστα in ἐπίστασαι transisset, metro succurrere aut quod insolentior formam ἐπίστα loco movere Grammaticus voluit. IV, 5. Πυθία p. ἱέρια s. ἱεῖα; interpolatio metrica prorsus impudens. 36. οἱ p. ἰν. 150. πλοῦτον λιπαύων, manifesta metrici correctio. 184. ἡμιθέοισιν γε πόθον ἔνδ. turpissima correctio. V, 42. κάθεισάν τοι μ. Hoc loco metricus suo se indicio prodit apertissime; est idem ille vir, qui etiam Olymp. I, 28. istud τοὶ infersit, utroque loco ut metro succurreret. Tertium huiusmodi interpolationis exemplum illato τοὶ factae metri causa v. in nott. critt. ad Nem. III, 72. In eodem carmine Pythio 104. χρυσάορα θεῶν ἀπίειν, eiecto Φοῖβον, quod metricus nesciret χρυσάορα trisyllabum esse. VI, 4. χροῦς ἐς ναὺν ἱρὸν οἰχόμενοι, correctio metrici, quam vel structura inconcinna prodit. 24. παιδ' ἔόν, quo non opus. VII, 10. Ἀπόλλων, τοὶ, manifeste a metrico profectum. Item sequentes hae lectiones ex metrici interpolatione natae sunt: VIII, 42. Θήβαις γόνους; ita enim haud dubie habent illi libri (cf. similem eiusdem hominis correctionem Olymp. XI, 68.)

84. *νίκαις τρισίν γ'* (cf. nott. critt. vs. 84. 105.); IX, 91. *ἀναμένονται* et *αἰεὶ ἄμυναται*, duplex eiusdem loci correctio: tertiam aliunde notam habemus *ἐπιμένονται*: veteres autem legerant *αἰεὶ μένονται*, v. nott. critt. Alius generis est IX, 122. *ἄνδρα γραμμᾶ ποτι*, quod merum videtur vitium; vitiis enim illos libros scaterere ex Ahlwardti Praefatione probabile fit. Interpolantis sunt X, 28. *βρότεια ἔθνεα*, correctio ob ἀπτόμεσθα facta, 69. *ἀδελφεοὺς καὶ ἐπ.* XI, 47. *Ὀλυμπία γ'*, 54. *φθονεροὺς δ' ἄμυνον ἔται*, ubi vel imperfectum correctionem arguit, quod etiam de illo κῆτο vs. 57. censeo, ubi libri illi habere dicuntur *μίλινα δὲ ἔσχ. καλλ. θάν. κῆτο*: in quo κῆτο metri causa assumptum. XII, 31. *ἀέλιποις ἐμβαλῶν*, de metrici interpolatione. Sed quo longius procedo, correctoris levitatem et impudentiam magis miror et indignor, ut *Nem.* I, 13. *νῦν γε πόρ' ἄγλ.* pro quo in iisdem etiam libris dicitur esse *νῦν γ' ἔγειρ'*, hoc quoque ex interpolatione: sed volebat criticus *νῦν γ' ἔγειρ'*. 68. *ῥιπαῖς τέκνου τὰν φ.* quod quomodo natum sit, varie explicari potest; interpolatori tamen id deberi non dubito; quod apertissimum in vs. 69. *ἐν εἰράνῃ χρόνον ἐκ σχερῶ αἰεὶ ἄπαντ'* 70. *ἀσυχίαν καμάτων μεγ. ποιν.* II, 12. *μὴ Ἰαρίωνα τῆλε νεῖσθαι*, interpolatio ideo facta, quod *Ἰαρίωνα* esse quadrisyllabum non intelligeretur. Cf. nott. critt. et Comm. Ibidem 19. *πέτρα θεοῦ* p. *Παρνασσῶ*, inepta lectio, male expleta lacuna, quum excidisset *Παρνασσῶ*. Nam *πέτρα θεοῦ* non unus locus dici potuit; nunc autem Pytho accuratius designanda erat. III, 10. pro *δ' οὐρανοῦ* habetur *δουνηλῶ* et *δωννόσῶ*, in quibus librariorum vitiis tanto minus haerendum, quo clarius est antiquam lectionem solam esse *οὐρανῶ*, quam, ne de Schol. Eurip. dicam, Aristarchus et Ammonius habuerint: v. Schol. et nott. critt. Ibidem 47. *ἔπειτεν χρόιον*, ut conieci. IV, 17. *Κλεωναίου ἦδ' ἀπ' ἄγ.* turpissima metrici interpolatio, quam operae pretium est tribus verbis illustrare. Quippe Grammaticus ut versus mensura, quam iambicam putabat (v. Schol. metr.), haec esset, $\bar{\cup} \cup \cup \cup \cup \cup$, vocis *Κλεωναίου* duas priores syllabas contraxit, et pro τ intulit $\eta\delta'$, ut ultima in *Κλεωναίου* corripere: quamquam ne hoc quidem fieri potest. Idem accidit vs. 49. ubi correctum est *Εὐξίνῳ*. V, 7. *ἦρωας ἐκ δὲ Κρόνου καὶ*, 37. *γαμβρὸν Πουειδάωνα οἱ πείθων*, 43. *μεταῖξαν ἄντα*, haec omnia in eodem strophae loco. *Μεταῖξαν ἄντα* criticus scripsit, ne construeretur *μεταῖξαντα ἔθνος*; in quo eundem tenes hominem, qui Pyth. X, 28. *reposita βρότεια ἔθνεα*: videtur tamen ille *μεταῖξαν* voluisse: alii dederant *μεταῖξας*, v. nott. critt. Ceterum *αἴσσειν* primam producere vel scriptura *ἄσσειν* docet et tot Homeri, Apollonii Rhodii, aliorum exempla. VI, 62. *Ἀλκιμίδας, τό γ' ἐπάρκισσας κλειτᾶ γενεᾶ*, hoc quoque credo ex correctione temeraria. VII, 37. *ἴκοντο δ' εἰς Ἐφύραν πλάνατες*: *πλάνατες* metrici correctio est ad removendum *πλαγχθέντες* facta: quod sicui confidentius pronunciare videbor, cogitat modo Pindarum non dicere potuisse *πλάνατες*, debuisse *πλάνητες*, cui *Φέρης Φέρητος*, non *Φέρας*, item *λέβης λέβητος*, *Μάγνης*, *Ἀφαρητίδαι*, *Μένδης* dictum fuerit: nec quidquam promoveris, si aut ad verbum *πλανᾶν* aut ad formam *φιλότας* et similes provocaveris, aut ad vocem *ἰσθᾶς*, quam ipsam ut singularem notaverat Herodianus: v. Explicatt. p. 271. Immo inaudita credo Graecis fuere *πλάνας*, *λέβας*, *κίλας*, *Φάνας* et talia: sed omnia haec nomina, quae a verbis non derivantur, servant litteram H, etiam ubi verbalia affinia, ut *πλανάτας*, Dorismum recipiunt. Addo *πλάνητες*, non *πλάνατες*, esse in cantico ap. Eurip. Iphig. T. 416. Nec vero in illa Neapolitana lectione licet statim pro lubitu corrigere *πλάνητες*. VII, 70. *ὀμνύω*. 78. *κολλᾶ χρόκον ἐν τε λ.* metrici interpolatio sensu plane carens, quia *χρόκος* non potest *κολλᾶσθαι*, eaque ideo facta, ut *χρῦσόν* satis aliunde firmatum eiceretur. VIII, 42. *ἐντὶ p. ἀνδρῶν*. IX, 29. *ἔγχ. τάνδε ζωᾶς πῆρι κατ' ἄν.* 34. *ὑπαψις ὦν*, male. X, 5. *Αἴγ.*

165.

- 268 Suidas: Ἀράχνη θηλυκῶς τὸ ὕφασμα, ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς τὸ ζῴδιον. Et deinde: *Εἴρηται δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδου καὶ παρὰ Πινδάρου καὶ παρὰ Καλλίου.* Ita et Callimachus ibidem: *Ἔργον ἀράχνα;* et fortasse huc pertinet etiam Sophoclis locus ex Inacho, ubi femininum esse Suidas dicit: *Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνῶν βροῖθει.* Cf. Lex. Seg. p. 442. ubi fere eadem habentur, item Etym. M. et Hesych. qui ad Aeschyli Laium provocat, ubi *ἀράχνον* legebatur. Pindaro nominativus fuit *ἀράχνας.* Apud eundem Suidam v. *Αἰθήρ* primus quidem locus Pindari est ex Olympio primo, sed alter Euripidis Andromeda Fragm. XXVIII, 3. ed. Musgrav.

166.

- 269 Schol. Pind. Olymp. XI, 58. *Τὸ βρέχετο ἀντὶ τοῦ κατασιωπᾶτό φησι. συνήθως γὰρ τὸ βρέχεσθαι ἐπὶ τοῦ σιωπᾶσθαι τίθησι. καὶ ἀλλαχοῦ κείται.*

Μὴ σιγᾶ βρεχέσθω.

..... — — — — —

Male in Scholiis *μηδὲ γὰρ βρεχέσθω:* et nihili est Heynii coniectura *μή τι.* Cf. Isthm. IV, 57. *ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾶ.*

167.

- 270 Eustathius ad Iliad. α, p. 128. extr. *Ἠγεμονεύς καὶ ἠνιοχεύς, καὶ ὁ ἐκ τοῦ Ἀλκαῖος Ἀλκεύς, ὅθεν καὶ Ἀλκείδης Ἡρακλῆς, καὶ ὁ ἐκ τοῦ παρὰ Πινδάρου διάβολος κοινῶς διαβολουεύς.* Idem ad Odyss. α, p. 1406. 14. *καὶ ὁ παρὰ Πινδάρου διάβολος ἀνθρωπος.*

168.

- 271 Etymologicum Gudianum p. 193. 9. *Ἐξεστηκῶς (Pindarice ἐξεστακῶς) διχῶς λέγεται παρὰ Θουκυδίδη καὶ Πινδάρου· ὅτι μὲν τὸ μάλινεσθαι καὶ ἔκφρονα εἶναι, ὅτι δὲ τὸ ὑπαναχωρεῖν καὶ ὑπεξέχεσθαι ἢ ἀφίστασθαι.* Cui loco quem Schneiderus addidit ex Etym. M. a Ruhnkenio allatum, eum ad Pyth. IX, 91. retulimus in nott. critt. Cf. Schol. Hom. ap. Heyn. T. VI, p. 638.

169.

- 272 Etym. M. p. 355. init. *Ἐπέτειον ἐπὶ τοῦ νῦν ἔτους· ἔπειτος γὰρ δεῖ λέγεσθαι τὸν ἐνεστώτα καιρὸν, οὐχὶ διὰ τοῦ φ, ἀλλὰ διὰ τοῦ π, ὡς φησι Πίνδαρος καὶ Δημοσθένης. ῥητορικῆ.* Pro voce *ἔπειτος* correxerim *ἐπέτειος*, quod est ap. Demosth. c. Timocr. p. 651. 16. neque aliter antiquissimae inscriptiones Atticae. Apud Suidam tamen v. *ἐπέτειον* eadem lectio est, additis his: *ὡς φησι Πίνδαρος· καὶ ἐπέτειος ὁ κατ' ἔτος γινόμενος*, omisso Demosthenis nomine; unde tamen nondum mihi persuaserim *ἔπειτος* Pindari esse. Quid si *ἔπειτες* fuit?

170.

- 273 Etym. M. p. 404. 21. *Ἐχέτης (Pindarice ἐχέτας) ὁ πλούσιος, ὡς Πίνδαρος· ἀπὸ τοῦ ἔχω ἐχέτης· σθένω σθενέτης, καὶ ἐρισθενέτης.*

171.

- 274 Eustathius ad Iliad. ξ, p. 975. 46. *Ἔστι δὲ καὶ γυμναστικὴ λέξις τὸ ἀλείφειν, ἐπεὶ καὶ οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες εἶχον ἐλαιον, ἐξ οὗτινος ἠλαιοῦντο, εἰπῶν κατὰ Πίνδαρον.* Cf. Hesych. v. *ἐλαιούται θρίξ.*

172.

Etym. M. p. 517. 25. ετ Gud. v. κλέος: Πίνδαρος οὐκ οἶδα ποῦ φησι κλέος κλέος 275 καὶ συγκοπῇ κλέος. Sumpsit Etymologus ex Schol. Pind. Nem. II, 77. Ὅρειαν ἔνοι διὰ τὸ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ Ταύρου κείσθαι, κατὰ ὕφαισιν τοῦ ὕ, ὡς καὶ τὸ κλέος ἔκατι.

173.

Schol. Venet. B. ad Iliad. ο, 137. Μάριψι: κυρίως χερσὶ συλλήψεται. μάρη γὰρ 276 ἢ χεὶρ κατὰ Πίνδαρον, ὅθεν καὶ εὐμαρές. δηλοῖ ἀπλῶς καὶ τὸ καταλαμβάνειν· καὶ μάρνασθαι δέ, τὸ διὰ χειρῶν μέχεσθαι. In Schol. Lips. ad Iliad. γ, 307. haec sunt ab Hermanno, qui meo rogatu codicem inspexit, mecum communicata: οἱ δέ (disputatur de voce μαρνάμενον) ἀπὸ τοῦ μάρη ἢ χεὶρ, ἡγουν τὸ διὰ χειρῶν μάχεσθαι κατὰ Πίνδαρον, ὅθεν καὶ εὐμαρές.

174.

Etym. M. p. 579. 3. v. μεμνῆτο: Πίνδαρος δὲ Δωρικώτερον διὰ τῆς αἰ μεμνῆατο. 277 Singularem esse μεμνῆατο, non adducor ut credam: quod tamen velle Grammaticus videtur. Igitur pluralem esse statuo μεμνῆατο.

175.

Apollonius Lex. Hom. Ξεινοδόκος· ξεινοδόχος, ὃ τοὺς ξένους ὑποδεχόμενος. ὃ δὲ 278 Πίνδαρος·

Ξεινοδόκησέ τε δαίμων,

— — — — —

ἀντὶ τοῦ ἐμαρτήρησε. καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεῖα·

Ξεινοδόκος μὲν ἐγώ.

Odyss. σ, 63. Deinde in eandem rem affert versum Simonidis, in quo ξεινοδόκων p. μαρτήρων:

Ξεινοδόκων δ' ἄρ' ἄριστος ὃ χρυσὸς ἐν αἰθέρι λαμπρός,
ut emendavit Heynius addito ἄρ'· nisi potius fuit ξεινοδόκων δ' ὄχ' ἄριστος: ac rectius scribi λάμπων, quod est apud Zonaram p. 1415. et Etym. M. idem vidit, cui tamen in eo non assentior, quod cum Etym. et Zon. ξεινοδοκῶν vult, et alia praeterea molitur. Versus Simonidi tributus hexameter est heroicus; ex quo intelligitur male eundem Pindari dici ap. Etym. M. et in Etym. Gud. v. ξεινοδόκος, ubi transpositis nominibus Pindaro adscribitur, quod Simonidis est, Simonidi vero tribuuntur corrupta verba ξεινοδόκησε Τελαμών. Eodem errore inquinatus est Zonaras l. c. ubi praeterea τε λαβών. De usu vocis ξεινοδόκος v. Albertum ad Hesych. T. II, p. 702. quem in Photio ad partes vocando errasse notavit Tollius ad Apollon. l. c. Ad Simonidis versum Schneiderus bene comparavit alterum eiusdem poetae Anthol. T. I. p. 62. ed. Iac. pr.

176.

Schol. Ven. B. ad Iliad. χ, 51. ad vocem Ὀνομάκλυτος· Κατὰ σύνθεσιν οὖν ἔστιν, 279 ὡς τὸ τοξόκλυτος παρὰ Πίνδαρον, καὶ περιόκλυτος. Aliter Schol. Victor. et Townl. ap. Heyn. T. VIII, p. 245. Κατὰ σύνθεσιν οὖν, ὡς τοξόκλυτος· ἔστι γοῦν παρὰ Πίνδαρον τὸ θηλυκὸν αὐτοῦ ἐν παρωνύμῳ χαρακτήρι· ὀνομάκλυτα γὰρ ἔστι: ubi Heynius putat Pindari fuisse τοξοκλύτα: mihi videtur Pindarus dedisse Ὀνομακλύτα vel Ὀνομακλυτά.

177.

280 Athenaeus I, p. 24. B. et VI, p. 248. D. ex Pindaro:

Ποτίκολλον ἄτε ξύλον ξύλω:

Conglutinatum tanquam lignum ligno. Legitur et ποτίκολλων; sed ποτίκολλον plurimi libri habent. V. Schweigh. Animadv. T. I, p. 187. et p. 496. T. III, p. 467.

178.

281 Choeroboscus manuscriptus a Bekkeri excerptus fol. 248. Σημειούμεθα παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ Τά μοι ῥερωπώμινά κείται, καὶ τὸ ῥερίφθαι ἔπος παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ τὸ ῥεραπισμένα νῶ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι. Scribendum videtur ῥερίφθαι, ut Ράριον.

179.

282 Schol. Ven. B. et Lips. ad Iliad. ζ, 24. Σκότειον, ὡς λόγιον· τὸ γὰρ κύριον πρὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξείαν: et σκότιον δὲ, ὡς λόγιον· τὸ γὰρ κύριον παροξύνεται παρὰ Πινδάρῳ: et τὸν ἐκ λαθραίας μίξεως γεννηθέντα· τὸ δὲ κύριον ὄνομα Σκοτίας. Igitur quidam Σκοτός in Pindaricis legebatur.

180.

283 Etym. M. p. 172. 8. v. Αὐτίκα: Σημαίνει δὲ παραχοῆμα, εὐθέως. ὡς περ παρὰ τὸ πολλὰ γίνεται πολλάκι, καὶ ὀλίγα ὀλιγάκι, καὶ δέκα δεκάκι, καὶ παρὰ τούτων Δωρικῶς τουτάκι, ὡς παρὰ Πινδάρῳ, Τουτάκι πεξαμένης· οὕτω καὶ παρὰ τὸ αὐτὰ αὐτάκι καὶ κατὰ ἀντίθεσιν αὐτίκα. Πεξαμένης vel dialecti nomine corruptum est. An fuit: Τουτάκι τε ζαμένης?

181.

284 Etym. M. p. 249. 50. et Zonaras p. 466. Δαυλός, ὁ δασύς. παρὰ τὸ δάσος γίνεται δασῶ ῥῆμα, ὡς τείχος τειχῶ, ἀφ' οὗ Πινδαρος τετελιχεται. „Forte sic legit Noster, ait Tittmannus, pro τετελιχεται, quod extat Pyth. VI, 9. Isthm. V, 56. (IV, 49.)”

182.

285 Etym. M. p. 504. 3. Κέρατα γὰρ καλοῦσι πάντα τὰ ἄκρα, ὡς φησι Πινδαρος:

Ἵψικέρατα πέτραν,

ἀντὶ τοῦ ὑψηλὰ ἀκρωτήρια. Ἐχουσαν addit Hemst. ad Plut. p. 312. nec male, quamquam paulo aliter Zonaras p. 1185. ubi in fragmento Pindari perperam ὑψικέραντα, item Lex. ms. ap. Albert. ad Hesych. T. II, p. 232. et Etym. Gud. p. 315, 12. Pindarico usus est Aristophanes Nub. 591. Φοῖβ' ἄναξ, Δήλιε Κύνθιαν ἔχων ὑψικέρατα πέτραν: unde apud Pindarum fuisse Δήλιαν Κύνθου ἔχων ὑψικ. πέτρ. sine idonea causa Hermannus statuit.

183.

286 Lesbos de figuris p. 184. Valck. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο σχῆμα ἀπὸ Βοιωτίας, ὃ δὴ καὶ Πινδαρικὸν λέγεται, ὅτι πολλάκις αὐτῷ κέχρηται. γίνεται δὲ οὕτω· Λακιδαιμόνιος πολεμῆ Ἀθηναίος. Μελιρρόθων δ' ἔπεται πλόκαμοι, ἀντὶ τοῦ ἔπονται. διηγεται σάρκες, ἀντὶ τοῦ διήγοντο. In priori editur πλοκαμοί: ad μελιρρόθων, hoc est μελιρρότων, ut ἀλλήροθος, deest substantivum ἀνθίων aut simile. Διηγεται corruptum est: fuit credo διήγετο, Pindarice διάγετο. Neminem neque priorum neque recentiorum praeter Pindarum ita locutum esse tradit Schol. rec. ad Olymp. X, 5. contra

apud Pindarum multa huiusmodi fuisse Eustathius docet ad Odyss. τ, p. 1867. 21. (cf. nott. critt. ad Olymp. VIII, 8.) qui *Αλοικόν σχῆμα καὶ Λωρικόν* vocat: idem tamen ad Iliad. ζ, p. 1110. 51. ab Homero hoc Pindarum mutuatum esse tradit, neque huic soli usurpatum dicit, sed etiam τοῖς κατ' ἐκείνον διορίζουσιν, ad Odyss. α, p. 1427. 9. Ac sane etiam alii et ante Pindarum et post eum hac figura usi sunt, de quo vide partem exemplorum a Matth. Gramm. Gr. p. 420 sq. collectorum: sed Lesbonactem sua ex Pindaricis collegisse non est quod neget. De figura Pindarica cf. praeter alia Fragm. 162.

184.

Servius ad Aen. V, 830. *Fecere pedem] Podium, hoc est funem, quo tenditur velum: quod Graece πόδα vocant, ut est apud Pindarum et Aristophanem.* De re vide Lexica, imprimis Schneiderum v. πούς. Πόδες ναός est Nem. VI, 57. sed alio sensu: itaque Servii locum eo referri nolim.

185.

Quintilianus X, 1, 109. de Cicerone: *Non enim pluvias, ut ait Pindarus, aquas colligit, sed vivo gurgite exundat.* Quod Capperonerius male ad ὕδατα ὄμβρια Olymp. X. init. retulit, probante licet Sarpio Quaest. philol. p. 56.

186.

Deperditum quidem fragmentum, de cuius tamen argumento constat, hoc loco memorabo. Plutarchus de Pythiae oraculis c. 18. Πίνδαρος δὲ καὶ περὶ τρόπου μελῳδίας ἀμιλουμένου καθ' αὐτὸν ἀπορεῖν ὁμολογεῖ, ὅτι οὐδὲν γὰρ ἔστι δεινὸν οὐδὲ ἀτοκὸν αἰτίας ζητεῖν τῶν τοιούτων μεταβολῶν· ἀναιρεῖν δὲ τὰς τέχνας καὶ τὰς δυνάμεις, ἂν τι κινήθῃ καὶ παραλλάξῃ τῶν κατὰ ταύτας, οὐ δίκαιον. Reiskius putabat excidisse locum paulo post c. 23. allatum, qui est Isthm. II, 3. prorsus contra Plutarchi sensum. Erat locus de modo musico Pindari aetate obsoleto.

187.

Postremo addam etiam res et verba a veteribus tradita, quae quum olim inter fragmenta relata fuerint, ad Epinicia referri probabiliter queant. Χεράδει σποδίῳ, quod ap. Etym. v. χέραδος p. 808. 40. Pindaro tribuitur, ad Pyth. VI, 13. pertinere docui in nott. critt. ubi scribendum conieci ε' Πυθίων, a quo me non retrahit, qui Etymologum compilavit, Scholiastes Homeri ap. Heyn. T. VIII, p. 843. Huiusmodi item sunt loci olim in fragmentis habitati ap. Schol. Aristoph. Acharn. 61. et Suid. v. βασιλεύς coll. Pyth. III, 70. Olymp. I, 23. atque ap. Schol. Olymp. VIII, 64. coll. Pyth. I, 15. ubi v. nott. critt. porro ap. Schol. Ven. ad Iliad. β, 367. Γνώσται δ' εἰ καὶ θεοπέσι] λείπει τὸ βουλῆ, ὡς Πίνδαρος: quod pertinet ad Olymp. IX, 118. ubi v. Commentarios. Quod vero Aristides habet T. I. p. 255. de aqua Aesculapii salubri: καὶ οὐτ' ἂν γάλα παραβάλοιο, οὐτ' ἂν ὄλον ποθήσειας, ἀλλ' ἔστιν ὡς περ Πίνδαρος τὸ νέκταρ ἐπόλησεν, αὐτόχυτον (sic recte Canterus pro vulgato αὐτόχυμον) πύτιμον, θεῖα τιμὴ κράσει κεκραμένον: id est ex Olymp. VII, 12. vulg. ubi νέκταρ χυτὸν Scholiastes explicat αὐτόχυτον. Νίκη μίγνυσθαι et ἔργω μίγνυσθαι, quae Eustathius Pindaro tribuit locis in explicationibus ad Olymp. I, 22. allatis, non videntur ex deperditis esse, sed ex similibus in superstitionibus carminibus locis formata. Similiter censeo de verbis Eustathii ad Odyss. θ, p. 1605. 8. ὕμνον δὲ ἀοιδῆς περιφραστικῶς τὴν φθῆν λέγει· ἔξ οὐ λαβὼν καὶ Πίνδαρος ὁμοίως γράζει πολλαχοῦ: haec enim refero ad usitatas Pindaro formulas ὕμνος ἐπίων, ἀοιδὰ ἐπίων. Ἀργάντες ταῦροι παρὰ Πινδάρῳ

„könnte nur ein lilliputischer Geist verlangen. Aber die Kommata, in welche ein pindarisches Kolon zerfällt, sind so groß, daß, die wandelbaren Abschnitte durch Vereinzelung der Verse bemerkt zu sehn, auch ein Verskundiger wünschen darf. Wer ein ganzes Komma in einer Zeile fortlaufen ließe, der miede scheinbar die Wortbrechungen; so, wie wenn einer, dem gebrochenen *facun|de nepos* oder *u|xorius* und *ve|nale* ausweichend, die ganze sapphische Strophe unabgesetzt im breitesten Folio ausbreitete. Wer dagegen Pindars lange Kommata durch veränderliche Abschnitte zu zerlegen sich bequemt, der meidet nicht nur, sondern tilgt wirklich die lästigen, sowohl Sinn als Verhalt störenden Wortbrechungen der Grammatiker. Die wenigen nachbleibenden werden ähnlich seyn jenen kunstmäßigen Ausnahmen bei Horaz, *prodiga per|lucidior vitro*, oder, *purpura ve|nale*, *nec auro*: wo zwei Vertheile oder zwei verwandte Verse zusammenwachsen, nicht ohne rhythmische Kraft, die der Deutsche lebendiger in der eigenen Sprache wahrnimmt, z. B. Sasse „der alt|rühmlichen Hansaburg! oder im Doppelverse: Anders nur dich, Größster! Engeln selbst Viel|namiger! nennend.

„Leicht genug, meinen wir, ist die Auflösung des Knotens; sie zu finden war nicht sehr leicht. Man mußte die ganze rhythmische Kunst, vom Hexameter bis zu den Höhen der Lyrik, wo das pindarische Eidos blüht, durchforschen und durchempfinden; kalte Beobachtung mußte sich erwärmen zu innigem Gefühle des Natürlichen, des Nothwendigen. Nie wäre der Bau des erhabenen Eidos mir klar geworden ohne die lehrreichen und begeisternden Gespräche mit Schulz, der des Rhythmus in Musik und Tanz, unter wenigen, Meister war, und den Tanzrhythmus für die Seele der Musik erkannte. Ihm danken wir auch des Hexameters Vortrag im Maße der ernsthaften Polonoise, welche je drei gerade Takte zusammenfaßt (Zeitm. S. 181 — 2):

Ar-ma vi-rumque ca-no, Tro - iae qui primus ab o - ris —

Non rastros pa-ti - e - tur hu - mus, non vi-ne - a fal - cem.

„Durch Schulz angeregt prüfte der große Rhythmiker Fasch für sich selbst von neuem, und bestätigte. Vorher hatte Fr. Nicolai, auch er ein Musikforscher, nach Unterredungen mit älteren Tonkünstlern, worunter der Dichter Zachariü war, dem Hexameter das nämliche Maße bestimmt.

„Etwa um den Anfang der neunziger Jahre kam ich zu der Ansicht, daß ein Pindarischer Chor als eine große rhythmische Periode, theilbar in Kola und Kommata, zu betrachten sei; und mancher Freund und Besuchende mit mir freuete sich der neuen aus grammatischer Wildniß aufstrebenden Anordnung. Als der Graf Stolberg im Jahr 1793 seine Reisebeschreibung für den Druck ausarbeitete, war dieser Stoff unserer Gespräche so gewöhnlich, daß er ihn (III. S. 130 — 1.) wie Gemeingut gab, und selbst den Kunstausdruck, große rhythmische Periode, gefällig aufnahm. Im Jahr 1802 ward das Wesentliche der neuen Ansicht, in der Zeitmessung S. 242 — 3. den Mitforschenden vorgelegt, kurz und einfach.

„Aber was liegt an diesem Wann und Woher? Nichts geringeres, als der gute Name des Mannes, der das Gefundene in der Zeitmessung für eigen ausgab.

„Herr *Ahlwardt* nimmt die Entdeckung als die seinige in Anspruch. Er habe ein „Jahr vor der Zeitmessung, in dem „berühmten“ Programm von Ostern 1801, über die „gebrochenen Verse „sich lustig gemacht“, und die Brechungen *alle durchaus* verworfen; „auf sein Programm habe die Zeitmessung hingewiesen, und den *Entdecker* aufgefordert zu „weiterer Ausführung. Dies behauptete er 1810 im Jen. Int. Bl. 31, und nachdrücklicher „1821 im Liter. Convers. Bl. N. 134.

„Wahr ist: *A.* verwarf dort *alle* Wortbrechungen bei Pindar und allen Lyrikern. „Nur das Mittel sie wegzuschaffen hielt er zurück; nächstens wollte er es bekannt machen. Die Zeitmessung dagegen sprach ihr eigenes, nicht so heroisches Mittel aus, „nämlich dafs ein Chorreigen Pindars, *als grofse rhythmische Periode*, in Kola und veränderliche Kommata getheilt, *wenige* und untadelhafte Wortbrechungen behalte, gleich denen „in den Oden Horazens und der Aeolier. Dies Mittel gegen störende Wortbrechungen, „*kunstverständige Anordnung der grofsen rhythmischen Periode*, dies, dies war der eigentliche Fund, der etwas mehr als mechanisches Silbenzählen erforderte. Schon im Jahr 1793, „eh *A.* mit dem Finder in Berührung kam, hatte der Graf *Stolberg* das Kunstwort, *grofse* „*rhythmische Periode*, im Gespräch aufgefaßt. In der Zeitmessung zuerst ward der Sinn des „Kunstwortes bestimmt, und als Mittel gegen unzulässige Wortbrechungen vorgeschlagen.

„Dem Vorschlage ward zugefügt: „Eine genauere Erörterung hoffen wir von *Ahlwardt.*“ Dies bezog sich auf das vorlaute Programm, und *A.* begriff das schonende Wort „sehr wohl. Es hiefs verdolmetscht: Du zur Unzeit lustiger Freund hast das anvertraute Mittel gegen gesezwidrige Wortbrechungen mißverstanden und über Gebühr ausgelehnt. Vernimm es noch einmal Schwarz auf Weifs. Wir hoffen nun, du werdest es „nicht als Universalmittel mißbrauchen, sondern die Fälle der Anwendbarkeit bestimmen durch genauere Erörterung.

„Hätte *A.* die entlehnte Idee, die er ausführen zu wollen ankündigte, in der That „ausgeführt; gern liefse man ihm stillschweigend die kleine Ehre der Erfindung. Aber „nicht nur das Entlehnte verunstalten, sondern den Eigner selbst der Entwendung beschuldigen, ja ihn als Doppelten, als Heimtückischen behandeln: wie konnte der Mann sich „so weit vergehn an einem, dem er keine Beleidigung vorwerfen kann? den er, noch im „letzten Briefe von 1816, als seinen „Wohlthäter und Freund“, mit innigster Liebe, mit „unauslöschlicher Dankbarkeit, zu verehren bekennt?

„Gegen den nun, weil er die Rolle des Entwenders ablehnt, ruft der dankbare Verehrer alle Furien der Rachsucht auf, und schließt sich an dessen ergrimmtten Feind, den „giftigen Sachwalter einer geheim wirkenden Macht.

„Was denn so sträfliches soll der Verehrte gethan haben? Er hat im Jahr 1808 oder 9, „als *Boeckh* über Pindars Versmalse schrieb, einem Hausfreund, der mit *A.* ein Geschäft „hatte, auf die Frage um Aufträge gesagt: Grufs und Ermahnung, sein als nahe versprochenes Werk zu beschleunigen, bevor die krause Materie noch krauser wird. Hierauf, „nachdem *Boeckh's* Aufsatz erschienen war, hat *Vofs der Sohn* auf einen herabsehenden Brief „*Ahlwardt's* geantwortet, es sei eine geistreiche Schrift, die manchen Nachsprecher zum „Nachdenken erwecken könne. Als im Jahr 1810 der unbesonnene *A.* die Entdeckung „der *Vossischen* Lehre sich zugeeignet, haben *Vater und Sohn* gesagt, lange vor dem rüchbaren Programm sei jene Lehre, aber rein von Uebertreibung, in Eutin gelehrt worden, „und dem Programmschreiber im Gespräch mitgetheilt.

„Diese abwehrende Aussage machte *Boeckh* 1814 in seinem Pindar bekannt. Erst im „Jahr 1816 den 12. März schrieb *A.* an *Vofs* einen sehr langen *rechtenden* und *drohenden* „Brief, mit der heftigen Bethuerung: „Beschwören woll' er mit tausend Eiden, dafs *V.*

„über Wortbrechungen ihm nichts, weder schriftlich noch mündlich, mitgetheilt“. Die „Antwort war kurz: „Ich warne“.

„Drauf kam ein kleinlauter Brief vom 16. April 1816, worin A. „den dankbar verehrten Wohlthäter und Freund bei der alten Freundschaft bat und beschwor, ihm bestimmt zu melden, wo, wann und wie er ihm die Entdeckung mündlich mitgetheilt; er erinnere sich „keines Winks, das sein Freund die Brechungen so leugne, wie das Programm.“

„Jetzt beantwortete V. am 6. Mai 1816 umständlich und bestimmt beide Briefe, sowohl jenen trozigen und unwahrhaften, als diesen zur Wahrheit sanft einlenkenden. Wenn man „einen Chor Pindars, als *rhythmische Periode*, in ihre Kola, und die wiederum in Kommata „mit veränderlichen Absätzen, zergliedere; so behalte er wenige und geregelte *Wortbrechungen*. Diese vor 1794 gefundene Ansicht habe V. mehreren, und 1797 *Ahlwardten* im Gespräch mitgetheilt, wahrscheinlich im Sommer zu Neubrandenburg, gewiss zu Eutin im „Herbst. A. hatte darauf in dem Programm von 1801 sich eines Mittels gerühmt, wodurch „gar keine Brechungen, weder bei Pindar, noch irgend einem Lyriker nachblieben. Sein „Mittel habe A. nicht angezeigt. Jezo gefalle ihm, jenes in der Zeitmessung ausgesprochene „für sein eigenes zu erkennen. Eigen sei ihm das kühne Wort, das jenes Mittel gegen „alle Brechungen ausreichte. Dies, wenn er es zu beweisen sich getraue, möge er öffentlich anzeigen mit Mäßigung.

„Ahlwardt schwieg. — Im Conversationsblatt aber wagt er nach fünf Jahren zu versichern: „seine Antwort auf, „„Ich warne““, habe in etwas stärkerem Tone bis zur Evidenz „entwickelt, das V. der Entdecker nicht sei, nicht sein könne, und ihn zu bestimmter Erklärung aufgefordert; eine Antwort hierauf sei nie erfolgt; und nun müsse V. nicht weiter geschont werden.“

„Die erste dieser Versicherungen wirft einigen Verdacht auch auf die letzte. Doch gesetzt, die geforderte Antwort sei ausgeblieben; konnte nicht Anforderung, nicht die Antwort darauf, in einem Posthause verloren sein? Mußte nicht A. wiederholt sich erkundigen, eh er zu einer so schonungslosen Züchtigung sich entschloß?

„Lese denn A. hier aus der nicht angekommenen Antwort vom 6. Mai 1816 ein paar „Stellen, wobei ihm das Herz klopfen wird.

„Nach dem Druck Ihres Programms schrieben Sie mir, das Sie jene Entdeckung, wie „so viel anderes, mir verdankten. — Dies melden Sie selbst (in dem trozigen Briefe vom 12. „März 1816), erklären es aber für einen Ausbruch des innigsten Dankgefühls, der nichts „weiter gemeint, als das mein *Wiederhergestellter Vers des Sofokles*, im D. Mus. 1777, Sie „schon in Rostock 1788 zum Vergleichen der Strofen und Antistrofen veranlaßt habe“.

„Ferner: Warum baten Sie nicht zutraulich, Ihnen die Ausführung meiner Idee zu „überlassen? Ich hatte ja Ihnen, als Sie meinen *Auszug aus Ovids Metamorfosen* für die „Schulen zu bearbeiten unternahmen, auf Ihren Wunsch willfährig meine Emendationen „als eigene zu gebrauchen erlaubt. Ich hatte sogar, als Sie meine Erklärung von Theokrits „*τὸς λύκος*, die Sie in Eutin noch bekämpft, ohne Erlaubniß Sich zueigneten, still geschwiegen.“

Man sieht, wie A. das Sprüchlein, Freundesgut sei gemein, zu benutzen wußte. Heidelberg, 5. Jul. 1821.

Johann Heinrich Vofs.

Iam quae ad iudicium de me et adversario ferendum necessaria sunt, habes omnia: quae tum, quum Prooemium huius partis scribebam, non suppetebant: nunc quum ante editum volumen res ad liquidum perducta esset, honestatis ratio postulabat, ut inconsideratam adversarii criminationem diluerem. Scrib. Berolini mense Augusto a. MDCCCXXI.

I.

CONSPECTUS OPERIS.

	Pag.		Pag.
Tomii primi pars prior.		<i>Σχόλια εἰς Νέμεα</i> . . .	424—513
Praefatio editoris . . .	V—XL	<i>Σχόλια εἰς Ἴσθμια</i> . . .	514—556
^{Ὀλυμπιονίκαι}	1—62	Tomii secundi pars altera.	
^{Πυθιονίκαι}	63—129	Pindari Epinicionum interpre-	
^{Νεμεονίκαι}	131—176	tatio Latina cum com-	
^{Ἴσθμιονίκαι}	177—205	mentario perpetuo.	
Tomii primi pars altera.		Prooemium	3—12
De metris Pindari libri tres.		De vita et temporibus	
Index capitum	V—VI	Pindari	12—28
Prooemium	1—4	Interpretatio Latina . . .	29—99
Liber primus	5—109	Aug. Boeckhii Explicati-	
Liber secundus	110—159	ones ad Olympia . . .	100—223
Liber tertius	160—340	Aug. Boeckhii Explicati-	
Notae criticae in Pindari Epi-		ones ad Pythia	224—347
nicia.		Lud. Dissenii Explicati-	
In Olympia	343—432	ones ad Nemea	348—480
In Pythia	433—511	Lud. Dissenii Explicati-	
In Nemea	512—558	ones ad Isthmia	481—550
In Isthmia	559—578	Fragmenta Pindari digesta ab	
Appendix	579—582	Aug. Boeckhio.	
Addita est tabula modorum		Prooemium	553—557
musicorum.		I. ^{Ἴσθμιονίκαι}	557—559
Tomii secundi pars prior.		II. ^{Ἵμνοι}	559—567
Praefatio editoris . . .	III—LII	III. ^{Παιάνες}	567—574
^{Σχόλια εἰς Πινδάρου Ἐπι-}		IV. ^{Διδύραμβοι}	574—585
^{νίκια.}		V. ^{Προσόδια}	586—589
Notata de auctoribus scho-		VI. ^{Παρθένια}	589—595
liorum	3	VII. ^{Ἵπορχήματα}	596—604
^{Βίος Πινδάρου}	4—10	VIII. ^{Ἐγκώμια}	604—607
^{Σχόλια εἰς Ὀλύμπια}	11—296	IX. ^{Σχόλια}	607—619
^{Σχόλια εἰς Πύθια}	297—423	X. ^{Θρηνοί}	619—625
		XI. ^{Ἐξ ἀδήλων εἰδῶν}	625—686
		Appendix	687—698

II.

INDEX VOCABULORUM IN PINDARI CARMINIBUS.

Nomina propria asterisco signata sunt. In Fragmentis (F.) numeri marginales respiciuntur.

A.

- Ἀβίπτιστος ἄϊμας* P. II, 30.
 * *Ἄβι* F. 200.
 * *Ἄβρις* F. 193.
 * *Ἄβας*. *Ἄβαντος ἀγνιάς* P. VIII, 57.
ἄβιατος. τὸ πάρος *ἄβιατον* O. III, 57. *ἄβιαταν* ἄλα N. III, 20.
ἄβλαβής. *λαῶ ἄβλαβῆ* P. VIII, 56. *λαὸν ἄβλαβῆ* O. XIII, 26.
ἄβουλι N. VIII, 9.
ἄβουλι O. XI, 43.
ἄβρός. *ἄβρον πλοῦτον* P. III, 110. *λόγον* N. VII, 32. *στέφανον* I. VII, 65. *κῆδος* O. V, 7. I. I, 50. *σῶμα* O. VI, 55. *ἄβρᾶ Κρηθεΐς* N, V, 26.
ἄβρότας ἄβρότατος ἐπι P. VIII, 93. *ἄβρότατος* ἔλυσε P. XI, 34.
ἀγί. *ἀγᾶν διαπλέκων* P. II, 82.
ἀγάζομαι. *ἀγάζομενοι λοιβαῖσιν πρώταν θεῶν* N. XI, 6. *δύνασιν ἀγασθεῖς* P. IV, 238.
ἀγαθία *Ἰνδοῶν* P. IX, 73. N. VI, 35.
ἀγαθός. *ἀγαθῶ* I. VII, 69. *ἀτειρεῖ σιν ἀγαθῶ* O. II, 36. *μάντιν ἀγαθόν* O. VI, 17. *ἀγαθᾶν ἑλπίδα* I. VII, 15. *ἔπος ἀγαθόν* I. I, 46. *ἀγαθοὶ καὶ σοφοὶ ἄνδρες* O. IX, 30. *ἀλλ' ἀγαθοὶ* P. III, 53. *ἀγαθοὶ πολεμισταὶ* I. IV, 28. *ἀγαθαὶ ἄγκυραι ἀπασκίμφται* O. VI, 100. *γάμαι ἀγαθαί* O. VII, 10. *ἀγαθῶν πατέρων* O. VII, 91. *κρεσσόνων ἀγαθῶν* O. II, 26. *ἄλλα ἐπ' ἄλλον ἀγαθῶν* O. VIII, 13. *ἐργμάτων ἀγαθῶν* N. IV, 83. *ἐξ ἀγαθῶν* N. XI, 30. *ἐν ἀγαθοῖς* P. II, 81. *ἐν ἀγαθοῖσι* P. X, 71. *ἀγαθοῖς* P. II, 96. III, 71. IV, 285. I. I, 5. I. VI, 26. *ἀγαθοῖσι* N. VII, 63. *ἀεθληταῖς ἀγαθοῖσιν* N. X, 51. *λόγοις* N. XI, 17. *κῆραθῶ Τηλεμῶνι* P. VIII, 105.
 * *Ἀγάθων*. *Ἀγάθωνι καλῶ* F. 90, 3.
ἀγακλής. *ἀγακλῆα καλλίκρομον κούραν* P. IX, 110. *αἴσαν ἀγακλῆα* I. I, 34.
ἀγακτιμένων πόλιν P. V, 81.
ἀγάλλω. *ἀγάλλει μίτρωε δμῶσπορον ἔθνος* N. V, 43. *τὸν ἀγάλλων* O. I, 86.
ἄγαλμα. *χώρας ἄγαλμα* N. III, 13. *πατρός Μίγα Νιμειῶν ἄγαλμα* N. VIII, 16. *ἄγαλμα Λίδα* N. X, 67. *ἄγαλμα ἱερώτατον* F. 207. *ἀγάλματ' ἐλινύσσοντα ἐργάζεσθαι* N. V, 1.
 * *Ἀγαμμεμονία ψυχῆ* P. XI, 20.
 * *Ἀγαμηδῆς* F. 26.
ἄγαν. *φιλόνηκος ἄγαν* O. VI, 19. *ποροῦνσι ἄγαν* P. IV, 151. *τὸν καταμειφθέντ' ἄγαν* N. XI, 30. *ἄγαν φιλοτιμίαν μωῶμενοι* F. 229. *μηδὲν ἄγαν* F. 235.
ἄγανός. *ἄγανᾶ ὄφρυι* P. IX, 39. *ἀγανοῖσι λόγοις* P. IV, 101. *ἀγανῆς Χαρίτεσσιν* I. III, 8. *ἀγανῆς ἀμοιβαῖς* P. II, 24. *ἀγαναῖσιν χερσίν* P. II, 8. *κατεκρίθη ἀγανώτατος ἔμμεν* F. 116.
ἀγάνωρ. *ἀγάνωρος ἵππου* O. IX, 25. *ἀγάνωρι μισθῶ* P. III, 55. *ἀγάνωρα πλοῦτον* P. X, 13. *ἀγάνωρα πείραν ἐγχείων* N. IX, 28. *ἀγάνωρα κόμπων* I. I, 43.
ἀγαπᾶω. *μειλιχίοις λόγοις μιν ἀγαπᾶζοντο* P. IV, 241. *τιμαὶ καλλίνικον χάρι' ἀγαπᾶζοντι* I. IV, 61.
ἀγαπατός *εὐνάσθη* F. 205. *ἀγαπατά* N. VIII, 4.
ἀγαπάω. *εὐεργεταῖς ἀγαπάται* I. V, 66.
ἀγανός. *ἀγανοὶ βασιλῆες* F. 98, 4. *ἀγανῶν Διολιδῶν* P. IV, 72.
ἀγαπθέρκτων αἰοιδῶν O. VI, 91.
ἀγγελία. * *Ἐρμῆ θυγατρὸς Ἀγγελίας* O. VIII, 81. *δι' ἀγγελίας ὄφθαῖς* P. IV, 279. *ἀρείονος ἐνέχεται ὄρνιθος ἀγγελία* P. VIII, 52. *ἔσαν ἀγγελίαν ποτὶ γλυκεῖαν* O. IV, 5. *κλυτῶν φεροῖσ' ἀγγελίαν* O. XIV, 21. *ἀγγελίαν πέμπω ταύταν* O. IX, 27. *μῆλος ἀγγελίαν τετραορίως* P. II, 4. *πολύκοιρον ἀνδρέξαι ἀγγελίαν* P. II, 41. *ἰόντων ἀγγελία* I. VII, 42. *ἀγγελίαις Εὐρυσθέος* O. III, 29.
ἀγγέλλων O. VII, 21. P. I, 32. IX, 2.
ἄγγελος. *ἄγγελος ὄφθός* O. VI, 90. *ἄγγελος βᾶν* N. VI, 59. *ἄγγelon ἰσλόν* P. IV, 273. *πυλλίγγλωσσον ἀγγέλον ἕψων* N. I, 59.
ἄγγέων ἔρκεσιν N. X, 36.
ἄγε. *ἄγε πίδισσον* O. I, 75. *ἔπεχε, ἄγε* O. II, 93.

- ἄγε δέκεν O. XIII, 65. ἄγε ἐξέρωμεν P. I, 60. εἴθυν' ἄγε N. VI, 29. ἄγε, παρδί-
 δωμι N. X, 82.
- ἀγέρω. ἐπὶ λαὸν ἀγείρας κασιώταν P. IX, 93.
- ἀγέλα. φρόνισσα Θηηκίλιον ταύρων ἀγέλα P. IV, 205. ἀγέλα παρθένων Λάκαινα F. 78. ἀγέλαν κυρῆν εκατόγγυιον F. 87, 12. ἀγέλαι λεόντων F. 265. βωῶν ξανθῆς ἀγέλας P. IV, 149.
- ἀγεμονεύω. ὁδὸν ἀγεμονεύσαι O. VI, 25. Ἐφαρ-
 μόστω ἀγεμονεύσαι O. IX, 3.
- ἀγεμών. Ὀλύμπιος ἀγεμών O. IX, 61. ὑπερφι-
 ἄλου ἀγεμόνος ἦξιν P. IV, 112. τὰν πό-
 λιος ἤκισεν ἀγεμόνα I. VII, 20. θεὸς ἀγε-
 μόνεσι κυβερνατῆρ P. IV, 274.
- ἀγέμενος. ἐξ ἀγεμεῶν O. VIII, 54. συλαθεὶς ἀγε-
 μεῶν O. IX, 95.
- ἀγίομαι. πολλοῖς ἀγῆμαι σοφίας P. IV, 248.
- ἀγέιτο Ἀθάνα P. X, 45. ἀγέιτο παρτιῶν νόμων N. V, 25.
- ἀγέρωχος. νίκας ἀγερώχου O. XI, 82. πλοῦτου στεφάνωμι ἀγερώχων P. I, 50. ἀγερώχων ἐρ-
 γμάτων N. VI, 34.
- * Ἀγεσίλας. Ἀγεσίλα υἱὸν F. 83. str.
- ἀγήραος. κῦδος ἀγήραον P. II, 52. κείνοι ἀγή-
 ρασι F. 107, 1.
- * Ἀγησίας O. VI, 12. 77. 98.
- * Ἀγησίδαμος O. XI, 19. 96. X, 12. N. I, 29. IX, 42.
- * Ἀγησίμαχος N. VI, 23.
- ἀγησιχορῶν προομιλίαν P. I, 4.
- ἀγητῆρ ἄνηρ P. I, 69.
- ἀγίζω. βωμῶν πατρὶ ἀγισθέντων O. III, 20.
- ἀγκεμαι, ἀγκομίζω, vide ἀνακ.
- ἀγκυλῶ κρατὶ P. I, 8.
- ἀγκυλότοξος. Μηδείοι ἀγκυλότοξοι P. I, 78.
- ἀγκυρα. ἀγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν κρημνύτων P. IV, 24. ἀγκυραν ἔρεισον χθονὶ P. X, 51. ἐρασιτύς προς ὄλβον βύλλετ' ἀγκυραν I. V, 11. δὴ ἀγκυραὶ ἐκ ναὸς ἀπεσκιμασθαι O. VI, 101. κρέμασαν ἀγκύρας P. IV, 192.
- ἀγκυλῶν. ἵπ' ἀγκυλῶνος ἔνδον φασίετρας O. II, 91. Νίκας ἐν ἀγκυλῶνεσι N. V, 42.
- ἀγλαΐα. * πότιν' Ἀγλαΐα O. XIV, 13. Ἀγλαΐα καὶ Μοῖσα F. 213. ἀγλαΐας ἀνάσσων Ἀπολ-
 λων F. 115. ἀγλαΐας ἀρχά P. I, 2. νικαφό-
 ρον ἀγλαΐαν ὄπασαν O. XIII, 14. ἀγλαΐαν ἔδειξεν P. VI, 46. σπείρε ἀγλαΐαν τινά N. I, 13. πόρεν ἀγλαΐαν I. II, 18. ὄσαις ἀ-
 γλαΐαις ἀπτόμευθα P. X, 28. συνδικος ἀ-
 γλαΐαισιν αὐτῶ O. IX, 106. ἀγλαΐαισιν ἀ-
 στυνόμοις ἐπιμίξει λαόν N. IX, 31.
- ἀγλαΐζεται μουσικῆς ἐν αὐτῶ O. I, 14.
- ἀγλαόγγυιον Ἴβαν N. VII, 4.
- ἀγλαόδενδρον ματέρα Λοκρῶν O. IX, 22.
- ἀγλαόθρονος. Μοῖσαις ἀγλαοθρόνοις O. XIII, 92. ἀγλαοθρόνον πενήκοντα κορῆν N. X, 1.
- ἀγλαοκάρπος. ἀγλαοκάρπος Ἰερασ F. 6. γῆς ἀγλαοκάρπου F. 73, 5.
- ἀγλαόκουρος. Κόρινθον ἀγλαόκουρον O. XIII, 5. ἀγλαοκάρανον (var. ἀγλαοκάραπον) Νηρέος θυγα-
 τρα N. III, 54.
- ἀγλαοκωμος. φωνῶν ἀγλαοκωμον O. III, 6.
- ἀγλαός. ἀγλαός ἄνηρ O. XIV, 7. Ποσειδῶν I. VII, 21. ἀγλαῶ χθών F. 241. ἀγλαῶ σκά-
 πῳ N. XI, 4. σὺν ἀγλαῶ ἀοιδῶ F. 45, 8. γέρας ἀγλαόν O. VIII, 11. τύμβον N. IV, 20. πρόθρονον ἀγλαόν I. VII, 3. κομῶν πλόκα-
 μοι ἀγλαοί P. IV, 82. παῖδες I. V, 59. ἀ-
 γλαοὶ νῆκαι N. XI, 20. ἀγλαῶν δεινρῶν O. II, 80. αἰέθλων P. V, 52. περὶ γέσσιν ἀ-
 γλαοῖσι N. III, 66. αἰμακοῦραις O. I, 91.
- * Ἀγλαοτρίαιων O. I, 40.
- ἀγλωσσον κατέχει λάθα N. VIII, 24.
- ἀγνός. ἄλσος ἀγνόν O. V, 10. ἀγνὸν φέγγος ὀπώρας F. 125. τυπεὶς ἀγνῶ πέλεκει F. 9. ἀγνόν θεῶν O. VII, 60. ἀγνόν τέμενος P. IV, 204. ἀγνόν Ἀπόλλωνα P. IX, 66. ἀγνόν ἔθωρ I. V, 71. ἀγνὰν κρίσιν O. III, 22. ἀγνοὶ ἦρωες F. 98, 5. Κεταύρου κοῦραι ἀ-
 γνοί P. IV, 103. ἀγνόεται πυρὸς παγαί P. I, 21.
- ἀγνυμι. ἀγνύμενον κέλαδον διὰ στομάτων F. 238. ἀγνυμον τὸ μὴ προμαθεῖν O. VIII, 60.
- ἀγνώς. οὐκ ἀγνώτ' αἰείδω I. II, 12. οὐτ' ἀγνώτα θηρῶν αἴσαν P. IX, 60. οὐκ ἀγνώτες ἡμῖν ἐντὶ δόμοι οὔτε κώμων οὐτ' ἀοιδῶν I. II, 30.
- ἀγνωστος. φωνῶν φευδῶν ἀγνωστον O. VI, 67. ἀπειράτων ἀγνωστοὶ σιωπαί I. III, 48
- ἀγορά. πρυμνοῖς ἀγορᾶς ἐπι P. V, 93. ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου P. IV, 85. Μυρμιδόνων παλαίστατον ἀγορᾶν N. III, 14. ἀγορᾶν παν-
 θαῖδαλον οἰχεῖτε F. 45, 5. μακάρων ἀγο-
 ραί. I. II, 26. κἀγοραὶ βουλαφόροι O. XII, 5.
- ἀγοράζειν F. 62.
- ἀγός. Καδμείων ἀγοὶ ἀθρόοι N. I, 51.
- ἀγρα. θαφινὸν ἀγραν ἔλαβε ποσὴν N. III, 77.
- * Ἀγρεύς P. IX, 67.
- ἀγριός. ἀγριός ἔλαιος F. 21. αἰνγμα παρθένου ἐξ ἀγριῶν γνάθων F. 165. ἀγρίους θήρας P. IX, 21.
- ἀγρός. ἀγροὺς πάντας ἀφήμι P. IV, 149.
- ἀγρότερος. θῆρ' ἀγρότερον P. III, 4. μέριμναν ἀγροτέρων O. II, 60. παρθένον P. IX, 6. λε-
 ὄντεσσιν ἀγροτέροις N. III, 44.
- ἀγροξία δέδεται ἀνδρες F. 253.
- ἀγνιά. κοιλῶν ἀγνιῶν θρασυκόντων O. IX, 37. προγόνων εὐκτῆμοτα ζαθεῖαν ἀγνιῶν N. VII, 92. κύριε πολλῶν εἰσπεφάνων ἀγνιῶν P. II, 58. λευκίπποισι Καδμείων ἀγνιῶς P. IX, 86. κατ' ἀγνίας F. 206, 5. Ἄβαντος εὐρυχόρους ἀγνίας P. VIII, 57.
- ἀγνιάτις. Σεμέλα Ὀλυμπιάδων ἀγνιάτις P. XI, 1.
- ἀγχι. ἀγχι ἔλθῶν ἄλός O. I, 71. ἀγχι ἀρούραι-
 σιν N. VI, 9.
- ἀγχιερῆμον Ἀγυπτον F. 50.
- ἀγχιστα. ἀγχιστα δεξιῶν κατὰ χεῖρα πατρὸς ἔξειαι

[Faint, illegible text on the left page, appearing to be bleed-through from the reverse side.]

STATE OF NEW YORK
IN SENATE
January 11, 1906.
REPORT
OF THE
COMMISSIONERS OF THE LAND OFFICE
IN RESPONSE TO A RESOLUTION PASSED BY THE SENATE
MAY 17, 1905.
ALBANY:
J. B. LIPPINCOTT & COMPANY, PRINTERS.
1906.

ὀπικισται O. I, 84. τούτον ἀέθλον τέλε-
σον P. IV, 165. ἀέθλων γ' ἔνεκεν O. I, 99.
μεγάλων ἀέθλων κρίσιν O. III, 22. μεγάλων
ἀέθλων μεμῶσθαι N. I, 11. ἀέθλων κορυ-
φάν O. II, 14. ὑψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων
O. IV, 3. ἀέθλων πεμπταμέροις ἀμίλλαις O.
V, 6. ἀγωνίων ἀέθλων F. 4, 8. μοῖραν
ἀέθλων ἔχει O. VI, 79. τεθμὸν μέγιστον ἀ-
έθλων O. VI, 69. μήτηρ χρυσοστεφάνων ἀ-
έθλων O. VIII, 1. ἱερῶν ἀέθλων O. VIII, 64.
κυδίμων ἀέθλων περοῖσι O. XIV, 24. κῶ-
μον ἀέθλων Ἰνυθίων P. III, 73. πείρατ' ἀ-
έθλων πατριῶν P. IV, 220. ἐξ ἀγλιῶν ἀ-
έθλων P. V, 53. γεύεται ἀέθλων P. X, 7.
τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἔλη P. X, 24. ἐξ ἀέθλων
νίκας N. II, 19. ἀεξιγυίων ἀέθλων κύρουξ
N. IV, 73. Νεμέας ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων N.
VI, 12. ἀέθλων κρίσιν N. X, 23. στεφά-
νους ἐξ ἀέθλων I. I, 11. ἔτειον τέμν' ἀέθλων
I. III, 85. ἀέθλων κράτιος I. VII, 5. νείσις
ἐν ἀέθλων τιμωμένους O. II, 47. κρίσις ἀμφ'
ἀέθλοις O. VII, 80. ἱεροῖς ἐν ἀέθλοις O.
XIII, 15. γυίων ἀέθλοις P. IV, 253. ἠκα-
φόροις ἀέθλοις P. VIII, 27. κλειῶν ἀέθλοις
P. IX, 72. ἐν Ὀλυμπίοις καὶ βαθνικόλου
Γῆς καὶ πᾶσιν ἐπιχωρίοις P. IX, 106. σὺν
ἀέθλων ποδῶν P. IX, 119. ἀμφ' ἀέθλοις
N. II, 17. I. I, 50. ἐν ἀέθλοισι θίγον πλεί-
στον ἀγῶνων I. I, 18. σὺν εὐδόξοις ἀέθλοις
I. III, 1. ἐν Ἀδραστέιοις ἀέθλοις I. III, 44.
ἐν ἀέθλοισιν ἄριστέων N. XI, 14. ἐν ἀγω-
νίοις ἀέθλοισι I. IV, 8. ἀμφ' ἀέθλοισιν I.
IV, 62. ἀέθλα γαρύεν O. I, 3. τούτο προσ-
φέρειν ἄθλων O. IX, 114. μνήμα τῶν Οὐ-
λυμπία ἄθλων O. III, 16. πρότον ἄθλων
P. I, 99. ἱππίων ἄθλων κορυφάν N. IX, 9.
ἐσχάτων ἄθλων κορυφᾶς N. X, 32. πειρῶ-
σθαι ἄθλων N. XI, 23. ἄθλων διδύμων
μοῖρα I. III, 9. πάμπρωτον ἄθλων I. V, 46.
ἀεθλονικία N. III, 7.
ἀεθλοφόρος, ἀθλοφόρος. ἀεθλοφόρου λήματος
N. III, 79. τρεῖς ἀεθλοφόροι N. VI, 24.
ἀθλοφόροις ἀνδράσιν O. VII, 7.
ἀεὶ γ. αἰεὶ.
ἀεῖδω. οὐκ ἀγγῶν' ἀεῖδω νίκαν I. II, 12. ἀεῖδει
ἄλλος O. V, 10. πρόφρων ἀεῖδε Μοισᾶν χο-
ρὸς N. V, 22. ἀεῖδοντι μάκαρα μέγαν μολ-
παῖς F. 97, 5. τὸν αἶσιν ἐθέλων N. IV, 90.
θεμίστιον ἀεῖδεν N. V, 56. Ἀνδῶν ἐν τρόπῳ
μελεῖταις ἐν τ' ἀεῖδον O. XIV, 18. ἀγῶν'
αἶσαι O. XI, 26. ἱππων ἐλάτειραν αἶσαι
F. 59. ἀεῖδεται Σωγίνης N. VII, 8. ἀεῖδε-
ται θρήνησασα ἥρωας P. VIII, 26. ἀεῖδετο
τέμενος θαλαίης O. XI, 79. αἰεῖσμαι χαί-
ταν στεφάνοισιν ἄρμύσαις I. VI, 39. ἀμφὶ
κῆπον Ἀφροδίτας αἰεῖδμενον P. V, 24. ἐξ
ὑπεροῦ ἀεῖδον Κηληδόνες F. 25.
ἀεῖρω. ῥόπαλον αἰεῖραις F. 77, 2. πέραν ἀερωθεῖς
νοι. II. P. II.

ἀνέκρογον N. VII, 75. ἀρετὰ ἀερωθεῖσα πρὸς
αἰθέρα N. VIII, 41. περιύγρουν ἀερωθέντα
Περίδων I. I, 64.
ἀέκων. ἀέκονθ' ἕκων O. XI, 30. οὐκ ἀέκοντες
N. IV, 21.
Ἄελιος, ἄλιος. * Ἄελιοιο νύμφαν O. VII, 14.
* ἀπόντος λάγος Ἄελίου O. VII, 53. * Ἄε-
λίου υἱός P. IV, 241. σθένος ἀέλιου χρύ-
σεων P. IV, 144. * Ἄλιου μήτηρ I. IV, 1.
* ἀκτίς Ἄελίου F. 74, 1. τοῖσι λάμπει μέ-
νος ἀέλιου F. 95, 1. ἄλιου θαλπνότερον ἄ-
στρον O. I, 5. ἡμέραν παῖθ' ἄλιου O. II, 35.
αὐγαῖς ὀξείαις ἄλιου O. III, 25. ἄλιον ἄμφ'
ἐν O. XIII, 36. ζυμενεὶ ἄλιον ἐθάλλετο N.
IX, 13. αἰθῶνι πρὶν ἄλιον γυῖον ἐμπειεῖν N.
VII, 73. ἄλιον O. II, 63. ἐς τὸν ὑπερθεῖν
ἄλιον ἀνδιδοῖ ψυχᾶς πάλιν F. 98, 2.
ἀελλόπους. ἀελλοπόδων ἵππων N. I, 6. F. 242.
δίφρους ἀελλόποδας P. IV, 18.
ἀελπία. τίν' ἀελπίαν βαλῶν P. XII, 31.
ἀένιας, ἀένιας. ἀένιας πυρός P. I, 6. ἀένιας
τιμῶν O. XIV, 12. ἀένιας ὀμφαλῶν χθονός
P. VI, 4. ἀένιας τραπέζαις N. XI, 8. ἀε-
νίου πλοῦτου τέφος F. 84.
ἀεξιγυίων ἀέθλων N. IV, 73.
ἀέξω. ἀέξει σε παγκρατίου ἀλκά N. II, 15. ἀ-
έξ' ἀνθος ἕμνων O. VI, 105. αὐτοῦς ἀέξω
καὶ πόλιν O. VIII, 88.
ἄημι. ἄηται μαρτύρια ἐπ' ἀνθρώπους I. III, 27.
* Ἀθᾶνα, Ἀθαναία. ἄγῆτο Ἀθᾶνα P. X, 45.
Παλλῆς Ἀθᾶνα P. XII, 8. Θρασεῖα N. III,
48. Ἰππία Ἀθᾶνα O. XIII, 79. Ἀθαναία
ἀλάλαξεν O. VII, 36. σὺν Ἀθαναίᾳ N. X, 84.
τέκετο ξανθὰν Ἀθᾶναν F. 9.
* Ἀθᾶναι. αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι P. VII, 1.
κλειναὶ Ἀθᾶναι F. 46. λιπαρὰν εὐωνύμων
ἀπ' Ἀθανᾶν N. IV, 19. X, 49. ἐν γουνοῖς
Ἀθανᾶν I. III, 43. ἐν Ἀθᾶναις O. IX, 94.
κρηναῖς ἐν Ἀθᾶναις O. VII, 32. ἐν ταῖς
ἱερῶς Ἀθᾶναις F. 45. μεγάλαις N. II, 8.
ταῖς λιπαρῶς ἐν Ἀθᾶναις I. II, 20. κρη-
ναῖς ἐν Ἀθᾶναις O. XIII, 37. N. VIII, 11.
* Ἀθαναῖος. Ἀθαναίων χῆριν P. I, 75. ὀμφαί
N. X, 34. παῖδες Ἀθαναίων F. 196. Ἀθα-
ναῖαισι κυλικεῖσι κεν εἴη κέντρον F. 89, 3.
ἀθανάτος. ἀθανάτι θέτις P. III, 100. ἀθανά-
του στόματος P. IV, 11. βίον ἀθανάτου P.
III, 61. ἀθᾶντων Ζηῆνιν θήσονται P. IV, 65.
τούτο ἀθᾶντων φωνᾶν ἔρπει I. III, 58. ὀ-
νυμ' ἀθᾶντων O. VI, 57. ἀθᾶνται O. I, 65.
Ζεὺς καὶ ἀθᾶνται O. VIII, 55. ἀθᾶνται
δαίονται πῆματα βροτοῖς P. III, 82. παλιγ-
γλοσσον ἀγγέλων ἔησιν θέσαν N. I, 58. ἀθα-
νάτων ὅτι κλέψαις γέκταρ ἀμβροσίαν τε O. I, 60.
τέθμος τις ἀθανάτων O. VIII, 25. νόμος ὁ
πάντων βασιλεὺς F. 151, 3. χωρὶς ἀθανά-
των O. IX, 44. ἀθανάτων σὺν εἰμενίᾳ P.

- XII, 4. ἀθανάτων βασιλεύς N. V, 35. x, 16. πρὸς ἀθανάτων τετιμῆται φίλος I. III, 77. ἀθανάτων φθόνος I. VI, 39. προσφέρωμεν μέγαν νόον ἀθανάτοις N. VI, 5. δῶρα ἀθανάτοις ἀνέχοντες F. 84, 3. ἀθανάτοις τιμαῖς, F. 86, 2. ἔδοξε τοῖς ἀθανάτοις I. VII, 59. ἀθανάτοις τιμαῖς I. II, 23. γλεφύροις ἀθανάτοισιν I. VII, 45.
- ἄθεμις. ἄθεμις δόλον P. III, 32. Πέλιαν ἄθεμιον P. IV, 109.
- ἄθειον βελών P. IV, 162.
- ἄθροια. ἄθροισον τὸ Καστόρειον P. II, 70.
- ἄθροος. κακότατ' ἄθροον P. II, 35. ἄθροοι στέφανοι I. IV, 9. Καθμείων ἀγοὶ ἄθροοι N. I, 51. θίξω φανέρ' ἄθροα O. XIII, 94. ἄθροαίς πέντε νύκτεσσιν ἐν θ' ἡμέραις P. IV, 130. ἄθροοὺς ἔρρεσιν I. I, 23.
- ἄθυρμα. Ἀπολλωνίων ἄθυρμα P. V, 23.
- ἄθῦρα. ἄθῦρε μέγала ἔργα N. III, 42. ἀθῦρειν I. III, 57.
- * Αἰακίδας N. V, 8. Αἰακίδα παρὰ Πηλεΐ P. III, 87. Πηλεΐ Αἰακίδα I. VII, 39. Αἰακίδα N. I, V, 33. Αἰακίδαί N. VI, 43. χρυσάργμοι Αἰακίδαί I. V, 17. Αἰακιδῶν ἄλλος O. XIII, 105. ἀρεταῖς Αἰακιδῶν P. VIII, 24. φέγγος Αἰακιδῶν N. III, 61. Αἰακιδῶν ἔδος N. IV, 11. πόλιν ὀδριτύπων Αἰακιδῶν N. VII, 10. ἄλλαι Αἰακιδῶν κρεόντων N. VII, 45. ἄτρο Αἰακιδῶν I. IV, 22. οὐρος Αἰακιδῶν I. VII, 55. Ὀλυμπιονίκος ἔων Αἰακιδῶν πρώτος N. VI, 17.
- * Αἰακός. ἐξ Αἰακοῦ O. VIII, 30. Αἰακοῦ παῖδων N. IV, 71. Αἰακοῦ λόγος F. 4, 1. προθύροισιν Αἰακοῦ N. V, 53. Αἰακοῦ γονάτων N. VIII, 13. ὄργαι Αἰακοῦ παίδων τε I. IV, 39. κρέοντι συν Αἰακῶ P. VIII, 104. Αἰακῶ γένει τε N. III, 27. Αἰακόν O. VIII, 50. N. VII, 84. Διον Αἰακόν I. VII, 23.
- αἰανής. κόρος αἰανής P. I, 83. λιμόν αἰανῆ I. I, 49. κόρον αἰανῆ I. III, 2. κέντρον αἰανής P. IV, 236.
- * Αἰάντεος. Αἰάντεον βωμόν O. IX, 120.
- * Αἰας. Σαλαμῖν' ἔχει πατρίαν N. IV, 48. δ καρτερός Αἰας N. VII, 26. χρυσέων στερηθεῖς ὄπλων N. VIII, 27. Ἐκτωρ Αἰαντος ἀκουσεν N. II, 14. Αἰαντος ἄλλαν φοῖνον I. III, 53. πόλις Αἰαντος I. IV, 54. Αἰαντος Τελαμωνιάδα καὶ πατρός I. V, 25. ἐπώνυμον εὐρυβίαν Αἰαντα I. V, 51. ὑπερμενές Αἰαν F. 179. cf. F. 180.
- * Αἰγαῖθεν νίσσεται Ποσειδῶν N. V, 37.
- * Αἰγείδας. φοῖτες Αἰγείδαί P. V, 75. Αἰγείδας αἰθεν ἔκγονοι I. VI, 15.
- αἰγελύττει τράγοι F. 215.
- * Αἰγίμιος. τεθμόσιον ἐν Αἰγίμιου Λωρίοις P. I, 64. ἐκγόνους Αἰγίμιου P. V, 72. Αἰγίμιου στρατός F. 4, 3.
- * Αἰγίον. υἱὸν Ἄκτορος Αἰγίνας τε O. IX, 75.
- Αἰγίνας ἔκατι N. IV, 22. ἀπ' Αἰγίνας N. V, 3. Διὸς Αἰγίνας τε λέκτρον N. VIII, 6. Αἰγίον ναυσικλυτός F. 4, 1. Αἰγίον τιμῶντα O. VII, 86. Αἰγίον εὐκλείσαι P. IX, 93. Αἰγίον ἔμυσσας ἡμῶν N. V, 41. Αἰγίον χαρίτων ἄσπον προνήμιον I. VII, 16. κρατίων δολιχέρετον Αἰγίον O. VIII, 20. πολυέταν Λωρίδα νῆσον Αἰγίον N. III, 3. Αἰγίον πατρίαν διαπρέπει νῆσον I. IV, 43. Αἰγίον κῦτα I. V, 7. Αἰγίον πρόφαινον I. VII, 55. Αἰγίον φίλα μᾶτερ P. VIII, 103. N. VII, 50.
- * Αἰγίλος. παρ' Αἰγίλῳ I. III, 76.
- * Αἰγισθος. θῆκεν Αἰγισθον ἐν φοραῖς P. XI, 37.
- αἰγίον. αἰγίον ποδῶν ἀνάκειται O. XIII, 35. αἰγίον διόδοτος P. VIII, 100. αἰγίον στερφάνοις P. III, 13. θασπῶν ἐς αἰγίον N. I, 35.
- αἰγίλεις. αἰγίλῶντα κόσμον P. II, 10. κῶας αἰγίλῶν χρυσῶν θισάων P. IV, 231.
- * Αἰγυπτίαν Πένθητα F. 215.
- * Αἰγυπτος. Αἰγύπτῳ ὤμισεν ἄσθη N. x, 5. Αἰγυπτιον ἀγκύρημον F. 50.
- * Αἶδας. οὐδ' ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον O. IX, 35. Αἶδα λάθεται O. VIII, 73. εἰς Αἶδα σταθμόν O. XI, 96. εἰς Αἶδα δόμον P. III, 11. χθόνιον Αἶδα στόμα P. IV, 44. κῆμ' Αἶδα N. VII, 31. ἔγαλμ' Αἶδα N. x, 67. ψυχῶν Αἶδα τελῶν I. I, 63. λαχόντες αἶδαν P. V, 96. αἶδαν δέξασθαι I. V, 13.
- αἰδέομαι. αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν N. V, 14. ἐν θεοῖς κἀνθρώποις τοῦτ' αἰδέομαι P. IX, 42. αἰδέσθαι ἄλλαν P. IV, 173.
- αἰδοῖος. αἰδοῖος ἄστοις ἑμιλεῖν I. II, 37. αἰδοῖα Χάρις O. VI, 76. ἀνδρὸς αἰδοῖου P. IV, 29. αἰδοῖαν Χάρην O. VII, 89. αἰδοῖοτάτον γέρας P. V, 18. κτεάνων αἰδοῖοτάτον O. III, 44. αἰδοῖαν ἀμὰ τράπεζαν F. 186.
- αἶδρις ἀνήρ P. II, 37.
- αἰδροδικας. θῆρας αἰδροδικας N. I, 63.
- αἰδώς. προμαθῆος αἰδώς ἐν ἀρετῶν ἔβαλεν ἀνθρώποις O. VII, 44. αἰδώς ὑπόκριφα κέρδει κλέπεται N. IX, 33. αἰδῶ δίδοι O. XIII, 110. σφιν ἐπ' εὐναῖς ἔρατῶν βάλεν αἰδῶ P. IX, 12. τοκέων ἀφελούτ' αἰδῶ P. IV, 215. αἰδῶ καλύψαι P. IV, 146.
- αἰεῖ O. I, 58. 99. II, 29. 67. V, 15. VIII, 10. IX, 60. P. I, 64. 67. 90. II, 34. 71. 75. III, 103. IV, 256. IX, 79. N. VI, 57. VII, 39. 100. I. III, 22. 60. F. 95, 7. αἰεῖν N. VI, 3. αἰεῖ N. VIII, 22. I. VII, 13. αἰεῖ P. IX, 91. ἐσαεῖ v. suo loco.
- αἰετός, αἰητός. εὔδει ἀνά σκάπτῳ Διὸς αἰετός P. I, 6. γλῶσσαν τε θάρσος τε ταυπέτερος P. V, 112. αἰετός ἐν ποταμοῖς N. III, 77. αἰετοῦ ῥόμβον ἔσχει I. III, 95. καὶ περσέειτ' αἰετόν κίχεν P. II, 50. πέμφεν θεὸς ἀρχὸν οἰωνῶν μέγαν αἰετόν I. V, 43. πέφην πόν-

τοιο πάλλοντ' αἰετοί N. V, 21. χρυσεών
 Διός αἰητῶν παρέρδος P. IV, 4.
 * Αἰήτας. υἱός Ἀελλίου P. IV, 224. ἰῦξεν δύνα-
 σιν Αἰήτας ἀγασθεῖς P. IV, 238. Αἰήτα ζα-
 μενής παῖς P. IV, 10. Αἰήτα θαλάμου; P.
 IV, 160. Αἰήτη παρ' αὐτῷ P. IV, 213.
 αἰητός v. αἰετός.
 αἰθήρ. ἐρήμας δι' αἰθέρος O. I, 9. αἰθέρος ψυ-
 χράς ἀπὸ κόλπων ἐρήμου O. XIII, 85. φα-
 εννὸν ἐς αἰθέρα O. VII, 67. ἔργα μετ' αἰ-
 θέρα λυμπευθέντα F. 250. πῖτταν εἰς αἰ-
 θέρα χέρας N. V, 11. ἀερθεῖσα πρὸς ἕργον
 αἰθέρα N. VIII, 42. φλοῦς αἰθέρα λακτί-
 ζουσα κατῷ I. III, 84
 * Αἰθίοψ. Ἀοὺς παῖδ' Αἰθίοπα O. II, 91. στρα-
 ταρχον Αἰθίοπων P. VI, 31. I. IV, 44. ἔγγε-
 σφόροις Αἰθίοπεσι N. III, 59. ἐς Αἰθίοπους
 ἐπάλλο N. VI, 51.
 αἰθῶς. αἰθῶς ὑπιδίος P. VIII, 43.
 αἰθῶ. αἰθῶσις φλογός O. VII, 48. αἰθόμενον
 πῦρ O. I, 1. αἰθόμενα δῖς F. 48.
 αἰθῶν. αἰθῶν ἀλώπηξ O. X, 20. αἰθῶν κεραυ-
 νός P. III, 58. αἰθῶνι ἄλλῳ N. VII, 73. αἰ-
 θῶνα κεραυνὸν O. XI, 87. ῥῶσιν καπνοῦ αἰ-
 θῶνα P. I, 23.
 αἶμα. αἶμά οἱ P. IV, 48. Ζεῦ, τὸν αἶμα N.
 III, 62. ἀπὸ ταύτας αἶμα πάτρως Καλλίας
 N. VI, 36. τὸ Πεισάνδρον αἶμα ἀπὸ Σπύρ-
 τας N. XI, 34. χυλάξαν αἵματος I. VI, 27.
 ἐμφύλιον αἶμα θνατοῖς ἔπειμξε P. II, 32. κε-
 κριμμένα ἐν αἵματι F. 77, 1.
 αἵμακουρία. ἐν αἵμακουρίαις ἀγλααῖσι μέμικται
 O. I, 90.
 αἱμάσσω. αἱμαξε μέλανι φόνῳ πεδίον I. VII, 50.
 * Αἱμόνες. Ἰαωλλκον Πηλεὺς παρέρδοκεν Αἱμόνεσ-
 σιν N. IV, 56.
 αἱμύλων μύθων N. VIII, 33.
 * Αἰνείας O. VI, 88.
 αἰνέω. σέ αἰνέω, Γηρηόνα F. 49, 1. αἰνέω μιν
 O. IV, 66. ἄνδρα στεφανωσάμενον αἰνεσῶ
 πυγμαῖς ἄποινα O. VII, 16. κλέος ἐτήτυμον
 αἰνεσῶ N. VII, 63. παῖδ' Ἀρχεστράτου αἰ-
 νησα O. XI, 104. ἄλλον αἰνῆσαι γάμον P.
 III, 13. αἰνῆσαν τὸ ἔπος F. 235. αἰνῆ οἴ-
 ρον παλαιῶν O. IX, 52. αἰνῆν καὶ τὸν ἐχθρὸν
 P. IV, 98. δίκας ἄωτος ἐσλὸς αἰνῆν N. III, 28.
 τὸν αἰνῆν ἀγαθῶ παρέχει I. VII, 69. αἰνῆ-
 σιν δόμον N. I, 72. ἄνδρα κείνον αἰνῆσαι
 μενοινῶν P. I, 43. κέρδος δόλιον αἰνῆσαι πρὸ
 δίκας P. IV, 140. αἰνέων Μελησιῶν N. IV, 93.
 αἰνέων αἰνῆτά N. VIII, 39. αἰνέων Μελέα-
 γρον, αἰνέων δὲ καὶ Ἐκτορα I. VI, 32. αἰνῆ-
 σαις ἔ καὶ υἱὸν O. IX, 15. ἐν λόγοις ἀστῶν
 ἀγαθοῖσιν αἰνεῖσθαι N. XI, 27.
 * Αἰνησιδάμοσ. τὸν Αἰνησιδάμου O. II, 51. Αἰ-
 ησιδῆμου παιδί O. III, 9. παῖδες I. II, 23.
 αἰνητά N. VIII, 39.
 αἰνιγμα παρθέρον ἐξ ἀγριῶν γράθων F. 165.

αἰνισσομαι. λόγον ὄν ἠνίξιστο P. VIII, 42
 αἰνος. τὴν αἰνος ἐτοίμος O. VI, 12. ἀφθόνη
 αἰνος οὗτος ἀγκιται O. X, 7. αἰνον ἐ
 κόρος O. II, 105. αἰνον θέμεν μέγαν ἔπ
 N. I, 6.
 αἰνός. αἰνῶ πρόβῳ P. V, 61. αἰνῆ Ταρτάρῳ
 I, 15. αἰνῶν ἕβρον P. XI, 55.
 αἰξ. Σύριαι αἰξες F. 73.
 * Αἰολεύς. Αἰολέων στρατιῶν χαλκεντέων N. IX, 3
 Αἰολεύς ἔβρινε Δωριῶν κέλευθον F. 201.
 * Αἰολήης. Αἰολήϊδι μολπῆ O. I, 102. Αἰολῆ
 ἐν προαΐσιν αὐλῶν N. III, 76.
 * Αἰολίδα. Αἰολίδα βασιλεῦ O. XIII, 65. ἐξ
 γυνῶν Αἰολιδῶν P. IV, 72. Αἰολίδα Σίω
 φος F. 1.
 * Αἰολίς. Αἰολίδεσσι χορδαῖς P. II, 69.
 αἰολοβρόντα Διός O. IX, 45.
 * Αἰόλος. λαγέις Αἰόλω καὶ παισὶ P. IV, 103
 αἰόλω ψεύδει N. VIII, 25.
 αἰπεινός. Πυθῶνος αἰπεινῶς N. IX, 5. αἰπειν
 λόγοι N. V, 32. σοφίας (δοδο) αἰπειναί ()
 IX, 116. αἰπεινῶν σταθμῶν P. IV, 76.
 αἰπύς. θάνατον αἰπύν O. XI, 44. ἐς αἰπύν σκ
 τον F. 252.
 * Αἰπυτος. οὐδ' ἔλαθ' Αἰπυτον O. VI, 36.
 αἶρεσις. τῶνδ' τοι αἶρεσιν παρδίδωμι N. X, 82
 αἶρέω. Ἰωλκὸν εἶλε N. III, 33. εἶλε Περγαμί
 I. V, 29. κόρω ἔλεν ἄταν O. I, 56. ἔλ
 Οἰνομάου βίαν παρθέρον τε O. I, 88. ἔλ
 Πηδῆιαν F. 153, 4. ἔλεν ἔππον O. XIII, 8
 ἔλε μόχθον P. II, 30. στεφάνου ἐλε P. III, 7
 ἦρωας ἔλεν N. IV, 29. ἔλον Ἀμύνκλας I. VI, 1
 ὅς ἐγκύρησῃ καὶ ἔλη P. I, 100. τὰ μέγισ
 ἀεθλων ἔλη P. X, 24. ἄντλον ἔλειν O. IX, 5
 ἀρετῶν ἔλειν F. 75, 2. πρὶν μέσον ἄμαρ ἔλε
 P. IX, 117. ἔλειν ἀρετῶν N. V, 52. φιῶλι
 ἀπὸ χειρὸς ἔλων O. VII, 1. νίκαν ἔλων ()
 VIII, 66. γλεγκύν ἔλων βίστον P. II, 76. εἰ
 χος ἔπποις ἔλων P. V, 21. παρθέρον χειρὶ χε
 ρὸς ἔλων P. IX, 126. ἄκρον ἔλων P. XI, 5.
 τούτον εἶλετ' αἰῶνα N. X, 59. ἀρεταῖς κλεί
 ἐλέσθαι O. IX, 110.
 αἶρω. ἀρέομαι Ἀθανάτων χάριν μισθόν P. I, 7.
 ἀρῆται κῦδος ἄβρον I. I, 50. ἐπίδοξον ἀρι
 ται κῦδος N. IX, 46. ἀραντο νίκας ἀπὸ παγ
 κρατίου I. V, 57. τὸλμαν καλῶν ἀραμένῳ N
 VII, 59.
 αἶσα. οἶας εἰμῖν αἶσας P. III, 60. Διὸς αἶσα C
 IX, 45. ὄλβια αἶσα μετανίσσονται τελευτα
 F. 96, 1. σὺν θεῶν αἶσα F. 4. θεὸς κλι
 τῶν αἶσιν παρέχοι O. VI, 102. τοιαύταν αἶ
 σαν P. I, 65. οὐ κατ' αἶσαν P. IV, 107. N
 III, 16. κατ' αἶσαν P. X, 26. παρ' αἶσα
 P. VIII, 13. γθονὸς αἶσαν ἔννομον P. IX, 5.
 αἶσαν τριαντίδων P. XI, 53. ταύταν μεθε
 πων Διόθεν αἶσαν N. VI, 13. ἔπορόν σφ
 ἔξοχον αἶσαν N. VI, 49. γαρῦσομαι ἀγα
 κλέα τῶν Ἀσωποδώρου αἶσαν I. I, 34.

αἴσιος. αἴσιον βροτιάν P. IV, 23. βροτιᾶς αἴσιον φθῆγμα P. IV, 197. αἰσιᾶν ὀργίχων N. IX, 18.

* Αἰσιονίδης. σοφὸν Αἰσιονίδαν P. IV, 217.

αἴσιος. δαίμων αἴσιος I. VI, 43.

αἴσιω. δειδρεον ἕσσει N. III, 40.

αἴσιω. πῦρ αἴσιωπεν ἕλαν P. III, 37.

αἰσχρός. ἄγει ἀγέταν οὐκ αἰσχίον φησὶ I. VI, 22.

αἰσχύνω. αἰσχύνω εἶδος P. IV, 264. αἰσχύνων ἐπιχώριον P. III, 22. μαχατάν θυμὸν αἰσχύνωθην N. IV, 27.

* Αἴσιων. Αἴσιος παῖς P. IV, 118.

* Αἰσιωνίς F. 202.

αἴτ' ὦν P. IV, 78.

αἰτέω. θεῶν ὅτιν αἰτέω θυμῆταίς τέχαις P. VIII, 75. αἰτέω σε, δεξιᾶ P. XII, 1. αἰτέω σε ἀπάξω N. IX, 30. αἰήμι τοῦτό σε F. 127, 4. παῖς ὃν αἰτέις I. V, 50. αἰτέι φύτευμα O. III, 18. τὰν πολλοὺ αἰτέον P. IX, 111. αἰτέων τιμὰν ἐπὶ κεφαλῇ O. VI, 60. αἰτήσων πόλιν διαιδάλλειν O. V, 20. τῷ αἰτέομαι καλέσαι Μοῖσαν I. VII, 5.

αἰτία. μείων αἰτία O. I, 35. μετέφρων αἰτίαν ἐπέβαλεν N. VII, 11.

αἰτίως. παντὶ θεῶν αἰτίον ὑπεριθέμεν P. V, 25.

* Αἰτίνα. νυρόσσω Αἰτίνα, χιόνος τιθήνη P. I, 20. κείνω Αἰτίνα ἀμφικεῖται F. 93. ὑπ' Αἰτίνας ἐφιλόφου O. XIII, 103. Αἰτίνας ἐν κορινθαῖς μελαμφύλλοις P. I, 37. Αἰτίνας βασιλεῖ P. I, 60. κτίστορ Αἰτίνας F. 711. ὅς Αἰτίαν ἔχεις O. IV, 6. νεοκτίσταν ἐς Αἰτίαν N. IX, 2.

* Αἰτναῖος. Ζηρὸς Αἰτναίου O. VI, 96. N. I, 6. Αἰτναῖον ξέρον P. III, 69. παισὶν Αἰτναίων N. IX, 30.

* Αἰτωλός. Αἰτωλὸς ἀγήρ O. III, 12. Αἰτωλῶν θυσιᾶσι I. IV, 33.

αἰχμᾶ. Κάστορος αἰχμᾶ γέρας ἔχει I. IV, 37. ἀτερθε δαμμαμβρότου αἰχμᾶς N. IX, 85. κλέος αἰχμᾶς P. I, 66. Ἀργεῖα σὺν αἰχμᾶ O. VII, 19. παρμένοντας αἰχμᾶ P. VIII, 42. ὑπέραλλον αἰχμᾶν ταμών N. III, 32. αἰχμᾶν Ἀμφιτρούωνος θρέψε N. X, 13. αἰχμαὶ νέων ἀνδρῶν F. 213. Ἀρης ἀνθεὶ οὐλλαῖς αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν O. XIII, 22. αἰχμαῖσιν διδύμωσιν ἐκπαγλὸς P. IV, 79. ἀκοτιζόντες αἰχμᾶς I. I, 24.

αἰχμᾶλωτος. φέρονται ὑπὸ δούλειον τύχην αἰχμᾶλωτοι F. 244.

αἰχματᾶς. Ἰάσιος αἰχματᾶο P. IV, 12. αἰχματᾶν στρατὸν O. X, 19. αἰχματᾶν κερωνόν P. I, 5. Θυμὸν αἰχματᾶν N. IX, 37. ἀνδράσιν αἰχματᾶσιν O. VI, 86. ἦρωας αἰχματᾶς N. V, 7.

αἶψα P. IV, 133. N. III, 77.

αἶψω. οὐκ αἶτε κλέος I. V, 24. αἶψεν Λοξίας P. III, 27. αἶς λειβόμενον θρήνον P. XII, 10.

αἶων μελιπομενᾶν Μοισᾶν P. III, 91. βῶν Περσίδων αἶοντα P. I, 14.

αἶων. αἶων ἔφηπε μόρσιμος O. II, 11. καθέλοι μιν αἶων πόμπων ἐφαίρεις O. IX, 64. αἶων ἐφθαίθη F. 77, 3. τριπλὸς αἶων F. 92, 2. αἶων ὑσφαλῆς οὐκ ἔγεντο παρ' Αἰακίδα P. III, 86. μελιχὸς αἶων ἔπεστιν ἀνδρῶν P. VIII, 102. ὁ μακρὸς αἶων ἐλά τέσσαρας ἀρετᾶς N. III, 72. αἶων πρὸς γήρας ἀμείρα N. IX, 44. αἶων ἀλλ' ἄλλοι' ἐξέλλαξεν I. III, 18. δόλιος αἶων ἐπ' ἀνδράσι κρέμαται I. VII, 14. εὐθυπομπὸς αἶων N. II, 8. αἶωνος ἀκρῶν βαθυμῶδων ἀπο P. V, 7. αἶωνος εἰδωλον λέπεται F. 96, 3. ἰσοδέδρου τέκμαρ αἰώτος F. 146. ἀδακρον νέρονται αἰώνα O. II, 74. τὰν ἀκίνδυνον αἰώνα πίσιοντα P. IV, 186. εἶλετ' αἰώνα Κάστορος N. X, 59. ἔπιμι ἐς τον μόρσιμον αἰώνα I. VI, 42.

αἰών. Ὀρχηστῆσιν αἰώνισσιν I. I, 33.

αἰωρώω. ὕψρον γῶτον αἰωροῖ P. I, 9.

ἀκά P. IV, 156.

ἀκαμαντολόγας. Σπαρτιῶν ἀκαμαντολογᾶν I. VI, 10.

ἀκαμαντομάχας. Ζηρὸς νίολ τρεῖς ἀκαμαντομάχας P. IV, 171.

ἀκαμαντόπους. ἀκαμαντόποδος βροτιᾶς O. IV, 1. ἀήνας O. V, 3. ἀκαμαντοπόδων ἔπων O. III, 3.

ἀκαμαντόχαρμον Αἴαν F. 179.

ἀκάμας. πόμπου γέφυρ' ἀκάματος N. VI, 40. πτεροῖσιν ἀκάματος ἔπων O. I, 87.

ἀκαμπτος. ψυχρὸν ἀκαμπτος I. III, 71. χεῖρῶσιν ἢ βουλαῖς ἀκάμπτος P. IV, 72.

* Ἀκιστος. Ἀκάστου δάμαρτος N. IV, 57. ἐν λέπτροις Ἀκάστου N. V, 30.

ἀκατος. ἐν ἀκάτῳ N. V, 2. ἀκατον εἰναλλαν P. XI, 40.

ἀκειρεκόμας. ἀκειρεκόμα Φοῖβῳ P. III, 14. ἀκειρεκόμαν Φοῖβον I. I, 7.

ἀκέντητον δέμας O. I, 21.

ἀκέομαι. δῖψαν αἰοιδᾶν ἀκειόμενον P. IX, 108.

ἀκέρεια O. I, 53.

ἀκεσμα. νόσον ἀκέρεια νέμει P. V, 64.

ἀκηράτοις ἀγίαις P. V, 32.

ἀκίνδυνος. ἀκίνδυνον ἔπος P. II, 66. ἀκίνδυνον αἰώνα P. IV, 189. ἀκίνδυνοι ἀρσται O. VI, 9.

ἀκίνητος. οὐδ' ἀκίνηταν ἔχε θάβρον O. IX, 35. ἀκίνητοι σιωπῇ ἦρωας P. IV, 57. ἀκίνητον τέρας F. 58, 3. str.

ἀκκίζομαι. ἀνδρες τινεὶς ἀκκίζομενοι F. 217, 1.

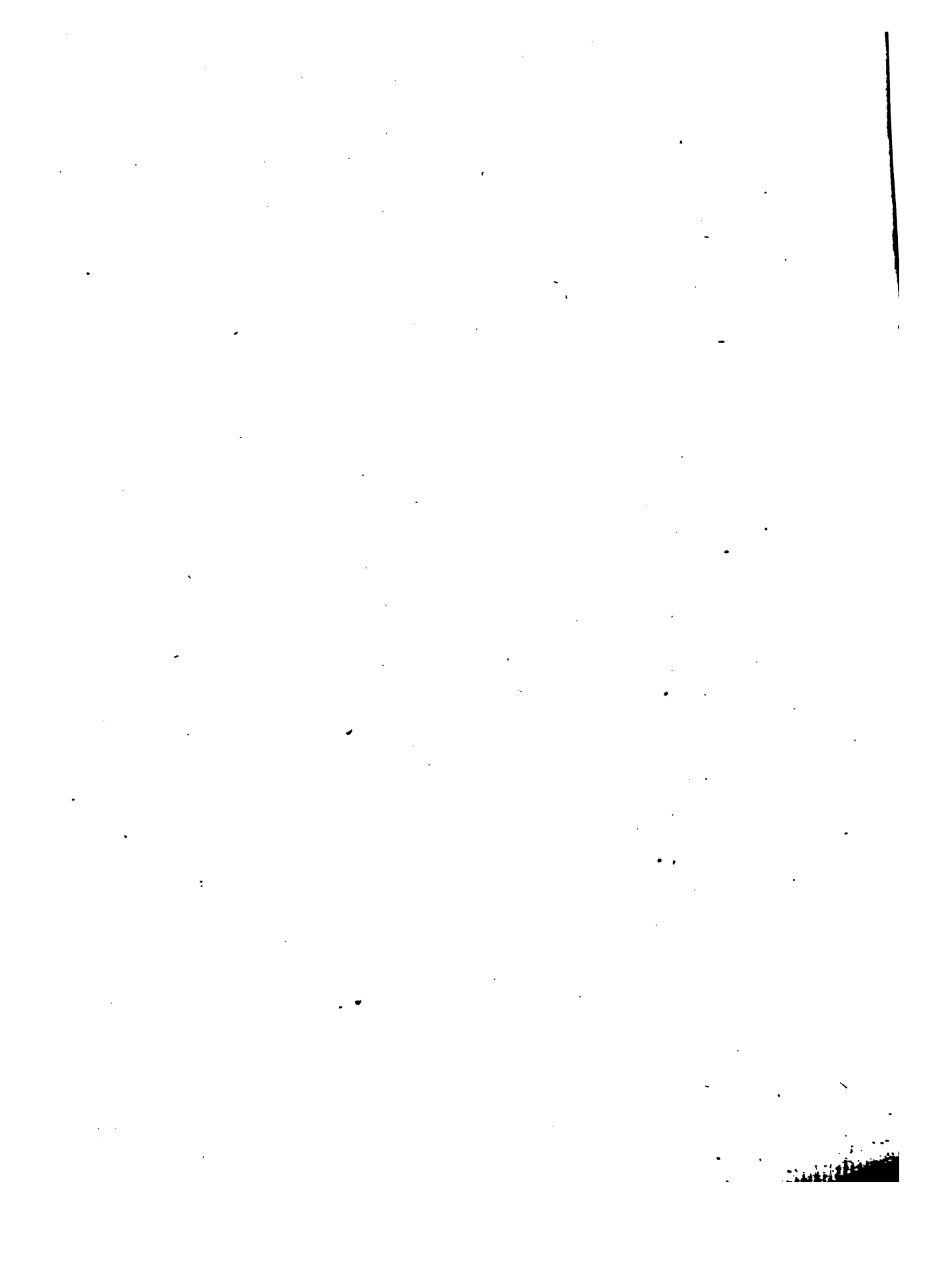
ἀκλάρωτος. χοῖρας ἀκλάρωτον λέπον O. VII, 59.

ἀκλής. τιμᾶ O. XII, 16. ἀκλής ἔβα F. 72.

ἀκμά. ἐν χερσὶ ἀκμᾶ O. II, 69. ἦρος ἀκμᾶ P. IV, 64. φασγάνου ἀκμᾶ P. IX, 84. ἀκμᾶ ἔχθεος N. VI, 54. λόγχαρ ἀκμᾶ N. X, 60. συμπεσεῖν ἀκμᾶ βαρῆς I. III, 69. ἔδατος ζῶσαν ἀκμᾶν O. I, 48. ἔχθειον τραχῆαν ἀκμᾶν λέπων P. I, 11. ἀκμᾶν φρεσῶν ἐπαύ-

σεν N. III, 37. ἀκμῶν ὀδόντων N. IV, 37.
 ἀκμαῖ ἰσχυροὶ Φρασίπυλοι O. I, 96.
 ἀκμων. ἀψευδεὶ πρὸς ἀκμονὶ χάλκειν γλώσσαν
 P. I, 86.
 ἀκοά. ἀσπὼν ἀκοά θνητὸν βαρύνει P. I, 83. ἀ-
 κοά σοφοῖς ἐν μακροῖσι ποικίλλειν βραία P.
 IX, 81. ἀκούων ἄδειον κλύειν P. I, 90.
 ἀκοίτας. Νεῖλος ἀκοίτας F. 57. ἀκοίταν πι-
 σαισα N. V, 28.
 ἀκοίτις. Λιὸς ἀκοίτιν ἐπειράτω P. II, 34. Θαλε-
 ρῶν Ἥσαν ἀκοίτιν N. I, 71. πράξειν ἀκοί-
 τιν N. V, 36.
 ἀκόνα. δούαν ἔχει ἐπὶ γλώσσῃ ἀκόνας λιγυρᾶς O.
 VI, 82. Ναξίαν χαλκοδάμαντ' ἀκόναυ I. V, 70.
 ἀκοντίζω. μακρὰ δισκήσας ἀκοντίζομαι τοσοῦτο
 I. II, 35. ἀκοντίζων σκοποῦ ἀγχιστα Μοι-
 σᾶν N. IX, 55. ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς I. I, 24.
 ἀκορος. εἰσιτία ὑπεχώρησεν ἀκορος P. IV, 202.
 ἀκος. πλαγᾶν ἀκος ἔγυρον τὸ κιλνίκιον φέρεται
 N. III, 17.
 ἀκούω. ἀκούει βῆσις P. I, 2. ἀκούομεν ἔμμεναι
 N. IV, 77. ψαλμὸν ὑψηλᾶς πηκτιδος ἀκούων
 F. 94, 3. νομῶν ἀκούοντες Θεόδμητον κέλα-
 δον F. 169. ἀκούοντι χθονία φρενὶ δῶλον
 P. V, 101. ἀράν ἀκούσας I. V, 40. ἀκούσας
 τοῦ Θεοῦ Κάδμος F. 8. ἀκούσεν Λακωνίαν,
 οἷον εἶπεν γάμον P. IX, 116. Λακωνίαν ἀκού-
 σεν N. II, 14. λόγον ἐλὸν ἀκούσῃ I. IV, 15.
 ἀκούσον N. VII, 2. ἀκούσασθαι P. VI, 1. φω-
 νᾶν ἀκούειν O. VI, 66. εὐ ἀκούειν P. I, 99.
 οὐτ' ἀκούσαι οὐτ' ἰδέσθαι O. VI, 52. θαῦμα
 παριόντων ἀκούσαι P. I, 26. εὐ ἀκούσαι N.
 I, 32. ἀκούσας Ἀγγελίας O. VIII, 31. τῶν
 ἀκούσας P. IV, 135.
 ἀκρα. πρὸς ἀλλοδαπᾶν ἀκραν N. III, 26.
 * Ἀκραγαντινός. Ἀκραγαντινῶν φαίος I. II, 17.
 * Ἀκράγας. ἔρεσιμ' Ἀκράγατος O. II, 7. ὄρθαις
 ἐπὶ μηλοβότου Ἀκράγατος P. XII, 3 ἐπ'
 Ἀκράγατα ταρυσίαις O. II, 100. ποταμὶν
 Ἀκράγατι P. VI, 6. κλεινῶν Ἀκράγατα γε-
 ραίρων O. III, 2.
 ἀκραντός. ἀκραντοῖς ἔπεισι O. I, 86. ἀκραντοῖς
 ἐλπίσιν P. III, 23. ἀκραντία γαρύτειον O.
 II, 96.
 ἀκροδίνιον, ἀκροδίνων. κτετατ' ἀνάγων ἀκροδι-
 νίων N. VII, 41. Ὀλυμπιάδα ἀκροδίνια πο-
 λέμον ἔθνε O. II, 4. πολέμοιο δόσιν ἀκρο-
 δίνια διελών O. XI, 59.
 ἀκρόπολις. ἐν ἀκροπόλει ἄσλος O. VII, 49.
 ἀκρος. ἀκρας Ταιάρον P. IV, 174. ἀκρα ἐσπέ-
 ρα P. XI, 10. τέλος ἀκρον P. IX, 122. I.
 III, 56. ἀκρον ἐλὼν P. XI, 55. πανδοξίας
 ἀκρον N. I, 11. πρὸς ἀκρον ἀρετᾶς N. VI, 24.
 σοφίας ἄνωγον ἀκρον I. VI, 18. κορυφᾶν κατ'
 ἀκρον O. VII, 36. αἰῶνος ἀκρᾶν βαθυμίδων
 P. V, 7. ἀκρας ἀρεταῖς O. XIII, 15. ἐπ'
 ἀκροτάτῃ βρωμῇ O. VI, 70.
 ἀκροτάτων καὶ αἰχματῶν ἀφίξεσθαι O. X, 19.

* Ἀκρων O. V, 8.
 ἀκροπτήριον Ἀλιδος O. IX, 8.
 ἀκτά. Λεργυρίας ἀπ' ἀκτᾶς O. VII, 33. παρὰ
 τῶν εὐνδρον ἀκτῶν Ἰμέρα P. I, 79. Ἀχρον-
 τος ἀκτῶν παρ' εὐσκιον P. XI, 21. νεομεν
 φρενὴ πρὸς ἀκτῶν F. 239, 3. ἐπ' ἀκτῶν
 Φαρών P. IV, 36. βαθυκρημνοῖσιν ἀμφ' ἀ-
 κταῖς Ἐλώρου N. IX, 40. Νεῖλου πρὸς ἀκτᾶς
 I. II, 42.
 ἀκτῆς. ἐργυμάτων ἀκτῆς καλῶν I. III, 60. ἀκτῆς
 Ἀλλου F. 74, 1. στήριμ' ἐμετέρας ἀκτῆς
 ὄλβου P. IV, 255. Ὀλυμπίαν ἀγῶνων Φοῶν
 ἀκτῆνα ἔσχον P. XI, 43. λαμπραὶ ἀκτῆνες ἡλ-
 θον στεροπᾶς ἀπορηγνύμεναι P. IV, 198. ἀ-
 ξειῶν ἀκτῆναν πατήρ O. VII, 70. ἰὼν ξανθαλί-
 σαι καὶ παμπορφύροις ἀκτῆσι βεβρηγμένους O.
 VI, 55. Θεοξίνου ἀκτῆνας ὕσων F. 88. στρ. 2.
 * Ἀκτωρ. νῖον Ἀκτορος O. IX, 74.
 ἀκτύμος πόντου F. 259.
 ἀκων. ἀκοντεῖ ἔλασσε σκοπὸν O. XI, 74. ἐφορμα-
 θεῖς ἀκοντεῖ Φωῆ N. X, 69. χαλκοπύραρον
 ἀκονθ' ὄσειτε βυλεῖν P. I, 44. βραχυσίδη-
 ρον ἀκοντα πάλλον N. III, 43. ἀκονθ' οἷτε
 χαλκοπύραρον ὄρσαι γλώσσαν N. VII, 71. εὐ-
 θην ἀκόντων ἔντα ῥόμβον O. XII, 89. ἀ-
 κόντεσιν προγόνων τιμᾶν δάσασθαι P. IV, 143.
 ἀκόντεσιν χαλκείας κεραῖζεν P. IX, 20.
 ἀλάθεια. * Ἀλάθεια, θυγάτηρ Λιός O. XI, 4.
 οἴνασ' Ἀλάθεια F. 221. οὐχ ἅπαντα ἀλά-
 θεῖ ἀτρεικῆς κερδῶν N. V, 17. δεσποῦν' ἀ-
 λαθείας O. VIII, 2. ἀλαθείας ὀδόν P. VII, 103.
 ἀλαθείας ὀδῶν ἀγχιστα I. II, 10. ἐν ἀλα-
 θεῖα πεποιῖσαι O. VII, 69. ἀλάθειαν ἐξε-
 λέγῃων ἐτήτυμον O. XI, 56. τῶν ἀλάθειαν
 ἴδμεν N. VII, 25.
 ἀλαθῆς. ἀλαθῆς ἔξορκος O. XIII, 94. ἀλαθῆ λό-
 γον O. I, 28. ἀλαθῆα μαντιῶν Φῶκον P.
 XI, 6. ἀλαθῆσιν λόγοις O. VI, 89. ἀλαθῆας
 Ἦρας F. 6.
 ἀλαλά. * Ἀλαλά Πολέμου θύγατερ F. 225. ἐξ
 ἀλαλᾶς καρτείας ἐπεμψας I. VI, 10. δορε-
 κτυπον ἀλαλῶν Λυκίων προσμῆνοι N. III, 57.
 ἀλαλαὶ ὀρνομένων F. 224.
 ἀλαλάω. ἀλαλάω ἐπεμψάκει βοῆ VII, 37.
 ἀλαλατός. Τυρσανῶν ἀλαλατός κατ' οἶκον ἔχη
 P. I, 72.
 ἀλάλαω. Γανμήθει πότμον ἀλαλε O. XI, 110.
 ἀλαλε Χείρων N. IV, 60.
 ἀλάομαι. εὐφροσύνας ἀλάται O. I, 58. ἀλάται
 Στρατῶν F. 72.
 * Ἀλάταις. παῖδες Ἀλάται O. XIII, 14.
 ἀλεγειῶν μερμηναμάτων F. 245.
 ἀλεγω. ξὺν ἀλέγειν γάμον I. VII, 46. Λοκρῶν
 γενεῶν ἀλέγων O. X, 15. ἐν τοῖσιν ἀλέγονται
 O. II, 86.
 * Ἀλείος. σπονδοφόροι Ζηρὸς Ἀλείοι I. II, 24.
 * Ἀλεκτράι. Ἀλεκτράων ὑπερθεῖν I. III, 79.
 ἀλέκτωρ. ἐνδομάχης ἀτ' ἀλεκτωρ O. XII, 14.

II.

INDEX VOCABULORUM IN PINDARI CARMINIBUS.

Nomina propria asterisco signata sunt. In Fragmentis (F.) numeri marginales respiciuntur.

A.

Ἀβύπτιστος ἄλμας P. II, 80.

* Ἄβυι F. 200.

* Ἄβυρις F. 193.

* Ἄβυς. Ἄβαντος ἀγιάς P. VIII, 57.

ἄβατος. τὸ πόρσω ἄβατον O. III, 57. ἄβάταν ἄλα N. III, 20.

ἄβλαβής. λαῖ ἄβλαβεῖ P. VIII, 56. λαὸν ἄβλαβῆ O. XIII, 26.

ἄβοαι N. VIII, 9.

ἄβουλίη O. XI, 43.

ἄβρός. ἄβρον πλοῦτον P. III, 110. λόγον N. VII, 32. στέφανον I. VII, 65. κῦδος O. V, 7. I. I, 50. σῶμα O. VI, 55. ἄβρα Κρηθαίς N, V, 26.

ἄβρότας. ἄβρότατος ἐπι P. VIII, 93. ἄβρότατος ἔλυσε P. XI, 34.

ἀγά. ἀγὰν διαπλέκων P. II, 82.

ἀγάζομαι. ἀγαζόμενοι λοιβαῖσιν πρώταν θεῶν N. XI, 6. δύνασιν ἀγασθεῖς P. IV, 238.

ἀγαθία Πυθῶνι P. IX, 73. N. VI, 35.

ἀγαθός. ἀγαθῶ I. VII, 69. ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῶ O. II, 36. μάντιν ἀγαθόν O. VI, 17. ἀγαθὰν ἐλπίδα I. VII, 15. ἔπος ἀγαθόν I. I, 46.

ἀγαθοὶ καὶ σοφοὶ ἄνδρες O. IX, 30. ἀλλ' ἀγαθοὶ P. III, 83. ἀγαθοὶ πολεμισταὶ I. IV, 23. ἀγαθαὶ ἀγκυραὶ ἀπεικνίμφοι O. VI, 100. φῆμαι ἀγαθαὶ O. VII, 10. ἀγαθῶν πατέρων O. VII, 91. κρείσσονων ἀγαθῶν O. II, 26. ἄλλα ἐπ' ἄλλον ἀγαθῶν O. VIII, 13. ἐργμάτων ἀγαθῶν N. IV, 83.

ἐξ ἀγαθῶν N. XI, 30. ἐν ἀγαθοῖς P. II, 81. ἐν ἀγαθοῖσι P. X, 71. ἀγαθοῖς P. II, 96. III, 71. IV, 285. I. I, 5. I. VI, 26. ἀγαθοῖσι N. VII, 63. ἀεθληταῖς ἀγαθοῖσιν N. X, 51. λόγοις N. XI, 17. κῦραθῶ Τελαμῶνι P. VIII, 105.

* Ἀγάθων. Ἀγάθωνι καλῶ F. 90, 3.

ἀγακλής. ἀγακλέα καλλίκομον κόουραν P. IX, 110. αἴσων ἀγακλέα I. I, 34.

ἀγακτιμένων πόλιν P. V, 81.

ἀγάλλω. ἀγάλλει μῆτρως δμῶσπορον ἔθνος N. V, 43. τὸν ἀγάλλων O. I, 86.

ἄγαλμα. χώρας ἄγαλμα N. III, 13. πατρός Μίγα Νημεαῖον ἄγαλμα N. VIII, 16. ἄγαλμ' Αἰῶα N. X, 67. ἄγαλμα ἱερώτατον F. 207.

ἀγάλματ' ἐλινύσσοντι ἐργάζεσθαι N. V, 1.

* Ἀγαμειμονία ψυχῆ P. XI, 20.

* Ἀγαμήδης F. 26.

ἄγαν. φιλόνηκος ἄγαν O. VI, 19. πορσύνοντ' ἄγαν P. IV, 151. τὸν καταμεμφθέντ' ἄγαν N. XI, 30. ἄγαν φιλοτιμίαν μνώμενοι F. 229. μῆδεν ἄγαν F. 235.

ἀγανός. ἀγανῆ ὄφρου P. IX, 39. ἀγανοῖσι λόγοις P. IV, 101. ἀγαναῖς Χαρίτεσσιν I. III, 8.

ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς P. II, 24. ἀγαναῖσιν χειρῶν P. II, 8. κατεκρήθη ἀγανώτατος ἔμμεν F. 116.

ἀγάνωρ. ἀγάνωρος ἵππον O. IX, 25. ἀγάνωρι μισθῶ P. III 55. ἀγάνωρα πλοῦτον P. X, 13. ἀγάνωρα πείραν ἔχθειν N. IX, 28. ἀγάνωρα κομπον I. I, 43.

ἀγαπάω. μειλχιλοῖς λόγοις μιν ἀγαπάζοντο P. IV, 241. τιμαὶ καλλίνικον χάρεμ' ἀγυπύζοντο I. IV, 61.

ἀγαπατός εὐνάσθη F. 205. ἀγαπατά N. VIII, 4.

ἀγαπάω. εὐεργεταῖς ἀγαπάται I. V, 66.

ἀγανός. ἀγανοὶ βασιλῆες F. 98, 4. ἀγανῶν Διο-
λιδῶν P. IV, 72.

ἀγαθδέγκτων αἰοιδῶν O. VI, 91.

ἀγγελία. * Ἐμοῦ θύγατρος Ἀγγέλλας O. VIII, 81.

δι' ἀγγέλλας ὄρθῆς P. IV, 279. ἀρεῖονος ἐνέχεται ὄρθιχος ἀγγέλλας P. VIII, 52. ἔσαναν ἀγγέλλαν ποτὶ γλυκίαν O. IV, 5. κλυτῶν φεροῖσ' ἀγγέλλαν O. XIV, 21. ἀγγέλλαν πέμψω ταύταν O. IX, 27. μίλος ἀγγέλλαν τετραοριῦς P. II, 4. πολύκοινον ἀνδέξαι' ἀγγέλλαν P. II, 41. ἰόντων ἀγγέλλαι I. VII, 42. ἀγγέλλαις Εὐρυσθέος O. III, 29.

ἀγγέλλων O. VII, 21. P. I, 32. IX, 2.

ἄγγελος. ἄγγελος ὄρθός O. VI, 90. ἄγγελος βῆαν N. VI, 59. ἄγγελον ἑσλόν P. IV, 278. πυλλίγγλωσσον ἀγγέλλων ὄρῳ N. I, 59.

ἀγγέων ἔρκειν N. X, 36.

ἄγε. ἄγε πέδασον O. I, 75. ἔπεχε, ἄγε O. II, 93.

ἄγε δέκευ O. XIII, 65. ἄγε ἐξέρωμεν P. I, 60. εὐθὺν ἄγε N. VI, 29. ἄγε, παρδί-
δωμι N. X, 82.
ἄγειρω. ἐπὶ λαόν ἀγέρις νασιώτων P. IX, 93.
ἄγεια. φοίνισσι Θρηάκιων ταύρων ἄγεια P. IV,
205. ἄγεια παρθένων Λάκαινα F. 78. ἄγεια
κυρῶν ἐκατόγγυιον F. 87, 12. ἄγεια λιόντων
F. 265. βοῶν ξανθῆς ἄγειας P. IV, 149.
ἀγεμονεύω. ὄδον ἀγεμονεύσαι O. VI, 25. Ἐφαρ-
μόστω ἀγεμονεύσαι O. IX, 3.
ἀγεμῶν. Ὀλυμπιος ἀγεμῶν O. IX, 61. ὑπερφι-
άλου ἀγεμῶνος ἦθρον P. IV, 112. τῶν πό-
λιος ἠκισσεν ἀγεμῶνα I. VII, 20. θεὸς ἀγε-
μόεσαι κυβερνατῆρ P. IV, 274.
ἀγέειος. ἐξ ἀγεειῶν O. VIII, 54. συλαθεὶς ἀγε-
νειῶν O. IX, 95.
ἀγίομαι. πολλοῖς ἀγῆμαι σοφίας P. IV, 248.
ἀγέιτο Ἀθάνα P. X, 45. ἀγέιτο παντοίων
νόμων N. V, 25.
ἀγέρωχος. νίκας ἀγέρωχου O. XI, 82. πλοῦτου
στεφάνωμι ἀγέρωχον P. I, 50. ἀγέρωχων ἐρ-
γμάτων N. VI, 34.
* Ἀγείλας. Ἀγείλα νιόν F. 83. str.
ἀγῆρας. κῆδος ἀγῆραρον P. II, 52. κείνοι ἀγῆ-
ρασι F. 107, 1.
* Ἀγῆσις O. VI, 12. 77. 98.
* Ἀγῆσιδαμος O. XI, 19. 96. X, 12. N. I, 29.
IX, 42.
* Ἀγῆσιμαχος N. VI, 23.
ἀγῆσιχορον προομιῶν P. I, 4.
ἀγῆτηρ ἀγῆρ P. I, 69.
ἀγίζω. βωμῶν πατρὶ ἀγισθέντων O. III, 20.
ἀγκειμαι, ἀγκοιμίζω, vide ἀνακ.
ἀγκύλω κρατὶ P. I, 8.
ἀγκυλότοπος. Μήδειοι ἀγκυλότοχοι P. I, 73.
ἀγκυρα. ἀγκυραν ποτὶ χαλκόμενον κρημνάντων P.
IV, 24. ἀγκυραν ἔρισον χθονὶ P. X, 51.
ἐσχατιῆς πρὸς ὄθρον βύλλει ἀγκυραν I. V, 11.
δὴ ἀγκυραὶ ἐκ ναὸς ἀπεσκήμασθαι O. VI, 101.
κρέμασαν ἀγκύρας P. IV, 192.
ἀγκυῶν. ἵπ' ἀγκυῶνος ἔρδον φαρῆτρας O. II, 91.
Νίκας ἐν ἀγκυῶνεσι N. V, 42.
ἀγλαΐα. * πότι Ἀγλαΐα O. XIV, 13. Ἀγλαΐα
καὶ Μοῖσα F. 213. ἀγλαΐας ἀνάσσαν Ἀπολ-
λον F. 115. ἀγλαΐας ἀρχά P. I, 2. νικαφό-
ρον ἀγλαΐαν ὄπισσαν O. XIII, 14. ἀγλαΐαν
ἔδειξεν P. VI, 46. σπείρει ἀγλαΐαν τινά N.
I, 13. πόρεν ἀγλαΐαν I. II, 18. ὄσας ἀ-
γλαΐαις ἀπτόμεσθαι P. X, 23. σύνδικος ἀ-
γλαΐαισιν αὐτῷ O. IX, 106. ἀγλαΐαισιν ἀ-
στυνόμοις ἐπιμίξαι λαόν N. IX, 31.
ἀγλαΐζεται μουσικῆς ἐν αὐτῷ O. I, 14.
ἀγλαογγυιον Ἴβραν N. VII, 4.
ἀγλαοδένδρον ματέρα Λοκρῶν O. IX, 22.
ἀγλαοθρόνος. Μοῖσαις ἀγλαοθρόνοις O. XIII, 92.
ἀγλαοθρόνον πενηκοντα κορῶν N. X, 1.
ἀγλαοκάρπος. ἀγλαοκάρπος Ἰλίας F. 6. γὰς
ἀγλαοκάρπου F. 73, 5.

ἀγλαόκουρος. Κόρινθον ἀγλαόκουρον O. XIII, 5.
ἀγλαοκάρνον (var. ἀγλαοκάρπον) Νηρέος θυγα-
τρα N. III, 54.
ἀγλουκωμος. φωνῶν ἀγλουκωμον O. III, 6.
ἀγλαός. ἀγλαός ἀνῆρ O. XIV, 7. Ποσειδῶν I.
VII, 27. ἀγλαῖ χθῶν F. 241. ἀγλαῖ σκά-
πτω N. XI, 4. συν ἀγλαῖ αἰοῖδᾶ F. 45, 8.
γέρας ἀγλαόν O. VIII, 11. τύμβον N. IV, 20.
πρόδῃρον ἀγλαόν I. VII, 3. κομῶν πλόκα-
μοι ἀγλαοὶ P. IV, 82. παῖδες I. V, 59. ἀ-
γλαῖ τῆκαι N. XI, 20. ἀγλαῶν δενδρῶν O.
II, 30. αἰθλων P. V, 52. περιγύεσιν ἀ-
γλαῖσι N. III, 66. αἰμακουρίαις O. I, 91.
* Ἀγλαοτρίαιαν O. I, 40.
ἀγλωσσον κατεχε λάθα N. VIII, 24.
ἀγρός. ἄλσος ἀγρόν O. V, 10. ἀγρόν φέγγος
ὀπώρας F. 125. τυπέις ἀγρῷ πέλεκει F. 9.
ἀγρόν θεόν O. VII, 60. ἀγρόν τέμενος P.
IV, 204. ἀγρόν Ἀπόλλωνα P. IX, 66. ἀγρόν
ἔδαρ I. V, 71. ἀγρόν κρίσιν O. III, 22.
ἀγροὶ ἦρας F. 98, 5. Κεταύρου κοῦραι ἀ-
γροὶ P. IV, 103. ἀγρόταται πυρὸς παγαὶ
P. I, 21.
ἀγρυμι. ἀγρυμένον κέλαδον διὰ στομάτων F. 238.
ἀγρυμον τὸ μὴ προμαθεῖν O. VIII, 60.
ἀγρῶς. οὐκ ἀγρῶτ' αἰείδω I. II, 12. οὐτ' ἀγρῶτα
θηρῶν αἴσαν P. IX, 60. οὐκ ἀγρῶτες ἑμῖν
ἐντὶ δόμοι οὔτε κώμων οὐτ' αἰοῖδαν I. II, 30.
ἀγρωστος. φωνῶν φευδῶν ἀγρωστον O. VI, 67.
ἀπειράτων ἀγρωστοὶ σιοπαῖ I. III, 48
ἀγορά. πρυμνοῖς ἀγορᾶς ἐπι P. V, 93. ἐν ἀγορᾷ
πλήθοντος ὄχλου P. IV, 85. Μυρμιδόνων
πυλαίφατον ἀγορᾶν N. III, 14. ἀγορᾶν παν-
δαίδαλον οἰχεῖτε F. 45, 5. μακίρων ἀγο-
ραὶ. I. II, 26. κάγοραι βουλαφόροι O. XI, 5.
ἀγοράζειν F. 62.
ἀγός. Καδμείων ἀγοὶ ἀθρόοι N. I, 51.
ἀγρα. θαφινὸν ἀγρα ἐλαβε ποσὴν N. III, 77.
* Ἀγρεύς P. IX, 67.
ἀγριος. ἀγριος ἔλαιος F. 21. αἰνγμα παρθένου
ἐξ ἀγριῶν γνάθων F. 165. ἀγρίους θήρας
P. IX, 21.
ἀγρός. ἀγρούς πάντας ἀφῆμι P. IV, 149.
ἀγρότερος. θῆρ' ἀγρότερον P. III, 4. μέριμναν
ἀγροτέρων O. II, 60. παρθένον P. IX, 6. λε-
όντεσσιν ἀγροτέροις N. III, 44.
ἀγροῦλα δέδεται ἄνδρες F. 253.
ἀγριῶ. κοιλὰν ἀγριῶν θρασυόντων O. IX, 37.
προγόνων εὐκτῆμονα ζαθεῖαν ἀγριῶν N. VII, 92.
κύριε πολλὰν εἰσπεφῶν ἀγριῶν P. II, 58.
λευκίπποισι Καδμείων ἀγριαῖς P. IX, 86.
κατ' ἀγριας F. 206, 5. Ἄβαντος εὐρυχόρους
ἀγριας P. VIII, 57.
ἀγριαῖς. Σεμέλα Ὀλυμπιάδων ἀγριαῖς P. XI, 1.
ἀγχι. ἀγχι ἐλθὼν ἄλός O. I, 71. ἀγχι ἀφουρα-
σιν N. VI, 9.
ἀγχιερῆμον Ἀγυπτον F. 50.
ἀγχιστα. ἀγχιστα δεξιῶν κατὰ χεῖρα πατρὸς Ἰζεαι

- F. 112.** ἀκοντίζων σκοπού ἀγχιστα N. IX, 55.
 ἀλαθείας ὁδὸν ἀγχιστα βαιῖον I. II, 10.
 ἀγχιστος. ἀνδράσι χάριμα φίλοις ἀγχιστον P. IX, 66.
 ἀγχιστοῖς ὠδίνεσσι F. 58. antistr. 5.
 ἀγγού. χεύμασιν ἀγγού Σκαμάνδρου N. IX, 40.
 ἀγγω. ἀγγωμένοις N. I, 46.
 ἀγω. ἐπιδειξι χερῶς ὄρθαν ἄγεις ἐφημοσύναν
 P. VI, 20. ἐγκάμιον τεθμόν ἄγει ἐκ Πίσιος
 O. XIII, 28. ἄγει χάρις P. II, 17. νόμος
 ἄγει δικαίων τὸ βιωτότατον F. 151, 4. νόψ
 πλοῦτον ἄγει P. VI, 47. πίκος ἄγει κει-
 φαλῆ P. IX, 32. μοῖρα ἔθνος ἄγει N. XI,
 42. ἄγει ἀρετῶν I. VI, 22. εἰ τις εὐδό-
 ξων ἐς ἀνδρῶν ἄγει τιμᾶς I. II, 34. ἄγοις
 Θεράπωντα F. 82. ἀγοντί με νίκαι Ἰσθμοῖ
 P. VII, 13. Μοῖραι ἄγον λιπυρᾶν κατ' ὁδόν
 F. 6. μοῖρά τις ἄγεν ἔργον P. V, 76. ἐλόν
 ἄγεν παρθέρον δι' ὄμιλον P. IX, 127. ἐς πό-
 λεμον ἄγει I. V, 27. τοὺς ἄγαγε P. V, 87.
 τελευταῖαν πλόος ἄγαγεν P. IV, 211. γάισσι
 πολλῆς ἄγαγεν Νεῖλιο πρὸς τέμενος P. IV, 56.
 ἄγαγον σφραγῶν N. IX, 18. ἀνθευ τεθρίπ-
 πων ἐς ἀδελφῶν ἄγαγον O. II, 56. Δολό-
 πων ἄγαγεν ὄμιλον F. 177. ματρὶ ἄγαγον
 O. I, 46. οὐτ' ἀνεμοὶ ἐς μυχούς ἀλὸς ἄξοισι
 P. VI, 13. δῆγμα κριού ἄγειν P. IV, 161.
 Ἰπποκλῆα ἄγαγῖν ἐπικωμίαν ὅπα P. X, 6.
 πλοῦτον καὶ χάριν ἄγων ἐπ' ἀρεταῖς O. II, 11.
 ἄγων ἐς χάρις δᾶμον O. V, 14. ἄγων ἀπή-
 μαντον βίον O. VIII, 87. ἔγλειαν κῶμον
 π' ἄγων P. III, 73. θυγατέρι Ἐπιμαθέος
 ἄγων P. V, 27. τεκτόνων δαῖδαλ' ἄγων P.
 V, 35. ἄγων ἄγοντα P. X, 66. κλέος ἐς
 ἄνδρ' ἄγων N. VII, 62. μοῖραν λαοῖσιν ἄγων
 P. XII, 12. νεφέλαν ἄγαγῶν O. VII, 49. τοὺς
 (βόας) ἄγαγῶν P. IV, 227. εὐνομίαν ἐς πρα-
 πίδας ἄγαγῶν P. V, 66. δόξαν ἀπὸ Λιλαῶν
 ἄγαγόντα P. IX, 78. ἔλαφον ἄξοντα O. III, 30.
 στροφωμαν ἀγίσθω P. IV, 410. ἄγε vide suo
 loco.
 ἀγών. ὑπὸ Κιθῆρας ἀγών P. X, 15. ἀγών χάλ-
 κιος N. X, 22. τιθιμένων ἀγῶνων F. 252.
 Ἄλκαθῶν ἀγών I. VII, 67. ἄκοντ' ἀγῶνος
 βυαίειν ἔξω F. I, 44. ἐν τέρμασιν ἀγῶνος P.
 IX, 118. Κλεωναίου ἀγῶνος N. IV, 17. ἀγῶνι
 Κιθῆρας P. XI, 12. ἀγῶνι Διός N. II, 24. ἐν
 ἀγῶνι Ὀροστριαῖνα N. IV, 87. Ὀλυμπίας
 ἀγῶνι φέριερον O. I, 7. Φαιτῶν ἀγῶνι νέ-
 μειν O. III, 33. ἀγῶνα προσηυτέρον μένειν
 O. IX, 96. ἀγῶνα ἐξαιρετον αἰσῖσι Ἰρακλέος
 O. XI, 25. ἐπιδειξαντ' ἀγῶν' ἐσθῶτος ἀμ-
 φῆς P. IV, 253. Ἰφρας ἀγῶν' ἐπιχώριον δι-
 μᾶσαις P. VIII, 83. Τερεβθεῶν ἀγῶνα P.
 X, 30. ἀγῶνις Ἰννομοὶ Βοιωτῖοι O. VII, 84.
 ἀφελλοφόρον ἀγῶνων O. VIII, 76. πολυφύ-
 των ἀκτίνα P. XI, 47. λαοσσῶν μυστήρη
 P. XII, 24. καταβολῶν ἱερῶν N. II, 4. ἀγῶ-
 νων ἀκο N. VI, 61. ἀγῶνων μοῖραν N. X, 52.
 ἐν ἀέθλοισι θίγον πλείστον ἀγῶνων I. I, 13.
 ἀγῶνας ἔχει O. VI, 79.
 ἀγωνία. ἀγωνίας πειρώμενον O. II, 57. ἀγωνίας
 σθένος P. V, 113. σύμπερον ἀγωνίας θυμῶν
 N. VII, 10.
 ἀγῶνιος. ἀγῶνιος Ἐρμῆς I. I, 60. ἀγῶνιον εὐ-
 χος O. XI, 66. ἀγωνίως ἀέθλοισι I. IV, 8.
 ἀγωνίων ἀέθλων ταμίαι F. 4.
 ἀδικον ἰώδη O. II, 73.
 ἀδαμάντινον ἄροτρον P. IV, 224.
 ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες F. 58. antistr. 7.
 ἀδάμας. ἀδάμαντος δῆσεν ἄλοις P. IV, 71. ἐξ
 ἀδάμαντος κεχάλευται καρδίαν F. 88. str. 4.
 ἀδειμαντος. ἀδειμαντον παῖδα I. I, 12. σπέρμ'
 ἀδειμαντον N. X, 17.
 ἀδελφεῖ, ἀδελφά. τεῶν ἀδελφεῶν N. VII, 4.
 ὑπὲρ τας ἀδελφᾶς τι ἰσχύειν F. 13.
 ἀδελφεός. ἀδελφεοῦ βίαν N. X, 73. ὀμόκλαρον
 ἀδελφεόν O. II, 54. ξείρον ἀδελφεόν τε N.
 VIII, 86. ἀδελφεοὺς ἐύλους P. X, 69. Διός
 ἀδελφεοῖσιν I. VII, 25.
 ἀδλιαντος. σθένος ἀδλιαντον N. VII, 73.
 ἀδικος. ἀδικον οὐθ' ἐπίροπλον ἦσαν P. VI, 48.
 ἀπ' ἀδικῶν ἔχειν ψυχάν O. II, 76.
 ἀδίνος. δάκος ἀδίνον κακαγοριᾶν P. II, 53.
 * Ἄδματος P. IV, 126.
 ἀδόκητον ἐν καὶ δοκίοντα N. VII, 31.
 ἀδολος σοφία O. VII, 53.
 * Ἀδραστειος. Ἀδραστειῶ νόμος N. X, 28. Ἀδρα-
 στειοῖς ἀέθλοισι I. III, 44.
 * Ἀδραστιδῶν δόμοις O. II, 49.
 * Ἀδραστος O. VI, 13. P. VIII, 53. N. IX, 9.
 N. VIII, 51. N. X, 12. I. VI, 10.
 ἀδύγλωστος βοᾶ κάρκος O. XIII, 96.
 ἄδρος F. 126, 3.
 ἀδυνεπής. ἀδυνεπῆς λέρα O. XI, 97. ἀδυνεπῆς ἔμνος
 N. I, 4. ἀδυνεπῆ Ὀμηρον N. VII, 21.
 ἀδύλογοι λέραι μολπαὶ τε O. VI, 96.
 ἀδυμελής. ἀδυμελεῖ φόρουγι O. VII, 11. κῆμος
 P. VIII, 73. φωνᾶ N. II, 25. θυμῶν I. VI, 20.
 κόσμον ἀδυμελῆ O. X, 14.
 ἀδύνωτος. τυχεῖν ἀδύνωτον N. VII, 55. ἀδύνωτα
 ἐκβαλεῖν ἔπος P. II, 81.
 ἀδύπνοος. Μοῦν ἀδύπνοος O. XIII, 21. ἀδυντόφ
 φωνᾶ I. II, 25.
 ἀδύς. ἀδεία χάρις I. V, 48. ἀδείας εὐνάς P.
 IX, 42. ἀκούν ἀδείαν P. I, 90. γλεφάρων
 ἀδύ κλαῖστον P. I, 8. ἀδείαι ὄμφοι N. X, 33.
 ἀδείας ἐλπίδας P. IV, 201. Ἀφροδίτας κῆ-
 σιτιραν ἀδίστιν ὀπώραν I. II, 5.
 ἄδυτος. ἄδυτον θησαυρόν P. XI, 4. ἄδυτον εὐστ.
 εὐαίειος ἐξ ἀδύτου O. VII, 32. σφινῶν ἀδύ-
 των φύλαξ F. 63.
 ἀε v. αἰε.
 ἀεθλητής, ἀθλητής. ἀεθληταῖς ἀγαθοῖς N. X, 51.
 ἀεθληταῖσιν N. V, 49. ἀνδράσιν ἀεθληταῖσιν
 I. V, 69.
 ἀέθλον, ἄθλον, ἀεθλος, ἄθλος. ἐμοὶ οὗτος ἀέθλος

ἔποκεισται O. I, 84. τοῦτον ἄεθλον τέλε-
σον P. IV, 165. ἀέθλων γ' ἔνεκεν O. I, 99.
μεγάλων ἀέθλων κρίσιν O. III, 22. μεγάλων
ἀέθλων μενεάσθαι N. I, 11. ἀέθλων κορυ-
φάν O. II, 14. ὑψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων
O. IV, 3. ἀέθλων πεμπταμέροισι ἀμίλλαις O.
V, 6. ἀγωνίων ἀέθλων F. 4, 8. μοῖραν
ἀέθλων ἔχει O. VI, 79. τεθμόν μέγιστον ἀ-
έθλων O. VI, 69. μῆτερ χρυσοστεφάνων ἀ-
έθλων O. VIII, 1. ἱερῶν ἀέθλων O. VIII, 64.
κυδμήων ἀέθλων περὶ οἴσι O. XIV, 24. κα-
μμον ἀέθλων Ἰνδίων P. III, 73. πείρατ' ἀ-
έθλων παρωίων P. IV, 220. ἐξ ἀγλαίων ἀ-
έθλων P. V, 53. γεύεται ἀέθλων P. X, 7.
τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἔη P. X, 24. ἐξ ἀέθλων
νίκας N. II, 19. ἀεζυγίων ἀέθλων κύρουξ
N. IV, 73. Νεμέας ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων N.
VI, 12. ἀέθλων κρίσιν N. X, 23. στεφά-
ρους ἐξ ἀέθλων I. I, 11. ἐτείων τέρμ' ἀέθλων
I. III, 85. ἀέθλων κρῖτος I. VII, 5. νεοῖς
ἐν ἀέθλων τιμώμενος O. II, 47. κρίσις ἀμφ'
ἀέθλοις O. VII, 80. ἱεροῖς ἐν ἀέθλοις O.
XIII, 15. γυίων ἀέθλοις P. IV, 253. νικα-
φόροις ἀέθλοις P. VIII, 27. κλεινῶν ἀέθλοις
P. IX, 72. ἐν Ὀλυμπίοισι καὶ βαθυκόλου
Γῆς καὶ πᾶσιν ἐπιχωρίοις P. IX, 106. σὺν
ἀέθλοις ποδῶν P. IX, 119. ἀμφ' ἀέθλοις
N. II, 17. I. I, 50. ἐν ἀέθλοισι θίγον πλεί-
στων ἀγῶνων I. I, 18. σὺν εὐδόξοις ἀέθλοις
I. III, 1. ἐν Ἀθραστείοις ἀέθλοις I. III, 44.
ἐν ἀέθλοισιν ἀριστεύων N. XI, 14. ἐν ἀγω-
νίοις ἀέθλοισι I. IV, 3. ἀμφ' ἀέθλοισιν I.
IV, 62. ἀέθλα γαρύειν O. I, 3. τοῦτο προσ-
φέρων ἄθλον O. IX, 114. μῆμα τῶν Οὐ-
λυμπία ἄθλων O. III, 16. πρόϊτον ἄθλων
P. I, 99. ἵππων ἄθλων κορυφάν N. IX, 9.
ἐσχάτων ἄθλων κορυφαῖς N. X, 32. πειρά-
σθαι ἄθλων N. XI, 23. ἄθλων διδύμων
μοῖρα I. III, 9. πάμπρωτον ἄθλων I. V, 46.
ἀεθλονικία N. III, 7.
ἀεθλοφόρος, ἀθλοφόρος. ἀεθλοφόρου λήματος
N. III, 79. τρεῖς ἀεθλοφόροι N. VI, 24.
ἀθλοφόροις ἀνδράσιν O. VII, 7.
αἶψι γ. αἶψι.
αἶδι. οὐκ ἀγνώτ' αἶδιω νίκαν I. II, 12. αἶδιε
ἄλλος O. V, 10. πρόσρων αἶδιε Μοισᾶν χο-
ρὸς N. V, 22. αἶδιοντι μίκαρα μέγαν μολ-
παῖς F. 97, 5. τὸν αἶσειν ἐθέλων N. IV, 90.
Θεμίστιον αἶδιον N. V, 56. Λυδῶ ἐν τρώπῳ
μελέταις ἐν τ' αἶδιον O. XIV, 18. ἀγῶν'
αἶσαι O. XI, 26. ἵππων ἐλάτειραν αἶσαι
F. 59. αἶδεται Σογόντης N. VII, 8. αἶδει-
ται θρήναισα ἥρωας P. VIII, 26. αἶδειτο
τέμενος Θαλίας O. XI, 79. αἶσομαι χαί-
ταν στεφάνοισιν ἀμβρόσιαν I. VI, 39. ἀμφὶ
κῆπον Ἀφροδίτας αἶδομενον P. V, 24. ἐξ
ὑπερῶν αἶδων Κηληδόνας F. 25.
αἶρω. ῥοπαλον αἶραις F. 77, 2. πέραν ἀερθεῖς
VOL. II. P. II.

ἀνέκρωγον N. VII, 75. ἀρετὰ ἀερθεῖσα πρὸς
αἰθέρα N. VIII, 41. περιγύσσειν ἀερθεῖσα
Πιερίδων I. I, 64.
ἀέκων. ἀέκονθ' ἔκων O. XI, 30. οὐκ ἀέκοντες
N. IV, 21.
Ἄελιος, ἄλιος. * Ἀελίοιο νύμφαν O. VII, 14.
* ἀπέοντος λάχος Ἄελιου O. VII, 53. * Ἀε-
λίου υἱός P. IV, 241. σθένος ἀελίου χρύ-
σειον P. IV, 144. * Ἄλιον μῆτερ I. IV, 1.
* ἀκτὴς Ἄελιου F. 74, 1. τοῖσι λάμπει μέ-
νος ἀελίου F. 95, 1. ἄλιον θαλπνότερον ἄ-
στρον O. I, 5. ἄμειρον παῖδ' ἄλιου O. II, 35.
αὐγαῖς δαίαις ἄλιου O. III, 25. ἄλιον ἀμφ'
ἐνὶ O. XIII, 36. ζυμενεῖ ἄλιον ἐθάλπειτο N.
IX, 13. αἶθωνι πρὶν ἄλιον γυῖον ἐμπειεῖν N.
VII, 73. ἄλιον O. II, 68. ἐς τὸν ὑπερθεῖν
ἄλιον ἀνδιδοῖ ψυχῆς πάλιν F. 93, 2.
ἀελλόπους. ἀελλοπόδων ἵππων N. I, 6. F. 242.
διφρους ἀελλόποδας P. IV, 18.
ἀελλία. τίν' ἀελλίαν βαλῶν P. XII, 31.
ἀέναος, ἀένναος. ἀενάου πυρός P. I, 6. ἀέναον
τιμάν O. XIV, 12. ἀέναον ὀμφαλὸν χθονός
P. VI, 4. ἀενάοις τραπέζαις N. XI, 8. ἀε-
νάου πλοῦτου γέφος F. 84.
ἀεζυγίων ἀέθλων N. IV, 73.
ἀέξω. ἀέξει σε παγκρατίου ἀλκὰ N. II, 15. ἄ-
εξ' ἀρθος ὕμνων O. VI, 105. αὐτοὺς ἀέξω
καὶ πόλιν O. VIII, 83.
ἄημι. ἄηται μαρτύρια ἐπ' ἀνθρώπων I. III, 27.
* Ἀθᾶνα, Ἀθαναία. ἀγεῖτο Ἀθᾶνα P. X, 45.
Παλλῆς Ἀθᾶνα P. XII, 8. Θρασεῖα N. III,
43. Ἰππία Ἀθᾶνα O. XIII, 79. Ἀθαναία
ἀλάλαξεν O. VII, 36. σὺν Ἀθαναίᾳ N. X, 84.
τέκετο ξανθὰν Ἀθᾶναν F. 9.
* Ἀθᾶναι. αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι P. VII, 1.
κλεινῶν Ἀθᾶναι F. 46. λιπαρῶν εὐωνύμων
ἀπ' Ἀθᾶνᾶν N. IV, 19. X, 49. ἐν γουνοῖς
Ἀθᾶνᾶν I. III, 43. ἐν Ἀθᾶναις O. IX, 94.
κραναῖς ἐν Ἀθᾶναις O. VII, 82. ἐν ταῖς
ἱερῶν Ἀθᾶναις F. 45. μεγάλαις N. II, 8.
ταῖς λιπαρῶν ἐν Ἀθᾶναις I. II, 20. κρα-
ναῖς ἐν Ἀθᾶναις O. XIII, 37. N. VIII, 11.
* Ἀθαναῖος. Ἀθαναίων χάριν P. I, 75. ὀμφῶν
N. X, 34. παῖδες Ἀθαναίων F. 196. Ἀθα-
ναῖοισι κυλικεῖσσι κεν εἶη κέντρον F. 89, 3.
ἀθᾶνατος. ἀθανάτω θείης P. III, 100. ἀθανά-
του στόματος P. IV, 11. βίον ἀθάνατον P.
III, 61. ἀθάνατον Ζηρῶν θηροῦται P. IV, 65.
τοῦτο ἀθάνατον φωνᾶν ἔρπει I. III, 58. ὀ-
ννημ' ἀθάνατον O. VI, 57. ἀθάνατος O. I, 65.
Ζεὺς καὶ ἀθάνατος O. VIII, 55. ἀθάνατος
δαίονται πημάτι βροτοῖς P. III, 82. παλίν-
γλωσσον ἀγγέλων ἔργον θέσαν N. I, 58. ἀθα-
νάτων ὅτι κλεψαῖς νεκτὰ ἀμβροσίαν τε O. I, 60.
τεθμὸς τις ἀθανάτων O. VIII, 25. νόμος ὁ
πάντων βασιλεῖς F. 151, 3. χωρὶς ἀθανά-
των O. IX, 44. ἀθανάτων σὺν εἰμηνίᾳ P.

- XII, 4. ἀθανάτων βασιλεύς N. V, 35. x, 16.
 πρὸς ἀθανάτων τεύχεται φίλος I. III, 77.
 ἀθανάτων αἰθῆρος I. VI, 39. προσφέρουεν
 μέγαν νόον ἀθανάτοις N. VI, 5. δῶρα ἄθα-
 νάτοις ἀνέχοντες F. 84, 3. ἀθανάτοις τιμαῖς,
 F. 86, 2. ἴδασε τὸδ' ἀθανάτοις I. VII, 59.
 ἀθανάτοις τιμαῖς I. II, 23. γλεφάροις ἀθα-
 νάτοισιν I. VII, 45.
- ἄθεμις. ἄθεμιν δόλον P. III, 32. Πέλλαν ἄθε-
 μιν P. IV, 109.
- ἀθέων βελίων P. IV, 162.
- ἀθρῶν. ἄθρῆσον τὸ Κιστόρειον P. II, 70.
- ἀθρόος. κακότητ' ἀθρόαν P. II, 35. ἀθρόοι
 στέφανοι I. IV, 9. Καθυμίων ἀθροὶ ἀθρόοι
 N. I, 51. θῖσιν φανερ' ἀθρόοι O. XIII, 94.
 ἀθρόοις πέτε νύκτωσιν ἐν θ' ἡμέραις P.
 IV, 130. ἀθρόοις ἔργασιν I. I, 28.
- ἀθρῆμα. Ἀπολλωνίου ἀθρῆμα P. V, 23.
- ἀθύρω. ἀθύρει μέγала ἔργα N. III, 42. ἀθύ-
 ρων I. III, 57.
- * Διακίδας N. V, 8. Διακίδα παρὰ Πηλεῖ P.
 III, 37. Πηλεῖ Διακίδα I. VII, 39. Διακί-
 δαν I. V, 33. Διακίδαί N. VI, 48. χρυσάρ-
 ματοι Διακίδαί I. V, 17. Διακιδῶν ἄλλος
 O. XIII, 105. ἀρεταῖς Διακιδῶν P. VIII, 24.
 φέγγος Διακιδῶν N. III, 61. Διακιδῶν ἔδος
 N. IV, 11. πόλιν ὀδρικτύπων Διακιδῶν N.
 VII, 10. ἄλλαι Διακιδῶν κρείττων N. VII, 45.
 ἄτερ Διακιδῶν I. IV, 22. οἶνος Διακιδῶν I.
 VII, 55. Ὀλυμπιονίκος ἔων Διακιδῶν πρῶ-
 τος N. VI, 17.
- * Διακός. ἐξ Διακοῦ O. VIII, 30. Διακοῦ παι-
 δων N. IV, 71. Διακοῦ λόγος F. 4, 1. προ-
 θύροισιν Διακοῦ N. V, 53. Διακοῦ γονά-
 των N. VIII, 13. ὄργαι Διακοῦ παιδῶν τε
 I. IV, 39. κρέοντι σὺν Διακῶ P. VIII, 104.
 Διακῶ γένει τε N. III, 27. Διακόν O. VIII, 50.
 N. VII, 84. δῖον Διακόν I. VII, 23.
- αἰανῆς. κόρος αἰανῆς P. I, 83. λιμὸν αἰανῆ I.
 I, 49. κόρον αἰανῆ I. III, 2. κέντρον αἰα-
 νῆς P. IV, 236.
- * Αἰάντιος. Αἰάντιον βωμόν O. IX, 120.
- * Αἶας. Σαλαμῖν' ἔχει πατριάν N. IV, 48. δ
 καρτερός Αἶας N. VII, 26. χρυσέων στερη-
 θεῖς ὄπλων N. VIII, 27. Ἐκτωρ Αἰάντος ἄ-
 κούσιν N. II, 14. Αἰάντος ἄλλαν φοῖνον I.
 III, 53. πόλις Αἰάντος I. IV, 54. Αἶαντος
 Τελαμωνιάδα καὶ πατρός I. V, 25. ἐπώνυμον
 εὐρυθῖαν Αἶαντα I. V, 51. ὑπερμενῆς Αἶαν
 F. 179. cf. F. 180.
- * Αἰγῶθεν γίσεται Προσειδῶν N. V, 37.
- * Αἰγείδας. φῶτις Αἰγείδας P. V, 75. Αἰγείδας
 σίδεν ἔκγονοι I. VI, 15.
- αἰγυβῆται τρέγοι F. 215.
- * Αἰγυμῶς. τεθροισιν ἐν Αἰγυμοῦ Λαφίοις P. I,
 64. ἐκγόνοις Αἰγυμοῦ P. V, 72. Αἰγυμοῦ
 στρατός F. 4, 3.
- * Αἰγυα. υἱὸν Ἀκτορος Αἰγυαῖς τε O. IX, 75.
- Αἰγυαῖς ἔκατι N. IV, 22. ἀπ' Αἰγυαῖς N.
 V, 3. Διὸς Αἰγυαῖς τε Λέκτρον N. VIII, 6.
 Αἰγυαῖς γαισικλιτός F. 4, 1. Αἰγυαῖς νικητῆ
 O. VII, 86. Αἰγυαῖς εὐκλείδας P. IX, 93. Αἰ-
 γυαῖς ἔμψυκτος ἔμψυκτος N. V, 41. Αἰγυαῖς χα-
 ρίτων ἄσπασ προνίμειν I. VII, 16. κρείτων
 δολιχέρετρον Αἰγυαῖς O. VIII, 20. πολυέ-
 ραν Λαφίδα γάσον Αἰγυαῖς N. III, 3. Αἰ-
 γυαῖς πᾶσαν διαπρεπῆ γάσον I. IV, 48.
 Αἰγυαῖς κῆρα I. V, 7. Αἰγυαῖς πρόφραυν
 I. VII, 55. Αἰγυαῖς φίλα μᾶτερ P. VIII, 103.
 N. VII, 50.
- * Αἰγυόχος. παρ' Αἰγυόχου I. III, 76.
- * Αἰγυόχος. θῆκεν Αἰγυόχον ἐν φοραῖς P. XI, 37.
- αἰγυα. αἰγυα ποδῶν ἀνίσταται O. XIII, 35. αἰγυα
 διόδοτος P. VIII, 100. αἰγυαν στεφανοῖς P.
 III, 13. Θαητῶν ἐς αἰγυαν N. I, 35.
- αἰγυαῖς. αἰγυαῖς κόσμον P. II, 10. κῶας αἰ-
 γυαῖς χρυσῶν θυσάνων P. IV, 231.
- * Αἰγυπτιῶν Διένθητα F. 215.
- * Αἰγυπτιος. Αἰγυπτιῶν ἔκτισεν ἄσπασ N. X, 5. Αἰ-
 γυπτιον ἀγκυροῦμενον F. 50.
- * Αἶδας. οὐδ' ἀκνήταν ἔχε φάβδον O. IX, 35.
 Αἶδα λήθειται O. VIII, 72. εἰς Αἶδα σταθμόν
 O. XI, 96. εἰς Αἶδα δόμον P. III, 11. χυθό-
 νιον Αἶδα στόμα P. IV, 44. κῆρ' Αἶδα N.
 VII, 31. ἄγυαμ' Αἶδα N. X, 67. φρυγῶν
 Αἶδα τελῶν I. I, 63. λαχόντες αἶδας P.
 V, 96. αἶδας δεξασθαι I. V, 13.
- αἰδέομαι. αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν N. V, 14. ἐν θε-
 οῖς κἀνθρώποις ἰοῦτ' αἰδέομαι P. IX, 42.
 αἰδέσθηντες ἄλλαν P. IV, 173.
- αἰδοῖος. αἰδοῖος ἄσπασ ὁμιλεῖν I. II, 37. αἰδοῖα
 Χάρις O. VI, 76. ἀνδρὸς αἰδοῖον P. IV, 29.
 αἰδοῖαν Χάριν O. VII, 89. αἰδοῖοτάτον γέ-
 ρας P. V, 18. κτείνων αἰδοῖοτάτον O. III, 44.
 αἰδοῖαν ἀμφὶ γράψαν F. 186.
- αἰδρῶς ἀνήρ P. II, 37.
- αἰδροδίκας. θῆρας αἰδροδίκας N. I, 63.
- αἰδώς. προμαθῆτος αἰδώς ἐν ἀρετῶν ἔβαλεν ἀν-
 θρώποις O. VII, 44. αἰδώς ὑπόκριμα κέρ-
 δει κλέπεται N. IX, 33. αἰδῶ δίδου O. XIII,
 110. σφῖν ἐπ' εὐναῖς ἔρατῶν βάλαν αἰδῶ P.
 IX, 12. τοκῶν ἀφέλοιτ' αἰδῶ P. IV, 218.
 αἰδῶ καλύψαι P. IV, 146.
- αἰεῖ O. I, 58. 99. II, 29. 67. V, 15. VIII, 10.
 IX, 60. P. I, 64. 67. 90. II, 34. 71. 75. III,
 108. IV, 256. IX, 79. N. VI, 57. VII, 39. 100.
 I. III, 22. 60. F. 95. 7. αἰεῖν N. VI, 3. αἰεῖ
 N. VIII, 22. I. VII, 13. αἰεῖ P. IX, 91. ἐξαιεῖ
 v. suo loco.
- αἰετός, αἰετός. εἶδει ἀνὰ ἀκῆτην Διὸς αἰετός P.
 I, 6. γλώσσῃν τε θύραος τε πανύπερος P.
 V, 112. ὠκῆς ἐν ποταμοῖς N. III, 77. αἰε-
 τοῦ ῥόμβρον ἔχει I. III, 95. καὶ πτεροῦντ'
 αἰετον κίχεν P. II, 50. πῆμπερ θῆος ἀρχὸν
 οἰωτῶν μέγαν αἰετόν I. V, 43. πῆραν πόν-

- τοιο πάλλοντ' αἰετοί N. V, 21. χρυσίον Διὸς αἰθῶν παρέθρος P. IV, 4.
- * Αἰήτας υἱὸς Ἀελίου P. IV, 224. ἰϋξεν δύνασιν Αἰήτας ἀγασθεὶς P. IV, 238. Αἰήτα ζαμενης παῖς P. IV, 10. Αἰήτα θαλάμους P. IV, 160. Αἰήτι παρ' αὐτῷ P. IV, 213.
- αἰητός v. αἰετός.
- αἰθῆρ. ἐρήμιας δι' αἰθέρος O. I, 9. αἰθέρος ψυχῆς ἀπὸ κόλπων ἐρήμου O. XIII, 85. φαιγγον ἐς αἰθέρα O. VII, 67. ἔργα μετ' αἰθέρα λυμπευθέντα F. 250. πειραν εἰς αἰθέρα χῆρας N. V, 11. ἀερωθεῖσα πρὸς ἕγρον αἰθέρα N. VIII, 42. φλόξ αἰθέρα λυκτιζοῖσα καπνῷ I. III, 84
- * Αἰθίοψ. Λοῦς παῖδ' Αἰθίοπα O. II, 91. στραταρχον Αἰθίοπων P. VI, 31. I. IV, 44. ἔγχεσφόροις Αἰθίοπεσι N. III, 59. ἐς Αἰθίοπυς ἐπάλο N. VI, 51.
- αἰθός. αἰθῶς ἀσπίδος P. VIII, 48.
- αἰθῶ. αἰθόισας φλογός O. VII, 48. αἰθόμενον πῦρ O. I, 1. αἰθόμενα δῆς F. 48.
- αἰθῶν. αἰθῶν ἀλιόπηξ O. X, 20. αἰθῶν κεραυνός P. III, 58. αἰθῶνι ἄλλῳ N. VII, 73. αἰθῶνα κεραυνῶν O. XI, 87. ῥέον καπνοῦ αἰθῶνα P. I, 23.
- αἶμα. αἶμά οἱ P. IV, 48. Ζεῦ, τεὸν αἶμα N. III, 62. ἀπὸ ταύτας αἶμα πάτρης Καλλίας N. VI, 36. τὸ Πεισάνδρου αἶμ' ἀπὸ Σπάγτας N. XI, 34. χύλαζαν αἵματος I. VI, 27. ἐμφύλιον αἶμα θνατοῖς ἐπέμιξε P. II, 32. κεκραμμένα ἐν αἵματι F. 77, 1.
- αἵμακουργία. ἐν αἵμακουργίαις ἀγλααῖσι μέμικται O. I, 90.
- αἵμασσω. αἵμαξε μέλαν φόνω πεδίον I. VII, 50.
- * Αἵμονες. Ἰωλκῶν Ἰηλεὺς παρέδωκεν Αἵμονεσιν N. IV, 56.
- αἵμύλων μέθων N. VIII, 33.
- * Αἰνείας O. VI, 88.
- αἰνέω. σέ αἰνέω, Γηρῶνα F. 49, 1. αἰνέω μιν O. IV, 66. ἄνδρα στεφενωσάμενον αἰνέσω πηγμῆς ἄποινα O. VII, 16. κλέος ἐτήτυμον αἰνέσω N. VII, 63. παῖδ' Ἀρχεστράτου αἰνέσω O. XI, 104. ἄλλον αἰνέσεν γάμον P. III, 13. αἰνέσαν τὸ ἔπος F. 235. αἰνεῖ οἶτον παλαιῶν O. IX, 52. αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρόν P. IV, 98. δίκας ἄνωτος ἐσλὸς αἰνεῖν N. III, 28. τὸν αἰνεῖν ἀγαθῷ παρέχει I. VII, 69. αἰνήσειν δόμον N. I, 72. ἄνδρα κείρον αἰνήσαι μενοιῶν P. I, 43. κέρδος δόλιον αἰνήσαι πρὸ δίκας P. IV, 140. αἰνέων Μεληρίαν N. IV, 93. αἰνέων αἰνήτῃ N. VIII, 39. αἰνέων Μελέαγρον, αἰνέων δὲ καὶ Ἐκτορα I. VI, 32. αἰνήσεις ἔ καὶ εἶδ' O. IX, 15. ἐν λόγοις αὐτῶν ἀγαθοῖσιν αἰνεῖσθαι N. XI, 27.
- * Αἰνησιδάμος. τὸν Αἰνησιδάμου O. II, 51. Αἰνησιδάμου παιδί O. III, 9. παῖδες I. II, 23.
- αἰνήτῃ N. VIII, 39.
- αἰνῆγμα παρθένου ἐξ ἀγριαῖν γνάθων F. 165.
- αἰνίσσομαι. λόγον ὄν ἠνέξατο P. VIII, 42
- αἶνος. τὴν αἶνος ἐτοῖμος O. VI, 12. ἀφθόνητος αἶνος οὗτος ἀγκείται O. X, 7. αἶνον ἔβη κύρος O. II, 105. αἶνον ἔμεν μίγαν ἵππων N. I, 6.
- αἶνός. αἶνῷ φόβῳ P. V, 61. αἶνῃ Ταρτάρω P. I, 15. αἶνῶν ὕβριν P. XI, 55.
- αἶξ. Σύριαι αἶγες F. 73.
- * Αἰολεύς. Αἰολέων στρατιῶν χαλκευτέων N. IX, 35. Αἰολεύς ἔβριαιε Δωριῶν κελευθῶν F. 201.
- * Αἰολήης. Αἰολήϊδι μολλῆ O. I, 103. Αἰολῆσιν ἐν προαίσιν ἀλλῶν N. III, 76.
- * Αἰολίδαξ. Αἰολίδα βασιλεῦ O. XIII, 65. ἐξ ἀγανῶν Αἰολιδῶν P. IV, 72. Αἰολίδαξ Σιωφρος F. 1.
- * Αἰολίς. Αἰολίδεσσι χορδαῖς P. II, 69.
- αἰολοβρόντα Διός O. IX, 45.
- * Αἰολος. λαγέτι Αἰόλω καὶ παισὶ P. IV, 108.
- αἰόλω ψεύδει N. VIII, 25.
- αἰπεινός. Πηδῶνος αἰπεινῆς N. IX, 5. αἰπεινοὶ λόγοι N. V, 32. σοφίας (ὄδοι) αἰπειναὶ O. IX, 116. αἰπεινῶν σταθμῶν P. IV, 76.
- αἰπύς. θάνατον αἰπύν O. XI, 44. ἐς αἰπὺν σκότον F. 252.
- * Αἰπυτος. οὐδ' ἔλαθ' Αἰπυτος O. VI, 36.
- αἶρεσις. τῶνδ' τοι αἶρεσιν παρδίλωμι N. X, 82.
- αἶρεω. Ἰωλκῶν εἶλε N. III, 33. εἶλε Περγαμίαν I. V, 29. κόρω ἔλεν ἄταν O. I, 56. ἔλεν Οἰνομῶσιν βίαν παρθέρον τε O. I, 88. ἔλεν Πηθίδειαν F. 158, 4. ἔλεν ἵππον O. XIII, 81. ἔλε μόχθον P. II, 30. στεφάνους ἔλε P. III, 74. ἤρωας ἔλεν N. IV, 29. ἔλεν Ἀμυκλας I. VI, 14. ὅς ἐγκύρησεν καὶ ἔλε P. I, 100. τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἔλε P. X, 24. ἄντλον ἔλεῖν O. IX, 57. ἀρετῶν ἔλεῖν F. 75, 2. πρὶν μέσον ἄμαρ ἔλεῖν P. IX, 117. ἔλεῖν ἀρετῶν N. V, 52. φιλίαν ἀπὸ χειρὸς ἔλών O. VII, 1. ἴκταν ἔλών O. VIII, 66. γλυκὴν ἔλών βίοντον P. II, 76. εὐχὸς ἵπποις ἔλών P. V, 21. παρθέρον χερὶ χειρὸς ἔλών P. IX, 126. ἄκρον ἔλών P. XI, 55. τοῦτον εἶλετ' αἰῶνα N. X, 59. ἀρεταῖς κλέος ἐλεῖσθαι O. IX, 110.
- αἶρω. ἀρέομαι Ἀθανάτων χάριν μισθῶν P. I, 75. ἀρηται κῦδος ἀβρόν I. I, 50. ἐπίδοξον ἀρηται κῦδος N. IX, 46. ἄφαντο νίκας ἀπὸ παγκρατίου I. V, 57. τόλμαν καλῶν ἀραμίνῳ N. VII, 59.
- αἶσα. οἷας εἶμιν αἶσας P. III, 60. Διὸς αἶσα O. IX, 45. ὄλιγα αἶσα μετανίσσονται τελευτῶν F. 96, 1. σὺν θεῶν αἶσα F. 4. θεός κλυτῶν αἰσῶν παρέχοι O. VI, 102. τοιαύταν αἶσαν P. I, 68. οὐ κατ' αἶσαν P. IV, 107. N. III, 16. κατ' αἶσαν P. X, 26. παρ' αἶσαν P. VIII, 13. χθονὸς αἶσαν ἔνομον P. IX, 58. αἶσαν τρανίδων P. XI, 53. ταύταν μεθέπων Διόθεν αἶσαν N. VI, 13. ἐπορόν σφιν ἔεχον αἶσαν N. VI, 49. γαζύσομαι ἀγακλέα τῶν Ἀσωποδώρων αἶσαν I. I, 34.

- αἴσιος. αἴσιον βροντιῶν P. IV, 23. βροντιᾶς αἴσιον φθέγμα P. IV, 197. αἴσιαν ὀρηκῶν N. IX, 18.
- * Αἰσονίδης. σοφὸν Αἰσονίδην P. IV, 217.
- αἴσος. δαίμων αἴσος I. VI, 43.
- αἴσσοι. δευδρεον ἄσσει N. III, 40.
- αἴστω. πῦρ αἴστωεν ἕλαν P. III, 37.
- αἰσχρός. ἄξει ἀρετῶν οὐκ αἰσχρὸν φῶς I. VI, 22.
- αἰσχρῶν. αἰσχρῶν εἶδος P. IV, 264. αἰσχρῶν ἐπιχώρια P. III, 22. μαχατῶν θυμὸν αἰσχρῶν θῆμεν N. IV, 27.
- * Αἴσων. Αἴσωνος παῖς P. IV, 118.
- * Αἰσωνίς F. 202.
- αἴτ' ὄν P. IV, 78.
- αἰτίω. θεῶν ὅτιν αἰτέω ὑπετέρας τίχας P. VIII, 75. αἰτέω σε, δεξι P. XII, 1. αἰτέω σε ὀπάξει N. IX, 30. αἰτήμι τοῦτό σε F. 127, 4. παῖς ὄν αἰτέεις I. V, 50. αἰτέι φύτεμα O. III, 13. τῶν πολλοὶ αἰτέον P. IX, 111. αἰτέων τιμῶν ἐξ κεφαλῆ O. VI, 60. αἰτίσων πόλιν διαδύλλειν O. V, 20. τῷ αἰτέομαι καλεσάι Μοῖσαν I. VII, 5.
- αἰτία. μείων αἰτία O. I, 35. μελίφρων αἰτίαν ἐνέβαλεν N. VII, 11.
- αἰτίος. παντὶ θεῶν αἰτιον ὑπεριθήμεν P. V, 25.
- * Αἶνα. νηρόισι' Αἶνα, χιόνος τιθήνα P. I, 20. κίνω Αἶνα ἀμφικεῖται F. 93. ὑπ' Αἶνας ἐψυλόφου O. XIII, 103. Αἶνας ἐν κορυφαῖς μελιμυλλοῖς P. I, 27. Αἶνας βασιλεῖ P. I, 60. κίνοτο Αἶνας F. 711. ὅς Αἶναν ἔχεις O. IV, 6. νεοκίταν ἐς Αἶναν N. IX, 2.
- * Αἰναῖος. Ζητὸς Αἰναῖον O. VI, 96. N. I, 6. Αἰναῖον ξένον P. III, 69. παισὶν Αἰναῖων N. IX, 30.
- * Αἰτωλός. Αἰτωλὸς ἀνήρ O. III, 12. Αἰτωλῶν θυσίαισι I. IV, 33.
- αἰχμᾶ. Κάστορος αἰχμᾶ γέρας ἔχει I. IV, 37. ἀτεροθε δαμασιμβρότου αἰχμᾶς N. IX, 85. κλέος αἰχμᾶς P. I, 66. Ἀργεῖα σὺν αἰχμᾶ O. VII, 19. παρμένοντας αἰχμᾶ P. VIII, 42. ὑπεράλλον αἰχμᾶν τιμῶν N. III, 32. αἰχμᾶν Ἀμφιτρύωνος θρέψε N. X, 13. αἰχμαῖ νέων ἀνδρῶν F. 213. Ἄρης ἀνθεῖ οὐλλαις αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν O. XIII, 22. αἰχμαῖσιν διδυμιασιν ἐκπαγλός P. IV, 79. ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς I. I, 24.
- αἰχμᾶλωτος. φέρονται ὑπὸ δούλειον τύχαν αἰχμᾶλωτοι F. 244.
- αἰχματιάς. Ἰάσωνος αἰχματιά O. IV, 12. αἰχματιῶν στρατῶν O. X, 19. αἰχματιῶν κερσανόν P. I, 5. Θυμὸν αἰχματιῶν N. IX, 37. ἀγδράσιν αἰχματιῶν O. VI, 86. ἦρωας αἰχματιάς N. V, 7.
- αἶψα P. IV, 133. N. III, 77.
- αἶψω. οὐκ αἶτε κλέος I. V, 24. αἶεν Λοξίας P. III, 27. αἶε λευβόμενον θρηῖνον P. XII, 10.
- αἶον μελομενᾶν Μοῖσᾶν P. III, 91. βοῶν Πτερόιδων αἶοντα P. I, 14.
- αἶον. αἶον ἔφεπε μόρσιμος O. II, 11. καθέλιός μιν αἶον πότμον ἐφαψαίς O. IX, 64. αἶον ἐρθάισθη F. 77, 3. τερπνός αἶον F. 92, 2. αἶον ἀσφαλῆς οὐκ ἔγεντο παρ' Αἰκιδά P. III, 86. μελίχρος αἶον ἐπεσιν ἀνδρῶν P. VIII, 102. ὁ μακρὸς αἶον ἐλα τέσσαρας ἀρετίας N. III, 72. αἶον πρὸς γῆρας ἄμερα N. IX, 44. αἶον ἄλλ' ἄλλοι ἐξυλλάξεν I. III, 13. δόλιος αἶον ἐπ' ἀνδράσι κρίματα I. VII, 14. εἰθνηποτὸς αἶον N. II, 8. αἶωνος ἀκρῶν βαθυδῶν ἄπο P. V, 7. αἶωνος εἰδωλον λέπεται F. 96, 3. ἰσοδένδρον τέκμαρ αἰώτος F. 146. ἀδακρῶν νέμονται αἶωνα O. II, 74. τῶν ἀκίνδυνον αἰῶνι πῆσσοντα P. IV, 136. εἶλετ' αἶωνα Κάστορος N. X, 59. ἔπιμι ἐς τὸν μόρσιμον αἶωνα I. VI, 42.
- αἰῶν. Ὀρχηστίασιν αἰῶνεσιν I. I, 33.
- αἰωρεῶ. ὑγρὸν γῶτον αἰωρεῖ P. I, 9.
- ἀκά P. IV, 156.
- ἀκαμαντολόγχα. Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν I. VI, 10.
- ἀκαμαντομάχας. Ζητὸς υἱὸς τρεῖς ἀκαμαντομάχας P. IV, 171.
- ἀκαμαντόπους. ἀκαμαντόποδος βροντιᾶς O. IV, 1. ἄπρας O. V, 3. ἀκαμαντοπόδων ἕπων O. III, 3.
- ἀκαμαντοχάρμαν Αἶαν F. 179.
- ἀκαμας. πόντου γέφυρ' ἀκάματος N. VI, 40. πτεροῖσιν ἀκάμαντας ἔπλους O. I, 87.
- ἀκαμπτος. ψυχᾶν ἀκαμπτος I. III, 71. χεῖρεςσιν ἢ βουλαῖς ἀκάμπτοις P. IV, 72.
- * Ἀκάστος. Ἀκάστου δάμαρτος N. IV, 57. ἐν λέκτροις Ἀκάστου N. V, 30.
- ἀκατος. ἐν ἀκάτω N. V, 2. ἀκατον εἰναλλαν P. XI, 40.
- ἀκειρεκόμας. ἀκειρεκόμα Φοῖβῳ P. III, 14. ἀκειρεκόμα Φοῖβον I. I, 7.
- ἀκέντητον δέμας O. I, 21.
- ἀκέομαι. δίψαν ἀοιδᾶν ἀκειόμενον P. IX, 103.
- ἀκέρδεια O. I, 53.
- ἀκισμα. νόσον ἀκίσματα νέμει P. V, 64.
- ἀκηρότοις ἀνταῖς P. V, 32.
- ἀκίνδυτος. ἀκίνδυτον ἔπος P. II, 66. ἀκίνδυτον αἶωνα P. IV, 189. ἀκίνδυνοι ἀρταί O. VI, 9.
- ἀκίνητος. οὐδ' ἀκίνηταν ἔχε ῥάβδον O. IX, 35.
- ἀκίνητοι σισπη ἦρωες P. IV, 57. ἀκίνητον τέρας F. 58, 3. στρ.
- ἀκκίσομαι. ἄνδρες τινὲς ἀκκίζόμενοι F. 217, 1.
- ἀκκλωτος. χώρας ἀκκλωτον λῆπον O. VII, 59.
- ἀκλής. τιμᾶ O. XII, 16. ἀκλής ἔβα F. 72.
- ἀκμᾶ. ἐν χερσὶ ἀκμᾶ O. II, 69. ἦρος ἀκμᾶ P. IV, 64. φασγάνου ἀκμᾶ P. IX, 84. ἀκμᾶ ἔγχεος N. VI, 54. λόγχα ἀκμᾶ N. X, 60. συμπεσῖν ἀκμᾶ βρούς I. III, 69. ὕδατος ζῶσαν ἀκμᾶν O. I, 48. ἔγχεον τραχῆαν ἀκμᾶν λιπῶν P. I, 11. ἀκμᾶν φρενῶν ἐπε-

- σεν N. III, 37. ἀκμῶν δόξαν N. IV, 37.
 ἀκμαῖ ἰσχυροὺς Θρασύπλοιοι O. I, 96.
 ἀκμων. ἀφενδὲι πρὸς ἀκμωνι χάλκινε γλώσσαν
 P. I, 86.
 ἀκοά. ἀσπῶν ἀκοά θυμὸν βαρύνει P. I, 83. ἀ-
 κοά σοφοῖς ἐν μακροῖσι ποικίλλειν βραία P.
 IX, 81. ἀκοῦν ἀδείων κλύειν P. I, 90.
 ἀκοίτας. Ναιῶδες ἀκοίτας F. 57. ἀκοίταν πι-
 σαισα N. V, 28.
 ἀκοίτις. Λιὸς ἀκοίτιν ἐπειράτο P. II, 34. Θαλε-
 ρῶν Ἥβαν ἀκοίτιν N. I, 71. πράξιν ἀκοί-
 τιν N. V, 36.
 ἀκόνα. δόξαν ἔχον ἐπὶ γλώσση ἀκόνας λιγυρᾶς O.
 VI, 82. Ναξίαν χαλκοδύμαντ' ἀκόνας I. V, 70.
 ἀκονίζω. μακρὰ δισκήσας ἀκοντίσσαιμι τοσοῦτο
 I. II, 35. ἀκονίζων σκοποῦ ἀγχιστα Μοι-
 σᾶν N. IX, 55. ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς I. I, 24.
 ἀκορος. εἰρήσια ὑπεχώρησεν ἀκορος P. IV, 202.
 ἀκος. πλαγῶν ἀκος ἵγληρόν τὸ κυλλῆνικον φέρε
 N. III, 17.
 ἀκούω. ἀκούει βίαις P. I, 2. ἀκούομεν ἔμμεναι
 N. IV, 77. ψαλμὸν ὑψηλᾶς Πηκτιδος ἀκούων
 F. 91, 3. νόμον ἀκούοντες θεόδμουτον κέλα-
 δον F. 169. ἀκούοντι χθονία φρενὶ δῖβον
 P. V, 101. ἀρῶν ἀκουσας I. V, 40. ἀκουσε
 τοῦ Θεοῦ Κύδμου F. 8. ἀκουσεν Λαναόν,
 οἷον εἶρεν γάμον P. IX, 116. Ἀσαντος ἀκου-
 σεν N. II, 14. λόγον ἑλὸν ἀκουσῆ I. IV, 15.
 ἀκουσον N. VII, 2. ἀκουσατε P. VI, 1. φω-
 γᾶν ἀκούειν O. VI, 66. εὐ ἀκούειν P. I, 99.
 οὐτ' ἀκούσαι οὐτ' ἰδεῖν O. VI, 52. θαῖμα
 παρόντων ἀκούσαι P. I, 26. εὐ ἀκούσαι N.
 I, 32. ἀκούσαις Ἀγγελίας O. VIII, 81. τῶν
 ἀκούσαις P. IV, 135.
 ἀκρα. πρὸς ἀλλοδαπᾶν ἄκραν N. III, 26.
 * Ἀκραγαυτίτιος. Ἀκραγαυτίτων φάος I. II, 17.
 * Ἀκράγας. ἔρεισμ' Ἀκράγατος O. II, 7. ὄχθαις
 ἐπι μηλοβότου Ἀκράγατος P. XIII, 3 ἐπ'
 Ἀκράγατα ταυσαῖς O. II, 100. ποταμίης
 Ἀκράγατι P. VI, 6. κλεινᾶν Ἀκράγατα γε-
 ραίρων O. III, 2.
 ἄκρατος. ἀκράντοις ἔπεισι O. I, 86. ἀκράντοις
 ἐλπίσιν P. III, 23. ἄκραντα γαρύειτον O.
 II, 96.
 ἀκροθίνιον, ἀκρόθινον. κτέατ' ἀνάγων ἀκροθι-
 νίων N. VII, 41. Ὀλυμπιάδα ἀκρόθινα πο-
 λέμον ἔθνε O. II, 4. πολέμοιο δόσιν ἀκρό-
 θινα διελών O. XI, 59.
 ἀκρόπολις. ἐν ἀκρόπολει ἄλλος O. VII, 49.
 ἄκρος. ἄκρος Ταῖνάρου P. IV, 174. ἄκρη ἐσπέ-
 ρα P. XI, 10. τέλος ἄκρον P. IX, 122. I.
 III, 50. ἄκρον ἐλὼν P. XI, 55. πανδοξίας
 ἄκρον N. I, 11. πρὸς ἄκρον ἀρεταῖς N. VI, 24.
 σοφίας ἄωτον ἄκρον I. VI, 18. κορυφᾶν κατ'
 ἄκρον O. VII, 36. αἰώνως ἀκρᾶν βαθυμίδων
 P. V, 7. ἄκρας ἀρεταῖς O. XIII, 15. ἐπ'
 ἀκροτάτῳ βρωμῷ O. VI, 70.
 ἀκροσσοφον καὶ μίχματᾶν ἀφίξισθαι O. X, 19.
 * Ἄκρων O. V, 8.
 ἀκροτήριον Ἀλίδος O. IX, 8.
 ἀκτά. Λεργιάς ἀπ' ἀκτᾶς O. VII, 33. παρὰ
 τῶν εὐνδρον ἀκτῶν Ἰμέρι P. I, 79. Ἀχέροι-
 τος ἀκτῶν παρ' εὐνκίον P. XI, 21. γεόμεν
 ψευδῆ πρὸς ἀκτῶν F. 239, 3. ἐπ' ἀκταιῶν
 Θορῶν P. IV, 36. βαθυκρημνοῖσιν ἀμφ' ἀ-
 κταις Ἐλώρου N. IX, 40. Νείλου πρὸς ἀκταῖς
 I. II, 42.
 ἀκτίς. ἐργυμάτων ἀκτῆς καλῶν I. III, 60. ἀκτῆς
 Ἀελλου F. 74, 1. σπέρμ' ἐμετέρως ἀκτῆος
 ἄλβου P. IV, 255. Ὀλυμπίαν ἀγωνῶν Θοῶν
 ἀκτῆνα ἔχον P. XI, 48. λιμπραὶ ἀκτῆτες ἡλ-
 θον στεροπάς ἀπορηγνίμεναι P. IV, 198. ὁ-
 ξειῶν ἀκτῆων πατῆρ O. VII, 70. Ἴων ξανθῶν
 καὶ παμποργύροις ἀκτῆσι βεβρωγμένος O.
 VI, 55. Θεοξένου ἀκτῆνας ὕσων F. 88. στρ. 2.
 * Ἄκτωρ. νῖον Ἄκτορος O. IX, 74.
 ἀκτύμος πότου F. 259.
 ἄκων. ἀκοντι ἔλασε σκοπὸν O. XI, 74. ἐφορμα-
 θεῖς ἀκοντι Θεῶν N. X, 69. χαλκοπύραρον
 ἀκονθ' ὡσεὶτε βαλεῖν P. I, 44. βραχυσιδά-
 ρον ἄκοντα πάλλων N. III, 43. ἀκονθ' ὡτε
 χαλκοπύραρον ὄρασι γλώσσαν N. VII, 71. εὐ-
 θὸν ἀκόντων ἰέντα ῥόμβον O. XIII, 89. ἀ-
 κόντεσσιν προγόνων τιμῶν δάσασθαι P. IV, 148.
 ἀκόντεσσιν χαλκείους κεραίξεν P. IX, 20.
 ἀλάθεια. * Ἀλάθεια, θυγάτηρ Λιὸς O. XI, 4.
 οὐ γασσ' Ἀλάθεια F. 221. οὐχ ἄπασα ἀλά-
 θεῖ' ἀτρικῆς κερδίων N. V, 17. δειπνοῖν ἀ-
 λαθείας O. VIII, 2. ἀλαθείας δόδον P. VII, 103.
 ἀλαθείας δόδων ἀγχιστα I. II, 10. ἐν ἀλα-
 θεῖα πετόισαι O. VII, 69. ἀλάθειαν ἐξε-
 λέγχων ἐτήτυμον O. XI, 56. τῶν ἀλάθειαν
 ἰδέμεν N. VII, 25.
 ἀλαθής. ἀλαθῆς ἔξορκος O. XIII, 94. ἀλαθῆ λό-
 γον O. I, 28. ἀλαθία ματιῶν Θάκρον P.
 XI, 6. ἀλαθίσων λόγοις O. VI, 89. ἀλαθῆας
 Ἦρας F. 6.
 ἀλαλά. * Ἀλαλά Πολέμου θυγάτηρ F. 225. ἐξ
 ἀλαλᾶς καρτείας ἐπεμψας I. VI, 10. δορε-
 κτυπον ἀλαλᾶν Ἀκλίων προσμένει N. III, 57.
 ἀλαλαὶ ὀρνομένων F. 224.
 ἀλαλάω. ἀλαλάξεν ὑπερημῆκει βοῆν VII, 37.
 ἀλαλατός. Τυρσανῶν ἀλαλατός κατ' οἶκον ἔχῃ
 P. I, 72.
 ἀλάλαω. Γατημῆδει πότμον ἄλαλα O. XI, 110.
 ἄλαλα Χείρων N. IV, 60.
 ἀλάομαι. εὐφροσύνας ἀλάται O. I, 58. ἀλάταις
 Στρατίων F. 72.
 * Ἀλάτας. παῖδες Ἀλάτα O. XIII, 14.
 ἀλεγειῶν μερμηναμάτων F. 245.
 ἀλεγω. ξύν' ἀλέγειν γάμον I. VII, 46. Λοκρῶν
 γενεῶν ἀλέγων O. X, 15. ἐν τοῖσιν ἀλέγονται
 O. II, 86.
 * Ἀλεῖος. σπονδοφόροι Ζητῆς Ἀλεῖοι I. II, 24.
 * Ἀλεκτράι. Ἀλεκτράων ὑπερθεῖν I. III, 79.
 ἀλέκτωρ. ἐνδομάχας ἀτ' ἀλέκτωρ O. XII, 14.

- * Ἀλεξιβιάδας. Ἀλεξιβιάδα P. V, 45.
 * Ἀλεξίδαμος P. IX, 125.
 ἀλεξιμβρότος. ἀλεξιμβρότω λόγγα N. VII, 30.
 Ἀπολλωνίαις ἀλεξιμβρότοις πομπαῖς P. V, 91.
 ἀλέξω. ἀλέξην Ἴβριν O. XIII, 9.
 * Ἀλέρα. οἶον Ἀλέρας ὠόν F. 138.
 * Ἀλευα παῖδες P. X, 5.
 * Ἀλευάδαι F. 149.
 ἀλίβατος. πέτρων ἀλίβατον O. VI, 64.
 ἀλιερκῆς. ἀλιερκία χώραν O. VIII, 25. ἀλιερκία
 Ἰσθμοῦ δευράδα I. I, 9. ἀλιερκίης δρχθαι P.
 I, 18.
 ἀλίθιος χόλος P. III, 11.
 ἀλικία. ἀλικίας εἰκότι χρόνον O. IV, 29. γη-
 ραιὸν μέρος ἀλικίας P. IV, 157. κρέσσονα
 ἀλικίας ῥοον P. V, 109. ἐν ἀλικία P. XI, 51.
 ἀλικία I. VII, 1. ἐν ἀλικία πρώτα N. IX, 42.
 σὺν ἀλικίᾳ ἐρωτων δρέπεσθαι F. 83. στρ. 1.
 ἐν πόντῳ σφιν βάλεθ' ἀλικίαν P. I, 74. εὐ-
 ανθε' ἀπέπνευσας ἀλικίαν I. VI, 34.
 ἄλιξ. ἄλικες παρθνοὶ ἑταῖροι P. III, 17.
 ἄλλοισιν ἄλικες ἄλλοι N. IV, 91. ἀλικῶν τις I.
 VII, 65. Θαρπὸν ἐν ἄλιξι καὶ παλαιτέρους
 P. X, 58. ἄλιξιν σὺν ἄλλοις P. IV, 137.
 ἀλίκεσαι συμπτώταις O. I, 61. ἄλικας ἐκράτες
 N. V, 45.
 ἄλιος s. ἄλιος v. ἄλιος.
 ἄλιος. ἄλιου γέροντος P. IX, 97. κόραισι Λη-
 ρίης ἄλιαις O. II, 32. ἄλιαισιν πρύμναις O.
 IX, 78. οἰδμ' ἄλιον F. 242, 3. ἄλιου δελ-
 φίνος F. 259.
 ἀλιπλάκτου γῆς P. IV, 14.
 * Ἀλιροθῖος. ἄλιροθῖον O. XI, 73.
 * Ἄλις. ἀρχωτήριον Ἄλιδος, O. IX, 8. μυχοῖς
 Ἄλιδος O. XI, 34. ἐς Ἄλιν O. I, 78.
 ἀλικω. Πύργωμος ἀλίσκεται O. VIII, 42. ἀνδρα
 ἦδη ἀλωκότα P. III, 57.
 ἀλιτόξενος. ψευδῶν ἐπιπᾶν ἀλιτόξενον O. XI, 6.
 ἀλιτροῦς. μομφᾶν ἐπιωπειρῶν ἀλιτροῖς N. VIII, 39.
 τὰ ἀλιτρώ O. II, 65.
 ἀλκά. ἀλκά παγκρατίου γλάθνημος N. II, 14. κρι-
 νεται ἀλκά ἀνδρῶν I. IV, 12. γένεται ἀλκῆς
 ἀπειράτου P. IX, 36. βέλος ἀλκῆ τρέφει O.
 I, 112. χειρὸς ἀλκῆ κρατέοντα O. XI, 105.
 ἐν ἀλκῇ O. XIII, 53. ὄρωντ' ἀλκᾶν O. IX, 119.
 αἰδεσθέντες ἀλκᾶν P. IV, 173. χαλκότοξον
 Ἀμαζόνων μετ' ἀλκᾶν ἔπειτο N. III, 37. ἀλκᾶν
 ἀμαχανῶν δευζάτων N. VII, 96. Αἰαντος
 ἀλκᾶν φοῖνον I. III, 53. αἰ μεγάλοι ἀλκαὶ
 σκότον ἔχοντι N. VII, 12.
 ἀλκαίης. ἀλκαίτης Λυναούς O. IX, 77. ἀλκαίτης
 ἐγκόνονος Αἰγυμιοῦ P. V, 71.
 * Ἀλκαθίου ἀγών I. VII, 67.
 * Ἀλκαῖδαν θάλος O. VI, 63.
 ἄλκαρ πέτρας P. X, 52.
 * Ἀλκιμίδων O. VIII, 65. Ἀλκιμίδοντα O. VIII, 17.
 * Ἀλκιμίδας N. VI, 8. Ἀλκιμίδα γενιᾶ N.
 VI, 62.

- ἄλκιμος. Διὸς ἄλκιμος υἱός O. XI, 46. ἦρος
 ἄλκιμον N. VIII, 24. ἀνδρας ἀλκίμους N.
 V, 15.
 * Ἀλκιμίων F. 192.
 * Ἀλκιμῶν. Ἀλκιμῶν ἐτ' ἀσιπιδος δράκοντα ρω-
 μῶντα P. VIII, 48. Ἀλκιμῶνα στεφάνουσι βάλ-
 λω P. VIII, 59.
 * Ἀλκιμανιδᾶν γενεᾷ P. VII, 2.
 * Ἀλκιμῆνα τέκε Ζηρὶ διδύμων σθένης υἱῶν P.
 IX, 88. ἀδείμαντον τέκε παῖδα I. I, 12.
 Ἀλκιμῆρας κασιγῆτρον ῥόθον O. VII, 27. Ἀλκί-
 μῆρας υἱοὶ καὶ Ζηρός P. IV, 172. Ἀλκιμῆ-
 ρας λέγει N. I, 49. υἱὸς Ἀλκιμῆρας I. III, 73.
 Ἀλκιμῆρας τέκος I. V, 28. Ἀλκιμῆρας σὺν
 υἱῷ F. 158, 2. Ζεὺς ἐπ' Ἀλκιμῆραν μολῶν
 N. X, 11.
 ἀλκῆρα ρούσων P. III, 7.
 ἀλκῶν F. 34.
 * Ἀλκυονεύς. τὸν μίγαν πολεμιστᾶν Ἀλκυονῆ Τε-
 λαμῶν ἔλεν N. IV, 27. τὸν βουβόταν Ἀλ-
 κυονῆ I. V, 31.
 ἀλλά O. I, 17. 55. 84 II, 13. 71. 105. 106. III,
 24. IV, 22. 27. 53. VII, 67. 87. 61. VIII,
 9. 45. 74. 87. IV, 5. 55. XI, 3. 90. XII, 9.
 P. I, 23. 55. 85. II, 28. 89. III, 19. 38. 54.
 77. 83. IV, 32. 36. 83. 116. 132. 141. 152.
 157. 186. 210. 224. 273. 293. V, 30. 34. 76.
 VIII, 110. IX, 20. X, 4. XI, 36. XII, 18.
 22. 30. N. -I, 32. 39. II, 20. V, 2. VII, 30.
 44. 52. VIII, 35. IX, 3. 8. 20. X, 21. 45.
 68. 82. XI, 9. 29. 42. 44. I. I, 14. 26. II,
 41. III, 18. 34. 41. 55. 68. IV, 38. 57. V, 33.
 VI, 26. 37. VII, 11. 30. 35. 57. F. 53. an-
 tistr. 4. F. 74, 6. F. 87, 7. F. 88. antistr.
 4. F. 93, 3.
 ἀλλοιοι. ἀλλοιοῖσιν ἀμειβόμενοι P. IV, 93. γά-
 μον ἐν ἀλλοιοῖσι μίξαι P. IV, 223.
 ἀλλοιοφονία. σὺν ἀλλοιοφονίᾳ O. II, 26.
 ἀλλοιοφόνους ἐπάξσαντο λόγγας ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς
 F. 137.
 ἀλλίσσω. ἀρεταὶ ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν N.
 XI, 38.
 ἀλλοδιπός. ἀλλοδαπᾶν ἄκραν N. III, 25. ἀλλο-
 διπῶν οὐκ ἀπειρατοὶ δόμοι N. I, 22. ἀλλο-
 διπᾶν γυναικῶν P. IV, 50. ἀλλοδαπαῖς ἀρού-
 ριαις P. IV, 254.
 ἀλλοῖος. ἀλλοτ' ἀλλοῖος οὐρος I. III, 13. ἀλλοτ'
 ἀλλοῖαι αὐγαί P. VII, 95. ἀλλοτ' ἀλλοῖαι
 προαὶ ἀνίμων P. III, 104. λύσαις ἄλλον ἀλ-
 λοῖων ἀχέων P. III, 50. ἀλλοτ' ἀλλοῖα φρέ-
 νει F. 173, 4.
 ἄλλος. ἄλλοις ἄλλος ἀνήρ ἐτέλεσεν ὕμνον P. II, 13.
 I. I, 47. ἄλλος ἀνήρ N. IV, 39. ἄλλο ἄλ-
 λου N. III, 6. ἄλλαν ἐπ' ἄλλα O. VII, 82.
 ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλλοι μεγάλοι O. I, 113. ἄλ-
 λοτ' ἄλλοι O. II, 41. P. XI, 42. ἄλλον O.
 I, 104. VII, 11. VIII, 12. P. III, 12. 50.
 VIII, 80. 81. X, 54. ἄλλο ἄστρον O. I, 6.

ἄλλο κεραινοῦ κρέσσον θέλος I. VII, 34. ἄλλοι N. IV, 91. VII, 55. ἄλλαι O. VII, 37. IX, 92. 112. ἄλλα O. II, 81. VIII, 12. P. II, 85. N. III, 39. ἄλλων O. VI, 74. VIII, 63. P. IV, 113. N. VIII, 31. XI, 13. I. IV, 3. ἄλλαν O. VI, 25. ἄλλοις O. II, 109. P. IV, 187. O. I, 113. P. II, 13. IV, 268. N. IV, 91. I. I, 63. 47. III, 42. ἄλλαις N. IX, 42. I. V, 70. ἄλλους I. VII, 55. ἄλλας N. IX, 47. ἄλλοι' ἄλλοις νέμειν F. 121. ἄλλα ἄλλοις νόμιμα F. 152.

ἄλλοτε. ἄλλοι' ἄλλαι O. II, 37. ἄλλοι' ἄλλον O. VII, 11. 95. P. VIII, 80. X, 54. ἄλλ' ἄλλοτε P. II, 85. ἄλλοι' ἄλλοισι P. III, 104. ἄλλοι' ἄλλα P. XI, 42. ἄλλοι' ἄλλα N. III, 39. ἄλλ' ἄλλοτε I. III, 13. ἄλλοι' ἄλλοισι I. III, 23. ἄλλοι' ἄλλοισι φρόνει F. 173, 4. ἄλλοι' ἄλλοις F. 121.

ἄλλοτριος. χάσμα οὐκ ἄλλοτρίων P. I, 59. κᾶδος ἄλλοτρίων N. I, 54. ποιμένα ἑπακτῶν ἄλλοτρίων O. XI, 93. ἄλλοτρίων ἔφατες N. III, 29. ἀλόχῳ ἄλλοτρία ἐπέγραυεν F. 44. ἄλλοτρίοισιν μὴ προσφαίνειν τίς φέρεται μόνθος ἄμμιν F. 171, 1. ἰσλοῖσιν ἐπ' ἄλλοτρίοις P. I, 84. ἄλλοτρίοισι γλώσσαις P. IX, 27. ἄλλοτρίαίς χερσὶ I. I, 15. ἄλλοτρία μεριμνάματα F. 25f.

ἄμμα (ἄμμη). βαθεῖα ποντίας ἄμμα N. IV, 36. ἀβάπτιστος ἄμματος P. II, 80. δι' ἄμματος N. VI, 67. σὺν ἄμμα P. IV, 39.

ἄμμα. μακρὰ μοι ἄμμαθ' ὑποσκᾶπτοι N. V, 20. ἄμμηροῖς βενθεῖν O. VII, 57.

ἄλος. καρτεροῖς ἀδάμαντος ἄλοις δῆσε P. IV, 71. ἄλοχος. ἄλοχος ἔγεν σπέρμα O. IX, 66. ἄλοχος Ἴψα N. X, 18. παῖς ἐξ ἄλόχου O. XI, 90. ἀρχαίαν ἄλοχον Διός F. 6. ἀλόχῳ ἐπέγραυεν ἄλλοτρία F. 44. ἄλοχον μετήλθεν Ἰσρακλιέοις γοναῖς I. VI, 7. ἄλοχον εὐειδέ' ἐθέλων τὰν ἔμμεν I. VII, 28. ἀλόχοις νέαις ἀμπλάκιον P. XI, 25.

ἄλπιός. ζωῖς ἄλιον ἄλπιστον I. IV, 14.

ἄλς. πολιᾶς ἄλός O. I, 71. P. II, 63. ἐξ ἄλός ὑγρᾶς O. VII, 69. ἄλός βαθεῖαν κελυθον P. V, 83. μυχοῖς ἄλός P. VI, 13. Ἰονίας ἐπὶ ἄλός οἰκίον N. VII, 65. ἀμετροῦγας ἄλός I. I, 37. βυθυκρήμονου πολιᾶς ἄλός θέγαο I. III, 74. ἀβάταν ἄλα κίωνων ὑπέφ' Ἰσρακλιέος περᾶν N. III, 23.

ἄλσος. Αἰακιδᾶν ἄλσος O. XIII, 105. αἰδεῖ ἄλσος ἄγγόν O. V, 10. ἐψλγνιον ἄλσος O. V, 13. τεύξαν ἄλσος ἐν ἀκροπόλει O. VII, 49. σταθμαῖο ζάθειον ἄλσος πατρί O. XI, 47. τὸ Δάματρος κλυτὸν ἄλσος Ἐλευσίνα I. I, 57. τὰν καλίοισιν Ὀλυμπίου Διός ἄλσος I. II, 28. τὸν ἐς ἄλσος F. 87, 11. Διός πανδόκῳ ἄλσει O. III, 19. ἐν πολυῦμῆθι Διός ἄλσει N. II, 5. ἄλσει παλαιάτω Αἰακιδᾶν N. VII, 44. οἱ Πισίας εὐδειδρον ἐπ' Ἀλφειῷ ἄλσος O. VIII, 9. κτίσεν ἄλσει

μείζονα θεῶν P. V, 89. κρηπίδας ἄλσειν F. 70, 3.

* Ἄλις. περὶ δὲ πάσαις Ἄλιν O. XI, 47.

ἄλσικω. οὐ μιν ἄλξεν P. VIII, 16.

ἄλντω κύκλω P. IV, 215.

* Ἀλφείος, Ἀλφειῶς. Ἀλφειοῦ πόρον O. I, 92. πόρον Ἀλφειοῦ O. II, 14. XI, 50. ζαθέοις ἐπὶ κρηνοῖς Ἀλφειοῦ O. III, 22. παρὰ Ἀλφειοῦ ῥεῖθρον O. IX, 20. ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥεῖθροισιν O. XIII, 34. ἀμπνευμα σμμόν Ἀλφειοῦ N. VI, 19. Ἀλφειοῦ ἔργεσι I. I, 66. παρ' Ἀλφειῷ O. I, 20. Ἀλφειῷ μύσησιν κενταβᾶς O. VI, 58. ἐπ' Ἀλφειῷ ἄλσος O. VIII, 9. Ἀλφειὸν εὐρὸ ῥέοντα O. V, 13. Ἀλφειὸν οὐκίειν O. VI, 34. παρ' Ἀλφειῷ O. VII, 15.

ἄλωπηξ. αἶθρον ἀλώπηξ O. X, 20. μῆτιν ἀλώπηξ I. III, 65. ἄργαῖς ἀλωπέκων ἱκελοι P. II, 77. Θρασειῶν ἀλωπέκων F. 261.

ἄλωσις. ἀλώσιος ὑστατος ἀντάσαις O. XI, 44.

ἄμμα O. VI, 72. ἄμμα πρώτοις O. VIII, 45. ἄμμα Ἀτρεΐδαις O. IX, 75. ἄμμα πεντάθλω O. XIII, 29. ἄμμα ἵπποις N. IX, 25. ἄμμα κενταβᾶς N. IX, 46. ἄμμα στεφάνοις N. IX, 52. ἄμμα δ' ἐκαίοντο N. X, 72. ἄμμα αὐτῷ F. 53. ἄμμα O. III, 22. P. III, 36. N. V, 11. VII, 73.

* Ἀμαζονίδων O. XIII, 84.

* Ἀμαζόν. χαλκότοξον Ἀμαζόνων ἄλκᾶν N. III, 37. Ἀμαζόνος εὐπέπτος O. VIII, 47. μετὰ ζωστήρας Ἀμαζόνος ἦλθεν F. 153, 3. cf. F. 159 sqq.

ἄμμαιμάκετος. τριόδοντος ἄμμαιμάκετον I. VII, 35. μέγει ἄμμαιμάκετῳ P. III, 33. πόντον ἄμμαιμάκετον P. I, 14. κνηθμόν πετρᾶν ἄμμαιμάκετον P. IV, 208.

ἄμαξιτός. νεῖσθαι κατ' ἄμαξιτόν P. IV, 247. ὁδὸν ἄμαξιτόν N. VI, 56.

ἄμαξοφόρητον οἶκον F. 22.

ἄμαρ. μοιρίδιον ἄμαρ P. IV, 256. κίθω κίθ' ἄμαρ διαίτασεν P. IX, 70. πρὶν μέσον ἄμαρ ἰλεῖν P. IX, 117. παρ' ἄμαρ P. XI, 63. δευτερον ἄμαρ τέρω ἀέθλων I. III, 85. ἄματα εὐθρονα ἐκάλει P. IV, 196.

ἄμαρτᾶνω. ἄμαρτᾶνει O. I, 64. Σκύρον ἄμαρτα N. VII, 37.

ἄμαχανία. ἀπ' ἄμαχανίας ἄγων ἐς φίλος O. V, 14. ἐν ἄμαχανίᾳ P. II, 54. σιγαλὸν ἄμαχαρίων φρυγῶν P. IX, 95. ἄμαχανιῶν δυσβύτων ἄλκᾶν N. VII, 97.

ἄμάχανος. ἀμάχανον εἴρειν O. VII, 25. ἀμάχανον καλύψαι P. XI, 26. ἀμάχανον ἔθλας F. 74, 3. πολεμίον κενταβᾶν ἄμαχαρίων P. II, 19.

ἄμαχος. ἄμαχον ἀστραβή κίονα, Ἐκτορα O. II, 90. ἄμαχον κούψαι τὸ ἦθος O. XIII, 13. ἄμαχον κακόν P. II, 76. χείρας ἀμάχους I. V, 33. ἄμβασε v. ἀναβαίτω.

ἄμβατός. οὐρανός οὐποτ' ἀμβατός αὐτῷ P. X, 27.

- ἀμβλίτω v. ἀπαμβλύτω.
 ἀμβολά. προσμίτων ἀμβολάς P. I, 4.
 ἀμβολάδαν N. X, 33.
 ἀμβροσία. ἀμβροσίαν ἀθανάτων κλέψαις δῶκε
 συμμίαις O. I, 62. ἀμβροσίαν ἐν χεῖλεσσι
 σιάζοισι P. IX, 65.
 ἀμβροσίος. ἀμβροσίαν φιλοτάτων N. VIII, 1. ἀμ-
 βροσίον ἔπειν P. IV, 299. ἀμβροσίον ὕδωρ
 ἀπὸ Τηλεφώσας F. 211.
 ἄμβροτος. ἄμβροτον θεῖον N. X, 7. ἄμβροτοι
 θεῶν ημεπίδες I. VII, 30. ἐπ' ἀμβρότων
 χερσῶν F. 45, 15.
 ἀμείβο. Κρισαῖον λόγον ἀμείβων P. V, 33. ἐν
 ἀμείβοντι N. XI, 42. ἀπὶ δελφίνων ἵππους
 ἀμείβοντες P. IV, 17. φρὴν ἀμείβεται τρη-
 τὸν ἰόνον μελισσῶν P. VI, 54. τὸν ἀμείβετο,
 P. IX, 40 τὸν ἀγαυοῖσι λόγοις ὡδ' ἀμείβθη
 P. IV, 102. φθόνον ἀμειζόμενον τὰ καλά
 ἔργα P. VII, 19. ἀράσσεσκον χθόν' ἀμειζό-
 μνοι P. IV, 226. ἀλλάλοισιν ἀμειζόμενοι γά-
 ρον P. IV, 94. ἀφροναι ἀμειζόμεναι τόκα
 ἔδουσαν βίον N. VI, 9. ἀμειζόμενοις ἐνεργέ-
 ταν I. I, 53.
 ἀμείλιχος. νεφέλας στρατὸς ἀμείλιχος P. VI, 12.
 ἀμείλιχον κότον P. VIII, 8.
 ἀμείρω. βίον τιμᾶς ἀμείρων P. VI, 27.
 ἀμείρις. ἐς ἀμείριν γάλακτος F. 73, 3.
 ἀμειφίς. ἀμειφίῃ ἰὼ μελισσῶν O. VI, 46.
 * Ἀμείρα παρ' ἔδωρ P. I, 67.
 ἀμέρα. ποδαρκίς ἡμέρα O. XIII, 33. ἀμέρας
 κυθαρόν σέλας F. 106, 4. ἐν ἡμέρῃ O. I, 6.
 F. 74, 2. ἡμέρα ἐν μιᾷ I. III, 34. ἀσχη-
 μον ἡμέραν παῖδ' ἄλλον τελευτάσμενον O.
 II, 35. μίαν ἀν' ἡμέραν O. IX, 91. ἡμέ-
 ραν τῶν μῆν, τῶν δέ N. X, 55. ἡμέραι ἐπί-
 λοιποὶ μαρτυρῆς σοφώτατοι O. I, 22. ἐν ἡ-
 μέραις O. II, 68. P. IV, 130. ἡμέραισι P.
 I, 22. ἱστέρημα ἐν ἡμέραις P. X, 18. ἐν
 πολυφθόροις ἡμέραις N. VIII, 32. ἄλλαις
 ἡμέραις N. IX, 42. κυλινδομέναις I. III, 18.
 δώδεκα ἡμέρας P. IV, 26.
 ἀμείρω. ἡμέραις πάτρας O. XII, 18.
 ἀμείρος. οἶκον ἡμέρον ἀπτοῖς O. XIII, 2. ἡμέρον
 οἶκον P. I, 71. τέκνονα τοῦδυνιᾶν ἡμέρον P.
 III, 6. ἡμέρα ὅτι N. VII, 83. ἡμέροις ἀ-
 νήγκας χερσὶ N. VIII, 3.
 ἡμερόσι. ταυτιλίαισι πορθητῶν ἡμερόσιαις I. III, 75.
 ἡμέτερος. ἡμέτερον γλώσσου O. X, 8. μήτηρ ἡμέ-
 τερον N. III, 1. ἡμέτερας γλώσσας P. III, 2.
 ἴμνοι ἡμέτεροι P. III, 65. ἡμέτερον τοκίων
 P. IV, 110. 150.
 ἀμύνοντος φίλος ἦσαι F. 106, 2.
 ἀμειρήτας ἄλος I. I, 37.
 ἀμεινιπόρων τριόδων P. XI, 33.
 ἀμεινισοῦ ἀπτόσις P. I, 45.
 ἀμίλλα. ἐπ' ἀέθλων πεμπτημέροις ἀμίλλαις O.
 V, 6. ἰσχυρὸς ἀνδρῶν ἀμίλλαις N. IX, 12.
 ἀκυνδιᾶτοις ἐν ἀμίλλαισιν ἵπποι θανασταί
 I. IV, 7. τεσίων, Λοξία, ἀμίλλαισιν I.
 VI, 50.
 ἀμιλλάομαι. ὅστις ἀμιλλάται περὶ ἀέθλων κορυ-
 φαῖς N. X, 31.
 ἄμμες v. ἐγώ.
 ἄμμορος. καλῶν ἄμμορος O. I, 84. οὐκ ἄμμο-
 ρος κυναγέτας N. VI, 14.
 * Ἄμμων. Διὸς Ἄμμωνος P. IV, 16. Ἄμμων
 Ὀλύμπου δισποῦ F. 11.
 ἀμνίμονες βροτοὶ I. VI, 17.
 ἀμνάσι, ἀμνάσειεν v. ἀναμνάσι.
 ἀμνιά. γλυκεῖον μόχθων ἀμνιάβαν N. V, 48.
 ἀμνιάσις ἀμνιάβις ἐποχόμενον τίνασθαι P.
 II, 24.
 ἀμνιάβια δειπνα O. I, 39.
 ἀμός. ἀμᾶς φρενός O. XI, 3. μήπιος ἀμᾶς N.
 III, 9. ἀμὸν χροός O. XI, 8. γένος ἀμὸν
 P. III, 41. μηδεσιν ἀμοῖς P. IV, 27.
 ἀμόχθω καρδίᾳ N. X, 30.
 ἀμπελόεις. Μύσιον ἀμπελόεν πεδίον I. VII, 49.
 ἀμπελος. ἀμπελον δρόσω O. VII, 2. βιατῶν ἀμ-
 πέλου παῖδα N. IX, 52.
 ἀμπερμας v. ἀναπέμπο.
 ἀμπιπῆντες v. ἀναπιπῆμι.
 ἀμπλακίω. ἀνορέας οὐκ ἀμπλακῶν O. VIII, 67.
 ἀμπλακία. Λαομεθοντίαν ὑπὲρ ἀμπλακίαν I. V, 27.
 ἀμφὶ φρασὶν ἀμπλακίαι ἀναριθμητοὶ κοίμαιν-
 ται O. VII, 24. αἱ δύο ἀμπλακίαι P. II, 30.
 ἀμπλακίαισι φρενῶν P. III, 13.
 ἀμπλακίον. ἐχθιστον ἀμπλακίον νέαις ἀλόχοις P.
 XI, 26.
 ἀμπνευμα σεμνὸν Ἀλαεῦ N. I, 1.
 ἀμπνεῖσαι, ἀμπνέων v. ἀμπνέω.
 ἀμπνοῖν v. ἀναπνοῆ.
 ἀμπολεῖν v. ἀναπολεῖν.
 * Ἀμνιῶν P. IV, 129.
 * Ἀμνθασονίδεις ὑφαίνω ἀνθημα F. 170.
 * Ἀμνκλαί. κλυταῖς ἐν Ἀμνκλαίς P. XI, 32. ἔ-
 σχον Ἀμνκλας P. I, 65. ἔλον Ἀμνκλας O.
 VI, 14. Ἀμνκλαθεν ἔβα N. XI, 34.
 ἀμύμων. Κτίστον ἀμύμωνα O. XI, 28.
 * Ἀμύντας F. 85.
 * Ἀμντορίδας. Ἀμντορίδαί ματρῶθεν Ἀστυδα-
 μείας O. VII, 23.
 ἀμύνω. ἀμνεν ὕβριν N. I, 50. θυμὸν αἰχματῶν
 ἀμύνειν λοιγὸν Ἐνυαλίου N. IX, 37. γαστρὴ
 ἀμύνων λιμὸν I. I, 49. χάλαζαν αἵματος πρὸ
 πάτρας ὅστις ἀμύνεται I. VI, 27. φθονεροὶ
 ἀμύνονται ἅπα P. XI, 54.
 ἀμφαινεῖν v. ἀναφαίνω.
 ἀμφανδύον P. IX, 42.
 ἀμφελίσσω. τέκνοισιν γνάθους ἀμφελίξασθαι N.
 I, 43.
 ἀμφέπω. ὃς ἀμφέπει θεμιστεῖον σκῆπτρον O. I, 12.
 ἀμφέπει Δίαιματρα, θυγατρὸς Ἰορτιάη καὶ Ζηρὸς
 κρότος O. VI, 95. μόχθον ἀμφέπει P.
 IV, 268. μυχὸν ἀμφέπει ματηῖον P. V, 68.
 πόλιν ἀέθλοισ ἀμφέπει P. IX, 72. ἔέρσαι κερ-

- ναμένα ἀμφέπει N. III, 75. ἀγωνία θυμόν ἀμφέπει N. VII, 10. ἀνορέα χάλκειον ἀμφέπειν ὄμαδον I. VII, 25. τοὺς ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων P. III, 51. ἀταλὸν ἀμφέπων θυμόν N. VII, 91. ὄλβον ἀμφέπων I. III, 77. τὸν ἀμφέποντα δαίμονα P. III, 103.
- ἀμφί cum genit. O. XII, 8. P. IV, 276. IX, 109. N. X, 4 I. VII, 27. 66. cum dat. O. I, 50. V, 15. VII, 24. 80. VIII, 42. 86. IX, 14. 97. XIII, 36. 38. 50. 61. 82. P. I, 12. 80. II, 62. IV, 81. 96. 180. V, 40. 119. VI, 42. VIII, 35. IX, 124. XI, 33. 54. N. I, 29. II, 17. IV, 85. VI, 14. VII, 80. VIII, 30. 42. IX, 40. X, 60. I. I, 50. IV, 62. VI, 8. cum accus. O. I, 17. 35. 48. 97. II, 33. III, 43. IX, 33. 103. XI, 80. P. II, 15. V, 24. VIII, 72. X, 56. N. I, 54. I. II, 40. VI, 9. F. 186. absol. P. VIII, 89.
- ἀμφιῶλοι Ποτειδᾶνος τεθμοῖσιν O. XIII, 39.
- * Ἀμφιάροτος. Ἀμφιάροτος Ὀϊκλῆος παῖς P. III, 58. Ἀμφιάρη N. IX, 24. Ἀμφιάρηον O. VI, 13. N. IX, 13. I. VI, 33.
- ἀμφιβάλλω. γέρας ἀμφέβαλε κόμαις P. V, 31. ὄθεν ὕμνος ἀμφιβάλλεται O. I, 8.
- ἀμφιθάλασσον ἑμὸν O. VII, 33.
- ἀμφικεμαι. κείνῳ Αἴτνα ἀμφικεταί F. 93.
- ἀμφικρέμαται. φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες I. II, 43.
- ἀμφικτίων. κῦδος ἐξ ἀμφικτιόνων P. IV, 66. στρατῷ ἀμφικτιόνων P. X, 8. ἀμφικτιόνων ταιροφῶν τριετηρίδι N. VI, 40. πρόξενος ἀμφικτιόνων I. III, 26.
- ἀμφικυλῖος. ἀμφικυλλίσαις φασγῆνῳ N. VIII, 23.
- ἀμφικυφῆς. δύναμις ἀμφικυφῆς O. IX, 83.
- ἀμφινέμομαι. ἀμφινέμαται σε ὄλβος P. V, 14. πόλιν ἀμφινέμομαι F. 84. 2.
- ἀμφιπίπτω. ἔθνος Λοκρῶν ἀμφέπεσον O. XI, 102.
- ἀμφιπέδος. ὄχθον ἀμφιπέδον P. IX, 57.
- ἀμφιπόλειω. γηραιὸν μέρος ἀλικίης ἀμφιπολεῖ με P. IV, 158. λέκτρον ἀμφεπόλησαν N. VIII, 6. Ἰμέραν ἀμφιπόλει, Τηγα O. XII, 2. τρώϊαν ἔλκος ἀμφιπολεῖν P. IV, 271.
- ἀμφιπόλος. ἀμφιπόλον τῦμβον O. I, 93. πέμπω ἀμφιπόλους O. VI, 32. ἀμφιπόλοισι μαρναμένον ἀπολλῆναι F. 24. ἀμφιπόλοι Πειθῶς F. 87, 1.
- ἀμφίροτος. Κέω ἀμφιρότα I. I, 8.
- ἀμφίς. ἐσθᾶτος ἀμφίς P. IV, 253.
- ἀμφιτρέχω. σέλας ἀμφέδραμεν P. III, 39.
- * Ἀμφιτρίτη. χρυσαλακάτιο πόσις Ἀμφιτρίτας O. VI, 105.
- * Ἀμφιτρούων N. I, 52. I. I, 55. Ἀμφιτρούωνος P. IX, 81. N. IV, 20. X, 13. VI, 6.
- * Ἀμφιτροωνιδῆς O. VIII, 15. καρτεραίχμαν Ἀμφιτροωνιδᾶν I. V, 35.
- ἀμφότερος. ἀμφοτέρως χειρός N. VII, 94. ἀμφοτέρων O. VI, 17. I. I, 42. ἀμφοτέροι O. IX, 90. κασίγνητοι ἀμφοτέροι P. IV, 124.
- πνέουεν ἀμφοτέροι N. VI, 2. ἀμφοτέρα O. I. 104. ὑπ' ἀμφοτέρων O. VII, 13. ἀμφοτέρων χαρίτων I. I, 6. ἀμφοτέροις πιστοῖ μαρτυρῆς P. I, 83. ἀμφοτέροις ὡς ἐγκύρησιν P. I, 99. ἀμφοτέροις τοκεῖσι P. II, 47. ἀμφοτέροις κακῶν P. II, 76. παρ' ἀμφοτέροις P. III, 93. ἄμμι ἀμφοτέροις P. IV, 167. ἀμφοτέροις βασιλεύει P. X, 2. ἐπ' ἀμφοτέρα O. XII, 55.
- ἀμφοτέρωθεν. ἀμφοτέρωθεν O. XIII, 95. πτόνῳ ἀμφοτέρωθεν χαλάξαις P. I, 6.
- ἀμφοῦ. ἀμφύει ἀνδρες τὸν θάνατον F. 225.
- ἀμφοῦ. ἀνδρας ἀμφοῦ κῶτα πεφροκότας P. IV, 183. οἶφαις δι' ἀμφοῖν P. III, 57. καὶ ἀμφοῖν I. IV, 20.
- ἀμώμητος. φρενῶν καρπὸν ἀμώμητον P. II, 74. ἄν cum indicat. O. IX, 32. N. VII, 68. IX, 35. XI, 26. cum conjunct. εὐτ' ἄν O. VI, 67. P. III, 106. IV, 76. ὅς ἄν, οἷς ἄν, τὰ ἄν P. I, 100. V, 65. X, 23. N. IV, 91. cum optat. O. II, 18. 20. 110. VII, 42. VIII, 62. XIII, 44. 99. P. IX, 123. X, 29. N. VII, 89.
- ἀνά cum dat. O. I, 41. VIII, 51. XI, 72. XIII, 72. P. I, 6. IV, 94. cum accus. O. IX, 91. P. II, 60. IV, 228. XI, 56. ἄμ 52. ἄν N. III, 47. ἄν VI, 42. ἄν N. VII, 83. N. VIII, 12. I. I, 27. ἄν I. IV, 25. VI, 35. ἄν I. VII, 63. a verbo seimctum O. XIII, 69. N. V, 51. IX, 8. X, 90. I. V, 59. ἄν P. IV, 34. ἄμ O. VII, 61.
- ἀναβαίνω. ἀνέβαν O. VII, 43. ἀμβασε στρατὸν P. IV, 191. τεῖχος ἀναβαίνειν F. 232. 2. πύργος ἀρεταῖς ἀναβαίνειν I. IV, 50. ἐς ἄρῳ ἀναβαίνων N. IX, 4. ἀναβῆς O. XIII, 83. ἀναβῆσομαι στόλον εὐανθέα P. II, 62.
- ἀναβάλλω. ἀναβάλλομαι ὡς πόροισιτα N. IX, 29. ἀναβάλλεται γάμον O. I, 80. ἀναβάλλω N. VII, 77.
- ἀναγιγνώσκω. ὃν κάρκυες ἀνέγνων I. II, 35. ἀνέγνωτέ μοι Ὀλυμπιονίκαν O. XI, 1.
- ἀνάγκα. θανῆν οἷσιν ἀνάγκα O. I, 32. ἔντις μιν ἀνάγκα πατρόθεν O. III, 29. ἀμέροισ ἀνάγκας χερσὶ N. VIII, 3. σὺν δ' ἀνάγκα πᾶν καλόν F. 87, 6. κερῶν Τυφῶνα ἀνάγκα F. 93, 4. σφιρηλέτοις ἀνάγκαις F. 223. ἐχθρῶ ἀνάγκη O. II, 66. σὺν ἀνάγκα P. I, 51. ἀνάγκα P. IV, 288. δήσαις ἀνάγκας ἔντισιν P. IV, 234.
- ἀναγκαῖον λέχος P. XII, 15.
- ἀναγέομαι. ἀναγεῖσθαι ἐν Μοισᾶν δίφρῳ O. IX, 86. πάντ' ἀναγῆσασθαι N. X, 19. ἀρεταῖς πύσας ἀναγῆσασθαι I. V, 53.
- ἀνάγω. ἐκ λεχῶν ἀνάγει Φύμαν I. III, 40. ἀνάγη πλοῦτον P. V, 3. κτεάτ' ἀνάγων Τροῖαθεν N. VII, 41. στρατιῶν δευρ' ἀνάγων N. XI, 35. ἀνά δ' ἄγαγον ἐς φάος μοῖραν ὕμνων I. V, 59.
- ἀναδεύομαι. ἀνδέξαι ἀγγεῖαν P. II, 41. ἐνθεν ἀναδεξάμενοι P. V, 78.

- ἀναδέρω v. ἀνδέρω.
 ἀναδέω. ἀνέδησεν Ὄρτυγιαν στεφάνοις P. II, 6.
 ὄντινα στεφανοὶ ἀνέδησαν ἔθειραν I. IV, 10.
 διάφρα χρυσέα κόμης ἀναδήσαντες P. X, 40.
 στεφανώματα πέμπεν ἀναδεῖσθαι I. II, 16. ἀν-
 δησόμενος κόμαν ἐν ἔργεσιν N. XI, 28. ἀν-
 δησόμενοι Θυμάκις ἔργεσιν χαίτας I. I, 28.
 ἀνάδημα v. ἀνδήμα.
 ἀναδιδάμι. ἀνδοικεν αὐτῷ φιάλαν I. V, 36.
 ἀναιδεῖ ἐλπίδι N. XI, 45. ἀναιδέα πότιμον O.
 XI, 110.
 ἀναίρειω. τὸν ἐκ δόλου ἄνελεν ὑπὸ χειρῶν Κλυ-
 ταιμήστρας P. XI, 18. σιάσιν ἀνελών F. 228.
 παῖδα ἀνελὼν ἐπὶ μητέρος P. IX, 63. εὐ-
 δαιμονίαν ἀνελέμενον N. VII, 56.
 ἀναϊτήτας βόας ἤλασεν F. 151, 8.
 ἀνακαλιέω. ἄστρα ἄωριαν ἀνακαλεῖ F. 101.
 ἀνάκειμαι. ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥεεθροισιν αἶγλα ποδῶν
 ἀνάκειται O. XIII, 35. αἶνος Ὀλυμπιονίκαις
 ἀγχεῖται O. X, 8.
 ἀνακίτω. ἀνακίκευε καπνός F. 184.
 ἀνακομίζω ἀγκομίσαιτ' ἔπος P. IV, 9.
 ἀνακράζω. εἰ τι ἀνέκραγον N. VII, 76.
 ἀνακρίνω. ἀνακρινόμενον, ποινα τίς ἔσται P. IV, 63.
 ἀναλίσκω. ἐπὶ γλεφάροις ὑπνον ἀναλίσκοισι P.
 IX, 26.
 ἀναλιν φῶτα O. I, 81.
 ἀναλύω. ἀνά δ' ἔλυσεν ὀφθαλμὸν, φωνάν N.
 X, 90.
 ἀναμείναις Μέμονοι P. VI, 31.
 ἀναμύω. τὸν ἀμύσει P. IV, 54. ἀμύσειεν P. I, 47.
 ἀναξ. ἀναξ Ἐυφραμοσ P. IV, 45. Ἰηλεὺς ἀναξ
 N. III, 32. Πότιμος ἀναξ N. IV, 42. χρυ-
 σέων οἴκων ἀναξ I. III, 78. σαῖς ὑπὸ χειρ-
 σίν, ἀναξ F. 10. ἀνακτα φέρτερον γόνον πα-
 τρός τεκνίον I. VII, 83. ἀνακτα I. VII, 47.
 ἀνακτα τῶν πάντων ὑπερβάλλοντα χρόνον μα-
 κάρων F. 133. ἀναξ Πολύδευκες P. XI, 62.
 Λυκαίου βωμὸς ἀναξ O. XIII, 104. ἀναξ
 P. IV, 89. VIII, 70. N. X, 77. ἀνα O.
 XIII, 109. P. IX, 45. XII, 3. δῶδεκ' ἀνά-
 κτων θεῶν O. XI, 51.
 ἀναξία. κείνου πείθεισθ' ἀναξίαις N. VIII, 10.
 ἀναξφορμίγες ὕμνοι O. II, 1.
 ἀναπάσσω. τὴν αὐλὸς ἀναπάσσει χάριν O. XI, 98.
 ἀνάπανσις. ἐν παντί ἔργω ἀνάπανσις γλυκεῖα N.
 VII, 52.
 ἀναπαύω. ἀναπαυσάμεναι ἄρουραι N. VI, 11.
 ἀναπέμπω. Ἀφαιστοῖο κροννοὺς ἀναπέμπει P.
 I, 26. χθῶν φύλλ' ἀναπέμπει P. IX, 47.
 ἀμπεμφας ἐξ ἀλαλᾶς I. VI, 10.
 ἀναπετάω. ἀναπεταμέναι θύραι N. IX, 2.
 ἀναπίπλημι. ἀμπιπλάντες πότιμον N. X, 57.
 ἀναπίτνημι. πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς O.
 VI, 27. ἀναπιτναμένα ἀλώπηξ I. III, 65.
 ἀναπλέκω. ὄμοιοι γέρας ἀναπλέκοντι καὶ κε-
 φαλάς O. II, 82.
 ἀναπνέω. ἀναπνέμενον οὐκ ἐπὶ ἴσα N. VII, 5.
 ἀμπνεύσαι καπνόν O. VIII, 47. ἀμπνέων
 πρὶν τι φάμεν N. VIII, 19.
 ἀναπνοά. ἀμπνοῶν στέφανον κάθειλεν P. III, 57.
 ἀμπνοῶν ἔστασαν P. IV, 199. ἀμπνοῶν μό-
 χθων O. VIII, 7.
 ἀναπολιέω. ἀμπολέιν ταυτὰ τρεῖς τετρακί τε N.
 VII, 104.
 ἀναπολλῶ. ἄρουραν ἀναπολλόμενον P. VI, 3.
 ἀναποτιν ἔλειν ἄνθλον O. IX, 56.
 ἀναρίθμητος. ἀμπλακτι ἀναρίθμητοι N. VII, 25.
 ἀναρίθμων ἀνδρῶν I. IV, 56.
 ἀναρπάζω. θύγατρ' ἀναρπάσαις O. IX, 62. ἄν
 δ' εὐθύς ἀρπάξαις ἀρούρας P. IV, 34.
 ἀναρρήγγνμι. μὴ ἀναρρήξαι τὸν ἀχρεῖον λόγον
 F. 172.
 ἀνασπάω. ἀνασπασσάντες P. IV, 27.
 ἀνασσα. ὦ'νασσα I. IV, 5. ὦ'νασσ' Ἀλάθεια
 F. 221.
 ἀνάσσω. Ἀραδάων ἀνασσε O. VI, 34. εὐρὺ ἀ-
 νάσσων Ὀλυμπίας O. XIII, 23. Διλοῦ ἀ-
 νάσσων P. I, 39. ἀγλαῖας ἀνάσσων Ἀπολ-
 λων F. 115.
 ἀνάσσω. ἀνάσσω βωμὸς O. XIII, 103.
 ἀνασχέθω. ἄν δ' ἐπικράνοις σχέθον πέτραν F.
 58. antistr. 7.
 ἀνατείνω. κῦδος ἀντείνει N. VIII, 34. ὄρθον
 ἀντείνειν κῆρα N. I, 43. χεῖρας ἀντείνει O.
 VII, 65. ἀνατείνεται χεῖρας οὐρανό I. V, 38.
 ψεύδει γέρας ἀντέταται N. VIII, 25. ἀνά
 δ' ἰστία τείνον N. V, 51.
 ἀνατέλλω. ἀντελλας Διόνυσον I. VI, 5. ὕδωρ ἀ-
 νέτειλαν I. V, 72. φλόξ ἀνατελλομένα I.
 IV, 11.
 ἀνατίθημι. κῦδος τὴν ἀνέθηκε O. V, 8. ἀναθί-
 μεν πάσαν μακρογορίαν λύρα P. VIII, 30.
 ἄν ἀντιθεῖσθ' Ὀρθωσία ἔγραψεν ἰσάν O. III,
 32. ἄμ πάλον μέλλεν θέμεν O. VII, 61.
 ἀνατρέχω. κῦδος ἀνέδρομον ὕμνω O. VIII, 54.
 ἀναφαίνω. ἀνέφαγε Κυράναν P. IX, 75. ἄμφαινε
 κυδαίων πόλιν N. IX, 12. πεπρωμένον βα-
 σιλί' ἄμφαινε Κυράνα P. IV, 62. γίαν ἀ-
 νεφάνατο I. III, 89. ἀμφάνη καρπὸν F. 230.
 ἀναφέρω. ἀρεταῖ ἀμφερόνται N. XI, 38.
 ἀναφροτιζώ. ἀνεφροτίσεν γάμον O. I, 69.
 ἀναφύω v. ἀμφύω.
 ἀναχάζω. οὐδ' ἀνέχασσαν N. X, 69.
 ἀνδάγω. τὴν εἴη ἀνδάνεν, Ζεὺ P. I, 19. Ζηρὶ
 ἄδον I. VII, 18. ἄδον Ἀρεῖ I. III, 33. ἀ-
 δεῖν Τυνδαρίδαις O. III, 1. ἀστοῖς ἀδῶν N.
 VIII, 38. ἀδῶν ἔργεσι Λατοῦς N. VI, 87.
 ἀδόντι νόω P. VI, 51. ἀδόντα Δικα O.
 VII, 17. ἀδόντα ἀγαθοῖς ὀμλεῖν P. II, 96.
 ἀνδέρω. γέντισιν ἀνδέρωισιν πόδας F. 217, 3.
 ἀνθημα ποικίλον ὑφαίνω F. 170.
 ἀνδριαντοποιός. οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμι N. V, 1.
 ἀνδριάς. ἀμφ' ἀνδριάτι P. V, 40. ἀνδριάς ἐκα-
 τοτόργυιος F. 110.

ἀνδροδάμας. φόβος ἀνδροδάμας N. III, 37. ἀνδροδάματι Ἐριφύλαν N. IX, 16. ἀνδροδάματα ἐπέδ' ἴδεν ῥίπαι οἴνου F. 147.
 ἀνδροφθόρον μοῖραν ἔθηκε μετατραπεῖν F. 164.
 ἀνδροφόνος. Λυμνῶν γυναικῶν ἀνδροφόνων P. IV, 252.
 ἀνεγείρω. μυαμοσύναν ἀνεγείροντα O. VIII, 74. ἀνεγειρέτω κόμων I. VII, 3. Φάμα ἀνεγειρομένη I. III, 41.
 ἀνεῖπω. κάρουξ ἀνέειπέ νιν P. I, 32. ἀνέειπε αὐτὸν ὑπατον παῖδων P. X, 9.
 ἀνεκός. ἀνεκός πέμπη O. II, 24.
 ἀνεμοίεις. ἰστίον ἀνεμόεν P. I, 92. Ἴπον ἀνεμίοεσαν Τυφόνους O. IV, 8.
 • ἀνεμος. ἀνεμός τις ἐξέβαλε πλόου P. XI, 39. μέλλοντα τριταῖον ἀνεμον ἔμυθον N. VII, 17. παντοδαπῶν ἀνεμων F. 53. antistr. 3. ἀνεμοὶ παμφόρου χειράδι τυπτόμενοι ἄξοισι P. VI, 12. ἀνεμων χηρῆσι O. X, 1. πρῶαὶ ὕμπετῶν ἀνεμων P. III, 105. βασιλεὺς ἀνεμων P. IV, 181. ῥίπας ἀνεμων P. IV, 195. βαρυδοῦπων ἀνεμων σιγῆς P. IV, 210. φθινοπωρῆς ἀνεμων χειμερία καταπνοῦ P. V, 120. ῥίπας ἀνεμων P. IX, 49. θαλασσίαις ἀνεμων ῥίπαισι N. III, 57. ἴσα ἀνεμοῖς N. III, 43.
 ἀνεμοσφαραγῶν Παλλὸν κόλπων P. IX, 5.
 ἀνευ. ἀνευ καμάτου P. XII, 28. ἀνευ Χαρίτων P. II, 42. ἀνευ ξυνῆς ἀνίας P. IV, 154. μόνος ἀνευ στρατιᾶς N. III, 33. ἀνευ κυνῶν δολίων θ' ἑρκίων N. III, 49. ἀνευ στεφάνων N. IV, 77. ἀνευ σέθεν N. VII, 2.
 ἀνευθε. ἀνευθε θεοῦ O. IX, 111. ἀνευθε λιπῶν P. I, 10. ἀνευθε δόξας I. I, 68.
 ἀνεφάλλομαι. ἀνά δ' ἐπάλλε' ὀρθῶ ποδὶ O. XIII, 69.
 ἀνέχω. θεὸς ἀνέχει τὰ κείνων P. II, 89. δῶρα ἀθανάτοισι ἀνέχοντες F. 84, 3.
 ἀνεπιός. ζαμενῆς Ἐλένοιο ἀνεπιός N. III, 60. εὐμενέοντες ἀνεπιόν P. IV, 127.
 ἀνήρ. ἀνήρ τις O. I, 64. Αἰτωλὸς ἀνήρ O. III, 12. κείνος ἀνήρ O. VI, 7. ἀρμενα πράξαις ἀνήρ O. VIII, 73. ἀνήρ N. VII, 42. O. XI, 97. σοφός, καλός, ἀγλαός O. XIV, 7. ἀνήρ ἐκ θεοῦ ἀνθ'εῖ πραγμαδεσσιν O. X, 10. ἀνήρ XI, 22. ἀνήρ καλὰ ἔρξαις O. XI, 97. ἀνήρ ὑπὲρ ἀνδρῶν ἰσχύει F. 33. ἀνήρ θνατός O. XIII, 30. ἀγπῆρ ἀνήρ P. I, 69. κυβερνάτας ἀνήρ P. I, 91. ἀνήρ ὃς ἂν ἐγκύρῃ P. I, 99. ἄλλοις ἄλλος ἀνήρ ἐτίλεισεν ὕμνον P. II, 13. παθῶν εἰκότα P. II, 29. βιατὰς ἀνήρ P. IV, 236. αἰδοῖς ἀνήρ P. II, 37. εὐθύγλωστος ἀνήρ P. II, 86. ἀνήρ ἔκπαγλος P. IV, 79. ἀνήρ P. IV, 132. 236. βροτήσιος ἀνήρ P. V, 3. ὁ θεῖος P. VI, 38. κωφός τις P. IX, 90. εὐδαίμων καὶ ὕμνητός οὗτος ἀνήρ P. X, 22. ὕδρ N. II, 3. I. III, 88.

μετηνός N. III, 39. ἐν ἀνδράσιν ἀνῆρ N. III, 69. ἄλλος N. IV, 39. Ἀγαῖός N. VII, 64. ἀνδρὸς γενέται ἀνῆρ N. VII, 87. ἀνῆρ τις N. VIII, 49. κρείσσων N. IX, 15. ἀνῆρ, ὅς φά I. II, 11. ἦλθε I. III, 71. μάντις I. V, 49. ἀνδρὸς O. IX, 14. αἰδοῦ P. IV, 29. κείνου N. I, 9. φιλοξείνου N. I, 20. τοῦδε I. I, 34. φίλου I. V, 16. Κολοφωνίου F. 190. ἀνδρὶ N. III, 29. φέρτιστον ἀνδρὶ τερπνός αἰῶν F. 92, 2. θεὸς ἀνδρὶ F. 247. ἀνδρὶ εἰκότος ἀμφὶ δαιμόνων καλὰ φάμεν O. I, 35. ἀνδρὶ φέγγος O. II, 62. ἀνδρὶ δεσπότηα O. VI, 18. ὅτι φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν O. VII, 26. ἀνδρὶ φίλῳ P. IV, 1. ἀνδρὶ P. VII, 20. σοφῷ I. I, 45. τῶδε I. V, 43. χρῆ ἀγαθὰν ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν I. VII, 15. θεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ P. IV, 21. ἀνδρα τινὰ θνατόν O. I, 54. ἀνδρ' ἐκ θανάτου κομίσει ἤδη ἀλακότα P. III, 56. μή τιν' ἀνδρα O. II, 103. τιν' ἀνδρα, τιν' ἥρωα O. II, 2. εὐθυμάχαν πελώριον O. VII, 15. πῦξ ἀρετῶν εὐρόνια O. VII, 89. μέλλοντα δόξαν φέρειν O. VIII, 63. ὑπέρφρατον μορφή καὶ ἔργουσι O. IX, 73. κείνον P. I, 42. V, 107. καρτερόν P. IV, 239. ὄλιβιον P. IX, 4. ἀνδρα τῶν θνατόνων F. 199. ἀνδρα φίλον θεῷ F. 246. τυμπίον P. IX, 122. φίλον P. XII, 18. N. VII, 62. ἀνδρα πατέρ' Ἀρκείλαν N. XI, 11. εὐάρματον I. II, 17. ἀνῆρα O. IX, 118. οἷα παίζομεν ἀνδρες O. I, 17. νικώμενοι ἀνδρες F. 253. ἀνδρες ὑπὲρ πολέων F. 265. ἐν πόλεσιν ἀνδρες F. 229. ἀνδρες τινὲς ἀκκιζόμενοι F. 217. μάτρως O. VI, 77. μάντις O. VIII, 2. ἀγαθοὶ καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμονα O. IX, 30. δωροφόροι P. V, 86. ἀνδρες κρείσσονος ψυχῆς κτεάνων ἔχοντες N. IX, 33. δοιοὶ ὕμψαίται ἀνέρες P. IV, 173. ἀνδρῶν ἀρετῆς περὶ O. III, 39. Ἀρκάδων O. VI, 34. γένος O. VI, 24. ἐπὶ προτέρων O. VII, 73. λιταῖς O. VIII, 8. μίγχαν O. VIII, 58. κῦδος O. IX, 94. ἐπιμομφάν O. XI, 9. ἐλπίδες O. XII, 5. ἐν καρδίαις O. XIII, 16. νέων αἰχμαῖσιν O. XIII, 22. πολέμιον P. I, 80. μαργῶν ὑπ' ἀνδρῶν O. II, 106. ἀπαιχομένων P. I, 93. ἵππων τε σιδαροχαρῶν P. II, 2. ροῦν φίλων P. III, 5. ὄλιβος P. III, 105. γόνον κάλλιστον P. IV, 123. Λακεδαιμονίων P. IV, 257. ἀνδρῶν συμποσίου I. IV, 1. ἀνδρῶν μετὰ P. V, 94. δαίμονα φίλων P. V, 123. φέγγος ἔπειτιν P. VII, 101. πολλοὶ ἀριστῆς P. IX, 111. ἐπικωμίαν ὄτα P. X, 6. μακάρων ὄμιλον P. X, 46. ἀθανάτων ἀνδρῶν τε P. XII, 4. ἐλπιδες πολυπόνων N. I, 33. καὶ τινὰ ἀνδρα στείλοντα N. I, 65. ἐν ἀνδρῶν, ἐν θεῶν γένος N. VI, 1. ὄμιλον N. VII, 24. ἐν σοφοῖς ἀνδρῶν N. VIII, 41. φίλων N. VIII, 43. ἰσχύος N. IX, 12. στρατόν N. IX, 13. δυσμε-

- νέων N. IX, 38. Κλεωναίων N. X, 42. δικαίων N. X, 54. γενεαίς ἀνδρῶν υἱένος N. XI, 38. Ἀχαιῶν I. I, 58. εὐδόξων I. II, 34. Σπαρτιῶν ἀνδρῶν ἱερόν γένος F. 5. γένος F. 74, 11. δικαίων F. 132. νέων αἰχμαί F. 213. κειροφρόνων F. 231. ἐπιχθόνιον γένος ἀνδρῶν F. 232, 3. εὐτιχίαις τις I. III, 1. ἀρετῶν I. III, 13. τεσσαρῶν I. III, 15. χειρῶν τέχνη I. III, 52. ἀλά I. IV, 2. ἀναρίθμων φόνω I. IV, 56. μόχθος I. IV, 64. ταχύτοιμον ἀνέρων ἔθνος O. I, 66. κῆμον ἀνέρων P. V, 22. παροικισμένων N. VI, 30. γέοις ἐν ἀνδράσιν O. IV, 28. παρ' ἀνδράσιν O. VI, 10. πτανὸν ἔθνος ἰσχὺν ἀνδράσιν F. 74, 3. αἰχματῶν O. VI, 86. ἀδλοφόροις O. VII, 8. ἀνδράσι O. XIII, 7. ναυσιφορήτοις P. I, 33. ἐν ἀνδράσι γερασφόρον P. II, 43. ἰσόισι P. III, 66. ἀνδράσιν P. VIII, 29. ἐπ' ἀνδράσι P. VIII, 79. φίλοις P. IX, 66. θνατοῖς P. XII, 22. ἐν ἀνδράσιν ἄνηρ N. III, 69. ἀνδράσιν N. VI, 10. ποτιῖσι I. I, 9. ἀθληταῖσιν I. V, 69. δόλιος αἶων ἐπ' ἀνδράσι κρέματα I. VII, 14. ἱπποσώμων ἀνδρῶν P. II, 65. ἀνδρῶσι καὶ γυναιξί P. V, 64. ἀνδρας ὀλέσει O. I, 79. ἐς ἀνδρας O. II, 38. πέφυε τρεῖς καὶ δεῖξ' ἀνδρας F. 100. ἀνδρας ρῶτα πτεροῖσι πεφρίκοντας P. IV, 182. ἀλκίμους N. V, 15. ἀνδρας περικτόνας I. VII, 65. ἀμφύει' ἀνδρες τὸν θάνατον F. 225.
- ἀνδρῆμον.** λείπον ἀνδρῆμον ποτιῖσι ὑφειλοῖσ' ἐίρησας N. VII, 79. ἀνδρῆμα χρυσοῦ φλέγει O. II, 79.
- ἀνδρῆω.** σοφὸς ἀνὴρ ἀνδρῆωπραπίδισσιν O. X, 10. ἐν δ' Ἀρης ἀνδρῆ, ἐν δὲ Μοῖσα O. XIII, 22. κλέος ἀνδρῆσεν P. I, 66. χθῶν ἀνδρῆσεν ῥόδοις I. III, 36. πλοῖτον ἀνδρῆσιν σφίσι P. X, 18. Ἐκτορι κλέος ἀνδρῆσαι N. IX, 39. ἦρας καρπὸν ἀνδρῆσαντι P. IX, 114.
- ἀνδρος.** σὺν ἀνδρος ἦρας κυμαίνει P. IV, 158. ἀεξ' ἡμῶν εὐτερές ἀνδρος O. VI, 105. δένδρεα οὐκ ἐθέλει φέρειν ἀνδρος εὐώδες N. XI, 41. τὰ τέρην' ἀνδρῆ' Ἀφροδίσει N. VII, 53. ἀνδρῶν ποιῶντα στεφανώματα N. V, 54. ἀέθλων ἀνδρῶν ἔσπεφανώσατο O. VII, 80. ἀνδρῶσι νιν μίγγων N. IV, 21. ἀνδρῆα τέθριππων O. II, 55. ἀνδρῆα ἡμῶν O. IX, 52. δύο ἀνδρῆ' Ὀλυμπιδος N. VI, 65.
- ἀνδρῆμα.** ἔδει βῶν σώματα ἀνδρῆμακίαν στεφανῶτα F. 150.
- ἀνδρῆπος.** σκιάς ὄναρ ἀνδρῆπος P. VIII, 100. διάβολος ἀνδρῆπος F. 270. σιγῶν ἀνδρῆπω σοφώτατον N. V, 18. ἀνδρῆποι καλέοισι N. IX, 41. ἀνδρῆποι μερασθενή νόμισαν χρυσόν I. IV, 3. ἀνδρῆπων φρασίν O. VII, 24. ἀνδρῆπων παλαιῶν ῥήσις O. VII, 54. ἀνδρῆπων μειομένων O. VIII, 4. ἐνθα ἔξοχ' ἀνδρῆπων ἀσκεῖται θεμῆς O. VIII, 23. πολλοὶ ἀνδρῆπων O. IX, 109. ἔτρωον λόγον ἀνδρῆπων P. I, 68. μῶσις ἀνδρῆπων P. I, 83. τιν' ἀνδρῆπων P. III, 86. ἀνδρῆπων φράσις P. III, 112. τίς ἀνδρῆπων χαμαιγενεῶν P. IV, 98. πρὸς ἀνδρῆπων καλεῖνται F. 98, 5. κατ' ἀνδρῆπων ἀγνίας F. 206, 5. ἀνδρῆπων μέρμηναι F. 239. καιρὸς πρὸς ἀνδρῆπων βραχὺ μέτρον ἔχει P. IV, 286. γλυκὺ ἀνδρῆπων τέλος P. X, 10. τίς ἀνδρῆπων P. IX, 34. ἔστι τις λόγος ἀνδρῆπων N. IX, 6. κῆρος ἀνδρῆπων N. X, 20. ὑπὲρ ἀνδρῆπων I. II, 36. Ὀμηρος τετιμακεν δι' ἀνδρῆπων I. III, 55. εἰ τις ἀνδρῆπων πράσσει ὑρετῆς I. V, 9. ξυγὸν ἀνδρῆποις O. III, 19. πολύβοσκον γαῖαν ἀνδρῆποισι O. VII, 63. αἰδῶς ἐνεβυλεν χάριματα καὶ ἀρετῶν ἀνδρῆποις O. VII, 44. τερπνὸν ἀνδρῆποις ἔσον οὐδὲν O. VIII, 53. εἴρηκεν αἰοῖδα ἀνδρῆποισι F. 47. εἰ δὲ τις ἀνδρῆποισι κακότης προστύχη F. 171, 4. ἀνεῖμον χρησῆσι ἀνδρῆποις O. X, 1. πολλὰ παρὰ γυνῶν ἀνδρῆποισι ἔπεσον O. XII, 10. ἔστι φύλον ἐν ἀνδρῆποισι ματαῖοτατον P. III, 21. ἀνδρῆποιων ἰσῶσαι γούσους P. III, 46. ἀνδρῆποισι φέρειν ἰγυρα P. IV, 217. εἰ τις ὄλβος ἐν ἀνδρῆποιων P. XII, 28. ὄλβος ἀνδρῆποισι παρμονώτερος N. VIII, 17. ἔρις χαλεπὰ ἀνδρῆποισι ὁμιλεῖν N. X, 72. ἐκ Διὸς ἀνδρῆποις σαρπῆς οἴχη ἔπειτα τέκμαρ N. XI, 43. ἄλλοις ἀνδρῆποις μισθὸς ἄλλος γλυκὺς I. I, 47. γίσσονται' ἐπ' ἀνδρῆποις αἰοῖσαι O. III, 10. οὐρὸς πάντας ἀνδρῆπους ἐπάσσαν ἐλαίνει I. III, 24. ἐπ' ἀνδρῆποις ἄηται μαρτύρια I. III, 27. ἐν θεοῖσι κἀνδρῆποις P. IX, 41.
- ἀνία.** ἀνευ ξυγῆς ἀνίας P. IV, 154. ἀξείαις ἀνίαισι τυπέις N. I, 53.
- ἀνία.** ἀκηράτοις ἀνίαις P. V, 32. ἀπάσαις ἀνίαις I. II, 22.
- ἀνιαρός.** ἀνιαροῖς ζάλαις O. XII, 11. τοῦτ' ἀνιαρότατον P. IV, 288.
- ἀνίημι.** Μοῦσ' ἀνίηκέ με F. 119.
- ἀνίκα.** O. XII, 35. IX, 33. ἀνίχ' εὐρίσκοιτο P. I, 48. P. IV, 24. I. VI, 4. ἀνίχ' ἄρα I. VI, 12. ἀνίκα οἰχονται μέρμηναι F. 239.
- ἀνικάτου φαρέτρας.** P. IV, 91.
- ἀνιον.** ἀνίω νωμισοῖσιν P. IV, 18. ἀνία νωμισατα I. I, 15.
- ἀνίοχος.** χειρῶν καὶ ἰσχύος ἀνίοχον N. VI, 69. ἐν τεσσαράκοντα πεντήκοντα ἀνίοχοις P. V, 50.
- ἀνίστημι.** ἐξ αὐτῶν ἀναστή κακόν P. IV, 155.
- ἀνοίγω.** ναυσὶν ἄλὸς κελεῦθον ἀνοίγων P. V, 38.
- ἀνομα.** ἀνεταί δὲ πρὸς χάριν εὐσεβίας ἀνδρῶν λιταῖς O. VIII, 8.
- ἀνόμοια.** ἔλατα N. VIII, 28.
- ἀνορέα.** ἀνορέας οὐκ ἀμπλακῶν O. VIII, 67. ἀρίστερον ἀνορέε ἀμφέπειν ὄμαθον I. VII, 25. πέταται ἑποπτεροῖς ἀνορέαις P. VIII, 95.

- ἀγοραίς ὑπερτάταις ἐπέβα N. III, 19. ἀγο-
ραίς I. III, 29.
ἀγοροῦν. κορυφᾶν κατ' ἄκραν ἀγοροῦσαίσα O.
VII, 37.
ἀνόρω. ἀτὰ δ' αἰλὸν ὄρσομεν N. IX, 8.
ἀνοσος. κείνοι ἀνοσοί F. 107, 1.
ἀντα. σκοποῦ ἄντα τυχεῖν N. VI, 28.
ἀνταγορεῖω. ἀνταγορεύειν ἀκῆ P. IV, 156.
ἀνταίεις. ἀσῶν εἰ τις ἀνταίεις P. IX, 96.
* Ἀνταίος. Ἀνταίου κούραν P. IX, 110. Ἀν-
ταίου δόμους I. III, 70.
* Ἀνταγορίδας. Τρωῆς Ἀνταγορίδαι P. V, 83.
ἀνταῶν. φθέγμα βροντᾶς οἱ ἀνταῶν P. IV, 197.
ἀντάω. ὑστάτος ἀλώσιος ἀντάσις O. XI, 44.
ἀντερείδω. χειρὶ οἱ χεῖρ' ἀντερείσις P. IV, 37.
ἀντέχω. Ἡρακλέος ἀντέχομαι N. I, 33.
ἀντί P. II, 17. IV, 17. 18. I. I, 46. IV, 27.
ἀντία. ἀντίυ προτέρων O. I, 36. ἀντία τίναξαι
O. IX, 31. παῖρος ἀντία O. XIII, 51. ἐρί-
ζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς P. IV, 285. οἰκο-
θεν ἀντία πράξει P. VIII, 54.
ἀντιάζω, ἀντιάω. Γιγάντεσσιν ἀντιάζωσιν θεοί N.
I, 64. κόρος βαρυς ἀντιάσαι N. X, 20. ὄρ-
γαῖς ἀντιάσαις I. V, 13. μολτὰ πρὸς κἀλα-
μον ἀντιάξει μελέων O. XI, 88.
ἀντιάγειρα σάσις O. XII, 17.
* Ἀντίας N. X, 40.
ἀντιβόλω. τῶν ἀντεβόλησεν O. XIII, 29.
ἀντιθέος. ἀντιθέον Πηλῖος F. 158, 1. ἀντιθέω
Κάδμω P. III, 83. ἥρωες ἀντιθέοι P. IX, 58.
ἀντιθέοι υἱεῖς I. VII, 24. ἀντιθέοισιν διδύ-
μοις παισὶ Λήδας O. III, 36. ἥρωας ἀντι-
θέους P. I, 53.
ἀντικεῖμαι. τιμὰ ἀγαθοῖσιν ἀντικεῖται I. VI, 26.
ἀντικύρω. ζάλαις ἀντικύραντες O. XII, 12.
* Ἀντιλοχος P. VI, 28.
ἀντιζοῖω. Νεμεία οὐκ ἀντιζοῖ O. XIII, 33.
ἀντίος. ἀντίος ἤλυθέ οἱ N. X, 79. ἀντίον ὄρ-
μαινων O. VIII, 39. ὕδωρ καπνῷ φέρειν ἀν-
τίον N. I, 25. ἀμείσασθ' ἀντίους P. I, 45.
vide et ἀντία.
ἀντίπαλος. μῆνος γήραος ἀντίπαλον O. VIII, 71.
δεξιὸν νόφ ἀντίπαλον I. IV, 68. δηριώτων
ἀντιπάλων N. XI, 26.
ἀντιπείνω. ἀντιπείνω ἐπιβουλία N. IV, 37.
ἀντιπίνω. λοιγὸν ἀντιπίνων στρατῆρ I. VI, 28.
ἀντίτομος. φαρμακῶσασι ἀντίτομα ὀδυνᾶν P.
IV, 221.
ἀντιτυγχάνω. μάχης ἀντιτυχόντα N. VII, 42.
ἀντιφείζω. παρ' σοφὸν ἀντιφείζαι N. IX, 52.
ἀντιφθέγγωμαι. ἀντιφθέγγατο πατρία ὄσσα O.
VI, 61.
ἀντιφθογγον φαλμόν F. 91, 3.
ἀντιφλέγω. ὄλον ὀφθαλμόν αὐτῷ ἀντιφλέξε Μήρα
O. III, 21.
* Ἀντιφος F. 36.
ἀντίλω. ἀντίει μαχανάν P. III, 62.
- ἀντίλος. ὕβριν ἐν ἀντίλω τιθεῖς P. VII, 12. ἀνά-
πτωιν ἀντίλον ἔλειν O. IX, 67.
ἀντόμενος φάρμιγγος P. II, 71.
ἀντρον. Κικλίκιον ἀντρον P. I, 17. Ἰδαῖον ἀντρον
O. V, 18. ἀντρον ἔναιε P. III, 63. σεμνὸν
ἀντρον προλιπὼν P. IX, 31. ἀντρον Χείρου-
νος I. VII, 41. ἀντροθε τίομαι παρ' Χαρι-
κλοῦς P. IV, 102.
ἀνώ. τρίτον ἀνώσειν κασιγνητᾶν μέρος P. XII, 11.
θεὸς ἅπαν τέκμηρο ἀνώεται P. II, 49.
ἀνω. ἐλπίδες πόλλ' ἀνω, τὰ δ' αὖ κάτω κυλί-
σθαι O. XII, 6.
ἀνωθεν ἀπαγορίας ἔπορεν F. 87, 4.
ἀνώνυμον γήρας O. I, 82.
* Ἀξίσιος. ἐπ' Ἀξίσιον στόρα P. IV, 203.
ἄξιος μεμῆχθαι I. III, 3.
ἄξιόω. ἄξιωθειν μὴ κρύπτειν N. X, 39.
ἀοιδά. Θεσπεσία δ' ἐπίων καύχαις ἀοιδὰ πρόξφο-
ρος N. IX, 7. λύρα βρέμεται καὶ ἀοιδὰ
N. XI, 7. ἀοιδὰ διθυράμβων F. 47. ὑπὸ
ποικιλοφάρμιγγος ἀοιδῆς ἐλισσόμεναι O. IV, 2.
ἀοιδᾶς ἄτερ O. XI, 95. σὺν ἀγλαῆ ἀοιδᾶ F.
45, 8. θεὸς χάριν ἀοιδῆς φυτεῖται F. 105. ἐν
ἀοιδῷ νέων ἀπύειν P. V, 103. αὔξεται μαλ-
θακῆ σὺν ἀοιδῆ N. IX, 49. κόμπων ἀοιδῆ
κινῶμαι I. IV, 26. ἀοιδᾶν φιλεῖ N. III, 7.
περιστέλλον ἀοιδᾶν I. I, 33. γλυκεῖ ἀοιδᾶ
N. V, 2. θεύμοροι νύσσοντ' ἀοιδᾶι O. III, 10.
μακρότεροι ἔσποντ' ἀοιδᾶι O. XIII, 41. Μοι-
σῶν θυγατρὲς ἀοιδᾶι θέλξαν νιν N. IV, 3.
οὐδ' ἐπέγραντο γλυκεῖαι ἀργυρωθεῖσαι πρὸς-
ωπα μαλθακόφωνοι ἀοιδᾶι I. II, 8. οὔτε θά-
νόντ' ἀοιδᾶι ἔλιπον I. VII, 56. κρητῆρ ἀγα-
φθέγκτων ἀοιδᾶν O. VI, 91. φορμικτῆς ἀ-
οιδᾶν πατῆρ P. IV, 176. ἐρατᾶν ὄχημ' ἀοι-
δᾶν F. 89, 1. κρητῆδ' ἀοιδᾶν βαλεῖσθαι P.
VII, 3. ἀοιδᾶν διψαν P. IX, 107. μελικόμ-
πων ἀοιδᾶν I. II, 32. φύλλ' ἀοιδᾶν I. III, 45.
ἰανθεῖς ἀοιδαῖς O. II, 15. ἐν ἡμερταῖς ἀοι-
δαῖς O. VI, 6. μαλεραῖς O. IX, 24. ἐσπε-
ρταῖς ὑποκορυφίεσθ' ἀοιδαῖς P. III, 19. μι-
λεραῖς ἐπιφλεγῶν ἀοιδαῖς O. IX, 24. καλλί-
σταῖς ἀοιδαῖς F. 86, 1. ἱεραῖων ἀοιδαῖς F.
206. κλειναῖς ἀοιδαῖς P. III, 114. σὺν ἀοι-
δαῖς P. X, 57. ἐπινικίσιων ἀοιδαῖς πρόπο-
λον N. IV, 78. κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς N.
VII, 16. μελιγδοῦποισι δαιδαλθέντα μελιζέ-
μεν ἀοιδαῖς N. XII, 18. σπένθειν μελιφθογ-
γοῖς ἀοιδαῖς I. V, 3.
ἀοιδίμος. γᾶς ὄμφαλον ἀοιδίμον P. VIII, 62.
πόμ' ἀοιδίμον N. III, 76. ἀοιδίμοι Ἀθῆναι
F. 46. ἀοιδίμον προσάταν F. 60, 4. ἀοιδί-
μοι βασιλείαι O. XIV, 3.
ἀοιδός. πείθονται ἀοιδὸς σίμασιν P. I, 3. Ὀμη-
ρίδαι ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδῶν N. II, 2. ἀοιδὸς
καὶ λόγοι N. VI, 31. λογιόσι καὶ ἀοιδοῖς P.
I, 94.
ἀπαγγέλλω. νίκαν ἀπαγγεῖλῃ P. VI, 18.

- ἀπάγεσθαι (κόρα) P. IX, 123.
 ἀπαγορίας ἐπορεν F. 87, 4.
 ἀπαθής πρὸς ἀσθῶν P. IV, 297.
 ἀπαλαίωτος ἐν λόγῳ ἔλκειν N. IV, 94.
 ἀπαλάλω. νόσον; ἀπαλάλω O. VIII, 85.
 ἀπάλαμον φρένες O. II, 63.
 ἀπάλαμον βίον O. I, 59.
 ἀπαμβλύνω. ἀπό γὰρ κόπος ἀμβλύνει ἐλπίδας P. I, 82.
 ἀπαυαίνομαι. εὐθύς ἀπανάγατο νύμφαν N. V, 33.
 ἀπάρορος. ἐχθρῶν ἀπάροροι P. VIII, 90.
 ἀπάρχω. ἐνθα Τεῦκρος ἀπάρχοι N. IV, 46.
 ἀπας. ἀπας κίνδυνος N. VIII, 21. ἀπας τέθαλεν ἄλβος F. 95, 5. ἀπασα ἀλάθεια N. V, 16. Ἑλλάδος ἀπασας N. VI, 27. τὸ φυῆ κράτιον ἄπαν O. IX, 106. ἄπαν ἔργον O. XIII, 17. ἄπαντι κράτει O. XI, 86. χρόνον ἄπαντα O. XIII, 25. N. I, 70. χορὸν ἄπαντα P. IX, 118. ἄπαντα λόγον N. IV, 72. σπουδῶν ἄπασαν P. IV, 276. εὐδαιμονίαν ἄπασαν N. VII, 56. ἄπαν γῶτον P. I, 28. IV, 83. ἄπαν τέκμαρ P. II, 49. οὐχ ἄπαντες N. VII, 5. ἄπαντες μετανίσσονται τελευτῶν F. 96, 1. ὁμῶς ἄπαντες I. VI, 42. ἄπαντων καλῶν O. I, 84. ἄπαντων τελευτῶν N. XI, 16. ἀπάσαις ἀνίας I. II, 22. ἄπαντας ἐν οἴκῳ O. VI, 43. οὐχ ἄπαντας ἄμμο O. IX, 114. ὑπὲρ ἄπαντας O. XI, 75. μὴ πρὸς ἄπαντας ἀναφῆξαι τὸν ἀρχεῖον λόγον F. 172. αἰγας ἀπασας N. IV, 83. ἄπαντα τὰ μελίχα O. I, 30.
 ἀπάταισι τέρεται P. II, 74. σκολιαῖς ἀπάταις τείχος ἀναθάγει F. 232, 2.
 ἀπάτερε ἔχον O. VII, 74.
 ἀπάτω. οἱ ἀπατάται φρονεῖς ἐφαμερῶν F. 175.
 ἀπειθής Τύχα F. 15.
 ἀπειμι. τῶν οὐκ ἄπεισι N. III, 73. ἀπέοντος Ἀελλίου O. VII, 58. τῶν ἀπέοντων ἦρατο P. III, 20.
 ἀπειραντος. ἀλκῆς ἀπειράντου P. IX, 26.
 ἀπειράτος (ἀπειραστός). βατίμ ἀπειράτω O. VI, 54.
 ἀπειράτος (ἀπειρητός). ἀπειράτον στρατὸν καλῶν O. X, 13. ἄλλοδαπῶν οὐκ ἀπειράτοι δόμοι N. I, 23. ἀπειράτων φρένες O. VIII, 61. τῶν ἀπειράτων σιωπαὶ I. III, 48.
 ἀπειργῶ. οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν εἰργοντες O. XIII, 57.
 ἀπειρομάχης ἑὼν N. IV, 30.
 * Ἀπειρος (Ἰπείρος). Ἀπειρῶ διαπρησίμ N. IV, 51.
 ἀπειρος (ἠπείρος). ῥίξιμ ἀπειρου τρίταν P. IX, 8. κείναν εὐρεῖαν ἀπειρον P. IV, 48.
 ἀπειρος. τὸν ἀπειρον ἐρεῦγονται σκότον F. 95, 8. ἦβαν οὐκ ἀπειρον καλῶν I. VII, 70. ἀπειροισιν ἔδειξιν I. VII, 48. γλυκὺ ἀπειροισι πόλεμος F. 76. πόνων ἀπειροι F. 107, 2.
 ἀπειρων. ἀπειρονα δόξαν P. II, 64.
 ἀπέπλος. ἀπέπλος ὀροῦσασα ποσσίν N. I, 50.
 ἀπέραντος. πεδίον ἀπέραντον N. VIII, 38.
 * Ἀπέυσις F. 203.
 ἀπέχθομαι. γήρας ἀπέχθόμενον N. X, 83.
 ἀπέχω. οὐδὲ παραγωγῶν ἀπέχον I. III, 46. ἀπέχων πόγον N. VII, 61. ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν ψυχάν O. II, 76.
 ἀπήμεντον βίοντον O. VIII, 87.
 ἀπήμενον. θεός εἴη ἀπήμενον κίαρ P. X, 22. ἀπήμενον κραδία κῆδος ἀμφ' ἄλλοτριον N. I, 54. ἀπήμενον ἐς ὄλβον F. 74, 7.
 ἀπήμενα. ἀκαμαντόποδος ἀπήμενας δῶρα O. V, 3. ἀπήμενοις ἑσπῆ τ' ἀπήμενα P. IV, 94.
 ἀπιθῶ. οὐδ' ἀπήμενος ἐν P. IV, 36.
 ἀπιστος. οὐδὲν φαίνεται ἔμμεν ἀπιστον P. X, 50. ἀπιστον ἐμῆσατο πιστὸν ἔμμενα O. I, 31. ἀπιστον ἔειπ' N. IX, 33. πιστὸν ἀπιστοῖς οὐδὲν F. 257.
 ἀπλάτος. ἀπλάτου πυρός P. I, 21. ἀπλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς P. XII, 9. ἀπλάτον κεραῖζες Τυφῶνα F. 93, 3.
 ἀπλέτου δόξας I. III, 29.
 ἀπλόος. κελεύθεις ἀπλόος ζωῆς N. VIII, 36.
 ἀπό O. I, 13. II, 76. 80. III, 9. 28. V, 14. VI, 13. 99. VII, 1. 20. 33. 93. VIII, 76. IX, 38. 62. XI, 73. 57. XIII, 55. 73. P. I, 74. 82. II, 3. III, 2. 26. 101. IV, 67. 76. 133. 179. 225. 232. 290. V, 7. 73. 114. VII, 16. VIII, 26. 43. IX, 78. XII, 17. N. I, 50. III, 9. 80. IV, 17. 19. V, 3. 7. 16. 49. VI, 18. 29. 36. 53. 61. IX, 14. X, 61. XI, 34. I. III, 71. V, 57. 58. VI, 30. F. 33. F. 47. F. 73, 1. 73, 5. F. 211. F. 228.
 ἀποβλάπτω. τὸν σύνεσιν οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν N. XII, 60.
 ἀποδάζομαι. ἀποδάσασθαι ἴσον N. X, 86.
 ἀποδαμῶ. Μοῖσα οὐκ ἀποδαμῶ τρόποις ἐπὶ σφετέροις P. X, 37.
 ἀπόδαμος. οὐκ ἀποδάμον Ἀπόλλωνος τυχόντος P. IV, 5.
 ἀποδείκνυμι. ἀρετῆς ἀποδεικνύμενοι μεγάλας N. VI, 49.
 ἀποδίδομι. τὸ μύριμον ἀπέδωκεν N. VII, 44. ἀπὸ δ' αὐτὸν δῶνα Μοῖσαις P. IV, 67.
 ἀποδρέπω. ἦζις καρπὸν ἀποδρέψαι P. IV, 114. ἄρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεται F. 87, 6.
 ἀποθνήσκω. ἀποθνήσκου βρομῶν κεραυνῶ O. II, 27. ζῶν τ' ἀπὸ καὶ θανάτῳ I. VI, 30.
 ἀποίητος. ἀποίητον θέμεν O. II, 18.
 ἀποικίω. ἀποίκησαν γάνον P. IV, 258.
 ἀποικία. ἐν εὐνόρῳ Πέλοπος ἀποικία O. I, 24. Δωριδ' ἀποικίαν Λακεδαιμονίαν I. VI, 12.
 ἀποινα. πυγμαῖς ἀποινα O. VII, 16. ἀποινα μύχων εὐρη N. VII, 16. ἀποινα ἀρετῆς P. II, 14. εὐκλείων ἔργων ἀποινα I. III, 7. Ἰσθμιάδος νίκας ἀποινα I. VII, 4.
 ἀποίχομαι. ἀποιχόμενον Χείρωνα P. III, 3. ἀποιχομένων ἀνδρῶν P. I, 93.
 ἀπόκειμι. προμαθείας ἀπόκεινται φοαί N. XI, 45.
 ἀπόκληρος πόνων P. V, 51.
 ἀπολείπω. τόξοις ἀπο ψυχῆν λιπῶν P. III, 101.
 ἀπόλεμον εὐνομίαν P. V, 65.

ἄπολλυμι. μαρναμένον ἀπολωλέναι F. 24.
 * Ἀπόλλων O. VIII, 41. ὁ χρυσοχαῖτα P. II, 16.
 III, 40. IV, 66. 87. ἀρχαγέτας P. V, 60.
 ἑκάεργος P. IX, 29. Ἀπόλλων P. X, 35. N.
 V, 24. 44. εὐρυσθενής I. II, 18. Ἀπόλλων
 ἐγένετ' ἐν χρόνῳ F. 114. ὀρχίστ' ἀγλαΐας
 ἀνάσσειν, εὐφάρετ' Ἀπολλον F. 115. Ἀπόλ-
 λων ἐν Ἀθηαίσι F. 35. cf. F. 122. Ἀπόλ-
 λωνος θεράποντα O. III, 17. P. I, 1. III, 11.
 IV, 5. 176. Ἀπόλλωνος κράνη P. IV, 294.
 VIII, 19. N. IX, 1. Ἀπόλλωνι O. VI, 35.
 Ἀπόλλωνα O. XIV, 11. P. IX, 66. Ἀπολλον
 P. V, 79. PII, 10. X, 10.
 * Ἀπολλωνιάς I. I, 6.
 * Ἀπολλωνίδαι Λελαφοί F. 204.
 * Ἀπολλώνιος. Ἀπολλωνίον ἄστυμα P. V, 23.
 Ἀπολλωνία νύμφη P. VI, 9. Ἀπολλωνίαις πομ-
 παίς P. V, 90.
 ἀπομύνω. ἀπομύνω μὴ ὄρσαι N. VII, 70.
 ἀπονέμω. ταυτὶ ἀπονέμιμον I. II, 47.
 ἄπορος. ἄπορον χάσμα O. XI, 23. ἀπονείστερον
 βίοντα O. II, 60.
 ἀπονοστήω. ἐς Αἰθίοπας ἀπονοστάσαντος N. VI, 52.
 ἀποπέμπο. ἀποπέμπων Αἰακὸν δεῦρο O. VIII, 50.
 ἀποπλέω. N. VII, 36.
 ἀποπνέω. ἔπος ἀπέπνευσεν στόματος P. IV, 11.
 χρόνος ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων N. I, 47.
 εὐανθεῖ ἀπέπνευσας ἄλικίαν I. VI, 34.
 ἀπορία τελεθεῖ N. VII, 105.
 ἀπορούω. κλονες ἀπορούσαν F. 53. antistr. 6.
 ἄπορος. νεῖκος ἀποθέσθ' ἄπορον O. XI, 42. ἐμοὶ
 ἄπορα εἶπεν O. I, 52. ἄπορα λόγον διελ-
 θεῖν N. IV, 71.
 ἀποφῆγγυμι. ἀκτίνες στεροπαῦς ἀποφηνύμεναι P.
 IV, 198.
 ἀποφθίπτω. χαμαιπετὲς ἔπος οὐκ ἀπέριψεν P.
 VI, 37. ἀπό μοι λόγον θίψων O. IX, 39.
 ἀπό κρόκεον θίψαις εἶμα P. IV, 232.
 ἀποσκίμπω. ἀγκυραὶ ἐκ ναὸς ἀπεσκίμφθαι O.
 VI, 101.
 ἀποσπάω. ποίας ἀποσπασθεῖσα φύτλας P. IX, 34.
 ἀποσυλάω. ἀποσυλάσαι βιαίως τοκίων τιμάν P.
 IV, 110.
 ἀποτίθημι. ἐν παῖδων γυίοις ἀπεθήκατο νόστον,
 γλαύσαν, οἶμον O. VIII, 68. νεῖκος ἀποθέ-
 σθαι O. XI, 42.
 ἀποτρέπω. ἀπότερετε αὐτὶς ἔντεα ναὸς ποτὶ χερ-
 σον N. IV, 69.
 ἀποτρόπω γνώμη P. VIII, 98.
 ἀπούραις τοκίων P. IV, 149.
 ἀποφαίνω. οἶκον ἀπεφάνατο ταμίαν στεφάνων N.
 VI, 26.
 ἀποφέρω. γλαύσαν σφιν ἀπένεικεν ὑπερποντίαν
 P. V, 59.
 ἀποφείγω. ἕβριν ἀπέφηνεν P. XI, 56.
 ἀποφθίω. ἀποφθιμένῳ Μελικέρτῃ F. 1, 3.
 ἀποφλαυρίζω. ἀποφλαυρίζαισά μιν P. III, 12.
 ἀπριάτας βόας ἤλασεν F. 151, 8.

ἀπρήκτων κακῶν I. VII, 7.
 ἀπροσίκτων ἐρώτων N. XI, 43.
 ἀπροσόρατον πόνον O. II, 74.
 ἄπτομαι. γονάτων ἄπτομαι Αἰακοῦ N. VIII, 14.
 ἄπτεται οἰκοθεν Ἰηρακλῆος σταλῶν O. III, 45.
 ἄπτεται ἰσλῶν N. VIII, 22. ψευδέων οὐχ
 ἄπτεται P. III, 29. ὅσαις βροτόν ἔθνος ἀ-
 γλαΐαις ἀπτόμεθα P. X, 23. οἰκοθεν στή-
 λαισιν ἄπτονθ' Ἰηρακλείας I. III, 30. θέλλαν
 νιν ἀπτόμεναι αἰοδαί N. IV, 3.
 ἄπτω. ἄπται πυρσόν ἕμων I. III, 61.
 ἄπτως. ὄξυρεπέ δόλω ἀπτῶτι O. IX, 99.
 ἀπύροις ἱεροῖς O. VII, 43.
 ἀπύω. ἀπύει σε Λοκρὶς παρθένος P. II, 19. Πυ-
 θῶ με καὶ τὸ Πελλινναῖον ἀπύει P. X, 4. ἄ-
 πυνεν Εὐτρίανυν O. I, 72. ἐν αἰοδῇ νέον
 Φοῖβον ἀπύειν P. V, 104. ἱκέτας ἔρχομαι
 ἀπύων ἐν αὐλοῖς O. V, 19.
 ἀπωθέω. ἀπὸ χειρὶ γάλα τραπεζῶν ᾤθειον F.
 147, 2.
 ἄρα I. VII, 59. ὡς ἄρα O. VIII, 46. N. V, 30.
 I. V, 52.
 ἄρα I. V, 47. ὡς ἄρα O. VI, 52. P. IV, 156.
 232. IX, 68. N. X, 89. ὡς ἄρα N. I, 35.
 δ' ἄρα O. XI, 45. P. III, 27. 57. IV, 78.
 121. VI, 37. XI, 34. N. I, 48. VIII, 32. IX,
 21. X, 69. ὅπως ἄρα O. XI, 59. τίς ἄρα
 I. IV, 46. ἀνίξ' ἄρα I. VI, 12. πότερον
 ἄρα P. XI, 22. F. 83. ep. 3.
 ἀρά. ἐμὴν ἀρὰν ἀκουσας I. V, 40.
 ἀράσσω. χαλκίαις ὄπλαις ἀράσσεισιν χθόνα P.
 IV, 226.
 ἀράχνας F. 268.
 ἀργαίεις. ἀργάεντι μαστῶ P. IV, 8. ταῦρον ἀρ-
 γάντα O. XIII, 66.
 ἀργεῖλοπον πάρ κολώναν F. 214.
 * Ἀργεῖος. Ἀργεῖον τέμενος N. X, 19. Ἀργεῖον
 κόλπου P. IV, 49. Ἀργεῖα αἰχμῆ O. VII, 19.
 ἐν Ἀργεῖα Νημέα F. 45, 12. τῶργεῖου ἦμα
 I. II, 9. τὸν Ἀργεῖων τρόπον I. V, 55.
 ἀργικέρανος. Λιὸς ἀργικεράνου O. VIII, 3.
 * Ἀργος. ἐξ Ἀργεος O. IX, 73. ἀπ' Ἀργεος P.
 VIII, 43. N. IX, 14. ὄπλα ἀπ' Ἀργεος F.
 73, 5. ἐν Ἀργεῖ O. VII, 83. P. V, 70. IX,
 116. I. IV, 36. ἐν Ἀργεῖ O. XIII, 103. Ἀρ-
 γεῖ O. IX, 94. Ἀργεῖ N. X, 40. Ἀργος Ἥρας
 δῶμα N. X, 2. ἐς Ἀργος ἵππων I. VI, 11.
 ἀργύρεος. ἀργυρέω τόξω O. IX, 34. ἀργυρίαν
 κάλπιδά O. VI, 40. ἀργυρέαισι φιάλαισι N.
 IX, 51. ἀργυρέας Μοῖσας F. 120. ἐξ ἀρ-
 γυρέων κεράτων πίνοντες F. 147, 3.
 ἀργυρίς. ἀγῶν' ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν O. IX, 97.
 ἀργυροπέζ' Ἀφροδίτα P. IX, 9.
 ἀργυρόω. ἀργυροθέτες σὺν φιάλαις ἐπέβαν N.
 X, 43. ἀργυροθέταις πρόσωπα αἰοδαί I. II, 8.
 * Ἀργοῦ. θεῶς Ἀργοῦς χαλινόν P. IV, 25. ναὸς
 Ἀργοῦς P. IV, 125. ναὶ Ἀργοῦ O. XIII, 52.
 ἄρδω. οἴσιν ἄρδει στρατόν O. V, 12. δλβον ἀρ-

- δει O. V, 23. πάτραν Χαρίτων δρόσω ἀρ-
δοσι I. V, 60.
- * Ἄρεια. Ἄρεις πόρον N. IX, 41.
- * Ἀριόθουσα. Ἀριόθουσαν ἐπὶ κρίναν P. III, 69.
- ἀρείων. ἀρειον χρῆμα I. VII, 13. ἀρειον γέρας
N. VII, 101. ἀρειονος ὄργιος P. VIII, 51.
των ἀρειώνων ἐρώτων N. VIII, 5.
- ἀρετή. οὐ γθίνει Κροίσου φιλόφρον ἀρετή P.
I, 94. ἂ ἀρετὴ αἰδοῦναι χρονία τελείη P.
III, 114. μεγάλη ἀρετὴ δρόσω ῥινθῆσκ P.
γ, 98. ἀγγεῖται ἀρετὰ N. VIII, 40. λήμπει
σαφῆς ἀρετὰ I. I, 22. διπλοῦ θάλλοισ' ἀ-
ρετὰ I. IV, 19. ἀγών' ἀνδρῶν ἀρετῆς πέρι
O. III, 39. ἀρχὴ μεγάλας ἀρετῆς F. 221.
ἄποι' ἀρετῆς P. II, 14. ψύμακον εἰς ἀρε-
τῆς P. IV, 137. ἀκρον ἀρετῆς N. VI, 24.
προξενία ἀρετῆς τε τιμῆος O. IX, 89. ἀ-
ρετῆ O. XI, 21. ἀμφ' ἀρετῆ P. I, 80. II, 62.
ἀρετῆ κεκραμένον καθαρῆ P. V, 2. ποδῶν
ἀρετῆ κρατήσας P. X, 23. ἀρετῆ κριθεῖς
N. VII, 7. ἀρετῆ κατὰκείται πᾶσαν ὄργαν
I. I, 41. ἐν ἀρετῶν ἔδαλεν O. VII, 43. πῆξ
ἀρετῶν εὐρόντα O. VII, 89. οἳ ἀρετῶν δελ-
φίνες F. 4, 5. ἀρετῶν ἐλεῖν F. 75, 2. πρό-
φασις ἀρετῶν ἐς αἰπὴν ἔβαλε σκότον F. 252.
μεγάλαν ἀρετῶν θυμῶ λυθεῖν O. VIII, 6.
ἔπατος πρὸς ἀρετῶν P. VI, 42. ὁποῖον ἀ-
ρετῶν ἔδοκε Πότμος N. IV, 41. ἐλεῖν δι-
πλοῦν ἀρετῶν N. V, 53. ταῦταν ἀρετῶν κε-
λυθῆσαι N. IX, 54. ἀρετῶν πατρῶων μὴ σι-
γάτω I. II, 44. ἀνδρῶν ἀρετῶν σῆμαρτον οὐ
κατελέγει I. III, 13. μακροτέρων σπεύδειν
ἀρετῶν I. III, 31. αὐτοῦ πᾶσαν ὀρθώσας
ἀρετῶν ἐφρωσεν I. III, 56. ἀγει ἀρετῶν οὐκ
αἰσχρον φῆς I. VI, 22. νεαράν ἀρετῶν Ἀχι-
λλεὸς ἔδειξαν I. VII, 48. ἀκίνδυνοι ἀρεταὶ οὐ
τίμαιο O. VI, 9. ἀρεταὶ μεγάλαι πολὺμυθοι
P. IX, 79. ἀρχαῖαι ἀρεταὶ N. XI, 37. με-
γάλα ἀρεταὶ θνατοῖς ἐποντ' ἐκ Ζηρός I. III, 4.
δρέπων κορυφῆς ἀρετῶν ἀπο πᾶσαν O. I, 14.
στεφάνον ἀρετῶν O. IV, 11. ἐψηλῶν ἀρετῶν
ἄσπον O. V, 1. γῆος εὐφροσθενῶν ἀρετῶν
O. IV, 14. κορυφαῖς ἀρετῶν μεγάλας N.
I, 34. στεφάνων ἀρετῶν τ' ὀπαδόν N. III, 8.
μυθῶν ἀρετῶν γένεται N. III, 40. * Ἀρε-
ταῖσι μεμαλότας νιούς O. I, 89. γησίαις
ἐπ' ἀρεταῖς O. II, 12. πλοῦτος ἀρεταῖς δε-
δαυδαλύνος O. II, 58. πρὸς ἐσχαιῶν ἀρε-
ταῖων ἰκάνων O. III, 45. ἀμφ' ἀρεταῖσι πό-
ρος διαπάντα τε μάραται O. V, 15. θάλλει
ἀρεταῖων O. IX, 13. διδασκαῖς ἀρεταῖς κλέος
ἐλλόθαι O. IX, 109. πιστὸν ὄρκιον μεγάλας
ἀρεταῖς O. X, 6. ἀκρας ἀρεταῖς ὑπερελ-
θόντων ἐν ἀέθλοισι O. XIII, 15. ἐν ἡρωῖαις
ἀρεταῖων O. XIII, 49. ἐκ θεῶν μηχαναῖ
βροταῖς ἀρεταῖς P. I, 41. ἀρεταῖς κλειναῖ-
σιν Αἰακῶν Δίγωνα P. VIII, 23. ξηταῖων
ἀμφ' ἀρεταῖς τίταται P. XI, 54. σὺν ἀν-
δρὸς δαιμονίας ἀρεταῖς N. I, 9. παλαιαῖσιν
ἐν ἀρεταῖς γέγαθε N. III, 31. φαιενταῖς ἀ-
ρεταῖς N. VII, 51. γλίγεται ἀρεταῖς μετ-
αῖς N. X, 2. ἐψηλαῖς ἀρεταῖς I. IV, 50.
τιμῶντες ἀρετῆς O. VI, 72. τίσσαρας ἀρε-
τῆς N. III, 71. ἀρετῆς ἀποδεικνύμενος με-
γάλας N. VI, 49. πᾶσις ἀρεταῖς I. V, 10.
ὑμετέρας ἀρετῆς ἔμνη διώκειν I. III, 21. ἀ-
ρετῆς δεοματῶν πρῶσαι I. V, 10.
- ἀρήγω. νεότατι ἀρήγει θράκος P. II, 63. ἀρήγει
φέρειν P. II, 94. ἀρηγῶσαι λέχει N. I, 49.
ἀρήγιος. γέκος ἀρήγιον O. II, 46.
- ἀρηγῆμοι παῖδες I. VII, 25.
- * Ἀρης. χάλκεος Ἄρης O. XI, 15. ἐν Ἄρης ἀν-
θεῖ O. XIII, 22. βιατῆς Ἄρης P. I, 10.
χάλκασπις Ἄρης I. VI, 25. Ἄρης βαδύπο-
λέμον τέμνος P. II, 2. Ἄρος ὄπλοισι P.
X, 14. οὐλλῶ ἐν Ἄρει O. IX, 82. χροσίω
σὺν Ἄρει P. XI, 36. σὺν κελαινεγγεῖ Ἄρει
N. X, 84. χάλκειῶ Ἄρει I. III, 33. χεῖρας
Ἄρει ἐναλλήγων I. VII, 37. ἐν Ἄρει I. IV, 53.
P. V, 85.
- ἀρίγνωτες νιοὶ N. V, 12.
- ἀρίγνωτον πέδιλον P. IV, 95.
- ἀρίζυλος. ἀστηρ ἀρίζυλος O. II, 61.
- ἀριθμῶ. ἀριθμῆσαι N. X, 46.
- ἀριθμός. μάσσον ἀριθμοῦ N. II, 23. ἀριθμῶν
περιπεφυγεν O. II, 108. λίγων ποτιῶν
ψάφων ἀριθμῶν O. XIII, 44. πρᾶξεν πρῶ-
βυτέρων ἀριθμοῦ F. 236.
- * Ἀριμοι. Τυφῶνα εἰν Ἀριμοις F. 93, 5.
- ἀρωδάσματος γέρας P. V, 36.
- * Ἀρισταγόρας N. XI, 3. 19.
- * Ἀρισταῖον P. IX, 67. F. 139.
- * Ἀριστέας F. 194.
- ἀριστεύς. ἀριστῆς; ἀνδρῶν P. IX, 111. ἄλλοις
ἀριστέας I. VII, 55.
- ἀριστεῖω. ἀριστεῖει ὕδωρ O. III, 44. γυναιξίν
ἀριστεύει N. X, 10. ἀριστευον I. VII, 25.
σταδίου ἀριστευεν εὐθύν πόρον O. XI, 67.
ὄσσα ἐν Δελφοῖσιν ἀριστεύσατε O. XIII, 42.
ἐν ἀέθλοισιν ἀριστεύων N. XI, 14. ἀριστέ-
ων Φερένικος P. III, 74. ἀριστεύουσαν χρο-
νός N. I, 14. ἐνθα βουλαὶ γερότων ἀρι-
στεύουσιν F. 215.
- ἀριστογόνω μιτρί P. XI, 3.
- * Ἀριστοκλείδας N. III, 15. Ἀριστοκλείδης N.
III, 64.
- ἀριστομάχου γένος Ἡρακλεῖς P. X, 3.
- * Ἀριστομέτης. Ἀριστομένη P. VIII, 5. Ἀρι-
στομέτες P. VIII, 84.
- ἀριστοπόνοις χερσὶ O. VII, 51.
- ἀριστος. νοῖσαι καιρός ἀριστος O. XIII, 46.
χειρὶ καὶ βουλαῖς ἀριστος N. VIII, 8. ἀρι-
στος; ἰατρός; N. IV, 1. ἀριστον ὕδωρ O. I, 1.
σοφία; ἀριστον P. II, 56. ἀριστοι I. VI, 35.
ἄριστος; σωτῆρ χρόνος F. 132.
- * Ἀριστοτέλης P. V, 87.

IN PINDARI CARMINIBUS.

- ἀριστότεχνα πάτερ F. 29.
 Ἀριστοφάνης. παῖς Ἀριστοφάνους N. III, 19.
 Ἀρκαδία. Ἀρκαδίας ἀπὸ δευρῶν καὶ μυγῶν O. III, 28. ματέρ' εὐμήλοιο Ἀρκαδίας O. VI, 100. ἀπ' Ἀρκαδίας P. III, 26. Ἀρκαδίας μεδίων F. 63. τὰ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἔργα O. VII, 83. Ἀρκαδίαν εὐάγορα τιμᾶ O. VI, 80.
 Ἀρκάς. Ἀρκάδες O. IX, 73. ἀνδρῶν Ἀρκάδων O. VI, 34.
 Ἀρκεσίλας P. IV, 65. κωμαῖοντι Ἀρκεσίλα P. IV, 2. P. V, 103. Ἀρκεσίλαν N. XI, 11. Ἀρκεσίλα P. IV, 250. 298. V, 5.
 ἄρκος. ἄρκεσεν ἀγεμονεύσαι O. IX, 3.
 ἄρμα. ἄρμα Χρομίον ὀτρύνει ζεύξει μέλος N. I, 7. ἔσονται Μοισαῖον ἄρμα I. VII, 62. σὺν ἄρματι θεῶν κλειζέειν O. I, 119. χεῖρσσι ποσίεν τε καὶ ἄρματι O. XI, 65. ἄρματι νίκαν P. VI, 17. ἄρματι τεθρίπτω γέρας I. I, 14. ἄρμα θεῶν τάνυσεν O. VIII, 49. Νεστόρειον ἄρμ' ἐπίδα P. VI, 32. ἄρμα Θηβαίων F. 73, 5. Λίδιον ἄρμα F. 222. ἔξευξεν ἄρμα F. 222. ἔξευξεν ἄρμα Περσίδων τετραόρον P. X, 65. κρατήσιππον ἐς ἄρμ' ἀναβαίνων N. IX, 4. ἄρμα καρθέσινα νικᾶν I. III, 43. ἐπὶ ταχυνάτων ἄρμάτων O. I, 77. καταβῆς ἀφ' ἄρμάτων N. VI, 53. τετραόροισιν ἄρμάτων ζυγοῖς N. VII, 93. ἄρμάτων I. I, 54. καλλινίκου Ἴρωνος ἄρμασιν P. I, 33. ἐν ἄρμασι καλλινίκου P. XI, 46. ὄφ' ἄρμασιν ἵππος F. 258. ἄρμασι γλαφυροῖς N. IX, 12. δόξαν Κλεωνύμου ἄρμασιν I. III, 16. ἐριζόμεναι ἐν ἄρμασιν I. IV, 5. ἐν ἄρματα πεισιγάλινα καταξενυγῆ σθένος ἵππιον P. II, 41. ἄρματηλάτας σοφός P. V, 115.
 ἄρμενος v. ἄρω.
 ἄρμόδιον δειπνον N. I, 21.
 ἄρμόζω. ἄρμοζον στρατόν N. VIII, 14. οἶα ἄρμοσαν P. III, 114. ἄρμόζων κόρα ἄνδρα P. IX, 121. ἄρμόζουσα γυλοῖς P. IV, 80. ἄρμόζουσα γάμον P. IX, 13. ἄρμόζοντα ξείνια P. IV, 129. βλοτόν σφισσιν ἄρμόσαις N. VII, 95. χαιταν στεφάνοισιν ἄρμόσαις I. VI, 39.
 ἄρμονία. Ἀυδίη σὺν ἄρμονίᾳ N. IV, 45. κατὰ τὴν ἄρμονίαν βλέπειν P. VIII, 71.
 ἄρμονία. παῖδες Ἀρμονίας P. XI, 7. λευκωλένου Ἀρμονίας F. 5. Ἀρμονίαν γάμεν βοῶπιν P. III, 91.
 ἀρότας. ἀρότα μισθός I. I, 43. Περσίδων ἀρόταις N. VI, 33.
 ἄροτρον. ἀδαμάντινον ἄροτρον σιμίματο P. IV, 224. σπασσάμενος ἄροτρον P. IV, 224. ἐν ἀρότρῳ βοῆς F. 258, 2.
 ἄρουρα. ἀν' ἔξινον ἀρπάξαις ἄρουρας P. IV, 34. ἄρουραν πατρίαν O. II, 16. Ἀφροδίτας ἄρουραν ἢ Χαρίτων ἀνατολλίζομεν P. VI, 2. φίλιαν ἔξινον ἄρουραν N. V, 3. Ὀρχομένιο πατρίαν ἄρουραν I. I, 35. μέλαιναί ἄρουραι καρπὸν οὐκ ἴδωκαν N. X, 39. παρ' οἰκειάις
 vol. II. p. II.
- ἀρούραις O. XII, 21. ἐν ἀλλοδαῖαις P. IV, 255. ἐν ἀφνειαῖς Πυλῶν P. XI, 15. ἄγχι καρποφόραις N. VI, 9.
 ἄρω. Μοισαῖον ἴδωκ' ἀρούσαι N. X, ἀρπάξω. παῖδ' ἐκ νεκροῦ ἀρπασε P. III ἀρπασ' ἐκ Παλίου κόλπων P. IX, σαι ἀν' ἵπποις O. I, 40. ἀρπάξαιμα N. X, 67. ἀρπαζόμενων τῶν εἰς ἀρπαλέος. ἀρπαλέαν δόσιν P. VIII, 6 λέαν φροντίδα P. V, 62.
 ἄρρηκτον φῦαν I. V, 44.
 Ἀρσινόα P. XI, 17.
 Ἀρτεμις N. III, 48. ποταμίας ἔδος P. II, 7. τόξοισιν ὑπ' Ἀρτίμιδος βίλος Ἀρτίμιδος P. IV, 90. δέμα μιδος N. I, 3.
 ἄρτι. ἄρτι κυμαίνει P. IV, 158.
 ἀρτιεκής. πατρία ὄσσα O. VI, 61. γλώσσα I. IV, 51.
 ἄρτια μηδόμενος O. VI, 94.
 ἀρχά. ἀγλαίας ἀρχά P. I, 2. ἀρχά μερετάς F. 221. τίς ἀρχά δέξαιτο ναί IV, 70. ἀνθρώπων τέλος ἀρχά τ' O. X, 10. ἐξ ἀρχᾶς O. VII, 20. P. F. 74, 11. ἀπ' ἀρχᾶς P. VIII, 26. Λιδός ἀρχά O. II, 64. πατρός ἀρστέϊ O. XIII, 59. θεοῦ δεξέαντος 75, 1. ἀρχᾶν σκολίου F. 87, 8. οδοτον ἀρχᾶν F. 101. ὑστέρων ἀρχ O. X, 5. ἀρχαὶ βέβληνται θεῶν ἀρχαῖς προτέραις ἐπόμοιο O. XI, 1 ἀρχαγέτας. ὁ ἀρχαγέτας Ἀπόλλων P. V ρυθνῶν ἀρχαγέται O. VII, 78.
 ἀρχᾶθεν. ἀρχᾶθεν Ἰαπτετιονίδος φύτλα 59. ἀρχᾶθεν τιμᾶντες λέγονται I.
 ἀρχαῖος. ἀρχαῖος εὐαμερίας I. I, 39. σάματι O. XI, 35. ἀρχαῖον λόγον ἀρχαῖον ὄνειδος O. VI, 89. ἀρχα P. IV, 106. ἀρχαῖαν ἄλοχον Λιδός F. χαιά σοφίσματι O. XIII, 17. φάτι ἀρχαῖαι O. XIII, 80. ἀρχαῖαι O. XI, 37. ἀρχαῖοτερον F. 20.
 ἀρχαδικῶν τοκέων P. IV, 110.
 ἀρχεπαλίν νιν θήσεις P. IX, 56.
 Ἀρχίστρατος. Ἀρχεστράτου παῖ O. XI, 2. 103.
 Ἀρχίλοχος. Ἀρχιλόχου μέλος O. IX, ρόν Ἀρχιλόχον P. II, 55.
 ἀρχός. ἀρχός ἵππων O. VII, 71. ἀρχ P. I, 7. ἀρχός ἐν πρύμνῃ P. IV, 1 ρακουσίων ἀρχῶ P. I, 73. ἀρχόν V, 43. ἀρχοὶ οὐκέτ' ἔσαν N. IX, 43.
 ἀρχο. ὅστις ἀρχεὶ νῆος P. IV, 230. ἄς XI, 53. ἀρχεῖν βίαςσασι Παλλίου σπονδαῖσιν ἀρξαι I. V, 35. ὕμνον

- III, 10. φίλων ἐπέων ἀρχεται P. IV, 30. ὄθεν ἀρχονται Ὀμηρίδαι N. II, 3. ἅμα πρώτοις ἀρξεται O. VIII, 45. ἀρχομένου ἔργου O. VI, 3. Λωδωναίην ἀρχόμενοι N. IV, 53. Διὸς ἀρχόμενοι N. V, 25. πρώτα χάρις ἀρχομένοις πομπάϊον ἐλθεῖν σύρον P. I, 34. τί κάλλιον ἀρχομένοισιν F. 59.
- ἄρω. ἄραρε φέγγος αὐτόθεν N. III, 61. Νεμέα ἀραρεν N. V, 44. Χαρίτεσσιν ἀραρώς I. II, 19. ἐν κράτει ἀραράτα O. XI, 87. ἀρμενα πράξις O. VIII, 73. ἐν ἀρμένοισι N. III, 56.
- ἀρωγός. θάλος ἀρωγόν δόμοις O. II, 49. ἄς ρ. ἔως O. XI, 53.
- ἄσβεστος. ἀπίς ἄσβεστος αἰεὶ I. III, 60. ἄσβεστων ψυχὰ F. 97, 1.
- ἄσθενεὶ χρωτὶ P. I, 55.
- ἄσθμα. ἀσθματι φρίσσοντα πνοάς N. X, 74. ἀσθμαίτω. σῆματι ἀσθμαίνοντι N. III, 46.
- * Ἄστυ. Ἄστυς εὐρυχρόνου ἐμβόλω O. VII, 18.
- ἀσκέω. φρασὶν δαίμων ἀσκήσω P. III, 109. ἀσκέεται Θέμις O. VIII, 22. ἀσκέεται Θέμις N. XI, 8.
- ἀσκήσιος ὄρεσιν N. VI, 45.
- * Ἀσκήσιος. τέκτονι γωνυσιῶν Ἀσκήσιον P. III, 6. Ἀσκήσιον τράφη N. III, 52.
- ἄσμενος εὐφει O. XIII, 71.
- ἄσσοφος. σοφοῖς κἀσόφοις O. III, 48. ἄσπάζω. φωνᾷ νιν ἀσπάζοντο I. II, 25.
- ἀσπιδόδοπος. ἀσπιδόδοποισιν ὀπλίταις δρόμοις I. I, 23.
- ἄσπις. αἰθᾶς ἐπ' ἀσπίδος P. VIII, 48. ἄσσω v. αἴσσω.
- ἄστεροπά. ἀστεροπᾶν ἐλελλξαις N. IX, 19.
- ἄστήρ. ἀστήρ ἀρχαίος O. II, 61. ἀστέρος οὐρανίου τηλαυγέστερον P. III, 75.
- ἄστος. ξείνος αἰτ' ὦν ἄστος P. VI, 78. δόλιον ἄστών P. II, 82. ἄστοι πορσύνοντες δαῖτα I. III, 79. τίς ἄστών F. 228. τόνδε δᾶμον ἄστών O. V, 14. ἄστών ἀφθόνων O. VI, 7. ποτ' ἄστών καὶ ξείνων O. VII, 90. ἄστών ἀκοά P. I, 83. ἀπαθῆς πρὸς ἄστών P. IV, 297. Ἐρεχθεὺς ἄστών P. VII, 10. εἰ φίλος ἄστών, εἰ ἀντίαις P. IX, 96. ἄστών ἕπερ τῶνδε N. VIII, 14. ἐν λόγοις ἄστών N. XI, 17. εὐλογίαις ἄστών I. III, 3. ἄστών γενεᾷ κλέος αὔξων I. VI, 29. ἄμερον ἄστοις O. XIII, 3. ἄστοις καὶ βασιλεύσιν P. I, 68. πρᾶς ἄστοις P. III, 71. ἄστοις ἀδῶν N. VIII, 38. ἄστοις ὁμιλεῖν I. II, 37.
- ἄστραβῆς. ἄμαγον ἀστραβῆ κίονα O. II, 90.
- ἄστρον. ἄλλο ἄλλο θυλπνότερον φαεινὸν ἄστρον O. I, 6. ἄστρον τηλεφατον F. 58, 5. στρ. ὑπέρατον F. 74, 2. ἄστρα ἀωρίαν ἀνακαλεῖ F. 101. ἐν ἄστροις ἄλλοις I. III, 41.
- ἄστυ. νικαφορίας τόδ' ἵπποτρόφον ἄστυ θύλησεν N. X, 42. πύργος ἄστεος P. V, 56. ἄστεος ὀμφυλόν F. 45. λιπαρῶ ἄστυ F. 218. ἐν ἄστυ Πειράνας O. XIII, 59. Πρωτογε-
- νείας ἄστυ O. IX, 45. ἄστυ ἐπ' I. V, 65. ἄστυ διανέμειν θεῖον Κυράνας P. IV, 260. ξένιον ἄστυ κατέδραμεν N. IV, 23. ἄστυ μούραν O. VII, 76. ἄστυ ἔζαν P. IV, 15. καλὰ ἔκτισεν ἄστυ N. X, 5.
- * Ἀστυδύμεια. ματρώθεν Ἀστυδύμειας O. VIII, 24. ἄστυνομος. ἀγλαΐαισιν ἄστυνομος N. IX, 31. ἄστυ P. XI, 55. N. VII, 82.
- ἄσυχια. πρὸς Ἀσυχίαν φιλόπολις τετραμμένον O. IV, 18. * φιλόφρονος Ἀσυχία, Δίκας θύγατρον P. VIII, 1. * μεγαλόφρονος Ἀσυχίας F. 228. ἄσυχια θιγέμεν P. IV, 296. σύμφωνον ἐφ' ἄσυχίαν τράποι P. I, 70. καμάτων ἄσυχίαν N. I, 70. ἄσυχίαν φιλεῖ συμπόσιον N. IX, 48.
- ἄσυχιμον ἄμεραν O. II, 35.
- ἄσυχιον εἰράνην P. IX, 22.
- ἄσφυλῆς. αἰὼν ἀσφαλῆς οὐκ ἔγεντο P. III, 86. βαθρον πολίων ἀσφαλῆς O. XIII, 6. δρακεῖσ' ἀσφαλῆς P. II, 20. ἀσφαλῆς αἰὼν ἔδος N. VI, 3.
- ἄσχολία. ἀσχολίαις ὑπέριστερον I. I, 2. ἄσχολος ἀναθήμεν P. VIII, 30.
- * Ἀσωπίδων ὀπλίταις I. VII, 17.
- * Ἀσώπιος. ὑδατι Ἀσωπίῳ N. III, 4.
- * Ἀσώπιχος O. XIV, 17.
- * Ἀσωπόδαρος I. I, 34.
- * Ἀσωπός. ἐπ' Ἀσωποῦ ῥεέθροις N. IX, 9.
- ἄτα. εἰς ὄχετον ἄτας O. XI, 39. φθονεροὶ ἀμύρονται ἄτα P. XI 55. φαινομένων ἐς ἄταν ἰκέσθαι N. IX, 21. κόρη ἔλεν ἄταν ὑπέροπλον O. I, 57.
- * Ἀταβύριος. Ζεῦ Ἀταβυρίου γῆτοισιν μεδίον O. VII, 87.
- ἀτάλλω. ἐπιπρὸς ἀτάλλοισα καρδίαν F. 233. ἀτάλλον θυμόν N. VIII, 91.
- ἀτάρ P. III, 93. IV, 169. N. IV, 47. VII, 39. F. 96, 4.
- ἀτάρβατος. γνώμας ἀταρβάτοιο P. IV, 84.
- ἀταρβῆς. ἀταρβῆ φρενὶ P. V, 51. ἀταρβῆ κεφαλή P. IX, 32.
- ἄτε O. I, 2. XII, 14. P. II, 79. 84. IV, 30. N. VII, 105. I. V, 49. F. 109. F. 280.
- ἄτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ O. II, 36.
- ἀτέκματος. ἀτέκματρον προνοήσαι P. X, 63. ἐπιβυίνει λάθρας γέφυρος ἀτέκμαρτα O. VII, 45.
- ἄτελής. ἀτελής γένοιτο μοντεύμασιν P. V, 62. ἀτελεῖ νόψ N. III, 40. ἀτελεῖ σοφίας καρπὸν δρέπει F. 227.
- ἄτενης. ἀτενεὶ νόψ N. VII, 88. ἀτενης ἔκειλο P. II, 77.
- ἄτερ. ἄτερ παιδῶν O. VIII, 45. εὐπᾶς O. IX, 47. αἰοιδᾶς O. XI, 95. Χαρίτων O. XIV, 8. ἄς (Ἀρτέμιδος) οὐκ ἄτερ P. II, 8. οὐκ ἄτερ τέγνας P. II, 32. οὐ θεῶν ἄτερ P. V, 76. οὐκ ἄτερ Λίαιδῶν I. IV, 22. ἄτερ ἔγγιστον P. IX, 29. πόνον καὶ μαχῶν P. X, 42. Ἀχιλλεύς N. VII, 27.

ἀερωθε. σφετεράς ἀερωθε ταξιοῦσθαι αἰχμῆς O. IX, 84. ἀερωθ' ἐπί P. V, 96.
 ἀτιμῶ. πρὸς Ἀφροδίτας ἀτιμασθεῖς F. 83, 1. antistit.
 ἀτιμῶ. οὐκ ἀτιμάσαντά γιν P. IX, 83.
 ἀτιμία. ἔλυσεν ἐξ ἀτιμίας O. IV, 23.
 ἀτιμότεραν γλώσσαν O. VIII, 69.
 ἀτιτάλλω. γόνον οἱ ἀτιτάλλεν N. III, 56.
 * Ἀτλας. κείνος Ἀτλας οὐρανῷ προσπαλαίει P. IV, 289.
 ἄτλατος. ἀτλάτου πάθας O. VI, 38. ἄτλατον βέλος N. I, 48. ἀτλάτα κακότας F. 171, 4.
 ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον I. VII, 11.
 ἄτολμος. θυμὸς ἄτολμος ἐών N. XI, 32.
 ἀτραπὸν ἐπίσκοτον F. 74, 4.
 * Ἀτρέκεια. Ἀτρέκεια γέμει πόλιν Λοκρῶν O. XI, 13. ἀτρέκειαν εἰπεῖν F. 232, 4.
 ἀτρεκής. ἀτρεκής Ἑλληνοδίκας O. III, 12. ἀλάθει ἀτρεκής N. V, 17. καιρῷ ἀτρεκεῖ P. VIII, 7. ἀτρεκεῖ ποδί N. III, 39.
 ἀτρεμίαν ξύγγονον N. XI, 12.
 * Ἀτρεύς. γένει φίλα σὺν Ἀτρός O. XIII, 56.
 * Ἀτρεΐδας. ἦρωσ Ἀτρεΐδας P. XI, 31. ἄμ' Ἀτρεΐδαίς O. IX, 75. σὺν Ἀτρεΐδαίς I. IV, 42. Ἀτρεΐδαισι νόστον γεφύρασε I. VII, 51.
 ἀτρόποιον ἔπειν N. VII, 103.
 ἀτροτον πόνον P. IV, 178.
 ἀτρωτος. ἀτρώτῃ καρδίᾳ N. XI, 10. ἀτρωτοι παῖδες Θεῶν I. III, 18.
 ἀτύζω. ἀτύζεται βοῶν Περὶδων P. I, 13. ἀτυζομένη (δράκοντε) ψυχᾶς βάλων O. VIII, 39.
 αὐ O. VI, 70. P. IV, 144. δ' αὐ O. XII, 6. N. XI, 30. I. III, 36. F. 239, 4.
 ἀνάτα. εἰς ἀνάταν ὑπεράφανον ὤρσεν P. II, 28. ἔσχε τοιαύταν μεγάλην ἀνάταν P. III, 24.
 * Ἀνύγας. Ἀνύγαν ὑπέρβιον μισθὸν πρᾶσσοιτο O. XI, 29.
 ἀνγᾶ. δνομασίην ἀνγᾶν I. III, 83. ὀξείαις ἐπακουμένην ἀνγᾶϊς ἄλλου O. III, 25. χρυσὸς ἀνγᾶς ἔδειξεν ἀπάσας N. IV, 83.
 αὐδα. αὐδᾶν μανθεῖ N. IX, 4.
 αὐδάεις. κόσμον αὐδάεντα τειχιζομεν F. 206.
 αὐδάω. αὐδάσε τοιοῦτον ἔπος I. V, 39. ἀγῶνα φέρετον αὐδάσομεν O. I, 7. αὐδάσομεν ἐν-όρκιον λόγον O. II, 101. ὡς αὐδάσαντος P. IV, 232. N. X, 89. σὲ χαιρεῖν ἐστρίς αὐδάσαισα P. IV, 61.
 ἀφερῶ. καρταίποδ' ἀφερῇ Γεαόχῳ O. XIII, 78. αὐθι O. VIII, 39.
 αὐλά. Ἡρακλῆος ὀλβίαν πρὸς αὐλάν N. IV, 24. αὐλᾶν ἐσηλθεν N. X, 16.
 αὐλαξ. ὀρθᾶς αὐλακας ἐκτανύσαις ἤλαντε P. IV, 227.
 αὐλείαις θύραις N. I, 19.
 αὐλός. λύρα γλυκῆς τ' αὐλός ἀναπάσσει χάριν O. XI, 98. ἀνά φόρμιγγ', ἀνά δ' αὐλὸν ὀρσομεν N. IX, 8. φόρμιγγα καὶ βοᾶν αὐλῶν O. III, 8. φόρμιγγι παμφώνοισι τ' ἐν ἐντε-

σιν αὐλῶν O. VII, 12. λυρᾶν βοᾶὶ καναχαὶ τ' αὐλῶν P. X, 39. αὐλῶν ἐρατὸν μέλος F. 259.
 αὐλῶν πάμφωνον μέλος P. XII, 19. Διολήσιν ἐν προαίσει αὐλῶν N. III, 76. ἐν φορμιγγεσσιν ἐν αὐλῶν τε παμφώνοις ὁμοκλαῖς I. IV, 30. Ἀυδίοις ἐν αὐλοῖς O. V, 19. μελεῶν σὺν αὐλοῖς F. 45, 17.
 αὐξάνω. δενδρέων νομὸν Διόνυσος αὐξάνει F. 125.
 αὐξω. λόγον αὐξεί N. VII, 32. ἔμπυρα θανάτων αὐξομεν I. III, 80. Πυθῶνι αὐξῆς οὐρον ὕμνων P. IV, 3. πόλιν αὐξῶν O. V, 4. αὐξῶν πάτρην P. VIII, 40. ἐν ἀρμένιοις πάντα θυμὸν αὐξῶν N. III, 56. κλέος αὐξῶν I. VI, 29. νόμον αὐξῶντες P. X, 71. αὐξομένην πεδόθεν γαίαν O. VII, 62. αὐξεται Μοῖσα P. IV, 279. τὸ τερπνὸν αὐξεται P. VIII, 97. αὐξεται ἀρετὰ N. VIII, 40. γλυκὺ τίλος ἀρχᾶ τ' αὐξεται P. X, 10. αὐξεται νικαφορία N. IX, 48. ἐκ τῶν βασιλῆες αὐξονται F. 98, 5.
 αὔρα. ὠκεανίδες αὔραι περιπνέουσιν O. II, 79. ἄλλοτ' ἄλλοιαι διαιδύσουσιαν αὔραι O. VI, 95. ψυχρᾶν φάρμακον αὔραν O. IX, 104. σὺν Νότου αὔραις πεμπόμενον P. IV, 203.
 αὔρα. κίνδυνον ὀξείας αὔρας N. IX, 35.
 αὔτε O. II, 99. δ' αὔτε P. III, 96. N. VI, 11. P. II, 89.
 αὐτίκα. ἐνπερὶ τις αὐτίκα O. I, 47. ἔτισαν αὐτίκα O. II, 63. ἔσαναν αὐτίκα O. IV, 5. ἤλθεν ἐς φάος αὐτίκα O. VI, 44. ἐκέλευσεν αὐτίκα O. VII, 64. αὐτίκ' ἦν O. XIII, 64. τάφην αὐτίκα P. IV, 95. αὐτίκ' ἐνεπεν P. IV, 241. IX, 30. αὐτίκα συντελέθειν P. IX, 59. ἔτασεν αὐτίκα P. IX, 119. ἔμολεν αὐτίκα N. I, 35. καὶ τὸδ' αὐτίκα N. IV, 44. αὐτίκ' ἤλθε N. X, 65. ἔξει αὐτίκα I. V, 52. ἰόντων αὐτίκα I. VII, 42.
 αὔτις. ἐπὶ χώρας αὔτις ἔσαι P. IV, 273. αὔτις ἐγείραι P. IX, 108. νύμφευσεν δ' αὔτις N. III, 54. αὔτις ἀπότρεπε N. IV, 70. αὔτις κομίζαι N. VIII, 44. νῦν δ' αὔτις I. I, 39.
 αὐτόθεν. ἀραρὸς φέγγος αὐτόθεν N. III, 61. αὐτόθεν ἄλμαδ' ὑποσκᾶπτοι N. V, 20.
 αὐτόθι ἐπί N. IX, 32.
 αὐτόματος. αὐτομάτῳ κελιάδῳ P. IV, 60. αὐτόματοι πίνοντες F. 147, 3.
 αὐτόρτος. χρυσοῦ αὐτορίτου P. XII, 17.
 αὐτός. αὐτὸς ἔδεικτο O. II, 53. εἶπεν αὐτὸς δρᾶν O. VII, 62. αὐτὸς ὑπαντίσασεν P. IV, 135. Ἰάσων αὐτὸς P. IV, 169. ἀπαθῆς αὐτὸς P. IV, 297. καὶ αὐτὸς P. VIII, 58. N. VI, 56. αὐτὸς Ἀτρεΐδας P. XI, 31. αὐτὸς ἴδη N. IV, 91. αὐτὸς ἐθέλεις N. X, 84. αὐτὰ δὲ O. VII, 50. αὐτὰ παῖς O. VIII, 73. καὶ γὰρ αὐτὰ N. I, 50. αὐτοῦ στέγνα P. I, 19. αὐτοῦ γλεφάρων P. IV, 121. αὐτοῦ θυμὸν N. IX, 36. αὐτοῦ ἀρετῶν I. III, 55. αὐτῆς βασιλῆδος N. V, 1. αὐτῷ O. I, 57. ἄμα αὐτῷ F. 53. αὐτῷ φάση O. I, 73. αὐτῷ πάρ-

- αδρον O. II, 84. αὐτῷ ἀντέφλεξε O. III, 20.
 ἔδοξεν αὐτῷ O. III, 25. αὐτῷ γέρας O. VII,
 65. σύνδικος αὐτῷ O. IX, 105. αὐτῷ μέ-
 λος ὀφείλων O. XI, 3. ἔπεισαν αὐτῷ στρα-
 τόν O. XI, 33. δόλον αὐτῷ P. II, 39. αὐτῷ
 δέφαυρε P. III, 44. Αἰήτα αὐτῷ P. IV, 213.
 ἀμβλιτός αὐτῷ P. X, 27. ἐς γένος αὐτῷ N.
 IV, 68. αὐτῷ πέμπεν I. II, 15. ἀνδραῖ αὐ-
 τῷ I. V, 36. σὺν αὐτῷ P. IV, 250. αὐτόν
 γιν O. VI, 14. P. XII, 6. αὐτόν με ἐσδεξαι
 F. 135. φίλα τέκν' ἔπεφνε δυνάδεα, αὐτόν
 δὲ τρίτον F. 157. αὐτόν ἐθρέψαντο P. XII,
 45. 49. αὐτόν ἔρεψαν O. XIII, 31. αὐτόν
 δώσω P. IV, 67. αὐτόν ἀνάγη P. V, 3. αὐ-
 τὸν ἀνέειπεν P. X, 8. αὐτόν N. I, 69. αὐ-
 τὰν κατακλυθεΐσαν P. IV, 38. αὐτὰν θονόει
 P. IV, 218. αὐτὰν σπᾶσε P. IX, 122. αὐ-
 τὰν κορυφάν N. IX, 3. αὐτὸ ἔχοι N. VII, 89.
 προάσιον αὐτῶν F. 95, 2. τὰ αὐτῶν O.
 XIII, 97. ἐξ αὐτῶν P. IV, 155. ὄνυμ' αὐ-
 τῶν N. VI, 51. κάρυξ' αὐτοῖς P. IV, 200.
 αὐτῶν O. VI, 27. P. IV, 210. λόγους ἐπά-
 ξαντο ἐνὶ σφίσιον αὐτοῖς F. 137. αὐτοῦς O.
 III, 42. αὐτοῦς καὶ πόλιον O. VIII, 88. αὐ-
 τοῦς δέγμενος P. IV, 123. I. II, 46. τωυτό
 O. I, 45. τωυτό O. XIII, 37. ταῦτά N.
 VII, 104.
 αὐτοῦ adv. αὐτοῦ μένων P. VI, 37.
 αὐτοῦ (incert.). περ' αὐτῶν P. IV, 265. Θεμέ-
 καν γάμον αὐτῶ O. XIII, 51. καθ' αὐτόν
 P. II, 34. ἐπιγυνιδιον κατθηκάμενοι βρέ-
 φος αὐταῖς P. IX, 69.
 αὐτοφύτων ἑλκίων P. III, 47.
 αὐχα. κενόφρονες αὐχαι βροτῶν N. XI, 29.
 αὐχημα. ὀπιθόμβροτον αὐχημα δόξας P. I, 92.
 αὐχην. ἐξέπεμψεν παλαισμάτων αὐχένα N. VII, 73.
 αὐχένα μαρμαίρας ὄφιας N. I, 44. βοέους ἐν-
 τειν αὐχένα ἐμβάλλων P. IV, 235.
 * Ἀραία F. 59.
 ἀφαιρέω. ἀφελεῖν μῆτιν χθονίων P. IV, 158.
 ἕμνος ἀφαιρέεται I. I, 62. Μηδείας τοκίων
 ἀφελου' αἰδῶ P. IV, 218.
 * Ἀφαιστός. Ἀφαιστόν τέχναισι O. VII, 35. σέ-
 λας Ἀφαιστόν P. III, 40. Ἀφαιστοιο κραυ-
 νόους P. I, 25.
 ἀφάνεια. ἔστιν ἀφάνεια τύχας I. III, 49.
 ἀφανής. Τιγρύρου πιθμὴν ἀφανούς F. 223.
 ἀφαντος. ἀφαντος ἐπελες O. I, 45. ἀφαντον βρέ-
 μει P. XI, 30. τῶν ἀφαντων κῆδος N. VIII, 34.
 ἄφαρ. ἄφαρ πέμπει N. I, 40. ἄφαρ ἐξικέσθαι
 N. X, 63.
 * Ἀφαρητίδαι N. X, 65.
 ἀφατος. μέλιον ἀφάτων N. I, 47.
 ἀφανρός. ῥήδιον καὶ ἀφανροτέροις P. IV, 272.
 ἀφθιτος. Ζεὺς ἀφθιτος P. IV, 291. ἀφθιτον
 σπέριμ P. IV, 42. ἀφθιτον Ἐννοσίδη P.
 IV, 33. ἀφθιτον θέσσαν O. I, 62. βίσιον
 ἀφθιτον O. II, 32. ἀφθιτον στραμινάν P.
 IV, 230. ὄπιν ἀφθιτον θεῶν P. VIII, 75.
 ἀφθιτον ἄντρον I. VII, 41.
 ἀφθόνητος αἶνος O. X, 7. ἀφθόνητος ἔπεσσω γέ-
 νοιο O. XIII, 24.
 ἀφθονία. τὰς ἀφθονίαν ὅπασε N. III, 9.
 ἀφθονος. ἀφθόνων ἀσίων O. VI, 7. ἀφθονί-
 στερον χεῖρα O. II, 104. ἀφθονον βορᾶν
 F. 94.
 ἀφίημι. μῆλά τοι ἀφίημι P. IV, 149.
 ἀφικνέομαι. ἀφικετο δόμοις P. V, 29. ἀφικοντό
 οἱ ἕξοι ἐξ Ἄργεος O. IX, 72. ἀφίξεται σὺν
 λαῷ P. VIII, 56. ἀφίξομαι στρατόν O.
 X, 19.
 ἀφίστημι. ἀφίσταμι O. I, 52. Μοῖραι ἀφί-
 σταντ' P. IV, 145.
 ἀφνειός, ἀφνεός. ἀφνεός τότε F. 239, 4. ἀ-
 φνειῶς χειρὸς O. VI, 1. ἀφνεός πενιχρός τε
 N. VII, 19. ἐν ἀφνειῷ Κορίνθῳ F. 87, 1.
 ἀφνειὴν ἰστίαν O. I, 10. ἀφνειῶς ἀρούρασι
 P. XI, 15. χορυφαῖς πολίων ἀφνειῶς N. I, 15.
 ἀφρος. οἱ δ' ἀφρει πεποιθήσαι F. 240.
 ἀφροβος. στρατάρχον ἀφροβον Μέμωνα I. IV, 41.
 ἀφρομάω. ἐνθ' ἀφρομαδέοντας F. 84, 2.
 * Ἀφροδίσσιος. τέρπν' ἄνθεα Ἀφροδίσσια N. VII,
 53. χάριτας Ἀφροδισίων ἐρωτων F. 90, 1.
 * Ἀφροδίτα. ἀργυρόεις Ἀφροδίτα P. IX, 9. γλυ-
 κείας πρώτον ἔβαντο Ἀφροδίτας O. VI, 35.
 πρὸς Ἀφροδίτας ἀιμασθεῖς F. 83, f. antiist.
 τὰν ποντίαν παῖδ' Ἀφροδίτας O. VII, 14. ἑ-
 ρέει κίλιον Ἀφροδίτας P. II, 17. χαλκῦρμα-
 τος πόσις Ἀφροδίτας P. IV, 88. γλυκὴν ἀμ-
 φὶ κάπον Ἀφροδίτας P. V, 24. ἑλικώπιδος
 Ἀφροδίτας ἀρούραν P. VI, 1. κάρυξ Ἀφρο-
 δίτας ἀμβροσίαν φιλοτάταν N. VIII, 1. Ἀ-
 φροδίτας εὐθρόνον μνῆστειραν I. II, 4. Ἀ-
 φροδίταν οὐρανίαν F. 87, 3.
 ἀφρονων P. VIII, 77.
 ἀφρυκτος. ἀφρυκτω χερὶ I. VII, 65. ἀφρυκτοῖσι
 γυιοπέδαις P. II, 41. ἀφρυκτοῖς χερσίν N.
 I, 45. ὑπὸ ζεύγλαις ἀφρυκτοῖς κακῶν F. 97, 3.
 ἀφρωγήτω ἄγει P. IV, 237.
 ἀφρωνος. εἶδον ἀφρωνοὶ παρθενικαί P. IX, 101.
 * Ἀχαιός. Ἀχαιὸς ἀνήρ N. VII, 64. Ἀχαιῶν πέ-
 λεις N. X, 47. ἀνδρῶν Ἀχαιῶν I. I, 53. ἐν
 Ἀχαιοῖς οἰκίαν ἔδος I. I, 31.
 * Ἀχάρναι. Ἀχάρναι παλαιφατοὶ εὐάνορες N.
 II, 16.
 * Ἀχέρων. Ἀχέροντος παρ' ἄκταν εὐσκιον P. XI, 21.
 πορθμόν πεφενγότες Ἀχέροντος F. 107, 3.
 ἀμφ' Ἀχέροντι γαιετῶν N. IV, 85.
 ἀχίω. ἀχέται ὀμφαί F. 45, 17.
 ἀχθος. μεθέπων δίδυμον ἀχθος N. VI, 59.
 * Ἀχιλεὺς. ξανθὸς Ἀχιλεὺς παῖς ἰών N. III, 41.
 φαεινῶν Ἀχιλεὺς νῆσον ἔχει N. IV, 49. πύ-
 κος ἔμπαξ Ἀχιλεὺς N. VI, 53. οὐρὸς Δία-
 κιδῶν I. VII, 55. κράτιον Ἀχιλεὺς ἄτε-
 μάχα N. VII, 27. νιρῶν ἀρετῶν Ἀχιλεὺς
 I. VII, 43. ὡς Ἀχιλεὺς Πάτροκλος O. XI, 29

IN PINDARI CARMINIBUS.

ἀμφ' Ἀχιλλεὺ νεοκτόνῳ N. VIII, 30. ἔστα σὺν Ἀχιλλεῖ O. IX, 76. σὺν Ἀχιλλεῖ P. VIII, 105. Ἀχιλλεὺ ματῆρ ἔνευκ O. II, 87.
 ἀγνυμαι. τί τόδ' ἀγνυμαι P. VII, 18. καίπερ ἀγνύμενος θυμὸν I. VI, 5.
 ἄχος. ἰύξεν ἀφωνήτῳ ἄχει P. IV, 237. λύσαις ἄλλον ἄλλοίαν ἄχων P. III, 50.
 ἄχρειος. μὴ ἀναφθήξαι τὸν ἀχρεῖον λόγον F. 172, 1.
 ἀχρήμων F. 239, 4.
 * Ἀχῶ. Ἀχῶ O. XIV, 21.
 ἀφενδεῖ ἀκμονι P. I, 86.
 ἄωριαν κύματα πότου ἀνακαλεῖ F. 101.
 ἄωρ. * Ἀοῦς παῖδ' Αἰθίοπα O. II, 91. * φαεννάς Ἀοῦς υἱόν N. VI, 54. ὕπνον φέποντα πρὸς ἀδ P. IX, 26.
 * Ἄωσφόρος. Ἄωσφόρος θαπτός ἐν ἀστροῖς I. III, 42.
 ἄωτος. ναυτῶν ἄωτος P. IV, 188. ὕμνων ἄωτος P. X, 53. δίκας ἄωτος N. III, 28. μουσικῆς ἐν αὐτῷ O. I, 15. εὐωνύμων πατέρων ἄωτον ὀρθόπολιον O. II, 8. ἀκαμαντοπόδων ἴππων ἄωτον O. III, 4. ἀρετῶν καὶ στεφάνων ἄωτον γλυκύν O. V, 1. χειρῶν ἄωτον O. VIII, 75. ἱερὸν εὐζωῆς ἄωτον P. IV, 131. Ἰσθμιαῖδων δρέπεσθαι κάλλιστον ἄωτον N. II, 9. γλώσσας ἄωτον I. I, 51. ζωῆς ἄωτον I. IV, 13. ἄωτον στεφάνων I. V, 3. σοφίας ἄωτον ἄκρον I. V, 38. χαρίτων ἄωτον I. VII, 16. στεφάνων ἄωτος O. IX, 21. ἠρώων ἄωτοι N. VIII, 9.

B.

Βάζω. νηπια βάσεις F. 128.
 Βαθμῆς. ἐπ' αὐτῆς βαθμῆδος ἰσταότα N. V, 1. αἰῶνος ἀρκῶν βαθμῶδων ἄπο P. V, 7.
 βαθρὸν πολίων ἀσφαλῆς O. XIII, 6.
 βαθύδοξος. Τηδαριδῶν βαθύδοξοι γείτονες P. I, 66.
 βαθύζωνος. βαθύζωνον Αἴδας O. III, 37. βαθύζωνοι κόρη Μναμοσύνης I. V, 71. βαθύζωνοισιν Χαρίτεσσιν P. IX, 2. βαθύζωνον Λατώ F. 59.
 βαθύκολπος. βαθύκολπου Γᾶς P. IX, 105. βαθύκολπων Μοισᾶν P. I, 12.
 βαθύκρημος. βαθύκρημον ἄλός I. III, 74. βαθύκρημοισιν ἄκταις N. IX, 40.
 βαθύλειμωνα πέτραν P. X, 15.
 βαθύμαλλος. δέρμα βαθύμαλλον P. IV, 161.
 βαθύμητι Χειρῶν N. III, 51.
 βαθύπεδον Νεμέα N. III, 17.
 βαθύπολέμου Ἄρεος P. II, 1.
 βαθύς. βαθύτα ποτιῶς ἄλμα N. VI, 36. ἦν κλέος βαθύ O. VII, 53. φρενὸς βαθύτας N. IV, 8. βαθύν ὀχετὸν ἄτας O. XI, 39. βαθύν κλῆρον O. XIII, 60. κίνδυνον βαθύν P. IV, 207. βαθύν πότον P. III, 76. βαθύταν μίσησαν ἀγροτέρων O. II, 60. βαθύταν πό-

του πλάκα P. I, 24. ἄλός βαθύταν P. V, 88. βαθύ χρέος O. VI, 3. ἐπὶ O. XII, 12. σκευᾶς εἰνάλιον πόνον βαθύ P. II, 79.
 βαθύστερος. λέοντος βαθύστερον I. III, 1 θύστερον χθόνα N. IX, 25.
 βαθύφρων. Μοισᾶν βαθύφρονων N. VII βαίνω. ἐς δίφρον ἔβαινον I. II, 2. ἔβωριαν κέλευθον ὕμνων F. 201. ἐπὶ βαίνειν F. 254. ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ βέβακεν ἀκτίς I. III, 59. ἔβαν ἐπίκο XIII, 93. ἄγγελος βᾶν N. VI, 59. ἔβα F. 72. κάρυξ ἐτοιμός ἔβαν N. αἶνον ἔβα κόρος O. II, 105. πατρίᾳ στάθμην ἔβα P. VI, 45. Ἀμύκλαι σὺν Ὀρέστῃ N. XI, 34. Οὐλυμπόνθ III, 73. φοαὶ εὐθυμῶν μετὰ ἐς ἀνδρῶν O. II, 38. ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν ἀγο VIII, 12. ταχέως ἔβαν P. IV, 180 γυναικὸς ἔβαν πρὸς πόλιν P. IX, 109. λάμνον μυχὸν ἔβαν N. I, 42. ὄσοι γ' ἔβαν I. III, 54. κελεύθω ἐν καθαρῇ μεν ὄχρον O. VI, 24. βᾶμεν σὺν I. IV, 39. ἀσθενεῖ χρωτὶ βαίνων P. I, 5. Ὀλυμπον παρὰ ματῆρι βαίνοισ' ἔστι I ἀλαθείας ὁδῶν ἀγχιστα βαίνον ἤμα βαιός. βαιῶ ποικίλλειν ἐν μακροῖσι P. I. βάλλω. Ἀλκυόνα στεφάνοισι βάλλω P. V ἀγὲ θυμῆ, τίνα βάλλομεν O. II, 93 φασίς ἀρετῶν ἐς αἰτῆν ἔβαλε σκότον ἐν ἀρετῶν ἔβαλεν ἀνθρώποισι O. VII, νεμος ἔξω πλοῶν ἔβαλέν με P. XI, ὕμνος ἔβαλεν N. III, 62. ἐν καρδίῳ λον σοφίσματα O. XIII, 16. ἐς κακῶτον P. II, 36. ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλον N. σφῖν ἐπ' εὐναῖς βάλεν αἰδῶ P. IX, νιν οἶκοι βύαλε P. IV, 43. ψυχῆς βι VIII, 39 ἀμφὶ κόμαισι βάλῃ κόσμον 13. μὴ βαλετω με λίθῳ φθόνος O. V λίθον κεφαλᾶς βαλεῖν O. I, 38. ὡσεὶ ἀγῶνος βαλεῖν ἔξω P. I, 44. βάλλον ἐπεφρεν O. XIII, 86. δαιμον ἄλλον ὑπερθε βάλλον P. VIII, 80. τρώων ἐστὶαν στεφάνων βαλών P. XI, 1 αἰεπτίαν βαλών P. XII, 31. καιρὸν δεῖ βαλών N. I, 18. βάλλεται ἰων φ 45, 15. βαλλόμενος κρηπίδας F. 70, 3 λοττο κρηπίδ' ἔλευθερίας F. 196. κρηπίδα σοφῶν ἐπέων P. IV, 138. ἐ ἦδη πρὸς ὄλβου βάλλειτ' ἄγχερον I. ἀπο. ναῶν σφιν ἐν πότῳ βύλλειτ' ἄλω I, 74. ἀρχαὶ βέβληται θεῶν N. I, 8 πιδ' αὐδῶν ἵπποισι βαλεσθαι P. VII, χυὶ βέβληται N. I, 8.
 βᾶμα. βᾶματι ἐν προίτῳ P. III, 43.
 βᾶρβαρος. οὐδ' ἐστὶν οὕτω βᾶρβαρος η V, 23.

- βαρυβόαν πορφύρον Ἀχέρωντος πεφευγότες F. 107, 2.
- βαρυγδουπος. βαρυγδούπου Διός O. VIII, 44. Ἐρμῆς σὺν βαρυγδούπου πατρὶ O. VI, 81. βαρυγδούπων ἀνέμων P. IV, 210.
- βαρυκομποί λείοντες P. V, 57.
- βαρυκτυπος. Ὀροστροφίαινα βαρυκτύπου N. IV, 87. βαρυκτυπον Εὐτρίαιναν O. I, 72.
- βαρυλόγους ἔχθειν P. II, 55.
- βαρύνω. ἀσπῶν ἀκού θυμὸν βαρύνει P. I, 83. βαρυνθέν περισσὰ Δεῖφοι ξεναγέται N. VII, 43.
- βαρυόπαν στεροπῶν πρῦταν P. VI, 24.
- βαρυπύλαμον χόλον P. XI, 23.
- βαρῦς. κόρος βαρῦς ἀπύσσαι N. X, 20. συμπεσῖν ἀκμή βαρῦς I. III, 69. πένθος βαρῦ O. II, 25. βαρείας δουλίας P. I, 75. βαρεία πάθρα P. III, 42. βαρῦν νεῖκος N. VI, 52. εἶδον ὀστέων στεναγμὸν βαρῦν F. 150, 4. βαρεῖαν νόσον P. V, 63.
- βαρφαράγος. τέκες Λιανὸν βαρφαράγῳ πατρὶ I. VII, 23.
- βαρφοθηκτῶν λεόντων F. 265.
- βαρφοθόγιο νεφᾶς I. V, 32.
- βασάνος. περιφῶντι χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρέπει P. X, 67. διδάξαμεν χρυσὸν καθυρᾶ βασάνῳ F. 87, 10. δόμεν βασάνῳ ἐς ἐλεγχον N. VIII, 20.
- βασίλεια, βασίλεια βασίλεια θεῶν N. I, 39. αἰοῖμοι βασίλεια Ὀρχομενοῦ O. XIV, 3.
- βασίλευς. βασίλευς O. VI, 47. νόμος ὁ πάντων βασίλευς F. 151, 2. θεῶν βασίλευς ὁ μέγας O. VII, 34. Ἐπειθὸν βασίλευς O. XI, 36. ναοῦ βασίλευς Λοξίας P. III, 27. βασίλευς πρῶτος ἀσπίς P. III, 70. ἀνέμων βασίλευς P. IV, 181. βασίλευς ὅστις ἄρχει ναός P. IV, 229. βασίλευς ἰσοὶ μεγάλα πολλῶν P. V, 15. Γιγάντων βασίλευς P. IX, 14. Λαπιθᾶν ἦν βασίλευς P. IX, 14. ἀθανάτων βασίλευς N. V, 35. X, 16. Οἰνώνας βασίλευς N. VIII, 7. Αἴνας βασίλει P. I, 60. βασίλει Κυράνας P. IV, 2. Ζηρὶ βασίλει I. VII, 18. Συρακόσιον βασίληα O. I, 23. θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασίληα διδυμον ἔθηκε O. XIII, 21. βασίληα θεῶν N. VII, 82. πεπωμένον βασίλει ἄμφανεν Κυράνα P. IV, 62. Λιολίδα βασίλει O. XIII, 65. ἐγχώριοι βασίληες O. IX, 60. βασίληες ἀγαυοὶ F. 93, 4. οὐρανοῦ βασίληες πόντον τε N. IV, 67. βασίληες ἱεροὶ P. V, 97. τὸ ἔσχατον κορυφῶται βασίλεισιν O. I, 114. ἀσπίς καὶ βασίλεισιν P. I, 68. ἄλλοις βασίλεισιν P. II, 14. βασίλεισιν ἰσοδαίμονα τεύχει N. IV, 84. Κρόνον παῖδας βασίληας P. III, 94.
- βασίλειον. ἀμφοτέρως γένος Ἡρακλεῦς βασίλειον P. X, 3. μονορχεῖν καὶ βασίλειμένον P. IV, 166. βασίλειον κῆθι N. IX, 11. βασίλειομένην οὐ κατ' αἶσαν τιμᾶν P. IV, 106.
- βύσις. τᾶς ἀκούει βύσις P. I, 2.
- βῆσσα. ἴκεο βῆσσαν τάνθα P. IX, 53. ἐν βῆσσαις Πέλοπος O. III, 24. βῆσσαισι Παλίου ἄρχειν P. III, 4. ἐν βῆσσαισιν Ἰσθμοῦ I. III, 11.
- * Βασσιδαίσιον N. VI, 32.
- βαστάζω. Νυμφᾶν λουτρά βαστάζεις O. XII, 21. τὸν μὲν ἡμέροις χερσὶν ἀνύγκας βαστάζεις N. VIII, 3. φόρμιγγα βαστάζων P. IV, 296. κωμάζοντα Χαρίτεσιν ἀγαναῖς βαστάσαι I. III, 8.
- βατία. κέρνυπτο βατία ἐν ἀπειράτῳ O. VI, 54.
- * Βατιδᾶν δόμους θεμικρεόντων P. V, 28.
- * Βάιτος. τὸ κλεεννότατον μέγαρον Βάιτου P. IV, 280. ὁ Βάιτου παλιός δῆλος P. V, 55. Βάιτου γένει P. V, 124. οικιστήρα Βάιτου Λιβύας P. IV, 6.
- * Βελλεροφόντας. ὁ καρτερός Βελλεροφόντας O. XIII, 81. Βελλεροφόνταν I. VI, 46.
- βέλος. βέλος Ἀρτέμιδος κραπνόν P. IV, 90. ἐκ δ' ἄρ' ἀτλατον βέλος ἐπλεξε γυναῖκας N. I, 48. κερανοῦ κρέσσον ἄλλο βέλος διαίξει χερὶ I. VII, 34. Μοῖσα καρτερώτατον βέλος ἀκμή τρέφει O. I, 112. πυρπάλαιον βέλος Διός O. XI, 84. πολλὰ μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκία βίλη φωνάνα O. II, 91. τὰ πολλὰ βέλα καρτύνειν χερσὶν O. XIII, 91. ἐκ ματριᾶς ἀθῆων βελέων P. IV, 162. χρυσῶν βελέων F. 244. πότνια βελέων ὀξυτάτων P. IV, 213. Πάριος ἐκ βελέων δαίχθεις P. VI, 33. βελέων ὑπὸ ῥιπαῖσι N. I, 68. Μοισᾶν ἀποτόξων τοιοῖσδε βελέσιν O. IX, 9. Διὸς βελέσιν κερανωθήϊσα N. X, 8. ὄμιλον Λαυῶν βέλει πρόσφορον F. 177.
- βένθος. ἄλμυροῖς ἐν βένθῃσιν O. VII, 57.
- βία. βίη Ἡρακλεῖος O. XI, 26. βία καὶ μέγαν λαχον ἔσφαλεν P. VIII, 15. βία Φώκου N. V, 12. ἔλεν Οἰνομάου βίαν O. I, 38. Κόλχοισιν βίαν μίξαν P. IV, 212. Κάστορος βίαν P. XI, 61. χειρῶν βίαν ἐπαινῆσαι N. V, 19. ἐπ' ἀδελφεοῦ βίαν χόρησεν N. X, 73. ἐπέδειξεν βίαν N. XI, 14. παῖδός βίαν πειρᾶσθαι N. XI, 22. Μέμνονος βίαν I. VII, 54.
- βιάζω. βιασθέντες λύα N. IX, 14.
- βίαιος. βία πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύσσαις N. VII, 67. νόμος ἄγει δικαίων τὸ βιαϊότατον F. 151, 4.
- βιαίως. ἀπουσλάσαι βιαίως P. IV, 110. βιαίως περὶ χρήμασι μοχθήζει F. 88, 2. str.
- βιατᾶς. βιατᾶς Ἄρης P. I, 10. βιατᾶς ἀνήρ P. IV, 236. βιατᾶς Ἀντίλοχος P. VI, 28. Πατροκλου βιατᾶν νόον O. IX, 81. βιατᾶν ἀμπέλου παῖδα N. IX, 51. χερσὶ βιαταί P. I, 42.
- βιάω. πάφρασις τὸ λαμπρὸν βιάται N. VIII, 34. βιάω. κώμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχη κούφα βιάω N. XIV, 17.
- βίος. θνατὸν τὸ βίου τέλος I. III, 23. βίου πόρον I. VII, 15. οἶδεν βίου τελευτᾶν F. 102. μηδὲ μαύρον τέρψιν ἐν βίῳ F. 92, 1. ἔχει

- ἀπάλαμον βλον τοῦτον ἐμπεδόμενον O. I, 59.
 μὴ βλον ἀτάνατον σπύει P. III, 61. τιμᾶς
 ἀμείβειν γονέων βλον πεπρωμένον P. VI, 27.
 βλον κορυσσίμεν P. VIII, 73. βλον ἐπηγετα-
 ρόν πεδίων ἰδοσαν ἀρουραί N. VI, 10.
- βιοτά.** βιοτὰ ἐν πολυχρούσις θαλάμοις F. 242.
 ἐγκύρσαις ἐκατοικιεῖ βιοτᾶ P. IV, 282.
 βιοτῶν λαχόντες N. VII, 54. φιλόνομα βιο-
 τῶν F. 260.
- βιοτεύω.** ὄημα χρονιώταρον βιοτεύει N. IV, 6.
βίσιος. βίσιω φάος O. XI, 24. λοιπὸν ἀμφὶ
 βίσιον O. I, 97. βίσιον ἀφθιτον Ἴνοι τετα-
 χται O. II, 32. ἀποκίστερον βίσιον O. II,
 69. ἀπήμενον ἄγων βίσιον O. VIII, 87.
 γλυκὴν ἰλὼν βίσιον P. II, 26. ἐμπεδοσθενεία
 βίσιον ἀρμύσαις N. VII, 98.
- βλάπτω.** οὐδ' ὑπὸ κέρδει βλάβειν N. VII, 18.
 μὴ λόγον βλάπτω P. IX, 97.
- βλαστᾶνω.** βλάστε νόσος ἐξ ἄλός O. VII, 69.
 ἔβλαστεν υἱός N. VIII, 7.
- βλέπω.** κατὰ τὴν ἀρμονίαν βλέπειν P. VIII, 71.
 φθονερά βλέπων N. IV, 39.
- βλέφαρον** v. γλέφαρον.
 Βλεψιάδαις O. VIII, 75.
- βληχροὶ** νυκτὸς ποταμοί F. 95, 9.
- βοά.** ἀδύγλωστος βοῦ κάρυκος O. XIII, 96. βοᾶ
 σὺν Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει νυκτοφῶν N. III, 64.
 ὑπερμικεῖ βοῦ ἀλάλαξεν O. VII, 37. δειχρητο
 κύκλον ὅσα βοῦ O. IX, 100. σὺν καλαμοιο
 βοῦ N. V, 38. βοᾶν αὐλῶν O. III, 8. βο-
 ᾶν Πιερίδων ἀτύχονται P. I, 13. λυρᾶν βοᾶί
 δονόνται P. X, 39.
- βοαθός.** τεθνακόταν βοαθόον N. VII, 33.
βοάω. βοάσει παῖδα ὄν P. VI, 36. ἐσόρουσε
 βοάσαις (δράκων) O. VIII, 40.
 βοέους αὐγένας P. IV, 234.
- βοηλάτα** διδυράμβω O. XIII, 19.
 * Βοηβιάδος κρημνῶσιν P. III, 34.
 * Βοιώτιος. ἀγῆνες ἐννομοὶ Βοιώτιοι O. VII, 85.
 Βοιωτῶν ἴν O. VI, 90. Βοιώτιον ἔθνος
 F. 51.
- βορά.** πῆδ' ἀφθονον βορᾶν F. 94.
 * Βορέας. πατήρ Βορέας βασιλεὺς ἀνέμων P. IV,
 182. πνοιάς ὄνιδεν Βορέα ψυχροῦ O. III, 33.
- βοτάνα** λέοντός νῦν ἔρεφει N. VI, 43.
- βουβότας.** τὸν βουβόταν Ἀλκωνῆ I. V, 30. βου-
 βόται πρώτες N. IV, 52.
- βουθυσία.** πατὴρ βουθυσίαν Ἴφρας N. X, 23. ὑπὸ
 βουθυσίαις ἀέθλων θ' ἀμίλλαις O. V, 6.
- βουλά.** βουλᾶν θέτο δπλάων N. X, 89. βουλαὶ
 πρεσβύτεραι P. II, 65. βουλαὶ γερόντων F.
 213. βουλᾶν καὶ πολέμων κλαΐδας P. VIII, 3.
 βουλαῖς ἐν ὄφθαῖς Ῥαδαμάνθους O. II, 83.
 δαιμόνων βουλαῖσιν O. VI, 46. I. III, 37.
 ἐργοῖς οὔτε βουλαῖς P. III, 30. ἐξ Αἰολιδᾶν
 θανέμεν χειρῶσιν ἢ βουλαῖς ἀκάμπτοις P.
 IV, 72. ἐν βουλαῖς πρέσβεις P. IV, 282. ἐπ'
 ἐργοῖσιν ἀμφὶ τε βουλαῖς P. V, 119. πρᾶσ-
- σει ἔργον δθένος, βουλαῖσι δὲ φρήν N. I, 27.
 χειρὶ καὶ βουλαῖς ἀριστος N. VIII, 3. πυ-
 κναῖς Τειρεσίω βουλαῖς I. VI, 8.
- βούλευμα.** πείσιμα ποικίλοις βουλεύμασιν N. V,
 28. βουλεύματα θεῶν F. 33.
- βουλεύω.** βουλεύσαι δυνατόι τρέψαι N. IX, 37.
 κάπρω φόνον βουλεύοντα χρῆ κῆνα ἐξευρεῖν
 F. 258.
- βούλομαι** F. 83.
- βουπομπὸς** ἰορτά F. 205.
- βοῦς.** ἐν ἀρότρῳ βοῦς F. 253. μία βοῦς Κρηθεῖ
 τε μάτηρ καὶ Σαλμωνεῖ P. IV, 142. βοῶν
 ἀγέλας ξανθᾶς P. IV, 149. δοιὰ βοῶν ἰδεῖ
 σώματι F. 150. βοῶσιν εἰρήναν παρῆγοισα
 πατρώαις P. IX, 23. ἀμφὶ βοῶσιν χυλωθεῖς
 N. X, 60. ἀροτρον καὶ βόας σκίμψατο ἐν
 μέσοις P. IV, 285. ἐπεὶ Ἰηρῶνα βόας ἀν-
 αιτήτας ἤλασεν F. 151, 6.
- βοῶπις.** Ἀρμονίαν βοῶπι P. III, 91.
- βραχῦς.** μορφᾶν βραχῦς I. III, 71. βραχῦς ἐξι-
 κεύσθαι θεῶν ἔθρον I. VI, 44. βραχῦ μοι
 στόμα ἀναγῆσασθαι N. V, 19. ἐν βραχῦ P.
 I, 82. οἶμον βραχῦν P. IV, 248. βραχῦ τι
 τεργνόν O. XI, βραχῦ μέτρον P. IV, 286.
 I. I, 62. ὁδοὶ βραχεῖαι P. IX, 70. ἐν βρα-
 χίστοις I. V, 56.
- βραχυσίδαιρον** ἀκοντα N. III, 43.
- βρέμω.** ὃ χαμηλὰ πνέων ἀφαντον βρέμει P. XI,
 30. λυρα σφι βρέμεται καὶ αὐδᾶ N. XI, 7.
- βρέφος.** πορσαίνειν δόμεν βρέφος O. VI, 33.
 ἐπιγονυδιον κατῆράμηναι βρέφος P. IX, 64.
- βρέγω.** βρέχε χρυσίαις νυφάδεσι πόλιν O. VII,
 34. βρέγεται πολλὰ νυφάδι O. XI, 53. ἀκτίσι
 βεβρεγμένος σῶμα O. VI, 55. μὴ σιγᾶ βρε-
 χέσθω F. 269.
- βρίθω.** εὐδοξία μέγα βρίθει N. III, 38. Κινύ-
 ρων ἔβρισε πλοῦτον N. VIII, 18. λιβάνη καὶ
 χρυσίαις καμπόις βέβριθεν F. 95, 3.
- βρόμιος.** βρομίαν φάσμιγγα N. IX, 8. * τὸν Βρό-
 μιον καλῶμεν F. 45, 10.
- βρόμος.** ἀποθανοῖσα βρόμων κεραννοῦ O. II, 27.
- βροντά.** ἐλατῆρ βροντᾶς ἀκαμαντόποδος O. IV, 1.
 βροντᾶς αἰσίον φθέγμα P. IV, 197. βρον-
 τᾶν καὶ πυρπάλαιμον βέλος O. XI, 83. αἰ-
 σιον ἐπὶ οἱ ἐκλαγξεν βροντᾶν P. IV, 23.
- βρότεος.** βροτέα φρενὶ ἑρηνάσει F. 33. δάμνα-
 ται βροτέαν φρενα F. 243, 3. βρότεον ἔθνος
 N. III, 71. βροτέαν πολλῶν P. XII, 1. βρο-
 τέων λεγῶν I. VII, 35. βροτέαις ἀρεταῖς P.
 I, 41. βρόττα σώματα O. IX, 36.
- βροτήσιος.** βροτήσιος ἀνήρ P. V, 3.
- βροτός.** οὐ θεὸς οὐ βροτός P. III, 30. πατὴρ
 βροτῶ O. I, 100. οἶα ἔπεται βροτῶ P. II,
 75. ἀμνάμονες βροτοὶ I. VI, 17. βροτοὶ
 κικλήσκουσιν F. 58, 3. str. βροτῶν πείρας
 οὐ τι θανάτου κέκρωται O. II, 33. πλείσταισι
 βροτῶν O. III, 41. βροτῶν ἔλεγχος O. IV,
 20. ὑμψρόνων τινὰ βροτῶν P. II, 51. βρο-

- των τὸν μὲν, τὸν δὲ Ν. XI, 29. βροτῶν ὄλ-
βον ἑπείρατον οἱ σκεῖν λέγονται Ρ. III, 83.
παῦροι πιστοὶ βροτῶν Ν. X, 78. ἐν ὀλίγῳ βρο-
τῶν τὸ τεργνον αὐξεται Ρ. VIII, 96. βροτῶν
φάτιν ἔξαπατῶντι μῦθοι Ο. I, 23. σὺν Χάρισιν
τεργνὰ γίγνεται βροτοῖς Ο. XIV, 6. ταῦτα
βροτοῖς λέγειν Ρ. II, 21. Θεὸς ὁ τὰ πάντα
τεύχων βροτοῖς F. 105. Ἐν παρ' ἑλὸν πη-
ματα σὺνδου δαίονται βροτοῖς Ρ. III, 81.
βροτοῖσιν ἀλλὰν ἀμαχανίαν δίδόμεν Ν. VII,
96. ἰατὰ βροτοῖς καὶ τὰ I. VII, 15. βρο-
τὸν (βρότεον) ἔθνος Ρ. X, 28.
- βῶλαξ. δέκατο βῶλακα δαίμονιαν Ρ. IV, 37.
βωλακίας γᾶς Ρ. IV, 223.
- βωμός. βωμός Λυκαίου ἀναξ ἀγίστων Ο. XIII,
104. Θεῶν ἐπὶ βωμοῖς F. 95, 7. βωμοῖο
θῆναρ Ρ. IV, 206. πολυξενωτάτω παρὰ βω-
μῷ Ο. I, 93. βωμῷ μαντιεῷ Ο. VI, 5. Ζη-
νὸς ἐπ' ἀκρατάτω βωμῷ Ο. VI, 70. ἀνά
βωμῷ Θεῶς Ο. XIII, 72. Θεῶ κτίσαιεν βω-
μὸν ἑναοργέα Ο. VII, 42. ἑστεφάνωσε βω-
μὸν Ο. IX, 120. βωμὸν παρ' Ὀλύμπιον Ο.
XI, 106. Θέμεν βωμὸν Ἀθῆναι Ο. XIII, 79.
παρ βωμὸν πατέρος Ἑλλανίου Ν. V, 10. πα-
τρὶ βωμῶν ἀγιοθέντων Ο. III, 29. στεφα-
νώματα βωμῶν I. III, 80. βωμοῦς ἐξ διδύ-
μους ἐγέγραφεν ἑορταῖς Θεῶν Ο. V, 5.
- Γ.
- Γᾶ. * ἐν βαθυκόλπου Γᾶς ἀέθλοισ Ρ. IX, 106.
κατὰ γᾶς δικάζει τις Ο. II, 65. ἀπὸ γᾶς
Ἐπειῶν Ὀπίοντος Ο. IX, 62. τὰςδ' ἐξ ἀλι-
πλάκτου γᾶς Ρ. IV, 14. βωλακίας νῦτον
γᾶς Ρ. IV, 229. γᾶς ἀγλαοκάρπου F. 73, 5.
ἔμοι ὀλίγον γᾶς δεδοται F. 126, 3. πατροφίας
ἀπὸ γᾶς ἀπὸ τε κτεάνων Ρ. IV, 290. γᾶς
ὀμφαλὸν παρ' ἀοιδίμων Ρ. VIII, 62. ὀφθο-
δίκαν γᾶς ὀμφαλὸν Ρ. XI, 10. ὁ κινήτηρ
γᾶς I. III, 37. ἐπήγει γᾶν F. 70. σχίσαις
γᾶν F. 148. γᾶν τε καὶ πόντον κατὰ Ρ. I,
14. ἐνερθ' ὑπὸ γᾶν Ρ. IX, 84. γᾶν φρά-
διωσε Ν. III, 25. τελευτῶν ἀπάντων γᾶν
ἐπιεσόμοτος Ν. XI, 16.
- * Γαδίρα. Γαδίρων τὸ πρὸς ζῶφον οὐ περατὸν
Ν. IV, 69.
- γαθίω. ἐν ἀρεταῖς γέγαθε Ν. III, 32. ἂν περὶ
ψυχᾶν γάθῃσεν Ρ. IV, 122.
- γαῖα. * Οὐρανὸς καὶ Γαῖα μήτηρ Ο. VII, 38.
* Γαῖας θυγάτηρ Ρ. IX, 17. * Ὀραισι καὶ
Γαῖα Ρ. IX, 62. γαῖα πατῶνται F. 97, 2.
κατὰ γαῖ' αὐτὸν ἔμαρψεν Ο. VI, 14. γαῖα
ἐν Θῆβαις ὑπέδεκτο κερυννωθεῖσα Ν. X, 8.
εὐκάρπιοι γαῖας μέτωπον Ρ. I, 30. συνοικι-
στήρα γαῖας ἐξδέξαι τεμενοῦχον F. 185. γῶ-
των γαῖας Ρ. IV, 29. γαῖας ὑπένερθεν Ν.
X, 87. ὑπὸ κείθεσι γαῖας Ν. X, 56. γαῖα
πεφύρσασθαι κόμαν Ν. I, 63. γαῖα κινδύσιμα
περὶ Ν. X, 35. γαῖαν κατακλῆσαι F. 74,
40. ἐς γαῖαν Ἰσθρίαν Ο. III, 26. ἔνδον θα-
λάσσης αὐξομένην παδῶθεν πολυβόσκον γαῖαν
Ο. VII, 63. διὰ γαῖαν τριχὰ δασσαμένοι
πατριάων Ο. VII, 75. ποίαν γαῖαν εὐχέαι
πατρίδ' ἔμμεν Ρ. IV, 97. ξείναν ἰκοίμαν
γαῖαν ἄλλων Ρ. IV, 118. γαῖαν ἀνὰ σφετέ-
ραν I. II, 27. γαῖας πάσας καὶ ἄλλος θῆναρ
I. III, 73.
- * Γαῖόχοος, Γεῖόχοος. Γαῖόχοος εὐδῖαν ἔπασεν
I. VI, 38. Γαῖόχοον παῖς ἀφθίτου Ἐτρο-
σίδα Ρ. IV, 33. μεγασθενῆς γαῖόχοος Πο-
σειδάων Ο. I, 25. εὐρύσθενεῖ Γεσσοῦ Ο.
XIII, 73.
- γάλα. μεμιγμένον μέλι λευκῷ σὺν γάλακτι Ν. III,
75. ἐς ἀμελῖν γάλακτος F. 73, 3. γάλα
λευκόν F. 147, 2.
- γαμβρός. γαμβρός Ἥρας I. III, 78. εὐδαίμονος
γαμβροῦ Θεῶν I. V, 24. νεανία γαμβροῦ Ο.
VII, 4. γαμβρὸν Ποσειδάωνα πεισίαις Ν.
V, 37. ὅσοι γαμβροὶ σπιν ἤλθον Ρ. IX, 126.
- γαμία. Ἀρμονίαν γάμεν Ρ. III, 91. ἔγαμεν
μίαν Νηρείδων Ν. IV, 65.
- γάμος. τεργνῶν γάμου τελευτῶν Ρ. IX, 68. Θεό-
μορον γάμου γέρας I. VII, 29. ἀμφὶ θέ-
τιος ἔρισαν γάμω I. VII, 37. ἑτοῖμον ἀπε-
φρόντισεν γάμον Ἰπποδάμειαν σχεδόμεν Ο.
I, 69. γάμον Ἀρμονίας F. 5, 6. ἀναβάλ-
λεται γάμον θυγατρὸς Ο. I, 80. Θέμιταν
γάμον αὐτῆ Ο. XIII, 51. ἄλλον αἰῆσεν γά-
μον Ρ. III, 13. κοινὸν γάμον γλυκῖν ἐν ἀλ-
λάλοισι μέλαι Ρ. IV, 222. ξυτὸν ἀρμόζουσα
Θεῶ κούρα τε μιχθέντα γάμον Ρ. IX, 13.
θυγατρὶ φύτεύων κλεινότερον γάμον Ρ. IX,
116. οἶον εὐρεν παρθένοισιν ἀκύντατον γά-
μον Ρ. IX, 118. γάμον δαίσαντα Ν. I, 71.
γάμον Θέτιος ἀλέγειν I. VII, 47.
- * Γανυμήδης. ἤλθε καὶ Γανυμήδης Ζητὶ τῶδε' ἐπὶ
χρέος Ο. I, 44. ὅρα Γανυμήδει πότμον ἀ-
λαίκε Ο. XI, 110. cf. F. 110.
- γάργ. Ο. I, 35. II, 21. III, 20. 38. IV, 1. 11.
VI, 8. 25. 49. 54. 90. VIII, 23. 61. IX, 30.
112. X, 19. XI, 3. 7. 13. 52. XII, 3. XIII,
6. 20. 47. 92. XIV, 5. 7. Ρ. I, 34. 41. 46.
82. 85. II, 9. 25. 38. 54. 79. III, 25. IV,
14. 43. 48. 68. 70. 102. 109. 118. 159. 209.
244. 247. 256. 263. 281. 286. V, 34. 49. 83.
VI, 32. VII, 9. VIII, 6. 36. 54. 76. IX, 118.
X, 7. 53. XI, 52. Ν. I, 26. 32. 53. 56. III,
3. 50. 62. IV, 22. 71. V, 31. VI, 17. 30.
VII, 9. 12. 24. 84. 98. VIII, 9. 20. 26. IX,
4. 13. 24. 27. 33. 46. X, 41. 46. 60. 62. 65.
XI, 34. 45. I. I, 47. 26. 47. II, 6. 33. III,
20. 41. 49. 53. 63. 67. V, 9. 54. 57. VI,
21. 27. 42. VII, 14. 29. 46. 70. καὶ γάρ
Ο. VIII, 56. Ρ. I, 10. IV, 181. IX, 43.
X, 59. Ν. I, 50. 67. VI, 35. I. II, 30. I.
IV, 4. 28. μὲν γάρ Ο. II, 53. VII, 23. Ρ.
IV, 272. VIII, 26. τε γάρ Ρ. IV, 148. IX, 29.

I. III, 51. ἀλλὰ γὰρ O. I, 55. VI, 54. P. IV, 32. N. VII, 30. 52. I. III, 34. VI, 16. ἢ γὰρ P. VI, 1. καὶ τοὶ γὰρ O. VII, 48. γὰρ τοι P. III, 85. N. VIII, 17. γὰρ ὦν I. II, 12. καὶ μὰ γὰρ ὄρκον N. XI, 24. γαυῶ. παγγλωσσίη ἀκρατὰ γαυρέτον Διὸς πρὸς ὄρκῳ O. II, 96. ἀλλάλοιον ἀμειβόμενοι γαυρὸν τοιαῦτα P. IV, 94. ἐμὸν γαυρὸν ἀπὸ Σπάρτας κλέος P. V, 72. ἀέθλα γαυρὸν O. I, 3. γλυκὺ τι γαυρέμεν N. III, 31. γαυρέμεν ἀμέρα ὅπλ' ἑωὴν βασιλῆα N. VII, 83. μήτιν γαυρῶν παλαγγῶν πολέμιόν τε O. XIII, 48. γαυρῶν εὐχος N. VI, 60. γαυρῶσμαι αἶσαν I. I, 34. γαστήρ. πολιὰς ἐξάντηεν γαστρός P. IV, 99. γαστρί ἀμύνων λυμὸν I. I, 49. γαστήριμαχον μακάρων τιν' εἶπεῖν O. I, 52. γάω. δαίμονια γεγάμεν εὐχίρα O. IX, 118. γε O. I, 78. 99. 105. II, 33. 102. III, 45. VI, 49. IX, 40. 82. XII, 5. XIII, 63. P. I, 70. III, 98. IV, 125. 243. 290. V, 57. VII, 10. IX, 96. 99. X, 11. XI, 44. 57. XII, 30. N. II, 11. 13. III, 17. IV, 4. 28. VI, 60. VII, 75. VIII, 10. 28. I. IV, 2. V, 3. 39. VII, 10. 15. 60. γε μάν O. XIII, 100. P. I, 17. 50. VII, 20. VIII, 50. I. III, 18. γε μὲν P. IV, 50. N. III, 79. X, 33. γεγάκω. φοῖβον αὐτὸν γὰ γεγάκειν πατρός O. VI, 49. γεγωνεῶ. Πίσσα με γεγωνεῖν πράσσει O. III, 9. Πυθιονίκιον γεγωνεῖν P. IX, 3. Θήρανα γεγωνεῖτον O. II, 6. γείτων. γείτων ὅτι μοι ὑπάντασε P. VIII, 61. γείτων' ἐμμεναι γείτωνι χάριμα N. VII, 87. γείτωνι πόνημα N. IX, 43. πόλην γείτονα P. I, 32. γείτονα προφάταν N. I, 60. I. I, 53. Τυνδαριδῶν βαθυδόξοι γείτονες P. I, 66. φθοριεῶν τις γειτόνων O. I, 47. γειτόνων πολλοί P. III, 35. γελανῆς. καρδίη γελανεῖ O. V, 2. θυμῷ γελανεῖ P. IV, 181. γελᾶω. γελᾶ P. X, 36. I. I, 68. ἀγανῆ χλαρὸν γελᾶσσαις P. IX, 39. γέλως γλυκὺς ὤρσεν χάριον P. VIII, 89. γενεά. ἀκούσας αὐτὸς Τυροῦς γενεῖ P. IV, 136. παλαίφατος γενεῖ N. VI, 32. Ἀλκιμίδα κλειτὰ γενεῖ N. VI, 63. γενεῖ Μιδύλου F. 198. πότμον ὄρφανὸν γεγεῖς O. IX, 65. Ἀλμπανος εὐιάθλου γενεῖς ὑπερ I. V, 3. ἐβδόμη καὶ σὺν δεκάτῃ γενεῖ P. IV, 10. πατρὶ τῷ κοινῶν τε γενεῖ P. VI, 15. γενεῖ ὀπλοτέροισιν P. VI, 40. Ἀλκιμανιδῶν ἐρωθερεῖ γενεῖ P. VII, 2. ἱερῷ γενεῖ P. X, 42. γλυκυστάτη γενεῖ χάριον πορῶν P. XI, 57. πορῶν γενεῖ ὕμνον I. III, 39. ἀστῶν γενεῖ I. VI, 29. οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεῖν O. VI, 51. Λοκρῶν γενεῖν O. X, 15. κοῦρας γενεῖν ἔξερωτάς P. IX, 44. ἵκει' ἐς κείνου vol. II. p. II.

γενεῖν N. X, 14. γενεῖν Κλεονίκου ἐκμαθῶν I. IV, 62. γενεῖν πατραδελφεοῦ οὐ κατελέγει I. VII, 65. γενεῖς ἀνδρῶν N. XI, 33. γενεθλίος. ὄξειαν ὁ γενεθλίος ἀκτίων πατήρ O. VII, 70. δαίμων γενεθλίος O. XIII, 101. Ζεὺς ὁ γενεθλίος P. IV, 167. Ζητὴ γενεθλίω O. VIII, 16. γένειον. λάχλαι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον O. I, 68. γενετειρα. Βιλεθνυι, γενετειρα τέκνων N. VII, 2. γέννα. Ἡρακλῆος εὐρυσθενεῖ γέννα O. VII, 23. εἰπέ γένναν P. IV, 100. εὐδαίμονα γένναν F. 58, 8. antistr. γενναῖον λῆμα P. VIII, 46. γεννάω. ὅθεν γεγενναμένοι P. V, 74. γένος. γένος Ἰαμυιδῶν O. VI, 71. ἀνίγες Ἐνοσίδα γένος P. IV, 173. γένος Εὐφάμου φυτευθῆν P. IV, 256. ἐξ Ἄλκιμου γένος ἦρωος δευτέρος P. IX, 14. γένος Ἡρακλεῦς P. X, 3. ἐν ἀνδρῶν ἐν θεῶν γένος N. VI, 1. γένος φέρειν τοῦτό οἱ γέρας N. VII, 39. θεῶν κιστόν γένος N. X, 54. ἱερὸν γένος ἀνδρῶν F. 5. γένος νέον ἀνδρῶν F. 74, 11. φιλομαχον γένος ἐκ Περγασίας F. 142. ἐπιχθόνιον γένος ἀνδρῶν F. 232, 3. σφίσι λοιπῷ γένει O. II, 17. σφί γένει O. VIII, 83. γένει φίλω σὺν Ἀτρείος O. XIII, 56. Βίττον γένει P. V, 124. Αἰακῷ γένει τε N. III, 27. ὀμόδαμος Σπαρτῶν γένει I. I, 30. γένος ἀργίον O. II, 46. ἴκαμαι πρὸς ἀνδρῶν καὶ γένος O. VI, 25. γένος ἀμὸν ὀλέσσαι P. III, 41. κριτὸν γένος P. IV, 51. Φόρκαϊο μαύρωσεν γένος P. XII, 13. ματρῶν πολλῶν γένος N. X, 37. ἐς γένος αὐτῷ N. IV, 68. γένος. φάρμακον τίνων ἀμφὶ γένει O. XIII, 82. δρακόντος εἶχετο λαβροτάτην γενεῖν P. IV, 244. Εὐνάλας ἐκ καρπαλιμῶν γενεῖν χρημφθέντα γόνον P. XII, 20. ἀνδρῶσιν γενεῖσι F. 217, 3. οὐπω γένει φαίλων τέρεϊναν ματέρ' οἰνάνθας N. V, 6. ἀπὸ ξανθῶν γενεῖν (γνάθων) P. IV, 225. γεραιος προπάτωρ N. IV, 89. γεραιῶν. βαμῶν ἐγέραιεν ἑορταῖς θεῶν O. V, 5. Αἰακίδης ἐγέραιεν N. V, 8. γεραιεῖτε μιν I. VII, 63. Ἀκράγατα γεραιῶν O. III, 2. δάμον γεραιῶν P. I, 70. εὐάρατον ἀνδρα γεραιῶν I. II, 17. σὲ γεραιόντες N. XI, 5. γέρας. ὦτιν σὸν γέρας ἴσπητ' ἀγλαδὸν O. VIII, 11. μέγιστον ψεύδει γέρας ἀνέταται N. VIII, 25. γέρας τηλέφαντον F. 1. Ὀλυμπία γέρας ἔδκετο O. II, 54. εἰ κεφαλῇ γέρας εὐσεύθι O. VII, 68. νῦν αὐτῷ γέρας Ἀλκιμῆδων O. VIII, 65. ἔχει αἰδοιότατον γέρας μινύμενον φρενί P. V, 18. ἀρωιδάριον γέρας ἀμφεβαλε κόμαις P. V, 31. τοῦτο ὄβεν γέρας P. V, 124. Μεγάροισ ἔχεις γέρας P. VIII, 82. γένος φέρειν τοῦτό οἱ γέρας N. VII, 40.

- ἔχοιεν γέρας N. VII, 101. τεύχων τὸ μὲν ἀρματι τεθρόπην γέρας I. I, 14. ἐν Θήβαις γέρας ἔχει I. IV, 36. δπάσαι γάμου γέρας I. VII, 39.
- γερασφόρος. οὐδ' ἐν ἀνδράσι γερασφόρον οὐτ' ἐν θεῶν νόμοις P. II, 43.
- γέρων. Μεσσηνίου γέροντος φρήν P. VI, 35. ἀλιόιο γέροντος λόγον P. IX, 97. γέροντα ξέρον Στράβιον ἐξέκετο P. XI, 34. βουλαὶ γερόντων F. 213.
- γείω. γεύεται ἀλκῆς P. IX, 61. μυριάδ ἀρετῶν ἀτελεῖ νόω γεύεται N. III, 40. εἰ γεύεται ἀνδρός ἀνήρ τι N. VII, 86. ἕμνων γεύεται I. IV, 22. γευόμενοι στεφάνων O. I, 21. πόρων ἐγεύσαντο N. VI, 25.
- γέφυρα. πότου γέφυρ' ἀκάματος N. VI, 40. γέφυραν ποτιῶδα πρὸ Κορίνθου τειχέων I. III, 38.
- γεφυρόν. γεφυρόσεν Ἀτρεΐδαισι νόστον I. VII, 51. γηραιὸν μέρος ἀλικίας P. IV, 157.
- γηραλέων γλεφάρων P. IV, 121.
- γῆρας. νόσοι οὐτε γῆρας κέμαται ἱερᾷ γενεᾷ P. X, 41. ἐκ πόνων πρὸς γῆρας αἰὼν ἀμέρα N. IX, 44. μένος γῆρας ἀντίπαλον O. VIII, 71. ἤβη λιπαρῶ τε γῆραὶ εὐδαίμονα βίοντον ἀρμόσασιν N. VII, 99. ἀνώνημον γῆρας ἔφοι O. I, 33. φέρειν γῆρας εὐθύνον ἐς τελευτήν O. V, 82. θάνατον φωνῶν καὶ γῆρας ἀπεχθόμενον N. X, 83. γῆρας δεξιόσθαι πολίων I. V, 13. ἔκαλος ἐπιεμι γῆρας I. VI, 41.
- γηροτρόφος ἑλλπς F. 233.
- * Γηρόνης. Γηρόνα κύνες I. I, 13. σὲ αἰνέω Γηρόνα F. 49, 1. ἐπεὶ Γηρόνα βῆας ἤλασεν F. 151, 6.
- * Γίγας. βασιλεὺς Γιγάντων P. VIII, 17. Γιγάντεσσι μύχων ἀντιτάσσειν P. I, 67. Γίγαντας ὄς ἐδάμασας N. VII, 90.
- γίγνομαι. σὺν ὕμιν τὰ τετραπὰ πάντα γίγνεται βροτοῖς O. XIV, 6. χόλος θεῶν οὐκ ἀλίθιος γίγνεται P. III, 12. δυσπαλῆς γίγνεται IV, 273. εὐδαίμων καὶ ἕμνητός γίγνεται σοφοῖς P. X, 22. τιμὴ γίγνεται N. VII, 31. θαρσαλέα φωνὰ γίγνεται N. IX, 49. οὐ πάγος οὐδὲ προσίτης ἄ κλειθεὸς γίγνεται I. II, 33. δεύτερον ἄμαρ τέμ' ἀέθλων γίγνεται I. III, 86. αἰὼν ἀσφαλῆς οὐκ ἔγεντο παρὰ Πηλεῖ P. III, 87. ἔγεντο βιατῆς Ἀντίλοχος P. IV, 28. ὄς ὑπέρτατος Ἀγχιμαῶν υἱέων γένητο N. VI, 23. κείνον γένει' ὀξύτατον ὄμμα N. X, 62. ἀγαθοὶ καὶ σοφοὶ ἐγένοντο O. IX, 31. ἄλλαι δὲ ἐγένοντο χάρμαι O. IX, 92. ἐν χρόνῳ ἐγένει' Ἀπόλλων F. 114. ἐκ δ' ἐγένοντο στρατός P. II, 46. ἵπποτρόφοι ἐγένοντο I. III, 32. πατὴρ διδυμῶν γέγοντο θύγατρεις I. VII, 17. σῶφρονες ἐγένοντο I. VII, 25. εἰ μὴ θεὸς ἀγχιμόσσει κυβερνατῆρ γένηται P. IV, 274. ἐξοχώτερος γένηται N. III, 68. πόνων οἱ σὺν νεότατι γένηται καὶ
- δικῆ N. IX, 44. γένοιο ἀφθόνητος O. XIII, 25. γένοιο καλὸς τις P. II, 72. λάθρα γένοι' ἄν O. II, 20. μὴ ἀτελής γένοιτο P. V, 62. ἐπάκοος γένει O. XIV, 15. θεὸς γενέσθαι O. V, 24. γενέσθαι ὑπέρτερον P. II, 60. ματρώπολι γενέσθαι P. IV, 20. πλείονα γενέσθαι N. VII, 21. πρὶν γενέσθαι Καδυεῖων ἔριν N. VIII, 51. Ζεὺς γενέσθαι I. IV, 16. πεμπταῖον γεγεναμένον O. VI, 53.
- γιγνώσκω. Νίστορα γιγνώσκωμεν ἐξ ἐπέων P. III, 114. λύραι μολπαὶ τὲ νιν γιγνώσκοντι O. VI, 97. γίγνωσκε δ' ἐπιγομένους P. IV, 34. τὸν οὐ γίγνωσκον P. IV, 86. χαλκὸς ἔγνω μιν O. VII, 83. ἐσέλθοντ' ἔγγον ὀφθαλμοὶ P. IV, 120. ἔγγων Ἰόλαον οὐκ ἀτιμάσαντὰ νιν Θῆβαι P. IX, 82. φθέρημα πύγκοιον Πολυμναστοῦ ἔγνωκας F. 190. ἔγγωνεν εὐ νιν P. IV, 287. γνώσομαι τὰν ὀλβίαν Κόρινθον O. XIII, 3. γνώθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν P. IV, 263. γνώθαι δ' ἐπειτ' εἰ φεύγομεν O. VI, 89. καλὰ γιγνώσκοντα P. IV, 288. γνώους Ἰσχυρος ξειλίαν κοίταν P. III, 31. γνώτα τὸ παρ ποδός P. III, 60.
- γλάω. τὸ σαυτοῦ μέλος γλάεις F. 64.
- * Γλαῦκος. ἐκ Λυκίας Ἰλαῖνον ἐλθόντα τρώμεον Λαυασὶ O. XIII, 58.
- γλαυκός. γλαυκοὶ δράκοντες O. VIII, 37. γλαυκόχροα κόσμον ἑλαίας O. III, 13.
- * Γλαυκῶπις. ὅπασε τέχων πᾶσαν ἐπιχθονίαν Γλαυκῶπις O. VII, 51. Διομήδεα ξανθὰ Γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν N. X, 7. κόραν γλαυκῶπιδα N. VII, 96.
- γλαυκῶψ. γλαυκῶπα ποιμιλόνοτον ὄρνιν P. IV, 249. γλαυκῶπες δράκοντες O. VI, 45.
- γλαφυρός. ἄρμασι γλαφυροῖς N. IX, 28.
- γλέφαρον. γλεφάρων ὑψόθεν O. III, 12. νεφέλαν γλεφάρων κλαῖτρον P. I, 8. δάκρυα ἐκ γηραλέων γλεφάρων πομφόλυξαν P. IV, 121. ἐπὶ γλεφάρου ὕπνον ἀναλίσοισα P. IX, 25. ἐπὶ γλεφάρου νεῦσαν ἀθανάτοισιν I. VII, 45. παρθενηῖοις παιδῶν ἐπίλοισα βλεφάρου (γλεφάρου) N. VIII, 2.
- γλυκερός. νόστου γλυκεροῦ P. IV, 32. γλυκεραῖς εὐναῖς P. IX, 12. γλυκερώτερος ὄμα F. 266.
- γλυκός. γλυκὺς ἡμέρος O. III, 35. γλυκὺς κρητῆρ αὐδαῶν O. VI, 91. γλυκὺς αὐλὸς ἀναπασσει χάριν O. XI, 98. γλυκὺς μισθὸς ἀνθρώποις I. I, 47. γέλως γλυκὺς ὄρσεν χάριν P. VIII, 89. γλυκεία φρήν P. VI, 52. ἀνάπανσις γλυκεία ἐν παντ' ἔργῳ N. VII, 52. γλυκὺ λύτρον συμφορᾶς O. VII, 77. γλυκὺ τέλος P. X, 10. γλυκὺ πόλεμος F. 76. γλυκὺ τραγύλιον F. 94. γλυκεία ἑλπίς F. 233. γλυκὺ τι κλεπτόμενον μέλημα Κύπριδος F. 237. γλυκείας Ἀφροδίτας O. VI, 35. στεφάνων ἄωτον γλυκὺν O. V, 1. γλυκὺν καρπὸν φρενός O. VII, 8. γλυκὺν διστόν O. IX, 12. γλυκὺν βίοντον P. II, 26. γλυκὺν πό-

- ῥον** P. IV, 154. **γλυκὴν γάμον** P. IV, 223. **γλυκὴν κίπρον Ἀφροδίτας** P. V, 24. **γλυκὴν ἕπνον** P. IX, 24. **γλυκὴν ἔμνον** N. IX, 3. **γλυκὴν νόστον** N. IX, 22. **γλυκὴν κόμου προφάταν** N. IX, 50. **ἀγγελίαν γλυκείαν** O. IV, 6. **εἶχαν τεργῶν γλυκείαν** O. XIII, 110. **ὄπ' ἔμην γλυκείαν** P. X, 56. **εὐφροσύναν γλυκείαν** I. III, 10. **γλυκείαν μόχθων ἀμοιβὴν** N. V, 48. **γλυκείαν ὄργαν** I. II, 36. **γλυκὸ μέλος** O. XI, 3. **ψειδὸς γλυκὴ** P. II, 37. **γλυκὴ τι** N. III, 31. I. VII, 8. **τὸ γλυκὴ** I. VI, 48. **γλυκεία φόρμιγξ** N. IV, 44. **γλυκεῖ' αἰοιδί** N. V, 2. **γλυκείαι αἰοιδί** I. II, 7. **τὰ γλυκεία πάντα καὶ τεργῶ** O. XIV, 6. **ἔτε γλυκύτεραν ὕδον λόγων** O. I, 109. **γλυκυστάτα γενεῆ** P. XI, 57. **γλυκυστάταις φροντίσιν** O. I, 19.
- γλώσσα.** τὰ μὲν ἀμετέρα γλώσσα παιμαίνειν ἐθέλει O. X, 9. ὅτι γλώσσα φρενὸς ἐξέλιον N. IV, 8. ἀρτιεπὴς γλώσσα τοξέυματ' ἔχει P. IV, 52. γλώσσα σὺν ἔξω φρενῶν I. V, 68. ἀπὸ γλώσσας φθέγγατο O. VI, 13. ἀμετέρας ἀπὸ γλώσσας εἰσάσθαι ἔπος P. III, 2. πολιατῶν καὶ ξένων γλώσσας ἄατον I. I, 51. δόξαν ἔχει ἐπὶ γλώσσα ἀκόνας λιγυρῆς O. VI, 32. ἀτιμότεραν γλώσσαν ἀπεθῆκατο ἐν παῖδων γυίοις O. VIII, 69. φέροις ἄσται γλώσσαν O. IX, 45. τόλμα μοι γλώσσαν ὀρνύει λέγειν O. XIII, 12. ἀψευδεὶ πρὸς ἄκμονε χαλκευε γλώσσαν P. I, 86. ὄσφρανίζει κακὰν γλώσσαν φαινεῖς ὄπός P. IV, 283. γλώσσῶν σφιν ἀπέπεικεν ὑπερποντίαν P. V, 59. γλώσσαν θάρσος τε ταπύπερος αἰετός P. V, 111. ἔμην γλώσσαν ἐφύρα κελადῆτιν N. IV, 86. ἀκονθ' ὡτε ὄρασι θῶαν γλώσσαν N. VII, 72. ἀμπλόκιον καλύψαι ἀλλοτρίαισι γλώσσαις P. XI, 27.
- γνάθος.** φλόγ' ἀπὸ ξανθῶν γνάθων (γενῶν) πνεῦν P. IV, 225. αἰνιγμα παρθένου ἐξ ἀγρῶν γνάθων F. 165. ὠκείας γνάθους ἀμφελέξασθαι N. I, 42.
- γναμπτοῖς δρόμοις** I. I, 57.
- γνησίαις ἀρεταῖς** O. II, 12.
- γνώμα.** σφετέρας γνώμας ἀταρβῆτοιο πειρώμενος P. IV, 84. ἐμπυλὴν γνώμας P. VII, 32. εὐσεβεῖ γνώμα O. III, 43. καθυρῆ γνώμα O. IV, 18. γνώμα πιδῶν P. III, 28. ἀποτρόπων γνώμα σεσισμέμον P. VIII, 98. οὐ γνώμα θέτο διπλῶαν βουλάν N. X, 89. κυβερνατῆρος γνώμα πεπιθῶν πολυβοῦλον I. III, 90. μέτρα γνώμα διώκων I. V, 67. παρὰ γνώμαν O. XII, 10. γνώμαν πολύστροφον F. 233. γνώμαν κενεῶν σκότω κυλίνδει χαιμαπετοῖσαν N. IV, 40. μὴ γνώμας φθογεραῖσι φέρειν κόμπον I. I, 45.
- γνωτὰ Θεταῖο** ἀεῖδα N. X, 31.
- γνωτά.** τριταῖον ἐν γοναῖς κείων φτερεθῆντες P. IV, 143. ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φτερεῖται
- N. VII, 84. ἀλοχον μετήιδεν Ἰρακλείοις γοναῖς I. VI, 7.
- γορεῖς.** τιμῆς ἀμείρειν γονέων βίον P. VI, 27. ἐλπίδες ὀκηρότεροι γονέων N. XI, 22.
- γόνος.** Θέτιος γόνος O. IX, 82. κλέπτουσα Θεοῖο γόνον O. VI, 36. δημοδαμον κτησάσθαι λιθῶνον γόνον O. IX, 49. γόνον πατέρον F. 45, 10. τέκεν γόνον ὑπερφύλον P. II, 42. γόνον εὐθυμίδοντα Κρόνον P. III, 4. ἐξαιρετον γόνον ἰδῶν κάλλιστον ἀνδρῶν P. IV, 123. γόνον οἱ φέρτερον αἰταλλεν N. III, 55. φέρτερον γόνον οἱ ἀνακτα πατρός τεκεῖν I. VII, 33.
- γόνυ.** γονάτων ὀρνῶν N. V, 20. Διακοῦ σεμνῶν γονάτων ἀπτομαι N. VIII, 13. ἐν γονυσαι πυγόντα Νίκας I. II, 26.
- γός.** ὄρσεν ἐκ Ἀνασῶν γόνον P. III, 103. ἐκ γονῶν χριμφθέντα μιμήσασαι' ἐρικλάγκταν γόνον P. XII, 21.
- * **Γοργῶ.** τῆς ὀριώδεος υἱὸν Γοργόνος O. XIII, 61. τὰ Περσεὸς ἀμφὶ Μεδούσας Γοργόνος N. X, 4. ἐπεφρον Γοργῶνα P. X, 46. Θρασειῶν Γοργόνων θρηνον P. XII, 7.
- γονός.** ἐν γονοῖς Ἀθαγῶν I. III, 43.
- γραμμῆ.** ποτὶ γραμμῆ P. IX, 122.
- γράφω.** ἂν Ὀρδωσίᾳ ἔγραψεν ἰράν O. III, 32. πότμος ἔγραψε δρυμῆν ποτὶ στάθμαν N. VI, 7. πόδι φρενὸς ἀμῆς γέγραπται O. XI, 3.
- γυάλον.** Πυθῶνος ἐν γυάλοις P. VIII, 66. ὑπὸ κενθσει γαίαις ἐν γυάλοις Θεράπνας N. X, 56.
- γυιαρκῆς.** κωδυνιῶν γυιαρκῶν P. III, 6.
- γυιοδάμας.** ἐν γυιοδάμας I. IV, 66.
- γυῖον.** πρὶν ἄλλω γυῖον ἐμπεσεῖν N. VII, 73. δέδεται ἀναιδεῖ ἐλπίδι γυῖα N. XI, 46. γυῖων ἀέθλοις P. IV, 253. σθένει γυῖων N. V, 39. ἐν τέτραισι παῖδων γυῖοις ἀπεθῆκατο νόστον καὶ ἀτιμότεραν γλώσσαν καὶ ἐπίκρηφον οἶμον O. VIII, 68. γυῖοις περάπτων παντόθεν φύμακα P. III, 52. ἀρμύζουσα θαπητοῖσι γυῖοις P. IV, 80. μαλθακῆ τέγγει γυῖα N. IV, 5. χθονὶ γυῖα καλύψαι N. VIII, 38.
- γυιοπέδα.** ἐν ἀφύκτοις γυιοπέδαῖς πεσῶν P. II, 41.
- γυμνασίους τέρπονται** F. 95, 4.
- γυμνός.** τούτων γυμνός κάπος O. III, 25. γυμνὸν σταδίον P. XI, 49. γυμνὸν φάσαγον N. I, 52. γυμνοῖσι σταδίους I. I, 23.
- γυνά.** γηλῆς γυνά P. XI, 22. θυμὸν γυναικὸς καὶ μεγάλων δύναν P. IV, 31. Λιβύσας ἀμφὶ γυναικὸς ἔβαν P. IX, 109. Ἐριφύλαν δόντες Οἰκλειῶν γυναικῶν N. IX, 17. Λαιναῶν γυναικῶν ἔλυσεν ἐξ ἀτιμίας O. IV, 22. ἀλλοδαπῶν γυναικῶν ἐν λέξει P. IV, 50. γυναικῶν Καδμεῖαν F. 45, 11. κακῶσι γυναικῶν P. IV, 113. Λαιναῶν ἔθνη γυναικῶν ἀνδρῶσόνων P. IV, 252. ἀνδρῶσι καὶ γυναιξίν P. V, 64. ἀρχῶν ξυνάορον ξυναιξίν F. 81, 9. ὄθι τρῖοι γυναιξὶ μίσχορται F. 215. γυναιξίν κυλλικόμοισιν N. X, 10.

- ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον βέλους πλάζε γυναικας N. 1, 49.
- γυναικείως γυναικείον στρατόν O. XIII, 86. γυναικίω φράσει ψυχῶν φορεῖται F. 83, 2. antistr.
- Δ.
- δάξομαι. Ξίφεισιν προγόνων τιμὰν δάσασθαι P. IV, 148.
- δαιδάλεος. δαιδαλέαν φόρμιγγα P. IV, 296. δαιδάλειον ὄργανον F. 73, 6.
- δαιδάλλω. πόλιν εὐνοροῖσι δαιδάλλειν O. V, 21. πλούτος ἀρεταῖς δεδαυμένος O. II, 53. δεδαυμένοι ψιδέσθαι μῦθοι O. I, 29. δαιδαλέντι ἁοιδαῖς P. IV, 296.
- δαίδαλος. δαιδάλο μαγίχη N. IV, 59. ὁπόσα τεκτόνων δαιδαλ' ἄγων P. V, 36.
- δαιδαλόω. Ξένου δαιδαλωσέμεν ὕμνων πρυγαῖς O. I, 105.
- δαῖζω. συμφορᾷ δεδαυμένοι P. VIII, 91. ἐκ βελίων δαιζέει P. VI, 33.
- δαιμόνιος. δαιμόνιον πόδα O. VI, 8. κίονα δαιμόνια O. VIII, 27. δαιμονία γεγάμεν εὐχεῖρα O. IX, 118. βόλκα δαιμονίαν P. IV, 37. δαιμόνιοι τροφοί P. II, 2. δαιμονίαις ἀρεταῖς N. I, 9. δαιμονίωσι φόβοις N. IX, 27.
- δαίμων. δαίμων F. 110. Ξεινοδόκησε δαίμων F. 278. φανσίμβροτος δαίμων Ἐπειονίδας μέλλον ἐντελεῖν φυλάξασθαι χρεῖος O. VII, 39. εἰ δαίμων γενέθλιος ἔρποι O. XIII, 101. δαίμων ἔτερος ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμύσατό μιν P. III, 34. οἰοπόλος δαίμων ἐπῆλθεν P. IV, 28. δαίμων ἄλλοτ' ἄλλον ὑπερθε βαλλων P. VIII, 79. ἐξετελεύτασε δαίμων P. XII, 30. τίς ἄνδρας δαίμων ἀπ' Οἰνώνας ἔλασεν N. V, 16. σὺν τῷ οἰ δαίμων φτυεῖ δόξαν I. V, 11. δαίμων αἴσος I. VI, 43. τύχη δαίμωνος O. VIII, 67. Ξενοφάντες εὐθύνε δαίμωνος οὖρον O. XIII, 27. δαίμωνος ὀρνύτος P. X, 10. κρίνεται ἀλλὰ διὰ δαίμονος ἀνδρῶν I. IV, 12. ἀγαθοὶ καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἀνδρες O. IX, 30. τὸν ἀμφέποντ' αἰεὶ φρασὶν δαίμων' ἀσκήσω P. III, 109. Λιὸς τύπος κνβερεῖ δαίμον' ἀνδρῶν P. V, 123. ἀμφὶ δαιμόνων φάμεν καλά O. I, 35. δαιμόνων βουλεύσιν O. VI, 46. I. III, 37. δαιμόνων φρένας P. I, 12. τὰ ἰοικότα παρ δαιμόνων μαυτινέμεν P. III, 79. λαχὼν πρὸς δαιμόνων ὄλβον N. IX, 45. καὶ δαιμόνεωσι δικας ἐπέθεινε I. VII, 24.
- δαινύμαι. πάντων δαινυμένων I. V, 34.
- δαίσιος. δαίων ὑπερτεροί N. IV, 38. δαίσιον ἔλκει ὄψαν N. VIII, 28.
- δαῖς. δαιτὸς μοῖρα P. IV, 127. Ἄπολλον, τεῖ ἔν δαιτὶ P. V, 80. ἐποψόμενος δαῖτα κλυτίων O. VIII, 82. ἐν δαῖθ' ὅς ἐπιστεφάνωσε βωμόν O. IX, 120. δαῖτα πορσύνοντες I. III, 79. οὔτε γὰρ θεοὶ Χαρίτων ἀτερ κοιρανίαντι χροῦς οὔτε δαῖτας O. XIV, 9. θεῶν δαῖτας προσέπτυκτο πάσας I. II, 39.
- δαΐφρων. Ἀλκμήνα δαΐφρων P. IX, 87.
- δαΐω. παρ' οἷς δαΐσατο Περσεύς P. X, 31. θεοὶ δαΐσατο παρ' ἀμφοτέροις P. III, 93. δαΐσατο πυραὶ φάτας N. IX, 24. γάμον δαΐσατα N. I, 72. ἐν παρ' ἰσλὸν πῆματα σῆνδο δαΐονται βροτοῖς ἀθάνατοι P. III, 81.
- δάκνω. ἄρας ἕκατι δαχθεῖς F. 88, 1. ep.
- δάκος ἀδινὸν κακαγοριῶν φεύγειν P. II, 53.
- δάκρυ. ἐκ γλεφάρων πομφόλυξαν δάκρυα P. IV, 121. θερμὰ τέγγων δάκρυα N. X, 75. δάκρυα ξανθὰ λιβαίνου F. 87, 2.
- * Δάλιος. Δάλιον ξείνον P. IX, 10.
- * Δάλος. κρηναὶ Δάλος I. I, 4. τοξοφόρον Δάλου θεοδμάτας σκοπὸν O. VI, 59. Δάλου ἀνάσσειν P. I, 39. Δάλου κασιγνήτα N. I, 4. ἀντε Δάλον κικλήσκουσιν F. 58, 4. str.
- * Δαμάγητον ἀδόνητα Δέκα O. VII, 17.
- * Δαμάω θύων ταύρον πατρὶ δεῖξον O. XIII, 66.
- δαμαλίζω. μὴ ἀνέμων καταπνοᾷ δαμαλίζω χροῦν P. V, 121.
- δάμαρ. δάμαρτος Ἰπολύτας Ἀνάστον N. IV, 57. Μενέλα δάμαρτα κομίσει N. VII, 28.
- δαμασιμβρότου οὐχιάς O. IX, 85.
- δαμασιφρονα χροῦσόν O. XIII, 75.
- * Δαμάτηρ. Δάματρος ἄλλος I. I, 57. χαλκοκρότου παρέδρον Δαμάτερος I. VI, 4. φοινικοπέζην ἀμφέπει Δάματρα O. VI, 95.
- δαμάω, δαμάζω. δάμασος καὶ κείνονος O. XI, 31. δάμασε θήρας N. III, 22. ἦβαν οὐ δάμασεν I. VII, 70. ἀγῶνα δάμασας ἔργω P. VIII, 84. Γίγαντας ἐδάμασας N. VII, 90. ἐδάμασσε πώλους P. II, 3. φάτας δόλω δαμάσασαι O. IX, 99. ἐτέρω λέξει δαμαζόμενα P. XI, 24. δαίμων ἐδαμάσατο μιν P. III, 25. ὑπὸ χαρμῶτων πῆμα δαμασθέν O. II, 22. Στρακοσίω ἀρχῇ δαμασθέντες P. I, 73. δαμάθεν κερωνῶ τῶξοισι τ' Ἀπόλλωνος P. VIII, 18. δαμείσα τῶξοισιν ὑπ' Ἀγρέμιδος P. III, 9. δαμείνα φρένας ἰμέρω O. I, 41.
- δαμνάω. δάμνεται φρένα F. 243, 3.
- * Δαμοδία F. 19.
- δαμόρμαι. γλυκὺ τι δαμοσόμεθα I. VII, 8.
- δάμος. δάμον Ἐπερβορέων O. III, 17. ἄγων ἐς φάος τόνδε δάμον ἀστῶν O. V, 14. δάμον γεραίρων τράποι ἐφ' ἄσυχλον P. I, 70. δάμον οἰτρύνει ποτὶ βουδύσταν N. X, 23.
- δαμοτας. ἐν δαμοταῖς N. VII, 65.
- * Δαμοφίλος P. IV, 231.
- * Δανάω. Δανάω παῖς P. X, 45. υἱὸς Δανάω P. XII, 17. Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάων τι μολών N. X, 11. F. 141.
- * Δαναοί. Γλαυκὸν τρόμεον Δαναοὶ O. XIII, 58. τῆ καὶ Δαναοὶ πονήσαν N. VII, 36. Ὀδυσσῆ Δαναοὶ θεράπευσαν N. VIII, 26. ὡς ἐπὶ Δαναῶν γῶν P. III, 103. ἐκ Δαναῶν ἄνατοῦ P. VIII, 54. Ξανδοκομῶν Δαναῶν μαγι-

- στοι N. IX, 17. ἱπποδάμων Δαναῶν F. 177. τελευτάσαν πόνουσ Δαναοῖς P. I, 54. σὺν Δαναοῖς P. IV, 48. ἀλλήντας Δαναοὺς τρέψαις ἀλλασιν πρῦμαις ἔμβαλεν O. IX, 77.
- * Δαναός. Δαναοῦ πόλιν πενήτηκοντά τε κορῶν N. X, 1. ἄκουσεν Δαναὸν ἐν Ἀργεῖ, οἶον εὔρεν τεσσαράκοντα καὶ ὀκτώ παρθένοιω γάμον P. IX, 116.
- δαπάνα. πόνοσ δαπάνα τε μάργαται O. V, 15. δαπάνα ἵππων χαίρον I. III, 47. δαπάνα χαρῆς καὶ πόνω I. V, 9. ὅποσαι δαπάναι ἐλπίδων I. IV, 64. λυτήριον δαπανῶν P. V, 106. μὴ κάμνε λίαν δαπάναις P. I, 90. δαπάναις τε καὶ πόνοις I. I, 42.
- δάπεδον. ἐν Πυθίοισι δαπέδοις N. VII, 34. σεμνοῖς δαπέδοις ἐν Ἀδριαστείῳ γόμφω N. X, 28. γάπεδον (δάπεδον) ἂν τότε N. VII, 83.
- δάπτω. Τελαμώνος δάφην νιδόν N. VIII, 23. κέρον σῆς οὐ δάπτει F. 243.
- * Δαρδανίδας. Δαρδανίδα Πριάμου P. XI, 19. Δαρδανιδῶν ὀλίβων ἠμαίνυμε F. 86.
- * Δάρδαροι. θεοκίτυπον ἀλαλὰν Φρυγῶν Δαρδάρων τε N. III, 58.
- * Δάρδαρος. Δαρδάρου τειχέων O. XIII, 54.
- δαρον N. IX, 30.
- δάς αἰθόμενον F. 48.
- δάσκιος. ἐν δασκίοισιν πατήρ F. 168.
- δατέομαι. χθόνα δατέοντο O. VII, 55.
- δάφνη. δάφνη χρυσία κόμας ἀναθήσαντες P. X, 40.
- δαφροῖς. δαφροῖν ἄργων N. III, 77.
- δάω. ἐπεὶ Φήρες δάειν βίβαν οἶνον F. 147. σαφὰ δαίς ἄτε οἱ ἔχραον O. VII, 91. δαέντι O. VII, 53.
- δέ, ubi vis. δέ καὶ F. 235. F. 242, 3.
- δέϊ. δέϊ μ' ἐλθεῖν O. VI, 28.
- δαῖδα. πατρός χόλον δαίσασις N. V, 62. δαίσαντες ὕβριον P. IV, 112.
- δείκνυμι. ἐν ἀνείροισι δείκνυσι χαλεπῶν κρῖσιν F. 96, 5. ἐς μέσον χροῖ δεικνύμαι F. 171, 4. πείρατ' ἀείθλων δείκνυεν P. IV, 220. ἀγλαῖαν ἔδειξεν P. VI, 46. χρυσός ἀγγὰς ἔδειξεν N. IV, 83. δέϊξεν Κοιρανίδα τελευτῶν πράγματος O. XIII, 72. πατρὶ δαῖξόν μιν O. XIII, 66. ἔμφρονι δέϊξαι μάθειν O. IX, 80. ἔδειξαν ἀπέπεισιν ἀρετῶν Ἀχιλλέος I. VII, 47. Θεοῦ δαῖξαντος F. 75, 1.
- δαῖμα. δαῖμα παροικόμενον ἔπαισε μέριμναν I. VII, 12. κλέπτων θυμῷ δαῖμα P. IV, 97. περὶ δαῖματι φύγον P. V, 58.
- * Δαίτης. Δαίτης δισσῶν σταδίων ἀγάλμα N. VIII, 16.
- * Δεινομένειος. Δεινομένειε παῖρ P. II, 18.
- * Δεινομένης. παιδεσσιν Δεινομένης P. I, 79. παρ Δεινομένηι κελადῆσαι ποιῶν τεθρήππων P. I, 58.
- δεινός. δεινῶν στάσιν N. IX, 13. πάθον δεινῶν N. X, 65. δεινῶν πολέμων P. II, 64. δεινοτάτων ὀδόντων N. IV, 64. κρουνοὺς δεινοτάτους P. I, 26.
- δείπνον. ἀρμόδιον δείπνον κεκόσμηται N. I, 22. δείπνον λήγοντος F. 94, 1. ἀμοιβαῖα θεοῖσι δειπνα παρῆχων O. I, 39. δειπν' ἐπαγγέλλονται πρῶτον P. IV, 31. δειπνων μεθ' ἑταιρῶν τέρψιας P. IX, 19. ἐν δειπνοῖς F. 91, 2.
- δειρά. Ἀρκαδίας ἀπὸ δειρῶν O. III, 28. Μυγαλίοισιν ἐν δειραῖς O. IX, 63.
- δειράς. Κορίνθων δειραδα O. VIII, 52. τῶν ἀλιερκῆα Ἰσθμοῦ δειραδα I. I, 10.
- δέκα. τρεῖς καὶ δέκα O. I, 79.
- δέκατος. ἑβδόμα καὶ σὺν δεκάτῃ χενεῖ P. IV, 10. δέκατοι. κέρδος ὑψιστον δέκαται I. I, 51. τὸν ἐν Οὐλύμπω φάτναι Ζηρὸς δέκατοι O. XIII, 88. οὐδέ μιν φόρμιγγες δέκατοι κοινωλίαν P. I, 98. ἔθνος ἐνδοκίμως δέκατοι θυσιασιν P. V, 86. ἔνθα σὺν καλάμοιο βοῶ θεῶν δέκονται N. V, 38. νιν ἄγων σὺν τύχῃ ἐν Ἐπιδαύρῳ τε νεότας δέκατο πρῶν I. VII, 68. γέρας ἔδεκτο O. II, 54. εὐμενεῖ νόω Ξενάρκειον ἔδεκτο VIII, 20. ὕμνον ἔδεξαντ' ἀμφ' ἀρετῆ P. I, 80. δέδεξαι τόνδε κῶμον P. V, 22. στέφανον δέδεκται P. I, 100. καταβολῶν ἀγῶνων νικαφορίας δέδεκται N. II, 4. ἔνθα δέξαιτ' ἐλθέοντα O. III, 28. τὸν (θρον) δέξατο P. IV, 23. δέξατο βῶλακα P. IV, 37. τίς ἀρχὰ δέξατο ναυτιλίας P. IV, 70. σπέρμα δέξατο μοιριδῶν ἀμαρ P. IV, 225. πολλὰ πτερά δέξατο νικῶν P. IX, 130. ἂ νιν δέξατο I. I, 38. στεφάνους ἔδεξατο O. VI, 27. ἔδνα δέξατο P. III, 95. δέξαίτο κῶμον O. VI, 98. δέξαίτο δ' Αἰακιδῶν ἔδος N. IV, 11. δέξεται νύμφων ἐν δώμασιν P. IX, 58. ἂ νιν εὐφρων δέξεται P. IX, 76. δέκεν τόνδε κῶμον O. IV, 9. καρδία γελανεῖ δέκεν δῶρα O. V, 3. φίλτρον δέκεν O. XIII, 65. τιμῶν Ἀριστομένει δέκεν P. VIII, 5. κῶμον καὶ στεφαναφορίαν δέξει O. VIII, 10. δέξει με F. 60, 4. δέξει οἱ στεφάνων ἐγκῶμιον τεθμῶν O. XIII, 28. δέξει στεφάνωμα τότε Μίδα P. XII, 5. εὐ Ἀρισταγόραν δέξει ἐς θύλαμον N. XI, 3. ἄδαν γήρας τε δέξασθαι I. V, 13. ἐν δαιτός μοῖρα μελιχίοισι λόγοις αὐτοὺς δέγγμενος P. IV, 128. δεξαμένα μεσοσύκτιον θεῶν I. VI, 5. δεξαμένῳ στεφάνοις I. III, 11. ἐν δώμασι δεξάμενον ἄκοιτιν N. I, 71. Ζεῦ, τίν γ' αὐτον δεξάμενοι στεφάνων I. V, 3. Φερσεφόμῃ ποιῶν παλαιοῦ πένθειος δέξεται F. 98, 2.
- δελφίν, δελφίς. δελφίνι τάχος ἴσον N. VI, 66. θεός καὶ θαλασσοῖον παραμείβεται δελφίνα P. II, 51. ἀντὶ δελφίνων ἐλαχυτερόγων ἵππους ἀμείψαντες P. IV, 17. οἰοὶ δ' ἀρετῶν δελφίνες ἐν πόνοι F. 4, 5. δελφίς ἰθύει τάχιστα F. 258. ἁλίον δελφίρος F. 259. cī. F. 260.
- * Δελφίς. χρημὸς μελίστας Δελφίδος P. IV, 60.

- * **Δελφοί.** Δελφοὶ ξαναγέται N. VII, 42. Δελφοὶ Ἀπολλωνίαι F. 204. δόξαν ἀγαθόντ' ἀπὸ Δελφῶν P. IX, 78. ὄσα ἐν Δελφοῖσιν ἀριστεύσαστε O. XIII, 42.
- δέμας.** δέμας ἀκίνητον καρίχων O. I, 20. πρὸ περιφθόμενοι δέμας P. III, 50. τὰ θαπτόν δέμας N. XI, 12.
- δέμνιον.** Ἀρτέμιδος N. I, 3.
- δένδρεον.** εἰρούσις δένδρεον ᾄσσει N. VIII, 40. ἐπὶ λεπτῷ δένδρῳ βραίνειν F. 254. δένδρεα ἀνθος φέρειν οὐκ ἐθέλει N. XI, 40. οὐ καλὰ δένδρε' ἔθαλλεν χώρος O. III, 24. δένδρεα θαυμαίνει O. III, 34. τὰ μὲν χερσῶθεν ἀπ' ἀγλιῶν δένδρῶν O. II, 80. δένδρῶν νομόν Διόνυσος κιδάσκει F. 125.
- δεξιόγυιος.** ἄνδρα δεξιόγυιον O. IX, 119.
- δεξιός.** δεξιὸν νόμῳ ἀντιπάλον I. IV, 68. δεξιῶν κατὰ χεῖρα ἴσσει F. 112. δεξιοτάταν ἀρετῶν ὁπαδὸν N. III, 8.
- δεξιτερός.** δεξιτερῶ ποδὶ P. IV, 96. δεξιτερῶ P. IV, 35.
- δέρομαι.** ὄμματι δέρομαι λαμπρόν N. VII, 66. τύραννον δέρομαι πότιμος P. III, 85. κλέος τηλόθεν δέδορκεν O. I, 94. τὴν Νεμέας ἀπὸ δέδορκεν φάος N. III, 80. παιδὶ τοῦτ' Ἀγησιδάμου δέδορκεν φέγγος N. IX, 41. ἄλιον ἔχοντες ἀπονοστήσαν ὄρακησαν (sed v. Explicit.) βιστον O. II, 69. δρακίῳ ἀσφαλές P. II, 20. Θεοξένου ἀκτίνος ὄσων δρακίς F. 88, str. 2. οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακίνας εὐφρόνας N. VII, 3.
- δέρμα.** δέρμα κροῦ βαθύμαλλον ἄγειν P. IV, 161. τὸδε δέρμι με περιπλανᾷται θηρός I. V, 45. δέρμα λαμπρόν ἔννεπεν, ἐνθα νιν ἐκάνυσαν P. IV, 241.
- δεσμός.** τὸν τετρακκαμον ἔπραξε δεσμόν P. II, 40. δεσμός ὑπερφιάλος F. 93. δεσμοῖσι δίδονται F. 134.
- δέσποινα.** δέσποινα Κόλχων P. IV, 11. δέσποινα Κύπρον F. 87, 11. νιν θῆκε δέσποιναν χθονός P. IX, 7. δέσποινα ἀλαθείας O. VIII, 2.
- δεσπότης.** κίονεσιν δεσποτίναισιν P. IV, 267.
- δεσπότης.** Οὐλύμπου δεσπότης N. I, 13. ἀνδρὶ κώμου δεσπότη O. VI, 18. Ἰσθμοῦ δεσπότη O. V, 4. κράτει προσέμιξε δεσπότην O. I, 22. δεσπότην κελαινεφῶν πεδίων P. IV, 53. δεσπότην νῶν P. IV, 207. ἔρριψε Πάγασος δεσπότην I. VI, 45. δεσποτι ποντόμεδον O. VI, 103. Ἄμμων Ὀλύμπου δεσποτι F. 11. Ἰσθμοῦ δεσποτι F. 37, 7.
- * **Δευκαλίον.** Πύθῃ Δευκαλίον τε O. IX, 46.
- δεῦρο.** δεῦρ' ἐς χώρον O. VI, 63. ἀποπέμπον δεῦρο O. VIII, 51. δεῦρ' ἀνάγων N. XI, 35.
- δεῦτε.** δεῦτ' ἐν χορόν F. 45, 1. δεῦτ' ἐς ἄλλος F. 87, 11.
- δεύτερος.** ἐξ Ἰνκεανοῦ γένος ἦρος δεύτερος P. IX, 15. δευτέρῃ μοῖρᾳ P. I, 99. δεύτερον F. 45, 8. δεύτερον ἄμαρ I. III, 85. δεύτερον κρητῆρα I. V, 2. δευτέρῃν ὁδόν P. VIII, 44. δευτέρῃ χρόνῳ O. I, 43. τὰ δεύτερα τῶν προτέρων κρατεῖν F. 249.
- δέω.** κίνδυνος ἀδάμαντος δῆσεν ἄλοις P. IV, 71. δῆσαις ἀνάγκας ἔτεσιν P. IV, 234. οἶον Αἴνας ἐν κορυφαῖς δίδεται P. I, 27. δεσμοῖσι δίδονται F. 134. ἀγρυζία δίδεται F. 253. κέρδει καὶ σοφία δίδεται P. III, 54. δίδεται ἔλπιδι γῆρα N. XI, 45. χεῖρας ἱμᾶντι δεδεῖ; N. VI, 36.
- δέομαι.** ἀλκαὶ ἔμνων δέομαι N. VII, 13.
- δῆ** O. V, 16. VI, 79. XIII, 95. P. IV, 64. 273. IX, 94. XI, 17. N. I, 17. V, 20. VII, 104. VIII, 19. 48. 51. X, 75. I. II, 27. F. 2. δι δῆ O. I, 54. τίς δῆ O. XI, 63. N. X, 76. πᾶς δῆ N. V, 15. δῆ τότε O. III, 26. F. 58, 5. antistr. F. 75, 2. δῆ τόθεν N. IX, 17. δῆ ποτε I. VII, 65. O. IX, 10.
- * **Δημοφῶν** F. 162.
- * **Δηραῖος** F. 35.
- δηρῶ.** δηρῶντων ἀντιπάλων N. XI, 26.
- δηριόμαι.** πολέσιν περὶ πλήθει καλῶν O. XIII, 43.
- διά** cum genit. O. I, 6. P. III, 57. IV, 279. N. VI, 50. 67. VII, 26. I. III, 55. IV, 12. F. 77, 3. F. 238. cum accus. P. II, 20. IX, 127. N. VII, 21. I. III, 59. IV, 6. V, 22. a verbo seiunctum O. VII, 75. N. III, 23.
- διαβολία.** διαβολίαν ὑποφανύτιες P. II, 76.
- διάβολος.** ἀνθρώπος F. 270.
- διαγγέλλω.** διαγγέλλωσ' ὅτι νίκη N. V, 3.
- * **Διαγόρας.** Διαγόρας ἑσπεφανώσατο δις O. VII, 80. σὺν Διαγόρᾳ O. VII, 13.
- διάγω.** σῆρας διηγεται F. 286.
- διαδάζομαι.** δέματα κρεῶν διεδάσαντο O. I, 51.
- διὰ γαίαν** τρίχα δασσάμενοι O. VII, 75.
- διδιδύσσω.** ἄλλοτ' ἄλλοῖσι διδιδύσσοισιν αὔραι O. VII, 95.
- διαιρέω.** ἀκρόθινα διελαῖν O. XI, 59.
- διαίτα.** κεινῶν παρὰ διαίταν O. II, 71. ἀποχομένων διαίταν μαυίνει P. I, 93.
- διαίτιᾶ.** κείνο κείν' ἄμαρ διαίτασεν P. IX, 70. πόλιν ὅπασεν λαόν τε διαίτην O. IX, 71.
- διακομπεῖω.** νήπια βύζεις χρήματά μοι διακομπεῖω F. 128.
- διακρίνω.** Ἄλτιν ἐν καθαρῷ διακρίνω O. XI, 48. διακρίνειν λόγον ἀνθρώπων P. I, 68. ὄρθῃ διακρίνειν φρενί O. VIII, 24. σὺν αἰθλοῖσι διακρίναι P. IX, 119. ἦν ἰδόντα διακρίναι χρόνος F. 150, 5.
- διαλλάσσω.** Διαλλάξαιτο τὸ ἔμφρον ἦθος O. X, 21.
- διανέμω.** διανέμειν ἄστυ P. IV, 261. νῶν διανέμω P. VIII, 65.
- διανίσσομαι.** λεπτοῦ διανισσόμενον χαλκοῦ θαμὰ καὶ δονάκων (νόμον) P. XII, 25.
- διαντλέω.** νοῦσον διαντλέω P. IV, 293.
- διάπειρα** βροτῶν ἔλεγχος O. IV, 20.
- διπλέκω.** ἄγαν πάγῃ διπλέκει P. II, 82. βί-

στον ἦμα γήραϊ τε λιπαρῶ διαπλέκοις N. VII, 99. Θρήνον διαπλέξαισα P. XII, 8.
 διαπρέπια νῆσον I. IV, 49.
 διαπρέπω. χρυσὸς διαπρέπει ἔξοχα πλούτου O. I, 2.
 διαπρύσιος. Ἀπειρῶ διαπρυσία N. IV, 51.
 διαρκέω. τρία ἔπεα διαρκέσει N. VII, 48.
 διαστειβω. ἐπ' οἴδμ' ἄλιον διαστειβων F. 242, 4.
 διαστειχῶ I. II, 17.
 διασωπάω. διασωπάσασμαι οἱ μύρον O. XIII, 87.
 διαυλοδρομῶν παιδων P. X, 9.
 διαυλος. σταδίου τιμᾶν διαύλου τε O. XIII, 36.
 διαφαίνω. αὐτῶ διαφαίνει πυρᾶ P. III, 44. ἐν πείρᾳ τέλος διαφαίνεται N. III, 68.
 διαφέρειω. ἄ,τε (χάρις) διαφέρει Ἰόλαιον P. XI, 60. φηῖ ἕκαστος διαφέρειομεν N. VII, 54.
 διδακτός. διδακταῖς ἀρεταῖς O. IX, 108. ὅς διδάκτ' ἔχει N. III, 39.
 διδασκαλίαν Χείρωνος οἶεν P. IV, 102.
 διδάσκω. τὸν φαρμάκων διδάξε νόμον N. III, 53. μὴ πόρε Κενταύρων διδάξει ἀνθρώποισιν ἰᾶσθαι νόσους P. III, 45. τὸ διδάξασθαι εἰδοῖ ἡμέτερον O. VIII, 59. διδάξαμεν χρυσὸν βασάνῳ F. 87, 10.
 διδυμος. οἰωνῶν βασιλῆα διδυμον O. XIII, 21. διδυμοῖς παισὶ O. III, 37.
 διδυμος. διδυμῶ κασιγῆτῳ N. I, 36. χερὲ διδυμᾶ P. II, 9. Θησαυρὸν διδυμον μαντοσύνας O. VI, 65. διδυμον στρέφοισα πηδάλιον F. 15. διδυμον ἄχθος N. VI, 59. πέτραι διδυμοὶ ζοαὶ P. IV, 209. διδυμαὶ θυγατρὲς I. VII, 17. διδυμῶν οἶων P. IX, 89. διδυμῶν ἄθλων I. III, 9. διδυμοῖς παιδεύσιν N. IX, 4. αἰχμαῖσιν διδυμαῖσιν P. IV, 79. βωμοῦς ἔξ διδυμοῦς O. V, 5. διδυμοῦς υἱοῦς P. IV, 178. διδυμᾶς χάριτας P. III, 72.
 διδωμι. δίδωσι Μοῖσαν οἷς ἂν ἐθέλῃ P. V, 65. τὴν καιρὸν δίδωσι N. VII, 59. τῶν καὶ τῶν διδοῖ I. III, 51. διδοῖ ψᾶφον P. IV, 265. διδοῖτ' ἔχειν δύνασιν P. V, 119. ἐδίδου κόρη Ἄνδρι P. IX, 121. αἰὼν δέδωκε κόσμον Ἀθάναις N. II, 8. μᾶτρωϊ δέδωκε κοινὸν θάλος I. VI, 24. ἔδωκε δῆφρον O. I, 87. ἔδωκε θῆρας φόβῳ P. V, 60. ἑτέροις ἔδωκεν κῦδος P. II, 89. τὰν ἔδωκεν Φερσεφόνα N. I, 14. ἐμοὶ ἔδωκεν ἀρετᾶν N. IV, 42. Μοῖσαισιν ἔδωκ' ἀρόσαι N. X, 26. συμπόταις νεκταρ ἄμβροσιαν τε δάκεν O. I, 65. ἀντίτομα δάκε P. IV, 222. καρπὸν οὐκ ἔδωκεν ἀρουραὶ N. XI, 39. τράφεν Χείρωνι δώκαν P. IV, 115. βίον ἀνδράσιν ἔδωσαν N. VI, 10. τὸ μὲν δάσει, τὸ δ' οὔπω P. XII, 32. τὴν πρᾶξιν φιλαν δίδου O. I, 85. εὐθὺν πλόον δίδου O. VI, 104. δίδου οἱ χάριν O. VII, 89. αἰδοῖ δίδου καὶ τύχαν τεργηῶν O. XIII, 110. δίδου φωνᾶν N. V, 50. βροτοῖσιν ἄλλαν ἀμαχανιᾶν θαμὰ δίδομεν N. VII, 97.

ἔμνοις θεῶν δίδομεν I. VII, 60. δώσειν μόνον N. I, 66. πορσαίνειν δόμεν Εἰλατίδῃ βροφῶς O. VI, 33. ἐσὰ ἔργα δόμεν O. VIII, 85. δόμεν γέρας Βάττου γέγει P. V, 124. περὰ δόμεν βυαίνῳ ἐς ἔλεγχον N. VIII, 20. ἔξινον δούνηι P. IV, 35. καιρὸν διδοῦς P. I, 57. γαῖαν διδοῦσι P. IV, 21. ἐλθεῖν κῦδος διδόντων Τυνδαριᾶν Ἐριφύλαν δόντες Οἰκλείδῃ γυναῖκα N. IX, 17. ἐμοὶ ὀλίγον γὰς δέδοται 126, 3.
 διείργω. διείργει πᾶσα κεκριμένα δύναμις N. VI, 2.
 διεξερευνάω. διὰ τ' ἐξερευνάσει τεναγέων φόας N. III, 23.
 διέπω. τὰν Ἰέρων καθαρῶ σκάπτῳ διέπων O. VI, 93. ἀγῶνων μοῖραν διεποντι N. X, 53.
 διέρχομαι. διέρχονται τὸ βίον τέλος I. III, 23. διήρχετο κύκλον βοᾶ O. IX, 100. λόγον ἅπαντα διελθεῖν N. IV, 72.
 διδυράμβω F. 56.
 διδυράμβος. Διώνυσον Χάρτες σὺν βοηλάτῃ διδυράμβῳ O. XIII, 19. αἰδοῖ διδυράμβων F. 47. cf. F. 43, 31.
 δίκαια. * Ἐυνομία κασιγῆτῆι τε Δίκαια καὶ Εἰρήνη O. XIII, 7. κῶμῳ Δίκαια παρεστάκε P. VIII, 74. Δίκαιας θυγατρὲς P. VIII, 1. ἀδόνητα Δίκαια O. VII, 17. κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκαιας P. IV, 140. δίκαιας ἄωτος N. III, 28. ἐν δίκαια τε καὶ παρὰ δίκαν O. II, 18. ἐν δίκαια O. VI, 12. P. V, 14. N. V, 14. οὐ δίκαιε σταννόμενος O. II, 106. δίκαια τεύχος ἀναβαίνειν F. 232, 2. σὺν δίκαια P. IX, 99. N. IX, 44. εὐθέϊα συνάρμοξεν δίκαια N. X, 12. δίκαια Ξεναρχεῖ N. IV, 12. παρὰ δίκαν O. II, 18. I. VI, 47. τὰν Φιλοκρήτιο δίκαν ἐφέπων P. I, 50. δίκαν ὑπερβαίνοντες F. 4. λυκοιο δίκαν ὑποθέσομαι P. II, 84. εὐάνυμον ἐς δίκαν N. VII, 48. δίκαν καππαίνει τὰν πρόσθεν N. IX, 15. εὐθύνε δίκαιας P. IV, 153. δαιμόνεσαι δίκαις ἐπεύρανε I. VII, 24.
 δικάζω. ἀλιτρά δικάζει τις O. II, 65.
 δικαιοπόλις νῆσος P. VIII, 23.
 δίκαιος. δικαίῳ πηδάλῳ P. I, 86. ὅτιν δίκαιον ξένον O. II, 6. ἀνδρῶν δικαίων N. X, 54. F. 132. δικαίων πραπίδων P. IV, 280. ἐν δικαίοις ἀνδρῶν N. VIII, 41.
 δικαιοῶ. δικαίων τὸ βραϊότατον F. 151, 4.
 δίκω. μάκος ἔδικε πέτρῳ ὑπὲρ ἅπαντας O. XI, 75. πολλὰ δίκον φύλλ' ἐπι καὶ στεφάνους P. IX, 123.
 δινάζω. μυχοῦς δινάσατο F. 70, 3.
 δινέω. κατὶ τριόδων ἐδινάθη P. XI, 38.
 * Διοδάτοιο παῖ I. VI, 31.
 * Διόθεν πορευθέντα F. 45, 8.
 * Διομηθεῖ ἄμβροτον Γλαυκῶπις ἔθηκε θεῶν N. X, 7.
 Διόνυσος v. Διώνυσος.
 διορθῶω. διορθῶσαι λόγον O. VII, 21.

διος. *δρον Λικιών* I. VII, 22. *Πυθώνι δίρα* P. VII, 11.
 διόςδοτος. *αίγλα διόςδοτος* P. VIII, 100. *οίδεν διόςδοτον ἀρχήν* F. 102.
 διπλός. *διπλόα ἀρετά* I. IV, 9. *διπλόαν ἀρετάν* N. X, 39. *διπλόαν νίκαν* I. III, 83.
 * *Δίρακα. ζεῦθροισι Δίρακας* I. 1, 29. *Δίρακας ἀγρόν ὑδοῖ* I. V, 71. *παρ' εὐκλέει Δίρακα* O. XI, 89. *παρὰ καλλιρόφω Δίρακα* I. VII, 28.
 * *Διρακίως. Διρακίωσιν ὑδάτων* P. IX, 91.
 δις. *ἐστεφανώσατο δις* O. VII, 81. *δις ἐκ Πυθῶνος στεφανωσάμενος* O. XII, 20. *ἐμβέβακεν δις* P. X, 13. *δις τόσους* N. IV, 30. *δις διη δυοῖν* N. VIII, 48. *νικάσαις δις* N. X, 24. *δις κώμασαν* N. X, 34. *δις πρῶτον* I. IV, 40. *δις ἔγγυαλιζέτω* I. VII, 43.
 δισκία. *μακρὰ δισκίαις* I. VII, 35.
 δισκος. *λιθίνους ἐν δισκοῖς ἰέν* I. 1, 25.
 δισσός. *δισσῶν σταδίων* N. VIII, 16. *δισσαῖσι χερσὶν ἐπις* N. 1, 44.
 δισηρηλασία. *δημαρμαίτων δισηρηλασίας* O. III, 40.
 δισηρηλάτης. *δισηρηλάτα Ἀμφικτύωνος* P. IX, 84. *ἡρώων δισηρηλάται κρῆτιστοι* I. 1, 17.
 δίφρος. *ἐν Μοισῶν δίφρω* O. IX, 87. *ἔγεικε χρυσὴν δίφρω* P. IX, 6. *δίφρον χρύσειον ἔδωκεν* O. I, 37. *ξιστόν δίφρον καταξενύγη* P. II, 10. *ῥλον δίφρον κομξίαις* P. V, 51. *ἐς δίφρον Μοισῶν ἔβαινον* I. II, 2. *οὐδὲ παρυγυρίων ἀπέχον καμπύλον δίφρον* I. III, 47. *δίφρους ἀελλόποδας νομάσσοισιν ἀντ' ἑρμηῶν* P. IV, 18.
 δίχα. *δίχα κέεται* P. V, 93. *δίχα μοι νόος* F. 232, 4.
 διχόβουλος. *Νέμεσων διχόβουλον* O. VIII, 86.
 διχόμηρις. *διχόμηρις Μίηα* O. III, 20. *διχομηρίδεσσιν ἑσπεραις* I. VII, 44.
 δίψα. *δοιδᾶν δίψαν ἀκείομενον* P. IX, 105.
 δίψαω. *διψῆ πρῶτος ἄλλο μὲν ἄλλον* N. III, 6.
 διώκω. *μὴ διώκε πρᾶξιν* F. 236. *οὐ μιν διώξω (τὸ πύρσῳ)* O. III, 48. *βέλος διώξει χεῖρ* I. VII, 35. *ἀρετάς ὑμῶν διώκειν* I. III, 21. *φόρημιγα πλάκτωρ διώκων* N. V, 24. *ἦλθε διώκων* N. X, 66. *μέτρα γνώμα διώκων* I. V, 67. *τερπνόν ἐφάμερον διώκων* I. VI, 40.
 * *Διώνυσος. Διώνυσον Χάριτες* O. XIII, 18. *Διώνυσον πολυγαθία τιμῶν* F. 5. *Διώνυσιο καρπῷ κεν εἶη κέντρον* F. 89, 3. *Διώνυσος* F. 122 — 125. *εἰρηχαίτων ἀντιεἰλας Διώνυσον πάρεδρον Λαμάρτες* I. VI, 5.
 διωξίππου Κυρίνας P. IX, 4.
 δυοφερός. *κιδος δυοφερῶν* P. IV, 112. *δυοφερῶς νυκτὸς ποταμοί* F. 95, 9.
 διοί. *διοί ἀνδρες* P. IV, 172. *διοίους ὕφιας* N. 1, 44. *δοιά βοῶν σώματα* F. 150.
 δοκέω. *λόχημισι δοκέσαις* O. XI, 31.
 δοκέω. *πολλοῖς σοφὸς δοκεῖ κορυσάμενον* P. VIII, 77. *σφόδρα δόξομεν καταβαίνειν* N. IV, 37.

εἰπεῖν οἱ ἔδοξεν παρθένος O. XIII, 69. *ἔδοξεν αὐτῷ κάππος ὑπακουόμενον ἀγῶναις ἄλλου* O. III, 25. *ἔδοξε τὸδ' ἀθανάτοις—διδόμεν* I. VII, 59. *εὐ ἔχοντες πολλὰς ἔδοξαν ἔμμεν* O. V, 16. *ἔδοκισεν ὀπλοτέροισιν ὕπατος ἔμμεν* O. VI, 40. *ἔδοκισαν τέμνευ μαχᾶν τέλος* O. XIII, 54. *ἀδοκιστο καὶ δοκίοντα* N. VII, 31. *δεδοκῆται ἐπανήσθαι* N. V, 19.
 δόκιμον ἔμμεν N. III, 11.
 δόλιος. *δόλιος αἰὼν* I. VII, 14. *δόλιον ἀστόν* P. II, 82. *κέρδος δόλιον* P. IV, 140. *δολίων ἐρκέων* N. III, 49. *δολίαις τέχνησι* N. IV, 57.
 δολιχηγεῖτον *Αἴγιαν* O. VIII, 20.
 * *Δόλοπις. ὃς Δολόπων ἀγαγεν ὄμιλον* F. 177.
 δόλος. *ἐκ δόλου ἀνελε δυσπενθέος* P. XI, 81. *ὁ-ξυρεπέι δόλω ἀπῆται δαμάσσαις* O. IX, 93. *δολῶ πιδάσαι* N. V, 26. *ἀντε δόλον αὐτῷ θέσαν* P. II, 39. *Ἰσχυρος ἄθεμιν δόλον* F. III, 32.
 δολοφραδής. *πάφσαις δολοφραδῆς* N. VIII, 33.
 δολῶ. *μὴ δολωθῆς κέρδεσσι* P. 1, 62.
 δόμος. *δόμον ἔθεντο πρῶτον* O. IX, 47. *μελαντεῖχία δόμον Φερσιφῶνας* O. XIV, 20. *Ἄδα δόμον* P. III, 11. *Ἀπολλων, τῶν δόμων Πυθῶνι θαιπτόν ἔτευξαν* P. VII, 10. *σεμνὸν αἰνήσειν δόμον* N. 1, 72. *θεοῦ παρ' εὐτεῖχία δόμον* N. VII, 46. *ἐν τεμένεσσι δόμον ἔχει* N. VII, 94. *τριπόδισσιν ἐκόσμησαν δόμον* I. I, 19. *ἀλλοδαπῶν οὐκ ἀπέιρατοι δόμοι* N. 1, 23. *οὐκ ἀγνώτες ἡμῖν δόμοι* I, II, 30. *πρὸ δόμων* P. II, 18. *Ἐλεν Μήδειαν ἐκ Κόλρων δόμων* F. 153, 4. *ἐκ δόμων φέροι* P. VIII, 14. *Ἀθρασιδᾶν δόμοις* O. II, 49. *Φιλύρας ἐν δόμοις* N. III, 41. *οὐρανοῦ ἐν χερσέσι δόμοισιν* N. X, 83. *δόμους πατέρων φράσσάτε μοι* P. IV, 117. *Βατιδᾶν ἀφίκετο δόμους* P. V, 29. *Τρώων ἔλυσε δόμους* P. XI, 34. *Ἀνταίου δόμους ἦλθε* I. III, 70.
 δόναξ. *διανισσόμενον (νόμον) δονάκων* P. XII, 25.
 δονέω. *αὐτῶν δονέοι μάλιστα Πειθούς* P. IV, 219. *θρόον ἔμμεν δόνει* N. VIII, 81. *παντὶ μάλιστα δονεῖν θυμὸν* N. VI, 58. *ἄκοντα παλάμα δονέων* P. I, 44. *παντᾶ χοροὶ λυρᾶν τε βοᾶν δονέονται* P. VI, 39. *δοναθείου φρῆν* P. VI, 36.
 δόξα. *δόξα τῶν προγόνων* P. IX, 109. *τῶν δόξα ἐπιφλέγει* P. XI, 45. *αὐχῆμα δόξας* P. I, 92. *δόξας ἀνευθεν* I. 1, 68. *φθιμένων ζωῶν τε ἀπλέτου δόξας μαρτύρια* I. III, 29. *ἐν δόξα θέμενος εὐχος* O. XI, 66. *δόξαν ἔχω τῶν ἐπὶ γλώσσῃ ἀκόρας* O. VI, 82. *ποθεινοτάτων δόξαν φέροι* O. VIII, 64. *λόγος δόξαν αἴρει* P. I, 36. *τῶν ἀπέρονα δόξαν εὐρεῖν* P. II, 64. *τελεῶν ἔχει δόξαν* P. VIII, 26. *δόξαν ἡμερτῶν ἀγαγόντα* P. IX, 78. *ἄ φέροι δόξαν* N. IX, 34. *δόξαν ἔμμεν* N. XI, 24. *Κλεωνόριου δόξαν παλαιῶν ἀρμασιν* I. III, 16.

σύν οἱ δαίμων φυτεύει δόξαν ἐπήρατον I. V, 11. νέων μέριμναι δόξαν εὐρίσκοιτο F. 250. δορίκτυπος. δορίκτυπον ἀλαλάν N. III, 57. δορικτύπων Διακιδάν N. VII, 9. δόρυς. δόρυον λύσιον O. XI, 49. δόρυ. ἐκ δούρατος εἰναλλοῦ P. IV, 38. δουρὶ μάγασθαι O. VI, 17. δουρὶ Περικλυμένου τυπέτα N. IX, 26. τρώσεν ἐφ' δουρί I. IV, 47. ἐκταμών δουρὶ I. VII, 53. εἰνάλιον δόρυ P. IV, 27.

* Δόρυκλος Τίρονθα ναίων πόλων O. XI, 70. δόσις. κούφα δόσις ἀντὶ μόχθων I. I, 45. Μοισάν δόσιν O. VII, 7. τῶν πολέμοιο δόσιν O. XI, 58. κτεάνων δόσιν P. I, 46. ἀρπαλίαν δόσιν πενταθλίου P. VIII, 68. τερπνῶν οὐκ ἄλλαν δόσιν P. X, 20.

δότειρα. στάσιν πενίας δότειραν F. 228, 4. δούλειον τυχαῖον F. 244. δουλία. ἐξέλκων βυρσίεις δουλίαις P. I, 75. δουλοσύνα. ματρός ἐμπεδον δουλοσύναν P. XII, 15. δράκων. δράκοντος γενῶν P. IV, 244. δράκοντα ποικίλον ἐπ' ἀσπίδος νομῶντα P. VIII, 48. δύο γλαυκῶπες αὐτὸν ἐθρέψαντο δράκοντες O. VI, 46. γλαυκοὶ δράκοντες ἐσαλλόμενοι τρεῖς O. VIII, 37. δρακόντων φόβαισι P. X, 47. πέμπε δράκοντας N. I, 40.

δραπέτας εὐδαιμόνων οὐκ ἔστιν ἄλβος F. 99. δράστας. θεράπων οἱ, οὐ δράστας ὀπωδεῖ P. IV, 237.

δρέπω. τιμᾶν οἶαν οὕτως δρέπει P. I, 49. Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι ἄωτον N. II, 9. ἐρώτων δρέπεσθαι F. 88. str. 1. σοφίας καρπὸν δρέπειν F. 227. δρέπων κορυφᾶς ἀρετῶν ἄπο O. I, 13. ἦβαν δρέπων P. VI, 48. δραπῶν εὐζωῆς ἄωτον P. IV, 130.

δρόμος. τέρμα δρόμου ἵππων O. III, 35. Πυθιάδος ἐν δρόμῳ P. I, 32. παρ Λιὸς θῆκε δρόμῳ N. X, 48. χαλκίοισιν ἐν ἐντεσι ρικῶν δρόμον O. IV, 24. περὶ δωδέκατον δρόμον ἐλυμνόντεσσιν O. VI, 75. σταδίου ρικῶν δρόμον O. XIII, 29. φύγε λαιψηρὸν δρόμον P. IX, 125. πλαγῶν δρόμον εὐδυνπορήσαι χερσὶ I. IV, 67. ἐν δρόμοισι O. I, 21. τῶν Οὐλυμπιάδων ἐν δρόμοις O. I, 94. ἐν ἀσπιδοδούποιαν ὀπλίταις δρόμοις I. I, 23. ἐν γναμπτοῖς δρόμοις I. I, 57.

δρόσος. ἀμπέλου δρόσω O. VII, 2. ἀρετὰ δρόσω μαλθακῆ φανθῆσα P. V, 20. Χαρίτων καλλίστα δρόσω P. V, 60.

δρῶς. μεγάλας δρῶς ὄζους P. IV, 264. δρῶς ἐν σιελέζει N. X, 61.

δύναμις. δύνασαι ἀφελεῖν P. IV, 158. δύνασαι διδόμεν N. VII, 96. δύναται φέρειν P. III, 82. δύνηιτο θέμεν O. II, 19. φράσαι δύναιτο O. II, 110. καταπέψαι οὐκ ἐδύνασθαι O. I, 56. ἐπικρατεῖν δύνασθαι N. VIII, 5.

δύναμις. ἀμφιλαφῆς δύναμις ἴσποιτο O. IX, 88. θεῶν δύναμις O. XIII, 80. πᾶσα κεκριμένα

δύναμις N. VI, 3. δύναμιν κυριώτερον O. I, 104. διὰ τεῶν δύναμιν P. II, 20. τὰν θεόσδοτον δύναμιν P. V, 13. ἐκνόμον δύναμιν νιῶ N. I, 57.

δύνασις. δύνασιν ἀγασθῆς P. IV, 238. θεὸς οἱ τελεῖ δύνασιν P. V, 117. γυναικὸς μεγάλην δύνασιν P. IX, 31.

δυνατός. λύσαι δυνατός O. XI, 9. θρέψαι δυνατός N. II, 14. κομίζαι οὐ μοι δυνατόν N. VIII, 45. εἰ δυνατόν N. IX, 28. οὐ δυνατὸν ἐξελέγγειν N. X, 45. δυνατὸν θεῶ δρῶσαι φάος F. 106, 1. τῶν ἐν δυνατῶ φιλοτατων P. IV, 92. δυνατοὶ παρέχειν N. VI, 34. βουλεύσασθαι χερσὶ καὶ ψυχᾷ δυνατοὶ N. IX, 39. δυνατὰ μαιόμενος P. XI, 51.

δύο. δύο δράκοντες O. VI, 45. δὴ ἄγκυραι O. VI, 101. οἱ δύο O. VIII, 38. ἄλλαι δύο χάρμαι O. IX, 92. δύο πλόκοι O. XIII, 31. αἱ δύο ἀμπλακίαι P. II, 30. δύο νίκαι P. VII, 16. δύο παῖδες N. VI, 63. δύο μούνα I. IV, 13. ποδῶν δις δυοῖν N. VIII, 48.

δύσβατος. ἀμαχανίαν δυσβάτων N. VI, 97.

δύσρηξις. οὕτε δύσρηξις ἐών O. VI, 19.

δυσθρόου φωνᾶς P. IV, 63.

δυσμενής. δυσμενῶν κράτει P. VIII, 10. δυσμενῶν ἀνδρῶν N. IX, 38.

δυσμῖα. ἐν δυσμαίαισιν αὐγᾶν I. III, 83.

δυσπαλῆς. διακρίνειν δυσπαλῆς O. VIII, 25. ἐπὶ χοίρας αὐτὶς ἴσασι δυσπαλῆς γίγνεται P. IV, 273.

δυσπενθής. δόλου δυσπενθῆος P. XI, 18. δυσπενθῆϊ καμάτω P. XII, 10.

δύστανος. μόχθον δύστανον P. IV, 268.

δύσφραμος. κλέος δύσφραμον N. VIII, 37.

δύσφορος. θάμβει δυσφόρων N. I, 55. δυσφόρων σχοινίον μεριμνᾶν F. 124.

δύσφρων. παραλνεὶ δυσφρόνων O. II, 57.

δωδέκα, δωδέκα. δωδεκ' ἀνάκτων θεῶν O. XI, 51. δωδέκα πρότερον ἡμέρας P. IV, 25. δωδέκα ἡρώας N. IV, 28. δωδέκα τέκνα F. 157.

δωδεκάγγραμπος. δωδεκάγγραμπον τέρμα O. III, 35.

δωδεκάδρομος, δωδεκάδρομος. ποδαρκῆων δωδεκάδρομων P. V, 33. τεθρίππων δωδεκάδρομων O. II, 55.

δωδεκάμηρος. τέλος δωδεκάμηρον N. XI, 10.

δωδέκατος. δωδέκατον δρόμον O. VI, 75.

* Δωδωναθεν. Δωδωναθεν ἀρχόμενοι N. IV, 53.

* Δωδωναῖτε μεγυσθενῆς F. 29.

δῶμα. πολυχρῶσιν ἐν δῶματι P. IV, 53. ὑπατον ποτὶ δῶμα Λιός O. I, 42. ἄλβιον ἐς Χρομίον δῶμα N. IX, 3. Ἴηρας δῶμα θεοπρεπῆς N. X, 2. δῶμα Φερσεφόνας I. VII, 55. ἀτεροθε πρὸ δωμαίων λαχόντες αἶδαν P. V, 96. ἐν δῶμασι P. IV, 113. δῶμασιν ἐν χρυσείοις P. IX, 58. ἄλβιοις ἐν δῶμασιν N. X, 71. δῶματ' ἐσελθῶν P. X, 32.

δωρέω. ἐδώρησαν λιταῖς Ἐρμᾶν O. VI, 73. φι-

- ἀλαν δωρήσεται γαμβρῷ O. VII, 3. χθονός
αἴσαν συντελέθειν ἔννομον δωρήσεται οἱ P.
IX, 59.
- Δωριεύς. Δωριεύς στρατός F. 4, 3. Δωριεὶ
λαῶ O. XIII, 30. Δωριεὶ κάμω P. VIII, 21.
 - Δώριος. Δωρίω πεδίλω O. III, 5. Δωρίαν
φόρμιγγι O. I, 17. Ἰσθμὸν Δωρίαν N. V,
37. Δωρίων σελίνων I. II, 15. VII, 64.
τεθμοῖσιν Αἰγυμίου Δωρίοις P. I, 65. Δωρίαν
κέλευθον ὕμνων F. 201.
 - Δωρίς. Δωρίδα τᾶσον N. III, 3. Δωρίδ' ἀποι-
κίαν I. VI, 12.
- δῶρον. φίλια δῶρα Κυπρίας O. I, 75. ἀπήνας
Ψακύνιος τε δῶρα O. V, 3. δῶρα καὶ κράτος
ἐξέφαναν N. IV, 63. δῶρα πλείστα F. 84, 3.
Κυπρίας δῶρων ποιμένες N. VIII, 7.
δωροφόρος. ἄνδρες δωροφόροι P. V, 86.
- E.
- ἔαρ. φωνικανθήμευ ἦρος ἀκμῆ P. IV, 64. ἔαρ
εὐδομον F. 45, 14.
- ἐαριδρέπτων λοιβᾶν F. 45, 7.
- εἶα. μιν οὐκ εἶασεν O. VII, 61. ἔα πόλεμον
μάχαν τε πᾶσαν O. IX, 43. εἶν νομὸν Κρή-
τας περιδαίον F. 126, 2.
- ἐβδομα καὶ σιν δεκάτη γενεῆ P. IV, 10.
- ἐγγενής. σφίσιν ἐγγενές ἔμμεν ἀεθληταῖς ἀγαθοῦ-
σιν N. X, 51.
- ἐγγυαλιζῶ. μὴ νεκίων πέταλα δις ἐγγυαλιζέτω
ἄμμιν I. VII, 43.
- ἐγγυᾶω. ἐγγυάσσομαι μὴ μιν ἀφίξεσθαι O. X, 16.
ἐγγύς P. IV, 125. ἐὼν ἐγγύς N. VII, 64.
- ἐγείρω. ἐγειρ' ἐπέων σφιν οὖρον O. IX, 51. ἔ-
γειρε λύραν N. X, 21. αὐτῆς ἐγείραι χρέος
P. IX, 103. ἐρηγορόταν ἐνύπνια F. 234.
- ἐγκαταβαίνω. σπᾶρανον ἐγκατέβα N. I, 38.
- ἐγκαθίζω. ᾧ (θρόνῳ) ἐγκαθίζων P. IV, 153.
- ἐγκίρηνμι. ἐγκιρᾶτω τίς μιν N. IX, 50.
- ἐγκονητι κατεμαρψεν N. III, 35.
- ἐγκύρω. ὅς ἂν ἐγκύρωσῃ P. I, 100. ἐγκύρσαις
ἐκατονταετῆ βιοτιῆ P. IV, 232.
- ἐγκώμιος. ἐγκώμιον τρόπον O. XI, 80. στεφά-
νων ἐγκώμιον τεθμόν O. XIII, 28. ἐγκώμιον
μέλος N. I, 7. ἐγκωμίων μελέων O. II, 52.
ἐγκωμίων ὕμνων P. X, 53.
- ἐγχειβρόμος. κόρα ἐγχειβρόμω O. VII, 43.
- ἐγχεικεραυνος. Ζήρος ἐγχεικεραύνου O. XIII, 74.
ἐγχεικεραυνον Ζήνι P. IV, 194.
- ἐγχεσφόροις Αἰθιοπίεσι N. III, 53.
- ἐγχος. ἀκμῆ ἔγχος ζακυτόιο N. VI, 55. πέδα-
σον ἔγχος Οἰνομάου χάλκεον O. I, 76. ὃ δ'
ἔφεπε κραταῖον ἔγχος P. VI, 34. τραχεῖαν
ἐγχείων ἀκμῆν P. I, 11. ἐγχείων προοίμιον F.
225. παλαίουσιν ἀτερ ἐγχείων P. IX, 29. πεί-
ραν Φοινικοστύλων ἐγχείων N. IX, 29.
- ἐγχώριος. ἐγχωρίων λίμνω O. V, 11. ἐγχώριος
βασίλης αἰὶ O. IX, 60.
- ἐγῶ O. VII, 7. VIII, 54. IX, 23. XI, 105. XIII, 47.
87. P. I, 42. IV, 67. 148. N. I, 33. III,
11. 73. VI, 59. VII, 20. VIII, 38. IX, 9.
XI, 11. I. I, 14. 32. V, 14. VII, 5. F. 49.
F. 115. ἐγών P. III, 77. ἐμοί O. I, 52. 84.
111. VIII, 43. P. II, 66. IV, 230. V, 76.
X, 48. N. IV, 41. X, 79. I. V, 53. μοί O.
II, 91. III, 4. VI, 22. IX, 38. XI, 1. XIII,
11. 94. P. I, 59. III, 110. IV, 117. 119. 163.
247. VIII, 33. 61. N. I, 21. IV, 9. 72. V, 19.
VII, 50. VIII, 35. X, 19. 80. I. I, 3. III, 19.
IV, 42. 52. V, 18. VI, 37. VII, 12. ἐμέ O.
I, 77. 100. 115. III, 40. VIII, 74. XIII, 89.
P. II, 52. IV, 141. IX, 107. F. 126, 3. μέ
O. III, 7. 9. IV, 2. VI, 28. 83. VIII, 55.
P. II, 96. IV, 103. 151. 157. 164. VII, 13.
IX, 93. X, 4. XI, 39. N. IV, 33. 80. V, 1.
VII, 64. 75. I. V, 45. F. 60, 4. F. 82. τῶν
P. IV, 147. ἄμμες P. IV, 144. ἄμμιν P.
IV, 155. 167. I. VII, 44. F. 49. F. 171, 2.
ἄμμι I. I, 52. VI, 49. VII, 10. ἄμμε O.
IX, 114. N. VI, 6.
- ἔδνον. κάλλιστον ἔδνον Ἰπποδαμείας O. IX, 11.
ἔδνα δέξαντο P. III, 94.
- ἔδος. Αἰακιδᾶν ἤπυργον ἔδος N. IV, 12. ἀσα-
λῆς αἰὲν ἔδος μένει οὐρανός N. VI, 3. ἔδος
Ὀλύμπου O. II, 13. ἔδος Ἀρτέμιδος P. II, 7.
ὑπὶ πεδον Θεράπνας ἔδος I. I, 31. Φεραιφύ-
νας ἔδος P. XII, 2.
- ἔδρα. τῶν νεοικον ἔδραν O. V, 8. Καφισίων
ἑδάτων λαχοῖσαν κυλλίπολον ἔδραν O. XIV, 2.
εὐκκλον ἔδραν N. IV, 66. χαλκόπεδον θῶν
ἔδραν I. VI, 44. κέληρται σφιν ἔδραι O.
VII, 76. χρυδαίς ἐν ἔδραις P. III, 94. ἔ-
δραισι Θεράπνας P. XI, 63.
- ἔδω. δοῖα βονν ἔδει σώματα F. 150.
- ἔερα. κωνάμενα ἔερα ἀμφέπει N. III, 75. πο-
τίας ὑπελοῖσ' ἔερας N. VII, 79. χλωραῖς
ἔερας N. VIII, 40.
- ἔζω. αὐτίκα ἔζετο I. V, 53. ἐπὶ χῶρας ἔσουσι P.
IV, 273.
- ἔθειρα. στέφανοι ἀνέδησαν ἔθειραν I. IV, 10.
- ἔθειλω. ἐθειλω ἐπεύξασθαι P. III, 77. ἐθειλω γη-
γωνεῖν P. IX, 1. ἐθειλω ἐναρμόξαι I. I, 15.
κατοικήσαι ἐθειλεις N. X, 84. ποιμαίνειν ἐθει-
λει O. X, 9. οὐκ ἐθειλει φέρων N. XI, 40.
ἐθειλοντι ἀλεξείν O. XII, 9. ἐθειλοντι μίσειν
P. I, 62. μάλα ἐθειλοντι ἀμφέπειν N. VII, 10.
οἷς ἂν ἐθειλῃ P. V, 65. ἐθειλοι δόμω O. VIII,
85. ἐθειλοι γαίην N. VII, 90. ἦθειλον Χεί-
ρωννα ζώειν P. III, 1. ἦθειλέ νιν πεδάσαι N.
V, 27. ἦθειλον πέθεισθαι N. VIII, 10. ἀπο-
δράμει ἐθειλον P. IX, 115. ἐθειλήσω διορθῶ-
σαι O. VII, 20. ἐθειλήσαις τιθέμεν P. I, 40.
τὸ λαλαγῆσαι ἐθειλων κρύφον τε θέμεν O.
II, 107. ἐθειλων αἴσειν N. IV, 89. θυμῷ
ἐθειλων ἀκουσας I. V, 40. ἐθειλων ἔμμεν ἀ-
λοχον ἐάν I. VII, 28. μ' ἐθειλοντα προσέρ-
πει O. VI, 83. ἐθειλοντι ἔλθειν I. VI, 45.

ἔθειλοντες ἀγαγεῖν P. x, 5. Κλειοῦς ἔθειλοῖ-
σας N. III, 79.

ἔθνος, βροτὸν ἔθνος ἀπτόμισθα P. x, 28. Βοι-
ώτιον ἔθνος F. 51. ἔχομεν βρότεον ἔθνος
N. III, 71. Λαμνιῶν ἔθνη γυναικῶν P. IV,
252. τὸ ταχύποτον ἀνέρων ἔθνος O. I, 66.
κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν O. XI, 101. τὸ ἐλά-
σιππον ἔθνος P. V, 85. κείνου ἠμόσπορον
ἔθνος N. V, 43. Θνατὸν ἔθνος N. XI, 42.
Μερόπων ἔθνη I. V, 30.

εἰ. εἰ δ' ἔλδειαι O. I, 3. εἴτι ἔθης O. I, 18.
εἰ δὲ δὴ εἰμίμασαν O. I, 54. εἰ δ' ἔλπειται
O. I, 64. εἰ φέρεται F. 74, 8. εἴ τι τέλλε-
ται O. I, 75. εἰ δὲ μὴ λῆποι O. I, 108. εἰ
δ' ἔχει O. II, 62. εἰ δ' ἀριστεύει O. III, 44.
εἴ τι ποναθῆ O. VI, 11. εἰ δ' ἐδώρησαν O.
VI, 77. γῶνας εἰ φεύγομεν O. VI, 90. ὡς
εἴ τις δωρήσεται O. VII, 1. εἰ δ' ἀνέδραμον
O. VIII, 54. εἰ νέμομαι O. IX, 28. εἰ δὲ
τις πράσσοι O. X, 4. εἰ μὴ ἄμερος O. XII,
17. εἰ δ' ἔρπος O. XIII, 101. εἰ σοφός, εἰ
καλός, εἴ τις ἀγλαός O. XIV, 7. εἰ γὰρ
εὐθύνοι P. I, 46. εἴ τι παραιθύνει P. I,
87. εἰ δὲ τις λέγει P. II, 58. εἰ φθέγξαιο
P. I, 81. εἰ χρεῶν P. III, 2. εἰ δ' ἔναιε
P. III, 63. εἰ κατέβαν P. III, 73. εἰ δ'
ἐπίστα P. III, 80. τύραννον δέρκεται εἴ τιν'
ἀνθρώπων P. III, 86. εἰ δ' ὀρέξαι P. III,
110. εἰ δὲ τις ἔχει P. III, 103. εἰ γὰρ βάλε
P. IV, 43. εἴ τις πέλει P. IV, 145. εἰ με-
τάλλαιον τι P. IV, 164. εἰ γὰρ τις ἐξερέ-
ψαι κεν P. IV, 263. εἴ ποτ' ἐξίκηται P. IV,
266. εἰ δὲ τις κακότης προστύχη F. 171, 4.
εἰ μὴ γένηται P. IV, 274. εἴ τις φέροι P.
VIII, 14. εἰ γὰρ τις πέπεται P. VIII, 76.
εἰ δὲ χροῖ P. IX, 52. εἰ φίλος, εἰ ἀνταίεις P.
IX, 96. εἰ συνετίθειεν N. XI, 41. εἴ τις ἀπέ-
φυγεν P. XI, 55. εἰ δὲ τις ὄλβος P. XII, 28.
εἰ δ' ἐπέβα N. III, 18. εἰ δ' ἐθάλλετο N.
IV, 13. εἰ δὲ κελύεις N. IV, 79. εἰ δ' ἔκει
N. V, 50. εἰ δὲ τις ἐνέβαλεν N. VII, 11.
εἰ εὐρηται N. VII, 15. εἰ γὰρ ἦν N. VII, 24.
εἰ ἔρχομαι N. VII, 69. εἰ ἦν N. VII, 74.
εἰ ἀνέκραγον N. VII, 75. εἰ δὲ γένεται N.
VII, 86. εἰ δ' ἂν ἔχοι N. VII, 89. εἰ γὰρ
διαπλέκοις N. VII, 98. εἰ δὲ δεδόκηται N.
V, 19. εἰ δυνατὸν N. IX, 28. εἰ γὰρ ἄρη-
ται N. IX, 46. εἰ μὲν ἐθέλεις N. X, 83. εἰ
δὲ μάργασαι N. V, 85. εἰ δὲ τις παραμύσεται
N. XI, 13. εἰ δὲ κατὰκειται I. I, 41. εἰ δὲ
τις νέμει I. I, 67. εἴ τις ἄγοι I. II, 34. εἴ
τις κατέχει I. III, 1. εἴ τις εἴπη I. III, 59.
εἴ τις ἀκούσῃ I. IV, 15. εἰ ἐφίκοιτο I. IV,
17. εἰ δὲ τέτραπται I. IV, 24. εἰ γὰρ τις
πράσσει I. V, 9. εἴ ποτ' ἀκουσας I. V, 39.
εἰ τις παπταίνει I. VI, 43. εἴπερ v. infra.

εἶδομαι. οἱ ὄντων εἰδομένην N. X, 15. θεῶ ἀνέρι
εἰδομένην P. IV, 21.

εἶδος. εἶδος πρέπεν P. II, 38. θαπτόν εἶδος ἔ-
πλετο P. IX, 112. ἔργω οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγ-
χων O. VIII, 19. αἰσχύνουσι οἱ θαπτόν εἶδος
P. IV, 264.

εἶδω, video. εἶδον κρατέοντα O. XI, 104. εἶδον
παινώμενον P. II, 54. ἐπεὶ πάμπρωτον εἶ-
δον φεγγος P. IV, 111. εἶδε λῆμα καὶ δύ-
ραμιν νιοῦ N. I, 56. εἶδεν ἔδραν N. IV, 66.
ἐν Κροίσῳ εἶδε νιν I. II, 18. νικάσαντά σ'
εἶδον P. IV, 101. ἴδε χθόνα O. III, 33. ἴδεν
ἔχοισαν O. XI, 37. ἴδεν ἡμέρους N. X, 61.
ἴδον ἐν ἔδραις βασιλῆας P. III, 94. καπνο-
θεῖσαν ἴδον P. V, 84. ἴδῃ τυχόντα P. x, 26.
ἴδετέ με F. 45, 8. εὐτ' ἂν ἴδω παῖδαν ἐς
ἦβαν F. 88. ep. 2. ὄλβιος ὅστις ἰδὼν ἐκείνα
F. 102, 1. σαρκῶν ἐνοπιῶν εἶδον F. 150, 4.
ἦν ἰδόντα διακροῖται χρόνος F. 150, 5. τὰ
αὐτὸς τις ἴδῃ N. IV, 91. οὐτ' ἀκούσαι οὐτ'
εἶδῃν O. VI, 53. μάσσον' ἢ ὡς ἰδόμεν O.
XIII, 109. οἶκον ἰδεῖν P. IV, 294. τὸ συγ-
γενὲς ἰδεῖν N. VI, 8. ἦν ἰδόμεν ἀλάθειαν N.
VII, 25. ἰδεῖν νιν N. VIII, 8. ἐπαγλος ἰδεῖν
I. VI, 22. εὐφρανθῆ ἰδὼν νιόν O. IX, 66.
ἦβρον ἰδὼν P. I, 72. γόνον ἰδὼν P. IV, 123.
ἰδὼν παρμένοντα P. VIII, 41. ἰδοῖσα δὲ O.
II, 45. ἰδοῖσα βιβῶντα O. XIV, 16. ἰδοῖσ'
νιόν O. XIV, 22. τερας ἰδεῖσθαι P. I, 26.
ὄνοτος ἰδεῖσθαι I. III, 68.

εἶδω, scio. εὐ οἶδ' ὅτι N. IV, 43. μανθάνων
οἶδω προτέρων P. III, 80. ὅς πάντων τέ-
λος οἶσθα P. IX, 46. οἶδεν τὸ μέλλον O. II,
62. οἶδεν βίον τελευτῆν F. 102, 2. φροντίς
ἐραμερῶν οὐκ ἰδυῖα F. 175. οὐκ ἂν εἰδείην
λέγειν O. XIII, 44. ὁ πόλλ' εἰδὼς φυῆ O.
II, 94. τὸ διδάσκειν εἰδοῖσι ἥτερον O. VIII,
60. εἰδοῖσι τοι ἔριω P. IV, 142. οὐκ εἰδοῖ-
τες οἶαν ἔγραψε N. VI, 6.

εἶδωλον ζωὸν αἰῶνος λείπεται F. 96, 3.

εἶκοσι. εἶκοσι ἐνιαυτοῦς P. IV, 104. πέμπτον ἐπὶ
εἶκοσι εὐχος N. VI, 60.

εἶκω. τὰ Ὀλυμπία ἔοικεν ἤδη λελέχθαι O. XIII,
98. θέροντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν N. IV, 32.
οὐ γὰρ εἰκόσ καθῆσθαι F. 49. ταύταν σκό-
τει κρυπτεῖν ἔοικεν F. 171, 5. ἄμμι δ' ἔοικε
κελαδῆσαι I. I, 52. τόλμα εἰκὼς (corr. εἴ-
κων) θυμὸν λέοντων I. III, 63. ἔστιν ἀνδρὶ
φάμεν εἰκόσ O. I, 35. ἔστιν εἰκόσ Ἰλιόνα
νεῖσθαι N. II, 10. εἰκότα χρόνον ἀλικίας
O. IV, 29. εἰκότα μόχθον P. II, 29. εἰ-
κότα καιρὸν ὄλβου N. VII, 58. κόμπον τὸν
εἰκότα I. IV, 26. εἰκότα τελευτῆν μαχεῖν
P. I, 34. τὰ εἰκότα παρ δαιμόνων μαστευ-
μεν θναταῖς φρασίν P. III, 59. ἔρῶν εἰ-
κότι μορφή N. III, 18.

εἶκω, cedo. εἶσον I. I, 6. τόλμα εἶκων θυμὸν
λεόντων I. III, 63. cf. Explicat.

εἰλαπινύζω. εἰλαπινύζοισιν εὐφρόνης P. x, 40.

* *Ελλάτιδας*. *Ελλάτιδα* O. VI, 33. **Ισχυος* *Είλα-
τίδα* P. III, 31.
είλισσω. μέριμναι σὺν πόνοις ειλισσόμεναι F. 250.
εἶμα. ἀπὸ πρόκειον ῥίψαι εἶμα P. IV, 232.
εἶμι. ἀβάπτιστός εἶμι P. II, 80. εἶμι ἀσχολος
P. VIII, 30. οὐκ ἀνδριαντοποιός εἶμι N.
V, 1. οὐ τραχύς εἶμι N. VII, 76. ξεινός
εἶμι N. VII, 61. ἐσσι ἄγγελος O. VI, 90.
ταμίης ἐσσι P. I, 88. οἶος ἐσσι μαθῶν P.
II, 72. ἐσσι δ' ἰατῆρ P. IV, 270. βασιλεύς
ἐσσι P. V, 16. ἐσσι μοι υἱός N. X, 80. ἐσσι
σοφός I. II, 12. ἐστὶν ἐοικώς O. I, 35. ἐστὶν
ἐοικός N. II, 10. ἐστι σοφοῖς ἄβιτον O. III,
47. ἐστὶν ἀνθρώποις χρήσις ἀνέμων O. X, 12.
ἐστι μόνον ἐκ θεῶν F. 96, 3. ἐσθ' ὅτε F.
172, 2. οὐκ ἐσθ' ὅπως ἐρευνάσει F. 33. ἐστι
καὶ θανόντισσιν μέρος O. VIII, 77. ἐστι φυ-
λον ἐν ἀνθρώποισι P. III, 21. οὐ τί που οὐ-
τος Ἀπόλλων ἐστὶ P. IV, 87. οὐτις ἀπόκλα-
ρός ἐστὶν οὐτ' ἔσται P. V, 54. ἐστιν ἐν εὐ-
τυχία ἄκρον N. I, 10. ἐστὶν ὠκύς ἐν ποτα-
νοῖς N. III, 77. τὸ σιγᾶν ἐστι σοφώτατον
νοῆσαι N. V, 18. ἐστι τις λόγος N. IX, 6.
ἐστὶν ἐπάψασθαι N. IX, 47. βαλνοῖα' ἐστὶ
N. X, 13. ἐστὶ βαρὺς ἀντίσας N. X, 20.
ἐστι σοι λάχος N. X, 85. ἐστὶ μοῖρα Με-
λίσσω I. III, 9. ἐστι μοι κέλευθος I. III, 19.
ἐστὶν ἀφάνεια τύχης καὶ μαρναμένων I. III, 49.
οὐδ' ἐστὶν οὕτω βάρβαρος I. V, 23. ἰατά
καὶ τὰ βροτοῖς I. VII, 15. οἶας εἰμὲν αἰσας
P. III, 60. ὅσαι εἰσὶν ἐξοδοὶ P. V, 116. βεῖλη
μοι ἐντί I. II, 92. ἐντί ὁδοὶ περαιτέραι O.
IX, 112. ἐντί ὠκύτεραι P. IV, 139. λαχόν-
τες ἐντί P. V, 98. κρυπταὶ ἐντί P. IX, 40.
ἀπειροῖται ἐντί N. I, 24. λογιόσις ἐντί πρόσ-
οδοι N. VI, 47. ἐντί τραυματῖαι F. 244.
ἐντί τοι φίλιποι N. IX, 32. οὐκ ἀγνώτες
ἐμῖν ἐντί I. II, 30. τί δ' ἐρῶν σοὶ φίλος
εἶην F. 127, 3. εἶη ἐρᾶν F. 236. ἐν ξυνῶ
κεν εἶη κέντρον F. 89, 2. κεινός εἶην O. III,
48. εἶην εὐρησιπέης O. IX, 86. εἶη σε πα-
τεῖν O. I, 115. εὐφρων εἶη O. IV, 14. εἶ
δ' εἶη ταμίης O. VI, 4. εἶη, Ζεῦ, τὴν εἶη
ἀνδάνειν P. I, 29. εἶη με ὀμιλεῖν P. II, 96.
φίλον εἶη φιλεῖν P. II, 83. εἶη ἀπήμων P.
X, 21. μοὶ προκώμιον εἶη N. IV, 11. εἶη
μὴ μοι τοιοῦτον ἦθος N. VIII, 35. εἶη μὲν
φράζει I. I, 64. εἶη τρίτον I. V, 6. ἦν οὐ-
τος Τύταλος O. I, 55. ἦν κλέος βαθύ O.
VII, 53. ἦν ἐξορᾶν καλός O. VIII, 19. ἦν
πεπρωμένον O. VIII, 33. I. VII, 33. ἐξ ὁ-
νείρου ἀντίκα ἦν ἔπαρ O. XIII, 65. μοιρέ-
διον ἦν P. I, 55. θεσφατον ἦν P. IV, 71.
ἦν βασιλεύς P. IX, 14. εἰ ἦν ἔ ταν ἀλάθειαν
ἰδέμεν N. VII, 24. ἦν πάλαι N. VIII, 50.
ἦν ὅτε F. 51. ἦν τοπιροῖθε F. 58, 3. antistr.
ἦν διακρίναι χρόνος F. 150, 5. εἰ πόσος ἦν
N. VII, 74. ἐχθρῶ πάφρσις ἦν πάλαι N.

VIII, 32. εὐμαρὲς ἦν N. VI, 33. οὐκ ἦν
πεντάθλιον I. I, 26. οὐ φιλοκερδῆς πω τὸτ'
ἦν I. II, 6. αἰδοῖσός ἦν ἀστυῖς ὀμιλεῖν I. II,
37. ἔσαν ὀφθαλμός O. II, 10. δίδυμοὶ ἔσαν
ζῶαι P. IV, 209. ἀρχοὶ οὐκ ἔτ' ἔσαν N. IX,
14. κείνων ἔσαν ὑμέτεροι πρόγονοι O. IX,
57. ἔσαν μέγιστοι N. IX, 17. μέγας ἐν με-
γάλοις ἔσομαι P. VIII, 108. ἔσομαι τοῖος
P. IV, 156. τερπνὸν ἐν ἀνθρώποις ἔσον ἔσ-
σεται οὐδέν O. VIII, 53. τίς δὴ λίσσις ἔσσε-
ται N. X, 77. ἔσσεται τὸ παις I. V, 50.
χρῆτόθεν ἔσσεται P. IX, 51. ἀπόκλαρος οὐτις
ἐστὶν οὐτ' ἔσται P. V, 54. ἔσαι χρόνος P.
XII, 36. ποιᾶ τίς ἔσαι P. IV, 63. μάρτυς
ἔστω Ζεὺς P. IV, 167. τέθμιόν μοι εἶναι I.
V, 17. πιστὸν ἔμμεναι O. I, 32. παῖς ἔμ-
μεναι P. IV, 34. ἀπὸ χρυσοῦ ἔμμεναι P.
XII, 18. πρόπολον ἔμμεναι N. IV, 79. ἐρ-
δον ἄλσει ἔμμεναι N. VII, 45. ἔμμεναι χάρ-
μα γέιτονι γείτονα N. VII, 87. κικλὸν ἔμμε-
ναι F. 49, 4. τί δ' ἔλπει σοφίαν ἔμμεναι
F. 33. πάμπαν θεὸς ἔμμεναι N. X, 58. σο-
φοὶ ἔμμεν O. V, 16. οὕτω φανεράν ἔμμεν
O. VII, 56. ἰσώνυμον ἔμμεν O. IX, 69. τοῖ-
σιν ἀρχῶν ἔμμεν O. XIII, 60. ποῖαν εὐχαι
πατρῖδ' ἔμμεν P. IV, 98. τοῦτ' ἀνιμρότατον
ἔμμεν P. IV, 287. ἔμμεν εὐθύτομον P. V, 92.
ὑπᾶτος ἔμμεν P. VI, 42. πόσων ἢ υἱὸν ἔμ-
μιν P. IX, 104. ἄλοχον Λίδος ἔμμεν F. 6.
κατεκρήθη ἀγανώτατος ἔμμεν F. 116. τέλος
ἔμμεν P. IX, 122. ἔμμεν ἀπιστοῖ P. X, 50.
ἀπ' Ἀθανᾶν ἔμμεν N. V, 49. σοφίαν ἐγγε-
νὲς ἔμμεν N. X, 51. ἔμμεν ἀκόνην ἀνδράσων
I. V, 69. ἄλοχον ἐάν ἔμμεν I. VII, 29. ἔσο-
σθαι μάντιν O. VI, 50. γέρας ἔσοσθαι O.
VII, 68. ἔσοσθαι κλυτὰν P. I, 37. ἐπίτρο-
πος ἐών O. I, 106. οὐτε δύσχηρις ἐών O.
VI, 19. ὄραϊος ἐών καὶ καλός O. IX, 101.
θανυμαστός ἐών O. IX, 103. ἐών μεγαλήτωρ
P. I, 52. ἐκᾶς ἐών P. II, 54. ἐχθρὸς ἐών
P. II, 54. οἶος ἐών P. III, 5. ἐών καλός
N. III, 18. παραστάτας ἐών N. III, 36. παῖς
ἐών N. III, 42. ἀπειρομάχας ἐών N. IV, 30.
Ὀλυμπιόνικος ἐών N. VI, 17. ἐών ἐγγύς N.
VII, 64. ἐών ἐγγυγονος N. X, 39. ὑπένερθεν
ἐών N. X, 87. ἀτολμος ἐών N. XI, 32. ἡ-
μόδιμος ἐών I. I, 30. ἐών καλός N. III, 32.
I. II, 4. θεότιμος ἐών I. V, 11. φθινόκαρ-
πος εἶσα P. IV, 265. καὶ πολὺκλειτὸν περ
εἶσαν Θήβαν F. 206, 4. πρόφαντον ἐόντα
O. I, 116. ἐκτός ἐόντα O. VI, 104. ἐόντα
πλόον P. IV, 170. ἱννητὸν ἐόντα P. VI, 61.
θεμίσκοπον ἐόντα N. VII, 47. εὐδαίμων' ἐόν-
τα N. VII, 100. ἐόντων N. I, 32. τῶν τὸτ'
ἐόντων I. III, 45. ἀπαζομένων τῶν ἐόντων
F. 49, 3. πρῶτως ἔσομενους O. XII, 8. ἔσ-
όμενον προιδεῖν N. I, 27. τὰ ἐσόμενα O.
XIII, 99.

εἶμι. ὄλιβος ὄστις εἶναι ὑπὸ χθόνα F. 102 δόμον ἴθι O. XIV, 21. ἴτω χρέος P. VIII, 34. ἴτε παρ Μελίαν P. XI, 3. ἰόντων ἐς ἀντρον εὐθύς ἀγγελλαι I. VII, 41. ὄρσο δέυρο ἴμεν O. VI, 63. Οὐλυμπόνδ' ἰών O. III, 38. μετὰ στέφανον ἰών O. IV, 25. ὄχετ' ἰών O. VI, 39. ἰών πόρσω O. XI, 57. εὐθύς ἰών P. IV, 83. ὄνειρος ἰών P. IV, 163. ναυσὶν οὔτε περὶς ἰών P. X, 29. ὄρθάν κέλευθον ἰών P. XI, 39. ἀμφοτέρως ἰών χειρὸς N. VII, 94. παρὰ προθύρον ἰών I. VII, 3. ἰόντι γὰς παρ' ὄμφαλόν P. VIII, 62.

εἰγάλιος v. ἐνάλιος.

εἰνεκεν v. ἐνεκεν.

εἰπεῖν. τῷ μὲν εἶπε O. I, 75. εἶπεν τοιοῦτον ἕπος O. VI, 16. τῷ μὲν ναῶν πλοόν εἶπε O. VII, 33. εἶπεν αὐτός δρᾶν O. VII, 62. οὐτως εἶπε ναύταις P. IV, 11. εἶπεν καὶ τόδα P. IV, 86. ὠδ' εἶπε P. VIII, 45. εἶπε δ' ἐν μέσοις ἀπάγεσθαι P. IX, 123. εἶπεν φωνήσαις I. V, 49. ἀπιστον εἶπα N. IX, 33. εἶπεν Τριπυλῆα O. IV, 25. τὸτ' εἶπεν P. III, 40. ὡς ἄρ' εἶπεν P. IV, 156. εἶπεν ὠδε P. IV, 229. εἶπεν Θέμις ἐν μέσοισι I. VII, 31. ὄφρ' εἶπης, ὅτι ἔσπεφάνωσε O. XIV, 22. εἴ τις εὐ εἶπη τι I. III, 59. δελφῖνί κεν ἴσον εἶπομι N. VI, 68. κείνα ἔργα εἶποι O. VIII, 62. εἶπὸν μεμνάσθαι O. VI, 92. εἶπε γένναν P. IV, 100. γαστρομαργόν τιν' εἶπεῖν O. I, 52. τόσα εἰπεῖν O. XIII, 63. αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν N. V, 14. Θρασυ μοι τὸδ' εἶπειν N. VII, 50. οὐκ ἔχω εἰπεῖν N. VII, 56. εἶπεῖν ἀτρέκειαν F. 232, 4. ἔπος κείνοισιν εἰπών P. IV, 105. ὡς ἄρ' εἰπών P. IX, 63. I. V, 52. μέγα εἰπών N. VI, 28. ἔπος εἰπόντα I. I, 46. ὡς ἄρα σάφα εἶπαις O. VIII, 46. εἰρήσεται v. seorsim.

εἶπερ. εἶπερ φιλεῖς P. I, 90. εἶπερ δέδωκε N. II, 7.

εἰράνα. * Δίκα καὶ ὁμότροπος Εἰράνα ταμίαι πλοῦτον O. XIII, 7. ἐν εἰράνῃ N. I, 69. πολλὰν καὶ ἀσύχρον βοσσὶν εἰράναν παρέχοια P. IX, 23.

εἰργον. εἰργει ἕτερον ἕτερα N. VII, 6.

εἰρησία. εἰρησία ὑπεχώρησεν ἄχορος P. IV, 202.

εἰρήσεται ἐν βραχίστοις I. V, 56.

εἰρω. εἰριν στεφάνους ἐλαφρόν N. VII, 77.

εἶς. ὦν εἶς O. VII, 73. εἶς δέ O. VIII, 40. μία μελέτα O. IX, 114. βοῆς μία P. IV, 142. νίκα μία Ὀλυμπιάς P. VII, 14. μίας μητρός N. VI, 1. μῆ μοίρη χρόνου O. VII, 94. ἀμέρη μῆ I. III, 34. μίαν ἀμέραν O. IX, 91. Ἀηρεῖδων μίαν N. IV, 65. ἐν γένος N. VI, 1. ἰνὸς σπέρματος P. III, 36. πατὴρ ἰνός P. X, 2. ἀλίω ἀμφ' ἐνί O. XIII, 36. ἐνί τρόπῳ N. VII, 14. τυχεῖν ἔνα πᾶσαν εὐδαιμονίαν N. VII, 55. ἐν παρ' ἐσλόν P. III, 81.

εἶς O. XI, 39. 96. P. III, 10. X, 63. N. V, 11. VII, 37. ἐς O. I, 10. 38. 75. 79. II, 38.

54. 93. III, 26. 36. V, 14. 22. VI, 13. 44. 63. 73. VII, 31. 33. 67. VIII, 47. X, 10. XI, 12. P. I, 24. 28. 34. 35. III, 34. 25. 99. 105. IV, 44. 76. 188. 207. 211. V, 67. VI, 12. 50. IX, 57. X, 30. 46. XI, 4. N. I, 35. 43. IV, 68. VI, 51. VII, 48. 62. VIII, 21. IX, 2. 3. 4. 18. 21. X, 14. XI, 3. I. II, 2. 34. IV, 24. V, 26. 27. 59. VI, 11. 41. 45. VII, 21. 41. F. 73, 3. F. -87, 11. F. 88, 2. ep. F. 98, 2. 5. F. 171, 3.

εἰγάλλομαι. πύργον ἐσαλλόμενοι I. VIII, 38.

εἰσδέχομαι. αὐτὸν με πρώτιστα ἐσδέξαι F. 185.

εἰσεῖδω. υἱὸν εἰσεῖδτω θανάτῳ I. VII, 36.

εἰσερχομαι. αὐτὰν ἐσθλῆσθαι N. X, 16. δώματ' ἐσελθών P. X, 32. ἐσελθόντα P. IV, 120.

εἰσοδος. ἐς ἵππιαν ἐσοδον P. VI, 50. καλῶν ἐσοδοι P. V, 116.

εἰσοράω. ἐσορᾶν καλός O. VIII, 19.

εἰσορούω. ἐσόρουσε O. VIII, 40.

εἰσοπτρον. ἐργοῖς καλοῖς ἐσοπτρον N. VII, 14.

εἶσω. εἶσω κατέστην P. IV, 135.

εἶχ O. II, 99. VI, 101. VII, 23. VIII, 59. IX, 73. X, 10. XII, 20. XIII, 28. 58. P. I, 22. 41. II, 46. III, 43. 56. 96. 103. IV, 38. 121. 126. 161. 162. 174. 197. 202. VI, 33. VII, 14. 47. 54. IX, 5. 30. 38. X, 20. XI, 13. XII, 5. 18. 20. 29. N. I, 48. II, 3. IV, 60. V, 7. VI, 1. VII, 67. IX, 44. 53. X, 44. XI, 37. 43. XII, 19. I. III, 5. 40. VI, 39. VII, 5. ἐξ O. II, 42. IV, 23. VI, 25. 48. 71. 74. VII, 20. 32. 69. 91. VIII, 30. VIII, 59. 64. IX, 15. 82. XI, 90. XIII, 64. P. II, 19. III, 36. 113. IV, 14. 26. 66. 72. 91. 132. 155. 176. V, 52. VIII, 94. IX, 14. X, 2. N. II, 19. V, 34. VI, 12. XI, 30. I. I, 11. 37. V, 42. VI, 10. F. 96, 4. F. 98, 4. F. 106. F. 142.

ἐκάεργος Ἀπόλλων P. IX, 29.

ἐκάσθην ἐπελθών O. XI, 7.

ἐκαλος. ἐκαλος μίχθη O. IX, 62. ἐκαλος ἔπειμι γῆρας I. VI, 41.

ἐκάς. ἐκάς ἑών P. II, 54. Χαρίτων ἐκάς P. VIII, 22.

ἐκάστος P. X, 61. τὶς ἐκάστος N. IV, 92. ἐκάστος διαφέρομεν N. VII, 54. ὡς ἐκάστα παρθενικὰ ποσιν ἢ υἱὸν εὐχοντο P. IX, 102. χροῖμ' ἐκάστον O. VI, 74. IX, 212. ἐκάστον ἐν πρῶτος F. 75, 1. ἐν ἐκάστῳ O. XIII, 45. ἐκάστῳ ἐργματι I. I, 26. ἀμφ' ἐκάστον P. VIII, 72. ἐκάστον οἶον ἔχομεν N. III, 70. ἔργον ἐκάστον N. VIII, 4. σφέτερα κῆται ἐκάστοις F. 152.

ἐκαταβόλος. ἐκαταβόλος P. VIII, 64. τόξων Μοισᾶν ἐκαταβόλον O. IX, 5.

ἐκάτερος. ἐθέλων ἐκάτερος I. VII, 28.

ἐκατέρωθε. ἐκατέρωθε μείναντες O. II, 76.

ἐκατι. Χαρίτων ἐκατι O. IV, 10. σεῦ O. XIV, 19. Κάστορος P. V, 9. στεφάνων P. X, 58. Λί-

γίνας N. IV, 22. Μναμοσύνας N. VII, 15.
 ποδῶν N. VIII, 47. Φεῶν I. III, 9. σέο I.
 IV, 2. Διός I. IV, 32. ἔκατι (ῶρας) δα-
 χθείς F. 88, 4. antistr. κλεός ἔκατι F. 275.
 εκατογεφάλα Τυφῶνος O. IV, 8.
 εκατόγγρανος. Τυφῶς εκατόγγρανος P. VIII, 16.
 εκατόμυδα. κλεινάς ὄνων εκατόμυδας P. X, 33.
 εκατόν. ἔκατόν ἐτέων O. II, 102. πάντα θύειν
 ἔκατόν F. 154.
 εκατόμπεδοι κλεινοί I. VI, 21.
 ἔκατονταετῆ βιοτιᾷ P. IV, 282.
 εκατοντακάρανος. Τυφῶς εκατοντακάρανος P. I,
 16. εκατοντακάρανον Τυφῶνα F. 93, 4.
 εκατοντόργγιος ἀνδριάς F. 110.
 ἐκβάλλω. ἔπος ἐκβαλεῖν κραταῖον ἐν ἀγαθοῖς P.
 II, 81.
 ἔκγονος. Παμφύλου καὶ Ἡρακλειδῶν ἔκγονοι P.
 I, 63. σέθεν ἔκγονοι I. VI, 15. τεῶν Διός
 τ' ἔκγονον N. VII, 50. ἀλλήντας Ἡρακλέος
 ἔκγονους Αἰγυμιοῦ τε P. V, 72.
 ἐκδιδάσκω. λιτάς τ' ἐπαιοῖδας ἐκδιδάσκησεν Λισο-
 νίδα P. IV, 217.
 ἐκδίδωμι. Δι τοῦτ' ἐκδώσομεν πρῶτισιν O. XIII,
 102. θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἦδυν P. IV, 295.
 ἐκείνος v. κείνος.
 ἐκκαίδεκα N. XI, 19.
 ἐκκαλέω. γέιτον' ἐκκάλεσεν N. I, 60.
 ἐκκυλίω. ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκύλισέ νιν F. 2.
 ἐκλείπω. οὐδὲ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν O. VI, 51.
 ἐκμανθάνω. γενεῖν Κλειοῦκου ἐκμανθάνω I. IV, 63.
 ἐκνέω. κούφοισιν ἐκνεῖσαι ποσίν O. XIII, 109.
 ἐκνόμιος. ἐκνόμιον λῆμα καὶ δύναμιν N. I, 56.
 ἐκπαγλος. ἐκπαγλος ἀνήρ P. IV, 79. σθένει ἐκ-
 παγλος I. VI, 22. ἐκπαγλον Ἀλκυονῆ N. IV,
 27. ἐν πόνοις ἐκπαγλον I. V, 51.
 ἐκπέμπω. ἐξέπεμψεν παλαισμάτων αὐχένα καὶ σθέ-
 νος N. VII, 72.
 ἐκπονώ. ἐξεπόνας' ἐπιτακτὸν μέτρον P. IV, 236.
 ἐκπρηπής Ὀλυμπιάς (νίκα) P. VII, 14.
 ἐκτανύω. ἐνδυ νιν (δέρμα) ἐκτάνυσαν P. IV, 242.
 ἐκτίμνω. ἴνας ἐκταμῶν δορί I. VII, 53.
 ἐκτελείω. εἴκοσι ἐκτελέσεις ἐπαυτούς P. IV, 104.
 ἐκτελεντιάω. ἐκτελεντιάσει πόλιων ματρόπολιν γε-
 νέσθαι Θήραν P. IV, 19. ἐξετελεύτασεν νιν
 δαίμων P. XII, 29. Ἰάσονος εὐδοξον πλόον
 ἐκτελεντιάσας F. 153, 4.
 ἔκτος. ἔκτος στέφανος O. VIII, 76. ἐν ἔκτῃ (ἀ-
 μέρῃ) P. IV, 132.
 ἐκτός. καμιάτων ἐκτός ἔοντα O. VI, 104. ἐκτός
 ἔχειν πόδα P. IV, 289.
 * Ἐκτωρ. Ἐκτωρ Αἴαντος ἄκουσεν N. II, 13.
 λέγεται Ἐκτορι κλέος ἀνθήσαι N. IX, 39. ὃς
 Ἐκτορ' ἔσφαλε, Τροίας κίονα O. II, 89. τί-
 νει' Ἐκτορα πέφρον I. IV, 43. αἰνέον Ἐκτο-
 ρα I. VI, 32. ὑπέρθυμον Ἐκτορα I. VII, 55.
 ἐκφαινω. πόθεν ἐξέφαινον Χάριτες O. XIII, 18.
 δῶρα καὶ κράτος ἐξέφαιναν ἐς γένος αὐτῶν N.
 VII, 65.

ἐκφέρω. τὸ μόρσιμον ἔκφερον N. IV, 61.
 ἐκφυγῶ. κινήσιμον ἐκφυγεῖν πετρῶν P. IV, 209.
 θάνατον οὐκ ἐξέφυγεν O. XI, 44.
 ἐκχρῶω. ἄτε οἱ πατέρων δορταὶ φρένες ἐξ ἀγα-
 θῶν ἔχραον O. VII, 02.
 ἐκῶν. ἀέκονθ' ἐκῶν O. XI, 30. ἐκῶν ἔβαν O.
 XIII, 92. ἐκῶν ἀθρησον χάριν P. II, 69.
 ἐκῶν τέλεσον P. IV, 165. ἐκῶν θυμῷ γλα-
 νεῖ ἔντυεν P. IV, 181. ἐκῶν ἐπαινήσας τῷ
 πυρεῶντι F. 173, 3. οὔτις ἐκῶν κερκὸν εὐ-
 ρετο F. 248. ἐκόντος ἐκ δόμων P. VIII, 14.
 ἐκόντι νόμῳ P. V, 43. VIII, 70. ἐκόντι νόμῳ
 N. VI, 59. ἤθελον πείθεσθ' ἐκόντες N.
 VIII, 10.
 ἐλαία. γλανκόχροα κόσμον ἐλαίας O. III, 13.
 σκάπτω σκληρὰς ἐλαίας O. VII, 29. κόσμον
 χρυσαῖας ἐλαίας O. X, 13. καρτὸς ἐλαίας N.
 X, 35. ἐλαία στεφανωθεῖς Πισάτιδι O. IV,
 12. Ὀλυμπιάδων φύλλοις ἐλαϊᾶν χρυσαῖος
 μυχθέντα N. I, 17.
 ἐλαιηρός. κηρὸς ὡς ἐλαιηρῶν μελισσῶν τάκομαι F.
 83. 1. ep.
 ἐλαιον. σὺν ἐλαίῳ φαρμακώσασ' ἀντίτομα P.
 IV, 221.
 ἐλαιος ἄγριος F. 21.
 ἐλαιῶω. ἠλαιούντο F. 274.
 ἐλασίβροντα καὶ ῥέας F. 108.
 ἐλασίππον ἔθνος P. V, 85.
 ἐλάτα. χλωραῖς ἐλάταισι τυπεῖς F. 148.
 ἐλάτειραν θοῶν ἵππων F. 59.
 ἐλατήρ ὑπέριστε βροντᾶς O. IV, 4.
 ἐλαύνω. ἄλλοτ' ἄλλοῖος οὐρος ἀνθρώπου ἐλαύνω
 I. III, 24. αὐλικας ἠλαυνε P. IV, 228. ἔ-
 λαύνων ἔκτο O. VI, 48. ἐς Ἰστρον ἐλαύνων
 O. VIII, 47. στρατὸν ἐλαύνων O. XI, 69.
 περὶ δρόμον ἐλαυνόντεσσιν O. VI, 76. ἐλαύ-
 νειν τε νεώτερον F. 74, 5.
 ἐλαφος. χρυσόκερον ἔλαφον θήλειαν O. III, 30.
 κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυνῶν ἐρμῶν τε N.
 III, 49.
 ἐλαφρός γονάτων ἐλαφρὸν δρμᾶν N. V, 20. εἰ-
 ρειν στεφάνους ἐλαφρὸν N. VII, 77. ἐλα-
 φρῶν κυπάρισσον F. 126, 1.
 ἐλαφρῶς. φέρειν ἐλαφρῶς P. II, 93.
 ἐλαχπτέρουξ. δελφίνων ἐλαχπτέρουγεν P. IV, 17.
 ἐλάω. ἐλᾶ τέσσαρας ἄρετας ὁ μακρὸς αἰὼν N.
 III, 71. ἀκοντι Φράστωρ ἔλασε σκοπὸν O.
 XI, 74. ἀνδρας δαίμων ἀπ' Οἰνώνας ἔλασεν
 N. V, 16. ἔλασεν ἀντιτυχόντα μαχαίρα N.
 VII, 42. ἦλασε Λυγκεύς ἐν πλευραῖσι χαλκόν
 N. X, 70. βόας ἀναιτήτας ἦλασεν F. 151, 8.
 ἔλα νῦν μοι πεδόθεν I. IV, 42. ἔλασις v.
 seorsim.
 ἔλδομαι. εἰ γάρυεν ἔλδειαι O. I, 4.
 ἐλεγχος. διάπειρα βροτῶν ἐλεγχος O. IV, 20. δό-
 μεν ἐς ἐλεγχον N. VIII, 22. οὐκ ἐλεγχέσασιν
 ἐμίανε N. III, 15.
 ἐλέγχω. ἠλεγχσαν στρατιῶν ὠκύτατι P. XI, 49.

- * **Ἐλείθνια.** πρὸν τελέσσαι ματροπόλῳ σὺν Ἐλειθυσία P. III, 9. Ἐλείθνια, παῖ Ἦρας N. VII, 1.
- ἐλελίξω.** φόρυγγ' ἐλελίξων O. IX, 14. ἀστεροπάν ἐλελίξαις N. IX, 19. ἐλελιζομένα (φόρυγγε) P. I, 4.
- ἐλελίχθων.** * Ἐλελίχθον Ποσειδᾶν P. VI, 50. τετραορίας ἐλελίχθονος P. II, 4.
- * **Ἐλίνα.** Ἰνθαριδαίς ἀδεῖν καλλιπλοκάμῳ Θ' Ἐλίνα O. III, 1. σὺν Ἐλίνα ὄλον P. V, 83. ἀμφ' Ἐλίνα P. XI, 33. Ἐλίνα κοιμίζοντας O. XIII, 57. Ἐλίνα ἐλύσατο I. VII, 52.
- * **Ἐλενος.** ἀνεπίος Ἐλενοιο N. III, 60.
- ἐλευθερία.** Θεοδμάτω σὺν ἐλευθερία P. I, 61. σὺν ἐλευθερία I. VII, 15. ἐλευθερίας κρηπίδ' ἐβάλλοντο F. 196.
- * **Ἐλευθέριος.** Ζηρὸς Ἐλευθερίου O. XII, 1.
- ἐλεύθερος.** ἐλευθέρω στόλῳ P. VIII, 103. ἐλευθέρα φρονί P. II, 57.
- * **Ἐλευθῶ.** Χρυσοκόμης πραῦμπτην Ἐλευθῶ συμπαρέστασεν O. VI, 42.
- * **Ἐλευσίς.** οὐκίλια Ἐλευσίς O. IX, 106. ἃ Ἐλευσίς O. XIII, 106. Δάματρος ἄλσος, Ἐλευσίνα I. I, 57.
- ἐλέφας.** ἐλέφαντι κεκαδμίονο O. I, 27. λευκὸν ἐλέφανθ' ἀμὰ N. VII, 78.
- ἐλικάμπυκα Σερμίαν** F. 45, 18.
- ἐλικοβλέφαρος.** ἐλικοβλεφάρου Ἀθήας P. IV, 172. ἐλικοβλεφάρου Ἀφροδίτας F. 83, 1. antistr.
- * **Ἐλικωνιάς.** τιμᾶς Ἐλικωνιάδων I. II, 24.
- * **Ἐλικωνίος.** Ἐλικωνίαι παρθένου I. VII, 57.
- ἐλικῶπις.** ἐλικῶπιδος Ἀφροδίτας P. VI, 1.
- ἐλινύω.** οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς (ἕμνονος) εἰργασάμαν I. II, 46. ἐλινύσονται ἐργάζεσθαι ἀγάλματα N. V, 1.
- ἐλίσσω.** ἐλίσσων βιον πόρον I. VII, 15. παρ ποδὶ ναὸς ἐλίσσομενον (κύμα) N. VI, 57. ψάφον ἐλίσσομεναν O. XI, 9. Ὡραι ὑπ' αἰοιδᾶς ἐλίσσομεναι O. IV, 2. cf. εἰλίσσω.
- ἔλκος.** τρώμαν ἔλκος P. IV, 271. ἔλκει τειρόμενον P. I, 52. ἔλκος ἔμπαξεν καρδίᾳ P. II, 91. ἔλκτα ἔμβαλε F. 77, 1. ἐλκίων αὐτοφύτων P. III, 48. ἀνόμοια ἔλκτα ῥῆξαν N. VIII, 29.
- ἐλκύω.** ἀτρόποισιν ἐλκύσαι ἔπεισι N. VII, 103.
- ἔλκω.** ἀπάλαιωτος ἐν λόγῳ ἔλκων N. IV, 94. χειρὸς ἔλκων ὀπίσω N. XI, 32. ἔγγι ἔλκωμαι ἦτορ N. IV, 35. στάθμας τιнос ἐλκόμενος P. II, 90.
- * **Ἐλλά.** ὑπὲρ Ἐλλάς πόρον F. 197.
- * **Ἐλλαν.** Ἐλλαν στρατιὸν N. X, 25. οὐτις Ἐλλάνων P. I, 49. παιδεσσιν Ἐλλάνων I. III, 54. F. 83. τοῖς Ἐλλασιν F. 196. καθ' Ἐλλανας O. I, 116. O. VI, 71.
- * **Ἐλλάγιος.** πατήρος Ἐλλανίου N. V, 10.
- * **Ἐλλάγιος.** Ἐλλανίδα στρατιάν P. XI, 50.
- * **Ἐλλασενόδικος.** ἀτρεκίης Ἐλλασενόδικας ἀμφὶ κόμῳσι βαλῆ κόσμον ἐλαίας O. III, 12.
- * **Ἐλλᾶς.** ποθεινὰ Ἐλλᾶς P. IV, 218. μνησ' Ἐλλάδος ἀπάσας N. VI, 27. Ἐλλάδος ἔρεισιν Ἀθήναι F. 46. Ἐλλάδι P. VII, 8. τῶν ἐν Ἐλλάδι τέτρων P. X, 19. Ἐλλάδι μόχθον I. VII, 11. Ἐλλάδ' ἐξέλκων δουλίας P. I, 75. πᾶσαν καθ' Ἐλλάδα O. XIII, 109. ἀν' Ἐλλάδα P. II, 60. Ἐλλάδα νικάσαντα P. XII, 6.
- * **Ἐλλοί** F. 31.
- * **Ἐλωρος.** βαθυκρήνοισιν ἀμφ' ἀκταῖς Ἐλώρου N. IX, 40.
- * **Ἐλλώτια** O. XIII, 39.
- ἐλπῖς.** ἐλπῖς γλυκεῖα γηροτρόφος F. 233. μεγάλη ἐξ ἐλπίδος P. VIII, 94. δέδεται ἀναώει ἐλπίδι γυῖα N. XI, 46. παρὰ ἐλπίδα O. XIII, 80. ἐλπίδ' ἔχω P. III, 111. χρηθ' ἀγαθᾶν ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν I. VII, 15. ψεύδη τάμοισαι κυλίνδοντ' ἐλπίδες O. XII, 6. ἐλπίδες ἐρηγορότων ἐνίπνια F. 234. κοινὰ ἔρχοντ' ἐλπίδες ἀνδρῶν N. I, 32. ἐλπίδες ὀκνηρότερα γονίον N. XI, 22. φθονερά φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες I. II, 43. κενεῖαν ἐλπίδων χαῖνον τέλος N. VIII, 45. δαπάναι ἐλπίδων I. IV, 65. ἀκράντοις ἐλπίδων μεταμῶνια θηρεῶν P. III, 23. ἐσχάταις ἐλπίσιν I. VI, 36. ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέκμαρ P. II, 49. ἀπὸ κόρος ἀμβλύνει ταχέας ἐλπίδας P. I, 83. ἀδείας ἐνίπτων ἐλπίδας P. IV, 201.
- ἐλπομαι.** ἐλπομαι κλειξέειν O. I, 109. νῦν ἔλπομαι μὲν O. XIII, 100. ἐλπομαι μὴ βαλεῖν P. I, 43. ἐλπομαι θρησέμεν P. X, 55. ἐλπομαι τυχεῖν N. VI, 27. ἐλπομαι πλεονα λόγον γενέσθαι N. VII, 20. τί δ' ἔλπει σοφίαν ἔμμεναι F. 33. εἴ τις ἔλπεται λαθήμεν O. I, 64. ἔλπεται φάσθαι N. IV, 92. ἤλκει' οὐκέτι πράξασθαι πόνον P. IV, 243.
- ἔλπαις** ὄλον τε στρωτὸν λείαν τε πᾶσαν O. XI, 45.
- ἐμβαίνω.** μεγαλαορίας ἐμβαίνουμιν N. XI, 44.
- ἐμβέβακεν** ἔγχεσιν πατρός P. X, 12.
- ἐμβάλλω.** Δαναοὺς πρῦμναις ἐμβαλεν O. IX, 79. αἰτίαν ῥοαῖσι Μοισῶν ἐνέβαλεν N. VII, 12. πέτρον ἐμβαλον στέρω N. X, 68. ἐμβαλεῖν κόπαισι P. IV, 201. ἐμβάλλων φρεθ' κέντρον P. IV, 235. ἐν — βάλλω vide v. βάλλω.
- ἐμβασιλεύω.** Μολοσσία ἐμβασίλευεν N. VII, 33.
- ἐμβολος.** Ἀσίας ἐμβόλῳ πέλας O. VII, 19. ἐμβόλον κρέμασαν ἀγκύρας ὑπερθεν P. IV, 191.
- ἐμύλω** v. μύγωμι.
- * **Ἐμμενίδαί.** Ἐμμενίδαίς Θήρωνι τ' ἐλθεῖν κύδος O. III, 40. ὀλβιοσιν Ἐμμενίδαίς P. VI, 5.
- ἐμός.** ματρομάτωρ ἐμά O. VI, 84. ἐμά ὀμφά F. 266. πατρός ἐμοῦ P. IV, 106. ἐμὸν κῆρ N. VII, 102. I. IV, 21. τὸ μὲν ἐμὸν, ὀπάσαι γέρας I. VII, 38. στρατιᾶς ἐμάς O. VI, 16. ἐμὰ μηχανᾶ P. VIII, 35. ἐμᾶν σύνθεσιν F. 221. ἐμὸν πλόον N. III, 26. ἔξινον ἐμόν I. II, 48. ἐμὸν πρόθυρον P. III, 78.

III, 79. ἔνεκεν ἀγεροῦχων ἐργμάτων N. VI, 45. ἔργων θρασέων ἔνεκεν N. X, 3. εἴνε-
κεν πεπωμένον ἢ I. VII, 33.
ἐνελάω. καρδίᾳ κότον ἐνελάω P. VIII, 9.
ἐνέπω. φρονεῖν ἐνέπει N. III, 72. τοὺς ἐνέποισιν
ἱερούς N. VI, 61. ἐνέποι Καλλιμάχου κόσμον
O. VIII, 32. ἔνεπε κρυφᾶ τις O. I, 47.
ὡς ἔνεπεν O. I, 86. ἔνεπε τέρας O. VIII,
41. δέσμα ἔνεπεν, ἔνθα νιν ἐκάνυσαν P.
IV, 242. αἰεῖν ἔνεπεν P. IX, 99. πεφύρ-
σασθαι κόμαν ἔνεπεν N. I, 69. ὡς ἔνεπε
N. X, 79. ψόγιον ὄραρον ἐνέπων N. VII,
69. ὡς φάτο Κρονίδαις ἐνέποισα I. VII, 45.
σῦας τὸ Ἰουαῖτον ἔθνος ἔνεπον F. 51.
ἔνερθε. ἐνερθ' ὑπὸ γᾶν P. IX, 84.
ἐνέχω. ἀρείονος ἐνέχεται ὄρηχος ἀγγελία P.
VIII, 51.
ἔνθα. ἐνθ' ἦλθε O. I, 43. ἔνθα περιπνέουσιν
O. II, 77. ἔνθα δέξοτο O. III, 27. ἔνθα
τραφεῖσα O. VI, 35. ἔνθα ὤπισσε O. VI, 65.
ἔνθα βρέχε πόλιν O. VII, 34. ἔνθα μιχθεῖς
O. VII, 71. ἐνθ' ἀσκέεται O. VIII, 21. ἔν-
θα συγκομᾶσθε O. X, 16. ἔνθα χρῆσεν P.
IV, 4. ἐνθ' ἔσαστο P. IV, 204. ἔνθα μί-
ξαν P. IV, 212. ἔνθα νιν ἐκάνυσαν P. IV,
242. ἔνθα κῆται P. V, 93. ἔνθα τετελιχ-
σται P. VI, 5. ἔνθα νιν ἀρχέπολιν θήσεις
P. IX, 56. ἔνθα νικάσται P. IX, 75. N. X,
24. ἔνθα κῆτο P. IX, 85. ἐνθ' ἄγει P.
IX, 125. ἔνθα καλεῖ σνίμεν P. XI, 7. ἔνθα
κεκόσμηται N. I, 21. ἐνθ' ἀπάρχει N. IV,
46. ἔνθα πείραν ἔχοντες N. IV, 76. ἔνθα
δεκονταί N. V, 38. ἔνθα νενικανται N. IX, 2.
ἐνθ' Ἀρέας πόρον καλέοισι N. IX, 41. ἔνθα
νίκαν ἀνεφάνατο I. III, 87. ἐνθ' ἔσχον νεί-
κος I. VI, 35. ἔνθα τέκες I. VII, 22. ἔνθα
τεκοῖσ' ἐπόπατο γένναν F. 53, 8. antistr.
ἐνθ' ἀφορμαθέντες F. 84, 2. ἔνθα βολκαὶ
ἀριστευοῖσιν F. 213. ἔνθα ποιῆται κτελεύον-
ται F. 262.
ἐνθάδε. ἐνθάδ' αὐτίκα ἔτισαν O. II, 63. τὰν
ἐνθάδε νύκτα F. 95, 1.
ἐνθεν. ἐνθεν ἔπορεν ὀφέλλειν P. IV, 259. ἐνθεν
ἀναδεξάμενοι P. V, 78. ἐνθεν ἀρπάξαντες N.
X, 67. ἐνθεν ἔρευγονται σκόιον F. 95, 8.
ἐνθορόν πῦρ P. III, 37.
ἐνί. ἐνί λειμώνεσι F. 95, 2. λόγχης ἐπάξαντο
ἐνί σφίσιν αὐτοῖς F. 137.
ἐνιαυτός. τὰ εἰς ἐνιαυτόν P. X, 63. εἴκοσι ἐκτε-
λείσας ἐνιαυτούς P. IV, 104.
* Ἐνικεύς O. XI, 75.
ἐνιπᾶ. ψευδέων ἐνιπᾶν ἀλιτόξενον O. XI, 6.
ἐνίπτω. ἐνίπτων ἐλπίδας P. IV, 201.
ἔννομος. χθονός αἴσαν ἔννομον P. IX, 59. ἀγῶ-
νες ἔννομοι O. VII, 84.
* Ἐννοσίδα. Γαιαῖχον παῖς ἀφθίτου Ἐννοσίδα
P. IV, 33. Ἐννοσίδα γένος P. IV, 173.
ἐννύχιος. μέλπεται ἐννύχιαι P. III, 79.

vol. II. p. II.

ἐννηχοὶ κοῖται P. XI, 25.
ἐνοπίαν σαρκῶν εἶδον F. 150, 4.
ἐνόπλιος. ἐνόπλια χαλκωθεῖς ἔπαιζεν O. XIII, 93.
ἐνόρκιον λόγον O. II, 101.
ἐνοκίμπτω. ἐνεσκιμμέν μόνον P. III, 58.
ἐντανύω. αἴλικας ἐντανύσις ἦλανε P. IV, 227.
πάσαν ἐν εὐφροσύνῃν τάννεν P. IV, 129.
ἐντέλλω. ἐντέλλεν φυλάσασθαι O. VII, 40.
ἐντολὴς Χείρωνος F. 167.
ἐντος. ἐντέων σθένος P. V, 34. χαλκίοισιν ἐν
ἐντεσι νικῶν δρόμον O. IV, 24. παμφάνοις
ἐν ἐντεσιν ἀλῶν O. VII, 12. ἱππέοις ἐν
ἐντεσιν O. XIII, 20. ἐντεσιν αὐχένας ἐμβύιλ-
λων P. IV, 235. σὺν ἐντεσι μιμήσαιτο γόνον
P. XII, 21. ἱππέοις σὺν ἐντεσιν N. IX, 22.
ἐντεα νασός N. IV, 70.
ἐντύω, ἐντύω. ἔντυεν Ζήτην Κάλαιν τε P. IV,
131. ἐντυεν κραινεν τελευτᾶν P. IX, 63. ἐν-
τυεν αὐτοῦ θυμῶν N. IX, 36. μὴν ἐντυ' ἀ-
νάγκα O. III, 29.
* Ἐνυάλιος. λοιγὸν Ἐνυαλίον N. IX, 37. ἐν πό-
ροις Ἐνυαλίου I. V, 51. Ἐνυαλίῳ ἐκδώσο-
μεν O. XIII, 102.
ἐνύπνιον. ἐνυπνίῳ πιθέσθαι O. XIII, 76. ἐγρη-
γορότων ἐνύπνια F. 234.
ἔξ O. I, 89. I. I, 11. ἔξ διδύμοις O. V, 5. F.
74, 11. F. 83, 3. str.
ἔξῳ. λύσις ἀχῶν ἔξαγεν P. III, 51.
ἔξαιρέω. λέβητος ἔξελε O. I, 26. φρενός ἔξελοι
N. IV, 8.
ἔξαιρέτος. ἔξαιρέτον κάπον O. IX, 29. ἀγῶν'
ἔξαιρέτον O. XI, 25. ἔξαιρέτον μόχθον P.
II, 30. ἔξαιρέτον γόνον P. IV, 122. ποιῶν
ἔξαιρέτον N. I, 70. ἔξαιρέτοις ἔρνεσι I. I, 65.
ἔξαιρέω. ἔξαιρέτο ἔδον κάλλιτον O. IX, 11.
ἔξαιρένας. ἔξαιρένας ἔλειν O. IX, 56.
ἔξαιρέως. ἔξαιρέως νικῶντα O. VII, 86.
ἔξαλλάσσω. ἀλλ' ἀλλοτ' ἔξάλλαξεν I. III, 13.
ἔξανίστημι. τίς σε γαστρος ἔξανῆκεν P. IV, 99.
ἔξανίστημι. ἔξανίστανται Λακεδαιμόνοιο P. IV, 49.
ἔξασπιτάω. φάτιν ψευδέων ἔξασπιτῶντι O. I, 29.
ἔξασπίνας. ἔξασπίνας γένηται P. IV, 273.
ἔξαρκίω. ἔξαρκίω κτεάτεσι O. V, 24. φίλοις
ἔξαρκίων N. I, 32.
ἔξάρχω. ἔξάρχετε φωνᾶ N. II, 25.
ἔξασπίνω. τὸδ' ἔξασπίνω ἔπος N. X, 80.
ἔξασπίνω. πάντ' ἔξασπίνω I. I, 60.
ἔξελέγω. χαλκὸν μυρίον ἔξελέγω N. X, 46.
ἔξελέγων ἀλάθειαν O. XI, 55.
ἔξέλκω. ἔξέλκων δουλίαν P. I, 75.
ἔξενέπω. ἔξενεπεν Αἰγίοναν πάτρην O. VIII, 20.
τὰ μακρὰ ἔξενεπὴν N. IV, 33.
ἔξερεθίζω. παρ' αἴσαν ἔξερεθίζων P. VIII, 13.
ἔξερεψίω. ὄζους ἔξερεψίω πελέκει P. IV, 264.
ἔξερεψύω v. διεξερεψύω.
ἔξερωτάω. γενεὴν ἔξερωτάω P. IX, 45.
ἔξέτης. ἔξέτης τοπρώτων N. III, 47.

- ἐξευρίσκω.** βασιλεὺς ἐξεύρωμεν ὕμνον P. I, 60. ἀέθλων κράτος ἐξεύρε I. VII, 5. ἄλλος ἐξευρών θέναρ I. III, 74. νεαρά ἐξευρόντα N. VIII, 20. κίνα τλάθνημον ἐξευρεῖν F. 253.
ἐξεύχομαι. τοῖσιν ἐξεύχεται ἄρχαν ἔμμεν O. XIII, 59. ἐξηκοντάκι O. XIII, 95.
ἐξίημι. ἐξίει ἰστίον P. I, 91.
ἐξικνέομαι. κελῶν φάος ἐξικόμεν P. III, 76. εἰ πῆν ἐξίκηται P. IV, 266. σοφίας αἶτον ἄκρον ἐξίκηται I. VI, 19. ἐξικετο γέροντι P. XI, 35. λαιψηροῖς πόδεσιν ἐξικέσθην N. X, 64. ἐξικέσθαι θεῶν ἴδος I. VI, 44.
ἐξίστημι. ἐξιστικῶς F. 271.
ἐξοπίσω. ἐξοπίσω ἴσασθαι O. VII, 68.
ἐξορκος. βροῖ κάρκκος O. XIII, 95.
ἐξοχος. μάντιν ἐξοχον O. VI, 51. ἐξοχον κάπον P. IX, 55. προσάταν ἐξοχον N. I, 60. ἐξοχον αἶσαν N. VI, 49. πρῶντες ἐξοχοι N. IV, 52. ἐξοχου πλούτου O. I, 2. ἐξοχ' ἀνθρώπων O. VIII, 23. ἐξοχ' ἐταίρων P. V, 25. ἐξοχώτερος γένηται N. III, 68. αἴγες ἐξοχώταιαι F. 73, 4. ἐξοχώτατοι ἀμφ' ἀέθλοις προλέγονται N. II, 13. ἐξοχώτατα φάσθαι N. IV, 92.
ἐξόχος. ἐξόχος ἐτίμασεν O. IX, 74.
ἐξυφαίνω. ἐξυφαίνει μέλος N. IV, 44. τὴν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται χάριτες P. IV, 275.
ἐξω. ἐξω φρενῶν O. VII, 47. I. V, 68. ἀγῶνος ἐξω P. I, 44. ἐξω πλόου P. XI, 39. τρέψαντες ἐξω P. III, 83. στηθέων ἐξω F. 239.
ἐόλει. P. IV, 233.
ἐορτά. ἐορτὰ πεντατηρίς F. 205. ἐς ταύταν ἐορτάν ἴσασται O. III, 36. ἀμφέπει δάμαγμα θυγατρὸς θ' ἐορτάν O. VI, 95. πεντατηριδ' ἴσασεν ἐορτάν O. XI, 60. πεντατηριδ' ἐορτάν Ἡρακλῆος τίθμιον κωμασῆσαι N. XI, 27. βωμόντες ἐγέμαρην ἐορταῖς θεῶν μεγίσταις O. V, 5. πατρὶ ἐορτάν κίση O. VI, 69. ἀραλέων δόσιν πενταθλήων σὺν ἐορταῖς ὑμαῖς ἐπάγαγες P. VIII, 69. ἐορταῖς νεαῖσι πόλιν ἀμφαίνει N. IX, 11.
ἐός. εὖς ἀρετῆς P. IV, 187. ἐὼ δορὶ I. IV, 47. ἄσσει ἐὼ I. V, 65. ἐὼ κεφαλῆ O. VI, 60. VII, 67. ἐὼ καρδίᾳ P. II, 91. ἐὼ πάτρῃ N. VII, 85. ἐὼν ὀλέθρον P. II, 41. ἐὼν χῶρον P. IV, 269. ἐὼν πόδα N. VI, 15. ἐὼν πόλιν O. XI, 40. ἐὼν ψυχάν P. IV, 159. μήτιν ἐὼν P. IX, 39. ἄλοχον ἐὼν I. VII, 29. ἐὼν κῆδος O. VII, 5. ἐαῖς χειρῶν N. I, 45.
ἐπαγγέλλω. ἔσθινοις δεῖπν' ἐπαγγέλλοι P. IV, 31.
ἐπάγω. οἴκοι ἄρπυλιῶν δόσιν ἐπάγαγες P. VIII, 69. ἐπὶ τι καὶ πῆμ' ἄγει O. II, 41. ἀγέλαν ἐκατόγγυιον ἐπάγαγε F. 87, 13.
ἐπαίρω. Λοκρῶν ἐπαίρωντι μητέρα O. IX, 22. ἐπαίνω. κίνον ἐπαίνοντι P. V, 107. ἀδελφοὺς ἐπαίνωσμεν P. X, 69. ποτὶ σὲ πάντα λόγον ἐπαίνει P. II, 67. ἄλθρον ἢ χειρῶν βίαν ἢ πόλεμον ἐπαίνωσαι N. V, 19. οἶκον ἐπαίνωσαι O. XIII, 2. λέξαιτο πάντας ἐπαίνωσας P. IV, 189. σύνθεσιν ἐπαίνωσαντες P. IV, 163. τῷ πυρεώρτι ἐπαίνωσας ἐκῶν F. 173, 3.
ἐπαίνος. ὁ ἐξ οἴκου ἔπαυος F. 174.
ἐπαῖνος. οὖρος ἐπαῖνος I. III, 24.
ἐπαῖω. ὁπότε ἐπαῖωσιν ἔαρ F. 45, 14.
ἐπάκοος. γένει O. XIV, 15.
ἐπακτός. ὄμβρος ἐπακτός ἐλθῶν P. VI, 10. ποιμένα ἐπακτόν ἄλλοτριον O. XI, 93.
ἐπαλπτος. νόστος ἐπαλπτος P. VIII, 38.
ἐπάμμερος. v. ἐφάμμερος.
ἐπανατελλῶ. ἐπανατελλῶν χρόνος O. VIII, 23.
ἐπάξιος. χάριμι πάντων ἐπάξιον N. VII, 39. παγκρατίου στεφάνωμ' ἐπάξιον I. III, 62.
ἐπαιοιδά. μαλακαῖς ἐπαιοιδῆς ἀμφέπων P. III, 51. ἐπαιοιδῆς γῶδνον θῆκε N. VIII, 49. λιτάς τ' ἐπαιοιδῆς ἐκδιδύσκησεν P. IV, 217.
ἐπαρκίω. ὁ Ἀλκιμίδα γενεῇ ἐπαρκεσεν N. VI, 62.
ἐπασκίω. ἐπασκίω τιμαῖς ἤρωα N. IX, 10. ἐπιμῆλλον ἐπασκίσει Θῆδαν F. 206, 4.
ἐπαυρεῖν. πολλοὶ ἐπαυρον P. III, 36. μόχθων ἀμοιβῶν ἐπαυρον N. V, 49.
ἐπανχένιος. ἐπανχένιον ζυγόν P. II, 93.
*** Ἐπαφος.** Ἐπαφῆοιο κόρα P. IV, 14. Ἐπαφου παλάμαις N. X, 5.
ἐπέι. O. I, 26. 79. II, 37. 103. III, 6. IV, 15. VI, 14. 27. 47. 57. VII, 61. 90. VIII, 37. IX, 31. 40. XI, 27. 92. XIV, 5. P. II, 34. 36. III, 38. IV, 111. 122. 133. 191. V, 59. 54. VII, 5. IX, 83. 112. 125. XI, 33. XII, 13. N. IV, 31. VI, 29. 48. VII, 22. 35. 93. X, 14. 51. 57. I. I, 10. 45. II, 45. VII, 31. 64. 67. F. 147. F. 151, 6.
ἐπέλω. Ἦρωι ἐπειγόμεναι N. IV, 34. ἐπειγομένων ἡδὴ θεῶν P. IX, 69. γίγνωσκε δ' ἐπειγομένους P. IV, 34. Ζῆνδον ἤπειγων O. VIII, 47.
ἐπειδὴ. I. VII, 9.
ἐπέικω. τὴν ἐπέοικεν παιδόμεν N. VII, 95.
ἐπειμι. γῆρας ἐπειμι I. VI, 41.
ἐπειμι. φέγγος ἐπειμι ἀνδρῶν P. VIII, 101. ψεύδει οἱ σμενὸν ἐπειμί τε N. VII, 23. ἐπισσεται μοι βοῶ κάρκκος O. XIII, 95. ἐπῆται γὰρ F. 70.
*** Ἐπειοί.** Ἐπειῶν βασιλεὺς O. X, 36. ἀπὸ γῆς O. IX, 62.
ἐπειτα. O. VI, 15. 89. VIII, 58. IX, 42. P. I, 60. V, 95. N. III, 47. X, 80. 90. ἐπειτεν N. II, 52. VI, 20. P. IV, 211. I. VI, 20.
ἐπεμβαίνω. τετραορίας ἤρωας τ' ἐπεμβαυῶταις N. IV, 23.
ἐπέρχομαι. δαίμων ἐπῆλθεν P. IV, 28. ἐκαθὴν ἐπιθῶν O. XI, 7. πάτρῃ ἐπερχόμενος P. VI, 46.
ἐπέτης. πλοῦτον ἐπέταν πολύφιλον P. V, 4.
ἐπετος. F. 272.
ἐπεύχομαι. ἐπεύξασθαι μητρὶ P. III, 77.
ἐπέχω. ἐπέχε σκοπῷ τόξον O. II, 93.

ἐπητανός. βίον ἐπητανόν N. VI, 10.
 ἐπῆρατος. ἐπῆρατον κλέος P. V, 73. δόξαν ἐπῆ-
 ρατον I. V, 11.
 ἐπί cum genit. O. I, 77, VII, 72. P. IV, 273.
 V, 93. VIII, 48. 93. IX, 92. N. V, 1. 2. F.
 151, 7. cum dat. O. I, 113. II, 12. 99.
 III, 6. 23. VI, 70. 82. VII, 82. VIII, 9. 48.
 84. X, 13. XI, 31. XIII, 34. 102. XIV, 16.
 P. I, 7. 36. 84. II, 49. IV, 23. 36. 163. 186.
 294. V, 119. VIII, 79. IX, 12. 25. X, 38.
 XI, 22. XII, 2. N. I, 19. III, 4. V, 13. IX, 9.
 22. X, 71. I. I, 26. 47. III, 27. IV, 37. VI.
 13. VII, 14. 45. F. 73, 2. F. 254. F. 95, 7.
 cum accus. O. I, 45. III, 10. VIII, 12. XIII,
 55. P. I, 70. III, 69. IV, 178. 203. IX, 129.
 X, 54. XI, 49. N. VI, 29. 50. 60. VII, 5.
 IX, 8. X, 11. 49. 73. I. III, 59. F. 45, 9.
 15. F. 242, 3. a verbo seiunctum O. II,
 41. VII, 45. VIII, 32. P. II, 9. IX, 56. XI,
 14. I. VII, 58.
 ἐπιβαίνω. ὁπότε ἐπιβαίνειν F. 58, 5. antistr. πολ-
 λῶν ἐπίβαν καιρόν N. I, 18. ἀγοραίς ὑπερ-
 τάταις ἐπίβαν N. III, 19. ἐπίβαν Σικωνόθε
 N. X, 43. ἐπίβασε πότιμος αὐτὸν εὐαμερίας
 I. I, 39. ἐπὶ μὲν βαίνει τι καὶ λάθας νέ-
 φος O. VII, 45.
 ἐπιβάλλω v. βάλλω.
 ἐπίβδαι. τραχίαν ἐρπόντων πρὸς ἐπίβδαν P. IV, 140.
 ἐπιβουλία. ἀντίτευ' ἐπιβουλίᾳ N. IV, 37.
 ἐπιβροῖθω. ὄλθος πολὺς ἐπιβροῖσαις P. III, 106.
 ἐπιγεινομένων τετρατῶν παιδῶν P. IV, 47.
 ἐπιγγυόσχω. ἐπέγγω μιν P. IV, 279.
 * Ἐπίγονοι. ἀπ' Ἀργεὺς ἦλυθον Ἐπίγονοι P.
 VIII, 44.
 ἐπιγονίδιον καθηγάμεναι P. IX, 64.
 ἐπιδεικνύμι. ἐπέδειξεν βίαν N. XI, 14. ἐπιδεί-
 ξαντ' ἀγόνα P. IV, 253. μουσικὰν ὀρθῶν
 ἐπιδεικνυμένων F. 8.
 * Ἐπίδαυρος. Ἐπιδάυρω N. v, 52. ἐν Ἐπι-
 δάυρω I. VII, 68. Ἐπιδαυρόθεν N. III, 80.
 ἐπιδέξι' ἴν' ἀγεις χειρὸς P. VI, 19.
 ἐπίδικω. δίκον φύλλ' ἐπὶ καὶ στεφάνους P. IX, 128.
 ἐπίδοξον κῦδος N. IX, 46.
 ἐπιείργνυμι. ζευχθέντες ἐπὶ στεφάνοι O. III, 6.
 * Ἐπιζεφύριος. Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν O. X, 15.
 cf. Ζεφύριοι.
 ἐπιθορῶν v. θορῶν.
 ἐπικαιρός. ἱατῆρ ἐπικαιρότατος P. IV, 270.
 ἐπικελαδέω. κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ κελαδίῳ O.
 X, 14.
 ἐπικλύγω v. κλύγω.
 ἐπίκοτον στάσι F. 228.
 ἐπίκουρος. Ὀλιγαίθιδαιον ἔβαν ἐπίκουρος O.
 XIII, 93. ἐπίκουρον ὁδὸν λόγων O. I, 110.
 ἐπίκρανον. ἀν' δ' ἐπικράνοις σχέθον πέτραν F.
 58, 7. antistr.
 ἐπικρατίω. ἐρώτων ἐπικρατεῖν N. VIII, 5.
 ἐπικραφον οἶμον O. VIII, 69.

ἐπικύρω. ἐκ θεῶν μετατροπῆς ἐπικύρωσαιεν P.
 X, 21. ἐπικύρωσαι ἀφθόνων O. VI, 7.
 ἐπικώμιος. ἐπικώμιος ἄνθρωπος N. VIII, 50. ἐπικω-
 μίαν ἀνδρῶν ὄτα P. X, 6. ἴδια ναυστολέον-
 τες ἐπικώμια N. VI, 33.
 ἐπικάμπω. Πηλεὸς μόχθοι νέονται' ἐπέλαμψαν μυ-
 ρίους F. 153, 1.
 ἐπιλανθάνω. ὀφείλων ἐπιλέλαθα O. XI, 3. θνή-
 σκει ἐπιλασθέν ἔργον F. 86, 3.
 ἐπίλασις. καμάτων ἐπίλασιν παρῶσχοι P. I, 46.
 ἐπίλοιπος. ἡμέραι ἐπίλοιποι O. I, 33.
 * Ἐπιμαθεύς. Ἐπιμαθεῖος ὀφινίου θυγατέρα P.
 V, 27.
 ἐπιμίγνυμι. ἐμφύλιον αἷμα ἐπέμψε θνατοῖς P.
 II, 32. ἀγλαΐαισιν ἐπιμίξει λαόν N. IX, 31.
 ἐπιμίξαις Ἀθιδίωπεισι χείρας N. III, 58.
 ἐπιμομφά. λῦσαι δεξιᾶν ἐπιμομφάν O. XI, 9.
 ἐπινέμω. Μοισῶν ἀπὸ τόξων Δία τ' ἐπινέμει
 ἀκρωτήριον τ' Ἀλιδος O. IX, 7.
 ἐπινεύω v. νέω.
 ἐπίνικος, ἐπινίκιος. χειρῶν ἴστων ἐπινικον O.
 VIII, 75. -ἐπινικίοισιν αὐδαῖς N. IV, 78.
 ἐπίνυμον στρατόν P. XI, 7.
 ἐπιπεμπω. ἐπὶ κλυτὰν πέμπετε χάριν F. 45.
 ἐπιπρέπω. φηῖ λῆμα ἐπιπρέπει P. VIII, 46.
 ἐπίσκοπος. Μινυῶν ἐπίσκοποι O. XIV, 4.
 ἐπισπείρω. μομφᾶν ἐπισπείρων ἀλιτροῖς N. VIII, 39.
 ἐπιστάζω. ἐπιστάζων χάριν I. III, 90.
 ἐπίσταμαι. ἔρξαι καὶ παθεῖν ἐπίστασαι P. VIII, 7.
 λόγων κορυφᾶν συνέμειν ἐπίστα P. III, 80.
 ἀγεμονεῖναι ἐπίσταται O. VI, 26.
 ἐπιστατέω. μάργης ἐργμασιν ἐπιστατεῖ N. VII, 49.
 ἐπιστείγω. ἐπιστείγοντα γάσον I. V, 19.
 ἐπιστεφανώω. ἐπιστεφανώσω βωμόν O. IX, 120.
 ἐπιτακτόν μέτρον P. IV, 236.
 ἐπιτανῶ v. τανῶ.
 ἐπιτέλλω. ἔμοι θάνατον ἐπιτέλειον N. X, 77. νῆϊ
 ἐπιτελλόμενος P. I, 70.
 ἐπιτέρπομαι. ἵπποις ἐπιτερπόμενον O. V, 22.
 ἐπιτεύχω v. τεύχω.
 ἐπιτίθημι v. τίθημι.
 ἐπιτόσσαι. κρημνάντων ἐπιτόσσε P. IV, 25. ἐπι-
 τόσσαις ῥέζοντας P. X, 33.
 ἐπιτρέπω. τοῖς ἐπιτρέπων νέμειν O. III, 33. ἐπι-
 τρέφοντί οἱ Μοῖσαι O. VI, 21.
 ἐπίτροπος ἑών O. I, 106.
 ἐπιφραγῆς. οἶκον ἐπιφραγέστερον P. VII, 7.
 ἐπιφέρω. ἐπιφέροισα τιμῶν O. I, 31.
 ἐπιφλέγω. τῶν εὐφροσύνα καὶ δόξ' ἐπιφλέγει P.
 XI, 45. πόλιν ἐπιφλέγων αὐδαῖς O. IX, 24.
 ἐπιχέω v. χέω.
 ἐπιχθόνιος. ἐπιχθόνιον γένος ἀνθρώπων F. 232, 3.
 κρατεῖν ἐπιχθόνιων O. VII, 51. ἐπιχθόνιων
 τις O. XII, 7. ἐπιχθόνιων πάντων N. X, 62.
 κενότατον ἐπιχθόνιων I. VII, 23. ἔσσεσθαι
 μάντιν ἐπιχθόνιος O. VI, 40.
 ἐπιχῶ v. χέω.
 ἐπιχώριος. ἔσθας Μαγνήτων ἐπιχώριος P. IV, 80.

- ἐπιχώριος ἰκοίμαν P. IV, 113. μῆς ἐπιχώριος N. V, 44. ἐπιχώριον μάντιν O. XIII, 71. ἄγων ἐπιχώριον P. VIII, 83. ἐπιχώριον χάριμα N. III, 63. ἐπιχωρίων καλῶν P. V, 116. I. VI, 2. ἀέθλοις ἐπιχωρίοις P. IX, 107. αἰσχύνων ἐπιχώρια P. III, 22.
- ἐπιψαύω. ἐπέψασαν κατὰ πᾶν τέλος I. III, 29. φιλοτιύτων ἐπιψαύειν P. IV, 92.
- ἐποικας. ἐξόχως τιμασεν ἐποίκων O. IX, 74.
- ἐποίχομαι. αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις O. III, 42. τὸν εὐεργέταν ἀμοιβαῖς ἐποίχομένους P. II, 24.
- ἐπομαι. ἐπομαι καὶ αὐτός N. VI, 56. ἔπεται λόγος κοῦρας O. II, 24. ἔπεται ἐν ἐκάστῳ μέτρον O. XIII, 45. μῆων ἔπεται μῶμος P. I, 82. τὴν μοῖρ' εὐδαιμονίας ἔπεται P. III, 84. μελιθήθων ἔπεται πλόκαμοι F. 236. ἔπεται παλαιὸς ὄλβος P. V, 55. συγγενὲς οἷς ἔπεται προΐδεν ἐσόμενον N. I, 28. ἔπεται λόγῳ δίκας ἄστος N. III, 27. ἔπεται γένος τιμᾶ N. X, 37. ἐκ Διὸς ἀνθρώποις ἔπεται τέκμαρ N. XI, 43. ἀρεταὶ θνατοῖς ἔπονται ἐκ σθένος I. III, 4. ὄλβος ἐντ' ἂν ἐπιβροῖταις ἔπται P. III, 106. θυμὸς ἐπέσθω I. V, 47. ἀρχαῖς ἐπόμενοι O. XI, 81. Ἀμαζόνων μετ' ἀλλὰν ἐπέτο οἱ N. III, 37. ἔπονται Ἐριτίμῳ αἰοδαί O. XIII, 41. ὅτινι σὸν γέρας ἴσπῃτ' ἄγλασόν O. VIII, 11. τόλμα καὶ δύναμις ἔσποιο O. IX, 89. ἔσποιο μῶρα P. X, 17. ὄλβος ἄμ' ἴσπετο O. VI, 72. ἴσπετο πλοῦτου γέφος F. 84. 4. ἴσπεσθαι ἀνδρὸς Μοῖρας ἔφεταιῖς I. V, 15. ἐσόμενοι Ἡρακλῆϊ I. IV, 40. πελάγει σπομέναν P. IV, 40.
- ἐποπιεύω. ἄλλον ἐποπιεύει Χάρης φόρμιγγι O. VII, 11.
- ἐπόπτης. Πυθῶνος δημοκλῆροις ἐπόπταις N. IX, 5. ἐπόπτομαι. ἐποπόμενος δαίτια O. VIII, 52. ἐπόψατο γένναν F. 58, 8. antistr.
- ἔπος. παύρω ἔπει O. XIII, 94. εἶπεν τοιοῦτον ἔπος O. VI, 16. ἀκίνδυνον ἔμοι ἔπος παρέχοντι P. II, 66. ἔπος ἐκβαλεῖν κραταῖον P. II, 81. τοῦτ' ἀπὸ γλώσσας εὐξασθαι κοινὸν ἔπος P. III, 2. Μηδείας ἔπος ἀγκομίσαιτο Θῆραϊον P. IV, 9. ἔπος εὐτράπελον εἰπὼν P. IV, 105. χαμαίπετὲς ἔπος οὐκ ἀπέριψεν P. VI, 37. λεγόμενον τοῦτο προτέρων ἔπος ἔχω N. III, 51. τὸδ' ἐξάνδασ' ἔπος N. X, 80. ἔπος εἰπόντ' ἀγαθόν I. I, 46. αὐδάσε τοιοῦτον ἔπος I. V, 39. Ἡσιόδου τοῦτ' ἔπος τιμᾶ I. V, 63. τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴησαν F. 235. φερῖσθαι ἔπος F. 281. τρία ἔπεα διαρκέσει N. VII, 48. ἔπειν θείων O. I II, 8. ἔπειν οὐρον λιγύν O. IX, 51. ἔπειν οὐρον εὐκλεία N. VI, 29. ἐξ ἔπειν κελαινεῶν, οἷα τέκτονες σοφοὶ ἄρυσαν P. III, 113. Μηδείας ἔπειν στίγες P. IV, 57. φιλιῶν ἔπειν ἄρχεται P. IV, 29. κρηπίδι σοφῶν ἔπειν P. IV, 133. παγὰν ἀμβροσίων ἔπειν P. IV, 299. φαιτῶν ἔπειν αἰοδαί N. II, 2. ἔπειν αἰοδαῖς N. VII, 16. ἔπειν ὕμνον N. IX, 3. ἔπειν αἰοδαί N. IX, 7. ῥάβδον ἔπειν Θεσπεσίων I. III, 57. ἔπειν φασίαν I. VI, 19. ἔπειν καρπὸς I. VII, 45. ἀκράντοις ἐφάψαι ἔπει O. I, 86. ἀφθόνητος ἔπεισιν γένοιο O. XIII, 24. ἀτρόποισιν ἐλπίσαι ἔπει N. VII, 104.
- ἐπορᾶνιοι ψυχὰι εἰσεβίων F. 97, 4.
- ἐπτά O. VI, 15. VII, 72. N. II, 23. IX, 24.
- ἐπτύγλωσσοσ. φόρμιγγ' ἐπτύγλωσσον N. V, 24.
- ἐπτάκις O. XIII, 39.
- ἐπτακτύπου φόρμιγγος P. II, 70.
- ἐπτάπυλος. ἐπτάπυλοι Θῆβαι P. IX, 83. ἐπτάπυλοις Θῆβαις P. III, 90. VIII, 41. XI, 11. N. IV, 19. I. I, 66. VII, 15. ἐπταπύλους Θῆβας N. IX, 18.
- ἐπωνύμιος, ἐπώνυμος. ὄρηχος ἐπώνυμον I. V, 51. ἐπωνυμίαν χάριν νίκης O. XI, 31. τοῦ ἐπωνυμίου πόλιν P. I, 30.
- ἔρανος. ἐκάλεσε τὸν εὐνομώτατον ἐς ἔρανον O. I, 38. ἄγεε πολυθύτον ἔρανον P. V, 77. λυγρὸν ἔρανον θῆκε P. XII, 14.
- ἔρασιμολόπος. Θαλία ἔρασιμολπε O. XIV, 16.
- ἔρασιπλόκαμος. Τυροῦς ἔρασιπλόκαμον P. IV, 136.
- ἔρατεινός. ἔρατεινῷ μέλιτι I. IV, 59. ἔρατεινὸν ὕδωρ O. VI, 85. ἔρατειναῖς ἐν εὐναῖς F. 87, 5.
- * Ἐρατιδᾶν O. VII, 93.
- ἔρατός. ἔρατὸν φῶος O. XI, 78. αὐλῶν ἔρατὸν μέλος F. 259. ὠδῖνος ἔρατᾶς O. VI, 43. παιδ' ἔρατὸν O. XI, 103. ἔρατὸν χαλιῶν παρθεύλης I. VII, 44. ἔρατὸν αἰδῶ P. IX, 12. ἔραται φόβαι F. 45, 16. ἔρατῶν ἀέθλων N. VI, 12. κώμων ἔρατῶν I. II, 21. ἔρατῶν ὄχημ' αἰοιδᾶν F. 89, 1.
- ἔραω, ἔραμαι. ἀνδρας ἔρώντας O. I, 80. οὐκ ἔραμαι ἔχειν N. I, 31. τῶν ἔραται φρεσὶ N. X, 29. ὦν ἔραται P. I, 57. ἔρατο τῶν ἀπεόντων P. III, 20. θεόθεν ἔραμαι καλῶν P. XI, 50. ἐπιψαύειν ἔραται P. IV, 92. τοῦ ἐράσαστο O. I, 25. Ἴφρας ἐράσαστο P. II, 27. εἴη ἔραῖν F. 236.
- ἐργάζομαι. οὐκ ἐλινύσσοντας αὐτοὺς (ὕμνους) ἐργάζασμαι I. II, 46. ἐλινύσσοντ' ἐργάζεσθαι ἀγάλματα N. V, 1.
- ἐργασία. χερὸς ἐργασίας O. VIII, 42.
- ἐργάτις. ἃ Μοῖσ' οὐκ ἐργάτις I. II, 6.
- ἐργμα. ἐφ' ἐκάστῳ ἐργματι τέλος I. I, 27. ὄμμα ἐργμάτων χρονιώτερον N. IV, 6. ἀγαθῶν ἐργμάτων N. IV, 84. ἀγερωγῶν ἐργμάτων ἔγκεν N. VI, 34. ἐργμάτων ἀπὸς καλῶν I. III, 60. ἐργμασιν νικαφόροις N. I, 7. μάρτυς ἐργμασιν N. VII, 49. μισθὸς ἄλλοις ἄλλος ἐφ' ἐργμασιν I. I, 47. ἐν ἐργμασι νικᾷ τίχα F. 16.
- ἔργον. ἅπαν εὐρόντος ἔργον O. XIII, 17. ἰσχύος

ἔργον I. III, 86. ἔργον θνάσκει F. 36, 3. ἀρρομένον ἔργον πρόσωπον O. VI, 3. εἶχετ' ἔργον P. IV, 233. ἔργον οὐ κατὰ εἶδος λέγειν O. VIII, 19. ἔργω καθελών O. XI, 66. δάμασσας ἔργω P. VIII, 34. ἀμαχανίαν ἔργω φρυγῶν P. IX, 95. ἔργω πρῶσαι N. I, 26. ἐν παντὶ ἔργω N. VII, 52. ἐν ἔργω κόμπον εἰς N. VIII, 49. πρὸς ἔργον κινδύνη κεκαλυμμένον O. V, 15. κράτησαν ἔργον O. IX, 91. οὔτε ἔργον οὔτ' ἔπος εἰπῶν P. IV, 104. τοῦτ' ἔργον τελείσαις P. IV, 229. ἔργον πελώριον τελείσαις P. VI, 41. πρὸς ἔργον ἕκαστον N. VIII, 4. μέγα ἔργον ἐμήσαντο N. X, 64. φιλόξενον ἔργον παθόντες I. II, 24. ἔργον κορυσοῦσα I. VII, 64. τὰ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἔργα O. VII, 84. λάμπει ἔργα F. 250, 2. ἔργων τέλος O. II, 19. ἔργων πρὸ πάντων φῶς O. XI, 24. πάντων ταμίαι ἔργων ἐν οὐρανῷ O. XI, 10. φίλων ἀντὶ ἔργων P. II, 17. ἔργων περὶ πάντων N. V, 40. ἔργων θρασίων ἐνεκεν N. X, 3. πᾶν τέλος ἔργων N. X, 30. εὐκλείων ἔργων ἄποινα I. III, 7. Φάμαν παλαιῶν εὐκλείων ἔργων I. III, 41. Θεοδότων ἔργων κέλευθον I. IV, 25. μυριάτ' ἔργων καλῶν κέλευθοι I. V, 20. τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέος F. 151, 6. καλοῖς ἔργοις O. II, 103. μορφῆ καὶ ἔργοισι O. IX, 71. ἔργοις οὔτε βουλαῖς P. III, 30. ἐπ' ἔργοισιν ἀμφὶ τε βουλαῖς P. V, 119. ἔργοις καλοῖς ἐσοπτρον N. VII, 14. μελέταν ἔργοις ἀπάξων I. V, 63. ἔργα φέρον ὁμοία ζωοῖσιν ἐρπόντεσσι τε O. VII, 52. κίβητα ἔργα εἶποι O. VIII, 63. εὐλα δ' ἐπ' εὐλοῖς ἔργα δόμεν O. VIII, 85. τρία ἔργα θῆκε κάλλιπ' ἀμφὶ κόμαις O. XIII, 37. φθόρον ἀμειβόμενον τὰ καλά ἔργα P. VII, 19. ἀθυρε μέγυλα ἔργα N. III, 42. παροικιόμενων ἀνέρον ἀοῖδοι τὰ καλά σφιν ἔργ' ἐκόμισαν N. VI, 31. ἔργα πολλὰ μενοιώητες N. XI, 45.

* Ἐργοτέλης. Ἐργότελες O. XII, 20.

ἔρδω. τὸ μαλθακὸν ἔρξει καὶ παθεῖν P. VIII, 6. λαθόμεν ἔρδων O. I, 64. ἔρδων εὐκότα μορφῆ N. III, 18. τύχη τις ἔρδων N. VII, 11. μαρναῖσθαι τις ἔρδων I. IV, 61. τί δ' ἔρδων φίλος σοὶ εἴην F. 127, 1. πᾶν ἔρδοντα I. III, 66. καλὰ ἔρξαις O. XI, 95. μέρος κἂν νόμον ἐρδόμενον O. VIII, 71.

ἐρεθίζομαι F. 259.

ἐρεῖδα. ἤρειδα Ποσειδῶν O. IX, 33. ἤρειδέν μιν τόξω πολεμίζων O. IX, 34. ἀγκυραν ἔρεισον χθονί P. X, 51. σὺν ἀρθαῖς κινέουσαι ἐρειδομένα (δρῆς) P. IV, 267. ἐρειδόμενον ναυαγίαις I. I, 36.

ἐρείπω. ἐριπῶντι (ἐριπέντι, v. Explicatt.) Πολυνείκει O. II, 47.

ἐρεισμα. ἔρεισμ' Ἀκράγαντος O. II, 7. ἐρεισμα Ἑλλάδος F. 46.

ἐρετμός. ἄνι ἀντ' ἐρετμῶν P. IV, 18.

ἐρεῦγω. ἐρεῦγονται πυρὸς ἐκ μυχῶν παγαί P. I, 21. ἐνθεν ἐρεῦγονται σκότον ποταμοί F. 95, 8.

ἐρευνάω. καθ' Ἑλλάδ' εὐρήσεις ἐρευνῶν O. XIII, 109. ἐρευνάσεις βουλευματα F. 33. ἐρευνασάτω Ἀσυχίας φῶς F. 223, 2.

ἐρέφω. νικάσαντ' ἔρεφε N. VI, 45. λάχραι νιν γένειον ἔρεφον O. I, 68. αὐτὸν ἔρεφαν πλόκοι σελίνων O. XIII, 31. κρανίους ξένων ναῶν ἔρεφοντα I. III, 72.

* Ἐρεχθεῖδαν χαρίτεσσι I. II, 19.

* Ἐρεχθέος ἀστῶν P. VII, 10.

ἐρέω. Νεμέα ἐρέω ταύταν χάριν O. VIII, 57. εἰδοῖτι τοι ἐρέω P. IV, 142. λεγόμενον ἐρέω P. V, 108. εἰ χρη ἀντιφροῖξαι, ἐρέω P. IX, 53. τοῦτό γε τοι ἐρέω F. 171, 2. μαθῶν τις ἀν ἐρεῖ N. VII, 68. ἐρέων μάχην P. I, 77. ἔρημος. αἰθέρος ψυχρᾶς ἀπὸ κόλπων ἐρήμου O. XIII, 85. ἐρημίας αἰθέρος O. I, 6. ἐκαίοντ' ἐρημοῖ N. X, 72. νῶτων γαίας ἐρήμων P. IV, 26.

ἐρημῶ. ἀνδρῶν ἐρήμωσεν ἐστίαν I. III, 35. τὸν ἐρήμωσαν εὐφροσύνης μέρος P. III, 97. ἐρημωσαίσα χῶρον P. IV, 269.

* Ἐριβοῖα. παῖδα θρασῶν ἐξ Ἐριβοῖας I. V, 42.

* Ἐριβόας F. 45, 10.

ἐριβρομέτας. ἐριβρομετῶν Θηρῶν λέοντων I. III, 64.

ἐριβρομος. ἐριβρόμον χθονός P. VI, 3. ἐριβρόμον νεφέλας P. VI, 11. ἐριβρομοὶ λέοντες O. X, 21.

ἐρίζω. χειρόνεσσι οὐκ ἐρίζει N. VIII, 22. σθένει γυῖων ἐρίζοντι N. V, 39. ἀμφὶ θεῖος ἔρισαν γάμψ I. VII, 37. πρὸς θεὸν ἐρίζων P. II, 88. οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς P. IV, 285. ἵνα ταχυτάς ποδῶν ἐρίζεται O. I, 95. Πανελλάνεσσι ἐρίζομενοι I. III, 47. ἐρίζομεναι νῆες ἐν πότῳ καὶ ἐν ἄρμασιν ἵπποι I. IV, 4.

ἐρικλάγκταν γόον P. XII, 21.

* Ἐρινύς. ὀξεῖ Ἐρινύς O. II, 45.

ἐριπλεύρω φνῆ P. IV, 235.

ἐρις. χαλεπὰ ἐρις δμιλεῖν κρεσσόνων N. X, 72. πρὶν γενέσθαι τῶν Ἀδράστου τῶν τε Καδμείων ἔριν N. VIII, 51. ἐριδας στρέφει N. IV, 93.

ἐρισθενεῖ (εὐρισθενεῖ) γενεῆ P. VII, 2.

ἐρισφάραγος F. 263.

* Ἐρίτιμος. ἔσποντ' Ἐρίτιμω ἀοίδαί O. XIII, 41.

* Ἐριφύλα. ἀνδροδάμαντ' Ἐριφύλαν N. IX, 16. ἐρίφων μεθομήρεος F. 18.

* Ἐριχθόνιος F. 140.

ἔρκος. φελλός ὡς ὑπὲρ ἔρκος P. II, 80. ἔρκος οἶον P. V, 113. ἀνευ δολίων ἐρκίων N. III, 49. ἐν ἀγγέων ἔρκειν παμποκίλοισι N. X, 36.

* Ἐρμᾶς. ἐναγώνιος Ἐρμᾶς P. II, 10. Ἐρμᾶς χρυσόραπις P. IV, 178. κλυτός Ἐρμᾶς P. IX, 61. ἀγώνιος Ἐρμᾶς I. I, 60. Ἐρμῆ θυγατρός O. VIII, 31. ταμίαι Σπάρτης ἀγωνίων μοῖραν Ἐρμῆ καὶ σὺν Ἡρακλεῖ διέ-

γίνας N. IV, 22. Μυμοσύνας N. VII, 15. ποδῶν N. VIII, 47. Θεῶν I. III, 9. σέο I. IV, 2. Διός I. IV, 32. ἔκατι (ἄρας) δαχτύλεις F. 88, 4. antistr. κλέος ἔκατι F. 275. ἐκατομκεφάλια Τυφῶνος O. IV, 8. ἐκατόγκρανος. Τυφῶς ἐκατόγκρανος P. VIII, 16. ἐκατόμβα. κλεινὰς ὄνων ἐκατόμβας P. X, 33. ἐκατόν. ἐκατόν ἑτέων O. II, 102. πάντα θύειν ἐκατόν F. 154. ἐκατόμπεδοι κέλευθοι I. VI, 21. ἐκατοπταετὶ βιοτῆ P. IV, 282. ἐκατοπτακάρανος. Τυφῶς ἐκατοπτακάρανος P. I, 16. ἐκατοπτακάρανον Τυφῶνα F. 93, 4. ἐκατοπτόργγιος ἀνδριάς F. 110. ἐκβάλλω. ἔπος ἐκβαλεῖν κρατυῖον ἐν ἀγαθοῖς P. II, 81. ἔκγονος. Παμφύλου καὶ Ἡρακλειδῶν ἔκγονοι P. I, 63. σέθεν ἔκγονοι I. VI, 15. τεῶν Διός τ' ἔκγονων N. VII, 50. ἀλκᾶντας Ἡρακλῆος ἔκγονους Αἰγυμίου τε P. V, 72. ἐκδιδάσκω. λιτῆς τ' ἐπαιδιᾶς ἐκδιδάσκειν Αἰσοκρίδαν P. IV, 217. ἐκδιδῶμι. Δι τοῦτ' ἐκδοῶμεν πρῶτισιν O. XIII, 102. θυμὸν ἐκδοῦσθαι πρὸς ἦδαν P. IV, 295. ἐκείνος v. κείνος. ἐκκαίδεκα N. XI, 19. ἐκκαλέω. γείτον' ἐκκάλεσεν N. I, 60. ἐκκνύω. ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκύνισέ νιν F. 2. ἐκλείπω. οὐδὲ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν O. VI, 51. ἐκμυθᾶνω. γενεᾶν Κλεονίκου ἐκμυθᾶν I. IV, 63. ἐκνώ. κόφυοισιν ἐκνεῦσαι ποσίην O. XIII, 109. ἐκνόμιος. ἐκνόμιον λῆμα καὶ δύναμιν N. I, 56. ἐκπαγλος. ἐκπαγλος ἀνήρ P. IV, 79. σθένει ἐκπαγλῶς I. VI, 22. ἐκπαγλῶν Ἀλκωνῆ N. IV, 27. ἐν πόνοις ἐκπαγλῶν I. V, 51. ἐκπέμπω. ἐξέπεμψεν παλαισμῶτων ἀνέχνα καὶ σθένος N. VII, 72. ἐκπονέω. ἐξεπόνασ' ἐπιτακτὸν μέτρον P. IV, 236. ἐκπρηπῆς Ὀλυμπίως (νίκα) P. VII, 14. ἐκτανύω. ἐνθα νιν (δέρμα) ἐκτάνυσαν P. IV, 242. ἐκτίμω. ἴνας ἐκταμῶν δορὶ I. VII, 53. ἐκτελέω. εἴκοσι ἐκτελέουσιν ἑναυτούς P. IV, 104. ἐκτελευτάω. ἐκτελευτάσει πόλιων ματρόπολιν γενέσθαι Θήραν P. IV, 19. ἐξετελεύτασεν νιν διήμιον P. XII, 29. Ἰάσονος εὐδοξον πλόον ἐκτελευτάσας F. 153, 4. ἔκτος. ἔκτος στέφανος O. VIII, 76. ἐν ἔκτα (ἀμέρα) P. IV, 132. ἔκτος. καμύτων ἐκτός ἕντα O. VI, 104. ἐκτός ἔχειν πόδα P. IV, 239. * Ἐκτωρ. Ἐκτωρ Αἴαντος ἄκουσεν N. II, 14. λέγεται Ἐκτορὶ κλέος ἀνθῆσαι N. IX, 39. ὃς Ἐκτωρ ἔσφαλε, Τροίας κίονα O. II, 89. τίνας Ἐκτορα πέφρον I. IV, 43. αἰνέων Ἐκτορα I. VI, 32. ὑπέρθυμον Ἐκτορα I. VII, 55. ἐκφάνω. πόθεν ἐξέφανεν Χάριτες O. XIII, 18. δῶρα καὶ κράτος ἐξέφαναν ἐς γένος αὐτῆ N. VII, 65.

ἐκφάρα. τὸ μόρασιμον ἔκφερον N. IV, 61. ἐκφυγῶ. κινήσιμον ἐκφυγεῖν πετραῶν P. IV, 209. θάνατον οὐκ ἐξέφυγεν O. XI, 44. ἐκχράω. ὅτε οἱ πατέρων δρῶσαι φρένες ἐξ ἀγαθῶν ἔχραον O. VII, 02. ἐκῶν. ἀέκονθ' ἐκῶν O. XI, 30. ἐκῶν ἔβαν O. XIII, 92. ἐκῶν ἀθροισον χάριν P. II, 69. ἐκῶν τέλεσον P. IV, 165. ἐκῶν θυμῶ γελανεῖ ἔντυεν P. IV, 181. ἐκῶν ἐπαινήσας τῆ πυρέοντι F. 173, 3. οὕτις ἐκῶν κακὸν εὐρετο F. 248. ἐκόντος ἐκ δόμων P. VIII, 14. ἐκόντι νόω P. V, 43. VIII, 70. ἐκόντι νόω N. VI, 59. ἤθελον πελθεσθ' ἐκόντες N. VIII, 10. ἐλαία. γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας O. III, 13. σκάπτω σκληρὰς ἐλαίας O. VII, 29. κόσμον χρυσίας ἐλαίας O. X, 13. καρπὸς ἐλαίας N. X, 35. ἐλαία στεφανώθεισ Πασατίδι O. IV, 12. Ὀλυμπιῶν φύλλοις ἐλαίῶν χρυσίους μυχθέντα N. I, 17. ἐλαιηρός. κηρὸς ὡς ἐλαιηρᾶν μελισσᾶν τάκομαι F. 88. 1. ep. ἐλαιον. σὺν ἐλαίῳ φαρμακῶσασ' ἀντίτομα P. IV, 221. ἐλαιος ἄγχιος F. 21. ἐλαίω. ἠλαιοῦντο F. 274. ἐλασίβροντα καὶ ῥέας F. 108. ἐλασίπτον ἔθνος P. V, 85. ἐλάτα. χλωραῖς ἐλάταισι τυπέις F. 148. ἐλάτειραν θοῶν ἵπων F. 59. ἐλατήρ ὑπέρτατε βροντᾶς O. IV, 1. ἐλαύνω. ἄλλοι' ἄλλοις οὐρὸς ἀνθρώπους ἐλαύνει I. III, 24. αὐλακας ἠλανε P. IV, 228. ἐλαύνων ἵκετο O. VI, 48. ἐς Ἴστρον ἐλαύνων O. VIII, 47. στρατὸν ἐλαύνων O. XI, 69. περὶ δρόμον ἐλαυνόντισσιν O. VI, 76. ἐλαύνειν τι νεώτερον F. 74, 5. ἐλαφος. χρυσόχροων ἔλαφον θήλειαν O. III, 30. κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυνῶν ἐρκείων τε N. III, 49. ἐλαφρός γονάτων ἐλαφρὸν δομᾶν N. V, 20. εἶρειν στεφάνους ἐλαφρὸν N. VII, 77. ἐλαφρῶν κυπάρισσον F. 126, 1. ἐλαφρῶς. φέρειν ἐλαφρῶς P. II, 93. ἐλαχυπτέρωξ. δελφίνον ἐλαχυπτέρωγον P. IV, 17. ἐλάω. ἐλά τέσσαρας ἀρετας ὁ μακρὸς αἰὼν N. III, 71. ἀκοντι φράστωρ ἔλασε σκοπὸν O. XI, 74. ἀνδρὰς δαίμων ἀπ' Οἰνόνας ἔλασεν N. V, 16. ἔλασεν ἀντιτυχόντα μαχαίρα N. VII, 42. ἦλασε Λυγκεὺς ἐν πλευραῖσι χαλκόν N. X, 70. βόας ἀναίτητας ἦλασεν F. 151, 8. ἔλα νῦν μοι πεδόθεν I. IV, 42. ἔλασις v. seorsim. ἔλδομαι. εἰ γαρὺν ἔλδειαι O. I, 4. ἔλεγχος. διάπειρα βροτῶν ἔλεγχος O. IV, 20. δόμεν ἐς ἐλεγχον N. VIII, 22. οὐκ ἐλεγχέισσον ἐμίανε N. III, 15. ἐλέγχω. ἦλεγξαν στρατιῶν ἀκύντατι P. XI, 49.

- ἔστρις O. II, 75. P. IV, 61.
 ἔσχατιά. πρὸς ἔσχατιῶν ἀρεταῖσιν ἰκάνων O. III, 45. ἀν' ἔσχατιῶν P. IX, 56. ἔσχατιῶς πρὸς ἄλβον I. VI, 11.
 ἔσχατος. τὸ ἔσχατον κορυφοῦται βασιλευσιν O. I, 113. ναυτιλίας ἔσχατος N. III, 21. ἔσχατον πλόον P. X, 23. ἔσχατον Νείλου κέρας F. 215. ἔσχατον ἄθλων X, 32. ἀγοραῖς ἔσχαταῖσιν I. III, 29. ἔσχαταις ἐλπίσιν I. VI, 36.
 ἑταῖρα. ἄλικες παρθένοι ἑταῖραι P. III, 13. οἰκοριῶν ἑταῖραν δειπνων P. IX, 19.
 ἑταῖρος. κενεοφρόνων ἑταῖρον ἀνδρῶν F. 231. ἑταῖροι P. IV, 239. ἔξοχ' ἑταῖρων P. V, 26. μυθίων ἑτάρων ὄσφρονόν I. VI, 11. φίλοις σὺν ἑταῖροις O. IX, 4. ὄτρυνον ἑταῖρους O. VI, 37. ἑταίρους N. XI, 4.
 ἑτίων ἀέθλων I. III, 85.
 ἑτερος. δαίμων ἑτερος P. III, 34. σκευᾶς ἑτέρας P. II, 80. ἑτέρω λέγει P. XI, 24. οὐχ ἑτερον λόγον O. VII, 86. ἑτερον τινα P. II, 60. ἑτερον οὐ τινα οἶκον N. VI, 26. ἑτερον ἑτέρα N. VII, 6. ἑτερον ἑτέρας χειρῶν N. VIII, 3. ἑτεροι βασιλεῖς ἑτεροί P. V, 96. χρυσὸν εὐχονται, ἑτεροι πείδιον N. VIII, 37. τέχναι ἑτέρων ἑτεροι N. I, 25. ἑτέροις ἑτέρων P. X, 60. ἑτέροισι P. II, 52. κείνων — ἑτέροις P. II, 89. πολλοῖσιν ἑτέροις P. IV, 243.
 ἐτήτυμος. ἐτήτυμον ἀνδρὶ φέγγος O. II, 61. ἐτήτυμον ἀλάθειαν O. XI, 56. ἐτήτυμον κλέος N. VII, 63.
 ἔτι. ἔτι γλυκύτεραν O. I, 109. ἔτι λοιπὴ γένει O. II, 16. ἔκαι' ἔτι P. III, 63. ἔτι (ἐπὶ) Βαίτιον γένει P. V, 124. ζῶων ἔτι P. X, 25. ἔτι καὶ μᾶλλον P. X, 57. ἔτι μᾶλλον F. 206, 4. ἔτι ἀναγκνίει καπνός F. 134. ἀγείλει ἔτι N. II, 6. ἔτι ἐθάλλετο N. IV, 13. ἔτι κελύεις N. IV, 30. παῖδ' ἔτι N. VI, 64. οὐκ ἔτ' ἔσαν N. IX, 14. οὐκέτ' ἔστι πόρσω θνατὸν ἔτι N. IX, 47. ἔτι καὶ I. I, 65. οὐκ ἔτι v. seorsim.
 ἐτοῖμος. τὴν αἴνος ἐτοῖμος O. VI, 12. Ξενοκράτει ἐτοῖμος ὕμνων Θησαυρός P. VI, 7. Θεανδριδισίαν ἐτοῖμος κἀνὲξ ἔβαν N. IV, 74. ἐτοῖμον γάμον O. I, 69. ἐτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον O. II, 84. μάλα τροφαῖς ἐτοῖμον ἵππων O. IV, 16.
 ἔτος. ἑκατὸν ἔτεον O. II, 102. πάσαις ἐτέων περόδοις N. XI, 40. ἐνάτω ἔτι F. 98, 2.
 ἔτυμον λόγον P. I, 68.
 ἐτύμως. ἐτύμως ἰδώρησαν O. VI, 77.
 εὐ. εὐ προσόντων O. IV, 4. εὐ πράσσοι O. X, 4. εὐ πέπραγεν P. II, 73. εὐ ἔχοντες O. V, 16. πρῶθην εὐ P. I, 99. εὐ θ' ἀκούειν ibid. εὐ πασχέμεν P. III, 164. εὐ παθεῖν καὶ ἀκούσαι N. I, 32. εὐ πάσχων I. IV, 15. εὐ ἔργωνεν P. IV, 287. εὐ καθορῆ P. IX, 51. πεποταμένον εὐ P. IX, 96.
 εὐ οἶδα N. IV, 43. εὐ δέξαι N. XI, 3. 4.
 εὐ εἶπη τι I. III, 59.
 εὐαγκεῖ λόφον N. V, 46.
 εὐαγορέω. εὐαγορηθεῖς I. I, 51.
 εὐάγων τιμᾶ N. X, 38.
 * Εὐάδνα. παῖδα τὸν Εὐάδνα τέκοι O. VI, 49. παῖδ' ἰοβούτρυχον Εὐάδναν τεκέμεν λέγειται O. VI, 30.
 εὐαθλος. Λάμπωνος εὐάθλου I. V, 3.
 εὐαίνητος. εὐαίνητος Ὀρφεύς P. IV, 177.
 εὐαμερία. ἀρχαίας εὐαμερίας ἐπέβασε I. I, 40.
 εὐάνθεμον φῦαν O. I, 67.
 εὐάνδρος. εὐάνδρον χῶραν P. I, 40. εὐάνδρον ματρόπολιν N. V, 9.
 εὐανθής. εὐανθής Μετώπα O. VI, 84. εὐανθής τέθαλεν ἄλβος F. 95, 5. εὐανθεῖ ὄργᾶ P. I, 89. εὐανθεῖ ἄλβω I. IV, 14. εὐανθέα στόλον P. II, 62. εὐανθε' ἀλικίαν I. VI, 34. εὐανθέα στέφανον I. VI, 51.
 εὐανορλαίσι κλυταῖς πόλιν δαυδάλλειν O. V, 20.
 εὐάνωρι. εὐάνωρι Πέλοπος ἀποικία O. I, 24. Ἴσκαδιαν εὐάνωρα O. V, 80. εὐάνωρα πόλιν O. XI, 103. εὐάνωρα λαόν N. X, 36. Ἀχάργαι παλαίφατοι εὐάνωρες N. II, 17.
 εὐάρματος. εὐάρματος Ἴερων P. II, 5. εὐάρματος Θήβα F. 207. εὐάρματος πόλιν P. IV, 7. εὐάρματον ἀνδρα I. II, 17.
 εὐαγία ὕμνον P. II, 14.
 * Εὐβόια. ἃ Εὐβόια O. XIII, 108. Εὐβόια I. I, 57.
 εὐβουλος. εὐβουλος Θέμις I. VII, 32. εὐβούλου Θεμίτος O. XIII, 3. εὐβούλου Θέμιν F. 6. Νηρέος εὐβούλου P. III, 92.
 εὐδαιμονία. μοῖρ' εὐδαιμονίης P. III, 84. παρμονίμαν θάλλουσαν εὐδαιμονίαν P. VII, 21. εὐδαιμονίαν ἄπασαν N. VII, 56.
 εὐδαίμων. εὐδαίμων οὔτος ἀνήρ P. X, 22. εὐδαίμονος Κυράνας P. IV, 276. εὐδαίμονος γαμβροῦ I. V, 24. πάμω εὐδαίμονι O. II, 20. εὐδαίμον' ἔοντα (βίοτον) N. VII, 100. εὐδαίμονα γένναν F. 58, 3. antistr. εὐδαίμωνων δραπέτας οὐκ ἔστιν ἄλβος F. 99.
 εὐδειελος. εὐδειελον Κρόνιον O. I, 111. εὐδειελον χθόνα Ἴωλκοῦ P. IV, 76.
 εὐδενδρος. εὐδενδροιο ματέρος P. IV, 74. εὐδένδρω ὄχθω N. XI, 25. εὐδενδρον ἄλσος O. VIII, 9.
 εὐδία. τὸ κοινόν τις ἐν εὐδία τιθεῖς F. 228. ἔχει μελιτόεσαν εὐδίαν O. I, 98. εὐδίαν ὄπασσεν ἐκ χειμᾶνος I. VI, 38.
 εὐδιανός. εὐδιανός καταιδύσσει ἔστιαν P. V, 10. εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν O. IX, 104.
 εὐδμυτον κολῶναν P. XII, 3.
 εὐδοξία. σὺν εὐδοξίᾳ P. V, 8. συγγενεῖ εὐδοξίᾳ μέγα βρῖθει N. III, 38.
 εὐδοξος. εὐδόξου Πίσας O. XIV, 23. εὐδοξος Σωγένης N. VII, 8. εὐδόξω Μίδα P. XII, 5. εὐδοξον Ἴπποδάμειαν O. I, 70. εὐδοξον

νίκην P. VI, 17. λέτρον εἶδοξον I. VII, 2.
 εἶδοξον πλόον F. 155, 3. εἶδοξων ἀνδρῶν
 I. II, 34. εἶδοξοις ἀέθλοισι I. III, 1.
 εἶδω. εἶδεις, βωσιλεύ O. XIII, 65. εἶδει ἀνά
 σκάπτω P. I, 6. παλαιὰ εἶδει χάμις I. VI,
 17. εἶδει πρᾶσσόντων μελέων F. 96, 4. εὐ-
 δότισσι δεικνύσι κρίσειν F. 96, 4.
 εἰειδής. ἄλοχον εὐειδέα I. VII, 28.
 εἰεργασία. Ξένων εἰεργασίας ἀγαπάται I. V, 66.
 εἰεργάτις. ἄνδρα μάλλον εἰεργάταν πρᾶσιον O.
 II, 104. τὸν εἰεργάταν P. II, 24. P. V, 44.
 εἰεργάταν ἀρμάτων I. I, 53. εἰεργάται P.
 IV, 39.
 εἰεργῆς ἄλοχος O. XIII, 105.
 εἰζῶα. ἔργον εἰζῶας ἄωτον P. IV, 131.
 εἰζήρατος. ὄψιν χθονὸς εἰζήρατον θάλλοισαν P.
 IX, 8. εἰζήρατον σταθμῶν O. V, 9. φιλο-
 φροσύναις εἰζήρατοις O. VI, 95.
 εἰζυαλῆς. εἰζυαλῆ τύχη P. IX, 74.
 εἰζυρότος. εἰζυρότου Κλεοῦς N. III, 79. Ἄφρο-
 δίτας εἰζυρότου I. II, 5. εἰζυρότοις Κάδμοιο
 κόρυς O. II, 24. εἰζυρότοις Ἰηραῖοι P.
 IX, 62.
 εἰζυγλωσσος ἀνήρ P. II, 86.
 εἰζυμάζαν πελώριον ἄνδρα O. VII, 15.
 * Εἰζυμένης. Εἰζυμένης N. V, 41. I. V, 55.
 εἰζυμία. * Εἰζυμία μελῶν εἶρη F. 127, 3. εἰζυ-
 μίαν μεζῶ φέρε I. I, 63. εἰζυμίαν τε μετὰ
 καὶ πόρον O. II, 38.
 εἰζυμον γήρας O. V, 22.
 εἰζυνο. εἰζυνε λυοῖς δίκας P. IV, 153. ὄλβον
 οὕτω καὶ κτείνων δόσιν εἰζυνοί P. I, 46.
 εἰζυνε δαίμονος οἶρον O. XIII, 27. εἰζυνοί
 ἐπὶ τοῦτον ἐπίων οἶρον N. VI, 29.
 εἰζυπνοος. εἰζυπνοου Ζεφύροιο N. VII, 29.
 εἰζυπομπούς αἰών N. II, 7.
 εἰζυπορωί. ἔδδον εἰζυπορωί O. VII, 91. πλα-
 γῶν δρόμον εἰζυπορωίαι χειρῶν I. IV, 67.
 εἰζυός. ἔννεπεν ἀντίον ὀρμίνων τέρας εἰζυός O.
 VIII, 41. θέμεν εἰζυός βομόν O. XIII, 79.
 ἀναβίς εἰζυός ἐπαιζεν O. XIII, 83. ἄν εἰ-
 ζυός ἀρπάζαις P. IV, 34. τύχη δ' εἰζυός
 ἴων P. IV, 83. εἰζυός ἀμείβετο P. IX, 40.
 εἰζυός ἀπήμων N. I, 54. εἰζυός ἀπανάματο
 N. V, 33. ἰόντων εἰζυός I. VII, 41.
 εἰζυός. τὸλμα εἰζυότα O. XIII, 12. εἰζυότα κέλευ-
 θος F. 75, 2. εἰζυόν πλόον O. VI, 103. VII,
 33. σταδίον εἰζυόν πόρον (τόνον v. Append.
 T. II. P. II.) O. XI, 67. εἰζυόν ἀκόντων
 ὄρμῶν O. XIII, 89. εἰζυότα δίκαι N. X, 12.
 ἐν εἰζυόταις ὁδοῖς στεῖχοντα N. I, 25. κοι-
 νῶν εἰζυότων P. III, 28. εἰζυότομον πε-
 διάδα σκυρωτῶν ὄδον κατέθηκε P. V, 90.
 εἰζυόπος. εἰζυόπου Φλεγῆ P. III, 5. εἰζυόπου Κυ-
 ρόνας P. IV, 2. εἰζυόπων Τυνδαριδῶν O. III,
 41. Ἀμαζόνιας εἰζυόπους O. VIII, 47.
 εἰζυόπος. εἰζυόπου γαλας P. I, 30. εἰζυόπου
 χθονός N. I, 14.

εἰκλέτω. τοῖς πόλιν εἰκλέττει P. IX, 94.
 εἰκλέτης. εἰκλέτῃ νότω N. II, 24. εἰκλέτῃ λόγῳ N.
 III, 65. εἰκλέτῃ λήρα O. XI, 89. εἰκλέτῃ
 μορφῶν O. VI, 76. τῶν εἰκλέτῃ P. VIII, 65.
 εἰκλέτῃ νόμων P. IX, 58. εἰκλέτῃ μυστήρῃ
 ἀγῶνων P. XII, 24. εἰκλέτῃ τῶσιν N. V, 15.
 VI, 43. ἀγορῶν εἰκλέτῃ F. 45, 5. ἐπίων οἰ-
 ρον εἰκλέτῃ N. VI, 30. εἰκλέτῃ ἔργων I.
 III, 7. 41. εἰκλέτῃ οἰστοῦς O. II, 99.
 εἰκκομος v. ἡκκομος.
 εἰκκίμηνα ζυόταν ἀγνιάν N. VII, 92.
 εἰκκλον ἔδδον N. IV, 66.
 εἰκκλία. εἰκκλία φόρμιγγι συνύροτος N. IV, 5.
 εἰκκλίαν προστιθέεις O. V, 24. εἰκκλίαις ἀ-
 στῶν μειχθῆται I. III, 3. τῶσιν φωνήμεν εἰ-
 κκλίαις I. V, 19.
 εἰκκλον μίτραν I. IV, 69.
 εἰκκλίαις. πύρροις πράξασθ' εἰκκλίαις P. III, 115.
 περὶ εἰκκλίαις N. III, 20. συμβαλεῖν εἰκκ-
 κλίαις ἦν N. XI, 33.
 εἰκκλιανία. εἰκκλιανίαν ἔργων ἀρετῆς ἔμφω διω-
 κειν I. III, 20.
 εἰκκλιανίαι. εἰκκλιανίαι ἀνεψιῶν P. IV, 127.
 εἰκκλιανίαι. εἰκκλιανίαι τύχη O. XIV, 16. εἰκκλιανίαι
 P. VIII, 19. εἰκκλιανίαι Κρονίδαις P. II, 25.
 εἰκκλιανίαι. ἀθανάτων ἀνδρῶν τε σὺν εἰκκλιανίαις
 XII, 4.
 εἰκκλιανίαι Ἀρακάδας O. VI, 100.
 εἰκκλιανίαι. ζυότων δυόφρονος εἰκκλιανίαι O. VII, 6. ἄτερ
 εἰκκλιανίαι O. IX, 43. ἀδείας τυχεῖν τοπρωτοῖς
 εἰκκλιανίαι P. IX, 42. νυμφαίς ἐπίερα ἐν λέκτροις
 Ἀκάστου εἰκκλιανίαι N. V, 31. Διὸς εἰκκλιανίαι πολυ-
 γαθῆες P. II, 27. οὐ σφω τέλεσαι εἰκκλιανίαι I.
 VII, 30. εἰκκλιανίαι πυράτοροι P. II, 35. ἐπὶ
 γλυκεραῖς εἰκκλιανίαις βάλεν αἰδῶ P. IX, 12. ἐρα-
 τειναῖς ἐν εἰκκλιανίαις F. 87, 5.
 εἰκκλιανίαι. εἰκκλιανίαι λέκτροισιν P. III, 25. πρῶτον
 εἰκκλιανίαι ὑπὸ σπαργάνοις F. 205.
 εἰκκλιανίαι. * Θέμις θυγατὴρ τε Σώτειρα μεγαλό-
 δοξος Εἰκκλιανίαι O. IX, 17. * ἐν τῇ Εἰκκλιανίαι
 νύκτι O. XIII, 6. ἀπόλεμον ἀγαγῶν ἐς πρα-
 πίδας εἰκκλιανίαι P. V, 67.
 εἰκκλιανίαι. μοῖραν εἰκκλιανίαι N. IX, 29. εἰκκλιανίαι πό-
 λιν I. IV, 24. εἰκκλιανίαι ἔρανοι O. I, 37.
 * Εἰκκλιανίαι. Εἰκκλιανίαι πελάγει N. IV, 49.
 * Εἰκκλιανίαι. Εἰκκλιανίαι πάτραθε Σώγειες N. VII, 70.
 εἰκκλιανίαι ἔρα F. 45, 14.
 εἰκκλιανίαι. ἔρανον εἰκκλιανίαις O. II, 72.
 εἰκκλιανίαι Ἀεδοίνας P. II, 16.
 εἰκκλιανίαι. ὁδοὶ εἰκκλιανίαις O. VIII, 14. νέε εἰ-
 κκλιανίαι χαίρω P. VII, 13.
 εἰκκλιανίαι. Λιακιδῶν ἡπυργῶν ἔδος N. IV, 12.
 εἰκκλιανίαι. εἰκκλιανίαι εἰρησιεπῆς O. IX, 86.
 * Εἰκκλιανίαι. ἐπ' Εἰκκλιανίαι P. XI, 22.
 εἰκκλιανίαι. θόξιν εἰκκλιανίαι F. 250. σύμβολον οὐ-
 τισ εἰκκλιανίαι O. XII, 8. μάντιξ ἄσμενος εἰκκλιανίαι
 O. XIII, 71. γάμον οἶον εἰκκλιανίαι παρθένοισι

III, 79. ἔνεκεν ἀγεράων ἐργμάτων N. VI, 45. ἔργων Θρασεῶν ἔνεκεν N. X, 3. εἴνεκεν πεπρωμένον ἦν I. VII, 33.
ἐνελάω. καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ P. VIII, 9.
ἐνέπω. φρονεῖν ἐνέπει N. III, 72. τοὺς ἐνέποιον ἱερους N. VI, 61. ἐνέποι Καλλιμάχῳ κόσμον O. VIII, 82. ἔνεπε κρυφᾶ τις O. I, 47. ὡς ἔνεπεν O. I, 86. ἔνεπε τέρας O. VIII, 41. δέρμα ἔνεπεν, ἔνθα νιν ἐκάνυσαν P. IV, 242. αἰνεῖν ἔνεπεν P. IX, 99. πεφύρσασθαι κόμην ἔνεπεν N. I, 69. ὡς ἔνεπε N. X, 79. φόγιον ἄραρον ἐνέπων N. VII, 69. ὡς φάτο Κρονίδαις ἐνέποισα I. VII, 45. σῦας τὸ Βοιωτίον εἶδος ἐνέπον F. 51.
ἐνερθε. ἐνερθ' ὑπὸ γᾶν P. IX, 84.
ἐνέχω. ἀρείωνος ἐνέχεται ὄρυχος ἀγγελία P. VIII, 51.
ἐνθα. ἐνθ' ἦλθε O. I, 43. ἐνθα περιπνέουσιν O. II, 77. ἐνθα δέξατο O. III, 27. ἐνθα τραφέισα O. VI, 35. ἐνθα ὤπασε O. VI, 65. ἐνθα βρέχε πόλιν O. VII, 34. ἐνθα μυχθεῖς O. VII, 71. ἐνθ' ἀσκέεται O. VIII, 21. ἐνθα συγκωμάεσθε O. X, 16. ἐνθα χρῆσεν P. IV, 4. ἐνθ' ἔσαντο P. IV, 204. ἐνθα μίξαν P. IV, 212. ἐνθα νιν ἐκάνυσαν P. IV, 242. ἐνθα κῆται P. V, 93. ἐνθα τετελιχσται P. VI, 5. ἐνθα νιν ἀρχέπολιον θῆσαι P. IX, 56. ἐνθα νικίσται P. IX, 75. N. X, 24. ἐνθα κῆτο P. IX, 85. ἐνθ' ἄγει P. IX, 125. ἐνθα καλεῖ σνίμεν P. XI, 7. ἐνθα κεδόσμηται N. I, 21. ἐνθ' ἀπάρχει N. IV, 46. ἐνθα πείραν ἔχοντες N. IV, 76. ἐνθα δέκονται N. V, 38. ἐνθα νενίκανται N. IX, 2. ἐνθ' Ἀρείας πόρον καλοῖσι N. IX, 41. ἐνθα νίκαν ἀνεράνατο I. III, 87. ἐνθ' ἔσχον νεῖκος I. VI, 35. ἐνθα τέκες I. VII, 22. ἐνθα τεκοῖσ' ἐπόφατο γένναν F. 58, 8. antistr. ἐνθ' ἀφοροαθέντες F. 84, 2. ἐνθα βουλαὶ ἀριστεῖουσιν F. 213. ἐνθα ποιμναὶ κτελιούνται F. 262.
ἐνθαδε. ἐνθαδ' αὐτίκα ἔπισαν O. II, 63. τὰν ἐνθαδε νύκτα F. 95, 1.
ἐνθεν. ἐνθεν ἔπορεν ὀφέλλειν P. IV, 259. ἐνθεν ἀναδεξάμενοι P. V, 78. ἐνθεν ἀρπάξαντες N. X, 67. ἐνθεν ἐρεύγονται σκόιον F. 95, 8.
ἐνθορόν πῦρ P. III, 37.
ἐνί. ἐνί λειμῶνεσι F. 95, 2. λόγχα ἐπέξαντο ἐνί σφίσιν αὐτοῖς F. 137.
ἐνιαυτός. τὰ εἰς ἐνιαυτόν P. X, 63. εἴκοσι ἐπελέσταις ἐνιαυτούς P. IV, 104.
ἐνικεύς O. XI, 75.
ἐνικία. ψευδῶν ἐνικῶν ἀλιτόξενον O. XI, 6.
ἐνίπτω. ἐνίπτω ἐλπίδας P. IV, 201.
ἐννομος. χθονὸς αἴσαν ἐννομον P. IX, 59. ἀγῶνες ἐννομοι O. VII, 84.
ἐννοσίδαις. Γαιάοχου παῖς ἀφθίτου Ἐννοσίδα P. IV, 33. Ἐννοσίδα γένος P. IV, 173.
ἐννύχιος. μέλπεται ἐννύχιαι P. III, 79.

vol. II. p. II.

ἐννυχοὶ κοῖται P. XI, 25.
ἐνοπιαν σαρκῶν εἶδον F. 150, 4.
ἐνόπλιος. ἐνόπλια χαλκωθεῖς ἔπαιζεν O. XIII, 83.
ἐνόρχιον λόγον O. II, 101.
ἐνσκιμπτο. ἐνσκιμψεν μόρον P. III, 58.
ἐντανύω. αὐλακας ἐντανύουσις ἤλαυσε P. IV, 227. πῶσαν ἐν εὐφροσύνῃν τάνυεν P. IV, 129.
ἐντέλλω. ἐντέλειεν φυλάξασθαι O. VII, 40.
ἐντολῆς Χείρωνος F. 167.
ἐντος. ἐντέων σθένος P. V, 34. χαλκείουσιν ἐν ἐντεσι νικῶν δρόμον O. IV, 24. παμφόνοις ἐν ἐντεσιν αὐλῶν O. VII, 12. ἱππέοις ἐν ἐντεσιν O. XIII, 20. ἐντεσιν αὐχένος ἐμβύλων P. IV, 235. σὺν ἐντεσι μιμῆσαιτο γόον P. XII, 21. ἱππέοις σὺν ἐντεσιν N. IX, 22. ἐντεα καὸς N. IV, 70.
ἐντύω, ἐντύω. ἐντυνεν Ζήτην Καλαῖν τε P. IV, 181. ἐντυνε κραινείν τελευτάν P. IX, 63. ἐντυνε αὐτοῦ θῆμόν N. IX, 36. μὴν ἐντυ' ἀνάγκα O. III, 29.
ἐντυάλιος. λοῖγόν Ἐντυάλιον N. IX, 37. ἐν πόνοις Ἐντυάλιον I. V, 51. Ἐντυάλιῳ ἐκδώσομεν O. XIII, 102.
ἐντύπνιον. ἐντυπνῶ πιθέσθαι O. XIII, 76. ἐγγηγορότων ἐντύπνια F. 234.
ἐξ O. I, 89. I. I, 11. ἐξ διδύμοις O. V, 5. F. 74, 11. F. 83, 3. str.
ἐξάγω. λύσαις ἀχέων ἐξάγειν P. III, 51.
ἐξαιρέω. λέβητος ἐξέλε O. I, 26. φρενὸς ἐξέλοι N. IV, 8.
ἐξαιρέτος. ἐξαιρέτον κᾶπον O. IX, 23. ἀγῶν' ἐξαιρέτον O. XI, 25. ἐξαιρέτον μόχθον P. II, 30. ἐξαιρέτον γόνον P. IV, 122. ποιῶν ἐξαιρέτον N. I, 70. ἐξαιρέτοις ἐρνεῖ I. I, 65.
ἐξαιρώ. ἐξάρατο ἔδνον κάλλιστον O. IX, 11.
ἐξαίφνας. ἐξαίφνας ἐλείν O. IX, 56.
ἐξάικις. ἐξάικις νικῶντα O. VII, 36.
ἐξαλλάσσω. ἀλλ' ἄλλοτ' ἐξάλλαξεν I. III, 18.
ἐξανήμι. τίς σε γαστρός ἐξανήκειν P. IV, 99.
ἐξανίστημι. ἐξανίστανται Λακεδαιμόνος P. IV, 49.
ἐξαπιτάω. φάτιν ψεύδεσιν ἐξαπιτάωντι O. I, 29.
ἐξαπίνας. ἐξαπίνας γένηται P. IV, 273.
ἐξαρκῆω. ἐξαρκῆων κτεάτεσι O. V, 24. φίλοις ἐξαρκῆων N. I, 32.
ἐξάρχω. ἐξάρχετε φωνᾶ N. II, 25.
ἐξανδάω. τὸδ' ἐξανδάσ' ἔπος N. X, 80.
ἐξεπιπῆν. πάντ' ἐξεπιπῆν I. I, 60.
ἐξελέγχοι. χαλκὸν μυρίον ἐξελέγχειν N. X, 46. ἐξελέγχα ἀλάθειαν O. XI, 55.
ἐξέλκω. ἐξέλκων δουλίης P. I, 75.
ἐξενέπω. ἐξενεπεν Αἰγίναν πύτραν O. VIII, 20. τὰ μακρὰ ἐξενεπῆν N. IV, 33.
ἐξερεθίζω. παρ' αἴσαν ἐξερεθίζων P. VIII, 13.
ἐξερείπω. ὄχρους ἐξερείπειν πελέκει P. IV, 264.
ἐξερευνάω v. διεξερευνάω.
ἐξερωτάω. γενεᾶν ἐξερωτάς P. IX, 45.
ἐξετης. ἐξέτης τοποῶτων N. III, 47.

σαι N. IX, 54. ποιαν γαίαν εὐχεται πατριδ' ἔμμεν P. IV, 97. εὐχεται ἰδεῖν P. IV, 293. εὐχεται δέξασθαι I. V, 12. τὸ πατρῶδες ἐκ Διός εὐχονται O. VII, 23. χρυσοὶν εὐχονται N. VIII, 37. οὐτ' ἰδεῖν εὐχοντο O. VI, 53. υἱὸν εὐχοντ' ἔμμεν P. IX, 104. ἀπὸ γλώσσας εὐξασθαι ἔπος P. III, 2.

εὐχορδον λέραν N. X, 21.

εὐχος. εὐχος ἵπποις ἔλῳν P. V, 21. πέμπτον ἐπὶ εἰκοσι γαυρῶν εὐχος ἀγώνων ἄπο N. VI, 61. ἀγώνιον ἐν δόξῃ θεμεριος εὐχος O. XI, 66.

εὐχολαῖς τελείαις ἰανθείς F. 87, 13.

εὐώδης. εὐώδεις ἀδύτου O. VII, 32. ἀνθος εὐώδεις N. XI, 41.

εὐώλεον Κυράνην P. IX, 17.

εὐώνυμος. εὐώνυμος πατέρα N. VII, 85. εὐώνυμον N. XI, 20. εὐώνυμον πατέρων O. II, 8. εὐώνυμον χάριν P. XI, 58. εὐώνυμων Ἀθανάτην N. IV, 19. ποδῶν εὐώνυμων N. VIII, 47.

εὐώπιδος σελάνης O. XI, 77.

ἐφάλλομαι. ἐς Αἰθιοπίας ἐπάλλομαι N. VI, 52.

ἐφάμεριος. ἐφάμεριον στάθμαν N. VI, 6. οἱ ἀπατάται φροντίς ἐφάμεριον F. 175.

ἐφάμερος. τερπνὸν ἐφάμερον I. VI, 40. ὃ τάλας ἐφάμερι F. 128. ἐπάμεροι P. VIII, 99.

ἐφάπτω. πότιμον ἐφάπτω O. IX, 64. καλεῖσθαι ἀπλόαις ζωῆς ἐφάπτομαι N. VIII, 36. οὐτοι χαμαιπατέων λόγων ἐφάπτω O. IX, 13. οὐδ' ἀκράντοις ἐφάπτω ἔπει O. I, 86. μαντενυμάτων ἐφάπτωτο τρυγίας P. VIII, 63. σκοπιῆς ἐφάπτωσθαι ποδοῖν N. IX, 47. ὀχέων ἐφάπτομένα χειρὶ P. IX, 11.

* Ἐφαρμόστος. Ἐφαρμόστω O. IX, 4. 93.

ἐφάθρος. τραχὺς παλιγκτόις ἐφάθρος N. IV, 96.

ἐφίξω. τῆς (ἔδρας) ἐφίξωμαι N. IV, 67.

ἐφίγγω. ἐπισσόμενοι νῶτον κρόκαις N. X, 44. τελευταῖαν ἀπάντων γῶν ἐπισσόμενος N. XI, 16.

ἐφίπτω. ἐφέπεισ θρος P. I, 30. αἰὼν ἐφίπει O. II, 11. ὃ δ' ἐφίπειν ἔγχος P. VI, 33. δίκων ἐφέπων P. I, 50. συμποσίας ἐφέπων P. IV, 294. οἱ δ' ἐπίσποντο P. IV, 133.

ἐφίπτω. χρόνος ἐφίπτω O. VI, 97. δεικνύω ἐφίπτωσαν κρίσιν F. 96, 5.

ἐφειμί. θεῶν ἐφειμαῖς P. II, 21. παμφαρμάκων ξείνης ἐφειμαῖς P. IV, 233. ἀνδρὸς φίλων ἐφειμαῖς I. V, 16. κραινῶν ἐφειμαῖς Ἡρακλῆος προτέρας O. III, 11.

ἐφενύσσω. τέχνης τῶν ἐφενύσσω P. XII, 7. μῆτιν ἐφενυρόμενοις P. IV, 262.

ἐφημοσύνη. ὄρθῶν ἀγεις ἐφημοσύνην P. VI, 20.

* Ἐφιάλτα P. IV, 89.

ἐφίξωσα βλεφαροῖς N. VIII, 2.

ἐφίημι. γῶν ἐφίημι φυλάξει I. II, ἐφικνέομαι. εἴ σε μοῖρ' ἐφίκοιτο I. IV, 17.

ἐφορμαῖοι. ἐφορμαδεῖς ἀκοντι N. X, 69.

ἐφύπερθε οὐρανοῦ F. 226. 227.

* Ἐφύρα. εἰς Ἐφύραν N. VII, 37.

* Ἐφυνταῖος. Ἐφυνταῖων P. X, 55.

* Ἐχμος O. XI, 69.

ἐχέτας F. 273.

ἐχθος. βαρυνόλοις ἐχθεσιν πιανόμενον P. II, 55.

ἐχθρα. εἴ τις ἐχθρα πῖλοι P. IV, 145.

ἐχθρός. ποτὶ δ' ἐχθρὸν αἶτ' ἐχθρὸς ἔων P. II, 84.

ἐχθρὰ σοφία O. IX, 41. ἐχθρὰ φάτις P. I, 96.

ἐχθρὰ κάρφασις N. VIII, 32. ἐχθρὰ ἀνάγκη O. II, 65. αἰνῆν ἐχθρὸν P. IX, 98. μανρω-

σαι τῶν ἐχθρῶν I. III, 66. ὕβριος ἐχθρῶν ὀ-

δῶν O. VII, 90. ἐχθρῶν κουροτροφῶν F. 223,

4. ἐχθρῶν ἀπάροισ P. VIII, 90. ἐχθρότα-

τον μόρον N. I, 64. γύστον ἐχθρῶτον O. VIII,

69. ἐχθρῶτον ἀμπλάκιον P. XI, 26. ἐχθρ-

στοισι ψεύδεσι P. IV, 99.

Ἐχιδνα F. 264.

* Ἐχίων. Ἐχίωνα P. IV, 179.

ἔχω. δόξαν ἐπὶ γλώσσῃ ἔχω O. VI, 52. ἔχω καλὴ

φράσαι O. XIII, 11. ἐλπίδ' ἔχω P. III, 111.

λεγόμενον τοῦτ' ἔπος ἔχω N. III, 51. ἔχω

γονάτων ἐλαφρῶν ὀρμῶν N. V, 20. οὐκ ἔχω

εἰπεῖν N. VII, 56. ὃς ἄλιταν ἔχεις O. IV, 7.

σάφα νῦν ἔχεις P. II, 57. ἔχθρῶν κουροτροφῶν

μῆτις P. V, 46. Μεγάρους ἔχεις γίρας P. VIII,

82. πάντ' ἔχεις I. IV, 16. ἔχει ἀπάλαιμον

βλον O. I, 59. ἔχει εὐδῶν O. I, 98. τῶνδε

πότιμον ἔχει O. II, 40. εἴ μιν ἔχει τις O. II,

62. ὃν ἔχει παρέδρον O. II, 84. ἀγῶνας

ἔχει μοῖραν τ' ἀέθλων O. VI, 79. ἔχει μω

(νάσον) ἀκίτων πατήρ O. VII, 70. οὐκ ἔπα-

ρον λόγον ἔχει O. VII, 87. ἔχει θαλάσσης O.

VII, 93. ἔχει λόγον O. VIII, 4. ἔχει τιμῶν

O. XIII, 36. νόον ἔχει ἀλαθείας ὀδῶν P. III,

103. βραχὺ μέτρον ἔχει P. IV, 286. τό σφ'

ἔχει μέλαθρον P. V, 39. ἔχει γίρας P. V,

47. τελείαν ἔχει δόξαν P. VIII, 25. κενδυμῶ-

νας ἔχει P. VIII, 35. παντός ἔχει κουροφῶν

P. VIII, 82. διδάσκει ἔχει N. III, 39. ἔχει

μέσσον N. IV, 36. Σαλαμῖν' ἔχει πατρῶων

N. IV, 48. τυφλῶν ἔχει ἥθος N. VII, 23.

κόρον ἔχει N. VII, 52. δόμον ἔχει ἐν τεμῆ-

νεσσι N. VII, 94. ἔχει μοῖραν N. X, 19.

μομφῶν ἔχει I. III, 54. γίρας ἔχει I. IV, 36.

τοξέματα ἔχει ἔρδον I. IV, 52. οἷον ἔχοντες

βρότεον ἔθνος μέρος N. III, 70. ὅθεν σπέρ-

ματος ἔχοντι ὄλβον O. II, 50. τῶν (πάλιν)

ἔχοντι Τηάεις P. V, 82. οὐτόν πολὺν ἔχοντι

N. VII, 13. κατ' οἶκον ἀλακατὸς ἔχη P. I,

72. εἰ αὐτὸ καὶ θεὸς ἂν ἔχοι N. VII, 89.

ἔχουσι αἰεὶ γίρας N. VII, 100. οὐδ' ἀνωγῆ-

ταιν ἔχει ῥάβδον O. IX, 35. ἔχει σπέρμα O.

IX, 65. ἰσθμὸς νῦν ἔχει P. IV, 79. ἔσως γὰρ

ἔχεν I. VII, 29. εἶχεν Ἀφροδίτας μωστικῶν

ὀπώραν I. II, 4. ἀπάτερθε δ' ἔχον ἀστὴρα

μοῖραν O. VII, 74. νῦν ἡμερος ἔσχει O. III,

35. ἔσχε τοιαῦταν μεγάλαν ἀνάταν P. III, 24.

θάνατον ἔσχε καλλίονα P. XI, 57. ἔσχειν λά-

θαιον N. X, 24. ἔσχειν τεθμόν N. X, 32. ὄρ-

γῶν ἔσχει I. II, 37. ἔσχειν οἴκημα O. II, 10,

ἔχον Ἀμύκλας P. I, 65. ἀγώνων ἔχον ἀ-
πύκνα P. XI, 48. ἔχον παιδὸς βίαν ἐν Πυ-
θῶνι περᾶσθαι N. XI, 23. ἔχον πολέμοιο
νείκος I. VI, 36. ἀντίπα σχήσοι P. IX, 120.
σχῆσει τὸ περρωμένον οὐ πύξ F. 256. ἔξει πύ-
κνον N. III, 12. ἀπ' ἀδίκων ἔχειν ψυχάν O.
II, 76. ἐκτός ἔχειν πόδα P. IV, 189. τοιοῦτον
ἐπ' ἐργοῖσιν ἀμφί τε βουλαῖς ἔχειν δάσασιν P.
V, 120. νῦν εὐφρόσ' ἀνδράσιν ἔχειν P. XII,
22. πλοῦσιον κατακρύψαις ἔχειν N. I, 31. ὄλ-
βον σχεῖν P. III, 89. τμήρον ἔχον O. I, 93.
ἔχον κᾶδος O. I, 107. ἐν πεδίῳ ποδ' ἔχον
O. VI, 8. ἔχων μέριμναν P. VIII, 95. ἔχων
μελίταν N. VI, 56. ὄλβον ἔχον N. XI, 13.
βραχὺ μέτρον ἔχον I. I, 62. νοδὸν ἔχοντ' ἀν-
θρώπων φίλον P. III, 5. ἔχοντα Πυθωνόθεν
μέλος Λυτήριον δακρυῶν P. V, 105. ἔσον ἄ-
λιον ἔχοντες ἀπονείστερον δράκηνσαν βίοντον O.
II, 63. εὐ ἔχοντες O. V, 16. ἔχοντες σπέρμα
πυρός οὐ O. VII, 48. πείραν ἔχοντες N. IV,
76. ψυχὰς ἔχοντες κρίσσοντας N. IX, 32. ἔ-
χουσα πολέμοιο κλαῖδας P. VIII, 4. μόχθον
καθ' ἑπέρθεν ἦτορ ἔχουσα P. IX, 33. ἐπίστα-
τον ἔχουσα θρόνον O. II, 85. πόνον ἔχου-
σα P. II, 79. εἶχετ' ἔργου P. IV, 233. εἶ-
χετο γούσων P. IV, 244.
ἔφω. ἀνώγειμον γῆρας ἔφοι μάταιον O. I, 83. ἐφώ-
μενος χρυσός N. IV, 82.

Z.

Ζάθεος. Ζαθία Πύλο P. V, 70. Ἰσθμῶ Ζαθία
I. I, 32. ἐν Ζαθίῳ γῶρος F. 60, 4. Ζαθίαν
ἀγυιάν N. VII, 92. Ζαθίον ἄλλος O. XI, 47.
Ζαθίους κρημνοῖς O. III, 23. Ζαθίῶν ἱερῶν
F. 71.
Ζακότος. ἔγγεος Ζακότιο N. VI, 55. ἔδατι Ζα-
κότω F. 74, 9.
Ζάλα. ἀνιαραῖς Ζάλας O. XII, 12.
Ζαλατὸν εὐνάς O. VII, 6.
Ζαμενής. Ζαμενής παῖς P. IV, 10. Κένταυρος Ζα-
μενής P. IX, 39. Ζαμενής ἀνεμῖός N. III, 60.
ὁ Ζαμενής F. 57, 1. πόλιμα Ζαμενής F. 255.
Ζαμενεὺ ἄλλω N. IV, 13.
Ζεύγλα. Ζεύγλα πέλασσαν P. IV, 227. ἐπὶ Ζεύ-
γλαις ἀφ' ἄπτοις κακῶν F. 97, 3.
Ζεύγρμι. Ζεύξεν ἄγμα P. X, 64. Ζεύξω τέλος I.
I, 6. Πάγασον Ζεύξαι O. XIII, 62. Ζεύξαι
μέλος N. I, 7. Ζεύξον μοι σθένος ἡμι-
όνων O. VI, 22. Ἰγγα ἐν κόνει Ζεύξαισα
P. IV, 215. χαίταια Ζευχθόντες ἐπι στέφα-
ροι O. III, 6. πότμω Ζυγέτα N. VII, 6.
ἐπέων ῥοαῖσιν Ζυγέτ I. VI, 19.
Ζεὺς. Ζεὺς πατήρ O. II, 30. P. III, 98. Κρο-
νίαν Ζεὺς πατήρ P. IV, 23. Ζεὺς καὶ ἀθά-
νατοι O. VII, 55. Ζεὺς O. VII, 64. VIII, 83.
P. I, 13. IV, 107. Ζεὺς ὁ γενέθλιος μάρτυς
ἔσται P. IV, 167. Ζεὺς ἀφ' ἄπτοις P. IV, 291.
ὁ ὀδύρτου δεσπότης Ζεὺς N. I, 114. ὀφείνε-

φῆς Ζεὺς N. V, 35. Ζεὺς N. IX, 25. X, 11.
71. ἐντίος ἤλυθε Ζεὺς N. X, 79. Ζεὺς γε-
πέσθαι I. IV, 16. Ζεὺς τα καὶ τὰ νέμει, Ζεὺς
ὁ πάντων κύριος I. IV, 58. 59. Ζεὺς I. VII,
27. Ζηρὸς ἦτορ O. II, 87. Ζηρὸς ἐπὶ βα-
μῶ O. VI, 70. Ζηρὸς Αἰτναίου κρείτος O.
VI, 96. Ζηρὸς Αἰτναίου χάριν N. I, 6. Ζη-
ρὸς τέχνας O. IX, 56. Ζηρὸς πανάγρων Λυ-
κκίον O. IX, 103. παῖ Ζηρὸς Ἐλευθερίου
O. XII, 1. Ζηρὸς ἐγγεγραυμένου παῖς O. XIII,
74. φάτραι Ζηρὸς ἀρχαῖαι O. XIII, 88. Ζη-
ρὸς παλάμαι P. II, 40. Κρονίδεο Ζηρὸς υἱὸς
P. IV, 171. ἐκ Κρόνου καὶ Ζηρὸς ἦρας φυ-
τευθέντας N. V, 7. Ζηρὸς ὑψίστου κασιγῆτα
N. XI, 2. σπονδοφόροι Κρονίδα Ζηρὸς I. II,
24. ὀμάγρων Ζηρὸς I. VI, 47. εὐρυτίμον
Διὸς O. I, 42. Πύλα Διὸς O. II, 3. τίθε
Διὸς ἀρχῆ O. II, 64. Διὸς ὄδον O. II, 77.
Διὸς ὄρνιθα O. II, 91. Διὸς ἄλλοι O. III,
18. βρωμῶ μαρτυρῶ Διὸς O. VI, 5. ἐκ Διὸς
O. VII, 23. ἐμπύρους Διὸς ἀργακεραῖνον O.
VIII, 3. Διὸς ξενίον κἀρεδρος O. VIII, 21.
φάσμα Κρονίδα βαρρυδοῦπου Διὸς O. VIII,
44. αἰολοβρόντα Διὸς αἶσα O. IX, 45. θυ-
ρατῆρ Διὸς O. XI, 4. Θάμπετες Διὸς O. XI,
25. Διὸς υἱός O. XI, 46. βέλος θραυκτοῦ
Διὸς O. XI, 85. κύρας Διὸς O. XI, 100.
Διὸς αἰστός P. I, 6. Διὸς ἐνάτ P. II, 27.
Διὸς ἔποιτιν P. II, 34. παιδῶν Διὸς P. III,
12. Διὸς χάριν P. III, 95. Διὸς αἰψῶν P.
IV, 4. Διὸς Ἀμμωνος θεμεθλοῖς P. IV, 16.
Διὸς νόος μέγας P. V, 122. Διὸς Ὀλυμπιάς
P. VII, 15. Διὸς κῆπον IX, 55. παῖς Διὸς
N. I, 35. Διὸς ὑψίστου προφάταν N. I, 60.
Διὸς ἐκ προομίον N. II, 3. Διὸς ἄλλοι N.
II, 5. Διὸς ἀγῶνι N. II, 24. Διὸς ἀρχομε-
ναι N. V, 25. Διὸς ἐχρόνον N. VII, 50.
Διὸς μεμνημένος N. VII, 80. Διὸς Κόριν-
θος N. VII, 195. Διὸς Αἰγίνας τε λέκτρον
N. VIII, 6. Διὸς βέλειον N. X, 8. Διὸς
δρόμον N. X, 48. παλάμαις Διὸς N. X, 65.
ξενίον Διὸς τραπέζαις N. XI, 8. ἐκ Διὸς
τέκμαρ N. XI, 43. Ὀλυμπίου Διὸς ἄλλος I.
II, 27. Διὸς ἐκατ I. IV, 32. Διὸς ἄρβωρ
I. IV, 55. Διὸς ἀδελφεοῖσιν I. VII, 25. σω-
τήρος Διὸς ἄλεγον F. 6. Διὸς Ὀλυμπίου F.
60, 1. πρὸς Διὸς F. 74, 7. Διὸς παῖς ὁ
χρυσός F. 243. Διὸς γάμος F. 7. Διὸς ἐν
N. IV, 61. VI, 13. Ζηρὸς O. I, 15. Ζηρὸς γε-
νεθλίω O. VIII, 16. Ζηρὸς μυγείσα P. IX, 87.
Ζηρὸς ἄδον βασιλεῖ I. VII, 18. Διὸς O. XIII, 102.
P. VIII, 104. Διὸς Κρονίδα N. I, 72. IV, 9.
παρὰ Διὸς N. X, 56. Διὸς μισογόμεναι I. VII,
35. τὸ μὴ Διὸς φίλερον F. 49. ἐγγεγραυ-
νον Ζῆνα P. IV, 194. θήσονται νῦν ἀθάνα-
τον Ζῆνα P. IX, 66. Δία φοινικιστερόταν
O. IX, 6. Ζεὺ ἑλατῆρ βροτῆς O. IV, 1. Ζεὺ-
τῆρ ὑφαντῆρ Ζεὺ O. V, 17. Ζεὺ πάτερ O.

- VII, 87. XIII, 24. N. VIII, 35. IX, 31. 53. X, 129. ἀνα, Ζεῦ τέλειε O. XIII, 110. Ζεῦ P. I, 29. Ζεῦ τέλειε P. I, 67. Ζεῦ N. III, 62. I. III, 4. ὦ Ζεῦ I. V, 3. ὦ Ζεῦ πάτερ I. V, 39. F. 93, 4.
- * Ζεφύριος, Ζεφύριον. Ζεφυρίου πᾶρ κολώνων F. 214. Ζεφυρία Λοκρῆς παρθένης P. II, 13. Λοκρῶν Ζεφυρίων O. XI, 13.
- * Ζεφυρός. εὐθυπνῶδου Ζεφύροιο πομπῆς N. VII, 29. ζῆο. ὕδατος ζῆοισαν ἀκμάς O. I, 43.
- * Ζήτας. Ζήτην Κάλαιν τε P. IV, 182.
- ζόφος. τὸ πρὸς ζόφον N. IV, 69. μετὰ χειμέριον μηνῶν ζόφον I. III, 36.
- ζυγός. φέρειν ἐπαυχῆσιον ζυγὸν λαβόντα P. II, 93. πρὸς ζυγὸν καρχασιῶν N. V, 51. τετραόροισιν ἀρμάτων ζυγοῖς N. VII, 93.
- ζωά. κλειυθῆος ἀπλοῖς ζωᾶς N. VIII, 36. θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς N. IX, 29. ζωᾶς ἀ-
των I. IV, 13.
- ζωθάλιμος Χάρις O. VII, 11.
- ζῶνα. φουρικῆκορον ζῶναν· καταθηκαμένα O. VI, 39.
- ζωός. δίδυμοι ἔσαν ζωαί P. IV, 209. φθιμένων ζῶν τε φωτῶν I. III, 28. ζωοῖσιν ἐρπόν-
τεσσι τε O. VII, 52. ζῶν λεπέται αἰῶνος εἰδωλον F. 96, 3.
- ζωστήρ. μετὰ ζωστήρας Ἀμαζόνος ἤλθεν F. 153, 3.
- ζῶω. ζῶει ἐν Ὀλυμπίοις O. II, 27. ζῶει δῆλος I. III, 5. ἤθελον ζῶειν Χείρωνα P. III, 3. ζῶων ἐτι P. X, 25. ζῶων ἀπὸ καὶ θανάτων I. VI, 30.
- II.
- Ἰ O. I, 28. XIII, 61. P. IX, 22. N. VIII, 24. ἡ μάλα δὴ P. IV, 64. ἡ γὰρ P. VI, 1. ἡ μάν N. VIII, 28. I. I, 63. P. IV, 40. ἡ κεν P. I, 47.
- ἡ. τε—ἡ O. I, 104. ἡ N. X, 58. I. I, 50. IV, 11. τε—ἡ I. VII, 35. ἡ—ἡ P. III, 48. 49. 50. 52. 67. XI, 3. 9. 43. 44. N. V, 19. I. I, 16. III, 1. 2. VI, 5. 8. 9. 10. 12. ἡ O. XIII, 21. P. IV, 72. 236. 267. IX, 103. X, 23. F. 59. F. 74, 8. F. 88, 2. antistr. ἡ—ἡ P. VI, 2. I. VI, 3. ἡ ῥα P. IX, 33. XI, 38. πότερον—ἡ P. XI, 24. ἡ—ἡ τοι N. VI, 4. F. 103. post comparativum ἡ ὡς O. XIII, 109. P. IV, 210. N. VII, 21. ἡε F. 88, 4. str.
- ἦβα. * ἦβα, καλλίστα θεῶν N. X, 18. τερπνᾶς χρυσοτεφάνου καρπὸν ἦβας O. VI, 58. θάλασσαν ἦβαν ἀποπιτῆ N. I, 71. κλάχουεν ἀγλαόγυιον ἦβαν N. VII, 4. ἦβαν ὀπιεῖ I. III, 77. σὸν ἀνθος ἦβας κνυαίνει P. IV, 153. * χρυσοτεφάνου ἦβας καρπὸν P. IX, 113. κεχλάδοντας ἦβας P. IV, 179. ἦβας λιπαρῶν τε γήραι βίοντον ἀρμόσταις διαπλέκοις N. VII, 99. θυμὸν ἐκδύσσαι πρὸς ἦβαν P. IV, 295. οὐδ' ὑπέροπλον ἦβαν θάραπιν F. VI, 48. ἦβαν οὐκ ἀπειρὸν καλῶν ὑπὸ χειρὶ δάμασεν I. VII, 70. εἰς ἀν' ἴδω παιδῶν νεόγυιον ἐς ἦβαν F. 88, 2. ep.
- ἦδέ O. XIII, 43. F. 150, 4.
- ἦδη O. III, 20. VI, 22. VIII, 76. XI, 91. XIII, 98. P. II, 59. III, 57. IV, f. 157. 169, 210. V, 21. 52. IX, 69. N. II, 22. I. V, 11. F. 206.
- ἦθαῖος. ξεῖκον ἐμὸν ἦθαῖος I. II, 48.
- ἦθος. εἴη μὴ μοι τοιοῦτόν ἦθος N. VIII, 35. τὸ ἐμφνές ἦθος διαλλάσσωτο O. X, 21. συγγενές κρῦψαι ἦθος O. XIII, 13.
- ἦθος, sedes. Ἀσπεδαμῶνιων ἦθεισι μιχθίντες P. IV, 258.
- ἦμενος. μυχθῆς ἦμενος O. XI, 34. ἐν σταλέχεσι ἦμίνους N. X, 62.
- ἦμῆσος. ἦμῆσιων πλόος P. IV, 211. ἦμῆσιων Ἰάσονος ναύταις P. IV, 12. ἦμῆσιων P. IV, 184.
- ἦμῶνος. σθένος ἦμῶνων O. VI, 22. ἔαπαις ἦμῶνος τε O. V, 7. ἀν' ἦμῶνοισι ξεστῆ τ' ἀπῆρα P. IV, 94.
- ἦμισυ. ἦμισυ μὲν, ἦμισυ δὲ N. X, 87.
- * Ἠπειρος v. Ἀπειρος.
- * Ἠρα P. IV, 184. Ἠρας ἐράσσατο P. II, 27. Ἠρας ἀγῶνα P. VIII, 88. παῖ. μεγαλοσθένος Ἠρας N. VII, 2. Ἠρας πᾶσαν N. VII, 95. Ἠρας δόμα N. X, 2. βουθῶνιαν Ἠρας N. X, 23. Ἠρας λαόν N. X, 36. δημοθρόνου Ἠρας N. XI, 2. γαμβρὸς Ἠρας I. III, 73. Ἠραν Παρθενίαν O. VI, 85. χρυσόθρονον Ἠραν N. I, 38. Ἠρα F. 114.
- * Ἡρακλῆς. Ἡρακλῆς O. II, 3. θρασυμάχανος Ἡρακλῆς O. VI, 68. Ἡρακλῆς O. IX, 32. XI, 31. I. V, 33. ἀριστομάχου γένος Ἡρακλῆς P. X, 3. Ἡρακλῆος ἐρπύμας O. III, 11. Ἡρακλῆος σταλῶν O. III, 46. Ἡρακλῆος γέννα O. VII, 22. βίη Ἡρακλῆος O. XI, 26. Ἡρακλῆος ἐγγόνους P. V, 71. Ἡρακλῆος μητρὶ P. XI, 3. Ἡρακλῆος N. I, 33. κίονων Ἡρακλῆος N. III, 20. Ἡρακλῆος αἰλῶν N. IV, 24. σπῆρμ' Ἡρακλῆος N. X, 17. Ἡρακλῆος τεθμόν N. X, 33. ἐορτῶν Ἡρακλῆος τέθμιον N. XI, 27. πάντολμον σθένος Ἡρακλῆος F. 5. τεκμήτιοις ἐργοῖσιν Ἡρακλῆος F. 151, 6. Ἡρακλῆι P. IX, 90. N. X, 58. Ἡρακλῆι I. IV, 41. ὑπέροβιον Ἡρακλῆα O. XI, 16. Ἡρακλῆος N. VII, 86. Hercules impetus adversus Meropas F. 22. Ἡρακλῆϊδῶν ἐκγονοί P. I, 63. ἦρ. φωνῶν θένου ἦρας ἀμῆ P. IV, 64. ἦρινός. ἦρινά φύλλα P. IX, 47. Ἡρόδοτος. Ἡροδότῃ I. I, 14. 61. ἦρωϊός. ἦρωϊαῖς ἀρεταῖσιν O. XIII, 49. ἦρωϊαῖς ποιηταῖς N. VII, 46. Ἡρωῖς. Ἡρωῖδων στρατον P. XI, 7. ἦρωος. Ἀνδρὸς ἦρωος Πέλοπος O. IX, 10. ἦρωος O. IX, 67. P. II, 34. IV, 36. ἦρωος ἐκτετα λα-

οσεβής P. V, 95. Ἀδραστος ἦρωα P. VII, 53. γένος ἦρωα δευτέρου P. IX, 14. ἦρωα Ἀγρεΐδας P. XI, 31. ἦρωα Θεός N. III, 21. ἦρωα N. X, 82. Πηλεός ἦρωα I. V, 24. ἦρωι Ἑλλάτιδα O. VI, 33. ἦρωι I. VII, 45. τίνα θεόν, τίν' ἦρωα, τίν' ἄνδρα O. II, 2. Ἀσκληπίον, ἦρωα πούσων ἀλκίτηρα P. III, 7. ἦρωα N. IX, 10. ἦρωα O. VIII, 42. ἦρωα P. IV, 199. ἦρωα ἀντίθεοι P. IV, 53. ἦρωες ἀγνοὶ καλεῦνται F. 93, 5. ἦρωες ἐμ- γυννῆ ἀμφὶ τράπεζαν F. 186. ἦρώων τις P. IX, 120. ἦρώων ἄωτοι N. VIII, 9. κείνοι ἦρώων διφρηλάται κράτιστοι I. I, 17. ἦρώων ἀγαθοὶ πολέμισται I. IV, 28. ἦρωα I. V, 27. ἦρωα ἀντιθέου P. I, 53. ὑπεράτους ἦρωα ἐν μάχαις P. VIII, 28. ἦρωα ἐπιποδάμους N. IV, 29. ἐκ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἦρωα αἰ- χματὰς φυνεύθεντας N. V, 7. ἦτοι O. II, 3. 33. XII, 13. XIII, 81. P. XH, 13. 29. N. V, 43. ἦτοι N. VI, 5. cf. ἦ. ἦτορ. χείρας καὶ ἦτορ ἔκον O. IV, 27. Ζηνὸς ἦτορ ἔπεισε O. II, 87. μόνου καθύπερθε ἦτορ ἔχοισα P. IX, 33. ἔγγυι ἔλκομαι ἦτορ N. IV, 35. τυφλὸν ἔχει ἦτορ N. VII, 24. ἦτορ ἀλκίμων N. VIII, 24. πρὸς εὐφροσύνην τρέψαι ἦτορ I. III, 11. φίλον ἦτορ O. I, 4. * Ἡσιόδου I. V, 63. ἦτομοσ. ἦτομοι Χάριτες P. V, 45. ἦτοκάμων Μοισᾶν O. VI, 91. ἦτοπυργος. ἦτοπυργον ἔδος N. IV, 12.

Θ.

Θαίωμα. Θαίωμα σαφὲς τρωμένων P. VIII, 47. Θαητός. Θαητός ἀστροὶς ἐν ἄλλοις I. III, 42. Θαητὸν ἀγῶνα O. III, 38. Θαητὸν δόμον P. VII, 12. Θαητὸν ἐν ἀλιεῖ θηρομέν P. X, 53. Θαητῶν αἶγλαν N. I, 35. Θαητὸν μέ- γαρον O. VI, 2. εἶδος P. IV, 264. IX, 112. Θαητὸν δέμας N. XI, 12. Θαητοῖσι χνίους P. IV, 80. Θαλάμος. προθύρω Θαλάμον O. VI, 1. Θαλά- μου μυχόν N. I, 42. οἰχθέντος Ἰσθμῶν Θα- λάμου F. 45, 13. ἐν Θαλάμῳ P. III, 11. Θαλάμῳ πολυχρόσῳ Λιβύας P. IX, 70. δέ- ξαι ἐς Θαλάμον N. XI, 3. σταδίων Θαλά- μον ἄλιος O. V, 13. ἐλθόντι ἐκ Θαλάμων O. VII, 29. μεγαλοκευθέσσι Θαλάμοις P. II, 33. ἐν πολυχρόσις Θαλάμοις F. 242. ἐλθόντας πρὸς Αἴητα Θαλάμοις P. IV, 160. Θαλάσσα. ἔνδον Θαλάσσης O. VII, 62. ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ Θαλάσσης N. VI, 50. πᾶρ κρημνὸν Θαλάσσης F. 215. ἐπὶ Θαλάσσαν F. 70. ἐν Θαλάσσῃ O. II, 31. ἐν Θαλάσσῃ καὶ πο- ταμοῖς P. IX, 48. Ἴονιαν τεύμων Θαλάσσαν P. III, 68. Θαλασσηΐδς. Θαλασσηῶν δελφίνα P. II, 50. Θαλασσιοσ. Θαλασσιῶν ἀνέμων ἔσταισι N. III, 67.

Θάλεια. διέποντι μοῖραν Θάλειαν N. X, 53. Θαλερός. Θαλερῶν Ἴβαν ἄκοιτιν N. I, 71. Θαλώ. Θάλωσ Κορινθίοις σελίνους N. IV, 88. νικηφοροῖσι Θάλωσιν N. X, 42. * Θαλία. Θαλία ἐρασιμολοπε O. XIV, 15. Θαλία. αἰείθετο τερπναῖσι Θαλίαις O. XI, 79. εὐφώνοις Θαλίαις ὀνομαστίαν P. I, 38. ὦν Θαλίαις χαιρεῖ P. X, 34. Θαλίαις ἔχει O. VII, 94. Θάλλω. Θάλλει ἀρεταῖσιν O. IX, 18. Θάλλει Ἀρκεσίλας ὄγδοον μέρος P. IV, 65. οὐ δέν- δροσ' ἔθαλλεν χώρος O. III, 24. οὐχ ὁμῶς πάντα χρόνον Θάλλων I. III, 6. χρυσὴ κόμῃ Θάλλων I. VI, 49. διπλόα Θάλλωσ' ἀρετῆ I. IV, 19. Θάλλωστος συμποσίον I. V, 1. Θάλλωσιν εὐδαιμονίαν P. VII, 21. χθονὸς ὄψιν εὐήρητον Θάλλωσιν P. IX, 8. αἰσι (ἀρεταῖς) Θάλλωστας αἰεὶ I. III, 22. κατὰ φίλα τέκν' ἔπεφεν Θάλλωστας ἦβη F. 157. παρὰ σφισι τέθαλεν ὄλβος F. 95, 5. ὄλβῳ τέθαλότα P. XI, 53. Θάλος. Ἀδρασιτιδῶν Θάλος ἀρωγὸν δόμοις O. II, 49. σεμνὸν Θάλοσ Ἀλκαϊδῶν O. VI, 68. μά- τρωι δέδωκε κοινὸν Θάλοσ I. VI, 24. Συ- ρακοσῶν Θάλοσ I. VI, 24. Θαλπνός. ἄλλου Θαλπνότερον ἄστρον O. I, 6. Θαλπῶ. ἐπὶ ἄλλῳ ἐθάλπτο N. IV, 14. Θαμά. παίζουσι Θαμά O. I, 17. φύονται Θαμά O. IV, 29. ἐποπτεῖται Θαμά O. VII, 12. μέλπονται Θαμά P. III, 78. ἄτρονον Θαμά P. IV, 40. διαπισσομένον Θαμά P. XII, 25. Θαμά μυχθέντα N. I, 17. Θαμά οὐκ ἐντί N. I, 22. Θαμά δρέπεσθαι N. II, 9. κι- θαρίζων Θαμά N. IV, 15. Θαμά νίσσεται N. V, 37. Θαμά διδόμεν N. VII, 97. Θαμά λειψθεῖς I. II, 11. Θαμά νύονται N. VII, 20. (cf. Explicat.) Θαμά ἐμῖγγοντ' ἀμφὶ τῆ- πεζαν F. 156. Θαμάκις. Θαμάκις, ἔπειται N. X, 38. Θαμάκις ἀνθησάμενοι I. I, 28. Θαμβέω. τὸν ἐθάμβειν N. III, 48. Θαμβος. Θαμβεὶ δυσφόρῳ τερπνῶ τε μυχθείς N. I, 55. Θαμινά. Θαμινὰ λέλογχεν O. I, 53. Θαμινὰ πάλ- λων N. III, 42. Θάνατος. βροτῶν κείρας Θανάτου O. I, 53. ἐκ Θανάτου κομίσαι P. III, 56. πρίτω Θανά- τοιο κομίδαν πατρός P. VI, 39. Θανάτου παρὰ σῆμα N. VII, 19. Κύκνον Θανάτου πύργον O. II, 90. ὄλισσαι οἰκτροτάτω Θανά- τῳ P. III, 42. ἐπὶ καὶ Θανάτῳ P. IV, 186. κείραν ἐγγίωσιν Θανάτου πέρι καὶ ζωῆς N. IX, 29. Θάνατον αἰπὴν οὐκ ἐξέφυγεν O. XI, 44. νασιῶταισιν λίθινον Θάνατον φέρων P. X, 48. μέλανα καλλίονα Θάνατον ἔσχε P. XI, 57. φυνεύε οἱ Θάνατον N. IV, 59. ἐμοὶ θάνα- τον ἐπίτελλον N. X, 77. Θάνατον φηγῶν N. X, 83. πρὸν ἐφρόδωτον Θάνατον F. 225.

- θάψω.** τάφω δ' αὐτίκα πακίαναις P. IV, 95.
θαυραλία φωνά γίγνεται N. IX, 49.
θαυραῖος. ἀροῦσαι θαυραῖον O. IX, 117. **θαυρή-
 σαις ἀμείρωθ** P. IV, 101.
θάυρος, θράσος. ἀρήγει θράσος πολέμων P. II, 63. οὐ οἱ μετέωθ θράσος P. II, 83. γυναικίω θράσος ψυχῆν φορεῖται F. 88, 2. antist. γλώσσαν θάυρος τε ταυόπτερος αἰετός P. V, 111.
θάυρων v. ταχύς.
θαῦμα. θαῦμα παριόντων ἀκοῦσαι P. I, 26. οὐ θαῦμα N. X, 50.
θαυμάζω. θαυμάζω τί με λῆξοντι Ἰσθμοῦ δεσπότηαι F. 87, 7. ἄνθρον γυναικός θαύμασον P. IX, 32. θαυμάσαι P. X, 48.
θαυμαίνω. δένδρεα θαυμαίνω O. III, 34.
θαυμάσιος. τέρας θαυμάσιον P. I, 26.
θαυματῶν ὁδόν P. X, 30. **θαυματὰ πολλά** O. I, 28.
θαυμαστός. θαυμαστός εἶν O. IX, 103. στρατός θαυμαστός P. II, 47. θαυμαστός πατήρ P. III, 71. θαυμαστός δειρός P. IV, 163. θαυμαστός νόος P. IV, 241. θαυμαστόν ὄλον N. IX, 45. ἔμρον θαυμαστόν I. III, 39. ἐν ἀμίλλαισι θαυμασταὶ πέλονται I. IV, 7.
θεά. ὡς φάτο θεά I. VII, 45. βωμῶ θεᾶς O. XIII, 72. θεᾶ κτίσαιεν βωμόν O. VII, 42. ἔμνοι θεᾶν I. VII, 60.
θεά. ἐμαῖς θεᾶς F. 74, 1.
 * **Θεανόριδαισι** N. IV, 73.
 * **Θεαῖος.** Θεαῖος Οὐλία παῖς N. X, 24. Θεαῖε N. X, 37. Θεαῖω N. X, 31.
 * **Θεάριον.** Πυθιον Θεάριον N. III, 67.
 * **Θεαρίων.** πύις Θεαρίωνος N. VII, 7. Θεαρίων N. VII, 58.
 * **Θεία.** μήτηρ Ἄλλον, πολυώνυμο Θεία I. IV, 1.
θεῖος. ἄηρ θεῖος P. IV, 119. ὁ θεῖος ἀνὴρ P. VI, 38. Λίος ὄρηνα θεῖον O. II, 97. θεῖον ἄστν P. IV, 261.
θέλω. κῆλα θέλω φρένας P. I, 12. αἰοδαὶ θέλωσαν νιν N. IV, 3.
θεμέθλον. Λίος ἐν θεμέθλοις P. IV, 16. ἀμφὶ Παγγαίου θεμέθλοις P. IV, 180.
θεμίζω. θεμισσαμένους ἀργάς P. IV, 141.
θεμῖπλεκτος. θεμῖπλέκτοις στεφάνοις N. IX, 52.
θέμις. * Σάτειρα Λίος ξενίου πάρεδρος θέμις O. VIII, 22. θέμις θυγάτηρ τέ οἱ O. IX, 16. εὐβουλος θέμις I. VII, 32. χρυσῆαι παῖδες εὐβούλου θεμιτος O. XIII, 8. θέμιν ἱεράν P. XI, 9. θέμιν οὐρανίαν F. 6. θέμιτες Λίος O. XI, 25. ξενίου Λίος ἀσκεῖται θέμις ἐν τραπέζαις N. XI, 8. θέμιν ὑπερβαίνειν F. 4. τὸν ἀμνάσει θεμισσιν P. IV, 54.
θεμισκοπος. ἠρώταις πομπαῖς θεμισκοπον N. VII, 47.
θεμισκρίων. Βατιτιάδων θεμισκρίωντων P. V, 29.
θεμιστεῖος. θεμιστεῖον σκάπτων O. I, 12.
 * **Θεμιστεῖος.** Θεμιστεῖον οἶκον I. V, 61. Θεμιστεῖον αἰεῖν N. V, 50.
θεμιστῶν ἔμρον μάντις F. 204.
θεμιστός. οὐ θεμιστῶν ψεύδει θινεῖν P. IX, 43.
θέναρ. νεόκτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ P. IV, 206. ἄλλος θέναρ I. III, 74.
θένα. σκάπτω θένων O. VII, 28.
 * **Θεόγγητος** P. VIII, 37.
θεόδομος. Λάλου θεοδόμας O. VI, 59. θεοδομῶν ἐλευθερία P. I, 61. τοῦτο θεοδομῶν χροῖος O. III, 7. νόμον ἀκοῦοντες θεοδομῶν πέλσον F. 169. χαῖρ, ὁ θεοδομῶν F. 58, 1. str. θεοδομῶν ὄχιον P. IX, 10. θεοδομῶν ἀρετάς I. V, 10.
θεόδοτος. θεοδοτῶν ἔργων I. IV, 25.
θεόθεν O. XII, 8. P. XI, 50.
θεόμορος. θεόμορον γάμον γέρας I. VII, 38. θεόμορ, Ἀρκεσίλα P. V, 5. θεόμοροι δοῖδαί O. III, 10.
 * **Θεόζενος** F. 88, 2. str.
θεόπομποι τιμαὶ P. IV, 69.
θεοπροπής. Ἥρας δῶμα θεοπροπῆς N. X, 2.
θεοπροπῆα. ὀρηχίεσι καὶ κλάροιαι θεοπροπῆων P. IV, 190.
θεόρωτ ἔλβω O. II, 40.
θεός (δ). τὸν ἀγάλλων θεός ἔδωκε O. I, 86. θεός ἐκίτροπος εἶν O. I, 106. θεός εὐφραν εἶη O. IV, 43. θεός γενέσθαι O. V, 24. θεός αἶσαν παρῶν φίλων O. VI, 101. ὡς θεός εἶπαι O. VIII, 46. θεός ἀρδρατῆρ πῆλοι P. I, 56. θεός ἄπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέμωρ ἀνέται, θεός ὁ καὶ πτερόντι αἰετόν κίχεν P. II, 49. 50. οὐ θεός οὐ βροτός P. III, 30. εἰ πλοῦτον θεός ἀρέξαι P. III, 110. εἰ μὴ θεός κυβερνατῆρ γένηται P. IV, 274. θεός πρόφρων οἱ τελεῖ δύνασιν P. V, 117. θεός εἶη ἀπῆμων κίρα P. X, 21. ἦρας θεός N. III, 21. θεός αἰεῖ λόγον N. VII, 22. εἰ καὶ θεός ἄν ἔχοι N. VII, 89. πάμπαν θεός ἱμενας N. X, 58. πέμπων θεός αἰετόν I. V, 47. θεός τις I. VII, 10. θεός ὁ τὰ πάντα τεύχων F. 105. τί θεός F. 104. θεός ἀνδρῶν F. 247. θεοῦ Μοῖρα O. II, 29. ἐκ θεοῦ O. X, 10. ἀνευθε θεοῦ O. IX, 111. θεοῦ σὺν παλάμῃ O. XI, 22. σπέρμα θεοῦ καθαρόν P. III, 15. θεοῦ σάμασιν P. IV, 199. γάπος θεοῦ P. V, 39. σὺν θεοῦ τύχη N. VI, 25. θεοῦ δῶμον N. VII, 46. θεοῖο γόνον O. VI, 36. ἀκουσε τοῦ θεοῦ Κάδμος F. 3. θεοῦ δεξάντος ἀρχάν F. 75. θεῶν δυνατῶν ἔρασι φάος F. 106, 1. ἀνδρα φίλον θεῶν F. 246. ὡςπερ θεῶν O. VII, 79. ἐν θεῶν τίλος O. XIII, 100. θεῶν ἀνέρι εἰδομένῳ P. IV, 21. θεῶν πῖνονος P. IV, 232. ἀρμόζουσα θεῶν γάμον P. IX, 13. ἐκατόμβας θεῶν ἔχοντας P. X, 33. σὺν θεῶν N. VIII, 17. I, III, 23. κισσοδέταν θεόν F. 45, 9. τίνα θεός, τίνα

ἤρωτα O. II, 2. θεὸν λαδόμενον O. I, 64. μον-
 τεύσατο ἐς θεὸν ἐλθὼν O. VII, 31. ἀγγὼν
 θεὸν O. VII, 60. ὡς θεὸν O. XIII, 50. ὀρ-
 σοστράϊναν θεὸν P. II, 12. πρὸς θεὸν ἐρί-
 ζειν P. II, 88. θεὸν αἴτιον P. V, 25. μὴ
 θεὸν δίκονται N. V, 38. ἔχθετο πρὸς θεὸν
 N. VII, 40. ἀμφοροτον ἔθηκε θεὸν N. X, 7.
 θεοὶ οὐ Χαρίτων ἄτερ κοινανέοντι χοροῦς
 οὔτε δαίτας O. XIV, 7. θεοὶ δαΐσαντο παρ'
 ἀμφοτέροις P. III, 93. ὅταν θεοὶ Γιγάντεσσι
 μάχην ἀντιάζωσιν N. I, 67. τιμῆσι θεῶν
 O. II, 72. ἑορταῖς θεῶν O. V, 5. θεῶν
 κάρυκα O. VI, 78. θεῶν βασιλεύς O. VII,
 34. θεῶν ὄρκον O. VII, 65. δώδεκ' ἀνά-
 κτων θεῶν O. XI, 51. θεῶν ναοῖσιν O. XIII,
 21. θεῶν δύναμις O. XIII, 80. θεῶν κρα-
 τίστου O. XIV, 14. θεῶν πολέμιος P. I,
 15. ἐκ θεῶν μαχαναὶ πάσαι βροτείαι ἀρε-
 ταῖς P. I, 41. θεῶν παλάμαις P. I, 48.
 θεῶν ἐφετμαῖς P. II, 21. ἐν θεῶν νόμοις P.
 II, 43. παῖδες φωτῶν καὶ θεῶν P. IV, 13.
 σὺν τιμῇ θεῶν P. IV, 51. ποιῶν τίς ἔσται
 πρὸς θεῶν P. IV, 63. σὺν θεῶν τιμαῖς P.
 IV, 260. οὐ θεῶν ἄτερ P. V, 76. ἄλσασθαι
 θεῶν P. V, 89. μάλιστα θεῶν σέβασθαι P.
 VI, 25. τύχη θεῶν P. VIII, 55. θεῶν ὄπιν
 P. VIII, 74. ἐπειγομένων ἤδη θεῶν πράξις
 P. IX, 69. ἐκ θεῶν P. X, 20. θεῶν τελε-
 σάντων P. X, 49. υἱὸς θεῶν P. XI, 62. ἀρ-
 χὴ δὲ βέβηληται θεῶν N. I, 8. θεῶν βα-
 σιλῆα N. I, 39. βασιλῆα VII, 32. θεῶν γέ-
 νος ἔν, ἐν ἀνδρῶν N. VI, 1. παῖδες θεῶν
 N. IX, 27. I. III, 18. πρώταν θεῶν N. XI,
 6. θεῶν πιστὸν γένος N. X, 54. θεῶν δαί-
 τας I. II, 19. θεῶν ἔκασι I. III, 19. γαμ-
 βροῦ θεῶν I. V, 24. φέρτατον θεῶν I. VI,
 3. θεῶν ἔθραν I. VI, 44. θεῶν προπίδες
 I. VII, 30. θεῶν σὺν αἴῃ F. 4. θεῶν βου-
 λεύματα F. 33. χορευτὴν τελεώτατον θεῶν
 F. 67. οἷος ἀπλάτων κεραιῆες θεῶν Τυρῶνα
 F. 93, 3. θεῶν ἐπὶ βωμοῖς F. 95, 7. τὸ
 μόνον ἐστὶν ἐκ θεῶν F. 96, 4. θεῶν ἄτε
 πλέον τι λαγῶν F. 109. θεῶν κατ' ἀγνιάς
 F. 206, 5. θεοῖσι δέιπνα παρέχων O. I, 39.
 σὺν θεοῖς O. VIII, 14. I. I, 6. ἐς θεοῖς
 κἀνθρώποις P. IX, 41. λουδοφῶσαι θεοῦς O.
 IX, 40. πέμπετε χάριν, θεοὶ F. 45, 2.
 θεός (ἦ) P. XII, 22. κείνα θεός N. IX, 36. ὁ τῆς
 θεοῦ N. V, 13. Νίκας N. V, 41. μεγάλας θεοῦ
 F. 66. σμερῶν θεῶν P. III, 79. ποτίαν θε-
 ῶν I. VII, 34. κελύματα θεῶν N. X, 18.
 θεόςδοτος. θεόςδοτον δύναμιν P. V, 13. θεός-
 δοτος ἀτλάτα κακότης F. 171, 4.
 θεότιμος ἴων I. V, 11.
 θεοφιλής. πόλιν θεοφιλῆ I. V, 62.
 θεόφρονα κοῦρον O. VI, 41.
 θεράπειος. κρηναίς ἐν ψήφοις Ὀδυσσῆ θεράπει-
 ον N. VIII, 26. μὴ κἀκεν θεράπειος I. VII, 7.

κατ' ἐμὰν θεραπέων μαχανάν P. III, 109.
 πᾶσαν ὁδὸν θεραπέων F. 88, 3. antistr.
 * θεράπεινα. ἔθρασι θεράπειας P. XI, 63. ἐν
 γυῖλοις θεράπειας N. X, 56. θεράπειας ὑψί-
 πεδον ἔδος I. I, 31.
 θεράπειων. θεράπειων οἶ, εὐδράστιας ὀπαδεῖ P. IV,
 287. ἄγοις θεράπειοντα F. 82. δάμων Ἰπερ-
 βορέων Ἀπόλλωνος θεράπειοντα O. III, 17. ξέ-
 νοισι θεράπειοντα οἶκον O. XIII, 3. λυσιπό-
 νοις θεραπέοντεσιν P. IV, 41.
 θέρειος. ἐπίερα θέρειαις πρὸς Φάων I. II, 41.
 θερωνῆ πυρὶ P. III, 50.
 θερμαίνω. θερμαίνει φιλότατι νόον O. XI, 91.
 θερμός. θερμὸν ὕδωρ N. IV, 4. θερμῶ χροῖ
 N. VIII, 28. θερμῶν νόων P. III, 66. θερ-
 μὰ λουτρά O. XII, 21. θερμὰ δάκρυα N.
 X, 75. βοῶν θέρμ' ἔδει σώματα F. 150, 2.
 θέρως νότιον F. 74, 9.
 * θέρσανδρος O. II, 47.
 θέσις. ἐπέων θέσιον O. III, 8.
 θεσμοφόρος. πένητα θεσμοφόρε χρυσανίον F. 12.
 θεσπέσιος. θεσπεσία αἰοῖδα N. IX, 7. θεσπέσιον
 γένος P. XII, 13. θεσπεσίων ἐπίων I. III,
 57. ἐθαῖς θεσπεσίαις I. V, 41.
 * θεσπρωτὶς Λαδῶνα F. 32.
 * θεσσαλία. μάκαιρα θεσσαλία P. X, 2.
 * θεσσαλοῖ. νόμον θεσσαλῶν P. X, 70.
 * θεσσαλός O. XIII, 34.
 θέσασσθαι. τὰν εὐανδρον καὶ ναυσικλυτῶν θέσ-
 σαστο N. V, 10.
 θέσφατος. θέσφατον ἦν P. IV, 71. θεσφάτων
 συνίεν I. VII, 31.
 * θέτις. ἀθανάτα θέτις P. III, 101. θέτις κρα-
 τεῖ Θῆβα N. IV, 50. θέτιος γένος O. IX,
 82. ἀμφὶ θέτιος ἔρισαν γάμω I. VII, 27.
 γάμων θέτιος I. VII, 47. Νηρέος θέτιν παι-
 दा κλυτῶν P. III, 92. ποτίαν θέτιν N. III,
 34. σμερῶν θέτιν N. V, 25.
 θετὸν υἱόν O. IX, 67.
 θήγω. θήγαις δὲ κε φῶντ' ἀρετῆ ποτὶ πελώριον
 ὀρμάσσαι κλέος O. XI, 21.
 * θήβα. θήβα κυναμάμπυξ F. 5. θήβα P. IV,
 299. πλάξυππον ἂ θήβαν ἔτικτον O. VI, 85.
 θήβαν πολὺκλειτον F. 206, 4. κάρυξε θή-
 βαν I. III, 12. χαλῶσσι θήβα I. I, 1. μά-
 καιρα θήβα I. VI, 1. εὐάρματα, χρυσοχίτων
 θήβα F. 207. cf. F. 208. θήβαις F. 43.
 ἐπτάπυλοι θήβαις P. IX, 83. ἐκ θήβῶν O.
 IX, 73. λιπαρῶν ἀπὸ θήβῶν P. II, 3. θη-
 βῶν ἀπὸ Καδμείδῶν I. III, 71. λιπαρῶν θη-
 βῶν σκόπελον F. 209. τράποιο θήβαις τέ-
 ρας F. 74, 7. ἐν θήβαιοι O. VI, 16. ἐν
 θήβαιοι O. VII, 84. N. X, 8. I. IV, 35. O.
 XIII, 103. ἐν ἐπτάπυλοις θήβαιοι P. III, 91.
 P. VIII, 42. N. IV, 19. I. VII, 15. ἐπτα-
 πύλοισι θήβαιοι χάριν P. XI, 11. ἐπταπύ-
 λωσι θήβαιοι τιμῶν I. I, 67. θήβαιοι I. I, 11.

ἐς ἑπταπίλους Θήρας Ν. ΙΧ, 13. ὦ ταλαί-
πυργοι Θήραι F. 210.

Θήρες. ἕκαστον Θήριον Ο. ΙΙΙ, 30.

Θήρ. Θήρος περὶ αἶων F. 173, 2. δέμας Θήρός Ι. V, 46. οὐτ' ἀγῶνα Θήρων P. ΙΧ, 60. ἐρι-
βριμεῖαν Θήρων λεόντων Ι. ΙΙΙ, 64. ἐπὶ Θήρ-
σὶ F. 73. ἔδωκε Θήρας φάσμα P. V, 61. ἀ-
γρίους Θήρας P. ΙΧ, 22. Θήρας ἀνδροδί-
κας Ν. Ι, 63. Θήρας ἐν πελάγεσιν ἐπερό-
χος Ν. ΙΙΙ, 22.

* Θήρα. Θήραν P. ΙV, 20. Θήραδε P. V, 75.

* Θήριος. Μηδείας ἔπος Θήριον P. ΙV, 10.

Θήριον. Τιτυὸν βίβλος Ἀρτεμίδος Θήριον P. ΙV, 90. κερδίων μέτρον Θήριον Ν. ΧΙ, 47. μεταμῶνια Θήριων ἐλπίων P. ΙΙΙ, 23.

* Θήρων Ο. ΙΙΙ, 45. Θήρωνος Ο. ΙΙ, 105. ΙΙΙ, 3.

Θήρων Ο. ΙΙΙ, 41. Θήρων Ο. ΙΙ, 5.

Θησαυρός. ἔμνων Θησαυρός P. VI, 8. Θησαυρὸν
δίδυμον μαυροσίνας Ο. VI, 65. χρυσίων ἀ-
δύτων τριπόδων Θησαυρὸν P. ΧΙ, 5.

* Θησεύς F. 162. 163.

Θίγω. Θίγον ἀγῶνων Ι. 1, 13. ἀνιχία Θιγίμεν
P. ΙV, 296. τὸν ψευδὲς Θιγίειν P. ΙΧ, 43.
νομητρία Θιγίμεν Ν. ΙV, 35. ἀρεταῖς Θι-
γοῖσα P. VIII, 25.

Θνάσκει. Θνάσκει καλὸν ἔργον F. 86, 3. πῆμα
Θνάσκει Ο. ΙΙ, 21. Θνάσκομεν ἅπαντες Ι. VI, 42.

Θνάσκω αὐτὸς Ἀρτεμίδος P. ΧΙ, 34.

Θναῖν ἀνίγχα Ο. Ι, 82. γυνὴ Θναῖν P. ΙV, 88.

ἐξ Αἰολιδῶν Θναῖμεν P. ΙV, 72. Θνά-

σκοπι Ο. ΧΙ, 94. σώματα Θνασκότων Ο. ΙΧ, 38.

κῆτια Θναῖν P. V, 93. Θναῖν Ν. VIII, 36.

Θναῖντος υἱοῦ P. VIII, 55. Θα-

ρῶντ' ἐν πολέμῳ Ι. VII, 36. Θναῖντα Ι. VII, 56.

ἄνδρα τῶν Θναῖντων F. 199. Θναῖν-
των ἀπάλαμοι φρένες Ο. ΙΙ, 63. χαλκουραν
ὀκτὸς Θναῖντων Ι. ΙΙΙ, 81. καὶ Θναῖντεσσιν
Ο. VIII, 77. τεθναῖτων Ν. VII, 32. οὕτω
τεθναῖτα Ν. Χ, 74.

Θνατός. ἀνὴρ Θνατός Ο. XIII, 30. Θνατός ἀπὸ
ματρὸς ἔφν F. 33. ἄνδρα Θνατόν Ο. Ι, 54.

Θνατόν Ν. ΙΧ, 47. σπέρμα Θνατόν F. 41, 42.

Θνατόν βίου τέλος Ι. ΙΙΙ, 23. Θνατὰ
Θνατοῖσι Ι. ΙV, 18. περὶ Θνατῶν ἔσεσθαι Ο. VI, 50.

Θνατῶν τις P. ΙΙΙ, 103. Θνατῶν
φρένες P. ΙV, 139. λόγοισι Θνατῶν P. VI, 16.

Θνατῶν φρένας Ι. ΙΙ, 43. νόμος δ πάν-
των βασιλεῖς Θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων F. 151, 3.

μάλιστι Θνατῶν F. 233. κατεκρίθη
Θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν F. 116. Θνατοῖς
Ο. Ι, 30. P. ΙΙ, 32. Ι. ΙΙΙ, 4. Ι. ΙV, 18. ἀν-
δράσι Θνατοῖς P. XII, 22. Θνατοῖς φρασίην
P. ΙΙΙ, 59. Θνατὰ μέλη Ν. ΧΙ, 15.

Θοός. Θοαῖς ναός Ο. VI, 101. Θοαῖς Ἀργοῦς P. ΙV, 25.

ἄρματι Θοαῖ Ο. Ι, 110. ἄκοντι Θοαῖ Ν. Χ, 69.

καὶ Θοαῖ F. 242, 3. ἀγῶνων Θοαῖν ἀκτίνα P. ΧΙ, 48.

Θοαῖν γλώσσων Ν. VII, 72. Θοαῖν ἄρμα Ο. VIII, 49.

Θοαῖ νῆες Ο. XII, 3.

Θοαῖν ἔπων F. 59. Ἴπποις Θοαῖς F. 74, 7.

ἄδινεσοι Θοαῖς F. 53, 4. antistr. Θοαῖς μί-

χαις P. VIII, 27. ναυαὶ Θοαῖς P. V, 87. Ν. VII, 23.

ἵπποις Θοαῖς P. ΙV, 17.

Θοραῖν. ἐτ' ἀκταῖσιν Θοραῖν P. ΙV, 26. πρῶτος

Θοραῖν φατῆει P. ΙΧ, 123.

Θορῆζος. Θορῆζον μέγαν Ο. ΧΙ, 76.

Θοραῖος; τ. Θοραῖος.

Θορῆζιος τ. Θορῆζιος.

Θορῆζω. μὴ Θοραῖτεται φθόνος Ι. VI, 39.

* Θοραῖβουλο; VI, 44. Θοραῖβουλο P. VI, 15.

Ι. ΙΙ, 1. 31. F. 89, 1.

Θοραῖγνος. νίκαν Θοραῖγνον P. VIII, 39.

* Θοραῖδαῖος; P. ΧΙ, 13. Θοραῖδαῖω P. ΧΙ, 44.

* Θοραῖσιλος; Ν. Χ, 39.

Θοραῖμαχτος. Θοραῖμαχτος Ἡρακλῆς Ο. VI, 67.

Θοραῖμαχτων λεόντων Ν. ΙV, 62.

Θοραῖμιδης. Θοραῖμιδῆι Σαλωμῶνι P. ΙV, 143.

ἄμψιφρον Θοραῖμιδεα Ν. ΙΧ, 13. Θοραῖ-
μιδης παῖ F. 85.

Θοραῖμιθος. Κόρου ματέρα Θοραῖμιθον Ἔθρι Ο. XIII, 10.

Θοραῖπτορος. ἀχμαὶ ἰσχύος Θοραῖπτοροι Ο. Ι, 96.

Θοραῖς. Θοραῖ Ἀθῶνα Ν. ΙΙΙ, 45. Θοραῖ μοι

τόδ' εἶπειν Ν. VII, 50. σθένη γυνὴν Θορα-
σεῖ Ν. V, 39. Θοραῖα καρδίη P. Χ, 44.

Δολόποι ἀγαγε Θοραῖν ὄμιλον σφενδαῖοισι F. 177.

παῖδα Θοραῖν Ι. V, 42. Θοραῖα κύνες Ι. Ι, 13.

ἔργων Θοραῖων Ν. Χ, 3. Θορα-
σεῖν Ἰσχυρότων P. XII, 7. Θοραῖα ἰαλο-
πέικων F. 261.

Θοραῖω. μὴ Θοραῖοι χρόνος ἄλλων Ο. VI, 97.

* Θορηχίος. Θορηχίον ταῖρων P. ΙV, 205.

Θρηῖος. Ἰσχυρότων δύλων Θρηῖον P. XIII, 8. ἐπὶ

Θρηῖον πολέφραμον ἔχεαν Ι. VII, 58.

Θρόνος. Θρόνον, ἢ ἐγχαθίζων εἶδενε λαοῖς δι-
κας P. ΙV, 153. ὑπέριστατον ἐχοῖσας Θρόνον

Ο. ΙΙ, 85. Θέμενοι παρ' Ἀπολλωνι Θρόνον Ο. XIV, 11.

Θρόνος. πολύφρατον Θρόνον ἔμνων Ν. VII, 81.

Θυγάτηρ. Αὐτοῦς ἵπποσά Θυγάτηρ Ο. ΙΙΙ, 27.

Θεμῖς Θυγάτηρ τε Ο. IX, 16. σὺ καὶ θυ-
γάτηρ Διὸς Ο. ΧΙ, 3. Φλεγῶνα Θυγάτηρ P. ΙΙΙ, 8.

Τιτυὸς Θυγάτηρ P. ΙV, 26. Γαῖας
Θυγάτηρ P. IX, 17. Νηρείος Θυγάτηρ Ι. VII, 43.

γῆρας Θυγατρός Ο. Ι, 51. Λάμιαρα
λευκίππῶν τε Θυγατρός ἑορτῆν Ο. VI, 95.

Ἐρμῆς Θυγατρός Ο. VIII, 84. Θυγατῆρι Κρό-
νου P. ΙΙ, 39. πατήρ Θυγατῆρι P. IX, 115.

Θυγατῆρ Ὀπείντος Ο. ΙΧ, 162. Ἐπιμαθῆος
Θυγατῆρα P. V, 28. ἀγλαόκρανον Νηρείος
Θυγατῆρα Ν. ΙΙΙ, 55. Ἰλκετοῦ Θυγατῆρα Ο. V, 2.

Θυγατῆρ, ἄρχη ἔμνων Ν. ΙΙΙ, 10. πότινον Θυ-
γατῆρ F. 53, 3. στρ. Ἄλλαθ Πολέμου Θυγα-
τῆρ F. 225. Θυγατῆρες αἰ τρεῖς P. ΙΙΙ, 97.

Πλωῖων Θυγατῆρες Ν. ΙV, 3. δίδυμαι Θυγα-
τῆρες Ι. VII, 17.

τὸν ἔθνος

θυμιάω. λιβάνου δάκρυα θυμιάτα F. 37, 2.
 θυμός. θυμός ώρμαινε O. III, 26. θυμός δρύ-
 γει O. III, 40. θυμός άτολμος έών N. XI,
 32. θυμός έπίσθω I. V, 47. κυμόντες θυ-
 μώ O. II, 9. έν θυμώ πείσασι χόλον O. VI,
 37. μαιόμενων θυμώ λαβείν άρετάν O. VIII,
 6. φίλτρον έν θυμώ τίθεν P. III, 61. πυ-
 κνω θυμώ P. IV, 73. κλέπτων θυμώ δείμα
 P. IV, 96. θυμώ γελαντί P. IV, 181. παντί
 θυμώ P. IX, 99. N. V, 31. σπερχθείσα θυμώ
 N. I, 40. θυμώ έθέλων I. V, 49. θυμόν
 ίάναιεν πατρί O. VII, 43. κρύφιον θυμόν βα-
 ρύνει P. I, 84. τρίπτει θυμόν ένδοθεν P. II,
 74. θυμόν εκδόσθαι P. IV, 295. θυμόν
 γυναικός θαύμασον P. IX, 31. πάντα θυμόν
 αύξων N. III, 56. δονών θυμόν N. VI, 59.
 θυμόν άμφέπειν N. VII, 10. άταλόν άμφέ-
 πων θυμόν N. VII, 92. μαχατάν θυμόν αί-
 σχυήτην N. IX, 27. θυμόν αιχματών έν-
 τυν N. IX, 37. είκώς (είκων) θυμόν λέον-
 των I. III, 64. θυμόν τεόν ευφρανας I. VI, 2.
 άχνύμενος θυμόν I. VII, 5. πιτυτοί θυμόν
 I. VII, 25. άγε, θυμέ O. II, 93. θυμέ N.
 III, 25. F. 83, 1. str. F. 236.

θύω. ώτε μέλισσα θύνει έπ' άλλον λόγον P.
 X, 54.

θύοις. άστος θύοντα όμφαλόν F. 45.

θύον. θύα παντοία μινύτων F. 95, 7.

θύρα. άναπεπταμέναί ξείνων γενίκανται θύραι
 N. IX, 2. έπι θύραις αύλειαις άνδρός έσταν
 N. I, 19.

θύρετρον. έν θυρέτροις σταθίς I. VI, 6.

θύσανος. αιγλάεν χρυσέω θυσανώ P. IV, 231.

θύσια. σεμνάν θυσιαν θέμενον O. VII, 42. θυ-
 σιασι δέκονται P. V, 86. Αιτωλόν θυσίαις
 φαειναίς I. IV, 33. λιταίς θυσίαισι O. VI, 78.

θύω. άκρόθινα διελόν έδωε O. XI, 59. θύων
 τεύρον O. XIII, 66. πάντα θύειν ίκατόν
 F. 154.

θύω. μένει θύοισαν P. III, 33.

• Θυώνη P. III, 99.

θώκος. άλαθία μαντιών θώκον P. XI, 6.

* θώραξ. θώρακος P. X, 64.

θωράσσω. ποτέ θωραχθείς F. 44.

I.

* Ιαίρω. ίαίρει καρδίαν P. I, 11. νόον ίαίρει P.
 II, 90. πατρι θυμόν ίάναιεν O. VII, 43.
 ίανθείς άουδαίς O. II, 15. τελείας εύχολαίς
 ίανθείς F. 87, 13.

* Ιάλυσον O. XII, 74.

* Ιαμίδας. γένος Ιαμιδών O. VI, 71. διά τών
 Ιαμιδών F. 200.

* Ιαμος O. VI, 43.

ιάομαι. άνθρώποισιν ίασθαι νόσους P. III, 46.

* Ιαπειονίδος φύλας O. IX, 59.

* Ιάσων P. IV, 123. 136. 189. 232. Ιάσονος
 αιχματία P. IV, 12. Ιάσονος εύδοξον πλόον

VOL. II. P. II.

έκτελευτάσας F. 153, 3. Ιάσωνα κικλήσκων
 P. IV, 119. Ιάσωνα N. III, 52.

ιατήρ. ιατήρ επικαιρότατος P. IV, 270. ιατήρα
 παρασχείν νόσον P. III, 65.

ιατός. ιατά βροτοίς καί τά I. VII, 15.

ιατρός. άριστος πόνων ιατρός N. IV, 2.

ιαχάν ύμεναιών P. III, 17.

* Ιαωλκός, Ιωλκός. χθόνα κλειτάς Ιαωλκού P.
 IV, 77. Ιωλκού πεδίον I. VII, 40. ές Ιαωλ-
 κόν P. IV, 183. Ιωλκόν έίλε N. III, 33.
 λατρείαν Ιαωλκόν N. IV, 54.

* Ιδαίον άπτρον O. V, 18.

* Ιδας N. X, 59. Ιδα N. X, 71.

ιδέα. ιδέα καλόν O. XI, 408.

ιδιος. ιδιος έν κοινώ σταλείς O. XIII, 47. ιδία

έπικώμια N. VI, 33.

ιδρις. καλών ιδριν O. I, 104.

ιέρεια. ιέρεια Απόλλωνος χρησεν P. IV, 5.

ιερεύς. ιερέα κίλλον Αφροδίτας P. II, 17:

ιερόθυτον θάνατον F. 225.

ιερομηρία Νεμεάδι N. III, 2.

ιέρως. ιέρων γένος άνδρών F. 5. ιερός Σικυώνος
 N. IX, 53. ιερά γενεά P. X, 42. έγγραμην

ιέρων O. III, 32. ιέρων εύζωάς άστων P. IV,
 431. ιέρων νάσον P. IV, 6. Ιάινυρον ιέρων

P. IV, 44. θέμιν ιέρων P. XI, 9. ιέρων οί-
 κημα ποταμού O. II, 40. ύπερ Έλλας πό-
 ρον ιέρων F. 197. βασιλλές ιερόι P. V, 97.

ιερών άγώνων N. II, 4. ιερών φιλοτάτων P.
 IX, 40. ιερών άέθλων O. VIII, 64. ζαθιτών

ιερών F. 71. έν ταίς ιεραίς Αθάνας F. 45.
 ταίς ιεραίσι μελίσσαις τρίπτει F. 129. ιε-
 ραίσι άουδαίς F. 206. ιεραίς άέθλοις O.

XIII, 15. άπύροις ιεραίς O. VII, 48. κλά-
 ροις ιεραίς P. IV, 190. τούς ένέποιων ιεραίς

(άγώνας) N. VI, 61. ιερώτατον άγαλμα Θή-
 βα F. 207.

* Ιέρων O. VI, 93. P. I, 62. II, 5. III, 80. Ιέ-
 ρωνος O. I, 14. 107. P. I, 32. Ιέρωνι P.
 I, 56.

ΐζω. είς όχητόν άτας ΐζωσαν O. XI, 40. α τε
 δεξιάν κατά χείρα πατρός ΐζει F. 112.

ΐημι, ΐεω. ΐε διστόν O. IX, 12. όπότ' έν δι-
 σκοις ΐεν I. I, 25. ώτ' από τόξου ΐεις N.

VI, 29. έν έργω κόμπων ΐεις N. VIII, 49.
 άπόντων ρόμβον ΐεντα O. XIII, 90. εκ φρε-
 νός διστοός ΐεντες O. II, 99. ές κίνδυνον ΐε-
 μενοι P. IV, 207.

ΐθύω. ΐθύει δελφίς τάχιστα F. 258.

ΐκάνω. προς έσχατιάν άρεταίσιν ΐκάνων O. III, 45.

ΐκελος. όργαίς άτενίς άλωπίκων ΐκελοι P. II, 77.

ΐκείσθαι. ΐκωμαι προς άνδράν γένος O. VI, 24.
 είς Αΐδα στιθμόν ΐκηται O. XI, 97. ΐκόμαν

οΐκαδε P. IV, 105. ταύτα ΐκεο βάσσαν τάνδε
 IX, 53. ΐκεο Λωρίδα νάσον Αίγων N. III, 3.

ΐλαιώνων ΐκει' εκ ΐνυθάνος O. VI, 48. χρο-
 νω ΐκετο P. IV, 79. άνά ήμίνοις καί άπίργι

προτροπιόταν ΐκετο σπεύδων P. IV, 95. ΐκετο

- ἴσαμι. οἶμον ἴσαμι P. IV, 248. ἔργους ἔσοπτρον ἴσαμεν N. VII, 14. ἴσθι νῦν, κελadhσω O. X, 11. ἴσθι, ἐπαύρο N. V, 48. ἴστω ἔχων O. VI, 8. ἴστω σαφές I. VI, 27. ἴστω λαχών N. IX, 45. κεφάλαια λόγων ἴσθε P. IV, 117. ἴσθε Κλεωνύμου δόξαν I. III, 15. ἴσθε Αἰαντος ἀλκάν I. III, 53. πάντα ἴσαντι νόω P. III, 29.
- * Ἰσθμιάς. Ἰσθμιάδος νίκας I. VII, 4. Ἰσθμιάδων ἄσπον N. VII, 9. ἐν Ἰσθμιάδεσιν O. XIII, 32.
- * Ἰσθμῖος. Ἰσθμῖον Ποτειδᾶνος O. XIII, 4. Ἰσθμῖον νάπος I. VII, 63. Ἰσθμῖαν νίκαν I. II, 13. Ἰσθμῖοις I. III, 30. Ἰσθμῖαῖσι μῆτραις O. IX, 90.
- * Ἰσθμός. Ἰσθμοῦ δειράδα I. I, 9. ἐν βίαισιν Ἰσθμοῦ I. III, 11. Ἰσθμοῦ δεσπότης I. V, 4. Ἰσθμοῦ δεσπότης F. 87, 7. ἀπ' Ἰσθμοῦ I. V, 58. κλεινᾷ ἐν Ἰσθμῷ O. VII, 81. ἐπ' Ἰσθμῷ ποτιᾶ O. VIII, 48. Ἰσθμῷ ζαθέα I. I, 32. ἐν Ἰσθμῷ I. IV, 19. κλειτάν Ἰσθμῶν Δωρίαν N. V, 37. Ἰσθμοῦ O. II, 55. XII, 20. XIII, 94. P. VII, 13. VIII, 39. N. IV, 75. VI, 19. X, 26. I. VI, 21.
- * Ἰσμήνιος. Ἰσμήνιον ὀνύμαξεν (θησαυρόν) P. XI, 6.
- * Ἰσμηνός. Ἰσμηνοῦ ἐπ' ὄχθαισι N. IX, 22. παρ' Ἰσμηνοῦ ῥόαν N. XI, 35. F. 5.
- ἰσοδαίμων. βασιλεῦσιν ἰσοδαίμονα φάτα N. IV, 84. ἰσοδένδρον τέκμαρ αἰῶνος F. 146.
- ἴσος. πάντες ἴσᾳ νόομεν F. 239, 3. ἴσον ὑποτρέσαι F. 246. ἴσον — ἴσα O. II, 67. χεῖρες καὶ ἦτορ ἴσον O. IV, 27. ἴσον τερπνὸν ἔσται οὐδεν O. VIII, 53. δελφῖν ἴσον τάχος N. VI, 68. πάντων ἀποδάσασθαι ἴσον N. X, 86. πλοῦτω ἴσον ἄνθος N. XI, 41. οὐρεῖ ἴσον I. V, 30. ἴσα ἀνέμοις N. III, 43. ἐπὶ ἴσα N. VII, 5.
- ἴστημι. ἀποκίαν ὄρθαν ἔστασας ἐπὶ σφυρῷ Λακεδαιμονίων I. VI, 13. Ὀλυμπιάδα ἔστασεν O. II, 3. ἔστασεν ὄρθους P. III, 53. ἔστασεν ἰορτᾶν O. XI, 60. ἔστασεν χορόν P. IX, 118. ποτὶ γραμμᾷ αὐτᾶν στάσε P. IX, 122. ἔστασεν ὄρθαν καρδίαν P. III, 96. ἀμπνοῦν ἔστασεν P. IV, 199. στάσομαι N. V, 16. ἔναντα στήθεσιν N. X, 66. ἐστάθη πειρώμενος ἐν ἀγορᾷ P. IV, 84. σταθεὶς θαύμιασε O. III, 34. ἀμφὶ Πύλον σταθεὶς O. IX, 33. ἐν θυρέτροις σταθεὶς I. VI, 7. ἔσταν ἐπὶ θυραῖς N. I, 19. ἔστα σὺν Ἀχιλλεῖ μόνος O. IX, 76. ἔστι θάμβει μιχθεὶς N. I, 55. σκοπιαῖσιν ὑπερῆστα F. 70, 2. παρὰ πυρᾶν στήν I. VII, 58. παρ' ἀνδρὶ στήμεν χροῖ P. IV, 2. παρ βωμόν στήντες N. V, 11. ἐν ῥινῷ λέοντος στήντα I. V, 35. ἐπ' αὐτᾶς βαθυμῖδος ἔστασται N. V, 2. ἴσταμαι ποσσὶ κούφοις N. VIII, 19. λῦτρον Τλαπολέμῳ ἴσταται O. VII, 78.
- ἰστίον. ἐξίει ἰστίον ἀνεμόεν P. I, 92. οὖρος ἐμπνεύσαις ὑπέσειλ' ἰστίον I. II, 40. μεταβολὰ ἰστίων P. IV, 293. ἀνὰ ἰστία τείνον N. V, 51.
- * ἰστός. ἰστών παλιμβάμονες ὁδοὺς P. IX, 18.
- * Ἰστριος. γαῖαν Ἰστρίαν O. III, 27.
- * Ἰστρός. Ἰστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγῶν O. III, 14. ἐς Ἰστρον O. VIII, 47.
- * Ἰσχυς. Ἰσχυος Ἰλλυτιδία P. III, 31.
- ἰσχύς. ἀκμαὶ ἰσχύος O. I, 96. ἰσχύος ἀνίοχον N. VI, 64. ἰσχύος ἀνδρῶν ἀμίλλαις N. IX, 12. ἰσχύος ἔργον I. III, 86. καταμειφθέντ' ἰσχύν N. XI, 31. ἰσχύον πτανόν F. 74, 3.
- ἰσχύω. ἀνὴρ ὑπερ ἀνδρὸς ἰσχύει F. 33. ἰσχύει τι ὑπερ τὰς ἀδελφάς F. 13.
- ἰσχω. ἰσχει φθόνον P. IX, 29. αἰετοῦ ῥόμβον ἰσχει I. III, 65.
- ἰσώνυμος. μῆτρως ἐκάλεσέ μιν ἰσώνυμον ἔμμεν O. IX, 69.
- * Ἰφίγεία. σφαχθεῖσα P. XI, 22.
- * Ἰφικλῆς. Ἰφικλῆος I. I, 30. Ἰφικλία P. IX, 91.
- * Ἰφικλείδας P. XI, 59.
- * Ἰφικλείδας P. IV, 89.
- * Ἰφίων O. VIII, 81.
- ἰῦγξ. ἰῦγγι ἔλκομαι ἦτορ N. IV, 35. ποικίλαν ἰῦγγα ζεύξασα P. IV, 214.
- ἰῦξω. ἰῦξεν ἀφωνήτω περ ἄχει P. IV, 237.
- ἰχθύον παιδοφάγον F. 143.
- ἰχθῆω. παλαιωμάτεσσιν ἰχθῆων P. III, 36.
- ἰχθος. ἐμβέβακεν ἰχθῆων πατρός P. X, 12. ἰχθῆσιν ἐν Προξιδάμαντος πόδα νέμων N. VI, 15.
- * Ἰωλκός ν. Ἰαωλκός.

K.

- * Καδμείος. Καδμείοι N. IV, 21. Καδμείων P. IX, 86. N. I, 51. VIII, 51. Θηβῶν Καδμείων I. III, 71. γυναικῶν Καδμείων F. 45, 11.
- * Κάδμος O. II, 86. F. 8. Κάδμοιο O. II, 25. Κάδμου P. VIII, 49. XI, 1. I. I, 11. V, 72. Κάδμου P. III, 88. Κάδμου F. 5.
- καδόμενοι O. VI, 47.
- κάδος. τοῦτο κάδος ἔχων O. I, 107. κάδος ἐὼν τιμάσαις O. VII, 5. κάδος ὡσεὶ φθιμένου δνοφερόν θηκόμενοι P. IV, 112. κάδος ἀμφ' ἀλλοτρίον ἀτήμων N. I, 54. μὴ κάδεα θεράπευε I. VI, 7.
- κάξω. ὦμον ἐλίφαντι κεκαδμένον O. I, 27.
- καθαίρειω. ἀμπνοῦν στήρων καθαίρει P. III, 57. μὴ καθέλοι μιν αἰῶν O. IX, 64. ἔργω καθελών (εἰχος) O. XI, 66.
- καθαρός. καθαρὸν φέγγος P. IX, 93. καθαρὸν ἀμέρας σέλας F. 106, 3. καθαρῷ λέβητος O. I, 26. ἐν καθαρῷ O. XI, 47. διδάξασθαι χρυσὸν καθαρᾷ βασάνῳ F. 87, 10. καθαρῷ σκάπτῳ O. VI, 93. φάει καθαρῷ P. VI, 4. καθαρῷ γυνώματι O. IV, 18. κελύθει καθαρᾷ O. VI, 23. ἀρετᾷ καθαρᾷ P.

V, 2. στήριμα καθήμενόν P. III, 15. κίλι-
 θον καθήμενόν I. IV, 25.
κάθιστος Κρήτης ἀνδράκιμα τῆσι Παρυσίῃ P.
 V, 42.
κάθημαι. ἐν σκότη καθήμενος O. I, 53. καθή-
 σθαι παρ' αὐτῆς F. 49, 3.
καθίστημι. τίσι καίσιται P. IV, 135.
καθιστός ὅτι μάλιστα ἐν καθούρῃ P. IX, 51.
καθόρυθθε. μόχθου καθόρυθθε P. IX, 52.
 καί υβνίσι.
 * Κάκος. Κάκος ἔχθαις I. IV, 47.
 * Καννός. ὄχιθ' ἐπὶ γήθη Καννός F. 148.
καίτηρ. καίτηρ οὐα ἰδίους N. VI, 6. καίτηρ
 ἀργήμων I. VII, 5. καίτηρ πεδ' ἀγθονον
 βοήν F. 94. F. 206, 4. εὐ. τίθ.
καίρος. τῆραι καίρος ἀριτος O. XIII, 36. ὁ
 καιρός πρὸς ἀνθρώπων ζῆαζὸ μέτρον ἔχει P.
 IX, 286. καίρος ταντός ἔχει κορηγάν P. IX,
 31. καιρὸς μὴ τῆραυθίαι N. VIII, 3. και-
 ρὸς ἀντιπρῆκτὸς P. VIII, 7. ἦν ἐν καιρῷ χρο-
 νό. F. 170, 5. γίγνεται τὸν τὸ καὶ τῶν και-
 ρῶν O. II, 60. μὴ παρὰ καιρῶν O. VIII, 21.
 παρὰ καιρῶν O. IX, 41. P. X, 4. ἄν ἐπεί-
 ται, καιρῶν διδοῖς P. I, 57. καιρῶν φθιγγεῖο
 P. I, 51. πολλῶν ἐπέθειν καιρῶν N. I, 18.
 τοιαῦτα καιρῶν ἔλθον διδοῖσι N. VII, 58.
 κατὰ καιρῶν I. II, 22. F. 88, 1. στρ. F. 236.
καίω. ἄρ' ἐκείνοι' ἔρημοι N. X, 72. τῶν καί-
 ῶμενος P. III, 102. καιρῶνα παρὰ P. III,
 44. ἐν φρασί καιρῶναν P. IV, 219. καιρῶ-
 νιστο παρὰ P. IV, 225. γαίης καιρῶνας παρὰ
 N. X, 15.
καίτοι. καίτοι πῶς ἄλλοι I. III, 70.
κακιστορία. κακιστοριῶν δίκος P. II, 53.
κακιστορῶς. ἀκίρῆται λίλοχθε κακιστορῶς O. I, 53.
κακιστορῶν πολιται P. XI, 25.
κακιστοῦν ἄνθρωπος N. VIII, 34.
κακός. κακῶν γλώσσων P. IV, 283. ἀμαχον κα-
 κῶν P. II, 76. ἐς κακῶν τρέφαις P. III, 35.
 νεώτερον κακῶν ἀκιστορῆ P. IV, 155. κακῶν
 ἔμμεται F. 49. οὐτως ἐκῶν κακῶν ἐφ' ἔργο F.
 243. ἐπὶ ζεῖγλαις κακῶν F. 97, 3. ἀτρή-
 κτων κακῶν ταιναίμενοι I. VII, 7. κακὰ φρο-
 νῶν P. VIII, 86.
κακότης. ἐς κακότητ' ἀθρόον ἔβαλον P. II, 35.
κακότης ἀκίρῆται Θεόδοτος F. 171, 4.
κακόςφροντα πρῆκτῶν καρπῶν F. 230.
 * Κάλαις. Ζήτην Κάλαιν τε P. IV, 192.
κάλαμος. σὺν κάλαμοι βοῆ N. V, 33. μολπὴ
 πρὸς κάλαμον ἀκίρῆται O. XI, 83.
καλέω. ἐρῆθα καλέε συνίμεν P. XI, 8. καλέε με
 χορεῖσαι F. 82. τὸν Βρόμιον καλέομεν F.
 43, 10. ὄντε καλέοισιν F. 66. ἐνθ' Ἄργεος
 πόρον καλέοισιν N. IX, 41. τὰν καλέοισιν Διὸς
 ἄλλος I. II, 17. ἐκάλει κρημάτων φηπῶς P.
 IV, 195. ἐκάλειεν ἐς ἔρανον O. I, 37. ἐκί-
 λεισι Πουσιδῆνα O. VI, 58. μάρως ἐκί-
 λεισι μιν ἔμμεν ἰσάντημον O. IX, 65. τοῖς

Ἄρισταιον καλέω P. IX, 67. καλέοισιν Πι-
 σαν I. VII, 5. ὄρσορῆται καλέοισιν P. I,
 13. Διακίδαν καλέοισιν I. V, 35. πρὸς α-
 θρωπῶν καλέοισιν F. 93, 5. καλέοισιν κει-
 ῖθαι O. VII, 76. καλέοισιν ἀκιστορῶν O.
 VIII, 32. τὸν καλέετ' ἐκίρῆται I. V, 31. κα-
 λέοισθαι μιν τοῦτ' ὄρσορῆ O. VI, 36. τῶν
 κελήμενον Λατοῖδα P. III, 67.
 * Καλλιάνικτος O. VII, 93.
 * Καλλίης N. VI, 37.
 * Καλλίγνικαι πάτρα P. IX, 77.
καλλήκρονος. ἰδὼρ Τιλφῶσας ἀπὸ καλλήκρονος
 F. 211.
Καλλικλει N. IV, 80.
καλλίκομος. καλλίκομον ποῖρον P. IX, 110. γο-
 ραῖσιν καλλίκομοισιν N. X, 16.
 * Καλλιμάχος. Καλλιμάχῳ O. VIII, 92.
καλλίνικος. καλλίνικος ὁ τριπλόος κρηπίδος O.
 IX, 2. Ἐρωτος καλλίνικον P. I, 32. ἕμεν
 καλλίνικον N. IV, 16. **μίλος** καλλίνικον ἀ-
 τήριον δαπαρῶν P. V, 106. τὸ καλλίνικον N.
 III, 17. καλλίνικον κῆδος I. I, 12. καλλί-
 κρον χάσμα I. IV, 61. ἐν ἄρκασι καλλίνικον
 P. XI, 46.
 * Καλλιόπα O. XI, 14.
καλλιπέτλου Κορωνίδος P. III, 25.
καλλιπλοκάμῳ Ἐλίθῳ O. III, 1.
καλλιπλοκτοῦ πόλις O. XIII, 107.
καλλιπλοκτον ἔρημον O. XIV, 2.
καλλιπλοκτος. καλλιπλοκτος ἄρκα I. VII, 19. καλλι-
 πλοκτοισι πρῶταις O. VI, 83.
 * Καλλιπτο, postea Thera P. IV, 258.
καλλιχόρη πόλις P. XII, 26.
καλός. ἐσορῆν καλός O. VIII, 19. ἦν καλός O.
 IX, 101. εἰ σοφός, εἰ καλός ἀνθρ O. XIV, 7.
 γένοιτο καλός τις P. II, 72. πῖθον καλός P.
 II, 73. ἐὼν καλός N. III, 18. I. II, 4. ἰδὼς
 καλόν O. XI, 105. καλὸν τε ποναθῆ O. VI,
 11. καλόν πῆμα P. II, 40. καλὸν τε τῶν
 λυχῶν P. VIII, 92. ζῆτων ὀρθῶται καλόν I.
 I, 36. ἄγῶσθαι καλός F. 90, 3. καλὸν ἔρ-
 γον F. 86, 3. σὺν δ' ἀνάγκη πᾶν καλόν F.
 87, 6. καλὸν μοῖραν F. 171, 3. ἀκίρῆται
 καλὸν ἀμμορῶς O. I, 84. καλὸν ἔρημον O. I,
 104. ἀμγὲ καλὸν μοῖρα O. VIII, 86. ἀκί-
 ρητον καλὸν O. X, 18. περὶ πλῆθει καλὸν
 O. XIII, 43. ἐπιχωρῶν καλὸν P. V, 116.
 I. VI, 2. χροῖς, ρεῖσιται καλὸν P. VIII, 34.
 ἐραίμεν καλὸν P. XI, 50. τέλειον καλὸν N.
 VII, 59. οἰκίσιον καλὸν παρῶσθαλεν N. XI,
 32. ἐργαῖτων καλὸν I. III, 60. τοῦτων μοῖρα
 καλὸν I. IV, 17. ἔργων καλὸν I. V, 20. κα-
 λὸν ἀπτερον I. VII, 70. καλὸς ἔργος O.
 II, 107. N. VII, 14. φάμεν καλὰ O. I, 35.
καλὰ φράσαι O. XIII, 34. **καλὰ** ἔρως O.
 XI, 95. μὴ παρῆται καλὰ P. I, 85. τὰ καλὰ
 τρεψαντες ἔξω P. III, 83. **καλὰ** γιγνώσκοντα
 P. IV, 258. **καλὰ** ἔργα P. VII, 19. N. VI, 31.

- καλὰ φέροντα P. IX, 99. καλὰ μελπόμενος N. I, 20. καλὰ ἄστη N. X, 5. καλλίονα θάνατον P. XI, 57. κάλλιον φέροντι P. V, 12. κάλλιον ἐνόστης N. XI, 26. τί κάλλιον F. 59. τελευταὶ καλλίονες F. 75, 3. κάλλιστος χορός N. V, 23. καλλίστα Θεῶν N. X, 13. καλλίστα δρόσῳ I. V, 60. καλλίσταν πόλιν P. IX, 71. φάρμακον κάλλιστον P. IV, 137. μῦθμα κάλλιστον O. III, 16. ἔδνον κάλλιστον O. IX, 11. γόνον κάλλιστον P. IV, 123. Ἰσθμιάδων κάλλιστον ἄστων N. II, 9. ὄλβον κάλλιστον I. III, 76. προοίμιον κάλλιστων P. VII, 1. καλλίστα πολίων P. XII, 1. κάλλι-στα φέμεις O. IX, 101. ἔργα κάλλιστα O. XIII, 38. καλλισταὶ αἰοδαίς F. 86, 1.
- κάλις. ἀργυρεῖα κατασηκμαμένα κάλιδα O. VI, 40.
- καλύπτω. χθονὶ γυῖα καλύψαιμι N. VIII, 28. αἰδῶ καλύψαι P. IV, 146. καλύψαι ἀμάχανον ἀλλοτρίαις γλώσσαις P. XI, 26. ἐσλὸν μὴ χαμῶ σιγῆ καλύψαι N. IX, 7. καλύψαι ἀμειβόμενον O. V, 16.
- * Καμαρίνα. Καμαρίνα O. IV, 13. Καμαρίνα O. V, 4.
- κάματος. ἄνευ καμάτου P. XII, 28. ἐν πόνῳ καμάτου μεταλαμβάνειν N. X, 79. δυσπενθεῖ σὺν καμάτῳ P. XII, 10. πεδὰ μέγαν καμάτον P. V, 47. νώδνον κάματον θῆκε N. VIII, 50. καμάτων ἐκτός O. VI, 103. καμάτων ἐπίλασιν P. I, 46. πολεμίων καμάτων ἐξ ἀμαχάνων P. II, 19. ἐκ προτέρων μεταμειψάμενοι καμάτων P. III, 96. μεγάλων καμάτων P. III, 96. μεγάλων καμάτων ποιῶν λαχόντα N. I, 69. λύτρον καμάτων I. VII, 2.
- καματωδής. καματωδέων πλαγᾶν N. III, 17. καματωδεις μερίμναι F. 239, 1.
- * Καμβύσης F. 195.
- * Κάμειρος. Κάμειρον O. VII, 73.
- κάμνω. μὴ κάμνε λιν δαπάναις P. I, 90. ταῖσι Μήδειοι κάμω P. I, 78. τοῦτο πράσσω μὴ κάμω O. VIII, 29. κάμων προτέρη πάθη P. VIII, 50. καμόντες πολλὰ θυμῷ O. II, 9. πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων P. I, 80.
- κάμπω. ὑψιφρόνων τιν' ἔκαμψε βροτῶν P. II, 51. καμπύλον δίτρογον I. III, 47.
- καναχαὶ αὐλῶν P. X, 39.
- καναχηδᾶ. Λυδῖαν μίτραν καναχηδᾶ-πεποικιλμέναν N. VIII, 15.
- κάπετον v. καταπίπτω.
- καπνός. καπνός ἀνακικνεῖ F. 184. ῥόσον καπνοῦ προχέοντι P. I, 22. ὕδωρ καπνῷ φέρειν ἄντιον N. I, 24. κλισσάντι καπνῷ I. III, 84. λάβρον ἀμπετῆσαι καπνόν O. VIII, 36. λευκανθέα σῶματ' ἐπίπανα καπνόν N. IX, 23.
- καπνώ. καπνωθεῖσαν πᾶτραν P. V, 111.
- κάπρς. τοῦτων (δενδρείων) γυμνός κάπρς O. III, 25. ἐξάρτερον Χαρίτων κάπον νέμομαι O. IX, 29. γλυκὴν ἀμφὶ κάπον Ἀφροδίτας P. V, 24. Λιὸς ἐξοχον ποτὶ κάπον P. IX, 55.
- κάπρος. κάπρους ἔναιρε N. III, 45. κάπρω φόνον βουλεύοντα F. 258. ποιῆναι κάπρων F. 262.
- κάρα. ποικίλον κάρα δρακόντων φόβαισι P. X, 46. ὄρθον ἄντεινεν κάρα N. I, 43. λευκωθεῖς κάρα μῆστους I. III, 87.
- καρδία, κραδία. ἀπήμων κραδία κᾶδος ἀμφ' ἀλλοτρίων N. I, 54. καρδίη γελανεῖ O. V, 2. ἐξ καρδία ἐνέπαξεν ἔλκος P. II, 92. καρδίη κότον ἐνέλασθ P. VIII, 9. φρασεία πνέων καρδία P. X, 44. οὐδ' ἀμόχθῳ καρδίη προσφίρων τόλμαν N. X, 30. σὺν ἀτρώτῳ καρδίᾳ N. XI, 10. καρδία ταρβῆ F. 76. ἐξ ἀδάμαντος κεχάλευται μέλειαν καρδίαν F. 83, 4 str. ἔλπις καρδίαν ἀτύλλοισα F. 233. μέλειαν καρδίαν F. 247. ἰαίνει καρδίαν P. I, 11. ἔστασαν ὄρθαν καρδίαν P. III, 96. ἐν καρδίαις ἀνδρῶν σοφίσματ' ἔβαλον O. XIII, 16.
- * Καρνειάδας. Καρνειάδα P. IX, 73.
- * Καρνήιος. Ἀπολλων Καρνήϊε P. V, 80.
- καρταλιμῶν γενέων P. XII, 20.
- καρπός. καρπός ἐλαιας N. X, 35. ἐπέων καρπός οὐ κατέφθινε I. VII, 45. καρπού φθίσιν F. 74, 8. Διονύσοιο καρπῷ κεν εἴη κέντρον F. 89, 3. μαλθακῆς ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι F. 87, 6. σοφίας καρπὸν F. 227. κακὸφρονα πραπίδων καρπὸν F. 230. καρπὸν Ἠΐδας λάβε O. VI, 58. καρπὸν ἦβας ἀποδρέψαι P. IX, 114. γλυκὴν καρπὸν φρενός O. VII, 8. φρενῶν καρπὸν ἀμώμητον P. II, 74. φρενῶν καρπὸν N. X, 12. ἀρούραι καρπὸν ἔδωκαν N. XI, 39. χρυσεῖς καρποῖς βεβροῖεν F. 95, 3.
- καρποφόρος. καρποφόρον Λιβύας P. IV, 6. καρποφόροις ἀρούραισιν N. VI, 9.
- * Κάρρωτος P. V, 26.
- καρταίποδ' ἀδερῆ O. XIII, 78.
- καρτεραλχμαν Ἀμφιτρονιάδαν I. V, 35.
- καρτεροβρόντι Κρονίδα F. 127, 2.
- καρτερός, κρατερός. καρτερός Βελλεροφόντας O. XIII, 81. καρτερός ὄρκος P. IV, 166. καρτερός Λίας N. VII, 26. καρτερᾶς ἀλαλῆς I. VI, 10. καρτερόν λίθον O. I, 57. καρτερόν ἄνδρα P. IV, 239. καρτεράν μερίμναν I. VII, 13. Οἰνεΐδαν κρατεροῖ I. IV, 34. χειρῶν κρατεράν P. XI, 18. κρατεροῖς ἄλοις P. IV, 71. καρτερώτατον βέλος O. I, 112.
- καρτύνω. βέλεα καρτύνειν χειροῖν O. XIII, 91.
- κάρυξ. κάρυξ ἀνέπειε νιν ἀγγέλλον P. I, 32. ἀέθλων κάρυξ ἐτοιμός N. IV, 74. βού κάρυκος ἐσλοῦ O. XIII, 96. κάρυξ Ἀφροδίτας φιλοτάτων N. VIII, 1. Θεῶν κάρυκα O. VI, 78. κάρυκες ὥραν ἀνέγγων I. II, 23. ὠρνευε κάρυκας P. IV, 170.
- καρύσσω. ὄν πατέρ' ἐκάρυξε καὶ τὰν νέοικον

- ἔδραν O. V, 8. κάρυξεν ἀετοῖς ἐμβαλεῖν κόπαισι P. IV, 200. κάρυξε Θήβαν I. III, 12. ἄρμα κάρυξαισα νικῶν I. III, 43.
- καρχασιον. πρὸς ζυγὸν καρχησιῶν N. V, 51.
- κασιγνήτι. πέμφεν κασιγνήταν P. III, 32. Δύλου κασιγνήτα N. I, 4. Ζηρός κασιγνήτα N. XI, 2. Ἐνομία κασιγνήται τε O. XIII, 6. τρίτον κασιγνήτων μέρος P. XII, 11. Κλωῦά κασιγνήτας τε I. V, 15.
- κασίγνητος. κασιγνήτου Πολυδεύκης N. X, 59. κασιγνήτου πέρι N. X, 85. διδύμω σὺν κασιγνήτῳ N. I, 36. κασιγνήτον νότον O. VII, 27. κασιγνήτοι ἀμφότεροι P. IV, 124.
- * Κασοῦνδρα P. XI, 20.
- * Κασταλία. ὕδατι Κασταλίας P. V, 31. παρὰ Κασταλία O. VII, 17. N. VI, 38. XI, 24. ἐν Κασταλίᾳ O. IX, 19. ἐπὶ Κασταλίᾳ P. IV, 163. Παιρνασοῦ κρήναν Κασταλίαν P. I, 39.
- * Καστόρειος. τὸ Καστόρειον P. II, 69. Καστορεῖω ἔμω I. I, 16.
- * Καστορ. ἔκατι χρυσουμίτων Καστορος P. V, 9. Καστορος βιάν P. XI, 61. Καστορος N. X, 49. 59. χαλκομίτρα Καστορος N. X, 90. Καστορος αἶγμα I. IV, 37.
- κατά cum genit. O. II, 65. IX, 93. P. XI, 38. cum accus. O. I, 116. VI, 71. VII, 36. IX, 30. XI, 107. XIII, 105. P. I, 19. 72. II, 34. 67. III, 109. IV, 107. 125. 247. VIII, 71. VIII, 90. X, 26. N. II, 7. III, 16. IX, 49. X, 17. I. II, 22. III, 29. 56. V, 7. F. 6. F. 83. 1. str. F. 95. 6. F. 112. F. 151, 1. F. 236. F. 206, 5. κὰν νόμον O. VIII, 78. a verbo seiunctum O. I, 49. VI. 14. VIII, 19. F. 157.
- καταβαίνω. ἄλλον ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ καταβαίνει P. VIII, 82. κατέβαινε νόστου τέλος N. III, 24. ἐπ' ἀμφοτέρων σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν O. VII, 13. κατέβαν ἄγων P. III, 73. εἰς Ἄϊδα δόμον κατέβα P. III, 11. ἐς Ἰουλιῶν κατέβα P. IV, 188. οὐποτ' ἀτρεκέϊ κατέβη ποδὶ N. III, 40. ἐν φάει καταβύειν N. IV, 38. Ἀλφεῖῳ μέσσω καταβιάς O. VI, 58. πρῶραθεν καταβιάς P. IV, 22. χαμῖδις καταβιάς ἀφ' ἀρμάτων N. VI, 53. Πύθιον γὰρ καταβάντα P. IV, 55. Παιρνασοῦ καταβάντε O. IX, 46. ἐπὶ στάδιον καταβάντες P. XI, 49.
- καταβολὰν ἀγῶνων πρῶταν δέδεκται N. II, 4.
- καταβρέχω. καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ I. IV, 57. μέλιτι πόλιν καταβρέχων O. XI, 103.
- κατάγω. σώματα κατάγει κοίλαν πρὸς ἀγνίαν O. IX, 36.
- καταζευγνύω. ἐν ἄρματα καταζευγνύη σθένος ἵππιον P. II, 11.
- καταϊθίσσω. καταιθίσσει ἐστίαν P. V, 41. ἄπαν γῶτων καταιθίσσον P. IV, 83.
- καταινέω. καταινήσαν γάμον μίξαι P. IV, 222.
- καταισχύνω. ἄμὸν καταισχυνε χρεός O. XI, 8.
- κατάκειμαι. ἀρετᾷ κατάκειται πᾶσαν ὀργάν I. I, 41. τόθι πρόωγε κατάκεινται N. IV, 52.
- κατακλίσω. κατέκλασε σθένος ἐπέων οὐδέν P. V, 34.
- κατακλύω. ψᾶφον ὅπα κῆμα κατακλύσει O. XI, 10. χθόνα κατακλίσαι σθένος ὕδατος λέγοντι O. IX, 54. γυῖαν κατακλύσαισα F. 74, 11. κατακλυθῆσαν ἐκ δούρατος P. IV, 38.
- κατακρύβω. κατεκρύβη ἀγαυότατος ἔμμεν F. 116.
- κατακρύπτω. οὐ κόνης κατακρύπτει χάριν O. VIII, 79. ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύψαις ἔχειν N. I, 31.
- καταμάρπτω. Θέτιν κατέμαρπεν ἐγκορητὴ N. III, 34. κρέσσονα καταμάρψαισα I. III, 53. κατὰ γαί' αὐτόν τε καὶ ἵππους ἔμαρπεν O. VI, 14.
- καταμύεσθαι. τὸν καταμύεσθαι ἄγαν ἰσχύει N. XI, 30.
- καταμυαίνω. μὴ ψεύδῃσιν καταμυαίνεις P. IV, 100.
- κατανεύω. κατενεύε οἱ χαιταίς N. I, 14. κατενεύε οἱ ἐξ οὐρανοῦ N. V, 34.
- καταπαύω. καταπαύει δίκαν N. IX, 15. καταπαυομένοισιν F. 59.
- καταπέπτω. καταπέψαι δλζον O. I, 55.
- καταπέφνω. κατὰ φίλα τέων ἔπεφεν F. 157.
- καταπίπτω. κάπετον O. VIII, 38.
- καταπνοῦ. ἀνέμων χειμερία καταπνοῦ P. V, 121.
- καταρήθω. οὐδὲ σιγᾷ κατερήθη F. 164.
- κατάρχω. κατάρχειν πάρα F. 48.
- κατατάμνω. μαχαίρα τάμον κἀτα μίλη O. I, 49.
- κατατίθημι. εὐθύτομον κατέθηκεν ἔμμεν P. V, 90. νικῶντι χάριν καταθέμεν N. VII, 76. ζῶναν καταθηκαμένα O. VI, 39. ἐπιγυνοῖδιον καταθηκαμένα P. IX, 61.
- κατατρέχω. ἄστυ κατέδραμεν πρὸς αὐλάν N. IV, 23.
- καταφαινῶ. τοῦτον κατεφανε λόγον N. X, 11.
- καταφραμίζω. κατεφράμισε αὐτὸν καλεῖσθαι O. VI, 56.
- καταφθίγω. οὐ κατέφθινε καρπὸς ἐπέων I. VII, 46.
- καταφράζω. τὸ σαφανές κατέφρασαν O. XI, 57.
- καταφυλλοροῦω. τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν O. XII, 16.
- καταχέω. ἐπὶ οἱ νεφέλαν κρατὶ κατέχευας P. I, 3.
- κατελέγχω. Ὀλυμπία Θεόγγητον οὐ κατελέγχε P. VIII, 37. ἀνδρῶν ἀρετᾶν οὐ κατελέγχει I. III, 14. τὸν οὐ κατελέγχει I. VII, 65. κατὰ εἶδος ἐλέγχων O. VIII, 19.
- κατέχω. ἐχθρὰ Φύλαριν κατέχει φάτις παντὰ P. I, 96. ἀγλωσσον λάθα κατέχει ἐν νεύει N. VIII, 24. κατέχει φρασίν κόρον I. III, 2. ὄν φάμαι κατέχοντ' ἀγυθαί O. VII, 10. ἐκ κοιλῆς κατασχόισα εἶφος N. X, 6. φηταῖσι κατασχόμενος P. I, 10. μέτρα καὶ κατέχων I. V, 67. κατ' οἶκον ἐχη P. I, 72. Πρωὸν κενδυμῶνα κατέχευ F. 70, 4.
- κατοικέω. Οἰλυμπον κατοικῆσαι N. X, 84.
- κάτω. πολλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω κυλίνδοντ' ἐλπίδες O. XII, 6. ματρόθεν κάτω, τὰ δ'

ἔπερθε πατρός P. II, 48. τοῖσι λάμπει μένος ἀελίου κάτω F. 95, 1.
 κατοκάρῃ δευμοῖσι δίδονται F. 134.
 καυτήρ. καυτήρα ἠλέα νόον P. I, 95.
 καύχα. καύχαις πρόσφορος αἰοιδά N. IX, 7.
 καύχημα. καύχημα κατάβρεχε σιγῇ I. IV, 57.
 καυχάομαι. τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν O. IX, 41.
 καύω. γαίῃ καυθεῖσα πυρὶ N. X, 35.
 * Καφισίος. Καφισίων ὑδάτων O. XIV, 1.
 * Καφισίς. Καφισίδος ἐν τεμένει P. XII, 27. F. 211.
 * Καφισός. Καφισοῦ παρ' ὄχθαις P. IV, 46.
 καχλάζω. φιάλαν ἐνδον καχλάζουσιν δρόσῳ ἀμπέλου O. VII, 2.
 κέ, κέν passim.
 κέαρ. ἐμόν κέαρ οὐ ποτε φάσει N. VII, 102. ἐμόν κέαρ οὐ γέεται ὕμνων I. IV, 22. ἀπῆμων κέαρ θεός εἶη P. X, 22. κέαρ ἀλλοτρίας φύσεως F. 251.
 κεδνός. κεδνὰν χάριν συγγόνων O. VIII, 80. παρθένον κεδνὰν P. IX, 126. κεδναὶ πόλιον κυβερνάσιες P. X, 72. κεδνῶν τοκίων I. I, 5. κεδνοὶ πόλιται P. IV, 117. κεδνότατον ἐπιχρονίων I. VII, 23.
 κῆδῃ. βασιλεύων κῆδῃ N. IX, 11.
 κείμαι. κείμαι ὀπισθεν ἀλωπέκων F. 261. σφέτερα κείται ἐκάστοις F. 152. ἐν Ταρτάρῳ κείται P. I, 15. κείται Θανάων P. V, 93. τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κείται P. VIII, 79. ἐν ἀγαθοῖσι κείται κυβερνάσιες P. X, 71. ἐν δαπέδοις Πυθίοις κείται N. VII, 35. τὴν ἐν Ἰσθμῷ ἀρετὰ κείται I. IV, 20. κείτο λόχη P. IV, 244. πατροπάτωρ ἔσθα οἱ κείτο P. IX, 86. ἐφ' ἔργματι κείτο τέλος I. I, 27. κεῖ μοι F. 199.
 κείνος. κείνος εἶην O. III, 48. κείναν παρὰ δικάιαν O. II, 71.
 κείνος. κείνος ἀνὴρ O. VI, 7. κείνος O. VI, 80. XI, 43. P. IV, 281. IX, 98. N. IV, 85. V, 30. VI, 17. VIII, 23. I. VII, 65. κείνα κείνος ἔργα εἶποι O. VIII, 62. κείνος ὄρνις P. IV, 19. κείνος πλόος P. IV, 210. κείνος Ἄτλας P. IV, 289. κείνα θεός N. IX, 36. κείνο Ἀφαιστοῦ ἱρπετιόν P. I, 25. κείνο κῆν ἄμαρ P. IX, 70. κείνου O. XIII, 73. P. IV, 125. N. I, 68. VIII, 10. V, 43. X, 14. 62. κείνου ἀνδρός N. I, 9. σὺν κείνῳ O. XIII, 84. I. V, 29. κείνῳ P. III, 35. κείνῳ Αἴτῃ ἀμφίκεται F. 93. κείνον F. 243. κείνον O. I, 104. P. V, 57. κείνον χρόνον O. XI, 107. ἀνδρα κείνον P. I, 42. III, 55. V, 107. κείνον I. III, 61. κείναν χθόνα πνοιᾶς ὀπιθεν Βορέα O. III, 33. πόλιν κείναν P. I, 61. κείναν εὐρεῖαν ἀπειρον P. IV, 48. μετὰ κείνο P. IV, 69. κείνοι P. IX, 123. I. I, 17. κείνοι ἄνοστοι F. 107, 1. κείναι O. VI, 25. IX, 30. κείνων O. IX, 57. τὰ κείνων P. II, 89. κείνων P. II, 144. N. III, 11.

I. IV, 52. τῶν τε κείνων τε O. VI, 102. κείνων λυθέντων F. 10. κείνων ψυχᾶς F. 98, 2. κείνοις O. VII, 49. N. V, 22. κείνοισιν P. IV, 105. 134. κείνους O. XI, 31. κείνας P. II, 8. ἐκείνος O. II, 109. ὄστις ἰδὼν ἐκείνα F. 102.
 κείρω. ἐκ λεγέων κείραι ποταν P. IX, 38. πλόκαμοι κερθέντες P. IV, 82.
 κελαιγενός. κελαιγενᾶς ὕβριος I. III, 26. ἐπέων κελαιγενῶν P. III, 113. Χαρίτων κελαιγενῶν P. IX, 92.
 κελαιδεῶ. κελαιδέοντι φᾶμαι Κυπρίων P. II, 15. κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ κελαιδῆσιν O. X, 14. τίνα κελαιδῆσομεν O. II, 2. Θέμιν κελαιδῆσεται P. XI, 10. ὕμνον κελαιδῆσε N. IV, 16. κελαιδεῖν Κρόνου παῖδα O. I, 9. γλώσσα πολλά τοξεύματα ἔχει περὶ κείνων κελαιδέειν I. IV, 53. Ἥραν κελαιδῆσαι O. VI, 88. παρ Δεινομένει κελαιδῆσαι ποιῶν τεθρίππων P. I, 58. ἀρετῶν κελαιδῆσαι σὺν Χαρίτεσσιν N. IX, 54. ἀρμάτων εὐεργέταν ἵπποδρόμον κελαιδῆσαι I. I, 54. νύγμα πυγμαίου κελαιδῆσαι I. VII, 63. ἀμφ' ἀρετῆς κελαιδεῶν P. II, 63. ὕμνος ὅπῃ γέων χάριμα κελαιδεῶν N. III, 63. κελαιδῆσόμεθα βροντῶν Διός O. XI, 83.
 κελαιδίτις. γλώσσαν κελαιδίτην N. IV, 86.
 κελαιδος. αὐτομάτῳ κελαιδῶ P. IV, 60. νόμον ἀκούοντες θεόματον κελαιδῶν F. 169. κελαιδῶν ἀγγύμενον διὰ στομάτων F. 238.
 κελαινεργεῖ Ἄρει N. X, 84.
 κελαινεφής. κελαινεφῶν πεδίον P. IV, 52. κελαινεφεῖ σκότει καλύσαι ἄμεγας σέλας F. 106, 3.
 κελαινώπιν νεφέλαν P. I, 7.
 κελαινώπ. κελαινώπῃσι Κόλχοις P. IV, 212.
 κέλευθος. οὐ προσάντης ἂ κέλευθος γίγεται I. II, 33. ἔστι μοι μυρία κέλευθος I. III, 19. κέλευθος εὐθεία F. 75, 2. γείσασθαι κελεύθου N. IX, 20. κελεύθῳ ἐν καθαρχῇ O. VI, 23. ἄλλος βυθείαν κέλευθον ἀνοίγων P. V, 88. ὄρθαν κέλευθον ἰών P. XI, 39. ἔργων κέλευθον ἂν καθαρὰν I. IV, 25. κέλευθον Δωρίαν ὕμνων F. 201. ἔργα κέλευθοι φέρον O. VII, 52. μυρία ἔργων καλῶν τέτηνθ' ἐκατόμπεδοι ἐν αἰετῶν κέλευθοι I. V, 21. πόντου κέλευθους ἐκάλει P. IV, 195. πάσας κέλευθους οἶσθα P. IX, 46. κελεύθοις ὑπλοῖαις ζωᾶς N. VIII, 35.
 κελεύω. εἴ με κελεύεις στάλαν θέμεν N. IV, 80. ἐκέλευσεν ἠρωῖ δομεν βρέφος O. VI, 32. χρηστήριον θέσθαι κέλευσεν O. VI, 70. ἐκέλευσεν Λύχισιν χείρας ἀντέναι O. VII, 64. ἐκέλευσεν διακρίναι P. IX, 119.
 κέλωμαι. κέλεται ἐὰν ψυχὰν κομίζαι ἐλθόντας P. IV, 159. Σίσυφον κέλοντο F. 1, 1. πιθέσθαι κελήσαστό μοι O. XIII, 77. τὸν κελήσατο ἄρξαι I. V, 35.
 κενεός. γνάμιν κενεῶν N. IV, 40. κενεῶν ἐλίπ-

θάψω. τάψω δ' αὐτίκα πακτάναις P. IV, 95.
 θαρσαλία φωνά γίγγεται N. IX, 49.
 θαρσύνω. θρουσαι θαρσύνω O. IX, 117. θαρσύνω-
 σαις ἀμειψθή P. IV, 101.
 θάρσος, θάρσος. ἀρήγει θάρσος πολέμων P. II,
 63. οὐ οἱ μετέχω θάρσος P. II, 83. γυ-
 ναικίῳ θάρσει ψυχῆν φορεῖται F. 88, 2.
 antist. γλώσσαν θάρσος τε ταυτύπερος αἰ-
 ετός P. V, 114.
 θάσσωσι v. ταχῶς.
 θαῦμα. θαῦμα παριόντων ἀκούσαι P. I, 26. οὐ
 θαῦμα N. X, 50.
 θαυμάζω. θαυμάζω τί με λέξοντι Ἰσοθμοῦ δεσπό-
 ται F. 87, 7. θυμὸν γυναικὸς θαύμασον P.
 IX, 32. θαυμάσαι P. X, 43.
 θαυμαῖνω. δένδρεα θαυμαῖνει O. III, 34.
 θαυμαῖσιος. τέρας θαυμαῖσιον P. I, 26.
 θαυμαστὰ ὁδόν P. X, 30. θαυματὰ πολλά O.
 I, 28.
 θαυμαστός. θαυμαστός ἰόν O. IX, 103. στρα-
 τὸς θαυμαστός P. II, 47. θαυμαστός πα-
 τήρ P. III, 71. θαυμαστός δειρός P. IV,
 163. θαυμαστός υἱός P. IV, 241. θαυμα-
 στὸν ἄλβον N. IX, 45. ἕμνον θαυμαστὸν I.
 III, 39. ἐν ἀμίλλῃσι θαυμασταὶ πέλονται
 I. IV, 7.
 θεά. ὡς φάτο θεά I. VII, 45. βωμῶ θεᾶς O.
 XIII, 72. θεᾶ κτίσαιν βωμὸν O. VII, 42.
 ἕμνοι θεᾶν I. VII, 60.
 * θεα. ἑμαῖς θεᾶς F. 74, 1.
 * Θεανόρδαισι N. IV, 73.
 * Θεαῖος. Θεαῖος Οὐλία παῖς N. X, 24. Θεαῖε
 N. X, 37. Θεαῖω N. X, 31.
 * Θεάριον. Πυθίου Θεάριον N. III, 67.
 * Θεαρίων. παῖς Θεαρίωνος N. VII, 7. Θεαρίων
 N. VII, 58.
 * Θεία. μήτηρ Ἄλλου, πολυώνυμο Θεία I. IV, 1.
 Θεῖος. ἤηρ Θεῖος P. IV, 119. ὁ Θεῖος ἀνήρ P.
 VI, 38. Διὸς ὄρνιθα Θεῖον O. II, 97. Θεῖον
 ἄστν P. IV, 261.
 θέλω. κήλα θέλωι φρένας P. I, 12. αἰδαὶ
 θέλωαν νιν N. IV, 3.
 θέμεθλον. Διὸς ἐν θέμεθλοῖς P. IV, 16. ἀμφὶ
 Παγγαίῳ θέμεθλοῖς P. IV, 180.
 θεμίζω. θεμισσαμένους ὀργάς P. IV, 141.
 θεμιπλεκτός. θεμιπλεκτοῖς στεφάνοις N. IX, 52.
 θέμις. * Σώτειρα Διὸς ξενίου πάρεδρος θέμις
 O. VIII, 22. θέμις θυγάτηρ τέ οἱ O. IX,
 16. εὐβουλος θέμις I. VII, 32. χρυσία
 παῖδες εὐβούλου θέμιτος O. XIII, 8. θέμιον
 ἱεράν P. XI, 9. θέμιον οὐρανίαν F. 6. θέ-
 μιτες Διὸς O. XI, 25. ξενίου Διὸς ἀσκέεται
 θέμις ἐν τραπέζῃσι N. XI, 8. θέμιον ὑπερ-
 βαίνειν F. 4. τὸν ἀμνάσει θέμισσιν P. IV, 54.
 θεμισκόπος. ἠρωαῖς πομπαῖς θεμισκόπον N.
 VII, 47.
 θεμισκρόων. Βαττιδῶν θεμισκρόωντων P. V, 29.
 θεμιστέιος. θεμιστέιον σκάπτων O. I, 12.

* θεμιστέιος. θεμιστέιον οἶκον I. V, 61. θεμι-
 στέιον αἰεῖδεν N. V, 50.
 θεμιστῶν ἕμνων μάντιες F. 204.
 θεμιτός. οὐ θεμιτὸν ψεύδει θυγεῖν P. IX, 43.
 θέναρ. νεόκτιστον ἄλβον βωμοῖο θέναρ P. IV,
 206. ἄλως θέναρ I. III, 74.
 θένω. σκάπτω θένω O. VII, 28.
 * θεῖογενής P. VIII, 37.
 θεόδματος. Διάλου θεοδμάτας O. VI, 59. θε-
 οδμάτω κλυθερίῳ P. I, 61. τοῦτο θεοδμα-
 τὸν χρεῖος O. III, 7. νόμων ἀκούοντες θε-
 οδμάτων κίλαδον F. 169. χαῖρ' ὃ θεοδμά-
 τα F. 53, 1. str. θεοδμάτων ὄχιον P. IX,
 10. θεοδμάτους ἀρεταῖς I. V, 10.
 θεόδοτος. θεοδοτῶν ἔργων I. IV, 25.
 θεόθεν O. XII, 8. P. XI, 50.
 θεόμορος. θεόμορον γάμον γέρας I. VII, 38.
 θεόμορ' Ἀρκεσίλα P. V, 5. θεόμοροι δοι-
 δαὶ O. III, 10.
 * θεόξενος F. 88, 2. str.
 θεόπομποι τιμαὶ P. IV, 69.
 θεοπροπής. Ἥρας δῶμι θεοπροπέης N. X, 2.
 θεοπροπέω. ὀρνίχισσι καὶ κλάροις θεοπροπίων
 P. IV, 190.
 θεόρτω ἄλβον O. II, 40.
 θεός (δ). τὸν ἀγάλλων θεός ἔδωκε O. I, 86.
 θεός ἐπίτροπος ἰών O. I, 106. θεός εὐφραν-
 εῖη O. IV, 13. θεός γυνέσθαι O. V, 24.
 θεός αἴσαν παρέχοι φίλων O. VI, 101. ὡς
 θεός εἰπυῖς O. VIII, 46. θεός ἀφ' ἑαυτῆρ πέ-
 λοι P. I, 56. θεός ἅπαν ἐπὶ ἐκπίδρασι τέκμαρ
 ἀνύεται, θεός ὁ καὶ πτερόεντι αἰετὸν κίχην P.
 II, 49. 50. οὐ θεός οὐ βροτός P. III, 30.
 εἰ πλοῦτον θεός ὀρέξαι P. III, 110. εἰ μὴ
 θεός κυβερνατήρ γένηται P. IV, 274. θεός
 πρόφρων οἱ τελείῃ δύνανται P. V, 117. θεός εἰ
 ἀπῆμων κίχρη P. X, 21. ἤρωος θεός N. III, 21.
 θεός ἀΐξει λόγον N. VII, 22. εἰ καὶ θεός ἄν-
 ἔχου N. VII, 89. πάμπαν θεός ἔμμεται N. X,
 58. πέμψεν θεός αἰετὸν I. V, 47. θεός τις I.
 VII, 10. θεός ὁ τὰ πάντα ταύτων F. 105.
 τί θεός F. 104. θεός ἀνδρὶ F. 247. θεοῦ
 Μοῖρα O. II, 20. ἐκ θεοῦ O. X, 10. ἄ-
 νευθε θεοῦ O. IX, 111. θεοῦ σὺν παλάμῃ
 O. XI, 22. σπέρμα θεοῦ καθαρὸν P. III, 15.
 θεοῦ σάμασιν P. IV, 199. γάπος θεοῦ P.
 V, 39. σὺν θεοῦ τύχη N. VI, 25. θεοῦ δῶ-
 μον N. VII, 46. θεοῖο γόνον O. VI, 36.
 ἀκουσε τοῦ θεοῦ Κείδμος F. 3. θεοῦ δι-
 ξαντος ἀρχάν F. 75. θεοῦ δυνατὸν ἔρασι
 φάος F. 106, 1. ἄνθρω φίλον θεοῦ F. 246.
 ὡσπερ θεοῦ O. VII, 79. ἐν θεοῦ τίλος O.
 XIII, 100. θεοῦ ἀνέρι εἰδομένῳ P. IV, 21.
 θεοῦ πίσυρος P. IV, 232. ἀρμόζουσα θεοῦ
 γάμον P. IX, 13. ἱκατόμβας θεοῦ ἴκοντας
 P. X, 33. σὺν θεοῦ N. VIII, 17. I. III, 23.
 κισσοδέταν θεόν F. 45, 9. τίνα θεός, τίνα

ἦρα O. II, 2. θεὸν λαθόμεν O. I, 64. μαρτυρούσαστο ἐς θεὸν ἐλθόν O. VII, 31. ἀγρόν θεόν O. VII, 60. ὡς θεόν O. XIII, 50. ὀρσοτρίαιναν θεόν P. II, 12. πρὸς θεὸν ἐρλίζην P. II, 88. θεὸν αἰτίων P. V, 25. μὴν θεὸν δέκομαι N. V, 38. ὄχρητο πρὸς θεόν N. VII, 40. ἀμφοροτον ἔθηκε θεόν N. X, 7. θεοὶ οὐ Χαρίτων ἄτερ κοιρανίσοντι χοροῦς οὔτε δαίτας O. XIV, 7. θεοὶ δαίσαντο παρ ἀμφοτέροις P. III, 93. ὅταν θεοὶ Γιγάντεσσι μάχην ἀντιάσωσι N. I, 67. τιμήσις θεῶν O. II, 72. ἰορταῖς θεῶν O. V, 5. θεῶν κάρυκα O. VI, 78. θεῶν βασιλεύς O. VII, 34. θεῶν ὄρκον O. VII, 65. δώδεκ' ἀνάκτων θεῶν O. XI, 51. θεῶν ναοῖσιν O. XIII, 21. θεῶν δύναμις O. XIII, 80. θεῶν κρατίστου O. XIV, 14. θεῶν πολέμιος P. I, 15. ἐκ θεῶν μαχαναὶ πᾶσαι βροταῖς ἀρεταῖς P. I, 41. θεῶν παλάμαις P. I, 48. θεῶν ἰφριταῖς P. II, 21. ἐν θεῶν νόμοις P. II, 43. παῖδες φρωτῶν καὶ θεῶν P. IV, 13. σὺν τιμῇ θεῶν P. IV, 51. ποινα τίς ἐστὶν πρὸς θεῶν P. IV, 63. σὺν θεῶν τιμαῖς P. IV, 260. οὐ θεῶν ἄτερ P. V, 76. ἄλαστο θεῶν P. V, 89. μάλιστα θεῶν σέβασθαι P. VI, 25. τυχε θεῶν P. VIII, 55. θεῶν ὅτιν P. VIII, 74. ἐπειγομένων ἤδη θεῶν πρᾶξις P. IX, 69. ἐκ θεῶν P. X, 20. θεῶν τελεσάτων P. X, 49. νόσθ θεῶν P. XI, 62. ἀρχαὶ δὲ βέβληται θεῶν N. I, 8. θεῶν βασιλέα N. I, 39. βασιλῆα VII, 82. θεῶν γένος ἦν, ἐν ἀνθρώπων N. VI, 1. παῖδες θεῶν N. IX, 27. I. III, 18. πρώταν θεῶν N. XI, 6. θεῶν πιστόν γένος N. X, 54. θεῶν δαίτας I. II, 19. θεῶν ἔκασι I. III, 19. γαμβροῦ θεῶν I. V, 24. φέρτατον θεῶν I. VI, 3. θεῶν ἔθραν I. VI, 44. θεῶν πραπίδες I. VII, 30. θεῶν σὺν αἴσρα F. 4. θεῶν βουλεύματα F. 33. χορευτὴν τελεώτατον θεῶν F. 67. οἶος ἀπλοτον κεραῖζες θεῶν Τυφώνα F. 93, 3. θεῶν ἐπὶ βωμοῖς F. 95, 7. τὸ μόνον ἐστὶν ἐκ θεῶν F. 96, 4. θεῶν ἄτε πλέον τι λαχόν F. 109. θεῶν κατ' ἀγνιάς F. 206, 5. θεοῖσι δείτνα παρέχων O. I, 39. σὺν θεοῖς O. VIII, 14. I. I, 6. ἐι θεοῖς κἀνθρώποις P. IX, 41. λοιδορῆσαι θεοῦς O. IX, 40. πέμπετε χάριν, θεοὶ F. 45, 2.

θεός (ῆ) P. XII, 22. κείνα θεός N. IX, 36. δ τῆς θεοῦ N. V, 13. Νίκας N. V, 41. μεγάλας θεοῦ F. 66. σεμνὰν θεόν P. III, 79. ποτίαν θεῶν I. VII, 34. καλλίστα θεῶν N. X, 18.

θεόςδοτος. θεόςδοτον δύναμιν P. V, 13. θεόςδοτος ἀτλάτα κικότας F. 171, 4.

θεότιμος ἰών I. V, 11.

θεοφιλής. πάλιν θεοφιλή I. V, 62.

θεόφρονα κοῦρον O. VI, 41.

θεράπειω. κρηφαῖς ἐν ψόφοις Ὀδυσσῆ θεράπειω N. VIII, 26. μὴ κἄθε θεράπειω I. VII, 7.

κατ' ἐμὰν θεραπέων μαχανὰν P. III, 109. πᾶσαν ἑδὸν θεραπέων F. 88, 3. antistr.

* **θεράπνα**. ἔθραισι θεράπνας P. XI, 63. ἐν γυάλοις θεράπνας N. X, 56. θεράπνας ὑψίπεδον ἔδος I. I, 31.

θεράπνω. θεράπων οἱ, εὐδράστας ὀπαδοῦ P. IV, 287. ἄγοις θεράποντα F. 82. δῆμον Ἰπερβορέων Ἀπόλλωνος θεράποντα O. III, 17. ξένουσι θεράποντα οἶκον O. XIII, 3. λυσιπένοις θεραπόντεσιν P. IV, 41.

θέρειος. ἐπέρα θέρειαις πρὸς Φάσιν I. II, 41. θερωνῶ πυρὶ P. III, 50.

θερμαίνω. θερμαίνει φιλότατι νόον O. XI, 91.

θερμός. θερμόν ἕδρον N. IV, 4. θερμῶ χροῦ N. VIII, 28. θερμῶν νόσων P. III, 66. θερμὰ λουτρά O. XII, 21. θερμὰ δάκρυα N. X, 75. βοῶν θέρμ' ἔδει σώματα F. 150, 2.

θέρως νότιον F. 74, 9.

* **θέρωσθρος** O. II, 47.

θέρσις. ἐπέων θέρσιον O. III, 8.

θερμοφόρος. πέτνια θερμοφόρος χρυσανίου F. 12.

θεσπέσιος. θεσπεσία δοῖδα N. IX, 7. θεσπέσιον γένος P. XH, 13. θεσπεσίαν ἐπίων I. III, 57. εὐχαῖς θεσπεσίαις I. V, 41.

* **θεσπρωτῆς** Λωδῶνα F. 32.

* **θεσσαλλία**. μάκαιρα Θεσσαλλία P. X, 2.

* **θεσσαλοί**. νόμον Θεσσαλῶν P. X, 70.

* **θεσσαλός** O. XIII, 34.

θίσασσασθαι. τὰν εὐανδρῶν καὶ ναυσικλυτῶν θίσασσας N. V, 10.

θίσωπατος. θίσωπατον ἦν P. IV, 71. θίσωπατων συνλευν I. VII, 31.

* **θέτις**. ἀθανάτα θέτις P. III, 101. θέτις κρατεῖ Θηῖα N. IV, 50. θέτιος γόνος O. IX, 82. ἀμφὶ θέτιος ἔρισαν γάμω I. VII, 27. γάμον θέτιος I. VII, 47. Νηρείος θέτιν παῖδα κλυτὰν P. III, 92. ποτίαν θέτιν N. III, 34. σεμνὰν θέτιν N. V, 25.

θετόν υἱόν O. IX, 67.

θηγω. θηξαις δὲ κε φῶντ' ἀρετῆ ποτὶ πελώριον δρμάσαι κλέος O. XI, 21.

* **θήβα**. θήβα κνανάμπυξ F. 5. θήβα P. IV, 299. πλάξικπον ἂ θήβαν ἔτικτεν O. VI, 85. θήβαν πολύκλειτον F. 206, 4. κάρυξ θήβαν I. III, 12. χρῆσσασι θήβα I. I, 1. μάκαιρα θήβα I. VI, 1. εὐάραματε, χρυσοχίτων θήβα F. 207. cf. F. 208. θήβαις F. 43. ἐπιτάπυλοι θήβαις P. IX, 83. ἐκ θηβῶν O. IX, 73. λιπαρῶν ἀπὸ θηβῶν P. II, 3. θηβῶν ἀπὸ Καδμειῶν I. III, 71. λιπαρῶν θηβῶν ἀπόπελον F. 209. τράπιοι θήβαις τέρας F. 74, 7. ἐν θήβαιοι O. VI, 16. ἐν θήβαις O. VII, 84. N. X, 8. I. IV, 35. O. XIII, 103. ἐν ἐπιτάπυλοις θήβαις P. III, 91. P. VIII, 42. N. IV, 19. I. VII, 15. ἐπιτάπυλοισι θήβαις τιμῶν P. XI, 11. ἐπιτάπυλοισι θήβαις τιμῶν I. I, 67. Θήβαις I. I, 17.

- ἐς ἑπταπέλους Θήβας N. IX, 18. ὧ ταλαι-
 πωροι Θῆβαι F. 210.
 Θῆλος. ἔλιπον Θῆλειαν O. III, 30.
 Θῆρ. Θῆρὸς πετράϊον F. 173, 2. δέρμα Θῆρὸς I.
 V, 46. οὐτ' ἀγνώστα Θῆρῶν P. IX, 60. ἐρι-
 βρεμετῶν Θῆρῶν λεόντων I. III, 64. ἐπὶ Θῆρ-
 σὶ F. 73. ἔδωκε Θῆρας φόβῳ P. V, 61. ἀ-
 γρίους Θῆρας P. IX, 22. Θῆρας αἰδροδί-
 κας N. I, 63. Θῆρας ἐν πελάγεσιν ὑπερό-
 χος N. III, 22.
 • Θῆρα. Θῆραν P. IV, 20. Θῆρανδε P. V, 75.
 • Θῆραιος. Μηδείας ἔπος Θῆραιῶν P. IV, 10.
 Θῆρεῖω. Τιτυὸν βέλος Ἀρτέμιδος Θῆρεῖσε P. IV,
 90. κερδίων μέτρον Θῆρευμένον N. XI, 47.
 μεταμῶνια Θῆρευῶν ἑλπίων P. III, 23.
 • Θῆρων O. III, 45. Θῆρωνος O. II, 105. III, 3.
 Θῆρωνι O. III, 41. Θῆρωνα O. II, 5.
 Θῆραυρός. ὕμνων Θῆραυρός P. VI, 8. Θῆραυρὸν
 δίδυμον μαντοσύνας O. VI, 65. χρυσεῶν ἀ-
 θυτον τριπόδων Θῆραυρὸν P. XI, 5.
 • Θῆσεύς F. 162. 163.
 Θίγιον. Θίγιον ἀγώνων I. I, 18. ὑσυχία Θιγίμεν
 P. IV, 296. τὸν ψευδεῖ Θιγιῖν P. IX, 43.
 νομιστῆρα Θιγίμεν N. IV, 35. ἀρεταῖς Θι-
 γοῖσα P. VIII, 25.
 Θνάσκω. Θνάσκει καλὸν ἔργον F. 86, 3. πῆμα
 Θνάσκει O. II, 21. Θνάσκομεν ἀπαντες I.
 VI, 42. Θύνεν αὐτὸς Ἀτρεΐδης P. XI, 31.
 Θανεῖν ἀνάγκη O. I, 82. φανῆν Θανεῖν P.
 IV, 88. ἔξ Διολιδῶν Θανέμεν P. IV, 72. Θνά-
 σκοντι O. XI, 94. σώματα Θνασκόντων O.
 IX, 38. κείτα Θανῶν P. V, 93. Θανῶν N.
 VIII, 36. Θανόντιος υἱοῦ P. VIII, 55. Θα-
 νότι ἐν πολέμῳ I. VII, 36. Θανόντα I. VII,
 56. ἄνδρα τῶν Θανόντων F. 199. Θανόν-
 των ἀπάλαμνοι φρένες O. II, 63. χαλκουρῶν
 ὀκτῶ Θανόντων I. III, 81. καὶ Θανόντεσιν
 O. VIII, 77. τεθνακότων N. VII, 32. οὕτω
 τεθναότα N. X, 74.
 Θνατός. ἀνὴρ Θνατός O. XIII, 30. Θνατῆς ἀπὸ
 μητρός ἐφν F. 33. ἀνδρα Θνατόν O. I, 54.
 Θνατόν N. IX, 47. σπέρμα Θνατόν N. XI,
 42. Θνατόν βίον τέλος I. III, 23. Θνατὰ
 Θνατοῖσι I. IV, 18. περὶ Θνατῶν εἰσεσθαι O.
 VI, 50. Θνατῶν τις P. III, 103. Θνατῶν
 φρένες P. IV, 139. λόγοισι Θνατῶν P. VI,
 16. Θνατῶν φρένας I. II, 43. νόμος δ πάν-
 των βασιλεῖς Θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων F.
 151, 3. μάλιστα Θνατῶν F. 233. κατεκρίθη
 Θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν F. 116. Θνατοῖς
 O. I, 30. P. II, 32. I. III, 4. I. IV, 18. ἀν-
 δρῶσι Θνατοῖς P. XII, 22. Θναταῖς φρωῖν
 P. III, 59. Θνατὰ μέλη N. XI, 15.
 Θοός. Θοῆς καὶς O. VI, 101. Θοῆς Ἀργοῦς P.
 IV, 25. ἀρματι Θοῆ O. I, 110. ἀκοντι Θοῆ
 N. X, 69. γὰρ Θοῆ F. 242, 3. ἀγῶνων Θοῶν
 ἀκτῖνα P. XI, 48. Θοῶν γλώσσων N. VII, 72.
 Θοῶν ἄρμα O. VIII, 49. Θοῶι νῆες O. XII, 3.
 Θοῶν ἵππων F. 59. ἵπποις Θοῶις F. 74, 7.
 ὠδίνεσσι Θοῶις F. 53, 4. antistr. Θοῶις μά-
 χαις P. VIII, 27. ναυσι Θοῶις P. V, 87. N.
 VII, 23. ἵππων Θοῶς P. IV, 17.
 Θορῶν. ἐπ' ἀκταῖσιν Θορῶν P. IV, 26. πρώτος
 Θορῶν ψαύσει P. IX, 123.
 Θόρυβος. Θόρυβον μέγαν O. XI, 76.
 Θράσος v. Θάρασος.
 Θράκιος v. Θρηῆκιος.
 Θράισσω. μὴ Θρασσεῖτω φθότος I. VI, 39.
 • Θρασύβουλος VI, 44. Θρασύβουλε P. VI, 15.
 I. II, 1. 31. F. 89, 4.
 Θρασύγιος. νίκων Θρασύγιον P. VIII, 39.
 • Θρασυδαῖος P. XI, 13. Θρασυδαῖω P. XI, 44.
 • Θρασυκλος N. X, 39.
 Θρασυμάχος. Θρασυμάχος Ἡρακλῆς O. VI,
 67. Θρασυμαχῶν λεόντων N. IV, 62.
 Θρασυμήδης. Θρασυμήδει Σαλμωνεῖ P. IV, 143.
 Ἀμφιάρχον Θρασυμήδεα N. IX, 13. Θρασύ-
 μηδες παῖ F. 85.
 Θρασυμυθός. Κόρον ματέρα Θρασυμυθὸν Ἔβρον
 O. XIII, 10.
 Θρασύπονος. ἀκμαὶ ἰσχύος Θρασύπονοι O. I, 96.
 Θρασύς. Θρασεῖ Ἀθάνα N. III, 43. Θρασύ μοι
 τῶδ' εἰπεῖν N. VII, 50. σθένει γυῖων Θρα-
 σεῖ N. V, 39. Θρασεῖα καρδίη P. X, 44.
 Δολόπων ἀγαγε Θρασύν ὄμιλον σφενδοῖσσι
 F. 177. παῖδα Θρασύν I. V, 42. Θρασεῖα
 κύνες I. I, 13. ἔργων Θρασεῶν N. X, 3. Θρα-
 σεῖων Ἰοργῶνων P. XII, 7. Θρασεῖων Κάλω-
 πέκων F. 264.
 Θραύω. μὴ Θραύσει χρόνος ἄλβον O. VI, 97.
 • Θρηῆκιος. Θρηῆκίων ταύρων P. IV, 205.
 Θρηῆνος. Ἰοργῶνων δύλιον Θρηῆνον P. XIII, 8. ἐπὶ
 Θρηῆνον πολύφημον ἔχεαν I. VII, 58.
 Θρόνος. Θρόνον, ἢ ἐγκαθίζων ἐδθνε λαοῖς δι-
 κας P. IV, 153. ὑπέριτατον ἔχουσας Θρόνον
 O. II, 85. Θέμενοι παρ' Ἀπολλωνῆα Θρόνους
 O. XIV, 11.
 Θρόος. πολύφατον Θρόον ὕμνων N. VII, 81.
 Θυγάτηρ. Αὐτοῦς ἵπποσθα Θυγάτηρ O. III, 27.
 Θέμισ Θυγάτηρ τε O. IX, 16. σὺ καὶ θυ-
 γάτηρ Διὸς O. XI, 3. Φλεγύα Θυγάτηρ P.
 III, 8. Τιτυοῦ Θυγάτηρ P. IV, 26. Γαίας
 Θυγάτηρ P. IX, 17. Νηρείος Θυγάτηρ I. VII,
 43. γὰρ ἄνδρα Θυγατρός O. I, 81. Δάματρα
 λευκίποδ' ἢ Θυγατρός ἱερτάη O. VI, 95.
 Ἐρμῆ Θυγατρός O. VIII, 84. Θυγατέρι Κρό-
 νου P. II, 39. πατήρ Θυγατρί P. IX, 115.
 Θύγατρ' Ὀπέετος O. IX, 162. Ἐπιμαθῆος
 Θυγατέρα P. V, 28. ἀγλαόκρανον Νηρείος
 Θύγατρα N. III, 55. Ἰσκανοῦ Θύγατερ O.
 V, 2. Δίκης μεγατόπολι Θύγατερ O. V, 2.
 Θύγατερ, ἄρχε ὕμνον N. III, 10. πότιον Θύ-
 γατερ F. 53, 3. str. Ἀλαλά Πολέμον Θύγα-
 τερ F. 225. Θύγατρεις αἰ τρέϊς P. III, 97.
 Μοισῶν Θύγατρεις N. IV, 3. δίδυμαι Θύγα-
 τρες I. VII, 17.

- θυμιάω. λιβαῖον δάκρυα θυμιάτω F. 37, 2.
 θυμός. θυμός ὠρμαίνε O. III, 26. θυμός δρῦ-
 νει O. III, 40. θυμός ἀτολμος ἔων N. XI,
 32. θυμός ἐπέσθω I. V, 47. κινόντες θυ-
 μῶ O. II, 9. ἐν θυμῷ πύσσαις χόλον O. VI,
 37. μαιομένην θυμῷ λαβείν ἀρετῶν O. VIII,
 6. φίλτρον ἐν θυμῷ τίθειν P. III, 61. πυ-
 κνήν θυμῷ P. IV, 73. κλέπτων θυμῷ δέϊμα
 P. IV, 96. θυμῷ γελαιεῖ P. IV, 181. παντὶ
 θυμῷ P. IX, 99. N. V, 31. σπερχθεῖσα θυμῷ
 N. I, 40. θυμῷ ἐθέλων I. V, 49. θυμόν
 ἰάναιεν πατρί O. VII, 43. κρύφιον θυμόν βα-
 ρύνει P. I, 84. τρίπεται θυμόν ἐνδοθεν P. II,
 74. θυμόν ἐκδύσθαι P. IV, 295. θυμόν
 γυναικίος θαύμασον P. IX, 31. πάντα θυμόν
 αἴξων N. III, 56. δονεῖν θυμόν N. VI, 59.
 θυμόν ἀμφέπειν N. VII, 10. ἀταλὸν ἀμφέ-
 πων θυμόν N. VII, 92. μαχατὰν θυμόν αἰ-
 σχυρθήμην N. IX, 27. θυμόν αἰχματῶν ἐν-
 τειν N. IX, 37. εἰκῶς (εἰκῶν) θυμόν λέον-
 των I. III, 64. θυμόν τεόν εὐφρανας I. VI, 2.
 ἀχνύμενος θυμόν I. VII, 5. πινυτοὶ θυμόν
 I. VII, 25. ἀγε, θυμέ O. II, 93. θυμέ N.
 III, 25. F. 83, 1. str. F. 236.
 θυῶν. ὡτε μέλισσα θύνει ἐπ' ἄλλον λόγον P.
 X, 54.
 θυόεις. ἄστεις θυόεντα ἠμφαλόν F. 45.
 θυόν. θῦα παντοῖα μινύτων F. 95, 7.
 θύρα. ἀναπεπταμένα ἔλιναν γενίκανται θύραι
 N. IX, 2. ἐπὶ θύραις αὐλείταις ἀνδρὸς ἔσταν
 N. I, 19.
 θύρετρον. ἐν θυρέτροις σταθεῖς I. VI, 6.
 θύσανος. αἰγλάεν χρυσῶν θύσανῶ P. IV, 231.
 θυσία. σεμνὰν θυσίαν θύμενοι O. VII, 42. θυ-
 σίασι δέκονται P. V, 86. Αἰτωλῶν θυσίαις
 φαειναῖς I. IV, 33. λιταῖς θυσίαισι O. VI, 78.
 θύω. ἀκρόθινα διελὼν ἔδνε O. XI, 59. θύων
 τεύρον O. XIII, 66. πάντα θύειν ἑκατόν
 F. 154.
 θύω. μένει θύοισαν P. III, 33.
 * θύων P. III, 99.
 θῶκος. ἀλαθία μαντιῶν θῶκον P. XI, 6.
 * θῶραξ. θῶρακος P. X, 64.
 θωράσσω. ποτὲ θωραχθεῖς F. 44.
- I.
- * Γαῖνω. ἰαίνει καρδίαν P. I, 11. νόον ἰαίνει P.
 II, 90. πατρὶ θυμόν ἰάναιεν O. VII, 43.
 ἰανθεῖς αὐδαῖς O. II, 15. τελείας εὐχολαῖς
 ἰανθεῖς F. 87, 13.
 * Γάλλισον O. XII, 74.
 * Γαμίδας. γίνος Γαμιδῶν O. VI, 71. διὰ τῶν
 Γαμιδῶν F. 209.
 * Γαμος O. VI, 43.
 γάσμαι. ἀνθρώποιον ἰάσθαι νόσους P. III, 46.
 * Γαπειονίδος φύλιος O. IX, 59.
 * Γάσων P. IV, 123. 136. 149. 232. Γάσωνος
 αἰχματῶ P. IV, 12. Γάσωνος εὐδοξον πλόον
 vol. II. P. II.

- ἐπτελευτάσσαις F. 153, 3. Γάσωνα κικλήσκων
 P. IV, 119. Γάσωνα N. III, 52.
 ἰατήρ. ἰατήρ ἐπικαιρότατος P. IV, 270. ἰατήρα
 παρασχεῖν νόσων P. III, 65.
 ἰατός. ἰατὰ βροτοῖς καὶ τὰ I. VII, 15.
 ἰατρός. ἀριστος πόνων ἰατρός N. IV, 2.
 ἰαχὰν ὑμεναίων P. III, 17.
 * Ἰαωλκός, Ἰωλκός. χθόνα κλειτῆς Ἰαωλοῦ P.
 IV, 77. Ἰωλοῦ πεδίον I. VII, 40. ἐς Ἰαωλ-
 κόν P. IV, 183. Ἰωλκὸν εἶλε N. III, 33.
 Ἰατρείαν Ἰαωλκόν N. IV, 54.
 * Ἰδαῖον ἄντρον O. V, 18.
 * Ἰδας N. X, 59. Ἰδα N. X, 71.
 ἰδέα. ἰδέα καλόν O. XI, 408.
 ἴδιος. ἴδιος ἐν κοινῷ σταλείς O. XIII, 47. ἴδια
 ἐπιχώμια N. VI, 33.
 ἴδρις. καλῶν ἴδριν O. I, 104.
 ἰερεῖα. ἰερεῖα Ἀπόλλωνος χρῆσεν P. IV, 5.
 ἰερεῦς. ἰερεῖα κτελλὼν Ἀφροδίτας P. II, 17.
 ἰερόθυτον θάνατον F. 225.
 ἰερομηρία Νεμεάδι N. III, 2.
 ἰερός. ἰερόν γένος ἀνδρῶν F. 5. ἰερός Σικυθῶνος
 N. IX, 53. ἰερῶ γενεῆ P. X, 42. ἔγραψεν
 ἰεράν O. III, 32. ἰερόν εὐζωῆς ἄσπον P. IV,
 431. ἰεράν νῆσον P. IV, 6. Γαῖνανον ἰεράν
 P. IV, 44. Θέμιν ἰεράν P. XI, 9. ἰερόν οἴ-
 κημα ποταμοῦ O. II, 40. ἐπιεῖ Ἑλλάς πό-
 ρον ἰερόν F. 197. βασιλέες ἰεροὶ P. V, 97.
 ἰερών ἀγώνων N. II, 4. ἰεράν φιλοτάτων P.
 IX, 40. ἰερών ἀδελῶν O. VIII, 64. ζαφθεῶν
 ἰερών F. 74. ἐν ταῖς ἰεραῖς Ἀθάναις F. 45.
 ταῖς ἰεραῖσι μελίσσαις τρίπεται F. 129. ἰε-
 ραῖσιν αὐδαῖς F. 206. ἰεραῖς ἀδελφοῖς O.
 XIII, 15. ἀπύρους ἰεραῖς O. VII, 48. κλά-
 ροις ἰεραῖς P. IV, 190. τοὺς ἐνέποισιν ἰερούς
 (ἀγώνας) N. VI, 61. ἰερώτατον ἀγαλμα Θή-
 βα F. 207.
 * Ἰερών O. VI, 93. P. I, 62. II, 5. III, 80. Ἰέ-
 ρωνος O. I, 14. 107. P. I, 32. Ἰερών P.
 I, 56.
 ἴζω. εἰς ὀχετὸν ἄστας ἴζωσαν O. XI, 49. ἄ τε
 δεξιάν κατὰ χεῖρα πατρός ἴζειαι F. 112.
 ἴημι, ἴεω. ἴεω διστόν O. IX, 12. ὀπότε ἐν δι-
 σκοῖς ἴεν I. I, 25. ὦτ' ἀπὸ τόξου εἰς N.
 VI, 29. ἐν ἔργῳ κόμπων ἴεις N. VIII, 49.
 ἀκόντων ῥόμβον ἴεντα O. XIII, 99. ἐκ φρε-
 νός ὀστρούς ἴεντες O. II, 99. ἐς κίνδυνον ἴε-
 μενοι P. IV, 207.
 ἰθύω. ἰθύει δελφίς τάχιστα F. 258.
 ἰκάνω. πρὸς ἐσχατιᾶν ἀρεταῖων ἰκάνων O. III, 45.
 ἰκελος. ὀργαῖς ἀτενέες ἀλοπέκων ἰκελοι P. II, 77.
 ἰκίσθαι. ἰκωμαί πρὸς ἀνδρῶν γένος O. VI, 24.
 εἰς Ἄϊδα στυθμόν ἰκῆται O. XI, 97. ἰκόμαν
 οἴκαδε P. IV, 105. τυτῆ ἴκεο βῆσσαν ταρῆς
 IX, 53. ἴκεο Δωρίδα νῆσον Ἀγῶων N. III, 3.
 ἔλαυνον ἴκετ' ἐκ Πυθῶνος O. VI, 48. χρο-
 νῶ ἴκετο P. IV, 79. ἀνὶ ἡμίονοις καὶ ἀπῆγα
 προτροπέδα ἴκετο σπεύδων P. IV, 95. ἴκετο

- N. I, 53. ἴκει' ἐς κείνου γενεάν N. X, 14. ἴκοτο πέτρων O. VI, 64. ἴκοτο Θήρανδε P. V, 75. πλαγχθέντες εἰς Ἐφύραν ἴκοτο N. VII, 37. ἴκοιμαν γαίαν P. IV, 118. ἐς αἴταν σπεύδεν ἰκίσθαι N. IX, 21. πρὶν τέλος ἄκρον ἰκίσθαι I. III, 50. ἐς ἐστίαν ἰκομένους O. I, 10.
- ἰκέτας. ἰκέτας σέθεν ἔρχομαι O. V, 19. ἰκέτας γοργάτων ἄπτοιμαί N. VII, 13.
- ἰκετεύω σε F. 74, 6.
- ἰκω. Θεμιστίων ἰκεις ὄστ' αἰεῖδεν O. V, 9. Ψαύμιος ἴκει (κῆμος) ὀχέων O. IV, 11. ἴκεν Μιδεαθὲν στρατῶν ἑλαϊτῶν O. XI, 69. ταχέως ἴκον P. IV, 126. ἴκων Πέλοπος παρὰ σταθμῶν O. V, 9. Θάμεν ἴκων χρόνῳ ἐν Ἀντικλεις P. XI, 32. ποτὶ κοίτον ἰκοντα P. II, 36. πατρὶ ἴκοντι νεότητος τὸ πάλιν ἦδη O. XI, 91.
- ἴλα. εἴρητος ἴλα δίκονται N. V, 35.
- ἴλιος ἀντιθέουιν O. III, 36. ἴλιος δέξαι P. XII, 4.
- ἰλιόσκωμι. ρικόντεσιν ἰλιόσκωμι O. VII, 9.
- * ἴλιος O. XI, 18.
- * Ἰλιάδας (Ἰλιάδης) O. IX, 120.
- * Ἰλιον. Ἰλίω O. VIII, 32.
- * Ἰλος. Ἰλιον πόλιν N. VII, 30.
- ἰμάς. χεῖρας ἰμάτι δεθείς N. VI, 36.
- * Ἰμίρα. Ἰμίραν ἐφρουθενία O. XII, 2.
- * Ἰμερας. ἰκτὴν Ἰμίρα P. I, 79.
- ἰμερούς. ἰμεροσάτων ἔργος F. 58, 2 str.
- ἰμερος. τῶν τιν γλυκὺς ἰμερος ἔσχειν O. III, 35. διαμέντα φρενας ἰμερῶ O. I, 41.
- ἰμερός. λέχος ἰμερόν P. III, 99. δόξαν ἰμερτῶν P. IX, 78. ἰμερταῖς αὐδαῖς O. VI, 7.
- ἴνα O. I, 95. VIII, 2. IX, 45. P. IV, 103. IX, 58. 71. N. III, 13. IV, 57. VII, 42.
- * Ἰνώ P. XI, 2. Ἰνοῖ O. II, 33.
- * Ἰτίονα P. II, 21.
- ἰοβόστρυχος. παῖδ' ἰοβόστρυχον Ἐυάδων O. VI, 30. ἰοβόστρυχοισι Μοῖσαις I. VI, 23.
- ἰογλέαμος (Ἀφροδίτη) F. 113.
- ἰοδιτῶν στεγάνων F. 45, 6.
- * Ἰόλαος I. IV, 35. Ἰολάου O. IX, 105. I. I, 16. Ἰόλαον P. IX, 82. XI, 60. I. VI, 9. Ἰόλη N. III, 36. F. 80.
- * Ἰόνιος. Ἰονίους ἄλός N. VII, 65. Ἰόνιον πόρον N. IV, 53. Ἰονίαν θάλασσαν P. III, 68.
- ἰον. ἴων ἔινθαῖσι καὶ πωμποφύροις ἀκτίσι O. VI, 55. ἴων γόβαι F. 46, 16.
- ἰός. ἰὼ μελισσᾶν ἀμμερεῖ O. VI, 47.
- ἰοπλοκάμων Μοισᾶν P. I, 1.
- ἰοστήφανοι Ἀθῶνα F. 46.
- ἰοχέιυρι παρθένος N. I, 17.
- ἴπος. ἴπον ἀνεμόσσαν Τυφῶνος O. IV, 3.
- ἴππαιχος. λιόν ἴππαιχμον N. I, 17.
- * Ἰππαιρις O. V, 12.
- ἰππάχρον Ποσειδάωνος P. IV, 45.
- ἴππειος. φίλτρον ἴππειον O. XIII, 65. ἴππειος ἔντεσιν O. XIII, 20. χαλκίους ὄπλοισιν ἴππειοῖς τε σὺν ἔντεσιν N. IX, 22.
- ἰππειῶν Νομάδων P. IX, 127.
- ἴππιος. ἴππιῶ νόμῳ O. I, 101. * Ἰππία Ἀθάνα O. XIII, 79. ἴππιαν ἔσοδον P. VI, 50. σθένος ἴππιον P. II, 12. ἴππιον Ἄργος I. VI, 11. ἴππιῶν ἄθλων N. IX, 9.
- * Ἰπποδάμεια. Ἰπποδαμείας O. IX, 11. Ἰπποδαμείαν O. I, 70.
- ἴπποδαμος. ἴπποδαμῶν Λαπαῶν F. 177. ἦραως ἴπποδαμους N. IV, 29.
- ἴπποδρομία. κῆδος ἴπποδρομίας P. IV, 67. ἴπποδρομῖα κρατέων I. III, 13.
- ἴπποδρομῖος. ἀρμάτων ἴπποδρομῖον εὐεργέταν I. I, 54.
- * Ἰπποκλέας. Ἰπποκλέα P. X, 5. Ἰπποκλείαν P. X, 57.
- ἴπποκροτος. ἴπποκροτον σκυρωτῶν ὀδόν P. IV, 92.
- * Ἰππολύτα N. V, 26. Ἰππολύτας N. IV, 57.
- ἴππομητις. Ἰόλαον ἴππομητιν I. VI, 9.
- ἴππος. ἐφ' ἀρμῆσιν ἴππος F. 258. ἴππος ἄρμ' ἐπίδα P. VI, 32. ἀγάνωρος ἴππου θάσσον O. IX, 25. ἴππον πτερόετι O. XIII, 87. νεκρὸν ἴππον F. 217. φιάλαισιν, ἃς ἴπποι κησάμεναι Χρομίῳ πέμψαν N. IX, 52. ἐριζόμεναι ἐν ἀρμασὶν ἴπποι I. IV, 5. ἀκαμαντοπόδων ἴππων ἄτων O. III, 4. δρόμου ἴππων O. III, 36. τροφαῖς ἴππων O. IV, 16. πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἴππων O. VII, 71. ἀνδρῶν ἴππων τε σιδαροχαρμῶν τροφοί P. II, 2. ἀλλοποτόων ἴππων N. I, 6. F. 242. ἴππων θοῶν F. 59. δαπάνα ἴππων I. III, 47. χρυσάισιν ἀν' ἴπποις O. I, 41. ἴπποις ἡμίμοις τε O. V, 7. Ποσειδανίωσιν ἴπποις O. V, 21. ἀν' ἴπποις χρυσάισι O. VIII, 51. ἀν' ἴπποισι τετρασίαν O. XI, 72. ἴπποις κλετῶν P. I, 37. ἴπποισι Μαυρηγίδεσσιν P. II, 45. εὐχὸς ἴπποις ἐλῶν P. V, 21. κρηπίδ' εὐδαῶν ἴπποισι βαλέσθαι P. VII, 4. σὺν ἴπποις P. XI, 48. ἴπποις I. I, 62. ἴπποισι νίκαν I. II, 13. χρυσάισιν ἴπποις F. 6. ἴπποις θοαῖς F. 74, 7. ἴπποις τέφρονται F. 95, 4. πτεροῖσιν ἀκάμαντας ἴππους O. I, 87. τιν καὶ φαιδίμας ἴππους O. VI, 14. ἴππους θοαῖς P. IV, 17. ἄμ' ἴπποις N. IX, 25. παρα πεζοβούσις ἴπποις τε ραῶν τ' ἐν μάχαις N. IX, 34.
- ἴπποσά. Λατοῦς ἴπποσά θυγάτηρ O. III, 27.
- ἴπποσάς. ἴπποσάς Ἰόλαος I. IV, 35. ἴπποσάεισιν ἀνδρεσσιν P. II, 65.
- ἴπποταῖς λαοῖς P. IV, 153.
- ἴπποτροφία. ἴπποτροφίης ρομῶν I. II, 38.
- ἴπποτρόφος. ἴπποτρόφον ἄστυ N. X, 41. ἴπποτρόφοι ἐγένοντο I. III, 32.
- ἴπποχαρμαν βυσιλῆα O. I, 23.
- * Ἰρασα. Ἰρασα πρὸς πόλιν P. IX, 110.
- ἴρεα, ἴρός v. ἴερευ, ἴρός.
- ἴς. Τροίης ἴνας ἐκταμῶν I. VII, 53.

IN PINDARI CARMINIBUS.

ἴσαμ. οἶμον ἴσαμ P. IV, 243. ἔργους ἔσοπτρον ἴσαμεν N. VII, 14. ἴσθι νῦν, κελადῆσω O. X, 11. ἴσθι, ἐπαύροε N. V, 43. ἴτω ἔχων O. VI, 8. ἴτω σαφές I. VI, 27. ἴτω λαχῶν N. IX, 45. κηφάλαια λόγων ἴστε P. IV, 117. ἴστε Κλειωνύμου δόξαν I. III, 15. ἴστε Αἰάντος ἀλκάν I. III, 53. πάντα ἴσαντι νόω P. III, 29.

* Ἰσθμιάς. Ἰσθμιάδος νίκας I. VII, 4. Ἰσθμιάδων ἄωνον N. VII, 9. ἐν Ἰσθμιάδεσσιν O. XIII, 32.

* Ἰσθμῖος. Ἰσθμῖον Ποτειδάνας O. XIII, 4. Ἰσθμῖον νάπος I. VII, 63. Ἰσθμῖαν νίκαν I. II, 13. Ἰσθμῖοις I. III, 30. Ἰσθμῖασι μίτραις O. IX, 90.

* Ἰσθμός. Ἰσθμοῦ δεῖραδα I. I, 9. ἐν βύσσαισιν Ἰσθμοῦ I. III, 11. Ἰσθμοῦ δεσπότη I. V, 4. Ἰσθμοῦ δεσπότης F. 87, 7. ἀπ' Ἰσθμοῦ I. V, 58. κλεινῆ ἐν Ἰσθμῷ O. VII, 81. ἐπ' Ἰσθμῷ ποτιῆ O. VIII, 43. Ἰσθμῷ ζαθεῖα I. I, 32. ἐν Ἰσθμῷ I. IV, 19. κλειτῶν Ἰσθμῶν Δωριῶν N. V, 37. Ἰσθμοῖ O. II, 55. XII, 20. XIII, 94. P. VII, 13. VIII, 39. N. IV, 75. VI, 19. X, 26. I. VI, 21.

* Ἰσμήριος. Ἰσμήριον ὀνύμαζεν (θησαυρόν) P. XI, 6.

* Ἰσμηρός. Ἰσμηροῦ ἐπ' ὄχθαισι N. IX, 22. παρ' Ἰσμηροῦ ῥοάν N. XI, 35. F. 5.

ἰσοδαιμων. βασιλευσιν ἰσοδαιμονα φάτα N. IV, 84. ἰσοδενδρον τέκμαρ αἰῶνος F. 146.

ἰσος. πάντες ἴσα νεόμεν F. 239, 3. ἴσον ὑποτρέσσασι F. 246. ἴσον — ἴσα O. II, 67. χεῖρες καὶ ἦτορ ἴσον O. IV, 27. ἴσον τερπνόν ἔσεται οὐδεν O. VIII, 53. δελφῖνι ἴσον τύχος N. VI, 68. πάντων ἀποδύσσασθαι ἴσον N. X, 86. πλοῦτῶ ἴσον ἀνθος N. XI, 41. οὐρεῖ ἴσον I. V, 30. ἴσα ἀνέμοις N. III, 43. ἐπὶ ἴσα N. VII, 5.

ἰστημι. ἀποικίαν ὀρθῶν ἕστασας ἐπὶ σφρηῷ Λυκεδαιμονίων I. VI, 13. Ὀλυμπιάδα ἕστασεν O. II, 3. ἕστασεν ὀρθοῦς P. III, 53. ἕστασεν ἑορτῶν O. XI, 60. ἕστασεν χορόν P. IX, 118. ποτὶ γραμμῆ αὐτὰν στάσεν P. IX, 122. ἕστασεν ὀρθῶν καρδίαν P. III, 96. ἀμπνοῶν ἕστασεν P. IV, 199. στάσομαι N. V, 16. ἕναντα στάθεν N. X, 66. ἐστάθη πειρώμενος ἐν ἀγορῇ P. IV, 84. σταθεῖς θαύμαινε O. III, 34. ἀμφὶ Πύλον σταθεῖς O. IX, 33. ἐν θυρέτροις σταθεῖς I. VI, 7. ἕσταν ἐπὶ θύραις N. I, 19. ἕστα σὺν Ἀχιλλεῖ μόνος O. IX, 76. ἕσταν θάμβει μυχθεῖς N. I, 55. σκοπιαῖσιν ὑπερῆστα F. 70, 2. παρὰ πυρᾶν στάν I. VII, 53. παρ' ἀνδρῶν στάμεν χρῆ P. IV, 2. παρ βωμόν στάντες N. V, 11. ἐν ὀνύμῳ λέοντος στάντα I. V, 35. ἐπ' αὐτὰς βαθυμῖδος ἕσταστα N. V, 2. ἕσταμαι ποσσὶ κοῦφοις N. VIII, 19. λυτρον Γλαπολέμῳ ἕσταται O. VII, 73.

ἰστίον. ἐξίει ἰστίον ἀνεμόεν P. I, 92. πνεύσαις ὑπέσται' ἰστίον I. II, 4. λαὸ ἰστίων P. IV, 293. ἀνὰ ἰστίον V, 51.

* ἰστός. ἰστίων παλιμβύμους ὁδοῦς P

* Ἰστροῖος. γυῖαν Ἰστροῖαν O. III, 27.

* Ἰστρος. Ἰστρον ἀπὸ σκιαρῶν πυγῶν ἐς Ἰστρον O. VIII, 47.

* Ἰσχυς. Ἰσχυος Λίλατιδα P. III, 31. ἰσχυς. ἀκμαὶ ἰσχυός O. I, 96. ἰσχυ N. VI, 64. ἰσχυός ἀνδρῶν ἀμίλλ 12. ἰσχυός ἔργον I. III, 86. κατ' ἰσχύ N. XI, 31. ἰσχυν πτανόν I ἰσχύω. ἀνήρ ὑπὲρ ἀνδρός ἰσχύει F. 3. τι ὑπὲρ τὰς ἀδελφάς F. 13.

ἰσχω. ἰσχει φθόνον P. IX, 29. αἰετ' ἰσχει I. III, 65.

ἰσώννμος. μάρτως ἐκάλεσέ μιν ἰσώννμος O. IX, 69.

* Ἰφίγεία σφαχθεῖσα P. XI, 22.

* Ἰφικλής. Ἰφικλῆος I. I, 30. Ἰφικλέος * Ἰφικλείδας P. XI, 59.

* Ἰφιμεδίας P. IV, 89.

* Ἰφίων O. VIII, 81.

ἰῦγξ. ἰῦγγι ἔλκομαι ἦτορ N. IV, 35. ἰῦγγα ζεύξαιω P. IV, 214.

ἰῦξω. ἰῦξεν ἀφωνήτω περ' ἄχει P. IV, ἰχθὺν παιδοφάγον F. 143.

ἰχνέω. παλαιωμῆτεσσιν ἰχνέων P. III, ἰχνος. ἐμβέβακεν ἰχνεσσιν πατρός P. X, σιν ἐν Πραξιδάμαντος πόδα νέμων

* Ἰωλκός v. Ἰαωλκός.

K.

* Καδμείος. Καδμῆοι N. IV, 21. K IX, 86. N. I, 51. VIII, 51. 6. Δμείων I. III, 71. γυναικῶν K 45, 11.

* Κάδμος O. II, 86. F. 8. Κάδμοιο Κάδμον P. VIII, 49. XI, 1. I. I. Κάδμω P. III, 88. Κάδμον F. 3. καδόμενοι O. VI, 47.

κάδος. τοῦτο κάδος ἔχων O. I, 107. τιμάσαις O. VII, 5. κάδος ὡσεὶ δνοφερὸν θηκόμενοι P. IV, 112. ἄλλοτριον ἀπήμων N. I, 54. μὴ ράπευε I. VII, 7.

κάξω. ὤμον ἐλέφαντι κεκαδμένον O. I καθαίρειν. ἀμπνοῶν στέργων κάθελεν μὴ καθέλοι μιν αἰῶν O. IX, 64. θελών (εὐχος) O. XI, 66.

καθαρός. καθαρὸν φέγγος P. IX, 93. ἀμέρας σέλας F. 106, 3. καθαί O. I, 26. ἐν καθαρῷ O. XI, 47. μεν χρωσὸν καθαρῷ βασάνῳ F. 8. θαρῶ σκάπτω O. VI, 93. φάει O. VI, 4. καθαρῶ γυνῶν O. IV, 3. θα καθαρῶ O. VI, 23. ἀρετῆ

- καλὰ φέροντα P. IX, 99. καλὰ μελπόμενος N. I, 20. καλὰ αὐτῆ N. X, 5. καλλιόνα θιά-
 γατος P. XI, 57. κάλλιον φέροντι P. V, 12.
 κάλλιον ἐνόστησε N. XI, 26. τί κάλλιον F.
 59. τελευταὶ καλλιόνας F. 75, 3. κάλλιστος
 χορός N. V, 23. καλλίστα Θεῶν N. X, 13.
 καλλίστα δρόσω I. V, 60. καλλίσταν πόλιν
 P. IX, 71. φάρμακον κάλλιστον P. IV, 137.
 μάμα κάλλιστον O. III, 16. ἔδνον κάλλιστον
 O. IX, 11. γόνον κάλλιστον P. IV, 123.
 Ἰσθμιάδων κάλλιστον ἄσπον N. II, 9. ἄλβον
 κάλλιστον I. III, 76. προοίμιον κάλλιστον P.
 VII, 1. κάλλιστα πόλιων P. XII, 1. κάλλι-
 στα φέσσις O. IX, 101. ἔργα κάλλιστα O.
 XIII, 38. καλλιόταις ἀουδαίς F. 86, 1.
- κάλλις. ἀργυρέαν καταθηκαμένα κάλιδα O.
 VI, 40.
- καλύπτω. χθονὶ γυῖα καλύψαμι N. VIII, 28. αἰ-
 δῶ καλύψαι P. IV, 146. καλύψαι ἀμάχανον
 ἀλλοτριῖς γλώσσαις P. XI, 26. ἐσλὸν μὴ χα-
 μαὶ σιγῆ καλύψαι N. IX, 7. καλύψαι ἀμέ-
 ρας σέλας F. 106, 3. ἔργον κινδύνω κεκα-
 λυμένον O. V, 16.
- * Καμάρινα. Καμαρίνα O. IV, 13. Καμάρινα
 O. V, 4.
- κάματος. ἀνευ καμάτου P. XII, 28. ἐν πόνῳ κα-
 μάτου μεταλαμβάνει N. X, 79. δυσπενθεῖ
 σὶν καμάτῳ P. XII, 10. πεδὰ μέγαν κάμα-
 τον P. V, 47. νόδονον κάματος θῆκε N.
 VIII, 50. καμάτων ἐκτός O. VI, 103. κα-
 μάτων ἐπίλασιν P. I, 46. πολεμίων καμάτων
 ἐξ ἀμαχάνων P. II, 19. ἐκ προτέρων μετα-
 μειψόμενοι καμάτων P. III, 96. μεγάλων κα-
 μάτων P. III, 96. μεγάλων καμάτων ποιῶν
 λαχόντα N. I, 69. λύτρον καμάτων I. VII, 2.
- καματώδης. καματώδεων πλαγᾶν N. III, 17. κα-
 ματωδεις μέριμναι F. 239, 1.
- * Καμβύσης F. 195.
- * Κάμειρος. Κάμειρον O. VII, 73.
- κάμνω. μὴ κάμνε λίαν δαπάναις P. I, 90. ταῖσι
 Μῆδειοι κάμω P. I, 78. τοῦτο πράσσω μὴ
 κάμω O. VIII, 29. καμῶν προτέρα πάθια
 P. VIII, 50. καμόντες πολλά θυμῷ O. II, 9.
 πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων P. I, 80.
- κάμπτω. ὑψιφρόνων τιν' ἔκαμψε βροτῶν P. II, 51.
 καμπύλον δίφρον I. III, 47.
- καναχαὶ αὐλῶν P. X, 39.
- καναχηδᾶ. Λυδῖαν μίτραν καναχηδᾶ πεποικιλμέ-
 ναν N. VIII, 15.
- κάπετον v. καταπίπτω.
- καπνός. καπνός ἀνακικνέει F. 134. ῥόον καπνοῦ
 προχέοντι P. I, 22. ὕδωρ καπνῷ φέροντι ἀν-
 τίον N. I, 24. κρισσάντι καπνῷ I. III, 34.
 λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν O. VIII, 36. λευ-
 κανδέα σίματ' ἐπίλαναν καπνόν N. IX, 23.
- καπνώ. καπνωθεῖσαν πάτραν P. V, 111.
- κάπης. τούτων (δενδρόν) γυμνός κάπης O. III,
 25. ἐξαιρετον Χαρίτων κάπον νέμομαι O. IX,
29. γλυκὺν ἀμφὶ κάπον Ἀφροδίτας P. V,
 24. Διὸς ἔσοχον ποτὶ κάπον P. IX, 55.
- κάπρος. κάπρους ἔναιος N. III, 45. κάπρω φέ-
 ρον βουλεύοντα F. 258. ποιμῖνα κάπρων
 F. 262.
- κάρα. ποικίλον κάρα δρακόντων φόβαιοι P. X, 46.
 ὄρθῳ ἀντεινευ κάρα N. I, 43. λευκωθεῖς
 κάρα μύθροις I. III, 87.
- καρδία, κραδία. ἀπήμων κραδία κάδος ἀμφ' ἄλ-
 λοτριον N. I, 54. καρδία γελαεῖ O. V, 2.
 ἐξ καρδία ἐπέπαξεν ἔλκος P. II, 92. καρδίᾳ
 κῶτον ἐνέλαση P. VIII, 9. Φρασεῖα πνέων
 καρδίᾳ P. X, 44. οὐδ' ἀμόχθῳ καρδίᾳ προσ-
 φέρον τόλμαν N. X, 30. σὶν ἀτρώτῳ κρα-
 δίᾳ N. XI, 10. καρδία ταρβῆ F. 76. ἐξ
 ἀδάμαντος κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν F.
 83, 4 str. ἐλπίς καρδίαν ἀτάλλουσα F. 233.
 μέλαιναν καρδίαν F. 247. ἰαίνει καρδίαν P.
 I, 11. ἔστασαν ὄρθῳν καρδίαν P. III, 96.
 ἐν καρδίαις ἀνδρῶν σοφίσματ' ἔβαλον O.
 XIII, 16.
- * Καρνειάδας. Καρνειάδα P. IX, 73.
- * Καρνήιος. Ἀπολλὸν Καρνήϊε P. V, 80.
- καρταλιμῶν γενύων P. XII, 20.
- καρπός. καρπός ἐλαίας N. X, 35. ἐπέων καρπός
 οὐ κατέφθινε I. VII, 45. καρποῦ φθίσιν F.
 74, 8. Διονύσιου καρπῷ κεν εἶη κέντρον F.
 89, 3. μαλθακῆς ὄρας ἀπὸ καρπὸν δρέπε-
 σθαι F. 87, 6. σοφίας καρπὸν F. 227. κα-
 κόφρονα πραπίδων καρπὸν F. 230. καρπὸν
 ἔμβασι λάβει O. VI, 58. καρπὸν ἤβης ἀπο-
 δρέψαι P. IX, 114. γλυκὺν καρπὸν φρενός
 O. VII, 8. φρενῶν καρπὸν ἀμώμωτον P. II,
 74. φρενῶν καρπὸν N. X, 12. ἄρουραι καρ-
 πὸν ἔδωκαν N. XI, 39. χρυσέους καρποῖς βέ-
 βριθεν F. 95, 3.
- καρποφόρος. καρποφόρον Λιβύας P. IV, 6. καρ-
 ποφόροις ἀρούραισιν N. VI, 9.
- * Κάρρωτος P. V, 26.
- καρταλοδ' αὐερούη O. XIII, 78.
- καρτεριλῆμαν Ἀμφιτροωνιάδων I. V, 35.
- καρτερόβρονον Κρονίδα F. 127, 2.
- καρτερός, κρατερός. καρτερός Βελλεροφόντας O.
 XIII, 81. καρτερός ὄρκος P. IV, 166. καρ-
 τερός Αἴας N. VII, 26. καρτερός ἀλαλᾶς I.
 VI, 10. καρτερόν λίθον O. I, 57. καρ-
 τερόν ἀνδρα P. IV, 239. καρτεράν μερίμναν
 I. VII, 13. Οἰνεῖσαι κρατεροί I. IV, 34. χει-
 ρῶν κρατερῶν P. XI, 18. κρατεροῖς αἰλοῖς P.
 IV, 71. καρτερώτατον βέλος O. I, 112.
- καρτύνω. βίλεα καρτύνειν χερσίν O. XIII, 91.
- κάρυξ. κάρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγγέλλον P. I, 32. ἀ-
 ἔδλων κάρυξ ἐτόμιος N. IV, 74. βού κάρυ-
 κος Ἰσλοῦ O. XIII, 96. κάρυξ Ἀφροδίτας φι-
 λοτύτων N. VIII, 1. Θεῶν κάρυκα O. VI, 78.
 κάρυκας ὄραν ἀνέγων I. II, 23. ἄρκειν κάρυ-
 κας P. IV, 170.
- καρύσω. ὄν πατέρ' ἐκάρυξε καὶ τὰν νέοικον

- ἔδραν O. V, 8. κάρυξεν αὐτοῖς ἐμβάλειν κού-
παισι P. IV, 200. κάρυξε Θήβων I. III, 12.
ἄρμα καρύσεια κικῆν I. III, 43.
καρχασίον. πρὸς ζυγὸν καρχασίον N. V, 51.
κασιγνήτα. πέμφεν κασιγνήταν P. III, 32. Ἄλλου
κασιγνήτα N. I, 4. Ζηρός κασιγνήτα N. XI,
2. Ἐννομία κασιγνήται τε O. XIII, 6. τρι-
τον κασιγνήτῶν μέρος P. XII, 11. Κλωθῶ
κασιγνήτας τε I. V, 15.
κασιγνήτος. κασιγνήτου Πολυδεύκης N. X, 50.
κασιγνήτου πέρι N. X, 85. διδύμῳ σὺν κα-
σιγνήτῳ N. I, 36. κασιγνήτον νόθον O. VII,
27. κασιγνήτοι ἀμφοτέρω P. IV, 124.
• Κισσάνορα P. XI, 20.
* Κασταλία. ὕδατι Κασταλίας P. V, 31. παρὰ
Κασταλίᾳ O. VII, 17. N. VI, 38. XI, 24.
ἐν Κασταλίᾳ O. IX, 19. ἐπὶ Κασταλίᾳ P.
IV, 163. Παργασοῦ κρᾶναν Κασταλίαν P.
I, 39.
* Καστόρειος. τὸ Καστόρειον P. II, 69. Καστο-
ρεῖῳ ἕμῳ I. I, 16.
* Κάστωρ. ἱκῆτι χρυσαοράτου Κάστωρος P. V, 9.
Κάστωρος Ζιάν P. XI, 61. Κάστωρος N. X,
49 59. χαλκομίτρα Κάστωρος N. X, 90.
Κάστωρος αἰχμῶ I. IV, 37.
κατά cum genit. O. II, 65. IX, 93. P. XI, 38.
cum accus. O. I, 116. VI, 71. VII, 36.
IX, 30. XI, 107. XIII, 108. P. I, 19. 72.
II, 34. 67. III, 109. IV, 107. 125. 247. VIII,
71. VIII, 90. X, 26. N. II, 7. III, 16. IX,
19. X, 17. I. II, 22. III, 29. 56. V, 7. F. 6.
F. 88, 1. str. F. 95, 6. F. 112. F. 151, 1.
F. 236. F. 206, 5. κἄν νόμον O. VIII, 78.
a verbo seiunctum O. I, 49. VI. 14. VIII,
19. F. 157.
καταβαίνω. ἄλλον ἐπὶ χειρῶν μέτρῳ καταβαίνει
P. VIII, 82. κατέβαινε νόστου τέλος N. III,
24. ἐπ' ἀμφοτέρων σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν
O. VII, 13. κατέβαν ἄγων P. III, 73. εἰς
Ἄϊδα δόμον κατέβη P. III, 11. ἐς Ἰουλιόν
κατέβη P. IV, 183. οὐποτ' ἀποκεῖ κατέβη
ποδὶ N. III, 40. ἐν φάει καταβαίνειν N. IV,
38. Ἀλφειῷ μέσσω καταβῆς O. VI, 58. πρῶ-
ραθεν καταβῆς P. IV, 22. χυμίδις καταβῆς
ἀφ' ἀρμάτων N. VI, 53. Πύθιον ναὸν κα-
ταβάντα P. IV, 55. Παργασοῦ καταβάντε
O. IX, 46. ἐπὶ στάδιον καταβάντες P. XI, 49.
καταβολῆν ἀγῶνων πρώταν δέδεκται N. II, 4.
καταβρέχω. κούχημι καταβρέχε σιγῆ I. IV, 57.
μέλιτι πόλιν καταβρέχον O. XI, 103.
κατάγω. σώματα κατάγει κοίλαν πρὸς ἀγυιάν O.
IX, 36.
καταζευγνύω. ἐν ἄρματα καταζευγνύη σθένος ἕπ-
τιον P. II, 11.
καταιθύσσω. καταιθύσσει ἐστίαν P. V, 11. ἄπαν
νότον καταιθύσσον P. IV, 83.
καταινέω. καταινήσαν γάμον μίξαι P. IV, 222.
καταισχύνω. ἄμὸν καταίσχυνε χρεῖος O. XI, 8.
κατάκειμαι. ἀρετῆ κατέκειται πᾶσαν δαγάν I. I,
41. τόθι πρόνες κατέκεινται N. IV, 52.
κατακλάω. κατέκλωσε σθένος ἐπέων οὐδέν P.
V, 34.
κατακλύζω. ψῆφον ὅπα κῆμα κατακλύσσει O. XI,
10. χθόνα κατακλύσαι σθένος ὕδατος λέγοντι
O. IX, 54. γαῖαν κατακλύσασα F. 74, 11.
κατακλινοῦσαν ἐκ δούρατος P. IV, 38.
κατακρήνω. κατεκρήθη ἀγανοῖτατος ἔμμεν F. 116.
κατακρύπτω. οὐ κόρις κατακρύπτει χεῖριν O. VIII,
79. ἐν μεγάρῳ πλούτον κατακρύψαις ἔχειν
N. I, 31.
κατιμάρομαι. Θέτιν κατέμαρπεν ἔγκονητι N. III,
34. κρέσσονα κατιμάρομαι I. III, 53. κατὰ
γατ' αὐτὸν τε καὶ ἴππους ἔμαρπεν O. VI, 14.
κατιμέφομαι. τὸν κατιμεμφθέντ' ἄγαν ἰσχύν
N. XI, 30.
καταμιάνω. μὴ ψεύδεσιν καταμιάνεις P. IV, 100.
κατανεύω. κατένευσέ οἱ χαίταις N. I, 14. κα-
τένευσέ οἱ ἐξ οὐρανοῦ N. V, 34.
καταπαύω. κατπαύει δίκαν N. IX, 15. κατα-
παυομένοισιν F. 59.
καταπέπτω. καταπέπτω ὄλβον O. I, 55.
καταπέφθοι. κατὰ φίλα τέκν' ἔπεφθεν F. 157.
καταπίπτω. κἄπετον O. VIII, 39.
καταπνοά. ἀγῶνων χειμερία καταπνοά P. V, 121.
καταρήφω. οὐδὲ σιγῆ κατερήφη F. 164.
κατάρχω. κατάρχειν πάρα F. 48.
κατατμνω. μαχαίρα τάμον κατά μίλη O. I, 49.
κατατίθημι. εὐδύτομον κατέθηκεν ἔμμεν P. V, 90.
νικῶντι χεῖριν καταθέμεν N. VII, 76. ζῶναν
καταθηκάμενα O. VI, 39. ἐπιγονυῖδιον κα-
θηκόμενοι P. IX, 61.
κατατρέχω. ἄστν κατέδραμεν πρὸς αὐλάν N. IV, 23.
καταστίνω. τοῦτον κατέφανε λόγον N. X, 11.
καταστμιζώ. κατεστμίξεν αὐτὸν καλέισθαι O.
VI, 56.
κατασθίνω. οὐ κατέσθινε καρπὸς ἐπέων I. VII, 46.
κατασφάζω. τὸ σαφρῆς κατέσφρασεν O. XI, 57.
καταφυλλοροῶ. τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν O.
XII, 16.
καταχέω. ἐπὶ οἱ νεφέλαν κρατὶ κατέχευας P. I, 8.
κατελέγγω. Ὀλυμπία Θεόγγητον οὐ κατελέγχεις
P. VIII, 37. ἀνδρῶν ἀρετῶν οὐ κατελέγχει
I. III, 14. τὸν οὐ κατελέγχει I. VII, 65.
κατὰ εἶδος ἐλέγχαν O. VIII, 19.
κατέχω. ἐχθρὰ Φύλιριν κατέχει φάτις παντᾶ P.
I, 96. ἀγλωσσὸν λάθα κατέχει ἐν νεύκει N.
VIII, 24. κατέχει φρασίῳ κόρον I. III, 2.
ὄν φάμαι κατέχοντ' ἀγαθαί O. VII, 10. ἐν
κουλεῷ κατισχόισα ξίφος N. X, 6. φεπαῖσι
κατισχόμενος P. I, 10. μέτρα κελ κατέχων
I. V, 67. κατ' οἶκον ἔχη P. I, 72. Πτώου
κενθμῶνα κατέσχε F. 70, 4.
κατοικέω. Οἰλυμπον κατοικῆσαι N. X, 84.
κάτω. πολλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω κυλίνδοντ' ἐλ-
πίδες O. XII, 6. ματρὸθεν κάτω, τὰ δ'

ὄπερθε πατρός P. II, 48. τοῖσι λάμπει μέ-
 νος ἄλλου κάτω F. 95, 1.
 κατακύρα δεσμοῖσι δίδονται F. 134.
 καυτήρ. καυτήρα ἠλέα νόον P. I, 95.
 καύχα. καύχαις πρόσφορος αἰοδά N. IX, 7.
 καυχήμα. καυχήμα κατάβρεχε σιγῇ I. IV, 57.
 καυχομαι. τὸ καυχῶσθαι παρά καιρόν O. IX, 41.
 καύω. γαίη καυθεῖσα πυρὶ N. X, 35.
 * Καφισίος. Καφισίων ὑδάτων O. XIV, 1.
 * Καφισίος. Καφισίδος ἐν τεμένει P. XII, 27.
 F. 211.
 * Καφισίος. Καφισοῦ παρ' ὄχθαις P. IV, 46.
 καχλάζω. φιάλαν ἔνδον καχλάζουσαν δρόσῳ ἀμπέ-
 λου O. VII, 2.
 κέ, κέν passim.
 κέαρ. ἐμόν κέαρ οὐ ποτε φάσει N. VII, 102.
 ἐμόν κέαρ οὐ γέυεται ὕμνων I. IV, 22. ἀ-
 πήμων κέαρ θεός εἶη P. X, 22. κέαρ ἄλλο-
 τρίας φύσεως F. 251.
 κεδνός. κεδνὴν χάριν συγγόνων O. VIII, 80.
 παρθένον κεδνὴν P. IX, 126. κεδναὶ πόλιον
 κυβερνήσιες P. X, 72. κεδνῶν τοκέων I. I, 5.
 κεδνοὶ πόλιται P. IV, 117. κεδνότατον ἐπι-
 χροῖων I. VII, 23.
 κείθι. βασιλεύων κείθι N. IX, 11.
 κείμαι. κείμαι ὀπισθεν ἀλωπέκων F. 261. σφέ-
 τερα κείται ἐκάστοις F. 152. ἐν Ταρτάρῳ
 κείται P. I, 15. κείται θανάων P. V, 93.
 τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κείται P. VIII, 79.
 ἐν ἀγαθοῖσι κείται κυβερνήσιες P. X, 71. ἐν
 δαπέδοις Πυθίῳσι κείται N. VII, 35. τὴν ἐν
 Ἰσθμῷ ἀρετὰ κείται I. IV, 20. κείτο λόγμῳ
 P. IV, 244. πατροπάτωρ ἔνθα οἱ κείτο P.
 IX, 86. ἐφ' ἔργματι κείτο τέλος I. I, 27.
 κέ μοι F. 199.
 κεινός. κεινός εἶην O. III, 48. κεινὰν παρὰ δι-
 αίταν O. II, 71.
 κείνος. κείνος ἀνήρ O. VI, 7. κείνος O. VI, 80.
 XI, 43. P. IV, 231. IX, 98. N. IV, 85.
 V, 30. VI, 17. VIII, 23. I. VII, 65. κείνα
 κείνος ἔργα εἶποι O. VIII, 62. κείνος ὄρνις
 P. IV, 19. κείνος πλόος P. IV, 210. κεί-
 νος Ἄτλας P. IV, 289. κείνα θεός N. IX,
 36. κείνο Ἀφαιστοῦ ἱρπετόν P. I, 25. κείνο
 κείν' ἄμαρ P. IX, 70. κείνου O. XIII, 73.
 P. IV, 125. N. I, 68. VIII, 10. V, 43. X,
 14. 62. κείνου ἀνδρός N. I, 9. σὺν κείνω
 O. XIII, 84. I. V, 29. κείνω P. III, 35.
 κείνω Λίτνα ἀμφίκειται F. 93. κείνον F. 243.
 κείνον O. I, 104. P. V, 57. κείνον χρόνον
 O. XI, 107. ἀνδρα κείνον P. I, 42. III, 55.
 V, 107. κείνον I. III, 61. κείναν χθόνα
 πνοιᾶς ὄπιθεν Βορέα O. III, 33. πόλιν κεί-
 ναν P. I, 61. κείναν εὐρεῖαν ἀπειρον P. IV,
 48. μετὰ κείνο P. IV, 69. κείνοι P. IX, 123.
 I. I, 17. κείνοι ἄνθρωποι F. 107, 1. κείνα
 O. VI, 25. IX, 30. κείνων O. IX, 57. τὰ
 κείνων P. II, 89. κείνων P. II, 144. N. III, 11.

I. IV, 52. τῶν τε κείνων τε O. VI, 102.
 κείνων λυθέντων F. 10. κείνων ψυχᾶς F. 98,
 2. κείνοις O. VII, 49. N. V, 22. κείνοισιν
 P. IV, 105. 134. κείνους O. XI, 31. κεί-
 νους P. II, 8. ἐκείνος O. II, 109. ὄλιθιος
 ὅστις ἰδῶν ἐκείνα F. 102.
 κείρω. ἐκ λεγέων κείραι πολὺν P. IX, 38. πλό-
 καμοὶ κερθέντες P. IV, 82.
 κελαιδενός. κελαιδενᾶς ὕβριος I. III, 26. ἐπέων
 κελαιδενῶν P. III, 113. Χαρίτων κελαιδενῶν
 P. IX, 92.
 κελαιδέω. κελαιδέοντι φᾶμαι Κυπρίων P. II, 15.
 κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ κελαιδέω O. X, 14. τίνα
 κελαιδίσσομεν O. II, 2. Θέμιον κελαιδέετε P.
 XI, 10. ὕμνον κελαιδέσει N. IV, 16. κελαι-
 δεῖν Κρόνου παῖδα O. I, 9. γλώσσα πολλὰ
 τοξέματα ἔχει περὶ κείνων κελαιδέειν I. IV, 53.
 Ἴριαν κελαιδέσαι O. VI, 88. παρ Δεινομένει
 κελαιδέσαι ποιῶν τεθρίππων P. I, 58. ἀρε-
 τῶν κελαιδέσαι σὺν Χαρίτεσσιν N. IX, 54.
 ἀρμάτων εὐεργέταν ἵπποδρόμιον κελαιδέσαι I.
 I, 54. μνάμα πυγμαίου κελαιδέσαι I. VII,
 63. ἀμφ' ἀρετῆ κελαιδέων P. II, 63. ὕμνος
 ὅπλιν νέων χάριμα κελαιδέων N. III, 63. κελαι-
 δησόμεθα βροντῶν Διός O. XI, 83.
 κελαιδέτης. γλώσσαν κελαιδέτην N. IV, 86.
 κελαιδος. αὐτομάτῳ κελαιδῶ P. IV, 60. νόμων
 ἀκούοντες θεόδοματον κελαιδῶν F. 169. κελαι-
 δον ἀγνύμενον διὰ στομάτων F. 238.
 κελαινεγχεῖ Ἄρει N. X, 84.
 κελαινεφής. κελαινεφῶν πεδίων P. IV, 52. κελαι-
 νεφεὶ σκότει καλύψαι ἄμερας σέλας F. 106, 3.
 κελαινώπιν νεφέλαν P. I, 7.
 κελαινώψ. κελαινώπεσσι Κόλχοις P. IV, 212.
 κέλευθος. οὐ προσάντης ἂ κέλευθος γίγνεται I. II,
 33. ἔστι μοι μυρία κέλευθος I. III, 19. κέ-
 λευθος εὐθεῖα F. 75, 2. φείσασθαι κελει-
 θου N. IX, 20. κελεύθῳ ἐν καθαρίῳ O. VI,
 23. ἄλος βαθεῖαν κέλευθον ἀνοίγων P. V,
 88. ὄρθῶν κέλευθον ἰών P. XI, 39. ἔργων
 κέλευθον ἂν καθαρῶν I. IV, 25. κέλευθον
 Δωρίαν ὕμνων F. 201. ἔργα κέλευθοι φέ-
 ρον O. VII, 52. μυρία ἔργων καλῶν τέ-
 τμηθ' ἐκατόμπεδοι ἐν σχερῶ κέλευθοι I. V,
 21. πότον κέλευθους ἐκάλει P. IV, 195.
 πύσας κέλευθους οἶσθα P. IX, 46. κελει-
 θοὺς ἀπλόαις ζωᾶς N. VIII, 35.
 κελεύω. εἴ με κελεύεις στάλαν θέμεν N. IV, 80.
 ἐκέλευσεν ἥρωϊ δόμεν βρέφος O. VI, 32. χρη-
 στήριον θεῖσθαι κέλευσεν O. VI, 70. ἐκέλευ-
 σεν Λύκωιν χείρας ἀντίταιν O. VII, 64. ἐκέ-
 λυσεν διακρίναι P. IX, 119.
 κέλομαι. κέλεται ἐὰν ψυχὴν κομίζει ἐλθόντας P.
 IV, 159. Σίσυφον κέλοντο F. 1, 1. πιθέ-
 σθαι κεληματοῦ μιν O. XIII, 77. τὸν κελή-
 σατο ἀρξῆαι I. V, 35.
 κενεός. γλώμιν κενεῶν N. IV, 40. κενεῶν ἐπί-

- δων N. VIII, 96. παλαιμονεὶ κενεά P. II, 61. κενεά πνεύσαις O. XI, 97.
- κενεόφρονες αὐχαι N. XI, 29.
- κεντέω. στρωμνὰ νῶτον κεντεῖ P. I, 28.
- * Κένταυρος. Κένταυρος ζυμετής P. IX, 39. Κένταυρου κοῦραι P. IV, 103. Μίγνητι Κένταυρῷ P. III, 45. ὀνόμαζε Κένταυρον P. II, 44. Κρονίδην Κένταυρον N. III, 46.
- κέντρον. ποτὶ κέντρον λακτιζέμεν P. II, 94. ἐμβάλλον φυχὴ κέντρον αἰανές P. IV, 236. κέντρον γλυκερόν F. 89, 3. κέντρον μάχα; ὁ κροαιωτεύων λόγος F. 172, 3.
- κεραΐζω. κεραΐζε θήρας P. IX, 21. κεραΐζεις Τυφῶνα F. 93, 3.
- κεράννυμι. νόσοι οὐτε γήρας κέρχεται ἱερᾷ γενεῇ P. X, 41. ἄρα κερκαμένον O. XI, 109. πλούτον ἀρετῆ κερκαμένον P. V, 2. κερκαμένον ἐξ Διελανίποιο N. XI, 36. κερκαμένα ἐν αἵματι F. 77, 1.
- κέρως. ἴσχατον Νεῖλον κέρως F. 215. ἐξ ἀργυρέων κεράτων πίνοντες F. 147, 3.
- κεραυνός. αἰθῶν κεραυνός P. III, 53. βρόχων κεραυνῷ O. II, 28. κεραυνῷ κρέσσον ἄλλο βέλος I. VII, 34. πῆρ πνεύστος κεραυνῷ F. 112. ἄμαθεν κεραυνῷ P. VIII, 18. κεραυνῷ παμβίβια N. IX, 24. αἰθῶνα κεραυνῶν ἐν ἀπαντι κράτει ἀραρότα O. XI, 87. αἰχματᾶν κεραυνῶν σβεγνυέας ἀνάου πυρός P. I, 5. πυρφόρον πλάξε φολόεντα κεραυνῶν N. X, 71. στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν P. VI, 24.
- κεραυνῶσι. γαῖα κεραυνωθεῖσα Διὸς βέλεσιν N. X, 3.
- κερδαίνω. λόγον ἐκέρδααν I. IV, 29.
- κερδαλέος. κέρδει τί ταῦτο κερδαλέον τελέθει P. II, 73.
- κερδαίων. κερδαίων ἀλάθεια φαίνοισα πρόσωπον N. V, 17.
- κέρδος. κέρδος φίλτατον P. VIII, 13. κέρδει τί κερδαλέον τελέθει P. II, 73. κέρδει δέδεται P. III, 54. οὐδ' ὑπὸ κέρδει βλάβην N. VII, 13. κέρδει κλέπτεται N. IX, 33. κέρδος δόλιον αἰνῆσαι πρὸ δίκας P. IV, 140. κέρδος ὕψιστον δέκεται I. I, 51. κερδαίων μέτρον χρηθρηνέμεν N. XI, 47. εὐτραπέλους κέρδεσι μηδολωθῆς P. I, 92.
- κενθμών. ὄριαν κενθμώνας P. IX, 35.
- κεῦθος. ὑπὸ κεῦθει γαίης N. X, 56.
- κεφαλή. κεφαλῆς βυλεῖν O. I, 53. ὑπὲρ κεφαλῆς Ταντάλου I. VII, 9. τιμᾶν ἐξ κεφαλῆ O. VI, 60. ἐξ κεφαλῆ γέρας O. VII, 67. ἀταρβεῖ νέκος ἀγει κεφαλῆ P. IX, 32. νῆα κεφαλῆ P. XI, 35. Εὐρουσθῆος κεφαλᾶν ἐπραθε P. IX, 83. κεφαλᾶν πολλᾶν νόμον P. XII, 23. παρθενίους ὑπὸ τ' ἀτλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς P. XII, 9. γέρας ἀναπλέκοντι καὶ κεφαλῆς O. II, 82. ἀνδέρουσιν κεφαλῆς F. 217, 3.
- κεφάλαια λόγων P. IV, 116.
- κεχλαδῶς καλλένικος ὁ τριπλῶς κεχλαδῶς O. IX, 2. κεχλαδοντίας ἦθα P. IV, 179. κεχλαδῶν κρόταυα F. 43, 2.
- κῆλυ δέλγει φρένας P. I, 12.
- * Κηληδόνες χρῆσαις F. 25.
- * Κῆρες ὀλβοδρέμμονες F. 245.
- κηρίων μελισσοστευκτων F. 266.
- κηρός ὡς τάκομαι F. 83, 4. antistr.
- κίβδαλος. σὰν κίβδαλον F. 47.
- * Κιδαλίας χεῖρα F. 136.
- κίδαμαι. ὁμα κίδαται κατὰ χῶρον F. 95, 6.
- * Κιδαίρων. πρὸ Κιδαίρωνος μάχην P. I, 77.
- κιδαρῖζω. ποικίλον κιδαρῖζων N. IV, 14.
- κίδυρις. πόρεν κίδυριν P. V, 65.
- κικλήσκω. ἴσσονα κικλήσκων με προσήδα P. IV, 119. ἄντε κικλήσκωιν F. 53, 4. str.
- * Κιλίκιος. Κιλίκιον ἄντρον P. I, 17.
- * Κίλιξ. Τυφῶς Κίλιξ P. VIII, 16.
- κινδυνεύω. ἐν δίκῃ μη κενιδυνευμένον N. V, 14.
- κίνδυνος. ὁ μέγας κίνδυνος O. I, 81. τίς κίνδυνος δήσαν P. IV, 71. ἅπας κίνδυνος N. VIII, 21. κίνδυνῷ κεκολυμένον O. IV, 16. ἐς κίνδυνον βαδῖν ἔμενοι P. IV, 207. ἔκριντας ἀν κίνδυνον αὐτᾶς N. IX, 35.
- κινέω. τὸν αὐτῶν ἐκίνησε μέλος F. 259. κινηθεῖς ἐπέη F. 70.
- κινηθμός. κινηθμὸν ἀμακμάκετον ἐκφυγῆν πειρᾶν P. IV, 208.
- κινητήρ. ὁ γὰς κινητήρ I. III, 37.
- * Κινύρας. ἀμφὶ Κινύρων P. II, 16. Κινύρας N. VIII, 43.
- κίρνημι. ὁ ἐξ οἴκου ποτὶ μῶμον ἔπανος κίρναται F. 174. κρητήρα κίρναμεν μελέων I. V, 3. κόμπον αἰοιδᾷ κίρναμεν I. IV, 27. κίρναμεν ἔρσα N. III, 75.
- * Κίρρας. ἀπὸ Κίρρας P. VII, 16. Κίρρας P. X, 15. ἀγῶνι Κίρρας P. XI, 12. ἐν Κίρρα P. III, 74. Κίρραθεν ἐστεφανωμένον P. VIII, 20.
- κίς κείνον οὐ δάπτει F. 243.
- κισσοδέταν θεόν F. 45, 9.
- κισσοφόρος. ποῖς ὁ κισσοφόρος O. II, 30.
- κισχάνω. ὁ καὶ αἰετὸν κίχεν P. II, 50. κίχε νῶν παλαίουςαν P. IX, 27. ἐκίχεν φρίσσοντα N. XI, 74. βάματι ἐν πρώτῳ κίχον P. III, 43.
- κίων. κίων οὐραγία P. I, 19. Τηοίας ἄμαχον ἀστραβῆ κίονα O. II, 90. ὑπέστως ξένους κίονα διαμονίαν O. VIII, 27. ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες F. 53, 8. antistr. κίωνων ἐπὶ Ἰρακλέος N. III, 20. σὺν δοθαῖς κίονεσιν διαποσύνουσιαν ἐριδομένα P. IV, 267. χρυσίας ὑποστάσαντες προθύρων κίονας O. VI, 2.
- κλάγγω. ἐπὶ οἱ ἐκλαγγε βροντᾶν P. IV, 23.
- κλαῖς. κλαῖδες Πειθοῦς φιλοτάτων P. IX, 40. βουλᾶν πολέμων τε κλαῖδας ὑπερτάτας ἔχουσα P. VIII, 4.
- κλαῖτρον. γλεφάρων ἀδὺ κλαῖτρον P. I, 8.
- κλάρος. κλάρος προσητής N. VI, 65. βῶδῶν κλα-

ρον ἔμμεν Ο. XIII, 60. κλάροισι θεοπροπέων
 ἱεροῖς P. IV, 191.
 κλαροῦ. ἐκλάρωσεν ἕμμε πότμος Ζηρί Ο. VIII, 15.
 * Κλεάνδρος. Κλεάνδρω I. VII, 1. 66.
 κλεῖζω. σὺν ἀρματι κλεῖξεν Ο. I, 110.
 κλεινός. κλεινός οἰκιστὴρ P. I, 31. κλεινὰ Αἴγινα
 F. 4, 1. κλεινὰς Ὀπέοντος Ο. IX, 15. κλει-
 νῶν Ἀκράγατα Ο. III, 2. πόλιν κλεινὰν ἀ-
 ἐθλοῖς P. IX, 72. κλεινὰ Ἀθῆναι F. 46.
 κλεινὰν Στρακοσοῶν Ο. VI, 6. N. 1, 2. κλει-
 ναῖς αἰοδαῖς P. III, 114. κλειναῖς χαρίτεσσιν
 I. II, 19. ἀρεταῖς κλειναῖσιν P. VIII, 24.
 κλεινότερον γάμον P. IX, 116. κλεινὰς Πυ-
 θιάδος P. V, 20. κλειναῖς Πίνδου πτυχαῖς
 P. IX, 15. κλεινότερον μέγαρον P. IV, 280.
 * Κλειτόμαχος. Κλειτομάχοιο P. VIII, 38.
 κλειτός. κλειτὰ γενεά N. VI, 63. κλειτὰς Ἰωλ-
 κοῦ P. IV, 77. κλειτὰν Ἰσθμόν N. V, 37.
 κλειτὰς ἐκατόμβας P. X, 33.
 * Κλειτῶρ N. X, 47.
 * Κλειώ. εὐθρόνον Κλειοῦς N. III, 19.
 * Κλειόδαμος Ο. XIV, 22.
 * Κλεόνικος. Κλεονίκου I. IV, 62. V, 14.
 κλέος. λάμπει οἱ κλέος Ο. I, 23. τὸ κλέος τη-
 λόθεν διδορκε Ο. I, 93. ἦν κλέος βαθύ Ο.
 VII, 53. μέγα τοι κλέος αἰεὶ Ο. VIII, 10.
 ὧν κλέος ἀνθρην αἰχμῆς P. I, 66. τῶν κλέος
 ἐσλὸν ἐκράνθη P. IV, 174. Ἐκτορι κλέος ἀν-
 θρῆται N. IX, 39. κλέος ἐλέσθαι Ο. IX, 109.
 κλέος ἕκατι F. 275. θήξαις φύνη ἀρετῆ ποτὶ
 πελώριον θρῆμασι κλέος Ο. XI, 22. εὐρύ
 κλέος τρέφοντι Ο. XI, 99. κλέος εὐρέσθαι
 θυηλόν P. III, 111. ἦλυθον κελου κατὰ κλέος
 P. IV, 125. ἔμον γαρῶντι ἐπήρατον κλέος
 P. V, 73. ἔγαν κλέος ἐτήτυμον σίνεσω N.
 VII, 63. πασι κλέος μὴ τὸ δύσφαμον προσ-
 ἄψω N. VIII, 36. ποθρινὸν κλέος ἐπραξεν
 I. IV, 9. Πηλέος αἶψι κλέος I. V, 24. ἀστῶν
 γενεῆ κλέος μέγιστον αἰξῶν I. VI, 29.
 κλέπτω. κλέπτει νιν οὐτ' ἔργοις οὐτε βουλαῖς P.
 III, 29. σοφία κλέπτει παράγοισα μύθοις N.
 VII, 23. κλέψεν Μήδειαν P. IV, 250. κλέ-
 πτων θυμῷ δέμμα P. IV, 96. κλέπτοισα θε-
 οῖο γόνον Ο. VI, 36. κλέψαις Ο. I, 60. αἰ-
 δῶς κλέπτεται κέρδει N. IX, 33. ἀστρον ἐν
 ἀμέρᾳ κλεπτόμενον F. 74, 2. κλεπτόμενον μέ-
 λημα Κύπριδος F. 237.
 κλέω. κλείονται ἐν φορμίγγεσσιν I. IV, 29.
 * Κλεωνά. ὑπὸ Κλεωνῶν Ο. XI, 31.
 * Κλεωναῖος. Κλεωναίου ἀγῶνος N. IV, 17. Κλε-
 ωναίων ἀνδρῶν N. X, 42.
 * Κλεωνομίδα I. III, 22.
 * Κλεώνυμος. Κλεωνύμων I. III, 15.
 κλίμαξ. ποτὶ κλίμακα σεμνὰν F. 6.
 κλίμα. Ἀλφειοῦ πόρῳ κλιθεῖς Ο. I, 92. τῷδε μέ-
 λει κλιθεῖς N. IV, 15.
 κλισία. ἀπὸ κλισιᾶν ἄρτο P. IV, 133.
 vol. II. p. II.

κλονέω. ἀφύκτω χειρὶ κλονέων I. VII, 65. δόσσα
 ψάμαθοι κύμασιν κλονέονται P. IX, 49.
 κλόνος. φυμαύχενι σὺν κλόνω F. 224.
 * Κλύμενος Ο. IV, 24.
 * Κλυταμνήστρα P. XI, 17.
 κλυτόκαρπος. κλυτοκάρπων στεφάνων N. IV, 76.
 κλυτόμαντι Πυθῶϊ F. 60, 2.
 κλυτός. κλυτός Ἐρμῆς P. IX, 61. κλυτὰς αἰῶνος
 P. V, 6. κλυτῆ φόρμιγγι I. II, 2. κλυτὰν
 αἶσαν Ο. VI, 102. κλυτὰν δαῖτα Ο. VIII, 52.
 κλυτὰν ματέρα Ο. IX, 21. κλυτὴν ἀγγελίαν
 Ο. XIV, 21. ἵπποις στεφάνοισι τε κλυτὰν
 πόλιν P. I, 37. Νηρέος παῖδα κλυτὰν P. III,
 92. κλυτὰν χέρα P. IX, 37. ἐπικωμῶν ὄπα
 κλυτὰν P. X, 6. ἐπι κλυτὰν πέμπετε χάριν
 F. 45. κλυτὰ Δατοῖ F. 32. κλυτὸν ἔθνος
 Ο. XI, 101. κλυτὸν ἄλλος I. I, 57. εὐανο-
 ρίασι κλυταῖς Ο. V, 20. ὕμνων πτυχῆς κλυ-
 ταῖς Ο. I, 105. Ἀμύκλαις κλυταῖς P. XI, 32.
 κλυταῖς αἰοδαῖς N. IX, 10. κλυταῖς ἐφετμαῖς
 I. V, 15. ἐπέων ῥοαῖων κλυταῖς I. VI, 19.
 μάρτυρας κλυταῖς N. III, 22.
 κλύω. κλυτ' ἐπεὶ εὐχομαι Ο. XIV, 5. κλυθ' Ἀ-
 λαῖα, Πολέμου θυγάτηρ, ἐγγέων προοίμιον
 F. 225. κέκλυτε P. I, 90. μήτην κλύοντες P.
 IV, 58.
 * Κλωθῶ Ο. I, 26. Κλωθῶ κασιγνήτας τε I.
 V, 15.
 κνίζω. τοῦ ὄργαν κνίζον λόγοι N. V, 32. νιν ἔ-
 κνισεν ὄρσαι χόλον P. XI, 23. ἔκνω' ὄπιν I.
 IV, 65. ἔκνω νιν ἔκνιξεν χάρις I. V, 48.
 μὴ κόρος κνῆση P. VIII, 33. κνιζόμενα Ο.
 VI, 44.
 κνίσσα. ἀγαζόμενοι κνίσσα N. XI, 7.
 κνισσάεις μῆλων κνισσάσσα πομπά Ο. VII, 80.
 κνισσάει κλητῶ I. III, 84.
 κνώδαλον. ἄβριν κνώδαλον P. X, 36. N. I, 50.
 * Κνώσιος. Κνωσίας πάτρας Ο. XII, 18.
 κνώσσα. κνώσων εὐδει P. I, 8. κνώσσοντι οἱ
 Ο. XIII, 68.
 κοιλόπεδον γάπος P. V, 38.
 κοῖλος. κοίλα γάπα I. III, 14. κοίλαν ἀγνίαν
 Ο. IX, 37. ὅστις κοίλαν εἶσιν ὑπὸ χθόνα F.
 102. κωσὶ κοίλαις Ο. VI, 10. κοιλότερον
 F. 211.
 κοιμάω. κοιμάτο I. VII, 22.
 κοινάω. νυκτὶ κοινάσαντες ὁδὸν P. IV, 115. κεί-
 των ὁάροις λυγὰ τε κοινάσσομαι N. III, 12.
 κοινός. κοινὸν ἔρχεται κῦμ' Ἄϊδα N. VII, 30.
 ἴδιος ἐν κοινῷ σταλαῖς Ο. XIII, 47. κοινὸν
 λόγον Ο. XI, 11. κοινὸν γάμον P. IV, 222.
 κοινὰν χάριν P. V, 102. κοινὰν γενεῆ νίκαν
 P. VI, 15. κοινὸν σπέρμ' ἀπὸ Καλλιαντατος
 Ο. VII, 92. κοινὸν ἔπος P. III, 2. δίκαι
 κοινὸν φέγγος N. IV, 12. κοινὸν θάλας I.
 VI, 24. τὸ κοινὸν ἀστῶν F. 228. κοινὰι Χά-
 ριτες Ο. II, 55. κοινὰ ἔρχοντ' ἐλπίδες N.
 I, 32.

κοινών. κοινῶν παρ' εὐθιτάτω P. III, 28.
 κοιωνία. κοιωνίαν μιθθακίαν P. I, 97.
 * Κοιογενής F. 53, 4. antistr.
 κοιρανέω. κοιρανέοντι χορούς οὔτε δαίτας O. XIV, 9.
 * Κοιρανίδας O. XIII, 72.
 κοίρανος. κοίρανος ζαμενής Μέρμων N. III, 59.
 κοίτα. Ἰσχνος ξεινίαν κοίταν P. III, 32. ἐννυχος κοίται P. XI, 25.
 κοιτάζω. ἀνὰ βρωμῇ κοιτάζατο O. XIII, 73.
 κοῖτος. ποτὶ κοῖτον ἴκοντα P. II, 36. cf. Expli-catt.
 κολεύς. κολεοῦ N. I, 52. ἐν κουλεῶ κατασχοῖσα ξίφος N. X, 6.
 κολλάω. κολλᾷ θαλάμην ἄλλος O. V, 13. Μοῖσά τοι κολλᾷ χρυσόν N. VII, 73.
 κολοῖός. κραγέται κολοῖοι N. III, 78.
 Κολοφωνίου ἀνδρός F. 190.
 κόλπος. Ἀργεῖον κόλπου P. IV, 49. Νεμείας κατὰ κόλπον O. IX, 93. αἰθέρος ἀπὸ κόλπων ἐρήμου O. XIII, 85. ἀνεμοσφαιράγων ἐκ Παλίου κόλπων P. IX, 5. κρήν' ὠδῖνα κόλποις O. VI, 31. κόλποις παρα Πίσας O. XIV, 23.
 * Κόλχος. δέσποινά Κόλχων P. IV, 11. Μήδειαν ἔλεν ἐκ Κόλχων δόμων F. 153, 4. κελαινώπισσι Κόλχοις P. IV, 212.
 κολώνα. Ἀκρίγαντος εὐδματος κολώναν P. XII, 3. ἀργελοφον παρ Ζεφυρίου κολώναν F. 214.
 κόμα. κόμα αὐτῷ στεφάνωμα πέμπεν ἀναδεῖσθαι σελίνων I. II, 15. κόμα χρυσία θάλλων I. VI, 49. φαιδίμαν κόμαν πῶφύρεσθαι γαίης N. I, 68. ἀνδρῶσι κόμαν ἐν ἔρνεσιν N. XI, 28. κομῶν πλόκαμοι P. IV, 82. ἀμφὶ κόμαισι βύλη κόσμον O. III, 13. ἔργα θῆκε κάλλιστ' ἀμφὶ κόμαις O. XIII, 38. ἀμφέβαλα τεταῖσι κόμαις γέρας P. V, 31. ῥόδα κόμαισι μίγνυται F. 45, 16. δάφνη χρυσία κόμας ἀνδρῶσιν P. X, 40.
 κομιδᾶ. πρίατο θανάτοιο κομιδᾶν πατρός P. VI, 39.
 κομίζω. σόματα παρὰ Κρονίδαν κομίζεν N. III, 49. αἰοῖδοι τὰ καλά σφιν ἔργ' ἐκόμισαν N. VI, 31. ἐξ ἀέθλων νίκας ἐκομίζαν N. II, 19. ἐλευθέρω στόλω πόλιν τάνδε κομίζε P. VIII, 104. εὐφρον ἄφρουραν πατρίαν σφίσι κομίσον O. II, 16. ἐκ θανάτου κομίσαι P. III, 56. Μενέλα δάμαρτα κομίσαι N. VII, 23. ἐάν ψυχᾶν κομίζαι P. IV, 159. τεῶν ψυχῶν κομίζαι N. VIII, 44. τιμᾶν κομίζων πατρός P. IV, 106. Ἐλέναν κομίζοντες O. XIII, 57. ὄλον δέφρον κομίζαις P. V, 51.
 κομπέω. τί κομπέω παρὰ καιρῶν P. X, 4.
 κόμπος. πρόσφορον ἐν ἔργῳ κόμπον ἰείς N. VIII, 49. ἀγάνορα κόμπον μὴ φθονεραῖσι φέρειν γνώμαις I. I, 43. κόμπον τὸν ἰοικῶτ' αἰοιδῆ κινῶμεν I. IV, 26.
 κονίε χέρσῳ N. IX, 43.

κόνις. οὐ κατακρύπτει κόνις χάριν συγγόνων O. VIII, 80.
 κόρα, κούρα. κόρα ἐγχειρόμα O. VII, 43. κόρα ἀρμόων ἀνδρα P. IX, 121. Ἐπάφιο κόραν P. IV, 14. Δαρδανίδα κόραν Πριάμου P. XI, 19. μάπτιν κόραν P. XI, 33. κούρα γλαυκώπιδα N. VII, 96. κόραι Πιερίδες Διός O. XI, 100. βαθύζωνοι κόραι Μναμοσίνης I. V, 71. ἀγλαοθρόνων πενήτηκοντα κορᾶν N. X, 1. κοῦροι κορᾶν O. IX, 60. κόμαισι Ληρῆος ἄλλαις O. II, 32. Κάδμου κόραι P. XI, 1. κούρα Παλλῆς O. XIII, 63. κούρας γενεῶν P. IX, 44. κούρα Τυός P. IX, 13. ἐν τείχει θίσαν κούραν P. III, 39. Ἀνταίου καλλίκομον ἀγαλλέα κούραν P. IX, 110. κοῦραι μέλπεται ἐννύχαι P. III, 78. Καταύρου κοῦραι ἀγναί P. IV, 103. εὐθρόνοις Κάδμοιο κούραις O. II, 25.
 κόραξ. κόρακες ὡς O. II, 96.
 * Κορινθίος. Κορινθίαν φωτῶν N. II, 20. Κορινθίους σελίνους N. IV, 85.
 * Κορινθος. Διός Κορινθος N. VII, 105. Κορινθου δειραδα O. VIII, 52. ἐν Κορινθου πύλαις O. IX, 92. ἐν μυχοῖς Κορινθου N. X, 42. πρὸ τείχεον Κορινθου I. III, 38. ἀμφὶ Κορινθου O. XIII, 50. ἐν ἀφνειῇ Κορινθου F. 87, 1. τὰν ὀλβίαν Κορινθου O. XIII, 4.
 κόρος. * Κόρου ματέρα O. XIII, 10. αἶον ἔβα κόρος O. II, 105. ἀπὸ κόρος ἀμβλύνη αἰαγῆς ἐλπίδας P. I, 82. μὴ κόρος ἔλθῶν κίση P. VIII, 33. κόρος ἀνδρῶπων βαρὺς ἀντιᾶσαι N. X, 20. κόρη ἔλεν ἔταν O. I, 56. σὶν πλαγίῳ κόρῳ στείχοντα N. I, 65. κατέχει φρασὶν αἰσθη κόρον I. III, 2. κόρον ἔχει καὶ μέλι καὶ τὰ τέρην' ἀνδρᾶ Ἀφροδῖσια N. VII, 52.
 κορύσσω. βίον κορυσόμεν P. VIII, 78. ἔργον κορύσσοντα I. VII, 54.
 κορυφαί. ἀέθλων κορυφαῶν O. II, 14. πάγχρυσον κορυφᾶν πτεῶνων O. VII, 4. πατέρος κορυφᾶν κατ' ἄκραν O. VII, 36. λόγων κορυφᾶν συνήμεν P. III, 80. παντός ἔχει κορυφᾶν P. IX, 82. ἱππίων ἀθλων κορυφᾶν N. IX, 9. λόγων κορυφαί O. VII, 68. Αἴτνας ἐν μελαμφύλλοις κορυφαῖς P. I, 27. κορυφαῖς πολλῶν ἀφνεαῖς N. I, 15. ἐν κορυφαῖς ἀρειῶν μεγάλας N. I, 34. ἰσχύτων ἀθλων κορυφαῖς N. X, 32. δρέπων κορυφᾶς ἀρειῶν ἀποπασῶν O. I, 13.
 κορυφῶν. τὸ ἰσχυρον κορυφῶνται βασιλεῖσι O. I, 113.
 * Κορωνίς. καλλιπέπλον Κορωνίδος P. III, 25.
 κοσμεῖω. τριπόδεσιν ἐκόσμησαν δόμον I. I, 19. νᾶσον κοσμεῖν N. VI, 48. κοσμήσεις P. IX, 122. ἔνθα μοι δέπνον κινῶμαται N. I, 22.
 κόσμος. κόσμῳ φέρειν P. III, 82. γλαυκώχροα κόσμον ἐλαίαις O. III, 13. ἐπίκοι Καλλιμάχῳ

κόσμον λιπαρόν O. VIII, 83. κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσείας ἑλίας ἀδυμελῆ κελαδήσω O. X, 13. αἰγλάντα τίθῃσι κόσμον P. II, 10. δέδωκε κόσμον Ἀθάνας N. II, 8. ποτίφορον κόμον ἔλαβες N. III, 30. ξυγόν ἄστει κόσμον προσάγων I. V, 65. κόσμον αὐδάεντα λόγων ποικίλον τευχίζομεν F. 206.

κότος. ἀμείλιχον καρδία κότον ἐνέλαση P. VIII, 9. κοτεινός. κοτεινὸν ψόγον N. VII, 61. Lectio dubia.

κότταβος. Ἀγάθωνι καλῶ κότταβον F. 90, 3. κουλεύς v. κολεύς.

κοῦρος, κοῦρα. τίκτη Θεόφρονα κοῦρον O. VI, 41. κοῦροι κοῦρᾶν O. IX, 69. φορβάδων κοῦρᾶν ἀγέλαν F. 87, 12.

κουροτρόφον ἔχθραν F. 228, 4.

κούφος. κούφα δόσις I. I, 45. χειρὶ κούφα P. IX, 11. κίσιον κούφαν O. XIII, 80. κούφα βιβλίω O. XIV, 17. κούφοισιν ποσίν O. XIII, 109. ποσὶ κούφοις N. VIII, 19. κούφοιται φρένες O. VIII, 61.

κραγέται κολοῖοι N. III, 78.

κραδία v. καρδία.

κραίνω. κραινὲι σθένει εὐτυχίαν O. VI, 81. γάμον κραινὲι τελευτήν P. IX, 68. κραινῶν ἐφετιμᾶς O. III, 11. τῶν κλέος ἐκράνθη P. IV, 175.

κραϊπνός. βίλος κραιπνόν P. IV, 90. βασιλῆς σθένει κραιπνοί F. 98, 4. κραιπνότεραι ἢ ἀνέμων στίχες P. IV, 209.

κράνα. ἐπὶ Ἀπόλλωνος κράνα P. IV, 294. Παρνασσὸς κράνα Κασταλλᾶν P. I, 39. Ἀρέθουσαν ἐπὶ κράναν P. III, 69. κράναν Ἐπερήδα λιπών P. IV, 125.

κραναός. κραναῖά δῆλος I. I, 3. κραναίς Ἀθάνας O. VII, 82. XIII, 37. N. VIII, 11.

κρανίον. κρανίους ξένων γαῶν ἐρέφοντα I. III, 72.

κράς. ἀγκυλὸν κρατὶ P. I, 8. κράτα Μεδούσας P. XII, 16. τρία κράτα F. 3.

κραταιός. κραταιὸς Τελαμών N. IV, 25. ἔπος κραταιόν P. II, 81. ἔγχος κραταιόν P. VI, 34.

κρατερός v. καρτερός.

κρατέω. κρατεῖ Φθία N. IV, 59. γαῦν κρατεῖ πάχει μίκει τε P. IV, 245. ἄλικας ἐκράτει N. V, 45. τὰ δεύτερα τῶν προτέρων κρατεῖν F. 249. ποσὶ κράτεσκε N. III, 50. ἐν Πυθῶνι κράτησεν N. VI, 36. ἐκράτησε στρατὸν N. X, 25. κράτησαν ἔργον O. IX, 90. τέχνην ἐπιχθονίων χειρὶ κρατεῖν O. VII, 51. κρατέων πάλα O. VIII, 20. ἐν ᾧ κρατέων P. II, 5. ἵπποδρομία κρατέων I. III, 13. κρατέοντα χερὸς ἀλλὰ O. XI, 105. χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετῆ κρατήσας P. X, 23.

κρατησίμαχον σθένος υἱῶν P. IX, 89.

κρατησίπους. ἔθηκε κρατησίποδα P. X, 16.

κρατησίπυον ἄρμα N. IX, 4.

κρατιστεύω. κεντρον μάχας ὁ κρατιστεύων λόγος F. 172, 3.

κράτιστος. κράτιστον μάχη N. VII, 27. κρατίστον χάριν P. XI, 58. διφρηλάται κράτιστοι I. I, 17. τὸ δὲ φυᾷ κράτιστον ἄπαν O. IX, 107. κάρτιστον κτεάνων F. 243, 3. Φεῶν κρατίστου O. XIV, 14.

κράτος. κράτει προσέμιξε δεσπότην O. I, 22. κράτει πέλασον O. I, 78. ἐν ἅπαντι κράτει ἀρραρότα O. XI, 86. κράτει δυσμενῶν δπαντιάξαισα P. VIII, 11. Ζηρὸς κράτος O. VI, 96. κράτος ἐξέφαναν ἐς γένος αὐτῶ N. IV, 68. ἀέθλων κράτος ἐξεύρε I. VII, 5.

κρέας. δέματα κρεῶν O. I, 50. κρεῶν ὑπερ μάχας N. VII, 42.

* Κρεῖοισα P. IX, 16.

* Κρεῖοντίς. Μεγάρα Κρεῖοντίς I. III, 82.

κρεμάω, κρεμαίμαι. ἐμβόλου κρεμάσαν ἀγκύρας ὑπερθεν P. IV, 192. μῶμος ἐξ ἄλλων κρεμάται O. VI, 74. κρεμάται P. V, 34. δόλιος αἰὼν ἐπὶ ἀνδράσι κρεμάται I. VII, 14. ἀμφὶ φρασὶν ἀμπλακία κρεμάνται O. VII, 45.

κρέσσω. κρέσσω οἰκτιροῦν φθόνος P. I, 85. κρέσσω ἀνῆρ N. IX, 15. κρέσσω ἀλικίας νόον P. V, 109. κρέσσω πλούτου μέριμναν P. VIII, 96. κρέσσω I. III, 52. κερανοῦ κρέσσω ἄλλο βέλος I. VII, 34. ἔρατες φέρον κρέσσοντες N. III, 29. κρέσσονων ἀγαθῶν O. II, 26. νεῖκος κρεσσόνων O. XI, 41. ἔρις κρεσσόνων N. X, 72. κτεῦνων ψυχὰς κρέσσονος N. IX, 32.

κρέων. Φώκου κρέοντος N. V, 12. κρέοντι Δίακῶ P. VIII, 104. οὐρανοῦ κρέοντι N. III, 10. Διακιδῶν κρέοντων N. VII, 45.

* Κρηθεῖδας P. IV, 152.

* Κρηθεῖς. ἀβρά Κρηθεῖς Ἰππολύτα N. V, 26.

* Κρηθεύς P. IV, 142.

κρημνημι. ἀγκυραν ποτὶ γαῖ κρημνάντων P. IV, 25.

κρημνός. παρ κρημνὸν Θαλάσσης F. 215. ζυθέοις ἐπὶ κρημοῖς Ἄλφειοῦ O. III, 23. παρ Βοιβιάδος κρημοῖσιν P. III, 34.

κρηπίς. κεκρότηται χρυσία κρηπίς αἰοδαῖς F. 206. βαλλόμενος κρηπίδας ἄλσεων F. 70, 3. φανένων κρηπίδ' ἐλευθερίας ἐβάλλοντο F. 196. βάλλετο κρηπίδα σοφῶν ἐπέων P. IV, 138. κρηπίδ' αἰοδᾶν ἵπποισι βάλλεσθαι P. VII, 3.

* Κρησιωναῖος F. 212.

* Κρήτας νομὸν περιδαῖον F. 126, 2.

* Κρήτες τοξοφόροι P. V, 41.

κρητήρ. γλυκὺς κρητήρ αἰοδᾶν O. VI, 91. παρὰ κρητήρα N. IX, 49. δεύτερον κρητήρα μελέων κέρναμεν I. V, 2.

κρίνω. κρίνει ἔργων πέρι N. V, 40. ἐκρινας ἂν κίνδυνον αὐτᾶς N. IX, 35. κρίνεται ἀλλὰ διὰ δαίμονος I. IV, 12. κέρνεται πείρας οὐ τι θανάτου O. II, 33. τοῖς οὔτε νόστος κρήθη P. VIII, 88. ἐπαινῆσαντες κρήθεν P. IV, 168. πᾶσα κεκρίμενα δῖναμις N. VI, 2. πόρων κεκρίμενων N. IV, 1. ἀρετῆ κρηθεῖς N. VII, 7.

- κρός. πάγχρσον νάκος κροῦ P. IV, 68. δέρμα κροῦ βαθύμαλλον P. IV, 161.
- * Κρόσα. ἐν Κρόσα I. II, 18.
- * Κρυσάϊος. Κρυσάϊον λόφον P. V, 37. Κρυσάϊαισι πρυγαῖς P. VI, 18.
- κρῖσις. κρῖσις ἀμφ' αἰθλοῖς O. VII, 80. αἰθλων ἀγῶν κρῖσιον O. III, 22. αἰθλων κρῖσιον N. X, 23. δεικνῖσι τερπῶν ἐξίρποισαν χαλεπῶν τε κρῖσιον F. 96, 5.
- κρῖσός. κρῖσός πατραδελφεῦ I. VII, 65. κρῖσιον γένος P. IV, 50.
- * Κρῖσιος. Κρῖσιου φιλόφρων ἀρετά P. I, 94. F. 192, 193.
- κρόκα. ἐπιεσσαμένοι γῶτον μαλακαῖσι κρόκαισι N. X, 44.
- κρόκειον ἔμμα P. IV, 232.
- κροκατὸν σπάργανον N. I, 38.
- * Κρονίδας. Κρονίδαο Ζηρός P. IV, 171. Κρονίδα Διός O. VIII, 43. Νελλιο Κρονίδα P. IV, 56. Κρονίδα Ζηρός I. II, 23. Κρονίδα Χείρωνι P. IV, 115. Δι Κρονίδα N. I, 72. IV, 9. Κρονίδα P. VI, 23. Κρονίδα Κένταυρον N. III, 45. Κρονίδα καρτερόδροντα F. 127, 2. φερτάτων Κρονιδῶν O. IX, 60. εὐμενέσι παρα Κρονίδαισι P. II, 25. Κρονίδαισι I. VII, 45. Κρονίδαι μάκαρες P. V, 118.
- * Κρόνιος. ἐν βάσισι Κρόνιου Πέλοπος O. III, 24. ὑψηλοῖο πέτραν Κρόνιου O. VI, 64. Κρόνιου παρ τεμένει N. VI, 63. Ποσειδάωνι Κρόνιῳ O. VI, 29. παρ εὐδείλων ἐλθῶν Κρόνιον O. I, 111. Κρόνιον λόφον O. V, 17. Κρόνιον παρ' ἄχθον O. IX, 3. Κρόνιος παῖ P. V, 118.
- * Κρόνιον P. III, 57. N. I, 16. IX, 19. Κρόνιον Ζεὺς πατήρ P. IV, 23. Κρόνιον P. I, 71. N. IX, 28. πάτερ Κρόνιον N. X, 76.
- * Κρόνος. πατήρ Κρόνος O. II, 84. Κρόνου παῖδα O. I, 10. τύρσιον Κρόνου O. II, 77. Κρόνου παῖ O. IV, 7. Κρόνου παιδί O. VII, 67. παρ Κρόνου λόφῳ O. VIII, 17. πάγον Κρόνου O. XI, 52. θυγατέρι Κρόνου P. II, 39. Οὐρανίδα γόνον Κρόνου P. III, 4. Κρόνου παιδας βασιλῆας O. III, 94. ἐκ Κρόνου καὶ Ζηρός ἥρωας φυτευθέντας N. V, 7. παρ' εὐδένδρῳ ἄχθῳ Κρόνον N. XI, 25. Κρόνου ἐσιζχόν' νῖον I. I, 52.
- κρόταλον. ἐν δὲ κεχλαδεν κρόταλα F. 48, 2.
- κροτίω. κροτίηται κρηπίς F. 206.
- κρονοῦς. ἀμφὶ κρονοῖς O. XIII, 61. κρονοῦς Ἀφαιστοῖο δεινοτάτους ἀναπέμπε P. I, 25.
- κρύβδα, κρύβδαν. κρύβδα πέμπον P. IV, 144. κρύβδαν πατρός P. III, 13.
- κρυόεις. κρυόεν μάρτυμα P. IV, 73. κρυόεσσα συντυχία I. I, 37.
- κρυπταὶ κλαῖδες ἐντί P. IX, 40.
- κρύπτω. κρύψε κόλποις αἰδίω O. VI, 31. κρύψεν ἀμ' ἵπποις N. IX, 25. κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γῶν Ἀμφιτρύωνος σῶματι P. IX, 84. μὴ κρύπτε κοινὸν σπέρμα O. VII, 92. τὸ πεπονημένον εὐ μὴ κρυπτεται P. IX, 97. Ἄργεῖ μὴ κρύπτεται φάος ὀμμάτων N. X, 40. ταῖται σκότει κρύπτεται ἔοικεν F. 171, 5. κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος O. XIII, 13. ἐν βίβδισιν νῆσον κεκρυφθῆαι O. VII, 57. ἐν σχολῶν κέκρυπτο O. VI, 54.
- κρυφά. ἐννεπε κρυφά τις αὐτίκα O. I, 47. F. 217, 3.
- κρυφαῖος. πλοῦτον κρυφαῖον γίμειν I. I, 67.
- κρύφιος. κρύφιον θυμὸν βαρύνει P. I, 84. κρυφίωσι ψάφοις N. VIII, 26.
- κρύφος. κρύφον θέμεν O. II, 107.
- κτάομαι. κτησάσθαι λήθων γόνον O. IX, 49. ἄς (φιάλας) ἵπποι κτησάμεται N. IX, 52.
- κτεῖνον. σύνδικον Ἀπόλλωνος καὶ Μοισῶν κτεῖνον P. I, 2. κτεῖνον αἰδοῦσάτων O. III, 44. κάρτιστον κτεῖνον F. 243. κορυφῶν κτεῖνων O. VII, 4. κτεῖνων δόσιν P. I, 46. ἀπὸ κτεῖνων P. IV, 290. κτεῖνων φύλαξ ἐμῶν P. VIII, 61. κτεῖνον χάριν P. XI, 53. κτεῖνων ψυχὰς κρῖσιος N. IX, 32. κτεῖνων θάμα λειψθεῖς καὶ φίλων I. II, 11. ἅμα κτεῖνοις πολλοῖς κῦδος ἄρται N. IX, 46.
- κτεῖω. ἐξαρκῶν κτεῖτασι O. V, 24. κτεῖτασι ὑπέρτερον P. II, 59. κτεῖται ἀνάγων ἀκροθινῶν N. VII, 41.
- * Κτεῖτος. Κτεῖτον ἀμύμονα O. XI, 28.
- κτεῖνω. ὄν κτεῖνα I. V, 46. ὄν κτεῖνα P. IV, 249. ἔκτεινε Ἀθῶν O. II, 42. ἔκτεινε Λικύμμιον O. VII, 29. κτεῖνον' ἔλαφος N. III, 49. ὄσους ἐν χέρσῳ κτεῖνον N. I, 62. ἔκτενον κτεῖνον F. 217, 2.
- κτεῖω. πόλιν ἐκτίσῃ ἐν τόμοις Ἐλλίδος σταδῆμας P. I, 62. κτίσων ἄλσει P. V, 89. πατρὶ ἔορτιν κτίσῃ τεθμόν τ' αἰθλων O. VI, 69. θεῖα κτίσαιεν βωμόν O. VII, 42. κτίσων πόλιν P. IV, 7. ἐπεὶ κτίσῃ (πύργος) νῖον O. VIII, 37. ὄν (ἀγῶνα) ἐκτίσασατο O. XI, 26. Δωριεὺς στρατός νιν ἐκτίσασατο F. 4, 4.
- κτελεῖω. ποιῆμαι κτελεῖνται κάπρων λέοντων τε F. 262.
- κτελος. ἱερέα κτελον Ἀφροδίτας P. II, 17.
- κτίσις. τελεῖ κόρυφον κτίσων O. XIII, 80.
- κτίστωρ. κτίστωρ Αἴνας F. 71.
- κυναίγης. παρθένος κυναίγης O. XIII, 67.
- κυναίμπυξ Θήβα F. 5.
- κυνάεος. λόχμας κυνάεος O. VI, 40. κυνάεος χθονός F. 58, 5. str.
- κυβερνασις. πατρώϊαι κεδναὶ πολλῶν κυβερνασίως P. X, 72.
- κυβερνάτας. ὡσπερ κυβερνάτας ἀθήρ P. I, 91.
- κυβερνατήρ. θεὸς ἀγεμόνεσι κυβερνατήρ γένετας P. IV, 274. κυβερνατήρος οἰακοστρόφον I. III, 89.
- κυβερνάω. κυβερνᾷ δαίμων' ἀνδρῶν P. V, 122.

- πολύτροπον γνώμαν κυβερνή F. 233. τὴν κυβερνῶνται νᾶες O. XII, 3.
- κυδαίνα. ἐκύδατον πόλιν P. I, 31. πάλαι κυδαίτων Τύγεαν O. XI, 69. κυδαίτων πόλιν N. IX, 12.
- κυδίων ἀϊθλιαν O. XIV, 24.
- κύδος. Θήρῳσι ἐλθεῖν κύδος O. III, 41. κύδος ἔρσαι Καμαρίνα O. IV, 12. τὴν κύδος ἄβρον ἀνίδθη O. V, 7. Μελισία κύδος ἀνίδραμον O. VIII, 54. Ἄργει ἔχεθε κύδος ἀνδρῶν O. IX, 94. ἑτέροις κύδος ἀγῆραον παρῖδακε P. II, 52. ἑτέροις ἴδακεν μεγα κύδος P. II, 89. τῷ κύδος ἐξ ἀμφικτιῶν ἐπορεν ἵπποδρομίας P. IV, 66. ἀφάντων κύδος ἀντείνει σαφρόν N. VIII, 34. ἐπίδοξον ἀρηται κύδος N. IX, 47. καλλίνικον πατρίδι κύδος I. I, 12. ἀρηται κύδος ἄβρον I. I, 50.
- κύλος. κύλω πέδον ἔθηκε δόρπου λύσει O. XI, 48. ἐν ἀλύτῳ ζεύξαισα κύλω P. IV, 215. δῆρχετο κύλον O. IX, 100.
- κυκλῶ. χίρα κυκλώσεις O. XI, 75.
- * Κυκλαίων ἐπὶ προθύρον F. 151, 7.
- κυκλῶδες. γνώμαν περὶαν σκότω κυκλῶδει N. IV, 40. ἀνω, κάτω κυκλῶδῶσι ἐλπίδες O. XII, 6.
- κυκλωδέσκοντο κρατιπτότεροι (πέτραι) ἢ ἀνέμων σίγξαι P. IV, 209. κυκλωδόμενα φλόξ P. I, 24. ἐν τροχῷ παντᾶ κυκλωδόμενον P. II, 23: κυκλωδόμεναι ἄμφορις I. III, 18.
- * Κύκνειος. Κύκνεια μάχα O. XI, 15.
- * Κύκνος. Κύκνον O. IX, 90: I. IV, 43.
- κύλιξ. κυλικεσσι κεν εἴη κέντρον F. 89, 3.
- * Κυλλάνα. ὑπὸ Κυλλάνας ὄροις O. VI, 77.
- κύμα. ὅσα κύμα κατακλύσει ῥέον (ψᾶφον) O. XI, 10. κωνὸν ἔρχεται κύμ' Αἰδαο N. VIII, 31. κύματα πότου P. 101. κυμάτων ἑπάς P. IV, 195. κυμάτων τὸ παρ ποδὶ ναὸς ἐλισσόμενον N. VI, 57. κύμασιν κλονέονται P. IX, 49.
- * Κύμα. ἐπὶρ Κύμας P. I, 18. πρὸ Κύμας P. I, 72.
- κυμαίνω. σὸν ἀνθος ἦβας ἀρτι κυμαίνει P. IV, 158. ὅς μὴ πόθῳ κυμαίνεται F. 83, 3. str.
- κύμβαλον. ῥόμβον κυμβάλων F. 48.
- κυναγέτας. οὐκ ἄμμορος ἀμφὶ πάλαι κυναγέτας N. VI, 14.
- κυπαρίσσιον μέλαθρον P. V, 39.
- κυπαρίσσον ἐλαφράν F. 126, 1.
- * Κυπρία. φίλια δῶρα Κυπρίας O. I, 75. Κυπρίας δῶρων N. VIII, 7.
- * Κύπριος. φάμαι Κυπρίων P. II, 16.
- * Κύπριος. κλεπτόμενον μέλημα Κύπριδος F. 237.
- * Κυπρογένεια P. IV, 216.
- * Κυπρογενής. σὺν Κυπρογενεῖ O. XI, 110.
- * Κύπρος. Κύπρον δῖσποια F. 87, 11. Κύπρω N. IV, 46. ποτιὰ ἐν Κύπρω N. VIII, 18.
- * Κυράνα P. IV, 279. εὐδῖπου βασιλῆϊ Κυράνας P. IV, 2. ἀστὺ χρυσοθρόνου θεῖον Κυράνας P. IV, 261. εὐδαίμονος Κυράνας P. IV, 276. ταμίη Κυράνας P. V, 62. Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν P. V, 81. διωξίππου στεφάνωμα Κυράνας P. IX, 4. Κυράνα P. IV, 62. V, 24. ἀνέρατε Κυράναν P. IX, 75. τὰν εὐώλεον παῖδα Κυράναν P. IX, 18.
- κυρέω. κύρησε δαιτυμένων I. V, 34.
- κύριος. ὁ πάντων κύριος I. IV, 59. κυρῶς μηρί O. VI, 32. κύριον πάντων τέλος P. IX, 45. δδὸν κυρίαν λόγων N. VIII, 51. πρότανι κύριε πολλὰν ἀγνιᾶν καὶ στρατοῦ P. II, 53. δύναμιν κυριώτερον O. I, 104. κυριώτερον ἐς σοφίας λόγον F. 178.
- κύων. κύων λεοντοδόμας F. 53. μεγάλας θεοῦ κύνα F. 66. κύνα Λάκαιναν F. 73. κύνα ἐλάθυμον F. 258. κύνης Θρασῖται Γηγυόνα I. I, 13. ἀνευ κυνῶν N. III, 49.
- κύως. κύως αἰγλάεν χρυσίῳ θυσιῶν P. IV, 231.
- κυκνός. μέγα κυκνὸς γυναικῶν P. IV, 113.
- κύλυ. κύλυεν μεῖναι P. IV, 33.
- κύμα. ἰαίνει καρδίαν κύματι P. I, 12.
- κυμάζω. Ἀθαναίων νῦν ὀμφαὶ-κύμασαν N. X, 35. κυμάσομεν Σικυωνίῳθεν ἐς Ἄτταν N. IX, 1. κύμαζε σὺν ὕμῳ καὶ Στρεψιάδα I. VI, 20. τὸν κυμάζετα Τημοδήμῳ N. II, 24. κυμάζοντι Ἐφαρμόσῳ σὺν ἑταίροις O. IX, 4. κυμάζοντι Ἀρκεσίλλῃ P. IV, 2. κυμάζοντα χρῆ χαρίτεσσιν βαστάσαι I. III, 8. ἑστιάει κυμάσαις N. XI, 27. νῦν κυμάζομαι I. III, 90. κυμάσομαι P. IX, 92.
- κύμων. κύμων δεσπότη O. VI, 18. γλυκὴν κύμων προφάταν N. IX, 20. ἐστεφανωμένον Διὸς κῆ κύμῳ P. VIII, 21. κύμῳ ἀδυμελεῖ Δίκα παρῖστακε P. VIII, 73. δέκευ Οὐλυμπιονίκαν τόνδε κύμων O. IV, 10. δέξαιτο κύμων O. VI, 93. τόνδε κύμων δέξαι O. VIII, 10. τόνδε κύμων O. XIV, 16. ἄγων κύμων ἀϊθλιαν P. III, 73. δέδεξαι τόνδε κύμων ἀνέρων P. V, 22. ἀνεγειρέτω κύμων I. VII, 4. κύμων ὑπὸ χεῖμασιν P. V, 100. μελιγαρῶν τεκτονες κύμων N. III, 5. δόμον οὐκ ἀγνώτες κύμων ἑρατῶν I. II, 31. ταμίας κύμων I. V, 55.
- κύπαι. κύπαι σχάσον P. X, 51. ἐμβάλειν κύπαισι P. IV, 201.
- κυφός. ἀνή τις κυφός P. IX, 90.

Δ.

* Λαβδανίδα I. III, 17.

λάβρος. λάβρος (λάυρος) στρατός P. II, 87. σέλας λάβρον P. III, 49. λάβρον καπνόν O. VIII, 36. λάβρον ἄθρον Μωισαῖον N. VIII, 46. λάβροι παγγλωσσία γαρύετον O. II, 95. λαβροτατῶν γενῶν P. IV, 244.

λαγέτας. Περσεὺς λαγέτας P. X, 31. λαγέτα Λιόλω P. IV, 107. λαγέταν τυραννον P. III, 85. λαγέτας υἱοῦς O. I, 89.

λαγγάτω. πενθέων οὐκ ἔλαχον F. 126, 4. Ἄλφειον

- οικῆν λάχε Ο. VI, 34. ἔλαχε στέφανον χεί-
ρесси Ο. XI, 64. φρεσῶν ἔλαχε καρπὸν P.
II, 74. οὐ φύσιν Ἰαριωνεῖαν ἔλαχεν I. III,
61. ἔλαχεν Δωρίων σελίνων I. VII, 64. ἐλά-
χουεν ἦβαν P. II, 27. πρυτανεῖα λέλογχας
N. XI, 1. ἀκίροδεια λέλογχεν θυμινά κακα-
γίρος Ο. I, 53. τὰν Διός ἐνυῖά λάχον P.
II, 27. ἂν Θέμις λέλογχεν Ο. IX, 15. λέ-
λογχε μεφομενοῖς ἐσλοὺς ὕδωρ καπνῷ φέρειν
ἀντίον N. I, 24. πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμίτι
Ο. XI, 92. ὁ κιλὸν τι νέον λαχῶν P. VIII,
92. λαχὼν πρὸς δαιμόνων ὄλβον N. IX, 45.
τρὶς λαχῶν (στέφανον) N. X, 27. Θεῶν ἄτε
πλεον τι λαχῶν F. 109. ἰσοδένδρου τέκμαρ
αἰῶνος λαχόσαι F. 146. ἀσυχίαν λαχόντα
N. I, 70. Καφισίων ὑδάτων λαχόσαι ἐθρυν
Ο. XIV, 1. λαχόντες ἄδαν P. V, 96. τερ-
πνῶν λαχόντες ὄσαι P. X, 20. βιοτῶν λα-
χόντες N. VII, 54. λάχετε στεφάνων F. 45, 6.
- λάθα. λάθα γένοιτ' ἂν Ο. II, 20. ἀγλωσσον
λάθα κατέχει N. VIII, 24. λάθας νέφος
ἐπιβαίνει Ο. VII, 45. ἔπαυσε λάθαν Σω-
κλείδου N. VI, 21. ἔσχεν λάθαν πόνων N.
X, 24.
- λαιμηρός. λαιμηρὸν δρόμον P. IX, 125. λαιμη-
ροὶ πόλεμοι Ο. XII, 4. λαιμηροῖς πόδεσιν
N. X, 63.
- * Λακεδαιμόσιος. Λακεδαιμονίων ἀνδρῶν P. IV,
257. Δωριδ' ἀποικίαν Λακεδαιμονίων I.
VI, 14.
- * Λακεδαίμων. μεγάλας Λακεδαίμονος P. IV, 49.
Λακεδαίμωνι P. V, 69. I. I, 17. ὄλβια Λα-
κεδαίμων P. X, 1.
- * Λακέρεια. ἐς Λακέρειαν P. III, 34.
- λακτιῶ. ποτὶ κέντρον λακτιζέμεν P. II, 95. φλόξ
αἰθέρα λακτιζοῖσα καπνῷ I. III, 84.
- * Λάκων, Λάκαινα. ξένου Λάκωνος Ὁρέστα P.
XI, 16. Λάκαινα παρθένων ἀγάλα F. 78.
Λάκαιναν κύνα F. 73.
- λαλαγέω. μὴ λαλάγει τὰ τοιαῦτα Ο. IX, 43. τὸ
λαλαγήσαι Ο. II, 107.
- λαμβάνω. κίνδυνος ἀναλκιν οὐ λαμβάνει Ο. I, 81.
κόσμον ἔλαβες N. III, 30. λάβεν καρπὸν
Ἡβας Ο. VI, 57. κείναν ἄπειρον λάβε σὺν
Δαναοῖς P. IV, 48. ἔλαβεν αἶψα ἄγραν πο-
σίην N. III, 77. ἔλαβον χάριμα Ο. XI, 23.
ἀπὸ φόρμιγγα πασσάλου λάμβανε Ο. I, 18.
λάμβανει οἱ στέφανον I. IV, 69. λάβε φρον-
τιδῆ N. X, 22. ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν Ο.
VIII, 6. χεῖρесси λαβῶν ψάλλαν P. IV, 193.
ἐπαυγένιον λαβόντα ζυγόν P. II, 93.
- * Λαμνιάδων γυναικῶν Ο. IV, 22.
- * Λαμνιῶν γυναικῶν P. IV, 252.
- * Λαμνῶθεν P. I, 52.
- * Λαμπρόμαχος Ο. IX, 90.
- λαμπρός. λαμπρὸν φέγγος P. VIII, 101. δέμα
λαμπρὸν P. IV, 241. δέρομαι λαμπρὸν N.
VII, 66. τὸ λαμπρὸν N. VIII, 34. λαμπραὶ
ἀκτῖνες P. IV, 198.
- Λάμπω. λάμπει οἱ κλέος Ο. I, 23. λάμπει σφί-
σιν ἀρετά I. I, 22. χρῶτα λάμπει I. III, 41.
τοῖσι λάμπει μένος αἰέλου κάτω F. 95, 1.
ἔργα λάμπει F. 250, 2.
- * Λάμπων N. V, 4. I. IV, 23. V, 3. 62.
- λανθάνω, λήθω. μάντιν οὐ λανθάνει F. 45, 17.
οὐδ' ἔλαθ' Αἴπυτον κλέπτουσα Ο. VI, 36.
οἶδ' ἔλαθε σκοπὸν P. III, 27. σέ μὴ λαθῆτω
θεὸν αἴτιον ὑπεριθήμεν P. V, 23. Θεὸν τι
λαθήμεν (λήθειν) ἔρδων Ο. I, 64. οὐ λαθῶν
Ἥραν N. I, 37. Αἶδα λάθεται Ο. VIII, 72.
τῶν δ' ἐλάθοντο φρένες P. IV, 41.
- * Λαομεδοντιαν ἀμπλακίαν I. V, 27.
- * Λαομέδων N. III, 35.
- * Λῆος. Λῆον ἔκτεινε Ο. II, 42.
- λαός. Δωριεὶ λαῷ Ο. VIII, 30. λαῷ σὺν ἀβλα-
βεῖ P. VIII, 56. γῆρῃ παντὶ λαῷ δεικνύσαι
F. 171, 3. πόλιν λαὸν τε διατῶν Ο. IX, 71.
τόνδε λαὸν ἀβλαβῆ νέμων Ο. XIII, 26. λαὸν
ἀγέριμους νασιωτῶν P. IX, 56. λαὸν ἱππαιχμον
N. I, 17. λαὸν N. IX, 32. Ἥρας τὸν εὐ-
άνορα λαὸν N. X, 36. λαοὶ ὀνόμασθεν Ο.
IX, 50. λαῶν ἐν πόνοις I. V, 51. Σερί-
φω λαοῖσι τε P. XII, 12. λαοῖς ἱππόταις P.
IV, 153.
- λαοσεβής. ἦρας λαοσεβής P. V, 95.
- λαοσσῶν ἀγώνων P. XII, 24.
- λαοτρόφος. πόλιν λαοτρόφον Ο. V, 4. λαοτρό-
φον τιμῶν Ο. VI, 60.
- * Λαπιθῶν ὑπερόπλον βασιλεύς P. IX, 14.
- * Λατοίδας P. IV, 259. ὁ χαϊτάεις Λατοίδας P.
IX, 5. Λατοῖδα σοφία P. I, 12. Λατοῖδα
P. III, 67. Θεμιπέλεκτος ἄμα Λατοῖδα στε-
φάνους N. IX, 53. Λατοῖδαισιν P. IV, 3.
- λατρείων Ἰσουλκόν N. IV, 54.
- λάτριον μισθόν Ο. XI, 29.
- * Λατῶ. Λατοῦς λιπαροπλοκάμου F. 58, 2. str.
Λατοῦς θυγάτηρ Ο. III, 27. παῖς ὁ Λατοῦς
VIII, 31. ἐρμεῖ Λατοῦς N. VI, 38. Λατῶ
βαθύζωνον F. 59. κλυτὰ Λατοῖ F. 82.
- λαύρω. κατὰ λαύρας P. VIII, 90.
- * Λάχεσις. χρυσάμυκα Λάχσειν Ο. VII, 64.
- λάχνη. ὅτε λάχνηαι νιν γένειον ἔρεφον Ο. I, 68.
- λαχνάεις. στέφρα λαχνάεντα P. I, 19.
- λάχος. ἔστι σοι μὲν τῶν λάχος N. X, 85. ἐνδει-
ξεν λάχος Ἀέλιου Ο. VII, 58.
- λέβης. καθυροῦ λέβητος ἔξελε Κλωθῶ Ο. I, 26.
ἐκόσμησαν δόμον λέβήτεσσιν I. I, 20.
- λέγω. σῦνες ὁ τοι λέγω F. 71. ὡς ἐμοὶ φάσμα
λέγει Ο. VIII, 43. εἴ τις λέγει ἕτερον γενέ-
σθαι ὑπέρτερον P. II, 59. λέγοντι Ο. II, 31.
IX, 53. N. VII, 84. λέγει I. IV, 43. γλώσ-
σαν ὀρνυεὶ λέγειν Ο. XIII, 12. οὐκ εἰδείην
λέγειν ποτιῶν ψάφων ἀριθμόν Ο. XIII, 44.
ταῦτα βροτοῖς λέγειν P. II, 22. ὁστία λέξαις
P. VIII, 55. Θαναμάζω τί με λέξοντι Ἰσθμοῦ

- δεσπότηι P. 87, 7. ἃ λέγεται τεκέμεν O. VI, 29. λέγεται δοεῖν N. VI, 58. λέγεται κλέος ἀνθῆσαι N. IX, 39. λέγονται σχεῖν P. III, 88. ἀρχαῖθεν λέγονται πρόξενοι τιμῆντες I. III, 25. πολλά πολλά λέλεκται N. VIII, 20. πάροιθε λελέχθαι O. XIII, 99. λεγόμενον ἔρω P. V, 109. λεγόμενον τοῦτο προτέρων ἔπος ἔχω N. III, 50. λέξατο πάντα P. IV, 139.
- λεῖαν πάσαν ἔλσαις O. XI, 46.
- λείβω. θρήνον, τὸν διε λειβόμενον P. XII, 10.
- λειμών. φοινικορόδοις ἐν λειμώνεσσι F. 95, 2.
- λείπω. λείπε χαμαὶ O. VI, 95. ἀκλάρωτον λίπον O. VII, 59. λίπον γᾶσον N. V, 15. οὔτε θανάτῳ ἄοιδαί ἔλιπον I. VII, 56. φιλάνορον δ' οὐκ ἔλιπον βιοτάν F. 290. εἰ μὴ τάχυ λίποι O. I, 108. μὴ με λίποι φέγγος P. IX, 93. μάτερα λείποντ' Ἀρκαδίας O. VI, 100. ἀνευθε λιπὼν ἐγγέων ἀκμαί P. I, 10. ἀπὸ ψυχᾶν λιπὼν P. III, 101. γᾶσον λιπὼν P. IV, 7. κράνον λιπὼν P. IV, 125. ζῶν λειπέται αἰῶνος εἰδωλον F. 96, 3. λειφθῆ ἐριπῶντι Πολυνεῖκει O. II, 47. τίνα λειπόμενον P. IV, 185. κτεάνων θαμὰ λειφθεῖς καὶ φίλων I. II, 11.
- λείριον ἀνθῆμον N. VII, 79.
- λέκτρον. Διὸς Αἰγίνας τα λέκτρον N. VIII, 6. εὐνάσθη ξένου λέκτροισιν P. III, 26. ἐν λέκτροις N. V, 30.
- λεοντοδάμας κύων F. 53.
- λεπτός. λεπτοῦ γαλακοῦ P. XII, 25. ἐπὶ λεπτοῦ δενδρέω βαίνειν F. 254.
- * Λερναίας ἀκτῆς O. VII, 33.
- * Λέσβιος. Τέρηανδρος δ' Λέσβιος F. 91, 1.
- λευκανθέα σώματα N. IX, 23.
- λευκίππος. λευκίππου θυγατρὸς O. VI, 95. λευκίππων πατέρων P. IV, 117. λευκίππων Μυκηναίων F. 216. λευκίπποιω ἀγυαῖς P. IX, 86.
- * Λευκοθέα P. XI, 2.
- λευκοπαίων Τυνδαριδῶν P. I, 66.
- λευκός. λευκῷ γάλακτι N. III, 74. λευκὸν ἐλέφαντα N. VII, 78. λευκὸν γάλα F. 147, 2. λευκαῖς φρασί P. IV, 109. στάλαν Παρίου λίθου λευκοτέραν N. IV, 81.
- λευκώ. λευκωθεῖς κάρα μύρτοις I. III, 87.
- λευκώλενος. λευκώλενου Ἀρμονίας F. 5. λευκωλένω Θωῶνα P. III, 98.
- λευρὸν ἕϊφος N. VII, 27.
- λεύσσω. σθένος ἀέλιου χρῆσεν λεύσσωμεν P. IV, 145.
- λέχος. εὐφρανθεῖσα Πηνειοῦ λέγει P. IX, 16. ἐτέρω λέγει δαμαζομένην P. XI, 24. Ἀλκμήνας ἀρήγοισαι λέγει N. I, 49. ἤλυθεν ἐς λέχος ἡμερῶν Θωῶνα P. III, 99. ἀναγκαῖον λέχος P. XII, 15. ἐκ λεχέων κείραι πόταν P. IX, 38. ἐκ λεχέων Φάμαν ἀνάγει I. III, 40. βροτείων λεχέων τυχοῖσα I. VII, 35. ἐν λέχεσιν P. IV, 51.
- λέων. Ξανθὸς λέων F. 261. χόρτοις ἐν λέοντος O. XIII, 43. βοτάνη λέοντος N. VI, 44. κοίλα λέοντος ἐν βαθυστερόνυ γάπη I. III, 11. ἐν ὀνῶ λέοντος στάνα I. V, 35. λέοντι ὑμβρίμῳ παλαιόισαν P. IX, 27. ἐριβρομοὶ λέοντες O. X, 21. βαρύκομποὶ λέοντες P. V, 58. ποιμνία λέόντων F. 262. βαρυφθεγκτῶν ἀγέλαι λέόντων F. 265. θρασυμαχῶν λέόντων ὄνυχας N. IV, 62. ἐριβρομητῶν θηρῶν λέόντων I. III, 64. λέόντεσιν ἀγροτέροις ἐπρασεν φόνον N. III, 44.
- λήγω. δέλπου λήγοντος F. 94, 1. λήξαντος οὐρον P. IV, 292.
- * Λῆδα. βαθυζάνου παιῶ Λήδας O. III, 57. Ζηγὸς υἱὸς Λήδας τε P. IV, 172. Λήδας παῖς N. X, 66.
- λήμα. λῆμα Κορωνίδος P. III, 25. τὸ γενναῖον λῆμα P. VIII, 47. ἐκνόμιον λῆμα καὶ δύναμιον υἱοῦ N. I, 57. ἀεθλοφόρου λήματος ἐνεκεν N. III, 79.
- λίαν. μὴ κάμνε λίαν P. I, 90.
- λίβανος. λιβάνου χλωρᾶς F. 87, 2. λιβάνῳ βέβρωθεν F. 95, 3.
- * Λιβύα. εὐρυλειμὼν πότνια Λιβύα P. IX, 57. οἰκιστῆρα καρποφόρου Λιβύας P. IV, 6. Λιβύας εὐρυχόρου σπέρμα P. IV, 42. Λιβύας πῆδιον P. IV, 259. V, 52. θαλάμῳ ἐν Λιβύας πολυχρύσῳ P. IX, 71. τὰν πυροφόρον Λιβύαν I. III, 72.
- * Λιβύς P. IX, 124.
- * Λιβύσσης γυναικὸς P. IX, 109.
- λυγρός. ἀκόνας λυγροῦς O. VI, 82.
- λύγυς. οὐρον λύγυ O. IX, 51.
- λίθινος. λιθίνα ψάφος O. VII, 86. λιθίνη τέγει N. III, 51. λίθινον γόνον O. IX, 49. λίθινον θάνατον P. X, 48. λιθίνοις δίσκοις I. I, 25.
- λίθος. Παρίον λίθον N. IV, 81. βαλίτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνος O. VIII, 55. καρτερόν λίθον O. I, 57. λάβρον λίθον Μωισαῖον N. VIII, 47. Ταυτάλον λίθον παρὰ τις ἐπρεψεν ἄμμῳ θεός I. VII, 10. λίθων βωμοῖο θέναι νεοκτιστον P. IV, 206.
- * Λικύμνιος. παῖς Λικυμνίου O. XI, 68. Λικύμνιον O. VII, 29.
- λίμνα. Τριτωνίδος ἐν προχοαῖς λίμνας P. IV, 24. ἐγχωρίαν λίμναν O. V, 11.
- λιμός. ἀμύμων λιμὸν αἰανῆ I. I, 49.
- * Λίνδος. Λίνδον O. VIII, 74.
- λιπαράμπυξ. Μπαμοσίνης λιπαράμπυκος N. VII, 15. λιπαροπλοκάμου Λαιτοῦς F. 58, 1. str.
- λιπαρός. λιπαρὰ Μαραθῶν O. XIII, 106. λιπαροῦς Ὀρχομενοῦ O. XIV, 3. Νάξῳ λιπαρῶ P. IV, 88. λιπαρῶ γήραϊ N. VII, 99. λιπαρῶ Σμυρναίων ἄσπεϊ F. 218. λιπαρὰν καθ' ὁδόν F. 6. λιπαρὰν Αἴγυπτον F. 50. λιπαρὸν κόσμον O. VIII, 82. λιπαρὰν Ἀθῆναι F. 46. λιπαρὰν Θηβῶν E. 209. λιπαρῶν

λύκοιο δίκαν P. II, 84.
 λύρα. ἀδυσπής λύρα O. XI, 97. λύρα σφι βρέ-
 μεταί και αἰοῖδ᾽ N. XI, 7. λύρα κοινάσσομαι
 N. III, 12. λύρα καὶ φθέγματι μαλθακῶ
 P. VIII, 32. εὐχορδον ἔχειρε λύραν N. X, 21.
 ἀδύλογοι λύραι τιν γιγνώσκοντι O. VI, 97.
 λυρῶν τυχαῖμεν O. II, 52. λυρῶν βοαί P.
 X, 39.
 λυσιπόνοσ. λυσιπόνον τελευτᾶν F. 96, 1. λυσι-
 πόνοισ θεραπόντεσσιν P. IV, 41.
 λύσισ. τίσ λύσισ ἔσσεται πενθέων N. X, 76. ἔθηκε
 δόρπου λύσιν O. XI, 49.
 λυτήριος. ἔχοντα τὸ καλλίνικον λυτήριον δαπανᾶν
 μίλοσ χαρίεν P. V, 106.
 λύτρον. τοῖδι λύτρον συμφορᾶσ γλυκὺ Τλαπολέμω
 ἴσταιαι O. VII, 77. Κλεάνδρω τίσ λύτρον
 εὐδοξον καμάτων, κῶμον ἀνεγειρέτω I. VII, 1.
 λυῶ. λύοι χαλινῶν ὑφ' ἠρώϊ παρθένιασ I. VII, 52.
 λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον μερινῶν
 F. 124. ἔλυσεν ἐξ ἀτιμίασ O. IV, 23. λύσε
 Ζεὺσ Τυτᾶνασ P. IV, 291. Τρώων ἔλυσε δό-
 μουσ P. XI, 34. ἀνά δ' ἔλυσεν οφθαλμόν,
 ἔπειτα δὲ φωνᾶν N. X, 90. τὰ μὲν ἄνευ ξυ-
 νᾶσ ἀνίασ λύσον ἄμμιν P. IV, 155. λύσαι
 ἐπιμορφῶν O. XI, 9. λύσαισ ἀχέων P. III,
 50. ἐκ πενθέων λυθέντεσ I. VII, 6. κείνων
 λυθέντων F. 10. λυθὶ ῥάμμα F. 55. Ἐλέ-
 ναν ἔλυσατο I. VII, 25.

M.

Μά. ναὶ μὰ γὰρ ὄρκον N. XI, 24.
 * Μάγγησ. Μάγγητι Κεσταύρω P. III, 45. Μα-
 γγήταν ἐπιχώριος ἐσθᾶσ P. IV, 80. Μαγγή-
 των σκοπόν N. V, 27.
 * Μυγγήτισ. ἵπποισι Μυγγήτιδεσσιν P. II, 45.
 * Μαινάλιος. Μαιναλλαισιν ἐν δευραῖσ O. IX, 63.
 μαινᾶσ. μαινᾶδ' ὄρνιν P. IV, 216.
 μαινομαι. μαινομέναισ φρασίν P. II, 26.
 μαινομαι. θνητά μαιμόνοσ P. XI, 51. πολλὰ
 μαιόμενοι O. I, 46. σέθεν ὅπα μαιόμενοι
 N. III, 5. μαιόμενων μεγάλαν ἀρετᾶν θυμῶ
 λαβεῖν O. VIII, 5.
 μάκαρ. μάκαρ καὶ νῦν P. V, 20. μάκαρ ἀνδρῶν
 μετὰ ἔναιεν P. V, 94. ἀφνεᾶν μακίρων ἐ-
 στίαν O. I, 11. τεᾶν μακίρων ἐστίαν P.
 V, 11. I. III, 35. ἀείδοντι μάκαρα μέγαν F.
 97, 5. ὦ μάκαρ F. 66. μάκαρ υἱὲ P. IV,
 59. ὦ μάκαρ N. VII, 94. μάκαιρα Θεσσα-
 λία P. X, 2. ὦ μάκαιρα. Θῆβα I. VI, 1.
 Κρονίδαι μάκαρεσ P. V, 118. μάκαρεσ ἐν
 Ὀλύμπω F. 53, 4. στ. τῶν πάντων ὑπερ-
 βάλλοντα μακίρων F. 133. μακίρων τινᾶ
 O. I, 52. μακίρων νᾶσσοσ O. II, 77. μα-
 κίρων τελετᾶσ O. III, 43. πρὸσ μακίρων P.
 III, 103. ἀνδρῶν μακίρων P. X, 46. μα-
 κίρων ἀγοραί I. VII, 26.
 μακαρίζω. μακαρίζω Ἀρκείλιαν N. XI, 11.
 μακαριόσ, ὃσ ἔχεισ P. V, 46.

vol. II. P. II.

μάκοσ. πάχει μάκει τε πενηκόντορον ναῦν κρᾶ-
 τει P. IV, 245. μάκοσ ἔδικε ὑπὲρ ἀπαντασ
 O. XI, 75.
 μακραγορία. ἀναθέμεν πᾶσαν μακραγορίαν P.
 VIII, 31.
 μακρόσ. ὁ μακρόσ αἰῶν N. III, 72. μακρόσ μό-
 χροσ I. IV, 63. ἐμοὶ μακρόν ἀταγασσᾶσθαι
 I. V, 53. μακροῖ χρόνῳ P. VIII, 76. μα-
 κρόν ὄλβον P. II, 26. οὐκ ἐσ μακρόν ἔρχε-
 ται P. III, 105. μακρὰ μοι γίεσθαι P. IV,
 247. μακρὰ μοι τὰ Ἰερσίοσ ἀμφὶ Μεδολίασ
 N. X, 4. ἐν μακροῖσι P. IX, 80. μακρὰ ἔί-
 ψαισ P. I, 45. τὰ μακρὰ ἐξενέπειν N. IV, 33.
 μακρὰ ἄλματα N. V, 19. μακρὰ δισκήσαισ
 I. II, 35. τὰ μακρὰ παπταίνει I. VI, 43.
 ζῶει μᾶσσων ὄλβοσ I. III, 5. εὐρήσαισ μᾶσ-
 σον' ἢ ὡσ ἰδέμεν O. XIII, 109. τὰ οἰκοι
 μᾶσσον' ἀριθμοῦ N. II, 23. μακροτέρασ σχο-
 λᾶσ N. X, 46. μακροτέρῳ ὄλβῳ P. XI, 52.
 μακροτέρου ἀρετᾶν I. III, 31. μακροτέραι
 αἰοδαί O. XIII, 40.
 μακύνω. οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν P. IV, 286.
 μάλα. καὶ Ζεὺσ μάλα (φιλεῖ) O. II, 30. μάλ'
 ἐτοῖμον O. IV, 15. μάλα θερμαίνει O. XI,
 91. τί μάλα τοῦτο κερδαλίον P. II, 78. ἢ
 μάλα θάλλει P. IV, 64. μάλα ἀδόντι P. VI,
 51. μάλα τιμῆ I. V, 63. μάλα πολλοί P.
 IX, 111. μάλα ἐθέλοντι N. VII, 40. μάλα
 περικαδόμενοι N. X, 54. μάλλον εὐεργέταν
 O. II, 103. ἔτι καὶ μάλλον P. X, 57. βα-
 ρύνει μάλιστα P. I, 84. μάλιστα θεῶν σέ-
 βεσθαι P. VI, 23. πατρῶων μάλιστα πρὸσ
 στάθμαν ἔβα P. VI, 45. μάλιστα χαιρει P.
 X, 35. μάλιστα αἰοιδᾶν φιλεῖ N. III, 7. δο-
 νεῖν θυμόν μάλιστα N. VI, 58. εὐφρανασ
 μάλιστα θυμόν I. VI, 2. μάλιστα νόον πρὸσ-
 φέρων F. 173, 2. μάλιστα θνατῶν γνώμων
 κυβερνᾶ F. 233.
 μαλακόσ. μαλακᾶν χέρα P. IV, 271. μαλακαῖσ
 ἐπασοδαῖσ P. III, 51. μαλακαῖσι κρόκαισ N.
 X, 44. μαλακὰ φρονέων N. IV, 95.
 μαλακόχειρ. φαρμάκων μαλακόχειρα νόμον N.
 III, 53.
 μαλιάσσω. ἐν παγκρατίου στόλῳ μαλαχθεῖσ N.
 III, 16.
 μαλεραῖσ αἰοδαῖσ O. IX, 24.
 * Μαλεάγονοσ Σειληρόσ F. 57.
 μαλθακόσ. μαλθακάσ φρενόσ O. II, 99. μαλθα-
 κᾶσ ὄρασ F. 87, 6. μαλθακῆ φωνῆ P. IV,
 137. δρόσῳ μαλθακᾶ P. V, 99. μαλθακῆ
 αἰοιδᾶ N. IX, 40. μαλθακῶ φθέγματι P. VIII,
 32. κοιωνίαν μαλθακᾶν P. I, 98. τὸ μαλ-
 θακόν ἔρξαι τε καὶ παιτεῖν P. VIII, 6. μαλ-
 θακᾶ γυῖα N. IV, 4.
 μαλθακόφωνοι αἰοδαί I. II, 8.
 μάλον. μίλων χρῶσσῶν φύλαξ F. 221.
 μᾶν. ὁ μᾶν πλοῦτοσ O. II, 58. ἐπὶ μᾶν βαίνει
 O. VII, 45. λέγοντι μᾶν O. IX, 53. καὶ

- μάν O. IX, 53. P. I, 63. IV, 90. 239. VI, 6.
 N. II, 13. X, 54. ὡς μάν O. XIII, 43. γε
 μάν O. XIII, 100. P. I, 17. 50. VII, 20. N.
 VIII, 50. I. III, 18. ὅμως μάν P. II, 82.
 λέγονται μάν P. III, 88. ἡ μάν P. IV, 40.
 N. VIII, 28. I. I. 63. οὐδέ μάν P. IV, 87.
 VIII, 17. αὐτὸν μάν N. I, 69. λέγεται μάν
 N. IX, 39. τῶν μάν N. X, 29. συμβαλεῖν
 μάν εὐμαρῆς ἦν N. XI, 33. ἴστε μάν I. III,
 15. 53.
- μανθάνω.** ἔμαθε σαφῆς P. II, 25. ἔμαθε μισεῖν
 P. IV, 234. τὰν οὐδέ Ἰσοφροῖων μάθην P.
 VIII, 12. μέλλοντι ἀνεμον ἔμαθον N. VII, 13.
 μαθεῖν Πατρόκλου νόον O. IX, 81. **μανθά-**
των οἴσατο προτέρων P. III, 80. οἶος ἔσοι
 μαθῶν P. II, 72. **μαθῶν** τις N. VII, 68.
μαθόντες O. II, 95.
- μανία.** ἐρώτων δέξτεροι **μανίαι** N. XI, 48. **μα-**
νίαι ὀρινομένων F. 224. **μανιασίων** ὑποκρίεαι
 O. IX, 42.
- μάνις.** ἀφελεῖν μάνιν φθοῖων P. IV, 159.
μαντεῖος. μαντεῖον βωμῆ O. VI, 5. **μυχὸν μα-**
τήιον P. V, 69.
- μάντευμα.** ἤλθε οἱ κρυβὸν μάντευμα P. IV, 73.
μαντευμάτων ἐφάπατο τέχναις P. VIII, 63.
 ἀτελής μὴ γένοιτο μαντεύμασιν P. V, 62.
μαντεύμασι Ἰνθίοις I. VI, 15.
- μαντεύομαι.** μαντεύει Μοῖσα F. 118. **μυμάντευ-**
μαι ἐπὶ Κασταλλῆ P. IV, 163. **μαντεύω** ατο
 ἐς θεὸν ἰλθῶν O. VII, 31. **μαντευσόμενος**
 περὶ πάθους O. VI, 38.
- * **Μαντινεία.** ἀπὸ Μαντινείας O. XI, 73.
- μάντις.** μάντις Μόψος P. IV, 190. **μάντις ἀνίη**
 I. V, 49. **μάντιν** Οἰκλείδαν O. VI, 13. N.
 X, 9. **περὶ** θανάτων ἔσεσθαι μάντιν ἐπιχθό-
 νιοις ἔξοχον O. VI, 50. **μάντιν ἀγαθόν** O.
 VI, 17. **ἐπιχώριον μάντιν** O. XIII, 71. **μάν-**
τιν κῆραν P. XI, 33. **μάντιν** οὐ λανθάνει F.
 45, 12. **μάντιες** ἄνδρες O. VIII, 2. **ἀλαθῆ**
μαντίων θάκον P. XI, 6. **θεμιστῶν ἕμνων**
μάντις F. 204.
- μαντοσύνη.** Θεουσηρὸν δίδυμον **μαντοσύνας** O.
 VI, 66.
- μανύω.** ἀποιομένων διαίταν μανύει λογίοις καὶ
 αἰοῖσι P. I, 93. **ματέρι** αὐτῶν μανύει N.
 IX, 4. ὡς μάνυω O. VI, 52. οἷς δῶμα Φερ-
 σεῖον μανύων I. VII, 55.
- μάρα (μάρη)** F. 276.
- Μαραθῶν.** λιπαρὰ Μαραθῶν O. XIII, 106.
μυγῆ ἐν Μαραθῶνος F. VIII, 83. **ἐν Μαρα-**
θῶνι O. IX, 95.
- μάρμαρος.** μάρμαρον ἀνδρῶν O. II, 106.
μυρῶν. μαρμαρομένους στιχίω ἐπάτρυνε N. IX, 19.
μυρμαρῶν. ἀκτίνας ὄσων μαρμαροκόλας F. 88,
 2. στ.
- μάρμαρι.** κασιγνήτου πέρι μάρμασαι N. X, 86.
ἀμφ' ἀρεταῖσι πόνοσ δαπάνη τε μάρμαται πρὸς
 ἔργον O. V, 15. **ἐλοῖσι μάρμαται** πέρι πό-
- λης N. V, 47. **μαρμάσθω** τις ἔρδων ἀμφ' ἀ-
 ἐθλοῖσι I. IV, 61. **δοῦρὸς μαρμασθαι** O. VI,
 17. **ἀκόντισσιν** τε φαργῶν τε μαρμαμένα P.
 IX, 21. **ἐν** ἵπποσάσιον ἀνδρεςσι μαρμαμένον
 P. II, 65. **ἀμφιδόλοισι μαρμαμένον** F. 24.
μαρμαμένων P. VIII, 45. **καὶ μαρμαμένων**
ἔστιν ἀφάνεια τύχης I. III, 49.
- μάρπτω.** κατὰ γαῖ' αὐτὸν τί νιν καὶ ἔκτους ἔμαρ-
 ψεν O. VI, 14. **σείνος ἔμαρψων** N. VI, 11.
αὐχένων μάρψαις χερσὶν ὄφιας N. I, 45.
- μαρτυρία.** τοῦτο γὰρ οἱ σαφῆσ μαρτυρήσῃ O. VI,
 21. **μαρτυρήσει** βωμός ἀναξ O. XIII, 104.
μαρτυρήσαι κεν I. IV, 54.
- μαρτύριον.** ὅσα ἐπ' ἀνδράποισ ἀπαι μαρτύρια
 φθιμένων ζῶν τε φωτῶν δόξας I. III, 28.
- μάρτυς.** ὄρκος ἀμην μάρτυς ἴστω Ζεὺς P. IV,
 167. οὐ ψεύδις ὁ μάρτυς ἐργασσῶ ἐπιστατεῖ
 N. VII, 49. μ' ἐπεμψαν μάρτυρ' ἀέθλων
 O. IV, 3. **μάρτυρες** σοφάτατοι ὀμῆραι ἐπι-
 λοῖτοι P. I, 88. **κιστοὶ χορευτῶν μάρτυρες**
 P. XII, 27. **πολλοὶ μάρτυρες** P. I, 85. **ἔθη-**
κε ναυτίλλας ἰσχύτας μάρτυρας κλυτὰς N.
 III, 22.
- μάσων** v. μακρός.
- μαστεύω.** μαστεύει τέργις, θέσθαι N. VIII, 43.
μάστευσε δοῦναι P. IV, 35. **τὰ** ἰσκότα παρ
 δαιμόνων μαστεύμεν P. III, 59.
- μάστιγι.** Πειθῶς P. IV, 219.
- μαστός.** ἐν ἀργαῖσι μαστῶ P. IV, 8.
- μάταιος.** φύλον ἐν ἀνδράποισι **ματαιούτατον** P.
 III, 21.
- μάταν.** ἀνώνυμον γῆρας ἔφοι μάταν O. I, 33.
- ματεύω.** μὴ ματεύση θεὸς γενέσθαι O. V, 24.
οἰκοῦσιν μάτευσ N. III, 30. **μὴ** μάτευσ Ζεὺς
 γενέσθαι I. IV, 16. **Σικελίας ὄχημα** ματεῦ-
 εῖν F. 73, 6.
- μάτηρ.** μάτηρ O. II, 88. VI, 56. **Γαῖα** μάτηρ
 O. VII, 38. **μία** βούς Κρηθῆ τε μάτηρ καὶ
 Σαλμωνῆ P. IV, 142. **ματρός** σὺν πατέρη P.
 III, 43. **ματρός** φίλας P. V, 114. **ματρός**
δουλοσύνας P. XII, 14. **ἐκ** μῆτρ' ἔσομεν μα-
 τρός N. VI, 2. **ὀμφαλῶν** ἐυδένδροισ **ματρός**
 P. IV, 74. **φίλας** ὑπὸ **ματρός** P. IX, 63.
ματρός σπλάγγων ὑπο N. I, 35. **ἀπὸ** μα-
 τρός ἔφν F. 33. **μυγάλας** ματρός F. 63. **μα-**
τρί O. I, 46. P. IV, 186. **Ἡρακλῆος** ἀριστο-
 γόνῃ **ματρί** P. XI, 4. **ματρί** τετῆ N. X, 81.
ματέρι καὶ δίδυμοις παιδεσσῶ N. IX, 4. **τε-**
λεῖα παρὰ **ματέρι** N. X, 18. **ματέρα** λείποντι
Ἀρκαδίας O. VI, 100. **κλυτὰν** Λοκρῶν **μα-**
τέρ' ἀγλαόθενδρον O. IX, 22. **Ἴβρον** Κοροῦ
ματέρα Θρασύμυθον O. XIII, 10. **παρ** μα-
 τέρα P. VIII, 89. **πύργων** **ματέρα** P. XI, 37.
τέφρων **ματέρ'** οἰνάνας ἀπύργων N. V, 6.
ματέρ' ἐρώτων F. 87, 3. **μῆτερ** **μυγάλα** F.
 48. **μάτερ** ἀέθλων O. VIII, 1. **ἄγνω** φίλα
μάτερ P. VIII, 103. **μάτερ** ἔμψ, Θῆβα I. I, 1.
μάτερ ἀμετέρα N. III, 1. **μάτερ** Ἄλιον πο-

- λιώνυμε I. IV, 1. **ματρόθεν** Ἀστυδαμείας O. VII, 24. τὰ **ματρόθεν** P. II, 48. **ματρόθε** I. III, 17.
ματραδέλφους P. VIII, 36.
ματροδόκις γοναῖς N. VII, 84.
ματρόθεν, ματρόθε v. **μάτηρ**.
ματρομάτωρ ἐμά O. VI, 84.
ματρόπολις. μεγαλῶν πολλῶν ματρόπολιν γενέσθαι P. IV, 20. **ματρόπολιν ἐγέγραυεν** N. V, 8.
ματροπόλῳ Ἑλευθέρῳ P. III, 9.
ματριυά. ματριυῖς ἀθέων βελέων P. IV, 162.
μάτρως. τεὸς μάτρως N. V, 43. **μάτρως** I. V, 59. XI, 37. **μάτρῳ** N. IV, 80. **μάτρῳ δμωνύμῳ** I. VI, 24. **μάτρως ἀνδρες** O. VI, 77. **ματρώων γένος ὑμετέρων** N. X, 37.
μαυρόω. Φόρκοιο μαύρωσεν γένος P. XII, 13.
μαυρόωσι τον ἐχθρον I. III, 66. **μηδὲ μαύρον τέρψιν** F. 92, 1.
μάχα. Κύνκεια μάχα O. XI, 15. **μάχας κέντρον δ κραισσιτέων λόγος** F. 172, 3. **πειράτο μίχας** N. I, 43. **κρεῖον ὑπερ μάχας ἀντιτυχόντα** N. VIII, 42. **μάχας ἐναριμβρότου ἔργον** I. VII, 52. **ἴσα τ' ἀνέμοις μάχῃ λεόντεσσι φύρον ἔπρασαν** N. III, 44. **κράτιστον μάχα** N. VII, 27. **ἀνδρῶν μάχαν** O. VIII, 58. **ἐὰ πόλεμον μάχαν τε πάσαν** O. IX, 43. **πρὸ Κιθαιρώνος μάχαν** P. I, 77. **Γιγάντεσιν μάχαν ἀντιύζωσιν** N. I, 67. **μαχᾶν τέλος** O. XIII, 55. **πόνων καὶ μαχᾶν ἀτερ** P. X, 42. **ἐν μάχαις πολέμον** O. II, 48. **πολέμων πολυπόρθοις ἐν μάχαις** O. VIII, 35. **οἷσις ἐν πολέμοισι μάχαις παρέμεινε** P. I, 47. **Θαοῖς ὑπερτάτους ἐν μάχαις** P. VIII, 28. **ραθῶν ἐν μάχαις** N. IX, 34. **σὺν μάχαις** I. IV, 39.
μάχαιρα. μαχάρα τάμον κᾶτα μέλη O. I, 49. **τῆ διυδάλω μαχάρα φύτευε οἱ θάνατον** N. IV, 59. **ἔλασεν μαχάρα** N. VII, 42. **Φρήξου μάχαιραι** P. IV, 242.
μαχανά. ἐμᾶ ἄμφι μαχανᾶ P. VIII, 35. **ποτανᾶ μαχανᾶ** N. VII, 22. **τᾶν ἔμπρακτον ἀντλεῖ μαχανᾶν** P. III, 62. **κατ' ἐμᾶν μαχανᾶν** P. III, 109. **ἐκ θεῶν μαχαναῖ πάσαι ἀρεταῖς** P. I, 41. **ὀρθοβούλοισι μαχαναῖς** P. VIII, 73.
μαχατάς. φῶτα μαχατᾶν N. II, 13. **μαχατᾶν θυμόν** N. IX, 26. **μαχατᾶν Μελιάχρον** I. VI, 31.
μαφυλάκας. ἄτε μαφυλάκας N. VII, 105.
μάω. ἀμφελέξασθαι μεμαῶτες N. I, 43.
Μεγάκλιες P. VII, 17.
μεγαλανορία. μεγαλανορίαῖς ἐμβαίνομεν N. XI, 44.
μεγαλάνωρ. ἔων μεγαλάνωρ P. I, 52. **μεγαλάνωρος Ἀσυχίας** F. 228.
μεγάλαυχον P. VIII, 15.
μεγαλήτορες ὄργαι I. IV, 38.
μεγαλόδοξος Εὐνομία O. IX, 17.
μεγαλοκυνθέσσι ἐν Θαλάμοις P. II, 33.
μεγαλόπολις. μεγαλοπόλιες Συράκοσι P. II, 1. **μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι** P. VII, 1.
- μεγαλοσθενής. μεγαλοσθενέος Ἰπρας** N. VII, 2. **μεγαλοσθενεὶ Πηλείδῃ** P. VI, 21.
μεγάνωρος πλοῦτον O. I, 2.
*** Μέγαρα** O. XIII, 105. **ἀπὸ Μεγάρων** N. III, 80. **ἐν Μεγάροισιν** O. VII, 86. **Μεγάροις** P. VIII, 82.
*** Μέγαρα. Μεγάρῳ Κρειοντίς** I. III, 82.
μέγαρον. ἐν μεγάρῳ N. I, 31. **ὡς ὅτε θαπτόν μέγαρον** O. VI, 2. **μέγαρον** O. XIII, 60. **ἤλθον Πελία μέγαρον** P. IV, 134. **τὸ κλεινότευτον μέγαρον Ἡάππου** P. IV, 280. **ἐκ μεγάρων προσέννεπε** P. IX, 36.
μέγας. ὁ μέγας κίνδυνος O. I, 81. **θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας** O. VII, 34. **ὁ μέγας πότιμος** P. VIII, 86. **μέγας ἐν μεγάλοις** P. VIII, 107. **νόος μέγας** P. V, 122. **μεγάλα ἀρετὰ** P. V, 98. **μεγα κλέος** O. VIII, 10. **μέγα φέρεται** P. I, 87. **μέγα βροῖθει** N. III, 33. **μεγάλας ματρός** F. 63. **θεοῦ** F. 66. **ἀρχὴ μεγάλας ἀρετᾶς** F. 221. **μεγάλας Λακεδαιμόνος** P. IV, 48. **μεγάλας Θουός** P. IV, 264. **μεγάλας ἐλπίδος** P. VIII, 93. **φυλακῆ μεγάλα** P. IV, 75. **μέγαν ἄλβον** O. I, 56. **ὄρκον** O. VI, 20. VII, 65. **Θόρυβον** O. XI, 76. **κάματον** P. V, 47. **αἶνον** N. I, 6. **πολεμιστᾶν** N. IV, 27. **νόον** N. VI, 4. **ὀμφαλὸν χρονοός** N. VII, 33. **αἰετόν** I. V, 48. **μάκαρα μέγαν** F. 97, 5. **Θηβῶν μέγαν σκόπελον** F. 209. **μεγάλαν ἀρετᾶν** O. VIII, 5. **τοιούταν μεγάλην ἀνάταν** P. VIII, 24. **τιμᾶν** P. IV, 148. **δύνασιν** P. IX, 81. **μέγα κῦδος** P. II, 89. **μέγα εἰπεῖν** N. V, 14. **εἰπῶν** N. VI, 28. **ἔργον** N. X, 64. **μάτηρ μεγάλη** F. 48. **ἐπ' ἄλλοισιν ἄλλοι μεγάλοι** O. I, 113. **ἀρετὰι μεγάλοι** I. III, 4. P. IX, 79. **αἱ μεγάλοι ἀλκαὶ** N. VII, 12. **καμάτων μεγάλων** N. I, 69. **μεγάλῶν πολλῶν** P. IV, 19. P. V, 16. **μεγάλων ἀέθλων** N. I, 11. **πενθέων** I. VII, 5. **ἐν μεγάλοις ἀρεταῖς** O. X, 6. **κορσφαῖς ἀρετᾶν μεγάλοις** N. I, 34. **Ἀθῆναις μεγάλοις** N. II, 8. **ἀρετᾶς μεγάλας** N. VI, 49. **σκοπιαῖσι μεγάλοις** F. 70. **μεγάλα ἔργα** N. III, 42. **σοφία μείζων ἄδολος** O. VII, 53. **εὐθυμίαν μείζω** I. I, 63. **ἄλσεια μείζονα** P. V, 89. **μέγιστον γέρας** N. VIII, 25. **πατρὶ μείστω** O. XI, 47. **τεθμόν μέγιστον ἀέθλων** O. VI, 69. **τιμᾶν μείστων** P. IV, 278. **σπέρμα μείστων** O. IX, 65. **τὸ μέγιστον χαρμάτων** P. VIII, 67. **μέγιστον κλέος** I. VI, 29. **Δαναοῖν μέγιστοι** N. IX, 17. **σοφία μείστωι ἄνδρες** F. 98, 4. **τὰ μείγωι ἀέθλων** P. X, 24. **ἐορταῖς θεῶν μείστωις** O. V, 5.
μεγασθενής. μεγασθενής Γιαόχος O. I, 25. **μεγασθενῆ νομισαν χρυσόν** I. IV, 2. **Δωδωναιε μεγάσθενες** F. 29.
μεγαρχεῖ παγκρατῆρ N. XI, 21.
μεγιστοπολις. Δίκυς μεγιστόπολι θύγατρ P. VIII, 2.

μεδῶ. νότοιον Ἀταβυρίου μεδῶν O. VII, 88.
 μεδῶν Ἀρκαδίας F. 63.
 * Μεδούσα. εὐπαράου κράτα Μεδούσας P. XII, 16.
 τὰ Περσείος ἀμφὶ Μεδούσας Ἰύργονος N.
 X, 4.
 μεθέπω. τὰν μεθέπων O. III, 33. ταύταν μεθέ-
 πων Διόθεν αἶσαν N. VI, 13. ψεῦδος γλυκῷ
 μεθέπων P. II, 37. ἐκόντι νότῳ μεθέπων
 ἄχθος N. VI, 59.
 μεθομήγεος ἐρίφων F. 18.
 μεθῶ. ὄφρα μεθῶ F. 90, 2.
 μεῖζων v. μέγας.
 μειλίχιος. μειλίχος. μειλίχιοι λόγοις P. IV, 128.
 μειλίχιοι λόγοις P. IV, 240. μειλίχος αἰών
 P. VIII, 102. μειλίχος ὄργα P. IX, 44. ἄ-
 παντα τὰ μειλίχα O. I, 30.
 μείς, μήν. μείς ἐπιχώριος N. V, 44. μῆρος τοῦ-
 τοῦ O. XIII, 36. κυρία ἐν μῆρὶ O. VI, 32.
 ποιῶν μῆρῶν I. III, 36.
 μείων v. μικρός.
 μέλαθρον. κυριαρῆσιον μέλαθρον P. V, 40.
 * Μέλιμπος P. IV, 126.
 μελάμφυλλος. Αἰτνας μελαμφύλλοις κορυφαῖς P.
 I, 27.
 * Μελανίππος. Μελανίπποιο N. XI, 37.
 μελαντεῖχία δόμον O. XIV, 20.
 μέλας. μέλαν φόνος I. VII, 50. μέλανα θάνα-
 τον P. XI, 56. χθόνα μέλαιναν O. IX, 54.
 μέλαιναν εὐφρόναν N. VII, 3. μέλαιναν καρ-
 δίαν F. 88, 4. στρ. F. 247. μέλαν γένειον
 O. I, 68. μέλαινα ἀρονραι N. XI, 39.
 * Μελιάγρος. μαχατῶν Μελιάγρον I. VI, 32.
 μελέτα. μία οὐχ ἅπαντας θρῆψει μελέτα O. IX,
 115. ὀξεία μελέτα O. VI, 37. ἔχων μελέταν
 N. VI, 56. μελέταν σοφισταῖς πρόσβαλον I.
 IV, 31. μελέταν ἔργοις ὀπάζων I. V, 62.
 μελέταις ἐν αἰείδων O. XIV, 18.
 μέλημα. παρθένοισι μέλημα P. X, 59. Χαρίτων
 μέλημα τερπνόν F. 63. μέλημα κλεπτόμενον
 Κύπριδος F. 237.
 * Μελησίαις. Μελησία O. VIII, 54. Μελησίαν
 N. IV, 93. VI, 68.
 μελησίμβροτος. ἀστῆων ῥίζαν μελησίμβροτον P.
 IV, 15.
 μέλι. κόρον ἔχει καὶ μέλι N. VII, 53. μέλιτι πό-
 λιν καταβρέχων O. XI, 102. ἐν ἐρατεινῷ μέ-
 λιτι I. IV, 60. τότε τοι πέμπω μεμυγμένον
 μέλι λευκῷ σὺν γάλακτι N. III, 74.
 * Μέλι P. XI, 4. Μέλι χρυσαλάκτος F. 5.
 μελιαδής. ἐπεὶ δύνει ῥιπὴν μελιαδέος οἴνου F. 147.
 μελιγαθῆς ἴδωρ F. 211.
 μελιγαυρος. μελιγαυρὸς ὕμνοι O. X, 4. P. III, 64.
 μελιγαυρῶν κώμων N. III, 4. μελιγαυρῶν
 ὕμνων I. II, 3.
 μελιγούποισιν αἰδοῖταις N. XI, 18.
 μελίχοι. μελιζέμεν αἰδοῖταις N. XI, 18.
 μελιθεῖα ποίαν P. IX, 38.
 * Μελικέρτας F. 1.

μελικόμπων αἰοδῶν I. II, 32.
 μελιφόθων ἔπεται πλόκαμοι F. 286.
 μέλισσα. ὅτε μέλισσα θῦνται P. X, 54. χρησμός
 μέλισσας Δελφίδος P. IV, 60. ἰσὺ μέλισσῶν
 O. VI, 47. μέλισσῶν τρητὸν πόνον P. VI, 54.
 κηρὸς ὡς μέλισσῶν τάκομαι F. 88, 1. ep.
 ταῖς ἱεραῖσι μέλισσαις τέθεται F. 129.
 * Μέλισσος. Μέλισσῳ I. III, 9. 62. Μέλισσι I.
 III, 20.
 μελισσοτεύκτων κηρίων F. 266.
 μελιτόεσσαν εὐδίαν O. I, 98.
 μελιφόγγος. μελιφόγγον Τερπιχόρας I. II, 7.
 μελιφόγγοι Μοῦσαι O. VI, 21. μελιφόγγ-
 γοῖς αἰδοῖταις I. V, 8.
 μελιφρον. μελιφρονος σκολίου F. 37, 8. μελι-
 φρον, αἰτίαν N. VII, 11.
 μέλλω. μέλλεις ἐνθάκει P. IX, 54. ὅτι μέλλει P.
 IX, 50. μέλλει θέμεν O. VII, 61. ὁ μέλλον
 χρόνος O. XI, 7. μέλλοντα δόξαν φέρειν O.
 VIII, 64. μέλλοντα τριτάτον ἀνεμον N. VII,
 17. οἶδεν τὸ μέλλον O. II, 62. μέλλον χρόνος
 O. VII, 40. μέλλοντες τεύθει O. VIII, 32.
 τῶν μέλλοντων O. XII, 9.
 μέλος. τὸ Ἀρχιλόγου μέλος O. IX, 1. τότε μέ-
 λος ὑπὲρ ἄλλος πέμπεται P. II, 68. τῶδε μέ-
 λει κλιθεῖς N. IV, 15. γλυκῷ αὐτῷ μέλος
 ὀφείλων O. XI, 3. τότε φέρων μέλος P. II,
 4. μέλος χαρίεν P. V, 107. αἰλῶν τεύχει
 πάμφωνον μέλος P. XII, 19. ἐγκομιμον ζῆ-
 ξαι μέλος N. I, 7. μέλος γλάστεις F. 64. τρο-
 χὸν μέλος F. 167. αἰλῶν ἐρατὸν μέλος F.
 259. ἐξύφαινε Ἀυδία σὺν ἀρμονίᾳ μέλος πε-
 φιλημένον N. IV, 45. παρ μέλος ἔρχομαι N.
 VII, 69. ἐγκομιμον μέλιον τυχατῆμεν O. II,
 52. μολπὰ μέλιον χλιδῶσα O. XI, 83. κρη-
 τήρα Μουσαίων μέλιον κινράμεν I. V, 2. ὁμ-
 φαι μέλιον F. 45, 17.
 μέλος. τάμον κατὰ μέλη O. I, 49. μέλη τετρο-
 μῆνοι P. III, 48. θνατὰ περιστάλλων μέλη
 N. XI, 15. ψυχὰς ἀνέπνευσεν μελίον ἀπά-
 των N. I, 47. εὐθεῖ πρᾶσσόντων μελίον F.
 96, 4.
 μέλω. γόνον μελέμεν F. 45, 10. τὰν μελπο-
 νται θανά ἐντόχια P. III, 78. κατὰ μελό-
 μενος N. I, 20. μελομενῶν ἐν ὄρει Μοισῶν
 αἶον P. III, 90.
 μέλω. χρῆ ἀγαθὰν ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλιον I. VII, 15.
 μέλει σφίσι Καλλιόπα καὶ Ἄρης O. XI, 14.
 μέλιον εἶπν Εὐθύμια F. 127, 3. Ἀρεταῖσι με-
 μαλότας O. I, 89.
 * Μήμων. ἀνεμῖος Ἐλέοιο Μήμων N. III, 60.
 Μήμωνος N. VI, 52. I. VII, 54. Μήμωνου
 P. VI, 32. I. IV, 45.
 μεμπτός. οὔτε τι μεμπτόν F. 241.
 μεμφομαι. μεμφομαι αἶσαν τυραννίδων P. XI, 53.
 οὐκ ἐμμφοθή χεῖρα φαιτός I. II, 20. σὺ μῆμ-
 φεται με N. VII, 64. μεμφομένους N. I, 24.

μὲν — τὴ F. 45, 10. F. 246. et passim in Epitaphiis.

* Μένανδρος N. V, 48.

* Μένδης. Αἰγυπτίαν Μένδητα F. 215.

* Μενίλας. Ξανθῶ Μενίλα N. VII, 28.

μενοιῶν. ἀεὶ μενοιῶν βαλεῖν O. I, 53. αἰτῆσαι μενοιῶν P. I, 43. ἔργα πολλὰ μενοιῶντες N. XI, 45.

* Μενοίτιος. Μενοίτιον O. IX, 75.

μένος. μένος ἄλλον F. 95, 1. μένει θύοισαν ἀμυμακίτω P. III, 52. πατὴρ ἐπέπνευσεν μένος γηῆμος ἀντίπαλον O. VIII, 76.

μένο. ἀσφαλὲς αἰὲν ἔδος μένει οὐρανός N. VI, 4. τὸ πάρ δίκαν γλυκὴ πικροτάτα μένει τελευταῖα I. VI, 43. ἴδατι μένοντι ἐπὶ Ἀσωπίῳ N. III, 4. μένειν ἀγῶνα O. IX, 96. οὐδ' ἔμειν' ἐλθεῖν τραπέζαν P. III, 16. αἰεὶ μένειν τεθροῖσιν ἐν Αἰγυμίου P. I, 64. παρὶ ματρὸς μένειν P. IV, 186. κώλυεν μείναι P. IV, 33. αὐτοῦ μένων P. VI, 38. μένων ἐν δόμοις N. III, 41. ἐκατέρωθεν μέναιτες O. II, 75.

μέριμνα. βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέραν O. II, 60. ἔχων κρέσσονα πλοῦτου μέριμναν P. VIII, 96. καρτεράν ἔπαυσος μέριμναν I. VII, 13. καματοῖδες μέριμναι F. 239. νέων μέριμναι F. 250. δυσφύρων μεριμνῶν F. 124. ἀπύρτος ἴων μῆδεται τεταῖσι μεριμναισι O. I, 108. ἀγλαῖσι μεριμναισι N. II, 66.

μεριμναια. ἀλλότρια μεριμναια F. 251. μεριμναιμάτων ἀλεγυῶν F. 245.

μέρος. ἔστι τι καὶ θανόντεσιν μέρος κἂν νόμον ἐρῶμενον O. VIII, 77. ὄχθοσιν θάλλει μέρος Ἀρκεσίλλας P. IV, 65. ἤδη με γηραιὸν μέρος ἀλικίας ἀμφιπολεῖ P. IV, 157. τρίτον ἐν παλαιτέροισι μέρος N. III, 70. τὸν ἐρήμωσαν εὐφροσύνας μέρος P. III, 98. τρίτον κασιγνητῶν μέρος P. XII, 11.

* Μέροπις. Μερόπιον ἔθνεα I. V, 29. πόρθησε Μέροπας N. IV, 26.

μεσονύκτιος. μεσονύκτιον δεξαμένη I. VI, 5.

μέσος. Ἀφροῦ μέσῳ καταβάς O. VI, 58. μέσον ὀμφαλόν P. IV, 74. πρὶν μέσον ἀμαρ ἔλειν P. IX, 117. ἔχει μέσον N. IV, 37. ἐς μέσον χεῖρ δεικνύται F. 171, 3. ἐν μέσοισι I. VII, 32. ἐν μέσοις P. IV, 224. IX, 123. ἐν μέσοις N. V, 23. εὐρυσκῶν ἀμ πόλιν τὸ μέσον μακροτέρῳ ὄλβῳ τεθάλοτα P. XI, 52.

* Μεσοάνια. ἐκ Μεσοάνιας P. IV, 126.

* Μεσοάνιος. Μεσοάνιον γέροντος P. VI, 35.

μετὰ cum genit. O. I, 60. II, 38. XI, 51. P. V, 94. IX, 19. F. 74, 12. cum dativ. O. II, 32. N. VII, 8. cum accus. O. I, 66. IV, 25. P. IV, 68. V, 10. IX, 110. N. III, 37. VI, 6. I. III, 36. VI, 46. VII, 8. F. 53. F. 158, 3. F. 250. absol. P. IV, 64. πέδα P. V, 47. VIII, 77. F. 94.

μεταβαίνω. ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβαῖσαι O. I, 42. cf. βαίνω.

μεταβολά. μεταβολαὶ ἰστίων P. IV, 292.

μεταδόρπιόν τοι πέμπω F. 89, 2.

μεταίσιω. μεταίσιζαντα κείνου ἔθνος N. V, 43.

μεταλαμβάνω. καμάτου μεταλαμβάνειν N. X, 79.

μεταλλακτῆν F. 241.

μετάλλατος. εἰ μετάλλατον τι P. IV, 164.

μετάλλαιον. μετάλλασεν μιν O. VI, 62.

μεταμαίωμαι. τηλόθε μεταμαίωμενος N. III, 77.

μεταμειβῶ. ἦρωας μεταμειβόντας P. I, 52. μεταμειβόμενοι ἐταλλάξ N. X, 55. ἐκ καμίτων μεταμειψόμενοι χάριν Διός P. III, 96. ἐολὸν πήματος πεδάμειραν O. XII, 12.

μεταμῶνιος. ψεύθη μεταμῶνια O. XII, 6. μεταμῶνια ἔρηρων P. III, 23.

μετανύσσομαι. αἰῶνος βαθυμῶν ἀπο μετανύσσαι P. V, 8.

μετατρέπω. ἔθηκε μοῖραν μετατραπεῖν F. 164.

μετατροπία. μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν μετατροπίας ἐπικύρσαιεν P. X, 21.

μεταυγάζω. πεδουγάζων N. X, 61.

μετέρχομαι. ἄλοχον μετέχθην Ἡρακλείους γοναῖς I. VI, 7. πεδέχεται N. VII, 74.

μετέχω. οὐ οἱ μετέχω θράσεος P. II, 83.

μετοικέω. Καδμείων μετοικήσας ἀγυαῖς P. IX, 86.

μέτρον. ἔπεται ἐν ἐκάστῳ μέτρον O. XIII, 46. ὑπὸ χειρῶν μέτρον καταβαίνει P. VIII, 82. παντὸς ὄραν μέτρον P. II, 34. ἐξέπνοσ' ἐπιτακτὸν μέτρον P. IV, 237. καιρὸς βραχὺν μέτρον ἔχει P. IV, 286. κερδέων μέτρον θηρομένω χεῖρ N. XI, 47. ὕμνος βραχὺν μέτρον ἔχων I. I, 62. ἵππεῖσις ἐν ἔντεσι μέτρα O. XIII, 20. μέτρα μὲν γυνάμει διακῶν, μέτρα δὲ καὶ κατέχων I. V, 67. μέτρα ὀμμάτων F. 74, 1.

* Μετώπια. εὐανθῆς Μετώπια O. VI, 84.

μῆτοπον. γαίλας μῆτοπον P. I, 30.

μῆ. πέποιθα μὴ δαιδαλωσέμεν O. I, 104. εἰ μῆ O. I, 108. XII, 17. P. IV, 274. εἰ — μῆ P. VIII, 76. μῆ ματεῖση O. V, 24. μῆ δοκωδῆς P. I, 92. μῆ πιαῖσος F. 221. μῆ ἀναστήη P. IV, 155. μῆ κνίσση P. VIII, 33. μῆ θραύσοι O. VI, 97. μῆ κάμοι O. VIII, 29. μῆ καθέλοι O. IX, 64. ὄφρα μῆ γένοιτο P. V, 62. μῆ δαμαλλίζοι P. V, 120. μῆ λίποι P. IX, 90. μῆ ἐπικύρσαιεν P. X, 20. ὅπως μῆ μόλοι N. III, 59. μῆ κρύπτε O. VII, 92. μῆ βαλέτω O. VIII, 55. μῆ λαλάγει O. IX, 43. μῆ παρῖει P. I, 86. μῆ κάμνε P. I, 90. μῆ δίωκε F. 236. μῆ σιγῆ βρεχέσθω F. 269. μῆ σπεῦθε P. III, 61. μῆ καταμαίνας εἰπέ P. IV, 99. μῆ λαθέτω P. V, 23. μῆ κρυπτέτω P. IX, 97. μῆ — μῆτε — μῆδὲ σιγάτω I. II, 43. μῆ μάτευε I. IV, 16. μῆ φθόρει I. IV, 26. μῆ θρασέτω I. VI, 39. ἐκέλευσεν μῆ παρφαίμεν O. VII, 66. διακρίνειν μῆ παρὰ καιρὸν O. VIII, 24. μῆ τεκτεῖν O. II, 102. τὸ μῆ προσηθεῖν O. VIII, 60. εὐχομαι μῆ θέμεν O. VIII, 36. ἐγγνώμομαι μῆ — μῆδὲ — ἀφίξεσθαι O. X, 17.

- ὄσα μὴ περιήλκε P. I, 13. ἔλομαι μὴ βα-
 λείν P. I, 44. μὴ τινα μένειν P. IV, 185.
 μὴ ποτε ἀμείρειν P. VI, 26. ὅς μὴ παρα-
 βάλλει P. IX, 90. λουκός μὴ νεῖσθαι N. II,
 12. ὃ μὴ ξυνιέει N. IV, 31. μὴ κεινδυ-
 νευμένον N. V, 14. ἀπομνήω μὴ τερμα προ-
 βάς ὄρσαι N. VII, 71. μὴ πλιναδέντα N.
 VIII, 4. εἴη μὴ ποτέ N. VIII, 35. μὴ προσ-
 άψω N. VIII, 37. μὴ καλύψαι N. IX, 7.
 μὴ κρύπτειν N. X, 40. μὴ νεμεσάσαι I. I, 3.
 χρῆ μὴ φέρειν I. I, 44. ὅ,τι μὴ ἐξίχεται I.
 VI, 18. cf. F. 49. F. 171, 1. F. 172.
 μῆδῃ. μῆδῃ αὐδάσομεν O. I, 7. μῆδ' ἐγγυαλιζέτω
 I. VII, 43. cf. F. 92, 1. μῆ — μῆδῃ O. X,
 13. P. IX, 91. μῆτε — μῆδῃ I. II, 45.
 * Μῆδεια. Μῆδειάς P. IV, 9. 59. 218. Μῆδειαν
 O. XIII, 51. P. IV, 250. F. 153, 4.
 * Μῆδειο ἀγκυλότοξοι P. I, 78.
 μῆδεις. μῆδῃν ἄγαν F. 235.
 μῆδομαι. ἐπίτροπος ἕων τεάσι μῆδεται μερίμναις
 O. I, 106. ἄπιστον ἐμῆσατο πιστὸν ἐμμεναι
 O. I, 31. μέγα ἔργον ἐμῆσαντ' ὠκείως N.
 X, 64. ἄρτια μῆδόμενος O. VI, 94.
 μῆδος. μῆδῃσιν ἀμοῖς P. IV, 27. τεοῖς μῆδῃσι
 P. X, 11.
 μῆκῆτι. μῆκῆθ' O. I, 5. μῆκῆτι O. I, 114. N.
 V, 50. I. III, 31.
 μηλοβότας. μηλοβότα I. I, 48.
 μηλόζωτος. μηλοβότου Ἀκράγαντος P. XII, 2.
 μηλοδόκω Πυθῶνι P. III, 27.
 μῆλον. εὐφρονα μῆλοισι O. VII, 63. μῆλων κνισ-
 σάσσα πομπά O. VII, 80. ὀπάονα μῆλων
 P. IX, 66. μῆλα καὶ βοῶν ἀγέλας P. IV, 148.
 μῆν v. μεῖς.
 * Μῆνα. διχόμηρις ἐσπερας ὄλον ὀφθαλμὸν ἀντέ-
 φλεξε Μῆνα O. III, 21.
 μήποτε O. IX, 83.
 μήτε P. IV, 297. I. II, 44. I. VII, 6.
 μῆτιομαι. φροντίδι μῆτιομαι τυχεῖν P. II, 92.
 μῆτις. μῆτιος ἀμῶς ἄπο N. III, 9. μῆτιν γα-
 ρῶν παλαιγῶνον O. XIII, 48. πικρινὰν μῆ-
 τιν κλύοντες P. IV, 58. ὀρθόβουλον μῆτιν
 ἐφευρομένους P. IV, 262. μῆτιν ἕαν ἀμείβετο
 P. IX, 39. μῆτιν ἀλάπηξ I. III, 65. σοφῶν
 μῆτιεσι O. I, 9.
 μαινώ. οὐκ ἐλεγχέεσσαν ἐμῆταιε N. III, 16.
 μίγα. μίγα κωκυτῶ γυναικῶν P. IV, 113.
 μίγνυμι, μίγω. νῖν ἀνθεῖσι μίγνον N. IV, 21.
 ὦ ποιμον Ἄρης ἔμιξεν I. VI, 25. Κόλχοισιν
 βίαν μίξαν P. IV, 213. κοινὸν γάμον ἐν ἀλ-
 λάλοισι μίξει P. IV, 223. ῥόδα κόμισαι μί-
 γνεται F. 45, 16. ὀθι τράγοι γυναιξὶ μίγον-
 ται F. 215. ἐμίγνοντ' ἀμφὶ τράπεζαν F. 136.
 ἵπποισιν ἐμίγντο P. II, 45. ἐν αιμακουρίαις
 μέμικται O. I, 91. ἔκαλος μίχθη O. IX, 63.
 στεφάνοις ἐμίχθεν N. II, 22. ἐν τιμαῖς ἐμι-
 χθεν I. II, 29. ἐν πελάγεσσι μίγεν πόντῳ τε
 Λυμνιᾶν τ' ἔθνει γυναικῶν P. IV, 251. ἐν
 θαλάμῳ μίγεν Λιβύας P. IX, 70. ἐθλογαίαις
 μεμίχθαι I. III, 3. γέρας μίγνύμενον φρονί
 P. V, 19. θύα παντοία μίγνύμενον πυρὶ F.
 95, 7. Δὲ μισγομένην ἢ Διὸς παρ' ἀδελφεοῖ-
 σιν I. VII, 35. μεμίγμενον μέλι σὺν γάλακτι
 N. III, 84. Ῥόδῳ μίχθεις O. VII, 71. Θάρ-
 βει μίχθεις N. I, 56. Ποσειδῶνι μίχθῆσαι
 O. VI, 29. μίχθῆσαι Φοῖβῳ P. III, 14. γύ-
 μον μίχθῆντα P. IX, 13. φύλλοις ἐλαυῶν μι-
 χθῆντα N. I, 18. Λακεδαιμονίων μίχθῆντες
 ἦθῃσι P. IV, 267. Ζηρὶ μίγῃσα P. IX, 87.
 * Μίδας. εὐδόξῳ Μίδα P. XII, 5.
 * Μιδέα O. VII, 29.
 * Μιδέαθεν O. XI, 69.
 * Μιδυλλίδαί P. VIII, 40.
 * Μιδύλος. ἃ Μιδύλον γενεά F. 198.
 μικρός. μικρῶ χρόνῳ O. XII, 12. cf. σμικρός.
 μέλων αἰτία O. I, 35. μέλων μῶμος P. I, 82.
 οὐ μέλινα φθόνον P. XI, 29.
 μιμῶμαι. μιμῆσαιτο γόνον P. XII, 21.
 Μῖν v. οὐ.
 * Μινύας, Μινύαι. Μινύα μυχόν I. I, 56. πα-
 λαιγῶνον Μινυᾶν ἐπίσκοποι O. XIV, 4. πλεν-
 σάντων Μινυᾶν P. IV, 69.
 * Μινύειος. ἃ Μινυεῖα O. XIV, 19.
 μισῶ. ὑβρίζοντα μισεῖν P. IV, 284.
 μισθός. ποιητορος ἀγαθοῖσι μισθός οὗτος N.
 VII, 63. μισθός ἄλλοις ἄλλος ἐφ' ἔργμασιν
 γλυκῆς I. I, 47. ἀγάνορι μισθῶ P. III, 55.
 μισθῶ συνετίθειν παρέχειν φωνᾶν P. XI, 41.
 λάτριον μισθὸν πρόσσοιτο O. XI, 30. ἀφίο-
 μαι Ἀθηνῶν χάριν μισθόν P. I, 77.
 μίτρα. φέρον Λυδίαν μίτραν καταναχθᾶ πεποικι-
 μέναι N. VIII, 15. φέρε μίτραν εὐμαλλον I.
 IV, 69. τιμάτορος Ἰσθμιαῖσι Λαμπρομάχου
 μίτρας O. IX, 90.
 μνᾶμι. μνᾶμα κίλλιτον ἄθλων O. III, 16. Νι-
 κοκλέος μνᾶμα πυγμαχου κελადῆσαι I. VII, 63.
 μναμήιον. ἔχεις λόγων φρεσάτων μναμήια P. V, 49.
 μναμοσύνα. μναμοσύναν ἀνεγείροντα O. VIII, 74.
 * Μναμοσύνα. Μναμοσύνας ἑκατι λιπαράμπεκας
 N. VII, 15. κόραι χρυσοπέλου Μναμοσύ-
 νας I. V, 72.
 μνάστειρα. Ἀφροδίτας μνάστειραν ἀδίσταν ὀπί-
 ραν I. II, 5.
 μναστήρ. εὐκλεᾶ μναστήρ' ἀγῶνων P. XII, 24.
 πολέμου μναστήρα N. I, 16. μναστήρες P.
 IX, 110.
 μνάω. ἐμνασεν ἐστὶαν πατρίαν P. XI, 13. Δο-
 κῶν ἐδάτων ἀε μῆματαί P. IX, 91. πολ-
 λοὶ μῆματαί O. VI, 11. φιλοτιμίαν μῆ-
 μενοί F. 229. ταῦτα καὶ μακάρων ἐμῆμασι
 ἀγοραὶ I. VII, 26. μεμνάσθω περιστέλλων
 N. XI, 15. μεμνάσθαι Συρακοσῶν O. VI,
 92. μεγάλων ἀέθλων Μοῖσα μεμνάσθαι φι-
 λῆξ I. I, 12. Διὸς μεμναμένος N. VII, 80.
 ὦν μνασθῆεις N. IX, 10. μνασθέντι O. VII,
 61. μεμνῆατο F. 277.

* *Μοῖρα*. *Θεοῦ Μοῖρα* O. II, 23. *Μοῖρα* O. II, 39. N. VII, 57. *πάρεισαν Μοῖραι* O. XI, 54. *Μοῖραι ἀφίστανται αἰδῶ καλύψαι* P. IV, 145. *Μοῖραι Θέμιν ἄγον* F. 6, 3. *Μοιρᾶν μίαν τὴν Τύχην* F. 13. *πάρειδρα Μοιρᾶν βαθυφρόνων* N. VII, 1. *συμπαρέστασεν Μοῖρας* O. VI, 42. *Κλωθῶ κασιγνήτας τε Μοῖρας* I. V, 16.

μοῖρα. *δευτέρα μοῖρα* P. I, 99. *τὴν μοῖρ' εὐδαιμονίας ἔπειτα* P. III, 84. *μοῖρά τις ἄγειν ἔρανον* P. V, 76. *ἔσποικο μοῖρα πλοῦτον ἀνδρῶν σφισιν* P. X, 17. *οὕτως ἔθνος ἄγει μοῖρα* N. XI, 43. *ἔστι διδύμων ἀδελφῶν Μελίσσῳ μοῖρα πρὸς εὐφροσύναν τρέψαι ἦτορ* I. III, 10. *μοῖρ' ἐρίκοιτο καλῶν* I. IV, 17. *ἐν μὲν μοῖρα χρόνου* O. VII, 94. *ἀμφὶ καλῶν μοῖρα* O. VIII, 86. *ἐν δαιτὸς μοῖρα δεχμενος* P. IV, 127. *πεπρωμένα ἐδῆκε μοῖραν μετατραπέην* F. 164. *καλῶν μοιρᾶν τε τροπῶν* F. 171, 3. *ἀγῶνος ἔχει μοῖραν* O. VI, 79. *ἀστέων μοῖραν* O. VII, 76. *φιλιαν νόστοιο μοῖραν* P. IV, 196. *λαοῖσι μοῖραν ἄγον* P. XII, 12. *μοῖραν εὐνομον ὀπάζειν* N. IX, 29. *ἔχει μοῖραν ἐσλῶν* N. X, 20. *ἀγῶνων μοῖραν διέποτι θάλειαν* N. X, 53. *οἶαν μοῖραν ἔμνον ἄγαγον ἐς φάος* I. V, 59.

μοιρίδιος. *μοιρίδιον ἦν* P. I, 55. *μοιριδίῳ παλάμῃ* O. IX, 28. *ἔξινον ἄμῳ μοιριδίῳ τελέσαι* I. V, 43. *μοιριδίον ἄμαρ* P. IV, 255.

μοῖρας. *μοιρῶν περὶ τιμᾶν μαρναμένον* F. 24. *Μοῖσα* O. I, 112. *Μοῖσα καὶ Ἀγλαΐα* F. 213. *Μοῖσ' ἀνέτηκέ με* F. 119. *ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύπνοος ἀνδρῆ* O. XIII, 21. *αἰξεται Μοῖσα* P. IV, 279. *οὐκ ἀποδαμῆ* X, 37. *Μοῖσα* N. I, 12. VII, 77. I. II, 6. *δίδωσι Μοῖσαν* P. V, 65. *χρυσίαν καλέσαι Μοῖσαν* I. VII, 5. *Μοῖσαν φέρειν* N. III, 27. *Μοῖσα* O. III, 4. XI, 3. P. I, 58. IV, 3. XI, 41. N. III, 1. VI, 29. I. V, 54. F. 118. *μελίφθογγοι Μοῖσαι* O. VI, 21. *ἠῦκόμων σκντάλα Μοῖσᾶν* O. VI, 91. *Μοῖσᾶν δόσιν* O. VII, 7. *ἐκαταβόλων Μοῖσᾶν ἀπὸ τόξων* O. IX, 5. *Μοῖσᾶν ἐν δίφρῳ* O. IX, 87. *ιοπλοκάμων Μοῖσᾶν κτίανον* P. I, 2. *σοφία βαθυκόλων Μοῖσᾶν* P. I, 12. *χρυσάμπύκων μελπομενᾶν ἐν ὄρει Μοῖσᾶν* P. III, 90. *Μοῖσᾶν θυγατρὸς* N. IV, 3. *Μοῖσᾶν χορὸς* N. V, 23. *Μοῖσᾶν ταμίαι* F. 4. *χρυστα μᾶλα εἶναι Μοῖσᾶν* F. 121. *φοαῖσι Μοῖσᾶν* N. VII, 12. *σκεποῦ Μοῖσᾶν* N. IX, 55. *χρυσάμπύκων ἐς δίφρον Μοῖσᾶν* I. II, 2. *προφρόνων Μοῖσᾶν τύχοιμεν* I. III, 61. *Μοῖσαις ἀγλαοθρόνοις* O. XIII, 92. *ἀπὸ δ' αὐτὸν Μοῖσαισι δώσω* P. IV, 67. *ἐν Μοῖσαισι ποταγὸς* P. V, 114. *Μοῖσαισιν ἔδωκ' ἀρόσαι* N. X, 26. *φλέγεται ἰσοδοτρυχοῖσι Μοῖσαις* I. VI, 23. *φίλος Μοῖσαις εἶπν* F. 127, 2. *ἀργυρεῖς Μοῖσας* F. 120. *Μοῖσαι* O. X, 17. N. IX, 1.

Μοισαγέτας F. 82.

* *Μοισαῖος*. *Μοισαῖον ἄρμα* I. VII, 62. *λάβρον λίθον Μοισαῖον* N. VIII, 47. *Μοισαίων μελέων* I. V, 2.

* *Μολλονες ὑπερφίαλοι* O. XI, 35.

* *Μολλοσαία*. *Μολλοσαία ἐμβασιλευεν* N. VII, 38. *μολπά*. *χλιδῶσα μολπά πρὸς κάλαμον ἀντιᾶξει μελέων* O. XI, 88. *Αἰολῆτι μολπᾶ* O. I, 102. *λύραι μολπαὶ τε γιγνώσκοντι* O. VI, 97. *μολπαῖς αἰδόντι μάκαρα* F. 97, 5.

μόλω. *αἰδῶν ἔμολον* O. XIV, 18. *ἔμολον μελπέμεν* F. 45, 11. *ἐν ναυσὶ μόλον παρ' Αἰτναῖον ξένον* P. III, 68. *σὺν Χάρισιν ἔμολον Λάμπωνος υἱοῖς* I. IV, 23. *ἔμολεν* P. IV, 177. *μόλεν ἐς ἀνδρῶν μακάρων ὄμιλον* P. X, 45. *ἐς ἀγλᾶν ἔμολεν ὑπὸ σπλάγγων* N. I, 36. *καρπὸς ἐλαίας ἔμολεν Ἑρας λαὸν ἐν ἀγγείων ἔρκεσιν* N. V, 36. *ὄσσοι μόλον* P. III, 47. *σὺν Ἑλένα μόλον* P. V, 83. *παρ' ὀμφαλὸν μόλον χθονός* N. VII, 34. *ἐς χθόνα μόλη Ἰωλκοῦ* P. IV, 77. *ὅπισω οἴκαδε μόλοι* N. III, 60. *ἀμ' Ἀτρεΐδαις Τυφθρατος πεδίον μολῶν* O. IX, 76. *ἐπ' Ἀλκμήναν μολῶν* N. X, 11. *τύχη μολῶν* N. X, 25. *παρ' ὄχθῳ Κρόνου μολῶν* N. XI, 25. *μολόντων παρ' ματέρα* P. VIII, 89.

μομφά. *μομφᾶν ἐπισηπείρων ἀλετροῖς* N. VIII, 39. *μομφᾶν ἔχει παιδεσσιν Ἑλλάνων* I. III, 54.

μονομπυκία O. V, 7.

μοναρχεῖν. *μοναρχεῖν καὶ βασιλευμένον προήσειν* P. IV, 165.

μόναρχος. *σκάπτον μόναρχον* P. IV, 152.

μονόδροπος. *τὸν μονόδροπον* P. V, 42.

μονόκρηπις. *τὸν μονόκρηπιδα* P. IV, 75.

μόνος, *μόνως*. *ἔστα σὺν Ἀχιλλεῖ μόνος* O. IX, 77.

ἐξελέγχων μόνος ἀλάθειαν χρόνος O. XI, 55.

μόνος ἐκ στρατοῦ P. VIII, 54. *μόνος ἀνευ στρατιᾶς* N. III, 33. *ζεύγλα πέλασεν μούνος* P. IV, 227. *μόνα καὶ μόνον τέκεν* P. II, 43. *ὄνπερ μόνον τέκεν* P. III, 100. *τοῦτο μόνον* F. 86, 2. *τὸ ἔστι μόνον ἐκ θεῶν* F. 96, 3. *πέδιλον δεξιτερῶ μόνον ἀμφὶ ποδὶ* P. IV, 96. *μύναν παλαιοῖσαν ἄτερ ἑγγίμων* P. IX, 28. *δύο μύνα* I. IV, 14. *μόναις ὠδίσιν* P. IX, 83.

μόνος. *μόνος* P. IX, 83.

μόνοψαρον ἕξος N. X, 6.

μόρμος υἱός O. II, 42.

μόρος. *διασωπάσσματ' οἱ μόρον* O. XIII, 87. *ἐνέσκιμψεν μόρον* P. III, 58. *ἐχθρότατον δώσιν μόρον* N. I, 66.

μόρσιμος. *αἰὼν μόρσιμος* O. II, 11. *τὸ μόρσιμον οὐ παρφυκτῶν* P. XII, 30. *τὸ μόρσιμον Διόθεν πεπρωμένον* N. IV, 61. *μόρσιμον αἰῶνα* I. VI, 41. *τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν* N. VII, 44.

μορφά. *μορφᾶ τε καὶ ἔργου* O. IX, 70. *λοικότη μορφᾶ* N. III, 18. *ποισιτάζει Χάρις εὐκλεία μορφᾶν* O. VI, 76. *μορφᾶν παρα-*

ἰών P. X, 29. *Θοαῖς ἐν ναυαί πόρευσαν* N. VII, 29. *ἐν ναυσίαι* I. V, 28. *νάεσσι πολεῖς ἄγαγεν* P. IV, 56.
ναυσικλυτός. Δίωνα ναυσικλυτός F. 4, 1. *ναυσικλυτὰν* N. V, 9.
ναυσίστονον ἕβριν P. I, 72.
ναυσιφορήτοις ἀνδράσι P. I, 33.
ναυστολέω. ἴδιον ναυστολέοντες ἐπικαμία N. VI, 33.
ναύτας. ναυτῶν ἄωτος P. IV, 188. *ἡμιθίοισιν Ἰάσονος ναύταις* P. IV, 12. *ναύταις* I. IV, 54.
ναυτίλια. τίς ἀρχὰ δεξιά ναυτίλιας P. IV, 70.
ναυτίλιας ἐσχάτας μάρτυρας N. III, 21. *ναυτίλιασαι πορθμὸν ἀμερῶσαις* I. III, 75.
νάω. ψυχὰ εὐσεβῶν ἐπουράνιοι νόοισι F. 97, 4.
νεαῖας. νεανίᾳ γαμβρῶ O. VII, 4. *κώμων τέκτοτες νεανίαι* N. III, 5.
νεῆσιν P. IX, 32. *νεάνιδες πολύξειναι* F. 87, 1.
νεαρός. νεαρὸν εἶον P. X, 25. *νεαρὸν ἀρετῶν* I. VII, 47. *νεαρά ἀξευρόντα* N. VIII, 20.
νεῖκος. κατέχει ἐν λυγρῶ νεῖκει N. VIII, 25. *νεῖκος κρησόνων ἀποθέσθαι* O. XI, 41. *οἶον ἀταρβεί νεῖκος ἀγει κεφαλῆ* P. IX, 32. *βαρῶσφι νεῖκος ἐμπαῖς* N. VI, 52. *ἔσχον νεῖκος πολέμοιο* I. VI, 36. *νεῖκῶν πέταλα* I. VII, 43.
 * *Νεῖλος. Νεῖλου πρὸς τέμενος Κρονίδα* P. IV, 56. *Νεῖλου πρὸς ἀκτῆς* I. II, 42. *πέραν Νεῖλοιο παγῶν* I. V, 22. *ἔσχατον Νεῖλου κέρας* F. 210. cf. F. 110.
νεκρός. ἐκ νεκροῦ ἄρπασε P. III, 43. *νεκρὸν ἵππον* F. 217, 2. *ἐπὶ πυρῶν νεκρῶν τελεσθέντων* O. VI, 15.
νεκταρ. νεκτάρ ἀμβροσίαν τε δάκε O. I, 62. *νεκταρ χυτὸν πέμπων* O. VII, 7. *νεκταρ ἐν χεῖλεσσι καὶ ἀμβροσίαν στάξοισι* P. IX, 65.
νεκτάρτος. φυτὰ νεκτάρτα F. 45, 14. *νεκταρῆαις σπονδαῖσιν* I. V, 35.
 * *Νεμέα* N. I, 7. *ἠ Νεμέα* N. V, 44. *Νεμέας κατὰ κόλπον* O. IX, 93. *Νεμέας ἀπο* N. III, 80. *Νεμέας ἐξ ἀδελφῶν* N. VI, 12. *ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας* I. V, 58. *Νεμέα* O. VII, 82. VII, 56. N. IV, 9. 75. VI, 20. VII, 80. X, 26. I. IV, 20. VII, 4. *ἐν Νεμέα* O. VIII, 16. XIII, 94. N. II, 23. I. V, 3. 46. *ἐν βαθυπέδῳ Νεμέα* N. III, 17. *ἐν Ἀργεῖᾳ Νεμέα* F. 45, 12.
Νέμεα O. XIII, 33.
 * *Νεμεαῖος. Νεμεαίου Διός* N. II, 4. *Μεῖγα Νεμεαῖον ἀγαλμα* N. VIII, 16.
 * *Νεμεαῖος. ἐν ἱερομηρίᾳ Νεμεαῖο* N. III, 2.
 * *Νεμεῖος. Νεμεῖοις* N. V, 5.
νεμψάω. μή μοι νεμψάσαι I. I, 3.
 * *Νεμψοῖς. Νεμψῶν διχόβουλον μὴ θέμεν* O. VIII, 86. *φυγόντες ὑπέροδιον Νεμψῶν* P. X, 44.
νέμω. νῆμι Ἀργεῖα πόλιν O. XI, 43. *ὄς Συρακόσσοισι νῆμι* P. III, 70. *ἀκέσματα νῆμι* P. V, 64. *ἔνδον νῆμι πλοῦτον* I. I, 67. *Ζεὺς τὰ κατὰ νῆμι* I. IV, 58. *τῶν νῆμι ἀπάσαις ἀνίαις* I. II, 22. *ἄγωνά νῆμιν* O. III, 35.
 VOL. II. P. II.

ἔδος Ὀλύμπου νῆμων ἀέθλων τε κορυφαῖν πόρον τ' Ἀλφειοῦ O. II, 13. *τόνδε λαὸν ἀβλαβῆ νῆμων* O. XIII, 26. *ἄλβος τὰ κατὰ νῆμων* P. V, 55. *ἔχρουν ἐν Πραξιδάμαντος πόδα νῆμων* N. VI, 15. *Χαρίτων νῆμομαι κἄπον* O. IX, 29. *τούτων ἄλλοτε ἄλλοις νῆμιν* F. 121. *τούς (ἀγρούς) νῆμει* P. IV, 150. *τὰ μὲν ὑπὸ στάθμα νῆμονται* F. 4, 4. *ἄδακρυ νῆμονται αἰῶνα* O. II, 73. *ταπεινὰ νῆμονται* N. III, 78. *ἄμερον τῶν παρὰ Δι νῆμονται* N. X, 56. *ἀσυχὰ νημόμενος* P. XI, 55.
νεόγιος. νεόγιον παιδῶν ἐς ἤβαν F. 88, 2. *ερ. νεογίους φάτας* N. IX, 24.
νεόδηματα στεφανώματα I. III, 80.
νεοθαλής νικαφορία N. IX, 48.
νεοικον ἔδραν O. V, 8.
νεόκτιστος. νεοκτίσταν ἄτταν N. IX, 2. *νεοκτίστον ἕθων βωμοῖο θέναρ* P. IV, 206.
νεόκτονος. Ἀχιλεῖ νεοκτόνῳ N. VIII, 30.
νέομαι. ἀμφ' ἕκαστον ὅσα νέομαι P. VIII, 72. *ἄντροθε νέομαι* P. IV, 102. *οἰκαδ' οὐ γόνον' ἀνευ στεφάνων* N. IV, 77. *θανάτου παρὰ σῆμα γόνον* N. VII, 20. *νεῖσθαι κατ' ἀμαξίτον* P. IV, 247. *Πηλεΐδων μὴ τηλόθε νεῖσθαι Ἰφίωνα* N. II, 12.
 * *Νεοπτόλεμος* N. IV, 51. VII, 35. *Νεοπτόλεμον* N. VII, 103. F. 24.
νέος. ἐν παλῶν νέος P. IV, 281. *νέον γένος ἀνδρῶν* F. 74, 11. *νέα εὐπραγία* P. VII, 18. *νέα κεφαλῆ* P. XI, 35. *νέον* O. VIII, 37. *νέον ὕμνον* I. IV, 70. *νέαν χαίταν* O. XIV, 22. *καλὸν τι νέον* P. VIII, 92. *νέον ἀνδρῶν* O. XIII, 22. F. 213. *νέον μέρμηρι* F. 250. *νέον αἰοιδῆ* P. V, 103. *νέων ὑπὲρ* N. III, 63. *νέοις ἀνδράσιν* O. IV, 28. *παισὶ νέοισι* N. III, 69. *νέαισιν παρθένοισι* P. X, 59. *νέαις ἀλόχοις* P. XI, 25. *νέαισιν ἐορταῖς* N. IX, 11. *νέοις ἀέθλοισι* O. II, 47. *ὦ νέοι* I. VII, 2. *νέωτερον κακόν* P. IV, 155. *νέωτερον ἢ πάρος* F. 74, 5. *ὑμῶν νεωτέρων* O. IX, 53. *τέον χρέος νέωτατον καλῶν* P. VIII, 34.
νεοσίγαλον τρόπον O. III, 4.
νεότας. νεότας δέκετο I. VII, 68. *ἔκοντι νεότατος τὸ πάλιν* O. XI, 91. *νεότατι θράσος ἀρήγει* P. II, 63. *πόνων οἱ σὺν νεότατι γίνονται* N. IX, 44. *Πηλῆος μύχθοι νεότατι ἐπέλαμψαν μυθῶν* F. 158, 1.
νέρον γῆς F. 226. 227.
 * *Νεστόρειος. Νεστόρειον ἄρμα* P. VI, 32.
 * *Νίστωρ. Νίστωρα* P. III, 112.
νευρά. σφετέρως οὐ φείσατο χερσὶν βαρυνθόγγιο
νευράς I. V, 32.
νεύω. ἐπὶ γλεφάροις νῆσαν I. VII, 45. *νῆσαν* P. I, 71. *νῆσαι* O. VII, 67.
*νεφέλα. * παιδῶν Νεφέλας* O. X, 3. *ἐριβρόμου νεφέλας στρατός* P. VI, 11. *νεφέλα παρελίξατο* P. II, 36. *ἐν ταύτῃ νεφέλα* I. VI, 27.

- ξανθὰν ἀγαγὼν νεφέλαν O. VII, 49. κελαι-
 νόπιν ἐπὶ οὐ νεφέλαν κατέχευας P. I, 7. φό-
 ρου νεφέλαν τρέψαι N. IX, 38.
 νέφος. ἐπιβάλλει λάθας νέφος O. VII, 45. πο-
 λέμοιο νέφος N. X, 9. νέφος πλούτου F. 84, 4. ἐκ νεφῶν P. IV, 197.
 νέω. νέομεν πρὸς ἀκτῶν F. 239, 3.
 νηλής. νηλής γυνὴ P. XI, 22. νηλέα νόον P. I, 95. νηλεῖ νόω F. 168.
 νήπιος. νήπιοι P. III, 82. νήπια βάζεις F. 123. νηπιονον φυτῶν αἴσαν P. IX, 60.
 * Νηρεΐς. Νηρηΐς. ὑψιθρόνων μίαν Νηρηΐδων N. IV, 65. ποτιῶν χρυσολακτύων τινὰ Νηρηΐδων N. V, 36. ποτιῶν Νηρηΐδων P. XI, 2. ἀπὸ χρυσεῶν Νηρηΐδων N. V, 7. Νηρηΐδουσι πεντηκοντα I. V, 5.
 * Νηρέος. Νηρέος εἰδούλου παῖδα P. III, 92. Νηρέος θυγάτρα N. III, 55. Νηρέος θυγάτηρ I. VII, 43. κόρησι Νηρηΐδος O. II, 32.
 νίκαι. Νίκαις ἐν ἀγκυλώσει N. V, 42. * χρυσείας ἐν γούνασι Νίκαις I. II, 26. χάριν νίκαις ἀγερώχου O. XI, 82. Ἰσθμιάδος νίκαις ἄποινα I. VII, 4. νίκαις τριακοστῶν ἐλών O. VIII, 66. εὐδοξον ἄρματι νίκαις ἀπαγγελεῖ P. VI, 17. Κλειτομάχου νίκαις Ἰσθμοὶ θρασύγυιον P. VIII, 33. τιμαλφεῖν νίκαις N. IX, 55. αἰεῖδω Ἰσθμίαν ἵπποισι νίκαις I. II, 13. διπλόαν νίκαις ἀνεφάνατο I. III, 89. φέρει νίκαις παγκρατίου I. VI, 22. πέντε Ἰσθμοῖ νίκαις P. VII, 14. ἀγλααὶ νίκαις πάτραν ἐστεφανώσαν πάλας N. XI, 20. πτερά δέξατο νίκαις P. IX, 130. νίκαις τρισσαῖς P. VIII, 84. τέσσαρας ἐξ ἀέθλων νίκαις ἐκόμιζαν N. II, 19. ἄρανο νίκαις ἀπὸ παγκρατίου τρεῖς I. V, 57.
 * Νικαίσιππος. Νικαίσιππε I. II, 47.
 νικαφορία. νικαφορία πατέρος P. I, 59. νεοθαλῆς αὐξεται νικαφορία σὺν αἰοιδῆ N. IX, 49. καταβολὴν ἱερῶν ἀγῶνων νικαφορίας N. II, 4. νικαφορίαισι O. XI, 62. νικαφορίαις ὄσαις θύλλησεν N. X, 41.
 νικαφόρος. τετραορίας νικαφόρου O. II, 5. νικαφόρου Ἀριστοκλείδα N. III, 64. νικαφόρον ἀγλαίαν O. XIII, 14. στεφάνων νικαφόρων I. I, 22. νικαφόροις O. I, 115. νικαφόροις ἀέθλοις P. VIII, 27. ἔργμασι νικαφόροις N. I, 7.
 νικῶ. ἐν ἔργμασι νικᾷ τύχα F. 16. νίκη παγκρατίου στεφάνων N. V, 5. ἐνίκασεν ἄνδρας I. VII, 65. ἐν ἱπποῖσι νικᾷ N. II, 9. ἄρμα καρτέλαισα νικᾷ I. III, 43. δρόμῳ σὺν ποδῶν χειρῶν τε νικᾷσαι σθένει N. X, 48. ὁ νικῶν O. I, 97. νικῶν δρόμον O. IV, 24. νικῶν ἐπισταφάνωσε βωμόν O. IX, 120. πύκτας ἐν Ὀλυμπίῳ νικῶν O. XI, 17. σταδίου νικῶν δρόμον O. XIII, 29. ἐν ἀρούραισιν Ὀρέστα νικῶν P. XI, 16. Φυλακίδα νικῶντος I. V, 6. νικῶντι N. VII, 75. Αἰγίνας νικῶνθ' ἐξίαις O. VII, 86. διπλόαν νικῶνθ' ἀρετῶν N. V, 53. Πυθοῖ νικῶντεσσιν O. VII, 10. νικῶσαις O. V, 8. ἔνθα νικῶσαις P. IX, 75. N. X, 24. νικῶσαντά σε P. IX, 100. Ἑλλάδα νικῶσαντα τέχνη P. XII, 6. νικῶσαντα N. VI, 45. χερσὶ νικῶσαντα I. IV, 10. νικῶμενοι ἄνδρες F. 253. ξείνων νενικανταὶ θύραι N. IX, 2.
 * Νικολέης. Νικολέος I. VII, 62.
 * Νικόμαχος I. II, 22.
 * Νιόβα F. 36. 37.
 * Νίσος. Νίσου ἐν λόφῳ P. IX, 94. N. V, 46. Νίν v. οὐ.
 νίσσομαι. ἐς ἑορτῶν Πλαος νίσσεται O. III, 36. Αἰγῶθεν ποτὶ Ἰσθμὸν νίσσεται N. V, 37. ἀπὸ Πλάας νίσσονται ἐπ' ἀνδρώπους αἰοιδῶ O. III, 10.
 νιφάς. τραχέα νιφάς πολέμοιο I. III, 35. βρέχεται πολλὰ νιφάδι O. XI, 53. χρυσείας νιφάδεσσι πόλιν βρέχει O. VII, 34.
 νιφετοῦ σθένος F. 74, 8.
 νιφόσσοι ἄιτια P. I, 20.
 νίφω. χρυσῶ νίφοντα I. VI, 5.
 νοεῶ. νοεῖς ἀποδάσσοσθαι N. X, 86. νοῆσαι καιρὸς ἀριστος O. XIII, 46. σοφώτατον ἀνδρῶν νοῆσαι τὸ σιγᾶν N. V, 18.
 νόημα. νόημα τοῦτο φέρων P. VI, 29. νόημα πτάμεναι F. 87, 3. σοφώτατα νοήματα παραδέξαμεν O. VII, 72.
 νόθος. κασίγνητον νόθον O. VII, 27.
 νομάς. * ἱππευτῶν Νομάδων P. IX, 127. νομάδεσσιν ἐν Σκύθαις F. 72.
 νομιζῶ. μεγασθενῆ νόμισαν χρυσόν I. IV, 2. ἐπιποτροφίας νομιζῶν I. II, 38.
 νόμιμος. ἄλλα ἄλλοις νόμιμα F. 152.
 * Νόμιος. Νόμιον P. IX, 67.
 νόμος. νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς F. 151, 2. ἐπιπῶ νόμῳ O. I, 101. ἐν Ἀδραστειῶ νόμῳ N. X, 20. ἐν Πανιλλάνων νόμῳ I. II, 38. κἂν νόμον O. VIII, 78. ἐν πάντα νόμον προσφέρει P. II, 86. νόμον Θεσσαλῶν P. X, 70. κεφαλῶν πολλῶν νόμον P. XII, 23. φαρμάκων μαλακόχειρα νόμον N. III, 53. ἀγείτο παντοίων νόμων N. V, 25. νόμων ἀκούοντες θεόδοματον κέλαδον F. 169. Ἐλλίδος στάθμας ἐν νόμοις P. I, 62. ἐν θεῶν νόμοις P. II, 43.
 νομός. ἐς ἀμφιθάλασσον νομόν O. VII, 34. δεινδρέων νομόν Διόνυσος αὐξάνει F. 125. εἶαν νομόν Κρήτας περιδαῖον F. 126, 2.
 νόος v. νοῦς.
 νόσος. νόσοι οὔτε γῆρας P. X, 41. ἰατῆρα διεγμῶν νόσων P. III, 66. βαρεῖαν νόσον ἀκίσηματα P. V, 63. δέξιας νόσους ἀπαλάλκοι O. VIII, 85. πολυπύμονας ἰατῆρα νόσους P. III, 46. οὐλομένην νόσον διαντλήσας P. IV, 293. παντοδαπῆν ἀλκῆρα νοσῶν P. III, 7.
 νοστέω. κάλλιον ἐνόστησε N. XI, 26.
 νόστος. τοῖς οὔτε νόστος ἐπαλκτος κρέθη P. VIII, 87.

τελευταία φερτῆραν νόστου P. I, 35. νόστου πρόφρασις γλυκεροῦ P. IV, 32. νόστοιο μοῦ-
ραν P. IV, 196. πόμπιμον νόστου τέλος N.
III, 24. σὺν εὐκλείῳ νόστῳ N. II, 24. νό-
στον ἐχθίστον O. VIII, 69. γλυκὺν νόστον
ἐρυσσάμενοι N. IX, 23. γεφύρωσε νόστον I.
VII, 51.
νοσφίζω. ἐνόσφισε Τιμίδαν N. VI, 64.
νόστιον θέρος F. 74, 9.
* Νότος. σὺν Νότου ἀέρας P. IV, 203.
νομηρία. νομηρία θυγέμεν N. IV, 35.
νόος. Διὸς νόος μέγας κυβερνή P. V, 122. νόος
δρόδος P. X, 68. δίχα μοι νόος F. 232, 4.
ἀλαθεῖ νόῳ O. II, 101. νόῳ τεθέμεν P. I,
40. πάντα ἴσταντι νόῳ P. III, 29. νόῳ ἔχει
P. III, 103. ἐκόντι νόῳ P. V, 44. VIII, 70.
νόῳ ἀγει P. VI, 47. ἀδόντι νόῳ P. VI, 51.
εὐμενῆ νόῳ P. VIII, 19. ἀτελεῖ νόῳ N. III,
40. νόῳ ἀτελεῖ N. VII, 88. νόῳ φέρει I.
I, 40. δεξιὸν νόῳ ἀντίπαλον I. IV, 68. η-
γλεῖ νόῳ F. 168. νόον προσφέρων F. 173, 2.
νόον ὑπέδρακε φροσύνη O. I, 19. Πατρό-
κλου βιατὰν νόον O. IX, 81. θερμαίνει νόον
O. XI, 91. ηγλία νόον P. I, 95. νόον λαί-
νει φθορεῶν P. II, 89. κρέσσονα ἄλικτας
νόον φέρβεται P. V, 110. προσφέρωμεν μέ-
γαν νόον ἀθανάτοις N. VI, 5. νόον ἔχοντι
ἀνδρῶν φίλον P. III, 5.
* Νύμφα. θερμὰ Νυμφῶν λουτρά O. XII, 21.
νύμφα. Ἀελίοιο νύμφαν O. VII, 14. εὐκλεία νύμ-
φραν P. IX, 58. ἀπανάτατο νύμφαν N. V, 33.
νυμφείας εὐνάς N. V, 30.
νυμφεύω. νύμφευσε Νηρέος θυγάτρα N. III, 54.
νυμφίος. νυμφίον ἀνδρα P. IX, 122. τράπεζαν
νυμφίαν P. III, 16.
νῦν. καὶ νῦν O. III, 36. XI, 81. P. III, 66.
IX, 73. N. VI, 8. μὴ νῦν I. II, 43.
νῦν O. II, 98. VI, 87. VII, 26. X, 11. XI, 9.
XII, 20. P. IV, 263. V, 20. N. I, 13. VI,
43. I. IV, 42. I. V, 45. VI, 37. νῦν - νῦν
I. V, 41. νῦν δέ O. I, 90. XII, 19. P. IX,
57. I. I, 39. II, 9. III, 36. 76. νῦν μὲν O.
VIII, 65. νῦν γε O. III, 45. P. IV, 290.
νῦν γε μὴν P. IV, 50. νῦν γε μὴν P. I, 17.
50. νῦν αὖτις I. V, 4. ἀλλὰ νῦν O. IX, 5.
καὶ νῦν O. VII, 13. P. IV, 42. 64. V, 20.
XI, 7. N. V, 43. I. IV, 53. τό γε νῦν P.
XI, 44. τοῦν P. V, 117. τῶν γε νῦν O.
I, 105. τό περ νῦν N. VII, 101. μὴ νῦν
O. IX, 43.
νῦξ. θροφειρὰς νυκτός F. 95, 9. μελαινας νυκτός
F. 106, 2. νυκτός ὑπαίθριος O. VI, 61.
νυκτί O. I, 2. P. IV, 115. ἐν χειμερία νυκτί
O. VI, 101. ὀψία ἐν νυκτί I. III, 54. νύκτα
O. XIII, 73. ἀμαρ ἢ νύκτες P. IV, 256.
νύκτεσσιν O. II, 67. ἀθρόαις πέντε νύκτεσ-
σιν P. IV, 130. νύκτας ἐκάλει P. IV, 195.
μετὰ νύκτας N. VII, 6.

νωδυρία. τέκτονα νωδυρίαν ἄμερον γυιαρκίαν P.
III, 6.
νωδυρον κάματον θῆκε N. VIII, 50.
νωμάω. ἀνία ἀντ' ἐρετμῶν δίφρους τε νομάσοι-
σιν P. IV, 18. νομάω δικαίῳ πηδάλῳ σιρα-
τόν P. I, 86. νομάτω φιάλαισιν ἀμπέλου
παιδα N. IX, 51. νομῶν ῥόπαλον F. 77, 1.
δράκοντι' ἐπ' ἀσπίδος νομῶν P. VIII, 49.
ἀνία χειρὸ νομάσαντα I. I, 15.
νώνυμος. πρόσθε νώνυμος O. XI, 53.
νώτον. ἐκόντι νότῳ N. VI, 59. ὑγρόν νότον αἰ-
ωρεῖ P. I, 9. ἅπαν νότον ποτικεκλιμένον
κεντεῖ P. I, 23. ἅπαν νότον καταίδυσσον P.
IV, 83. σχίζε νότον γᾶς P. IV, 228. ἐπι-
εσσάμενοι νότον κρόκαις N. X, 44. πτεροῦ-
σιν νότα πεφρίκοντας P. IV, 183. νότα τυ-
πάντα N. IX, 26. νότων ὑπερ γαλας ἐρήμων
P. IV, 26. νότοισιν Ἀταβυρίου μεδίαν O.
VII, 87.

Ξ.

Ξανθοκόμας. Ξανθοκομῶν Λαναῶν N. IX, 17.
* Ξάνθος. Ξάνθον O. VIII, 47.
Ξανθός. Ξανθός Ἀχιλεὺς N. III, 41. Ξανθός Λέων
F. 261. Ξανθὰ Γλαυκῶπις N. X, 7. Ξανθὸς
Μενέλα N. VII, 28. Ξανθὰν νεφέλαν O. VII,
49. Ξανθὰν Ἀθάναν F. 9. λιθάνου Ξανθὰ
δάκρυα F. 87, 2. Ξανθὰν γνάθων P. IV,
225. Ἴων Ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις ἀκτίσι
O. VI, 55. Ξανθαῖς Χάρισσιν N. V, 54.
ὑπὸ Ξανθαῖσι πένικαις F. 48. βοῶν Ξανθαῖς
ἀγέλας P. IV, 149.
Ξένιος, Ξένιος. Ξενίου πατρός N. V, 33. Ξενίαν
κόλταν P. III, 32. Ξενίαις τραπέζαις O. III,
42. Ξενία δέξατο P. IV, 22. Ξενία ἀρμό-
ζοντα τεύχων P. IV, 129. Διὸς Ξενίου O.
VIII, 21. N. XI, 8. Ξενίαν τράπεζαν I. II,
39. Ξένιον ἄστν N. IV, 23. προτυχὸν Ξέ-
νιον δοῦναι P. IV, 35.
Ξεινοδοκίω. Ξεινοδόκησε δαίμων F. 278.
* Ξεινοκράτης I. II, 36. Ξεινοκράτει P. VI, 6.
I. II, 14.
Ξείνος, Ξένος. Ξείνος αἰτ' ἄν ἀστός P. IV, 78.
Ξείνός εἰμι N. VII, 61. Δάλιον Ξείνον P.
IX, 10. παμφαρμάκου Ξείνας P. IV, 233.
σέο προπρεῶνα μὲν Ξείνον ἀδελφεόν τε N. VII,
86. Ξείνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθης I. II, 43. Ξεί-
νον ἀμὸν μοιρίδιον τελέσαι I. V, 43. Ξείνον
γαῖαν ἄλλων P. IV, 118. ὃ Ξείνε P. IV, 97.
Ξείνων O. IV, 4. δίκαν Ξείνων F. 4, 5. ποι'
ἀστῶν καὶ ποτὶ Ξείνων O. VII, 90. σύγγο-
νος, πολλοὶ δὲ καὶ Ξείνων P. IX, 112. Ξεί-
νων νενίκανται θύραι N. IX, 2. Ξείνοις πα-
τήρ P. III, 71. Ξείνοις ἐλθόντεσσιν P. IV,
30. Σπαρτῶν Ξένος P. IX, 85. ἐλθόντος Ξέ-
νου λέκτροισιν P. III, 25. Ξένον Ὀρέστα P.
XI, 16. Ξένον ἄλλον O. I, 103. ὅπιν δι-
καιον Ξένον O. II, 6. Αἰτναῖον Ξένον P. III, 69.

- γίροντα ξένον P. XI, 34. ξένοι O. IX, 72.
 χαλκοχάρμαι ξένοι Τρωες P. V, 82. ξένων
 ἀρουραν N. V, 8. πολιτῶν καὶ ξένων I. 1,
 51. κρατίους ξένων I. III, 72. ξένων εὐε-
 ρεσίαις I. V, 66. παντοδαποῖσιν ξένοις O.
 VIII, 26. ἀμερον ἀστοῖς, ξένοισι δὲ θερά-
 ποντα O. XIII, 3. πύργος ἀστιας ὄμμα τε
 ξένοισι P. V, 57.
 ξαναγέτας. Δελαοὶ ξαναγέται N. VII, 43.
 ξαναπάτας βασιλεὺς Ἐπειῶν O. XI, 35.
 * Ξανάρκης. Ξανάρκης P. VIII, 75.
 * Ξανάρκειος. Ξανάρκειον νίον P. VIII, 20.
 Ξαναγκής. δίκαι ξαναγκῆ N. IV, 12.
 ξενία. πέποιθα ξενία προσανεῖ Θώρακος P. X,
 64. ἐλθόντος ἐπὶ ξενίαν N. X, 49. χαίρον-
 τες ξενίαις πανδόχοις O. IV, 17.
 * Ξενοφῶν. Ξενοφῶντος O. XIII, 27. F. 87, 12.
 ξενόω. Θήβη ξενωθεῖς P. IV, 299. ὕδατι Κα-
 σταυλίας ξενωθεῖς P. V, 31.
 ξεστός. ξεστό ἀπήνη P. IV, 94. ξεστόν ἄφρον
 P. II, 10. ξεστόν πέτρον N. X, 67.
 Ξίφος. Ξίφαξ λευρὸν Ξίφος διὰ φρενῶν N. VII, 27.
 μονόψαφον ἐν κοιλίᾳ κατασχοῖσα Ξίφος N.
 X, 6. χαλκοτόροις Ξίφοισι P. IV, 147.
 Ξύγγυτος v. σύγγυτος.
 Ξύλιος. τεῖχει Ξυλίω P. III, 38.
 Ξύλον Ξύλω ποτίκωλον F. 280.
 Ξυνάρορον Ξυνάις γυναιξίν F. 87, 9.
 Ξυνάων. Ξυνάω Μαγνήτων σκοπὸν N. V, 27. ἐλ-
 κίων Ξυνάοις P. III, 48.
 Ξυνάις v. συνήιμ.
 Ξυνός. Ξυνός ἀνίας P. IV, 154. ἐν Ξυνῷ P. IX,
 96. F. 89, 2. Ξυνὸν ἀνθρώποις στέφανον O.
 III, 19. Ξυνὸν λόγον O. VII, 21. Ξυνὸν ἀρ-
 μόζιον γάμον P. IX, 13. Ξυνὸν καλὸν I. 1,
 46. Ξυνὸν κόσμον I. V, 65. παναγυρίων Ξυ-
 νῶν I. III, 46. Ξυνάισιν ἀρεταῖς P. XI, 54.
 ἀμυῖν σκολίου Ξυνάορον Ξυνάις γυναιξίν F.
 87, 9. Ξυνά I. VII, 46.
 O.
 * Οἰαρος. πρῶτην ποτιστάζων ὄραρον P. IV, 137. ψύ-
 γιον ὄραρον ἐννέπων N. VII, 69. φόρμιγγες
 κοινονίαν παίδων ὄραροις δίκονται P. I, 98.
 ὄραροις λύρα τε κοινάσσομαι N. III, 11.
 ὄρα O. XI, 47. P. II, 41. N. VI, 62.
 ὄραδον μέρος P. IV, 65.
 * Ὀχληστικός. Ὀχληστικαῖσιν αἰόνησιν I. 1, 33.
 * Ὀχληστικός. ὁ κινητὴρ γᾶς Ὀχληστικὸν οἰκίαν I.
 III, 37.
 ὄρα. ὄρα ἀνήρ N. II, 3. I. III, 88. τοῦδε I. 1,
 34. τῶδε O. VII, 30. P. IV, 14. τῶδε N.
 IV, 15. X, 79. I. V, 43. τῶδε O. II, 64.
 P. IV, 42. τόνδε O. IV, 10. V, 14. VIII, 10.
 IX, 118. XIII, 26. XIV, 16. P. V, 23. N. X,
 80. I. III, 39. τάνδε O. V, 20. VIII, 25.
 P. IV, 51. VIII, 104. IX, 54. 94. N. III, 65.
 VI, 48. I. IV, 24. V, 19. 61. τόδε O. XIII, 65.
 P. II, 3. 67. IV, 86. 277. VII, 18. X, 65.
 XII, 5. N. III, 73. IV, 44. VII, 50. 83. X,
 41. 80. I. V, 45. VII, 59. τῶδε O. II, 40.
 N. VIII, 14. X, 82. F. 241. τοῦδε I. II, 45.
 ὄραμα κίδναται F. 95, 6.
 ὄραός. πιστοτάτα οἰγᾶς ὄραός F. 172, 2. ἐφ' ὄραός
 O. XI, 31. γλυκύτεραν ἐπίκουρον ἐφ' ὄραός
 λόγων O. I, 110. ἔκυλαν Διὸς ὄραός παρὰ
 Κρόνου τύρσιν O. II, 77. ὄραός ἀγεμονεύσαι
 ταῦταν O. VI, 25. ἐς φανεράν ὄραός ἐργου-
 ται O. VI, 73. παρὶλαι πραγματέων ὄραός
 ὄραός ἐξω φρενῶν O. VII, 46. ἔδραος ἐχθρῶν
 ὄραός εὐθύνορεῖ O. VII, 91. τῶν ἔχει ἀλα-
 θείας ὄραός P. III, 103. τυκπὶ κοινάσσαντες
 ὄραός P. IV, 115. ἔμμεν ἐκπύροτον σκευ-
 τῶν ὄραός P. V, 93. ἀπ' Ἀργεὺς ἤλυθον δευ-
 τέραν ὄραός P. VIII, 44. εὐροῖς ἐς ἀγῶνα
 θαναματῶν ὄραός P. X, 30. πατρίαν καθ' ὄραός
 N. II, 7. ταῦταν ὄραός ἀμαξίων εὐρον N.
 VI, 56. ἀρεταῖς ὄραός κυρίαν λόγων N. VII,
 51. αἰσίων οὐ καθ' ὄραός ὄραός N. IX, 19.
 ἄγον λιπαρὰν καθ' ὄραός F. 6. σοφίας ὄραός
 F. 74, 4. πᾶσαν ὄραός θεραπεύειν F. 88, 3.
 antistr. πολλοὶ ὄραός εὐπραγίας O. VIII, 13.
 ἄλλαι ὄραός ὄραός περὶταιται O. IX, 113. ὄραός
 βραχέαι θεῶν P. IX, 70. ἀλαθείας ὄραός
 ἀγγιστα I. II, 10. ἀλλ' ἄλλοις πατέων ὄραός
 σκολιαῖς P. II, 85. ἐν εὐθείαις ὄραός στεί-
 χοντα N. I, 25. ἰσίων καλμυβάμους ὄραός
 P. IX, 18.
 ὄραός. ἀμυῖν δεινοτάτων ὄραός N. IV, 64.
 ὄραός. ἀντίτομα στερεῶν ὄραός P. IV, 221.
 ὄραός. ἔκκος ὄραός P. II, 91.
 * Ὀδυσσεύς. λόγον Ὀδυσσεὺς N. VII, 21. Ὀδυ-
 σῆ N. VIII, 26.
 ὄραός. ὄραός ὄραός ἐξερεῖσθαι P. IV, 263.
 ὄραός. ὄραός ἀμφιβάλλεται O. I, 8. ὄραός ἔχοντι
 O. II, 50. ὄραός στεφάνων ἀστοῖς ἐπαίροται
 O. IX, 21. ὄραός εὐρεῖν P. II, 64. ὄραός γε-
 γενναμένοι P. V, 74. ὄραός ἀρχονται N. II, 1.
 ὄραός ἄραος F. 126, 3.
 ὄραός. ὄραός ἐβύλοντο κορητῶν ἄλευθρίας F. 196.
 ὄραός ὄραός τράγοι γυναιξὶ μίσηται F. 215.
 * Ὀιδάρου Ὀρφέως F. 158.
 οἰακοστρόφος. κυβερατῆρος οἰακοστρόφου I. III, 89.
 οἰγω. οἰχθεῖσιν πυλῶν N. I, 41. οἰχθέντος θα-
 λάμων F. 45, 13.
 * Οἰδέπυος. Οἰδέπυος σοφίαν P. IV, 263.
 οἰδέμα ἄλιον F. 242, 3.
 οἰκάδε v. οἰκος.
 οἰκίος. τὸ οἰκίον πιεῖν πάνθ' ὄραός N. I, 53.
 οἰκίον καλὸν N. XI, 31. οἰκίαις ἀρούρας
 O. XII, 21.
 οἰκίω. πόλιν οἰκεῖ N. VII, 9. πῶρον αἰετὸ οἰκί-
 οισι P. X, 43. παρὰ Βοιβιάδος κρημοῖσιν
 ὄραός P. III, 34. ἴνα ἄησαν N. III, 14. Ἀλ-
 φεὸν οἰκεῖν O. VI, 34. χθονὸς ὄραός τρίταν
 οἰκεῖν P. IX, 8. πομπαῖς θεμισκοπον οἰκεῖν

ἔδοντα N. VII, 47. οἰκῖν οὐρανῶ N. X, 58. ὑπὲρ ἄλλος οἰκῖαν N. VII, 65. ἐν Ἀχαιοῖς Θεράπης οἰκῖαν ἔδος I. 1, 31. Ὀγγητόν οἰκῖαν I. III, 37. οἰκῖοντας ἔδον Ὀλύμπου P. XI, 64.

οἰκημα. ἱερὸν ἔσχον οἰκημα ποταμοῦ O. II, 10. οἰκίζω. Αἰγύπτῳ ἤκισεν ἄσση N. X, 5. τὰν παρὰ Δίῳα πόλιος ἤκισσεν ἀγεμόνα I. VII, 20.

οἰκιστήρ. τᾶςδε χθονὸς οἰκιστήρ O. VII, 30. κλεινὸς οἰκιστήρ P. I, 31. οἰκιστήρα Λιβύας P. IV, 6.

* Οἰκίλης. Οἰκίλος παῖς P. VIII, 41.

* Οἰκλιδάς. Οἰκλιδά N. IX, 17. μάντιν Οἰκλιδαν O. VI, 13. N. X, 9.

οἰκοθεν, οἶκοι v. οἶκος.

οἰκόριος. οἰκοριῶν ἑταιρῶν P. IX, 19.

οἶκος. ὁ ἐξ οἴκου ἑπαινος F. 174. ἅπαντας ἐν οἴκῳ O. VI, 48. τριζολυμπιονίκων ἑπαινεῖον οἶκον O. XIII, 2. ἄμειρον κατ' οἶκον ἔχη P. I, 72. τὸν οἶκον ταῦτα πορσύνοντα P. IV, 451. οἶκον ἰδίῳν P. IV, 294. τίνα οἶκον ναλοντα P. VII, 5. οἶκον ἀμαξοφόρον F. 72. ἕτερον οὐ τίνα οἶκον N. VI, 26. τὸν Θεμιστίου ὀρθώσαντες οἶκον I. V, 61. οἶκον πατρῶων N. IX, 14. χρυσέαν οἶκον ἀναξ I. III, 78. οἶκοι P. IV, 43. οἶκοι ἐπάγαγες P. VIII, 68. τὰ οἶκοι N. II, 23. οἶκοι N. V, 45. ἄπεται οἰκοθεν Ἡρακλῆος σταλῶν O. III, 46. οἰκοθεν οἰκαδε O. VI, 99. VII, 4. τὸ οἰκοθεν P. VII, 53. οἰκοθεν μάτερε N. III, 30. οἰκοθεν N. VII, 52. οἰκοθεν στελιχῶν N. IX, 19. οἰκοθεν στάλαισιν ἄπτονθ' Ἡρακλείαις I. III, 30. ἰκόμαν οἰκαδε P. IV, 106. ὀπίσω πάλιν οἰκαδε μόλοι N. III, 60. οἰκαδε πόνται N. IV, 76.

οἰκιτιμὸς. κρέσσων οἰκιτιμῶν φθόνος P. I, 85.

οἰκιτρος. συμφορᾶς οἰκιτρος O. VII, 77. οἰκιτροτάτω θανάτω P. III, 42.

οἶμος. τελίδει ὀλισθηρὸς οἶμος P. II, 96. ἐπίκρυφον οἶμον O. VIII, 69. οἶμον ἴσαμι βραχύν P. IV, 248.

οἰνάνθα. ματιῶν οἰνάνθας ὀπώραν N. V, 6.

* Οἰνῆσαι κρατερῶ I. IV, 34.

οἰνηραῖς φιλίαις N. X, 43.

* Οἰνόμαος O. XI, 53. ἔγχος Οἰνομάου O. I, 76. Οἰνομάου βίαν O. I, 83. Οἰνομάου σταθμῶν O. V, 9.

οἰνοδόκον φιλίαν I. V, 37.

* Οἰνοπία. νῆσον Οἰνοπίαν I. VII, 21.

οἶνος. ἐπεὶ δὴν φεπῶν μιλαδῆος οἶνου F. 147. παλαιὸν οἶνον αἶνεσ O. IX, 52.

* Οἰνώνα. ἀπ' Οἰνώνας N. V, 16. Οἰνώνας βασιλεύς N. VIII, 7. Οἰνώνα N. IV, 46. ἐν Οἰνώνα I. IV, 38.

οἰοπόλιος δαίμων P. IV, 28.

οἶος. οἶος ἐν ὄρφνα O. I, 71. οἶον μαγεί P. I, 93. οἶος ἑσάν F. 93, 3.

οἶος. οἶος ἐσὶ μαθῶν P. II, 72. οἶος ἐών P.

III, 5. οἶας αἶσας P. XI, 60. οἶον ἀγῶνα O. IX, 95. οἶον δίδεται P. I, 27. ἔγχος οἶον P. V, 113. οἶον αἰνέων N. IV, 93. οἶον γάμον P. IX, 117. τιμῶν οἶαν οὐτις θρέπει P. I, 49. οἶαν τιὰ στάθμασιν N. VI, 7. οἶαν μοῖραν ἕμνων I. V, 59. οἶον Ἀλέρας ὦον F. 138. οἶον νεῖκος P. IX, 32. ἕκαστον οἶον ἔχομεν N. III, 70. οἶοι δ' ἀρετῶν δελφίνες F. 4, 7. οἶοι ἔβαν P. IX, 109. οἶοι ποιμῆνες N. VIII, 6. οἶα παίζομεν O. I, 16. οἶα ἔπεται βροτῶ P. II, 75. οἶα χερσίν, ἀκοντιζοττες αἰχμαῖς I. 1, 24. οἶαις μάχης P. I, 47. οἶα τευχίζομεν κόσμον F. 206. οἶ' ἀπατάται φροντίς ἐφαμερῶν F. 175. οἶα πάθον P. I, 73. III, 20. οἶα φιλείσιν ὑποκουρῆσθαι P. III, 18. οἶα (ἔπεια) ἀρμωσαν P. III, 113.

δῖστός. περὸντα ἴει γλυκὴν Πυθῆναδ' δῖστόν O. IX, 13. ἐκ φρονὸς εὐκλείας δῖστοὺς ἰέντες O. II, 99.

οἰχνεύω. περὸς οἰχνεύων F. 222.

οἰχνεῶ. οἰχνεύοντες P. V, 86. οἰχνεῦτε ἀγοράν F. 45, 5.

οἰχομαι. οἰχεται τιμὰ φεπῶ N. X, 78. οἰχονται μέμνηται στηθεῶν ἔξω F. 239, 1. ὄχηθ' ὑπὸ χθόνα F. 148. ὄχητ' ἰὼν μαυτενόμενος O. VI, 38. ὄχητο πρὸς θεῶν N. VII, 40. οὐ πλόκαμοι κερθέντες ὄχησι ἀγλαοί P. IV, 82.

* Οἰωνός παῖς Λικυμνίου O. XI, 69.

οἰωνός. οἰωνῶν βασιλῆα δίδυμων O. XIII, 21. ἀρχὸς οἰωνῶν P. I, 7. I. V, 48.

ὀκηρός. ἐλπίδες ὀκηρότητα N. XI, 22.

ὀκτώ. τεσσαράκοντα καὶ ὀκτώ P. IX, 117. ὀκτώ N. II, 22. I. III, 81.

ὀκχῶ. ἐκχέοντι πόνον O. II, 74.

ὀκχος. βάσομεν ὀκχον O. VI, 24.

οἶω v. φέρω.

ὀλβιος. ὁ δ' ὀλβιος O. VII, 10. ὀλβιος ὄστις ἰδὼν ἐκείνα εἶπεν ὑπὸ χθόνα F. 102, 1. ὀλβία αἶσα F. 96, 1. ὀλβιον ἄνδρα P. IX, 4. τὰν ὀλβίαν Κόρινθον O. XIII, 4. Ἡρακλῆος ὀλβίαν αὐλῶν N. IV, 24. ὀλβιον δῶμα N. IX, 3. ὀλβία Λακεδαιμῶν P. X, 1. ὀλβιος P. I, 66. ὀλβίαν Λαρδαυιδῶν F. 85. ὀλβίαισιν Ἐμμενίδαις P. VI, 5. ὀλβίους δώμασιν N. I, 71.

ὀλβοθρέμμονες Κῆρες F. 245.

ὀλβος. ὀλβος ἄμ' ἔσπετο O. VI, 72. ὀλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται P. III, 105. πολὺς ὀλβος ἀμφονέμεται P. V, 14. ὁ Βάπτου ἔπεται παλαιὸς ὀλβος P. V, 55. ἴσχει ὀλβος φθόνον P. XI, 29. εἴ τις ὀλβος ἐν ἀνθρώποισι P. XII, 28. εὐανθῆς τέθαλεν ὀλβος F. 95, 5. εὐδακμόνων δραπτείας οὐκ ἔστιν ὀλβος F. 99. σὺν θεῶ φρενέθεις ὀλβος N. VIII, 17. ζῶει μάσσων ὀλβος ὀπιζομένων I. III, 8. σπέριμ' ἀκτῖνος ἕμετέρας ὀλβου P. IV, 256. καιρὸν ὀλβου N. VII, 58. ἐλαχταῖς πρὸς ὀλβου I.

- V, 11. θεόρτω σὺν ἄλβω O. II, 40. μακροτέρω ἄλβω τεθαλότα P. XI, 53. ἄλβω φέρονται N. X, 13. εὐανθεῖ σὺν ἄλβω I. IV, 14. καταπέμψαι μέγαν ἄλβον O. I, 56. πέμπτη ἀνεκὰς ἄλβον ὑψηλόν O. II, 24. ὑγιέντα ἄλβον ἄρδει O. V, 23. θραύσει ἄλβον O. VI, 97. ἄλβον εὐθύνοι P. I, 46. μακρὸν οὐχ ὑπέμεινεν ἄλβον P. II, 26. ἄλβον ὑπέριστατον ἀγείν P. III, 89. ὑφαίνειν λοιπὸν ἄλβον P. IV, 141. ἀκούοντι σφόν ἄλβον P. V, 102. ἄλβον ἐπαινεῖσαι N. V, 19. λαχὼν θαυμαστόν ἄλβον N. IX, 45. ἄλβον ἔγων N. XI, 13. κάλλιστον ἄλβον ἀμφέπων I. III, 76. ἄλβον ἀπέμωσα F. 74, 7.
- ὄλεθρος. ἴδον ὄλεθρον P. II, 41.
- * Ὀλγαιθίδιαι. Ὀλγαιθιδίαισι O. XIII, 93.
- ὄλλος. ἐμοὶ ὀλίγον γὰς δέδοται F. 126, 3. ἐν ὀλίγῳ P. VIII, 96. ὀλίγον χρόνον N. VII, 38. οὐκ ὀλίγαν δόσιν P. X, 20. ὀλίγον ἀτηρῆσαι F. 33.
- ὀλισθηρὸς οἶμος P. II, 96.
- ὀλκᾶς. ἐπὶ πάσας δλκᾶδος N. V, 2.
- ὄλλυμι. ἔλασσε κόραν P. XI, 33. γένος ἀμὸν ὀλέσαισι οἰκροτάτῳ θανάτῳ P. III, 41. ἀνδρας ὀλέσαισι O. I, 79. οὐλόμενος v. seorsim.
- ὄλος. τὸν ὄλον ἀμφὶ χρόνον O. II, 33. ὄλον ἐν χρόνον N. III, 47. ὄλον ἐσπέρας ἀφθαλιόν O. III, 20. ὄλον στρατόν O. XI, 45. ὄλον δίφρον P. V, 50.
- ὄλοφύρομαι. ὄλοφουρομένων πάντων F. 74, 12.
- * Ὀλυμπία, Ὀλυμπία. Ὀλυμπίας O. I, 7. XIII, 24. Ὀλυμπία O. II, 53. VIII, 83. IX, 2. XII, 19. XIII, 97. P. V, 124. VIII, 37. N. XI, 23. ἐν Ὀλυμπίᾳ O. VI, 26. Ὀλυμπία O. III, 16. V, 2. VII, 10. N. IV, 75. Ὀλυμπία O. VIII, 1.
- * Ὀλυμπιάς. μία ἐκπεπῆς Λιδὸς Ὀλυμπιάς P. VII, 15. Ὀλυμπιάδος N. VI, 65. ἐν Ὀλυμπιάδι O. XI, 17. σὺν Ὀλυμπιάδι πρώτα O. XI, 61. Ὀλυμπιάδ' ἔστασεν O. II, 3. τῶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις O. I, 94. Ὀλυμπιάδων ἀγυιάτις P. XI, 1. Ὀλυμπιάδων ἐλαιῖν N. I, 17. Ὀλυμπιάδων ἔρρει I. I, 65.
- * Ὀλυμπιονίκας, Ὀλυμπιονίκας O. VI, 4. ὕμνον τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν O. VII, 88. θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν O. VIII, 18. τὸν Ὀλυμπιονίκαν παῖδα O. XI, 1. Ὀλυμπιονίκαν κῶμον O. IV, 9. Ὀλυμπιονίκαν ὕμνον O. III, 3. πατρὸς Ὀλυμπιονίκα P. X, 13. Ὀλυμπιονίκαίς O. X, 7.
- * Ὀλυμπιονίκος. Ὀλυμπιονίκος ἢ Μινυρία O. XIV, 19. κείνος Ὀλυμπιονίκος ἔων N. VI, 17. Ὀλυμπιονίκα O. V, 21.
- * Ὀλύμπιος. Ὀλύμπιος ἀγεμὼν O. IX, 61. πατρὸς Ὀλυμπίου O. XIV, 12. Ὀλυμπίου Λιδὸς ἄλσος I. II, 27. F. 60, 1. σωτήριον Ὀλυμπίῳ I. V, 7. βαμὸν Ὀλύμπιος O. XI, 106. Ὀλυμπίαν ἀγώνων ἀκτίνα P. XI, 47. Ὀλύμπιοι F. 45. F. 66. ἐν Ὀλυμπίοις O. II, 27. ἐν Ὀλυμπίῳ αἰθραῖς P. IX, 105.
- Ὀλυμπόθεν, Ὀλυμπόνδε v. Ὀλυμπος.
- * Ὀλυμπος, Ὀλύμπος. Ὀλύμπου σκοποὶ O. I, 54. ἔδος Ὀλύμπου O. II, 13. ἔρδον Ὀλύμπου P. XI, 64. Ὀλύμπου δεσποτίας N. I, 13. Ἀμμων Ὀλύμπου δεσποτα F. 4. Ὀλύμπου λεπάρων καθ' ὁδόν F. 6. κατ' Ὀλυμπον N. X, 17. ἐν Ὀλύμπῳ O. XIII, 88. F. 58, 4. sir. Ὀλύμπος κατοικήσαι N. X, 84. Ὀλυμπόθεν P. IV, 214. Ὀλυμπόνδ' ἰών O. III, 38. Ὀλυμπόνδ' ἔβα I. III, 73.
- ὀμάγυρις. ἐλθεῖν μεθ' ὀμάγυριν Ζηρός I. VI, 46. ὀμαδος. Χαρίτων ὀμάδῳ φλέγει N. VI, 39. χάλκεον στονόεντ' ἀμφέπει ὀμαδον I. VII, 25. ὀμαίμιος. πατροπάτορος ὀμαίμιον N. VI, 16. ὀμβριμος. Τυφῶνος ὀμβρίμιον O. IV, 8. λέοντι ὀμβρίμῳ P. IX, 28.
- ὀμβριος. ὑδάτων ὀμβρίων O. X, 3.
- ὀμβρος. χειμέριος ὀμβρος P. VI, 10. ἐν πολυφθόρῳ Λιδὸς ὀμβρῶ I. IV, 55. μετὰ χειμέριον ὀμβρον P. V, 10. φρίσσοιτας ὀμβροισ P. IV, 81.
- ὀμνηγυρῆς. στρατὸν ὀμνηγυρία (ὀμνηγυρία) P. XI, 8.
- * ὀμνηγυρία. ὀμνηγυρῶν ἀοιδὸς N. II, 1.
- * ὀμνηγυρία I. III, 55. ὀμνηγυρῶν P. IV, 277. διὰ τὸν ἀδνεπῆ ὀμνηγυρῶν N. VII, 21. F. 189.
- ὀμνέω. πολλέσαι λόγους ὀμνέω P. VII, 9. πλαγίαις φρένεσαι ὀμνέω I. III, 6. πάσαις πολεμίσαι ὀμνέω F. 173, 3. ὀμνέω τύχαις N. I, 61. τοσσάδε νικαφόροις ὀμνέω O. I, 116. τοῖς ἀγαθοῖς ὀμνέω P. II, 96. συμπτώσαι ὀμνέω P. VI, 53. χαλεπὰ ἔρις ἀνθρώποις ὀμνέω κρεσσόνων N. X, 72. ἀστοῖς ὀμνέω I. II, 37. ὀμνέων παρ' οἰκίαις ἀρούραις O. XII, 21.
- ὀμιλος. ὀμιλος ἀνδρῶν δ πλείωτος N. VII, 24. σπεύδειν ὀμιλος N. IX, 21. Νομάδων δι' ὀμιλον P. IX, 127. ἐς ἀνδρῶν μακάρων ὀμιλον P. X, 46. προμάχων ἀν' ὀμιλον I. VI, 35. ἀγαγεν θρασὺν ὀμιλον σφενδονᾶσαι F. 177.
- ὀμμα. ὀμμα φαεινότερον ἔνοιαι P. V, 56. ἀξέτατον ὀμμα N. X, 63. ὀμματι δέχομαι N. VII, 66. φᾶος ὀμμάτων N. X, 41. μέτρον ὀμμάτων F. 74, 1. ἐν ὀμμασι θέσθαι πῆστι N. VIII, 43.
- ὀμνημι. ὀμνημι προήσειν P. IV, 166. μέγαν ὀμνημι ὀμνημίσαι O. VI, 20.
- ὀμνηγυρῶν P. IV, 146.
- ὀμνέω. ὀμνέω ἔων Σπαρτῶν γένει I. I, 30. ὀμνέω ὀμνημι ὀμνημι O. IX, 48.
- ὀμνέω. ὀμνέω ὀμνημι ὀμνημι P. XI, 2.
- ὀμνηγυρῶν ὀμνημι N. XI, 2.
- ὀμνημι. ὀμνημι ὀμνημι N. X, 57. ὀμνημι ὀμνημι P. II, 48. ἔργα ζωοῖσιν ὀμνημι ὀμνημι O. VII, 52.
- ὀμνημι. ὀμνημι ὀμνημι P. IX, 81.
- ὀμνημι. ἐν ἀλλῶν παμφῶνοις ὀμνημι I. IV, 30.

- δμῶκλαρος. δμῶκλαρον ἀδελφεόν O. II, 54. δμῶκλαροις ἐπόπταις N. IX, 5.
 * Ὀμολος F. 79.
 δμῶσπορον ἔθνος N. V, 43.
 δμῶτροπος Εἰράνα O. XIII, 7.
 δμῶφοτος. αἰμύλων μύθων δμῶφοτος N. VIII, 33.
 δμῶφρων. δμῶφρονος εὐνάς O. VII, 6.
 δμῶφά. κηρίων ἐμὰ γλυκερώτερος δμῶφά F. 266.
 Ἀθαναίων δμῶφαι νῦν κώμασαν N. X, 34. ἀχέεται μελίων δμῶφαι F. 45, 17.
 δμῶφάλος. πᾶρ μίσον δμῶφάλον εὐδένδροιο ματέρος P. IV, 74. δμῶφάλον χθονός ἀένναον προσοιχόμενοι P. VI, 3. ἴοντι γὰς δμῶφάλον παρ' αἰοιδίμων P. VIII, 62. ἀφθοδίκαν γὰς δμῶφάλον P. XI, 10. παρὰ μέγαν δμῶφάλον χθονός N. VII, 33. ἄστιος πολύβατον δμῶφάλον F. 45.
 δμῶνιμος. μάτρον δμῶνιμον I. VI, 24. ζαθεῶν ἱερῶν δμῶνιμο πατέρα F. 74. ἄλβιον δμῶνιμο Λαοδανιδᾶν F. 85.
 δμῶς O. VIII, 56. P. VIII, 687. IX, 41. N. I, 53. I. III, 6. VI, 42.
 δμῶς O. XI, 9. P. I, 85. II, 82. IV, 140. N. I, 50. X, 21. I. IV, 57. F. 206, 4.
 ὄναρ. σκιάς ἄναρ ἀνδρωπος P. VIII, 99.
 ὄνειδος. ἀρχαίων ὄνειδος O. VI, 80. κακοποιῶν ὄνειδος N. VIII, 33.
 ὄνειρος. θαναμαστός ὄνειρος ἰών φωνῆ P. IV, 163. ἐξ ὄνειρον αὐτίκα ἦν ὑπαρ O. XIII, 64. ἐν ὄνειροις δεικνυσι τερπνῶν χαλεπῶν τε κρήναι F. 96, 4.
 ὄνομαζω. ὀνόμασεν κεφαλᾶν πολλῶν νόμον P. XII, 23. λαοὶ ὀνόμασθεν O. IX, 50.
 ὀνομακλυτός F. 279.
 ὀνομαστός. σὺν θαλάσῃ ὀνομαστόν P. I, 38.
 ὄνος. ἔναν ἐκατόμβας P. X, 33.
 ὄνοτος ἰδέσθαι I. III, 68.
 ὄνυμα. καλεῖσθαι τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον O. VI, 57. πέταται τηλόθεν ὄνυμ' αὐτῶν N. VI, 51.
 ὄνυμαζω. ὄνυμαξε Κένταυρον P. II, 44. Ἰαμῆριον ὄνυμαξεν P. XI, 6. ὄνυμαξομαι ἐπιφανιστερον πυθίσθαι P. VII, 6.
 ὄνυξ. λεόντων ὄνυχας ἄξυτάτους N. IV, 63.
 ὄξυρπεῖ δόλω O. IX, 98.
 ὄξυς. ὄξει' Ἐρινύς ἰδοῖσα O. II, 45. χιόνος ὄξειας P. I, 20. ὄξειας αὐτῆς N. IX, 35. ὄξεια μελέτα O. VI, 37. ὄξειαν ἐπιμομφάν O. XI, 9. ὄξειαν ἄκτινων O. VII, 76. ὄξειας αὐγαῖς ἄλιον O. III, 25. ὄξειασι πάθαις P. III, 97. ὄξειαίς ἀνίσαις N. I, 53. ὄξειας νόσους O. VIII, 85. ὄξυτέρας μανίας N. XI, 48. ὄξυτατον ὄμμα N. X, 62. ὄξυτάτων βελῶν P. IV, 213. ὄνυχας ἄξυτάτους N. IV, 63.
 ὄξυτόμου πελέκει P. IV, 263.
 ὄπα O. XI, 10. 11. 58. N. III, 24.
 ὄπαδιω. θεράπων οἱ ὄπαδι P. IV, 257.
 ὄπαδός. ἀρετῶν δεξιωτάτων ὄπαδόν N. III, 8. ματρὸς μεγάλας ὄπαδὲ F. 63.
 ὄπαζω. ἐνθά οἱ ὄπασε θησαυρὸν μαρτυρίας O. VI, 65. σφίλων ὄπασε τέχνην O. VII, 50. ἐν σφί Ζεὺς γένοιε ὄπασε O. VIII, 84. πόλιν ὄπασεν λαόν τε διαίτην O. IX, 71. τῶν (τιμῶν) Ζεὺς ὄπασεν Αἰόλω P. IV, 107. ὄπασε Κρονίων οἱ λαόν ὑπαιχμον N. I, 16. στεφάνους ὄπασεν στρατῷ I. I, 11. ὄπασε φύλλ' αἰοιδῶν I. III, 44. εὐδῖαν ὄπασεν I. VI, 38. ὄπασαν τὰ τερπνά O. IX, 30. ἕμμιν νικαφόρον ἀγλαίαν ὄπασαν O. XII, 14. ὄπασας χαρμῶντων μέγιστον P. VIII, 68. τῆς ἀφθονίαν ὄπαξε N. III, 9. μοῖραν εὐνομον παιῶν δαρὸν ὄπαζειν N. IX, 30. Πηλεῖ ὄπασαι γάμον γέρας I. VII, 33. μελέταν ἔργοις ὄπαζων I. V, 63. νίκαν Ξενοκράτει ὄπασαις I. II, 14.
 ὄπᾶων. ὄπᾶων μῆλων P. IX, 66.
 ὄπιζομαι. χάρις φίλων ποίνιμος ἀντὶ ἔργων ὄπιζομένα P. II, 17. ὄπιζομένων τις εἶπεν P. IV, 86. ζῶει μάσσαν ἄλβος ὄπιζομένων I. III, 5.
 ὄπισθεν, ὄπισθεν, ὄπισθε. πνοιᾶς ὄπισθεν Βορέα O. III, 33. ὄπισθε κείμαι ἀλωπέκων F. 261. ὄπισθεν οὐ πολλόν O. XI, 36. καὶ ἀρειον ὄπισθεν N. VII, 101. φάμας ὄπισθεν ἕμαν O. VI, 63. τολοιπὸν ὄπισθε (lect. dub.) P. V, 118.
 ὄπισθόμβροτος. ὄπισθόμβροτον αἴχημα δόξας P. I, 92.
 ὄπισ. ὄπιν δίκαιον ἔξενον O. II, 6. θεῶν ὄπιν ἀφθιτον P. VIII, 74. ἔκνω' ὄπιν I. IV, 65.
 ὄπισθε v. ὄπισθε.
 ὄπισω. ὄπισω πάλιν οἴκαδε N. III, 59. ἔλκων ὄπισσω N. XI, 32.
 ὄπλα. χαλκείαις ὄπλαϊς P. IV, 226.
 ὄπλιταις δρόμοις ἀσιπιοδοτούποιον I. I, 23.
 ὄπλον. ὄπλα δ' ἀπ' Ἄργεος F. 73, 5. ὄπλων χαλκείων N. VII, 25. χρυσεῶν ὄπλων στερηθεῖς N. VIII, 27. ἐν πολεμαδόχοις Ἄργεος ὄπλοις P. X, 14. χαλκείους σὺν ὄπλοις N. I, 51. χαλκείους ὄπλοισιν ἰππέοις τε σὺν ἔπτεσιν N. IX, 22. ἐν χαλκείοις ὄπλοις N. X, 14.
 ὄπλοτέρος. τῶν πάλαι γενεῆ ὄπλοτέροισιν P. VI, 41. παίδων ὄπλοτάτου I. V, 5. Ἀσσιπιδῶν ὄπλοτάται I. VII, 18.
 * ὄπῶεις. κλεινῶς ἐξ ὄπῶεντος O. IX, 15. θυγάτηρ ὄπῶεντος O. IX, 62.
 ὄπῶθεν P. IX, 44. γῶπῶθεν ib. 50.
 ὄπῶιος. ὄπῶιαν παγᾶν P. IV, 298. ὄπῶιαν ἀρετῶν N. IV, 41.
 ὄπῶσος. ὄπῶσαι δαπάναι I. IV, 64. ὄπῶσα δαδάλα P. V, 35. γῶπῶσαι P. IX, 47.
 ὄπῶταν. ὄπῶταν τεύχεος P. I, 4. ὄπῶταν ἐνελίσθη P. VIII, 8. γῶπῶταν τηρέωντι P. II, 87.
 ὄπῶτε. ὄπῶτ' ἐκάλεσε O. I, 37. ὄπῶτε τελευτούμεν O. II, 35. ὄπῶτε φέρε O. IX, 104.

- γᾶμεν P. III, 91. ἤλυθον P. VIII, 43. πό-
ρευσε XI, 19. ἀνυσεν P. XII, 11. ὀπόθ'
ἔεν I. I, 25. ὀπότε μετήλυθεν I. VI, 6. ὀπότε
θεός πέμψη F. 247. F. 45, 13. F. 53, 4.
antistr.
- ὀπυῖα. "Ἐβαν ὀπυῖαι I. III, 77.
- ὀπώρα. ὀπώρας ἄγγον φέγγος F. 125. οὐπω γέ-
νησι φαίνων τέριμαν ματιῶν οὐάνθας ὀπι-
ραν N. V, 6. εἶχεν Ἀφροδίτας μνάστειραν
ἀδίστασιν ὀπωραν I. II, 5.
- ὀπως. ὀπως ἄρα ἕστασεν O. XI, 59. ὀπως μὴ
μᾶλοι N. III, 59. οὐκ ἔσθ' ὀπως ἐρευνάσει
F. 33.
- ὀρᾶω. ὀρᾶν αὐξομένην O. VII, 62. καθ' αὐτὴν
παντὸς ὀρᾶν μέτρον P. II, 34. ὀρᾶντ' ἄλκιαν
O. IX, 119. ὀρᾶν ὕβριν P. X, 36.
- ὀρᾶ. μέλιχος ὀρᾶ P. IX, 49. εὐανθεῖ ἐν ὀρᾷ
P. I, 89. τοῦ ὀρᾶν κνίζον N. V, 32. ἀρε-
τῆ κατὰκείται πᾶσαν ὀρᾶν I. I, 41. ὀρᾶν
ὑπερ ἀνθρώπων γλυκεῖαν ἔσχεν I. II, 35. με-
γαλητορες ὀρᾶι Δίακου I. IV, 38. ὀρᾶσις
ἀλαπίκεον P. II, 77. ὀρᾶσις P. VI, 50. τοί-
αισιν ὀρᾶσις ἀντιῶσαις I. V, 12. θεμισσα-
μένους ὀρᾶσις P. IV, 141.
- ὀρέγω. πρὸς ἀνδρα χεῖρας ὄρεγον P. IV, 240.
τίνι τοῦτο Μείρα τέλος ὄρεξε N. VII, 53. εἴ
μοι πλοῦτον Πειὸς ὄρεξαι P. III, 119.
- ὄρειος. ὄρειῶν Πηλεΐάδων N. II, 11.
- * Ὄρῆστης. ἐν ἀρουραῖσι Πυλάδα ξένου Λάκωνος
Ὄρῆστα P. XI, 16. σὺν Ὄρῆστα N. XI, 34.
- ὄρθιος. ὄρθιον ὄρσαι O. IX, 117. ὄρθιον φά-
γασε N. X, 76. ὕβριν ὄρθιαν P. X, 36.
- ὄρθόβουλος. ὄρθόβουλον μῆτιν P. IV, 262. ὄρ-
θοβούλοισι μηχαναῖς P. VIII, 78.
- ὄρθοδικαν γᾶς ὀμφαλόν P. XI, 9.
- ὄρθόμαντιν Τειρεσίαν N. I, 61.
- ὄρθόπολις. πατέρων αὐτον ὄρθόπολιν O. II, 8.
- ὄρθός. ἄγγελος ὄρθός O. VI, 90. γόος ὄρθός
P. X, 68. ἀγγελίας ὄρθᾶς P. IV, 279. ὄρ-
θῆ ποδί O. XIII, 69. ὄρθῆ ἕστασας ἐπὶ
σφυρῆ I. VI, 12. ὄρθῆ ποδί F. 148. ὄρ-
θῆ φρενί O. VIII, 24. ὄρθῆ χειρὶ O. XI, 4.
μουσικᾶν ὄρθᾶν F. 8. πραγμάτων ὄρθᾶν
ὀδόν O. VII, 46. ὄρθᾶν λόγων κορυφᾶν P.
III, 80. ἕστασας ὄρθᾶν καρδίαν P. III, 96.
ὄρθᾶν ἐφημοσύναν P. VI, 19. ὄρθᾶν κίλευ-
σον P. XI, 39. ὄρθᾶν φυλάσσοισιν Τένεδον
N. XI, 5. ὄρθᾶν ἀντεινεν κᾶρα N. I, 43.
ὄρθᾶι φρένεις O. VII, 91. ὄρθᾶι κίονες F.
53, 5. antistr. βουλαῖς ὄρθᾶις O. II, 83.
ὄρθᾶις κίονεσσιν P. IV, 267. ἕστασεν ὄρθούς
P. III, 53. ὄρθᾶς αὐλακας P. IV, 227.
- ὄρθῶα. χρησμός σ' ὄρθωσεν P. IV, 60. Σικε-
λιαν ὄρθῶασιν N. I, 15. ὕμνον ὄρθῶσαις O.
III, 3. ξυγόν ὄρθῶσαι καλόν I. I, 46. αὐ-
τοῦ ὄρθῶσαις ἀρετᾶν I. III, 56. ὄρθῶσαντες
οἶκον I. V, 61. πόλις ὄρθῶθεῖσα ναύταις I.
IV, 54.
- * Ὄρθωσα. Ὄρθωσαί O. III, 52.
- ὄρθωτήρ. Ἴερων θεός ὄρθωτήρ πέλοο P. I, 56.
- ὄρκετιος. σὺνός ὄρκετιου F. 267.
- ὄρνω. μανίας τ' ἀλαλαί τ' ὄρνωμένω F. 224.
- ὄρκιον. πιστὸν ὄρκιον ἀρεταῖς O. X, 6. ὄρκιον
ὡς ὅτι πιστὸν N. IX, 16.
- ὄρκος. καρτερός ὄρκος ἄμμιν μάρτυς ἕστω P. IV,
167. μέγαν ὄρκον ὀμοσσαις O. VI, 20. θεῶν
ὄρκον μέγαν μὴ παφράμεν O. VII, 65. παρ'
ὄρκον O. XIII, 80. ναί μὰ γὰρ ὄρκον N.
XI, 24.
- ὄρμα. ἐχω γονάτων ἐλαφρὸν ὄρμα N. V, 20.
- ὄρμαινω. πορεύειν νιν θυμὸς ὄρμαινε O. III, 26.
ἀντίον ὄρμαινῶν τέρας εὐθύς O. VIII, 41.
ὄρμαινων O. XIII, 81.
- ὄρμαίω. ποτὶ κλέος ὄρμαίω O. XI, 22. ὄρμαίω
αἶνον θέμεν N. I, 5.
- ὄρμος. ὄρμον στεφάνων πέμψαντα N. IV, 17. ὄρ-
μοισι τῶν ἀναπλέκοντι χεῖρας O. II, 32.
- ὄρνος. κείνος ὄρνος P. IV, 19. κωισάδ' ὄρνον
ἴγγα φέρειν P. IV, 216. ἀρλινοος ὄρνομος
ἀγγελία F. VIII, 52. ὄρνομος φανέντος I. V,
51. Διὸς ὄρνομα θεῖον O. II, 97. αἰσιᾶν
κατ' ὄρνοιων ὀδόν N. IX, 19. ὄρνοιεσσι θεο-
προπέτων P. IV, 190. ἐν ὄρνοις ταυτίτερος
P. V, 112.
- ὄρνοιολόγω I. I, 48.
- ὄρνῶ. ὄρνυμι, ὄρνω. τόλμα μοι γλῶσσαν ὄρνυμι
λέγειν O. XIII, 12. ὄρνυμι κάρικας πλόον
φαινόμεν P. IV, 170. ἀνά δ' αὐλὸν ἐπ' αἰ-
τᾶν ὄρνομεν N. IX, 8. ὕβρις νιν εἰς αὐτίαν
ὄρσεν P. II, 29. ὄρσεν ἐκ Λαναῶν γόνον P.
III, 102. ἀμφὶ γέλωος ὄρσεν χάριν P. VIII, 90.
θεῖσαι θέμιτες ὄρσεν O. XI, 25. ὄρσο, ἔρσο
O. VI, 62. κῆδος ὄρσαι Καμαρῆν O. IV,
12. ὄρσαι χόλον P. XI, 23. ἄκονθ' ὄρσαι
γλῶσσαν ὄρσαι N. VII, 71. δαίμονος ὄρνυ-
τος P. X, 10. ἀπὸ κλισίῶν ὄρσο σὺν κείνοισι
P. IV, 134. ἐκ φαρέτρας ὄρνευμον βίλος P.
IV, 91. Πινδόθεν ὄρνυμνοί P. I, 66. ὄρνο-
μένων πολέμων O. VIII, 34.
- ὄρῶγνια. ἀν' ὄρῶγνια P. IV, 228.
- ὄρος. ἐπὶ Κυλλήνας ὄροις O. VI, 77.
- ὄρος, οὖρος. ὄρει ἐνθροόν P. III, 36. ἐν ὄρει
P. III, 90. οὖρει ἴσον I. V, 30. τοῦτ' ἐπί-
πεις ὄρος P. I, 39. ὄρειον κενθμῆρας σιο-
έντων P. IX, 35. σκοπιᾶσιν ὄρειον ὑπερ ἕστα
F. 70, 2. ἀσκίους Φλιοθῆτος ὄρει ὄρῶγνις
ὄρσειν N. VI, 46. ἐν οὖρσιν P. VI, 21.
- ὄρούω. τῶν ἕκαστος ὄρούω P. X, 61. ἐλλοθαί ὄ-
ρουσαν O. IX, 110. ποσσὶν ὄρουσαισιν ἀπὸ
στρωμῆς N. I, 50.
- * Ὄροσᾶς I. III, 90.
- ὄροσῆτιου Διὸς O. XI, 85.
- ὄροσῆφης Ζεύς N. V, 34.
- * Ὄροστράινα O. VIII, 48. Ὄροστράινα N. IV,
86. ὄροστράινας θεῶν P. II, 12.

* Ὀρτυγία. Ὀρτυγίας O. VI, 92. Ὀρτυγίαν P. II, 6. Ὀρτυγία N. I, 2.
 ὄρφανα. μὴ ἐν ὄρφανάμ πεσόμεν στεφάνων I. VII, 6.
 ὄρφανίζω. ὄρφανίζει γλώσσαν ὀπός P. IV, 283. ὄρφανίζομεν Πηλείδῃ P. VI, 22.
 ὄρφανός. πότιμον ὄρφανὸν γενεᾶς O. IX, 65. ὄρφανὸν ἐτέρων I. VI, 10. ὄρφανοὶ ὕβριος I. III, 26.
 * Ὀρφεύς P. IV, 177. F. 187. 188.
 ὄρφνα. ἐν ὄρφνα O. I, 71. XIII, 67. ἐν ὄρφναί-σιν P. I, 23.
 ὄρρησις. ὄρρησι' Ἀπολλων F. 115.
 * Ὀρχομενός. βασιλείαι Ὀρχομενοῦ (Ἐρχομενοῦ) O. XIV, 4. Ὀρχομενοῦ ἄρουραν I. I, 35.
 ὄρω. ὄρσαι ἐκ μελαίνης νυκτὸς φάος F. 106, 2. ὄς P. I, 8. παῖδα ὄν P. VI, 36. ὄν πατέρα O. V, 8. ὄν παιδί F. 1.
 ὄσα. ὄσα προσεγγεῖν P. IX, 37.
 ὄσος. ὄσα βροχὸ O. IX, 100. τοσοῦθ' ὄσον I. II, 35. ὄσοι O. II, 75. I. III, 54. ὄσοι P. III, 47. ὄσοι γαμβροὶ P. IX, 120. ὄσοι ἔσο-δοι P. V, 116. ὄσαι N. I, 49. ὄσα O. II, 109. P. II, 92. VIII, 72. I. I, 60. ὄσσα O. XIII, 42. 103. P. I, 13. IX, 47. N. II, 17. I. III, 27. F. 241. ὄσων N. X, 19. ὄσαις P. X, 28. N. X, 41. ὄσους N. I, 62. 63. 64.
 ὄσπερ P. III, 100. X, 64. N. VIII, 13. ἄπερ O. I, 30. IV, 21. ὄπερ P. VIII, 41.
 ὄσα. ἀριστερῆς πατρίδα ὄσα O. VI, 62.
 ὄσος. θεοξένου ἀκίνας ὄσων F. 83, 2. str.
 ὄστέον. ὄστέα λέξαις υἱοῦ P. VIII, 55. αἰὼν δι' ὄστέων ἐρφαίωθῃ F. 77, 3. εἶδον ὄστέων στε-ναγμὸν βαρῶν F. 150, 4.
 ὄστις P. III, 22. IV, 230. N. X, 31. I. II, 4. VI, 27. F. 2. F. 102. ὄστιν O. III, 11. VIII, 41. ὄστινα I. IV, 9. ὄστινες O. II, 72. χῶτι P. IX, 50.
 ὄταν. πέμπη O. II, 23. ἴκηται O. XI, 95. ἀ-ερώη O. XIII, 77. καταξενγγήη P. II, 10. ἀνάγη P. V, 2. ἔλθη P. VIII, 100. ἀντιά-ζωων N. I, 67. ἔλθῃς I. II, 47. χῶταν P. II, 83.
 ὄτε. ὄτε οὔτο O. I, 20. ἔρεφον O. I, 67. ἔμ-βαλεν O. IX, 77. κράτησαν O. IX, 90. ἐράσ-σατο P. II, 27. σκίμματο P. IV, 224. ἐρι-σαν I. VII, 27. ὡς ὄτε O. VI, 2. P. XI, 40. N. IX, 16. I. V, 1. οὐκ ὄτε ὄτε δατέοντο O. VII, 55. ὄποτ' — ἢ ὄτε I. VI, 8. 9. 10. ἔστιν ὄτε O. X, 1. ἔσθ' ὄτε F. 172, 2. ἢ ὄτε F. 51.
 ὄτε O. VII, 83. XI, 55. P. II, 10. N. VIII, 40. ἄ τε O. II, 39. III, 9. VII, 91. P. IV, 66. 80. O. IX, XII, 2. N. VI, 32. VIII, 2. IX, 9. XI, 1. I. III, 43. 65. F. 112. τὸ τε P. XII, 13. 15. ὄν τε N. X, 47. I. II, 23. VII, 40. ἄν τε P. II, 39. οἶ τε P. III, 89. N. VI, 25.
 VOL. II. P. II.

F. 214. αἶ τε O. XIV, 1. P. IV, 73. N. VI, 9. F. 87, 2.
 ὄτι. ἔγγεπεν ὄτι τάμον O. I, 48. οἶδεν ὄτι ἔτι-σαν O. II, 63. εἶπῃς ὄτι ἐστεφάνωσε O. XIV, 23. οἶδ' ὄτι τελέσει N. IV, 43. διαγγέλλω' ὄτι νίκη N. V, 3. χαίρω ὄτι μάχεται N. V, 45. ὄτι, quod, quia O. I, 60. III, 41. VIII, 33. XI, 32. P. II, 31. 33. 73. V, 15. 20. VIII, 61. X, 69. I. II, 43. VI, 44. VII, 5.
 ὄτρύνω. ἐμὲ πύρ θυμὸς ὄτρύνει φάμεν O. III, 40. ὄτρύνει με τεύχειν P. IV, 164. ὄτρύνει ζευ-ξαι N. I, 7. ὄσμον ὄτρύνει ποτὶ βουθυσίαν N. X, 23. ὄτρυνον ἐταίρους κελადῆσαι O. VI, 87. ἀρχαῖον ὄτρύνων λόγον N. I, 34. ἢ μάν γιν ὄτρυνον θαμά θεραπεύουσιν φυλά-ξαι P. IV, 40.
 οὐ pronomen. οἶ enclit. O. I, 23. 57. 65. II, 46. VI, 20. 65. VII, 89. 91. IX, 16. 72. XIII, 28. 36. 63. 68. 73. 87. XIV, 22. P. I, 7. II, 42. 83. III, 63. IV, 23. 37. 48. 73. 189. 197. 243. 264. 287. V, 117. IX, 37. 58. 85. 113. 124. N. I, 14. 16. 59. III, 37. 55. IV, 59. V, 34. VII, 22. 40. X, 15. 29. 79. I. III, 82. IV, 69. V, 11. 47. VII, 33. 67. F. 233. or- thoton. P. IX, 87. N. I, 61. εἶ O. IX, 15. N. VII, 25. μίν O. II, 62. III, 29. IV, 15. VI, 56. 62. VII, 6. 59. 61. 83. IX, 34. 64. 68. X, 17. XIII, 77. P. I, 51. 97. III, 12. 45. IV, 240. N. III, 11. V, 31. 38. IX, 50. X, 74. XI, 17. I. I, 16. 64. VII, 63. O. II, 29. VIII, 67. 70. P. VIII, 16. neutr. O. III, 48. XIII, 66. νί" O. I, 26. 68. III, 27. 35. VI, 14. 96. IX, 82. P. II, 28. III, 29. 35. 65. IV, 79. 109. 233. 287. V, 124. IX, 65. 76. 83. 91. XII, 6. 22. 29. N. IV, 21. V, 26. 52. VI, 43. VII, 42. 84. VIII, 8. X, 34. 68. I. I, 36. II, 18. 25. III, 90. V, 43. 51. 69. VII, 67. O. VII, 38. P. I, 32. 37. IV, 40. VI, 19. IX, 6. 27. 34. 56. 73. XI, 22. N. IV, 3. I. I, 43. F. 2. F. 4. F. 76. P. II, 57. neutr. O. VIII, 33. P. IV, 43. IV, 242. ἔν P. IV, 36. N. I, 66. σφίσι O. XI, 14. N. III, 59. σφίσι O. II, 16. VII, 50. P. IV, 69. 124. X, 18. N. VII, 98. X, 50. I. I, 23. F. 95, 5. F. 137. σφί O. VIII, 83. N. VI, 52. XI, 7. σφίν O. VII, 76. IX, 51. P. I, 74. V, 59. IX, 12. 120. N. VI, 31. 43. I. VII, 30. σφέ P. V, 39. 86. I. V, 71.
 οὐ, οὐκ, passim. οὐ postpositum: αἰδοίσας ἔχον-τες σπέρμ' ἀνέδαν φλογὸς οὐ O. VII, 48. οὐ — οὐ F. 256.
 οὐδέ passim. οὐ — οὐδέ F. 4. F. 126, 4. F. 243, 2.
 οὐδέις. ἴσον οὐδέν O. VIII, 53. οὐδέ μακίνων τέλος οὐδέν P. IV, 286. οὐδέν P. V, 34. οὐ-δέν ποτε P. X, 49. ὡς τὸ μὲν οὐδέν N. VI, 3. F. 166. F. 257.
 οὐκέτι. οὐκέτι τλάσσομαι P. III, 40. ἤλπετ' οὐ-κέτι P. IV, 243. οὐκέτι πρόσω N. III, 19.

- οὐκέτι', ἔτι N. IX, 47. οὐκ ἔτ' ἔσαν N. IX, 14.
- * Οὐλίαις. Οὐλία παῖς N. X, 24.
- οὐλίος. οὐλίω Ἄρει O. IX, 82. οὐλίον Θρηῶν P. XII, 8. οὐλίαις αἰχμαῖσιν O. XIII, 22.
- οὐλόμενος. γῆρας οὐλόμενον P. X, 41. οὐλομένην νοῦσον P. IV, 293. στάσιν οὐλομένην F. 74, 9.
- οὔνεκα O. XIV, 19. N. IV, 20. I. VII, 17. οὔνεκεν P. IX, 96. N. IX, 36.
- οὔποτε P. X, 27. N. III, 39.
- * Οὐρανίαις. Οὐρανίδα Κρόνου P. III, 4. Οὐρανιδᾶν P. IV, 194.
- οὔπω O. VII, 55. XII, 30. P. XII, 32. N. V, 6. X, 74.
- οὐράνιος. κίων οὐρανία P. I, 19. ἀστέρως οὐρανίου P. III, 75. οὐρανίαν P. II, 38. Θέμιν οὐρανίαν F. 6. Ἀφροδίταν F. 37, 3. οὐρανίαν ἰδάταν O. X, 2.
- οὐρανός. * Οὐρανός O. VII, 38. ὁ χάλκεος οὐρανός P. X, 27. N. VI, 4. οὐρανοῦ F. 226. 227. οὐρανοῦ πολυνεφέλι κρέοντι N. III, 10. οὐρανοῦ βασιλῆης πόντου τε N. IV, 67. ἐξ οὐρανοῦ κατένευσεν N. V, 35. οὐρανοῦ ἐν δόμοισιν N. X, 88. οὐρανοῦ σταδμούς I. VI, 45. ἐν οὐρανῷ O. XIV, 10. κείνος Ἄτλας προσπαλαίει οὐρανῷ P. IV, 289. οἰκεῖν οὐρανῷ N. X, 58. οὐρανῷ χεῖρας ἀνατείναις I. V, 38.
- οὐρός. οὐρός ἐμπνεύσαις I. II, 40. ἄλλοτ' ἄλλοῖος οὐρός ἐπαύσαις ἐλαύνει I. III, 23. λήξαντος οὐρόν P. IV, 292. ἔγειρ' ἐπέων οὐρόν λιγύν O. IX, 51. εὐθύνει δαίμονος οὐρόν O. XIII, 27. πομπαῖον ἐλθῆν οὐρόν P. I, 34. κῆρυξ οὐρόν ἔμνωσεν P. IV, 3. εὐθύν' ἐπέων οὐρόν εὐκλεία N. VI, 29.
- οὐρός, custos. οὐρός Αἰακιδᾶν I. VII, 55.
- οὔτε O. VI, 10. 19. 52. X, 20. 21. XIV, 7. 9. P. II, 43. III, 33. 87. 88. IV, 104. 105. V, 54. VI, 10. 12. 48. VIII, 87. IX, 18. 19. 60. X, 29. 41. N. XI, 39. I. II, 31. 32. V, 23. VII, 56. οὔτε — οὔτ' ὦν F. 241.
- οὔτις O. VII, 58. P. I, 49. F. 248.
- οὔτοι O. IX, 13. I. IV, 63.
- οὔτος O. I, 55. 84. IV, 26. X, 8. P. IV, 87. X, 22. XII, 31. N. VII, 63. τούτω O. I, 107. III, 7. VI, 20. 57. VII, 25. VIII, 29. IX, 116. XIII, 102. P. I, 30. II, 78. III, 2. IV, 229. 235. V, 19. 124. VI, 29. IX, 41. X, 11. N. III, 50. VI, 60. VII, 40. 57. IX, 42. I. III, 58. V, 63. τούτω O. VI, 8. P. IV, 59. ταῦτα P. IX, 53. O. XI, 53. I. VI, 27. τούτων O. I, 59. 115. IX, 39. P. IV, 165. IX, 44. N. VI, 29. X, 11. 58. ταύταν O. III, 36. VI, 16. VIII, 57. IX, 27. P. IV, 168. N. VI, 13. 55. IX, 29. 54. F. 171, 5. τούτω F. 86, 2. F. 89, 2. F. 121. F. 127, 4. F. 171, 2. ταῦτα P. I, 40. II, 21. 89. IV, 151.
163. I. II, 47. V, 47. VII, 26. τούτων O. III, 25. P. IV, 116. 275. XII, 18. I. IV, 17. τούτοις P. IV, 17. τούτοις P. IV, 65. ταύταις P. I, 26. ταύτας P. IV, 26. O. VI, 38. N. VI, 36.
- οὔτω O. II, 39. III, 4. P. I, 46. 56. VII, 20. VIII, 97. IX, 121. I. V, 23. οὔτως P. IV, 11. N. XI, 42.
- οφείλω. οφείλει δρέπεσθαι ἄσπον N. II, 6. μέλος αὐτῷ οφείλων O. XI, 3. Λατοῖδαισιν οφειλόμενον οὔρον ὕμνων P. IV, 3.
- οφείλω. πεδίον σὺν θεῶν τιμαῖς οφείλειεν P. IV, 260.
- οφθαλμός. Σικελίας οφθαλμός O. II, 11. συγγενῆς οφθαλμός P. V, 18. ὅλον ἐσπίρας οφθαλμόν O. III, 21. στρατιᾶς οφθαλμόν O. VI, 16. ἀνέλυον οφθαλμόν N. X, 20. ἔγνον οφθαλμοὶ πατρός P. IV, 120.
- ὄφρις. γλαυκῶπα ποικιλόρωτον ὄφριν P. IV, 249. ὄφριν κεφαλαῖς P. XII, 9. μάρφαις δοιοῦς ὄφριος N. I, 45.
- ὄφριώδεις Γοργόνος O. XIII, 61.
- ὄφρα. βαίσομεν O. VI, 23. αἰνέσω O. VII, 15. εἰπῆς O. XIV, 22. ἔχη P. I, 72. ὄφρα μεθύω F. 90, 2. αὔξεις P. IV, 2. ἐράται P. IV, 92. ἀφέλιτο P. IV, 218. κελადῆστε XI, 9. μιμήσαιτο P. XII, 20. προσμένει N. III, 57. σχεθῶι I. III, 72. ὄφρα μὴ γένοιτο P. V, 62.
- ὄφρυς. ἐπ' ὄφρυϊ Παρνασία O. XIII, 102. ἀγαγῆ γέλασσαις ὄφρυϊ P. IX, 39.
- ὄχρεός. ὄχρεόν βαθύν ἄτας O. XI, 39. σεμνοῦς ὄχρεοῦς O. V, 12.
- ὄχημα. Σικελίας ὄχημα δαυδάσον F. 73, 6. ἐρατᾶν ὄχημ' ἀούδᾶν F. 89, 1.
- ὄχθα. ταὶ ἐπὲρ Κύμας ἀλιεραῖες ὄχθαι P. I, 68. ὄχθαις ὑπο Τυτῆγέτου P. I, 64. Καφισοῦ παρ' ὄχθαις P. IV, 46. ὄχθαις ἐπ' Ἀφράγαντος P. XII, 2. Ἰσμηνοῦ ἐπ' ὄχθαισι N. IX, 22. Καΐκου παρ' ὄχθαις I. IV, 97.
- ὄχθος. παρ' εὐδένδρω ὄχθω Κρόνου N. XI, 25. Κρόνιον παρ' ὄχθον O. IX, 3. ὄχθον ἐς ἀμφίπεδον P. IX, 57.
- ὄχλος. πλήθοντος ὄχλου P. IV, 85.
- ὄχος. ἵκει ὄχέων (κῆμος) O. IV, 12. Θεοδμήτων ὄχέων ἐφαπτομένα P. IX, 11.
- ὄψ. ὄφρα νῆει γλώσσαν φαεινᾶς ὄπός P. IV, 283. ἔβαλεν ὕμνος ὄπῃ νῆων κελადέων N. III, 63. γαρούμεν ἄμειρα ὄπῃ N. VII, 84. ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν ἀνδρῶν κλυτὰν ὄπα P. X, 6. ὄπα γλυκεῖαν προχεόντων ἐμᾶν P. X, 56. σέθεν ὄπα μαιόμενοι N. III, 5.
- ὄψε περ N. III, 77.
- ὄψις νυκτὶ I. III, 53.
- ὄψινος. Ἐπιμαθέος ὄψινον P. V, 28.
- ὄψις. οἱ ὄψιν ἐιδόμενος N. X, 15.
- ὄψον. ὄψον λόγοι φθονεροῖσιν N. VIII, 21.

II.

Πα I. V, 56

παγά. παγάν ἐπέων εὔρε P. IV, 299. ἐργύγονται πυρός ἀγνόταια παγαί P. I, 22. Ἴστρου ἀπό σκιαρᾶν παγᾶν O. III, 14. πέραν Νειλοιο παγᾶν I. V, 22. Ὠκεανοῦ παρὰ παγᾶν F. 6.

* Πάγασος. περὸς Πάγασος I. VI, 44. Πάγασον ζεύξαι O. XIII, 62. cf. F. 183.

* Πάγγαιον. Παγγαίον θεμέθλοις P. IV, 180.

παγγλωσσία λάβροι γαρυέτων O. II, 96.

παγετὸν χθόνος F. 74, 9.

πάγκρατος. πάγκρατον χθόνα I. III, 59. παγκάρπων φυτῶν P. IX, 60.

πάγκοινος. πάγκοινον χώρον O. VI, 63. πάγκοινον τέρας F. 74, 7. φθέγμα F. 190.

παγκρατής. πῦρ παγκρατές N. IV, 62.

παγκράτιον. ἐκ παγκρατίου O. VIII, 59. παγκρατίου ἀλά N. II, 15. παγκρατίου στόλου N. III, 17. παγκρατίου στέφανον N. V, 5.

παγκρατίου στεφάνωμα I. III, 62. παγκρατίου ἀρετᾶν N. V, 52. ἀρετὰ I. IV, 21. ἀπό παγκρατίου I. V, 57. παγκρατίου νίκων I. VI, 22. ἀμφὶ παγκρατίου I. VII, 66. μεγανχεὶ παγκρατίῳ ἐσπεφάνωσαν N. XI, 21.

πάγος. οὐ πάγος οὐδὲ προσάντης κέλευθος γίγνεται I. II, 33. πάγον Κρόνου O. XI, 51.

πάγχρυσος. πάγχρυσον κορυφᾶν κτείων O. VII, 4. πάγχρυσον ναίκος P. IV, 68.

πάγχυ P. II, 32.

πάθα. ταύτας ἀτάτου πάθας πέρι O. VI, 38. ματρὸς βαρεῖα σὺν πάθῃ P. III, 42. καμῶν προτιέρα πάθῃ P. VIII, 50. δεξίαισι πάθαις P. III, 97.

* Παιῶν P. IV, 270.

παιδείους ἕμνονος I. II, 3.

παιδοπαγὸν ἰχθύν F. 143.

παίω. οἷα παίζομεν ἀμφὶ τράπεζαν O. I, 16. ἐπαίξεν ἐνόπλια O. XIII, 83.

παῖς. παῖς ὁ κισσοφόρος O. II, 30. παῖς ὁ Λατοῦς O. VIII, 31. τοῦ παῖς O. IX, 75. παῖς O. IX, 94. παῖς ὁ Αἰκυμνίου O. XI, 63.

παῖς ἐξ ἀλόχου O. XI, 90. Ζηρός παῖς O. XIII, 74. τοῦ παῖς P. III, 100. Αἰήτα ζαμενῆς παῖς P. IV, 11. Γαιαόχου παῖς ἔμμεται P. IV, 33. Αἰσωνος παῖς P. IV, 118.

Οἰκλῆος παῖς P. VIII, 41. Δανάας παῖς P. X, 45. παῖς Διός N. I, 35. Διός παῖς ὁ χρυσός F. 243. παῖς Ἀριστοφάνους N. III, 19. παῖς ἐών N. III, 42. ἐν παισὶ παῖς N. III, 69. Πέλλου παῖς N. IV, 60. παῖς ἐναγάμιος N. VI, 13. παῖς ὁ Θεαρίωνος N. VII, 7. Οὐλία παῖς N. X, 24. Αἰδᾶς παῖς N. X, 66.

Ἰφικλῆος παῖς I. I, 30. ὁ Κλεονίκου παῖς I. V, 14. ἔσσεται τοι παῖς I. V, 50. παιδὸς βίαν N. XI, 22. Αἰησιδάμου παιδί O. III,

9. N. IX, 42. Κρόνου σὺν παιδί O. VII, 67. Κρόνου παῖδα O. I, 10. παῖδ' ἄλλου O. II, 35. Λοῦς παῖδα O. II, 91. Κλυμένοιο παῖδα O. IV, 21. παῖδ' ἰοβόστρυχον τεκέμεν O. VI, 39. παῖδα O. VI, 49. τῶν ποτιῶν παῖδ' Ἀφροδίτας O. VII, 14. τὸν Ὀλυμπιονίκαν Ἀρχεστράτου παῖδα O. XI, 2. παῖδ' ἔρατον Ἀρχεστράτου O. XI, 103. παῖδα P. III, 43. Νηρός παῖδα κλυτᾶν P. III, 92. παῖδα ὄν P. VI, 30. παῖδα P. IX, 18. παῖδα τέξεται P. IX, 61. Τιμονόου παῖδα N. II, 10. παῖδα Τιμίδαν N. VI, 64. βιατᾶν ἀμπελον παῖδα N. IX, 52. τὸν ἀδελματὸν τέκε παῖδα I. I, 13. λίσσομαι παῖδα Θρασὺν ἐξ Ἐριβοίας ἀνδρὶ I. V, 42. Κρόνι παῖ Ρέας O. II, 13. Κρόνου παῖ O. IV, 7. παῖ Σωστράτου O. VI, 80. Ἀρχεστράτου παῖ O. X, 12. παῖ Ζηρός O. XII, 1. Λεινομένειο παῖ P. II, 18. παῖ Ποσειδάωνος P. IV, 138. ὁ παῖ P. VIII, 34. Ἀρησιδάμου παῖ N. I, 29. παῖ N. V, 90. παῖ Ἥρας N. VII, 1. παῖ Ρέας N. XI, 1. Διοδότιο παῖ I. VI, 31. παῖ Ἀμύντα F. 85. ἐλασίβρογτα παῖ Ρέας F. 103. παῖδες Ἀθαναίων F. 196.

χρυσῆσι παῖδες Θέμιτος O. XIII, 8. Ἀλεῦα παῖδες P. X, 5. παιδῶν παῖδες N. VII, 100. Ταλαοῦ παῖδες N. IX, 19. παῖδες Θεῶν N. IX, 27. I. III, 18. Αἰησιδάμου παῖδες I. II, 29. ἀγλαοὶ παῖδες I. V, 59. νιῶν ἀρησίφιλοι παῖδες I. VII, 25. παιδῶν σέθεν O. VIII, 45. παιδῶν O. VIII, 68. παιδῶν Νεφέλας O. X, 3. παιδῶν P. I, 93. παιδῶν Διός P. III, 12. τετρατῶν παιδῶν ἐπιγενομένων P. IV, 47. διαυλοδρομᾶν παιδῶν P. X, 9. Αἰακῶν παῖδων N. IV, 72. I. IV, 39. παιδῶν N. VIII, 2. I. III, 89. V, 5. παιδῶν ἐς ἦβαν F. 88, 2. ep. παῖδεςσι Λατοῦς F. 58, 2. str. διδύμοις παισὶ Λίδας O. III, 37. παισὶν φίλοις O. VII, 41. παλδεσσι P. I, 79. παρὰ παισὶν P. II, 72. παισὶ τούτοις P. IV, 65. Αἰόλη καὶ παισὶ P. IV, 108. παισὶν P. VIII, 47. ἐν παισὶ νέοισι N. III, 69. παισὶ N. VIII, 36. ματέρι καὶ διδύμοις παῖδεσσι N. IX, 4. παισὶν Αἰθναίων N. IX, 30. παῖδεσσι Ἑλλάων I. III, 54. F. 83. τέκεν ἐπὶ παῖδας O. VII, 73. Κρόνου παῖδας βασιλῆος P. III, 94. Ἰφιμελείας παῖδας P. IV, 89. σέθεν παῖδας I. I, 56. παῖδες Ἀλάτα O. XIII, 14. Θεῶν κρατίστον παῖδες O. XIV, 14. παῖδες φωτῶν καὶ Θεῶν P. IV, 13. παῖδες Ἀρμονίας P. XI, 7. ὁ παῖδες F. 87, 5.

πάλα. κρατίειον πάλα O. VIII, 20. πάλα κνυαίων O. XI, 69. Τιμασάρχου πάλα N. IV, 10. ἀμφὶ πάλα N. VI, 14. πάλα N. XI, 21. πάλα. τῶν πάλαι P. VI, 40. καλλίνικοι πάλαι P. XI, 46. καὶ πάλαι N. VIII, 32. δὴ πάλαι N. VIII, 51. πάλαι N. X, 10. N. XI,

33. οἱ παῖλαι φῶτες I. II, 1. τετιέχισται πά-
λαι I. IV, 49.
- παλαιγονος. παλαιγόνων O. XIII, 48. παλαιγό-
νων Μινυῶν O. XIV, 4.
- παλαιμονεῖ κενεά P. II, 61.
- παλαιός. παλαιός ἄλβος P. V, 55. παλαιά χύ-
ρις I. VI, 16. παλαιού πένθεος F. 98, 1.
παλαιὸν οἶνον O. IX, 52. δόξαν παλαιῶν I.
III, 16. Φάμαν παλαιῶν I. III, 40. παλαιὰ
ῥήσεις O. VII, 54. παλαιῶν προγόνων P.
IX, 109. παλαιαῖσιν ἀρεταῖς N. III, 31. πα-
λαιότερος N. VI, 55. ἐν παλαιτέροις P. X,
58. ἐν παλαιτέροις N. III, 70. ἄλσει πα-
λαιατῶν N. VII, 44.
- πάλαισμα. παλαισμάτων ἀγέλα ἐξέπεμψας N.
VII, 72. παλαισμάτων φροντίδα N. X, 28.
ἀνδρὸς ἀμφὶ παλαισμοῖσιν O. IX, 14. πα-
λαισμάτεσιν ἰχνίων P. VIII, 36.
- παλαίφατος. παλαίφατος γενεά N. VI, 32. χρη-
στὴν παλαίφατον O. II, 44. παλαίφατον ἀ-
γοράν N. III, 14. Ἀχάρηαι παλαίφατοι εὐ-
άνορος N. II, 16.
- παλαίω. φόνος παλαίωσιν N. VIII, 27. λέοντι πα-
λαίωσαν P. IX, 28.
- παλάμα. σὺν τινι μοιριδίῳ παλάμα O. IX, 28.
θεοῦ σὺν παλάμα O. XI, 22. παλάμα δο-
νῶν P. I, 44. Ζηῆος παλάμαι P. II, 40.
ταχειῶν ἐκ παλαμῶν P. IV, 202. πυκνότατον
παλάμαις O. XIII, 50. Θεῶν παλάμαις P.
I, 48. ψιθῶρων παλάμαις P. II, 75. ταῖς
Ἐπάφου παλάμαις N. X, 5. παλάμαις Διός
N. X, 65.
- παλίγλωσσος. παλίγλωσσος πόλις I. V, 23. πα-
λίγλωσσον ἀγγέλων ῥήσιν N. I, 58.
- παλιγκοτος. πῆμα παλιγκοτον O. II, 22. πα-
λιγκοτοῖς N. IV, 96.
- παλιμβάμοις ὁδοῦ ἰστών P. IX, 18.
- πάλιν N. X, 73. πάλιν αὖτις O. I, 65. νεότα-
τος τὸ πάλιν O. XI, 91. ὀπίσω πάλιν οἴ-
καδε N. III, 60. πάλιν ψυχᾶς ἀνδιδῶ F.
98, 3.
- παλιναίρετος F. 54.
- παλιναίρετος. πῆμα παλιναίρετον O. II, 41.
- * Παλίον. Παλίον σφυροῖς P. II, 45. βύσσαισι
Παλίον P. III, 4. Παλίον κόλπων P. IX, 5.
πᾶρ ποδὶ Παλίον N. IV, 54. ἐν Παλίῳ N.
V, 22.
- * Παλλίς N. II, 29. Παλλίς Ἀθάνα P. XII, 7.
κούρω Παλλίς O. XIII, 64. τελεταῖς Παλ-
λάδος P. IX, 101. πολιάοχε Παλλίς O.
V, 10.
- πάλλω. ἄκοντα πάλλον N. III, 43. πέραν πόν-
τοιο πάλλοντ' αἰετοί N. V, 21.
- πάλος. ἄμ πάλον θέμεν O. VII, 61.
- παμβίας. κερανοῦ παμβία N. IX, 24.
- πάμπαν. ἀπὸ πάμπαν ἔχειν O. II, 76. ἀπὸ
πάμπαν εἰργοντες O. XIII, 57. πάμπαν θεὸς
ἐμμεναι N. X, 58. F. 49.
- παμπειθῆ πόθον P. IV, 184.
- παμπουκίλος. ἀγγείων ἱρεσιων παμπουκίλος N.
X, 36.
- παμπορφύροις ἀκτίσι O. VI, 55.
- πάμπρωτος. ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον φέγγος P. IV,
111. ὄν πάμπρωτον ἄθλων κτεῖνα I. V, 46.
- * Παμφάης. πᾶρ Παμφάη N. X, 49.
- παμφαρμάκου ξείνας N. IV, 233.
- παμφόρω χερᾶδι P. VI, 13.
- * Παμφύλος. Παμφύλου P. I, 62.
- πάμφωνος. πάμφωνον μέλος P. XII, 19. παμ-
φῶνων ἕμεναίων P. III, 17. παμφῶνοισιν ἐπ-
τεσιν αὐλῶν O. VII, 12. παμφῶνοις δημο-
κλαῖς I. IV, 30.
- * Πάν. σὺν Πανί P. III, 78. F. 63 — 68.
- πανάγυρις. Ζηῆος ἀμφὶ πανάγυριον O. IX, 103.
παναγυρίων ξηῶν I. III, 46.
- πανδαίδαλον ἀγοράν F. 45, 5.
- πανδέματι F. 197.
- πανδόκος. πανδόκω ἄλσει O. III, 18. πάνδοκον
νύον P. VIII, 64. ξενίαις πανδόκοις O.
IV, 17.
- πανδοξία. πανδοξίας ἄκρον N. I, 11.
- * Πανελλάνες. Πανελλάνων νόμῳ I. II, 38. Πα-
νελλάνεσσι I. III, 47.
- πάνετες P. I, 20.
- πανηγύξω. φλόξ συνεχῆς πανηγύξει I. III, 83.
- παντᾶ O. I, 116. IX, 25. P. I, 96. II, 23. IV,
171. X, 39. I. III, 19.
- παντοδαπός. παντοδαπὸν κύμα F. 66. παντοδα-
πῶν ἀνέμων F. 58, 3. antistr. μόχθων παν-
τοδαπῶν I. I, 46. παντοδαπῶν νοῦσων P.
III, 7. παντοδαποῖσιν ἔξιοις O. VIII, 26.
- πάντοθεν P. III, 52. N. VI, 47.
- παντοῖος. χρῆται παντοῖαι N. VIII, 42. παν-
τοῖων νόμων N. V, 25. θύα μιγνύστων πυρὶ
παντοῖα F. 95, 7.
- πάντολμον σθένος Ἡρακλῆος F. 5.
- πάντως P. IV, 75.
- πάομαι εἴ τις ἐσλά πέπαται P. VIII, 76. οἴκω
οὐ πέπαται F. 72.
- παπαῖνω. παπαῖνει τὰ πόρῳ P. III, 22. τὰ
μακρὰ παπαῖνει I. VI, 44. πάπαταις πόρ-
σιον O. I, 114. παπαῖναις P. IV, 95.
- παρά, πᾶρ. cum genit. O. I, 70. V, 9. P. I, 76.
88. P. III, 59. 60. IV, 103. V, 21. X, 63.
N. IX, 1. F. 6 cum dat. O. I, 20. 74. 93.
VI, 10. VII, 15. 17. VIII, 17. XI, 25. 89.
XII, 15. 21. XIV, 23. P. I, 53. II, 25. 72.
87. III, 28. 34. 87. 88. 93. IV, 1. 46. 186.
213. X, 31. XII, 26. N. I, 72. II, 19. IV,
54. VI, 38. 57. 63. IX, 34. X, 18. 55. XI,
24. 25. I. I, 29. III, 76. IV, 47. V, 72.
VII, 19. 35. F. 49. F. 95, 5. cum accus.
O. I, 111. II, 18. 71. 77. IV, 29. VI, 28.
VIII, 24. IX, 3. 19. 41. XI, 106. XII, 10.
XIII, 80. 90. XIV, 10. P. I, 67. 79. III, 69.
78. 81. IV, 43. 74. VIII, 13. 62. 89. IX, 52.

X, 4. XI, 4. 21. 63. N. III, 45. IV, 20. V, 10. VII, 19. 33. 46. 69. IX, 49. X, 48. 49. XI, 36. I. VI, 47. VII, 3. 57. F. 222. F. 258. a verbo seiunctum O. III, 40. I. VII, 10.
πάρα F. 48.
παραβάλλω. Ἡρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει P. IX, 90.
παραγορεύω. νῦν παραγορεύοιτο μήποτε ταξιοῦσθαι O. IX, 83.
παράγω. δαμαζομένην παράγον κοῖται P. XI, 25. παράγοισα μύθοις σοφία N. VII, 23.
παραδέχομαι. σοφώτατα νοήματα παραδεξαμένουσ O. VII, 72.
παραδίδομι. ἐτέροισι κῦδος παρέδοικε P. II, 52. λυτρεῖαν Ἰαωλκὸν παρέδωκεν Λιμόνεοισιν N. IV, 56. πότμου παραδότος P. V, 3. τῶνδ' εἰς αἴρεσιν ἔμπαν παρδίδομι N. X, 83.
παραιθύσσω. εἴ τι φλαῦρον παραιθύσσει P. I, 37. συμμαχία θόρυβον παραιθύσε O. XI, 76.
παραινέω. παραινέει I. V, 64. παραινέειν Πηλείδῃ ἀφημοσύναν P. VI, 23.
παραιτέω. παραιτέεται χάριν N. X, 30.
παράκειμαι. παρεκείμενον τέρας O. XIII, 70. τὸ παρεκείμενον N. III, 72.
παρακοινοῦμαι. παρεκοινῶτο P. IV, 133.
παραλέγομαι. νεφέλα παρελέξατο P. II, 36.
παραλύω. παραλύει δυσφρώνων O. II, 59.
παραμείβω. πλὸν παραμείβεται N. III, 26. παραμείβεται διαίτην P. II, 50.
παραμύνω. μάχαις παρεμύνω P. I, 48. ἐν ὄρχῃ παρεμύνων P. I, 89. παρεμύνοτας αἰχμῆ P. VIII, 42.
παράμεμος. τὸ αἰεὶ παράμερον ἑσλόν O. I, 99.
παραμύνομαι. μορφῶν παραμύνοσεται ἄλλων N. XI, 13.
παραπειράομαι. παραπειρῶνται Λιός O. VIII, 3.
παραπλάζω. παρεπλάξαν σοφόν O. VII, 31. οὐδὲ παρεπλάγθη N. X, 6.
παραστάτας. Ἰόλη παραστάτας ἑών N. III, 36.
παρασφάλλω. τὸν παρίσφαλεν καλῶν N. XI, 31.
παράτροπος. εὐναὶ παράτροποι P. II, 35.
παράφραμι. παρφάμεν τοῦτον λόγον P. IX, 44. ὄρχον μὴ παρφάμεν O. VII, 66. παρφραμένα N. V, 32.
παράφρασις v. *πάρφρασις*.
παρδαλία. παρδαλία στέγετο δμβροσ P. IV, 81.
πάρεδρος. Λιός πάρεδρος O. VIII, 22. Λιός αἰτητῶν πάρεδρος P. IV, 4. ἐτοιμόν αὐτῇ πάρεδρος O. II, 84. πάρεδρον Λαμάτερος I. VI, 3. πάρεδρε Μοιρῶν N. VII, 1.
πάρεστι. τὸ ἀνδρὶ πάρεστι O. VI, 13. φίλων παρεσόντων O. VII, 6. τῷ παρεόντι ἐπαινήσῃσαι F. 173, 3.
πάρειμι. παριόντων P. I, 26.
παρέλκω. παρέλκει πραγμάτων ὁδὸν ἔξω φρενῶν O. VII, 46.
παρέχω, παρῶχω. αἰνεῖν ἀγαθῷ παρέχει I. VII, 69.

δαίμων παρῶχει P. VIII, 79. ἀκίνδυνον ἔμοδ' ἔπος παρέχοντι P. II, 67. αἴσαν παρέχοι O. VI, 102. ἐπίλασιν παρῶχοι P. I, 46. παρέχων (φωνῶν ὑπάρχων) P. XI, 41. Πιερίδων ἀρόταις παρέχων ὕμνον N. VI, 34. ἰατῆρα παρασχεῖν ἰσλοῖσι P. III, 66. δέμας ἀκέντητον παρέχων O. I, 21. Θεοῖσι δέπνυ παρέχων O. I, 39. βουστὶν εἰράναν παρέχοισι P. IX, 23.
παρθενία. χαλιῶν παρθενίας I. VII, 45.
παρθενικαί P. IX, 103.
παρθενήϊος. παρθενήϊοις γλεφάροις N. VIII, 2.
παρθένιος. * Ἥραν Παρθενίαν O. VI, 83. παρθενίαν ὠδῖνα O. VI, 31. παρθενίαις κεφαλῆς P. XII, 9.
παρθένος. κναναιγὶς παρθένος O. XIII, 68. ἰοχέαιρα παρθένος P. II, 9. Ζεφυρία Λοκρὶς παρθένος P. II, 19. παρθένος P. III, 34. XII, 19. αἰνίγμα παρθένου ἐξ ἀγροῦν γνάθων F. 165. παρθένον σύνευνον O. I, 83. παρθένον ἀγροτέρων P. IX, 6. παρθένον κενδρῶν P. IX, 126. ἄλικες παρθένου ἐπιτῆραι P. III, 18. * Ἐλικῶνιμι παρθένου I. VII, 57. χοροὶ παρθένων P. X, 38. παρθένων ἀγέλα F. 78. τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ παρθένουσι P. IX, 117. νέαισιν παρθένουσι P. X, 59.
παρήμι. μὴ παρῆμι καλά P. I, 86.
παρῶχω τὰ μὲν παρῶχει P. VI, 43.
 * *Πάριος*. στάλαν Παρῶλου μῖθου λευκοτέρων N. IV, 81.
 * *Πάρης*. Πάρηος ἐκ βελίων P. VI, 33.
παρίστημι. ἐν τελετῇ παρῆσαν Μοῖραι σχεδόν O. XI, 54. κῶμῳ Λίκα παρῆστακε P. VIII, 74. οὕτω παρῆστα μοι O. III, 4. υἱῶν παρῆσταμένων O. V, 23.
παρῶχω v. *παρέχω*.
παρμόνιος. παρμόνιμαν θάλλοισαν εὐδαιμονίαν P. VII, 20.
πάρμονος. ὄλβος ἀνθρώποισι παρμόνοτερος N. VIII, 17.
 * *Παρνασίος*. δ Παρνασίος μυχός P. X, 8. ὄφρυ Παρνασία O. XIII, 102. ποία Παρνασία (Παρνασίδι, v. nott. critt.) VIII, 21. τέγεῖ Παρνασίῳ P. V, 41.
 * *Παρνασός*. Παρνασοῦ καταβύντε O. IX, 46. Παρνασοῦ κρῆναν P. I, 39. Παρνασοῦ πόδα P. XI, 36.
πάρουθε. ἤδη πάρουθε O. XIII, 78. τῶν πάρουθε P. II, 60. cf. τοπάρουθε.
παροίχομαι. δέμα παροίχομενον I. VII, 42. παροίχομένων ἀνέρων N. VI, 30.
πάρος. τῶν πάρος I. VI, 1. τὲ νεώτερον ἢ πάρος F. 74, 5.
παροῦσίνω v. *ὀρῶσίνω*.
παρπόδιος. φόνον παρποδίου N. IX, 39.
 * *Πυρρῶσιος*. Πυρρῶσιῳ στρατῷ O. IX, 102.
πάρφρασις. ἐχθρῆς πάρφρασις ἦν πύλαι N. VIII, 32.

παρφυκτός. οὐ παρφυκτὸν τὸ μόρσιμον P. XII, 30.
 πᾶς. ὁ πᾶς χρόνος P. I, 46. πᾶς τις I. I, 49.
 πᾶσα πόλις N. V, 47. πᾶσα κεκριμένα δύ-
 ναμις N. VI, 2. πᾶν τέμενος O. XI, 79. πᾶν
 τέλος N. X, 29. σὺν δ' ἀνάγκη πᾶν καλὸν
 F. 87, 6. τί τὸ πᾶν F. 104. παντός P. II,
 34. IX, 82. πάσις ἑκάδος N. V, 2. παντὶ
 βροτῷ O. I, 100. παντὶ χρόνῳ O. VI, 36.
 παντὶ θυμῷ P. IX, 99. N. V, 31. πράγματι
 παντὶ P. IV, 278. παντὶ P. V, 25. N. VI,
 58. παντὶ στρατῷ N. I, 61. παντὶ ἔργῳ N.
 VII, 52. παντὶ λαῷ F. 171, 3. πάντα λό-
 γον P. II, 66. IV, 132. πάντα νόμον P. II,
 86. πάντα δ' ὁμῶς N. I, 53. πάντα θυμῶν
 N. III, 56. πάντα χρόνον I. III, 6. τέχνας
 πᾶσαν O. VII, 51. πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων
 F. 83, 3. antistr. μάχην πᾶσαν O. IX, 43.
 λείαν πᾶσαν O. XI, 46. τελευταίαν πᾶσαν O.
 XIII, 72. Ἑλλάδα πᾶσαν O. XIII, 108. εὐ-
 φροσύνην πᾶσαν P. IV, 129. μακρογορίαν
 πᾶσαν P. VIII, 31. ὄργαν πᾶσαν I. I, 41.
 ἀρετῶν πᾶσαν I. III, 56. πᾶν τέλος I. III,
 29. πᾶν I. III, 66. ἐς δὲ τόπαν O. II, 93.
 πάντες νέομεν F. 239, 3. μαχανὰ πᾶσαι P.
 I, 41. τὰ γλυκία πάντα O. XIV, 6. πάν-
 των O. II, 85. ἐπιχθονίων πάντων N. X, 62.
 ὀλοφρομένων πάντων F. 74, 12. σῶμα πᾶν-
 των ἐπεται θανάτῳ F. 96, 2. ἀνακτα τῶν
 πάντων ὑπερβάλλοντα μακάρων F. 133. νό-
 μος ὁ πάντων βασιλεὺς F. 151, 2. πάντων
 δαιτυμένων I. V, 34. ἔργων πάντων O. XI,
 24. XIV, 9. N. V, 41. πάντων O. II, 19.
 P. IX, 45. N. VII, 88. X, 86. I. IV, 59. ἀ-
 ρετῶν πᾶσῶν O. I, 13. πᾶσαισι πολλέσαι P.
 VII, 9. F. 173, 3. πᾶσαις ἐτίων περιόδοις
 N. XI, 40. πᾶσιν ἀέθλοισ ἐπιχωρίοις P. IX,
 106. πάντας P. II, 82. IV, 189. ἀγροὺς
 πάντας P. IV, 149. πάντας ἀνθρώπους I.
 III, 24. πᾶσας κελεύθους P. IX, 46. δαίτας
 πᾶσας I. II, 39. γαίης πᾶσας I. III, 73.
 πᾶσας ἀρετὰς I. V, 53. πάντα P. III, 29.
 N. X, 19. I. I, 60. IV, 16. βίαια πάντα
 N. VII, 67. Θεὸς ὁ τὰ πάντα τεύχων F. 105.
 πάντα θύειν ἑκατόν F. 154.
 πάσσαλος. ἀπὸ πασσαίου O. I, 17.
 πάσχω. πόλλ' ἔπαθεν O. XIII, 62. πλεονα λόγον
 γενέσθαι ἢ πάθειν N. VII, 21. ἔπαθον με-
 γάλα O. II, 25. οἷα πάθειν P. I, 73. III, 20.
 πάθειν δεινόν N. X, 65. εὐ πασχόμεν P. III,
 104. τὸ παθεῖν εὐ P. I, 99. τὸ μαλθακὸν
 ἔρχει τε καὶ παθεῖν P. VIII, 6. εὐ τε πα-
 θεῖν καὶ ἀκούσαι N. I, 32. παθεῖν τι N.
 IV, 32. εὐ πάσχω I. IV, 15. παθῶν ἐοι-
 κότα P. II, 29. παθῶν ἑλόν τι P. IX, 92.
 παθόντες τι φιλόξερον ἔργον I. II, 24. πάν-
 των μετὰ πείσομαι F. 74, 12.
 πάταγος. σὺν πατάγῳ P. I, 24.

πατίω. θυοῦ πατιῶν N. I, 115. ἀλλ' ἄλλοι πα-
 τίων ὁδοὶς σκολιαῖς P. II, 85.
 πατήρ. πατήρ O. I, 37. 57. P. IX, 115. ὁ πα-
 τῶν πατήρ O. II, 19. Ζεὺς πατήρ O. II, 30.
 πατήρ Κρόνος O. II, 84. ἐν δασκίωσιν πα-
 τῆρ F. 168. ὁ γενέθλιος ἀπίνων πατήρ O.
 VII, 70. ξείνος θυμαστος πατήρ P. III, 71.
 δοιδῶν πατήρ Ὀρφεύς P. IV, 176. πατήρ
 Βορέας P. IV, 132. σὸς πατήρ N. IV, 14.
 Πισάτα πατρός O. I, 70. Φοίβου γιγάκειν
 πατρός O. VI, 50. πατρί πατρός O. VIII, 70.
 πατρός ἀντία O. XIII, 51. πατρός O. XIII,
 34. σφετέρου πατρός O. XIII, 59. πατρός
 Ὀλυμπίου O. XIV, 12. τὰ δ' ὑπερθε πα-
 τρός P. II, 48. κρύβδαν πατρός P. III, 13.
 πατρός ἐμοῦ τιμᾶν P. IV, 106. ὀφθαλμοὶ
 πατρός P. IV, 120. πατρός P. VI, 30. 39.
 πατρός ἐξ ἐνός P. X, 2. ἔχουσιν πατρός P.
 X, 12. φρονεομένου πατρός P. XI, 17. ξει-
 γίου πατρός N. V, 33. πατρός N. VIII, 16.
 Ἀσωποδώρου πατρός I. I, 34. πατρός I. V,
 26. πατρός Τελεσάρχου I. VII, 2. δεξιὰν
 κατὰ χεῖρα πατρός F. 112. πατρός γίνωστο
 θυγατρὶς I. VII, 17. φέροντες γόνον πατρός
 I. VII, 33. πατέρος O. VII, 36. P. I, 59.
 III, 67. πατέρος Ἑλλανίου N. V, 10. πατρί
 O. III, 20. VI, 68. VII, 43. VIII, 70. XI, 90.
 XIII, 66. XIV, 21. N. VII, 91. βαρυγούσῳ
 πατρί O. VI, 81. μεγίστῳ πατρί O. XI, 47.
 Πτοιοδώρου σὺν πατρί O. XIII, 40. πατρί
 τεῷ P. VI, 15. πατρί Πυθιονίκῳ P. XI, 43.
 πατρί Ἀδράστοιο N. X, 12. παρὰ πατρί φί-
 λῳ N. X, 55. βαρυσφάραγγ πατρί I. VII, 23.
 ὄν πατέρ' Ἀκρωνα O. V, 8. πατέρα Σαμέ-
 γηρον O. VII, 17. πατέρ' Οὐρανιδῶν P. IV,
 194. πατέρ' Ἀρκεσίλλαν N. XI, 11. Ζεὺ πά-
 τέρ O. VII, 87. XIII, 25. N. VIII, 35. IX,
 31. 53. X, 29. I. V, 39. F. 93, 4. ἀριστό-
 τεχνα πάτερ F. 29. ὁμῶνιμ πατέρ F. 71.
 πάτερ Κρόνον N. X, 76. ἐμοὶ πατέρες P.
 V, 76. εὐωνύμων πατέρων ἅτων O. II, 8.
 πατέρων ἀγαθῶν O. VII, 91. λευκίπων δό-
 μους πατέρων P. IV, 117. ἐκ πατέρων P.
 VIII, 47. ὑπάτων πατέρων γόνον F. 45, 10.
 πατρώθεν ἀνάγκη O. III, 29. τὸ πατρώθεν
 O. VII, 23.
 πάτρα. Κνωσίας ἄμερσι πάτρας O. XII, 18. τῆς
 πάτρας P. XI, 23. ἀπὸ ταύτας πάτρας N.
 VI, 36. πρὸ φίλλυς πάτρας I. VI, 27. δεξι-
 ται καλλιγύναιμι πάτρα P. IX, 77. ἐξ πο-
 λλαρχον εὐωνύμῳ πάτρα N. VII, 85. σὺ πά-
 τρα N. VIII, 46. ἔξενεπαι Ἀθῶν πατραν
 O. VIII, 20. κτηνωθεῖσαν πάτραν Ἴδον P.
 V, 84. αἰξῶ πάτραν Μιδυλιδῶν P. VIII, 40.
 πάτραν ἐν' ἀκούομεν N. IV, 77. τίνα πάτραν
 ναλοντα P. VII, 5. πάτραν τ' εὐωνύμων ἑτα-
 φάνωσαν N. XI, 20. τῶν Φαλυγιδῶν πάτραν
 ἀρδοντι I. V, 59. τοῖσιν Ἀθῶν προφῆρι

στόμα πάτραν I. IV, 48. *Εὐξενίδα πάτραθε* N. VII, 70.
πατραδελφεός. κριτοῦ γενεὰν πατραδελφεοῦ I. VII, 65.
πάτραθε v. *πάτρα*.
πάτριος. πατρία ὄσσα O. VI, 62. *ἄρουραν πατρίαν* O. II, 16. *πατρίαν ὁδόν* N. II, 6.
πατρίς. πατρίδα πολυκτεάνων ἐάν πόλιν O. XI, 37. *ποίας γαίαν εὐχαι πατρίδ' ἔμμεν* P. IV, 98. *πατρίδι* I. I, 12.
πατρόθεν v. *πατήρ*.
Πατρόκλος O. XI, 20. *Πατρόκλον βιατῶν νόον* O. IX, 51.
πατροπάτωρ P. IX, 85. *πατροπάτορος ὀμαιμιον* N. VI, 16.
πατρώος. τιμῶν πατρώων N. X, 66. *πατρώιον τῶνδε πότιμον* O. II, 39. *γαίαν πατρώϊον* O. VII, 75. *πατρώϊον πόλιν* P. V, 53. *πατρώϊαι κυβερνήσεις* P. X, 72. *ἀέθλων πατρώϊων* P. IV, 220. *πατρώων οἰκῶν* N. IX, 14. *πατρώας γᾶς* P. IV, 290. *πατρώων στάδμων* P. VI, 45. *ἑστίαν πατρώων* P. XI, 14. *Σαλαμίνα πατρώων* N. IV, 48. *πατρώων ἄρουραν* I. I, 35. *ἀρετῶν πατρώων* I. II, 44. *βουσίη πατρώϊας* P. IX, 23.
πάτρως. πάτρῳ P. VI, 46.
παῦρος. παῦρῳ ἔπει O. XIII, 94. *παῦρον ἵπνον* P. IX, 25. *παῦροί τινες* O. XI, 23. *παῦροι* N. IX, 37. X, 78. *παῦροις* P. III, 115.
παῦος. ἔπανος λάθων N. VI, 21. *ἔπανσέν μιν ἀκμᾶν φρενῶν* N. III, 37. *ἔπανσέ μοι μέριμναν* I. VII, 13. *τὰ μὲν παύσατε* I. VII, 35. *παυσάμενοι κακῶν* I. VII, 7.
πάχος. πάχει μάκτι τε P. IV, 245.
πέδα v. *μετά*.
πεδαμίβω v. *μεταμίβω*.
πεδανγάζω v. *μετανυγάζω*.
πεδάω. ἵππος ἄρμ' ἐπέδα P. VI, 32. *πέδασσον ἔγγοσ* O. I, 76. *δῶλον νῦν πεδάσαι* N. V, 26. *αὐτὸς πεδάθη* F. 100.
πεδέρχομαι v. *μετέρχομαι*.
πεδιαδα ὁδόν P. V, 91.
πέδιλον. Δωρῶν πέδιλῳ φωνᾶν ἐναρμόξει O. III, 5. *ἐν τούτῳ πέδιλῳ ποδ' ἔχων* O. VI, 8. *παπτιάναις ἀρίγγοτον πέδιλον ἀμφὶ ποδί* P. IV, 95.
πέδιον. ἐν πέδιλῳ Φλέγρας N. I, 67. *ἐν πέδιλῳ* I. VII, 54. *Τευθραντος πέδιον* O. IX, 76. *Αιβύνας πέδιον* P. IV, 259. V, 52. *Τρώϊον ἄμ πέδιον* F. 158, 2. *πέδιον ἀπέραντον* N. VIII, 37. *Ἰωλκοῦ πέδιον* I. VII, 40. *Μύσιον ἀμπελόν πέδιον* I. VII, 50. *πέδιον ἐκ Πίσας* O. XIII, 28. *κλεινωφίων πέδιον δεσπότην* P. IV, 52. *βλον πέδιων ἔδωσαν* N. VI, 10.
πέδιον, πεδάθεν. ἐν Αἴτνας κορυφαῖς καὶ πέδῳ P. I, 28. *τὸ κύκλῳ πέδιον* O. XI, 48. *γαίαν αὐξομένην πεδόθεν* O. VII, 62. *ἔλα πεδόθεν* I. IV, 42.
πεζοβόαις ἵπποις N. IX, 34.

πεζομάχας. ἐν πεζομάχαις P. II, 65.
πεζός ἰών P. X, 29. *πεζός οἰχνηνών* F. 222.
πέιδω. πέποιδα μὴ δαυδαλωσέμεν O. I, 103. *πέποιδα ξενία* P. X, 64. *προξενία πέποιδα* N. VII, 65. *οἱ δ' ἄφνει πεποίθασον* F. 240. *Ζητὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε* O. II, 88. *Ἦρας πόσιν παιθέμεν* N. VII, 95. *δᾶμον πείσαις λόγῳ* O. III, 17. *Ποσειδάωνα πείσαις* N. V, 37. *πέσαισ' ἀκοίταν βουλευμασιν* N. V, 28. *πείδονται σάμασιν* P. I, 3. *κείνον πείθεισθ' ἀναξίαις* N. VIII, 10. *νῖν πίδον παρασχέιν* P. III, 65. *γνώμα πεπιθῶν* I. III, 90. *γνώμα πιδῶν* P. III, 28. *πιδεὸ μοι κελάρησαι* P. I, 59. *ἐνυπνίῳ ὡς τάχιστα πιδέσθαι* O. XIII, 76. *σάμασιν πιδόμεναι* P. IV, 200. *λευκαῖς πιδήσαντα φρασίν* P. IV, 109.
** Πειθῶ. ἐν Τενέῳ Πειθῶ ναιεὶ υἱὸν Ἀγχιλλᾶ* F. 88, 3. ep. *Πειθούς ἀμφίπολοι* F. 87, 1. *μάστιγι Πειθός* P. IV, 219. *σοφᾶς Πειθός* P. IX, 40.
πεῖρα. ἐν πεῖρᾳ N. III, 67. *πεῖραν ἀγάνορα ἔχγων θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς* N. IX, 23. *πεῖραν ἔχοντες* N. IV, 76.
πειραίνω. δαιμόνεοσι δίκας ἐπέγραψα I. VII, 24.
** Πειράνα. ἐν ἀστει Πειράνας* O. XIII, 59.
πεῖρας. κέρκται πεῖρας οὐτὶ θανάτου O. II, 34. *πολλῶν πείρατα συντανύσαις* P. I, 81. *πεῖρατ' ἀέθλων δεικνυεν* P. IV, 220.
πειρῶ. ἐπέρα εὐνάς N. V, 30. *πειρῶντι* P. X, 67. *Διὸς ἀκοίτην ἐπειράτο* P. II, 34. *πειράτο πρῶτον μάχας* N. I, 43. *πειρῶσθαι ἀθλων* N. XI, 23. *γνώμας πειρώμενος* P. IV, 84. *πειρώμενον ἀγωνίας* O. II, 57. *πεπειραμένων τις* F. 76.
** Πείσανδρος* N. XI, 33.
πεισιγάλινος. ἄρματα πεισιγάλινα P. II, 11.
πέλαγος. πελάγει ἐν πολυχρῶσσοιο πλοῦτου ἵομεν F. 239, 2. *ἐν πόντου πελάγει* F. 259. *ἐν πελάγει ποντίῳ* O. VII, 56. *ἑσπέρας ἔγρωϊ πελάγει* P. IV, 40. *ἐν Εὐξείνῳ πελάγει* N. IV, 49. *ἐν ὀκεανοῦ πελάγεσσι πόντῳ τ' ἐρωθρῶ* P. IV, 251. *ἐν πελάγεσιν* N. III, 22.
πελάζω. ζεύγλι πελάσσειν P. IV, 227. *κράτει πέλασον* O. I, 78. *σπέρμα ματρὶ πελάσαις στίξεν* N. X, 81.
πέλας. πέλας ἐμβόλῳ O. VII, 18. *σκάπτω πέλας* N. XI, 4. *παρ' Εὐρώτῃ πέλας* I. I, 29.
** Πελειάς. ὀρειᾶν Πελειάδων μὴ τηλόθεν Ἰσθρίωνα νείσθαι* N. II, 12.
πέλεκτος. χαλκελάτω πέλεκτι O. VII, 36. *δρυτόμῳ πέλεκτι* P. IV, 263. *τυπαῖς ἀγνῶ πέλεκτι* F. 9.
πελεμιζομαι. πελεμιζόμενοι ὑπὸ λόγχῃ N. VIII, 29.
** Πελλίας* P. IV, 94. 156. *Πελλίω φόνον* P. IV, 250. *Πελλίω παῖς* N. IV, 60. *Πελλία μέγαρον* P. IV, 134. *Πελλίαν* P. IV, 71. *Πελλίαν ἀστειν* P. IV, 109.
** Πελωνναῖον. τὸ Πελωνναῖον* P. X, 4.

- * *Πελλάνα* O. VII, 86. XIII, 105. *ἐκ Πελλάνας* N. X, 44. *Πελλάνα* O. IX, 105.
- * *Πελοπηϊάδα* N. VIII, 12.
- * *Πέλοψ*. *ἄνδρος ἥρωος Πέλοψ* O. IX, 10. *Ἀνδρὸς Πέλοπος ἀποικία* O. I, 24. *κλέος Πέλοπος* O. I, 95. *βάσσις Κρονίου Πέλοπος* O. III, 24. *Πέλοπος σταθμῶν* O. V, 9. *σάματι Πέλοπος* O. XI, 25. *ἑσλοῦ Πέλοπος πτυχιῆς* N. II, 21.
- πέλω*. *εἰ ἔχθρα πέλει ὁμογόνους* P. IV, 145. *ἄρριον πέλει* I. VII, 13. *ἄφαντος ἔπιλες* O. I, 46. *Ἴερωι ὀρθωτῆρ πέλοι* P. I, 56. *ἀγαθαὶ πέλοντ' ἀπευκίμωθαι* O. VI, 100. *θανμασταὶ πέλονται* I. IV, 7. *τανύπτερος ἐν ὕψιν ἔπλετο* P. V, 112. *θυκτόν ἔπλετο* P. IX, 113.
- πελώριος*. *πελώριον ἄνδρα* O. VII, 15. *πελώριον κλέος* O. XI, 22. *ἔργον πελώριον* P. V, 41.
- πεμπταῖον γεγενημένον* O. VI, 53.
- πεμπτάμερος*. *ἀέθλων πεμπταμέροις ἀμίλλαις* O. V, 6.
- πέμπτον ἐπὶ εἰκοσι* N. VI, 60.
- πέμπω*. *τόδε τοι πέμπω μέλι* N. III, 74. *τοῖτό τοι πέμπω μεταδόριον* F. 89, 2. *υἱοῦς ἐπὶ πόνον πέμπω* P. IV, 173. *πέμπω δράκοντες ἄφαρ* N. I, 40. *αὐτῷ στεφάνωμα πέμπω ἀναδείσθαι* I. II, 16. *κρήθρα πέμπω ἐν σπαργάνοις* P. IV, 114. *παντὰ ἀγγελίαν πέμπω* O. IX, 27. *πέμπω κισιγγήταν ἐς Λακέρειαν* P. III, 32. *πέμπω οἱ αἰετόν* I. V, 47. *μ' ἐπέμπω μάρτυρα* O. IV, 2. *ἄς ἵπποι Χρομῶ πέμπω* N. IX, 52. *ὀπότε θῆος χάσμα πέμπω* F. 247. *πέμπω ὄλβον* O. II, 23. *νέπταρ ἀέθλοφόροις πέμπω* O. VII, 8. *πέμπω ἀμφιπόλους* O. VI, 32. *ἄπ' ἀγῶνος ὄμιον στεφάνων πέμπω* N. IV, 18. *κατ' ἐμπολῶν μέλος ὑπὲρ ἄλός πέμπεται* P. II, 68. *σὺν αὔραις ἐπ' Ἀξείνου στόμι πεμπόμενοι* P. IV, 203. *ἀνέμων φηταῖσι πεμφθεῖς ὑπὸ Τροίαν* N. III, 57. *φάσμα πεμφθέν* O. VIII, 44. *ἐς αἰθέρα πεμφθεῖσαν* O. VII, 67.
- Penelope Paris mater* F. 63.
- πένθος*. *πένθος ἐπίτνει βαρὺ πρὸς ἀγαθῶν* O. II, 25. *παλαιῶν πένθεος ποιῶν δέξεται* F. 93, 1. *ἔτλαν πένθος οὐ φατόν* I. VI, 37. *λίσις πενθέων* N. X, 77. *ἐκ μεγάλων πενθέων λυθίντες* I. VII, 5. *πενθέων οὐκ ἔλαχον* F. 126, 4.
- πενία*. *στάσις πενίας δότεραν* F. 223, 4.
- πενιχρός*. *ἀφνέος πενιχρός τε* N. VII, 19.
- πενταετηρίς*. *πενταετηρίς ἑορτά* F. 205. *πενταετηρίδ' ἡμᾶ θῆκε* O. III, 22. *πενταετηρίδ' ἑορτῶν* O. XI, 59. N. XI, 27.
- πεντάθλιον*. *οὐκ ἦν πεντάθλιον* I. I, 26. *πεντάθλιον δόσιον* P. VIII, 69.
- πενταθλον*, *πεντάθλων*. *πεντάθλω ἄμα* O. XIII, 29. *μετὰ πενταθλοῖς* N. VII, 8.
- πεντάκις* N. VI, 49.
- πέντε*. *ἀθροῖσι πέντε γύκτεσιν* P. IV, 130. *πέντε σίκαι* P. VII, 13.
- πεντήκοντα*. *πεντήκοντα κορῶν* N. X, 1. *Νηρείδεσι πενήκοντα* I. V, 5.
- πεντηκόντορος*. *πάχει μάκτε τε πενηκόντορον ναῦν κράτει* P. IV, 245.
- πεξυμένης* F. 233.
- πεπαρεῖν*. *σάφα νῦν ἔχεις πεπαρεῖν* P. II, 57.
- πέπλος*. *ἀμφὶ οἱ φανόσει πέπλοις* P. IX, 124.
- πεπρωμένος*. *ἦν πεπρωμένον* O. VIII, 33. I. VII, 33. *πεπρωμένον βασιλῆα* P. IV, 61. *πεπρωμένον ἀρετῶν* N. IV, 43. *πεπρωμένον μοῦρον* F. 164. *τὸ πεπρωμένον οὐ σήσει πῦρ* F. 256. *βίον γονέων πεπρωμένον* P. VI, 27. *τὸ μόριμον πεπρωμένον ἔκφερον* N. IV, 61.
- πέρ*. *ἐξ οὐ περ* O. II, 42. *ἀφωνήτω περ ἔμπας ἄχει* P. IV, 237. *ὄθεν περ* N. II, 1. *ὀπί περ* N. III, 77. *καὶ περ* N. IV, 36. VI, 6. I. VII, 5. *τὸ περ νῦν* N. VII, 101.
- περαῖνω*. *περαίνει πρὸς εὐχαιὸν πλῆθον* P. X, 23. cf. *πειραῖνω*.
- περαιτέρος*. *περαιτερον ἄλλων* O. VIII, 63. *ὀδοὶ περαιτέροι* O. IX, 113.
- πέραν*. *πέραν πόντιον* N. V, 21. *πέραν ἀερθεῖς* N. VII, 75. *πέραν Νεῖλοιο παγῶν* I. V, 22.
- περατός*. *πρὸς ζόφον Ἰαθεῖρων οὐ παρατόν* N. IV, 69.
- περάω*. *ἐτέρα ποτὶ Φᾶσιν* I. II, 41. *ἄλα περάω* N. III, 20. *τέλος δωδεκάμηρον περάσαι* N. XI, 10. *πόντον περάσαις* P. III, 76.
- * *Περγαμία*. *εἰς Περγαμίαν* I. V, 29.
- * *Περγαμος*. *Περγαμος ἀλλασκεται* O. VIII, 42.
- περῶν*. *πόλιν περῶν* P. I, 54. *Λαομέδοντι ἔπαρσεν* N. III, 36. *ἔπεσαν στρατόν* O. XI, 33. *Εὐρυσθέης κεφαλῶν ἐπράθη* P. IX, 84. *πόλιν πρᾶθον* I. IV, 40. *πυρὶ περθόμενοι δέμας* P. III, 50.
- περὶ* cum genit. O. III, 39. VI, 38 50. VIII, 4. P. IV, 265. N. V, 40. IX, 29. X, 85. I. IV, 52 F. 24. cum dat. O. XIII, 43. P. II, 59. V, 58. N. V, 47. X, 31. I. III, 54. F. 83, 2. antistr. cum accus. O. III, 35. VI, 75. P. IV, 122. a verbo seiunctum O. XI, 47.
- περιάλλα*. *περιάλλ' ἐτίμασε* P. XI, 5.
- περιάπτω*. *περάπτων γυῖος φάρμακα* P. III, 52.
- περίγλωσσοι* ἔφην P. I, 41.
- περιδαῖος* νομὸν Κρήτης *περιδαῖον* F. 126, 2.
- περικάδομαι*. *μάλα δικαίων περικαδόμενοι* N. X, 54.
- περικειμαι*. *οἷς στέφανος περικειται* O. VIII, 76.
- * *Περικλύμενος*. *δοῦρὶ Περικλυμένον* N. IX, 26. *Περικλύμεν' εὐρυβία* P. IV, 175.
- περικτίων*. *ἐκ περικτιῶνων* N. XI, 49. *περικτιῶνας ἄνδρας* I. VII, 64.
- περιναϊεῖα*. *ἡρώων περιναϊεῶντων* N. VIII, 9.
- περίοδος*. *πάσαις ἐτίων περίοδοις* N. XI, 40.

πιτνάω. *πίτναν ἐς αἰθέρα χεῖρας* N. V, 11.
 πιτνώ. *πιτνῆ χαμαί* P. VIII, 97. *πένθος ἐπίτνει* O. II, 25. *Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνών* N. V, 42. *ἐν γούνασιν πιτνόντα Νίκας* I. II, 26.
 πλαγά. *πλαγαὶ σιδάρου* P. IV, 246. *καματωδέων πλαγῶν ἄκος* N. III, 17. *πλαγῶν δρόμον* I. IV, 67. *ὑπὸ πλαγῶν σιδάρου* O. XI, 38.
 πλάγιος. *πλαγίῳ ἀνδρῶν κόρυ* N. I, 64. *πλαγίαις φρένεσιν* I. III, 5.
 πλάζω. *αὐτόματοι ἐξ ἀργυρέων κεράτων πίνοντες ἐπλάζοντο* F. 147, 4. *πλαγγθέντες* N. VII, 37.
 πλάκτρον. *χρυσέῳ πλάκτρῳ διακῶν* N. V, 24.
 πλανάω. *καιροῦ μὴ πλαναθέντι* N. VIII, 4.
 πλάξ. *ἐς βαθείαν πότον πλάκα* P. I, 24.
 πλάξιππος. *πλαξιπποιο φωτός* I. II, 21. *πλάξιππον Θήβαν* O. VI, 85.
 πλατῆς. *πλατῆται πρόσδοι* N. VI, 47.
 πλειστόμβροτος. *ἐορτῶν πλειστόμβροτον* O. VI, 69.
 πλέκω. *τῷ πλεκέτῳ στέφανον* I. VII, 66. *αἰχματῆται πλέκων ἔμνον* O. VI, 86. *θήματα πλέκων* N. IV, 94.
 πλευρά. *ἐν πλευραῖσι* N. X, 70. *πρὸς πλευράς σπάραξ* F. 77, 2.
 πλέω. *μετὰ κῆνρο πλευσάντων Μινυῶν* P. IV, 69. *πλέων Νείλου πρὸς ἀκτίς* I. II, 42.
 πλέων v. πολύς.
 πλήθος. *περὶ πλήθει καλῶν* O. XIII, 43.
 πλῆθω. *πλῆθοντος ὄχλου* P. IV, 85.
 * Πληθῶνα F. 53.
 πλόκαμος. *κομῶν πλόκαμοι κερθέντες ὄχοντ' ἀγλαοί* P. IV, 82. *μελιφόδων ἔπεται πλόκαμοι* F. 286.
 πλόκος. *δύο πλόκοι ἔρψαν σελίνων* O. XIII, 32.
 πλόος. *κείνος ἡμιθέων πλόος* P. IV, 211. *ἔξω πλόου* P. XI, 39. *εὐθὺν πλόον δίδοι* O. VI, 103. *γαῶν πλόον εὐθὺν* O. VII, 32. *ἐς πλόον* P. I, 34. *Ἰάσωνος εὐδοξον πλόον ἐκτελευτήσας* F. 158, 3. *ἐόντα πλόον* P. IV, 170. *πρὸς ἔσχατον πλόον* P. X, 29. *ἔμὸν πλόον παραμείβεται* N. III, 26. *καλέων ἐς πλόον* I. V, 34.
 πλουτέω. *τὸ πλουτεῖν σὺν τίχῃ* P. II, 56. *τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες* F. 239, 4.
 πλοῖτος. *ὁ πλοῖτος ἀρεταῖς δεδαιδαμένος* O. II, 58. *πλοῖτος ὁ λαῶν ποιμένα* O. XI, 92. *ὁ πλοῖτος εἰφοσθενής* P. V, 1. *διαπρέπεις μεγέρορος ἔσοχα πλοῖτου* O. I, 2. *ταμίαι πλοῖτου* O. XIII, 7. *πλοῖτου νέφος* F. 84, 4. *ἐν τελέγει πλοῖτου* F. 239, 2. *πλοῖτου στεφάνωμα* P. I, 50. *κρέσσονα πλοῖτου μεριμνῶν* P. VIII, 96. *σθῆναι πλοῖτου* I. III, 2. *πλοῖτου* I. III, 17. *ἔβρισε πλοῖτῳ* N. VIII, 18. *πλοῖτῳ ἴσον* N. XI, 41. *πλοῖτον ἄγων* O. II, 11. *πλοῖτον ἀθρόν ὀρέξει* P. III, 110. *πλοῖτον ταῖων* P. IV, 150. *νόμῳ πλοῖτον ἄγει* P. VI, 47. *ἀγάρωρα πλοῖτον ἀνθεῖν* P.

X, 18. *πολὺν πλοῖτον κατακρύψαις ἔχειν* N. I, 31. *νέμει πλοῖτον κρυφαῖον* I. I, 67.
 πνέω. *ἐκ μιᾶς ματρὸς πνέομεν* N. VI, 1. *φλόγα πνεῦν ἀπὸ γνάθων* P. IV, 225. *πνέοις γαίης ὑπέπερθεν* N. X, 87. *ἄλλα πνέων* N. III, 29. *Φρασεῖα πνέων καρδίᾳ* P. X, 44. *χαμηλὰ πνέων* P. XI, 30. *πῦρ πνέουσαν* O. XIII, 87. *πῦρ πνέοντων* O. VII, 71. *πῦρ πνέοντος κεραννοῦ* F. 112. *κενεὰ πνεύσαις* O. XI, 97.
 πνοιά. *πνοιάς ὑπεῖθεν Βορέα* O. III, 33.
 πνοά. *ἄλλοιαι πνοαὶ ἄλλοτ' εἰσὶν ἀνέμων* P. III, 104. *καλλιρόοισι πνοαῖς* O. VI, 53. *Διολήσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν* N. III, 76. *φρίσσοντα πνοάς* N. X, 74.
 ποδαρχής. *ποδαρχῆς ἡμέρα* O. XIII, 37. *ποδαρχέων δωδεκαδρόμων* P. V, 33.
 ποθεινός. *παῖς ποθεινὸς πατρί* O. XI, 91. *ποθεινὰ Ἑλλάς* P. IV, 218. *ἴσθρας ἕκαστι δαχθεῖς* F. 88, 4. *antistr. ποθεινὸν κλίος* I. IV, 8. *ποθεινοτάταν δόξαν* O. VIII, 64.
 πόθεν. *πόθεν ἐξέφανε* O. XIII, 18.
 ποθίω. *ποθίω στρατηῖας ὀφθαλμῶν* O. VI, 16. *ζεῦξαι ποθίων* O. XIII, 62.
 πόδι. *πόδι φρενός* O. XI, 2.
 πόδος. *τὸν παμπεῖθ' γλυκὺν πόδον ναὸς πρόσδαιεν* P. IV, 184. *ὄς μὴ πόδῳ κυμαίνεται* F. 88, 3. str.
 ποία. *στεφάνοισι ποίας* P. IV, 240. *ποία Παρνασσία (Παρνασίδι)* P. VIII, 21. *κῆραι μελιθῆα ποίαν ἐκ λεχέων* P. IX, 38.
 ποιάεις. *ἀνθῶν ποιάντα στεφανώματα* N. V, 54.
 * Ποίας. *Ποίαντος νῖον* P. I, 53.
 ποιητός. *ποιητὸν λόγον* N. V, 29.
 ποικίλλω. *βραῖα ποικίλλεν ἐν μακροῖσι* P. IX, 80. *μίτραν καναχηδὰ πεποικίμεταν* N. VIII, 15.
 ποικιλάνιος. *ποικιλάνιους πόλους* P. II, 8.
 ποικιλόγαυρος. *φόρμιγγα ποικιλόγαυρον* O. III, 8. *ποικιλόγωντον ὄφιν* P. IV, 249.
 ποικίλος. *ποικίλον ἀνθημα ὑφαίνω* F. 170. *ποικίλον τεχνίζομεν κόσμον* F. 206. *ποικίλον ἔμνον* O. VI, 37. *δράκοντα ποικίλον* P. VIII, 48. *ποικίλαν ἔγγα* P. IV, 214. *ποικίλον κάρα* P. X, 46. *ποικίλον κισσάρησον* N. IV, 14. *ποικίλον ἔμνον* N. V, 42. *ποικίλων μηνῶν* I. III, 36. *ψεύδει ποικίλοις* O. I, 29. *ποικίλοις βουλεύμασιν* N. V, 28.
 ποικιλοφόρμιγξ. *ποικιλοφόρμιγξ ἀοιδῶς* O. IV, 2.
 ποιμαίνω. *ζῶας ἄων ποιμαίνοντι* I. IV, 14. *τὰ γλώσσα ποιμαίνειν ἐθέλει* O. X, 9.
 ποιμήν. *λαῶν ποιμένα ἑπακτὸν ἀλλοτριον πλοῖτος* O. XI, 92. *ποιμένες δαίρων Κυπρίας* N. VIII, 6.
 ποιῆμαι κάπων λεόντων τε F. 262.
 ποιηά. *διςθρόου φησὶς ποιηά τις πρὸς θεῶν* P. IV, 63. *κελαδῆται ποιῆν τεύρεππον* P. I, 59. *ποιῆν λαχόντ' ἐξαιρετον* N. I, 70. *ποιῆν παλαιοῦ πένθος δέξεται* F. 98, 1. *ποιῆς ἔτισαν* O. II, 64.

ποινίμος. χάρις ποινίμος P. II, 17.
 ποῖος. ποίας φύλλας P. IX, 34. ποῖαν γαῖαν P.
 IV, 97. ποῖαις τύχαις N. I, 61.
 ποιπνύω. ἔμᾶν ποιπνύων χάριν P. X, 64.
 πολεμαδόκος. πολεμαδόκοις ὄπλοις P. X, 13.
 πολεμίζω. τόξω πολεμίζων O. IX, 34. πολεμί-
 ζων I. I, 50.
 πολέμιος. θεῶν πολέμιος P. I, 15. πολεμία χεῖρ
 N. IV, 55. πολεμίων ἀνδρῶν P. I, 80. πο-
 λεμῖαν καμάτων P. II, 19.
 πολεμιστᾶς. τὸν μέγαν πολεμιστᾶν N. IV, 27. ἀ-
 γαστοὶ πολεμιστᾶί I. IV, 28.
 πόλεμος. * Πόλεμος. Ἀλάλα Πολέμου θυγάτηρ F.
 225. γλυκὺ πόλεμος F. 76, 1. πολέμου σά-
 μα F. 74, 8. ἀφρόδινα πολέμου O. II, 4.
 μάχαις πολέμου O. II, 48. πολέμου δόσον O.
 XI, 58. πολέμου μνασιτῆρα χαλκεντέος N. I,
 16. πολέμοιο νέφος N. X, 9. νιφᾶς πολέ-
 μοιο I. III, 35. πολέμοιο νεῖκος I. VI, 36.
 ἐν πολέμῳ P. III, 101. N. IX, 36. X, 59. I.
 VII, 36. πόλεμον O. XIII, 49. ἕα πόλεμον
 μάχαν τε O. IX, 43. σιδαρίταν πόλεμον
 ἐπαινήσαι N. V, 19. χαλκοχαρμαν ἐς πό-
 λεμον I. V, 26. λαιμηροὶ πόλεμοι O. XII, 4.
 ὄρνυμένων πολέμων O. VIII, 34. θράσος διει-
 νῶν πολέμων P. II, 64. πολέμων καὶ βουλῶν
 κλαῖδας P. VIII, 3. ἐν πολέμοισι P. I, 47.
 πολιόχοι Παλλάς O. V, 10.
 πολιάρχον πάτρα N. VII, 85.
 πολιατᾶν καὶ ξένων γλώσσας I. I, 51.
 πολιός. πολιᾶς ἄλος O. I, 71. P. II, 68. I. III,
 74. πολιᾶς θαλάσσας O. VII, 61. πολιᾶς
 γαστροῦ P. IV, 98. πολιῶν χαλκῶν P. III, 43.
 P. XI, 20. γῆρας πολίων I. V, 13. φύονται
 πολιαὶ νέοις ἐν ἀνδράσιν O. IV, 29.
 πόλις. καὶ πόλις O. VII, 94. πᾶσα πόλις N. V,
 47. πόλις Αἰάντος ὀρθωθεῖσα I. IV, 54.
 βάρβαρος οὐχ οὕτως ἐστὶ πόλις οὔτε παλιγ-
 γλωσσος I. V, 23. πόλιος ὑπερ φίλας N. VIII,
 13. πόλιος ἀγεμόνα I. VII, 20. παρὰ καλ-
 λιχόρω πόλει Χαρίτων P. XII, 26. πόλιν O.
 II, 102. ὑψηλὴν πόλιν F. 84, 2. τὰν σὰν
 πόλιν αὔξων O. V, 4. πόλιν διιδάλλειν O.
 V, 20. βρέχε πόλιν O. VII, 34. αὐτοὺς ἀ-
 ἔξοι καὶ πόλιν O. VIII, 68. φίλιν πόλιν ἐπι-
 φλέγων ἀουδαῖς O. IX, 23. πόλιν λαὸν τε
 διαπᾶν O. IX, 71. νέμει πόλιν Λοκρῶν O.
 XI, 13. ἐὰν πόλιν O. XI, 20. Τύρυνθᾶ ναίων
 πόλιν O. XI, 71. εὐάνορα πόλιν μέλιτι κα-
 ταβρίχων O. XI, 103. ἐκύθανεν πόλιν γεί-
 τονα P. I, 31. Πριάμοιο πόλιν πέρσεν P. I,
 54. πόλιν κείναν ἔκτισσε P. I, 61. πόλιν
 τηρέωσι P. II, 88. κτίσσειεν εὐάριματον πό-
 λιν P. IV, 8. πόλιν σῆσαι P. IV, 272. πα-
 τρωῖαν πόλιν P. V, 53. Κυράνας ἀγακτιμέ-
 ρων πόλιν P. V, 81. πόλιν τῆνδε P. VIII,
 104. καλλίσταν πόλιν ἀμφεπεν P. IX, 71.
 πόλιν τὰνδ' εὐκλείξει P. IX, 94. Ἴρασα πρὸς

πόλιν P. IX, 110. τῶν ἄμ πόλιν P. XI, 52.
 πόλιν φιλόμολπον οἰκεῖ Δίακιδᾶν N. VII, 9.
 πρὸς Ἴλου πόλιν N. VII, 30. Πριάμοιο πό-
 λιν πρᾶθεν N. VII, 35. κυδαίων πόλιν N.
 IX, 12. Δαναοῦ πόλιν N. X, 1. τὰνδ' ἐς
 εὐνομον πόλιν I. IV, 24. πόλιν Τρώων πρᾶ-
 θον I. IV, 40. τὰνδε πόλιν θεοφιλῆ ναῖοισι
 I. V, 61. ταὶ ἐπ' Αἴνας καλλίπλουτοι πό-
 λεις I. XIII, 103. Ἀχαιῶν ὑψίβατοι πόλεις
 N. X, 47. βάθρον πολίων O. XIII, 6. με-
 γαλῶν πολίων ματροπολιν P. IV, 19. βασι-
 λεὺς μεγαλῶν πολίων P. V, 16. πολλῶν κυ-
 βερνάσις P. X, 72. καλλίστα βροτεῶν πο-
 λίων P. XII, 1. κορυφαῖς πολίων N. I, 15.
 πάσαις πολλέσσι P. VII, 9. πάσαις πολλί-
 σιν ὁμίλει F. 173, 3. ἐν πόλεσιν ἀνδρες
 F. 229.
 πολίτας. κακολόγοι πολίται P. IX, 28. καὶ πο-
 λίταις O. V, 16. ἐν σοφοῖς πολίταις P. IV,
 296. κεδνοὶ πολίται P. IV, 117. ὦ πολίται
 N. II, 24.
 πολλάκις P. II, 15. IV, 295. N. V, 18. τοπολλά-
 κισ O. I, 32. πολλάκι I. I, 63. F. 87, 3.
 πολυάνθεμος. Ὄραι πολυάνθεμοι O. XIII, 17.
 πολύβατον ἄστεος ὁμαλόν F. 45.
 πολύβοσκον γαῖαν O. VII, 63.
 πολύβουλος. γνώμα πολυβούλω P. III, 90.
 πολυγαθῆς. εὐναὶ πολυγαθῆς P. II, 28. Διω-
 νύσου πολυγαθῆα τιμάν F. 5.
 πολυγνάμπτων μυχῶν O. III, 28.
 πολυγώνον γένος N. X, 37.
 * Πολυδέκτας. Πολυδέκτα P. XII, 14.
 * Πολυδέυκης N. X, 59. κασιγνήτου Πολυδέυκης
 N. X, 50. στέργων Πολυδέυκης N. X, 68.
 αἷμα Πολυδέυκης I. IV, 37. ἀναξ Πολυ-
 δευκες P. VI, 62.
 πολύθυτος. πολύθυτον ἔρανον P. V, 77. πομ-
 παῖς πολύθυτοις N. VII, 47.
 πολυκαρποτάτας χθονός P. IX, 7.
 πολυκλειτος. πολυκλειτον γένος O. VI, 71. πο-
 λύκλειτον Θήβαν F. 206.
 πολυκοινων ἀγγελίαν P. II, 41.
 πολυκτιάνος. πατριδα πολυκτιάνων O. XI, 37.
 πολύμηλος, πολύμαλος πολυμήλου χθονός P. IX,
 6. πολυμάλω Σικελία O. I, 12.
 * Πολύμναστος. υἱὲ Πολυμνάστου P. IV, 59. φθέ-
 γμα πάγκοινων Πολυμνάστου F. 190.
 πολυμύθος. ἀρεταὶ πολυμύθοι P. IX, 79.
 * Πολυνεΐκης. ἐρηπόντι Πολυνεΐκει O. II, 47.
 πολυνεφέλας. οὐρανοῦ πολυνεφέλα N. III, 10.
 πολύξενος. πολυξέναν νῆσον N. III, 2. πολυξε-
 νωτάτω βωμῶ O. I, 93. πολύξεναι νεάνιδες
 F. 87, 1.
 πολυπήμονας νόσους P. III, 46.
 πολυπόνων ἀνδρῶν N. I, 33.
 πολὺς, πολλός. ἦν διακρίναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρο-
 νος F. 150, 5. πολὺς ἔπηται ἔλβος P. III,
 106. πολὺς ἔλβος P. V, 14. πολὺ καὶ πολλῆ
 γοῖα *

δελφίνες ἐν πόντῳ F. 4, 6. ἐν πόντῳ ἐρυ-
θρῶ P. IV, 251. πόντῳ N. I, 63. γαίοντι
πόντῳ N. IX, 43. γὰν τε καὶ πόντον κατ'
ἀμαμάκετον P. I, 14. βαθὺν πόντον περὶ-
σαις P. III, 76. διὰ πόντον I. III, 59.
πόποι. ὦ πόποι F. 175.
πορεύω. Κασσάνδραν πορεύσει παρ' Ἀχέροντος
αἰκτῶν P. XI, 21. ὃν ἐν ναυσὶ πορεύσαν πρὸς
πόλιν N. VII, 29. ἐμὲ πορεύσον ἐφ' ἀρμά-
των ἐς Ἄλιον O. I, 17. ἐς γαίαν πορεύειν
Ἰστρίαν O. III, 26. ἴδτε με πορευθέντα F.
45, 8.
πορθεῖω. πόρθῃσι Μέροπος N. IV, 26.
πορθμός. πορθμὸν ἀμερῶσαις I. III, 75. βαρ-
βῶαν πορθμὸν Ἀχέροντος F. 107.
πόρος. Ἀλφειὺ πόρον κλιθεῖς O. I, 92. πόρον
Ἀλφειῷ νέμων O. II, 14. παρ' Εὐρώτα πό-
ρον O. VI, 28. τιμῆσαις πόρον Ἀλφειῷ O.
XI, 50. πρὸς Ἴόνιον πόρον N. IV, 53. Ἀρείας
πόρον καλέουσι N. IX, 41. ἑλλίσων βίον πό-
ρον I. VII, 15. ὑπὲρ πόντιον Ἑλλάς πόρον
F. 197.
πορσαίνω. πορσαίνειν δόμεν βρέφος O. VI, 33.
πορσαίνοντας I. V, 7.
πορσύνω. πόρσυνε ῥῆμα P. IV, 278. οἶκον πορ-
σύνοντα P. IV, 151. δαίτα πορσύνοντες I.
III, 79.
πόρσω, πρόσω. τὰ πόρσω O. III, 46. P. III, 22.
ἰὼν πόρσω O. XI, 57. οὐκίτι πόρσω N. IX,
47. πάνταυε πόρσιον O. I, 114. ὡς πόρ-
σιστα N. IX, 29. πρόσω P. III, 111. οὐκ-
εἶ πρόσω N. III, 19.
πορφυρέος. σπαργάνους ἐν πορφυρέοις P. IV, 114.
περὶοῖσι πορφυρέοις P. IV, 183. πορφυρέοις
ἔργων N. XI, 28.
* Πορφυρέων P. VIII, 12.
πόρω. Κύκλον θανάτῳ πόρον O. II, 90. ἔπορε
μόρθῳ τερπνόν O. XI, 97. ἔπορε οἱ χρυσόν
O. XIII, 74. φέρων πόρε μιν Κενταύρω δι-
δάξαι P. III, 45. τῆ κιδος ἔπορεν P. IV, 66.
ἄτε ὑμῖν ἀπαγορίας ἔπορεν F. 87, 5. ὑμ-
μιν ἔπορεν πεδὸν ὀφέλλειν P. IV, 259. πό-
ρω κιδάρην P. V, 65. ὄσ' Ἡροδοτῶ ἔπορεν
I. I, 61. πόρω ἀγλαίαν I. II, 18. σφὶν ἔ-
πορον αἶσαν N. VI, 49. ἄμμι πόρε στέφα-
ρον I. VI, 49. τῆν πῆμα πορῶν P. IV, 297.
γενεῖ χάριν πορῶν P. XI, 58. πορῶν γενεῖ
ἕμῳ I. III, 39. πεπαρεῖν v. seorsim.
* Ποσειδάγιος. Ποσειδαγίωισιν ἵπποις O. V, 21.
Ποσειδαγιον Κτίστον O. XI, 27. Ποσειδά-
γιον τίμνος N. VI, 42.
* Ποσειδάων I. II, 14. γαμύχος Ποσειδῶν O. I,
26. εὐρυνμέδων Ποσειδῶν O. VIII, 31. Πο-
σειδῶν O. IX, 33. I. VII, 27. υἱὸς ἱππάρ-
χου Ποσειδάωνος P. IV, 45. Ποσειδάωνος εἰν-
αλίου τίμνος P. IV, 204. ναὸν Ποσειδάωνος
I. III, 42. παῖ Ποσειδῶνος Πετραίου P. IV,
138. Ποσειδάωνι μυχθεῖσα Κρονίῳ O. VI, 29.

Ποσειδάωνι I. I, 32. γαμβρὸν Ποσειδάωντα
N. V, 37. Ποσειδῶν' εὐρυνβίαν O. VI, 58.
Ποσειδάων O. I, 75. Ποσειδῶν P. VI, 51.
Ἰσθμῖον πρόθυρον Ποτειδάωνος O. XIII, 5.
Ποτειδάωνος τεθμοῖσιν O. XIII, 39.
πόσις. πόσις Ρεύς O. II, 85. πόσις Ἀμφιφίτας
O. VI, 104. χαλκάρματος πόσις Ἀφροδίτας
P. IV, 87. ταῦτα πόσις ἴκειο P. IX, 53. πό-
σις N. X, 80. πόσις ἔμμεν P. IX, 103. Ἴφρας
πόσις N. VII, 95.
ποταίνιον στέφανον O. XI, 63.
ποτάμιος. ποταμίας Ἀρτέμιδος P. II, 7. ποτα-
μῆς Ἀκράγατι P. VI, 6.
ποταμός. οἶκῃμα ποταμοῦ O. II, 10. ποταμὸν
Ἰλιον O. V, 11. ποταμοὶ ποχίοντι ῥέον
P. I, 22. βληχρὸι ρυκτὸς ποταμοὶ F. 95, 9.
ἄστρα καὶ ποταμοὶ καὶ κύματα πόντον τῆν
ἀωριαν ἀνακαλεῖ F. 101. ἐν θαλάσῃ καὶ
ποταμοῖς P. IX, 48.
ποτανός. ἐν Μοῖσαισι ποτανός P. V, 114. πο-
τανῆ μαχανῆ N. VII, 22. χρῆος ποτανὸν ἀμφὶ
μαχανῆ P. VIII, 25. ἐν ποτανοῖς N. III, 77.
ποτέ O. III, 13. 31. VI, 13. 51. 75. VII, 30. 34.
71. 90. XI, 32. 109. XIII, 53. 61. 84. P. I,
16. 41. 33. 89. III, 5. 74. IV, 4. 10. 14.
20. 46. 53. 107. 152. 161. 258. 266. 293.
VI, 21. 26. VIII, 41. IX, 5. 15. 27. 82. 116.
X, 34. 45. 49. XII, 6. N. III, 37. IV, 25. 90.
V, 9. VI, 37. 44. VII, 102. VIII, 18. 35. IX,
18. 52. X, 7. 25. I. I, 13. II, 39. 44. III, 70.
V, 39. 46. VII, 53. 65. F. 44. F. 70, 4. F.
91, 1. F. 93, 5.
πότερον. πότερον ἄρα — ἤ P. XI, 22. πότερον
δικὰ τεῖχος ὑψιον ἀναβαίνει ἤ — F. 232, 1.
ποτί cum genit. ποτ' ἀστῶν καὶ ποτὶ ξείνων O.
VII, 90. I. II, 7. cum dat. P. IX, 122. F.
221. cum accus. O. I, 42. IV, 6. XI, 21.
P. II, 36. 66. 82. 84. 94. IV, 42. IX, 55.
N. IV, 70. V, 37. VI, 7. IX, 38. X, 23. I.
II, 41. F. 6. F. 174. ποτῶν Ἀφροδίταν F.
87, 3. a verbo seiunctum N. VII, 68.
ποτικλίνω. γῶτον ποτικελμένον P. I, 23.
ποτικολλον ἄτε ξύλον ξύλω F. 280.
ποτινίσσομαι. ἀπὸ Στυμφαλίην τεύχων ποτινι-
σόμενον O. VI, 99.
ποτιστάζω. οἷς ποτιστάζει εἰκλία μορφῶν O. VI,
76. ποτιστάζων ἄραρον P. IV, 137.
ποτίφορος. ποτίφορος ἀγαθοῖσι μισθός N. VII,
63. ποτίφορον κόσμον N. III, 30.
ποτιψαύω. τιμῆς ἀθανάτοισι ποτιψαύει F. 86, 2.
πότμος. * Πότμος ἀναξ N. IV, 42. ὕμνε Ζητῆ
ἐκλάρωσεν πότμος O. VIII, 15. ὁ μέγας πό-
τμος διρκεται τυραννον P. III, 86. πότμος συγ-
γενῆς ἐπίβασεν εὐαμερίας N. V, 40. ὁ πό-
τμος συγγενῆς κρῖνει ἔργων πέρι I. I, 39. ἄν-
τιν' ἔγραψεν ἄμμε δραμῆιν ποτὶ στάθμαν
πότμος N. VI, 6. τύχη πότμου P. II, 56.
πότμου παραδόντας P. V, 3. πότμῳ σὺν εὐ-

- δαίμονι O. II, 20. πότμω ζυγίτα N. VII, 6. πατρώϊον τῶνδ' ἔχει τὸν εὐγρόνα πότμον O. II, 49. πότμον ἐμάψαις O. IX, 64. ἀναιδέα πότμον ἀλάλκε O. XI, 110. πότμον ἀπιπλάτεις ὁμοίον N. X, 57. πότμον ἔμειν I. VI, 25.
- πότνια. πότνι' Ἀγλαΐα O. XIV, 13. πότνια Μοῖσα N. III, 1. Ἴλα πότνια N. VIII, 1. πότνιε Κυπρογένια P. IV, 213. πότνια Λιβύα P. IX, 57. F. 12. P. 74, 7.
- πού O. I, 28. P. IV, 37. X, 41. I. II, 24.
- Πουλυτιμίδας v. Τιμίδας.
- ποῦς. ποῖς F. 257. τὸ πᾶρ ποδός P. III, 60. φροντίδα τῶν πᾶρ ποδός P. X, 62. ἐκ ποδός N. VII, 67. τὸ πρὸ ποδός I. VII, 13. πᾶρ ποδὶ σχεδόν O. I, 74. ὄρθῳ ποδὶ O. XIII, 69. F. 143. δεξιερῶ ἀμφὶ ποδὶ P. IV, 96. ἀριεὶ ποδὶ N. III, 40. Παλίου πᾶρ ποδὶ N. IV, 54. πᾶρ ποδὶ ναός N. VI, 57. ἐν πεδίλῳ δαιμόνιον πὸδ' ἔχων O. VI, 8. ἐκπὸς ἔγειν πόδα P. IV, 239. Παρρασοῦ πόδα P. XI, 36. ἰόν πόδα νέμων N. VI, 15. ἐμάψασθαι ποδοῖν υποπιάς N. IX, 47. ταχυτίαις ποδῶν O. I, 95. τιμὰ ποδῶν O. XII, 16. αἰγλί ποδῶν O. XIII, 35. ἀέθλοισ ποδῶν P. IX, 119. ποδῶν ἀρετῆ P. X, 23. ἔκται ποδῶν ἐξωνύμων δις δὴ διοῖν N. VIII, 47. ποδῶν N. X, 43. τεχνητῆ πεδῶν I. IV, 11. ἀκμάιν ποδῶν I. VII, 37. χεῖρεσσι ποσίν τε καὶ ἄρματι O. XI, 65. ποσσὶ τρέχον O. XI, 63. κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσίν O. XIII, 109. ἐν ποσὶ μοι ἴτω τρέχον P. VIII, 33. ποσσίν N. I, 50. ποσσὶ κράτιστε N. III, 50. ἔλαβεν ποσίν N. III, 77. ὤταμαι ποσσὶ κούφοισ N. VIII, 19. λαιψηροῖς πόδευσιν ἐξικεύσθαι N. X, 63. ἀνδέροισιν πόδας F. 217.
- πράγμα. τελευτᾶν πράγματος O. XIII, 72. πράγματι παντὶ τιμᾶν φέρειν P. IV, 273. τὸ τεὸν πρᾶγμα I. I. 2. πραγμάτων ὁδόν O. VII, 46.
- πρᾶγος. διπῆ πρᾶγος N. III, 6. ἔκιστον ἐν πρᾶγος F. 75, 2.
- * Πραξιδαμάς. Πραξιδαμάτος N. VI, 15.
- πρᾶξις. θίων ἐπιγεγομένων ὠκεία πρᾶξις P. IX, 70. ἀμφὶ πρᾶξις ἐνομομένως O. XII, 8. πρᾶξιν φίλων δίδοι O. I, 85. πρεσβυτέραν πρᾶξιν F. 236.
- πραπίς. αἰτίαν ἀπὸ πραπίδος ἀνελών F. 228. πραπίδων καρπὸν F. 230. χύμα πραπίδι P. II, 61. δικταῖν πραπίδων P. IV, 231. θείων πραπίδες I. VII, 30. σοφαῖς πραπίδεσιν O. X, 10. πραπίον O. II, 104. ἐς πραπίδας ἀγαγών P. V, 67.
- πράσσω. πράσσει ἔργον N. I, 26. ἐμὲ πράσσει χρέος ἐγγίημι P. IX, 103. πράσσει ἀρετάς I. V, 10. πράσσοντι με χρέος O. III, 7. εὐδαιε πρυσσόντων μελίων F. 96, 4. εὐ πῆπρω-
- γεν P. II, 73. λεόντεσσι ἐπρασσεν φέρον N. III, 44. ἐπράξει δεσμὸν P. II, 40. τοῦτ' ἐπράξεν P. X, 11. κλέος ἐπράξεν I. IV, 9. ἀντία πράξει τὸ οἰκοθεν P. VIII, 84. εἰ πράσσοι O. X, 4. ἔμνον πράσσετε N. IX, 3. τοῦτο πράσσειν ἐκδώσομεν O. XIII, 102. πράξεν ἀκοίτην N. V, 36. τοῦτο πράσσειν πρόγος O. VIII, 29. εὐ πρρασσόντων O. IV, 4. ἄρμενα πράξαις O. VIII, 73. Αἰγίαν μισθὸν πρᾶσσοιτο O. XI, 31. πρᾶσσομαι παίριος ἐμμερῆς P. III, 115. πρᾶσσομαι κόπον P. IV, 243. τῶν πεπραγμένων ἐν διακτε καὶ παρὰ δίκαν O. II, 17.
- πρᾶξιμην Ἐλευθῶ O. VI, 42.
- πρᾶξις. πρᾶξις ἀστοῖς P. III, 71. πρᾶξιν δαρον P. IV, 136. φάρμακον πρᾶξ O. XIII, 32.
- πρέμων χθονίων ἀπώροσαν F. 53, 6. antistr. πρεπόντως O. III, 9.
- πρέπω. τὸν πρέπει τυγχάνειν μελίων O. II, 50. οὐ πρέπει γῶν δάσασθαι P. IV, 147. πρέπει ὑπαντιάσαι P. V, 43. πρέπει ἀπύων P. V, 104. πειρᾶντι χρυσὸς πρέπει P. X, 67. βού σὺν Ἀριστοκλείδῃ πρέπει N. III, 64. πρέπει γαρμένον N. VI, 32. θνατὰ θνατοῖσι πρέπει I. IV, 13. πρέπει ἐλοῖσιν F. 36, 1. εἶδος πρέπεν θυγατέρι P. II, 33.
- πρέσβυς. ἐν βουλαῖς πρέσβυς P. IV, 232. πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ πρᾶξιν F. 236. βουλαῖ πρεσβυτέροι P. II, 65. πρεσβυτέραν ἀγῶνα O. IX, 96. πρεσβυτάτον ἔτεκεν O. VII, 74.
- * Πριάμος. Πριάμοιο πόλιν P. I, 54. κόραν Πριάμου P. XI, 19. Πριάμου πόλιν N. VII, 35.
- πρίαμαι. πρίατο θανάτοιο κομίδαν P. VI, 39.
- πρίν. πρίν μίχθη O. IX, 61. ἤνεγκε O. XIII, 63. τυχεῖν P. II, 92. τελίσομαι P. III, 19. ὄρος P. IV, 43. εἰλεῖν P. IX, 117. οὐ πρίν ἔλεν N. IV, 23. πρίν ἐμπεθεῖν N. VII, 73. φάμεν N. VIII, 19. γενέσθαι N. VIII, 51. αἰσχυνθῆμεν N. IX, 26. ἰκέσθαι I. III, 50. ἐδέκετο πρίν I. VII, 63. πρίν εἴραπεν αὐοῖα F. 47, 1. τοπρίν P. XI, 39.
- πρό O. XI, 24. XIII, 54. P. I, 72. 77. II, 13. IV, 140. V, 96. I. III, 38. VI, 27. VII, 13.
- προύστιον λιβάνῳ βέβρηθεν F. 95, 2.
- πρόβυτον. προβυτων τράπεζα F. 132. Πήγασος πρόβυτον F. 133.
- προβῶ, προβῶν. τίς τρόπος ἀνδρα προβῶσει O. VII, 63. τέρμα προβάς N. VII, 71.
- πρόγονος. ὃν πρόγονον O. VI, 59. χαλκίσιτιδες ἐμῆτεροι πρόγονοι O. IX, 58. προγόνων τιμᾶν P. IV, 148. προγόνων γίκαι P. VII, 17. παλαιῶν τεῶν προγόνων P. IX, 109. προγόνων ἀγυαῖν N. VII, 92.
- πρόθυρον. εὐτειχεῖ προθύρον Θαλάμον O. VI, 1. πρόθυρον Ποτειδάνοσ O. XIII, 5. παρ' ἐμὸν πρόθυρον P. III, 78. ἀγλαὸν Τελισάρεχον

- παρὰ πρόδυρον I. VII, 3. προθύρουσιν Αἰα-
κού N. V, 53.
προϊδεῖν. ἐσόμενον προῖδεῖν N. I, 27.
προϊήμι. προήκων υἱόν O. I, 65. βασιλευμέν-
τοι προήκειν P. IV, 166.
* Προῖτος. Προῖτοιο N. X, 41.
προκώμιον. ἕμνον προκώμιον N. IV, 11.
προλέγομαι. ἐξοχώτατοι προλέγονται N. II, 18.
προλείπω. ἀντρον προλίπων P. IX, 31.
προμάθεια. προμαθείας ῥοαί N. XI, 46. προ-
μάθειαν φέρε νόψ I. I, 40.
προμαθεύς. προμαθέος αἰδώς O. VII, 44.
προμανθάνω. τὸ μὴ προμαθεῖν O. VIII, 60.
προμαχος. προμάχων ἀν' ὄμιλον I. VI, 35.
προνώμω. Αἰγίνα χαρίτων ἄωτον προνώμην I.
VII, 16.
προνοῶ. τὰ εἰς ἐνιαυτὸν προνοῆσαι P. X, 63.
προξενία. προξενία πέποιθα N. VII, 65. προ-
ξενία δ' ἀρετὰ τε O. IX, 89.
πρόξενος. πρόξενοὶ ἀμφικτιόνων I. III, 26.
προοίμιον. προοίμιον ἐρχέων F. 225. Διὸς ἐκ
προοιμίου N. II, 3. κάλλιστον προοίμιον P.
VII, 2. ἀγχιχώρων προοιμίων ἀμβολάς P.
I, 4.
προπάτωρ. γεραίος προπάτωρ σός N. IV, 89.
προπειτής. κλέρος προπειτής N. VI, 65.
προπίνω. φιάλαν προπίνων οἰκοθεν οἶκαδε O.
VII, 4.
πρόπολος. ἀοιδᾶς πρόπολον ἔμμεν N. IV, 79.
πρόπολοισ O. XIII, 52.
προπρεῶν. προπρεῶνα ξέινον N. VII, 86.
πρός cum genit. O. II, 26. P. III, 103. IV, 63.
286. 297. N. IX, 45. X, 42. I. III, 77. F.
60, 1. F. 74, 6. F. 88, 1. antistr. F. 98, 5.
cum dat. P. I, 86. cum accus. O. I, 67.
II, 97. III, 45. IV, 18. V, 15. VI, 24. 28.
VIII, 8. IX, 37. XI, 88. P. II, 88. IV, 56.
140. 160. 239. 295. VI, 42. 45. IX, 26. 110.
X, 28. N. III, 25. IV, 24. 53. 69. V, 51.
VI, 24. VII, 30. 40. VIII, 4. 41. IX, 44.
I. II, 42. III, 10. V, 11. F. 77, 2. F. 172.
F. 239, 3. cf. ποτί.
προσάγω. ἄσσει κόσμον προσάγων I. V, 65.
προσαίτεον οὐδέν F. 166.
προσανῆς. ξενία προσανῆ P. X, 64. προσανεία
πίνοντα P. III, 52.
προσανῆτης. οὐ προσανῆτης γίγνεται ἃ κέλευθος I.
II, 33.
προσάπτω. παισὶ κλέος προσάψω N. VIII, 37.
προσανδάω. Ἰάσονα κικλήσκων προσήδα P. IV,
119.
προσβάλλω. μελέταν σοφισταῖς πρόσβαλον I. IV,
32. μαλικῶν χέρα προσβάλλοντα P. IV, 271.
προσδαίω. ἡμιθέουσιν πόδον πρόσδαιεν P. IV, 184.
προσειμι. ταρβέη προσιόντα F. 76.
προσειπεῖν. σέθεν παῖδας προσειπεῖν I. I. 56.
προσεννέπω. Κλωθὴ προσεννέπω ἐσπείσθαι I. V,
15. προσεννέπε P. IV, 97. Χείρωνα προσ-
έννέπε φωνᾶ P. IX, 30.
προσέρπω. ἃ με προσέρπει πνοαῖς O. VI, 83.
προσέρποντα χρόνον P. I, 57. ὁ λοιπὸς εὐ-
φρων ποτὶ χρόνος ἔρποι N. VII, 68.
προσέχω. τὴν προσέχεται P. VI, 51.
πρόσθε, πρόσθεν. πρόσθε ποτὶ O. XI, 32. πρόσθε
O. XI, 52. F. 241. πρόσθε — πρὶν P.
II, 91. πρόσθεν P. III, 14. VIII, 68. I.
III, 89. τὰν πρόσθεν N. IX, 15.
πρόσκοπος σύνεσις F. 225.
προσμένω. ἀλαλὰν προσμένοι N. III, 57.
προσμύγνυμι. κρατεῖ προσμίξει δεσπότην O. I, 22.
πρόσοδος. πλατεῖαι ἐντὶ πρόσδοδι κοσμεῖν N.
VI, 47.
προσοίχομαι. ὀμφαλὸν χθονὸς προσοιχόμενοι P.
VI, 4.
πρόσοψις. φαιδιμαν ἀνδρὸς αἰδολοῦ πρόσοψιν θη-
κάμενος P. IV, 29.
προσπαλαίω. οὐρανῶ προσπαλαίει P. IV, 290.
προσπαλαίωσαν ἤλαθε I. III, 71.
προσπίττω. δαίτας προσπίττω I. II, 39.
προσιθῆμι. νᾶσον προσέθηκε λόγῳ N. VIII, 65.
εὐλογίαν προστιθεῖς O. V, 24.
προστρέπω. Ἰαωλκὸν πολεμῖα χερὶ προστραπῶν
N. IV, 55.
προστυγχάνω. εἰ δέ τις κακὸτας προστύχη F. 177.
πρόσφατον θῆβτα ξενωθεῖς P. IV, 299.
προσφέρω. προσφέρομεν νόον ἢ φύσιν ἀθανάτοισ
N. VI, 4. χέρα οἱ προσενγκέειν P. IX, 37.
προσφέρων ἀθλον O. IX, 116. προσφέρων
καρδίᾳ τόλμαν N. X, 30. ποτίου θηρὸς πε-
τραίου χρωτὶ νόον προσφέρων F. 173, 3.
προσφθίγγομαι. πάγον Κρόνου προσφθίγγετο O.
XI, 52.
πρόσφορος. πρόσφορος ἀναγεῖσθαι ἐν Μοισῶν δι-
φφῳ O. IX, 87. ἐπέων καύχαις ἀοιδὰ πρόσ-
φορος N. IX, 7. πρόσφορον κόμπον ἐν ἔργῳ
εἰς N. VIII, 48. ὄμιλον Δαναῶν βέλεισι πρόσ-
φορον F. 177. cf. ποτίφορος.
πρόσω v. πόρσω.
πρόσωπον. ἔργον πρόσωπον θέμεν τηλαυγῆς O.
VI, 3. ἐν φάει πρόσωπον P. VI, 14. φαί-
νοισα πρόσωπον ἀλάθεια N. V, 17. ἀργυ-
ρωθεῖσαι πρόσωπα I. II, 8.
πρότερος. προτέρα πάθη P. VIII, 50. οὐπω πρό-
τερον O. XIII, 30. πρότερον P. IV, 25. I.
IV, 41. καὶ πρότερον P. VI, 28. πρότεροι
ἄκησαν N. III, 13. ἀντὶα προτέρων O. I,
36. προτέρων ἀνδρῶν O. VII, 72. προτέ-
ρων N. III, 50. P. III, 80. προτέρων κα-
μάτων P. III, 96. τὰ δεύτερα τῶν προτέρων
κρατεῖν F. 249. ἀρχαῖς προτέραις O. XI, 81.
ἐφετμᾶς προτέρας O. III, 11.
προτροπάδων. προτροπάδων ἕκαστο σπεύδων P.
IV, 94.
προτυγχάνω. προτυχὸν ξέινον P. IV, 35.
προφαινῶ. Αἰγίναν πρόφαινει I. VII, 55. ἄλλο-

τριόσιν μὴ προφαίνην τίς φέρεται μόχθος ἄμην F. 171.
 πρόσφατος. πρόσφατον σοφία O. I, 116.
 πρόσφασις. * Πρόφασιν P. V, 23. νόστου πρόσφασις P. IV, 32. πρόσφασις ἀρετῶν ἐβαλεν ἐς σκότον F. 252.
 προσμίτης. Διὸς προσμίτων N. I, 60. γλακίην κώμον προσμίτων N. IX, 59. ἀοίδιμον προσμίτων F. 60, 5. Μυκηναίων πρόσφάται F. 216.
 προσμιτεύω. προσφατεύσω δ' ἐγὼ F. 118.
 πρόσματος. ἐν Νειμῆ πρόσματον O. VIII, 16.
 προσφίρω. ἐν πάντι νόμον προσφέρει P. II, 86. τοῖσιν Αἰγύων προσφέρει στόμα πάτραν I. IV, 48.
 προσφρόνως. προσφρόνως ἐπίλασε P. II, 16. ἄγων προσφρόνως P. X, 66. ἀντίχομαι προσφρόνως N. I, 33.
 πρόσφρον. πρόσφρων ἄμβασε στρατόν P. IV, 191. θεὸς πρόσφρων τελεί P. V, 117. δέξεται πρόσφρων P. IX, 68. πρόσφρων ἄειδε N. V, 22. πρόσφρονα σύμμαχον I. V, 27. προσφρόνων Διοσῶν τύχοιμεν I. III, 61.
 προχέω. ποταμοὶ προχέοντι ῥόον καπνοῦ P. I, 22. ὅσα προχέοντων ἑμῶν P. X, 56.
 προχοά. ἐν προχοαῖς λίμνας P. IV, 20.
 πρύμνα. ἐν πρύμνῃ P. IV, 194. ἄλλασιν πρύμναις O. IX, 79.
 πρυμνοῖς ἀγορᾶς ἐπι P. V, 93.
 πρυτανεία. λέλογχας N. XI, 1.
 πρύτανις. στεροπῶν κεραιῶν τε πρύτανιν P. VI, 24. πρύτανι κίριε ἀγνιᾶν P. II, 58.
 πρῶν. βουζόται τῷδε πρῶνις ἔξοχοι κατέκεινται N. IV, 52.
 πρῶραθε P. X, 52. πρῶραθεν P. IV, 22.
 * Πρωτεΐλας. Πρωτεΐλα I. I, 58.
 * Πρωτογένεια. Πρωτογένειας ἄσται O. IX, 44.
 πρωτογόνῳ τελετῇ O. XI, 53.
 πρῶτος. πρῶτος ψάσειε P. IX, 123. Ὀλυμπιονίκος πρῶτος N. VI, 18. πρῶτος εὐρεῖν F. 91, 2. πρῶτα χίρις P. I, 33. πρῶτον ἄθλων P. I, 99. βίμῃ ἐν πρῶτῳ P. III, 43. Ὀλυμπιάδι πρῶτα O. XI, 61. ἀλικία πρῶτα N. IX, 42. καταβολῶν ἀγῶνων πρῶταν N. II, 4. πρῶταν θεῶν N. XI, 6. πρῶτοι κτίσται O. VII, 42. πρῶτοις καὶ τετάρτοις O. VIII, 45. οἷς πρῶτοις O. VI, 75. πρῶτον ἔφανσε O. VI, 35. ἐν ᾧ πρῶτον ἐνύσθη F. 205. πρῶτον μὲν F. 6. F. 153, 2. πρῶτον μὲν — ἔπειτα O. VI, 83. πρῶτον O. IX, 47. P. IV, 31. 247. VIII, 49. N. I, 43. I. V, 3. τὸ πρῶτον P. IX, 42. τοπρῶτον N. III, 47. πρῶτιστα F. 155. πρῶτιστος ἐπέμιξε P. II, 32. πρῶτιστον N. V, 25.
 πταίω. μὴ πταίωις ἑμῶν σύνθεσιν ποτὶ ψεύδει F. 221.
 πτανὸν ἰσχύν F. 74, 3.
 πτερόεις. πτερόεις Πάγασος I. VI, 44. πτερόεντα

τροχῶ P. II, 22. πτερόεντα εἰσὶν P. II, 50. πτερόεντα διστόν O. IX, 12. ἔκων πτερόεντα O. XIII, 83. πτερόεντα ἕμων I. IV, 70.
 πτερόν. πτερόσιν ἀκάμαντας ἔκους O. I, 87. ἀέθλων πτεροῖσι O. XIV, 24. πτερόσιν πορφύρεος πεφρόκοντας πτα P. IV, 182: πολλὰ πτερά δεξάτο νικῶν P. IX, 130.
 πτέρυξ. πτέρυγα χαλιῶν P. I, 6. πτερύγισσιν ἀγλαῖς Πτερίδων I. I, 64.
 * Πτιοῦδαρος. Πτιοῦδαρος O. XIII, 40. πολιορκῶν μάχαις O. VIII, 35.
 πτυχά. κλυαῖαι πτυχαῖς ἕμων O. I, 105. Κρασιῖαισιν ἐν πτυχαῖς P. VI, 18. Πνθίου κλυταῖς ἐν πτυχαῖς P. IX, 15. ἐν Πέλοπος πτυχαῖς N. II, 21.
 * Πτώω κενθμόνα F. 70, 4.
 πτώσω. πτώσονται ἀπάσοι ἐχθροῦν P. VIII, 91. πτυμά. πτυμαῖς ἀπαινα O. VII, 16. πτυμαῖς τέλος O. XI, 70.
 πτυμαχία. πτυμαχία N. VI, 26. τεῖς πτυμαχίας ἐνεκεν O. X, 12.
 πύγμυχος. Νικακλῆος πύγμαχον I. VII, 63.
 * Πυθίας. Πυθίας εὐρωθενῆς N. V, 4. Πυθία I. IV, 21. V, 55. Πυθίας I. IV, 66. Πυθία N. V, 43.
 * Πυθιάς. Πυθιάδος δρόμῳ P. I, 32. κλυταῖς παρὰ Πυθιάδος P. V, 21. ἐν Πυθιάδι P. VII, 83.
 * Πυθιονίκας. χαλκασπίδα Πυθιονίκαν P. IX, 1.
 * Πυθιονίκος, Πυθόνικος. Πυθιονίκος ἕμων θυσαυρὸς P. VI, 5. Πυθιονίκος τιμῶν P. VIII, 5. Πυθονίκα παρὶ P. XI, 43.
 * Πύθιος. Πυθίου θεῶν N. III, 67. Πύθιος Ἀπόλλωνα O. XIV, 11. Πύθιον τῶν P. IV, 55. Πύθιον στέφανον I. VI, 51. ἀέθλων Πυθίων P. III, 73. στέφανον Πυθίων P. X, 26. ἐν Πυθίαισι N. II, 9. ἐν Πυθίαισι δαπέδοις N. VII, 34. μαντεύματα Πυθίας I. VI, 15.
 πυθμῆν Τετάρτου F. 223.
 * Πυθῶ, Πυθῶν. Ἀπόλλων ἄ, τε Πυθῶ P. IX, 66. Πυθῶ καὶ τὸ Πελονναῖον P. X, 4. Ὀλυμπίαι Πυθῶι τε O. VII, 10. Πυθῶ O. VII, 10. XIII, 36. P. XI, 49. χρυσία κλυτόμαντι Πυθῶι F. 60, 2. Πυθῶθεν I. I, 65. πετραῖστας ἐκ Πυθῶνος O. VI, 48. ἐκ Πυθῶνος O. XII, 20. P. XII, 5. Πυθῶνος ἐν γυαλοῖς P. VIII, 66. Πυθῶνος αἰπεινῆς ἐκόπταις N. IX, 5. ἐν Πυθῶνι O. II, 43. N. XI, 23. Πυθῶνι O. II, 54. N. X, 25. ἐν μηλαδέκῃ Πυθῶνι P. III, 27. Αὐτοῖδαισιν Πυθῶνι τε P. IV, 3. Πυθῶνι διὰ P. VII, 11. ἐν Πυθῶνι ἀγαθῆ P. IX, 73. N. VI, 36. Πυθῶνα P. XI, 9. Πυθῶναδε O. VI, 37. IX, 13. Πυθῶνόθεν P. V, 105.
 πυκνός. πυκνῶ θυμῷ P. IV, 73. πυκνῶν μῆτιν P. IV, 58. πυκνωτάτων ἰσπετόν F. 73.

24. ἔδατος ὡτε φούς φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων N. VII, 62.
ρόδος. φοινικιάσιον ἀνθήσαν ῥόδοις I. III, 36.
 ῥόδι κίμαιμι μίγνυται F. 45, 16.
 * **Ῥόδος.** Ῥόδος F. 84, 1. Ῥόδω μιχθεῖς O. VII, 71. Ῥόδον O. VII, 15. φανεράν ἐν πελάγει Ῥόδον O. VII, 56.
 * **Ῥοῖκος** F. 145.
ρόμβος. εὐθὺν ἀκότων ἰέντα ῥόμβον O. XIII, 90. αἰτεῦ ῥόμβον ἰσχει I. III, 65. ῥόμβοι κυμβάλων F. 48.
ρός. ποταμοὶ προχέοντι ῥόνον καπνοῦ αἰθῶνα P. I, 22.
 ῥόπαλον τραγῦ νομίω F. 77, 2.
 ῥοσιδίφρον χεῖρα I. II, 21.
 ῥέομαι. μὴν ῥέοντο I. VII, 53. ἐκ πόνων ἄνδρ' ἔρρίπαστο P. XII, 19.
 Σ.
Σαθρός. κῦδος σαθρόν N. VIII, 34.
 σαινῶ. μὴ φίλον ἔσανεν P. I, 52. ἔσανεν ποτὶ ἀγγελίαν O. IV, 5. σαινῶν ποτὶ πάντα P. II, 82.
 * **Σακάδος** F. 191.
 * **Σαλαμῖς.** ἃ Σαλαμῖς N. II, 13. Σαλαμῖς I. IV, 55. πῆρ Σαλαμῖνος P. I, 76. Σαλαμῖνα πατρίαν N. IV, 48.
 * **Σαλμωνεύς.** Θρασημῖδεϊ Σαλμωνεῖ P. IV, 143.
 σάμα. σάμα πολέμου F. 74, 8. ἀρχαῖω σάματι πῆρ Ἰλλοπος O. XI, 25. Ἀρσιτηνῶνος σάματι P. IX, 85. θανάτου παρὰ σάμα (θαμῖ) N. VII, 20. πείθονται σάμασιν υἱοῖδοί P. I, 3. Θεοῦ σάμασιν πιθόμενοι P. IV, 199.
 σύμερον O. VI, 28. P. IV, 1. XII, 29.
 * **Σάμος** ὠλιγοθύριον O. XI, 73.
 σάν κίβδαλον F. 47.
 σάφξ. σίρκεις διήγεται F. 286. σαρκῶν ἐποπῶν εἶδον F. 150, 4.
 * **Σαρπηδών.** Λύκιον Σαρπηδόνα P. III, 112. σαυτοῦ F. 64.
 σάφα. σάφα διαιεῖ O. VII, 91. σάφα νιν ἔχεις πεπαρεῖν P. II, 57. σάφα εἰπαις O. VIII, 46.
σαφανής. τὸ σαφανές κατέφρασεν O. XI, 57.
σαφέως. σαφέως μαρτυρήσω O. VI, 20. σαφέως φράσσετε P. IV, 117.
σαφής. σαφής ἀρετὰ I. I, 22. σαφές λέγειν O. XIII, 43. φιλῆρ σαφές O. XIII, 99. ἔμαθε σαφές P. II, 25. θαέομαι σαφές P. VIII, 47. σαφές τέκμαρ N. XI, 43. ἴστω σαφές I. VI, 27. τέθμιον σαφέστατον I. V, 18.
σβεννύω. κεραννὸν σβεννύεις P. I, 5.
 σεβίζω. σεβίζομεν πόλιν P. V, 80. σεβιζόμενοι ἐν θυσίαισι I. IV, 32.
σέβω. σέβονται τιμὰν O. XIV, 2. Κρονίδαυ σέβονται P. VI, 25.
 σέθεν v. σύ.
 * **Σειληνός** Μαυλείουτος F. 57.
 σεισίζων' υἱόν I. I, 52.

σειώ. πόλιν σείσαι P. IV, 272. ἀποτρόπῳ γνώμῃ σεσεισμένον P. VIII, 98.
σελίαια. εὐαίτιδος σελίνας φός O. XI, 78.
σελάς. σελάς ἀμφέδραμον λάβρον Λαφαιότου P. III, 39. καλύψαι καθαρόν ἀμύρις σελάς F. 106, 4.
σελίον. πλόκοι σελίων O. XIII, 32. Λαφίαν στεφάνωμα σελίον I. II, 16. Λαφίαν σελίων ἔλαχεν I. VII, 64. Θύλασε Κορινθίους σελίτους N. IV, 88.
 * **Σεμίλα** P. XI, 1. ταυσιθεῖρα O. II, 23. Σεμίλαν ἐλικάμπικα F. 45, 18.
σεμνός. σεμνὸν ἄντρον O. V, 18. P. IX, 31. σεμνὸν θάλος O. VI, 68. σεμνὸν ἀκρωτήριον O. IX, 7. σεμνὸν δόμον N. I, 72. σεμνὸν θεάριον N. III, 66. σεμνὸν τι N. VIII, 23. σεμνὰν θυσίαν O. VII, 42. σεμνὰν θεόν P. III, 79. σεμνὰν θεῖον N. V, 25. ποτὶ κλίμακα σεμνὰν F. 6. ἀμπνευμα σεμνὸν Ἄλφειοῦ N. I, 1. σεμνὸν γογάτων N. VIII, 13. σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ F. 63. σεμνῶν Χαρίτων F. 63. σεμνῶν Χαρίτων O. XIV, 8. σεμνοῖς δαπέδοις N. X, 28. σεμνοῖς ὀχετοῖς O. V, 12.
 * **Σέρφος.** εἰναλλὰ Σέρφω P. XII, 12. σὴς κείνον οὐ δάπτει F. 243.
σθένος. σθένος πράσσει ἔργω N. I, 26. κηδὶ τόχα, οὐ σθένος F. 16. σθένος πάντολμον Ἰρακλῆος F. 5. σθένος νιφετοῦ F. 74, 8. βασιλῆς σθένει κραυπνοί F. 94, 4. τόλμα τε καὶ σθένει P. X, 24. σθένει γυῖων ἐρέζονται θρασὶ N. V, 39. χερῶν νικᾶσαι σθένει N. X, 48. σθένει πλοῦτον I. III, 2. σθένει ἐκπαγλος I. VI, 22. σθένος ζεύξον ἡμιόνων O. VI, 22. ὑδατος σθένος O. IX, 55. σθένος ἔπιον καταζευγνύη P. II, 12. σθένος ἀλλίου χρίσσειν P. IV, 144. ἐπίων σθένος P. V, 34. ἀγωνίας σθένος P. V, 113. κρατησίμαχον σθένος υἱών P. IX, 89. σθένος ἑμαρψαν N. VI, 11. σθένος ἀδίατων N. VII, 73. ἀνδρῶν σθένος N. XI, 38.
σιγά. ἔσθ' ὅτε πιστοτάτα σιγάς ὀδός F. 172, 2. οὐδὲ σιγά κατεβήθη F. 164. μὴ σιγά βρεχέσθω F. 269. σιγά καλύψαι N. IX, 7. κατιβρεχε σιγά I. IV, 57.
σιγαλὸν ἀμαχανίαν φωνῶν P. IX, 95
σιγάω. σιγά οἱ στόμα N. X, 29. τὸ σιγᾶν σφώτατον ἐστὶ νοῖσαι N. V, 18. τὸ μὴ εἰ φίλτερον σιγάμι F. 49. μὴ ἀρετῶν σιγάτω μὴδὲ τοῦσδ' ὕμνος I. II, 44. σεσιγαμένον χρῆμ' ἕκαστον O. IX, 111.
σιδύρειον τείχος F. 256.
σιδαρῆταν πόλεμον N. V, 19.
σιδαρος. πλαγαῖς σιδύρου O. XI, 38. πλαγαῖ P. IV, 246.
σιδαροχάρμας. ἀνδρῶν ἵπων τε σιδαροχαρμῶν P. II, 2.
 * **Σικελία** P. I, 19. F. 73, 6. Σικελίας ὄφθαλ-

- μός. Ο. II, 10. ἐν πολυμάλῳ Σικελίᾳ Ο. I, 13. Σικελίαν πείραν Ν. I, 15.
- * Σικυών Ο. XIII, 105. ἐκ τὰς ἱερᾶς Σικυώος Ν. IX, 53. ἀέθλοις Σικυώος I. III, 44. Σικυονόθε Ν. IX, 1. X, 43.
- * Σίπυλος. ἐς φίλαν Σίπυλον Ο. I, 38.
- * Σίανφος. Σίανφος Διολίδας F. 1. Σίανφον πυκνότατον παλάμαις Ο. XIII, 50.
- σιωπά. σιωπᾷ ἀκίνητοι Ρ. IV, 57. τῶν ἀπειράτων ἀγνωστοί σιωπαί I. III, 48.
- σκαίος. οὐ σκαίότερον χρῆμ' ἕκαστον Ο. IX, 112.
- * Σκαμάνδρος. Σκαμάνδρον χεύμασιν Ν. IX, 39.
- σκάπτων. καθαρῇ σκάπτῳ διέπων Ο. VI, 93. σκάπτῳ θένων ἑλαίας Ο. VII, 28. εὔδει ἀνὰ σκάπτῳ Ρ. I, 6. ἀγλαφὲ σκάπτῳ πέλας Ν. XI, 4. θεμιστίον ἀμφίπει σκάπτων Ο. I, 12. σκάπτων μόνωρχον Ρ. IV, 152.
- σκευά. σκευᾶς ἑτέρας ἐνάλιον πόνον ἐχοίσας Ρ. II, 80.
- σκιά. σκιάς ὄναρ ἀνθρώπος Ρ. VIII, 99.
- σκιαρός. σκιαρὸν φένημα Ο. III, 19. σκιαρῶν παγᾶν Ο. III, 14.
- σκίμπτω. ἄροτρον σκίμπτω καὶ βόας Ρ. IV, 224.
- σκισίς. ὄρειον σκισίον Ρ. IX, 35.
- σκληρός. σκληρᾶς ἑλαίας Ο. VII, 29.
- σκολίου μελιρρονος F. 87, 8.
- σκολιός. ὁδοὺς σκολιαῖς Ρ. II, 85. σκολιαῖς ἀπάταις F. 232, 2. σκολιούς πόδας F. 217.
- * Σκοπάδαί F. 149.
- σκόπελος. Θηβᾶν μάγαν σκόπελον F. 209.
- σκοπέω. σκόπει ἄστρον Ο. I, 5.
- σκοπιᾶ. σκοπιᾶς αἶλας ἐραψασθαι Ν. IX, 47. σκοπιαιῶν ὄρειον ὑπερ ἕστα F. 70.
- σκοπός. σκοποῦ ἀντα τυχεῖν Ν. VI, 28. σκοποῦ ἀγχιστα Μοισᾶν Ν. IX, 55. ἔπεχε σκοπῶ Ο. II, 98. ἔλασε σκοπόν Ο. XI, 74. παρὰ σκοπόν Ο. XIII, 90.
- σκοπός, speculator. οὐδ' ἔλαθε σκοπόν Ρ. III, 27. τοξοφόρον Δάλου σκοπόν Ο. VI, 59. ξυνῆνα Μιγνήτην σκοπόν πείσασα Ν. V, 27. Ὀλύμπου σκοποὶ Ο. I, 54.
- * Σκοτίας F. 232.
- σκότος, τὸ σκότος. ἐν σκότῳ καθήμενος Ο. I, 83. σκότῳ κυλίνδει Ν. IV, 40. σκότον πολὺν ἔχοντι Ν. VII, 13. σκότον ἐρεῦγονται νυκτὸς ποταμοί F. 95, 9. πρόφασις ἀρετῶν ἐς αἶπὺν ἔβαλε σκότον F. 252. κελαινεφεῖ σκότει καλύψαι ἡμέρας σίλας F. 106, 3. ταύτην σκότει κρύπτειν ἔοικεν F. 171, 5.
- * Σκύθας. νομάδισσιν ἐν Σκύθαις F. 72. Σκύθαις F. 217.
- * Σκύριαι αἶγες F. 73, 3.
- * Σκύρος. Σκύρον ἄμαρτε Ν. VII, 37.
- σκυρατός. σκυρατῶν ὄδον Ρ. V, 93.
- σκυτάλα Μοισᾶν Ο. VI, 91.
- σκύταλον τίναξε Ο. IX, 32.
- σμηρός. ὄμηρος ἐν σμηροῖς Ρ. III, 107.
- * Σμυρναίων ἄσπερ F. 218.

- * Σόλυμοι. Σόλυμους ἔπεργε Ο. XIII, 87.
- σός. σὸς πυτῆρ Ν. IV, 14. προπύτωρ σὸς Ν. IV, 90. σὸν γέρας Ο. VIII, 11. σὸν ἄνθος ἤβας Ρ. IV, 158. σὸν τε Ρ. IV, 175. τῶν σὸν πόλιν Ο. V, 4. σαῖς ὑπὸ χερσίν F. 10.
- σοφία. σοφία μείζων Ο. VII, 53. ἐχθρὰ σοφία Ο. IX, 41. καὶ σοφία Ρ. III, 54. σοφία κλέπτει παραγομα μύθοις Ν. VII, 23. σοφίας ἀριστον Ρ. II, 56. ἀγῆραι σοφίας Ρ. IV, 248. σοφίας ἄστρον I. VI, 13. σοφίας ὁδὸν F. 74, 4. κυριώτερον ἐς σοφίας λόγον F. 173. σοφίας καρπὸν δρέπειν F. 227. σοφία Ο. I, 116. ἀμφὶ Λατοῖδα σοφία Μοισᾶν τε Ρ. I, 12. σοφία μέγιστοι ἄνδρες F. 98, 4. τί δ' ἔλλπει σοφίαν ἔμμεναι F. 33, 1. γινῶθι τῶν Οἰδιπόδου σοφίαν Ρ. IV, 263. δρέπων σοφίαν Ρ. VI, 49. σοφία Ο. IV, 115.
- σόφισμα. ἔβυλον ἀρχαῖα σοφίσματα ἐν καρδίαις Ο. XIII, 17.
- σοφιστάς. σοφισταῖς μελέταν πρόσβαλον I. IV, 31.
- σοφός. σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ Ο. II, 94. εἰ σοφὸς ἀνὴρ Ο. XIV, 7. ἀρματηλάτας σοφὸς Ρ. V, 115. δοκεῖ σοφός Ρ. VIII, 77. εἰσὲ σοφός I. II, 12. σοφῶν Πειθούς Ρ. IX, 40. ἀνδρὶ σοφῶ I. I, 45. παρέπλαξαν καὶ σοφόν Ο. VII, 31. σοφὸν Δισσείδαν Ρ. IV, 217. καὶ παρ σοφὸν ἀντιφερίζαι Ρ. IX, 52. σοφοὶ ἔμμεν Ο. V, 16. ἀγαθαὶ καὶ σοφοὶ ἐγένοντο Ο. IX, 30. σοφοὶ ἔφην Ρ. I, 42. οἱ σοφοὶ Ρ. II, 88. τέκτορες σοφοὶ Ρ. III, 113. σοφοὶ Ρ. V, 12. Ν. VII, 17. σοφοὶ ταμίαι Μοισᾶν F. 4. σοφοὶ τὸ ἔπος αἰγῶν F. 235. αἱ σοφαὶ Μοισᾶν θυγατέρας αἰοδαί Ν. IV, 2. σοφῶν μητέρας Ο. I, 9. σοφῶν ἐπέων Ρ. IV, 138. σοφῶν στόματα I. VII, 47. σοφοῖς κισύφοις Ο. III, 47. σοφαῖς πραπίδισσιν Ο. X, 10. σοφοῖς πολλταῖς Ρ. IV, 295. σοφοῖς Ρ. IX, 81. X, 22. ἐν σοφοῖς ἀνδρῶν Ν. VIII, 41. ἐστὶ σοφώτατον ἀνθρώπων νοῆσαι Ν. V, 18. σοφώτατοι μάρτυρες Ο. I, 34. σοφώτατα νοήματα Ο. VII, 72.
- σπανίζω. Βασσιδαῖσιν ἄ τ' οὐ σπανίζει Ν. VI, 32.
- σπαρᾶσσω. πρὸς πλευρὰς σπύραξε F. 77, 2.
- σπαργαγον. κροκοτὸν σπάργανον ἐγκατέβη Ν. I, 38. πέμπων ἐν σπαργαγόις πορφυρεῖς Ρ. IV, 114. εὐγνώστην ὑπὸ σπαργαγόις F. 205.
- * Σπάρτα. ἀπὸ Σπάρτας Ρ. V, 73. Ν. XI, 34. εὐρυχόρου Σπάρτας ἀγῶνων Ν. X, 52. ἐν Σπάρτῃ Ρ. I, 77. ἀνὰ Σπάρταν Ν. VIII, 12.
- * Σπαρτοί. Σπαρτῶν ξένος Ν. IX, 85. Σπαρτῶν γένει I. I, 30. Σπαρτῶν ἀκιμαντολογῶν I. VI, 10. Σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν F. 5, 2.
- σπάω. σπασσάμενος ἄροτρον Ρ. IV, 234.
- σπείρω. σπείρω νάσσι ἀγλαίαν Ν. I, 13.
- σπένδω. Αἰγῶν κῆρα σπένδειν αἰοδαῖς I. V, 8.
- σπέρμα. σπέρματος ὄζων Ο. II, 50. ἐξ ἐνός σπέρματος πῦρ Ρ. III, 37. ἔχοντες σπέρμα φλογός Ο. VII, 48. μὴ κρύπτε κοινὸν σπέρμα

- ἀπὸ Καλλιάνατος Ο. ΙΙ Χ, 93. ἔχεν σπέρμα μέγιστον Ο. ΙΧ, 65. φέροισα σπέρμα θεοῦ καθάρων Ρ. ΙΙΙ, 15. ἀφ' ἑσόν κίχται σπέρμα Λιβύας Ρ. ΙV, 43. σπέρμα ἀκίτων ὕλβου δέξαστο Ρ. ΙV, 235. σπέρμα ἀδείμαντον φέρων Ἡρακλῆος Ν. Χ, 17. σπέρμα θνατῶν στάξεν Ν. Χ, 81.
- σπέρω. σπερχθεῖσα θυμῷ Ν. Ι, 40.
- σπείδω. κῦδος ὄρσαι σπείδει Ο. ΙV, 13. μὴ βίον ἀθάνατον σπείδει Ρ. ΙΙΙ, 62. σπείδεν ἰκασθαι Ν. ΙΧ, 21. ἴκετο σπείδων Ρ. ΙV, 95. μὴ κέτι μακροτέρην σπείδεν ἀρετάν Ι. ΙΙΙ, 31.
- σπλάγγων. ὑπὸ σπλάγγων Ο. VI, 43. Ν. Ι, 35.
- σπονδία. νεκταρέας σπονδαίων ἀρξαι Ι. V, 35.
- σπονδοφόρος Ζηρὸς Ἀλεῖοι Ι. ΙΙ, 23.
- σποιδά. συνεφαπτόμενος σποιδά Ο. XI, 101. ἀμφὶ Κυράνας θέμεν σποιδάν ἀπασαν Ρ. ΙV, 276.
- σπουδαῖος. λόγον σπουδαῖον Ρ. ΙV, 132.
- στάδιον. σταδίου εὐθύν πόνον (τόνον) Ο. XI, 67. σταδίου δρόμον Ο. XIII, 29. σταδίου τιμὰν διαύλου Ο. XIII, 36. γυμνὸν ἐπὶ στάδιον Ρ. XI, 49. Δείνιος δισσῶν σταδίων Ν. VIII, 16. ἐν γυμνασίοι σταδίοις Ι. Ι, 23.
- στάδιος. σταδίων θαλάμων Ο. V, 13.
- στάξω. σπέρμα στάξεν Ν. Χ, 52. νεκταρ ἐν χεῖλεσσι καὶ ἀμύροισιν στάξοις Ρ. ΙΧ, 65.
- στάθμα. Ἰλλίδος στάθμας ἐν νόμοις Ρ. Ι, 62. στάθμας τινὸς ἐλκόμενος περισσῶς Ρ. ΙΙ, 90. ὑπὸ στάθμῃ νέμονται F. 5, 5. πατριῶν πρὸς στάθμην Ρ. VI, 45. οἶαν δραμῆν ποτὶ στάθμην ἔγραψε πότμος Ν. VI, 7.
- σταθμάω. σταθμάτω ἄλλος πατρὶ Ο. XI, 47.
- σταθμός. εἰς Ἰδα σταθμὸν Ο. XI, 96. Πέλοπος παρ' εὐφράτων σταθμῶν Ο. V, 10. αἰπεινῶν ἀπὸ σταθμῶν Ρ. ΙV, 76. ἐς οὐρανοῦ σταθμὸς Ι. VI, 45.
- στάλα. στάλαν θέμεν Καλλικλῆ Παρίου λίθου λευκοτέρην Ν. ΙV, 81. ἀπτεται Ἡρακλῆος σταλῶν Ο. ΙΙΙ, 46. στάλαιον ἀπτονθ' Ἡρακλείαις Ι. ΙΙΙ, 30.
- στάσις. στάσις ἀντιάνειρα Ο. XII, 17. φεῦγε δεινὰν στάσιν Ν. ΙΧ, 13. στάσιν οὐλομένην F. 74, 9. στάσιν ἐπέκοτον F. 228, 3. στάσιν μνώμετοι F. 229. πενθῶν οὐκ ἔλαχον οὐδὲ στασίων F. 126, 4.
- στέγω. ἀμφὶ παραθαλάσσι στέγεται ὄμβρους Ρ. ΙV, 81.
- στέλω. στείχ' ἀπ' Ἀίγλιος Ν. V, 3. οἰκοθεν στείλγει Ν. ΙΧ, 20. ἐν εὐθείαις ὁδοῖς στείχοντα Ν. Ι, 25. οὐν πλαγιῶ κόρῃ στείχοντα Ν. Ι, 65.
- στέλεχος. θρῦδς ἐν στελέχει Ν. Χ, 61.
- στέλλω. ἴδιος ἐν κοινῷ σταλείς Ο. XIII, 47.
- στεναγμός. ἴδων ὁστέων στεναγμὸν βαρύν F. 150, 4.
- στερεός. στερεῶ πυρὶ Ο. XI, 37. στερεῶν ὀδοντῶν Ρ. ΙV, 221.
- στερεῶ. στερεῶνθεῖς ἄπλων Ν. VIII, 27.
- στέρον. ἔβαλον στέρον Πολυδέτεις Ν. Χ, 63. αὐτοῦ πιεῖσι στέρα λαχράντα Ρ. Ι, 19. ἀμπερῶν στέρον Ρ. ΙΙΙ, 57.
- στεροπά. ἀκίτων στεροπῆς ἀπορηγύμωται Ρ. ΙV, 198. στεροπῶν κεραυνῶν τε πρύτανι Ρ. VI, 24. ἐναλλήμιον στεροπαῖσι Ι. VII, 37.
- στεφανοφορία. κάμων καὶ στεφανοφορίαν δέξαι Ο. VIII, 10.
- στέφανος. ἔκτος στέφανος περιλείπει Ο. VIII, 76. ἐπὶ στέφανῳ χρυσίας ἐλαίας Ο. Χ, 13. στέφανον ἀρετῶν Ο. ΙΙΙ, 19. μετὰ στέφανον ἰὼν Ο. ΙV, 25. ἐπὶ στέφανον τεύξαι Ἰλλῶ Ο. VIII, 32. ποταμίον ἔλαχε στέφανον Ο. XI, 64. στέφανον ὑψιστον δίδεκται Ρ. Ι, 100. τρίτον ἐπὶ στέφανον βαλόν F. XI, 14. νίκη παγκρατίου στέφανον Ν. V, 5. ἐκράτης τὸν Ἰσθμοῦ στέφανον Ν. Χ, 26. λαμβανέ οἱ στέφανον Ι. ΙV, 69. πόρος καὶ Πύθιον στέφανον Ι. VI, 51. πλεκετω μυρσίνας στέφανον Ι. VII, 67. χαίταισι ζευχθέντες ἐπὶ στέφανον Ο. ΙΙΙ, 6. ἀθροῖοι στέφανοι ἀνέδησαν νικῶσαστα Ι. ΙV, 9. εὐφραῖνοισι στέφανοι F. 242. στέφανων ἰοδαιῶν λάχετε F. 45, 6. στέφανων ἄστων Ο. V, 1. Ι. V, 3. στέφανων ἄστων Ο. ΙΧ, 21. στέφανων ἐγκώμιον τεθμῶν Ο. XIII, 28. τυχόντα στέφανων Πυθίων Ρ. Χ, 26. ἔκατι στέφανων Ρ. Χ, 58. στέφανων ἀρετῶν τ' ὀπαδῶν Ν. ΙΙΙ, 8. ὄρμον στέφανων Ν. ΙV, 17. ἀνευ στέφανων Ν. ΙV, 77. οἶκον πλεόνων ταμίαν στέφανων Ν. VI, 27. γευόμενοι στέφανων νικηφόρων Ι. Ι, 21. ὄρφανα στέφανων Ι. VII, 6. στέφανοισιν ἔσποις τε κλιτῶν Ρ. Ι, 37. τηλωνγισιν ἀνέδησεν στέφανοις Ρ. ΙΙ, 6. ἀγλαν στέφανοῖς ἀέθλων Ρ. ΙΙΙ, 73. στέφανοισι ποίας ἔριπτόν μιν Ρ. ΙV, 240. στέφανοισι βάλλω Ρ. VIII, 59. ὀκτὼ στέφανοις ἐμειχθεν Ν. ΙΙ, 22. Θεμιπλέτοις ἅμα Λατοῦδα στέφανοις Ν. ΙΧ, 53. στέφανοισιν ἀρμόσαις (χαίταις) Ι. VI, 39. στέφανους δέξαντο Ο. VI, 26. δίκων φύλλ' ἐπὶ καὶ στέφανους Ρ. ΙΧ, 129. εἴρειν στέφανους ἐλαφρόν Ν. VII, 77. στέφανους ἔξ ἀπασιν Ι. Ι, 10. δεξιμῆν στέφανους Ι. ΙΙΙ, 11.
- στεφανῶ. ἐστεφανῶσαι χαίταν Ο. XIV, 24. ἐστεφανῶσαν πατρῶν Ν. XI, 21. στέφανῶσαι κέρον Ο. Ι, 100. ἐστεφανῶσατο δῖς Ο. VII, 81. στεφανῶσάμενος Ο. XII, 19. Ν. VI, 19. στεφανῶσάμενον Ο. VII, 15. Ρ. VIII, 20. στεφανῶθεις Ο. ΙV, 12.
- στεφάνωμα. πλοῦτον στεφάνωμ' ἀγίρωσεν Ρ. Ι, 50. στεφάνωμα Κυράνας Ρ. ΙΧ, 4. δῖξαι στεφάνωμα τότε Ρ. XII, 5. στεφάνωμα σολίνων πέμπτε Ι. ΙΙ, 15. παγκρατίως στεφάνωμ' ἐπάξιον Ι. ΙΙΙ, 62. ἀνδῶν ποιῶντα φέρειν στεφανώματα Ν. V, 54. πορούσωντες νεόδματα στεφανώματα βρωῶν Ι. ΙΙΙ, 80.
- στέψω. σάματα ἀνδρακίαν στέψαστα F. 150.
- στήθειν ἔξω οἰχονται μέριμναι F. 239, 2.

σιβαράς πλευράς F. 77, 2.
 σιῆς. ἐπίων σιῆς P. IV, 57. ἀνέμων σιῆς P. IV, 210. ἀνδρῶν σιῆς N. IX, 38.
 στόλος. ἐλευθέρω στόλω κόμισε P. III, 103. ἐν περισθένει παγκρατίου στόλω N. III, 17. εὐ-συνθία ἀνυβάσομαι στόλον P. II, 62.
 στόμα. βραχὺ μοι στόμα N. X, 19. σιγῆ οὐ στόμα N. X, 29. στόμα I. IV, 48. ἀπέπνευσ' ἀθανάτου στόματος P. IV, 11. πᾶρ χθόνιον Αἶδα στόμα P. IV, 44. ἐπ' Ἀξείνου στόμα P. IV, 203. στόμα μὴ παραβάλλει P. IX, 90. στόμα O. IX, 39. σοφῶν στόματα I. VII, 43. ἀπὸ στομάτων F. 47. διὰ στομάτων F. 238.
 στοναχαῖς N. X, 75.
 στονόενθ' ὄμαδον I. VII, 25.
 στρατάρχον Αἰδιόπων P. VI, 34. I. IV, 44.
 στρατεύομαι. ἑστρατεύθη P. I, 51.
 στρατιά. στρατιάς ὀφθαλμῶν ἐμᾶς O. VI, 16. ἄνευ στρατιάς N. III, 33. ἤλεγξαν Ἑλλανίδα στρατιῶν ὠκύτατι P. XI, 50. Αἰολέων στρατιῶν χαλκεντία ἀνάγων N. XI, 35.
 στρατός. ἐκ δ' ἐγένοντο στρατός Θαναμαστός P. II, 46. δ' ἰάβρος στρατός O. II, 87. γεφέλας στρατός ἀμειλίχος P. VI, 12. Δωριεύς στρατός F. 4. πρῆτανι κύριε ἀγνυῶν καὶ στρατοῦ P. II, 58. ἐκ Λαλαῶν στρατοῦ P. VIII, 54. Παρθασίω στρατῶ φάνη O. IX, 102. στρατῶ ἀμφικτιόνων P. X, 8. οἱ καὶ παντὶ στρατῶ N. I, 61. Κάδμου στρατῶ I. II, 11. ἐναντίω στρατῶ I. VI, 28. Ἰππᾶρις ἄρδει στρατόν O. V, 12. μὴ φυγόμενον στρατόν, ἀκροσοφον δὲ καὶ αἰχμητῶν ἀφίξεσθαι O. X, 17. Τυρῆνθιον στρατόν O. XI, 33. ἔλασαι ὅλον στρατόν O. XI, 45. στρατόν ἐλαύνων O. XI, 69. Ἀμαζονίδων τοξόταν βέλλων γυναικείον στρατόν O. XIII, 86. νόμα στρατόν P. I, 86. ἀμβασε στρατόν P. IV, 191. ἐπίνομον Ἡρωίδων στρατόν P. XI, 3. ἄρμοζον στρατόν N. VII, 11. ἀγαγον στρατόν ἀνδρῶν N. IX, 13. ἐκράτησεν Ἑλλανὰ στρατόν N. X, 25. Σύριον διεῖπον στρατόν P. 160.
 * Στρατόν F. 72.
 στρέφω. ἐριδας στρέφει N. IV, 93. διδυμον στρέφουσα πηδάλιον F. 15.
 * Στρεψιάδας. Στρεψιάδα I. VI, 21.
 * Στρόφιος. Στρόφιον P. XI, 35.
 στρωμνᾶ. στρωμνᾶ κεντῆ νῶτον P. I, 28. ἀπὸ στρωμνᾶς ὀροῦσαίσα N. I, 50. ἀφδιτον στρωμνᾶν ἀγέσθω P. IV, 230.
 στυγρός. Θνάσκοντι πλοῦτος στυγερότατος O. XI, 94.
 στυγῶ. στυγίοισιν λόγῳ F. 217, 2.
 * Στυμφαλῆς O. VI, 84.
 * Στυμφαλῖος. Στυμφαλῶν τεχνίων O. VI, 99. στυμφελλῶ. καρδίαν στυμφελλῆς F. 247.
 σύ O. XI, 3. P. V, 6. VI, 19. σέο N. I, 29. N. III, 62. VII, 86. I. IV, 2. σέο O. XIV, 19.

N. VIII, 46. σέθεν O. I, 51. V, 19. VI, 35. VIII, 45. P. I, 88. N. I, 4. III, 5. VII, 2. I. I, 55. III, 5. VI, 15. σοί F. 48. F. 127, 2. P. IV, 270. IX, 57. N. X, 85. σέ O. I, 36. 115. V, 21. VIII, 16. P. II, 18. 64. 66. IV, 1. 59. 61. 89. 98. 141. V, 14. 23. 45. IX, 43. 100. XI, 62. XII, 1. N. II, 14. III, 27. IX, 80. XI, 5. I. IV, 17. V, 41. VII, 21. F. 49. F. 60. I. F. 74. 6. τύ O. I, 85. P. II, 57. VIII, 6. 8. 64. N. V, 41. I, VI, 34. τοί F. 71. F. 39, 2. F. 171, 2. τίν O. V, 7. VI, 12. XI, 97. XII, 3. P. I, 29. 69. III, 84. IV, 275. VI, 50. VIII, 17. N. III, 79. VII, 6. 58. 90. 95. X, 30. I. IV, 19. V, 3. ἡμεῖς v. seorsim.
 συγγενής. συγγενῆς ὀφθαλμός P. V, 17. πότμος συγγενῆς N. V, 40. I. I, 40. συγγενῆς ἔπειται προῖδῶν ἑσσομένον N. I, 28. συγγενεῖ εὐδοξία N. III, 38. τὸ συγγενῆς N. VI, 8. P. X, 12. συγγενῆς ἤθος O. XIII, 13. συγγενεῖσιν P. IV, 133.
 σύγγονος, ξύγγονος. συγγόνω ἰστία O. XII, 15. σύγγονοι P. III, 39. ἀριστῆς σύγγονοι P. IX, 112. συγγόνων χάρις O. VIII, 80. συγγόνοισι τέχναις P. VIII, 63. Ἀσία τε ξύγγονος N. X, 40. ἀτρεμλαν τε ξύγγονον N. XI, 12.
 σύγκοιτος. τὸν σύγκοιτον ὕπνον P. IX, 24. συγκαμάζω. ἔνθα συγκαμάξατε O. X, 16.
 συλάω. κρῆτα συλάσαις Μεδόισας P. XII, 16. συλαθεῖς ἀγειέων O. IX, 95.
 συλλαμβάνω. συλλαβῶν τέρας O. XIII, 70.
 συμβάλλω. συμβαλεῖν μὴν εὐμαρῆς ἦν τὸ αἶμα N. XI, 53. τέμενος συμβάλλομαι I. I, 59.
 σύμβολον. σύμβολον οὐπω τις πιστόν ἀμφὶ πρόξιος ἑσσομένης θεόθεν εἶδεν O. XII, 7.
 συμμαχία O. XI, 75.
 σύμμαχος. ἀγε πρόφρασσα σύμμαχον I. V, 27.
 συμμίγνυμι. γινὺν συντίμει τόχα P. IX, 74. φόρμιγγα καὶ βοᾶν αὐτῶν ἐπέων τε θέσιν συμμίξαι προπόντως Αἰρησιδάμου παιδί O. III, 9.
 συμπεριρῆσθαι. πραῦμητιν τ' Ἐλευθῶ συμπαρῆσασέν τε Μολίρας O. VI, 42.
 σύμπας. χρόνῳ σύμπαντι O. VI, 56.
 σύμπειρος. σύμπειρον ἀγωνία θυμὸν ἀμφέπειν N. VII, 10.
 συμπέμπω. σύμπειπον ὕμνον I. IV, 70.
 συμπηγνυμι. συνέπαζε λόγον N. V, 29.
 συμπίπτω. συμπεσῆν ἀκμῆ βαρῆς I. III, 69.
 συμποσία. συμποσίας ἐφέπων P. IV, 294.
 συμπόσιον. συμπόσιον ἀσυχίαν φιλεῖ N. IX, 48.
 συμποσίου χάρις O. VII, 5. Θάλλοντος συμποσίου I. V, 1.
 συμπίπτω. δλίκεσαι συμπίπτεις O. I, 61. συμπίπταισιν ὀμλεῖν P. VI, 53. συμπίπταισὶ κεν εἶη κέτρον F. 89, 2.
 συμπρέπω v. πρέπω.

συμφορά. λίτρον συμφορᾶς οἰκτρῆς O. VII, 77. συμφορᾶ δειδαυμένοι P. VIII, 91.
 συμφυτεύω. σὺν δὲ οἱ δαίμων φυτεύει δόξαν ἐπι-
 ρατον I. V, 11.
 σύμφυτος. ἀρτίαν σύμφυτον I. III, 14.
 συμφωνοῦν ἀσυχίαν P. I, 70.
 αὐτὸ O. I, 110. II, 20. 36. 40. 46. III, 37. VI, 81. 98. VII, 13. 19. 67. 93. VIII, 14. IX, 4. 28. 76. X, 4. XI, 22. 61. 110. XIII, 19. 40. 56. 84. XIV, 5. P. I, 24. 38. 51. 61. 69. II, 56. III, 9. 42. 78. IV, 2. 10. 39. 49. 134. 187. 203. 221. 250. 260. 267. V, 8. 83. VIII, 7. 56. 69. 76. 104. 105. IX, 2. 99. 119. X, 57. XI, 3. 10. 20. 36. 43. XII, 4. 10. 21. N. I, 9. 36. 51. 64. II, 24. III, 75. IV, 7. 45. V, 38. 48. 54. VI, 25. VII, 6. 14. VIII, 77. IX, 22. 44. 49. 54. X, 38. 43. 53. 77. 84. XI, 9. 10. 34. I. I, 6. 8. III, 1. 23. 90. IV, 14. 23. 39. 42. V, 27. 29. VI, 20. VII, 18. 67. F. 4. F. 45, 17. F. 60, 3. F. 87, 6. F. 98, 1. str. F. 90, 2. F. 158, 2. F. 224. F. 250. a verbo seiunctum I. V, 11. ξὶν N. IV, 25.
 συνάντομαι. συναντόμενος O. II, 43. οὐ δίκαια συναντόμενος O. II, 106. φόρμιγγι συναντόμενοι I. II, 2.
 συναορέω. ἑλίξ· οἱ συναορέῃ F. 233.
 συναόρος. εἰλοζία φόρμιγγι συνίορος N. IV, 5. cf. συνίορος.
 συνάπτω. ὄρα συνάπτει P. IV, 247.
 συναρούω. Λυγρεὶ φρεσὶν καρπὸν συνάρμοξεν δίκαι N. X, 12.
 σύνδικος αὐτῷ Ἰολάου τμήθος O. IX, 105. σύνδικον Ἀπόλλωνος καὶ Ἠλοῖαν κτεῖνον P. I, 2.
 συνδρομῶν πετρῶν P. IV, 208.
 σύνδυο. πῆματι σύνδυο P. III, 31.
 σύνειμι. καλεῖ συνίμεν P. XI, 8.
 συνεργῶν τείχεος O. VIII, 32.
 σύνεσις σύνεσις πρόσκοπος F. 255. σύνεσιν οὐκ ἀποβλάπτει φρεσὶν N. VII, 60.
 συνετοί P. V, 107. συνετοῖσιν O. II, 93.
 συνευνάσσομαι. συνεύνασθεν P. IV, 254.
 σύνευνος. παρθένον σύνευνον O. I, 58.
 συνεφαπτομαι. συνεφαπτόμενος σπουδᾶ O. XI, 401.
 συνεχῆς πανηγυρεῖ I. III, 83.
 συνέχω. κίων συνέχει οὐρανία P. I, 19.
 σύνθεσις. σύνθεσιν ταύτην ἐπαινίσαντες P. IV, 168. ξμῖν σύνθεσιν F. 221.
 συνήμι. θεοφάτων συνίην I. VII, 31. λόγων συνέμεν κορυμᾶν P. III, 50. λόγον δὲ μὴ ξυ-
 νηεις (scr. συνεις) N. IV, 31. σύνες δὲ τοι λέγω F. 71.
 σύννομος. Λαβδακιδαισιν σύννομοι I. III, 17.
 συνοικιστήρ. συνοικιστήρ Συρακοσῶν O. VI, 6. αὐτὸς με συνοικιστήρα γαίας ἐξδεξιμ τεμενοῦ-
 ζον F. 185.
 συνταίω. πείρατι συνταίσις P. I, 87.
 συντελεθῶ. οἱ χθονὸς αἴσαν συντελεθῆεν P. IX, 59.

συντίθημι. μισθῶ συντεῖθαι παρέγειν P. XI, 41. συντίμενος P. IV, 277. N. IV, 75.
 συντυχία. ἐκ κρονοῖσα συντυχία I. I, 38. ταῖ-
 ταις ἐπὶ συντυχίαις P. I, 36.
 * Συράκοσαι. τῶν κλεινῶν Συρακοσῶν O. VI, 6. Συρακοσῶν O. VI, 92. κλεινῶν Συρακοσῶν θάλος Ὀρνυγία N. I, 2. Συρακοσσαι γεμει P. III, 70. μεγαλοπόλιες ὡ Συράκοσαι P. II, 1.
 * Συρακόσιος. ἀνδρὶ Συρακοσίῳ O. VI, 18. Συρακοσίον βασιλῆα O. I, 23. Συρακοσίον P. I, 73.
 * Σύριον εἰρναίχμαν στρατόν F. 160.
 σύς. σὺς· ὄρικτον F. 267. σὺς τὸ Βοιωτίον ἔθνος ἔνεπον F. 51.
 σύτο v. ἔσονται.
 σφάζω. σφαχθεῖσα Ἰφιγένεια P. XI, 23.
 σφάλλω. Ἐκτορ ἔσφαλε O. II, 89. βία δὲ καὶ μεγαλύνχον ἔσφαλεν P. VIII, 15. κρέσσον ἔσφαλε τέχνη ἀνδρῶν χειρῶν I. III, 53.
 σφέτερος. σφετέρων πατρός O. XIII, 59. σφετέρας αἰχμᾶς O. IX, 84. σφετέρας γνοίμας P. IV, 83. σφετέρας νευρᾶς I. V, 31. γαίον ἀπὸ σφετέρων I. II, 27. σφετέραν ῥίζαν I. VII, 55. σφέτερα ἑκάστοις F. 152. τρόποις ἐπὶ σφετέροις P. X, 38.
 σφόδρα N. IV, 37.
 σφός. σφὸν ὄλβον P. V, 102.
 σφυρηλάτοις ἀνάγκαις F. 223.
 σφυρόν. ὄρθῳ ἔστασας ἐπὶ σφυρῶ I. VI, 13. ἐν Παιλίον σφυροῖς P. II, 46.
 σχᾶσι. κοίπαι σχᾶσον P. X, 51. ἀκμᾶν σχᾶσις ὀδόντων N. IV, 64.
 σχεδόν. πᾶρ ποδὶ σχεδὸν φάτη O. I, 74. παρέσταν σχεδόν O. XI, 54. ἀμφὶ ἀνδριάντι σχεδόν P. V, 40. τύμβῳ σχεδόν N. X, 66.
 σχέθω. σχέθων νιν ἐπιδείξαι χειρὸς P. VI, 19. ἔσχεθε κῦδος O. IX, 94. σχέθω φροντίδα P. X, 62. ἐρέσσοντα σχέθω I. III, 72. ἐν φυλακῇ σχεθέμεν P. IV, 75. παρὰ πατρός Ἰηποδάμειον σχεθέμεν O. I, 71.
 σχερός. ἐν σχερῶ N. I, 69. XI, 39. I. V, 21.
 σχίσω. σχίσε γῆτον γᾶς P. IV, 228. Ἀμφιάρῳ σχίσσεν χθόνα N. IX, 24. σχίσαις ὄρθῳ ποδὶ γᾶν F. 149.
 σχοινίον διςσφῶρον μεριμᾶν F. 124.
 σχοῖνος. ἐν κερύπτο σχοίνῳ O. VI, 54.
 σχοινοτένεια ἀοιδά F. 47.
 σχολία. μακροτέρας γὰρ ἀφιδμῆσαι σχολᾶς N. X, 46.
 * Σωγηνῆς N. VII, 8. 91. Σάγινης N. VII, 70.
 σώζω. τόλμῳ μιν ἐσάωσεν F. 155. σωῶθῃ ἐκ πόντου P. IV, 161.
 * Σωκλείδας. Σωκλείδα N. VI, 22.
 σῶμα. σῶμα ἐπεται θανάτῳ περισθενεῖ F. 96, 2. σῶμα ἄβρον O. VI, 56. τετρασί σωμάσσει P. VIII, 86. βρόττα σῶματα κατάγει O. IX,

36. *λευκανθέα σώματα ἐλίμαν* N. IX, 23.
ἔδρα βοῶν πυρίπνοα σώματα F. 150.
σωπαῖα. τὸ σεσωπαμένον I. I, 63.
σῶς ἐπ' οἴδμ' ἄλιον διαστειβῶν F. 242, 4.
 * *Σώστρατος. Σωστράτου* O. VI, 9, 80.
σώτειρα. Σώτειρα Θέμις O. VIII, 21. *Εὐνομία*
 IX, 16. *Σώτειρα Τύχα* O. XII, 2. *ναὶ σώ-*
τειραν O. XIII, 52.
σωτήρ. ἀνδρῶν δικαίων ἄριστος σωτήρ χρόνος F.
 132. *σωτήρος Διός* F. 6. *σωτήρ Ζεῦ* O. V,
 17. *σωτήρι Ὀλυμπίῳ* I. V, 7.
σώφρων. σώφρον Χείρον P. III, 63. *σώφρονες*
ἐγένοντο I. VII, 25.

T.

* *Ταινάρος. ἀπ' ἄκρας Ταινάρου* P. IV, 174.
Ταινάρου εἰς ἱερὰν P. IV, 44.
τάκω. κηρὸς ὡς τάκωμα F. 88, 1, ep.
 * *Ταλαϊονίδας* O. VI, 15.
ταλαίπυροι Θῆβαι F. 210.
 * *Ταλαός. Ταλαοὶ παῖδες* N. IX, 14.
τάλας. ὡ τάλας ἐφάμενος F. 128.
ταμίης. βοιωτῶ μαντιῶ ταμίης O. VI, 5. *πολ-*
λῶν ταμίης P. I, 88. *ταμίης Πυθία κόμων*
 I. V, 54. *ταμία Κυράνας* P. V, 62. *οἶκον*
ταμίαν στεφάνων N. VI, 27. *ταμίαι Μαι-*
σάν F. 4. *ταμίαι ἀνδράσι πλοῦτων* O. XIII,
 7. *ἔργων ταμίαι* O. XIV, 9. *ταμίαι ἀγώ-*
νων N. X, 52.
ταμιεύω. χάρον λαφ ταμιευομένην ἐξ *Διακοῦ* O.
 VIII, 30.
 * *Ταντάλος* O. I, 55. *πῆ Ταντάλου* O. I, 36.
Ἄθον Ταντάλου I. VII, 10.
τανυέτιρα Σεμέλα O. II, 23.
τανύπερος. γλάσσαν Θύρσος τε τανύπερος P.
 V, 111.
τανύω. ἄρμα τάνυν ἐπ' Ἴσθμῷ O. VIII, 49.
ἐπ' Ἀργάγαντι τανύσαις O. II, 100. cf. *ἐν-*
τανύω.
ταξιοδοταί O. IX, 84.
τυπεινὰ νέμονται N. III, 78.
ταράσσω. φωνὰν ταρασσέμεν P. XI, 42. *χθόνα*
ταράσσοντες O. II, 69.
ταρβέω. ταρβέη προσίοιτα F. 76.
 * *Ταρτάρος. ἐν αἰνῇ Ταρτάρῳ* P. I, 15. *Ταρ-*
τάρου πνύμην ἀφανοῦς F. 223.
ταραχά. αἱ φρονῶν ταραχαί O. VII, 30.
τάσσω. βίον Ἰνοῖ τετάχθαι O. II, 33.
τατάω. φίλων τατωμένη N. X, 78.
 * *Ταυγίτα* O. III, 31.
 * *Ταυγίτον. ὄχθαις ἐπὶ Ταυγίτον* P. I, 64. *ἀπὸ*
Ταυγίτου N. X, 61. F. 73, 1.
ταδρος. τάνρω χαλιῶ P. I, 95. *ταδρον ἀργάν-*
τα θύων O. XIII, 66. *φοίνισσα Θρηκίων*
ἄγεια τάνρων P. IV, 295.
ταυροφάνα τριτηρεΐδι N. VI, 41.
τάφει v. δάφει.
τάφος. παρὰ πυρὰν τάφον τε I. VII, 57.

τάχα P. II, 29. IV, 83. 171. 220. *ὡς τάχιστα*
 O. XIII, 76. *τάχιστα* F. 253.
ταχέως O. V, 13. P. IV, 126. 179. N. X, 73.
τάχος. ἐν τάχει N. V, 35. *ὡς τάχος* P. IV, 164.
ἢ τάχος O. VI, 23. *δελφῖνι τάχος δι' ἄλμας*
ἴσον N. VI, 67.
ταχύποτμον ἀνέρων ἔθνος O. I, 66.
ταχύς. ταχέως ἐλπίδος P. I, 83. *ταχύ λῆποι* O.
 I, 108. *ταχύ ἔρεισον* P. X, 51. *ταχύ ἔδρα-*
μον N. I, 51. *ταχειῶν παλαμῶν* P. IV, 202.
ἵππου θάσσον καὶ ναός O. IX, 26. *θάσσον*
ἔντυεν P. IV, 181. *ταχυτάτων ἀρμάτων* O.
 I, 77.
ταχυτάς. ταχυτάς ποδῶν O. I, 95. *ταχυτάτι* O.
 IV, 26. *ταχυτάτι ποδῶν* I. IV, 11.
τέ ubivis. τέ καὶ F. 60, 3. F. 151, 3. 8. F. 255.
τέ — δέ — τέ F. 127, 2.
τέγγω. ὕδωρ τέγγει γυῖα N. IV, 4. *οὐ ψεύδει*
τέγγω λόγον O. IV, 9. *τέγγων δάκρυα* N.
 X, 75.
 * *Τέγεια* N. X, 47. *Τέγεια* O. XI, 69.
τέγος. τέγει Παρνασίῳ P. V, 41. *λιθίνῳ ἔνδον*
τέγει N. III, 52.
τέθμιος. ἑορτῶν Ἡρακλέος τέθμιον N. XI, 27.
τέθμιόν μοι φαμί σαφέστατον εἶναι I. V, 18.
τεθμός. τεθμός τις ἀθανάτων O. VIII, 25. *ἐρύ-*
κει τεθμός N. IV, 33. *τεθμόν μέγιστον ἄ-*
έθλων κτίση O. VI, 69. *τίμα ὕμνου τεθμόν*
Ὀλυμπιονίκαν O. VII, 88. *δέξαι στεφάνων*
ἐγκόμιον τεθμόν N. X, 33. *ἐν ἀμφιπόλοισι*
Ποτειδάνος τεθμοῖσιν O. XIII, 39. *τεθμοῖ-*
σιν ἐν Αἰγυπτίου ἑσθλοῖς P. I, 64.
τεθριππος. ἄρματι τεθρίππῳ I. I, 14. *τεθρίπ-*
πων δωδεκαδρόμων O. II, 55. *ποιῶν τε-*
θρίππων P. I, 59.
τεῖνω. φάρμακον τεῖνον ἀμφὶ γένει O. XIII, 82.
ἀμφ' ἀρεταῖς τέταμαι P. XI, 54. *λιμὸν ἀμύ-*
νων τέταται I. I, 49.
 * *Τειρεσίας. δροδρόμαντι Τειρεσίαν* N. I, 64. *Τει-*
ρεσίαο βουλαῖς I. VI, 8.
τειρω. ἔλκει τειρόμενον P. I, 52.
τειχίω. τετελιχται F. 284.
τειχίζω. τευχίζομεν κόσμον F. 206. *ἕμνων θη-*
σαυρὸς τετελιχται P. VI, 9. *τετελιχται πύρ-*
γος I. IV, 49.
τείχος. συνεργὸν τείχεος O. VIII, 33. *σιδάρεον*
τείχος F. 256. *τείχει ἐν ἑκλήῳ* P. III, 38.
τείχος ὕψιον ἀναβαίνει F. 232, 1. *ἀπὸ Στυμ-*
φάλλων τειχέων O. VI, 99. *τειχέων ἀνακι-*
κύνει καπνός F. 184. *πρὸ Λαρδάνου τειχέων*
O. XIII, 54. πρὸ Κορίνθου τειχέων I. III,
 38. *ἐν τειχέων* P. IV, 268.
τεκμαίρω. τεκμαίρει χρημ' ἕκαστον O. VI, 73.
τεκμαίρει συγγενές ἰδίῳ N. VI, 8. *ἐμπύρος*
τεκμαίρομενοι O. VIII, 3. *τεκμαίρομαι ἐρ-*
γοῖσιν Ἡρακλέος F. 151, 5.
τέκμαρ. τέκμαρ ἰσοδένδρου αἰῶνος λαχούσαι F.
 146. *ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται*

- Θτός P. II, 49. σαφές οὐχ ἔπεται τέκνον N. XI, 44.
- τέκνον. ὄρσο, τέκνον O. VI, 62. ὦ τέκνον F. 173, 1. γενέτηρα τέκνων N. VII, 2. τέκνονισιν N. I, 42. VII, 105. κατὰ μὲν φίλα τέκν' ἔπεφνεν θάλλοντας ἤϊε F. 157.
- τεκνώω. ἐτέκνωσεν κράτιστος I. 1, 17.
- τέκος. Ἄλκιμης τέκος I. V, 28.
- τέκτων. τέκτονα κωδωνῶν ἄμερον P. III, 6. τέκτων' ἀθληταῖσιν N. V, 49. τέκτονες σοφίαι P. III, 113. τέκτονες κόμωιν νεανίαι N. III, 4. χειρῶν τεκτόνων δαιδύλα P. V, 36.
- * Τελαμών. εὐρυσθενής N. III, 36. κραταῖος N. IV, 25. φέρτατος I. V, 37. Τελαμώνος υἱὸν N. VIII, 23. ἀγαθῶ Τελαμῶν P. VIII, 105. ὦ Τελαμῶν I. V, 50.
- * Τελαμωνιάδας. ὁ Τελαμωνιάδας N. IV, 47. Αἰώντος Τελαμωνιάδα I. V, 25.
- τελέθω. ἄδολος τελέθει O. VII, 53. κερδαλέον τελέθει P. II, 78. τελέθει ὀλισθηρὸς οἶμος P. II, 95. χρονία τελέθει P. III, 115. ἀπορία τελέθει N. VII, 105. ἐκ πόνων τελέθει αἰὼν ἄμερα N. IX, 44. αἱ δύο ἀμπλυκίαι φερέτονοι τελέθονται P. II, 31.
- τέλειος, τέλειος. τελείων τι ἐσλόν P. IX, 92. τελείη ματέρη N. X, 13. χορευτήν (ὄρχηστῆν) τελεύτατον F. 67. Ζεῦ τέλειε O. XIII, 110. P. I, 67. τελείαν δόξαν P. VIII, 25. τελείαις εὐχολαῖς ἱανθείς F. 87, 12.
- * Τελέσαρχος. Τελέσαρχου I. VII, 3.
- * Τελεσιάδας. Τελεσιάδα I. III, 63.
- * Τελεσικράτης. Τελεσικράτη P. IX, 3. Τελεσικράτες P. IX, 104.
- τελετιά. ταῦτα ἐν προτογόνοι τελετιά O. XI, 53. τελεταῖς ὥραις ἐν Πυλλάδος P. IX, 100. ἔν τελεταῖς N. X, 34. φυλάσσοντες μακάρων τελετάς O. III, 43.
- τελευτά. πικροτάτα τελευτά I. VI, 48. ἐν τελευτά O. VII, 26. ἐς τελευτάν O. V, 22. πᾶσαν τελευτάν πράγματος δείξεν O. XIII, 72. τελευτάν φερτέραν νόστου τυχεῖν P. I, 35. τελευτάν αὐταῖς ἄγαγεν P. IV, 210. τερπνῶν γάμου κραίνειν τελευτάν P. IX, 68. τελευτάν ἀπάντων N. XI, 16. τελευτάν λυσίπονον F. 96, 1. οἶδεν βίον τελευτάν F. 102. τελευταὶ κωλλίονες F. 75, 3.
- τελευτάω. ἀσύχημον ἄμεραν ὅποτε τελευτάσομεν O. II, 36. τελευτάσεν πόνους Λαλαοῖς P. I, 54. τελευτάσων λόγων κορυφαί O. VII, 68. cf. ἐκτελευτάω.
- τελέω. τελεῖ κόφραν κτίσιν O. XIII, 50. οἱ τελεῖ δῖγμασι P. V, 117. πεπρωμέναν τελέσει ἀρεταῖν N. IV, 43. χρησθῆν τελευσεν O. II, 44. ἐτέλευσεν βασιλεῖσιν ἕμνον P. II, 13. ναῦν τέλευσαν P. IV, 246. τέλευσαν εὐνάν I. VII, 30. ἀεθλον τέλευσον P. IV, 165. πρὶν τελέσσαι σὺν Ἐλισθίῃ P. III, 9. ξείνον μοιρίδιον τε
- λέσαι I. V, 43. ψυχῶν Ἰδὸς τελείων I. I, 65. ἕμνον τελέσαις P. I, 79. ἔργον ἐμοὶ τελέσαις P. IV, 230. VI, 41. θεῶν τελευσάντων P. X, 49. τετελευσέμενον ἐσλόν N. IX, 6. νεκρῶν τελευσάντων O. VI, 15.
- τέλλω. ἔπειλαν ὁδόν O. II, 77. ἐς χάριν τέλλεται O. I, 76. ἕμνοι ἀρχαὶ λόγων τέλλεται O. X, 6. λοιπὸν αἰεὶ τέλλετο γένος P. IV, 257.
- τέλος. ἐν θεῶ τέλος O. XIII, 101. γλυκὺ ἀνθρώπων τέλος ἀρχαί τε P. X, 10. πόμπιμον νόστου τέλος N. III, 24. ἐν πείρα τέλος διαφαιίνεται N. III, 67. χαῖρον τέλος ἐλπίδων N. VIII, 45. ἐν τινὶ πᾶν τέλος ἔργων N. X, 29. ἐφ' ἑκάστον ἔργματι κειτο τέλος I. I, 27. θέμεν ἔργων τέλος O. II, 19. ἔφερε πνεύμας τέλος O. XI, 70. μαχρὰν τέμνειν τέλος O. XIII, 55. μακύνων τέλος οὐδέν P. IV, 286. κέριον πάντων τέλος οἶσθα P. IX, 45. τέλος ἔμμεν ἀκρον P. IX, 122. τέλος δ' αἰεταῖς πρὸς σιτιβυράς σπάραις πλευράς F. 77, 2. τοῦτο τέλος ἔμπεδον ὤρεξεν N. VII, 57. τέλος δωδεκάμηρον περᾶσαι N. XI, 9. χαρίτων ζεύξω τέλος I. I, 6. θνατὸν διάρχονται τὸ βίου τέλος I. III, 23. κατὰ πᾶν τέλος I. III, 29. τέλος ἀκρον ἰκίσθαι I. III, 50.
- τέμμενος. αἰείδετο πᾶν τέμμενος O. XI, 79. Ἀργεῖον τέμμενος N. X, 19. Καφισίδος ἐν τεμμένει P. XII, 27. Κρονίου παρ τέμμενι N. VI, 63. πρὸς πῖον τέμμενος Κρονίδα P. IV, 56. ἄγγον Ἰσοειδῆμονος ἔσαντο τέμμενος P. IV, 204. δωδεκαθρόμων κατὰ τέμμενος P. V, 33. Ἰσοειδῆμονιον ἂν τέμμενος N. VI, 42. τὸ τεὸν τέμμενος I. I, 59. τέμμενος Ἄρεος P. II, 2. ἐν τεμμένεσσι τεοῖς N. VII, 94.
- τεμμενοῦχος. αὐτὰν με ἐσδέξαι τεμμενοῦχον F. 185.
- τέμνω, τᾶμνω. τέμνειν τέλος O. XIII, 55. τέμνων θάλασσαν P. III, 68. αἰχμᾶν τᾶμνῶν I. III, 32. τᾶν (ἀλλὰν) τᾶμων περὶ φασγάνῃ I. III, 54. ψεύδη τᾶμνοισαι O. XII, 6. τᾶμων κατὰ μέλη O. I, 49. τέμνηται κίλευθοι I. V, 21.
- τέναγος. τεναγέων ῥοαῖς N. III, 23.
- * Τένεδος. Τένεδον N. XI, 5. F. 88, 3. ep.
- τεός N. V, 43. τεά O. XII, 13. τεῖς O. X, 12. τεῶ P. VI, 15. τεῖ P. V, 79. 19. N. X, 81. τεόν O. V, 11. P. IV, 151. VII, 10. F. 87, 11. P. VIII, 34. XI, 41. N. III, 62. XI, 3. I. I, 1. 58. VI, 2. τεάν P. II, 20. V, 10. N. III, 15. IV, 78. N. VII, 4. VIII, 44. I. IV, 6.
- τεαί O. IV, 1. τεῶν N. IX, 109. N. VII, 50. τεοῖς P. X, 11. N. VII, 94. τεῖσαι O. I, 106. P. V, 31. I. VI, 50. τεαῖς O. VIII, 42. P. I, 9. cf. σός.
- τέρας. τέρας ἀκίνητον χθόνος F. 58, 3. πάγκοινον τέρας F. 74, 7. ἔννεπε τέρας O. VIII, 41. παρκειμένον ἀλλαβῶν τέρας O. XIII, 70. τέρας θινυμῆσιον ἰδίσθαι. P. I, 26.
- τερασκόπος P. IV, 201.
- τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας ὀπίρην N. V, 6.

τέρμα. *τέρμα* δίδλων I. III, 85. δωδεκάγναμpton περι *τέρμα* δρόμου O. III, 35. *τέρμα* προβάς N. VII, 71. *έν τέρμασιν* αγώνος P. IX, 118.

* **Τερπανδρος** δ *Λεσβιος* F. 91, 1.

τερπνός. *τερπνός* αἰών F. 92, 2. *μέλημα* *τερπνόν* F. 63. οὐδέν *τερπνόν* ἴσον O. VIII, 53. *βροτῶν* τὸ *τερπνόν* P. VIII, 97. τὸ *τερπνόν* πλῆον *πέδερχεται* N. VII, 74. *τερπνός* Ἴηλας O. VI, 57. *θάμβει* δυσφόρῳ *τερπνῷ* τε N. I, 56. *τερπνῶν* *τελευτῶν* P. IX, 68. *τερπνῶν* *χαῖριν* I. III, 90. ἔπορε *βραχύ* τι *τερπνόν* O. XI, 97. *τερπνόν* ἐφάμερον *διώκων* I. VI, 40. *ᾤπασαν* τὰ *τερπνά* O. IX, 30. τὰ *τερπνά* καὶ *γλυκέα* πάντα O. XIV, 5. *τέρπν'* ἀνθία N. VII, 53. *τύχην* *τερπνῶν* O. XIII, 110. τῶν ἐν Ἑλλάδι *τερπνῶν* P. X, 19. *δείκνυσι* *τερπνῶν* *κρίσιν* F. 96, 5. *τερπνῶν* *μοῖραν* *χρῆ* *δεικνύσαι* F. 171, 3. *τερπναῖσι* *Θυλλιαῖς* O. XI, 79.

τέρπομαι. ἀπάταισι *θυμὸν* *τέρπεται* P. II, 74. ταῖς *ἱεραῖσι* *μυθισαῖς* *τέρπεται* F. 129. *τέρπεται* τις ἐπ' οἴδμ' ἄλιον *διαστειβῶν* F. 242, 3. ἔπποις *γυμνασίος* τε *τέρπονται* F. 95, 5.

* **Τερψίας.** *Τερψία* O. XIII, 41.

τέρψις N. VIII, 43. ἔμπαλιν *τέρψιος* O. XII, 11. *μηδὲ* *μάθρου* *τέρψιν* F. 92, 1. *δείπνων* *τέρψιας* P. IX, 19.

* **Τερψιχόρα.** *μελιφθόγγου* *ποτὲ* *Τερψιχόρας* I. II, 7.

τεσσαράκοντα P. V, 49. *τεσσαράκοντα* καὶ *ὀκτώ* P. IX, 117.

τέσσαρες. *τέσσαρες* *κίβριες* F. 53, 5. *antistr.* *τεσσάρων* I. III, 35. ἐν *τετράσιν* *παιδῶν* *γνῖσις* O. VIII, 68. ἔπποισι *τετράσιν* O. XI, 72. *τέτρασι* *σώμασι* P. VIII, 85. *τέσσαρες* *νίκαι* N. II, 19. *τέσσαρες* *ἀρεταῖς* N. III, 71.

τέταρτος, *τέτατος.* *μετὰ* *τριῶν* *τέταρτον* *πόνον* O. I, 60. (τρεις καὶ δέκα,) *τετράτη* δ' αὐτὸς *πεδάθη* F. 100. *τετράτων* *παιδῶν* P. IV, 47. *πρώτοις* καὶ *τετράτοις* O. VIII, 46.

τετράκις, *τετράκι.* *τρὶς* *τετράκι* τε N. VII, 104. *τετράκις* O. VII, 81. N. X, 42.

τετράκναμος. *τετράκναμον* *δεσμὸν* P. II, 40. *ἔγχα* *τετράκναμον* P. IV, 214.

τετραορία. *τετραορίας* *ἔνεκα* *νικαφόρου* O. II, 5. *ἀγγελίαν* *τετραορίας* *ἐλελιχθονος* P. II, 4. *τετραορίας* *δωδέκα* *πέτρῳ* *ἔλεν* N. IV, 25. *τετραοριᾶν* *πόνοις* I. III, 17.

τετράρορος. *ἄρμα* *τετράρορον* P. X, 65. *τετράροροι* *σιν* *ἀρμάτων* *ζυγοῖς* N. VII, 93.

* **Τεύθρας.** *Τεύθρατος* *πέδιον* O. IX, 76.

* **Τεύκρος** N. IV, 46.

τεύχεα. *τεύχει* *μέλιχα* *θνατοῖς* O. I, 30. *ισοδαίμονα* *τεύχει* N. IV, 84. *θεὸς* δ' τὰ *πάντα* *τεύχων* F. 105. *τεύχε* *μέλος* P. XII, 19. *τεύξαν* *ἄλσος* O. VII, 48. *δόμον* *ἔτευξαν* P. VII, 12. *προομίῳν* *ἀμβολύς* *τεύχης* P. I, 4.

vol. II. P. II.

τεύχειν καὶ *πομπῶν* P. IV, 164. *ξείνια* *τεύχων* P. IV, 129. Ἰεροδότην *τεύχων* *γέρας* I. I, 14. *τιμᾶν* *Θηῖζαισι* *τεύχοντα* I. I, 14. Ἰλίῳ ἐπὶ *στέφανον* *τεύξαι* O. VIII, 32.

τέχνα. ἀνδρῶν *χειρόνων* *τέχνα* *καταμάρψαισ'* ἔσφαλε *κρέσσονα* I. III, 53. οὐκ ἄτερ *τέχνας* P. II, 32. *τέχνα,* τὴν *Παλλάς* *ἔφευρε* P. XII, 6. *ᾤπωσε* *τέχνην* *πάναν* O. VII, 50. *τέχνας* *ἑτέρων* *ἱεραῖ* N. I, 25. Ἀφαιστοῦ *τέχνησιν* O. VII, 35. *Ζητῆος* *τέχνης* O. IX, 56. *τέχνης* Ἀπόλλωνος P. III, 11. *τέχνης* P. IV, 249. *μαντινῶν* *ἐφάψατο* *συγγόνουσι* *τέχνης* P. VIII, 63. *δουλαῖς* *τέχνησιν* *χρησόμενος* N. IV, 58

τηλαυγής. ἔργου *πρόσωπον* *τηλαυγῆς* O. VI, 4. *τηλαυγῆς* *φρέγγος* N. III, 61. *τηλαυγῆσιν* *στέφανοις* P. II, 6. *ἀστέρος* *τηλαυγέστερον* *φάος* P. III, 75.

τῆλε *πάτρας* P. XI, 23.

* **Τηλεβοάι** N. X, 15.

τηλεβολος. *χερμάδι* *τηλεβόλῳ* P. III, 49.

τηλεφανής. *πυρὶ* *τηλεφανεῖ* *θύα* *μιγνύτων* F. 95, 7. *τηλεφαντον* *γέρας* F. 1.

τηλέφαντος *ἀστρου* F. 58, 4. *str.*

* **Τηλεφος** O. IX, 79. **Τηλέφου** I. VII, 50. **Τηλέφου** I. IV, 46.

τηλόθε, *τηλόθεν.* *τηλόθεν* *δέδορα* O. I, 94. *Πελειάδων* *μη* *τηλόθεν* N. II, 12. *τηλόθεν* *πέταται* N. VI, 50. *τηλόθα* *μεταμαιόμενος* N. III, 77.

τηρέω. *πόλιν* *τηρέωντι* P. II, 88.

τίθημι. *τιθεῖς* *ἕβρον* ἐν *ἀντιῳ* P. VIII, 11. τὸ *κοινὸν* *τις* ἐν *εὐδία* *τιθεῖς* F. 228. ἐπὶ *γῶν* *τίθησι* *κόσμον* P. II, 10. ἐν *θυμῷ* *τίθεν* P. III, 65. *θήσω* *φανερὰ* O. XIII, 94. *νὸν* *ἀρχέπολιν* *θήσεις* P. IX, 56. *θήσεις* *νέον* *γένος* F. 74, 11. *ἔθηκες* *ἀμάχανον* F. 74, 3. *πεπρωμένα* *ἔθηκε* *μοῖραν* *μετατραπέην* F. 164, 1. *νόον* *ὑπὸ* *γλυκίταταις* *ἔθηκε* *φροντίσιν* O. I, 19. *χάρμαι* ἄλλοις *ἔθηκεν* O. II, 109. *ἀέθλων* *κρίσιν* καὶ *πενταετηρίδα* *ἔθηκε* O. III, 23. *ἔθηκε* *μιν* *ζαλωτόν* O. VII, 6. *ἔθηκεν* Ὀλυμπιονίκων O. VIII, 13. *ἔθηκε* *δόρπον* *λέσιν* O. XI, 49. *βασιλῆα* *ἔθηκε* O. XIII, 21. *οἱ* *ἔργα* *θήης* *ἀμφι* *κόμαις* O. XIII, 33. *θήης* *δέσποιναν* P. IX, 7. *ἔθηκε* *κρατησίποδα* P. X, 15. *ἔθηκε* ἐν *φοναῖς* P. XI, 37. *ἔρανον* *Πολυδέκτη* *ἔθηκε* P. XII, 14. *ἔθηκε* *μάστρας* N. III, 21. *νώδυνον* *ἔθηκεν* N. VIII, 50. *ἀτε* (ἀέθλω) *Φοῖβῳ* *ἔθηκεν* N. IX, 9. *ἔθηκε* *θεῶν* N. X, 7. *ἔθηκε* *νικᾶσαι* N. X, 43. *οἷσιν* *ἀφθιτον* *θέσσαν* O. I, 64. *δύλον* *θέσαν* P. II, 39. ἐν *τείχει* *θέσαν* P. III, 33. *οἱ* *ἔθσαν* *θέσαν* *παλλήγγλωσσον* N. I, 59. *νόῳ* *τιθέμεν* P. I, 40. *θέμεν* *τίλος* O. II, 19. *κρῖνον* *θέμεν* O. II, 107. ἔργου *πρόσωπον* *θέμεν* O. VI, 4. *Νέμεσιν* *διχόβουλον* *μη* *θέμεν* O. VIII, 86. *ἀμ* *πάλον* *θέμεν* O. VII, 61. *θέμεν*

- βοιών O. XIII, 79. *θίμεν σπουδάν* P. IV, 276. *θίμεν αἶνον* N. I, 5. *θίμεν προκάμιον* N. IV, 9. *στάλαν θίμεν* N. IV, 81. *θαπτόν θησόμεν* P. X, 58. *δοχολας υπέτρον θίσομαι* I. I, 3. *θίρονται Ζήρα* P. IX, 65. *τιθιμένων αγώνων* F. 252. *θέτο βουλάν* N. X, 89. *δόμον ἔθεντο* O. IX, 47. *χρηστήριον θέσθαι* O. VI, 70. *ἐν ὄμμασι θέσθαι* N. VIII, 43. *ἐν δόξῃ θίμενος* O. XI, 66. *λόγον θίμενος* P. IV, 132. *θιμέναν γάμον* O. XIII, 51. *θυσίαν θίμενοι* O. VII, 42. *θίμεναι θρόνους* O. XIV, 10. *πρόσοψιν θηκόμενος* P. IV, 29. *κάδος θηκόμενοι* P. IV, 113.
- τιθήνα*. *Αἶνα χιόνος τιθήνα* P. I, 20.
- τίκτω*. *τίκτε κοῦρον* O. VI, 41. *ὄπερ μόνον τίκτεν* P. III, 101. *ὃ δὲ τίκτεν Ὠρας* F. 6, 6. *τὸν τίκτε* P. IV, 46. *ὄν ἔτικτεν* P. IX, 16. *ὄν τίκτε* N. V, 13. *τέκες Δίακόν* I. VII, 22. *τέκεν υἱούς* O. I, 89. *τέκεν παῖδας* O. VII, 72. *προσβύτατον ἔτεκεν* O. VII, 74. *τέκεν γόνον* P. II, 42. *τίς νιν τέκεν* P. IX, 34. *τέκε σθένος υἱῶν* P. IX, 87. *τέκεν παῖδα* I. I, 12. *τοὺς τέκε* I. III, 82. *τὸν τέκοι* O. VI, 49. *τεκεῖν* O. II, 102. *παῖδα τεκέμεν* O. VI, 30. *γόνον τεκεῖν* I. VII, 33. *τέκωνται φῶτα* P. IV, 52. *ἐνθα τεκοῖσα* F. 58, 8. *antistr.* *παῖδα τέζεται* P. IX, 61. *τέκετο ξαθάν Ἀθάναν* F. 9.
- * *Τιλιφωσσα*. *ὑδωρ Τιλιφώσσας ἀπὸ καλλικράνου* F. 211.
- τιμί*. *ἀκλεῆς τιμᾶ ποδῶν* O. XII, 16. *τιμᾶ γλῆσσεται* N. VII, 31. *ἔπεται εἰνάγων τιμᾶ* N. X, 38. *ὀχεταί τιμᾶ* N. X, 78. *τιμᾶ ἀντίκειται* I. VI, 26. *ταύτας τιμᾶς ἀμείρειν* P. VI, 26. *περὶ τιμᾶ* P. II, 60. *σὺν τιμᾶς θεῶν* P. IV, 51. *ἐπιπείρωσαι τιμᾶν* O. I, 31. *αἰτίαν λαοτρόφον τιμᾶν* O. VI, 60. *ἔχει σταδίου τιμᾶν* O. XIII, 36. *σέβοντι ἀέναον πατρός τιμᾶν* O. XIV, 12. *εὐρίσκοιτο τιμᾶν* P. I, 48. *τιμᾶν P. IV, 108. μεγάλαν προγόνων τιμᾶν δάσκαλοι* P. IV, 148. *τιμᾶν μεγίστων φέρειν* P. IV, 278. *Πυθιδόνικον τιμᾶν δέκεν* P. VIII, 5. *τιμᾶν τεύχοντα* I. I, 66. *διὰ τῶν τιμᾶν* I. IV, 6. *λιωνόσου πολυγαθίᾳ τιμᾶν* F. 5. *θεόπομποι τιμᾶν φύθεν* P. IV, 69. *τοιαῖδε τιμᾶι* I. IV, 60. *μοιψιᾶν περὶ τιμᾶν μαρνήμενον* F. 24. *τιμᾶς ἀθανάτοις ποτιψαύει* F. 86, 2. *σὺν θεῶν τιμᾶς* P. IV, 260. *ἐπισκῆσω κλυταῖς τιμᾶς* N. IX, 10. *ἐν τιμᾶσιν* I. I, 24. *ἐν τιμᾶς Ζμυχθῆν* I. II, 29. *ἀγοι τιμᾶς Ἐλικωνιάδων* I. II, 34.
- τιμᾶεις*. *τιμᾶετες* I. III, 25.
- τιμαλγῆω*. *ὑπὲρ πολλῶν τιμαλγῆϊν λόγους ἔλεαν* N. IX, 54.
- τιμᾶορος*. *ἡλθον τιμᾶορος μήτρας* O. IX, 90.
- * *Τιμᾶσαρχος*. *Τιμᾶσαρχου* N. IV, 10. *Τιμᾶσαρχε* N. IV, 78.
- τιμᾶω*. *Ἀρχαδίαν τιμᾶ* O. VI, 80. *σοὶ τιμᾶ φίλος* P. IV, 270. *τιμᾶ ἔπος* I. V, 63. *τιμᾶκεν* I. III, 55. *ἐξόχως τιμᾶσον* O. IX, 74. *ὄν περὶ λαλ' ἐτίμασε* P. XI, 5. *τίμασε* N. VI, 42. *ἄνδρα τιν' ἐτίμασαν* O. I, 55. *τιμᾶ ἔμνου τεθμόν* O. VII, 83. *τιμᾶν Ἀλφεῶν* O. V, 18. *τιμᾶντες ἀρετῆς* O. VI, 72. *κάδος τιμᾶσαις* O. VII, 5. *τιμᾶσαις πόρον Ἀλφεοῦ* O. XI, 50. *τετίμαται φίλος* I. III, 77. *ἐν μάχαις τιμᾶμενος* O. II, 49.
- * *Τιμῆδας* (*Πουλυτιμῆδας* v. *Explicatt.*) N. VI, 64. *τιμῆος*. *οὐ τιμῆαι* O. VI, 11. *τιμᾶ εὐφραίνουσιν ἔπων τιμᾶ* F. 242. *παρὰ τιμῆοις θεῶν* O. II, 71.
- * *Τιμοδημίδαι* N. II, 18.
- * *Τιμοδήμος*. *Τιμοδήμων* N. II, 24. *Τιμοδήμη* N. II, 14.
- * *Τιμόκριτος* N. IV, 13.
- * *Τιμόροος*. *Τιμορόου* N. II, 10.
- * *Τιμοσθένης*. *Τιμοσθένης* O. VIII, 15.
- τινάσσω*. *σύνταλον τίναξ* O. IX, 32. *ἐν χειρὶ τινάσσω φάσγανον* N. I, 52.
- τινω*. *ὅσα τίσομεν ἐς χάριν* O. XI, 12. *ποιῶς ἔτισαν* O. II, 64. *εὐεργέταν ἀμοιβῆς τίνεσθαι* P. II, 24.
- * *Τιρύνθιος*. *Τιρύνθιον στρατὸν* O. XI, 32. *Τιρυνθίων ἀρχαγέτα* O. VII, 78. *σὺν Τιρυνθίοισι* I. V, 27.
- * *Τίρυνς*. *ἐν Τίρυνθι* O. VII, 29. *Τίρυνθα ναίων πόλις* O. XI, 71.
- τίς* interrog. *τίς τρόπος* O. VIII, 63. *τίς δὲ* O. XI, 63. *ποιῶς τίς* P. IV, 63. *τίς γὰρ ἀρχή* P. IV, 70. *τίς δὲ κίνδυνος* P. IV, 71. *τίς ἀνθρώπων* P. IV, 98. IX, 34. *τί δὲ τις, τί δ' οὐ τις* P. VIII, 99. *τίς δαίμων* N. V, 15. *τίς δὲ λύσις* N. X, 76. *τίς ἀρα* I. IV, 46. *τί κάλλιον* F. 59. *τί ἔθνησας* F. 74, 1. *θανμάξω τί με λέξοντι* F. 87, 7. *τί θεός, τί τὸ πᾶν* F. 104. *τί δ' ἔρδων φίλος σοι εἶην* F. 127, 1. *μὴ προσφαίνεν τίς φέρεται μοχθος ἄμμιν* F. 171, 1. *τί κέ τις* O. I, 82. *τί* P. II, 78. *τί ἀχνυμαι* P. VII, 18. *τί τις* P. VIII, 99. *τί κομπέω* P. X, 4. *τί φίλτερον* I. I, 5. *τίτι* N. VII, 57. *τίτι τῶν πύργων* I. VI, 1. *τίτι θεόν, τίτι ἦρωα, τίτι δ' ἄνδρα* O. II, 2. *τίτι* O. II, 98. O. VI, 6. P. II, 51. VII, 5. N. VII, 25. *τίτις* I. IV, 43.
- τίς* enclit. O. I, 47. 64. 82. II, 62. 65. 110. V, 23. VII, 1. VIII, 25. XII, 7. X, 4. XIII, 20. 30. XIV, 7. P. I, 52. II, 13. 58. III, 103. IV, 86. 92. 145. 263. V, 2. 54. 76. VIII, 8. 14. 76. 99. IX, 90. 96. 120. 107. XI, 39. 55. XII, 28. N. III, 38. 68. IV, 91. 92. V, 20. VII, 11. 68. VIII, 50. IX, 6. 50. XI, 13. I. I, 49. 67. II, 34. III, 1. 59. IV, 15. 61. V, 9. VI, 43. VII, 1. 10. 65. τι-

ρός P. II, 90. F. 74, 8. τινί O. IX, 28. P. IV, 297. N. I, 13. τινά O. I, 52. 54. 104. II, 102. VI, 60. 82. VII, 62. VIII, 4. P. II, 60. III, 67. 86. IV, 247. 185. XII, 31. N. I, 64. V, 36. VI, 7. 26. VII, 44. VIII, 24. τινά μὲν — τοὺς δέ F. 242. τὸ O. I, 13. 28. 64. 75. II, 34. 41. VI, 11. 16. VII, 45. VIII, 77. XI, 97. XIV, 8. P. I, 87. 26. 90. III, 63. IV, 155. 164. VIII, 92. IX, 92. N. III, 31. IV, 32. VI, 4. VII, 23. 75. 87. VIII, 19. I. II, 24. III, 59. VII, 8. F. 13. F. 109. τινές O. XI, 23.

* Τιτάν. λύσε Ζεὺς Τιτάνος P. IV, 291.

* Τιτυός. Τιτυοῦ P. IV, 46. Τιτυόν P. IV, 90. τλάθνυμος. ἀλλά τλάθνυμος N. II, 15. τλάθνυμον κίνα F. 253.

τλάμων. τλάμωνι ψυχῆ P. I, 48.

* Τλαπόλεμος. Τλαπολήμου O. VII, 20. Τλαπολήμω O. VII, 77.

τλάω. ἔπλαν πένθος I. VI, 37. τλάθι θέμις P. IV, 276. οὐκέτι τλάσσομαι ψυχῆ P. III, 41. τόθην N. IX, 17.

τόθι O. III, 34. O. VII, 77. P. IV, 256. VIII, 67. IX, 61. N. IV, 52. I. II, 19.

τοί. πολύ τοι φέρτιστον F. 92, 1.

τοιούτος. τοιαύταν αἴσαν P. I, 67. τοιαύταν μεγάλαν ἀνάταν P. III, 24. τοιούτον ἔπος O. VI, 16. I. V, 39. τοιαύτων ἦθος N. VIII, 35. τὰ τοιαῦτα O. IX, 43. τοιαῦτα P. IV, 94. VII, 57.

τοῖνον O. VI, 27. P. V, 6. 43.

τοῖος. τοῖος ἔσομαι P. IV, 157. τοιαῖσιν ὀργαῖς I. V, 12.

τοιόςδε. τοιάδε ἀρχάν F. 87, 8. τοιαῖδε τιμαί I. IV, 60. τοιαδε φύλλα I. III, 45. τοιοῖσδε βέλεσσιν O. IX, 9.

τόκα. τόκα μὲν — τότ' αὖ O. VI, 66. τόκα μὲν — τόκα δέ N. VI, 10.

τοκεύς. ἀμπετρῶν ἀρχεδικῶν τοκέων P. IV, 110. ἀμπετρῶν τοκέων P. IV, 150. τοκέων αἰδῶ P. IV, 218. κεδρῶν τοκέων I. I, 5. ἀμφοτέρους τοκεῦσι P. II, 48. ἀμφὶ τοκεῦσιν P. VI, 42.

τόκος O. XI, 9.

τόλμα. τόλμα καὶ δύναμις ἔσποιο O. IX, 85. τόλμα ζαμενῆς F. 255. τόλμα εὐθεία O. XIII, 11. τόλμα τε καὶ σθένει P. X, 24. τόλμα I. III, 63. τόλμα καλῶν ἀραμένω N. VII, 59. προσφῆρων τόλμαν N. X, 30.

τολμάεις Ἐφιάλτα P. IV, 89.

τολμάω. ὅσαι εἰσὶν ἔσθοι καλῶν, τετόλμασε P. V, 117. ἐτόλμασαν ἀπέχειν O. II, 75.

τομαί. τομαῖς P. III, 53.

τόξημα. πολλὰ τοξέματα ἔχει I. IV, 52.

τόξινω. ῥίμφο ἐτόξενον ἕμνους I. II, 3.

τοξόκλιτος F. 279.

τόξον. ἀπὸ τόξου N. VI, 29. ἀργυρέω τόξω πολεμίζων O. IX, 34. ἔπεχε τόξον O. II, 98.

ἐκαταβύλων Μοισῶν ἀπὸ τόξων O. IX, 5. χρυσέοις τόξοισιν ὑπ' Ἀρτέμιδος P. III, 10. τόξοις P. III, 101. κεραννῶ τόξοισι τ' Ἀπόλλωνος P. VIII, 19.

τοξότας. τοξόταν στρατόν O. XIII, 86. εἰὼν Πόϊαντος τοξόταν P. I, 53.

τοξοφόρος. τοξοφόρον Δάλου σκοπόν O. VI, 49. Κρήτες τοξοφόροι P. V, 41.

τόπαν O. II, 93.

τοπαίροιθε F. 58, 3. antistr.

τοπολλίκις O. I, 32.

τοπρίν P. XI, 39.

τοπράτον N. III, 47.

τόσος. τόσον γε — τόσσον N. IV, 4. δις τόσους N. IV, 30. τόσα εἶπεν O. XIII, 68.

τοσόσδε. τοσαῦδε δμλεῖν O. I, 115.

τοσοῦτος. τοσοῦθ' ὅσον I. II, 35.

τόσαι. ἐν Πινθαῖνι τόσαις P. III, 27.

τότε. ὅποτε — τότε O. I, 40. δὴ τότε O. III, 26. τόκα μὲν — εἴτ' ἂν δέ — τότε αὖ O. VI, 70. τότε καὶ O. VII, 39. τότε ἂν O. XIII, 99. ποτὲ μὲν — τότε αὖτε P. II, 89. ἐπεὶ — τότε P. III, 40. καὶ τότε P. III, 31. τότε γάρ P. IV, 48. τότε μὲν N. IX, 11. τότε I. II, 6. F. 45, 15. F. 150, 3. F. 239, 4. τῶν τότε ἰόντων I. III, 45.

τοῦνεκα O. I, 65.

τουτάκις P. IV, 255. IX, 14. τουτάκι P. IV, 28. τουτάκι πεξαμένης F. 283.

τράγος. αἰγιβάται τράγοι F. 215.

τράπεζα. προβάτων τράπεζα F. 181. αἰδοῖαν ἀμφὶ τράπεζαν F. 186. φιλαν ἀμφὶ τράπεζαν O. I, 17. ἔλθῃν τράπεζαν νυμφίαν P. III, 16. ξενίαν ἀμφὶ τράπεζαν I. II, 40. ἀπὸ χειρὶ γάλα τραπεζῶν ὤθειον F. 147, 2. ἀμφὶ τραπεζαῖσι O. I, 50. πλείστασι ξενίαις ἐποίχονται τραπεζαῖς O. III, 42. Διὸς ἀεναῖσις ἐν τραπεζαῖς N. XI, 9.

τραυματίας. βελῶν ἐπὶ τραυματίαις F. 244.

τραχὺς. τραχὺς ἔφεδρος N. IV, 96. οὐ τραχὺς εἰμι καταθήμεν N. VII, 76. τραχεῖα ὑπαντιάζαισα P. VIII, 10. τραχεῖα νιφᾶς πολέμοιο I. III, 35. τραχεῖ ἴδω O. VIII, 55. τραχεῖ ποτὶ ψεύδει F. 221. ῥόπαλον τραχὺ F. 77, 2. τραχειῶν ἐγγέων ἀκμάς P. I, 10. τραχειῶν ἐπίθδαν P. IV, 140.

τρεῖς. ὀράκοντες τρεῖς O. VIII, 38. θύγατρος αἰ τρεῖς P. III, 98. υἱοὶ τρεῖς P. IV, 171. οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι N. VI, 24. τρεῖς καὶ δέκα ἄνδρας F. 100. τρία κρᾶτα F. 3. τρία ἔπεα N. VII, 48. μετὰ τριῶν τέταρτον O. I, 60. τρεῖς καὶ δέκα ἄνδρας O. I, 78. νίκας τρεῖς I. V, 58. τρία ἔργα O. XIII, 37.

τρέπω. Ἡρακλῆα τρέπει O. XI, 15. ἔτραπεν κείνον χρυσός P. III, 55. ἔτραπε παρφάμεν P. IX, 44. τράποι ἐφ' ἄσυχλαν P. I, 70. τράποιο Θήβαις τέρας F. 74, 7. πρὸς εὐφροσύνην τρέψαι I. III, 10. τρέψαι ποτὶ στίχας N.

- IX, 33. *Δαναούς τρέψαις* O. IX, 78. *ἐς κικόν τρέψαις* P. III, 35. *τὰ καλὰ τρέψαντες* ἔξω P. III, 83. *τέτραπται κέλευθον ἄν καθαρὰν* I. IV, 24. *πρὸς Ἀσυχίαν γνάμμα τετραμμένον* O. IV, 18. *λίθον παρὰ τις ἔτρεψεν* I. VII, 10.
- τρέφω*. ὄν πόντος τρέφει I. I, 48. βέλος ἀλλὰ τρέφει O. I, 112. τρέφοιτι κλέος O. XI, 99. ἄμμε θρέψει μελέτα O. IX, 114. ὄν θρέψεν ἄντρον P. I, 17. ὄν ἔθρεψε F. 57. θρέψεν Ἰσκληπίον P. III, 5. αἰχμὰν θρέψε N. X, 13. θρέψαν με P. IV, 103. Ἰάσωνα τράψε N. III, 51. τράφεν δῶκαν P. IV, 115. ὄντ' εὐσεβέστατον Ἰωλκοῦ τράφειν πεδίον I. VII, 40. θρέψαι N. II, 13. θρέψαισα P. VIII, 27. τράφουσα P. II, 4. θρέψατο παῖδα P. IX, 18. ἔθρέψαντο δράκοντες O. VI, 46. τὰ νιν θρέψατο P. IX, 91. τραφέισα O. VI, 35. τραφέισα I. VII, 15.
- τρέχω*. τρέχων μετὰ Πηλεΐωνα F. 53. τρέχειν πυκινώτατον ἱερπετόν F. 73. ταχὺ σὺν ὄλοις ἔδραμον N. I, 51. ποσὶ τρέχων O. XI, 68. ἐν ποσὶ μοι τρέχον χρεῖος P. VIII, 33. δραμεῖν ποτὶ σταῦθμαν N. VI, 7.
- τρήπον πόνον μελισσῶν* P. VI, 54.
- τριάκοστος*. νίκαιν τριακοστῶν O. VIII, 66.
- τρίγλωχης* Σικελίᾳ F. 219.
- τριετηρίς*. ἐν ἀμφικτιῶνων ταυροφόνῳ τριετηρίδι N. VI, 41.
- τριάραρον* κευθμῶνα F. 70, 4.
- τριόδος*. κατ' ἀμεινσιπῶρων τριόδων P. XI, 38.
- τριόδους*. ἀντίμ τριόδοντος O. IX, 32. κρέσσον βέλος τριόδοντος ἀμμαιμακέτου I. VII, 35.
- τριπλός*. καλλίνικος ὁ τριπλός O. IX, 2.
- τριπολιν τάσον* O. VII, 18.
- τριπόους*. τριπόδων θησαυρόν P. XI, 4. τριπόδουσι καὶ λειβίεουσι φιάλαισι τε χρυσοῦ ἐκδόμησαν δόμον I. I, 19.
- τρίς* P. IX, 94. N. VI, 20. τρίς τετρακί τε N. VII, 104. X, 27. 28. ἐστρίς v. seorsim.
- τρισημιπολιτικός*. τρισημιπολιτικῶν οἶκον O. XIII, 1.
- τρισός*. νίκαις τρισούσις P. VIII, 84.
- τριταῖον ἄνεμον* N. VII, 17.
- τρίτος*. τρίτον στέφανον P. XI, 14. τρίτον κρητῆρα I. V, 6. τρίτον μέρος κισσηγητῶν P. XII, 11. τρίταν ὄξαν ἀπείρου P. IX, 8. νίκαιν τρίταν I. III, 89. τρίταισιν γοναῖς P. IV, 143.
- * *Τριτωρίς*. Τριτωνίδος λίμνας P. IV, 20.
- τριχα* O. VII, 75.
- * *Τροῖα*. Τροίης κίονα O. II, 39. Τροίας ἵνας I. VII, 52. ἐν Τροίᾳ N. II, 14. ὑπὸ Τροίην N. III, 57. Τροίαν πόρθησε N. IV, 25. ἐς Τροίην I. V, 27. Τροίανδς I. III, 54. Τροίανδεν N. VII, 41.
- τρομέω*. Γλαῦκον τρομέον O. XIII, 58.
- τρόπος*. τίς τρόπος O. VIII, 63. ὅστις δὴ τρόπος F. 2. Λυδῶ ἐν τρόπῳ O. XIV, 17. ἀμφὶ τρόπῳ N. I, 29. ἐπὶ αὐτῶν τρόπῳ N. VII, 14. τὸν ἐγκόμιον ἀμφὶ τρόπῳ O. XI, 80. νεοσίγαλον εὐρόντι τρόπον O. III, 4. τὸν Ἀργείων τρόπον εὐρίσεται I. V, 55. τρόποις ἐπὶ σφετέροις P. X, 38.
- τροφαί*. τροφαῖς ἵππων O. IV, 16.
- τροφός* P. XI, 18. ἀνδρῶν ἵππων τε δαιμόνιαι τροφῶί P. II, 2.
- * *Τροφώνιος* F. 26.
- τροχός*. ἐν πιερόεντι τροχῷ P. II, 22. τροχὸν μέλος F. 167.
- τρογάλιον γλυκὺ* F. 94.
- * *Τρώες*. Τρώες Ἀνταγορίδαι P. V, 83. Τρώων πυρωθέντων δόμους P. XI, 34. πόλιν Τρώων I. IV, 40.
- * *Τρώων ἄμ πεδλον ἦλθεν* F. 158, 2.
- τρώμα*. τρώμαν ἔλκεος ἀμφιπολεῖν P. IV, 271.
- τρώω*. τὸν ἔτρωσεν λόγχης ἀμμῶ N. X, 60. Τῷλεφον τρώσεν δορὶ I. IV, 47. χαλκῷ μίλῃ τετρωμένοι ἢ χερμάδι P. III, 48.
- τύ ν. σὺ*.
- τυγγάνω*. τύχον ἀρήγοισι N. I, 49. τύχη ἔρδων N. VII, 11. προφρόνων Μοισῶν τυχοῖμεν I. III, 61. λυρῶν τυγγανέμεν O. II, 52. τὸ τυχεῖν O. II, 56. φέριστατον ἀνδρὶ τυχεῖν O. VII, 26. τελευταῖν τυχεῖν P. I, 35. πρὶν τυχεῖν P. II, 92. ἀμφανθὸν τυχεῖν τοπρωτόν εὐνῆς P. IX, 42. σκοποῦ ἄντα τυχεῖν N. VI, 28. τυχεῖν εὐδαιμονίαν ἀνελόμερον N. VII, 55. πρὸς μακάρων τυγγάνοντι εὐ πασχέμεν P. III, 104. τυχῶν P. X, 62. λεχίον τυχοῖσα I. VII, 35. οὐκ ἀποδάμων τυχόντος P. IV, 5. τυχόντα στεφάνων P. X, 26.
- τύμβος*. Ἰολάου τύμβος O. IX, 106. τύμβω σχεδὸν πατρῴῳ N. X, 66. τύμβον ἀμφίπολον ἔχων O. I, 93. Ἀμφιφύωνος ἀγλιῶν παρὰ τύμβον N. IV, 20.
- * *Τυνδαρίδας*. ὁ Τυνδαρίδας N. X, 73. I I, 31. εὐῖππων διδόντων Τυνδαριδῶν O. III, 41. λευκοπαύλων Τυνδαριδῶν γέιτορες P. I, 66. Τυνδαρίδαις φιλοξείνοισι ἀδείν O. III, 1. σὺν Τυνδαρίδαις καὶ Χαρίτεσσι N. X, 38.
- τύπτω*. χερμάδι τυπτόμενοι ἄνθρωποι P. VI, 14. ἀνίαισι τυπείς N. I, 53. τυπείς ἀγρῷ πελέκει F. 9. χλωραῖς ἐλάταισι τυπείς F. 148. δοσρὶ γῶτα τυπέντα N. IX, 26.
- τυραννίς*. παρὰ τυραννίδι P. II, 81. αἴσαν τυραννίδων P. XI, 53.
- τύραννος*. λαγέταν τύραννον P. III, 85.
- * *Τυρανός*. Τυραννῶν ἀλατάτος P. I, 72.
- τύρσις*. παρὰ Κρόνου τύρσιν O. II, 77.
- * *Τυφῶ*. Τυφῶς ἐρασιπλοκάμου γενεά P. IV, 136.
- τυφλὸν ἦτορ* N. VII, 23.
- τυφλῶ*. τεύφλωται μόχθος I. IV, 63. τῶν μελόντων τεύφλωται φραδαί O. XII, 9.
- * *Τυφῶς*. Τυφῶς ἑκατοτακάρωνος P. I, 16. Κίλιξ ἑκατοτακάρωνος P. VIII, 16. ἕπον ἑκατοτακάρωνος Τυφῶνος ὁμῶς O. IV, 8. Τυφῶνα ἑκατοτακάρωνος F. 93, 4. cf. F. 61.

τέχα. * Σαίτερα Τύχα Ο. XII, 2. F. 13 — 15. ἐν ἔργουσι νικᾷ τέχα F. 16. τέχας ἀφάνεια I. III, 49. τέχα δαίμονος Ο. VIII, 67. ἐπ' εὐμενεί τέχα Ο. XIV, 16. σὺν τέχα πότμου P. II, 56. τέχα θεῶν P. VIII, 55. ἐδθαλεῖ σπεμίξει τέχα N. IV, 7. σὺν τέχα N. V, 48. σὺν θεοῦ τέχα N. VI, 25. τέχα N. X, 25. σὺν τέχα I. VII, 67. δίδου τέχαν τεργῶν γλυκεῖαν Ο. XIII, 110. ὑπὸ δούλειον τέχαν F. 244. ὑμετέρας τέχαις P. VIII, 75. ποίαις ἐμιλήσει τέχαις N. I, 61.

T.

* Τβοῖον. ἔβροζοντα μοσῖν P. IV, 284. ἔβρις. * Τβρον. Κόρου ματέρα Θρασύμυθον Ο. XIII, 10. ἔβρις τιν ὥσεν εἰς αὐτίαν P. II, 23. ἔβριος ἐχθρῶν ὁδόν Ο. VII, 90. κελαινεγᾶς δραμοὶ ἔβριος I. III, 27. ναυσίστονον ἔβριον ἰδῶν P. I, 72. ἀγμῶνος δεισαντες ἔβριον P. IV, 112. ἔβριον ἐν ἀντῶν τιθεῖς P. VIII, 12. κνωδάλων ὀρθῶν ἔβριον ὄρων P. X, 36. αἰτῶν ἔβριον ἀπέφυγεν P. XI, 55. κνωδύλων ἔβριον ἀμνην N. I, 50.

ἔγλιαι. ἔγλιαιαν ἄγων χρυσίαν P. III, 73.

ἔγλιαια ἄλβον Ο. V, 23.

ἔγληρος. πλαγῶν ἄκος ὑγερῶν N. III, 17.

ἔγρος. ἀλός ὑγρός Ο. VII, 69. ἔγρῳ πελάγει P. IV, 40. ἔγρον πάτον P. I, 9. ἔγρον αἰθέρα N. VIII, 41.

ἔδωρ. ἄρστων ἔδωρ Ο. I, 1. ἔδωρ φέρβει ἀνθεμα Ο. II, 81. ἔδωρ ἀριστενεῖ Ο. III, 44. μελιγαθῆς ἀμβρόσιον ἔδωρ F. 211. θερμόν ἔδωρ μιλθακῆ τέγγει γύμν N. IV, 4. ἔδατος ζίσσαν ἀκμῶν Ο. I, 48. ἔδατος σθένος Ο. IX, 55. ἔδατος θόας N. VII, 62. ἔδατι Κασταλλας P. V, 31. ἔδατι ἐπ' Ἀσσηκῶν N. III, 3. ἔδατι ζακότῳ F. 74, 9. πόντιον ἔδωρ Ο. II, 70. ἔτῆς ἐρατεινὸν ἔδωρ πλομαί Ο. VI, 85. Ἀμῆνα παρ' ἔδωρ P. I, 67. ἔδωρ κεντῶ φέρειν ἀτίον N. I, 24. πῖσω σφρ Ἀρκας ἄγρον ἔδωρ I. V, 75. σφραγῶν ἔδατων ὀμβρῶν, παιδῶν Νεφέλης Ο. X, 2. Καφιστῶν ἔδατων Ο. XIV, 1. Λιρκῶν ἔδατων μέμνεται P. IX, 91.

εἰός. υἱός μέρομος Ο. II, 42. Σωστράτου Ο. VI, 9. ἀλκίμος Ο. XI, 47. υἱός Ηοσειδάωνος ἀναξ P. IV, 45. Ἀέλιου Θανυμαστός P. IV, 241. Καρνεῖαδα P. IX, 74. Δανδας P. XII, 17. Λάμπωνος N. V, 4. ἐβλαύτην N. VIII, 7. ἐοσί μοι N. X, 80. Ἀλκμήρας I. III, 73. υἱοῦ Θανόντος ὁστέα λέξει P. VIII, 55. υἱοῦ δύναιμιν N. I, 59. υἱῷ P. I, 70. V, 102. Ἀλκμήρας σὺν υἱῷ F. 153, 2. υἱὸν Ἀγισίλα F. 93, 4. ep. υἱὸν προῆκαν Ο. I, 65. αἰηταῖς υἱόν Ο. IX, 15. θετόν υἱὸν ἰδῶν Ο. IX, 67. υἱὸν Ἀπορος Ο. IX, 74. υἱὸν Γοργῶνος Ο. XIII, 61. ἰδοῖσ' υἱόν Ο. XIV, 22. Ποιάτος υἱὸν τοξόταν P. I, 53.

Φιλύρας υἱόν P. VI, 22. ἐστεφανωμένον P. VIII, 21. υἱὸν εὐχογτο ἔμμεν P. IX, 104. τυχόντα στεφάνων P. X, 26. Τελαμώνος N. VIII, 23. φαεινῶς Ἄους N. VI, 54. Κρόνου σεισίχθονα I. I, 52. ἐναλίγκιον Ἄρει I. VII, 36. υἱέ Ταυτάλου Ο. I, 36. Φιλάνορος Ο. XII, 13. μάκαρ Πολυμνάστου P. IV, 59. υἱοὶ τρεῖς Ζηρός P. IV, 171. θεῶν P. XI, 62. Ἐνδαῖδος ἀρίωντες N. V, 12. υἱέες υἱέων ἀντίθεοι I. VII, 25. υἱῶν παρισταμένων Ο. V, 23. διδύμων σθένος P. IX, 89. ὑπέρτατος Ἀγασμῆχῳ υἱέων N. VI, 23. υἱοῖσι I. V, 64. Λάμπωνος υἱοῖς I. IV, 23. λαγέτας ἐξ υἱοῦς Ο. I, 89. διδύμους υἱοῦς P. IV, 178. παρμένοντας αἰχμᾶ P. VIII, 42. τοῖς Μεγάρῳ τέου I. III, 82.

ὑλα. πολλὰν ὑλαν πῦρ ἀδύτωσεν P. III, 37.

* Ἰλλίς. Ἰλλίδος στάθμας P. I, 62.

* Ἰλλου στρατός F. 4, 3.

ἕμεις. ἕμῖν Ο. XIV, 5. I. II, 30. ἕμμε Ο. XIII, 14. P. II, 3. IV, 259. F. 87, 4. ἕμμε Ο. VIII, 15. I. V, 17.

ἕμενατος. ἕμενατων ἰαχῶν παμφῶνων P. III, 17.

ἕμετερος. ἕμετέρας P. IV, 255. ἕμετεροι Ο. IX, 58. ἕμετέρων N. X, 37. ἕμετέρας P. VIII, 75. ἕμετέρας I. III, 21.

ἕμός. ἕμαί P. VII, 17. ἕμαῖς P. VIII, 69.

ἕμνευ. ἕμνησαν θεῖν N. V, 25. ἕμνεῖται Ἀργος N. X, 2. χρη ἕμνησαι τὸν ἐσλόν I. III, 7. ἕμνησομεν γαμον Ἀρμονίας F. 5. ἕμνεῶν Ῥόδον Ο. VII, 14. ἕμνεῖσθαι ἀουδαῖς F. 86, 1.

ἕμνητός. ἀνήρ εὐδαίμων τε καὶ ἕμνητός P. X, 22. ἕμνητὸν εὐντα P. XI, 61.

ἕμνος. ὅθεν ὁ πολίφατος ἕμνος ἀμφιβάλλεται Ο. I, 8. ἀδνεπῆς ἕμνος ὀρμάται N. I, 5. τὸν ἕμνος ἐβαλεν N. III, 62. ἕμνος ἀγαθῶν ἐργμάτων N. IV, 83. ἐπικώμιος ἕμνος N. VIII, 50. βραχὺ μέτρον ἔχει I. I, 63. ἕμνου τεθμον Ὀλυμπιονίκαν Ο. VII, 88. ἕμνον προκόμιον N. IV, 11. ἕμνω κῆδος ἀνέθραμον Ο. VIII, 54. ῥαῖνω ἕμνω P. VIII, 60. Καστορεῖω ἢ Ἰολαῖου ἕμνω I. I, 16. ἕμνω διάκειν I. III, 21. ἀδνμελεῖ σὺν ἕμνω I. VI, 20. Θήρωνος Ὀλυμπιονίκαν ἕμνον ὀρθώσας Ο. III, 3. τίνα φέγοι ἕμνον Ο. VI, 6. πλέκων ποικίλον ἕμνον Ο. VI, 87. φίλιον ἐξεύρωμεν ἕμνον P. I, 60. εὐαχέα ἕμνον ἐτέλεσεν P. II, 14. ἀρχε δόκιμον ἕμνον N. III, 11. πολὺν ἕμνον παρέχειν N. VI, 34. ἕμνον κελάθησε καλλίγκιον N. IV, 16. ἐπίων γλυκῶν ἕμνον πρᾶσσετε N. IX, 3. Θανυμαστὸν ἕμνον πορῶν I. III, 39. πτερόεντα σὺμπεμνον ἕμνον I. IV, 70. μελιγάρους ἕμνοι Ο. X, 4. P. III, 64. ἀναξίφορμῆγες ἕμνοι Ο. II, 1. ἕμνον πτυχῶς Ο. I, 105. πύλας ἕμνον Ο. VI, 27. ἕμνον ἀπορος Ο. VI, 105. ἀνθεα ἕμνων νεαπέρων Ο. IX, 52. σῦρον ἕμνων F. IV, 3. ἕμνων Θησαυρός P. VI, 7.

- ἐγκωμίον ἄστος ὕμνων P. X, 53. ποικίλων ἑπιτάσις ὕμνων N. V, 42. ὕμνων δεόμεται N. VII, 13. Θρόνον ὕμνων N. VII, 81. πρῶτον ὕμνων I. 111, 61. ὕμνων γενέται I. IV, 22. οἶαν μοῦσαν ὕμνων I. V, 29. Λωρῖον κέλευθον ὕμνων F. 201. Θεμιστῶν ὕμνων μάντις F. 204. ἐν ὕμνοις αἰδοῦντι μακάρι μίγχαν F. 97, 5. ὕμνοις Θεῶν διδοῦεν I. VII, 60. παιδείους ἐτόξευον μελιγάρως ὕμνοις I. II, 3. τοῦδε ὕμνους μὴ σιγῶτω I. II, 35.
- ἐπαίθριος. γυκτός ἐπαίθριος O. VI, 61.
- ἐπακοῶ. ὑπακουόμεν ἀγχαῖς ἄλιου O. III, 25.
- ἐπαντῶ. ἐπαντῶσαι P. VIII, 62.
- ἐπαντιάζω. ὑπαντίασεν P. IV, 135. ἐπαντιάζουσι τὸν εὐεργέταν P. V, 44. ἐπαντιάζουσα κρήνη P. VIII, 11.
- ἔπαρ. ἐξ ὀνείρου ἦν ἔπαρ O. XIII, 65.
- ἐπάργυρος. φωνῶν ἐπάργυρον P. XI, 42.
- ἐπάργω. ἀγχαῖ ἐπάργεν P. IV, 205.
- ἐπασπίζω. Χρομίω ἐπασπίζων N. IX, 34.
- ἔπατος. ἔπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν πρὸς ἀρετᾶν P. VI, 42. ἔπατος δῶμα Διός O. I, 42. τὸ παριέμερον ἔσλον ἔπατος O. I, 100. ἔπατον παῖδων διαπλοδορῶν P. X, 9. ἔπατον τεθμόν N. X, 32. ἔπαται ἐγὼ ἀνάσσειν O. XIII, 23. ἔπατον πατέρων F. 45, 10.
- ἐπέρθετε γαῖαις N. X, 87.
- ἐπέρ cum genit. P. I, 18. 32. II, 63. IV, 26. IX, 54. N. III, 20. VII, 42. 65. VIII, 13. 14. IX, 54. I. II, 36. V, 3. VII, 9. F. 265. cum accus. O. I, 28. XI, 75. P. II, 80. I. V, 27. F. 13. F. 33. F. 197. σκοπιῶσιν ὀρέων ἔπερ ἔστα F. 70.
- ἐπερῆλλον αἰχμῶν N. III, 32.
- ἐπερῆφανος. ἀνάταν ἐπερῆφανον P. II, 28.
- ἐπερῆβαινε θεῖον F. 4.
- ἐπερῆβῆλλον. οὐχ ἐπερῆβῆλων N. VII, 66. ἀνακτα ἐπερῆβῆλλοντα μακάρων F. 133.
- ἐπερῆβιοι. Ἡρακλῆα O. XI, 15. Αἰγῆαν O. XI, 30.
- * Ἐπερῆβόρος. Ἐπερῆβόροι F. 156. δᾶμον Ἐπερῆβόρων O. III, 17. Ἐπερῆβόρων ἀγχαῖ P. X, 30. πῆραν Νεῖλοιο καὶ δι' Ἐπερῆβόρους I. V, 22.
- ἐπερῆδικον Νέμεσιν P. X, 44.
- ἐπερῆιδω. πάτρα ἐπερῆισαι λίθον Μοισαῖον N. VIII, 47.
- ἐπερῆρχομαι. ἐπερῆρχόντων ἐν ἀέθλοισι O. XIII, 15.
- * Ἐπερῆς. κρήνην Ἐπερῆδα P. IV, 125.
- ἐπερῆτε, ἐπερῆθεν. τὰ ἐπερῆτε πατρός P. II, 43. βῆλλον P. VIII, 80. ἐμβόλου ἐπερῆθεν P. IV, 192. Ἀλεκτράν ἐπερῆθεν I. III, 79. ἐς τὴν ἐπερῆθεν ἄλιον ἀνδιδοῖ ψυχᾶς F. 98, 2. ἐπερῆθεν οὐράνον F. 226. 227.
- ἐπερῆθυμος. ἐπερῆθυμον Ἐκτορα I. VII, 55. ἐπερῆθυμων φωνῶν P. IV, 13.
- * Ἐπερῆτιδης. φανσίμβροτος δαίμων Ἐπερῆτιδης O. VII, 39.
- ἐπερῆρμεῖω. ἄταν, ἄν οἱ ἐπερῆρμεῖασε O. I, 57.
- ἐπερῆρμαι βοῆ O. VII, 37.
- ἐπερῆρμενές Δίαν F. 179.
- * Ἐπερῆρμιστρα N. X, 6.
- ἐπερῆρπλος. ἄταν ἐπερῆρπλον O. I, 57. ἦθαν P. VI, 43. Λαπιθᾶν ἐπερῆρπλον P. IX, 14.
- ἐπερῆρχος. Θῆρας ἐπερῆρχος N. III, 23. ἐπερῆρχωτάτα θυγατέρι P. II, 38.
- ἐπερῆπόντιος. γλῶσσαν ἐπερῆποντίαν P. V, 59.
- ἐπερῆρτος. ἐπερῆρτον γενέσθαι P. II, 60. πρᾶγμα ἀγχαῖας ἐπερῆρτον ἤσσομαι I. I, 2. δαῖων ἐπερῆρτοι N. IV, 38. ἐπερῆρτος νείων N. VI, 22. ἐπερῆρτον Θρόνον O. II, 85. ἐπερῆρτατον ἄλλον P. III, 89. ἐπερῆρτατον ἄστρον F. 74, 2. νόμος ἀγχαῖ δικαίων τὸ βιαιότατον ἐπερῆρτα χεῖρ F. 151, 5. Ἰατῆρ ἐπερῆρτα βροντᾶς O. IV, 1. ἀγορείας ἐπερῆρταίς N. III, 19. ἐπερῆρταίς ἐν μάχαις ἤρωας P. VIII, 23. βουλήν καὶ πολέμων κλαῖδας ἐπερῆρταίς P. VIII, 4.
- ἐπερῆρτάτος. τὰ ἀμφὶ πόνοισι ἐπερῆρτάτα N. VIII, 43.
- ἐπερῆρτήμη. παντὶ θεῶν αἰτίων ἐπερῆρθέμεν P. V, 25.
- ἐπερῆρτατος. ἐπερῆρτατον μορφή καὶ ἔργοισι O. IX, 70. ἐπερῆρτατον σθένος P. 74, 8.
- ἐπερῆρθῖο. ἐπερῆρθῖο πατρός P. VI, 30.
- ἐπερῆρφίλος. ἐπερῆρφίλος δεσμός F. 93. ἐπερῆρφίλου ἀγχαῖος P. IV, 111. γόνον ἐπερῆρφίλου P. II, 42. Μολίονες ἐπερῆρφίλοι O. XI, 35.
- ἐπερῆρῶν. ἐξ ἐπερῆρῶν αἰδον Κηληδόνες F. 25.
- ἐπερῆ. ἐπερῆν μερίμαν O. II, 60.
- ἔπρος. ἐν ἔπρω πᾶσιν I. III, 41. ἔπρον ἀναλίσσοισι βέποντα πρὸς αἶψ P. IX, 26.
- ἐπό cum genit. O. II, 21. 91. 106. IV, 2. VI, 40. 43. VII, 13. XI, 31. XIII, 107. P. VIII, 81. IX, 63. X, 15. XI, 18. N. I, 35. II, 20. cum dat. O. I, 19. V, 6. VI, 35. 77. XI, 37. P. I, 64. III, 10. V, 100. XII, 9. N. I, 63. VI, 46. VII, 18. 84. VIII, 30. X, 56. I. V, 41. VII, 45. 70. F. 4. 10. 48. 97, 3. 205. 258. cum accus. P. IX, 94. N. III, 57. F. 102. F. 143. F. 205. F. 244.
- ἐποδέκομαι. ἐπέδεκτο μάντιν N. X, 8. ξῆνον P. IX, 9.
- ἐποθέω. ἐποθεύσομαι ποτὶ ἐχθρῶν P. II, 84.
- ἐπόκειμαι. ἐποκίεσθαι μοι ἀεθλος O. I, 85.
- ἐποκλεπτο. αἰδῶς ὑπὸ κρυφα κέρδι κλέπεται N. IX, 33. (v. nott. critt.)
- ἐποκνήζω. ἔρως ἐπέκνισε φρένας P. X, 60.
- ἐποκουρίζομαι. ἐποκουρίζεσθαι δοιδαῖς P. III, 19.
- ἐποκρέκω. μανίαισιν ἐποκρέκει O. IX, 42.
- ἐπόκρησιν δελγῖνος F. 259.
- ἐπόκρηφα (sed v. nott. critt.) N. IX, 33.
- ἐπομένω. ἐπέμενεν ἄλλον P. II, 26.
- ἐπόπτερος. ἐπόπτερον ναός O. IX, 26. ἐποπτήροις ἀγορείας P. VIII, 95.
- ἐποσκάπτω. ἐποσκάπτοι μοι ἄλματα N. V, 20.
- ἐποστέλλω. ἐπέστειλ' ἰσίων I. II, 40.

ὑποτίθημι. νόον ὑπὸ γλυκυτάταις ἔθηκε φροντί-
σιν O. 19.
ὑποτρέω. ἴσον ὑποτρέσσαι F. 246.
ὑπουράνιοι ψυχῆι ἀσεβῶν F. 97, 1.
ὑπόφαντις. ὑποφαντίτις διαβολιῶν P. II, 76.
ὑποχωρέω. εἰρησία ὑπεχώρησεν ἐκ παλαμῶν P.
IV, 202.
ὑπωρόπιος. ὑπωρόφιαι φόρμιγγες P. I, 97.
* Ὑψίς F. 52.
ἕς. ἕν Βοιωτῶν O. VI, 90.
ὑάτερος. ὑστέρον χρόνον P. IV, 56. ὑστέρων λό-
γων O. X, 5. ὑστέροισιν ἡμέραις P. X, 17.
ὑστατος ἀντάσις O. XI, 43.
ὑφαίνω. ὑφαίνω δόλον P. IV, 141. ὑφαίνω ποι-
κίλον ἀνδρῆμα F. 170.
ὑφαιρέω. λείπον ἀνδρῆμον ποικίλῃς ὑφελῶσα ἐφ-
σας N. VII, 79.
ὑφίστημι. ὑπείστασε χώρῶν κίονα O. VIII, 26.
ὑποστάσαντες κίονας O. VI, 1.
* Ὑψίς. κούρη Ὑψίος εὐρυβία P. IX, 13.
ὑψηλός. ὑψηλοῖο Κροναίου O. VI, 64. ὑψηλῶς
πικτιδός F. 91, 3. ὑψηλῶν πόλιν F. 84, 2.
δόλον ὑψηλόν O. II, 24. ὑψηλὸν κλέος P.
III, 111. ὑψηλῶν ἀρετῶν O. V, 1. ὑψηλαῖς
ἀρεταῖς I. IV, 1. ὑψηλοτάτων ἀδελφῶν O.
IV, 3.
ὑψηλοῖο πόλιος N. X, 47.
ὑψηλοῖον ἄλσος O. V, 13.
ὑψηλοῖον. ὑψηλοῖον Κλεοθέϊ I. V, 14. ὑψι-
θρόνων Νηρηίδων N. IV, 65.
ὑψηλοῖα πέτραν F. 235.
ὑψηλοῖου Αἰτνας O. XIII, 107.
ὑψηλοῖο Παιονίας N. II, 19.
ὑψηλοῖος Ζεῦ O. V, 17.
ὑψηλοῖον ἔδος I. I, 31.
ὑψηλοῖον ἀνέμων P. III, 105.
* Ὑψηλοῖα O. IV, 25.
ὑψηλοῖον βροτῶν P. II, 51.
ὑψηλοῖοι ἀνέρες P. IV, 172.
ὑψηλοῖοι. ὑψηλοῖοι. τείχος ὑψηλοῖον F. 232, 1. ὑψη-
λοῖον Διός N. I, 60. Ζηρός N. XI, 2. ὑψη-
λοῖον στέφανον P. I, 100. κέρδος I. I, 51.
ὑψηλοῖον O. III, 12. P. VIII, 85.
ὑψηλοῖο O. I, 115. P. X, 70.
ἴω. ὑσε χρυσόν O. VII, 50.

Φ.

Φάγω. φάγον O. I, 51.
φαερός. φαερινῶς ὄπός P. IV, 233. Ἄους N.
VI, 54. φαερινὸν ἄστρον O. I, 6. αἰδέρα O.
VII, 67. φαερινῶν ἴσσον N. IV, 49. φαε-
ρινῶν κρητῶν ἐλευθερίας F. 196. φαερινῶς ἀ-
ρεταῖς N. VII, 51. θναλοῖοι I. IV, 33. φα-
ερινότατον ἔμμα P. V, 56.
φαιδῖμος. φαιδῖμον ἔμμα O. I, 27. φαιδῖμον
κῆμαν N. I, 68. φαιδῖμον πρόσωπον P. IV,
23. φαιδῖμος ἵππους O. VI, 14.
* Φαίδρα F. 163.

φαιδρὸν φάος F. 228.
φαιδρῶ. ἐφανῶς εὐμαχανίαν I. III, 20. φάγη O.
I, 74. φάγη ἑών O. IX, 103. ἔφανεν ἀνδρ-
σάμενοι I. I, 29. μέλη τὰ φάγον O. XI, 89.
φαινέη ἑών N. IV, 30. φαινέμεν πλοῶν P.
IV, 171. φαινῶν δαίμων N. V, 6. φαινῶσι
πρόσωπον N. V, 17. φαίνεται ἔμμα P. X,
49. φαίνεται δόλος P. XII, 29. φαινόμενον
N. IX, 21. φανέει ἐν χερσίν P. III, 55. φαι-
νέτος I. V, 51. φανέντα O. XIII, 33. πέ-
φανται σοφός P. V, 115. πέφανται κυναγέ-
τας N. VI, 13.
* Φαισάνα. Ἀρακίδων ἀνασσα Φαισάνα O. VI, 34.
φάμα. * Φάμαν παλαιῶν ἀνάγει I. III, 40. φά-
μας ὀπίσθεν O. VI, 63. φάμα ἀγαθαῖ O.
VII, 10. Κυπρίων φάμαι P. II, 16.
* Φάλαρις. Φάλαριν P. I, 76.
φαμί O. I, 51. P. II, 64. III, 75. IV, 14. 102.
IX, 94. N. III, 27. I. V, 18. φαμέν ἔμμα-
ται P. XII, 17. φανί O. VII, 54. P. I, 52.
II, 21. IV, 33. 287. VI, 21. VII, 20. I. VII,
20. ἔφα P. IV, 278. φᾶ O. VI, 48. I. II,
11. φᾶσε N. I, 66. φάσει N. VII, 102.
φαιρῶ ἐσόμενα σαφές O. XIII, 99. φάισ
I. V, 69. φαίμεν N. VII, 87. φάμεν O. I,
35. III, 40. N. VIII, 19. φάσσομαι N. IX, 43.
φάστο P. III, 43. IV, 33. 120. I. VII, 45.
φάσθαι N. IV, 92. φαίμεν I. V, 47.
φανερός. φανερῶν ὁδόν O. VI, 73. Ῥόδον O.
VII, 56. φανερά O. XIII, 94.
φᾶος. Ἀσυχίας φαιδρὸν φᾶος F. 223. ἐρατὸν
σελίνας O. XI, 78. χρονιώτατον φᾶος O.
IV, 11. ἐς φᾶος O. V, 14. VI, 44. I. V, 59.
βίωτο φᾶος O. XI, 24. τηλαυγέστερον ἀστέ-
ρος ἐξικόμαν P. III, 75. σοὶ τιμῆ φᾶος P.
IV, 270. φᾶος N. III, 80. δρακέντες φᾶος
N. VII, 3. δμμάτων κρύπτειν φᾶος N. X,
40. Ἀκραγαντίνων φᾶος I. II, 17. φάει ἐν
καθαρέ P. VI, 14. φάει N. IV, 38. κτά-
μενον ἐν φάει F. 217, 2. ὄσαι ἀμίαντον
φᾶος F. 106, 2.
φαρέτρα. φαρέτρας O. II, 92. P. IV, 91.
φάρμακον. αὐρῶν φάρμακον O. IX, 104. κάλλι-
στον ἐπὶ θανάτῳ εὐρέσθαι P. IV, 137. πρᾶϋ
O. XIII, 32. φάρμακα προσεκάτα πίνοντας P.
III, 53. φάρμακῶν νόμον N. III, 53.
φαρμακῶ. φαρμακῶσι ἀντίτομα P. IV, 221.
φάσανον. φασγάνου ἀμῆ P. IX, 34. φασγάνου
N. IX, 21. N. III, 23. I. III, 54. φασγα-
νον τινάσσειν γυμνῶν κολοῦ N. I, 52.
* Φάσις. ἐς Φάσιον P. IV, 211. ποτὶ Φάσιον I.
II, 41.
φάσμα O. VIII, 43.
φάσις. ἐχθρά P. I, 96. ἀνδροπέων P. III, 112.
I. VII, 40. φάτιον O. I, 28.
φάτνα. φάτναι Ζηρός ἀρχαῖαι O. XIII, 88.
φάτος. χόλον οὐ φάτον O. VI, 37. πένθος I.
VI, 37.

φανσίμβροτος. δαίμων φανσίμβροτος O. VII, 39.
 φέγγος. ἐτίμημον ἀνδρὶ φέγγος O. II, 62. λιμ-
 πρὸν ἀνδρῶν P. VIII, 101. καθαρὸν Χαρι-
 τῶν P. IX, 93. Διακιδῶν τηλαυγῆς N. III,
 61. κοινὸν δέξαιτο N. IV, 13. δίδοσκειν N.
 IX, 42. εἶδον παμπρῶτων P. IV, 111. φέγ-
 γος ἄγγον ὀπώρας F. 125.
 φείδομαι. οὐ φείσαιο χερσὶν νευρᾶς I. V, 31.
 φείσασθαι κελεύθου N. IX, 20.
 φελλός. φελλός ὡς P. II, 80.
 φέρβω. ἀνθεμα φέρβει O. II, 81. φέρβεται νόον
 P. V, 110.
 * Φερένικος P. III, 74. Φερενίκου O. I, 18.
 φερέπολις Τύχη F. 14.
 φερέπονος. φερέπονοι ἀμπλακίαι P. II, 30.
 * Φέρης P. IV, 125.
 * Φερεσφάνα. Φερεσφάνα ποιῶν δέξεται F. 98, 1.
 δόμα Φερεσφῶνας I. VII, 55. Φερεσφῶνας
 ἔδος P. XII, 2. μελαντεχνία δόμον Φερεσε-
 φῶνας O. XIV, 21. Φερεσφάνα N. I, 14.
 φέρτερος. φέρτερον πατρὸς γόνον I. VII, 33. μηδ'
 Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέρτερον O. I, 7. τελευ-
 τῶν φερέτων νόουτο P. I, 35. φέρτατος Τε-
 λαμων I. V, 36. ἄλλω φέρτατος N. X, 13.
 φέρτατον γόνον N. III, 55. φέρτατον θεῶν
 I. VI, 5. ὅτι φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν O. VII,
 26. φεράτων Κροσιδῶν O. IX, 60. λέγων
 φεράτων P. V, 48. φέρτιστον F. 92, 2.
 φέρω. φέρεις λόγον P. VIII, 40. I. VII, 61. εἰ
 σάμα πολέμου φέρεις F. 74, 8. φέρει πέτρας
 P. I, 24. φέρει δόξαν P. I, 36. N. III, 17.
 IX, 34. φέρει προμάθειαν I. I, 40. φέρει
 εὐθυμίαν I. I, 63. νίκαν φέρει I. VI, 21.
 καιρὸν φέρει O. II, 60. φέρομεν εἰσάλιον δόρυ
 P. IV, 26. ὅσα πάντου ἕπιαι φέροισι F. 241.
 φέροντι δύναμιν P. V, 13. ὑποδ νόμον φέ-
 ροντι P. X, 70. φέρειν P. IV, 216. φέρειν
 γέρας N. VII, 39. ἔφερε πυγμαῖς τέλος O.
 XI, 70. εὐδιανὸν φάρμακον αὐτῶν Πελλάνα
 φέρε O. IX, 105. ἔργα φέρον κελεύθου O.
 VII, 53. φέροισ γλώσσαν O. IX, 44. φέροι
 κέρδος P. VIII, 14. φέρε μίτραν I. IV, 69.
 φερέτω χάριν O. XI, 18. γήρας φέρειν O.
 V, 22. φέρειν P. II, 93. πήματα φέρειν P.
 III, 82. τιμῶν φέρειν P. IV, 273. ἕδωρ
 καπνῶ φέρειν ἀντίον N. I, 24. οὐδ' ἄλλο-
 τρίων ἔρωτες φέρειν κρέσσονες N. III, 29.
 Μοῖσαν φέρειν N. III, 27. στεφανώματα φέ-
 ρειν N. V, 54. ἄνθος φέρειν N. XI, 41.
 κόμπον φέρειν I. I, 44. μίλος φέρειν P. II, 3.
 φέρων P. III, 45. VI, 29. X, 48. N. VIII, 14.
 X, 17. φέροισα O. XIV, 21. P. III, 15. ἔ-
 νεικεν Ἀγίλλεα O. II, 87. ἔνεικε O. III, 14.
 IX, 63. P. IX, 6. ἐνείκαι P. IX, 55. ἤ-
 νευκε O. XIII, 64. ἐνεγκῶν I. VII, 21. φέ-
 ρεται P. I, 87. φέρεσθαι P. VII, 22. Γαίης
 ἀνελῶν οἶσει P. IX, 63 διδασκαλίαν οἶσειν
 (praes.) P. IV, 102. φέρεται μόχθος ἄμιν

F. 171, 1. φέρονται ὑπὸ δουλείων τύχην
 F. 244.
 φεύγω. φεύγομεν ὄνειδος O. VI, 90. φεύγοντα
 N. IX, 27. θάνατον οὐκ ἔφυγεν O. XI, 44.
 φεύγε σιάσιν N. IX, 13. φύγε δρόμον P.
 IX, 125. φύγον P. V, 58. φύγοι ἄμνον O.
 VI, 6. φεύγειν δάκος P. II, 53. - φεύγων
 ὄδινα N. I, 36. ἀμαχίαν φυγῶν P. IX,
 95. θάνατον φυγῶν N. X, 83. φυγόντις
 Νέμεσιν P. X, 43.
 * Φήρ. Φήρ θεῖος P. IV, 119. Φήρ' ἀγορῶν
 I. III, 4. Φήρες ἐπεὶ δύνει οἶνον F. 147.
 φθίγγομαι. φθίγγομαι σε O. I, 36. ἀπὸ γλώσ-
 σης ἐφθίγγατο O. VI, 14. ἐφθίγγατο τοι-
 αῦτα P. VIII, 58. ἐφθίγγατο ἐπὶ F. 166.
 φθίγγει πίκταν ἐλπίν ἀρετῶν P. V, 52.
 φθίγγω καιρὸν P. I, 81. χορὸς φθίγγομε-
 νος διὰ στομάτων F. 238.
 φθίγμα. αἰσιον βροτιᾶς φθίγμα P. IV, 198.
 φθίγματι μαλθακῶ P. VIII, 32. φθίγμα
 πάγκοιρον ἔργακος F. 190.
 φθίρω. ἔφθαρειν P. III, 36.
 * Φθία. ἐν Φθίᾳ P. III, 101. Φθία N. IV, 51.
 φθινόκαρπος. δρὺς φθινόκαρπος P. IV, 265.
 φθινοπορῆς. χειμερία φθινοπορῆς ἀνέμων κατὰ
 πνοὰ P. V, 120.
 φθίνω. φθίνει ἀρετὰ P. I, 90.
 φθίσιν καρπού F. 74, 8.
 φθίω. φθιμῆνον P. IV, 112. N. X, 59. φθιμῆ-
 νον I. VII, 60. φθιμῆνον I. III, 28.
 φθονερός. φθονερός P. XI, 54. φθονεραὶ ἐκπί-
 δις I. II, 43. φθονερῶν γετόνων O. I, 47.
 P. II, 90. φθονερόισιν N. VIII, 24. φθο-
 νεραῖς μετατροπιαῖς P. X, 20. γνημιαῖς φθο-
 νεραῖσι I. I, 44.
 φθονίω. μὴ φθόνει κινῶμεν I. IV, 26. φθο-
 νέων ἀγαθοῖσιν I. III, 71. φθονεσίτων O.
 VI, 74.
 φθόνος O. VIII, 55. κρέσσον οἰκιστῶν P. I, 85.
 ἀδυνάτων I. VI, 39. φθόνον ἀμειδόμενον
 τὰ καλὰ ἔργα P. VII, 19. μίσησιν ἔχει P.
 XI, 29. φθόνον κενεοφρόνων ἱταῖρον F. 231.
 φιάλυ. φιάλαν ἐλῶν O. VII, 1. χρυσίαν φιάλαν
 λαβῶν P. IV, 193. οἰνοδόκον χρυσῶ περι-
 κτιῶν I. V, 37. φιάλαισιν ἀργυρεῖσιν N.
 IX, 7. φιάλαισιν χρυσοῦ I. I, 20. οἰνηραῖς
 φιάλαις N. X, 43.
 * Φιλάνωρ. Φιλάνωρος O. XII, 13.
 φιλάνορα β' οἶν F. 260.
 φιλάγλαος. φιλάγλας P. XII, 1.
 φιλάρματος. φιλάρματος πόλιος I. II, 30.
 φιλέω. φιλεῖς κλύειν P. I, 90. φιλεῖ μεν O. II,
 23. 30. φιλεῖ P. V, 26. μεμῆσθαι φιλεῖ
 N. I, 12. αἰδῶν φιλεῖ N. III, 7. ἀσυχίαν
 N. IX, 43. φιλείσιν ὑποκουρίζεσθαι P. III,
 13. φιλεῖν ἐλαφρὰν κυπάρισσον F. 126, 1.
 ὅσα μὴ περιήληκε Ζεὺς P. I, 13. τὸν προ-
 φρόνως ἐφίλασ' Ἀπόλλων P. II, 16. οὐδ'

ιστῶν ἐπίλασεν ὀδούς P. IX, 18. οὐδ' ἐπί-
λασε δειπνῶν τέρμας N. IX, 19. φίλασε N.
V, 44. φίλει P. II, 83. φίλει P. V, 26.
φίλειον O. VI, 102. φίλειον κράνην P. I, 39.
φίλειοντα φίλειον P. X, 66. φίλασαντα N.
VII, 88. μέλος περιλημμένον N. IV, 45.
φιλησίμολπε Ἀγλαΐα O. XIV, 43.
φίλιος. φίλιον ὕμνον P. I, 60. φίλιαν μοῖραν P.
IV, 296. φίλια δῶρα O. I, 75. φίλιων ἐ-
πίων P. IV, 29.
φίλιπποι ἄνδρες N. IX, 32.
* Φίλλυριδας. Χείρωνα Φίλλυριδαν P. III, 1. Φίλ-
λυριδα P. IX, 31.
φιλοκερδῆς Μοῖσα I. II, 6.
* Φιλοκτητῆς. Φιλοκτητῆρα P. I, 50.
φιλόμολπος. φιλόμολπον πόλιν N. VII, 9.
φιλόνεικος O. VI, 19.
φιλόξενος, φιλόξενος. φιλόξενου ἀνδρός N. I, 20.
φιλόξενους Τυνδαρίδας O. III, 1. φιλόξενον
ἔργον I. II, 24.
φιλόπολις Ἀσυχίαν O. IV, 18.
φίλος. εἰ φίλος ἀσπῶν P. IX, 96. φίλος φί-
λοισι N. IV, 22. I. III, 77. τί δ' ἔρδων φί-
λος σοὶ εἶην F. 127, 1. φίλον ἀνδρός I. V,
16. φίλας ματρός P. V, 114. IX, 63. φί-
λας πόλιος N. VIII, 13. φίλας πάτρας I.
VI, 27. φίλων γένει O. XIII, 56. ἀνδρὶ P.
IV, 1. πατρὶ Δί N. X, 55. φίλον P. II, 83.
P. I, 51. γοῦν P. III, 5. ἀνδρα P. XII, 18.
N. VII, 62. ἀνδρα φίλον θεῶν F. 246. φί-
λαν τραπέζαν O. I, 16. Σίπυλον O. I, 38.
πράξιον O. I, 85. πόλιν O. IX, 23. χάριν
O. XI, 12. ἄρουραν N. V, 8. φίλος P. I,
92. N. III, 73. φίλα ψυχὰ P. III, 61. μά-
τερ P. VIII, 103. φίλον ἦτορ O. I, 4. φίλα
τέκνα F. 157. οὐ φίλων ἐναντίον ἐλθεῖν F.
253. φίλων παρεόντων O. VII, 5. ἔργων
P. II, 17. ἀνδρῶν P. V, 123. N. VIII, 42.
X, 78. I. II, 11. φίλοις πραπίσιν O. II, 103.
παισίν O. VII, 41. ἑταίροις O. IX, 4. ἀν-
δράσι P. IX, 66. N. I, 32. φίλοισι N. IV,
22. φίλας χεῖρας P. IV, 239. φίλοι P. XI,
38. φίλτερον I. I, 5. τὸ μὴ Διὶ φίλτερον F.
49. φίλτατον κέρδος P. VIII, 13. πόσιν P.
IX, 102.
φιλότας. φιλότατι O. XI, 91. φιλοτάτων τῶν ἐν
δυνατῶν P. IV, 92. φιλοτάτων ἱερῶν P. IX,
40. φιλοτάτων ἀμβροσιῶν N. VIII, 1.
φιλοτιμίαν μνάμενοι F. 229.
φιλοφροσύνα. σὺν φιλοφροσύναις εὐηγάτοις O.
VI, 98.
φιλόφρων. φιλόφρων ἀρετὰ P. I, 94. φιλόφρων
Ἀσυχία P. VIII, 1.
φίλτρον. φίλτρον ἵππειον O. XIII, 65. φίλτρον
τι P. III, 69.
* Φιλύρα. παρ Χαρικλοῦς καὶ Φιλύρας P. IV, 103.
Φιλύρας νιόν P. VI, 22. Φιλύρας δόμοις N.
III, 41.

vol. II. p. II.

* Φιλυρίδας v. Φίλλυριδας.
φλαῦρος. φλαῦρον τι P. I, 87.
* Φίγτις O. VI, 22.
φλάω. φλάσαν νῦν N. X, 68.
φλέγω. φλέγει ἀνθεμα χρυσοῦ O. II, 79. φλέ-
γοντι σε Χάριτες P. V, 45. φλέγειν Χαρίτων
δμάδω N. VI, 39. φλέγεται ἀρεταῖς N. X, 2.
φλέγεται Μοῖσαις I. VI, 23. ἐν δ' ἔσπερον
ἐφλέξε σελάνας φῶς O. XI, 77.
* Φλέγρα. ἐν πεδίῳ Φλέγρης N. I, 67. Φλέγρα-
σιν I. V, 31.
* Φλεγύας P. III, 8.
φλόξ P. I, 24. I. III, 83. φλογός σπέρμα O.
VII, 48. ψυχρῆ φλογί F. 88, 1. antistr.
φλόγα πυρός πνεόν P. IV, 225.
* Φλιούς. φλιούτων ὄρεσιν N. VI, 46.
φόβα. ἰων ἐραταὶ φόβαι F. 45, 16. ποικίλον φό-
βαισιν P. X, 47.
φόβος. ἀνδροδάμας φόβος N. III, 37. φόβω αἰνῶ
P. V, 61. IX, 33. ἐν δαιμονίοισι φόβους N.
IX, 27.
* Φοῖβος O. IX, 35. P. IV, 54. O. VII, 49. P.
III, 14. N. IX, 9. P. V, 104. I. I, 7. P. IX,
41. P. I, 39.
φοινικάνθεμος. φοινικανθέμου ἤθος P. IV, 64.
φοινίκτος. φόδοις φοινικίοισιν I. III, 36.
φοινικόκροκος. φοινικόκροκον ζῶναν O. VI, 39.
φοινικόπεζον Δάματρα O. VI, 94.
φοινικοφόδοις ἐνι λειμώνεσσι F. 95, 2.
φοινικοστερόπαν Δία O. IX, 6.
φοινικοστόλων ἐγγύων N. IX, 28.
* Φοίνιξ P. I, 72. F. 177.
φοίνιξ. φοίνικος ἔσρος F. 45, 13.
φοίνιος. φοίνιον ἀλκάν I. III, 53.
* Φοίνισσα ἱμπολά P. II, 67.
φοίνισσα. φοίνισσα φλόξ P. I, 24. φοίνισσα ταύ-
ρων ἀγέλα P. IV, 205.
φονά. ἐν φοναῖς P. XI, 37.
φονεύω. φονενομένην P. XI, 17.
φόνιος. ἐν ἀλγεσι φονίος F. 97, 2.
φόνος. φόνου παρποδίου νεφέλαν N. IX, 37. φό-
νω πάλαισιν N. VIII, 27. φόνω χαλαζάεντε
ἀνδρῶν I. IV, 36. μέλανι φόνω ῥαίνων πε-
δίων I. VII, 50. φόνον ἔπρασεν N. III, 44.
φόνον κάρῳ βουλεύοντα F. 258. Πελίαιο φό-
νον (Μηδείαν) P. IV, 250.
φορβάδων κουρῶν ἀγέλαν F. 87, 11.
φορέω. γυναικίῳ θράσει ψυχῆν φορεῖται F. 88,
3. antistr.
φορητὰ κυμάτεσσι F. 58, 3. antistr.
* Φόρκος. Φόρκοιο γένος P. XII, 13.
φόρμιγξ. φόρμιγγος ἑπτακτύπου P. II, 71. ἀδυ-
μελεῖ φόρμιγγι O. VII, 12. φόρμιγγι συν-
άσρος N. IV, 5. κλιτῆ φόρμιγγι I. II, 2.
φόρμιγγα Δωρίαν O. I, 17. ποικιλόγαρῶν
φόρμιγγα O. III, 8. φόρμιγγ' ἐλελλίζων O.
IX, 14. δαιδαλέαν φόρμιγγα βασταῖζαν P.
IV, 296. ἐπιτάλωσον φόρμιγγα διώκων N.

IN PINDARI CARMINIBUS.

δυσθρόου φωνᾶς ποιῶν P. IV, 63. φωνῆ μαλθακῆ P. IV, 137. προσέννεπε φωνῆ P. IX, 30. ἄδυμειλὶ φωνῆ N. II, 25. ἄδυπτόφ φωνῆ I. II, 25. φωνῶν ἐναρμόζαι O. III, 5. φωνιδίω ἀγνωστον φωνῶν O. VI, 66. ὑπάρ-
 γυρον φωνῶν παρέχειν P. XI, 42. δίδου φωνῶν N. V, 51. Κάστορος ἀνέλυσε φωνῶν N. X, 90.
 φωνάεις. τοῦτο φωνᾶν ἀθάνατον ἔρπει I. III, 58. φωνᾶν μέλος O. IX, 2. φωνᾶντα βέλη O. II, 93.
 φωνίω. φωνῆ ταῦτα δειροσ P. IV, 163. φωνάσε O. XIII, 65. ὄρθιον φωνάσε N. X, 76. εἰ-
 πεν φωνίσει I. V, 49.
 φῶς. φῶτός πλαξίπποιο I. II, 21. φῶτι φίλων ταπεινῶν N. X, 78. ἀγαλκιν φῶτα O. I, 81. διαπόταν φῶτα P. IV, 52. ἰσοδαίμονα τεύ-
 χει N. IV, 85. ἰσλόν καὶ φθίμενον φῶτα I. VII, 60. μαγατῶν φῶτα N. II, 13. φῶτες O. I, 46. Διγέδαι φῶτες P. V, 75. οἱ πά-
 λαι φῶτες I. II, 1. φῶτων ὑπερθύμων P. IV, 13. Κορινθίων φῶτων N. II, 20. φθι-
 μένων ζῶων τε φῶτων I. III, 28. φῶτας O. IX, 98. νεογυίους φῶτας N. IX, 29.

X.

Χαίρω. εὐπραγία χαίρω P. VII, 19. χαίρω ὅτι N. V, 46. χαίρω ἰαίς N. VIII, 48. Θαλλίαις εὐφαιμίαις τε χαίρει P. X, 36. χαῖρ' ὦ Θε-
 ομᾶτα F. 58, 1. str. ἔχαιρον εὐορκίαις O. II, 72. χαίρον διαπάνα I. III, 47. χαίρειν P. IV, 61. χαίρε P. II, 67. N. III, 73. χαί-
 ρετε I. I, 32. χαίρων P. VIII, 53. χαίροντα ἔσνιαις O. IV, 17. χαρῆς διαπάνα I. V, 9.
 χαίται. νέαν χαίταν ἰσπεφάνωσθε οἱ O. XIV, 24. χαίταν στεφάνοισιν ἀρμόσαις I. VI, 39. χαί-
 ταισι ζευχθέντες ἐπι στέφανοι O. III, 6. χαί-
 ταις κατένευσεν N. I, 14. χαίτας ἀνθησαμ-
 νος I. I, 29.
 χαίταις. χαίταις Λατοίδης P. IX, 5.
 χαλαρά. αἵματος χαλαράν I. VI, 27.
 χαλαζάντι φόνω I. IV, 56.
 χαλάω. πτέρουγα χαλαζίαις P. I, 6.
 χαλεπός. χαλεπὰ ἔρις ἀντιάσαι N. X, 72. χαλε-
 πῶν κρήσιν F. 96, 5.
 χαλινός. χαλινὸν χρυσάμπυκα O. XIII, 63. Ἀρ-
 γοῦς χαλινόν P. IV, 25. παρθενίας χαλινόν I. VII, 45.
 χαλκάρματος. πόσις Ἀφροδίτας χαλκάρματος P. IV, 87.
 χαλκασπις Ἄρης I. VI, 25. χαλκασπίδες πρόγο-
 νοι O. IX, 58. χαλκασπίδα Πυθιονίκαν P. IX, 1.
 χαλκελάτῳ πελάει O. VII, 36.
 χαλκεντής. χαλκεντός πολέμου N. I, 16. χαλκεν-
 τέα στρατιῶν N. XI, 35.
 χαλκεος. χαλκεος Ἄρης O. XI, 15. χαλκεος οὐ-
 κωνός P. X, 27. N. VI, 3. χαλκεος ἀγών N.

X, 22. χάλκεον ἔγχος O. I, 76. χ
 λόγος N. X, 60. χαλκῆ ταύρων P.
 χαλκῆ Ἄρει I. III, 33. χάλκεον ὄμο
 VII, 25. χαλκίοις ἀκόντισσιν P. IX, 20.
 κίοις ὄπλοισιν I. IX, 22. N. I, 51.
 χαλκίοισιν ἐν ἔντεσι O. IV, 24. χαλκί
 πλαίς P. IV, 226.
 χαλκίω. χάλκευε γλώσσαν P. I, 86. δεῖ ἀ
 τος κεχάλκευται καρδίαν F. 83, 4. str.
 χαλκοάρας. χαλκοάραν Μέμονα I. IV, 45.
 κουρῶν ὀκτῶ θανόντων I. III, 81.
 χαλκόγενυν ἀγκυραν P. IV, 24.
 χαλκοδάμας. χαλκοδάματι ἀκόντα I. VI,
 χαλκοκρότου Δαμάτερος I. VI, 3.
 χαλκομίτρα Κάστορος N. X, 90.
 χαλκοπάρασον ἀκόντα N. VII, 71. P. I, 44.
 χαλκόπεδον Θεῶν ἔδραν I. VI, 44.
 χαλκός. ὁ ἐν Ἄργει O. VII, 83. χαλκοῦ
 P. XII, 25. χαλκῆ πολίτῃ P. III, 48.
 χαλκὸν μυρίον N. X, 43. χαλκὸν ἤ
 X, 70.
 χαλκότοξον ἀλκᾶν N. III, 37.
 χαλκοτόροις ἔιφειν P. IV, 147.
 χαλκοχάρμας. χαλκοχάρμαν πόλεμον I. V, 26.
 κοχάρμαι ἔνοις P. V, 82.
 χαλκῶ. χαλκῶθεις O. XIII, 83.
 χαμαίς N. VI, 53.
 χαμαὶ O. VI, 45. P. VIII, 97. N. IX, 7.
 χαμαιγενής. χαμαιγενέων ἀνθρώπων P. IV
 χαμαιπετιῶ. γνῶμων χαμαιπετιόσιν N. IV
 χαμαιπετής. χαμαιπετίς ἔπος P. VI, 37.
 πετιῶν λόγων O. IX, 13.
 χαμηλά πνέων P. XI, 30.
 χαρῆσσω. νῶτον χαρῆσσοισα P. I, 26.
 * Χαριάδαι N. VIII, 46.
 χαρῆεις. χαρῆεντα πόνον N. III, 12. μίλ
 ριεν P. V, 107.
 χαρίζομαι. ἔρωτι χαρίζεσθαι F. 236.
 * Χαρικλοῦ P. IV, 103.
 χάρις. Πλάσις χάρις O. I, 18. χάρις, ἀπερ
 τεύχει τὰ μέλιχα θνατοῖς O. I, 30. τι
 ρήτοις πρώτα χάρις P. I, 33. χάρις
 17. ἀδεία χάρις I. V, 48. παλαιῶ εὐ-
 ρις I. VI, 17. ἐς χάριν τέλλεται O.
 χάριν ἄγων O. II, 11. συμποσίου χι
 VII, 5. αἰδοίαν χάριν O. VII, 39. ἐρ
 ταν χάριν O. VIII, 57. κεδνὰν χάριν
 80. φίλαν χάριν O. XI, 12. 18. ἐπα
 νκας χάριν O. XI, 81. χάριν O.
 P. I, 76. P. II, 70. Διδὸς χάριν P. I
 ποιτῶν χάριν P. V, 102. ὠρσεν χο
 VIII, 90. ἐμὰν χάριν P. X, 64. Θῆβ.
 ριν P. XI, 12. κρατίστην χάριν F.
 Ζηρὸς χάριν N. I, 6. καταθήμεν χι
 VII, 75. παραιτίται χάριν N. X, 3
 κλυτὰν πέμπετε χάριν F. 45. θεος χι
 οιδᾶ φυτεύει F. 105. χάρτες P. I
 ἀμφοτερῶν χαρίτων I. I, 6. χαρίτων

1. VII, 16. χαρίτεσιν O. VII, 93. κλειναῖς χαρίτεσιν I. II, 19. χάριτας διδύμας P. III, 72. χάριτας Ἀφροδισίων ἐρωτων F. 90, 1.
- * Χάρις, Χάριτες. αἰδολά Χάρις O. VI, 76. ζω-θάλιμος O. VII, 11. O. II, 55. XIII, 13. XIV, 4. P. IV, 275. V, 45. N. X, 1. O. IV, 10. IX, 29. P. VI, 2. VIII, 22. IX, 92. XII, 26. N. IV, 7. VI, 38. I. V, 59. P. IX, 3. N. V, 54. IX, 54. X, 38. I. III, 8. Χάρις ναλεῖ υἱὸν Ἀγασίλα F. 88, 4. ep. σεμνῶν Χαρίτων F. 63. Χαρίτεσις F. 60, 3. σὺν Χάρισιν I. IV, 23. ἄνευ Χαρίτων P. II, 42. οὐ Χαρίτων ἄτερ O. XIV, 8.
- χάρμα. ἄπονον χάρμα ἔλαβον παῖροί τινες O. XI, 23. οὐκ ἀλλοτρῶν χάρμα P. I, 59. ἄγγιστον ἀνδράσι χάρμα P. IX, 66. ἐπιχώριον χάρμα κελαδέων N. III, 63. πάντων ἐπάξιον N. VII, 88. ὄποτα θεὸς χάρμα πέμνη F. 246. καλλήνικον ἀγαπάσονται χάρμα I. IV, 61. χαρμάτων ἑσλῶν O. II, 21. μέγιστον χαρμάτων P. VIII, 67. χάρματ' ἐθήρη O. II, 109. χάρματ' ἐνέβαλεν O. VII, 44.
- χάρμα (χάρμη). οὐ' ἄλλαι χάρμα O. IX, 92. χαλίω. ἱερμνέων χαλίε O. II, 94.
- χαῖνος. χαῖνον τέλος N. VIII, 45. χαίναε πραπίδι P. II, 61.
- χαῖα. ὑπὸ χαῖα I. VII, 70.
- χαίλα. ἐν χείλεσι στάξοις P. IX, 65.
- χεμαῖον. φόβῳ χεμαῖονται φρένες P. IX, 33.
- χεμαῖός. ὄφρα σὺν χεμαῖόφω μεθύω F. 90, 2.
- χειμέριος. χειμέριος ὄμβρος F. VI, 10. χειμερία καταπνοῦ ἀνέμων P. V, 121. χειμέριον πύρ P. IV, 266. χειμερία νυκτὶ O. VI, 100. χειμέριον ὄμβρον F. V, 10. χειμέριον ζόφον I. II, 36.
- χειμών. ἐκ χειμῶνος I. VI, 39. χειμῶνι P. III, 50. ἐν χειμῶνι I. II, 42.
- χείρ. ἀφνειῶς χειρὸς O. VII, 1. ἐπιδέξια χειρὸς σχέθων νιν P. VI, 19. χειρὶ χειρὸς ἑλῶν P. IX, 26. χειρὸς ἑλκων N. XI, 32. ἀμφοτέρως χειρὸς ἰῶν N. VII, 94. χειρὸς O. II, 69. VII, 42. XI, 105. χειρὶ χεῖρ ἀντερείσας P. IV, 37. χειρὶ ἄρωτος N. VIII, 8. χειρὶ ὀρθίε O. XI, 4. διδύμα χειρὶ P. II, 9. κοῖφρα χειρὶ P. IX, 11. ἐν χειρὶ N. I, 52. χειρὶ διώξει βέλος I. VII, 35. πολεμῖα χειρὶ προστραπῶν N. IV, 55. ἀφίκτω χειρὶ κλονέων I. VII, 65. τόμος ἄγει δικαίων τὸ βιαιότατον ὑπερτάτη χειρὶ F. 151, 5. δεξιάν κατὰ χεῖρα F. 112. χεῖρα φράζει I. I, 66. ρυσιδιφρον χεῖρα I. II, 21. ἀφθονώτερον χεῖρα O. II, 104. χεῖρα O. XI, 75. μαλακῶν χεῖρα P. IV, 271. κλυτῶν χεῖρα P. IX, 37. χεῖροῖν O. XIII, 91. χεῖρες καὶ ἦτορ O. IV, 27. χεῖρῶν ἄωτων O. VIII, 75. ὑπὸ χεῖρῶν μέτρον P. VIII, 81. ὑπὸ κρατερῶν χεῖρῶν P. XI, 18. βίαν χεῖρῶν N. V, 19. χεῖρῶν καὶ ἰσχύος N. VI, 69. σθέ-νει χεῖρῶν N. X, 43. σαις ὑπὸ χεῖρῶν F. 10.
- ἀπὸ χειρὶ γάλα τραπέζῶν ὄθειον F. 147. χεί-ρῃσι O. XI, 65. P. IV, 72. 193. χεῖρῶν ἀ-ριστοπόνοισ O. VII, 51. χεῖροί O. IX, 32. χειρὶ βιαιά P. I, 42. ἀγαναῖσιν χεῖροί P. II, 8. ἐν χεῖρῶν P. III, 55. χεῖροί P. III, 57. χεῖροί κρατήσας P. X, 23. ταῖς ἀφίκτοις χεῖροί N. I, 45. χεῖρῶν ἄθυρος μεγάλα ἔργα N. III, 42. χεῖρῶν ἀμείροις ἀνάγκης VIII, 3. χεῖροί καὶ ψυχῆ IX, 39. ἀλλοτρίαις χεῖροί I. I, 15. χεῖροί I. I, 24. χεῖροί I. IV, 10. 68. V, 32. χεῖρας O. VII, 65. φίλας χεῖρας P. IV, 240. N. III, 59. V, 11. VI, 36. ἀμείχους χεῖρας I. V, 38. VII, 37. χεῖρας O. II, 82.
- * Χείρων P. III, 163. N. III, 51. IV, 60. P. IV, 102. I. VII, 22. P. IV, 115. IX, 30. F. 167.
- χείρων. χεῖρῶν ἀνδρῶν I. III, 52. χεῖροῖσι δ' οὐκ ἐρέξει N. VIII, 52.
- χεράς. παμφόρον χεράδε P. VI, 13.
- χεριαρῶν τεκτόνων P. V, 35.
- χερμάς. χερμάδι τηλεβόλῳ P. III, 49.
- χερσοῦτεν O. II, 80.
- χέρσος. ἐν χέρσῳ O. XII, 4. N. I, 62. κοῖνα χέρσῳ N. IX, 43. Ἐδρωπῶν χέρσον N. IV, 70. ἀμβρόσιαν χέρσον F. 45, 15.
- χεῦμα. χεῦμασιν κόμων P. V, 100. Σκαμάνδρου χεῦμασιν N. IX, 39.
- χίω. ἐπὶ θεῖον ἔχαν I. VII, 58. ἐν ἤ κέχυμαι I. I, 4. ἐν νύσῳ κέχεται σπέρμα P. IV, 42.
- χθόνιος. χθονία φρενὶ P. V, 101. χθόνιον στό-μα Λίδα P. IV, 43. μῆνιν χθόνιον P. IV, 159. πρόμων χθόνιον F. 58, 6. antistr.
- χθῶν P. IX, 47. I. III, 36. ἀγλαὰ χθῶν F. 241.
- χθονὸς εὐρέας τέρας F. 58, 3. str. παγε-τόν χθονὸς F. 74, 9. χθονὸς κωνείας F. 58, 5. str. τάδε χθονὸς οἰκιστῆρ O. VII, 39.
- ἐριβρόμου χθονὸς ὀμφαλόν P. VI, 4. ἀπεί-ρον χθονὸς P. IX, 7. χθονὸς αἰσαν P. IX, 58. χθονὸς εὐκάρπου N. I, 14. εὐρυκόλπου ὀμφαλόν N. VII, 34. χθονὶ ἔρισον ἀγκυραν P. X, 51. χθονὶ καλύμαμι N. VIII, 38. χθόνα O. II, 69. III, 33. VII, 55. χθόνα μέλαιναν O. IX, 54. εὐδείλον χθόνα P. IV, 77. χθόνα P. IV, 226. N. VI, 50. βαθύ-στεφρον χθόνα N. IX, 25. πάγκαρπον χθόνα I. III, 59. ὅστις εἰσὼν ὑπὸ χθόνα F. 102. ὄχεθ' ὑπὸ χθόνα F. 143.
- χιλιετής F. 156.
- * Χίμαιρα O. XIII, 87.
- χιών. χιόνος ὀξείας τιθήνα P. I, 20.
- χλιρὸν γελίσσας P. IX, 39.
- χλιδίω. χλιδίωσα μολπά O. XI, 88.
- χλωρός. χλωρῶς λιβάνου F. 87, 2. χλωρῶς ἐλάται-σι τυπεῖς F. 143. χλωρῶς ἐέρας N. VIII, 40.
- χοιράς. χοιράδος πέτρας P. X, 52.
- χόλος. χόλος οὐκ ἀλλήτιος παίδων Λιός P. III, 11. χόλον οὐ φατόν O. VI, 37. βαρυνέλαμον ὄρασι χόλων P. XI, 23. χόλον πατρὸς N. V, 33.

σιάν Νηρηΐδων Ν. V, 7. μάλων χρυσῶν φύ-
λιξ F. 121. χρυσίον βελίων F. 244. χρυ-
σίαισι ἔπιποις F. 6. χρυσίους καρποῖς F.
95, 3. χρυσίους τόξοισιν P. III, 9. χρυ-
σίους δόμασιν P. IX, 58. φύλλοις ἐλαϊῶν χρυ-
σίους Ν. I, 17. χρυσίους δόμοισιν Ν. X, 83.
χρυσίαισιν ἔπιποις Ο. I, 41. VIII, 51. χρυ-
σίαισι ἱερᾶδισσι Ο. VII, 34. χρυσίαισι ἑδραῖς
P. III, 94. χρυσίαις κίονας Ο. VI, 1.
χρυσόθρονος. ἄστυ χρυσόθρονου Κυράνας P. IV,
260. χρυσόθρονον Ἴλιον Ν. I, 37.
χρυσόκερως. χρυσόκερων ἔλαγον Ο. III, 30.
χρυσοκόμας. ὁ χρυσοκόμας Ο. VI, 41. VII, 32.
χρυσοπέπλον Ἰλαροσύνης I. V, 72.
χρυσόραπις Ἐρμῆς P. IV, 178.
χρυσός. χρυσός διαπρέπει πλοῦτον Ο. I, 4. χρυ-
σός κτεάνων αἰδοῖσταν Ο. III, 44. χρυ-
σός ἔγραπεν μισθῷ P. III, 55. χρυσός πρέ-
πει πειρωθῆν ἐν βασιάνω P. X, 67. χρυσός
ἐψόμενος Ν. IV, 82. Λῶς παῖς ὁ χρυσός F.
243. ἄνθεμα χρυσοῦ φλέγει Ο. II, 79. ἀπὸ
χρυσοῦ αὐτοῦτον ἔμμεται P. XII, 17. φιά-
λαισι χρυσοῦ I. I, 20. φιάλαν χρυσοῦ πεφρι-
κῆται I. V, 37. χρυσοῦ νόμισμα I. VI, 1.
πολὴν ἔσε χρυσόν Ο. VII, 50. δαμασίφρονα
χρυσόν Ο. XIII, 75. Μοῖσαι κολλᾶ χρυσόν
Ν. VII, 78. χρυσόν εἴχονται Ν. VIII, 37.
μεγασθενὴ χρυσόν νόμισμα I. IV, 3. διδά-
ξαμεν χρυσόν βασιάνω F. 87, 10.
χρυσοστεφάνος. χρυσοστεφάνου Ἰβας P. IX, 113.
χρυσοστεφάνοιο Ἰβας Ο. VI, 57. χρυσοστε-
φάνων ἀέθλων Ο. XIII, 1.
χρυσότοξον Ἀπόλλωνα Ο. XIV, 10.
χρυσοχαῖτα Ἀπόλλων P. II, 16.
χρυσοχίτων Θήβη P. 207.
χρῶς. ἀσθενεὶ χρῶσι βαίων P. I, 55. χρῶτα
λάμπει I. III, 41.
χρῆτος. νίκταρ χρῆτον Ο. VII, 7.
χρῆπότην v. ὀπότην.
χρῆπῶσαι v. ὀπῶσαι.
χρῆπῶταν v. ὀπῶταν.
χρῆταν v. ὄταρ.
χρῆτι v. ὄστις.
χώρα. χώρας ἀκλήρωτον Ο. VII, 59. ἐπὶ χώρας
ἔσσει P. IV, 273. χώρας ἄγαλμα Ν. III, 13.
ἐς χώραν Ο. VI, 63. ἀλιερκία χώραν Ο.
VIII, 25. εὐανδρον χώραν P. I, 40.
χωρεῖν. χωρησεν ἐπ' ἀδελφεοῦ βίαν Ν. X, 73.
χωρῆς ἀθανάτων Ο. IX, 44.
χώρος Ο. III, 24. ἰὸν χώρον ἐρημώσασα P. IV,
209. ἐν ζαθέω χώρῳ F. 64, 4.

ψ.

* Φαλιχίδαι I. V, 59.
ψαλμῶν ἀντίθεογον F. 91, 3.
* Ψαμάθεια Ν. V, 13.
ψάμαθος. ψάμαθοι ἐν θαλάσῃ καὶ ποταμοῖς
κλονιόται P. IX, 48.

ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφηνεν Ο. II, 108.
* Ψαῖμις Ο. IV, 11. V, 3. 23.
ψαῖνο. ἀμφὶ οἱ ψαῖσαι πέλοισ P. IX, 124. Ἰ-
ψαυίας ἕμων Ν. V, 42. ἔψανσ' Ἀφροδι-
τας Ο. VI, 35.
ψάφος. λίθινα ψάφος Ο. VII, 87. ψάφον ἐλα-
σομένην Ο. XI, 9. διδοῖ ψάφον περ' αὐτῆς
P. IV, 265. ποτιῶν ψάφον ἀριθμὸν Ο.
XIII, 44. ψάφοις κρυφίαισι Ν. VIII, 26.
ψευδής. νέομεν ψευδῆ πρὸς ἀπῆν F. 239, 3.
ψεύδης. μάρτυς Ν. VII, 49.
ψεύδος. οὐ ψεύδει τίγξω λόγον Ο. IV, 19. ψεύ-
δει θιγχεῖν P. IX, 43. ψεύδει βάλων Ν. I,
18. αἰόλω ψεύδει Ν. VIII, 25. τραχεῖ ποτὶ
ψεύδει F. 221. ψεύδος γλυκὺ μῦθων P.
II, 37. ψευδῶν ἀγνωστον Ο. VI, 67. ψευ-
δῶν ἐνιπᾶν Ο. XI, 5. ψευδῶν ἀπτεται P.
III, 29. μῦθοι δεδαυδαμένοι ψεύδει ποιη-
λοῖς Ο. I, 29. ψεύδεισιν ἐχθίστοις καταμιά-
ταις P. IV, 99. ψεύδεισι σημῶν τι ἐπισσι Ν.
VII, 22. μεταμῶν ψεύδη Ο. XII, 6.
ψεύδομαι. οὐ ψεύδομαι ἀμφὶ Κορίνθω Ο. XIII, 50.
ψεύστας. ψεύσταν ποιητὸν ἀντιπαξε λόγον Ν. V, 29.
ψεφρός ἀνήρ Ν. III, 39.
ψεφρὸς ἀνήρ Ν. III, 75.
ψεύθρων βροτῶν P. II, 75.
ψογερόν Ἀρχιλοχον P. II, 55.
ψόγιον ὄραον Ν. VII, 69.
ψόγος. ἀπέχων ψόγον Ν. VII, 61.
ψολοῖς. ψολόεντα κεραυνόν Ν. X, 71.
ψυχή. τλάμωνι ψυχῇ P. I, 48. Ἀγαμῆνορι P.
XI, 31. τλίσσομαι ψυχῇ P. III, 41. χερσὶ
καὶ ψυχῇ Ν. IX, 39. ψυχᾶν ἀπ' ἀδίκων ἔ-
χειν Ο. II, 77. ἀπὸ ψυχᾶν λιπῶν P. III, 101.
ἄν περὶ ψυχᾶν γάθισεν P. IV, 122. ἐάν
ψυχᾶν κομῆσαι P. IV, 159. τῶν κομῆσαι Ν.
VIII, 44. Ἰδῆα τελίαν ψυχᾶν I. I, 68. ψυ-
χᾶν ἀκαμπτος I. III, 71. γυναικίω θράσει
ψυχᾶν φορεῖται F. 88, 3. antistr. φλια ψυχᾶ
P. III, 61. ψυχᾶ ἀσεβῶν ἐπουράνιοι F.
97, 1. εὐσεβῶν ἐπουράνιοι F. 97, 4. Φερ-
σεφῶνα ψυχᾶς ἀντιδοῖ πάλιν F. 98, 2. ψυ-
χᾶς βάλων Ο. VIII, 39. ἀπέκτανσεν ψυχᾶς
Ν. I, 47. ψυχᾶς κτεάνων κρέσσονας ἔχοντις
Ν. IX, 32.
ψυχρός. βορέα ψυχροῦ Ο. III, 34. αἰθέρος ψυ-
χρός Ο. XIII, 85. κεχάλευται καρδίαν ψυ-
χρῷ φλογί F. 88, 1. antistr. ψυχρᾶν αἰθῶν
Ο. IX, 104.

Ω.

Ω. ὦ πολλωνιάς I. I, 6. ὦ'νασσα I. IV, 6. ὦ
φίλος P. I, 92. ὦ Ζεῦ et talia passim.
* Ὦαρος Ο. V, 11.
* Ὦαριωνεία φύσις I. III, 67.
ὠγγύγιος. ὠγγύλοις δρεσιν Ν. VI, 46.
* Ὦγγύγιος ὁ εὐρεν F. 23.
ὠδῆ P. IV, 229. VIII, 45. IV, 102.
ὠδῶν. ὑπ' ὠδῶνος ἑρατᾶς Ο. VI, 42. ὠδῶνα περ-

- θεῖαν κρύψε O. VI, 31. ἄδινα φεύγων N. I, 36. τέκεν ἐν μόναις ἀδίσιν P. IX, 38. ἄδινσαι θοαῖς F. 58, 4. antistr.
- ὠκεανίδες αἶραι O. II, 78.
- ὠκεανός. * Ὀκεανοῦ θυγάτηρ O. V, 2. ἐξ Ὀκεανοῦ γένος P. IX, 14. Ὀκεανοῦ παρὰ παγῶν F. 6. Ὀκεανοῦ τὰ πέταλα F. 220. ἐξ ὠκεανοῦ P. IV, 26. ἐν ὠκεανοῦ πελάγεσσι P. IV, 251.
- ὠκυδωάτοις ἀμίλλαισι I. IV, 7.
- ὠκυπόρος. ὠκυπόρον ναῶν P. I, 74. ὠκυπόρους ὀπας κυμάτων P. IV, 194.
- ὠκύς. αἰετός ὠκύς N. III, 77. ὠκεία πράξις P. IX, 69. ὠκίαν πτέρυγα P. I, 6. ὠκείας γνάθους N. I, 42. ὠκεία βίβη O. II, 91. ὠκύτεραι φρένες P. IV, 139. ὠκύτερον γέμον P. IX, 118.
- ὠκίως P. III, 58. N. X, 64.
- ὠκύτας. ὠκύτασι P. XI, 50.
- ὠληροθίων (δ' Ἀληροθίου) O. XI, 73.
- ὠμος. ὠμον φαίδιμον O. I, 27.
- ὠν O. I, 86. III, 40. VI, 19. 52. P. III, 47. 82. IV, 78. 297. IX, 107. N. VI, 10. XI, 39. I. II, 12. III, 25. F. 171, 2. οὐτε — οὐτ' ὦν F. 241.
- ὠόν. οἷον Ἀλέρας ὠόν, coniect. F. 138.
- ὠρα. ὠρα συνάπτει P. IV, 247. πρὶν ὠρας P. IV, 43. μαλθακῶς ὠρας F. 87, 6. ὠρας ἐραταιῶς F. 88, 4. antistr. ἐν ὠρῃ O. VI, 25. ὠρα κεκραμένον O. XI, 109. κάρυκας ὠρῶν I. II, 23.
- * Ὄρα. Ὄρα πρόγνια N. VIII, 1. Ὄραι Λιός O. IV, 1. Ὄραι πολυάνθεμοι O. XIII, 17. Ὄραι ἐπιεχόμεναι N. IV, 34. Ὄρῶν θαλίμον F. 45, 13. Ὄραισιν εὐθρόνοις P. IX, 62. χρυσάμπτυκας Ὄρας F. 6.
- ὠραῖος ἰών O. IX, 101.
- ὠραῖαι τελεταῖς Παλλάδος P. IX, 101.
- * Ὄριον N. II, 12. F. 52. 53. cf. Ὄραριωνεῖα.
- ὠρόνομαι. ὀρθιον ὠροσσι θαρσείων O. IX, 117.
- ὠς O. I, 86. II, 96. VI, 52. XIII, 72. 73. P. II, 30. III, 43. IV, 120. N. X, 79. I. III, 42. VII, 45. ὠς ἄρα O. VIII, 43. P. IV, 456. 232. IX, 68. N. X, 89. ὠς ἄρα O. VIII, 46. I. V, 52. κηρός ὠς F. 38, 4. antistr.
- ὠς. ὠς δ' ἄφαντος ἐπέλες O. I, 46. ὠς ἂν κτίσαιεν O. VII, 42. ὠς πράσσοιτο O. XI, 29. ὠς μὲν σαφές οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν O. XIII, 43. ὠς κτίσαιεν P. IV, 7. ὠς τ' ἐγνατέβα N. I, 37. ὠς τε ἤθελς N. V, 26. ὠς τὸ μὲν οὐδὲν N. VI, 3. ὠς μὴ προσάψω N. VIII, 36. ὠς τε — ὠς τε O. XIII, 72. 73. ὠς ἄρα N. I, 35. ὠς ἄρα N. V, 30. ὠς τάχιστα O. XIII, 76. ὠς τάχος P. IV, 164. ὠς πόραιστα N. IX, 29. μαιῶν ἢ ὠς ἰδόμεν O. XIII, 109. ὠς ὅτε O. VI, 2. N. VIII, 40. P. XI, 40. N. IX, 16. I. V, 1. ὠς εἴ τις O. VII, 1. ὠς Ἀχιλλεῖ Πάτροκλος O. XI, 19. ὠς θεόν O. XIII, 50. ὠς ἐκάστα P. IX, 102.
- ὠσεῖτε P. I, 44. IV, 112.
- ὠσπερ O. VII, 79. P. I, 91. I. V, 45.
- ὠστε δεῖξαι O. IX, 80. ἐργύζεσθαι N. V, 1. πράξειν N. V, 35. αἰεδειν N. V, 50. ὠστε tanquam P. P. IV, 64.
- ὠτε O. XI, 90. P. X, 54. N. VI, 29. VII, 62. 71. ὠθ' N. VII, 93.
- * Ὄτος P. IV, 39.

III.

INDEX RERUM PRAECIPUARUM IN PRAEFATIONIBUS,
APPENDICIBUS, LIBRIS DE METRIS, NOTIS CRITICIS,
TUM IN PINDARUM TUM IN SCHOLIA, ITEM IN COM-
MENTARIO PERPETUO ET FRAGMENTORUM
COLLECTIONE EXPOSITARUM.

Praef. T. I. significat praefationem Tomi prioris; *metr.* commentarios de metris Pindari; *nott.* notas criticas in Pindarum; *App. T. I.* appendicem Tomi prioris; *Praef. T. II.* praefationem Tomi secundi, Scholiis praefixam; *schol.* notas in Scholia; *Pr.* prooemium Explicationibus praemissum; *expl.* Explicationes; *F.* Fragmenta; *App. T. II.* appendicem Tomi secundi, ante Indices insertam.

A.

- A* pro η a Pindaro usurpatum metr. 291. α ab Aeolensibus in ϵ mutatum expl. 147. α Dorienses pro ω substituunt nott. 497. Acastus Peleo inimicus expl. 370. Acatalectus numerus quid metr. 67. acatalecti numeri 69. Accentus duplex in verbis derivatis et compositis metr. 54. 56. cum mensura arcte cohaeret metr. 56. 57. in quibusdam adiectivis et substantivis activae significationis sedem in ultima habet nott. 516. accentus natura et vis metr. 51. variae species metr. 58. accentuum ratio apud Graecos metr. 54. 55. apud Aeolenses metr. 55. apud Romanos metr. 55. 56. *ἀκκίσοθας* quid F. 665. Achaeorum migrationes expl. 479. Achaeus historicus dubius schol. 166. Achaicarum urbium situs expl. 470. Achilles in beatorum insulis esse fingitur expl. 132. apud Chironem educatus expl. 374. Achillis arma aurea expl. 447. cum Telepcho pugna expl. 578. 547. in funere threnus Musarum expl. 548. Achilli Leuce insula sacra expl. 385. Acidalia etiam Cidalia dicta F. 634. Acragas fluvius expl. 123. Activum pro Medio expl. 105. 386. 474. Accusativus in $\omicron\varsigma$ pro $\omicron\upsilon\varsigma$ metr. 294. nott. 348. 518. Accusativus absolutus per $\alpha\iota\varsigma$ explicatus expl. 203. *ἀδείν* pro *ἀδείν* nott. 454. Adonius versus metr. 126. Adrastus eloquentia insignis expl. 155. eius genus expl. 455. *ἄδρως* et *ἄδρων* explicatum F. 632. Adverbia cum articulo composita coniunctim scribenda Praef. T. I. XXXV. nott. 360. $\alpha\epsilon$, quod vulgo contrahitur, divisim scribitur apud Pindarum nott. 360. 388. 424. *ἀἶ* pro *ἀἶ* nott. 498. Aeaceum expl. 402. Aeacus iustitia insignis, deorum arbiter expl. 544. eius filii expl. 393. Aeantea expl. 195. *ἀἶκων* non *ἄκων* Praef. T. I. XXXV. nott. 388. 411. Aegialeus Adrasti f. expl. 314. Aegidae gens sunt, non tribus expl. 234. 387. *Ἐγδαγενεῖς* et daphnephori expl. 338. Amyclas capiunt expl. 535. Aegidarum cum Sparta et Cyrenis coniunctio expl. 289. sacra Carneae nott. 477—480. cum Thebis et Heraclidis coniunctio expl. 325. Aegimius expl. 234. 235.

- Aegina a Iove rapta expl. 441. Aeginae cum Thebis cognatio et foedus expl. 382.
- Aeginetae athleticis tantum ludis operam dabant F. 559. Aeginetarum iustitia, expl. 180. 310. Doriae tribus expl. 363.
- Aeginetici ludi expl. 176.
- ἀίλιος, non αἰλιος Praef. T. I, XXXV. nott. 343—344. 388.
- Aenesidami res expl. 117.
- Aenigmatum apud veteres ratio expl. 279.
- Aeolensium litterae ὦ usus nott. 442—443. 450. 452.
- Aeoliae strophae metr. 273.
- Aeolica dialectus metr. 293. nott. 474.
- Aeolii rhythmii indoles metr. 284 sqq.
- Aeolius cantus Doriae citharae iunctus metr. 256. 276. tomus s. modus metr. 216. 223. 224. eius intervalla metr. 233. eius indoles moralis metr. 241.
- Aegyptus expl. 169.
- Aeschinearum epistolarum auctor falsa de Pindaro refert expl. 166.
- Aesculapius mortuum in vitam reducens Expl. 260. Epidauri cultus expl. 379.
- Aethlii fabula expl. 138.
- ἄεθλος, non ἀθλος nott. 344. 388.
- Aetnae reges expl. 234.
- Aetnae eruptiones expl. 224.
- Aetnaeus Iuppiter expl. 145.
- ἀγαιμία Ἰδα explanatum expl. 474.
- Agamemno antiquissimis temporibus deus expl. 463. eius caedes diversis locis facta narratur nott. 506. expl. 342.
- ἀγγι explanatum expl. 403.
- ἀγγή explicatum nott. 451.
- ἀγαγή quid metr. 46.
- ἀγών et κρίσις quomodo differant nott. 460.
- ἀγών conventus expl. 335.
- Agreus Apollo expl. 324.
- Agrigentum a quo et quando conditum expl. 115. Proserpinae sacrum expl. 123. 343.
- Agrigenti qui Dii culti expl. 123. urbis pulchritudo et elegantia expl. 343.
- αι Pindarus praefert formae ἦ in verbo ἦσχυς nott. 409. 462.
- αι quomodo contrahendum nott. 395.
- Aiacis mors varie narratur facta expl. 422. 505. nomen unde deductum expl. 441. 527. mater quod nomen habuerit expl. 526.
- Αἴγινα, non Αἰγινα nott. 389. expl. 176.
- αἰμακουργία quid expl. 112.
- αἰτιόμας passivo sensu expl. 541.
- αἶτος vocabulum non Graecum nott. 363.
- ἄλκιμος Pindaro non usurpatum nott. 356. expl. 128—129.
- αἰκα strophae metr. 73. 191.
- ἄλκιος rarior forma pro ἀλκίος nott. 379.
- διαιδία Graecus expl. 302.
- Alcmaeonidae e pugna Marathonica invidia laborantes expl. 307. eorum gens expl. 300 sq. eorum victoriae expl. 304.
- Alcmenae fabula expl. 464. 535.
- Alcyon F. 573.
- Alcyonei caedes expl. 382. 525.
- Aleaea Minervae sacra expl. 175.
- Aletes Corinthius expl. 243.
- Alenadae cur Xerxi addicti expl. 331. 332. Heraclidae sunt expl. 332. et Scopadae genere coniuncti expl. 332. 33. Fr. 638.
- ἀλεξιμβροτος quid expl. 292.
- Alexis Hercules vocatus a Cois expl. 525.
- ἀλερκής χάρα quid expl. 184. ἀλερκέες ἄρθροι expl. 229.
- ἄλληλαγτος et ἄλληλακτος explicata nott. 461.
- Alpheoa Diana expl. 244. 351.
- Alpheus cur Iovi imprimis dilectus expl. 124.
- Alphei cum Arethusa in Ortygia mixti fabula expl. 350. Alpheo sacra facta expl. 201.
- ἄλλος quid nott. 364.
- Althaemenes Argivus coloniam in Rhodum dixit expl. 165.
- ἀμᾶ haud sollicitandum nott. 364.
- ἀμαυρόν et μαυρόν expl. 507. nott. 510.
- Amazones ab Hercule bello petitae expl. 370.
- Ambiguitas constructionis Pindaro non semper evitata nott. 448.
- Amenas, Amenaus, Amenanus, fluvius expl. 236.
- Ammon a Pindaro cultus F. 564.
- Ammonius Alexandrinus, Grammaticus, Praef. T. II, XIV.
- ἀμπαλος v. ἀνάπαλος.
- ἀμπαρόν explanatum expl. 323.
- ἀμφί pro περί expl. 463.
- Amphiaraium oraculum Thebis expl. 314.
- Ἀμφιαράϊον expl. 456.
- Amphiarus ab Epigonis consultus expl. 312. 313. a Thebanis cultus expl. 537.
- Ἀμφίβαιος Neptunus Cyrenis cultus expl. 268.
- ἀμφιβάλλεσθαι c. dativo et accus. constructum expl. 104.
- Amphibrachys dactylis praemissus metr. 168.
- Amphictionum mythica origo, et ἀμφικτιόνες nott. 535. 36.
- ἀμφιδεύματα vocabulum non Graecum nott. 346.
- Amphitrite χρυσηλάκατος expl. 164.
- Amphitryonis aedes ante portas Electras expl. 360. sepulcrum expl. 352. eius et Alcmenae fabula expl. 464.
- ἀμπτως explanatum expl. 190.
- Amyclae expl. 235. ab Aegidis captae expl. 535.
- ἀμύγεσθαι passive dictum expl. 342.
- ἀν pro ἀνά nott. 357.
- ἀν c. futuro nott. 541. expl. 113. cum acri-

- sti indicativo nott. 410. ad optativum supplendum nott. 465. expl. 141. F. 583.
- Anacreon quo instrumento musico usus metr. 262.
- Anacrusis quid metr. 15. in medio versu nulla metr. 162. Choriambo praemissa metr. 154. iamborum anceps esse potest, anapaestorum non item metr. 63. 120. anacr. iambica dactylis praemissa metr. 128. 29. cretico praemissa metr. 145. basi praemissa metr. 146.
- ἀνάγκη* i. q. amor nott. 546.
- Anagogia quid expl. 399.
- Anapaesti irrationales sive cyclii metr. 43—45. catalecti in disyllabum non inveniuntur metr. 71. logaedicis metr. 139. anapaesti in iambico numero metr. 120. anapaestis subiuncti dactyli metr. 164. 65. anapaestici numeri indoles metr. 130. 31.
- ἀνάπυλος* vocabulum non Graecum nott. 387.
- ἀναθίσθαι* explanatum nott. 387.
- ἄναξ* feminino genere positum nott. 509.
- Anaxilae res expl. 240. 241.
- ἀνδροδάμης* nott. 549.
- ἀνεώς* explanatum nott. 354—355.
- ἀνευθε* pro *ἀνευ* nott. 403.
- Animarum migratio unde Pindaro cognita expl. 130.
- Antaei cum Hercule pugna expl. 508.
- Antenoridae cum Menelao et Helena in Cyrenicam venire expl. 290.
- Antilochus a Memnone interfectus expl. 299.
- Antiochus Herculis filius, et Antiochi gens Thessalica expl. 332.
- Antiphonia quid metr. 253.
- Antispastus quid metr. 80. 81. numerum non permutat metr. 91. eius usus apud Pindarum metr. 147. 148. antispasticum metrum continuum Pindaro improbatum metr. 330.
- ἀντίτομον* explanatum nott. 468.
- αο* quomodo a Pindaro contrahatur nott. 510.
- Aoristus pro praesente positus nott. 358. post verbum *μίλλειν* nott. 393. aoristi varius usus expl. 184.
- ἄσπας* *sumptum* significat expl. 204. 446.
- ἀπειραντος* et *ἀπείραντος* nott. 378. 407.
- ἀπύρνης* ludi schol. 118.
- Aphaea Diana F. 588.
- Apharetidarum cum Dioscuris pugnae expl. 472.
- ἀφίσταμαι* explanatum expl. 108.
- Ἀφροδίτης κῆπος* Cyrenis expl. 283.
- ἀφθόνητος* expl. 196.
- ἀπό* pleonastice vocibus additum, quibus syllaba *θευ* iam affixa est expl. 379. cum verbis coniunctum longinquitatem significat expl. 385.
- ἀποινώ* verbum analogiae contrarium nott. 527.
- Apollo medicus Cyrenis cultus expl. 288. Ismenius expl. 337. Thearius expl. 376. Delphinus expl. 401. *Δαφνηφόριος* F. 590. Ternerius F. 595. Tilphosius F. 663. Nomius expl. 324. Apollo, Diana et Latona coniuncti expl. 452. Apollo Delo Athenas devertens F. 629. Apollinis templum Carthae expl. 483.
- Apollodorus Grammaticus Praef. T. II, XXII.
- Apollonius *ὁ εἰδογράφος* Praef. T. II, XIV. XXXI.
- ἀπονέμειν* i. q. *ἀναγιγνώσκειν* expl. 499.
- Apostrophi ratio Praef. T. I, XXXVI. in fine versus et strophae admissus metr. 100. 318. ante vocem digamma habentem admissus metr. 309.
- ἄπρακτον* et *ἀπρηκτον* quid nott. 575.
- ἀπτεσθαι* cum dativo constructum expl. 335. 111.
- ἄπυρα ἱερά* Minervae Lindiae expl. 171.
- Aqua cur optima expl. 102. 103. aquae hauriendae negotium principum filiabus datum expl. 157.
- Aquila Iovis sceptro insidens expl. 227. aquila duplex deorum templis imposita expl. 213. aquilarum Delphis concursus F. 570.
- Ara Iovis Olympiae expl. 112. 159.
- ἄραρον* i. q. *ἤρηται* expl. 375.
- Arcadiae ludi expl. 175.
- Arcesilai, Cyrenarum reges expl. 265. 266.
- ἀρχή* quam formam et significationem in compositis verbis habeat expl. 273.
- ἄρχειν* cum accusativo constructum expl. 365.
- Archilochus asynartetorum inventor metr. 86.
- Archilochi epodorum usus metr. 89. 313. eius Callinicus hymnus expl. 187.
- ἄρδειν* explanatum expl. 151.
- Arene, Messeniae urbs expl. 472.
- Argis triplex imperium expl. 455. 464. Argorum antiquae fabulae expl. 463.
- Argivus clypeus expl. 175.
- Argonautae apud Lemnias expl. 145. Argonautarum expeditio a Pindaro aliter ac vulgo narrata expl. 268.
- ἀργυροίδες*, phialae argenteae expl. 193.
- Aristaeus expl. 323. 324.
- Aristarchus Grammaticus Praef. T. II, XIII. XXXI.
- Aristippus Larissaeus Alsuades expl. 333.
- Aristodemus Grammaticus Praef. T. II, XIV.
- Aristonicus Grammaticus Praef. T. II, XVI.
- Aristophanes Byzantius Praef. T. II, X.
- ἀρίηλος* quid expl. 128.
- ἄρα*, *ἄραρον* explanatum expl. 400.
- ἀρωγός* cum dativo constructum expl. 126.
- Arpina expl. 220.
- Arsis anceps esse nequit metr. 63. in syllaba longa hiatus vincit nott. 383. 439. expl.

409. arseos antiqua significatio metr. 13. arseos theseosque aequilibratas necessaria metr. 29. arseos in thesin transitus in componendis rhythmis a Pindaro spernitur metr. 169. non item arseos in arsin metr. 169 sqq. arsi et thesi binæ quæque mprae continentur metr. 30. arses quomodo designandae in versu brevibus syllabis abundante metr. 300 sq. arsiun duarum concursus in rhythmis componendis metr. 30.

Artemon Pergamenus Praef. T. II, XIII.

Articuli usus quidam F. 658. quando nomini postponatur nott. 409.

ἀρτιπῆς quid expl. 159.

ἀς i. q. *ἄς* expl. 202.

Asclepiades Grammaticus Praef. T. II, XV.

Ἀσκληπίος, vocis accentus nott. 455.

Asinorum hecatomba Apollinæ oblata expl. 335.

Asopus Aeginæ rivulus expl. 364. 382.

ἀστὴς ἔξ *Ἄργους* quid expl. 175.

Asteria in coturnicem mutata expl. 350.

ἄστρον pro *ἀστῆρ* expl. 403.

Astydamia expl. 170.

Asynartetus hiatus fit metr. 103. eius notio et exempla metr. 85 sqq. Asynarteti apud Pindarum nulli metr. 90. 303. 319 sq.

Asyndeta apud Pindarum nott. 379. 388—389. 425. 445. 497. expl. 126. 138. 284.

Atabyrius mons expl. 177. nott. 390.

ἀτῆ vim comparandi habet expl. 527.

Ἀθῆναι cur *ἑπάραι* expl. 381.

Athenarum umbilicus qui F. 577.

Athenienses calices F. 615. expl. 468. Atheniensium artificum gentes expl. 172.

ἀτρέκεια quid expl. 199.

ἀνῶτα cum digamma Aeolico nott. 442.

ἀνδᾶσθαι nott. 360. expl. 134.

αὐ δὲ non dicitur sed *δὲ αὐ* nott. 451.

Augmentum ubi servetur et omittatur Praef. T. I, XXXVI. nott. 355. 392.

αὐλειός *Θύρα* quid expl. 354.

Aurea Iovis pluvia in Rhodum demissa expl. 171. aureus olivæ ramus expl. 197. aurei equi expl. 111.

Auri praestantia expl. 102.

ἄνικς Pindarus scripsit, non *ἀνθῆς* nott. 349.

ἰπτοῦ μέγεθ exemplis illustratum nott. 484.

ἄχῃ non *αὐχῇ* nott. 558.

B.

acchiadae de Heraclidarum stirpe sunt expl. 153.

acchica Pindari a Dithyrambis dissociata F. 556.

acchii metr. 35. in creticorum modum metris metr. 146. aliis metris praemissis metr. 167. 168.

Bacchus *Ἐνδρότης* F. 631. Bacchi et Cereris cultus coniunctus expl. 535.

βαλῆναι τὶ pro *ἐπιβαλῆναι* expl. 134.

βάλλειν cum dativo absolute positum expl. 353.

Basilis Lebedaeae expl. 176. Euboica expl. 221.

Basis duplex metr. 112. 113. basis trochaeis praemissa metr. 118. anacrusi iambica aucta metr. 146. choriambis praemissa metr. 154. in mediis rhythmis caesuram amat metr. 179. 180. est eparchorum genus metr. 184. 188. 189. baseos notio, et usus apud Pindarum metr. 65. 66. baseos forma dactylis praemissa metr. 132. basi iambus praefixus metr. 147.

βάσις ingressus saltantium expl. 226.

Battidarum gens expl. 265. 266.

Battus regionem feris liberat expl. 284. Apollineis pompis viam stratam fecit expl. 291.

Batti sepulcrum Cyrenis expl. 283.

Beatorum insulae expl. 130. 131. beatorum vita apud inferos a Pindaro descripta F. 620.

βίλος, dolor expl. 359.

βίβασος saltationis genus expl. 222.

βλέφαρον v. *γλέφαρον*.

βληχρός explicatum F. 621.

βουλάτης dithyrambus expl. 213.

βουθός explanatum nott. 539. expl. 425.

Βοιωτία ὅς expl. 162. F. 584.

Boeotorum ludi expl. 176. *δαφνηφορία* F. 590.

Boreadae alis instructi expl. 275.

βοῦς Enarea dicta expl. 274—275.

Brachycatalecti numeri nulli metr. 67. 68.

βρόχειν, obtegere expl. 158.

βροτός in compositis *μ* ante *β* adsciscit nott. 386.

C. K. X.

Cabiraea Ceres expl. 534.

Cadmi et Harmoniae nuptiae F. 563.

Caeneus Lapitha F. 638.

Caesura syllabas breves producit metr. 98. iambici numeri apud Pindarum metr. 121. 122. in compositis rhythmis metr. 177. in commissura compositi vocabuli fieri potest metr. 98. caesurae causae metr. 93—96. notio et variae species metr. 96. 97. caesuram Cretici non habent metr. 143. 146. neque Choriambi et Ionici metr. 153.

καί hyperbaton facit nott. 385. expl. 422.

καί passim crasin facit apud Pindarum nott. 365.

καίρός explanatum expl. 352.

κακῆνθς apud Pindarum non admittendum nott. 366.

Callias Eleus Iamides expl. 153.

Callimachus de Pindaro dixit in Tabulis Praef. T. II, X.

- καλλίνικος* Hercules, et hymnus Archilochi expl. 187. cf. expl. 367.
- Callistratus Pindari commentator Praef. T. II, XIII. cf. F. 686. Callistrati Scolion metr. 190. 191.
- Καμάρινα* non *Καμαρίνα* nott. 373. Camarinae tempora schol. 121.
- κάππος Χαρίτων* quid expl. 188.
- Καφισίς* i. q. Copais expl. 346.
- Carmina breviora a Pindaro festinata nott. 406. expl. 209. 305. Carmina interdum non in victoris patria sed in alia civitate cantata expl. 326. Carmina epinicia cum potu comparata expl. 378.
- Carnea sacra nott. 477 — 480. expl. 289.
- Carneades, nomen Cyrenaicum expl. 324.
- Carrhotus Arceilai auriga expl. 282.
- Carthaeae in Ceo Apollinis templum expl. 483.
- Κασσάνδρα*, nominis scriptura et etymologia nott. 505.
- Castoreus nomus metr. 276. expl. 249.
- καθαριεῖν ἀγῶνα* vel *εὖχος* explanatum expl. 202.
- καταγωγή* quae expl. 399.
- καταπέπτω* explanatum expl. 109.
- καθαρά ὁδός* quid expl. 156.
- κα* cum futuro expl. 113.
- κείνος* Pindari est pro *κεῖνος* Praef. T. I, XXXVI. nott. 366.
- κεχλαδώς* explanatum expl. 187.
- κεχωρισμένα Παιφθένια* quae Praef. T. II, XII. F. 589.
- Cecryphalensi pugna Athenienses ab Aeginetis victi expl. 303.
- Ceis Pindarus odam scripsit expl. 483. 484. F. 586.
- Κηληδόνες* quae F. 569.
- Centauri unde dicti schol. 319. expl. 246.
- Cephisii calami expl. 345. 346.
- Cercaphi filii expl. 173. 174.
- Ceres *φοινικόπερα* cur dicta expl. 162. 163. Cibiraea Thebis culta expl. 534. Cereris ludi expl. 195.
- Certamina curulia et equestria vel mularia regibus frequentata F. 558. Certaminum in quinquertio ordo nott. 542. expl. 434. Certaminum praemia expl. 486.
- χαῖρος* explanatum expl. 248. 249.
- χάλκεος ἀγών* quid expl. 174.
- Chamaeleon Pindari commentator Praef. T. II, IX.
- χάρις* explanatum expl. 246.
- χεράς* explanatum nott. 483.
- Chironis praecepta (*Χείρωνος ἐντολαί*) F. 647.
- χλαῖναι Πιλληρικαί* expl. 194.
- χορεία* quid metr. 257.
- Chorei irrationales metr. 41 — 43. quomodo aequiparentur trochaeo rationali metr. 106. 107. Praef. T. II, XXXXVI sqq.
- Choriambi catalectici in trisyllabum nulli metr. 71. 153. 154. Choriambi usus apud Pindarum metr. 163. 154. Choriambus duplicem numeri formam habet metr. 91. 92.
- χρόος* verecunde de venere expl. 108.
- χρηστήριον* non significat victimam expl. 159.
- χρῆμπεω* explanatum expl. 345.
- Chromaticum genus metr. 207.
- Chromius Syracusis in Ortygia habitans expl. 351. eius res expl. 348.
- χρόνος* quid metr. 19.
- χρυσάορος Ἄρτεμις* expl. 293.
- Χρῖση*, Thiae nomen expl. 512.
- χρησιλάματος* Amphitrite qua ratione dicta expl. 164.
- χρυσίδες*, phialae aureae expl. 193.
- Chrysippus Pindari commentator Praef. T. II, XII.
- χρυσός* penultimam habet ancipitem metr. 289.
- Cidalia pro Acidalia F. 634.
- Cineas schol. 414. Praef. T. II, XXII. expl. 334.
- Cinyras expl. 244. 446.
- Circumflexus cur non ponatur in penultima, ultimâ longâ metr. 53.
- Cirrho expl. 286.
- κλαῖδες Πειθοῦς* quid expl. 323.
- Claudi versus metr. 151.
- Clausula quid metr. 135. 136. in numeris compositis metr. 182. 184 — 87. stropharum metr. 193 — 98.
- Cleonaei praesides Nemeorum ludorum expl. 381.
- Cleonymidarum gens expl. 499.
- κληρομαντεία* quid expl. 180.
- Clio unde dicta expl. 367.
- Clitomachus Midylidarum ex gente F. 652.
- Clypeus Argivus expl. 175.
- κνίξεν*, irritare, explanatum expl. 398. duplicem aoristi formam habet nott. 491. 503. expl. 336.
- κνώδαλος* adiectivum non reperitur nott. 502.
- Cos, Herculis ibi cultus expl. 525.
- Κοιρανίδης* Polyidus expl. 218.
- Coloniis religiones propagatae expl. 144. 172. nott. 368.
- Colus deabus attributa expl. 164.
- Comissionibus carmina inserviebant expl. 143.
- Comparativi in *στροπος* desinentes Pindaro usitati F. 566.
- Composita vocabula cum voce *δίσση* quem significatum habeant expl. 273.
- Coniunctivi forma cum vocali *o* pro *ae* nott. 361. 505. expl. 104. 122. 134. Coniunctivus et

E. H.

e et θ confusa F. 646.
 η ubi cum littera α permutetur a Pindaro metr. 291.
 η — ητοι pro ητοι — η expl. 404. F. 625.
 εκατόμπεδοι κίλευθοι explanatum expl. 524.
 εκβάλλειν ἔπος expl. 253.
 Ecclesiae toni s. modi metr. 242—44.
 ἐκπόρευι πόρευι κορώνη expl. 330.
 ἐκπόρευι 257—258.
 ἐκαχειρία quid expl. 495.
 Echemus Tegeates expl. 202.
 ἦχαι digamma habuit nott. 442.
 Echo inferis Diis iuncta expl. 222. 223.
 ἐχόν explanatum nott. 439.
 ἔθνα nuptialia dona expl. 188.
 εἰ cum coniunctivo F. 648. cum participio, pro solo participio aut εἰ cum optativo nott. 357. expl. 129. εἴ κεν cum optativo nott. 471. 544.
 εἴ, non ἦ est apud Pindarum in formis talibus, qualis *μανμείων* nott. 476.
 εἰ γάρ i. q. εἶθε expl. 232.
 εἴ γε expl. 129.
 εἰδέναι cum participio constructum expl. 155.
 εἶκω cum dativo, explanatum expl. 507.
 εἶς terminatio saepe abiit in εὖ nott. 551.
 εἰπὼν imperativus scribendum, non εἶπον nott. 381.
 εἰς et ἐς ubi Pindarus dicat nott. 463.
 εἰςπύρα quid expl. 476.
 ἔλαιον luctae vocabulum expl. 390. ἔλασθαι in re magica dictum expl. 383.
 εἰλαία χρυσία explanatum expl. 197.
 Elegiacum metrum quomodo ortum metr. 272. 273.
 Eleorum σπονδοφόροι expl. 494. religiones expl. 150.
 Eleusinia expl. 195.
 Eleutheria Iovi instituta post Plataensem pugnam expl. 208.
 ἐλινύω non ἐλινύω nott. 527. de futuri forma vide Ap. T. I, 582.
 Elisio apud veteres latius patebat Praef. T. I, XXXVI.
 ἑλπίδες, metus expl. 355. i. q. διάνοιαι nott. 441. expl. 498.
 Embateria Laconica metr. 130. 280.
 Erymenidarum gens expl. 116.
 ἔμπερα, ἔμπερα, ἔμπερα nott. 476. 477.
 ἔμπερα quid expl. 152. 159. 180.
 ἐν hyperbaton amat nott. 378. dativo instrumenti additum num abundet expl. 487.
 521. cum accusativo pro εἰς Aeolicum est metr. 294. nott. 378. 442. F. 605. praesentiam notat, ut ἐν ποτανοῖς ὠκίς expl.

378. valet *apud* expl. 107. non significat *per* expl. 366.
 Ἐργαῖνοι dii expl. 471.
 Enallage casus nott. 498. expl. 327. generis a metro profecta expl. 155. numeri nott. 560. expl. 488.
 Ἐναυλος κισθάρσις quid metr. 258.
 Encliticae interdum separantur a voce a qua pendunt metr. 312.
 Encomia Pindari primum Scolia comprehendebant F. 555. quae fuerint F. 604. 605.
 Enharmonium genus metr. 207.
 ἐνίοτε explanatum nott. 406.
 ἐνίπτειν explanatum expl. 276.
 Ἐνθρονισμοί Pindari F. 554—555.
 ἔντεα explanatum expl. 213.
 Ἐνυάλιος Corinthi cultus expl. 220.
 εὖς a Pindaro in scriptura non contrahitur in *χρύσεος, χάλκεος, ἀργύρεος*, per omnes casus nott. 370. 386.
 εὖς vel εὐς nott. 538. 539.
 ἐπαίνειν τινι, assentiri alicui F. 650.
 Eparcha versus metr. 181. 184—187. stropharum metr. 193. 194.
 ἐπεὶ ἀδίκηα iunctum expl. 358.
 ἔπειτεν pro ἔπειτα nott. 468.
 ἔπειθαί τινι explanatum expl. 124. cf. 216. 369.
 ἔπειθαί τινα expl. 469.
 ἐφάπτεσθαι cum genitivo et dativo constructum expl. 111.
 ἐφειδρος qui expl. 318.
 Ephialtes expl. 271.
 Ephyra in Thessalia expl. 334.
 Epidauri Aesculapius cultus expl. 379.
 Epigonis datum oraculum expl. 312 sq.
 Epigonium instrumentum musicum metr. 260. 261.
 Epinicionum loci in Fragmentis tractati F. 559. F. 614. 615. F. 648. F. 660. F. 675. F. 678. F. 686.
 Epitheta duo saepe coniuncta expl. 360.
 Epitritus numerus veteribus improbatus metr. 36. 282. 283. Pindaro non usurpatus Praef. T. II, XXXIV. expl. 441.
 Epodus (versus) quid metr. 84.
 Epodica carmina Archilochi metr. 86—90. 313.
 ἐποικία quid expl. 107.
 Equi aurei expl. 111. candidi diis proprii expl. 163. 273.
 Erasippus Locrus poeta expl. 197.
 Eratidarum gens expl. 165.
 ἐρείδειν, pulsare, trudere expl. 438.
 ἔρεισμα explanatum expl. 122.
 ἐρέπτω i. q. ἐρέφω expl. 273.
 ἐρέω praesens F. 648.
 ἔργα non sunt *ludi*, in quibus certatur expl. 175.

Erginus expl. 145—47.
 Eriboea Aiacis mater expl. 526.
 ἐρίβρομος explanatum expl. 297.
 Ἐριννῆς cur δέξια dicta expl. 126.
 Eriphyle Adrasti soror, Amphiarai uxor expl. 455.
 ἐρισθενῆς et εὐρισθενῆς nott. 487.
 ἤρωες mediam subinde corripit nott. 438.
 Erytus Argonauta expl. 275.
 ἦς sive ἧς nominativi plur. tertiae declinationis terminatio Pindaro non usurpata nott. 439.
 ἰσλός Pindaricum, non ἰσθλός nott. 351.
 ἰσπερα, neutr. plur. et ἰσπεραι, horae vespertinae expl. 547.
 ἔστιν ὅτε explicatum nott. 406.
 ἐθέλω Pindarus scribit, non θέλω Praef. T. I, XXXVI. nott. 439. expl. 475. de futuro ἐθέλω v. expl. 170. ἐθέλων i. q. ἐκών expl. 526.
 ἦτοι pro ἦ nott. 510. 511.
 ἐτοιμός non ἔτοιμος apud Pindarum nott. 359.
 Etyrna nomen proprium a veteribus capitata expl. 158. 367.
 Etymologia poetae pro lubitu utuntur expl. 362.
 Euadna Iami mater expl. 152.
 Euboici ludi expl. 221.
 Euchirus Corinthius expl. 214.
 Eucles Diagorae nepos expl. 166.
 εὐδαιετός explanatum expl. 113.
 Eugammon Cyrenaeanus expl. 294.
 Eugrammus Corinthius expl. 214.
 Euphemi posterī expl. 265.
 Εὐρυμέδων Neptunus expl. 182.
 Eurypyli græges a leone vastati in Thessalia et Libya traduntur expl. 322.
 Eurytus ab Hercule occisus expl. 200.
 Eustathius num Pindari commentator Praef. T. II, XXIX.
 εὐθύς apud Pindarum pro εὐθύ expl. 546.
 εὐθύτομος πεδιάς explanatum expl. 291. 292.
 εὐτραπέλος explanatum nott. 464.
 Εὐξείνως, Εὐξένως nott. 522. App. T. II, 688.
 ἔξορκος, ἔξορκον explanatum expl. 220.

F.

Feminina in $\bar{e}a$ a masculinis in $\bar{e}ns$ derivata nott. 459. 514. Feminina forma in \bar{a} adiectivorum compositorum, ut πολυξένα nott. 527.
 Fictilia Atheniensium vasa insignia expl. 468.
 Fidium variae species metr. 260.
 Figura Alcmantica nott. 467. Pindarica nott. 391. 406. 430. F. 681. 685.
 Finis versuum indicia metr. 308—335. In fine versuum saepe particulae collocantur expl. 153.

Foci quibus locis constituti expl. 104.
 Fortuna Servatrix expl. 209. Fortuna a Pindaro celebrata F. 565.
 Fulmen Iovis apud Locros Epizephynice et Opuntios cultum expl. 188. 203.
 Futuro Pindarus utitur in sententia generali nott. 511.

G.

Γάδειρα antepenultimam producit nott. 522.
 Γαῖόχοχος etiam Γεόχοχος nott. 424.
 Galeae ex manubiiis diis dedicatae expl. 225.
 Gallus gallinaceus Himeræ insigne, Minervæ sacer expl. 210.
 γαμβρός i. q. sponsus expl. 168. affinis expl. 398.
 Ganymedes num Pelope inferior aetate nott. 346. Laomedontis, etiam Ili filius expl. 108.
 γάπεδον et δάπεδον nott. 543.
 γάρ post vocativum illatum parenthesis constituit non clausam nott. 369. expl. 144. 375.
 γαγάκειν pro γαγάκειαι expl. 158.
 Gela a quo et quando condita expl. 115.
 γενέθλιος θεός qui expl. 180.
 Genitivus Doricus pluralis in $\bar{e}n$ nott. 376. Genitivo Dorico in \bar{o} Pindarus non utitur nott. 379. 385. 434. 516. 517.
 γενναῖος explanatum expl. 313.
 Genus grammaticum sensui interdum accommodatum, non grammaticae formae nott. 470. 529. expl. 400.
 Geryonis ossa Thebis servata expl. 485.
 Glaucus Lycius expl. 217.
 γνοῖναι apertum facere expl. 162.
 γραμμῆ in cursu, quid expl. 404.
 Gratiae Baccho conjunctae expl. 213. Orcho-
 meni cultae expl. 221. 222. Gratiarum ar-
 vum colere quid expl. 188. 297. Gratias
 victoriae referuntur expl. 128. 169. 412.
 Grammatici metrica tradentes metr. 3. Praef.
 T. II, XXXI—XXXVII.
 γυάλον explanatum expl. 471.
 γυῖον corpus expl. 185.
 γυμνὸν στάδιον nott. 508. expl. 342.

H.

Harmonia nostra veteribus non plane inco-
 gnita metr. 253. Harmonia stropharum et
 epodorum non semper eadem metr. 378.
 cur diserte a poeta nominetur expl. 328.
 Harmoniae et Cadmi nuptiae F. 563.
 Hebe Iunoni iuncta expl. 465. 466.
 Hector pro heroe cultus expl. 537. 538.
 Helena cum Antenorida in Cyrenaicam venit
 expl. 290. eadem quae Diana expl. 164.
 Heliadae expl. 173.

Heliodorus Grammaticus Praef. T. II, XXXII.
Helicon, in eo Musea acta F. 656.
Hellanicæ victores coronabant expl. 137.
Hellanicarum numerus schol. 95.
Hellenes antiquissimi fuere Myrmidones expl. 394.
Hellotia expl. 216.
Helorus fluvius pugnaque ad eum facta expl. 460.
Hendecachordum metr. 205.
Heraclea Thebaica expl. 175.
Heraea et Heraeorum clypeus expl. 175.
Hercules Telamonem ad societatem belli invitavit expl. 526. Hercules et Iphicles eodem tempore nati expl. 359. Hercules boves mactans et comedens F. 638—639. Nerei liberos interficit F. 644. quâ formâ fingatur expl. 508. quibus armis instructus expl. 525. a Cois cultus expl. 525. Herculis columnas attingere quid expl. 140. 335. 367. Herculis pugnae cum diis ad Pylum expl. 189. bellum contra Amazonas expl. 370. pugna cum Gigantibus expl. 361. coniunctio cum Aegina expl. 368. *τίμνος* Marathone expl. 193.
Hermæa expl. 194.
Hesychasticus numerus metr. 109. Hesychastica melopoeia metr. 251.
Hesiodi dictum a Pindaro consulto alio sensu acceptum expl. 528. Hesiodi epitaphium F. 554.
Hiatus quid metr. 101. Hiatus versus finiti indicium metr. 309—310. Hiatus in ordinum commensura asynarteti noscuntur metr. 86. Hiatus in diaeresi nott. 383. Hiatus excusationes metr. 102—103. nott. 383. App. T. I, 580.
Hieron emporium expl. 226.
Hieronis mores expl. 105. superbia expl. 109. bellum cum Therone expl. 118. victoria de Etruscis reportata expl. 225. morbus expl. 232. 254—256. Hieroni Hyporchema scriptum F. 587—598. Scolium F. 617—618.
Himera tyranno exsoluta expl. 208.
Himerenses thermae expl. 210.
Hipparis fluvius expl. 149.
Hippias Eleus Sophista Praef. T. II, XXI.
Hippodamiae fabula expl. 110. proci schol. 41.
Hippolyta expl. 370.
Hipponactus versus metr. 151.
Homero quam Pindarus patriam assignet F. 654.
Homophonia quid metr. 253.
Horae deae expl. 104. Corinthi cultae expl. 212. Horarum saltatione tempestatum cursum designatur expl. 145.
Hospitia gratuita ab Amphictyonibus decreta expl. 431—432.
VOL. II. P. II.

Humeri cur splendidi fingantur expl. 107.
Hyantes expl. 162.
Hyllus expl. 234.
Hymni quid F. 559—560. num Pindarus suos collegerit ipse Praef. T. II, X.
Hypatoïdes melopoeia metr. 251.
Hyperaeolii et Hyperastii modi species metr. 230.
Hyperbata apud Pindarum nott. 377. 385. 392. 442. 471.
Hyperbius Corinthius expl. 214.
Hyperborei ubi a Pindaro fingantur expl. 137. 335. F. 643.
Hypercatalecti numeri nulli metr. 68.
Hypodoria harmonia metr. 229.
Hypoastii et Hypoaeolii modi species metr. 230 sq.
Hyporchemata quae fuerint metr. 201—202. nott. 207. F. 596. Hyporchemata Pindari etiam dramata tragica continebant F. 556. Hyporchematum scriptores F. 596.
Hypsipylae et Iasonis filii expl. 265.

I.

Ialysus heros expl. 165. 174.
Iambica caesura apud Pindarum metr. 121—122. Iambicae dipodiae usus et formae metr. 122—123. Iambici numeri indoles metr. 120. Iambicus numerus quomodo metiendus et recitandus metr. 16—17. Iambicum genus numeri metr. 25—26.
Iambus basi praefixus metr. 147. dactylo praemissus metr. 140. cretico praemissus metr. 145. trochaeis praemissus metr. 119. dochmium praecedens metr. 12. irrationalis metr. 42.
Iamidarum gens expl. 152—153. Num Abis oraculum tenuerint F. 660.
Iasonis educatio expl. 270.
Iastius modus metr. 227. eius intervalla metr. 233. eius indoles moralis metr. 241.
***ἰγνέω* pro *ἰγνεύω* expl. 311.**
***ἰκω* Pindari est pro *ἦκω* Praef. T. I. XXXIV. nott. 369. verbi significatio nott. 370. aoristum non habet nott. 445.**
Ictus quid metr. 13.
Idaeum antrum apud Eleos schol. 125. expl. 150.
***ἰδεῖν* digamma habet nott. 435. cf. expl. 230.**
***ἰδιος* digamma habet expl. 217.**
***ἱερομήνια* et *τὰ ἱερομήνια* quid expl. 364.**
***ἱλάσσομαι* cum dativo, libationem offero expl. 168.**
***Ἰλεύς*, *Ἰλιάδης* pro *᾽Οἰλεύς*, *᾽Οἰλιάδης* nott. 404.**
Iithyia expl. 417.
***ἴν* pro *οἴ* nott. 461. 514—515.**

- Inaequalia membra lyricae poesi aptissima metr. 192 sq.
 Incubatio in Minervae ara expl. 218.
 Infinitivus in *μεν* desinens dubius in verbis puris nott. 568. Infinitivi rarior forma in *εν* pro *ειν* metr. 293. nott. 462. Infinitivi pendentes ab omisso *δος* nott. 428.
 Inscriptionum aliqua pars versu comprehensa expl. 226.
 Instrumenta musica veterum metr. 258—266. quando sonare inceperint expl. 454.
 Interpunctio versus finiti indicium metr. 311—312. Interpunctione strophae plerumque finiuntur metr. 339.
 Intervallum spissum s. *πικρόν* metr. 208. Intervalla sonorum metr. 204. singulorum modorum metr. 233.
 Invidia lapide aliquem petens expl. 184. invidia deorum in nimia felicitate metuenda expl. 186.
 Iolaia Thebana expl. 175.
 Iolaus Herculis comes expl. 370. 485. Iolai revisiscentis fabula expl. 325.
 Iolus a Peleo expugnata expl. 370. 546.
 Ionici duplicem numeri formam habent metr. 91—92. eorum indoles metr. 155—156.
 Ionici a minori repetiti *κατὰ σχέσιν* metr. 85. Ionici a maiori continui nulli apud Pindarum nott. 532.
 Ionius tonus s. modus metr. 216.
ισπλόκαμος quid expl. 156.
ἰός μελισσῶν explanatum expl. 158.
 Iota dativi singularis tertiae declinationis elisione abiicitur nott. 394. dativi pluralis tertiae declinationis non abiicitur post unum *Σ*, sed post geminatum nott. 426.
 Iota subscriptum omissum in dativis, qui in adverbia cesserunt nott. 364. 467.
 Iphicles et Hercules eodem tempore nati expl. 359.
 Irasa urbs expl. 508.
 Irrationales numeri metr. 39 sqq.
 Ischyis et Coronidis amores expl. 259.
 Ismenium Apollinis templum et oraculum expl. 337. Ismenius Apollo F. 595. 600.
 Isthmiae coronae mitris iunctae expl. 193.
 Isthmus quibus nominibus Pindaro appellatus expl. 363.
 Istri Callimachei Eliaca Praef. T. II, XXI. cf. Corrigenda post Indices.
 Istri fontes ubi expl. 137.
Ἰστριανός nott. 365. expl. 139.
 Ithyphallicus metr. 67. 285. 305. in asynartetis saepe finem constituit metr. 89. eius apud Pindarum usus metr. 117.
 Iuno Parthenia expl. 161—162. Argiva expl. 417.
 Iuppiter Agrigenti cultus expl. 123. cur *Ἰατῆρ βροντῆς* expl. 144. Aetnaeus expl. 145. Corinthi cultus expl. 211. Cyrenis cultus expl. 328. Urius expl. 276. Hellenius expl. 385. 394. Iovis maiestas quibus declararetur expl. 365. Iovis et Neptuni lis de Thetide expl. 545. Iovis ara Olympiae expl. 112. 159. oraculum Olympiae expl. 152. 179. fulmen apud Locros Opuntios et Epizephyrios expl. 188. 203. Iovi liberatori Eleutheria instituta post Plataeensem pugnam expl. 205. Vide etiam *Ζεύς*.
 Ixionis rota expl. 244.
 Iynx expl. 277.
- L.
- Lampadum cursus expl. 216.
λαοσσός expl. 346.
λαδτρόφος et *λαοτρόφος* nott. 378.
 Larissa Aleuadarum sedes expl. 332.
 Lasus Hermionensis primus de musica scripsit metr. 2. Pindari praeceptor fuit Pr. 17. carmen *ἄσιγμον* fecit F. 582.
 Latona, Diana et Apollo saepe coniuncti expl. 458.
λύγρος nott. 442. 452. Praef. T. I, XXXVIII.
λείμμα quid metr. 74.
 Leptines Grammaticus Praef. T. II, XIII.
λευκαί φρένες explanatum expl. 273.
 Leuce Achilli sacra expl. 385.
λευκαίποιοι dii expl. 163. 327.
 Libya equestribus studiis insignis expl. 268. Libya Iovi sacra expl. 270.
 Libycae mulieres certamina spectabant expl. 328.
 Licymnius a Tlepolemo caesus expl. 170.
 Liquida antecedentem brevem mediae mensurae syllabam efficit metr. 283.
 Lipara insula flatum venti praenuncians expl. 420.
λίσσομαι futurum simplici *Σ* habet nott. 363.
 Locri republica et institutis clari expl. 183.
 Locri Opuntii cum Elide genere coniuncti expl. 191. Opuntii et Epizephyrii Iovis fulmen venerantur expl. 188. 203. Locrorum Opuntiorum origo nott. 399. Epizephyriorum hospitalitas et musicae studium expl. 197.
λοκιοῖτι quid metr. 212. 225. 241.
 Logaoedicus versus quid metr. 78. Logaoedica dactylorum terminatio metr. 71—73. 83. Logaoedici numeri indoles metr. 133 sqq. Logaoedici choriambi metr. 154.
λόγιοι explanatum expl. 413.
 Longa syllaba quomodo corripi possit metr. 102.
 Ludi Argivi expl. 174—175. Arcadici expl. 175.

Mystica disciplina num Pindaro cognita Pr. 17. expl. 130. F. 624.

N.

N paragogicum in fine versus a Pindaro admissum Praef. T. I, XXXVII. eius in fine versus apud Homerum usus metr. 64. Prisco dativo singularis numeri fortasse additum metr. 101. a Pindaro tertiae personae pluralis praesentis indicativi, ubi in *οισι* exit, additur nott. 358. quando in mediis versibus admittatur nott. 395. eo Pindarus non utitur ante mutam cum liquida ad producendam syllabam nott. 409.

Νάπη Delphorum urbis pars expl. 286.

Natura arti praestat, sententia Pindaro trita expl. 133. 195.

ναυσκλήτος una voce scribendum nott. 527.

Navigatio, multis metaphoris inserviens expl. 402.

Naxia cos insignis expl. 529.

Negationum geminarum usus nott. 418 — 419. 458.

Nelei filii ab Hercule interfecti F. 644.

Nemeorum ludi quando insituti expl. 450. eorum praesides Cleonaei expl. 381.

νέμει i. q. ἀναγιγνώσκειν expl. 499.

Νεοπτόλεμος aut secundam corripit aut duas primas syllabas contrahit nott. 540. Neoptolemus Delphis sepultus expl. 425. eius mors quomodo a Pindaro tradita expl. 416. 420. 426 sq. eius reditus expl. 425 — 426.

νέος, iuvenilis expl. 126.

νεφέλα metaphorice saepe usurpatur expl. 460.

Neptunus Ἀμφίβαιος Cyrenis cultus expl. 268.

Πετραῖος in Thessalia cultus expl. 274. φυτάλιμος et γεωργός expl. 373.

Nereides cum Neptuno coniunctae expl. 523.

Netoides melopoeia metr. 251.

νίκημι a Pindaro usurpatum nott. 526.

νίκος falsa forma pro νείκος nott. 496.

Nilus extremus navigationis terminus expl. 497. eius fontes F. 627.

νιν ponitur post vocabulum in N desinens nott. 401. νιν et μιν ubi promiscue ponatur apud Pindarum Praef. T. I, XXXIV. nott. 402.

Niobae liberorum numerus F. 573.

νίσσομαι in futuro unum Σ habet nott. 363.

Nomina in familiis quomodo variata expl. 265.

Nominativus pluralis tertiae declinationis nominum in *εις* et Pindaro non terminatur in *ης* sive *ης* nott. 439.

Nomius Apello expl. 324.

νομίζειν, in honore habere expl. 513.

Nomorum musica ratio a indoles metr. 182 — 183. Νόμος πολυκέφαλος expl. 345. Νόμος Ιλυθικός et νόμος Ἀθηναίος expl. 345.

νόστος via expl. 368.

νομυπία epiniciis celebrandis consecrata expl. 383.

Nudi prodibant certaturi Pindari aetate expl. 341.

Numerus irrationalis metr. 35 seq. eius causae metr. 45. Numerus sermonis metr. 51. primarius in compositis metr. 181 sq. versus quomodo investigandus metr. 299 — 308. sententia conveniens metr. 290. F. 676. vocabulorum quomodo conveniat cum poetico rhythmo metr. 93. Numeri definitio a veteribus prodita metr. 6 — 7. lex metr. 10 — 12. vis solutis aut contractis syllabis mutatur metr. 49. permutatio metr. 90 sqq. Vide etiam *Rhythmus*. Numeri grammatici enallage nott. 560. expl. 438.

νύκτες, horae nocturnae expl. 547.

νύν ὄπη explanatum expl. 199.

O. Ω.

ὦ vocativi omittitur nott. 470.

ω a Pindaro praefertur sono ο: in ὄκει et similibus nott. 462.

ὠλιγος fluvius nott. 373.

Obiectum grammaticum quid expl. 236.

ὄχος quid expl. 143.

Octachordum metr. 205 — 206.

Odarum Pindari appellatio Praef. T. I, XXXIX. verba num inter varias personas distribuenda Pr. 11. ordo et genera a veteribus constituta Praef. T. II, XI.

ὀδός, via et ratio expl. 429.

ὀδὸν fetus expl. 156 — 157.

Oenei filii expl. 517.

Oenona expl. 385.

Oenophytensis pugna expl. 533.

Oeonus Licymnii f. expl. 202.

οἶα quid expl. 105.

οἶκοθεν οἶκαθεν illustratum expl. 166.

οἰνάνθη explanatum expl. 393.

Οἰνοπίη expl. 544.

οἶον admirantis est nott. 525.

Oleaster Olympicus schol. 102.

Olympia Cyrenis celebrata expl. 328.

Olympiae deversoria s. hospitia expl. 201.

Olympicae res a Pindaro expositae expl. 106.

Olympica Iovis ara expl. 112. 159. Olympicorum ludorum tempus expl. 138. pericula expl. 155. F. 673.

ὀμμάτων μέτρα quid F. 601.

ὀμολώια F. 604.

ὀμφαλὸς χθονός expl. 425.

Onchestus expl. 487.

ὄνομα non ὄνομα, sed ὀνομάζω Pindari est nott. 436.

ὄπα i. q. ὄπως expl. 202.

ὅπη interrogative positum expl. 199.
 ὀφθαλμός illustratum expl. 123.—124. 155.
 ὄπις explanatum nott. 353.
 ὄπισθα quid expl. 392.
 Optativus temporis particulis iungitur ad res
 praeteritas saepe factas indicandas nott.
 437. Optativus imperantis expl. 134.
 Opuntis fabula et genus expl. 191.
 Ὀρχομενός antiquitus Ἐρχομενός dicta expl. 222.
 Ordo quomodo differat a versu metr. 82. or-
 dines rhythmici quid metr. 59 sq.
 Orestis nutrix expl. 341.
 ὄργη, ὄργαι explanatum expl. 523. ὄργαι in-
 genium s. mores expl. 497.
 Ὀρίων, Ὀρίων, Ἰαρίων expl. 362. 503.
 ὄρμην activo sensu nott. 410.
 ὄρμος explanatum nott. 359.
 ὄρμος masculinum et femininum nott. 550.
 expl. 455.
 Oropium oraculum expl. 345.
 Orthius quid metr. 23. 106.
 Orthosia Diana expl. 139.
 Ortygia Syracusarum Insula expl. 162. quae
 primum dicta expl. 350. Ortygia Dianae
 sacra expl. 243. 350.
 ος accusativi pluralis terminatio pro ους nott.
 348.
 ὄς, ὄτε explanatum expl. 522. saepe verbum
 poscit ex antecedentibus supplendum nott.
 406. expl. 154.
 ὄτε Dorium pro ὄττε nott. 414.
 Otus expl. 271.
 οὐ — οὐ, neque — neque expl. 417. οὐ ἐτ οὐκ
 quomodo usu differant nott. 481. οὐ re-
 petitum nott. 453. οὐ ex ον ante Σ na-
 tum a Pindaro mutatur in ος metr. 292.
 Praef. T. I, XXXIII. nott. 376. οὐκ οὐπω
 Pindari non est expl. 215. οὐ τί ποῦ ex-
 planatum expl. 271.
 οὔτε — οὐδέ sibi respondent nott. 476. οὔτε —
 οὔτ' οὐν sibi respondent nott. 476.
 οὔτως optativo et imperativo additum voti vim
 habet expl. 136. 232.
 Oxymoron apud Pindarum expl. 158.

P. Φ.

Paeones quid metr. 201. nott. 207. 270. F. 567.
 Paeon epibatus metr. 26. 106.
 Paeonicum genus numeri metr. 26—28. qui-
 bus artibus notetur metr. 35. Paeonici
 numeri metr. 141 sq.
 Pagasae diversae a Demetriade F. 686.
 παιδίος ἕνος expl. 492.
 παλαίην metaphorice dictum expl. 447.
 Palamedes, Eleaticus, Grammaticus Praef. T.
 II, XIX.
 Palimbachus scaber numerus metr. 146.

πάλιν. τὸ πάλιν cum genitivo significat contra-
 rium alicuius rei expl. 204.
 Palma victori data F. 573.
 Πάμφυλοι expl. 234.
 πάμφωνος tibiaram proprium epitheton expl.
 169.
 Pan a Pindaro cultus F. 590. Pindarica ca-
 nens F. 591. 593. Mendete cultus F. 664.
 Πάν ἐρίφων μεδομήγεος F. 566.
 πᾶν in compositis breve Praef. T. I, XXXVII.
 nott. 360.
 Pancratiastae cur comparati cum vulpe expl.
 507.
 Pandarus cum Pindaro confusus F. 661.
 Panhellenia Attica quo tempore celebrari coe-
 pta schol. 180.
 Pantheum Olympiae schol. 102.
 Paracataloge metr. 45. 81. 89. 146. 148. 150—
 151. 169. 175—176. Praef. T. II, XXX—
 XXXIII.
 Parapaeon numerus nullus metr. 157. Praef.
 T. II, XXXV.
 Paraphonia metr. 254.
 Parcae partum iuvant expl. 157.
 Παρνασίς et Παρνασία nott. 489. expl. 310.
 Παροΐνια Pindari F. 555.
 παρράνασι, fallere expl. 173.
 πάσσι vitiosa syncope nott. 375.
 Parthenia Pindari Praef. T. II, XII. F. 589.
 Participium aoristi primi activi a Pindaro in
 αἰς non in ας terminatur Praef. T. I,
 XXXIII. nott. 292. 349. 360. 398. Parti-
 cipium cum si coniunctum nott. 357. expl.
 129. Participio mutata constructione saepe
 additur verbum finitum expl. 517.
 F. 605.
 Particulae saepe in fine versuum collocantur
 expl. 153.
 πάτρα quid nott. 523. expl. 387. 450.
 Patroclus Opuntius expl. 192.
 Pausanias praeae dictionis aemulator expl.
 124.
 πέδα nott. 476.
 Pedes metrici quid metr. 21—22. non convē-
 niunt cum numero vocabulorum metr. 94.
 πέδιλον Δωρίον quid metr. 276. ἐν πεδίλῳ πόδα
 ἔχειν quid expl. 155.
 Pegasus expl. 218—219.
 Πειθῶ Veneri coniuncta expl. 322.
 πελεμίζειν explanatum nott. 547—548.
 Peleus Argonautis iunctus F. 566. Pelei μά-
 χαιρα nott. 522. expl. 386. hasta expl. 369.
 nuptiae expl. 386. 396. 547.
 Πέλινα, Πέλινα, Πελιωνάιον expl. 331.
 Πέλλινα non Πελλάνα nott. 389. expl. 176.
 Pellanensium sollemnia expl. 194.
 Πελληνικαὶ χλαίνας expl. 194.

- Pelopis humerus cur splendidus expl. 107. eius filii expl. 111.
- Pentametri mensura in fine non anapaestica metr. 176.
- πεντάθλιον pro πένταθλον expl. 317.
- πεπαιγεῖν explicatum nott. 447.
- πέπτειν αἰδῶνα explanatum expl. 110.
- περί explanatum expl. 446. περί iota abiicit per apostrophum, imprimis in compositis nott. 376—377. F. 631.
- Periclymenus expl. 456.
- περικλίονες explanatum expl. 536.
- Permutatio numeri metr. 91—92.
- Persarum cum Perseo credita cognatio expl. 331.
- Perseus Seripho et Seriphiis perniciem affert expl. 344. Argis cultus expl. 517.
- πέρθειν, ἐκπέρθειν et similia de hominibus dicta expl. 370.
- πετηρός vocabulum haud bonae notae nott. 521. γαιενός nott. 344. 383.
- Phaesana ubi sita expl. 157.
- Phalaridis taurus schol. 310.
- φάρμακον σωτηρίας quid expl. 276.
- Pharsalus falso Scopadarum sedes putata expl. 333.
- Phasis extremus navigationis terminus expl. 497.
- φάτις explanatum nott. 345.
- Pherecrateus versus metr. 132. 285. Pherecratei coniuncti metr. 164.
- Pherenice Pisirrhodi mater expl. 166.
- φέρω variam aoristi formam apud Pindarum habet nott. 496.
- φίλιγγιν ἕμνον explanatum expl. 154.
- Phialā in convivio datā filiae desponderi solebant expl. 163.
- Philochorus, eius aetas Praef. T. II, XXII. App. T. II, 683.
- Philoctetae Hiero comparatus expl. 232. 233. φίλος vocativus nott. 441.
- φιλόξενος et φίλος ξένων nott. 527. expl. 393.
- Philyra Chironis mater expl. 371.
- Phlegraei campi expl. 229.
- Phintis, Siculum nomen expl. 156.
- Phocus a fratribus interfectus expl. 395—396.
- φουβαῖον Therapnae expl. 471.
- φοινικόπειρα Ceres cur dicta expl. 162—163.
- φοῖνιξ, Poenus expl. 236.
- φοναί, locus caedis expl. 342.
- φόρμιγγξ quid metr. 260.
- φραγία quid nott. 523. expl. 450.
- Phrixī noverca expl. 275.
- Phrygius tonus metr. 214 sq. eius intervalla metr. 233. eius indoles moralis metr. 239.
- φυλλοβολία quid expl. 329.
- Pincernae, pueri nobiles et dilecti expl. 103.
- Pindarica figura nott. 391. 406. 430. F. 681. 685.
- Pindario Grammaticus F. 655.
- Pindarus in epiniciis interdum lusibus indulgens expl. 156. 363. in carminibus omnia ex sua persona dicit expl. 289. 314. 354. 538. Pr. 11. num carminibus ipse titulos inscripserit Praef. T. II, X. dictionem rebus et temporibus convenienter instituit F. 614—615. ob laudes Athenarum a Thebanis mulctatus F. 530. Athenis dithyrambos faciens F. 575. apud Hieronem versatus expl. 104. Panis et Magnae Matris cultor F. 591. Ammonis cultor F. 564. Fortunam celebrat F. 565. somniis multum tribuens F. 622. cum Pandaro confusus F. 661. Grammaticus, falso proditus F. 655. Pindari carminum ordo et genera a veteribus facta Praef. T. II, X sqq. F. 553 sqq. codices Praef. T. I, VII—IX et XIII—XXVII. nott. 344. App. T. I, 530. Praef. T. II, III—VII. Pr. 7. App. T. II, 689—693. recensiones a Grammaticis factae Praef. T. I, IX—XI. Praef. T. II, XXXV—XXXVII. Scholiastae antiqui Praef. T. II, IX sq. Praef. T. I, IX. recentiores Praef. T. I, XI. Praef. T. II, XXVI sqq. Scholiorum duae recensiones Praef. T. II, XXIV—XXV. glossae interlineares Praef. T. II, XXX. dialectus Praef. T. I, XXXVII—XXXVIII. metr. 288—295. nott. 353. Apophthegmata schol. 10. F. 554. Epigrammata num genuina F. 554. parentes et familia Pr. 13. uxor et liberi Pr. 16. praeceptores Pr. 16—17. cum Simonide et Bacchylide simultas expl. 133. 231. 252. aedes ubi sitas expl. 529. Pindaro honores habiti Pr. 17—19. num mystica disciplina et Pythagoreorum praecepta cognita Pr. 17. expl. 130. F. 624. de Pindaro eiusque propinquis scripsit Plutarchus schol. 6.
- Pindus, mons et oppidum expl. 235.
- Pirene expl. 218.
- Pisa ubi sita schol. 28. eius et Olympiae intervallum schol. 247.
- Pisirrhodus Diagorae nepos ex Pherenice expl. 166.
- πίσω futurum expl. 529.
- Pithecae subterraneo igni flagrantes expl. 229.
- πιθεῖν et πεπιθεῖν intransitiva significatione expl. 456—457.
- Pleiades Orioni amatae expl. 363.
- Plenilunii tempus nuptiis celebrandis faustum expl. 546—547.
- Pleonasmus in verbis οἶος ἄνεν et similibus expl. 370.
- Pluralia, quae vocabula expl. 122.
- Pluralis nunquam pro singulari positus expl. 245—246.

- πνῆν τι*, aliquid animo agitare expl. 341. 371.
πρωί de tibiis dictum expl. 161.
πόδα ἔξω ἔχειν τινός quid expl. 281.
 Poetae mercedem carminum exigebant expl. 491.
πομαίνων, *fovere* expl. 442.
πολιός explanatum expl. 272.
πόλις, insula, regio, terra expl. 171. quam formam dativi pluralis habeat nott. 486.
πολυκέφαλος νόμος expl. 345.
 Polydectae fabula expl. 344.
 Polyidus expl. 218.
 Polymnestus Colophonius F. 655.
 Polyschematisti versus duplicem basin habent metr. 113.
 Polyzeli res expl. 118.
 Pompam inter canebantur carmina expl. 144.
πόμπιμος quid expl. 368.
πονῶν transitivum et intransitivum expl. 155.
Πουσαῖν et *Ποσειδάων* nott. 421.
ποταμός nott. 521.
ποτί initio positum cum apostropha est *πότ'* scribendum nott. 536.
ποτί apostrophum aegre admittit nott. 438.
ποτῶν nott. 438. F. 610.
ποῦς, τὸ πρὸ ποδός explanatum expl. 541.
πουλῶς in nominibus propriis quibusdam usitatum expl. 415.
 Praepositiones ad sequens vocabulum pertinentes raro in fine versus collocantur metr. 99. Praef. T. I, XXXVIII. metr. 312. nott. 377. 397. 410. interdum repetuntur expl. 519. a verbo suo aliis interpositis remotae nott. 448.
 Praesens Latinum ex Graeco ortum nott. 477. pro aoristo in verbis *διχασθαι*, *ἀφικνεῖσθαι*, *γαῖαν* expl. 219. Praesentis indicativi activi tertia persona pluralis apud Pindarum exit in *οσι*, *οισι*, *οισιν* nott. 358. participium interdum vim habet actionis inchoandae nott. 438. 465. historici usus nott. 366. Praesenti vates utuntur pro futuro nott. 462. expl. 182.
πράσσειν absolute positum F. 622.
 Praxidamas athleta nobilis expl. 409.
 Pfoeces ad Neptunum facturi in mare aut fluvium descendebant expl. 110. 159.
πρῆπιν de eo quod convenit expl. 376.
 Priapeus versus metr. 285.
 Primitiva vocabula unius arseos theseosque mensuram non excedebant metr. 54.
 Productio brevium dactylici numeri auctoritate metr. 57. per caesuram metr. 98.
 Proeti res expl. 469.
 Prolepsis expl. 110.
προμηθεύς in appellativum cessit nott. 386.
 Proodus versus quid metr. 84.
 Propinando fit donatio expl. 168.
προσέρπειν cum accusat. constructum nott. 380.
 Proserpina Agrigenti et in Sicilia culta expl. 123. 352. Proserpinae sollemnia expl. 163.
 Prosodia, ad tibiis cantata F. 536.
προσφέρειν, similis esse expl. 404.
πρόσθεσις quid metr. 74.
πρόθυρον metaphorice carminis initium expl. 154. F. 675 sq.
 Protogenia nott. 399. expl. 190—191.
προξενία quid expl. 193. 431. 504.
 Prytanes Rhodiorum expl. 169. Tenediorum expl. 476.
ψαφηνός quid expl. 371.
 Ptolemaeus Epitheta, Grammaticus Praef. T. II, XV.
 Ptoum F. 595.
 Puppis, in qua libatio fiebat, trierarchi locus expl. 276.
πυκνόν intervallum quod metr. 208.
 Pylus Nelei expl. 189.
πυρομαντεία expl. 152.
πυροπάλαμος quid expl. 203.
πυρός et *πυροσειν* explanatum expl. 507.
 Pythagorica placita num Pindaro cognita Pr. 27. expl. 130. F. 624.
 Pythia Sicyone celebrata schol. 491. expl. 451.
 Pythiadum computatio rectius instituta expl. 206—208.
 Pythocritus tibicen F. 655.

Q.

- Quadrigae uno temone an duabus instructae expl. 437—438.
 Quinquertii certaminum ordo nott. 542. expl. 434. 486.

R.

- 'P producit brevem syllabam metr. 283. nott. 393.
ρα in media sententia locum non habet, sed initio periodi nott. 448.
ράβδος rhapsodorum insigne expl. 506.
 Rhapsodorum certamina musica expl. 362.
ραπτά ἔπη quo sensu a Pindaro dicta expl. 362.
ράττερον, non *ρατταρον* nott. 395.
ῥίαις πόρος Ionium mare dictum nott. 551. expl. 461.
 Reges in curulia tantum et mularia certamina descendebant F. 558.
 Religiones per colonias propagatae nott. 368. expl. 144. 172.
 Repetitio eiusdem vocabuli a Grammaticis orta nott. 357. 412. 469. 509. earundem litterarum in eodem versu nott. 439.
 Rhetorice ex Sicilia profecta expl. 231.
ῥιγγίν, cessare expl. 401.
 Rhodiorum religiones expl. 165. ars expl. 172.
 Rhodus nymphea expl. 169.

Rhythmica quomodo differat a metrica Praef. T. II, XXXXII.

Rhythmopoesia quid metr. 104 sq.

Rhythmus in corpore quiescente quid metr. 6. versus primarius metr. 181. stropharum primarius metr. 193—194. Rhythmi indoles moralis metr. 200—202. Rhythmi simplices, compositi metr. 78. 110. 130. Rhythmorum genera metr. 24—23. cf. Numerus.

S.

Σ num a Pindaro saepius iteretur nott. 349. 525. F. 582.

Sacadas tibicen F. 655.

Saltationis varia genera metr. 270 sqq.

Saltus ludicri ratio expl. 397.

Σάν κίβδηλον F. 531 sq.

Sapphici versus quintam syllabam, si monosyllabo constat, pariter monosyllabum praecedat metr. 94—95. Sapphicae odae epodus metr. 90. 313.

σαδρόν explanatum expl. 448.

σηναί Olympiae advenis excipiendis expl. 201.

σκήπτω i. q. σκήπτω nott. 381. 457.

Scolia quid F. 607. Pindari olim Encomiis comprehensa F. 555. Scolii praeepta sapientiae continebantur F. 648. Scolion Callistrati metr. 190—191.

Scopadarum gens expl. 333.

Scopelinus num Pindari pater Pr. 13. schol. 9.

Scyriae caprae F. 599.

Scyros insula expl. 425.

Scythae, proverbium ab iis petitum F. 665.

Σκυρατή platea Cyrenis expl. 282—283. 291.

συντάλη quid expl. 162.

Sectio Canonis metr. 208—210.

σημείον quid metr. 19.

Semelae fabula expl. 262.

Semus Halirrhothii filius expl. 202.

Sepulcra deorum expl. 471.

Seripho et Seriphiiis perniciis allata a Perseo expl. 344.

Sicilia rhetorices mater expl. 231. Proserpinae et Cereri sacra expl. 352.

Sicyonii ludi expl. 220. schol. 491.

Sicyone Pythia celebrata expl. 451.

Sigla critica Praef. T. II, XXXIII—XXXIV. musica metr. 244—250.

Sileni sapientia F. 633.

Silentium in numeris metr. 76. in medio versu post catalecticum numerum fit metr.

77. in fine versus certis quibusdam conditionibus non fit metr. 77. expl. 154.

Silentia rhythmo catalectico complendo inserviunt metr. 74 sq.

Simicum seu Simicium, instrumentum musicum metr. 261.

Simius, fabula de eo expl. 250—251.

Simonidis Hyporchemata F. 597. eius et Pindari simulas expl. 133. 231. 252. Simonidis sententia illustrata expl. 190.

Simus Larissaeus Aleuades expl. 338.

Sole deficiente Hyporchema a Pindaro factum F. 600.

Solutio syllabarum quomodo fiat metr. 50.

Soni stantes et mobiles metr. 208. Sonorum nomina metr. 231—232.

σωπᾶν et σωπᾶν nott. 426. expl. 489.

σοφία plurali numero aegre dicitur nott. 403. Sed cf. expl. 195.

Sotadicus versus metr. 156. nullus apud Pindarum nott. 489.

Spartanorum tribus expl. 234.

σπίσμα φλογός quid expl. 171.

Sprinthus Corinthius expl. 214.

Spissum intervallum metr. 208.

Spondeus quando choreus irrationalis metr. 43. Spondeus maior quid metr. 23. 106.

σπονδοφόροι Eleorum expl. 494.

Stadium, certaminum celeberrimum et antiquissimum expl. 202.

στάθμη in cursu quid expl. 404. στάθμης ἕκκευθαι explanatum expl. 253—254.

Statuae Pindari temporibus nondum frequenter poni solitae Pr. 19.

στίλη quid expl. 359.

στίραι ἀμπνοάν, μῆνιν etc. quid expl. 276.

στεφάνη explanatum expl. 131—132.

στεφανήφορα quid expl. 179.

στέφανος de moenibus expl. 248.

στρέφειν luctae vocabulum expl. 390.

Stropha quid metr. 84. clauditur trimetro catalecto metr. 115. Alcaica metr. 13. 191.

Strophae respondet periodus grammatica metr. 100. 191. 339. Strophae initio saepe finitur grammatica periodus antecedentis strophae metr. 340. Stropharum character universus metr. 192—194. vinculum quale metr. 191. lyricarum ambitus diversus metr. 272 sq.

Strophus pes metr. 158.

Stymphalus cur Arcadiae mater dicta expl. 163.

στυγγεῖς explanatum expl. 355.

Syllaba anceps quid metr. 41. ubi locum habeat metr. 61 sqq. 311. in theseos dactylicae secunda sede asynartetos gignit metr.

86. eius usus in Doriiis rhythmis metr. 282. versus finiti indicium metr. 311.

Syllaba irrationalis solvi nequit in duas breves metr. 44.

σύμπερος cum dativo constructum expl. 418.

Symphonia quid metr. 252 sq.

Symplectus quid metr. 157.

συνυλλά quid metr. 258.

Synzesis apud Pindarum Praef. T. I, XXXVI.
metr. 290. nott. 420. 439. 510. F. 610.
Syntonolydisti modus metr. 237.
Συράκοσαι, non *Συράκουσαι* nott. 375. Syracu-
sae quo tempore a Gelone captae expl. 100.
sub Hierone expl. 101. Syracusa-
rum potentia militaris expl. 243.
Systematica melopoesia quid metr. 251.
Systema musicum metr. 204 sqq. systemata
perfecta metr. 206. aystematum notio ac
varia genera metr. 84. systemata metrica
metr. 84.
Syzygia quid metr. 26. 61.

T. Θ.

Τά pro *τί* nott. 350.
τά τε omissum expl. 219.
τά τε καὶ τά formula nott. 568. expl. 123. 306.
Tacitus lyricae dictionis aemulator nott. 352.
Tanagraea pugna expl. 532.
Tantali labores expl. 109.
Τάρταρος feminino genere nott. 434 — 435.
expl. 228.
τε — *ός* sibi respondent nott. 476. expl. 341.
τε sequente *ή* illustratum nott. 351. 575.
τίστων θυμῶν illustratum expl. 263.
Tegeae Minerva Alea culta expl. 470.
τέγγειν, mollire, macerare expl. 380.
Telamon ab Hercule ad societatem belli in-
vitatus expl. 526. eius victoriae expl. 370.
Telchines expl. 172. 173.
Teleboae qui fuerint expl. 465.
Telephus Herculis filius expl. 192. ab Achille
vulneratus expl. 513. 547.
Telesicrates Aegida expl. 325 — 326.
τέμνειν τέλος, κίνδυνον explanatum expl. 217.
τέμνειν ὄδον explanatum expl. 291.
Tenediorum prytanes expl. 476.
τήρηλλα vox sonos instrumentorum imitans
expl. 187.
Tenerium oraculum expl. 337. Apollo Tene-
rius F. 595.
Tensio tonorum quid metr. 218. Tensione
qui modi sibi oppositi metr. 225. 226.
Terra rerum omnium mater antiquissima
expl. 408.
Tetrachordum metr. 204.
Teucer in Cypro cultus expl. 385.
Τεύθρας duplicem genitivum, *αυτοῦ* et *αυοῦ*
habet expl. 192.
Θ et ε confusa F. 646.
Thaletas Gortynius Hyporchematum auctor
metr. 201. F. 596.
Θάλλειν explanatum expl. 522.
Θαμά explanatum nott. 384. expl. 261. 352. 487.
Θαυματός pro *θαυμαστός* nott. 345.
Theano Locris poetria expl. 197.
Thearum et Theari expl. 376.

vol. II. p. II.

Theba heroina expl. 482 F. 662.
Θησαυρεῖς Aegidae expl. 338.
Thebani Persis addicti expl. 340. studiis eque-
stribus et curulibus, item curribus insignes
expl. 161. 143. 242. 327. F. 662. Theba-
norum ludi expl. 175.
Θέλω Pindaro non usurpatum nott. 439.
Themis Iovi hospitali assidet expl. 180.
Themistocles num cum Hierone equos Olym-
pium miserit expl. 102.
Θέναρ quid expl. 276 — 277.
Theogonia Pindari F. 560 sq.
Θεός monosyllabum nott. 403. 431. *Θεός* pro
θεά nott. 528 — 529.
Theoxenia quid expl. 194. 423.
Therae insulae antiquum nomen nott. 471.
Therae qui dii culti expl. 267.
Thermae Himerenses expl. 210.
Theronis origo et genealogia expl. 115. im-
perium expl. 117. bella et offensiones
expl. 118 — 119. Theroni quae res tyran-
nidi capessendae ansam praeberit expl.
123. 343.
Thesis, vocis antiqua significatio metr. 13.
theseos ad arsin transitus in componen-
dis rhythmis metr. 162 sq. theseos in the-
sin transitus inconcinnus metr. 175 — 176.
Thessalus Thesprotus Heraclidarum Thessali-
corum auctor expl. 332.
Θέσσομαι, verbi constructio expl. 393.
Thetis in Thessalia culta expl. 355. a Peleo
victa expl. 370. num *ἀγλαόκαρπος* an *ἀ-
γλαόκρανος* dicta nott. 519. expl. 373. Io-
vis et Neptuni lis de Thetide expl. 545.
Thia quae dea expl. 512.
Θίγειν cum genit. et dativo constructum expl.
111. 323.
Thomas Magister Pindari commentator Praef.
T. II, XXVI.
Thrasylbulus Iamides expl. 153. Thrasylbulus
Xenocratis filio carmina a Pindaro scripta
expl. 296. 490. F. 614. Thrasylbulus Hie-
ronis frater expl. 118. 237.
Threni quid F. 619.
Thurii quando conditi expl. 167.
Thyona Semela apud superos vocata expl. 262.
τι supplendum nott. 527.
Tibiae fidibus iunctae metr. 258. dextrae et
sinistrae metr. 259. 265. assae in Pythiis
adhibitae expl. 343. a Minerva abiectae
expl. 345. Tibiarum inventio a Minerva
facta, ex Boeotia in Libyam translata
expl. 344. Tibiis Sacadas usque est cum
successu F. 656.
τιμή i. q. *ἀρχή* nott. 464. expl. 159. 232.
τιν apud Pindarum datus est, nunquam ac-
cusativus nott. 493.

- Tiresiae *οἰωνοσκοπίων* ante portas Electras expl. 360.
- Tisamenes Iamides expl. 152.
- Tlepolemia expl. 174.
- Tlepolemus Argivae coloniae in Rhodum dux expl. 165.
- τοί*, eius usus nott. 481. App. T. II, 689. 690.
- τοί* et *ταί* articulus postpositivus et pronomen demonstrativum nott. 538.
- Toni s. modi metr. 212—213. primitivi seu antiquiores 214 sq. Tonorum reliquorum inventio metr. 216. Toni non tantum tensione differabant metr. 218—220. Tonorum veterum et recentiorum discrimen metr. 221. singulorum intervalla metr. 233. inventorum aetas metr. 235—236. indoles moralis metr. 238 sq.
- τοπρωτων* et *επειτα* sibi respondent nott. 519.
- τόθεν* modo relativum modo demonstrativum nott. 550.
- τρέφω* verbi singulares formae nott. 465.
- Tribus Spartanorum expl. 234.
- Tricha num scripserit *περι των Πινδαρικών μετρων* Praef. T. II, XXXII.
- Τριχάινες* Dores expl. 174.
- Triclinius, Demetrius, Praef. T. I, XI. Praef. T. II, XXVI. XXXV—XXXVII.
- Trihemitonium metr. 256—257.
- τριόδοι* pluralis pro *τριόδος* nott. 507. expl. 342.
- Triopia sacra schol. 314—315.
- Tripodes a Cadmeis, qui et *Θαβασνεῖς*, in Ismenium delati expl. 338.
- Tritonum quid metr. 256.
- Trochaeus semantus metr. 23. Praef. T. II, XXIII. irrationalis metr. 42—43. 107. 111. cum anacrusi metr. 68. 122—123. 164.
- Trochaicus numerus metr. 111—119.
- Τροία* et *Τρωία* expl. 506. Troiae excidium portento significatum expl. 182.
- Trophonium Delphici templi quarti conditor F. 570.
- Trypho, Grammaticus, Praef. T. II, XIX.
- τυγχάνω* dativum personae adsciscit nott. 436.
- Typhonis fabula expl. 228.
- Tzetzae in Pindarum commentati non videntur Praef. T. II, XXVIII. expl. 174.
- U.
- Ulysses num a Graecis pro heroe cultus expl. 424.
- Umbilicus Athenarum quid F. 577.
- V.
- Vacua tempora in rhythmo supplenda metr. 74 sq.
- Vellus aureum expl. 277.
- Venus Urania F. 611. Venus cum Suada coniuncta expl. 323. Veneris templum Cyrenis expl. 283.
- Versus integro vocabulo finiendi Praef. T. I, XXIX—XXXII. metr. 82 sqq. 308. 313 sqq. Praef. T. II, XXXII. versus masculus et femineus metr. 14. quibus rebus connectatur et contineatur metr. 177. versus notio metr. 82. 99. finiti indicia metr. 308—338.
- Vestae religiones expl. 477.
- Vesuvii eruptio expl. 229.
- Vinum vetus, Pindari de eo sententia expl. 190.
- Violis cur radii tribuantur expl. 158.
- Vita a quibusdam mors putata F. 622.
- Vulpes, fabula de ea expl. 280—284. num se mortuam simulet expl. 507.
- X. ζ.
- Ξένια ηρώων* quae expl. 423.
- Xenocritus Locrus poeta expl. 197.
- Xenodamus Cytherius, Hyporchematum auctor F. 596.
- ξενόδοκος* explanatum F. 683.
- ξένος* quam terminationem habeat in compositis nott. 527. expl. 610.
- ξύν* p. *σύν* rarum apud Pindarum nott. 493. F. 597. 610. cf. Corrigenda post Indices.
- Y. ρ.
- ρ* num synizesin patiatur nott. 463. F. 610. Aeolensium, seu digamma nott. 442—443. 450. 452.
- ύβρις* et *ύβριξεν* de lascivia expl. 335.
- ύγιεις* vel *ύγιεις* pro *ύγιής* expl. 151.
- ύγρον* explanatum expl. 227—228.
- υιεύς* et *υιός*, posterior forma Pindaro usitatior nott. 401.
- υλλείς* expl. 234.
- υπάργυρος* explanatum expl. 342.
- υπασπιστής* armiger expl. 460.
- υπέρ* de regionum situ dictum quam vim habeat expl. 431. cum accusativo constr. qua vi expl. 525. cum genitivo nott. 414.
- υπό* a verbo suo seiunctum nott. 551.
- υπόπτερος* de remis expl. 188.
- υπόφανσις* explanatum nott. 450.
- υψίλυιος* explanatum expl. 149.
- υψιπέτης* et *υψιπετής* expl. 262.
- Z.
- Zeugmata apud Pindarum expl. 466.
- Ζεύς τέλειος* nott. 427—428. *Δίκαιος* expl. 478.
- Vide etiam *Iuppiter*.
- Zona virginitatis expl. 547.

IV.

AUCTORUM IN SCHOLIIS MEMORATORUM.

- V, 1. P. IV, 57. P. IX, 26.
 graphus? O. VII, 42.
 X, 70. P. III, 25. cf. Praef.
 ph. 6.) P. IV, 145. (Agam. 1633.)
 Eum. 445.) P. II, 39. (Prom.
 I. I, 52. (ib. 1032.) O. VI, 105.
) P. III, 27. (ἐν Καβείροις)
 (ἐν Γλαύκῳ) P. I, 151. (ἐν Νη-
 85. (ἐν Ἐπιγόνῳ) I. V, 10. (In-
 18. P. II, 39. N. X, 31.
 XIII, 31.
 or I. III, iv, 58.
 , 85.
 . O. X, 15. I. II, 1. I. II, 17.
 . N. III, 17. I. I, 52. Alcma-
 na P. IV, 316. 318.
 , 121. P. II, 1. P. IV, 44. 39.
 16. N. IV, 53.
 τῶ περὶ ἐλεφάντων O. III, 52.
 I, 19. 52. O. VII, 5. O. VIII,
 9.
 is I. II, 17.
 I, 13.
 VI, 21. ἐν Λύδῃ P. IV, 398.
 , init. p. 158. cf. Praef. p.
 . I, 33. O. III, 54. O. IX, 64.
 .f. Praef. p. XXII.
 δογγάφος P. II, 1. P. I, 3. cf.
 IV.
 dius (Argon. I, 10.) P. IV, 133.
 V, 120. ἐν τῷ καταλόγῳ (I, 93.)
 , 620.) O. IV, 29. (I, 752.) O.
 167.) P. IV, 303. (II, 403.) P.
 (II, 1243.) N. III, 82. (III, 409.)
 P. IV, 57. (in Ῥόδου κτίσις
 istorico) O. VII, 86. cf. Praef.
 licat. p. 179.
 1.) N. V, 46. (2.) P. IV, 341.
 16. (322.) N. II, 16. (331.) O.
 Diaa. 160. 166.) O. XIII, 140.
 . III, 120.
 . I, 97. O. VI, 154. O. IX, 1.
 O. XII, 10. N. III, 1. Metr. P. V. VI. VII.
 IX. XII. Metr. I. III. V.
 Archinus ἐν Θεσσαλικοῖς P. III, 59.
 Aristarchus O. I, 97. O. II, 16. 29. 58. 82. 102.
 113. 140. 177. O. III, inscr. 41. 46. 66.
 O. V, 1. 20. 29. 54. O. VI, 23. 152. 153.
 O. VII, 19. 66. 95. 117. O. VIII, 4. 41.
 O. IX, 3. O. XI, 15. O. XIV, 26. P. II, 101.
 P. III, 75. P. IV, 14. bis. P. V, 1. 33. P.
 VI, 4. P. VII, 17. N. I, 3. 34. 38. 49. bis.
 N. II, 9. 16. 19. N. III, 1. 16. 128. N. IV,
 1. 53. 151. N. VI, 30. N. VII, 47. 57. bis.
 70. 127. N. X, 114. I. I, 58. I. II, 1. I.
 V, 47. I. VI, 23. 57.
 Aristarchei I. I, 11.
 Aristides ἐν τῷ περὶ Κρίδου συγγράμματι P.
 III, 14.
 Aristippus Arcadicorum scriptor O. XI, 83.
 Aristocles O. VII, 66.
 Aristodemus Alexandrinus O. III, 22. O. VI,
 23. O. XI, 55. P. III, 137. N. VII, 1. 70.
 I. I, 11. 85. 79. cf. Praef. p. XIV.
 Aristo N. I, 1.
 Aristonicus O. I, 33. O. III, 31. O. VII, 153.
 Aristophanes (Nub. 95. et 145.) O. XIV, 31.
 (569.) O. I, 10. (Eqq. 276.) O. IX, 1. (400.)
 P. IV, 407. (514. et 517.) P. II, 75. δ Κω-
 μικός P. II, 125.
 Aristophanes Grammaticus Vit. p. 5. O. II, 48.
 Aristoteles O. II, 87. O. VII, init. O. VIII, 30.
 O. IX, 86. O. XI, 17. ἐν τῇ τῶν Ἰελλῶν
 πολιτείᾳ P. I, 89. P. II, 127. N. III, 27.
 ἐν τῇ Λακωνικῶν πολιτείᾳ I. VI, 18.
 Armenides O. VI, 23. cf. Praef. p. XXIII.
 Explicat. p. 155.
 Arrianus Vit. p. 6.
 Artemo Pergamenus O. II, 16. O. V, 1. P.
 I, 1. P. III, 48. I. II, 1.
 Asclepiades O. III, 22. VI, 26. ἐν ταῖς μεγά-
 λαις Ἰσολαῖς P. IV, 35. ἐν Τραγωδομένοις
 N. VII, 62. ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Τραγωδομένων
 P. II, 39. ἐν ἑκτῷ τῶν Τραγῶδ. P. IV, 313.
 O. VII, 24. O. VIII, 10. 28. P. III, 14.
 P. IV, 18. 61. N. II, 19. N. VI, 1. I. II, 1.
 οἱ περὶ Ἀσκληπιάδην N. II, 19.

- Autesio* O. I, 37. O. IX, 15.
- Bacchylides* O. I. inscr. I, 37. O. II, 154. O. XI, 83. O. XIII, 1. I. III, iv, 92. *ἐν Διθυράμβοις* P. I, 100.
- Batus ἐν δευτέρῳ Ἀττικῶν ἱστοριῶν* I. III, iv, 104.
- Callimachus* (Hymn. in Iov. 26.) O. VI, 146. (51.) O. V, 42. (95.) O. II, 93. 96. P. V, 1. (Hymn. in Apoll. 74.) P. V, 99. (92.) P. IX, 45. (Hymn. in Del. 105.) P. IV, 246. *ἐν Ἐκάλῃ* N. I, 3. O. II, 16. 29. 93. 96. O. IV, 11. 32. O. VI, 149. O. VII, 156. O. VIII, 21. O. X, 55. O. XI, 17. O. XIII, 27. P. I, 185. P. II, 1. P. III, 64. 167. P. IV, 104. 459. P. V, 31. 39. P. X, 49. N. II, 1. N. III, 43. N. IV, 10. N. V, 25. N. IX, 125. N. X, I. 64. I. II, 9. Metr. p. 15.
- Callistratus* P. II, 1. N. III, 1. N. VII, 150. I. II, 1. 18. I. IV, 1.
- Chaeris* P. IV, 18. 61. 156. 195. 259. 313. 446. N. I, 49.
- Chrysipus* O. II, 104. N. I, 49. I. I, 56. 67. 76. I. II, 53. I. III, iv, 11. 13. 25. 29. 42. 47. 58. 63. 68. 104. 120. *ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν* I. II, 17.
- Cineas* P. X, 85. cf. Explicatt. p. 334.
- Cleophanes περὶ ἀγόνων* O. IX, 143.
- Crates* N. II, 18.
- Cratinus* O. VI, 152.
- Cypriorum auctor* N. X, 114.
- Demetrius Scepsius* O. V, 42. cf. Praef. p. XXII.
- Dennon* N. VII, 155.
- Demosthenes* (Olynth. II.) O. I, 53. O. VII, 5.
- Dercyllus* O. VII, 49.
- Dicaearchus* O. VI, 7.
- Didymus ἐν Παιδῶν* O. I, 26. O. I, 33. O. II, 29. 82. 140. O. III, inscr. 54. *ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν* O. V, inscr. 20. O. VI, 43. 55. 115. O. VII, 34. 153. 159. O. VIII, inscr. O. IX, 34. 43. O. XI, 15. 55. 83. O. XIII, 27. 28. P. IV, 44. 446. 453. P. V, 80. P. VI, 35. P. VII, 4. P. VIII, 113. P. IX, 177. 207. P. X, 56. N. I, 1. 7. 36. N. II, 19. N. III, 1. [16.] 71. N. IV, 1. 14. 95. 151. 153. N. V, 10. N. VI, 30. 54. N. VII, 47. 57. 98. N. VIII, 1. N. IX, 95. N. X, 49. 114. N. XI, inscr. I. I, 52. 60. 67. I. II, 18.
- Dieuchidas ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Μυγαρικῶν* N. IX, 30.
- Dinias* O. VII, 49. I. III, iv, 104.
- Diodorus Aristophaneus* I. II, 54.
- Dionysius ὁ Ἀργεῖος* N. II, 1.
- Dionysius ὁ τοῦ Χαρμίδου* N. VII, 35.
- Dionysius ὁ Φωσῆλιτης* P. II, 1. *οἱ περὶ τὸν Φωσῆλιτην* N. XI, inscr. p. 510. O. XI, 55.
- Dionysius Samius ἐν πρώτῳ Κύκλων* I. III, iv, 104. P. I, 109. cf. Praef. Schol. p. XXIII. Explicatt. p. 233.
- Dionysius Sidonius* P. I, 172. cf. Praef. Schol. p. XVI.
- Diphilus Theseidis auctor* O. XI, 83. cf. Theseidis auctor.
- Ephorus* P. I, 120. 146. P. V, 101. I. IV, 63.
- Epicharmus* O. IX, 68. P. III, 127. *ἐν Νέσοις* P. I, 98.
- Epimenides* O. I, 127. O. VII, 24. cf. Explicatt. p. 169.
- Eratosthenes* O. IX, 1. cf. Praef. p. XXI.
- Eumelus* O. XIII, 74. *quī Eumolpus* O. XIII, 31. cf. Praef. p. XX.
- Euphorio* O. VIII, 41. N. VII, 39. Arg. Pyth. p. 298.
- Euripides* (Archelao) P. II, 54. (Andromache 19.) N. IV, 81. (798.) O. VIII, 60. (Antigona) P. III, 177. (Alcmaeone) N. IV, 32. (Bacchis 33.) N. IV, 1. (Hecub. 986.) O. XIV, 28. (Hercul. fur. 101.) P. III, 180. (Inone) I. III, iv, 39. P. III, 66. (Ion. 732.) N. VIII, 73. (Iphig. Taur. 700.) O. XIII, 27. (Medea 86.) I. I, 1. (Orest. 5.) O. I, 90. (ibid. 6.) I. VII, 17. (ibid. 10.) O. I, 97. (ibid. 4.) O. I, 97. (ibid. 340.) P. III, 186. (ibid. 980.) O. I, 97. (ibid. 1086.) O. II, 135. (Pelias.) P. II, 173. (Phoen. 562.) O. VI, 82. (ibid. 802.) I. VI, 13. (Fragm. inc. 203.) P. IV, 71. (Fragm. inc. 204.) N. I, 13. N. VI, 7. Pyth. VIII, 73.
- Geographi antiqui* O. XI, 51.
- Gorgon historicus* O. VII, init. cf. Praef. p. XXIII.
- Hecataeus* O. III, 28.
- Hellanicus* O. III, 22. O. VII, 135. O. IX, 64. P. VIII, 68. N. III, 64. *ἐν τῷ πρώτῳ Ἀλικῶν* N. XI, 43.
- Hephaestio* I. IV, 1. Metr. O. III, p. 89. O. IV, p. 108. 109.
- Heraclides περὶ χρησμῶν* O. VI, 111.
- Herodianus* O. I, 28. *ἐν τῇ 18'* P. III, 65.
- Herodorus Grammaticus* O. V, 10. *ἐν Πιλοπύλῳ* P. XI, 25. *ἐν Οἰδίποδι* I. III, iv, 37. 104.
- Herodotus* O. IV, 11. *ὁ Ἀλικαρνασσέας* N. IX, 2. (Histor. IV, 55.) P. IV, 1. P. IV, 10. N. X, 30. I. IV, 63.
- Herophilus* O. VII, 24.
- Hesiodus* (Theog. 64.) O. IX, 39. (124.) O. 2, 53. (126.) N. VI, 1. (218.) O. VII, 118. (231.) N. XI, 30. (250.) O. XIII, 89. (293.) I. I, 15. (364.) O. V, 1. (371.) O. VII, 72. et I. IV, 1. (534.) N. IX, 123. (901.) O. XIII, 6. et O. IX, 24. (906.) 908. O. XIV,

21. (921.) N. VII, 1. (960.) P. IV, 18.
 (Opp. et D. 57.) P. II, 72. (60.) N. VI, 1.
 (93.) O. VIII, 93. (213.) I. I, 56. (226.)
 P. VIII, 1. (238.) P. III, 64. (287.) O. VI,
 14. O. IX, 161. (239.) O. V, 36. (325.)
 I. III, iv, 81. (345.) N. VII, 127. (410.)
 N. VI, 91. (464.) O. II, 1. (714.) P. IV,
 507. *Fragm. incert.* O. I, 43. O. I, 127.
 O. VII, 42. 119. O. VIII, 26. O. IX, 167.
 O. XI, 79. 83. O. XIV, 1. *ἐπη εἰς Ἡσίο-*
δοον ἀναφερόμενα P. III, 14. 46. 48. P. IV,
 181. 252. P. VI, 13. *μεγάλαι Ἡοῖαι* P. IX,
 6. N. II, 1. N. III, 21. N. IV, 95. N. X,
 150. I. V, 97.
erocles P. IV, 11. 12.
ppias Sophista P. IV, 288. N. VII, 53. cf.
Praef. p. XXI.
prostratus δ τὰ παρὶ Σικελίας γενεαλογῶν P.
 VI, 4. O. II, 8. 16. N. II, 1.
metrus (Iliad. α, 1.) *Metr.* P. I. (31.) P.
 IX, 33. (37.) O. XII, 1. (53.) P. I, 21. (80.)
 O. XI, 47. (151.) O. XI, 37. (203.) P. IV,
 274. (317.) I. III, iv, 110. (363.) O. I, 12.
 (399.) O. VIII, 41. (459.) O. XIII, 111.
 (554.) N. V, 53. (Iliad. β, 25.) *Gl. Cand.*
 O. I, 144. (161.) I. II, 17. (247.) O. VI,
 141. (220.) P. IV, 507. (350.) P. VII, 4.
 (353.) P. IV, 350. (488.) O. II, 153. (499.)
 O. II, 23. (506.) O. III, 26. *Ol. III, 34.*
 I. I, 43. I. III, iv, 33. (551.) O. IV, 3. (571.)
 N. VI, 71. (572.) N. X, 49. (608.) O. VII,
 23. O. VI, 144. (639.) O. I, 37. (648.) N.
 VII, 95. (658.) O. VII, 95. O. VII, 42.
 (659.) P. X, 85. (661.) O. VII, 36. O.
 VII, 64. (665.) O. VII, 16. O. VII, 34. (670.)
 O. VIII, 17. O. VII, 36. 62. (711.) P. IV,
 221. (768.) N. VII, 39. (783.) P. I, 13.
 (827.) P. V, 85. (Iliad. γ, 65.) P. III, 186.
 (126.) O. X, 113. (179.) N. VIII, 13. (182.)
 O. II, 19. (196.) P. II, 31. (237.) P. V, 6.
 (265.) O. VII, 115. (277.) P. XI, 1. *Ol.*
 VI, 37. 179. (376.) O. III, 81. (Iliad. δ,
 51.) N. X, 1. (320.) O. VIII, 16. (328.)
 N. I, 23. (350.) O. I, 110. (433.) P. VIII,
 103. (436.) P. I, 137. (437.) O. I, 5.
 (545.) I. I, 26. (Iliad. ε, 158.) O. XI, 106.
 (253.) P. VIII, 53. (358.) O. V, 15. (397.)
 O. IX, 43. (429.) P. IX, 116. (446.) O.
 VIII, 55. (531.) N. IX, 85. (640.) I. IV,
 44. (723.) P. II, 73. (774.) P. IV, 516.
 (799.) P. II, 30. (800.) N. X, 147. O. I,
 55. (Iliad. ζ, 132.) P. IV, 138. (452.) P.
 X, 85. N. VI, 44. N. VII, 53. (153.) O.
 XIII, 69. (155.) O. XIII, 123. (191.) O.
 XIII, 82. (194.) I. I, 83. (201.) O. XIII,
 130. (205.) P. II, 12. N. I, 1. (209.) O.
 VII, 163. (300.) P. IV, 9. (463.) O. VIII,
 51. (534.) N. I, 85. (Iliad. η, 171.) O.

VII, 110. (211.) O. II, 12. (218.) O. IX,
 128. (475.) O. V, 54. (579.) P. IV, 138.
 (Iliad. θ, 36.) P. VI, 31. (159.) N. II, 23.
 (203.) N. V, 67. (480.) P. IV, 32. (560.) P.
 IV, 426. (Iliad. ι, 249.) O. II, 29. (399.)
 O. VIII, 1. (Iliad. κ, 305.) O. I, 9. (321.)
 P. XI, 50. (Iliad. λ, 11.) O. IX, 163.
 (20.) P. II, 27. N. VIII, 23. (244.) P. II,
 39. (269.) O. VIII, 111. (347.) N. IX, 63.
 (532.) P. III, 48. (571.) N. VI, 71. (845.) P.
 IV, 393. (Iliad. μ, 246.) O. I, 129. (Iliad. ν,
 20.) P. III, 75. (218.) N. III, 71. (339.) I. V,
 58. (354.) P. VIII, 53. (374.) P. VIII, 56.
 (663.) O. XIII, 78. (689.) N. II, 26. (730.
 732.) O. IX, 158. N. I, 36. (Iliad. ξ, 19.)
 P. III, 120. (174.) P. V, 74. (201.) O. I, 1.
 (255.) N. IV, 40. (351.) O. VI, 91. (Iliad.
 ο, 28.) N. IV, 40. (37.) O. XI, 28. O.
 VII, 19. (107.) P. IV, 439. (217.) O. VI,
 12. (305.) P. II, 85. O. VI, 122. (316.) N.
 VI, 85. (639.) O. III, 50. (Iliad. π, 11.)
 N. III, 23. (33.) O. VIII, 64. (34.) *Arg.*
Isthm. p. 515. (89.) O. IX, 115. (179.) O.
 VI, 48. O. VI, 51. (375.) O. VIII, 64.
 (630.) N. I, 39. (717.) O. IX, 96. (Iliad.
 ρ, 32.) I. I, 56. (56.) N. XI, 1. (550.) P.
 IV, 263. (Iliad. σ, 308.) N. IV, 51. (392.)
 I. V, 53. (418.) O. VII, 95. (432.) N. IV,
 101. (492.) O. IV, 3. (496.) P. II, 85.
 (597.) *Arg. Nem. p. 424.* (Iliad. τ, 91.)
 P. II, 52. (103.) O. III, 51. (131.) O.
 XI, 86. (390.) N. III, 56. (Iliad. υ, 131.)
 O. VI, 108. (146.) N. I, 97. (237.) O.
 XI, 122. (247.) *Pt. IV, 501.* (258.) P. IX,
 61. (Iliad. φ, 319.) P. VI, 10. (Iliad. χ,
 356.) N. VII, 58. (427.) N. I, 100. (469.)
 O. V, 15. O. VII, 118. I. II, 1. (470.) P.
 I, 1. (Iliad. ψ, 144.) P. IV, 138. (255.)
 O. I, 13. (273.) O. I, 5. (387.) O. I, 33.
 (519. 520.) N. II, 16. (783.) N. II, 26.
 (Iliad. ω, 62.) P. III, 165. (343.) O. IX,
 83. 50. (327.) P. III, 141. P. V, 74. (604.)
 O. XIII, 60. (303.) O. III, 17. (*Odyss.*
α, 52.) O. VI, 1. (64. 65.) P. IV, 281.
 (155.) O. II, 1. P. I, 7. (161.) *Arg. Pyth.*
p. 298. (223.) O. IV, 38. (259.) N. VII,
 53. (351.) O. IX, 72. (440.) O. I, 26.
 (*Odyss. β, 344.*) N. IV, 36. (409.) O. XI,
 83. P. III, 42. (*Odyss. γ, 6.*) O. XIII, 98.
 P. IV, 361. N. VI, 69. (123.) I. IV, 36.
 (*Odyss. δ, 1.*) I. I, 43. (132.) O. VI, 137.
 (188.) P. VI, 31. (368.) O. II, 123. (452.)
 P. IV, 334. (581.) P. IV, 97. (567.) O.
 II, 130. (568.) O. II, 123. 127. (*Odyss.*
ε, 47.) O. IX, 50. (292.) O. XI, 83. (309.
 310.) N. VIII, 48. (333.) O. II, 51. (490.)
 O. VII, 86. (*Odyss. ζ, 103.*) P. I, 123.
 (*Odyss. η, 57.*) N. VII, 81. (232.) O.

- XIII, 27. (Odyss. θ, 63.) P. III, 141. P. VII, 23. (36.) I. I, 36. (189. 190.) O. XI, 83. (362.) N. IX, 1. (Odyss. κ, 306.) P. X, 76. (Odyss. λ, 115.) O. VIII, 55. (124.) O. IX, 36. (234.) P. IV, 124. (235.) P. IV, 137. (257.) P. IV, 124. (258.) P. IV, 123. (302.) N. X, 103. P. XI, 95. (303.) I. III, IV, 83. (325.) N. IX, 35. (369.) O. VIII, 111. (582.) O. I, 90. 97. (Odyss. μ, 69. 71.) P. IV, 370. (73.) O. VIII, 48. (76.) N. IV, 10. (Odyss. ν, 234.) P. IV, 438. (Odyss. ξ, 82.) I. III, 7. (228.) O. VIII, 70. N. VII, 79. (429.) O. IX, 146. (Odyss. ο, 334.) N. V, 10. (425.) O. VII, 62. (478.) O. IX, 77. P. VIII, 10. (Odyss. ρ, 14.) O. VIII, 71. (271.) N. IX, 18. (317.) N. I, 74. (454.) I. VII, 30. O. VIII, 24. (Odyss. σ, 78.) O. II, 104. 123. (374.) P. V, 71. (Odyss. τ, 43.) P. I, 3. (73.) P. IV, 188. (360.) N. IX, 104. O. VIII, 93. (439.) P. IV, 434. (446.) I. V, 33. (457.) P. III, 91. N. VIII, 82. (471.) N. I, 85. (538.) P. I, 15. (Odyss. υ, 27.) P. IV, 412. (131.) O. VIII, 30. (Odyss. φ, 13. 15.) P. VI, 31. (43.) P. IV, 468. (Odyss. χ, 482.) P. I, 36. (Odyss. ω, 1.) O. VIII, 106. *Homerus* O. II, 140. O. VI, 102. O. VIII, 90. O. XIV, 7. P. II, 53. P. III, 118. 141. P. IV, 194. N. III, 75. N. VII, 1. 25. I. II, 17. I. III, IV, 63.
- Homerici hymni* (in Musam et Apoll. 2.) N. III, 1. P. III, 14. P. IV, 313.
- Homeri commentatores* O. II, 148.
- Ibycus* O. IX, 128. N. I, 1. N. X, 12. I. II, 1.
- Liter* O. I, 37. O. VI, 55. O. VII, 146.
- Leptines* O. XI, 55.
- Lesches* auctor *Iliadis parvae* N. VI, 85.
- Lycophronis paraphrasis* O. XIII, 74.
- Lysimachus* *ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νόστων* P. V, 108. I. III, IV, 104.
- Menaechmus* ὁ *Σικωνίης* N. IX, 30. *ἐν τῷ Πυθικῷ* P. IV, 313. N. II, 1.
- Meneclæus* P. IV, 10.
- Menecrates* O. II, 16. I. III, IV, 104.
- Mimnermus* N. III, 16.
- Mnaseas* ὁ *Παταρεύς* O. XI, 39. P. IV, 104. *περὶ χοροῦν* O. II, 70.
- Musaeus* O. VII, 66.
- Mythographi antiqui* O. IX, 68.
- Nicocles* N. II, 1.
- Orphici* P. III, 96.
- Panyasis* *ἐν τρίτῳ Ἡρακλείας* P. III, 177.
- Parmeno* P. IV, 97.
- Parthenius* *ἐν τῇ Ἀρήτῃ* I. II, 63.
- Phaestus* *ἐν τοῖς Λακωνικοῖς* P. IV, 28. P. IX, 89.
- Phanodemus* O. III, 28.
- Pherecydes* O. III, 52. O. VII, 42. 60. IX, 86. P. II, 39. P. III, 59. 69. P. IV, 124. 160. 221. 288. P. IX, 26. 183. P. XI, 25. N. I, 64. N. III, 55. N. IV, 81. N. V, 89. I. I, 79. *ἐν δευτέρῳ* I. III, IV, 104. I. VI, 13.
- Phereicus* O. III, 28.
- Philistus* *ἐν τῇ τρίτῃ* O. V, 49. P. I, 112. O. VI, 153.
- Philochorus* O. IX, 68. O. XII, 10. P. VII, 9. N. II, 1. N. III, 1.
- Philostephanus* O. III, 28. *ἐν τῇ περὶ Κυλλήνης* O. VI, 144.
- Phylarchus* P. III, 69. N. IV, 81.
- Pisander* ὁ *Καμειρεύς* O. III, 52. P. IX, 183.
- Plato* (*Phaed.* 30.) O. II, 123. 139.
- Poetas incerti* O. V, 20. O. VI, 27. O. IX, 64. O. XIII, 32. N. III, 64. N. VII, 123. *Metr.* O. XII. XIII. *Metr.* N. VIII. XI.
- Polemo* O. I, 28. O. V, *inscr.* O. VII, 95. *ἐν τῇ περὶ τῶν Θήβων Ἱεροκλείων* O. VII, 153. N. X, 12.
- Ptolemaeus* *Epitheta* O. V, 44.
- Pythænetus* O. IX, 107. N. V, 81. N. VI, 53.
- Pythagoras* O. II, 123.
- Pythiae oracula* P. IV, 10. 15. O. II, 65. 70.
- Rhythmici* *Metr.* O. II.
- Sappho* O. II, 93. 96. 125. P. I, 10. P. IV, 107. P. V, 1.
- Simonides* O. IX, 74. O. XIII, 31. P. I, 155. P. IV, 450. N. VII, 1. I. II, 1. 9. *οἱ περὶ Σιμωνίδην* O. I, 23.
- Socrates Argivus* P. III, 14. 102. N. III, 92. I. III, IV, 104.
- Sophocles* (*ἐν Ἀχαιῶν συλλογῇ*) I. II, 63. (*ἐν Ἀχιλλέως ἐρασιταῖς*) N. III, 60. (*ibid.*) N. VI, 86. (*Αἰ.* 46.) O. I, 52. (*ib.* 57.) O. VI, 124. (*ἐν Αἰγεί*) P. II, 45. (*Athaman-te*) P. IV, 288. (*ἐν Ἀημιόσις*) P. IV, 303. (*ἐν Ναυπλίῳ*) I. V, 10. (*Ὀδυσσεὺς μαυρομί-νω*) I. III IV, 87. (*Prometheo*) P. V, 35. (*Triptolemo*) O. XI, 1. (*Troilo*) P. II, 121. (*ibid.*) N. III, 60. O. I, 97. P. IV, 213. 398. N. X, 57. N. XI, 5. I. III, IV, 92. I. IV, 36. *Arg. Isthm.* p. 514.
- Sophron* N. I, 1.
- Sosibius* O. VI, 46. O. VII, 66. P. II, 127.
- Stesichorus* O. IX, 128. *ἐν Κύκνῳ* O. XI, 19.
- Synesius* O. I, 20.
- Thales* O. I, 1.
- Theagenes* *ἐν τῷ περὶ Αἰγίτης* N. III, 21.
- Theo* O. V, 42.

Theocritus (IV, 11.) O. I, 94. (XVII, 30.) O. II, 150. (XXIV, 2.) N. I, 55. O. IV, 38. I, II. extr.
Theognis O. XIII, 12.
Theophrastus O. XIII, 27. P. II, 3. P. IV, 11.
Theopompus comicus *ἐν Μήδῳ* P. II, 75.
Theopompus historicus O. XIII, 32; 74. P. III, 120.
Theotimus P. IV, 61. *ἐν πρώτῳ περὶ Κυρήνης* P. V, 33. *ἐν τῷ περὶ Νεΐλου ἔρον ἱστοριῶν* O. VII, 33.

Thebais cyclica O. VI, 26.
Theseidis auctor O. III, 52. cf. Diphilus.
Thucydides (1, 24.) P. III, 120. N. II, 19.
Timaeus ὁ συντάξας τὰ περὶ Σικελίας O. II, inscr. 16. 29. O. V, 19. O. VI, 158. O. VII, 159. O. XIII, 29. P. I, 112. 185. P. II, 1. 3. N. I, 1. 25: *ἐν τῇ δεκάτῃ* N. IX, 95. *ἐν τῇ δευτέρῃ* *ibid.*
Tragicus, credo Euripides, N. III, 127.
Zenodotus O. II, 7. Olymp. III, 52. O. VI, 91.

V.

INDEX LOCORUM,

EX QUIBUS FRAGMENTA COLLECTA SUNT.

Numeri Fragmentorum marginales significantur.

<i>Aelianus</i> Var. Hist. IX, 15.	189.	p. 236.	75.
XII, 36.	37.	p. 255.	290.
XIII, 29.	234.	p. 29.	16.
Hist. An. VII, 19.	215.	p. 52.	151.
<i>Aeneas Gaza</i> dial. Theophrast. p. 77.	194.	p. 53.	49.
<i>Aeschines</i> personatus Epist. IV.	46.	p. 106.	7.
<i>Ammonius</i> v. <i>Θηβαῖος</i>	38.	p. 125.	17.
<i>Antiatticista</i> Bekkeri p. 80.	20.	p. 173.	63.
p. 99.	103.	p. 188.	196.
<i>Antoninus Imp.</i> II, 13.	226.	p. 256.	16.
<i>Apollodorus</i> Bibl. II, 4, 2.	144.	p. 260.	178.
<i>Apollonius</i> Lex. Hom. v. <i>Ξηνοδόκος</i>	278.	p. 295.	8.
<i>Apollonius Dyscolus</i>		p. 360.	215.
de synt. II, 18. p. 142.	185.	p. 378.	206. 261.
21. p. 158.	1.	p. 379.	60.
27. p. 180.	137.	p. 402.	175. 243.
III, p. 223.	45.	p. 416.	75.
de pronom. p. 321. A.	1.	<i>Aristophanes</i> v. Scholiastes Aristophanis.	
p. 368. A.	2.	<i>Aristoteles</i> Rep. Orchom. . Prooem. p. 554.	
<i>Apostolius</i> (<i>Mich.</i>) XV, 88.	217.	Oeconom. I.	233.
<i>Aristides</i> T. I. p. 8.	109.	Rhet. II, 24.	66.
p. 10.	112.	III, 3.	151.
p. 29.	67.	<i>Artemidorus</i> Oneir. IV, 2.	152.
p. 40.	63.	<i>Athenaeus</i>	
p. 14.	112.	I, p. 15. D.	Introd. Hyporch. p. 596.
p. 75. Introd. Thren. p. 619.		p. 19. A.	725.
p. 78.	101.	B.	46.
p. 88.	95.	p. 22 B.	145.
p. 96.	46.	p. 24 B.	280.

	p. 35. A.	73.							
II,	p. 41. E.	211.							
IV,	p. 154. F.	142.							
V,	p. 187. D.	46.							
	p. 191. F.	127.							
VI,	p. 248. D.	280.							
VII,	p. 290. E.	25.							
X,	p. 411. B.	150.							
	p. 427. D.	90.							
	p. 448. D.	47.							
	p. 455. C.	47.							
XI,	p. 467. A.	47.							
	p. 476. B.	147.							
	p. 480. C.	89.							
	p. 782. D. (p. 216. Schweigh.)	239.							
XII,	p. 512. D.	92.							
	p. 513. C.	173.							
	p. 546. B.	225.							
XIII,	p. 561. B.	236.							
	p. 564. E.	88.							
	p. 573. C. E. E.	87. Prooem.							
	p. 601. C. D.	88. 236.							
XIV,	p. 631. C.	73.							
	p. 635. B.	91.							
	p. 641. C.	94.							
<i>Choeroboscus</i> ms. fol.	74.	179.							
	144.	56.							
	248.	281.							
<i>Choricus</i> ap. Iriart. Catal. Bibl. Matrit.									
	T. I. p. 464. p. 493.	p. 7.							
	ap. Villos. Anecd. T. II. p. 21.	233.							
<i>Chrysostomus</i> (Io.)									
	adv. oppugn. vit. monast. III, 10.	233.							
<i>Cicero</i> ad Attic. XIII, 38.		232.							
<i>Clemens Alexandrinus</i> ed. Potter.									
	Paedag. p. 295.	237.							
	p. 307.	257.							
	Strom. I, p. 345.	172.							
	p. 365. Introd. Hyporch.								
		p. 596.							
	p. 377.	94.							
	p. 383.	114.							
	p. 427.	151.							
	II, p. 438.	151.							
	III, p. 518.	102.							
	IV, p. 586.	250.							
	p. 640.	97.							
	V, p. 707.	226.							
	p. 708.	106.							
	p. 710.	29.							
	p. 726.	33. 104. 105.							
	VI, p. 731 sq.	6.							
	p. 781.	221.							
<i>Didymus Alexandrinus</i> de trinit. III, 1.		105.							
<i>Digesta</i> I, 3, 2.		151.							
<i>Dio Chrysostomus</i> ed. Morell.									
	T. I. Or. II. p. 25.	85.							
	XII, p. 217.	29.							
	XXXIII, p. 394.	6.							
	Or. LXXV, T. II. p. 406. Reisk.	151.							
<i>Diogenes Laertius</i> lib. V.		234.							
<i>Diogenianus</i> VII, 12.		217.							
<i>Dionysius Halicarnassensis</i>									
	de comp. verb. c. 14.	47.							
	c. 21.	232.							
	c. 22.	45.							
	Rhet. p. 69. Sylb.	Introd.							
		Thren. p. 619.							
	de orat. ant. p. 81. 3.	132.							
	de vi dic. Dem. p. 167. Sylb.	74.							
	p. 487. Introd. Parthen. p. 589.								
	T. II. p. 292. Huds.	86.							
<i>Erotianus</i> Gloss. Hippocr. v. αἰσῖν		77.							
<i>Etymologicum Askewianum</i>		266.							
<i>Etymologicum Gudianum</i>									
	v. Διδύραμβος p. 146. 42.	55.							
	ἔξις p. 193. 9.	271.							
	περαβῆς p. 315. 12.	285.							
	πικύς p. 321. 54.	184.							
	κλέος p. 326. 3.	275.							
	μέλος p. 386. 18.	266.							
	Ξενοδόκος p. 414. 34.	273.							
	ἠμῆρασην p. 578. 42.	18.							
<i>Etymologicum Magnum</i>									
	p. 60. 37.	138.							
	p. 75. 24.	145. 146.							
	p. 135. 2.	263.							
	p. 172. 8.	283.							
	p. 178. 10.	240.							
	p. 200. 13.	95.							
	p. 249. 50.	284.							
	p. 274. 50.	55.							
	p. 277. 40.	123.							
	p. 355. init.	272.							
	p. 404. 21.	273.							
	p. 460. 35.	44.							
	p. 474. 30.	9.							
	p. 504. 3.	285.							
	31.	147.							
	p. 513. 20.	136.							
	p. 517. 25.	275.							
	p. 577. 19.	266.							
	p. 579. 3.	277.							
	p. 610. 45.	278.							
	p. 675. 33.	53.							
	p. 709. 30.	31.							
	p. 808. 40.	290.							
	p. 821. 52.	18.							
<i>Eusebius</i> Praep. evang. X, 12.		114.							
	XII, p. 672.	226.							
	XIII, 13.	29. 33. 104.							
		105. 106.							
	XV, 5.	232.							
<i>Eustathius</i> ad Hom. Iliad. ed. Rom.									
	α, p. 9.	118. 119.							

p. 49. init.	154.	<i>Heliodorus</i> IV, 4.	83.
p. 52. 13.	115.	<i>Hephaestio</i> ed. Pauw. p. 46.	82.
p. 123. extr.	270.	p. 51.	6. 10.
β, p. 179.	119.	p. 52.	9. 235.
p. 204. 43. Bas.	70.	<i>Herodianus Grammaticus</i> ap. Villois. Anecd.	
p. 264. extr.	52.	T. II. p. 95.	265.
p. 284. 5.	46.	<i>Herodotus</i> III, 38. VII, 104.	151.
p. 311.	177.	<i>Hesychius</i> v. ἀγροῦλα	253.
ϑ, p. 589. 30. Bas.	95.	ἀλαθείας	6.
κ, p. 817. 24.	131.	ἀληθείς	6.
λ, p. 841. 32.	76.	ἀράχνη	263.
p. 877. 55.	182. 183.	ἀριστοτέλης	29.
ν, p. 916. 39.	147.	θροῖσιν γνώμα	290.
p. 917. 63.	147.	καταπίπτουσαι	290.
ξ, p. 975. 46.	274.	νόμος πάντων ὁ βασιλεύς	151.
p. 994.	225.	<i>Himerius</i> Orat. III. p. 428. . Introd. Paean	
π, p. 1057. 57.	31.	p. 568.	
σ, p. 1155.	53.	XI. extr.	45.
φ, p. 1221. 35.	143.	XIII, 7.	122.
ω, p. 1286. 3.	290.	XVI, 2.	46.
p. 1335. 52.	47.	<i>Homeri vitarum auctores</i> , p. 2. ed. Wassenb.	
p. 1367. 30.	239.	et in Galei op. myth. p. 233.	189.
Odys. α, p. 1401. 49.	94.	<i>Hyginus</i> Fab. 37.	290.
p. 1406. 14.	270.	Astronom. II, 34.	52.
p. 1427. 9.	286.	<i>Iamblichus</i> Protrept. p. 85.	226.
β, p. 1441. 13.	20.	<i>Isocrates</i> π. ἀνιδόσ. p. 81. ed. Orell.	46.
δ, p. 1490. 38.	127.	<i>Julianus Imp.</i> Epist. XIX, p. 386.	120.
ϑ, p. 1602. 23.	115.	XXIV, p. 395.	93.
p. 1605. 8.	290.	<i>Iustinus Martyr</i> Coh. ad gentes p. 25. Mo-	
ι, p. 1636. 7.	263.	rell.	233.
κ, p. 1649. 5.	182.	<i>Lesbonax</i> de figuris p. 184. Valck.	236.
p. 1657. 13.	260.	<i>Lexica Segueriana</i> (cf. Antiatticista Bekkeri)	
p. 1668. 7.	211.	p. 339.	21.
λ, p. 1634.	290.	p. 442.	263.
p. 1689. 37.	25.	<i>Lexicon Ms.</i> ap. Albert. ad Hesych.	285.
μ, p. 1709. 56.	25.	<i>Libanius</i> Epist. XXXIV. p. 16. ed. Wolf.	121.
p. 1715. 63.	3.	CXLIV. p. 491.	254.
φ, p. 1822. 5.	73.	Orat. LXIII. T. III. p. 352. Reisk.	63.
τ, p. 1867. 21.	286.	Apol. Socr. T. I. p. 657. D.	
ad Dionys. Perieget. 64.	155.	Morell.	46.
172.	20.	T. II. p. 215. Morell.	249.
467.	219.	T. II. p. 688. D.	46.
<i>Galenus</i>		<i>Lucianus</i>	
de puls. differ. T. III. p. 38. Bas.	220.	de Saltat. c. 67. T. II. p. 304.	173.
in Hippocr. π. ἀφθρ. T. III. p. 615.	25.	Imagg. c. 8. T. II. p. 466.	113.
Suasor. c. 1.	226.	pro imagg. c. 19. T. II. p. 498.	53.
c. 7.	51.	c. 26. p. 505.	113.
<i>Gellius</i> N. A. XX, 7.	37.	<i>Icaromenippo</i> c. 27. T. II. p. 784.	5.
<i>Georgius Galesiota</i> . Introd. Thren. p. 619.		Demosth. encom. c. 10. T. III. p. 498.	46.
<i>Grammaticus Bibl. Coisl.</i>	87.	c. 11. p. 499.	206.
<i>Gregorius Corinthius</i>		c. 19. p. 505.	5.
de dial. p. 124. Lips.	134.	<i>Macarius Chrysocephalus</i> ap. Villois. Anecd.	
p. 355.	45.	T. II. p. 19. . Prooem. p. 554.	
<i>Gregorius Nazianzenus</i> Epist. II.	71.	<i>Maximus Tyrius</i> Diss. XVIII. p. 208.	232.
Orat. XX.	222.	<i>Meletius</i> de nat. hom. intp. Nic. Petreio	
<i>Harpocratio</i> v. Ἄβρις	193.	p. 86.	44.
αὐτόχθονες	140.	<i>Nicephorus</i> Annal. VIII, 8.	233.
παλιναίρετος	54.	Schol. ad Synes. p. 406.	233.

- Olympiodorus* in Plat. Alcib. pr. p. 23. 233.
(v. Corrigenda p. 862.)
- Onosander* Strateg. XLIII. p. 124. citatus Wyt-
tenbachio l. c. 88. cf. p. 686. extr.
- Origenes* c. Cels. III, p. 129. Höschel. 194.
V, c. 34. 151.
- Pausanias* I, 2. 161.
3. 46.
41, 5. 163.
II, 30, 3. 59.
III, 25, 2. 57.
IV, 30. extr. 14.
V, 14. 135.
22. extr. 208.
VII, 2. 159.
26. 13.
IX, 16. pr. 11.
22. 34.
23, 2. 12.
30, 2. 191.
X, 5, 5. 25.
16. 27.
24. Introd. Paeon. p. 568.
- Phavorinus* 87.
- Philo* de corrupt. mund. T. II. p. 511. Mang. 58.
Fragm. T. II. p. 643. 74.
- Philodemus* de musica Vol. Herc. T. I. p. 91.
Introd. Paeon. p. 568.
- Philoponus* (Io.) de mundi creat. ad Genes.
IV, 20. 221.
- Philostratus* Vit. Apollon. VI, 26. 110.
Imagg. I, 5. 110.
II, 12. 46. 63.
15. p. 833. 34.
24. p. 849. 150.
Epist. 72. p. 949. 74.
- Photius* Bibl. p. 1015. ed. Schott. 110.
p. 1304. 16.
Lex. p. 59. 111.
p. 163. 87.
p. 272. 54.
- Pindari apophthegmata* Prooem. Fragg. p.
554. Introd. Paeon. p. 568. Fragg. 227.
- Pindari epinicionum codices* 4.
- Plato* Phaedr. p. 236. D. 71.
Protag. p. 337. D. 151.
Menon. p. 76. D. 71.
p. 81. B. 98.
Gorg. p. 484. B. p. 488. B. 151.
Theaet. p. 173. D. 226.
Symp. p. 196. C. 151.
Rep. I, p. 330. E. 233.
II, p. 365. A. B. 232.
V, p. 457. B. 227.
Legg. III, p. 690. B. 151.
IV, p. 714. D. 151.
X, p. 890. A. 151.
- Plinius* Hist. mund. II, 12, 9. 74.
- Plotius* de metris p. 2663. Putsch. 9.
- Plutarchus* Theseo c. 1. 46.
c. 28. 162.
Romulo c. 28. 96.
Lycurgo c. 21. 213.
Num. c. 6. 63.
Themistocle c. 8. 196.
Marcello c. 29. 256.
Mario c. 29. 221.
Nicia c. 1. 222.
Demetrio c. 42. 151.
de aud. poet. c. 2. 95.
de discr. adul. et amic. c. 35. 221.
c. 41. 124.
de profectu in virtute extr. 206.
de util. ex inim. cap. p. 274. Tub. 253.
p. 281. 88.
p. 283. 231.
Consol. ad Apollon. p. 321. Tub. 223.
p. 335. 26.
p. 355. 235.
p. 365. 95.
p. 366. 96.
de superstit. c. 6. 107.
Apophth. Lac. div. p. 236. Tub. 46.
de fort. Rom. c. 4. 15.
c. 10. 14.
de glor. Athen. c. 4. 5.
c. 7. 46. 196. 225.
de Isid. et Osir. c. 35. 125.
de *RF* ap. Delphos c. 21. 116.
de Pyth. orac. c. 6. 8.
c. 18. 289.
c. 22. Prooem. p. 554.
de orac. def. c. 7. 116.
c. 11. 146.
c. 13. 224.
de virt. mor. c. 12. 258.
de cohib. ir. c. 8. 229.
de tranq. animi c. 13. 258.
c. 19. 233.
de frat. amore c. 5. 233.
c. 11. 225.
de vitioso pudore c. 18. Prooem. p. 554.
de S. N. V. p. 11. 29.
p. 23. 196.
p. 55. 88.
p. 76. 230.
p. 107. 264.
de exilio c. 9. 126.
Qu. Symp. I, 2, 4. 112.
6. 29.
5, 2. 224.
II, 10. 186.
VII, 5, 2. 259.
3. 241.
4. 224.
IX, 14, 4. 125.

	15.	Introd. Hyporch.	p. 596 sq.	125.	146.
Amator.	c. 15.			107.	
	c. 18.			151.	
ad princ. indoct.	c. 3.			252.	
an seni sit resp.	ger. init.			213.	
	c. 6.			213.	
	c. 10.			225.	
praec. reip.	ger. c. 2.			229.	
	c. 13.			206.	
de monarch. democr. et olig.	init.			196.	
de Herodoti malign.	c. 34.			173.	
Qu. nat.	c. 19.			145.	
	c. 36.			58.	
de fac. in orbe lun.	c. 6.			29.	
	c. 13.			74.	
	c. 18.			252.	
de sollert. anim.	c. 23.			173.	
	c. 27.			259.	
	c. 36.			133.	
Plat. Qu. 8, 4.				8.	
de anim. procr.	c. 33.			88.	148.
de absurd. Stoic. opin.	c. 1.			29.	
adv. Stoicos	c. 14.			107.	
	c. 31.			238.	
adv. Epicur.	c. 13.			116.	
	c. 23.			63.	
non posse suaviter vivi sec.	Epicur.			95.	
	c. 22.			190.	
de occulte vivendo	c. 7.			191.	
de musica	c. 5.			Intro. Paeon. p.	
	c. 8.			567 sq. Introd. Hyporch.	
	c. 9.			p. 596.	
	c. 15.			36.	
	c. 17.	Introd. Parth.	p. 579.	228.	
Polybius IV, 31, 6.				226.	
Porphyrius de abst. I, 56.				61.	
	III, p. 251.	ed. Rhör.		215.	
Priscianus VI, p. 705.		ed. Putsch.		164—169.	
de metris comicis	p. 248 sqq.	ed. Lindemann.		22.	
Quintilianus VIII, 6, 71.				233.	
	X, 1, 109.			215.	
Scholiastes Aeschylī Choēph.	323.			28.	
	Eumen. 2.			117.	
	11.			148.	
Scholiastes Apollonii Rhodii				202.	
I, 61.				100.	
	411.			34.	
	752.			145.	146.
	1086.			74.	
	II, 479.			110.	
Scholiastes Arasi Phaen.	10.			151.	
	282.			17.	
Scholiastes Aristidis T. II.	p. 52.				
	p. 125.				

			p. 173.	63.
			inedit.	63.
<i>Scholiastes Aristophanis</i>				
Plut.	9.	Introd. Hymn.	p. 1560.	
Nub.	223.			128.
	298.			46.
Av.	925.			71.
	945.			71. 72.
Eqq.	623.			108.
	1261.			59.
	1326.			46.
Acharn.	61.			290.
	637.			46.
	726.			62.
Vesp.	307.			197.
Pac.	698.	Prooem.	p. 554.	
<i>Scholiastes Euripidis</i>				
Androm.	798.			158.
Orest.	1621.			267.
Hippol.	265.			235.
Phoen.	398.	Prooem.		
			p. 554.	
			689.	267.
<i>Scholiastae Hesiodi,</i>				
Proclus Opp. et D.	435.			243.
Tzetzes Prolegg. ad Opp. et D.	p. 3.			
ed. Heins.		Prooem.	p. 554.	
			p. 104. B.	46.
<i>Scholia in Homerum minora et Maiana,</i>				
Iliad.	κ, 435.			181.
	ξ, 319.			141.
	π, 234.			31.
	φ, 194.			153.
Odyss.	κ, 3.			53.
	340.			260.
<i>Scholia in Homerum Veneta et Lipsiensia</i>				
Iliad.	α, 1.			113.
	β, 367.			290.
	γ, 307.			276.
	δ, 24.			282.
	θ, 368.			130.
	κ, 252.		100.	157.
	435.			181.
	λ, 227.			76.
	ξ, 319.			141.
	ο, 137.			276.
	256.			187.
	π, 234.			31.
	φ, 98.			246.
	φ, 194.			153.
	χ, 51.			279.
<i>Scholia Victoriana, Townleiana</i>				
ad Iliad.	δ.			207.
	ο.			187.
	π.			176.
	φ.			143.
	χ.			279.
	ω.			112.

- Scholia in Homerum Wassenberghiana*
p. 6. 118.
- Scholiastes Luciani* T. III. p. 505. 5.
- Scholiastes Lycophronis* 445. 35.
480. 145.
- Scholiastes Pindari,*
Vit. Thom. Prooem. p. 553.
p. 4. 46. 63. 107. 210.
Vit. Vratisl. Prooem. p. 553 sq.
p. 9. 11. 12. 46. 63. 195. 205.
p. 10. Introd. Dithyr. p.
574. Prosod. p. 586. Parthen.
p. 590. Hyporch. p. 596.
- Olymp. I, 26. 40.
127. 110.
II, 16. 83. 84.
40. 247.
70. 41.
VI, 152. 51.
VIII, 92. 253.
X, 5. 286.
XI, 17. 214.
58. 269.
XIII, 25. 43. 81.
- Pyth. II, inscr. 5. 46. 50. 207.
209. 218.
31. 262. 267.
128. 201.
III, 137. 63.
IV, 4. 204.
25. 207.
104. 129.
206. 216.
288. 19.
313. 188.
408. 243.
VI, 4. 42.
VII, 18. Introd. Thren. p. 619.
VIII, 53. 198.
IX, 89. 11.
160. 253.
XII, 45. 39.
Nem. II, 16. 53.
77. 275.
VII, 1. 71. 85.
87. 255.
89. 174.
94. 24.
103. 149.
116. 170.
150. 24.
IX, 35. 151.
X, 1. 5.
XI, pr. Prooem. p. 555.
Isthm. I, pr. 58.
3. 58.
21. 80.
IV, inscr. 199.
- Scholiastes Platonis* p. 140. Ruhnk. 233.
- Scholiastes Sophoclis* Aiac. Argum. 180.
Trach. 175. 30.
Oed. T. 838. 200.
- Scholiastes Statii* (Theb. II, 85. 23.
Scholiastes Theocriti I, 4. 64.
II, 10. 69.
III, 13. 145.
V, 14. 65.
VII, 103. 79.
- Scholiastes Thucydidis* I, 80. p. 686. extr.
II, 8. p. 686. extr.
- Seneca* Q. N. VI, 26. 58.
- Servius* ad Virg. Ge. I, 14. 139.
16. 68.
Aen. V, 830. 287.
X, 738. Introd.
- Sextus Empiricus* Pyrrh. Hypot. I, p. 23. Pasan. p. 568.
247.
- Socraticae epistolae* p. 5. 75.
- Solinus* c. 14. 85.
- Stephanus Byzantius* v. *Ἀντίοχος* 203.
Ἀρρίστου 212.
Τηλεπόνοου 211.
- Stobaeus* (Io.) Ecl. phys. T. I. p. 38. ed. Heeren. Prooem. p. 554.
II, 1, 8. p. 8. 33.
- Serm. XLIV. p. 535. Wech. 151.
LIX. 221.
CXLI. p. 432. 98.
CLXVII. p. 571. 76.
CCXI. p. 711. 227.
CCXXIV. p. 742. 228.
p. 756. 233.
CCXLIX. p. 821. 99.
CCLVI. p. 848. 171.
CCLXII. p. 855. 234.
- Strabo* ed. Almel.
III, p. 232. B. 154.
p. 258. D. p. 260. 155.
VI, p. 412. 71.
VII, p. 494. C sq. 51.
p. 505. A. 31.
p. 506. A. 32.
IX, p. 620. A. 52.
p. 630. A. B. 211.
p. 632. C. 70.
p. 633. B. 70.
p. 642. C sq. 27.
p. 646. 70. 117.
p. 659. A. 177.
X, p. 719. A. B. 47. 48.
p. 742. B sq. 58.
XII, p. 819. C. 160.
XIII, p. 930. A. 93.
XIV, p. 952. C. 190.
XV, p. 1038. B. 156.
XVII, p. 1154. A. 215.

<i>Suidas</i> v. Ἀθηναίος	89.	VI, p. 555. Schulz.	106.
ἀρχήνη	263.	VIII, p. 599. C.	97.
βάνανος	37.	XII, p. 1019. Schulz.	226.
βασίλεύς	290.	<i>Theodorus Metochita</i>	
βληχρός	95.	Ἱπομηματισμῶν c. 48.	245.
ἐλασιβρογία	108.	c. 58.	233.
ἐπίτειον	272.	c. 75.	251.
Ἴηρας δὲ δεσμῶν	111.	c. 86.	244.
ἰοστέφανοι	46.	c. 105.	233.
κατωμάρα	134.	<i>Theophilus ad Autolyc.</i> II, p. 108. 110.	Pro-
Λυγκίως	290.	oem. p. 554.	
πυλινναίφτας	54.	<i>Tzetzes</i> Chil. I, 8.	192.
προσῶδια	59.	VII, 413.	85.
ῥιπός	Prooem. p. 554.	<i>Zenobius</i> II, 18.	73.
Σουπτηριανός	46.	V, 59.	217.
τὸ Ἡσιώδειον γέρας	Prooem. p. 554.	VI, 49.	217.
ὦ φήμερα	128.	<i>Zonaras</i> Lex. p. 374.	87.
<i>Synesius</i> de laude calvit. p. 77. Petav.	126.	p. 379.	87.
de insomn. p. 149.	233.	p. 391. 393.	95.
<i>Tertullianus</i> de cor. milit. c. 7.	131.	p. 466.	284.
<i>Themistius</i> Orat. VIII, p. 101. B.	233.	p. 1114.	46.
<i>Theodoretus</i>		p. 1185.	285.
Gr. Aff. Cur. I, p. 723. Schulz.	172.	p. 1307.	87.
		p. 1415.	278.

C O R R I G E N D A.

Dum Indices operis excuduntur, partim aliquot, quae oculos effugerant, typorum vitia deprehendi, partim alia nonnulla accesserunt, quae non omittenda duxi. Primum in *Latina interpretatione* Olymp. VIII. p. 40. str. 2. lin. 2. post mente adde: *non praeter opportunitatem*; et in eadem pagina ep. 2. lin. 2. post loco vero insere: *attoniti*. In *meis ad Olympiam et Pythia Explicationibus* pag. 121. lin. 24. numerum 61. muta in 67. et adde *Plutarch. Dion.* 5. Pag. 140. lin. 8. αὐτοῦς muta in αὐτά. Pag. 196. lin. 21. scribe *pulvere*. Pag. 212. lin. 9. ab extr. lege *Isthm. III*, 26. Pag. 217. ad Olymp. XIII, 50. annotari poterat verbis *πυκνότερον παλάμαις ὡς θεῶν* adumbrari ipsum Sisyphi, hoc est *Θεοσόφου* nomen. Timidius hanc observationem adhibuerim loco Olymp. I, 38. ubi si *Σίπυλον*, hoc est *Θεόπυλον* respectu vocis *θεοῖσι* nominatam censueris, argutior fit dictio quam pro simplicitate veterum. Pag. 246. lin. 2. 3. lege *plurimumque*. Pag. 248. lin. 4. ab extr. scribe *Nem. III*, 73. Pag. 294. lin. 25. adde exemplum imprimis insigne cumulatorum *ἐκ παραλλήλων* vocabulorum ap. Demosth. de cor. p. 272. extr. *πάλιν μετὰ ταῦθ' ὕστερον*.

In *Dissenii ad Nemea et Isthmia Explicationibus* haec emendanda sunt Pag. 358. lin. 12. ab extr. lege *Augustani*. Pag. 366. lin. 6. corrige *monente*. Pag. 391. lin. 3. pro *vixisse* scribe *vixisse*. *Nem.* V, 22. Explicat. pag. 397. extr. *Dissenius* addendum censet, illud *καὶ* ante *κείνοις* non ad solas Cadmi nuptias pertinere, verum etiam ad ipsam, in qua illud carmen epinicianum cantatum est, comissionem, in qua similiter *cantatur*: ita ut iucunda in-sit allusio. Mox dici *πρώτιστον* vs. 25. ut res videatur gravissima, atque ut significetur, poetam in Pelei rebus canendis exemplum sequi Musarum, quae nihil tum cecinerint prius. Pag. 398. lin. 22. *Iovi* muta in *tori*. Pag. 418. lin. 18. lege *πενταέθλοις*, et pag. 421. 15. *θανάτου* p. *θάνατον*. Pag. 448. lin. 29. scribe *vs.* 22. pro vs. 37. Pag. 474. lin. 17. post *hoc ipso* adde *loco*. Pag. 478. lin. 13. pro *nolunt* lege *volunt*, et pag. 483. lin. 29. scribe *Isthmiacam victoriam*. Ad *Isthm. I*. Explicat. pag. 489. lin. a fine 11. *Dissenius* nunc notat verba *ἔρρει φράζει χεῖρα* pertinere ad coronae dedicationem, in qua victor coronam manu tenuerit: nam inter cantus amicorum *κα-*

CORRIGENDA.

a victorem potius caput corona redimitum incessisse, non eam manu gestasse:
 a χείρα posse eo deducere, ut etiam ipsum illud carmen in dedicatione coro-
 natus. Pindaro more suo locutionem ducente ab ea ipsa re, quae tum ageretur.
 a. 18. lege *Nem. VI, 24.* Pag. 509. lin. 21. scribe *Deionem*, et lin. 5. ab extr.
 us. Pag. 541. lin. 12. lege *Ex verbis.*
 entorum *collectione* pag. 560. fragm. 1. (5.) lin. 12. corrige c. 4. pro
 fragm. 4. (46.) lin. 1. scribe 637. pro 673. Pag. 582. lin. 9. pro XI, p. 455. C.
 C. Pag. 584. fragm. 9. (51.) lin. 1. scribe *Strabo VII.* et ibidem fragm. 10. (52.)
 34. Pag. 587. in primo *Prosodiorum* fragmento strophae vs. 4. corrige dialectum
 σω: Pindarus dederat *κικλήσκεισιν*. Pag. 610. extr. quod de littera ξ vocis ξίρ
 te nonnisi metri causa recipiat Pindarus, satis certum est et a me saepius signifi-
 tamen ξίρ ᾗ *Nem. IV, 25.* et ᾗ μὴ ξυρίεις *Nem. IV, 31.* Pag. 624. fragm. 6. (100.)
 I, 752. Pag. 629. fragm. 14. (117.) lin. 5. repone p. 646. Pag. 630. fragm. 19. (122.)
 scio quomodo memoriae confusus sum ubi ex *Indice* sapere poteram et debebam,
 locum *Olymp. VII, 32.* in quo Apollo diceretur *χρυσόκομος*: at idem est *Himerii*
 mittendus erat Apollo *χρυσόχαϊτα* *Pyth. II, 16.* Attamen vel sic quod de *Himerii*
 dicavi, manere integrum videtur. Pag. 642. lin. 2. scribe *Cels. V, c. 34.* Pag. 648.
 CCLVI. Pag. 655. fragm. 37. (190.) lin. 1. lege *XIV*, ubi est *XV*. Fragmentum pag.
 30. (233.) editum respicit *Olympiodorus* in *Plat. Alcib. pr. p. 23.* a *Creuzero* nuper-
 ubi habetur: *ἄπαις δ' ἀτάλλοισα καὶ ἀγαθὴ γηροτόμος.* In *Appendice* pag. 658.
 ol. 1. extr. adde: *ἀκροσώφρων διὰ στομάτων* F. 238. In *Indice secundo*
 mo iterum ad *Praefationem Scholiorum* redeundum. In qua primum pag. XXI.
 tri *Callimachii* rebus docti auditoris esse. Deinde pag. XXVI. litteratores, quotquot
 zantio (v. *Φύτιον*) a me nominatum esse. Deinde pag. XXVI. litteratores, quotquot
 secutus *Manuelem Moschopulum Cretensem* saeculi quartidecimi parte posteriore vi-
 sed dum ultima folia typosethetae trado, affertur Francisci Nicolai Titze editio opus-
 grammaticorum huius *Moschopuli*, in quorum praefatione satis probabiliter docetur
 ticum hunc integro, quam vulgo traditum est, saeculo antiquiore esse, quippe qui
 haele Palaeologo a. 1262 — 1283. regnante scripserit. Illud tamen etiam ad *Androni-*
 laeologum a. 1283 — 1332. imperantem perduraverit. Illud tamen certum etiam nunc iu-
 homam *Magistrum* ante *Moschopulum* nominetur (v. *Schol. p. 5.*): ac videtur proinde uterque sub
 saeculi XIII. de *Pindaro* commentatus esse.